

အတွဲ (၁၀) အမှတ် (၁၀)
၂၀၁၈ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ

အဖြူ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

Handwritten signature or text at the bottom right corner.

Engine Powered Forklift Truck

Diesel forklift
Model:
FD25/30/35

Conforms to EN 1726-1:1999, EN1175-2:1998
Machinery Directive 2006/42/EC
Conforms to EN 12895:2000
Electromagnetic compatibility Directive 2004/108/EC

Authorized Distributer
B&H Co., Ltd.
Showroom

H-၎င်း သီရိရတနာစေ့။ သုဓမ္မာလမ်းမကြီး
အဝေးပြေးကားဂိတ်အရှေ့
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၉-၅၁၇၃၇၀၁၊ ၀၉-၉၇၂၁၇၂၅၅
၀၉၂၅၉၅၇၆၂၀၀

DIESEL FORKLIFT
3000KG, 6M
345,00,000 K

Wide view mast with best visibility.

Engine cover with gas-filled cylinders and sound absorbing material.

Cowl mounted hydraulic lever offers large operation space.

Electric F/R control lever with natural starting system.

Low height access step with wide non slip plate for easy entry and exit.

The optional of semi or full suspension seat with safety belt and arm rest.

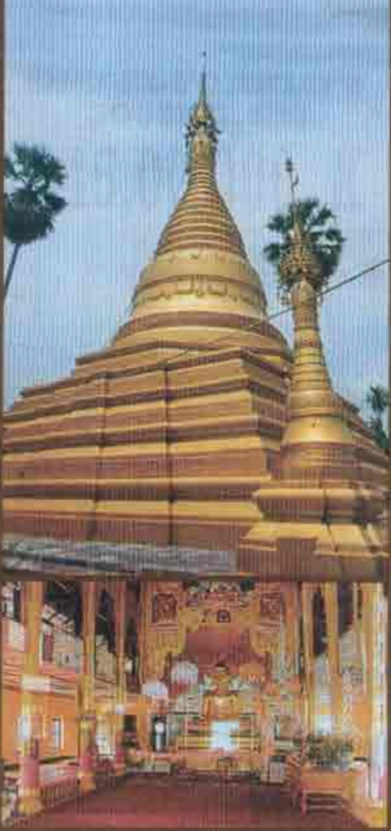
နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

- (၁) ဒိဝါ တပတိ အဒိဇ္ဇော၊
ရုတ္တိမာ ဘတိ ဓန္ဒိမာ။
သန္ဓေဒ္ဓါ ခတ္တိယော တပတိ၊
ဈာယံ တပတိ မြာဟ္မဏော။
- (၂) အထ သပ္ပ မဟော ရုတ္တိ
ပုဇ္ဇေဒ္ဓါ တပတိ တေလသာ။
တာဒိသံ တေလ သပ္ပန္နံ၊
ပုဒ္ဓံ ဝန္တာမိ အာဒရံ။
- (၃) နမက္ကာရာ နဘာဝေ၊
သဗ္ဗေ ပူဇေန္တု သကံဗြာ။ ။

၂ ၀ ၀ ၁ ၃ နှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက် တွင် ဝေ သည် ၊

အတွဲ (၁၈) အမှတ် (၁၀) ၂၀၁၈ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ

တာသာရေးဆောင်းပါးများ

- ၆ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူသော အဝေရာခရီးသည် (ပက်ဏ္ဍကလေခက္ခန္ဓာကထာ) ကထာစာပေါင်းသိုက် **မဟာဗောဓိမြိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး**
- ၁၄ ကျောင်းအလှူရှင်(၂) **ဒေါက်တာအရှင်လာတာသာမီ (မြတ်ဓမ္မ)**
- ၁၇ ဇာတိချက်ကြွေမွှေးရပ်မြေ သရက်နှစ်ခွရွာမှ ရှေးဘုရားမိုးကောင်းစေတီတော် ဖူးမြော်ကြည်ညိုခြင်း **မောင်စိပ်ထွေး (ထားဝယ်)**
- ၂၉ မိုးညှင်းမြို့က ကျားဖြူရှင်စေတီတော် **အောင်သာကျော်**
- ၃၅ သရဏဂုံသည် လိမ္မာလိုသူတိုင်း၏ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်း **မြတ်ဦး (အထွန်း)**
- ၄၁ နှစ်ပေါင်း (၂၀၀)ကျော်က ယွန်းဘုရား **မိုးထွန်း (ဥပဇေ)**
- ၄၃ ဖော်လမြိုင်မြို့က ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော် **မောင်မောင်ချစ်ဦး (မုံရွာ)**
- ၅၃ ရေး၍မကုန်ပူဇော်၍မငြိး ဆုတောင်းပြည့် မိုင်းနန်းနီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး **ဦးစိန်ဌ (နံသာပျံ၊ တောရ)**
- ၆၅ ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ခရီးသွားရင်း ဖူးခွင့်ရခဲ့သော တန်ခိုးကြီးမားဘုရားစေတီများ **နေထွန်း (ပြစ်သာ)**
- ၇၇ နေပြည်တော်က လျှပ်တစ်ပြက် သီရိဂန္ဓမာသပြေအေး မိုးကုတ်ဝိပဿနာဓမ္မရိပ်သာ **ရာမည-သွေးမွန်**
- ၈၉ ဇေယျပူရတိုင်း စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီတော်သို့ ပူဇော်မှုခရီး **အာကာသ (သာစည်)**

- ၉၉ ခတ္တိယရွာက ဉာဏ်တော်(၁၈)တောင်ပြည့် ဆံတော်ရှင် အောင်ကြောမြတ်စွာဘုရားနှင့် စေတီတော်သုံးဆူ **မိုးရာဇာကျော်**
- ၁၀၂ ကျွန်ုပ်နှင့်သရဏဂုံသုံးပါး **ဦးသန်းထွန်း (အေး)**
- ၁၀၆ ဘုရားပုထိုးစေတီများနှင့် နဂါးရုပ်တုတို့၏ရာဇဝင် **ကိုရွှေမြသန်း (သပိုင်)**
- ၁၀၉ စစ်ကိုင်းချောင်တောင်တော်ရိုးမှ ထိုးခဲ့တဲ့ကမ္ဘာ့မင်းတွေ **ဦးစိန်မာ (စလင်း)**
- ၁၂၃ အနောကတတင်ခြင်း **စံ-ကောတု**
- ၁၄၉ ဟင်္သာတမြို့က ဆယ်ထပ်ကြီးပွဲ **ငွေကြည် (စလင်း)**
- ၁၅၉ ရွှေကံကုအောင်မြေမှ သိုက်စောင့်ကျောက်နွား **တိုတို (ရွှေကံကု)**

သုတရသဆောင်းပါး

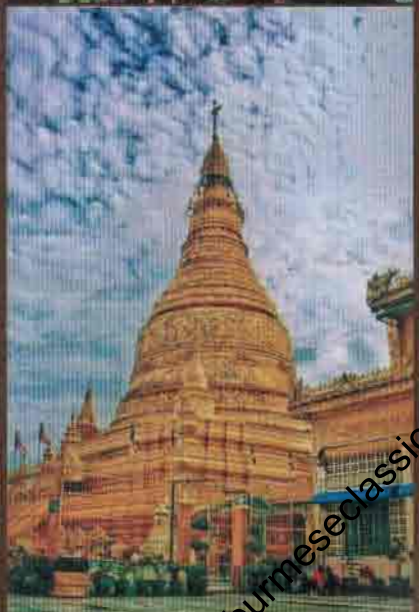
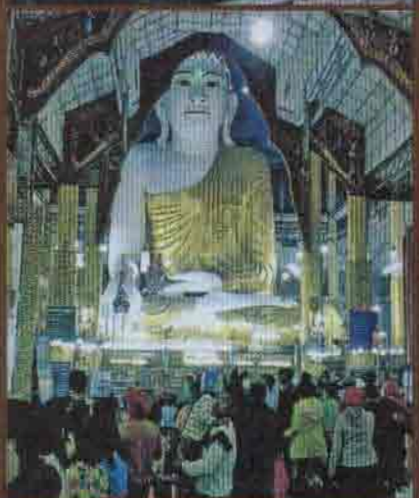
- ၂၂ ညောင်ရမ်းမြို့က ပိဋကတ်သုံးပုံ ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘိုးရုံး **ကိုတင်လှိုင် (ပိဋိတာ)**
- ၃၇ သံတွဲမြို့နယ် လွှန်း (မအေး) ဆရာတော်ဘုရားကြီးအမှတ်တရ **တင်အောင် (စက်မှုတက္ကသိုလ်)**
- ၄၇ သိဒ္ဓိ(၁၈)ပါး ပွားများကျင့်ကြံအောင်မြင်ရန် **အံ့ကြွယ်**
- ၅၁ လှိုင်တိုင်းရသောအတိညာဉ် **နေသျှင်မိုး**
- ၆၁ ပြည်ညောင်ကောင်းမှု တောင်းဆုအထွေထွေ (၁၈) **ဦးဉာဏ်တော် (သာမဏေကျော်၊ မြောက်ဗဟို၊ M.A)**
- ၆၃ ဘုရားကျောင်းတော် **ချောင်းဆုံအုန်းသွင်**
- ၇၅ အသက်ရှည်ရာ(၇) **ချောင်းဆုံအုန်းသွင်**
- ၈၂ ဂန္တိရဆန်သော ပိုးရုန်းကြူးတစ်ကောင်နှင့် ဩရသအလွမ်း **နေအောင်သူ (ကနီ)**
- ၈၇ ငါးပါးသီလသီမုတ်စရာ **သော်တာအောင် (ကျောက်စိမ်း)**

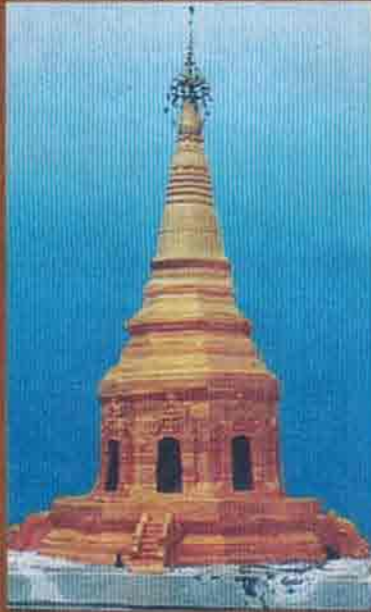
သဘာဝဓမ္မ
ချောင်းဆုံအုန်းသွင်
 တောင်ဖီလာဘေးမဲ့တောနှင့်
 အဘယဇာတကအင်း
လှမြင့်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)
 စုန်းတို့သဘော၊ ကဝေတို့သဘော
စိုးမင်း(မြောက်စည်း-ရွာသစ်)
 နေနတ်သား၊ လနတ်သား
အောင်စင်ကြာ-အရှင်သုဓမ္မသာရ
 ဂန္ဓာရီလမ်းပေါ်က
 အံ့ဖွယ်ထူးဆန်းများ(၄)
ဘုန်းခေါင်
 ဖိုခုံလောက်ဆိုင်ခံတပ်သုံးခု
ဆွေဝင်ညွန့်
 သိုက်ဆရာငမိုက်သားကိုမှ
 လှပပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့ရလေသလား
 ကိုဘုန်းကြွယ်ရယ်
ကိုဦး(မြေခြား)
 ကန့်လန့်ငါးချောင်း
ချောင်းဆုံအုန်းသွင်
 မိနယံင်၏
 ဒိုင်ယာရီထဲက
 ပါတော်မူပြီးစ
 မြန်မာနိုင်ငံအခြေအနေ(၁၆)
ကျော်ဝင်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)
 ကွမ်ရင်မယ်တော်နှင့်
 မင်းသမီးမြောင်ရှမ်းဒဏ္ဍာရီ
မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)
 ကျေးဇူးရှင် စစ်ကွင်းဆရာတော်ကြီး၏
 တပည့် မဟာပထမပညာ၏
 မြေပြင်ဂိုဏ်းချုပ်
 ပါရမီရှင်ဆရာကြီးဦးထွန်းမြိုင်(၄၃)
ပထမဆရာဦးအေးရွှေ
 ဦးကွက်မျက်ပြုံးရေထဲဆွဲချ
 ငါမသေဘူးရေကူးတတ်တယ်
အဘဝ(သာသနာ့အလင်းရောင်)
 အလောင်းစည်သူနှင့်
 သူ၏ဘုန်းအာဇာ
မောင်လှိုင်ထွေး(ဥပဓေ)
 အဏ္ဏဝါရေအောက်
 ကွယ်ပျောက်သွားသော
 ဂမ္ဘီရနိုင်ငံတော်
လှစိုး(ပညာရေး)
 သတိနှင့်ကျွန်ုပ်ဘဝ
မောင်မောင်အောင်မင်း
(ဒဿနိက)
 မမြင်နိုင်တဲ့ရှေ့ရေးတွေ
စောမိသွင်-ရန်ကုန်

၃၆၈ မျှစ်အရောင်လှအောင်၊ မွှေးအောင်
ဦးကိုကိုကြီး(စစ်ဆေးရေး)
ကစစ(၁၂)ထုံးတီ
 ၃၉၇ ခေတ်နောင်းစစ်အတွင်း
 ကျဆုံးသွားသောရဲဘော်အလောင်းများ
 မြှုပ်နှံထားသည့်နေရာတစ်ခု
စိုးမင်း(မြောက်စည်း-ရွာသစ်)

သူရဇ္ဇတိုင်းရင်းဆေး

၇၄ ကွဲ၊ နွားများ
 မျက်စိထိခိုက်ရှုနာလာလျှင်
 တိမ်မခွဲရအောင်ကာကွယ်ဆေး
ဗန်းမော်ညိုညွ
 ၈၆ မျက်စိစွဲသော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
ချာပီ
 ၁၁၉ ပြည်မြို့မှ မဟာလေးကျွန်းဒိဗ္ဗ
 အတုလဆရာတော်ကြီးဆေးအစွမ်း
ဦးကိုကိုကြီး(စစ်ဆေးရေး)
ကစစ(၁၂)ထုံးတီ
 ၁၅၄ ရေယုန်
စိုးမင်း(မြောက်စည်း-ရွာသစ်)
 ၁၅၅ တိုင်းရင်းဆေးပြီးတိုက်နည်းဖြင့်
 ကုသနိုင်သော
 အထက်လှန်အောက်လျှော့ရောဂါ
တင့်ထူး(ဝေယုဝတီ)
 ၁၇၉ ခန္ဓာအတွင်းကျောက်တည်လာရင်
 ဒီဆေးကိုစားပါ
ဗန်းမော်ညိုညွ
 ၂၀၉ နွယ်မြက်သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင်
မဟာနွယ်(မန်းတက္ကသိုလ်)
 ၂၂၇ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်းစေတဲ့ဆေး
မောင်မောင်နိုင်(နတ်မောက်)
 ၂၂၈ ပျဉ်းတော်သိမ်ပင်ဆေးစွမ်း
လှသိန်းဆန်း(ပလိပ်)
 ၂၄၀ ကင်းဆိပ်အမြန်ပြေပျောက်စေရန်
နတ်မောက်မင်းသန့်နိုင်
 ၂၅၆ ကျောက်ကပ်ရောဂါများအတွက်
 ဆေးတစ်ဖုံ
နေဝင်းဝင်း(လွန်ဆေး)
 ၂၇၃ ကိုရင်ကြီးနှင့်တိုင်းရင်းဆေးပညာ
ကျော်မိုးလွင်(ပါးဆယ်မ)
 ၂၇၆ သွေးမတိုး၊ သွေးမတက်စေတဲ့
 ချက်ပြုတ်နည်း
ဦးကိုကိုကြီး(စစ်ဆေးရေး)
ကစစ(၁၂) ထုံးတီ
 ၂၈၁ ဝဲနင်းခုခံပျောက်တဲ့
 ရွှေကိုးသာလိမ်းဆေး
သိဒ္ဓိဋ္ဌေ(လယ်တွင်း)

- ၃၀၈ ကင်ဆာပျောက်ဆေးနည်း
အတ္ထဝါလှိုင်း
- ၃၀၉ လက်တစ်ကမ်းက
ပွေးပျောက်ဆေးနည်း
ရုာယီ
- ၃၂၇ ဆီးချိုရှင်နှင့်ဆေးခါးကြီးပင်
ရဲမိုးသူ(ဟောစီမြိုင်)
- ၃၃၂ အရက်ဖြတ်လိုလျှင်
ဦးအေးရွှေ(ကပေဝင်)
- ၃၃၃ သွားဖူးရောင်၊ သွားဖုံးနာလျှင်
စိုးလင်းအောင်(မြန်အောင်)
- ၃၅၆ နင်လာယဲ့ ကြမ်းပိုး
နေဖြူ-စောထွန်း
- ၃၇၆ နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ
ရိုးရာဓလေ့နည်းကောင်းများ
ဦးမင်းဝင်(ရွှေနဝင်း)
- ၃၈၁ အာစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအာစာ
ရောဂါလည်းပျောက်
လျှာလည်လောက်သည့်
ရသာစုံလင်
ဆေးဖက်ဝင်ဟင်းလျာများ(၃၉)
ရွှေနဝင်း(ပုသိမ်)
- ၃၉၆ ဖျဉ်းရောဂါကို
ဘယ်ဆေးနဲ့ဘယ်လိုကုကြမလဲ
ဇန်းမော်ညိုသူ
- ၄၀၁ ထိခိုက်ရုန်းဖြစ်ခဲ့လျှင်
အစွမ်းထက်သည့် ဥနဲ့စေး
စိုးမင်း(မြောက်စည်-ရွာသစ်)
- ၄၁၉ ခြွင်းချွက်သိမ့်ကောင်းမယ်
အမေ့သား(ကျောက်မဲ)

သုဂုဏ်အတ္ထုပ္ပတ္တိ

- ၁၃၈ ကိုယ်ပြုသည့်ကံ ကိုယ်သာခံ
မင်းသန်ကျော်(ဝီးကုန်း)
- ၁၈၂ ဘာရသေ့နှင့်
ပြုစားခံရသောမိန်းကလေး
**ကိုဆောင်းဦး
(အလိန်လည်ကျေးရွာ)**
- ၁၉၄ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးစောင့်ရှောက်သည့်
ရွာသူကြီး
ရာမြေကျော်ဝေ
- ၁၉၈ ကပ္ပိယံကရာဟိ
ကပ္ပိယံဘန္တေ
နိုင်ပြေသိမ်းချစ်
- ၂၃၀ လှစင်စစ်က သရဲဖြစ်လာသူ
မောင်လေးအောင်(သန်လျင်)
- ၂၃၄ သွေးကောင်းကြသူများ
ဝန်းရံ

- ၂၅၈ ပြကျောက်(၃၀)
နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး
- ၂၆၆ ချစ်သောမေရီ
ထွန်း(နောင်ချို)
- ၂၇၀ ထူးဆန်းသောကြောင်နက်ကြီး
ရွှေနွယ်စိုး
- ၂၇၈ မျှော်တော်ယောင်
ကိုကိုလတ်(ဆည်မြောင်)
- ၂၈၂ အပင်း
ရေနံသာ-ခင်လေး
- ၃၀၂ ရွှေလောင်းထေရရှင်
သိုက်နန်းရှင်သခင်မ
ဘစောနိုင်သူ
- ၃၁၀ သေလိုရာသေ မကြောက်စတမ်း
အောင်မြင့်ထွန်း(မလုံးလုံး)
- ၃၂၂ သမုဒယရင်ခွင်ထဲကလူဝံကြီး
**ကျွန်းစဉ်မြေစောခက်
(အမျိုးသားစာပေဆရာ)**
- ၃၃၄ ဂန္တီရကျောက်လက်မီးနှင့်
သက်ကျားအိုစပါးလင်သရဲ
ညိုရောင်
- ၃၅၈ ထူးဆန်းသောဘုန်းကြီး
မောင်စိမ်းအောင်(၂၀ ရာစု)
- ၃၆၆ ဆိုင်းဆရာစိန်ထွန်းဖေနှင့်
မကဦးစုရပ်မှပရလောကသား
မြတ်မီခင်းနိုင်(ရဲညင်းတန်း)
- ၃၇၀ ကလိန်ညာဏ်စုံ လောကီဘုံ
နေသူဇွလှိုင်(မိုးကုတ်)
- ၃၇၈ အကုသိုလ်လက်မိစ္ဆာလက်
မောင်သင်းထုံ(ကျောက်မဲ)
- ၃၈၂ မြွေဆိပ်နှင့်လှဆိပ်
မောင်လင်းခိုင်
- ၃၈၆ ရိုးရာနတ်ကိုင်ခြင်း
သင်္ခါရမစုံသား
- ၄၀၂ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ ငတိုး
အောင်ဆန်းလင်း(ဘီ-အေ)

သုဂုဏ်အခန်းဆက်အတ္ထုပ္ပတ္တိ

- ၂၄၆ ကျွန်ုပ်နှင့်ဓာတ်တော်ဘုရားကျင့်
ရွှေပြည်စိုး(မိုးကုတ်)
- ၃၄၆ ဒွန်ကန္တရမြို့တော်
စိုးကျော

သုရက္ခ ပညာရပ်

သုရက္ခလက်တွေ့အသုံးချ

- ၁၄၅ စုတ်လာဘ်ဝင်မည့်နေ့နှင့် မည်သည့်စုတ်လာဘ်ဝင်မည့် အလွယ်ကူဆုံးတွက်နည်း **နေမဝင်(နတ်မောက်)**
- ၁၄၆ လှူတိုင်းအတွက် အင်းပညာအကြောင်း သိကောင်းစရာများ (၂) **မောင်ပွင့်ညွှတ်(မောရ)**
- ၁၇၀ သံယောဇဉ်အမြင် **ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (ရင်ကိုအေးမြစေသား)**
- ၁၇၇ ကိုယ်တွေ့ကြားမြင်သုတဖြစ်ခဲ့ရသော အင်္ဂိုရတ်လောကမှ ထူးထွေဆန်းပြားဇာတ်လမ်းများ(၇) **မင်းချမ်းမြေ့(ပုသိမ်)**
- ၂၀၀ မျက်နှာကြည်လင် အလှတိုးစေသည့် ယုံကြည်မှုအဓိဋ္ဌာန် **မင်းသီကျော်**
- ၂၁၁ မြန်မာ့ရိုးရာ ၃-လ-ရက်-နေ့ဖွားအပေဘာများ **ပန်းချီတင်အောင်စိုး(ချောက်)**
- ၂၅၇ လောကဟိတရာသီကျမ်းလာ တောင်ပိုနိမိတ် **ရာမည-သွေးမွန်**
- ၃၁၉ ဂမ္ဘီရိုတားနည်းပညာ **မင်းကျော့မိမ်**
- ၃၁၉ ဘရသေ့၏ မြွေဆိုးအန္တရာယ် ကာကွယ်သည့်လက်စွဲ **အောင်ကြည်သန်း (ဖောင်တော်သီ)**
- ၃၁၉ လက်တွေ့အသုံးကျလက်ကွယ်ပညာ **ဦးအောင်လှိုင်(သုဝဏ္ဏ)**

- ၁၀၈ ခရီးသွားမျက်နှာပွင့်အစီအရင် **နတ်မောက်မင်းသန်းနိုင်**
- ၁၉၁ သိကြားမင်းအား ဉာဏ်ထက်မြက်အောင် မြတ်စွာတုရားမှဆုံးမသောဂါထာ သို့မဟုတ် စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့် ရင်သွေးငယ်များအတွက် စာမေးပွဲအောင်ဂါထာ **မြတ်အိုင်နိုင်(ဂုံညှင်းတန်း)**
- ၁၉၇ တစ်ပွဲတိုးခရီးသွားတုတ်အစီအရင် **နတ်မောက်မင်းချစ်နော်**
- ၂၂၉ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်မင်္ဂလာအခါတော် **ရိုန်းအောင်(ဂမ္ဘီရ)**
- ၂၃၃ သိ **ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (ရင်ကိုအေးမြစေသား)**
- ၃၁၇ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့နေရအောင် **ဆလိုင်းငွန်သိန်း(ရမည်းသင်း)**
- ၃၅၇ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် စီးပွားရေးဗေဒင်ပောက်ကိန်း **မင်းချိန်အောင်**

- ၃၈၅ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် အတွက်၊ အဝင်၊ ခယ်ဒီနက္ခတ်လေး **ဦးအောင်စောလှိုင်(ပုသိမ်)**
- ၃၈၉ ကားစီးတိုင်း မူးဝေအော့အန်သူတွေ အတွက် ကားမီးခင် စီလိုလုပ်လိုက်ပါ **စိုးမင်း(မြောက်ဥက္က-ရွာသစ်)**
- ၄၀၀ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ တုရားသီပြောင်း မန်ဒိန်းဇာတာပောက်ကိန်း **မင်းချိန်အောင်**
- ၄၀၆ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ကောင်းကျိုးဝေဖြာ တစ်နေ့တာလမ်းညွှန် **အိမ်ခင်စံသူ (B.Sc)**
- ၄၀၈ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ကံမြှင့်ကံပွင့်အစီအရင် **ပြည်သိန်းကျော်**
- ၄၁၁ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် ခုနစ်ရက်သားသမီးဟောစာတမ်း **ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (ရင်ကိုအေးမြစေသား)**
- ၄၁၄ သဘာဝအတိုင်းမြင်ဖို့ သုရက္ခလက်ဆောင် **ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (ရင်ကိုအေးမြစေသား)**

အသက်ပြား
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသား)
အညှင်းချစ်
ဦးအောင်မြတ်
အိမ်ချစ်မှစတင်
အိမ်သန်းသန်း(၁)
အိမ်ချစ်သိရီနိုင်
အညှင်းအမွေ
အိမ်မင်းကျွန်
အလှတင့်ထွန်း

ကွန်မြူတာစာစီ
စုစုလှိုင် ချမ်းမြေ့ကျော်၊
နင်သတ္တကျော်၊ အေးချမ်းမေ
မုံအမွေ၊
အေးအေးဝန်း နုနုလှိုင်
မြန်မာ့စာပေ
အောင်မြင်သန်း
စတင်အမွေခွဲခွဲနုနုမြန်မာ့
ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်
အမှတ်(၁၁၃)ဝေ(၁၄) စိန်ရတီလမ်း
ရတနာကျွန်းရိပ်သာ (၉) ရင်ကျော်
မြောက်ဥက္ကလာပဗြိနယ်ရန်ကုန်မြို့
မြန်မာ့စာပေနှင့်ကြော်ငြာ
၀၉-၄၂၅၇၇၉၅၆
၀၉-၇၆၉၁၃၇၂၀

မျက်နှာပွင့်နှင့် အတွင်းပန်းချီ
ဦးအောင်
သုရက္ခစာပေစီရိုင်း
တိုကျော်မင်းမောင်
အတွင်းအောင်
color king
ဇာတ်ဝေသူ
ဦးအောင်မြတ်
(၀၀၀၈၄)
မျက်နှာပွင့်နှင့်အတွင်းပန်းချီ
ဦးအောင် (၀၀၀၈၂)
သန်းထိုက်ရတနာအောင်ဆက်
အမှတ်(၈၄၈၆) လမ်း(၅၁)
ပုဂံတောင်ဗြိနယ် ရန်ကုန်မြို့
ရန် ၀၁-၂၉၀၆၇၄

မယုထူး
တစ်ဦးတည်း ကိုယ်စားလှယ်
ထွန်းဦးစေပေ
နေပြည်တော်ပျဉ်းမနား
သော်တာခန်း သရဖူ ဆွေရည်ဝင်း
မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ
ရမ်းကောင်းကယား-ဂါနုဒီ ဝီလျှာ
ပဲခူး- သရင်စာပေ
ဟင်္သာတ-တာဝေးမောင်၊ ဓမ္မမောင်၊
မကျွေး-ရွှေဦးစိုး
တောင်ငူ-ဦးထွန်းဦးထွန်း
မြန်မာအောင်-ဂုဏ်မေတ္တာ
အုပ်စု ၁၀၀၀
သက်တမ်းချီသူ (၂၅၀၀)

ဧတုလာ သန္တီကေ မမ၊
တက္က ဝစရ ဝတ္ထုနီ။
တေသို့ ခံ မေ ဧကောကာရော၊
သဘာယံ ဧကော သဘာယော။

မမ သန္တီကေ - ငါ့ထံမှာ . . .

တက္ကဝစရ ဝတ္ထုနီ - အတွေးက
ခုခါဒေသာ အရေးပေါ် အကြောင်းအရာ
တို့သည်၊ ဗဟုလ္လာ - တွေးလိုက်တိုင်းပွား
များမှများ။

တေသု - ထိုအားလုံးတို့အထံမှာ
က္ကဓိန္ဒိ-အဝေရာခရီးသည် အမည်ပေါက်
ဤစကားထောက်သည်လည်း . . .)
ဧကောဧကာကာရော-ခေါင်းစဉ်တောင်းစား
အကြောင်းဝင်တစ်ပါးပေပဲ။

သဘာယံ - စာသဘင်ထဲဝယ်၊
ဧကော သဘာယော - စာဖြင့်ဖက်တွဲ
ပွဲတစ်ပွဲပေပဲ။

ရန်ကင်းသားကြီးနှင့်သူသားသမီးများသို့
တမ်းချင်း

အခါတစ်ပါး . . .

သိကြားမင်းကြီးသည် သူ့ကိုယ်
တိုင်ကလည်း ဘုံပျောက်ခါနီးနေ၏။
ဘုံကောက်ရန်လာမည့် နောက်သိကြား
မင်းကလည်း သူထက်သာဖြစ်နေပြန်၏။
သို့ကြောင့် စိတ်ဝနာမငြိမ် ကိုယ်ကလည်း
ငြိမ်မရဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုအခါ
ရေငတ်သူ ရေအိုးစင် လှမ်းသတိရ၏
ပမာ . . . ဘုရားသတိရလာ၏။ သတိရ
သည့်အလျောက် ဘုရားထံမှောက်ရောက်
လာ၏။

“အရှင်ဘုရား . . . သတ္တဝါတိုင်း
ရန်လည်းကင်းချင်ကြပါ၏။ ဒဏ်လည်း
ကင်းချင်ကြပါ၏။ သို့နှင့်လျက် ဘာကြောင့်
ရန်မကင်း၊ ဒဏ်မကင်းဖြစ်ကြရပါသလဲ
ဘုရား”

ဘုရားအဖြေကား တို့၏။ တုတ်
၏။ “ဣဿာ မစ္ဆရိယကြောင့်” တဲ့။
တစ်ဖန် သိကြားမင်းက ထပ်လျှောက်ပြန်
၏။

“အရှင်ဘုရား၊ အံ့သည် ဣဿာ
မစ္ဆရိယက ဘာကြောင့်ဖြစ်ရပါသလဲ
ဘုရား”

ထိုအခါ ဘုရားရှင်အဖြေက တို့
၏။ တုတ်၏။ “ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းကြောင့်”
တဲ့။ တစ်ဖန် သိကြားက ထပ်လျှောက်
ပြန်၏။

“အရှင်ဘုရား အံ့သည် ချစ်ခြင်း၊
မုန်းခြင်းနှစ်ပါးက ဘာကြောင့်ဖြစ်ရပါ
သလဲ ဘုရား”
ထိုအခါ၌လည်း ဘုရားအဖြေက

ကျေးဇူးတော်ရှင်
ပဟာပေမိပြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ရေသားတော်မှသော
အဝေရာခရီးသည်
(ပကိဏ္ဍက လေဒက္ခန္ဓာကထာ)
ကထာစာပေဝါင်းသိုက်

တို့၏။ တုတ်၏။ "ဝိတက်ကြောင့်" တဲ့။
တစ်ဖန်လည်း ထိုကား ထိုသို့ကြားက
ထပ်မေးပြန်ပါ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ အဲသည်ဝိတက်က
ကော အခုကြောင့်မှား ဖြစ်ပွားလာရပါ
သလဲဘုရား"

ထိုအခါ၌လည်း တုရားအဖြေ
ကား တို့၏။ တုတ်၏။ "တကား၊ မာန၊
ဒိဋ္ဌိများကြောင့်" တဲ့။ သည်မှာတိုင်
ထိုသို့ကြား... သောတာပန်ဆုထူးကြီး

ရန်တကာဝေး အေးတကာအေးဆေး
တော်မူနေနှင့်ကြသော အဘဘုရားရှင်
နှင့် ပစ္စေကအရှင်၊ ရဟန္တာအရှင်တို့ထံ
ဆုတောင်းခံ၍ ငါဖြန့်ဝေလိုသည်ဖြစ်ရာ
...

မဟာကာရဏိက၊ မဟာမေတ္တိက
ဂုဏ်တော်များရှင် ဘုံသုံးပါးတို့၏ ဆရာ
သခင်ဖြစ်တော်မူသော အဘမြတ်စွာ
ဘုရား... အန္တ၊ ဗာလ၊ ပုထုဇန ကန်း
ကလည်းကန်း၊ မိုက်ကလည်းမိုက်၊
ကိလေသာအလိုက်ကလည်းထန်၊ တဏှာ
မာန ဒိဋ္ဌိသန်လွန်းလှပါသော သည်သား
စထား သတ္တဝါအများအစားတို့သည်
ရန်ဒဏ်ကင်းရှင်းလို့လှပါ၏။ သို့ကြောင့်
သားတော်ကြီးအား ရန်ကင်းဆုပေးသနား
တော်မူပါဘုရား။

ဟေ... ပုထုဇဉ် ငမိုက်သား
သတ္တဝါအကန်းများတို့...၊ ငါအား
ဘုရားတိုက်ကျွေး ရန်ကင်းအမြိုက်ဆေး
ကို သင်တို့အားလည်း ဝေပါ၏ မျှပါ၏
အမျှ အမျှ အမျှ။ သင်တို့အားလုံးသည်
ငါဝေပေးသောအမျှ သာဓုခေါ် ရှုလေးမျှ
ဖြင့် ငါနှင့်စေတနာတူ အသံတူဖြစ်သွား
ရာမှ အဝေရာခရီးလမ်း တန်းမတ်စွာ
လျှောက်နိုင်ကြပါစေသော်...။

ဘုံသုံးပါးတို့၏ ဆရာသခင်
ကျေးဇူးရှင် အဘမြတ်စွာဘုရား...။
သည်သား အစထား သတ္တဝါအများ
အစားတို့မှာ... ရပြီးစည်းစိမ် ကုန္တေ
မဆည်နိုင်ကြရာမှလည်း စိုးရိမ်လွန်နေ
ကြရပါ၏။ မရသေးသော စည်းစိမ်
ကုန္တေမဆည်နိုင်ကြရာမှလည်း စိုးရိမ်
လွန်နေကြရပါ၏။ အရှင်မြတ်နှင့်အတူ
ပါ သားတော်ကြီး၊ သမီးတော်ကြီးတို့မှာ
မူကား... အာရုံအခင်းခင်း တပ်မက်
ခြင်းကင်းသည် ဝိရဇ်မင်္ဂလာကြောင့်
ဘေးရန်ကင်းခြင်းမင်္ဂလာတော်များထွန်း
ကားတော်မူကြပါပေ၏။

တစ်ဖန် အာရုံအခင်းခင်း တပ်မက်
ခြင်းကင်း ဝိရဇ်မင်္ဂလာကြောင့်ပင် မည်သည့်
လောကဝံ့မြင့်ကြံကြံ မတုန်ခြင်း နုကမ္မတီ
မင်္ဂလာများ ထွန်းကားတော်မူကြပါပေ၏။
ဆိုပြီး မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်း
သော အရှင်မြတ်တို့၏ စိတ်တော်သည်
... ရှေ့ကြိုပြေး၍ တွေးလည်း မတွေး
အဗျာပဇ္ဇာ သောကဘေး အေးဆေး
တော်မူကြပါပေ၏။ ရှေ့ကြိုပြေး၍ တွေး
လည်း မတွေး အနိယာ စိတ်ဆင်းရဲဘေး
ဝေးတော်မူကြပါပေ၏။ တစ်ဖန်လည်း
နောက်လှည့်မတွေး၍လည်း အဗျာပဇ္ဇာ
ဘေး၊ အနိယဘေးများနှင့် ဝေးတော်မူ

လည်း ရသွားပြီ။ သိကြားမှ သိကြား
လည်း ပြန်ဖြစ်သွားတော့သည်။
ဤ၌ ဓာတ်ကြီးစိုးသော ငါသွေး
မျိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုရင်းပင်။
သွေးမှဖြစ်သော ငါစိတ်ဆိုးစိတ်
ညစ်များအားလှစ်ပြလိုရင်းပင်။
သတ္တဝါတိုင်းတို့အထဲတွင် ငါပိုဆိုး
သည် ထင်မိ၏။ ငါ၌ ဓာတ်လှိုင်းလည်း
အရိုက်ခတ်သန်၏။ ဓာတ်လှိုင်းအရိုက်
သန်သလောက်လည်း စိတ်ရိုင်းအလိုက်
သန်နေပြန်၏။ ထိုသည့်ငါ... ခန္ဓာတစ်ခု
လုံးမှထွက်ကျစီးဆင်းနေသောသွေးများ
နှင့်အတူ အာရုံခံစားတိုင်း အကြိုက်ပြင်း
ထန်၏။ အကြိုက်ထန်သလောက် မာန်
ဝင်နေ၏။ မာန်ဝင်သလောက်လည်း ငါဖို့
ပြီး ငါဖို့ချည်းအစည်းရုံးခံနေရပြန်၏။
ထိုအခါ အတွေးဖြင့် ခေါ် ယူ နှင်

လွတ်လုပ်ငန်းများ ငါ၌ထွန်းကားလာနေ
၏... ဝိတက၊ ထိုဝိတကကြောင့် ရယူ
ခံစားလိုခြင်းဆန္ဒအားများက ပိုပိုလာပြန်
တော့ရာ... ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းတို့သည်
ငါခန္ဓာဇာတ်ရုံလုပ် ဇာတ်ထုပ်ခင်းကြ
လေကုန်ပြီ။ သူတို့ခင်းသောဇာတ်ထုပ်
ကား... အကြိုက်ချင်းတူ ရန်သူဖြစ်ကြ
ပုံများ၊ ရန်ရန်ချင်း မျက်နှာမူ ဒဏ်ပေး
ဒဏ်ယူကြရပုံများတည်း။
ထိုသည့်ငါ... မည်သို့ပင် ရန်
ကင်းချင်ပါသည်၊ ဒဏ်ကင်းချင်ပါသည်
ဆိုစေ ရန်နီးလွန်း၊ ဒဏ်နီးလွန်းနေသဖြင့်
ရန်ကြား၊ ဒဏ်ကြား ခရီးသွားနေရဦး
မည်သာ။ သို့တစေလည်း... ငါလို သူ
များရန်ကြား၊ ဒဏ်ကြား လမ်းမသွားကြ
စေရန် ငါထံ၌မရှိသေးသော ထိုရန်ကင်း၊
ဒဏ်ကင်းဆုတော်များကို အတွင်းအပြင်

www.burmeseclassic.com

ကြပါပေ၏။ စိုးရိမ်ဘေး၊ စိတ်ဆင်းရဲဘေး
ဝေးပြေးသော ထိုမြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ
သားများဖြစ်ကြပါကုန်သော ပစ္စေက
အရှင်၊ အရဟန္တာအရှင်တို့သည် သည်
သားတော်ကြီးအား သနားသောအားဖြင့်
ထိုဆုများ ပေးသနားတော်မူကြပါကုန်
ဘုရား...။

ဟေ... ပုထုဇဉ်မိုက်သား
သတ္တဝါအကန်းများတို့... အဘဘုရား
ငါ့အားတိုက်ကျွေး အဗျာပဇ္ဇာ အနိယာ
ကင်းဘေးကြီးများကို... သင်တို့အား
လည်း ငါကားတစ်ဖန် ပြန်လည်မူဝေပါ
၏... အမျှ အမျှ အမျှ။ သင်တို့များ
လည်း ငါဖြန့်ဝေသောအမျှ ဝမ်းသာ
ကြောင်းပြောရလေးမျှဖြင့် ငါနှင့်စေတနာ
တူ၊ အသံတူဖြစ်သွားရကား... အား
လုံး...။

အဗျာပဇ္ဇာခရီးလမ်း ပြောင့်တန်း
ကြပါစေကုန်သောဝ်။
အနိယာခရီးလမ်း ပြောင့်တန်း
ကြပါစေကုန်သောဝ်။

သို့မဟုတ် ဗျာပဇ္ဇာမှ အဗျာပဇ္ဇာ
သို့ လည်းကောင်း၊ နိယမမှ အနိယာသို့
လည်းကောင်း လမ်းပြောင်းနိုင်ကြပါစေ
...။

ဘုံသုံးပါးတို့၏ ဆရာသခင်
ကျေးဇူးရှင် အဘမြတ်စွာဘုရား...
သည်သား အစထား သတ္တဝါအများ
အစားတို့သည်... ဓာတ်သွေးဆောင်
ဓာတ်စိတ်အပူလောင်ရာမှလည်းကောင်း၊
ဓာတ်သက်လုပ် ဓာတ်ရုပ်အပူလောင်ရာ
မှလည်းကောင်း ထိုကိုယ်၊ ထိုစိတ်တို့
သည် အချိန်၊ အသက်တို့နှင့် ဆတူပင်။

တစ်ဖက်ကမ်းက တဏှာ၊ မာန၊
ဒိဋ္ဌိတို့ ပုတ်ခတ်ခြင်းခံနေကြရပါ၏။
တစ်ဖက်ကမ်းက ဒေါသ၊ ကုသုဒ္ဓါ၊
မစ္ဆရိယ၊ ကုတ္တုစ္ဆတို့ကလည်း ပုတ်ခတ်
နေကြပါ၏။

ထိုနှစ်ခုတို့အကြား မျောလှိုက်
သွားသောအခါတွင်လည်း ရှက်ရကောင်း
မှန်းမသိတော့ခြင်း၊ ကြောက်ရကောင်း
မှန်းမသိတော့ခြင်း၊ ပျံ့ပျံ့ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ခွင့်
မရတော့ခြင်း၊ မသိရှေ့ အမေ့ဖောက်ခံရ
ခြင်းများဖြစ်ပွားနေကြရပါ၏။ ရှေ့၊
နောက်၊ အလယ် ထိုသုံးသွယ်တို့အတွင်း
တရုန်းရုန်းခံပြင်းနှင့်နေကြရပါကုန်သော
အရှင်နွယ်ဖွား သည်သား၊ သည်သမီးများ
ခများ...။

ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ချမ်းသာအောင်
ဆောင်ရွက်ခွင့် မရကြတော့ပါ။
လူပင်ဖြစ်လျက် လူစိတ်သက်သက်

ဖြင့် လူတို့ဘက်မျက်နှာလှည့်ခွင့်မရကြ
တော့ပါ။ သို့ပါ၍ သည်သား အစထား
သတ္တဝါအများအစားတို့အား သနားသော
အားဖြင့် ဓာတ်သက်ကိုချေဖျက်လျက်
လူသက်ဖြင့်ပင် ခရီးထွက်တော်မူသော
အရှင်မြတ်သည် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ချမ်းသာ
ပေးသောဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူပါ
ဘုရား။

ဓာတ်ဆိပ်ပျက်၍ လူသက်ဖြင့်နေ
ခွင့်ရဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူပါဘုရား။

ဟေ... ပုထုဇဉ် အမိုက်စား
သတ္တဝါအကန်းသမားတို့... သင်တို့
ကိုလည်း ငါ့အား အဘဘုရားနှင့် သူ
သားတော်၊ သမီးတော်ကြီးများက ခိုးမြှင့်
ပေးသနားသောကိုယ်ကိုယ်တိုယ်ညှဉ်းဆဲ
ခြင်းဘေးကင်းဝေးစေသော ထိုအမြိုက်
ဆေးတော်ကြီးအား မူဝေပေးပါ၏...
အမျှ အမျှ အမျှ။ သင်တို့များလည်း ငါ
တစ်ဆင့်ဝေအမျှဝမ်းသာကြောင်းပြောရ
လေးမျှဖြင့် ငါနှင့်ထပ်တူရကြပြီး အားလုံး
သခိ အတ္တာနံ ပရိဟရန္တုဆုစုမိဆောင်းမိ
ကြပါစေသောဝ်။

ဘုံသုံးပါးလုံးတို့၏သခင် ကျေးဇူး
ရှင် အဘမြတ်စွာဘုရား... သည်သား
အစထား ဓာတ်ရုပ်နှင့်ဓာတ်သက်မကင်း
သူအများအစားတို့သည်... ဓာတ်တို့
၏ အတွင်းအတွင်းချင်းခုတ် သတ်ပုတ်
နေကြခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဓာတ်
တို့၏ အပြင်အပြင်ချင်းတိုက် တစ်ဖက်
နှင့်တစ်ဖက် ရိုက်နှက်နေကြခြင်းကြောင့်
လည်းကောင်း သွေးပျက်သလောက်
စိတ်လည်းပျက် ဒုက္ခဒုက္ခသို့ချည်း
အဆက်ခံနေကြရပါသည်။ သွေးပျက်
သလောက် ကိုယ်ပါပျက် ဒုက္ခမှ ဒုက္ခသို့
ချည်းဆက်နေကြရပါ၏။

ခန္ဓာအတွင်းငယ်... သွေး၊
သည်းခြေ၊ လေ၊ သလိပ်များကြောင့်
ဖျားနာခြင်းဒုက္ခ၊ ကံစိတ်များကြောင့် မချီ
ခြင်းဒုက္ခ၊ ခန္ဓာပြင်ဝယ်... အကြိုက်
တူချင်းကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ရ
သောဒုက္ခ၊ အမှန်းတူချင်းကြောင့်လည်း
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ရသောဒုက္ခ၊ ကံ၊
စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရများကြောင့် ရုပ်
ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ရသောဒုက္ခ... ဤ
ဒုက္ခများကို ရက်ပြည့်၊ လပြည့်၊ နှစ်ပြည့်
အဆုံး တစ်သက်လုံးလုံး ကုန်းခံနေကြရ
ပါကုန်၏။ မယူမနေရ အမိန့်သနာခံနေ
ကြရပါကုန်၏။ သို့ကြောင့် သူကြီးလက်
ထဲရှိ ရွာသူရွာသားများပမာ ဖြစ်နေကြ
ရပါကုန်၏။ အရှင်မြတ်စွာဘုရားနှင့်
အတူပါ သားတော်၊ သမီးတော်ကြီးတို့မှာ

မူကား သာသနာ့ဘောင်ရောက်သဖြင့်
သူကြီးလက်အောက်မှလွတ်သည်နှင့်တူ
ကြပါပေ၏။

အရှင်မြတ်တို့... အတွင်းဒုက္ခ
မှကင်းဝေးသဖြင့် အပြင်ဒုက္ခမှလည်းကင်း
စင်တော်မူကြပါပေ၏။ စိတ်ဒုက္ခမှကင်း
ဝေးသဖြင့် ကိုယ်ဒုက္ခများမှလည်းကင်း
ဝေးတော်မူကြပါပေ၏။ ကာလသုံးပါးတို့
မှဖြစ်သော ဒုက္ခအားလုံးမှလည်းကင်း
ဝေးတော်မူကြပါပေ၏။ သည်သို့ ဒုက္ခ
အားလုံး သည်းတော်မူပြီးသော အရှင်
မြတ်ဘုရားသည် ဒုက္ခန္ဓာအကြား တီးတိုင်း
ကျ လွန်တိုင်းနောက်မဆုတ် မြုပ်ပြီးရင်း
အမြဲပင်ခံနေကြရပါသော သည်သား
အစထား သတ္တဝါအများအစားတို့အား
ဒုက္ခကင်းဝေးအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေး
တော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား။

ဟေ... ဒုက္ခသားကောင်
အယောင်ယောင်မားဝေပိက်သားတို့...
သင်တို့ကိုလည်း ငါ့အား အဘအစထား၊
သူ၏သားတော်၊ သမီးတော်ကြီးများက
ခိုးမြှင့်ပေးသနားထားသည့် ဤဒုက္ခကင်း
ဝေး အမြိုက်ဆေးတော်ကြီးအား အမျှ
ပေးပေပါ၏... အမျှ အမျှ အမျှ။ သင်
တို့များလည်း ငါ တစ်ဆင့်ဝေအမျှ သာဓု
ခေါ်ရုံလေးမျှဖြင့် သဒ္ဓါ၊ စေတနာများ
ဓာတ်ကူး ကံကောင်း ဆည်းပူးခွင့်ရကြပြီး
အားလုံး ဒုက္ခကင်းပျောက် သုခရောက်
လူသက်တည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေသောဝ်
...။

ဘုံသုံးပါးလုံးတို့၏ဆရာ သတ္တဝါ
ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံလှပါသော အဘမြတ်စွာ
ဘုရား... သည်သားအစထား ကောင်း
ကောင်းဆိုးဆိုး တိုးမိသမျှသိမ်း ကိန်းမိ
သမျှစွဲ ဆွဲမိလေသမျှ ကံကြ၊ သဲကြပါ
ကုန်သော ကုန်ကူးသမား အရောင်းဝယ်
လိုက်စားသူများတို့သည်... သည်တစ်ခါ
အရကောင်း ကြံစောင်းကြံစောင်းဖြစ်
နေကြပြီး နောက်တစ်ချိ အခြေဆိုး ညှိုး
တိုးညှိုးတိုးနေကြရပါကုန်၏။ တစ်ဖန်
သည်အဝ ချမ်းသာများနှင့်အတိပြီး လို
ရာရာဖြည့်ဆည်းခွင့်ရနေပြီး နောက်အဝ
ကျ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့နှင့်တိုး အမျိုးမျိုး
အချိုးခံနေကြရပြန်ပါ၏။

အကောင်းနောက်လိုက်အကြိုက်
နှင့်ချည်း ထိပ်ထိုက်တိုးမိနေကြရပါ၏။
အကောင်းဆိုပြီးသုံး အမှန်းနှင့်
ချည်း နပန်းလုံးနေကြရပါ၏။
အရှင်မြတ်မှာမူကား... အကြိုက်
ရှောင်သဖြင့် အကောင်းချည်းလေးနှင့်
ရတော်မူပါပေ၏။ အကြိုက်... သဖြင့်

အမှန်းမှလည်း လွတ်တင်းတော်မူပါပေ
၏။ တစ်ဖန်... လေးအသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ
တစ်သိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး သူတော့
ကောင်းကျိုးပရဟိတအမျိုးမျိုးတို့ကိုချည်း
ဖြည့်ဆည်းပေးတော်မူခဲ့ရာမှ ကောင်းကံ
များ အနန္တရရှိတော်မူထားသည့်အပြင်

သမာဓိစွာနိမ္မိတရသောတန်ခိုးတော်
များကလည်း အနန္တ။

ပညာစွာနိမ္မိတရသော ဉာဏ်တော်
များကလည်း အနန္တ။

ကံ၊ စွာနိ ဉာဏ်အားလုံး ပေါင်းမိ
ရာမှဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကလည်း
အနန္တ။

ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့်စဉ်ရှိ စိတ်ခရီး
စဉ်အတိုင်း လိုက်ပါလာကြကုန်သော
စေတနာ၊ အမှန်အစိုအစိုလေးများမှပွား
ပွင့်လာကြသည့် ထိုကံတော်၊ တန်ခိုး
တော်၊ ဉာဏ်တော် ဘုန်းတော်တို့ကား
ဘာကတယ်လောက်တယ်လောက်ဟူ၍
ကိန်းဂဏန်းချ ပိုင်းပိုင်းခြားခြားမပြုသည့်
အနန္တပိုင်ရှင်အစစ် ဖြစ်တော်မူသော
ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်... ဓာတ်သေ
လူသားဖြစ်ပေလျားကြောင့် ...

အကောင်းမှ အကောင်း၊ ဘယ်
တော့မှ အဆိုးသို့ မပြောင်းတော့ပါ။

တန်ခိုးပေါ် တန်ခိုးဖွဲ့ ဘယ်တော့
မှ တန်ခိုးမဲ့ မဖြစ်တော့ပါ။

ဉာဏ်ပေါ် ဉာဏ်ဖွဲ့ ဘယ်တော့မှ
ဉာဏ်မဲ့ မဖြစ်တော့ပါ။

သည်သို့ ရပြီးသမျှ ဆုတော်အား
လုံး ဘဝနှင့်ပါရမီ လက်တော်နှစ်ဖက်
စလုံးတို့မှ ရုန်းထွက်သွားပြီးမရှိ။ ပကတိ
အမြဲဆွဲလျက်မကွာရှိနေတော်မူပါသော
အရှင်မြတ်ဘုရားသည်... သည်သား
အစထား ရပြီးဆု လက်လွတ်ခံထားကြ
ရပါသော သတ္တဝါအများအစားတို့အား
တောင်းဆိုကိုဆွတ် လက်မမလွတ်စေ
သောဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူပါ မြတ်
စွာဘုရား...။

ဟေ့... ကောင်းလိုက်၊ ဆိုးလိုက်
တိုက်လား၊ ခိုက်လား၊ ငမိုက်သားအများ
တို့... သင်တို့ကိုလည်း ငါ့အား အဘ
ဘုရားအစထား သူသားတော်၊ သမီး
တော်ကြီးများက ချီးမြှင့်ပေးသနားထား
ပါသောတောင်းဆိုလက်ရောက်မပျောက်
စေသော ဤအမြိုက်ဆေးတော်ကြီးအား
အမျှပေးဝေပါ၏... အမျှ အမျှ အမျှ။
သင်တို့များလည်း ငါ၏တစ်ဆင့်ဝေအမျှ
သာစုခေါ် ဆိုရုံမျှဖြင့် ငါနှင့် စေတနာတူ၊
အလူတူ အမြင်တူဖြစ်လာခြင်းများ

ကြောင့် အကောင်းတွေလည်းမဖြုန် မိမိ
၏ ကမ္မသကုဂုဏ် အာရုံပြုနိုင်ကြပါစေ
သောဝံ... အဆိုးတွေလည်းမတုန် မိမိ
၏ ကမ္မသကုဂုဏ် အာရုံပြုနိုင်ကြပါစေ
သောဝံ...။

မဟာ ကာရုဏီကော နာထော၊
တိတာယ သဗ္ဗပါဏီနံ။

ပူဇော်တာ ပါရမီ သဗ္ဗပထော၊
သဗ္ဗောဓိ မုတ္တမံ။

ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္တိတေ
ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

ကိုယ်တော်နှင့် တစ်တန်းတည်း
ထား သနားတော်မူပါသော မြတ်စွာ
ဘုရားသည်... သတ္တဝါအားလုံးတို့၏

အစီးအပွားအလို့ငှာ... လေးအသင်္ချေ
ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင် ပါရမီတော်တို့ကို
ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ပါရမီတော် အလုံးစုံ အကုန်ဖြုန်
ကျက်ပြီးသည်နှင့် အမြတ်ဆုံး သဗ္ဗောဓိ
နှင့် အားလုံးတို့၏ အထွတ်အထိပ်သို့
ရောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤ ငါရေးပြသည့်စကား အမှန်
စကားဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်...။

ထို သတ္တဝါအားလုံး ရုန်းဒဏ်ကင်း
ရှင်း ချမ်းသာခြင်းချည်း ဖြစ်ကြပါစေ
သတည်း။

ထို သတ္တဝါအားလုံး စိုးရိမ်ကင်းစဲ
ချမ်းသာခြင်းနှင့်သာ အမြဲတုံ့ဖြစ်ကြပါ
စေသတည်း။

ထို သတ္တဝါအားလုံး တောင်းဆို
ပန်ဆွတ် ဒုက္ခဝဋ်အားလုံးမှလည်း ကင်း
လွတ်ကြပါစေသတည်း။

ဒါ တို့အဖေ ဒါ တို့အမေ

ငါသည်... တိရစ္ဆာန်အဖြစ်များ
ပြီး လူအဖြစ် တစ်ခါတလေသာ နားခဲ့ဖူး
၏။ ငရဲပြိတ္တာကား ရံတစ်ခါ ဒေသန္တရ
ခရီးလှည့်ခြင်းမျိုးလောက်သာရှိ၏။ နတ်၊
ဗြဟ္မာဆိုသည်ကား ကြားသာကြားဖူး
သော နိုင်ငံခြားနှင့် တယ်မခြား။

သို့ဖြစ်ရာ ငါ့အမြဲနေရာသည်
တိရစ္ဆာန်။

ငါ လာရောက် လေ့လာခွင့်၊
ဆည်းပူးခွင့်ရနေရာကား လူဘုံ။

ဤ လူနှင့်တိရစ္ဆာန် ပြန်ချည်သွား
လှည့်ရှိလေတိုင်း... ငါ၌ ဘဝကို အတူ
နေ မိဘကမွေးပေး၏။ ခန္ဓာကို ဓာတ်ဖို၊
ဓာတ်မ မိဘနှစ်ပါးတို့က မွေးပေးကြ၏။
သို့ကြောင့် ထိုသည်ငါ... လူဖြစ်လည်း
ဗာကုလ (ဒွေကုလ) တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လည်း
ဒွေကုလ (မိဘနှစ်မျိုး) နှင့်ချည်းသာ။

ထိုစဉ်... ခန္ဓာကိုယ်ကို ဓာတ်ဖို၊
ဓာတ်မတို့ကဘတ်ဖွဲ့၍ စိမ်အုပ်ချုပ်ထား
ရာ ဘဝအဖြစ် မွေးပေးသော မိဘနှစ်ပါး
ရော၊ အမွေခံသားသမီးပါ ဘုတ်အဖွဲ့၏
အာဏာကို မလွန်ဆန်ဝဲကြပါ။

ဘုတ်အဖွဲ့သည် ရုပ်အုပ်စုကြီး
ပေါ်၌ ရုံးထိုင်၍ စီမံခန့်ခွဲနေ၏။ ထိုစဉ်
ရုပ်အုပ်စုနှင့် မွားဖက်တော်ဝေဒနာ
စသည့် နာမ်အုပ်စုလေးစုတို့တွင်...

ဝေဒနာက... ဓာတ်နှင့် တည့်၊
မတည့် အာရုံတွေတိုင်း ခံစားပေး။

သညာက... တည့်၏။ မတည့်
မှတ်ချက်ယူပေး။

သင်္ခါရက... တည့်သော်ကြိုက်၊
မတည့်တိုက် စသည် ကြိုးစားပေး။

ဝိညာဉ်က... အာရုံခံစားပြီးတိုင်း
ကောင်း၊ မကောင်း၊ အသိမှတ်ပြုပေး။

ထိုအားလုံး ရုပ်အုပ်စုတိုင်းနေ
ဘုတ်အဖွဲ့၏ သဘောထားအတိုင်းချည်း
သာ။

သို့ကြောင့် ဓာတ်ပေးသမျှစား
ဓာတ်ပေးစားသူနှင့်ညားသော ငါမိဘနှစ်
ပါးရော ငါရော ဓာတ်ကောင်များချည်း
ဖြင့် ဓာတ်ဆောင်ရာလိုက်ကြရတော့ရာ
... ဓာတ်သွေးတောင်း၍ ဓာတ်စာရရာ
ရကြောင်း တစ်ဖက်အာရုံများနှင့်ပေါင်းမိ
တိုင်း... ရံတစ်ခါ ဓာတ်ချင်းကိုတ်
တော့ ကြိုက်ပေး ရောထွေးရပြန်၏။
ရံတစ်ခါ ဓာတ်ချင်းကွဲတော့ ဒွာပေး
ဘွားတေး ခတ်ရပြန်၏။ ရံတစ်ခါ ဓာတ်
သွေးမတောင်း ငေါင်းငေါင်းကြီး နေပြ
ပေးရပြန်သေး၏။

သည်သို့ တစ်ဖက်မှတစ်ဖက်
အာရုံချင်း စပ်ယှက်နေမိကြချိန်...
ရံတစ်ခါ ကိုယ့်လို အကြိုက်တူချင်းထွက်
လာ၍ လူယက်မှုဖြစ်ပွားကြရပြန်၏။
ရံတစ်ခါ အကြိုက်တူချင်း လက်လွန်ခြေ
ကျဲများလည်းဖြစ်ကြရပြန်သေး၏။ သို့ဖြင့်
ဓာတ်အဖေ၊ ဓာတ်အမေတို့အား ကျေးဇူး
ဆပ်နေရသော ထိုသည်ငါဘဝသည်
ရန်ကင်းချင်သော်မှလည်းကင်း ရန်လမ်းစ
မမြင်ပါ။ ဒဏ်ကင်းချင်သော်မှလည်း
ကင်းရန်လမ်းစ မမြင်ပါ။

ထိုသည်ငါ... လူဖြစ်တုန်းလေး
လူစိတ်မွေးမဟုတ်ဘဲ... ဘုရားရှေ့
တော်မှောက် သွားရောက်၍ ဘုရားဝတ်
ပြု၏။ ဝတ်ပြုရာ၌ (သူ့ဇာတိအောက်မေ့
ခြင်းသည် သူ့ဘာသာဝင်၏ဝတ္တရားဖြစ်
သည့်အားလျော်စွာ) ဘုရားဂုဏ် အဖန်
တလဲလဲပွား၏။ ဘုရားကျေးဇူးတော်
အဖန်တလဲလဲ ဝတ်တွားကော်...

သည်နောက် မိမိဖြစ်ချင်သောဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ကာ ဆုအဖြစ်တောင်း၏။ ဝတ်ပြုခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းကိုစွဲပြီးလျှင်ကား မိမိနှင့်အတူ မိမိကဲ့သို့ပင် ကိလေသာဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်၊ ဣန္ဒြိယထပ်ထပ် (အဝတ်ထပ်ထပ်)ရစ်ပတ်ခံနေကြရသော အန္တ၊ ဗာလ၊ ပုထုဇဉ် သုံးဘွဲ့ ရ ကန်းကလည်းကန်း မိုက်ကလည်းမိုက် စိတ်ညစ်စရာများကလည်း ဂိုဒေါင်ခေါင်တိုက်အထိ ထည့်သိုထားမိကြသူအားလုံးတို့ သို့ မေတ္တာများပြန်ဝေပို့လိုက်ဦးမဟုတ်စိတ်ဖြစ်လာ၍ . . .

သဗ္ဗေ သတ္တာ အဝေရာ ဟောန္တ။ သတ္တဝါအားလုံး ရန်ကင်း၊ ဒဏ်ကင်းကြပါစေကုန်သတည်း။ မီးစပ်ကသည်သို့ဆိုမည့်အကြံ နောက်စိတ်တစ်စိတ်ကလိုက်ပါပြီး နင်ကတော့ ရန်ကင်းလိုလားမေး၏။ သို့နှင့် . . . အဝေရာဟောန္တ။ နှုတ်ထွက်မပြုမီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါအတွင်းရန်၊ အပြင်ရန်ကင်းပြီး ရှင်းပြီးပြီလား ပြန်မေးရ၏။ ထိုစဉ် ရလာသောအဖြေကား မကင်းသေး ဟူ၏။ သို့ကြောင့် ငါမှမကင်းသေးဘဲ အများအား ဝေငှစရာမရှိသဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ရ၏။

တစ်ဖန် . . . သဗ္ဗေ သတ္တာ အဗျာပဇ္ဈာဟောန္တ . . .

သတ္တဝါအားလုံး စိုးရိမ်ခပင်းကင်းရှင်းကြပါစေ။

သည်သို့ ပါးစပ်ကဆိုမည့်အကြံ နောက်စိတ်တစ်စိတ်ကလိုက်ချလာပြန်၏။ နှင့်မှာကော စိုးရိမ်ကင်းရဲ့လား မေးပြန်၏။ ထိုအခါ ငါ့မှာ စိုးရိမ်ကင်း၊ မကင်း စာရင်းရှင်းကြည့်ရပြန်၏။

ငါ့မှာနောက်ပြန်တွေးအဆင်မပြေခဲ့မှုကြောင့် မအေး။

ငါ့မှာ ရှေ့ကြိုတွေး အဆင်ပြေစရာမမြင်၍ မအေး။

ငါ့မှာ ရောက်ဆဲလှန်တွေး အဆင်မပြေသေး၍ မအေး။

သည်အခြေ သည်အဖြေများကသာ လာရောက်စာရင်းပေးနေကြတော့ရာ . . . အင်း ငါ့မှာ စိုးရိမ်မကင်းသေးဘဲ သူများပေး မဖြစ်ပါဘူးလေ . . . သည်သို့သောအတွေးကြောင့် အဗျာပဇ္ဈာဟောန္တဖြင့်လည်း အမှုမဝေဖြစ်။ သည်အတိုင်းလျှင် အောက်အောက်အမျှဝေစရာကျန်နေသေးသည်များကိုဝေငှရန်အဆင်သင့်ရှိပြီလားအတွေးဖြင့် မေးကြည့်လေတိုင်း အနိယာဟောန္တကလည်း ဝေငှစရာမူစရာ ငါ့မှာမရှိသေး။ သုခိ အတ္တာန် ပရိယာ

ဟန္တလည်း ပို၍ပင် မပေးနိုင်သေး။ ဘာကြောင့် . . .

ငါ့ဦး ရာဂအားထန် မာန်ဝင်နေသေး၍လည်းကောင်း၊ ငါ့ဦး ဒေါသအားထန် မာန်ဝင်နေသေး၍ လည်းကောင်း . . . အရှက်အကြောက်ကလည်းကင်းမဲ့နေ၏။ စိတ်အေးစိတ်ကြည်ကလည်းလုံးဝမရှိ။ ဘယ်သူနှင့်ဆိုဆို တထစ်ချပဲ့လိုက်ပြီးလည်းမရှိခဲ့ရာ မည်သူ့အားမျှ တန်းတူအခွင့်အရေး မပေးနိုင်သေး . . . သို့ကြောင့် ဆိုခဲ့ပြီးရာ အထက်ပါဆုလေးမျိုး အမှုတော်ထိုက်မရသေးပြီ။

တစ်ဖန် ငါ့လောက် ခရီးမပေါက်ကြသေးသော အောက်အောက်တို့ကို ငုံ့ကြည့်၍ ဒုက္ခာမုဉ္ဇန္တု ဒင်းကလေးတို့ ဆင်းရဲဘေးမှ ကင်းဝေးကြပါစေ . . . သည်သို့ အမှုဝေလိုက်မဟုတ်ကြမိသော အခါ၌လည်း . . . ငါ့ကိုယ်တိုင် အဝိဇ္ဇာတဏှာနှစ်စင်း လည်ပင်းတွင်းတပ်မဖြတ်နိုင်သေးရကား ပင့်စွာသမ္ပဟုတ်စက်ထဲတွဲပါနေသေး၏။

မစမိနှင့် စမိလျှင် အနှောင်နှောင်ရှောင်လိုက်ပြီ မရှိသေး။

မသုံးမိနှင့်၊ သုံးမိလျှင် စမဆုံးသုံးပြီးရင်းသုံးပင်ရှိနေသေး၏။

သည်သို့ အသိမဝင်သာရာအကြား ပူဆာဒဏ်၊ အလောင်ကျွမ်းဒဏ်အဖန်ဖန်ခံနေရခြင်းကြောင့် ငါ့ဝမ်းပူဆာမနေသာဖြစ်နေတော့ရာ . . . သူတကာကိုယ်ချင်းစာရန် ငါ့ထံမှာမရှိသေး။ ငါသည်ပင် ကရုဏာရှင်များအကြား သွားရောက် တောင်းခံနေရဆဲ။ သို့ကြောင့် ဒုက္ခာမုဉ္ဇန္တုဆုလည်း အများသို့ဝေငှခြင်း ငါမပြုနိုင်။

တစ်ဖန် . . . ငါထက် ခရီးတက်ပေါက်၍ အထက်ရောက်နေသူများကို မော့ကြည့်ကာ . . .

ယထာ လဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတော မာဝီဂစ္ဆန္တိ . . .

အကြင်ရောက်ရာပေါက်ရာကြော့မှ အောက်မလျော့ကျကြပါစေနှင့် . . .

သည်သို့ အမှုမုဒိတာဝေငှမည်ကြံလိုက်၏။ သို့တလေလည်း ရာဂ ဒေါသနှိပ်စက်ခံနေရသောအခါ ငါ မေတ္တာဝမ်းစာမပြည့်ဝသေးပါ။ သို့ကြောင့် ရန်ဖြစ်ဒဏ်ခံ ဘဝအပြစ်များခံနေရဆဲ။ တစ်ဖန် ထိုအားလုံးနှင့် သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် ကံလှည့်စားချေကြရန် အငြိုးအတေးများစွာတိုက်လည်း နေစွယ်မကျိုးသေးခြင်းကြောင့် ငါသည် ငါ့ကိုယ်ငါပင် မသနားမိသေး။ အများဆို ပိုဝေ။ မေတ္တာ

ကရုဏာဗလာကျင်းနေသော ထိုသည်ငါ သို့မဟုတ် ဆင်းရဲတွင်းထဲနက်နေသော ငါက အထက်ကြားခပ်ကြားကြားစားနေသူများသို့ ရထားတာလေးများ ပြန်မပျောက်ကြပါစေနှင့် လှမ်းပြောလိုစိတ်မရှိသေး။ သို့ကြောင့် မုဒိတာဖြင့် ပြုစုပြီးဝေငှရသော ဤအမှုကိုလည်း ငါ မပေးနိုင်သေးပါ။

သည်အောက် မျက်နှာလည်း မကန်း၊ အောက်ခန်းလည်းမကြည့်၊ အထက်ရှိလည်းမော့မျှော် ဘယ်အရာဘက်သို့မျှ မျက်နှာမဖော်သောဥပေက္ခာစိတ်ဖြင့် ကမ္မသကာ ကိုယ်ပြုသည်ကို ကိုသာလျှင်ခံရမည့် စံရမည့်အဖြစ်တို့ကို ထိုထိုအားလုံးတို့ သိမိသဘောပေါက်ကြပါစေ။ ယင်းကိုလည်း သည်ဆု ပေးပို့ရကောင်းမလား၊ မပို့ဘဲ ထားတာကကောင်းသလား ကြံမိ၏။

ထိုအကြံနောက် ဤအကြံလာသည်မှာကား . . . ငါလည်းပဲ ကောင်းကံဆိုးကံများကို လယ်မြေအရာထား၍ ကံပြုစဉ်ကရှိသော အသိ ကံဝိညာဉ်ကို မျိုးစေအရာထား၍ လက်ငင်းကြိုက်နှောင်မျှော်ကြိုက်တဏှာကို ရေလိုက်မိုးလိုက်အရာထား၍ . . . အကြံကြီးအစည်ကြီးများလည်း ထီးထီးပေါက်ခဲ့ပြီးပြီ။ အပြောကြီးအဆိုကြီးများလည်း ခရီးလျှောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးများလည်း ခရီးရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ယင်းတို့ကို . . .

တစ်ဘဝတည်းလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ဘဝတည်းလည်းမဟုတ် ဘဝအဆက်ဆက်။

တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ် ရက်၊ လ၊ နှစ် ပေါင်းအဆက်ဆက်။

တစ်ချိန်လည်းမဟုတ်၊ တစ်ခါလည်း ချိန်နာရီနှင့် စက် အဆက်ဆက်။

ငါသည် ကြုံ ပြော လုပ်တို့ဖြင့် ဓာတ်ပူအထုတ်ခံခဲ့ရ၏။ ခန္ဓာတွင်းနေမိဘုရားများဖြစ်ကြသည့် ဓာတ်မိ ဓာတ်မတို့ဘေး လုပ်ကျွေးနေရဆဲ ဖြစ်၏။

ဤမိဘနှစ်ပါးတို့က . . .

အကြိုက်ဖြင့် လုပ်ကျွေးနေ၍ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ များအား အမွေပေးထား၏။ မကြိုက်လှလှပေးနေ၍ ဣဿာမစ္ဆရီယ၊ ဣက္ကုစ္စ ဒေါသများအား အမွေပေးထား၏။ သညာသိမြင် ရိက္ခာဖြည့်ပေးနေ၍ မောဟ အဟိရိက၊ အနေအမူ၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ စသည်များ မွေး

ထား၏။ သို့ကြောင့် ထိုအမေ့ရ ငါသည် လုပ်ခဲ့သမျှအရာအားလုံး အကောင်း နည်းပါး အဆိုးများများချည်း စုမိဆောင်း မိရာ ယခု ထိုသည်ငါ ဆိုးကံတို့စိမ့်ရာ အတိုင်း... ကံရစ္ဆာန်ပြုံးကံရစ္ဆာန်ဘဝ ပေါင်းရာအိအိခံခဲ့ရပြီ။ ယခု လူ့အလှည့် ကျလည်း ကံရစ္ဆာန်ညှဉ်က ယှဉ်တွဲပါနေ ဆဲ။ သို့ဖြင့် သက်ပြည့်ပင်စင်မကျမချင်း နယ်တကာနယ်သို့ပို့အလွတ်ခံ အမှုထမ်း ပမာ...

ကံစီမံရာဘဝ၌ မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်ပေးနေရ၏။

ကံစီမံရာ သံသရာ၌ မပြန်ချင်ဘဲ ပြန်ချည်းနေရ၏။

သို့ကြောင့် ကမ္မသကာဆု စုမိ ဆောင်းမိပြီးကား တစ်ပုံကြီးတစ်ခေါင်း ကြီး ကံပိုလွတ်ရာ သွားခွင့်ရ ခရီးသွား လက်မှတ်ကလည်း တစ်ခါကြီးတစ်ခါ ကြီး။ သို့ဆိုသော် အများတို့သို့ ကြံကမ္မ သတာဆုကြီး အသီးသီးပေးနိုင်စေနိုင် လောက်ပြီ။ လိုချင်သလောက်ယူ ကြည့်ဖြူ နိုင်ပြီ။

၈ ယံ ကမ္မံ ကလျာဏံ ဝါ ပါပကံ ဝါ ယောအဟံ ပဋိကရိသာမိ သော အဟံ ထာဿ ဒါယာဒေါ ဘဝိသာမိ။

အကြင်ငါသည် ကံပြုလေရာ မလိမ္မာသည့်အလျောက်... ဓာတ်သွေး နှင့်ပေါ် အကောင်းဆုံးသောအရာကိုလည်း ပြုကျင့်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ဓာတ်သွေးခိုက်သဖြင့် ဆိုးဆိုးမိုက်မိုက်ဖြင့်လည်း သိမ်းပိုက်ခဲ့ဖူး ပါ၏။

ထိုသည်ငါ... ယခုသော်ကား... ကံထားရာနေ ကံစေရာသွား ကံမိန့် ကံမွေ ခံနေရပါပြီတကား...။

အကျိုးဆောင်ကုမ္မဏီဖွင့်ထားပြီ

ငါသည် ကမ္မသကာတ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဉာဏ် အကျိုးဆောင်နေရာခန့်ထား၍ လက်လီ လက်ကားရောင်းနေသူများနှင့် ဆက်သွယ်ခိုင်းမည်။ လက်လီလက်ကား ဝယ်လိုသူများသို့လည်း ဖြန့်ဝေခိုင်းဦး မည်။

ထိုအကျိုးဆောင်၏အထက်၌... သဒ္ဓါကိုကား အကျိုးဆောင်ချုပ် ခန့်ထားမည်။

ဆန္ဒနှင့် ဝီရိယတို့ကိုကား တွဲဖက် အကျိုးဆောင်ချုပ်များခန့်ထားလိုက်ပြီ။ သတိကိုကား စစ်ဆေးရေးအရာရှိ ချုပ် ခန့်အပ်ထားလိုက်မည်။

ကုမ္မဏီဆိုင်ဘုတ်ကိုကား ပရဟိတ

အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းတပ်လိုက်သည်။ ဤကုမ္မဏီက... မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင် အဘဘုရားနှင့် အများထံမှ လည်း ဘယ်၍ဖြန့်ဝေမည်။ အချင်းချင်း အပြန်အလှန် အပေးအယူလုပ်ခြင်းဖြင့် လည်း ဖြန့်ဝေမည်။ ထိုမှရသော အမြတ် အားလုံးကိုကား... အားလုံးတိုယ်စား...။

အတ္တမာနကြောင့် တန်းတူများ အပေါ် မေတ္တာမျှစရာမရှိသူများသို့ လှူ ဒါနန်းမည်။

အတ္တဒေါသကြောင့် ကိုယ့်အောက် သားများအပေါ် ကရုဏာသက်စရာမရှိ သူများအား လှူဒါနန်းမည်။

အတ္တဒိဋ္ဌိကြောင့် ကိုယ့်ထက်သာ များသို့ မုဒိတာပူဇော်ရာမရှိသူများအားလှူ ဒါနန်းမည်။

အတ္တမောဟကြောင့် ပြိမ်းအေး စိတ်သိပ်မထားနိုင်သူများအား လှူဒါနန်း မည်။ ဤ၌ ကုမ္မဏီပိုင်ရှင် ငါ၏အရင်းနှီး ကား အဆောက်အအုံနှင့် လည်ပတ်သုံး စွဲနေသော ကမ္မသကာများသာ။

သို့ဖြင့် အကျိုးဆောင်လက်မှတ်ရ ထိုသည်ငါသည်... ဘုရားထံမှောက် အရောက်သွားလျက်တလည်း... ကု သာရိယအစုံ ဘဂဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော် မှူပါသော အဘမြတ်စွာဘုရား... သည်သားတော်ကြီးအား ရန်ကင်းဆု ချီးမြှင့်ပေးသနားတော်မူပါဘုရား...။ သို့တောင်းလျှောက်ဂုဏ်ကြောင့် ငါစိတ် ဘေးမဲ့ရန်ဖြစ်နေချိန်... ဘုန်းတော်ကြီး သော အဘမြတ်စွာဘုရား လောက တစ်လွှား ဆူကြူနိမ့်မြင့်သတ္တဝါအားလုံး တို့မှာလည်းပဲ သည်သားတော်ကြီးလိုပင် ရန်တကာဝင် အစဉ်နှောင့်ယှက်ခံနေကြ ရပါကုန်၏။ သူတို့အားလုံးလည်းပဲ သည်သားတော်ကြီးကဲ့သို့ပင် ရန်အေး ဘေးတိတ် ပကတိစိတ်ဖြင့်ပင် နေနိုင်ကြ ပါစေဘုရား...။

သည်အတူ အဘဘုရားနှင့် ဖဝါး ချင်းထပ် စိတ်ရင်မြတ်တို့ဖြင့် ကပ်ပါ လျက်ရှိကြပါကုန်သော နှစ်ထောင့်ငါးရာ ကျော် တစ်နံတစ်လျားပြည့် အရိယာ အရှင်မြတ်ကြီးတို့သို့လည်း... အရှင် မြတ်တို့နည်းတူ တပည့်တော် ရန်ကင်း ရပါလို၏။ တစ်ဖန် တပည့်တော်နည်းတူ အားလုံးတို့လည်း ရန်ကင်းဒဏ်ကင်းကြ ပါစေဘုရား။

သို့အတိုင်း နည်းတူပင် အောက် အောက်သို့ဆင်း ကင်းနင်းလျက်က... တပည့်တော် စိုးရိမ်ခပင်း ကင်းရှင်းနိုင်ရ

ပါလို၏။ တပည့်တော်နည်းတူ အားလုံး တို့လည်းပဲ စိုးရိမ်ခပင်း ကင်းရှင်းကြပါ စေ။

ထိုမှအပြီး ဆက်၍ ဆက်လျက် စိတ်ဆင်းခြင်းကင်းနိုင်သောဆုကိုလည်း ကောင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်လည်မညှဉ်း ဆဲသောဆုကိုလည်းကောင်း၊ ဝဋ်ဒုက္ခမှ မုချကင်းစေနိုင်သောဆုကိုလည်းကောင်း မပျက်မပျောက်သောအရာဖြစ်သောဆု ကို လည်းကောင်း... တစ်ဖက်ဘုရား နှင့် အရိယာများထံ တောင်းလည်း တောင်း၏။ သည်ဘက် အားလုံးတို့ထံ ဝေလည်းဝေပေး၏။

ပြီးစီးသွားသော်... ငါ့စိတ်သည် ...

စတုဒိသာ အလှူမဏ္ဍပ်ကြီးကို အရပ်လည်းတွေ့၊ အရင်လည်းတောင်း၊ အရင်ဆုံးလည်းစားပြီး အများတို့အား လည်း... လာကြလာကြသည်မှာသည် မှာ လိုသလိုလည်းရ တ၊ သလိုလည်း အဝပေးဝေနေသော အလှူမဏ္ဍပ်ကြီး အလှူမဏ္ဍပ်ကြီး... အော်ဟစ်ပြော အပြီး သူတောင်းစားအသီးသီး ခရီး ချီတက်လာသည်တို့ကိုကြည့် ပီတိဖြစ်နေ သည့် အရင်ရောက် သူတောင်းစား တစ်ဦးပမာ...

ကိုယ်တကယ်လို၍ သူတကယ်ရ ချင်နေသည့်ဆုကို ဝေငွေမိရာမှဖြစ်သော ပီတိအလျဉ်ဖြင့် ထိုအားလုံးတို့သို့ပင် အမျှစင်ကာ... ပေး-အမြတ်နေ ခေါင်းပါး သူတကာပေါင်း တောင်းစား နေရသူများတို့... သင်တို့အားလုံး သည် ငါဝေသောအမျှ ငါနှင့်ထပ်တူထပ် မျှ ရရှိကြသဖြင့်...

မေတ္တာအထုပ် ပုပ်ကြီးကြီးဖြင့် လျှောင်ထားနိုင်ကြပါစေသတည်း။

ကရုဏာတဘက် ကာကံကြီးကြီး ဖြင့် လျှောင်ထားနိုင်ကြပါစေသတည်း။

မုဒိတာ ရွေ့ချောင်း တောင်းကြီး ကြီးဖြင့်လျှောင်ထားနိုင်ကြပါစေသတည်း။

သည်သို့ အားလုံးကို အတွေးဖြင့် ခေါ် အမျှဖြင့်မြင် အခင်ဖြင့် ထပ် ဆောင်းပေး... ပေးပြီးသည့်နောက်...

ငါ့ကိုယ်တိုင် စုပြီးဆောင်းပြီးသား ဂိုဒေါင်ကြီး အများအပြားဖြင့် ထားပေး နေရသော... ကမ္မသကာ။

ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှေ့ နောက် လက်ဖြစ် ခေတ်သုံးခေတ်လုံးသုံးပြီး သုံး ဆဲ၊ သုံးအံ့သော... ကမ္မသကာ။

ဤကမ္မသကာများကို သူတို့ပြီး သားနှင့် ရောသွားစေရန် စီမံထားအား

ဖြင့် ငါသည် ကမ္မသကာအား သီးခြား
ဝေငှပါတော့အံ့။

ဟေ့... ကမ္မသကာအစား အား
ထားကြပါကုန်သော အပေါင်းသင်းများ
တို့ သင်တို့ကို ငါက ကမ္မသကာ အမျှ
ပေးဝေငှပါ၏... အမျှအမျှအမျှ...။
သင်တို့သည် ငါဝေအော ကမ္မသကာဒါန
အမျှရကြသဖြင့်...။

ကံပေါ် ဉာဏ်စွက် ကောင်းကံများ
ချည်း ယက်ယုတတ်ကြပါစေသော်။

ဉာဏ်ပေါ်တန်ခိုးစွက် ဆိုးကံဆို
ပယ်ဖျက်နိုင်ကြပါစေသော်။

တန်ခိုးပေါ်တန်းဆင့် အထက်မှ
အထက်ကိုချည်း လွင့်တင်နိုင်ကြပါစေ
သော်။

- ၁) သာသနဿစ လောကသဝ၊
- ၂) ဝုဇီ ဘဝတု သဗ္ဗဒါ။
- ၃) သာသနဗ္ဗိစ လောကဉ္စ၊ ဒေဝါရဂ္ဂ
န္တ သဗ္ဗဒါ။ ။

မေတ္တာလိုသူများ လာကြ လာကြ လာကြ
သည့်မှာ သည့်ဟာ

လူတိုင်း ရန်ကင်းချင်ကြသူချည်း။
သို့တစေလည်း... ဘဝခန္ဓာများ
သွားလာရာ၌ ကပ်ပါသော ဓာတ်သွေး၊
ဓာတ်ဉာဉ်၊ ဓာတ်အင်ဓံနေခြင်း
ကြောင့် မည်သူမျှ ရန်မကင်း။

လူတိုင်း ချမ်းသာချင်သူချည်း။
သို့တစေလည်း ကံကြွေးရန်ကြွေး
ပေးဆပ်နေခြင်းကြောင့် မည်သူမျှ
မချမ်းသာကြ။

လူတိုင်း၏ ဘဝသည် ကုသိုလ်ကံ
စီမံပေးထားပုံအတိုင်း ဖြစ်ခွင့်ရကြ၏။
လူခန္ဓာတွင် ရုပ်အုပ်စုကြီးတစ်ခုလုံးကို
ဓာတ်တို့ကဘုတ်ဖွဲ့၍ စီမံအုပ်ချုပ်နေကြ
ရာ ဝေဒနာသည်သာစသည့်နာမ်အုပ်စုကြီး
လေးစုစလုံးတို့သည် ဘုတ်အဖွဲ့၏ အမိန့်
မလွန်ဆန်ဝံ့ကြ။ သို့ကြောင့် ထိုခန္ဓာငါးရပ်
လုံးတို့သည်...။

(က) ဓာတ်ကြိုက်သော် လိုက်
သိမ်းပိုက်ပေးနေကြရ၏... တစ်ဖက်
မကြိုက်သော်ရှိ၊ ကြိုက်သော်ရှိ။ ထိုစဉ်
...

တစ်ဖက်ကြိုက်သော် အလိုက်
ပေးရ၍ ကြိုက်ကြွေးတင်။

တစ်ဖက်မကြိုက်က ရန်ဖွဲ့တေး၍
မှန်းကြွေးတင်။

(ခ) ဓာတ်မကြိုက်သော် လိုက်လံ
တိုက်ခိုက်ပေးနေကြရ၏... တစ်ဖက်
က မခုခံ၊ ခုခံ။ ထိုစဉ်...။

တစ်ဖက်က မခုခံသော်... အပြီး

ခံ၍ ပြီးကြွေးတင်။
တစ်ဖက်က ခုခံက... သူပြီး၊
ကိုယ်ပြီး ရန်စွယ်မကျိုး။

(ဂ) ဓာတ်ငိုက်သော် စားမြုံ့ပြန်
ပေးနေရ၏... တစ်ဖက်က သိသိမသိ
သိ။ ထိုစဉ်...။

ရက် ကြောက်မဲ့အတွေးဝင်နေ၍
အကြွေးတစ်ဖန် ယူရန်ဟန်ပြင်...။

ပျံ့ တွေး ငမ်းများဖြစ်နေ၍ အလို
လေး၊ မလိုလေး စိတ်ငိုက်မွေး...။

သို့ဖြင့် လူတိုင်းလျှင်... လူလူချင်း
သို့မဟုတ် လူနှင့်အခြား နေ့စဉ်ချိန်ဆက်
အတွေ့မှအတွေ့။ အတွေ့မှအတွေ့

တွေ့မိတိုင်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုဖြင့် -
ချစ်ညှဉ်းလည်း အညှဉ်းမိနေကြ

၏။ တစ်ခါမိ အကြွေးတစ်ခါ တင်၏။
မှန်းညှဉ်းလည်း အညှဉ်းမိနေကြ

၏။ တစ်ခါမိ အကြွေးတစ်ခါတင်၏။
မသိညှဉ်းလည်း အညှဉ်းမိနေကြ

၏။ တစ်ခါမိလျှင် အကြွေးတစ်ခါတင်
၏။ ထိုလူသား မည်သို့ ရန်၊ ဒဏ်ကင်း

ဝေးပါမည်နည်း။ ထိုလူသား အချိန်နှင့်
စက်၍ အတွေး သို့မဟုတ် အတွေ့ဖြင့်

သူတစ်ဖက် လိုက်နိုင်စက်နေတော့၍။
လူတို့၏ သက်နေ တမ်းဝင်များ

ကို... မွေးကင်းသေနှင့် ရာဝင်သေများ
အား အလယ်သို့ခေါ်သွင်း၍ စာရင်းယူ

ကြည့်သော် ပျမ်းမျှ ၆၀- ထက်မပို။ ထို
၆၀-အား အိပ်မောကျ ညှဉ်တစ်ကနုတ်

၃၀ - အကျန်ထားလိုက်ပါ။ ထို၃၀-ကို
လဖြင့်တွက်ကာ ရက်ပြည့် လပေါင်း၃၆၀-

ရလေမည်။ ယင်းကို တစ်နှစ်တစ်နှစ်
၃၆၅-နှုန်းဖြင့်တွက် ရက်ပေါင်း- ၂၀၁၄၀၀

ရှိအံ့ထင်သည်။ တစ်ဖန် ထိုရက်များကို
တစ်ရက် နာရီပေါင်း ၂၄- နာရီနှုန်းဖြင့်

တွက်ကြည့်ပါ။ တစ်ဖန် တစ်နာရီ မိနစ်-
၆၀ နှုန်းဖြင့်တွက်ကြည့်လိုက်ပါ။ နောက်

တစ်ဖန် တစ်မိနစ်လျှင် စက္ကန့်-၆၀ နှုန်း
ဖြင့်တွက်ကြည့်လိုက်ပါ။ ထိုအခါ...။

စက္ကန့်အမျှ တွေးမိခဲ့ပေါင်းများ ရလဒ်
အတွက် ထွက်လာပါအံ့။

သည့်အတူ အတွေးမဆုံတော့၍
နှုတ်တပ်လျှန်ထွက်လာသည့်အမျှများ။

နှုတ်နှင့်ပင် အားမရ၍ ကိုယ်ထိလက်
မြောက်မှုများ အကြွေးတင်ခဲ့ရာ...။

သတ္တဝါတစ်ဦး ဓာတ်သက်ဝင်သညာဖြင့်
အလုပ်ဝင်နေသမျှ အကြွေးယူစားအလုပ်

များကား အသက်နှင့်အမျှချည်းပင်။
ယခုဘဝလည်း အကြွေးယူစား

ဆဲ၊ နောက်နောက်ဘဝများကလည်း
ကြွေးတန်းလန်းဖြင့်၊ ရွှေရွှေကျလည်း

ဘုတ်အဖွဲ့၏ အလိုကျ သညာဖြင့်ပင်
အလုပ်ဝင်ကြဦးမည်ဖြစ်ကြရာ...။ ရန်

ဖြစ်ကွင်းကား တလင်းကျယ် ကွင်းကျယ်
ကန္တာရပင်လယ်သာ...။ ထိုအထဲ

ရာဝမာန၊ ဒေါသမာန် အထန်မပြုလာကြ
တော့၍ ခံရမည်ကိုလည်းရွံ့ လုပ်ရမည်

ဆိုကလည်း မဝံ့တော့သူအတွက်...။
ဘုရားအစထား အရိယာကြီးများက

ကြားဝင်၍ ရန်ကြွေးကို မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊
မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတို့ဖြင့် အကျေချေပေး

နေကြသည်ဖြစ်ရာ...။
ရန်ကျေ၊ မာန်ကျေလိုသူတွေလာ

ကြသည်မှာ ဒေါသပေးနေပြီ။
မေတ္တာငတ်နေသူတွေ လာကြ

သည်မှာ မေတ္တာတွေ ဝေငှနေပြီ။
၁) အာဂစ္ဆာ ဂစ္ဆာ ဂစ္ဆဟေ၊ မေတ္တာ

ကေ ဗုဒ္ဓ တေဇယံ။
ဝေရာ ဝေရဗ္ဗိ ပတ္တောသိ၊ သောကာ

သောကံ ဒုက္ခာ သုခံ။
တသ္မာ ဟိမေ အာဂန္ဓာန၊ ပဋိဂ္ဂ

ဏှာထ တံ တေသံ။ ။
ဟေ... အမြတ်ခေါင်းပါးမေတ္တာ

ထားစားတို့...။ ဣဓ - ဤနေရာ၌၊
မေတ္တာကေ - မေတ္တာရှင်ဖြစ်ကြပါကုန်

သော၊ ဗုဒ္ဓ ဗုဒ္ဓိနံ - ဘုရားဗုဒ္ဓသာဝက
ဗုဒ္ဓတို့၏၊ တေဇယံ - အမြတ်စိုးလျှ

ဓာတ်တန်ခိုးကံ၊ စာနု၊ ဉာဏ်များကြောင့်၊
ဝေရာ - ရန်ရှိရာမှ၊ အဝေရ-ရန်မဲ့ရာသို့၊

ပတ္တောသိ- ရောက်ကြရပါအံ့။ သောကာ
ဝိ- စီးထိတ်နေရာမှလည်း၊ အသောကံ-

စိုးရိမ်မဲ့သို့၊ ပတ္တောသိ - ရောက်ရပါအံ့။
ဒုက္ခာဝိ - ဆင်းရဲနေရာမှလည်း၊ သုခံ-

အပြစ်တင်းရှင်း ချမ်းသာခြင်းသို့၊ ပတ္တော
သိ - ရောက်ရပါအံ့။

တသ္မာဟိ - သည်သို့ပင် ကံ၊ စာနု၊
တန်ခိုးလိုသူမျှ ထိုးကျွေးနိုင်စွမ်းရှိခြင်း

ကြောင့်...။ ဟေ... အမြတ်ခေါင်းပါး
ကပ်တောင်းစားများတို့...။ တေတု

မေ - သင်တို့သည်၊ ဣဓ - ဤနေရာသို့၊
အာဂစ္ဆ အာဂစ္ဆ အာဂစ္ဆ - လာကြ လာကြ

လာပါကြ။ ဣဓ - ဤနေရာသို့၊ အာဂန္ဓာ
န - လာပြီးသော်၊ တေတုမေ - သင်တို့

သည်၊ တေသံ - ဘုရားဗုဒ္ဓ သာဝက
ဗုဒ္ဓတို့၏။ တံ - ဗြဟ္မာစီးပွား ထိုမေတ္တာ၊

ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဓာတ်များကို
ပဋိဂ္ဂဏထ - လက်သင့်ခံကြပါကုန်။

၁၃၇၃-ခုနှစ်၊
သီတင်းကျွတ်လစေ့နေ့
ဗဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘွဲ့ကြီး

ဒေါက်တာအရှင်လာဘထံမှ ကျောင်းအလှူရှင်

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် က ကျောင်းအလှူရှင်ကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၊ ကျောင်းဒကာကြီး ဝိဗ္ဗိသာရမင်း၊ ကျောင်းဒကာ အနာထပိဏ်သူဌေး၊ ကျောင်းဒကာ နန္ဒိယ၊ သမားတော်ကြီး ဆရာ ဇိဝက၊ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ တို့ဟာ အလွန်ထင်ရှားကျော်ကြား လှတဲ့ ကျောင်းအလှူရှင်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီး နောက် အလွန်ထင်ရှားတဲ့ ကျောင်းအလှူရှင်များလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဝိဗ္ဗိသာရမင်းသားတော် အသောကမင်းကြီးအပါဝင်ပါ။ အသောကမင်းကြီးဟာ အသောကာရုံကျောင်းတိုက်ကြီးကို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သာသနာတော် အလွန်ကြည်ညို သူပီပီ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကို ပူဇော်တဲ့အနေဖြင့် ကျောင်းတော်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ စေတီတော်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကိုလည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပြန်တယ်။

သုဿမီးတော်လည်း နီပေါနိုင်ငံ ခံတွဲမန္တမြို့တော်အနီး ရတနာသုံးပါးနဲ့ စပ်ယှဉ်တဲ့ သာသနိကအဆောက်အအုံများကို တည်ဆောက်ခဲ့တယ်လို့ လူအများက ယုံကြည်ခဲ့ကြပါတယ်။ ယခုတိုင် အောင်လည်း တည်ရှိနေသေးကြောင်း ပြောဆိုနေကြတယ်။ မင်းကြီးလည်း တရားတော်ကိုနဲ့မြောက်ရန် အကျင့်သီလ

အာစာရကို သူနိုင်ငံတော်၌ ကျင့်ဆောင်စေခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံအရပ်ရပ် ကျောက်ဆောင်များတွင် မြတ်ဗုဒ္ဓအဆိုအမိန့်များ ထွင်းထုထားပြီး ပူဇော်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများနဲ့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာပြုများကိုစေလွှတ်ခဲ့တယ်။ သီရိလင်္ကာနဲ့ အခြားသောအရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများ၊ မြန်မာနိုင်ငံ သတုံပြည်အပါအဝင်ပါ။ သူ၏ သာသနာပြုစေလွှတ်ခြင်းသည် အလွန်အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။

အမိမြန်မာပြည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသက်ဝင်ယုံကြည်ခွင့်ရတာ သူ့သာသနာပြုကျေးဇူးတရားကြောင့်လို့ဆိုရမှာပါ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ အနည်းငယ်ရှင်းပါဦးမယ်။ ရာဇဝင်မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ၊ ဘုရားသမိုင်းနဲ့ရှေးသူတော်ကောင်းတို့စကားစဉ်ဆက်အရ မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာသည် မြတ်စွာဘုရားသက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်ကတည်းက မြန်မာပြည်သို့ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာရှည်စွာ တည်တံ့ခိုင်မြဲခြင်းမရှိခဲ့လို့ ဆိုကြပါ

တယ်။ အသောကမင်းကြီးသာသနာပြုစေလွှတ်ခြင်းဖြင့် အမိမြန်မာပြည်အတွင်းသို့ ပြန်လည် သွတ်သွင်းခဲ့တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာသည်သတုံပြည်၊ ပုဂံပြည်များသို့ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အသောကမင်းကြီးကျေးဇူးတရားကြောင့်လို့ဆိုလိုက်တာပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာအယူအဆအချို့သည် မြေထဲပင်လယ် အနီးဂရိ၊ အီဂျစ်၊ ဆီးရီးယားနဲ့ မက်ဆီဒိုးနီးယားအထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့တယ်လို့ သမိုင်းများတွင် ဆိုထားပါတယ်။ မင်းကြီးရဲ့သာသနာပြု ပြင်းထန်တဲ့အားစိုက်မှုကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ကမ္ဘာ့ဘာသာအဖြစ်ဖြင့် မြင့်မိုဝ်ခဲ့သော အခြေခံကိုအစပြုခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

■ နန်းမတော်မယ်န သို့မဟုတ် ဒုတိယဝိသာခါ

မြန်မာပြည်သို့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာရောက်ရှိပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျောင်းဒကာ၊ သူရားဒကာအဖြစ် များစွာပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အင်းဝခေတ်က နန်းမတော်မယ်နဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာအပေါ် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းပြီး လှူဒါန်းပေးကမ်းမှုမှာ ရက်ရောသူဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းများဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ ဘုရားစေတီတည်ထားကိုးကွယ်ခြင်း၊ ပစ္စည်းလေးပါးထောက်ပံ့လှူဒါန်းခြင်းတို့၌ လစ်လပ်သည်မရှိသလောက်ပါ။ ရတနာသုံးပါးနဲ့ ပတ်သက်သမျှအမြဲ

www.burmeseclassic.com

တမ်း တာဝန်ယူကုသိုလ်ပြုတတ်သူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာတော်ကြီးများက နယ်နက် ဒုတိယဝိသာခါဟု ဘွဲ့ထူးနှင့် အပ်ကာခေါ်ကြပါတယ်။ ပထမဝိသာခါမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓသက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က သာဝတ္ထိမြို့ ပုဗ္ဗရုံကျောင်းအမကြီးဖြစ်ပါတယ်။

မယ်နုသည် အင်းဝမြို့တွင် အုတ်ကျောင်းကြီးကို ငွေသုံးသိန်းအကုန်ခံကာ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဖလံခုံရွာမှာလည်း တစ်သိန်းတန်ကျောင်းကြီးကို လှူဒါန်းခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က ငွေကြေးတန်ဖိုးကို မှန်းဆသိနိုင်ပါတယ်။ ပြန်နိုင်ခဲ့တဲ့ကုသိုလ်တွေပါပဲ။ အဲဒီလောက်အထိ ကုသိုလ်ပြုတာတောင် အလှူဒါနဲ့ တင်းတိမ်အားရတယ်ဆိုတာမရှိခဲ့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

မယ်နုကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော် ဦးပုဏ်ကိုလည်း ပစ္စည်းလေးပါးဒါယိကာမကြီးအဖြစ်ခံယူကာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ပဒေသာပင်များမှစပြီး လိုလေသေးမရှိအောင် ထောက်ပံ့လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ နှစ်စဉ် ဘုံကထိန်ပွဲကြီးများကိုလည်း ကျင်းပလှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ တခြားသော ကုသိုလ်တွေလည်း များစွာရှိပါသေးတယ်။ ကျောင်းအမကြီး နန်းမတော်မနုပါ။ စေတနာရှင်ကြီး ဒုတိယဝိသာခါပါ။ ညိုမြရေတုံ ကုန်းဘောင်ရွာပုံတော်မှာ အခုလိုဆိုထားပါတယ်။ နန်းမတော် မယ်နုအနေဖြင့် (၁၈) နှစ်ကြာမျှ ဖန်နန်းရှင်နှင့်အတူစီးစံခဲ့ရာ ယခုတိုင် မြန်မာတို့ အဓိကရက်ကိုးကွယ်လျက်ရှိတဲ့ ကုသိုလ်တော်များမှာ သူ့လက်ထက်က စတင်ထုလုပ်ပြုစုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ပုထိုးတော်ကြီး၊ အမရပူရ
နန်းတွင်းအုတ်ကျောင်း၊ အင်းဝ
မဟာသကျသီဟရုပ်ပွားတော်၊ ယခု
မန္တလေး
ရှင်ဖြူရှင်လှစေတီနှင့် စောင်းတန်း
စစ်ကိုင်း
ကြေးချိန်တစ်သိန်းခေါင်းလောင်း၊
အမရပူရ
အနောက်တိုက်ဘုရားကြီး၊ ဖလံခုံ
ရွာ။

■ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးသက်ရှည်

မဝေးသေးတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် (၁၀၀) ကျော်ခန့်က မန္တလေးမြို့ မစိုးရိမ်ကျောင်း တိုက်ကြီးကျောင်းဒကာကြီး ဦးသက်ရှည် ဆိုတာ အလွန်ထင်ရှားပြီး သဒ္ဓါတရား အားကောင်းတဲ့ ကျောင်းအလှူရှင်ကြီး

ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးသက်ရှည် တို့သားအဖဟာ ငွေကြေးအလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝလာတာနဲ့အမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ဖို့ ရှေးဦးစွာ စဉ်းစားကြပါတယ်။ သူတို့ မိသားစုဟာ ပထမအရွယ်မှာ အလွန် ဆင်းရဲခဲ့ကြတယ်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲလုပ်ကိုင် စားသောက်ခဲ့ကြရတယ်။ ဒါနမျိုးစေ့နည်းပါးခဲ့လို့ ပထမအရွယ်ဆင်းရဲခဲ့တယ်။ ယခုဘဝ ဒါနထုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ မြှုပ်ထားပါမှတော်မည်လို့ သူတို့ စဉ်းစားမိကြလေတယ်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာတဲ့အချိန်မှာ စဉ်းစားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဦးသက်ရှည်ဟာ သူ့ဖခင်ချက်ကြော့မှ မြို့ပြင်ဆရာတော်ရဲ့ဩဝါဒကို ခံယူလျက် မန္တလေးမြို့ ဘုရားကြီးတိုက်တွင် အသားကျောင်းတစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအသားကျောင်း ဆောင်မီးလောင်သွားသဖြင့် ဘုရားကြီးတိုက် အလယ်တိုက်ကြီးကို ထပ်မံဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြန်ပါတယ်။ ဇာတိဥယျာဉ်တော်ရွာမှာ မြို့ပြင်ဆရာတော်သီတင်းသုံးရန် ကျောင်းငယ်လေးတစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြန်ပါတယ်။ သူတို့သားအဖဟာ သူတစ်ပါးတို့ရဲ့ကျောင်းတိုက်အတွင်း ကျောင်းဆောင်များဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရုံမျှ အားမရမတင်းတိမ်ဖြစ်နေကြပါတယ်။ မိမိတို့ကိုယ်ပိုင်တိုက်ကြီးတည်ထောင်ကာ ပရိယတ္တိသာသနာပြုလိုသည့်စိတ်တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် မန္တလေးမြို့ (၃၅)အေလမ်းတောင်ဘက်၊ အေဝန်းအရှေ့ ဦးပေစိဘုရားမြောက်ဘက် (၈၇) လမ်း၊ (၈၈) လမ်းကြား၊ (၃၇ x ၃၈) လမ်းကြားရှိ (၁၉၂၇၀၀) စတုရန်းပေ ကျယ်ဝန်းတဲ့ ဦးပေစိပိုင်ဥယျာဉ်မြေကွက်ကိုဝယ်ယူပြီး အဲဒီဥယျာဉ်မြေနေရာမှာ ကျောင်းတိုက်သစ်တည်ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းဒကာကြီးသားအဖသည် ပထမသာသနနယူပဒေသခေါ် မစိုးရိမ်အလယ်တိုက်ကြီးကို တည်ဆောက်ကြတယ်။ အလယ်တိုက်ကြီးကို ၁၂၆၉ ခုနှစ်ကစတင်တည်ဆောက်ရာ ၁၂၇၂ ခုနှစ်မှာ ရွှေချိုးပြီးသည်အထိ ပြီးစီးသွားပါတယ်။ အရှေ့ပေါက်အဝင်မြောက်ဘက်တွင် ပါဠိနယူပဒေသကျောင်းဆောင်ကိုဆောက်လုပ်ပါတယ်။

အဲဒီကျောင်းတိုက်ကြီးဟာ ထူထဲတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီး ကာရံထားတယ်။ အလယ်တိုက်ကျောင်းကြီးနဲ့အရံကျောင်းကြီး (၁၆) ကျောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နာရီစင်ကြီးလည်းရှိတယ်။ အလယ်တိုက်ကြီး

ဆိုတာ (၁၁) ခန်း၊ (၈) ခန်း၊ လှေကား (၄) စင်းနဲ့ အုတ်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ အတွင်းမှာ ဝင်းဝါနေတဲ့ရွှေများ ချထားတယ်။ ဘေးအရံ (၁၆) ကျောင်း ဆိုတာလည်း (၇)ခန်း(၅)ခန်း နှစ်ထပ်တိုက်ကျောင်းကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတိုက်ကြီးတွေမှာလည်း ရွှေတွေဝင်းပါနေပါတယ်။

ကျောင်းတိုက်ကြီးဟာ ယနေ့ ပိဋကတ်စာပေများစည်ဝေညံနေတဲ့ ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်အမည်မခံတဲ့ 'မစိုးရိမ်တိုက်ကြီး' ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ စာသင်စာလိုက်ရဟန်းတော်များ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထောင်ကျော်ခန့် ယနေ့တိုင်သီတင်းသုံးနေကြပါတယ်။ ပါဠိပညာရှင်ကြီးများလည်း စဉ်ဆက်မပြတ် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းဆိုသလို မွေးထုတ်ပေးနေပါတယ်။ အခုဆို နှစ်တစ်ရာကျော်သွားပါပြီ။ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်များလည်း ယခုချိန်အထိ လွှမ်းမတ်ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်ပါတယ်။

'မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီး' ကို ကျောင်းအလှူရှင်ကြီး ဦးသက်ရှည်တို့ သားအဖက စတင်တည်ထောင် လှူဒါန်းခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ အကျိုးကြီးမားပါပေစွ။

ထင်ရှားတဲ့ ကျောင်းအလှူရှင်များလည်း များစွာကျန်ရှိပါသေးတယ်။ မန္တလေးမြို့ စက္ကအလယ်တိုက် ကျောင်းအမကြီးဆိုတာရှိခဲ့ဖူးသလို ဒေါ်ဦးဇွန်းဆိုတာလည်း သဒ္ဓါထက်သန်တဲ့ ကျောင်းအမကြီးပါပဲ။ အမိမြန်မာပြည်မှာ ပထမဦးဆုံးသော ဗုဒ္ဓဘာသာလှူဒါနကို ဒေါ်ဦးဇွန်းက ဆောက်လုပ်ဖွင့်လှစ်ခဲ့တာပါ။ အခုခေတ်အခေါ် ဝိုးဘွားရိပ်သာဖြစ်ပါတယ်။

ဗန္ဓုလဦးဆိုင်ဆိုတာလည်း ထူးခြားတဲ့ကျောင်းဒကာကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အမိမြန်မာပြည်မှာထင်ရှားတဲ့ စုပေါင်းကျောင်းအလှူရှင်၊ မထင်မှရှားကျောင်းအလှူရှင်များလည်း မရေတွက်နိုင်အောင် များစွာကျန်ရှိနေပါသေးတယ်။

■ ရည်ရွယ်ချက်

ကျောင်းဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတဲ့ ကုသိုလ်ကို ဘုရားရှင်တိုင်း ချီးမွမ်းတော်မူပါတယ်။ ကျောင်းအလှူရှင်များရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း အမျိုးမျိုးရှိကြပါလိမ့်မယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓက ကျောင်းဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်းရည်ရွယ်ချက်ကို ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ ရည်ရွယ်ချက်က ချမ်းချမ်းသာသာ ကိန်းအောင်

စရာအကျိုးငှာ
ချမ်းချမ်းသာသာနေထိုင်ခြင်းအကျိုး
ငှာ
ကိလေသာများကို လောင်မြိုက်ဖို့
ဈာန်ဝင်စားခြင်းအကျိုးငှာ

ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် ဝိပဿနာရှုမှတ်
ပွားများခြင်းအကျိုးငှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျောင်းအလှူရှင်များ
အနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်သင့်ပါတယ်။
မြတ်ဗုဒ္ဓရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာ လူ့ဧည့်သည်
ကိုသာလက်ခံဖို့ ချဲ့ဂဏန်းပေးဖို့ တီဗ္ဗိ
ထိုင်ကြည့်ဖို့ တီဗ္ဗိစလောင်းကြည့်ဖို့၊
ကုန်ပစ္စည်းသိုလှောင်ဖို့ စတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်တွေမပါရှိပါဘူး။ တချို့သော
ကျောင်းတိုက်များမှာ ရဟန်းသာမဏေ
များကို သိတင်းသုံးနေဖို့ လက်မခံပါဘူး။
ရင်းနှီးရာနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များသာ လက်ခံ
လေ့ရှိပါတယ်။ ဧည့်သည်နားခိုရာအဖြစ်
သဘောထားကြပါတယ်။ ဧည့်သည်လာ
ရင်တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဧည့်သည်
ပြန်သွားရင် တံခါးသော့ခတ်လိုက်တာ
ပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီလို
မဟုတ်ပါဘူး။ မရိယတ်၊ ပဋိပတ်ဝန်
ဆောင်နိုင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

■ ကျောင်းထိုင်အရည်အချင်း

ကျောင်းအလှူရှင်သည် မိမိ
လှူဒါန်းသည့်ကျောင်းတွင် ကျောင်းထိုင်
ရဟန်း သို့မဟုတ် ကျောင်းထိုင်ဘုန်း
ကြီးအဖြစ် တင်မြောက်ရပါတယ်။
အဲတော့ ဘယ်လိုရဟန်းကို တင်မြောက်
ရမလဲဆိုရင် ပရိယတ္တိဗဟုသုတ (စာပေ
ကျမ်းဂန်တို့ သင်စွမ်းနိုင်ခြင်းစွမ်းရည်)
ပဋိပတ္တိဗဟုသုတ (တရားဟောတရားပြ
အကျင့်အားထုတ်မှုစွမ်းရည်)များနဲ့ပြည့်စုံ
တဲ့ရဟန်းတော်များကို ကျောင်းထိုင်
ရဟန်းအဖြစ် တင်မြောက်ရမယ်ဆိုပြီး
မြတ်ဗုဒ္ဓက ညွှန်းဆိုတော်မူပါတယ်။

ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့သွား ထီးထမ်း
လမ်းလျှောက် ကွမ်းစားဆေးသောက်
အချောင်နေတဲ့ ဖာသာလဝါရဟန်းမျိုး
မဖြစ်ရပါဘူး။ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်နဲ့စပ်လို့
ဘာတစ်ခုမှမပြုလုပ် ဘာသာသာသနာ
အတွက် ဘာကောင်းကျိုးမှ မပေးတဲ့
ရဟန်းမျိုးလည်းမလိုလားပါဘူး။ အတ္တ
ဟိတ-မိမိကောင်းကျိုး၊ ပရဟိတ-ဒကာ
ဒကာမများ ကောင်းကျိုး၊ လောက
ကောင်းကျိုးသယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့
သာသနာပြုရဟန်းမျိုးဖြစ်ရမှာပါ။ ဗျတ္တ
လိမ္မာကျွမ်းကျင်သောသူ၊ ပဋိပလ-အစွမ်း
သတ္တိရှိသောသူဖြစ်ရမှာပဲ။ အရာရာမှာ
ဗျတ္တ၊ ပဋိပလရှိရမယ်လို့ ပြောတာပါ။

အလွန်သင့်မြတ်ကောင်းမွန်တဲ့ကျောင်း
ထိုင်တင်မြောက်ရမယ့်နည်းလမ်းတွေကို
မြတ်ဗုဒ္ဓက လမ်းညွှန်ခဲ့တာပါ။

မြတ်ဗုဒ္ဓညွှန်ပြကျောင်းထိုင်ရဟန်း
ကိုတင်မြောက်ပြီးလျှင် ကျောင်းအလှူ
ရှင်များအနေနဲ့ ကျောင်းထိုင်ရဟန်းအား
အနှု-စားဖွယ်သောက်ဖွယ်။ ပါန-အဖျော်
ယမကာ၊ ဝတ္ထ-အဝတ်သက်နိုး၊ သေနာ
သန-ကျောင်းအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း။
အဲဒီပစ္စည်းလေးမျိုးနဲ့ ဆက်လက်တာဝန်
ယူရပါမယ်။ သာသနာ့တာဝန်ကို ဆက်
လက် တာဝန်ပေးလိုက်တာပါ။

ကျောင်းဒကာ၊ ဒကာမများက
တာဝန်ကျေပွန်ရင် ကျောင်းထိုင်ရဟန်း
ကလည်း ကျောင်းအလှူရှင်တို့အား
သံသရာရှည်မယ်တရားမျိုးကိုမဟောပြော
ဘဲ ခပ်သိမ်းသောဝဋ်ကွကို နှုတ်ပစ်
တတ်တဲ့တရားဓမ္မမျိုးကို ဟောကြားပေး
ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်းကျိုးလိုလား
မြတ်တရားကို ဟောပြောပေးရမှာပါ။
ကျောင်းအလှူရှင်များကလည်း ထို
တရားမျိုးကို နာယူမှတ်သားကျင့်ကြံပွား
လျက် အာသဝေါကင်းကွာရဟန္တာဖြစ်
နိုင်ပါတယ်လို့ မြတ်ဗုဒ္ဓကဟောဖော်ညွှန်
ပြတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းလှူဒါန်းနည်းကို မြတ်ဗုဒ္ဓ
က စည်းစနစ်ကျကျ ညွှန်ပြတော်မူခဲ့တာ
ပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြီးစလွယ်လှူဒါန်း
လိုက်ရင် ကျောင်းအလှူရှင်များအတွက်
အရင်းနှီးများပြီး အမြတ်စွန်းနည်းမှာစိုး
လို့ဖြစ်ပါတယ်။ အဲတော့ ကျောင်းအလှူ
ရှင်များအနေဖြင့် မြတ်ဗုဒ္ဓညွှန်ပြတော်မူ
တဲ့အတိုင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတတ်ဖို့
လိုအပ်ပါတယ်။ ဤနည်းအတိုင်း လှူဒါန်း
နိုင်ပါမှ အကျိုးကျေးဇူးတိုးမားပါလိမ့်
မယ်။

■ သောတာပန်လိုလှူ

ကျောင်းအလှူဆိုတာ အမြဲတာဝရ
ကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့ နိပဗ္ဗာန်အလှူမျိုးဖြစ်ပါ
တယ်။ ကျောင်းအလှူသည် ဘုရားရှင်
တိုင်း ချီးမွမ်းတော်မူသည့် အမြတ်ဆုံး
အလှူဖြစ်ပါတယ်။ မိမိတို့ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်းတဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ သိတင်းသုံး
နေထိုင်ကြတဲ့ရဟန်းတော်များဟာ ပရိ
ယတ္တိဗဟုသုတများနဲ့ပြည့်စုံသဖြင့် ပညာ
သင်ကြားရေး၊ သင်ယူရေးဆိုင်ရာ၊
ပဋိပတ္တိဗဟုသုတများနဲ့ ပြည့်စုံသဖြင့်
တရားဘာဝနာအားထုတ်ရေး၊ ဟောပြော
ရေးဆိုင်ရာများကို ထမ်းရွက်နေတယ်ဆို
ရင် အကျိုးကျေးဇူးပါတယ်။ ကျောင်း
အလှူဟာ အလုံးစုံကိုလည်း လှူဒါန်းရာ

ရောက်တဲ့အတွက် မရေတွက်နိုင်အောင်
ကောင်းကျိုးတရားတွေ ရရှိနိုင်ပါတယ်။
ကျောင်းအလှူရှင်များဟာ လားရာကတိ
လည်းမြဲပါတယ်။ ဂတိမြဲစာယ်ဆိုတာ
အနည်းဆုံးတော့ လူ့ဘဝပြန်ရောက်နိုင်
တာကို ပြောတာပါ။ ပြီးတော့ ကျောင်း
အလှူရှင်များဟာ သောတာပန်နဲ့တူပါ
တယ်။ တစ်မင်တစ်ဖိုလ်ရပြီးတဲ့ သောတာ
ပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အပါယ်မကျသလို
ကျောင်းအလှူရှင်များလည်း အပါယ်သို့
မကျရောက်နိုင်ပါဘူး။ ကျောင်းဆောက်
လုပ် လှူဒါန်းရပြီဖြစ်သည့်အတွက် စူဠ
သောတာပန် (သောတာပန်အယေစား)
အဆင့်သို့ရောက်ပြီလို့ဆိုကြပါတယ်။

ဒါကို ရှေးဆရာတော်များက
'ကျောင်းလှူတဝ၊ နိပတဗ္ဗ ပည
ရှိသူမှန်။ သောတာလိပံ၊ ဂတိမြဲ သူလည်း
ပါယ်မပြန်'
လို့ ရေးစပ်သီကုံးကြပါတယ်။

■ ကျောင်းလှူရကျိုး

ကျောင်းလှူရကျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မင်းကွန်းတီပိဋကဓရဆရာတော်ကြီးက-
'သုံးတန်စေတနာ၊ ညီညာစွာဖြင့်
မဟာသံယိကာ၊ ဝိဟာရကျောင်း၊ တန်
ဆောင်းဆောက်ဦး၊ လှူလှူတို့ ကြီးထူးက
ဝန်၊ ကျိုးရဟန်ကို၊ ကျွမ်းဂန်ထောက်ချင်၊
နိဒါန်းဖွင့်သော်၊ နတ်နှင့်လူဝယ်၊ သန္ဓေ
တွယ်၍၊ လိုဖွယ်မက၊ ဆောက်အံ့ရ၏။
မထကြက်သိုး၊ ကိုယ်လည်းမလှုပ်၊
ကြောက်ရပ်မထင်၊ ထိတ်လန့်စင်၏။
ခြင်သေသစ်ကျား၊ သားရဲများနှင့်၊ ဖမ်းစား
ကလ၊ နှိပ်စက်မူသား၊ တောသူဘုတ်ပြိုက်၊
အဆိပ်ထန်ပြင်း၊ ရေမြွေကင်းက၊ အဆင်း
ဖောက်ပြန်၊ ကမ္ဘဏ်ရကျိင်၊ နတ်မိုက်ရန်
ပေါင်း၊ ဘေးလွတ်ရှောင်း၏။ မကောင်း
အိပ်မက်၊ မမြင်မက်ဘူး၊ ထင်လျက်သတိ
ခိုင်မြတ်၍၊ ဝိပရိဏံ၊ ဖောက်ပြန်စိတ်ရင်း၊
ရှူးသွပ်ခြင်းမှ၊ ရှင်းလင်းလွတ်ရှောင်၊
ကျိုးဆက်ကောင်း၏။ နောက်နှောင်းဘဝ၊
မဖို့မဝယ်၊ ဂုဏ်ကံပို၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဟု၊
ထိုထိုကျေးဇူး လွန်ပြန်ပြုသည်၊ ဆောက်
ဦလှူကျိုး၊ ဒုနစ်မျိုးတည်း'

ဟု ရေးစပ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။
သူတော်ကောင်းတို့လည်း ကျောင်း
အလှူဒါနတန်ဆောင်ဆောက်အံ့ကုသိုလ်
ထူးကို ပြုစုဆည်းပူးအားထုတ်နိုင်ကာ
ကြီးကျယ်များမြတ်သောအကျိုးထူးများ
ရရှိပိုင်ဆိုင်တဲ့ကျောင်းအလှူရှင်များဖြစ်
ကြပါစေလို့ စိတ်ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။
ဒေါက်တာအရှင်ဝဏဘ (ဘဏ္ဍ)

ကျွန်တော်၏ ဇာတိချက်ကြောင့် မွေးရပ်မြေဖြစ်သော တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး ထားဝယ်ခရိုင် သရက်ချောင်းမြို့နယ် သရက်နစ်ခွရွာသည် မြိတ် - ထားဝယ်ကားလမ်းပေါ်တွင်ရှိပြီး ထားဝယ်မြို့မှ (၁၁) မိုင် ဝေးပါသည်။ အိမ်ခြေ (၅၀၀)၊ လူဦးရေ (၃၅၀၀) ကျော်သော ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် ဘာသာခြားအိမ်ခြေ (၃၀) ခန့် သူ့အစုနှင့်သူသီးခြားနေထိုင်ခြင်းလည်းရှိပါသည်။ ဓားမဦးချ လယ်ယာ၊ ဥယျာဉ်ခြံ၊ ရော်ဘာခြံ၊ ဒူးရင်းခြံ၊

ခန့်ခြံ ဘိုးဘွားလက်ငုတ်လက်ရင်းလုပ်ငန်းများကို အဓိကလုပ်ကိုင်ပြီး တံငါမုဆိုးမွေးမြူရေးအလုပ်တို့မှာ အစဉ်အလာအရ ရွာနှင့်မအပ်စပ် အဆင်မပြေ အကျိုးမပေးဟု ကျွန်တော်တို့ဘာများ ပြောဆိုသလိုတော့ ကြားဖူးပါသည်။

ရွာတွင် ရွာလယ်ကျောင်း၊ ချောင်ကျောင်း၊ တောကျောင်းဟူ၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိသည်။ ရဟန်းသံဃာ၊ ကိုရင်၊ ကျောင်းသားနှင့် အလှူအတန်းအများဆုံးမှာ ရွာလယ်ကျောင်းကြီးဖြစ်

သည်။ ချောင်ကျောင်း (ဓမ္မရိပ်သာ) သည် ရွာအနောက်တောင်ဘက်ရှိ သင်္ချိုင်းနှင့် ဆက်စပ်နေပြီး တောကျောင်းကားရွာအရှေ့ဘက် (၃) မိုင်လျော့လျော့သွားရသော ကိုးသောင်းတောင်ဆွယ်ဆင်ခြေလျော့၌ သီးသန့်တည်ရှိသည်။ အရှက်ဆွမ်းနှင့် မနက်ဆွမ်းအတွက် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် သံဃာတော်များဆွမ်းခံကြွပြီဆိုမှဖြင့် 'ဆွမ်းခံလာခံတို့' ကျောင်းသားလေးအသံကြားလျှင် ရွာလယ်ကျောင်း 'ဆွမ်းတော်တို့' အသံကြားလျှင် တောကျောင်း၊

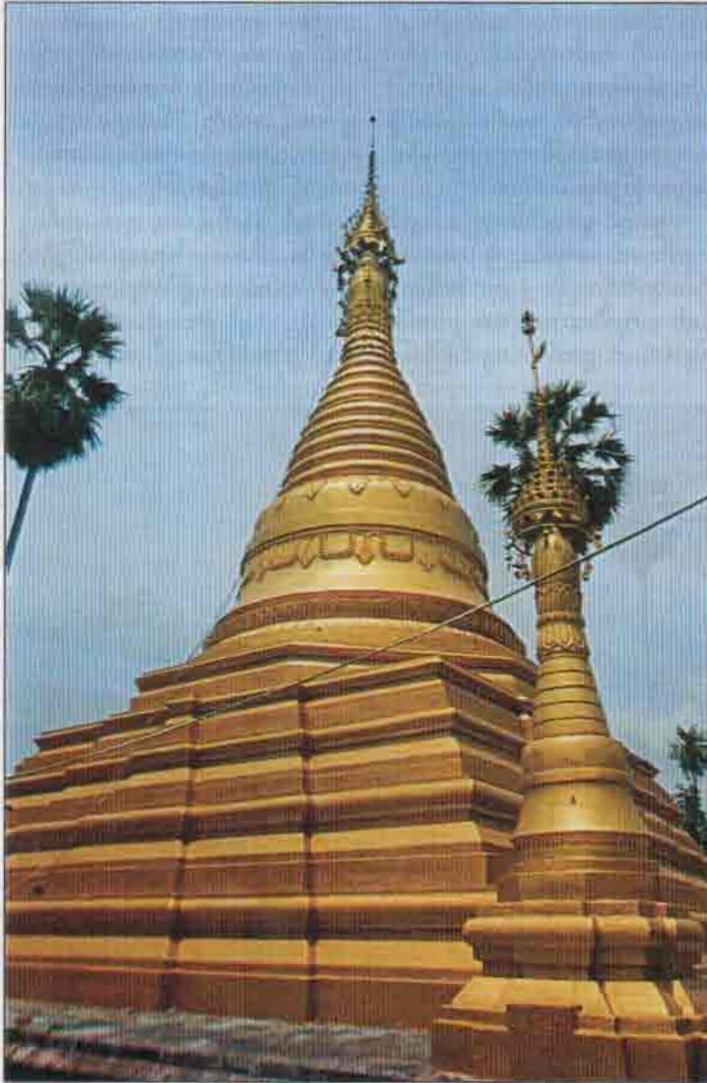
**ဖောင်ပိမ်းထွေး(ထားဝယ်)
ဇာတိချက်ကြောင့် မွေးရပ်မြေ
သရက်နစ်ခွရွာမှ
ရှေးဘုရားမိုးကောင်းစေတီတော်
ဖူးမြော်ကြည်ညိုခြင်း**

စေတီတော်နှင့် တန်ဆောင်းကြီး

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ မိုးကောင်းစေတီတော်

ရိုးကောင်းစေတီတော်အား အနီးကပ် ဖူးမြော်ကြည့်ညိုရပုံ

ကျွန်းတော်ပေါ်တစ်နေရာ

ရှင်ဥပဂုတ္တမစေတီ

'တနောင်နောင်' ကြေးစည်သံကြားလျှင် ချောင်ကျောင်းဟု အလွယ်မှတ်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် ပြိုဟ်စေတီ၊ မိုးကောင်းစေတီ၊ ကိုးသောင်းတောင်စေတီ၊ မြတ်ရွှေတိဂုံစေတီ၊ မြတ်မော်စေတီ၊ စိန်မြရောင်ခြည်လွမ်းစေတီ၊ ဆေးဘုရား စသည်ဖြင့် ရှေးဘုရားများသီတင်းသုံး လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်အလယ်တန်း/ အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်တန်းက ထိုရှေးဘုရားများသီတင်းသုံးစံပယ်တော် မူရာ တောတောင်၊ လယ်ကွင်း၊ သင်္ချိုင်း နေရာအနှံ့ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရာ ကာ ဟေးလားဝါးလား ငယ်ဘဝအဖော် များနှင့်အတူ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်ရှိဖူးပါသည်။ စွန့်ပစ်ထားသော စေတီအို၊ စေတီကျိုးစေတီငုတ်၊ စေတီ အုတ်ပုံများအကြား ယောင်တောင်ပေါင်

တောင် မည်မည်ရရမတုတ်ဘဲဖြတ်သွား ဖြတ်လာရုံမှတစ်ပါး အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့ပါပေ။ ငယ်သူတို့ ၏ထုံးစံ အမူမဲ့အမတ်မဲ့ အလေးထားရ မှန်းမသိသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် လူလူသူသူဖြစ်လာပြီး နောက် မိသေဂေါင်း (အမိသေ စကော ဖုံး) ဆိုသော ထားဝယ်စကားပုံအတိုင်း အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် အနယ်နယ်အရပ် ရပ်ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည် မှာ အငြိမ်းစားယူခါနီး နှစ်အနည်းငယ် အလိုတွင်မှ ရွာသို့ပြန်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ ဇာတိရွာနှင့် နှစ် (၃၀) လောက် ဝေးကွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်အားလျော်စွာ ရွာ၏ အခြေအနေသည်လည်း များစွာ ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် စာပေဝါသနာ အရ မိမိဖတ်ရှုမှတ်သားသိရှိသမျှနှင့် ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းသွားရောက်လေ့လာ မျက်မြင်တွေ့ရှိသမျှကိုပင် ပေါင်းစပ်၍ ထားဝယ်ဒေသရှိ ရှေးဟောင်းဘုရား စေတီအဆူဆူတို့၏ ကြည်ညိုဖွယ် သိမှတ် ဖွယ် တစေ့တစောင်းမျှဝေလိုသောဆန္ဒ ဖြင့် လစဉ်ထုတ် သူရဲမဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် ဉာဏ်မိသမျှ ကြိုးစားအားထုတ်၍ ရေးသားတင်ပြလျက်ရှိပါသည်။ (မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်ဆရာဦးအောင်မြတ်၏ အားပေးချီးမြှင့်မှုလည်းပါဝင်ပါသည်။) တစ်နေ့တွင် ထားဝယ်မိနင်းစိန်၊ သိပ္ပံမေတ္တာ၊ သိပ္ပံတက္ကသိုလ်၊ မွေးခြံပေါ် (ဓမ္မာစရိယ) ဦးကျော်စိန်၊ ကျော်ခေါ်မိုင် ကလောင်ခွဲ အမည်များဖြင့် ၁၉၇၇-၄၈ မှ ယနေ့အထိတိုင် စာနယ်ဇင်းများတွင်

www.burmeseclassic.com

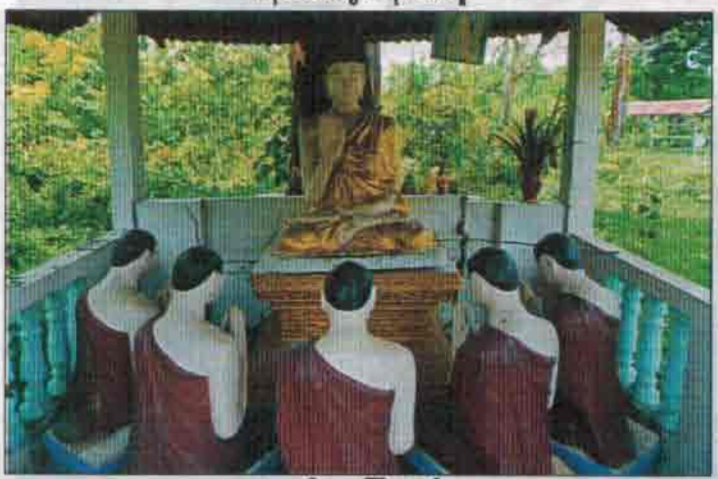
ရေးသားခဲ့၊ ရေးသားနေဆဲ ကျွန်တော်တို့ ရွာသား ဦးကျော်စိန် (ယခု ပိန်းတော) က ရွာဘုရားများကို ဖော်ထုတ်ရေးသား ရန် ကျွန်တော်အား တိုက်တွန်းပြောဆို ပါသည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းမညီညွတ် သဖြင့် ကျွန်တော်ရေးသားဖော်ပြနိုင်ခဲ့ ခြင်းမရှိပါပေ။ ကျွန်တော်၏ အားနည်း ပျက်ကွက်မှုဖြစ်သောကြောင့် အကြွေး တစ်ခုတင်ပြနေသကဲ့သို့ခံစားရပါသည်။ သို့နှင့် မွေးရပ်မြေအား စာတစ်ကြောင်း စာတစ်ပိုဒ်နှင့် အကြွေးဆပ်ရန် ရင်ထဲ တနင့်တပိုးခိုမှီးလျက်နေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ အနောက် တောင်ဘက် (၂) ဖာလုံခန့်တွင်ရှိသော မိုးကောင်းစေတီတော်ကို ရွာလယ် ကျောင်းနောက်ဘက်ကျောစွန်းစွန်းကုန်း တော်ပေါ်တည်ထားသည်။ ဘုရားဝတ္ထုက မြေ (၆) ဧကနဲ့ ကျယ်ဝန်းပြီး ရွာသင်္ချိုင်း (ထားဝယ်အခေါ် သေလောက်ကူး - သေလုပ်ကုန်း) တွင်ဆုံးသည်။ ကုန်းတော် အနောက်လယ်ကွင်းများရှိရာဆင်းသွား သောဘက်ခြမ်း၌ ဂျပန်တို့၏ ဗုံးခိုကျင်း ဟောင်းများနေရာအနံ့အပြားကျန်ရှိနေ သေးသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ က မိုးကောင်းစေတီတော်ကို အနောက် တောင်ဘုရားဟု ခပ်လွယ်လွယ်နှုတ်ကျီး ခေါ်ကြသည်။ ရွာသင်္ချိုင်းသွားရာလမ်း တစ်ဝက် ကုန်းတော်နားမရောက်တ ရောက် လမ်းဘေးဝဲယာတစ်လျှောက် သီဟိုဠ်ပင်တန်းကြီးရှိသည်။ သီဟိုဠ်သီး မှည့်ခိုန် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သူထက် ငါ အလှအယက်ပြေးကောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်အချိန် မှီခေါင်းသဖြင့် စေတီကုန်းတော်ခြေရင်း၌ ရွာထဲပိုင်းနှင့် အပြင်စိုင်းနစ်ပွဲခွဲ၍ အားကောင်းမောင်း သန်ယောက်ျားကြီးများလွန်ဆွဲကြသည်။ လွန်ဆွဲပွဲကို တစ်ရွာလုံးဝက်ဝက်ကွဲပင် အားပေးကြသည်။ အနိုင်လို၍ သူဘက် ကိုယ့်ဘက် မိန်းမကြီးအချို့ အလဲအပြ အတင်းဝင်ဆွဲကြရာ ငိုအားထက်ရယ် အားသန်ခဲ့ရပါသည်။ လွန်ဆွဲပြီး မကြာမီ ရက်အတောအတွင်း အမှန်တကယ်မိုး ရွာလှေရှိသောကြောင့် မိုးကောင်းစေတီ တွင်သည်ဟု သက်ကြီးစကားမှတ်သား ရသည်။

ပြေပြေလျှောလျှော စေတီကုန်း ထောင်ပေါ်တွင် အစုလိုက်အစုလိုက် ထန်းပင်များအကြား ဇရပ်ရင်ကွဲလေး

တန်ဆောင်တွင်း ထိုင်တော်မူ

တရားဦးပေးကြားတော်မူ

တန်ဆောင်းတော်မြင်ကွင်း

တစ်ဆောင်နှင့် ဇရပ်ပေါ်မိုးနေသော ဆီးပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ တစ်ခါက ထိုဇရပ်ရင်ကွဲလေးကို ထန်းလက်ထန်း ရွက်များကာရံ၍ ဘယ်အရပ်ကမှန်းမသိ သော တောထွက်ကြီးတစ်ပါးလာရောက်

မိုတင်းသီတင်းသုံးလေရာ ထန်းတော ကျောင်းဟုပင် တစ်ယောက်တစ်ပေါ် ခေါ်ကြသေးသည်။ နောင်အခါ ရွာထဲ ပြန်ကျောင်းဆရာတော် ဦးရေတစ်သ (ဦးပဉ္စင်း မောင်ထွန်း) က ပန်းပင်များ

မြတ် (၈) ထံနှင့် တစ်ခုတိုင်ကြီး

နဂါးမင်းကြီး ဖူးမြော်နေစဉ်

သုရဿတီမယ်တော် မိုးမိုးပုဇော်

မိုးညားသော စေတီတော်မုခ်ဦး

ခုတ်လှဲပြီး ကုန်းတော်တစ်ခုလုံး ရော်ဘာ ပင်စိုက်သည်။

ထိုစဉ်က စေတီဉာဏ်တော် (၁၈) တောင်ရှိသော မိုးကောင်းစေတီ တော်မှာ အကြိမ်ကြိမ်မိုးကြိုးပစ်ခံထား ရသဖြင့် ထီးတော်အကျိုးအပုံများ၊ ဖန် ပုလင်းကွဲများ၊ ဆည်းလည်းကွဲများ၊ အုတ် ကျိုးအပိုင်းအစများ၊ စေတီရင်ပြင်တော် ၌ ပြန်ကျနေသည်။ နဘူးချို၊ ဆီးချို၊ မြေလူးချို၊ ထိကရုံး၊ သက်ကယ်၊ ဝက်ခေး၊ ပန်မြက်ရိုင်းများ တောထရွပ်ယက်ခတ် လျက်ရှိ၏။ စေတီတော်ကြီး၏ ငှက်ပျော့ပူမှ အောက်ပလွင်တော်သို့တိုင် အမြွှာမြွှာ ကွဲဟနေသည်။ စေတီလုံးပတ်တော်မှ အုတ်ချပ်အချို့ကြွကုန်သဖြင့် အက်ကွဲ ကြောင်းကြီးများအထင်းသားပေါ်ထွက် နေသည်။ မိုးကြိုးဒဏ်ကြောင့် ထီးတော် မြေခသွားပြီး စေတီတော်သည်လည်း အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ကိုင်းညွတ်

သွားသည်။ နှစ်များစွာ စေတီအက်ကွဲ ကြောင်းမှတစ်ဆင့် မိုးရေစီးဝင်သဖြင့် အမာခံအားနည်းကာ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ၁၃၅၉ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆုတ် ၁၁ ရက်၊ ည (၉) နာရီအချိန်တွင် ခေါင်းလောင်း တော်ရင်းမှ ပြတ်ထွက်၍ အရှေ့တောင် ဘက်သို့ စေတီပြိုလဲခဲ့ပေတော့သည်။ စေတီတော်ပြိုလဲသကဲ့တစ်ရွာလုံးအထိတ် တလန့်ကြားရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

“သင်းကျွန်းရွာဇာတိ ဦးဇာဂရ (ဦးပွင်းညို) ဆရာတော်လက်ထက် တုန်းက မင်းတောဝ၊ သီပေါမော်၊ ဘုရား ဆောင်းကုန်းစေတီပျက်တွေကသိမ်းဆည်း ထားတဲ့ ဌာပနာတွေကို ဒီဘုရားမှာ ဌာပနာသွင်းတယ်လို့ ကြားဖူးနားဝရှိ တယ်။ ဌာပနာတိုက်ရှင်းတော့ အထဲမှာ လမ်းခင်းကျောက် (ထန်ကျောက်) ကိုထု

ခွဲပြီး ဘုရားဝမ်းစာဖြည့်သိမ်းထားတာ တော်တော်များများတွေ့ရတယ်။ အခန်း (၉) ခန်းရှိပြီး သိဒ္ဓိတ္ထမင်းသားတောထွက် တော်မူခန်းမှ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခန်းအထိပါတယ်။ ရုပ်လုံး တွေကိုတော့ ကြေးနီသတ္တုနဲ့လုပ်ထား တာ။ မြေမီးဖုတ်အုတ်ခွက်ဘုရား (စာ မပါ) (၁၀) ဆူ၊ ရွှေဟောခိ (၁) ပင်၊ ငွေ ဟောခိပင်(၁)ပင်၊ ဟောခိရွက်က လက်ညှိုး လက်သည်းခွဲအရွယ်လောက် တစ်ပင်မှာ (၃၂) ရွက်ပါတယ်။ ဂါထာတော်(၃၂)ပုဒ် ကို အစွဲပြုထားဟန်တူပါတယ်။ ပန်းလည် တိုင်က ပန်းကညစ်သစ်၊ အုတ်ချပ် အရွယ်အစားက (၁၄) လက်မ x (၇) လက်မ x (၂) လက်မရှိတယ်”

ဂေါပကအတွင်းရေးမှူး ဦးမောင်ဝင်း က တွေးတွေးဆဆပြောပြသည်။

အထက်အောက်ဌာပနာတိုက်မှ ဆင်းတုတော်ကြီးငယ် စုပေါင်း (၃၆၄) ဆူ ရရှိကြောင်း သိရသည်။ စေတီတော် ၏ထောင့်များမှ ရေတစ်ဝက်နှင့် ဖန်ဘူး ကြီး (၄) လုံးအတွင်း (၂၂) လက်မ အရွယ် ထိုင်တော်မူ ခဲဘုရားများအပြင် ဉာဏ်တော်တစ်ပေစာနုမုဖြာဆင်းတု တော်(၄)ဆူ သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ရရှိသည်။ အမျိုးအမည်မသိရှိ သော အန်ရောင့်၊ အစိမ်းရောင့်၊ အမည်း ရောင့်အလုံးကလေးများထည့်ထားသော ရေမွှေးပုလင်းတစ်လုံးကိုလည်း ထူးထူး ဆန်းဆန်းတွေ့ရပြီး ရေမွှေးရနံ့မပြယ် သေးဟုဆိုသည်။ ၁၂၇၀ တပို့တွဲလပြည့် နေ့စာတန်းပါ တစ်ပေပတ်လည် ပြားအပိုင်းတစ်ခု ဌာပနာတိုက်မှနေသဖြင့်

www.burmeseclassic.com

စေတီတော်အား ပြုပြင်မွမ်းမံစဉ်အချိန်က ဆရာတော်ဦးဇောရထပ်မံထည့်သွင်းသော ဌာပနာရက်စွဲဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါ သည်။

“ရှေးရှေးက ထားဝယ်ဒေသမှာ ဘုရားစေတီတည်ရင်ကျွဲကော်သုံးတယ်။ ဒီဘုရားကိုလည်း ကျွဲကော်နဲ့ တည်လုပ် ထားတာ တွေ့ရတယ်”

ထားဝယ်သူဟောင်းတို့ အဆိုရှိပါ သည်။

ထားဝယ်။ ။ ထူးနသဲ အမျှပြု
ဥသျှစ်ကျိုထု ရေတမူ
တန်းလဲနောက်ထပ် နေမှု
မှတ်
ကျွဲကော်ငါးမူ ခြောက်စု
အောင်တောင်။

မြန်မာ ။ ။ ထုံးနှင့်သဲ အမျှပြု
ဥသျှစ်ကျိုထုတ်
ရေတစ်မူတ်
တင်လဲနောက်ထပ်
နှစ်မူတ်မူတ်
ကျွဲကော်ငါးမူတ်
ခြောက်စုအုံတုံ။

ယင်းအဆိုအရ ထုံးနှင့် သဲကို အညီအမျှပြုလုပ်၍ ဆန်ခါနှင့်ချပြီး လိုသရွေ့စုပ်ထားရသည်။ ထိုပုံအလယ်၌ တွင်းကလေးတစ်တွင်း ပြုလုပ်ထားရှိရ သည်။ဥသျှစ်ခေါက်ကိုထု၍ကျိုထားသည့် ရည်(၁)မူတ်၊ တင်လဲရည်(၂)မူတ်၊ ကျွဲ သားရေကို မီးဖုတ်ပြီးရေစိမ်ထားသည့် ရေ(၅)မူတ်၊ အုံတုံခေါက်ရည် (၆)မူတ် အချိုးအဆအတိုင်း ရောစပ်ကာ တွင်း ကလေးထဲသို့ လောင်းထည့်ရသည်။ ထို့နောက် သမအောင်နယ်ပြီးလျှင် မောင်းဆွဲထည့်ထောင်းလျှင် ကျွဲကော် ရသည်။

ရွာလယ်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးယသညာဏ(ဦးပွင့်တင်ဝင်း) နာယက အဖြစ် ဦးစီး၍ ‘ဥက္ကဋ္ဌ ဦးထူးညွန့်၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးမောင်ဝင်း၊ အဖွဲ့ဝင် ဦးစံဖေ၊ ဦးကြည်ရှန်၊ ဦးအောင်ကြည်၊ ဦးဘဏ်ထွန်း၊ ဦးဇာဘွယ်၊ ဦးချစ်ညွန့်၊ ဦးကြည်သာ၊ ဦးထွန်းရှိ၊ ဂေါပကအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပြီး ၁၃၅၉ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ် လဆုတ် ၁၅ ရက်တွင် မိုးကောင်းစေတီ တော်ပြန်တည်သည်။ ဌာပနာခန်း(၄)ခန်း ဖွဲ့၍ စေတီဟောင်းမှ ဌာပနာများအား လုံး ဆင်းတုတော် (၆၁၄) ဆူ၊ အထက် ဌာပနာငှက်ပျောဖူး၌ ရှင်သီဝလိပုံတော်၊

ပလ္လင်တော်၏အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် ရွှေ (၁၆) ကျပ်သားပါ လည်ပင်းရှည် ကြေးကြာသွပ်အိုးတို့ကို သင်ကျွန်း ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးအာဒိစ္စဝံသ ကိုယ်တိုင်ဌာပနာထည့်သွင်းပူဇော်သည်။ ကနိုင်းဒါရွာ ပန်းရန်ဆရာ ဦးကြည်ဝင်း ကည်သောလက်ဦးစေတီတော်မှာ အချိုး အစားမကျန ကြည်ညိုဖွယ် မတင့်တယ် သဖြင့် ပုဂံဘုရားတည် ပန်းရန်သမား (၆) ဦးက စေတီတော်အားငုံပြီး ထပ်မံ တည်ရသဖြင့် (၄) နှစ်ကျော်ကြာမှ စေတီ တော်အပြီးသတ်သည်။

စေတီတော်ရွှေဆေးသင်္ကန်းတော် ကပ်လျှောက်ပြီးနောက် ၁၃၆၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် နေ့နံနက်နေဝန်းပေါ်ချိန် တွင် မူလမတည်အလျှင် ဦးသီးစိန်- ဒေါ်တင်နွဲ့နှင့် အများဒါယကာ ဒါယိကာမ စုပေါင်းလှူဒါန်းသော ရွှေထီးတော်၊ ငှက်မြတ်နားတော်၊ စိန်ဖူးတော်အား မင်္ဂလာပန်းရထားဖြင့် တင်လှူပူဇော် သည်။ နံနက် (၈) နာရီအချိန်တွင် သံဃာတော်အရှင်သူမြတ် (၂၁) ပါးဖြင့် ဗုဒ္ဓါဘိသေကအနေကဇာတင်လှူမင်္ဂလာ သံတင်ဆင်ယင်ကျင်းပသည်။ ထို့နောက် တရားတော်နာကြားခြင်း၊ သံဃာတော် အပါး (၅၀) အား နေဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ လှူ ဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုလှူဒါန်းခြင်း၊ ကြွရောက် လာသော ဧည့်ပရိသတ်များအား စတု ဒီသာကျွေးမွေးခြင်းတို့ကို ရွာလုံးကျွတ် ခြံမိုးခြံမိုးသဲ စည်ကားစွာကျင်းပသည်။

မြေပြင်မှ ငှက်ပျောဖူးအထိ ဉာဏ်တော် (၃၁) တောင် (၁) မိုက်ရှိ သော မိုးကောင်းစေတီတော်၏ ရွှေထီး တော်အမြင့်(၇) ပေ၊ အဝအချင်း (၃)ပေ ရှိကြောင်းသိရသည်။ ရှစ်မြောင့်ပလ္လင် (၅) ဆင့်ခံစေတီတော်ဖြစ်ပြီး ထောင့်များ တွင် အရံစေတီ (၄) ဆူ တင်ထားသည်။ မဟာရံတံတိုင်းရှိသည်။ မဟာရံတံတိုင်း ထောင့်များတွင် ဝိဇ္ဇာကျ၊ ဝိဇ္ဇာပက္ခ၊ ကုဝေရ၊ ဝေရဋ္ဌနတ်မင်းကြီးလေးပါး စေတီတော် အား အာရုံပြုကာ ရိုးခိုးပူဇော်နေသကဲ့သို့ စေတီအနောက်ဘက်မှ အမောက်ထောင် ထောင်နဂါးမင်းကြီးကလည်း ကြည်ညို လျက်ရှိသည်။တနင်္ဂနွေထောင့်အရံစေတီ ကို ဦးခင်စိုး-ဒေါ်ထွေးရီ မောင်မကန်ရွာ၊ အင်္ဂါထောင့်အရံစေတီကို ဒေါ်ကြည်စိန် ခိသားစု ကညီရပ် ထားဝယ်၊ စနေထောင့် အရံစေတီကို ဦးရွှေဝင်း-ဒေါ်လှသန်း ကညီရပ် ထားဝယ်၊ ရာဟုထောင့် အရံ စေတီကို လူငယ်များအဖွဲ့ သရက်နှစ်ခွ ရွာတို့က ကုသိုလ်ဒါနပြုကြောင်းကမည်း

စာရေးထိုးထားသည်။ပေ(၃၀)ရှည်သော တန်ဆောင်းတော်ကြီးကို ဦးမောင်ဝင်း- ဒေါ်အေးဝို၊ သမီး မချိုမာစမ်း လှူဒါန်း သည်။ တန်ဆောင်းအတွင်း ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်မြတ်တစ်ဆူကို ဖူးမြင်ကြည် ညိုရပါသည်။ စေတီတော်အရှေ့တောင် လွန်းယွန်းတွင် ပြုတ် (၈) လုံးနှင့် ဟင်္သာ တံခွန်တိုင်ကြီး၊ ဘုရားရှင် တရားဦးအား ပုဇွင် (၅) ပါး နာကြားသော ကျောင်း ဆောင်၊ ရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်းဆောင်အသီး သီးရှိသည်။ ဥပုသ်သီလဆောက်တည် သူများ နားခိုရန်အတွက် သစ်သားဇရပ် တစ်ဆောင်ကို တွေ့ရပါသည်။စေတီမိမိ ဦးတွင်ချိတ်ထားသော မေဃကဗျာတစ်ပုဒ် က ဇိုးရှင်းသော်လည်း မှတ်သားလိုက်နာ စရာအပြည့်တည်း။

■ အို... သူတော်ကောင်း ကုသိုလ်ပုည၊ ကိုယ်စိရစို့ တောရကျောင်းထံလာရိုးမှန်လျှင် ခက်ထန်မှာန၊ ကြမ်းဒေါသနှင့် ပါပက္ကသာ၊ မစ္ဆရာဟု ယုတ်မာဆိုးရွား၊ တရားများကို တံခါးပြင်ပ၊ ကျောင်းပေါက်ဝ၌ ခါချစွန့်ပစ်ထားခဲ့ပါ။ မေတ္တာနှလုံး၊ ကိုယ်စိသီး၍ အပြစ်ကိုယ်တွင်လှအောင်ဆင်လျက် မိုးကောင်းဓမ္မ၊ ဝိဟာရ၌ သီလသန်စင်၊ စိတ်ကြည်လင်ရန် ရေစင်သီတာ၊ ကုပမာလျှင် ရင်မှာအေးမှမ်း၊ နင်းသောက်ပန်းသို့ ရှင်လန်းချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေ။ (ဦးမောင်-ဒေါ်န)

တစ်... တစ်... တူး
တစ်... တစ်... တူး
တစ်... တစ်... တူး
ရုတ်ခြည်းအသံတည်း။
မြစ်နား၊ ကမ်းနား၊ ချောင်းနားရိုး စပ် ကွင်းပြင်နားကျက်စားလေ့ရှိသော၊ သူစိမ်းပြင်ပြင်မြင်က အလန်တ ကြားထအော်တတ်သော၊ တစ်တီတူးငှက်တစ်ကောင် ရွာသချိုင်းသို့ အူယားဖားယား ပျံသွား၏။ ဝိစေတိတ်ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် ဇာတိစိတ်နှင့် ကျွန်တော်။ မောင်စိမ်းထွေး (ထူး... ယ်)

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပိဋကတ်တော်များကို အစအဆုံးပြီးစီးအောင် ကျောက်ထက် အက္ခရာသိင်္ဃာတင်သွားနိုင်သည်မှာ မင်းတုန်းမင်းကြီးတစ်ပါးသာလျှင်ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ မင်းတုန်းမင်းကြီးကလွဲလျှင် မည်သည့်မင်းမင်းမည်သည့်အစိုးရ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ကျောက်ထက် အက္ခရာပြုစီမံအောင် တင်သွင်းခြင်းမရှိချေ။

ညောင်ရမ်းမြို့နေ ဦးဘိုးရုံးကြီးတစ်ဦးတည်းသာလျှင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးနည်းတူ ကျောက်စာအုပ်ရေ (၅၀၀) ကျော်တို့ကို တစ်ဦးတည်းပြုလုပ်သွားသည်မှာ အံ့ဩခိုင်းကျဖွဲ့ကောင်းပေသည်။ သူတစ်ပါးပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲသော ကိစ္စကြီးကို ပြုလုပ်သွား၍ သမိုင်းမှတ်တမ်းတင်လောက်ပါပေသည်။

■ မျိုးရိုးတတ်မဝတ္တိနှင့်မိသားစု

ဦးဘိုးရုံး၏မွေးဇာတိမှာ သာစည်မြို့နယ် ညောင်ရမ်းမြို့မရပ် ဖြစ်သည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး မန္တလေးမြို့ကို တည်ထောင်ပြီးနောက် (၅) နှစ်အရ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၂၆ ခုနှစ်တွင် ဦးဘိုးရုံးကို ဖွားမြင်သည်။ မိဘများမှာ ဦးဖိုးကွန်းနှင့် ဒေါ်မင်းကေးတို့ဖြစ်သည်။ ဦးဘိုးရုံး မွေးဖွားချိန်နှင့်အတူ အရောင်းအဝယ် တောကုန်သည်ကြီးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ဦးဘိုးရုံး၏ ဖခင် ဦးဘိုးကွန်းမှာ အိမ်ထောင်ဖက် ဇနီးသည်နှစ်ဦးရှိပြီး ပထမဇနီး မမင်းကေးမှာ မောင်ဘိုးရုံး၊ မောင်ဘိုးလွတ်၊ မမကြီးအားဖြင့် သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားသည်။ ဒုတိယဇနီး မပုမ မောင်ဘိုးလှိုင် အမည်ရှိ သားတစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။

ဦးဘိုးရုံးသည် ငယ်စဉ်အခါက သူဌေးကုန်း ပထမဆရာတော်ကြီးဦးနွေးထံ ပညာသင်ကြားသည်။ အရွယ်ရောက်သော် ညောင်ရမ်းမြို့ တောင်စုရပ်နေ ဒေါ်ခင်ဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။ မမိဟူ၍ ခေါ်သည်။ လမ်းလုပ်ငန်းစာရေးကြီး မောင်ဘကြင်ဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ မောင်ဘကြင်နှင့် မမိမှာ သားသမီးမထွန်းကားချေ။

ရှေးယခင်အခါ ညောင်ရမ်းမြို့မရပ်တွင် နေထိုင်ကြသူများသည် အကုသိုလ်အလုပ်ဖြစ်သော ဝက်မွေးခြင်းအလေ့အထကို မပြုလုပ်ရကြချေ။ ဝက်မွေးလျှင် ညောင်ရမ်းမြို့မရပ်၌ နေထိုင်ခွင့်မပြုလုပ်သောကြောင့် ဝက်မွေးလိုသူများသည် မြို့မတောင်စု (ရှေးအခေါ် ဝက်တုန်း) နှင့် မြို့မမြောက်စု (ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက်ကပျက်) သို့ သွားရောက် နေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။

ယင်းမြို့မမြောက်စုမှ ဝက်များသည် ဦးဘိုးရုံးတို့၏ ယာခင်းများကို မကြာခဏဖျက်ဆီးသောကြောင့် ညီဖြစ်သူ ဦးဘိုးလွတ်က ဝက်ထောင်ရန် ကျင်းတူးရာမှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် ရှေးဟောင်းငွေတိုက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေတိုက်တွေ့ရှိသောနေရာမှာ ဦးဘိုးရုံး၏ ပြောင်းဖူးခင်းယာအတွင်းမှာ ဖြစ်သည်။ ယင်းငွေစများဖြင့် ဦးဘိုးရုံးတို့မိသားစုကြွယ်ဝချမ်းသာသွားကြသည်။ ဒိုင်ကျော်နယ်ပေါက်မြို့နယ် တစ်လျှောက် သူဌေးဦးဘိုးရုံးအဖြစ် လူသွားလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ငွေတိုက်ကို သိပေါ

ညောင်ရမ်းမြို့က ပိဋကတ်သုံးပုံအရားဒါယကာကြီးဦးဘိုးရုံး ကိုတင်လှိုင်(ပိတုတ္တိလာ)

ဦးဘိုးရုံး ပြုပြင်တည်ဆောက်ခဲ့သော ညောင်ရမ်းရွာရှိ ရွှေပုဗ္ဗောစေတီတော်

ဦးဘိုးရုံး၊ တည်ဆောက်ထားသော ပိဋကတ်သုံးပုံကျောက်စာတိုက်

၁၂၅၇ ခုနှစ်က ဆောင်ရွက်ပြီးတွင် တည်ဆောက်ထားခဲ့သော ဦးဘိုးရုံးအိတ်ကြီး

ဦးဘိုးရုံး၊ လှူဒါန်းခဲ့သော ပိဋကတ်သုံးပုံကျောက်စာများ

မင်းလက်ထက်က တွေ့ရှိကြောင်းသိရသည်။ ငွေတိုက်တွေ့ရှိခဲ့၍ ဦးဘိုးရုံး အိမ်ထောင်ကျ၍နေပေပြီ။ ဘခင်ဦးဘိုးကွန်းမှာလည်း ဒုတိယဇနီးမပုဂံကိယုသောကြောင့် ပထမဇနီး မမင်းကေးနှင့် အတူ

မနေတော့ဘဲ အိမ်ခွဲနေချိန်ဖြစ်လေသည်။

■ ငွေစများကိုသန်စင်ကျိုချက်ပေးကြရ ဦးဘိုးရုံးတို့ တွေ့ရှိသောငွေစများမှာ မည်၍ မည်မျှဖြစ်ကြောင်း မည်သူကမျှ

ဆောင်ရွက်ပိဋကတ်သုံးပုံနှင့် ရှေ့မှတွေ့ဘုရားအိယကာကြီး ဦးဘိုးရုံး

အတိအကျအတပ်မပြောနိုင်ချေ။ အချို့က လေးတင်း၊ အချို့က ခုနစ်တင်း၊ အချို့က လှည်းတစ်စီးလိုက် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးကြ၏။ များများစားစားတွေ့ရှိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ငွေစများကို လူမသိအောင် ညတွင်မှ တိတ်တဆိတ် အိမ်သို့သယ်ယူခဲ့ကြောင်း တညီတညွတ်တည်းပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

တွေ့ရှိရသောငွေစများမှာ ဒဂုန်းများ မဟုတ်ဘဲ ခြေချင်း၊ လက်ကောက်၊ လှည်းငွေခွက် စသည်များနှင့် အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ထားသောငွေစများဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစဉ် သိမိလိုက်သူများထံမှတစ်ဆင့် သိရသည်။ ရှေးခေတ်အရောင်းအဝယ် ပြုရာတွင် ယခုခေတ်လို ပိုက်ဆံကြေး ငွေစများဖြင့် လဲလှယ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ငွေစဖြင့် တုံးဖြတ်၍သုံးသောခေတ်ဖြစ်ရာ ဦးဘိုးရုံးတို့ တွေ့ရှိသောငွေစများလည်း တုံးဖြတ်ထားသော ယင်းငွေစမျိုးများဖြစ်ကြောင်းသိရှိရသည်။ ရှေးကသိလ်ဆက်ကြောင့် ငွေတိုက်ခလုတ်တိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဘိုးရုံးတို့တွေ့ရှိသော ငွေတိုက်မှ ငွေစများကို ဦးဘိုးကွန်း၏ နှမဝမ်းကွဲတော်စပ်၍ ငွေကြမ်းကျွမ်းကျင်နားလည်သူ ဒေါ်ငယ်နှင့် သမီး မလှမယ် (ငါးဆူကျောင်းပညွှင်း စောကြီး၏မိခင်) တို့က ကြေးများချွတ်ပေးကြရသည်။ ငွေစမှ ငွေတုံးငွေခဲဖြစ်အောင် ကြိုချက်သန့်စင်ပေးကြရသည်။ ငွေတွေ့ချိန်တွင် ဦးဘိုးရုံးတို့ တိုက်မဆောက်ရသေးချေ။ ဦးဘိုးကွန်းနှင့် ဒေါ်မင်းကေးတို့ ဆော့ပုံပုံထားသော အိမ်၏ရေထွန်ခန်းမှ ငွေစများ

ကို ကျီချက်သန်စင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေသွန်ခန်း ဆိုသည်မှာ မီးဖိုဆောင်နှင့်တွဲလျက်ရှိသော အိမ်ခြေရင်းကိုခေါ်သည်။ အမီးမပါချေ။ မိန်းကလေးများ အလှပြင်ခြင်း၊ ရေသွန်ခြင်းများပြုလုပ်သည်ကိုစွဲ၍ ရှေးက (ဒေသသုံး) ရေသွန်ခန်းဟုခေါ်ဆိုသည်။ ဦးဘိုးရုံးနေထိုင်သောတိုက်ကိုမူ ခရစ်နှစ်၁၉၁၂ ဖြစ်မှန်မှာနှစ် ၁၂၇၄ ခုနှစ်တွင်မှ ဆောက်လုပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယခုလက်ရှိတိုက်အကြီးပုံဖြစ်သည်။

■ ဦးဘိုးရုံး၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ

ဦးဘိုးရုံးကြွယ်ဝချမ်းသာသည်မှာ ငွေတိုက်တွေ့၍ ငွေကြေးပြည့်စုံခြင်းအကြောင်းတစ်ခုကြောင့်သာမဟုတ်ပါ။ စည်းကမ်းမှု၊ ချွေတာမှု၊ ကြံရည်ဉာဏ်ရည်ရှိမှု၊ အသောက်အစားနှင့် လောင်းကစားကင်းမှုများလည်း ပါဝင်ပါသည်။

ဦးဘိုးရုံးသည် လယ်ယာလုပ်သည်။ ငွေကြေးချေးငှားသည့်အပြင် ပြုလုပ်မြဲဖြစ်သော စပါးတိုး၊ နှမ်းတိုး၊ ပဲတီးပေးခြင်းလုပ်ငန်းများကိုလည်းလုပ်ကိုင်သည်။ မြို့ရှင်မြို့စားစာချုပ်ရာ၌ စောစောပိုင်းတွင် စက္ကူတံဆိပ်တော်ခေါင်းတို့ဖြင့် စာချုပ်ရေး၍ ချေးငှားမှုပြုလေ့ရှိ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ညောင်ရမ်းသုဋ္ဌေးကြီး ဦးဘိုးရုံးသည် ဒေသတစ်ဝိုက်၏ စီးပွားရေးအားထားမို့ခိုရာဖြစ်လာတော့သည်။

ဦးဘိုးရုံးသည် အတိုးပေး၍ ရလာသောအညွန့်ကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် သုံးစွဲလေ့မရှိဘဲ အမြဲတမ်းကုသိုလ်ပြုလေ့ရှိသည်။ ထိုကြောင့် ဤမျှကြီးကျယ်သော ဘုရားတန်ဆောင်းနှင့် ကျောက်စာ စသည်များပြုလုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုကမှားလိမ့်မည်မထင်ပေ။ ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းသောအချက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏အိမ်၌ တောင်သူလုပ်ငန်းနှင့်ဆိုင်သောပစ္စည်းများအရန်သင့်ထားရှိသည်။ ငွေလိုသောတောင်သူများ လာရောက် ငွေချေးလျှင် အချို့က ထွန်တုံး၊ ထွန်တံအလုပ်ခိုင်း၏။ အချို့ကြီးကျစ်ခိုင်း၏။ ဘာမှမလုပ်ကတ်လျှင် ငွေလိုချင်သလောက်မပေးချေ။

“ခင်ဗျာကြီးတို့က ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မှမတတ်ဘဲကို။ လုပ်ကတ်အောင်နည်းယူစားမပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်သင်ပြပေးတတ်သည်။ ဒုစရိုက်၊

ဒုရှာဖီဝလုပ်ငန်းလုပ်သူအား မည်သည့်အခါမျှ ငွေပေးလေ့မရှိချေ။ လူမိုက်ကိုရှောင်၏။ အတုယူဖွယ်အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

■ အတုယူသင့်သော ဦးဘိုးရုံး

ဦးဘိုးရုံးသည် လုပ်ငန်းတိုင်း၌ အလွန်စေ့စပ်၏။ လောကီလူမှုဆိုင်ရာအသုံးစွဲချွေတာသလောက် သာသနာရေး လောကုတ္တရာလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလွန်ရက်ရော၏။ သဒ္ဓါတရားထက်သန်လှ၏။ အသုံးအဖြုန်းကြီးလျှင် မကြိုက်၊ သမက်ဖြစ်သူ မောင်ဘကြင်မှာ အစိုးရအမှုထမ်းဘဝမှလာသူဖြစ်သဖြင့် အစားသောက်အနေအထိုင်တို့ဆန်၏။ ဦးဘိုးရုံးသည် မိမိ၏ သမက်နှင့်အတူ မစားဘဲ စာရင်းငှားများနှင့်အတူ လက်ရေထစ်ပြင်တည်း စားသောက်လေ့ရှိသည်။ အသီးအနှံကိုခံမင်၏။ အသားငါးကို မစံမက်ချေ။ ကျန်းမာရေးလိုက်စားခြင်း၊ ဝတ်တက်ဝတ်ကပ်မပျက်၊ တရားစကားပြောလေ့ရှိ၏။

ခရီးသွားသောအခါ မီးခြစ်ကို ဆောင်သွားသော်လည်း အနားတွင် ဆေးလိပ်မီးပါသုတွေ့လျှင် ထိုဆူထဲမှ မီးကူး၍ ဆေးလိပ်သောက်သည်။ မိမိတွင်ပါလာသောမီးခြစ်ဆံကို အလကားမဖြစ်ခဲဘဲ မဖြစ်မှထုတ်သုံးသည်။ ဤမျှချွေတာစေ့စပ်၏။ လွန်စွာစည်းကမ်းကြီး၏။

အိမ်သို့ အလည်လာကြသော ဧည့်သည်များအား အိမ်ရှင်တာဝန်ကျေပွန်အောင်ပြုစုတတ်၏။ နေ့စဉ်မိသားစုချက်စားသောအခါ ထမင်းဟင်းများအပိုအဖြစ်မခံ၊ တိုင်းတာချက်ခိုင်း၏။ ပိုသောထမင်းခဲများပစ်လျှင်မကြိုက်ချေ။ ထမင်းရည်ကိုပင်သွန်မပစ်ရ။ တိုတွာပစ္စည်းစသိမ်းဆည်း၏။

အိမ်တွင် ရေခွေးအိုးဖြစ်စေ၊ ထမင်းအိုးဖြစ်စေတည့်သောအခါ သမီးသမက်နှင့် တူမများ၊ မြေးများက ထင်းများစုပြုထိုးထားလျှင် ပြန်၍နုတ်ယူပြီး “ခင်ဗျားကြီးတို့လုပ်ပုံက သစ်တောပြုန်းအောင်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်ကဖြင့် သစ်တစ်ပင်ဝါးတစ်ပင်မစိုက်ချင်ဘဲနဲ့ ဒီလိုအရမ်းမလုပ်ကြနဲ့ဟဲ့”

ဟူ၍ ကျီးကြောင်းပြပြောတတ်သည်။ ထမင်းဖိုးနှင့် သစ်တောတစ်ပင်ဆက်စပ်ပုံကြောင်းကျီးပြဆုံးမသည်။

လမ်းသွားရင်း ဖိနပ်တိုဖိနပ်ဟောင်းများတွေ့လျှင်ကွင်းမသွားဘဲ အိမ်

သို့ကောက်ယူလာပြီး ဝင်းထရံတွင် လိုရမည်ရရှိတတ်တားတင်ထားတတ်၏။ မိမိအိမ်သို့ နေပူချိန် ဖိနပ်မပါဘဲ ဧည့်သည်များရောက်လာလျှင် -

“မီးတောက်မတတ်ခံရတဲ့နေပူကို ဝရမစိုက်လို့ဖြစ်ပါမလား”

ဟု ပြောဆိုပြီး ဝင်းထရံမှ သူကောက်ထားသော ဖိနပ်တိုဖိနပ်ဟောင်းများကိုစီးသွားစေသည်။ အတုယူလောက်ပါပေသည်။

ဦးဘိုးရုံးသည် အလွန်စိတ်ရှည်၏။ ဦးဘိုးရုံးကို ရဟန်းရှင်လူခင်မင်သူများကြ၏။ ဦးဘိုးရုံးနှင့်မသင့်သူမရှိသလောက်ရှား၏။

အလွန်စိတ်တိစရာတွေ့သောအခါ - “ခင်ဗျားကြီးတို့ကလည်းဗျာ”

ဟု ‘ဗျာရှည်ကြီး’ သုံး၍ စိတ်ကိုဖြေဖျောက်တတ်၏။ တစ်ဖက်သားစိတ်ဆင်းရဲမည်ကိုမလိုလားချေ။

လယ်လုပ်သူများက ဆန်စပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်းများကို ဦးဘိုးရုံး၏အိမ်သို့ လာပို့သောအခါ ဖခင် ဦးဘိုးကွန်းက မယားငယ် မပုစားဖို့ ဇွတ်လာယူတတ်၏။ ထိုအခါ မယားကြီးဝေါ်မင်းကေးက ဦးဘိုးကွန်းအားမြည်တွန့်တတ်၏။ သားဖြစ်သူ ဦးဘိုးရုံးက တရားချတောင်းပန်ပြီး ‘အမေကလည်းဗျာ ယူပဲစေလား’ ဟု ဗျာရှည်ကြီးသုံး၍ နားချတတ်လေ၏။ ဦးဘိုးရုံး အမြဲပြောဆိုတတ်လေ့ရှိသော စကားမှာ ‘ခင်ဗျားကြီးတို့ကလည်းဗျာ’ ဟု သောစကားပင် ဖြစ်သည်။ စိတ်ရှည်ခွဲသည်းခံလေ့ရှိသည်။

■ ဦးဘိုးရုံး၏ဆင်ယင်ထုံးပွဲမှု

မြန်မာတရုတ်ကိုမိလိုက်သဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ရာ၌ အလွန်မြန်မာဆန်၏။ ကွင်းလုံချည်ကို ဘယ်အခါမှဝတ်လေ့မရှိ။ အမြဲတမ်း တောင်ရှည်ပုဆိုးကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိသည်။ ဝေဆုံးသည်အထိ အမျိုးသားဝတ်စုံဖြစ်သော မြန်မာတောင်ရှည်ပုဆိုးကိုသာ ဝတ်ဆင်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အကျီလေးငါးထပ်ဝတ်ထားတတ်၏။ ပင်နီအင်္ကျီနှင့် ယောလုံချည်ကို စုံမက်၏။ ပိုးခေါင်းပေါင်းကို အမြဲဝတ်ဆင်တတ်သည်။ မြန်မာ့ဦးစွန်းခေါ်ဆံပင်ရှည်သွောင်ဆံထုံးကို သေသည်အထိ အမြတ်တနိုးထားရှိသည်။

■ ရန်သူမျိုး(၅)ပါးနိပ်စက်မခံရ

ဦးဘိုးရုံးသည် အလွန်ကုသိုလ်လှစင်ကြယ်၏။ သူပိုင်ပစ္စည်းများကိုမိမိခိုခို၊ ဓားပြတို့ ဦးယူတိုက်ယူ၍ မရဘဲ၊ ဓားပြ

လူဆိုးတို့တိုက်ရန်အကြိမ်ကြိမ်ကြီးစားဖူးသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မအောင်မြင်တော့ချေ။ ဘုရားလှူလေ့ရှိသည်ဆိုသောအသိဖြင့် အချင်းချင်း အငြိမ်းပွားပြီးအကြံပျက်သွားလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါသော် လရောင်ဝိုးတပါးတစ်ည၍ ဓားပြတိုက်ရန်လာကြသော ဓားပြများ ဦးဘိုးရုံးအိမ်ရှာမတွေ့၍ ပြန်သွားကြသော ဟူ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ ဦးဘိုးရုံးနှင့် အတူ ငွေအိုးများမြှုပ်ထားရာသို့ပါသော သူများပင်လျှင် ဦးဘိုးရုံး မသိဘဲသွားရောက်တားဖော်လျှင် ရှာမတွေ့ဘဲ ဦးဘိုးရုံးပါမှ (လိုက်ပြုမှ) တွေ့ရသည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

■ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားပြုပြင်တည်ထားခြင်း

ယခု ဖူးတွေ့ရသော ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားနေရာ၌ ဘုရားငုတ်တို့အပျက်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။ ဘုရားငုတ်တို့မှ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်သည်ကိုတွေ့ရ၍ ဦးဘိုးရုံး၏ မိဘများက ၁၂၂၂ ခုနှစ်တွင် အသစ်ထပ်မံပြုပြင်တည်ထားကြသည်။

၁၂၃၂ ခုနှစ်တွင် ဦးဘိုးရုံး၏ အသက်မှာ (၈)နှစ်အရွယ်မျှသာရှိသေးသည်။ မင်းတုန်းမင်းကြီးနန်းစံခိုက်ဖြစ်လေသည်။ မိဘဖြစ်သူ ဦးဘိုးကွန်းနှင့် ဒေါ်မင်းကေးတည်ထားသောဘုရားမှာ သားဖြစ်သူ ဦးဘိုးရုံး လူလားခြောက်မှ ပြီးစီးသည်။ ဦးဘိုးရုံး အသက်(၄၄)နှစ်အရ ၁၂၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားကို အပြီးအစီးထီးတင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဦးဘိုးရုံးသည် မိမိကိုယ်တိုင် ဝါယမစိုက်ထုတ်ခဲ့သော်လည်း မိဘနှစ်ပါး၏ အမည်ကို ဦးထိပ်ထား၍ ကျောက်စာရေးထိုးမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။

(ရွှေမောဋ္ဌောကျောက်စာရွှေ)

ထီးတင်ချိန်မှာ ဦးဘိုးရုံး၏ မိဘနှစ်ပါးရှိသေးသည်။ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရား၏ ဉာဏ်တော်မှာ စိန်ဖူးတော်အထိ (၅၀) တောင်ဖြစ်သည်။ မိဘများကွယ်လွန်ပြီးနောက် အတွင်းတံတိုင်း၊ အပြင်တံတိုင်း များကိုတိုးချဲ့ခြင်း၊ ရုပ်ပွားဆင်းတုစသည်များကိုပြုလုပ်ခြင်း၊ မကြေးပြားခံ၍ ရွှေချခြင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း၊ ခေါင်းလောင်း စသည်များကို ငွေပေါင်း သုံးသောင်းရှစ်ထောင်နှစ်ရာလေးကျပ်တိတိအားအကုန်ခံ၍ ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပြုလုပ်ပြီးစီးသည်။ ယင်းငွေမှာ ရှေးခေတ်ဒဂိုင်းများဖြင့် ကုန်ကျခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသုံးသောင်းကျော်ကုန်ငွေမှာ ပိဋကတ်ကျောက်စာတော်များအတွက် လုံးဝမပါသေးချေ။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရွှေမုဋ္ဌောဘုရား၏ ဉာဏ်တော်မှာ (၅၃) တောင်ရှိလာသည်။ ဆက်လက်ပြုပြင်ခဲ့သည်။ ဘုရားဖက်၍ အသက်ရှည်ခဲ့သော ဘုရားဒါယကာ ဦးဘိုးရုံးသည် ပိဋကတ်ကျောက်စာဘက်သို့လှည့်ခဲ့သည်။

■ ကျောက်စာချပ် (၅၀၀) ကျော်ကို တစ်ဦးတည်းလှူဒါန်းခြင်း

ဘုရားဒါယကာကြီးဦးဘိုးရုံးသည် အသက်(၆၄)နှစ်အရ ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဘုရားကိုစွဲပြီးစီးပြီးနောက် ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ်စ၍ သူတစ်ပါးမလုပ်နိုင်သော ကုသိုလ်ကံစွဲကြီးတစ်ခုကို အံ့ဩလောက်အောင် ပြုလုပ်သွားခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ မန္တလေးမြို့ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတုန်းမင်းကြီးနည်းတူ ပိဋကတ်တော်အားလုံးနီးပါးကို ကျောက်စာထု၍ ကုသိုလ်ပြုခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မန္တလေးမှ ကျောက်ဆစ်ပညာရှင်များကို ညောင်ရမ်းတွင် ခေါ်ယူထုလုပ်စေခဲ့သည်။ တချို့ ညောင်ရမ်း၌ အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြသည်။

ဤကျောက်စာများအတွက် ငွေပေါင်းသိန်းချီ၍ မိမိအိတ်ထဲမှစိုက်ထုတ်စွန့်လှူခဲ့သည်။ ညောင်ရမ်းမြို့ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားအနီးတွင် ပိဋကတ်ကျောက်စာများကို အုတ်တိုက်ကြီးများဖြင့် အကုန်အပြုလုပ်ထားခဲ့သည်။ စုစုပေါင်းကျောက်ချပ် (၅၂၀) ကျော်မျှ ပြီးစီးခဲ့လေသည်။ စကျင်ကျောက်ဖြူများဖြင့် အားလုံးထုထွင်းသည်။

■ ကျောက်စာမှတ်တမ်း

ကျောက်စာများကို အမျိုးအမည်ခွဲခြားပြီး စနစ်တကျထားရှိသည်။

- ၁။ တိုက်နံပါတ် (၁) တွင် ဝိနည်း (၅) ကျမ်းနှင့် သုတ် (၃) ကျမ်း။
- ၂။ တိုက်နံပါတ် (၂) တွင် အဘိဓမ္မာ (၇) ကျမ်း။
- ၃။ တိုက်နံပါတ်(၃)တွင် မဇ္ဈိမနိကာယ် ကျမ်း။
- ၄။ တိုက်နံပါတ် (၄) တွင် သံယုတ္တနိကာယ်များ။

အင်္ဂုတ္တနိကာယ်ကိုမူ လုံးဝမလုပ်ရသေးဘဲ ဝိနည်း(၅)ကျမ်းနှင့် အဘိဓမ္မာ (၇) ကျမ်းမှအပ ကျန်ခဲ့ဒုတိကနိကာယ်များလည်း ထုလုပ်ရန် ကျန်နေသေးသည်။ ကျောက်စာချပ်အရွယ်မှာ အကြီးအသေး (၂) မျိုးတွေ့ရပြီး အသေးနည်း၍ အကြီးများသည်။ အရွယ်ပမာဏမှာ မြေပေါ်အမြင့် (၅) ပေရှိ၍ ခြက် (စာမျက်နှာ

ပြင်မှာ) မှာ (၃) ပေခွဲရှိသည်။ စာနှစ်ဖက်ရေးထိုးထားသည်။ ၁၂၉၀ မှ ၁၂၉၆ အတွင်းထုလုပ်ပြီးစီးသော ကျောက်စာချပ်ရေ (၃၂၄) ချပ်အကြောင်းကိုလည်း သမိုင်းမှတ်တမ်းအကျဉ်းချုပ်လေးရေးထိုးထားခဲ့သည်။ တိုက်နံပါတ် (၂) တွင် ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားသမိုင်းနှင့် ကျောက်စာသမိုင်းကို တွေ့နိုင်သည်။

၁၂၉၆ ခုနှစ် နှောင်းပိုင်းတွင် ထုလုပ်သော ကျောက်စာလုပ်ငန်းနှင့် အခြားကုသိုလ်လုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ရင်း လက်စတန်းလန်ရှိနေသောကြောင့် ကုန်ကျငွေများကို ဖော်မပြသေးဘဲ လက်သည်းတွင်းကွင်း၍ တမင်ချန်ထားခဲ့၏။ ကိစ္စအားလုံးပြီးစီးမှ ကုန်ငွေစုစုပေါင်းရေးသွင်းမည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

■ တိုက်နံပါတ်(၁)တွင်ရှိသော ကျောက်စာဦးရေ (၁၄၀) ချပ်

- ၁။ ပါရာဇိကဏ်ပါဠိတော်ကျောက်ချပ် ရေ (၂၆) ချပ်
- ၂။ ပါစိတ်ပါဠိတော်၊ ဘိက္ခုနီဝိဘင်း၊ ပါဠိတော်ကျောက်ချပ်ရေ (၁၈) ချပ်
- ၃။ မဟာဝါပါဠိတော်ကျောက်ချပ်ရေ (၂၃) ချပ်
- ၄။ စူဠဝါပါဠိတော်ကျောက်ချပ်ရေ (၁၆) ချပ်
- ၅။ ပရိဝါဠိတောကျောက်ချပ်ရေ (၁၆) ချပ်
- ဝိနည်း ၅ ကျမ်း စုစုပေါင်း ၁၀၀ ချပ်
- ၁။ သုတ်သီလကုန်ပါဠိတော်ကျောက်ချပ်ရေ ၁၀ ချပ်
- ၂။ သုတ်မဟာဝါပါဠိတော်ကျောက်ချပ်ရေ ၁၂ ချပ်
- ၃။ သုတ်ပါထေယျဝါဠိတော်ကျောက်ချပ်ရေ ၁၁ ချပ်
- သုတ်သုံးကျမ်း စုစုပေါင်း ၃၃ ချပ်
- တိုက်နံပါတ် (၁) တွင် ရှိသော ကျောက်စာများနှင့် တိုက်အဆောက်အအုံကို ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပြုလုပ်ပြီးစီးသည်။ တိုက်နံပါတ် (၁) အနောက်ဘက် မျက်နှာတွင်

၁၂၉၁ ခုနှစ် မန္တလေးမြို့တည်နန်းတည် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး၏ ကုသိုလ်တော်ကျောက်ထက်အကွရာတော်၊ ဘုရားဒကာ ဦးဘိုးရုံး၊ ဘုရားအမ မခင် သားသမီးတစ်စုကောင်းမှု ဟူ၍ ကမ္ပည်းစာကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဘုရားဒါယကာ ဦးဘိုးရုံးကြီးသည် မင်းတုန်းမင်း၏ကျောက်စာများအတိုင်း အတုထုလုပ်

ကြောင်းထပ်စားသည်။ ခိုးကူးလေးစား ဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

■ တိုက်နံပါတ် (၂) တွင်ရှိသော ကျောက် စာများဦးရေ (၁၇၄)

- ၁။ ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်ကျောက်ချပ် (၁၂) ချပ်
  - ၂။ ဝိသင်္ဃပါဠိတော်ကျောက်ချပ် (၂၀) ချပ်
  - ၃။ ဓာတုကထာပါဠိတော်ကျောက်ချပ် (၄) ချပ်
  - ၄။ ပုဂ္ဂလပညတ္တိပါဠိတော်ကျောက်ချပ် (၄) ချပ်
  - ၅။ ကထာဝတ္ထုပါဠိတော်ကျောက်ချပ် (၁၈) ချပ်
  - ၆။ ယမိုက်ပါဠိတော် (ပ-၁၁၊ ဒု-၁၅၊ ၂-၁၅) (၄၁) ချပ်
  - ၇။ ဝဋ္ဋာန်းပါဠိတော် (ပ-၁၇၊ ဒု-၁၆-တ-၂၊ ၈-၁၄၊ ၁-၁) (၈၀) ချပ်
  - စုစုပေါင်း အဘိဓမ္မာ (၁၇၉) ချပ်
  - က။ သင်ပုန်းကျောက်စာ (၁) ချပ်
  - ခ။ မင်္ဂလသုတ်နှင့်အပြင်အောင်ခြင်း အတွင်းအောင်ခြင်း (၁) ချပ်
  - ဂ။ ရတနာရွှေချိုင့်၊ ကျောင်းသား ကျင့်ဝတ် (၁၀) ပါး ရှင်မဟာသီလ ဝံသဆုံးမစာ (၁) ချပ်
  - ဂုဏ်တော်ပါဠိ
  - ဃ။ နမဏ္ဍာရပါဠိအနက် (၁) ချပ်
  - င။ ပရိတ်တော်ကြီးပါဠိတော် (၁) ချပ်
- တိုက်နံပါတ် (၂) အတွင်းရှိ ကျောက် စာများနှင့် တိုက်အဆောက်အအုံကို သာသာသနာနှစ် ၂၄၇၈ ခု၊ ကောဇာ နှစ် ၁၂၉၆ ခုတွင် ထုလုပ်ပြီးစီးကြောင်း ကမ္ဘာ့စာရေးထိုးထားသည်။ ဤတိုက် နံပါတ် (၂) အတွင်း၌ အခြားနိရုဇ္ဈာန်ရေး ပန်းချီကားများအပြင် ဘုရားဒါယကာ ကြီးဦးဘိုးရုံးနေထိုင်သောတိုက်ကြီးနှင့် ဦးဘိုးရုံးမိသားစု ပန်းချီကားများကိုလည်း ရေးဆွဲထားသည်။ ၁၂၉၆ ခုနှစ်တွင် ဦးဘိုးရုံး၏အသက်မှာ (၇၀) တိတိရှိသွား ပေပြီ။ (၇၀) ကျော်ကာလနစ်ပိုင်းတို့တွင် လည်း ဆက်လက်ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက သံသ ရာအဖြစ်မကြောက်ဘဲအချို့က ကျောက်စာ တိုက်တွင် သွပ်မိုးနံရံများခွာယူကုန်ကြ ၏။ တိုက်နံပါတ် (၂) အဆောက်အုံမှာ အမိုးလုံးဝမရှိတော့ချေ။ တိုက်နံရံသက် သက်သာကျန်တော့သည်။ ကျောက်စာ များလည်း နေပူမိုးရွာရာသီဇက်ကိုခံကြ

ရ၍ ပန်းချီကားများလည်းဆေးပျက်ပြယ် ပြီးသင်္ခါရသဘောကို ဖော်ပြလျက်ရှိနေ ကြတော့သည်။

■ တိုက်နံပါတ် (၃) တွင်ရှိသော ကျောက် စာဦးရေ (၁၁၄)

- ၁။ မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်ကျောက် ချပ် (၄၀) ချပ်
  - ၂။ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်ကျောက် ချပ် (၄၀) ချပ်
  - ၃။ ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်ကျောက် ချပ် (၃၄) ချပ်
  - စုစုပေါင်း (၁၁၄) ချပ်တို့ ဖြစ်ကြ သည်။
- ဤနံပါတ် (၃) ရှိကျောက်စာများ ကို ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် ပြုလုပ်ပြီးစီးသည်။ ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးရုံး ၏ အသက် (၇၆) နှစ်ရှိသွားပေပြီ။

■ တိုက်နံပါတ် (၄) တွင်ရှိသော ကျောက်စာ များဦးရေ (၈၁) ချပ်

- ၁။ ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော် (တိုက် နံပါတ် - ၃ မှအဆက်) (၃) ချပ်
- ၂။ သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ကျောက်ချပ် (၁၉) ချပ်
- ၃။ နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်ကျောက် ချပ် (၂၀) ချပ်
- ၄။ သဠာယကနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ကျောက်ချပ် (၁၅) ချပ်
- ၅။ ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်ကျောက် ချပ် (၁၃) ချပ်
- ၆။ မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်ကျောက် ချပ် (၁၁) ချပ်
- စုစုပေါင်း (၈၁) ချပ်တို့ဖြစ်ကြသည်။

■ စစ်ကြောင့်ရပ်ဆိုင်းထားရခြင်း

တိုက်နံပါတ် (၄) ရှိ ကျောက်စာ များကို ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် ပြုလုပ်ပြီးစီး သည်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် ဘုရားဒါယကာ ကြီး ဦးဘိုးရုံး၏ အသက်မှာ (၇၇) နှစ်ရှိ သွားပေပြီ။ ဤ ၁၉၀၃ ခုနှစ်ကုန်ခါနီးမှာ ပင် ဂျပန်များ မြန်မာပြည်သို့ဝင်ရောက် လာပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွားသော ကြောင့် ကျောက်စာလုပ်ငန်းများရပ်ဆိုင်း ထားစတော့သည်။ ကြီးမားသောဆုံးရှုံး မှုတစ်ရပ်ပါပေ။

တိုက်နံပါတ် (၁) နှင့် (၂) တို့မှာ စစ်ကြောင့် အဆောက်အအုံပြီးစီးအောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ အကာအရံအုတ်ခုံဖြစ် သာ ရပ်နားထားသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ မဇ္ဈိမနိကာယ်နှင့် သံယုတ္တနိကာယ် ကျောက်စာများမှာ မူလကတည်းက

အမိုးအကာမပါဘဲ ဒဏ်အမျိုးမျိုးကိုခံ လာခဲ့ကြရသည်။ မီးဒဏ်နေဒဏ်ကိုခံခဲ့ရ သောကြောင့် အချို့ကျောက်စာများဖတ် မရဖြစ်နေချေပြီ။ စာလုံးများပျက်စီးစပြု နေပေပြီ။ သင်္ခါရနယ်တွင် အစဉ်ထောင့်ရ မဖြစ်နိုင်သော်လည်း အမြင်သာလှအောင် ပြုပြင်ထိန်းကွပ်ပေးကြရပေသည်။

■ (၈) နှစ်ထုလုပ်ရသော မင်းတုန်းမင်းကြီး ၏ ကျောက်စာစာရင်း

- မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် ဝိဇ္ဇကတ် ကျောက်စာများကို ၁၂၂၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁ ရက်နေ့မှ စတင်ထုလုပ်ဆောင်ရာ ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့တွင် ပြီးဆုံး ၏။ (၈) နှစ် (၇ နှစ်၊ ၇ လ) မျှကြာလေ သည်။
- ၁။ ဝိနည်းပါဠိတော်ကျောက်ချပ်ရေ (၁၁၁) ချပ်
- ၂။ အဘိဓမ္မာ (၇) ကျမ်းပါဠိတော် ကျောက်ချပ်ရေ (၂၀၈) ချပ်
- ၃။ နိကာယ်သတ္တန်ပါဠိတော်ကျောက် ချပ်ရေ (၄၁၀၁) ချပ်
- စုစုပေါင်း (၇၂၉) ချပ်တို့ ဖြစ်ကြ သည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ အဆိုပါ ကျောက်စာ (၇၂၉) ချပ်အတွက် ကျောက် စာတစ်ချပ်လျှင် ဘုရားစေတီတစ်ဆူကျ စီတည်ထားခဲ့ကြသည်။ ယင်းလုပ်ဆောင် ချက်တို့အတုယူ၍ ဘုရားဒါယကာကြီး ကလည်း ကျောက်စာတစ်ချပ်၊ ဘုရား စေတီတစ်ဆူတည်ထားရန်ဟူသောရည် စွယ်ချက်ဖြင့် နမူနာတစ်ခုကိုပင် ပြုလုပ် ထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ကျောက်စာတော် များကို သူဌေးကုန်းကျောင်းဆရာတော် ဦးဝိမလကအကျိုးဆောင်ပြုလုပ်ကြောင်း လည်း မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။

■ (၁၃) နှစ်အတွင်း ထုလုပ်ပြီးစီးသော ဦးဘိုးရုံး၏ ကျောက်စာစာရင်း

- ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘိုးရုံးသည် ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ် စစ်ပြီးချိန်အထိ (၁၃) နှစ် အတွင်း ကျောက်စာပေါင်း (၅၀၀) ကျော် တို့ကို ပြီးစီးအောင် ပြုလုပ်သွားခဲ့သည်။ နှစ်အလိုက်ဖော်ပြရလျှင် -
- ၁၂၉၀-၉၁ ခုနှစ်တွင် ကျောက်စာ ရေ (၁၄၀) ချပ်။
- ၁၂၉၂ မှ ၉၆ အတွင်း ကျောက် စာရေ (၁၈၄) ချပ်။
- ၁၃၀၂ ခုနှစ်တွင် ကျောက်စာ (၁၁၄) ချပ်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးထုတ်ပြန်သောကျောက်စာစာရင်းများနှင့်ဘုရားဒါယကာဦးဘိုးရုံးကြီး၏ကျောက်စာများနှင့်ယှဉ်ကြည့်နိုင်ရန်ဖယားအချုပ်

ဒါယကာ	ဝိနည်း	အဘိဓမ္မာ	နိကာယ်သုတ္တန်	အထွေထွေ	စုစုပေါင်း
မင်းတုန်းမင်း	၁၁၁	၂၀၈	၄၁၁	မရှိ	၇၃၀
ဦးဘိုးရုံး	၁၀၇	၁၇၉	၂၂၉	၅	၅၂၀

၁၃၀၃ ခုနှစ်တွင် ကျောက်စာရေ (၈၂) ချပ်။ စုစုပေါင်း (၅၂၀) ချပ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ရဟန်းရှင်လူကူညီကြမည့်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော မင်းတုန်းမင်းလို ရေမြေရှင် ဘုရင်မင်းတရားကြီးသော်မှ (၈) နှစ်ကြာမျှ ထုလုပ်မှု ပြီးစီးရသော လုပ်ငန်းကြီးကို ဦးဘိုးရုံးလို သာမန်ဆင်းရဲ သားတစ်ဦးက (၁၃)နှစ်ကာလဖြင့် ဤမျှ ခရီးပေါက်အောင် ပြုလုပ်သွားနိုင်သည် မှာ တကယ်ပင် အံ့ဩခိုးကျူးထိုက်ပါပေ သည်။ကျောက်စာကူညီလုပ်ငန်း ဖွဲ့ကောင်း သောအဘိုးကြီးဘုရားဒါယကာဦးဘိုးရုံး ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့ကြသည်။

— အကယ်၍သာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကြီးမဖြစ်လျှင် ကျန်နေသောကျောက်စာ များကိုလည်း ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘိုးရုံးသည် ပြီးစီးအောင်လုပ်ဆောင် မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်(၃)နှစ် အုပ်စိုးသည့်အတောအတွင်း စစ်ဘေး ဒုက္ခကြောင့် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲရပ်ဆိုင်း ထားရသည့်အပြင် ဂျပန်အပြေးအင်္ဂလိပ် ပြန်ဝင်စတွင် ဦးဘိုးရုံးမှာလည်း ကွယ်လွန်သွား၍ ကျောက်စာလုပ်ငန်း လည်း နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

■ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးထက် ထူးခြား သောကျောက်စာများကို ရေးထိုးထား ခြင်း

ဘုရားဒါယကာကြီးဦးဘိုးရုံးသည် မင်းတုန်းမင်းစိတ်ကူးမရသောအကြောင်း အရာများကိုလည်း ကျောက်စာထိုး၍ ထားခဲ့သည်မှာ ထူးခြားနေပါသည်။

- ယင်းကျောက်စာများမှာ -
- ၁။ မြန်မာသင်ပုန်းကြီးကျောက်စာ
  - ၂။(က) မင်္ဂလသုတ်ပါဠိအနက်ကျောက် စာ
  - (ခ) အပြင်အောင်ခြင်းရှစ်ပါးပါဠိ အနက်ကျောက်စာ
  - (ဂ) အတွင်းအောင်ခြင်းရှစ်ပါးပါဠိ အနက်ကျောက်စာ
  - ၃။(က) ရတနာရွှေချိုင့် ပါဠိ အနက် ကျောက်စာ
  - (ခ) ဝိသုဒ္ဓါရုံရွှေကျင်ဆရာတော်

ဘုရားကြီး၏ကျောင်းသားကျင့် ဝတ်ဆယ်ပါးကျောက်စာ

- (ဂ) ရှင်မဟာသီလဝံသဆုံးမစာ ကျောက်စာ
- (ဃ) ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဂုဏ် တော်များကျောက်စာ
- ၄။ နမက္ကာရပါဠိအနက်ကျောက် စာ
- ၅။ ပရိတ်ကြီးပါဠိအနက်ကျောက် စာ

တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘိုးရုံးတို့ ခေတ်က လောကဓာတ်အတန်းကျောင်း ပညာရေးမထွန်းကားသေးပေ။ရှေးမြန်မာ လူမျိုးအနေဖြင့် မင်္ဂလသုတ်၊ အပြင် အောင်ခြင်း စသောစာပေများကို သင်ခိုး စာပေအဖြစ် သင်ကြားခဲ့ကြရသည်။

ဦးဘိုးရုံးကြီးသည် ရှေးမြန်မာတို့၏ အခြေခံသင်ခိုးစာပေများကို ကျောက်စာ ထု၍ထားခဲ့သည်မှာ အမြော်အမြင်ကြီး မားသည်ဟုဆိုထိုက်ပါပေသည်။ မြန်မာ နိုင်ငံရှိ မည်သည့်မြို့ရွာတွင်မျှ သင်ပုန်း ကြီးစသောဤကျောက်စာမျိုးတကူးတက ထုလုပ်ထားခြင်း မတွေ့ရသေးချေ။ ဦးဘိုးရုံးကား သမိုင်းပေးတာဝန်ကျေပွန် လှပါပေသည်။ ကျေးရွာတိုင်းမှ ဦးဘိုးရုံး လိုလူမျိုး များများမွေးထုတ်ပေးဖို့လိုပါ သည်။

■ ညောင်ရမ်းဈေးကို မြေချင်းဖလှယ်၍ ရွှေပေးခဲ့ပုံ

ရွှေဓူဠောဘုရားအနီးကျောက်စာ များကို အရှေ့ဘက်ရှိ မြေကွက်လပ်မှာ ယခင်က ဒီစတြိတ်ကောင်စီမှပိုင်သော ညောင်ရမ်းဈေးဟောင်းနေရာဖြစ်သည်။ ကျောက်စာတိုက်များ စနစ်တကျထားရှိ ရန်နှင့် ဘုရားပွဲခင်းပြုလုပ်ရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘိုးရုံးသည် ညောင်ရမ်းဈေးနေရာကို မိမိမြေဖြင့်လဲ၍ နေရာရွှေ့ပေးခဲ့သည်။ ယခုရောင်းချလျက်ရှိသော ညောင်ရမ်း ဈေးကွက်နေရာမှာ ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘိုးရုံးပိုင်ယာမြေများပေါ်တွင်ခင်းနေ သောဈေး ဖြစ်သည်။

ဤအစီအစဉ်ကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်

မတိုင်မီ ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း ထိုစဉ် က စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာ၍ မပြုလုပ်နိုင် တော့ဘဲ စစ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှ ပြုလုပ်နိုင် ခဲ့သည်။ မြေချင်းလဲလှယ်မှုကို ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစအချိန်တွင် သာစည် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးဖိုးစိန်က ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး ဒီစတြိတ်ကောင်စီ ထံမှတစ်ဆင့် လဲယူရကြောင်းသိရသည်။ စစ်ပြီးစ ဈေးဟောင်းမှ ဈေးသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ချိန်တွင် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေး အတည်တကျမဖြစ်သေးဘဲ ညောင်ရမ်း လည်း လောကဓံသားပေပဲဟု မှတ်ချက် ချရန်ပင် ဖြစ်သည်။

■ လောကီအမွေ၊ လောကုတ္တရာအမွေ ခွဲပေးခဲ့ခြင်း

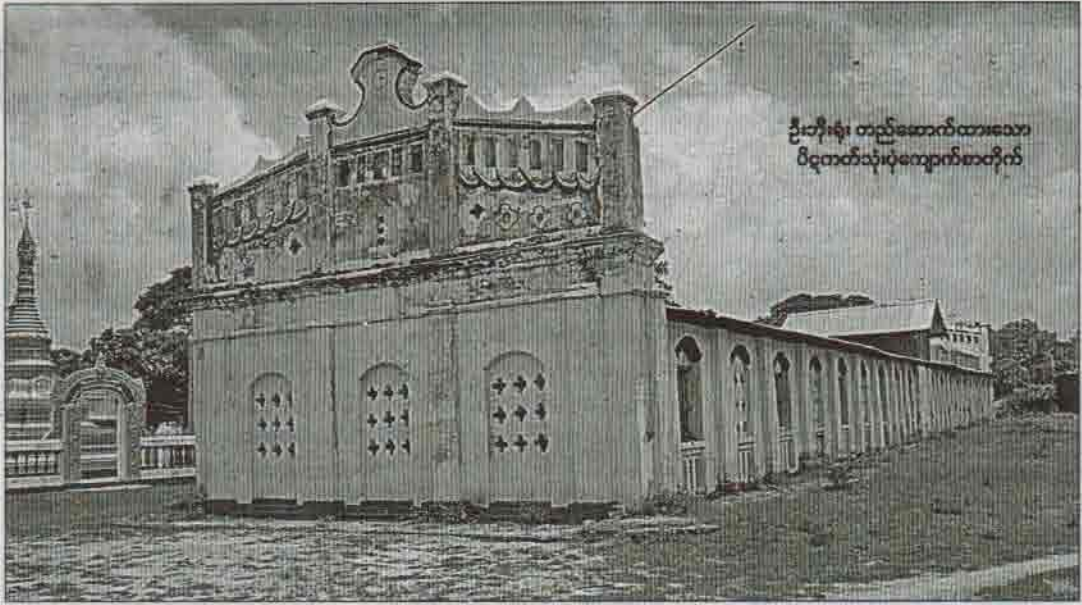
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွား သော်လည်း တိုင်းပြည်မှာ ချက်ချင်း လွတ်လပ်ရေးမရသေးဘဲ အုပ်ချုပ်ရေး များလည်း တည်ငြိမ်မှုမရှိသေးချေ။ ကက်စီတစ်အုပ်ချုပ်ရေးဖြင့် အုပ်ချုပ် နေသော်လည်း နေရာတိုင်းမပြန့်သေး သောကြောင့် အချို့မြို့များမငြိမ်သေး သောအချိန် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ခေတ် ကာလ ဗရုတ်ဗရုတ် စပ်ကူးပပ်ကူးတွင် ဘုရားဒါယကာကြီးဦးဘိုးရုံး၏အသက် မှာလည်း (၈၀) ပြည့်၍ အိုးမင်းရင့်ရော် ခဲ့လေပြီ။

ဦးဘိုးရုံးကြီးသည် 'ငါသေသွား လျှင် လုပ်လက်စ ကုသိုလ်လုပ်ငန်းများ တန်းလန်းကြီးကျန်နေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ ကျန်နေလျှင် ပြီးစီးအောင်လုပ်ထားခဲ့မ ကောင်းမည်' ဟူသောအသိဖြင့် မိမိပိုင် ပစ္စည်းများကို ရသင့်ရထိုက်သူတို့အား မသေဆုံးမီ ခွဲဝေပေးခဲ့သည်။ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကတ္တာခြား၍ ဝေငှပေးခဲ့ သည်။

(က) အပေါင်ခံ လယ်ယာမြေနှင့် အတွင်းပစ္စည်းများကို လောကီအမွေစု အဖြစ် တူ/တူမ၊ မြေး စသည်တို့အား ခွဲဝေပေးခဲ့ခြင်း။

(ခ) မိမိပိုင်လယ်ယာမြေများကို ဘုရားကိစ္စ၊ ကျောင်းကိစ္စ၊ ကျောက် ကိစ္စများအတွက်သာ သုံးစွဲရန် မြေကု တ္တရာ သာသနာ့အမွေစုအဖြစ် သားရစ်

ဦးဘိုးရုံး တည်ဆောက်ထားသော ပိဋကတ်သုံးပုံကျောက်စာတိုက်

ခဲ့ခြင်း။

■ အမွေစုရသူများမှာ

၁။ ဦးဘိုးလှိုင် - ဒေါ်စံရွှားမှ မွေးသော မတင်နု(သာစည်)၊ မခင်နု(ညောင်ရမ်းတိုက်) (ဦးဘိုးလှိုင်ကား ဦးဘိုးရုံး၏ အဖေစုံအမိကွဲညီတော်သည်။)

၂။ မောင်ဘကြည် (ပွန်ကန်သူကြီး) မှ မွေးသော သားသမီးများ။

၃။ မောင်ဘကြင်၏ ဒုတိယဇနီး မရွှေမှ မွေးသော သားမောင်ဟံစိန် (မိတ္ထီလာ)။

၄။ မောင်ဘကြင်၏ တတိယဇနီး အင်းရွာသူ မဖွားခင်မှ မွေးသော သမီး မတင်ကြည် (ညောင်ရမ်းအင်းရွာ)။

၅။ မောင်ဘကြင် မိတ်ဆွေလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သနတ်တန်ရွာမှ ကိုဖိုးအောင်။

၆။ ဦးဘိုးရုံး၏ ရှင်ပြုပေးပြီး အိမ်တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းကလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးလာသော သူရင်းငား ကိုဖေစုနှင့် ကိုပု(ကွယ်လွန်) ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် (တန်တွင်းမြေလုပ်ကိုင်ခွင့်ရသူများ) ဖြစ်ကြသည်။

■ ညောင်ရမ်းဆရာတော်ပင်၍လှူခဲ့ခြင်း

ဦးဘိုးရုံးကြီးသည် အမွေစုခဲ့ပေးပြီးနောက် လောကုတ္တရာအမွေစုအဖြစ် လျာထားသော မိမိပိုင်လယ်ယာမြေများကို မန္တလေးမြို့မှ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ညောင်ရမ်းဆရာတော်ကြီးအား ပင့်ဖိတ်၍ မိမိနေအိမ်တွင် လူသိရှင်ကြား ရေစက်ချလှူဒါန်းခဲ့သည်။ ညောင်ရမ်းချမ်းသာ

ကြီးဆရာတော်၊ ညောင်ရမ်းရွှေကူကြီးဆရာတော်ဦးညေ ယူ၊ ညောင်ရမ်းတောင်ပေါ် ဆရာတော်များလည်းပါကြောင်းသိမိလိုက်သူများက မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြ၏။ အပေါင်မြေအမွေစား၊ အပိုင်မြေကိုဘုရားလှူဟု ညောင်ရမ်းဆရာတော်ထံတွင် ရေစက်ချလှူထားသော လယ်ယာမြေမှ ထွက်သည့်သီးနှံမှ ရောင်းရငွေများဖြင့် မောင်မြသွင်ကို ဦးစီးပြုပြင်ရန် ညောင်ရမ်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက တာဝန်ပေးခဲ့ကြောင်းလည်း သိရသည်။

သို့ရာတွင် -

၁။ မီးလေဝသမမုန်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ လယ်လုပ်သူအချို့က မပေးလှူဘဲနေကြခြင်း။

၂။ ခေတ်ပြောင်းလဲသွား၍ လယ်ယာမြေများဆုံးရှုံးကုန်ခြင်း၊ ဦးပိုင်ပြောင်းလွဲကျခြင်း။

၃။ အမွေစုရသူများအနေဖြင့်ပြန်မကြည့်နိုင်ခြင်း စသော အကြောင်းများကြောင့် ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘိုးရုံးကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကျောက်စာလုပ်ငန်းကြီးကို ရဟန်းရှင်လူ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဆက်လက်အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှေးဟောင်းအမွေလက်ငုတ်တို့ကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း၍ ကား အမွေခံနှောင်းသားမျိုးဆက်တို့၏တာဝန်ပင် မူချဖြစ်ပေသည်။

■ ဦးဘိုးရုံးကွယ်လွန်ခြင်း

ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ

ဦးဘိုးရုံးသည် ဂျပန်ပြေးပြီးနောက် မဟာမိတ်ပြန်ဝင်စ လွတ်လပ်ရေးမရမီ ကက်စီဘီစစ်အုပ်ချုပ်ရေးကာလ ၁၃၀၇ ခုနှစ်တွင် အသက် (၈၁) နှစ်အရွယ်၌ ညောင်ရမ်းမြို့မှာပင် လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်လေသည်။

ဦးဘိုးရုံး ကွယ်လွန်သော်လည်း သူလှူဒါန်းခဲ့သော ဘုရားတန်ဆောင်း၊ ကျောင်း၊ ပြာသာဒ်၊ ကျောက်စာ စသည့် ကုသိုလ်ဝတ္ထုအစုစုများနှင့် သူ၏အမည်နာမသည် ယခုတိုင်မပျောက်ကွယ်သေးချေ။ သမိုင်းမှတ်တမ်းတွင် ဦးဘိုးရုံးဆိုသော အမည်သည် မပျက်မကွက်ဆက်လက်တည်ရှိနေဦးမည်။ ဘုရားဒါယကာကြီးဦးဘိုးရုံးအကြောင်းကို ယနေ့နောင် လာနောက်လာနောက်ပွားများက အတုယူအားကျလျက်ရှိကြသည်။ ဖုတ်ယူဝင်ကြွားလျက် ပြောမဆုံးနိုင်အောင်ရှိကြသည်။

ကိုတင်သိုင်း (မိတ္ထီလာ)

ကျမ်းကိုး -

ဦးသောဘဏ (ဦးပွင့်စောကြီး သာစည် ငါးဆူတောင်) မှ ဦးပညာသာမိ (မာဂဇီ- သာစည်၊ ကမ္ဘာအေး ပိဋကတ်တိုက်များ) မှ ကိုယ်တိုင်ဖွေရှာစုစမ်းမေးမြန်းချက်များ၊ ကွင်းဆင်းလေ့လာချက်များ၊ ဦးခင်အောင် (၆၁)နှစ်ပြောပြချက်များ၊ ညောင်ရမ်းနိဒါန်း

www.burmeseclassic.com

မိုးညှင်းမြို့က ကျားဖြူရှင်စေတီတော် အောင်သာကျော်

လင့်ကရွာဆာကားလေးက တပြိုင် ငြိမ်ပြေးလွှားလျက်ရှိနေသည်။ မှန်ပြတင်းပေါက်သို့လာရောက်မှန်နေသောမိုးစက် မိုးပေါက်လေးများကြားမှ ပြင်ပမြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်မိဖြစ်သည်။ မိုးညှင်းမြို့တော်လမ်းကို ဖြတ်သန်းနေမိရသည်။ မိနစ်သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ။ အဲဒီအခန်း လွမ်းလောက်စရာကောင်းနေသည်က

တော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ရီရီမိုးစက်ပြောထားသည့် စကားစုက ရင်ထဲဝင်လာသည်။ 'ဆရာလာရင် မဲဇာတောင်ကြော ကဖြတ်လာရမှာ။ လွမ်းမောစရာကောင်း တဲ့နေရာတစ်နေရာပါ ဆရာ ဆိုသည့် ယခုလက်တွေ့ဖြတ်သန်း မိနေချိန်တွင် ရင်ထဲမှာ လွမ်းမောစရာ

အသိတစ်ခုဖျတ်ခနဲဝင်ရောက်လာပြန် သည်။ လက်ဝဲသန္တရအမည်တွင်သည့် အမတ်ကြီး ဦးမြတ်စံ ဖော်ကျူးချက်လေး ပင် ဖြစ်သည်။ 'မဲဇာတောင်ခြေစီးထွေ ထွေတည့် မြစ်ရေဝှမ်းလည် မြိုင်တောဆီ က အစချီဖော်ကျူးတင်ပြထားချက်လေး ပင် ဖြစ်သည်။ လွမ်းဆွေးဖွယ်နှောင်သည့် တောရိပ်တောင်ရိပ်အတွင်းရောက်နေခဲ့ စဉ် စပ်ဆိုသွားခဲ့သည့် စာသားလင်္ကာ တို့က ရင်ထဲအထိ စူးစူးရှရှကလေးဝင် ရောက်လာသည်။ ဦးတည်သွားနေရ သည်က မိုးညှင်းသို့ပင် ဖြစ်သည်။ အတော်လေးသွားရပေဦးမည်။

အင်းတော်၊ နဖား၊ မော်လူး၊ နန်း စည်တော်၊ မော်ဟန် စသည့် ရွာငယ်မြို့ ငယ်လေးများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာက မိုးညှင်းသို့ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ရီရီမိုးစက်က အိတ်ကြို ကာ နေရာထိုင်ခင်းစီစဉ်ပေးထားသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသမျှကို ပြေပျောက် သွားရာသည်။ စကားလက်ဆုံကျဖြစ်ကြ ရင်း နက်ဖြန်နံနက်လင်းသည်နှင့် ရီရီမိုး စက်က ဘုရားစုံလိုက်ဖူးကြရန် စီစဉ်ထား ကြောင်းပြောလာသည်။ ခရီးပန်းလာကြ သော်လည်း ညဘက် တော်တော်နှင့်မအိပ် ဖြစ်ဘဲ စာအကြောင်းပေအကြောင်း စကားဝိုင်းထဲမှာပင် အတော်လေး ညဉ့် နက်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုစကားဝိုင်းလေး အတွင်းမှာပင် မိုးညှင်းမြို့ ကန်ဦးဆရာ တော် ဦးပညောဘာသ ပြုစုသည့် ကျားဖြူရှင်ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်ငယ်ကို ရီရီမိုးစက်ကပေးလာသည်။ ကျားဖြူရှင် ဘုရားသမိုင်းသည် ဂမ္ဘီရဆန်သော အချက်အလက်များပါဝင်လျက်ရှိလေရာ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းနေသဖြင့် နက်ဖြန် ကျားဖြူရှင်စေတီတော်ထဲပါး အရောက်သွားကာ ဖူးလိုကြောင်း ပြော မိဖြစ်သည်။

နံနက်လင်းလက်စနေရောင်ခြည် အောက်တွင် နားနေတည်းခိုရာအိမ်မှ စထွက်ဖြစ်သည်။ မိုးစက်မိုးမှန်လေးများ တဖွဲဖွဲကျနေလေရာ လေပြည်လေညှင်း ဝေဝေတိုက်တိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း မိုးစက်ငယ် များက မျက်နှာကိုလာရောက်ထိကစား သွားကြသည်။ မိုးညှင်းမြို့သည် အရှေ့ ဘက်တွင် တုံ့ကော်တောင်တန်း၊ အနောက်ဘက်တွင် မှန်ကင်းတောင်တန်း မှ ရပ်တည်နေကြသည့် ကြားရှိလွင်ပြင် တွင်တည်ရှိသည်။ ကုံ့ကော်တောင်တန်း မှ မြစ်ဖျားခံပြီး အရှေ့မြောက်ဘက် မှ ဦးတည်လျက်ရှိနေကာ မြို့ကိုဝန်းရံ

စေတီတော်အား ဖူးမြင်ရစဉ်

စေတီတော်အတွင်းဆင်းတုတော်

စေတီတော်အတွင်းဆင်းတုတော်

www.burmeseclassic.com

စေတီတော်အား လေးဖက်မှမြင်ကွင်းစေတီတော်အား လေးဖက်မှမြင်ကွင်း

စေတီတော်အဝင်မှမြင်

ဖြတ်ထားလျက်သားရှိနေ၏။ နန်းယင်း ဆိုသည်မှာ ရှမ်းဘာသာစကားဖြစ်ပြီး နန်းကိုချောင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရရှိကာ ယင်း ကိုမူကား ဗျိုင်းနားမြို့ (ခေါ်) မိုးညှင်းမြို့ ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို၍ရကြောင်း သိရ သည်။

ရန်ကုန် - မြစ်ကြီးနားသွားသည်

ရထားလမ်းမှာ ချောင်းအနောက်ဘက် တွင်တည်ရှိနေပြီး ဆန်စက်များတည်ရှိ နေသည့်ချောင်းအရှေ့ဘက်တွင်ကား နွဲ့များ၊ အထက်တန်းကျောင်း၊ ဆေးရုံနှင့် ဘုရားစေတီများတည်ရှိသည်။ မြသိန်း တန်ဘုရား၊ ကျောင်းတော်မူဘုရားနှင့် ကျားဖြူရှင်ဘုရားတို့တည်ရှိလေသည်။

နန်းယင်းချောင်းတွင် ခိုင်ခံ့သောရှမ်း တံတား၊ သံတံတား၊ ကြိုးတံတားစသည့် တံတားသုံးသွယ်ရှိနေလေရာ မိုးညှင်းမြို့ တွင် ဖြတ်သန်းသွားလာရေး အဆင် ပြေချောမွေ့လှပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သဘာဝရှုခင်းများ၊ အဝေးတွင်ရပ်တည် နေကြသည့် တောင်တန်းကြီးများကို ထေးမောရင်း အလျဉ်မပြတ်လျှောက်လာ ခဲ့ကြရာက ကျားဖြူရှင်စေတီတော်မြတ် တည်ရာရှိ ကန်ဦးဆရာတော် ဦးပညော ဘာသထံတော်ပါးသို့ ရောက်သွားဖြစ် သည်။

ရီရီမိုးစက်က လျှောက်ထားပေး သဖြင့် ဆရာတော်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခွင့် ရရှိကာ ကျားဖြူရှင်စေတီတော်မြတ်၏ သမိုင်းကြောင်းကို သိခွင့်ရတော့သည်။ ကျားဖြူရှင်စေတီတော်သမိုင်းကြောင်းမှာ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရာ ဂုဏ်ရဆန်သော အကြောင်းအရာများ ပါဝင်နေသည်။

ကချင်ပြည်နယ်တွင် ထင်ရှား သည့် အင်းတော်ကြီးဖြစ်ပေါ်မလာမီ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက အင်းတော်ကြီး တည်ရာနေရာတွင် လူဦးရေကိုးသန်း ရှိသော စည်းခမ်းမြို့ကြီးပေါ်ပေါက်ခဲ့ သည်။ ကုရုရာဇ်တိုင်း ဥတ္တရဌာနီဖြစ် သော စည်းခမ်းမြို့တော်ကို အစိုးရတော် မှုသောမင်းမှာ ဥတ္တရစောဖြူမင်းပင် ဖြစ် သည်။ ထိုစဉ်က စည်းခမ်းသို့ မြတ်ဗုဒ္ဓ သာသနာတော် သက်ရောက်ခြင်းမရှိခဲ့ သေးပေ။ များစွာသောတိုင်းသူပြည်သား တို့သည် ကုသိုလ်တရား၊ အကုသိုလ် တရားဟူ၍ လုံးဝခွဲခြားနားလည်နိုင်မှုမရှိ ခဲ့ကြပေ။ ထိုသို့ရှိနေရာက အောက်လမ်း အတတ်ပညာများ၊ မှော်ပညာများ လည်း ထွန်းကားပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ထိုအထဲတွင် လူသားစင်စစ်က ကျားဖြစ်သည်ဆိုသော ထမံသီအတတ် ပညာလည်း ထွန်းကားလာခဲ့သည်။ ဤသို့ ယုတ်မာသော ဒုစရိုက်အတတ် ပညာများ ထွန်းကားနေလေရာ ထိုသူ များကို နဂါးများက အင်းဖွဲ့၍သတ်ပစ် ခဲ့ကြောင်း အင်းတော်ကြီးသမိုင်းတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

စည်းခမ်းပြည်ရှင် ဥတ္တရစောဖြူမင်း တွင် သားတော်၊ သမီးတော်များရှိနေ သည့်အနက် သားတော်ကြီး ဥပရာဇာ သည် ထမံအတတ်၊ ထမံသီအတတ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်နေသဖြင့် မကြာခဏဆိုသလို ကျားအသွင်ပြောင်း ကာ တောကစားထွက်လေ့ရှိလေသည်။ ကျားအသွင်ပြောင်းရာတွင် အခြားသော

www.burmeseclassic.com

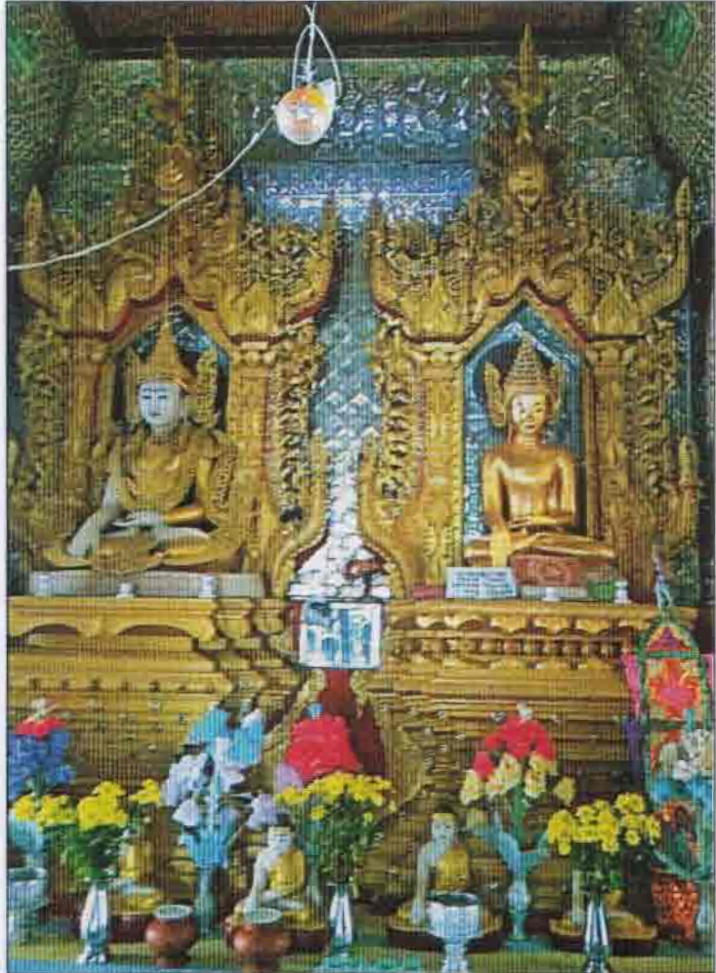

အရှေ့ဘက်မှမြင်ကွင်း

မူလဆင်းတုတော်ဝှက်ထားခဲ့ရာနေရာ

စေတီတော်နှစ်ဆူ (မူလဆင်းတုတော်နှင့် နောက်မှထုလုပ်ထားသည့် ဆင်းတုတော်)

ကျားများကဲ့သို့ ဝါခြင်း၊ နက်ကျားခြင်း များလုံးဝမရှိဘဲ ဝါဝှမ်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော ကျားအသွင်သာပြောင်းသွားလေ့ရှိသည်။ ကျားဖြူအသွင်သို့ပြောင်းနိုင်စွမ်းရှိသော မင်းသားကို စောင်ဆေးဖိတ် ဟုခေါ်ကြ၏။

စောင်ဆေးဖိတ် ကျားအသွင်ဆောင်ကာ တောကစားထွက်သည်နှင့် နောက်လိုက် ကိုယ်ရံတော်တို့ကလိုက်ကြလေ့ရှိသည်။ အဝတ်အစားများကိုပြုကာ ပြန်ခေါ် မှ လူအသွင်ပြန်ပြောင်း၍ ရနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ကြိမ်တွင် တောဝက်များနောက်သို့ ကျားအသွင်ဖြင့်လိုက်ရင်း နယ်လွန်ကာ နောက်လိုက်နောက်ပါတို့နှင့် ကင်းကွာသွားရကား တောနက်အတွင်း တစ်ဦးတည်းကျင်လည်နေရသည့်ဘဝအခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့တော့သည်။ ကျားဖြူမင်းသည် မှန်ကင်းတောင်တန်းအတိုင်း တက်သွားရာက ပေပေါင်း (၁၆၀၀) မြင့်

မိန့်ရတုဓမ္မစိမ္မာန်တော်

သော မိုင်းသုံးတောင်ထိပ်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ အလွန်သာယာလျက်ရှိလေရာ ကျားဖြူမင်းသည် မိုင်းသုံးတောင်ထိပ်မှာပင် စခန်းချကာ အရှေ့ဘက်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ဝှမ်းအထိ၊ အနောက်ဘက်တွင် ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းအထိ လှည့်လည်

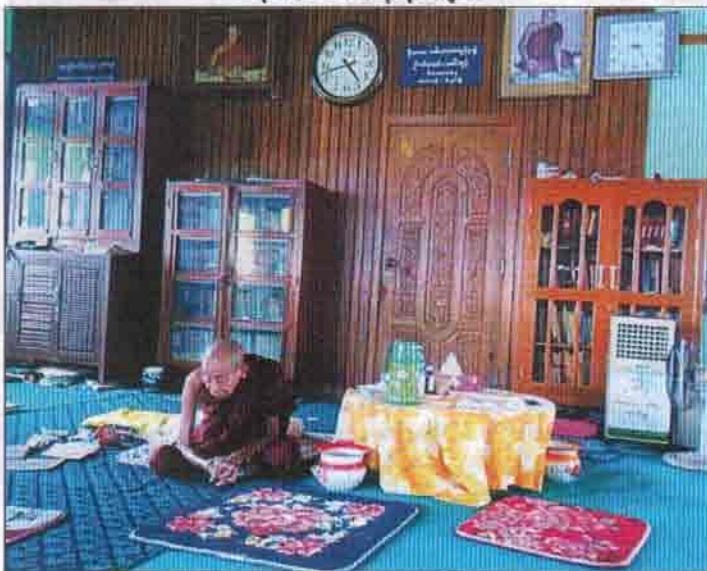
ကျက်စားကာ နေထိုင်ခဲ့တော့သည်။ တာပင်မြစ်ရေသည် တရုတ်နိုင်ငံဘက်မှ မြန်မာနိုင်ငံဘက်ဆီသို့ တသွင်းသွင်းစီးဆင်းလျက်ရှိနေခဲ့သည်။ မြစ်ရေအလျဉ်တဖြိုဖြိုနှင့် မိုင်းလျက်ရှိနေလေရာ ဥတည်မင်း၏ သမီး

စိန်ရတုဓမ္မဝိမာန်တော်

ဆရာတော်သီတင်းကျွန်းရာကျောင်း

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်

တော်လေးလိုက်ပါလာသောဖောင်သည် လည်း တပြိုင်တပြိုင်စီးမျောလျက်ပါလာခဲ့သည်။ မင်းသမီးငယ်သည် မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရသည့်အပြင် အဖော်မပါတစ်ယောက်တည်း အမျှော်ခံခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ဥတည်မင်းနှင့် ကိန္နရဒေဝီမိဖုရားတို့၏ သမီးငယ်ဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက စက္ခုနှစ်ကွင်း အလင်းမရဘဲ မွေးဖွားလာခဲ့သဖြင့် ဥတည်မင်းက သေမိန့်ပေးသတ်စေခဲ့သော်လည်း မိဖုရားကိန္နရဒေဝီ (ဖွဲ့ကွယ်စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သဖြင့် (၁၆)နှစ်အရွယ်တိုင်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ဥတည်မင်းသိသွားခဲ့လေရာ မိဖုရားကိန္နရဒေဝီ၏ တောင်းပန် လျှောက်ထားချက်အရ သေမိန့်အစား ဖောင်တော်တင်ကာမျှော်စေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် မိုင်းသုံအရပ်၌ ကျက်စားနေသော ကျားဖြူမင်းသည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဆီသို့ ရောသောက်ဆင်းလာစဉ် ဖောင်ဖြင့်မျောလာသောခေါ်မောလုပ်သည့် မင်းသမီးငယ်အား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြင်နာသနားသည့်စိတ်၊ ချစ်ခင်သောစိတ်တို့က လှူဆော်လေရာ ကျားအသွင်မှ လူအသွင်သို့ပြောင်းကာ မင်းသမီးအနီးသို့ ချည်းကပ်တော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကုရုရာဇ်တိုင်း ဥက္ကရာဇ္ဇာန်စည်းခမ်းဘုရင် ဥက္ကရာဇ္ဇာန် စည်းခမ်းဘုရင်ဥက္ကစောဖြူမင်း၏ သားတော်စောင်ဆေးဖိတ် (ခ) ကျားဖြူရင်တို့ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်ကာ ပေါင်းဖက်မိခဲ့ကြသည်။ နှစ်အတန်ကြာသော် သားတော်သုံးယောက်ထွန်းကားခဲ့ရာ သားတော်များက မိခင်ကို ၎င်းတို့၏အဘိုးဌာနေ ကိုမေးမြန်းကြရာ မိခင်ဖြစ်သူက ဂန္ဓာလရာဇ်တိုင်းအုပ်ချုပ်သူမင်းဖြစ်ကြောင်းဖြေပေးခဲ့သဖြင့် သားတော်သုံးယောက်စလုံး အဘိုးအုပ်ဖိုးရာ ဂန္ဓာရာဇ်တိုင်းဆီထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ကျားဖြူမင်းသီလေလျှင် သားတော်များအတွက် အစိုးရိမ်လွန်ကာ ကျားအသွင်ပြောင်း၍ တောတောင်ဖြတ်လမ်းများအတိုင်း သားတော်များထံ အချိန်အဟုန်ဖြင့်အမြန်လိုက်တော့သည်။

သားတော်တို့သည် ဘိုးအေတော် ဥတည်မင်းကြီးထောက်ပံ့မှုဖြင့် မြို့ရွာများ တည်ထောင်လျက်ရှိနေခဲ့သည်။ အောင်မြင်မှုရလာသည်တွင် မိခင်နှင့်ဖခင်တို့ထံ အရောက်ပြန်လာခဲ့ရာ ဖခင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် မေးမြန်းကြရာ မိခင်ပြန်လျက် သားတော်တို့နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရာ နေကြောင်းပြောတော့သည်။ သားသုံး

www.burmeseclassic.com

ယောက်လည်း အခင်ဖြစ်သူ ကျားဖြူရှင်
မင်းကို တောတောင်အနံ့ လိုက်လံရှာဖွေ
ကြသည်။ အခင်ဖြစ်သူ ကျားဖြူရှင်မင်းကို
အသက်ရှင်လျက်မတွေ့ရဘဲ ကျားသေ
အင်းကမ်းစပ်၌ ကွယ်လွန်နေခဲ့ပြီဖြစ်
သော ကျားဖြူရှင်မင်း၏ ရုပ်အလောင်း
ကိုသာ တွေ့ကြရတော့သည်။ မည်သည့်
အရပ်၌ မည်သို့သင်္ဂြိုဟ်ရမည်ကို မယ်
တော်ထံပါး အထောက်အထားများစေ
လွှတ်ကာ လျှောက်ထားကြသည်။

မယ်တော်ဖြစ်သူက 'အမည်း
တော်သည် သင်တို့ကြောင့် ပျက်စီးရ
သည်ဖြစ်သဖြင့် လောကအပြစ်၊ သံသရာ
အပြစ်များကျရောက်နေသည်။ ထိုအပြစ်
များမပျောက်စေရန် 'ခမည်းတော်၏အဖိုး
ကို စေတီတည်၍ ကန်တော့ပုဇွန်ကြ
ကုန်ဟု မိန့်တော်မူသည်။ စေတီတော်ကို
လည်း 'သားတော်သုံးပါး၏ မြို့သုံးမြို့
အနက် အလယ်မြို့ဖြစ်သော မိန်းယမ်းမြို့
စေတီတည်ရမည်ဟု သားတော်သုံးပါး
တို့သည် မယ်တော်၏ အမိန့်အတိုင်း
အခင် ကျားဖြူမင်း၏အရိုးများကို အခမ်း
အနားဖြင့် စိမ်းယမ်း (ရိုးညှင်းမြို့) သို့
သယ်ဆောင်ပြီးလျှင် စေတီတော်တည်
ထားရန် စီမံကြသည်။ ထိုသတင်းကို
ဘိုးတော်ဥတည်မင်း ကြားတော်မူလျှင်
မြွေးတော်များနှင့် တိုင်းသူပြည်သားများ
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခွင့် ရနိုင်ကြစေရန်
ရည်သန်ကာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ဓာတ်တော်
မွေတော်များနှင့်တကွ ဉာဏ်တော်တွင်
အခင်အဖိုးတို့ကို မြတ်ဗုဒ္ဓအရိပ်အာဝါသ
ကိုခိုလှုံသောသဘောအဖြစ် စေတီတော်
တည်မည့်နေရာတွင် မြေကျင်းဖြင့်မြှုပ်နှံ
ကာ အထက်တွင်မှ ဗုဒ္ဓ၏ဓာတ်တော်
မွေတော်များနှင့် ဆင်းတုတော်တို့ကို
ဌာပနာအဖြစ်တင်ကာ ကျားဖြူရှင်စေတီ
တော်မြတ်ကို တည်ထားခဲ့ကြခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်း
များစွာကတည်ထားခဲ့သည့် ကျားဖြူရှင်
စေတီတော်မြတ်သည် နှစ်ပေါင်းများ
စွာကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပျက်စီးယို
ယွင်းမှုဖြစ်လာကာ ချွန်ယိုပိတ်ပေါင်းများ
အတွင်း ကွဲအက်ပြိုပျက်လျက်ရှိနေခဲ့
တော့၏။ ၁၂၈၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်က
ဆရာတော်ဦးဝိမလ မြသိန်းတန်အဆောက်
အအုံများတည်ဆောက်စဉ်ကာလ အုတ်
များလိုသဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေရင်း ကျား
ဖြူရှင်စေတီတော်အပျက်အနီးအပါးမှ
အုတ်များတွေ့ရှိရယူခဲ့ကာ စေတီတော်
မြတ်အား ပြန်လည်တည်ထားနိုင်ပါစေ

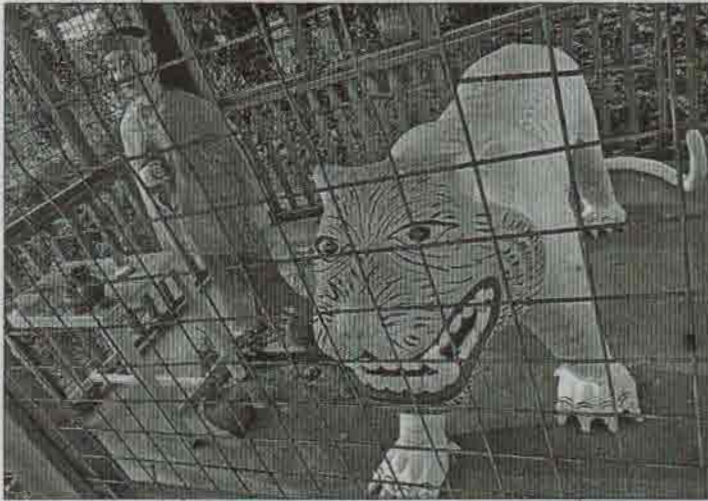
စေတီတော်အား လေးဖက်မှမြင်ကွင်း

စေတီတော်အား လေးဖက်မှမြင်ကွင်း

စိန်ရတုဗွေပိမာန်တော်

ကျားဖြူရုပ်တု

ကျားဖြူရုပ်တု

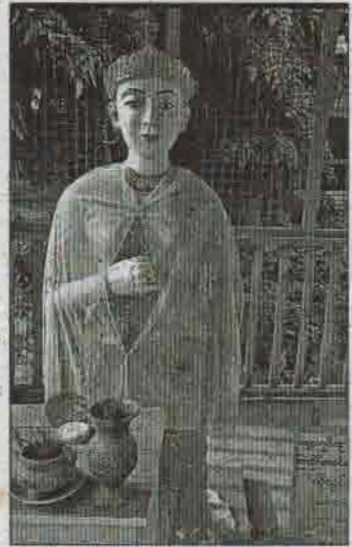

ကျားဖြူပင်း၊ ရုပ်အထောင်း၊ တွေရာ ကျားသေအင်း၊ နေရာ

ကြောင်း အခိုင်ခံ့တင်ကာ ဆုတောင်း သမူဖြူခဲ့သည်။

၁၂၈၂ ခု၊ ကဆုန်လတွင် ရှပ်ပွား တော်မှ ချွေးများစီးကျကာ ဆရာတော် ဦးဝိမလပုံလွန်တော်မူမည့်နိမိတ်ပြခဲ့သည်။ ၁၂၇၅ ခုနှစ်ကလည်း ကျားဖြူရုပ်စေတီ တော်အုတ်ပုံများကြားမှ မီးလျှံများထွက်

ခဲ့သည်။ ၁၂၈၁ ခု တွင်လည်း ရှပ်ပွား တော်မြတ်မှ ရောင်ခြည်တော်များလွတ် ခဲ့သည်။ ၁၂၈၅ ခုနှစ်တွင် ပန်းရန်ဆရာ များငှားရမ်းကာ ဘုရားဝါယံကာဦးထွာရ ကပ်နှင့် ဘုရားအမကြီး ဒေါ်မို့တို့က ပြန်လည်တည်ထားခဲ့ကြသည်။ စေတီ တော်ကြီးမှာ တစ်မျက်နှာလျှင် ခြေနှင်း

အတောင် (၃၀) စီရှိပါသည်။ စေတီ တော်အား အုတ်တံတိုင်းတစ်မျက်နှာ လျှင် အတောင် (၁၀၀) ရှည်လျားစွာ ကာရံတည်ထားခဲ့သည်။

စေတီအရံ (၁၂) အဆူတည်ထား ပြီး ဉာဏ်တော်အမြင့် အတောင် (၆၀) ရှိ ကျားဖြူရုပ်စေတီမြတ်အားဝန်းရံ သည့်အနေအထားဖော်ကျူးထားသည် ကို ဖူးတွေ့ကြရ၏။ အရပ်လေးမျက်နှာ တွင် မှန်တစ်မှန်စီထားကာ အဝင်ပေါက် တွင် ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင် ထုဆစ်ထားရှိ သည်။ မူလစေတီတော်ဟောင်းမှာရရှိ သော အရိုးပြာနှင့် ရှပ်ပွားတော်များကို လည်း ပြန်လည်တည်သွင်းဌာပနာထား ခဲ့ကြကြောင်းသိရသည်။

ရိရိမိုးစက် ဦးဆောင်ကာ လိုက်လံ ရှင်းပြနေသဖြင့် စေတီတော်မြတ်ထံပါး နှင့် ဝန်းကျင်အနှံ့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်ရှင်းပြသည့် စေတီတော်မြတ် နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းတို့က ရင်ထဲဝင် ရောက်လှုပ်ခတ်နေမိရာ ကြေကွဲစရာ သမိုင်းနောက်ခံအချက်လက်တို့နှင့်အတူ လူသားသံယောဇဉ်၊ သားအဖသံယောဇဉ် တို့ ပြင်းထန်နေခဲ့ပုံပုံရိပ်များ ပုံလာနေ သလို ခံစားနေမိရပါတော့သည်။

ဖူးခွင့်ကြိုနိုင်ကြပါစေ

အောင်သာကျော်

(စေတီတော်မြတ်အကြောင်းရေး သားနိုင်ရေးအကူညီပေးသည့် ရိရိမိုးစက် အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။)

မြဝင်း(ဒဿန)

သရဏဂုံသည် လိမ္မာလိုသူတိုင်း၏ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်း

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ် နေ့(၁)နာရီတွင် ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး စီရင်သော မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးကို ရွတ်ဆိုပူဇော်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့ဆီက မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရောက်လာပြီး သူ့သား တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် လျှောက်ထားပုံကို ပြောပြနေသဖြင့် နေ့ (၁) နာရီတွင် မဟာ သရဏဂုံတော်ကြီးကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုမိတ်ဆွေပြန်သွားမှ ရွတ်ဆိုပူဇော်ခြင်း ပြုနိုင်ပါတော့သည်။ ရွတ်ဆိုပူဇော်ပြီး၍ ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ကာရှိသေးလာနေကျ ဓမ္မမိတ်ဆွေ ရောက်လာပါသည်။ ထိုမိတ်ဆွေသည် ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဤသို့စကားစပါသည်။

“ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ့ ညနေ (၃) နာရီ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လျှာရေးအစည်းအဝေး သွားရမှာနော်”

ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို အစည်းအဝေးဖိတ်ထားတယ်”

“ဒါထက် ဒီကနေ့ ဆရာမဟာ သရဏဂုံတော်ကြီး ပူဇော်တာ ခါတိုင်း

ထက် နောက်ကျတယ်နော်”

“တုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီကနေ့ ခါတိုင်း ထက်နောက်ကျသွားတယ်။ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူ့သား တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်လျှောက်ထားပုံပြောပြတာကို နားထောင်နေရလို့ နောက်ကျ သွားတယ်။ သူပြန်သွားမှ မဟာသရဏဂုံ တော်ကိုရွတ်ဆိုပူဇော်ရတယ်။ ဒါထက် မိတ်ဆွေရောက်တာအတော်ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ဆရာ မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးရွတ်ဆိုနေတုန်း ရောက်လာတာပါ။ ဆရာ့ကို အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ အိမ်ထဲကိုမဝင်ဘဲ ဝါးရုံရိပ်မှာရှိတဲ့ ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး ဆရာရွတ်တာကိုနားနေတာပါ။ ဆရာက မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးရွတ်ဆိုတာကို တော့ အပျက်မခံဘူးနော်”

“မပျက်အောင်တော့ ကြိုးစားပြီး ရွတ်ပါတယ်။ တချို့ရက်တွေမှာ နေ့ (၁)နာရီမှာ မရွတ်နိုင်တာရှိတယ်”

“အဲဒီတော့ ဆရာအမိဋ္ဌာန်ပျက် ရောပေါ့”

“နေ့ (၁) နာရီမှာ မရွတ်နိုင်ပေမယ့် ညဘုရားရှိခိုး၊ ဓမ္မစကြာရွတ်ဆို အပြီးမှာ မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးကိုရွတ် ရတာပေါ့။ ရွတ်ဖန်များလာတော့ မဟာ သရဏဂုံတော်ကြီးကို အလွတ်ရနေပြီ ဟု။ ကျွန်တော်ရန်ကုန်ကိုသွားတဲ့အခါ မှာလည်း ကားပေါ်မှာ မဟာသရဏဂုံ တော်ကြီးကိုရွတ်တာပဲ။ အလွတ်ရနေ တော့ အလွယ်တကူရွတ်လို့ရတာပေါ့ ဟု”

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာရွတ်ဖတ် ပူဇော်တာကိုအားကျပြီး မဟာသရဏဂုံ တော်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်ဖယ်ဆိုပြီး မဟာ သရဏဂုံတော်ကြီးစာအုပ်ကလေးတွေကို ပူဇော်ထားပါတယ်။ စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရွတ်တာတောင် တစ်ခေါက်ပေါက်အောင် အတော်ကို ကြိုးစားပြီးရွတ်ရပါတယ်။ ပါဠိရောအသံထွက်ပါရိုက်ထားတဲ့မဟာ သရဏဂုံတော်ကြီး စာအုပ်ကလေးတွေ လည်းရှိပါတယ်။ ပါဠိတော်ကြည့်လိုက် အသံထွက်ကြည့်လိုက်နဲ့ခရီးမတွင်ပါဘူး ဆရာ”

ကြီးစားပြီးရွတ်ပါ။ တစ်ခေါက်
တနှစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်က သုံးခေါက်
ရွတ်ဖန်များတော့ ရွတ်ရတာလွယ်သွား
မှာပါ။ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့
မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးမှာ သစ္စာလေး
ပါ။ ခန္ဓာငါးပါး၊ အာယတန (၁၂) ပါး၊
ဓာတ် (၁၈) ပါး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် (၁၂) ပါး၊
ကိလေသာ (၁၀) ပါး၊ ဖလသမာပတ်
(၄) ပါး၊ နိဗ္ဗာန်ဓာတ် (၁၇) ပါးတို့ပါရှိပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကလေး
ဘဝကတည်းက မိဘတွေသွန်သင်ပေး
လို့ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆိုပြီး
သရဏဂုံဆောက်တည်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ
လို ဆောက်တည်ထားတဲ့ သရဏဂုံဟာ
'သဒ္ဓါပဋိလာဘသရဏဂုံ' တဲ့။ နောက်
အသက်အရွယ်ရလာတော့ ခန္ဓာ၊
အာယတန၊ ဓာတ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တို့ကို
မသိဘဲ ဆရာသမားဟောပြောတဲ့စကား
ကြားဖူးနားဝရိုရိုနဲ့ အလွန်လေးမြတ်စွာ
ခံယူထားတဲ့သရဏဂုံကလည်း သဒ္ဓါပဋိ
လာဘသရဏဂုံပါပဲ။ ခန္ဓာ၊ အာယတန
ဓာတ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၊ အနတ္တဓမ္မတို့ကို
လေ့ကျက်ဆင်ခြင်ဆောက်တည်ထားတဲ့
သရဏဂုံကမူ ဗုဒ္ဓသုဗုဒ္ဓတာ၊ ဓမ္မသုဓမ္မ
တာ၊ သံယသုပ္ပန်ပစ္စိတာ ဉာဏ်စခန်း
ကိုရောက်လို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိသရဏဂုံခေါ်နိုင်
တယ်လို့ သရဏဂုံဝိနိစ္ဆယကျမ်းမှာ
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက မိန့်ဆို
ထားပါတယ်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခံယူ
ဆောက်တည်နေတဲ့ သရဏဂုံက သဒ္ဓါ
ပဋိလာဘသရဏဂုံပေါ့။”

“ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ် အနတ္တဓမ္မတို့ကို မလေ့ကျက်
မဆင်ခြင်ဘဲ ရွတ်ဆိုနေတယ်ဆိုရင်တော့
သဒ္ဓါပဋိလာဘသရဏဂုံပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။
အဲဒါကြောင့်မို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီ
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မဟာသရဏဂုံ
တော်ကြီးကို ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တို့နဲ့စီရင်ထားတာပေါ့။”

“ဆရာပြောတာ ကြားရတော့
မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးကို ကြိုးစားပြီး
ရွတ်ရတော့မှာပေါ့။”

“ရွတ်ပါဗျာ။ ရွတ်ရင်းရွတ်ရင်း
လွယ်ကူချောမွေ့လာပါလိမ့်မယ်။ မဟာ
သရဏဂုံတော်ကြီးစာအုပ်တွေမှာတော့
သာမန်အားဖြင့် နံနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်
တစ်ကြိမ်၊ ညဉ့်တစ်ကြိမ်ရွတ်နိုင်အောင်
ကြိုးစားပါ။ စိတ်ချမ်းသာမည်၊ ကိုယ်
ကျန်းမာမည်၊ အန္တရာယ်ကင်းမည်လို့ဆို

ထားပါတယ်”
“ဆရာ တစ်နေ့ (၃) ကြိမ်ရွတ်ဆို
နိုင်ပြီလား။”

“မရွတ်ဆိုနိုင်သေးဘူးဗျာ။ တစ်နေ့
တစ်ကြိမ်တော့ မဖြစ်မနေရွတ်မယ်ဆိုပြီး
ရွတ်နေပါတယ်။ နေပါဦးဗျာ၊ အခွင့်ကြုံ
တုန်း သရဏဂုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျေးဇူး
တော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်
ဘုရားကြီးရဲ့ ရေးသားချက်ကို ဖော်ပြပါ
ဦးမယ်။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် သုဂ္ဂ
မဂ္ဂဇင်းပါတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့
လိမ္မာယဉ်ကျေးဘာသာသွေးဆောင်းပါး
ကနေကူးတာပါ။ (ကျွန်တော်သည်
ကျွန်တော်စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် အဆင်
သင့်ထားရှိသော တရားမှတ်စုစာအုပ်ကို
ယူ၍ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၏ရေးသားချက်ကိုဖော်ပြပါသည်။)

“ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏အလေ့အကျင့်
၌ သရဏဂုံသည် မပါမဖြစ်။

သရဏဂုံတွင်လည်း ဓမ္မသရဏဂုံ
သည် နေရာတကာပါဝင်ပေးနေရမည်
သာ။

ဓမ္မသရဏဂုံက သဘာဝသတ္တိရှိရာ
ကြည့်စေသိစေ၏။

ဓမ္မသရဏဂုံက သဘာဝတို့၏
လက္ခဏာများကိုထားပေးသည်။

သို့ကြောင့် ထိုဓမ္မဒါနပြုလည်း
လက်မလွတ်နှင့်။ သီလဆောက်တည်
ရာ၌လည်း လက်မလွတ်နှင့်။ သမထ
ဝိပဿနာပွားများရာ၌လည်း လက်မလွတ်
နှင့်။ ကုန်ကုန်ပြောရသော် နောက်ဖေး
သွားလာရာ၌ပင် သရဏဂုံနှင့်တွဲပါမှ
သဘာဝနှင့် သဘာဝလက္ခဏာများကို
တွေ့သိခွင့်ရမည်ဖြစ်လေရာ လက်မလွတ်
လေနှင့်။ လူကိုစိတ်ကစီးထား၏။

ထိုစိတ်ပေါ် သရဏဂုံဆောင်
သတိကတက်စီးထားသော် စိတ်တွင်
မက လူကိုပါ စီးပြီးသားဖြစ်သွားစေ၏။
တစ်ဖန် . . .
စိတ်သည် နှိပ်ကွပ်ရန်အလွန်ခဲယဉ်း
လှ၏။

သည်ကြားထဲ သူထင်ရာလိုက်
ပြေးသေး၏။ လိုက်မြေးနိုင်လောက်
အောင်လည်း ပေါ့ပါးလျှင်မြန်လှ၏။
ထိုစိတ်ကို လေးနက်သောစိတ်ဖြစ်လာ
စေလိုလျှင် ဤသရဏဂုံကသာတတ်နိုင်
၏။ ကောင်းကျိုးပြုတစ်ခုတည်း အမြဲနေ
စေလိုလျှင်လည်း ဤသရဏဂုံသာတတ်
နိုင်၏။ ယဉ်ကျေးလိမ္မာစေလိုလျှင်လည်း
ဤသရဏဂုံကသာတတ်နိုင်ပါ၏။

သရဏဂုံသည် ယဉ်ကျေးလိုသူ
တိုင်း၏အလှပြင်ခုံ။

သရဏဂုံသည် လိမ္မာလိုသူတိုင်း
၏ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်း။

ဤ၌ သရဏဂုံဆိုသဖြင့် စာထဲ
ကပါဆိုရိုးအတိုင်း မမှတ်လင့်။

သင်ကြသမျှအကြံ သတိအခံဖြင့်
ကြံပေးရုံမျှသာ။ သင်ပြောသမျှအပြော
အသတိအခံဖြင့်ပြောနေရုံမျှသာ။ သင်
လုပ်သမျှအလုပ် သတိအခံဖြင့်လုပ်နေရုံ
မျှသာ။ ကြံကြံမှန်းသိ၊ ပြောပြောမှန်းသိ၊
လုပ်လုပ်မှန်းသိနေလျှင် ဓမ္မသရဏဂုံ
မြောက်ပြီး ကြံ ပြော လုပ်သဘောအလုပ်
ကို အာရုံဝင်ဆင်ခြင်ပေးနေပြီဖြစ်သော
ကြောင့် ဤ၌ မြင်မြင်သည်၊ ကြားကြား
သည် စိတ်တွင်မမှတ်ချင်နေ။ ကိုယ်လုပ်
သမျှသိသိနေသော ဆင်ခြင်စိတ်ပါလျှင်
သရဏဂုံမြောက်၏။

သရဏဂုံသည် ရထားတွဲ။

သတိသည် ရထားစက်ခေါင်း”

(ကျွန်တော်သည် စာဖတ်သည်ကို
ရပ်လိုက်သောအခါ ဓမ္မမိတ်ဆွေက ဤ
သို့ပြောပါသည်။)

“မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးရဲ့ ရေးသားချက်ကိုနာလိုက်ရတာ
သရဏဂုံဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီး
တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်
သွားပါပြီ။ သရဏဂုံဟာ လိမ္မာလိုသူ
တိုင်းရဲ့ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းဆိုတာ
ကို ကျွန်တော်အင်မတန်သဘောကျပါ
တယ်။ ကျွန်တော် သရဏဂုံကို စွဲမြဲစွာ
ဆောက်တည်ပါတော့မယ်။”

“သာဓုပါဗျာ၊ သာဓု သာဓု။ ကဲ-
အစည်းအဝေး နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။
သွားကြရအောင်”

“သွားကြပါဦး ဆရာ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်
နှင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

(ဆင်ခြင်သောန)

တစ်အောင်(ဝက်မှုတက္ကသိုလ်)
သံတွဲပြုနယ်
လွန်(မဒေး)ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဗုဒ္ဓတဝဂ

သံတွဲမြို့နယ်၊ လွန် (မဒေး) ဆရာတော်ကြီးဘွဲ့တော်မှာ ဦးသုဇာတ ဖြစ်ပါသည်။ လွန်မဒေးဆရာတော်ကြီး ၏တပည့်ရင်းဖြစ်သူ အရှင်ရေဝတသည် ဆရာတော်ကြီး၏ မဟာရုပ်ပုံလွှာတော် ကို ခြယ်မှုန်းခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်သာ လျှင် နောင်လာနောင်သားတို့ ပြည့်စုံစွာ သိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးရေဝတ၏ ကျေးဇူးကြောင့် အောက်ပါအချက်များ ကိုသိခဲ့ရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ တစ်ရက်တာ (၂၄) နာရီ၏ အဓိကလုပ်ငန်းကိစ္စမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ကျိန်းစက်ချိန်မှအပ ပုတီးကို လက်ကမချမှတ်၍ အမြဲတမ်းပုတီးစိပ်ခြင်း။

တရားကိုသာနှလုံးသွင်း၍ အချိန် ကိုလွန်စေခြင်း။

ကျိန်းစက်သည့်အချိန် တစ်ရက် မှာ (၄) နာရီလောက်သာရှိခြင်း။

အဘိညာဉ်တန်ခိုးသတ္တိရှိသည့် လက်တွေ့သာကေများရှိ၍ အဘိညာဉ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နိုင်ခြင်း။

တပည့် ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် တွေ့ဆုံရခိုက် တရားစကားကိုသာ ဟောပြောဆိုဆုံးမခြင်း။

လောကီလူမှုကိစ္စအကြောင်းအရာ ကို ပြောဆိုမှုအလွန်နည်းပါးခြင်း။

တစ်ပါးသူ၏အကျိုးမဖြစ်စေသော စကားကိုလုံးဝပြောဆိုမှုမရှိခြင်း။

တပည့် ရဟန်းသံဃာများအား ဝိနည်း၊ သိက္ခာကို စောင့်ရှောက်တော်မူ ခြင်း။

ပလိဗောဓအသုံးအဆောင်အသစ် အဆန်းများကို အလိုဆန္ဒအလွန်နည်းပါး ပြီး ခေါင်းပါးစွာကျင့်ကြံနေထိုင်တော်မူ ခြင်း။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့အား တရား အားထုတ်ကြရန် အမြဲတစေ သတိပေး တိုက်တွန်းတော်မူခြင်း။

ဆရာတော်ကြီးသည် အပြောက သာမညသာဖြစ်၍ အလုပ်ကပဓာနဖြစ် သည်ဟု မိန့်လေ့ရှိပါသည်။ ကြီးကြီး

စားစားတရားအားထုတ်သူ ဒကာ၊ ဒကာမတို့အား အလွန်သဘောကျတတ် ခြင်းမှာ ဆရာတော်ကြီး၏ကြည်ညိုဖွယ် ရာကောင်းသည့် ထူးခြားသောဂုဏ်ရည် များဖြစ်ပါကြောင်း ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်ရင်း အရှင်ရေဝတက ဖော်ပြခဲ့ ပါသည်။

■ ဆရာတော်ကြီး၏ထေရ်ပုတ္တိ
လွန်ဆရာတော်ဖြစ်လတ္တံ့သော

ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကို အေဒီ ၁၉၀၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၉ ရက် (၁၂၆၆ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၁ရက်) သောကြာ နေ့တွင် မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်တော်မူ၏။

ဆရာတော်ကြီး၏ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ကို လေ့လာစုံစမ်းရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ခမည်းတော် ဦးတာနီ၊ မယ်တော် မှာ ဒေါ်စိမ်းဖြစ်သည်။ သား(၃)ယောက်၊ သမီး (၂) ယောက်ရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ

မောင်ဖိုးစိန်၊ မမြနု၊ မမြတ်ညွန့်၊ မောင်စိန်ဖိုးနှင့် မောင်ကျန်ပွင့်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ မောင်စိန်ဖိုးသည် ဦးသုဇာတ ဖြစ်လာလေသည်။

■ လှပြန်ထွက်ခြင်း

မောင်စိန်ဖိုးသည် (၁၀) နှစ်သားတွင် သာမဏေဝတ်သည်။ မောင်စိန်ဖိုးသည် သာမဏေဝတ်ဖြင့် သာသနာတော်တွင် ပေ့လျော်နေသမျှနေပြီသည်နောက် (၁၅) နှစ်သားတွင် လူဝတ်လဲကာနေပြန်သည်။ ၎င်းနောက် လူဝတ်ဖြင့် မိဘများနှင့်အတူ လယ်ယာကိုင်ကျွန်းလုပ်ကိုင်ပြီး (၁၇) နှစ်သားအရွယ်သို့ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ ဦးတာနီ၊ ဒေါ်စိမ်းမိသားစုတို့သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သံတွဲမြို့နှင့် (၉) မိုင်ကွာသော မနယ်ကွင်းကျေးရွာသို့ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေသည်။

■ ရဟန်းပြန်ပြုခြင်း

မနယ်ကွင်းကျေးရွာသို့ရောက်သောအခါ ထိုရွာတွင် ကိုးဝိုင်းဖြင့်အပျော်ကြားနေခဲ့သည်။ အဆိုပါ မောင်စိန်ဖိုးသည် အတိတ်ကပါရမီနိုးဆော်သဖြင့် ရဟန်းပြုချင်စိတ်ပေါ်လာသဖြင့် ရဟန်းပြန်ပြုလေသည်။ ဦးစွာပထမ သာမဏေဝတ်သည်။ ရုပ်သုဇာတဟု အနတ္တဏှသညာမှည့်ခေါ်ကြလေသည်။

ရှင်သုဇာတသည် သာမဏေဝတ်ဖြင့် ရှင်ကျင့်ဝတ်၊ သင်္ဂြိုဟ်စာပေများကို သင်အလေ့ကျင့်ပြီး အသက် (၂၀) ပြည့်သောအခါ ဝိုးရေစံကျေးရွာ ဥဒံကုက္ကေပရေသိမ်တွင် မဒေါ်စိမ်းဆရာတော် ဦးဖိပကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းဒါယကာ ဦးစံစွန်း၊ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်၊ ဝိုးရေစံကျေးရွာဒါယကာဒါယိကာမတို့၏ ပစ္စယာနဂ္ဂလာကိုခံယူလျက် ၁၉၂၄ ခုနှစ်ဝင်ဘာလ ၁၀ ရက် (၁၂၈၆ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၇၅ ရက်) တနင်္လာနေ့နံနက်အချိန်တွင် ပဉ္စင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

၎င်းနောက် အရှင်သုဇာတသည် သရက်ပင်ကျေးရွာရှိ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသီလဝံသထံတွင် လေးနှစ်တိုင်တိုင် ပါတိမောက်၊ သဒ္ဓါ၊ သင်္ဂြိုဟ်စသည်များကို သင်ကြားပြီး၍ ရခိုင်ပြည်နယ် မာန်အောင်ကျွန်းတောင် ကျောင်းကမားဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တအဂ္ဂထံတွင် ပညာသင်ကြားရန် ကြွတော်မူလာလေသည်။ ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် ကမားဆရာတော်ထံ၌ (၁) နှစ်ခန့် စာပေဆည်းပူး

ပြီးလျှင် ဇာတိချက်ကြွေးမွေးရပ်မြေသို့ ပြန်ကြွလာခဲ့လေသည်။

၁၉၂၉ ခုနှစ် မိုးဦးကာလတွင် ဇလွန် (မဒေး) အိမ်ခြေ (၆၀) ခန့်ရှိသော ကျေးရွာ၏အလယ်တောင်ပူစာလေးတွင် ဝါးကျောင်း၌ (၁) ဝါသီတင်း သုံးတော်မူလေသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် တောင်ပူစာထိပ်တွင် ရှိသော ဝါးကျောင်းလေး၏ မြောက်ဘက် ကိုက်(၄၀)အကွာ မြေနေရာတွင် သစ်သားကျောင်းဆောင်၌ (၅) ဝါတိုင် သီတင်းသုံးခဲ့ပြန်သည်။

၎င်းနောက် ကျားအိုကျေးရွာတွင် (၃) နှစ်မျှ သီတင်းသုံးတော်မူပြန်သည်။ ထိုအခါ သက်တော် (၃၀) နှစ်သို့ရောက် ရှိလေပြီ။

ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်လိုသောဆန္ဒတော်ရှိရကား လှူသူမနိုး ကျားကိုက်ရွာအနီး တောကျောင်းတစ်ဖောင်တွင် တစ်ပါးတည်း (၂) ဝါမျှ ဧကစာကျင့်ကာ ရဟန်းတရားအားထုတ်ခဲ့လေသည်။

၎င်းနောက် သံတွဲချောင်းဖျားတွင် ရှိသော အိမ် (၁၅) အိမ်သာရှိသော အထူးကျေးရွာတွင် (၂) ဝါ ကြွရောက် စောင့်ရှောက်သီတင်းသုံးခဲ့ပြန်သည်။

၎င်းနောက် အတားကျေးရွာနှင့် သံဒီကျေးရွာ ရွာနှစ်ရွာပေါင်းစုကိုးကွယ်မှုကြောင့် (၃) ဝါမျှ ထပ်မံသီတင်းသုံးခဲ့ရပြန်လေသည်။

၎င်းနောက် မူလဇလွန်ကျောင်းသို့ ပြန်လည်ကြွရောက်သီတင်းသုံးပြန်လေသည်။ ၎င်းနောက် ရွာရှည်ကျေးရွာရှိတပည့်များအား သနားငဲ့ညှာ၍ (၃)နှစ်မျှ သီတင်းသုံးခဲ့ပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာတော်ကြီးမှာ သက်တော် (၅၅) နှစ်၊ သိက္ခာတော် (၃၀) ဝါသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေသည်။ ၁၃၀၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လ (၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ မေလ) တွင် ဇလွန်ရွာ၏ မြောက်ဘက် (၆)ဖာလုံအကွာတွင်ရှိသော စမ်းတောင်တွင် ပဋိပတ်အကျင့်များကို အားထုတ်လျက် (၄) နှစ်မျှ သီတင်းသုံးနေတော်မူခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော်ကြီးသည် တောစဉ်တောင်စဉ်တိုလှည့်လည်လျက် တပည့်များကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ဝါဆိုတော်မူခဲ့လေသည်။ ထိုအတောအတွင်း မှာလည်း မိမိ၏ပဓာနတရားလုပ်ငန်းများကို စွမ်းစွမ်းတမ်းပြုလုပ်ခဲ့သည်။ တရားဓမ္မအလုပ်အားထုတ်ခြင်း၌ ဇွဲ

လုံလံ၊ ဝီရိယအလွန်ကြီးမားသော ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

■ တစ်နေ့လျှင် ပုတီးအပတ်တစ်ထောင်

ကိုယ်တိုင် မိန့်ကြားဖူးသည်မှာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အထူးကြိုးစားသူအဖြစ် တစ်နေ့လျှင် ကေသာ၊ လောမာ စသော သုံးဆယ့်နှစ်ကောဋ္ဌာသကို ပုတီးအပတ်တစ်ထောင်စေ့အောင် စိပ်ပြီးမှ ကိုရီးစက်လေသည်။

ထိုသို့ မလျှော့သော ဇွဲ၊ လုံလံ၊ ဝီရိယအားကြီးစွာဖြင့် တရားအလုပ်ကို ကြိုးစားခဲ့လေသောကြောင့် (၄) နှစ်လွန်မြောက် (၅) နှစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့စဉ် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာတော့သည်။ ဒါယကာကြီးများက ဇလွန်ကျောင်းသို့ ပြန်ပင်ကာ ဆေးဝါးကုသပေးရသည်အထိဖြစ်ရပေတော့သည်။ စကားအပြောအဆိုကလည်း ယခင်နှစ်ကနှင့်မတူတော့ဘဲ တစ်မူထူးခြားစွာ ပြောဆိုလာလေတော့သည်။

ဆရာတော်ကျန်းမာရေးပြန်လည်ကောင်းမွန်လာသောအခါ စမ်းတောင်တောကျောင်းတွင် တရားအားမထုတ်တော့ဘဲ မဒေးရွာတောကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ရွာနှင့် (၂) ဖာလုံအကွာ ဆောက်လုပ်၍ ထိုကျောင်းမှာပင် (၃)ဝါမျှ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြန်ပေသည်။

■ စွန်းလွန်းဆရာတော် ထေရုပ္ပတ္တိကို ဖတ်မိ၍

ထိုတောကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေစဉ် မြင်းခြံမြို့မှ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ဦးကဝိ၏သတင်းကို ကြားသိရလေသည်။ ထိုမြင်းခြံစွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ထေရုပ္ပတ္တိကထာကို ဖတ်၍ ၍ ထူးခြားပုံကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ဦးကဝိ ပျံလွန်တော်မူခဲ့လေရာ ကြွင်းကျန်သော ဥတုဇရုပ်ကလာပ်ထော်မှာ မပုပ်မသိုးကြောင်း၊ အရှင်မြတ်သည် ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်းသတင်းရန်တို့ သင်းပျံ့ကာနေကြသည်။ ထိုအရှင်၏ထေရုပ္ပတ္တိစာအုပ်များကလည်း သံတွဲမြို့နယ်အတွင်း ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။ ထိုထေရုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကို ဆရာတော်ဘုရားဖတ်ရှုပြီး နောက် (၂)နှစ်ခန့်အကြာ သက်တော် (၆၀) ပြည့်နှစ်၊ သိက္ခာတော်ဝါ (၄၀) အရတွင် သာယာကွင်းကျေးရွာနေ ဦးလှညွန့် စသော ဒါယကာကြီးများကို "တပည့်ဒါယကာတို့ ပျံ့လွန်

တော်မူရင် မပုပ်သီးတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဦး ဝါရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးလည်းမရှိကြလေ နှင့်။ မြေမှာလည်းမမြုပ်နှင့်။ ရေမှာလည်း မမျောကြလေနှင့်။ အာရုံခြောက်ပါး တံခါးခြောက်ပေါက်ကိုရည်ရွယ်သောအား ပြင့် အပေါက်ခြောက်ပေါက်ရှိသောဂူကို ပြုလုပ်ပြီး ဥတုဇေနွာအလောင်းကို ဝှေ့ မှာထည့်ထားကြပါ။

ဟု ရဲတင့်တည်ကြည်သောကုန်ကြွ ပြင့် မိန့်တော်မူလေသည်။

ထို့နောက် ပြောင်းလဲထူးခြားမှု များကို ကျမ်းပြုဆရာက အောက်ပါ အတိုင်းမှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် သာယာ ကွင်းကျောင်းတွင် (၅) နှစ်နေ၍ 'ငါပျံ လွန်တော်မူရင် မပုပ်သီးဘူး ဟူသော အမိန့်စကားရပ်ကို မိန့်ကြားပြီးနောက် ဆွမ်း၊ သစ်သီး အစရှိသော လှူဖွယ်ဝတ္ထု အစုစုမန့်သမျှတို့ကို လာရောက်လှူ ဒါနကြသော ဒကာ၊ ဒကာမတို့အား အောက်ပါဆုတောင်းတစ်ပုဒ်ကိုလိုက်ဆို စေပြီးမှ ဝတ္ထုကို အလှူခံတော်မူသည်။

ကြမ်း မေ ပုည အာသဝက္ခယ ဝဟံ ဟောတု။

ကုဒ် မေ ပုည နိဗ္ဗာနဿ ပစ္စယော ဟောတု။

ထိုဆုတောင်းကို ဆရာတော် ဘုရား နောက်ဆုံးပျံလွန်တော်မူသည့်နေ့ အထိ လိုက်ဆိုစေခိုင်းတော်မူ၏။

ဆရာတော်သည် သာယာကွင်း တောင်ပေါ်ကျောင်း၌ (၁) နှစ်သီတင်း သုံးပြီးနောက် ဇလွန်ကျောင်းတွင် တပည့်အရွှင်သုမင်္ဂလပျံလွန်တော်မူ၍ မူလဇလွန်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွတော်မူခဲ့ ရလေသည်။ ဇလွန်ကျောင်းတွင်လည်း တရားအားထုတ်ခြင်းကို ကြိုးစားလျက် သီတင်းသုံးနေတော်မူပါသည်။

ဇလွန်မဒေးဆရာတော်၏တပည့် ဦးသုမင်္ဂလသည် ၁၃၃၆ ခုနှစ်၊ သီတင်း ကျွတ်လကွယ်နေ့တွင် ဇလွန်ကျောင်း၌ ပျံလွန်တော်မူရာ သင်္ဂြိုဟ်မည့် စာပေအခမ်းအနားနေရာသို့ ကျေးရွာလူငယ် များ ပြုလုပ်ထားသော အလောင်းပိုက် ဗြဟ္မာရုပ်ကြီးတစ်ခု သယ်ယူလာသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဟေမန္တရာသီပုထိုး ပြာသီလသည်လည်း အအေးဒဏ်သည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးလှသည်။ ထိုနေ့မနက် (၈) နာရီလောက်မှာ ဆရာ တော်ဘုရား နေဆာလှူရန် ကျောင်းရှေ့ သို့ကြွလာပြီး ထိုဗြဟ္မာရုပ်ကြီးကို တွေ့ မြင်လျှင် ပြန်ကြွပြီး မကြာခင် ကျမ်းပြု

သူအားခေါ်၍ တယ်လိုအရုပ်ကြီးလဲမေး တော်မူလေသည်။

အလောင်းပိုက်ဗြဟ္မာရုပ်ကြီးဖြစ် ကြောင်း လျှောက်ထားရာ ဆရာတော် မှာ ပြုံးရုံလေးပြုံးပြီး အောက်ပါအတိုင်း မိန့်တော်မူပါသည်။

“ဗြဟ္မာဆိုတာ ဒီလိုတော့ မဟုတ် ဘူးကွယ့်။ သုဒ္ဓါဝါသအနာဂါမ်ရဟန္တာ ဗြဟ္မာကြီးတွေဆိုရင် အသားအရေက ရွေ့လိဝင်းဝါပြီး အင်မတန် လှလှချော ချောကြီးတွေ။ အင်မတန်ကိုလည်း တင့် တယ်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကွယ့်။ အခု နှင်တို့လုပ်ထားတဲ့ပုံနဲ့ကတော့ တခြား စိပ်”

ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

“ဆရာတော်ဘုရားသည် ဇလွန် ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးရင်း တရားဓမ္မ ဟောကြားဆိုဆုံးမရာ၌ ဒါနတရားကို သာမန်လောက်သာ ဟောတော်မူလေ့ရှိ ပြီး သီလဝိသေတွင် ကိယကျင့်တရားကောင်း မွန်စေရေးအတွက် အထူးဟောလေ့ရှိပါ သည်။

“ဗုဒ္ဓရတနာအစစ်အမှန်၊ ဓမ္မရတ နာအစစ်အမှန်၊ သံယာရတနာအစစ် အမှန်တွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အမြဲ ဆည်းကပ်ကုံးကွယ်နေကြတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေဟာ အပါယ်ရောက်စေမယ့် မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်ဖို့ သီလ တရားတွေကို စောင်ရွောက်ကြပါမှ အပါယ်ဘေးကနေ လွတ်နိုင်ကြမယ်။ ကောင်းတဲ့သဂုဏ်တို့ဘဝတွေကိုရောက် ကြမယ်”

ဟူ၍ ဟောလေ့ရှိပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည်ဇလွန်ကျောင်း ၌ (၉) နှစ်လွန်၍ (၁၀) နှစ်ထံအရောက် သက်တော် (၈၀)၊ သိက္ခာတော်(၆၀)ထံ အရောက် ၁၃၄၆ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လကွယ် နေ့တွင် ၂၃၃၄သည် တပည့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့အား သမိုင်းဝင်မှတ်တမ်းတင် ရလောက်သည့်ဩဝါဒစကားအမိန့်ကြား တော်မူလေသည်။

“တပည့်ဒကာအပေါင်းတို့ ပူဇော် တယ်၊ လှူဒါန်းတယ်ဆိုတာ အသက် ထင်ရှားရှိတုန်းအခါမှာ ပူဇော်ရတယ်။ လှူဒါန်းရတယ်၊ သေပြီးမှ ကျေးချင်မွေး ချင်လို့ကတော့မရဘူး အပိုပဲ။ အေး- ဒါကြောင့် ငါအသက်ထင်ရှားရှိတုန်း အခါမှာ ပူဇော်ကြ လှူဒါန်းကြ။ ငါ အသက် (၈၀) ပြည့်သွားပြီ၊ သီတင်း ကျွတ်ရင် စိတ်မချရတော့ဘူး။ ငါပျံလွန်

ခဲ့ရင် ငါ့ဥတုဇေနွာမပုပ်ဘူး။ မှန်ခေါင်းမှာ ထည့် ဂူလုပ်၊ ဂူတွင် အာရုံခြောက်ပါး ရည်စူးပြီး အပေါက်ခြောက်ပေါက် ဖောက်ထားပြီး ထိုဂူထဲမှာသွင်းထား လိုက်ပါ”

ဟု ဩဝါဒစကားမိန့်ကြားတော် မူလေသည်။

၁၃၄၆ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ် လဆန်း (၂) ရက်၊ နံနက် (၇) နာရီတွင် ဆရာတော်ဘုရားသည် အလုပ်အကျွေး ပြုနေသည့် အသက် (၇၅) နှစ်ရှိ ဦးနီဦး အားခေါ်၍ ထူးထူးခြားခြားမိန့်တော်မူပါ သည်။

“နီဦး၊ ဒီနေ့မနက် သံယာသုံးပါး ကြွလာမယ်။ ရွာထဲ ဆွမ်းသွားစီစဉ်ချေ”

ယခင်ကလည်း ဦးနီဦးမှာ ဆရာ တော်အမိန့်ရှိသည့်အခါတိုင်း ဆွမ်း အတွက် စီစဉ်ရလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သံယာသုံးပါးဆွမ်းဘုဦးပေးရန်အတွက် ရွာထဲသွားဆွမ်းစီစဉ်ရသည်။ နံနက် (၁၁)နာရီပင်ထိုးနေလေပြီ။အာဂန္ဓသံယာ သုံးပါးမှာ ကြွမလာသေးပါ။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးအား အလုပ်အကျွေးပြု လုပ်နေသည့် ဆရာတော်ဦးကဝိနန္ဒသည် ဝေယျာဝစ္စကိုစီစဉ်ပြီး ဘုရားအား ဆွမ်းတော်ကပ်လှူပြီး၍ ကြေးစည်ပင် ထိုးတော့သည်။ ဆရာတော်ကား ဆွမ်း စားကျောင်းဆောင်ပေါ်သို့ ကြွမလာ သေးပါ။

ဆရာတော်ကြီးကြွမလာ၍ ဦးနီဦး ကသွားပင့်သောအခါ -

“ဟေ - နီဦး၊ ဆွမ်းမစားနဲ့ဦးလို့ ကဝိနန္ဒကိုပြောထား”

“ဆရာတော် ဒီလောက်ရှိလို့မှ မလာရင် ကြွလာမယ်မထင်တော့ဘူး ဘုရား။ ဆရာတော်ဆွမ်းဘုဦးပေးဖို့သာ ကြွပေတော့”

ဟု ပင့်လျှောက်ပါသည်။

“ခဏလောက်စောင့်၊ ကြွလာကြ ပြီ”

ဟု မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်နေသည့် အလား အခိုင်အမာမိန့်ကြားလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ဇလွန်နှင့် (၃) မိုင်ကွာ တံခွန်တိုင်တောကျောင်း ဆရာတော်၊ မဲနယ်ကွင်းကျောင်းသစ် ဆရာတော်နှင့် ဆရာတော်ဦးရေဝတတို့ လမ်းတွင်ကြန်ကြာနေ၍ ဆွမ်းစားချိန် နီးမှ ဇလွန်ကျောင်းသို့ရောက်ရှိလာပါ သည်။

ထိုအခါမှ ဆရာတော်ဦးကနန္ဒ နှင့် ဦးနီဦးတို့မှ အံ့အားသင့်ပြုပေတော့

သည်။

၁၃၄၆ ခုနှစ်၊ စါခေါင်လတွယ်နေ့တွင် သမိုင်းဝင်ဩဝါဒစကားကို မိန့်ကြားပြီးနောက် သီတင်းကျွတ်လာသောအခါ ဆရာတော်ဘုရားသည် ကထိန်ပုံများသို့ ကြွရောက် အလှူခံနိုင်ပြီး ကျန်းမာစွာ သီတင်းသုံးလျက်နေတော်မူလေသည်။ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၂ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းမှ ဝမ်းသွန်သောဝေဒနာ ဆိုက်ကပ်လာရာ ဆရာဝန်အကျော်အမော်ခေါ် ယူကာ ကုသပေမယ့် ကုသရန်ပင် မရလိုက်တော့ချေ။

လွန်မဒေးဆရာတော်ကြီးဦးသူ ဇာတသည် သက်တော် (၈၀) ဝါတော် (၆၅)အရောက် ၁၃၄၆ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၂ ရက်နေ့ (၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက်နေ့) ညနေ (၂) နာရီ (၄၅) မိနစ်တွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါသည်။

၎င်းနောက် မှန်ခေါင်းထဲတွင် ထည့်ထားရာ (၁၀) ရက်ကျော်သော အခါ ထူးခြားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဆရာတော် ဦးရေဝတသည် ဆရာတော်ဘုရားရုပ်ကလာပ်တော်ကို ဖူးတွေ့ခြင်းမရှိသည်မှာ (၁၀) ရက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ သွားကာဖူးမြော်ပါသည်။ လေလံခန်းထဲတွင် အပူငွေ့လိုက်ပြီး (၁၀) ရက်ခန့်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် မှန်၏ အောက်မျက်နှာပြင်မှာ ခွေးသီးခွေးပေါက်သဖွယ် စွဲကပ်နေကာ ဆရာတော်ဘုရားမျက်နှာတစ်ခုလုံးရွှံ့တာစိုနေလေသည်။

၎င်းနောက် ကြာကလပ်တင်ပွဲခြံမိခြံမိသံကျင်းပသည်။ ထိုပွဲတော်သို့ သံယာတော်အပါး (၆၀) ကြွရောက်ပြီး လူပရိသတ် (၇၀၀) ခန့်ရှိလေသည်။ ဓာတ်တော်ကွန်မြူးလေသည်။

သံတွဲမြို့၊ လွန်ရွာ မောင်အုန်း၏ ကိုယ်တွေ့မှာ -

ပြာသိုလဆန်း ၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ည (၁၀) နာရီ (၃၀) မိနစ်တွင် အပေါ်ကပါးထသွားရင်း ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင် ဆရာတော်ကြီး၏ဓာတ်တော်ကိုဖူးရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမှာလဲဟု စိတ်၌ဖြစ်ပေါ်မိပါသည်။

ကိုစွဲပြီးသောအခါ ဆရာတော်စံမြန်းတော်မူရာမထွက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန် ကြာကလပ်ပေါ်တွင် အလျား(၅)ပေ၊ အလုံး(၃)ပေ ခန့်ရှိသော အဖြူပျော့ရောင်၊ ၎င်း

အရောင်ထဲတွင် ရှောက်သီးလုံးခန့်ရှိသော ထူးဆန်းသော အရောင်အဆင်းတို့ကို အနီးကပ် မြင်တွေ့ရပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က မထွပ်အတွင်းရှိ လူများကို ဓာတ်တော်တောက်နေပြီဟု အော်ပြောလိုက်ရာ သူတို့သည် ကျွန်တော်နည်းတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖူးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

၎င်းနောက် သံတွဲမြို့နယ် လွန်ရွာသား ကိုအေးဖေဆိုသူ၏ မှတ်တမ်းမှာ -

ဆရာတော်ကြီးရုပ်ကလာပ်တော် ထာဝရကိန်းဝပ်စံမြန်းရန်အတွက် ပြုတိုက်အုတ်မြစ်ချသည့်နေ့မှာ ကျောင်းရှိ ဧည့်ပရိသတ်တို့အား ကောက်ညှင်းပေါင်း လျှာဒါန်းရန်အတွက် ၁၃၄၆ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၈ ရက်၊ နံနက်(၃)နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်၏ဇနီးမထွေးသည် ကောက်ညှင်းပေါင်းရန် ထင်းယူသွားစဉ် ဆရာတော်ကြီးကျောကုန်းမှ အုန်းသီးလုံးခန့်ရှိသောအလုံးတစ်ခုအား ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်အားခေါ်ပြရာ ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တာတွင် မမြင်စဖူးထူးဆန်းသောအရောင်အဆင်းကိုဖူးမြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဇနီး

မောင်နှံမှာ လက်အုပ်ချီကာ မိနစ် (၂၀) ခန့်ဖူးနေစဉ် ၎င်းဓာတ်တော်သည် ဆရာတော်ကြီး၏ရုပ်ကလာပ်တော်တည့်တည့်မှာပင် တဖြည်းဖြည်းမှိန်ကာပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

လွန်မဒေးဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မပုပ်မသီးထူးခြားစွာ ယနေ့တိုင်ဖူးမြော်နိုင်ပေသည်။

ဤဆောင်းပါးဖြင့် သံတွဲမြို့နယ် လွန်(မဒေး)ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် အဖေဦးရန်အောင်အား ဦးခိုက်လျက်။

တင်အောင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

ကျမ်းကိုး -

- ၁။ သံတွဲမြို့၊ လွန်(မဒေး)ဆရာတော်ကြီး အရှင်သုဇာတမထေရ်မြတ် (ပြုစုသူ-အရှင်ရေဝတ)
- ၂။ မြန်မာနိုင်ငံ ရဟန္တာနှင့် ရဟန်းထူးများ (ပထမတွဲ) (မောင်ပန်းမွှေး ပြုစုသည်)
- ၃။ သာသနာ့တန်ဆောင် ဆရာလေးကြီးများနှင့် အံ့မခန်းဖြစ်ရပ်ဆန်းများ (တင်အောင်သွင်) (တိုးထင်စိစဉ်ရှုရန်အောင်စာပေမှတ်တမ်းသည်)

နီးဘုရားတွေ ခေတ်စားလာချိန်မှာ ကျွန်တော်က ယွန်းဘုရားအကြောင်းတင်ပြချင်ပါတယ်။ ယွန်းဘုရားရဲ့တို့နေရာကတော့ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး ပုသိမ်မြို့နယ် အမှတ်(၁၀)နယ်မြေတာကိုင်းရပ်ကွက်ထဲက စန္ဒာမုနိစေတီတော်ကြီးရဲ့ဘေးဘက်ထန်တော့ကျောင်းမှာရှိပါတယ်။ ဒီထန်းတောကျောင်းမှာလက်ရှိ သတင်းသုံးတဲ့ ဆရာတော်ကြီး ခန့်စိတ်စာရပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ဒီယွန်းဘုရားကြီးကို လက်ဆင့်ကမ်း

ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ ဒီယွန်းဘုရားကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်တော့ အမရပူရလက်ရာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူနေပါတယ်။ အမရပူရခေတ်ဆိုတာ ဘိုးတော်ဘုရား အမရပူရမှာ နန်းစိုက်ချိန်ကစပြီး အမရပူရခေတ်လို့ခေါ်တာပါ။ အဲဒီအမရပူရခေတ်မှာ သစ်သားရွှေချဘုရား၊ အင်္ဂတေဘုရား၊ ကြေးဘုရား၊ စကျင်ကျောက်ဘုရားနဲ့ မဲဘုရားတွေထူလုပ်ပါတယ်။ မဲဘုရားဆိုတာ နန်းကို သရိုးကိုင်ပြီး အလွန်ပေါ့ပါး

အောင်လုပ်တဲ့လက်ရာပါ။ မဲဘုရားရဲ့ထူးခြားချက်က မဲကိုယ်တော်မှာ ချွန်ထက်တဲ့ သရိုးဆံတော် (ပိန္နဲဆူး)ပါဝင်တာက ထူးခြားမှုပါပဲ။ ရတနာပုံခေတ်ရောက်တော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ဦးခေါင်းတော်မှာ ကေတုမာလာမှန်ကင်းမပါတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အခုယွန်းဘုရားကြီးကို အမရပူရခေတ်က ထုလုပ်ထားတာလို့ အမရပူရဆင်းတုတော်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြထားတာပါ။ ဒီယွန်းဘုရားကြီးရဲ့ထူးခြားချက်က

စိုးထွန်း(၉၂၆၆) နှစ်ပေါင်း(၂၀၀)ကျော်က ယွန်းဘုရား

ဆုတောင်းပြည့် ဓမ္မာပုနိမဟာစေတီတော်

အနီးကပ် သပ္ပာယ်စွာ ဖူးတွေ့ရစဉ်

မြန်မာနိုင်ငံ အမရပူရခေတ်ဘုတော်

ဆုတောင်းပြည့် ဓမ္မာပုနိမဟာစေတီတော်မှန်ဦး

ယွန်းဘုရားအား ဘေးတိုက်မှ ပုလော်ထားသည့်မြင်ကွင်း

မြန်မာနိုင်ငံ အမရပူရခေတ်လက်ရာ တူညီသည့် ယွန်းဘုရား

တော့ လူနှစ်ယောက်က လက်ညှိုး (၄) ချောင်းနဲ့မရင် အပေါ်ကိုမြှောက်ပြီးတက် လာကြောင်း ဓါတ်ပုံနဲ့တကွ ဖော်ပြထား ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် (၂၀၀)

ကျော်က မပျက်မစီးရှိနေတဲ့ ယွန်း ဘုရားကြီးကို ဖူးချင်ရင်၊ လေ့လာချင်ရင် ပုသိမ်မြို့နယ် အမှတ် (၁၀) နယ်မြေ တာကိုင်းရပ်ကွက် ထန်းတောကျောင်း

မှာ သီတင်းသုံးလျက်ရှိပါကြောင်း နတ်လမ်းညွှန်ပြလိုက်ပါတယ်။

စိုးထွန်း (ဥပဒေ)

ဓမ္မာပုန်ခေတ်တော်ရှိ ကြေးဘုရားအား ထုံးတော်ပြည့် ရွှေဆေးကပ်လှူထားပုံ

ဓမ္မာပုန်ခေတ်တော်အား အဝေးမှမြင်ကွင်း

ထက်ညှိုးထေးချောင်းနှင့်မဏ္ဍရသော ယွန်းဘုရားကြီး

ခေတ်ဆိုးခေတ်ပျက်တွင် ကြေးဘုရားအား ဖျက်ဆီးယှောင်မှုကြောင့် ထက်ကျန် ကြေးဘုရားအား ရွှေဆေးဖြင့် ကြေးရောင်ပျောက်အောင် ပူဇော်ထားသည့်ပုံ

ယွန်းဘုရားအား ထိန်သိမ်းစောင့်ရှောက်ထားသည့် ဆရာတော် ဦးခန္တီစာရနှင့် စာရေးသူ

ထန်းတောကျောင်းဆရာတော် ဦးခန္တီစာရထံတွင် လိုအပ်သော အချက်အလက်များ စုဆောင်းနေစဉ်

ယွန်းဘုရားသီတင်းသုံးသည့် ထန်းတောကျောင်း

ဓမ္မာပုန်ခေတ်တော်၏ အာရုံခံတန်ဆောင်

နာင်း
ဒေ)

မော်လမြိုင်မြို့က
ဆံတော်ရှင်
ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော်
မောင်မောင်ချစ်ဦး(ဖုဂျာ)

■ မော်လမြိုင်သို့

စာရေးသူတို့ မိသားစုသည် တတိယအကြိမ်မြောက် မော်လမြိုင်မြို့သို့ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ ပထမအကြိမ်ရောက်စဉ်က သားကြီး မောင်အောင်နေသွေးဦးနှင့် မော်လမြိုင်မြို့ မပုန်ရပ်ကွက်မှ ဦးတင်ရွှေနှင့် ဒေါ်အေးအေးမာတို့၏ သမီးဖြစ်သူ မချောချောအေးတို့ စကားကြောင်းလမ်းစေ့စပ်ပွဲဖြစ်သည်။ အချိန်မရ၍ ဘုရားဖူးနိုင်ခြင်း၊ လည်ပတ်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ဒုတိယအကြိမ်မှာ သားတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲဖြစ်သည်။

ပထမအကြိမ်တွင် စာရေးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတည်းသာလာခဲ့သော်

လည်း ဒုတိယအကြိမ်မြောက်မှာတော့ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲဖြစ်၍ မိသားစုများအပါအဝင် ဆွေမျိုးများရပ်ဆွေရပ်မျိုးများ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းဖြင့် ဒိုင်နာကားတစ်စီး အပြည့်ပါခဲ့ပါသည်။

လူများ၍ စိမ်များတွင် တည်းခိုခြင်းမပြုဘဲ ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ဂေါပကအတွင်း ရေးမှူးဖြစ်သော ဦးကျော်လွင် စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော်မြတ်ကြီးရင်ပြင်တော်ရှိ ဓမ္မဗိမာန်ကြီးတွင် တည်းခိုခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။

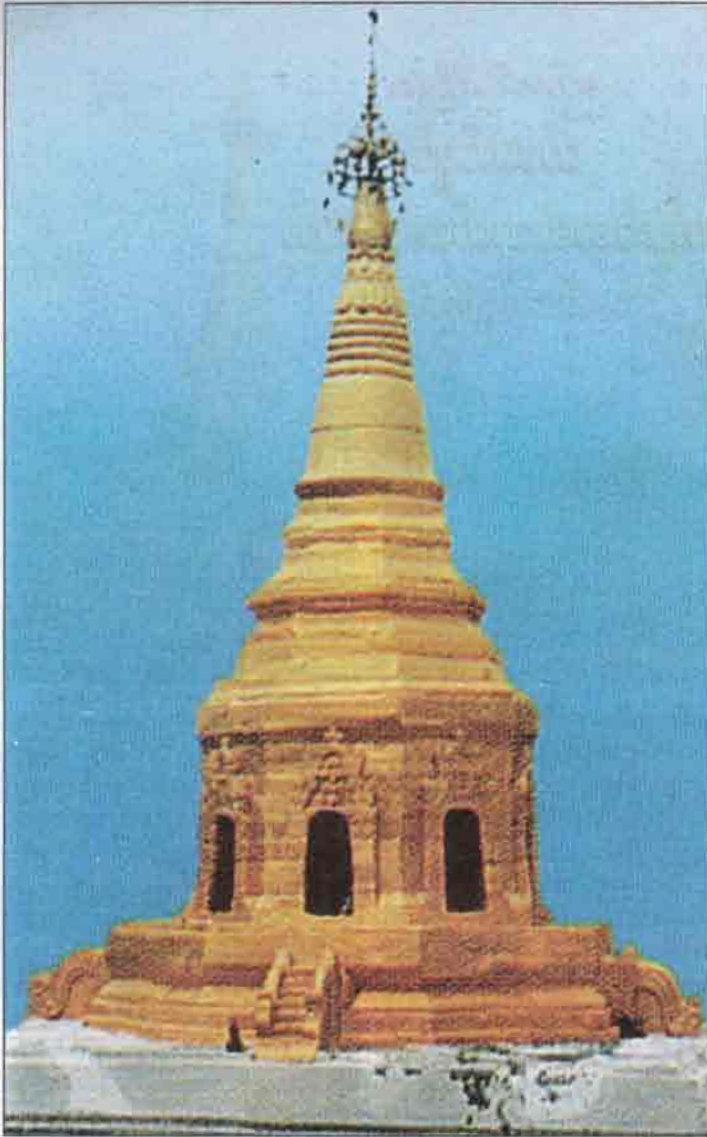
ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် သားတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့်

ဘုရားဖူးခြင်း၊ ဒေသန္တရလေ့လာရေးသွားခြင်းများမပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ပြင် လေပြင်းမုန်တိုင်းကျရောက်မည်ဟူသည့် ကောလာဟလသတင်းကလည်းထွက်ပေါ်နေသဖြင့် သွားသုတ်သုတ်လာသုတ်သုတ်ရောက်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ယခုတတိယအကြိမ်မှာ သားနှင့် သမီးချွေးမတို့မှ မော်လမြိုင်အနွဲ့ဘုရားဖူးနှင့် ဒေသန္တရလေ့လာရေးအဖြစ် အကုန်အကျခံ၍ ခေါ်သဖြင့် ရောက်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ရောက်သည့်ကာလမှာ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဖြစ်သည်။ မော်လမြိုင်မြို့နယ်အတွင်းရှိ အထင်တရ

မှတ်တမ်းတော်များ

အပေါက် (၈) ပေါက်၊ မုခ် (၄) ခုပါသော စေတီငယ်တစ်ဆူ

ရှင်ပွားတော်များ

ဆုံဩဇာဆန်းဖွယ်ကောင်းသော ကျောက်ရှင်တော်နှင့် ဂေါဟကအတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်လွင်

ဘုရားပုထိုးများ အစုံအလင် ဖူးမြော်ခဲ့ရ သလို သီပေါမင်း၏ စတုတ္ထသမီးတော် ၏အုတ်ဂူနှင့် သံဖြူဇရပ်ရှိ သေမင်း တမန်ရထားလမ်း(ပြတိုက်)နှင့် မဟာမိတ် စစ်သင်္ချိုင်းကိုလည်း ရောက်ရှိလေ့လာ ခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ဘုရားစုံဖူးမြော် ခွင့်နှင့် ဒေသန္တရလေ့လာခွင့်ရရှိအောင် အတန်အကျခံပိတ်ခေါ်ခဲ့သော သားကြီး တို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးခဲ့သော ခမည်းခမက်ဖြစ်သူ ဦးတင်ရွှေနှင့် ဒေါ်အေးအေးမာတို့ မိသားစုကို များစွာမှ ကျေးဇူးတင်ရှိပါ သည်။

■ ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီ တော်မြတ်

နီးလျက်နှင့် ဝေးနေရာတို့သည်

www.burmeseclassic.com

စကားပုံနှင့် ဥပမာပေးရမည်ထင်သည်။ စာရေးသူတို့မိသားစုနှင့် ခမည်းခမက် တို့မိသားစုမှာ မော်လမြိုင်တစ်ခွင်ရှိ အထင်ကရဘုရားစံ့ဖူးမြေခြင်းနှင့်ဒေသ နှစ်လေးလားရေးအတွက် ခမည်းခမက် နေအိမ်မှ မနက်စောစောသွား၊ ညနေ နီးချုပ်မှပြန်ရောက်ဖြင့် လေးငါးရက်မျှ သွားလာခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ခမည်းခမက်အိမ်နှင့် လမ်းကြောင်းလည်းသင့် ကိုက် (၁၀၀)မျှ ပင်ဝေးမည်ဖြစ်သော ကျိုက်ဓာတ်သုတ် ဆံတော်ရှင်စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဖြတ် သွားဖြတ်လာသာပြုခဲ့သည်။ ဝင်ရောက် နှုတ်ပြောခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ နီးလျက်နှင့် ဝေးနေ ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မုံရွာသို့ပြန်မည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်း (၁) နာရီထွက်မည့်ကားကို လက်မှတ်ဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ မနက် (၈) နာရီခန့်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ဂေါပကအတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်လွင်က ဖိတ်ခေါ်၍ နီးလျက်နှင့်ဝေးနေသော ကျိုက်ဓာတ်သုတ်ဘုရားသို့ရောက်ခဲ့ရပါ သည်။

“ဒီကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော် မြတ်ကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဆံ တော်ဓာတ်နဲ့ ညှပ်ရိုးတော်ဓာတ်တို့ကို ဌာပနာထားတဲ့အတွက် အလွန်ဆတောင်း ပြည့်သလို အံ့ဖွယ်ခြောက်ရပ်နဲ့လည်း ပြည့်စုံတဲ့စေတီတော်မြတ်ကြီးတစ်ဆူဖြစ် ပါတယ်”

ဂေါပကအတွင်းရေးမှူး ဦးကျော် လွင်က စာရေးသူရောက်ရောက်ချင်းပင် ထိုသို့ပြောလာသည့်အတွက် စာရေးသူ များစွာမှပင် စိတ်ဝင်စား၍ သွားပါသည်။ မွန်ပြည်နယ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဆံတော်ရှင်ကို ဌာပနာထားသည့်စေတီ ပုထိုးအများအပြားရှိရာ ဤကျိုက်ဓာတ် သုတ်စေတီတော်သည်လည်း အပါအဝင် ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် အတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်လွင်၏ ‘အံ့ဖွယ်ခြောက်ရပ်နှင့် ပြည့်စုံသည့်စေတီတော်’ ဟုဆိုလာသည့် အတွက် စိတ်ဝင်စားကာ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ဖြင့် ပုဇွန်ရုပ် သန့်ဌာနီချလိုက်ပါ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စေတီတော် မြတ်၏ သမိုင်းကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ဂေါပကအတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်လွင်မှ ဤသို့ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ပါသည်။

■ တည်နေရာနိဒါန်း
ကျိုက်ဓာတ်သုတ် ဆံတော်ရှင်

ယက္ခညီနောင် ထမ်းထားသည့် နှစ်ပေါင်း (၁၅၀) ကျော်က ခေါင်းထောင်ကြီး

ဂေါပကရုံးခန်း

စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် မွန်ပြည်နယ် ရမော်လမြိုင်မြို့ မပွန်ရပ် အောက်လမ်းမ ကြီးတွင်တည်ရှိပါသည်။ ပလ္လင်တစ်ခု တည်းပေါ်တွင် စေတီထော်နှစ်ဆူကို မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဆံတော်ရှင်ဓာတ် နှင့် ညှပ်ရိုးတော်ဓာတ်တို့ကို ဌာပနာ ထားသဖြင့် အလွန်ပင် ဆုတောင်းပြည့် ၍ တန်ခိုးကြီးမားသောစေတီတော်မြတ် ကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဆံတော်ရှင်ဓာတ်မြတ်(ဓာတ်သော် ကဗျိုင်) ကို ဌာပနာကို ကိုးကွယ်ထား သော စေတီတော်မြတ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီဟု ဘွဲ့အမည် တွင်ခဲ့ပါသည်။

■ သမိုင်းအကျဉ်း
ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားသက်တော် ထင်ရှားရှိစဉ် မဟာသဏ္ဍရာဇ် ၁၁၁ခုနှစ် ၌ ရာမညတိုင်းသို့ ဒေသစာရိတ္တရောက် ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်အခါ ရသေ့ညီနောင်

တို့မှ လျှောက်ထားချက်အရ ဗုဒ္ဓကိုယ် တော်တိုင် မဟာကရုဏာဖြင့် ချီးမြှင့်ပေး အပ်ခဲ့သော ဆံတော်ရှင်ဓာတ်မြတ် (ဓာတ် သော်ကဗျိုင်) ကို မဟာသဏ္ဍရာဇ် ၁၁၄ ခုနှစ်တွင် အရှေ့အရပ်၌ ဌာပနာ၍ ကျောက်သားတိုင် စိုက်ထူခဲ့ပါသည်။ တစ်ဖန် ဇောင်းထူ (ခင်တော်/ သင်တံ) မှ ညှပ်ရိုးတော်တစ်ဆူကိုလည်း အနောက် အရပ်၌ ကျောက်သားတိုင် စိုက်ထူ၍ ဌာပနာခဲ့ပြီး မပွန်ရပ် (ချင်မုတ်ပန်း) ၌ တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။

နောင်သောအခါ ကျောက်သား တိုင် (၂) ဌာပနာတည်ရာအရပ်၌ ဓမ္မစေ (ခမ္မဇ) မည်သော ရဟန်းတော်နှင့် နှစ်ပ ရင် (၄)ပြင်) မည်သော ဒါယကာတို့သည် ပလ္လင်တစ်ခုတည်းပေါ်တွင် စေတီတော် နှစ်ဆူကို တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ကြ သည်။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်တော်မှ

www.burmeseclassic.com

ပြီး သာသနာသတ္တရာရင် ၁၅၇ ခုနှစ်ခန့်တွင် မွန်ဘုရင် ရာမညရာဇာ (ရမ္မာဝတီမြို့တည်မင်း) မှလည်း စေတီတော်များကို မွမ်းမံလှူဒါန်း၍ တိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။ (ဒုင်မောပုံမြို့စေတီတော်များအကြောင်း ရာမညတိုင်း သုံးရပ်ဓာတ်တော်သမိုင်း စာအုပ်စာမျက်နှာ၁၄၇-၅၀) (အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်ပေမူမှ ပြန်လည်ကူးယူထားသော မွန်ဘာသာစာတုဝင် စာမျက်နှာ ၁၁၉ မြန်မာပြန်)

■ အံ့ဖွယ်ထူးခြားမှုများ

ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် အံ့ဖွယ်ထူးခြား (၆) ရပ်ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

က။ ပလ္လင်တစ်ခု(ခွင်)တွင် စေတီနှစ်ဆူရှိပြီး တောင်ဘက်စေတီ၏ ဉာဏ်တော်မှာ (၁၂၅) ပေရှိပြီး မြောက်ဘက်စေတီ၏ ဉာဏ်တော်မှာ (၁၀၀) ပေရှိပါသည်။ (ရန်ကုန် ဆူးလေစေတီတော်ကိုသို့) ဖိနပ်တော်မှ ငှက်ပျောဖူးအထိ ရှစ်ခြောင်ပုံနှင့် ဘီလူးပန်းဆွဲရစ်မျက်နှာရှိသော ရွှားပါးလှသော ရှေးဟောင်းစေတီတော် ဖြစ်ပါသည်။

ခ။ ဗုဒ္ဓ၏ ဆံတော်ရှင်စစ်များဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ်သော စေတီတော်များဖြစ်ပြီး မဲပန်းရံခါရောင်ခြည်တော်များ ကွန်မြူးလျက်ရှိသဖြင့် အလွန်တန်ခိုးကြီးပြီး ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟု ယုံကြည်သက်ဝင်ကြည်ညိုကြပါသည်။

ဂ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း စေတီတော်၏ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ဖုံးများကျရောက်သော်လည်း စေတီတော်နှစ်ဆူမှာ လုံးဝထိခိုက်ပျက်စီးခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

ဃ။ စေတီတော်၏ အရှေ့ဘက်အရပ်တွင် ဖိနပ်တော်မှ (၇) တောင် (တစ်တာ) အကွာရှိသော ကျောက်ရှင်တော် (ကျောက်သားတိုင်)သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက (၄)ပေမျှသာ အမြင့်ရှိသော်လည်း ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင်တိုင်းတာချက်အရ အမြင့်ပေ (၇) ပေ (၈) လက်မခန့် အကျယ် (၄) ပေ (၈) လက်မခန့်ဖြင့် တက်လာရာ အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်နေရပါသည်။ (ယခု ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်တိုင်းတာရာ အမြင့် (၇)ပေ၊ (၉)လက်မဖြစ်ရာ (၁၄)နှစ်ကာလအတွင်းတွင် တစ်လက်မသာမြင့်လာပါသည်။ အကျယ်မှာမူ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တိုင်းတာချက်အတိုင်း (၄)ပေ(၈)လက်မသာဖြစ်ပေရာ ထပ်မံ၍ ကျယ်လာခြင်းမရှိတော့ကြောင်းသိရပါသည်။ သက်တမ်း

ရင့်(ကြာ)လာခြင်းကြောင့်လည်း ထပ်မံ၍ မြင့်၊ ကျယ်လာနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဟု ယူဆရပါသည်။

င။ အထက်ပါ ကျောက်ရှင်တော်ကြီးကိုသို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ လောကီကိစ္စအဝဝကိုကို အကျိုးဆောင်ပေးသည်ဟု လူအများ ယုံကြည်အားထားကြသော ယက္ခည်နောင်ထမ်းလာသည့် နှစ်ပေါင်း (၁၅၀) ကျော်က ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးတစ်ခုလည်း ရင်ပြင်တနင်္ဂနွေထောင့်တွင်ရှိပါသေးသည်။

စ။ တွေ့ရခဲ့သောအပေါက်(၈)ပေါက်ရှိပြီး မုခ် (၄) ခုနှင့် စေတီငယ်တစ်ဆူမှာ ကျောက်သားများဖြင့် ထွင်းထုပူဇော်ထားပါသည်။ ၎င်းစေတီတော်ငယ်တွင် ရှေးဟောင်း မွန်စာပေများဖြင့်လည်း ထွင်းထုထားပါသည်။

■ တစ်နှစ်တာလုပ်ငန်းများ

ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော်၏ တစ်နှစ်တာအတွင်း ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်သောလုပ်ငန်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ကြပါသည်။

က။ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲကျင်းပြုလုပ်ခြင်း။

ခ။ ဝါတွင်း (၁၃)သီတင်းပတ်လုံး တရားပွဲများကျင်းပခြင်း၊ ဝါပအချိန်များတွင်လည်း ဓမ္မကထိကအကျော်တို့ဖြင့် တရားပွဲများကျင်းပခြင်း။

ဂ။ ဝိပဿနာတရားစခန်းများကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ ကျင်းပခြင်း။

ဃ။ သီတင်းကျွတ်နှင့်တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညများတွင် ဆီမီးပူဇော်ပွဲများကျင်းပခြင်း။

င။ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ ဗုဒ္ဓပုဇွန်ယတပေါင်းပွဲတော်ကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာကျင်းပခြင်း။

■ ကုသိုလ်ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်

ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် သာသနိကအဆောက်အအုံများဘက်စုံမွမ်းမံပြင်ဆင်နိုင်ရေးအတွက် အောက်ပါအတိုင်း အလှူငွေများထည့်ဝင်လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

က။ စိန်ဖူးတော်၊ ငှက်မြတ်နားတော်အတွက် အလှူငွေနှင့် ရတနာများလှူ ဒါန်းနိုင်ခြင်း။

ခ။ ရွှေထီးတော်၊ ရွှေသင်္ကန်းဆက်ကပ်နိုင်ရန် အလှူငွေများ။

ဂ။ ဝတ်ကြီးများအား ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း။

ဃ။ ဓမ္မဓိမာန်တော်ကြီးအား ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း။

င။ ရင်ပြင်တော်တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ရာတွင်လှူဒါန်းနိုင်ခြင်း။

စ။ ရင်ပြင်တော်တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ရာတွင်လှူဒါန်းနိုင်ခြင်း။

ဆ။ ညလုံးပေါက် လျှပ်စစ်မီးပူဇော်ခြင်းများကို လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

ရုပ်ဝေးရုပ်နီးမှ ပါဝင်လှူဒါန်းလိုကြသည့် ကုသိုလ်ရှင် စေတနာရှင်များအနေဖြင့် ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော်ဂေါပကအဖွဲ့ထံသို့ တိုက်ရိုက်လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

■ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်

သမိုင်းဝင်ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ဓာတ်သုတ်စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် မော်လမြိုင်မြို့ ပုပ္ဖန်ရပ် အောက်လမ်းမကြီးတွင် တည်ရှိ၍ အဝေးမှပင် လှမ်းမြင်ဖူးတွေ့နိုင်သလို သွားရေးလာရေး လွယ်ကူသောနေရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရား၏ ရင်ပြင်တော်ရှိ ကျောက်ရှင်တော်သည် လွန်စွာမှ အံ့ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အမြင့် (၄) ပေခန့်သာရှိခဲ့သော ယင်းကျောက်ရှင်တော်သည် ယခု ၂၇-၃-၂၀၁၈ တွင် (၇) ပေ (၉) လက်မမြင့်တက်လာပြီဖြစ်ပါသည်။ ဤကျောက်ဆင်တော်၏ ထူးခြားအံ့ဖွယ်ကောင်းလှ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသာမက ဘာသာခြားများကပင် လာရောက်၍ ကျောက်ရှင်တော်ရှေ့တွင် တရုတ်သေထိုင်ကာ ဂါရဝပြုဆွဲမှုများ တောင်းကြကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ဤအံ့ဖွယ်ကောင်းသော ကျောက်ရှင်တော်အပါအဝင် အံ့ဖွယ် (၆) ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောစေတီတော်မြတ်ကြီးတစ်ဆူပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မြတ်ဗုဒ္ဓအိုးမြင့်ခဲ့သော ဓာတ်တော်၊ ဓမ္မတော်များ ကိန်းဝပ်ရာ အမှန် သမိုင်းဝင် ကျိုက်ဓာတ်သုတ်ဆံတော်ရှင်စေတီတော်အား ဗုဒ္ဓနွယ်ဝင် သူတော်စင်ဓမ္မမိတ်ဆွေများ လာရောက်ကြည့်ညှိ ပူးမြော်ကြပါရန် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းဖိတ်ခေါ် လိုက်ရပါသည်။

(မော်လမြိုင်မြို့ ပုပ္ဖန်ရပ်မှ ခမည်းခမက်ဖြစ်သူ ဦးတင်ရွှေနှင့် ဒေါ်အေးအေးမာ၊ ကျိုက်ဓာတ်သုတ်ဆံတော်ရှင်စေတီတော် ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များ ဦးကျော်လွင်တို့အား အထူးပင်ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဤဆောင်းပါးမှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။)

မောင်မောင် (ခ)ဇွာ

ပြည်မြို့က ရွှေဆံတော်စေတီကို လည်း ဖူးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီနောက်မှာတော့ မကွေးကိုဆက်ထွက် မြသလွန်စေတီကို ဖူး မင်းဘူးမြို့က ရှင်ပင်စက္ကီနံးတံစေတီ၊ စန္ဒကူးကျောင်းတော်ရာဘုရားများတို့ကို ဖူးမြော်ကာ မန်းရွှေစက်တော်၏ခြေတော် ရာနစ်ဆူကို အရောက်သွားကာ ဦးတင် ရှိခိုးနိုင်ပါသည်။ ပုဂံဘုရားများကိုမဖူးမီ ပခုက္ကူမြို့ရှိ သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရားကြီးနှင့် သုံးထပ်တံကတော်ကြီးရှိရာ ရွှေကူဘုရား ကြီးကိုပါဖူးရင်း တန်ကြည်တောင်စွယ်

တော်ဘုရားဖူး၍ ပုဂံဘက်ကိုကူးခဲ့သည်။ ပုဂံ ညောင်ဦးမြို့ရှိ ရွှေစည်းခုံ၊ အာနန္ဒာ လောကနန္ဒာ၊ တူရွင်းတောင် စွယ်တော်၊ ဓမ္မရုံကြီး၊ သဗ္ဗညု၊ မြစေတီပါမကျန် ဖူးမြင်လိုက်ရသဖြင့် အတိုင်းမသိ ပီတိ ဖြစ်ရပါ၏။ ယနေ့နံနက်ပိုင်းတွင်တော့ ပုပ္ဖားတောင်တော်ရှိ ဘုရားများဖူးပြီး ညနေ (၃) နာရီတွင် သန်မြန်သူ အမြန် ကားလေးဖြင့် တောင်ကုစေတီကိုဖူးမြော် ရန် လှိုင်ကော်မြို့သို့ ခရီးဆန်ပါဦးမည်။ ယခုလို မိုးလေကင်းကင်း ဖေဖော် ဝါရီလအတွင်း မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း ဘက် ဘုရားဖူးထွက်ရန် ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် အောင်မြင်သူ ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ သန်မြန်သူကားဂိတ်တွင် ကားမထွက်မီ

ဂိတ်အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ အဆာ ပြေလက်ဖက်ရည်သောက်ခဲ့သည်။ ညနေ (၃) နာရီထိုးခါနီးတွင် ကားမှ ကပ္ပာ ကယာထပြီး ကားပေါ်တက်ခဲ့သည်။ လူစုံတော့ ကားကထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်ဖြတ်လာရသည့် မိတ္ထီ လာ၊ သာစည်၊ ယင်းမာပင်ရွာ စသည်မြို့၊ ရွာများတွင် ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ မန္တလေး တိုင်းဒေသကြီးနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်တို့၏ နယ်ခြားဖြစ်သည့် နန်ပန်တက်ရွာ ရောက် မှ ညစာစားရန် ကားကိုရပ်နားခဲ့သည်။ နာရီကိုကြည့်မိတော့ ည (၇) နာရီခန့်ရှိ ပြီ ဖြစ်သည်။ ခြေလက်အညောင်းဆန် အပေါအပါးသွားပြီး ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်မိ တော့မှ ဗိုက်ကအတော်ဆာလာသည်။ ဒီတော့မှ ထမင်းမှာစားရန် တောင်းဘိ ဘေးအိတ်တွင်ထည့်ထားသည့်ပိုက်ဆံ အိတ်ကို စမ်းတော့ မရှိတော့။

“ဟိုက် - အခုမှဒုက္ခလှလှရောက် ချေပြီ”

အံ့ကြွယ်
ဆိဒ္ဓိ(ဝဂ္ဂ)ပါး ပွားများကျင့်ကြံ
အောင်မြင်ရန်

အိတ်ကပ်မှန်သမျှနှင့် ဘေးလွယ် အိတ်ထဲပါမကျန်ရှာခဲ့သည်။ ကျောက် ပန်းတောင်းမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် တော့ ပိုက်ဆံအိတ်က စားပွဲပေါ်မှာတင် ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရလာသည်။ ဂိတ်က လူခေါ်သံကြားတော့ ကဗျာကလာထ ကာ အတီအိတ်ကပ်ထဲရှိ ငွေလက်ကျန် လေးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဖိုးရင်းခဲ့သည်။

ကိုင်း - သေချာပြီ၊ ပိုက်ဆံအိတ်က ဆိုင် က စားပွဲပေါ်တွင်ကျန်ခဲ့လေပြီ။ ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲတွင် မှတ်ပုံတင်၊ ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်၊ ဝန်ထမ်းကတ်၊ ဘဏ်ငွေထုတ် ကတ်နှင့် ငွေသားသုံးသောင်းကျော်ထည့် ထားခဲ့သည်။ ငွေကအရေးမကြီးဟုဆို နိုင်သော်လည်း ကျန်သည့်ပစ္စည်းများမှာ အရေးကြီးသည်။ အခုဆိုလျှင် ထမင်းဖိုး ပင်မရှိတော့။ ကားဆရာကို အကျိုး အကြောင်းပြောတော့ ကျောက်ပန်း တောင်းဂိတ်ကို ဖုန်းဆက်အကြောင်း ကြားပေး၏။ စုံစမ်းပေးမည့်အကြောင်း ဂိတ်ကပြောသည်။ ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်ထိုင် ကာ အလကားရသည့် ရေခွေးကြမ်းအိုး ကိုသာ အဆာပြေငွေသောက်နေမိသည်။ ရေခွေးကြမ်းကို သုံးခွက်မြောက်သောက် ပြီးချိန်တွင် ပုခုံးကိုပုတ်ကာ -

“မောင်ရင်ကိုကြည့်ရတာအတော် ဆာနေပုံရတယ်။ ဘာအခက်အခဲများရှိ လို့လဲကွယ်။ အပန်းမကြီးရင်ပြောပြပါ လား။ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီရအောင်လို့ပါ နော်”

ပြောလာသည့် ချိုချိုအေးအေး ကရုဏာသံလေးကိုကြားရ၍ လှည့်ကြည့် မိရာ လှုပ်သန်သန်နှင့်တည့်ကြည့်ခဲ့သား သောမျက်နှာလေးနှင့်ပြုံး၍ ကြည့်နေသူ အယုတ်(၆၀)ကျော်ခန့်လူတစ်ဦးကိုတွေ့ ရသည်။ အဝတ်အစားကနွမ်းပေမယ့် ပြူစင်ရှင်းသန့်သည့် စတစ်အင်္ကျီဖြူကို အဖြူခဲအနက်ကွတ်ချည်ပုဆိုးနှင့်ဝတ်ဆင် ထားသည်။ ဥပမိရုပ်ကကြည့်ညှိဖွယ်ဖြစ် သည့်ကို သတိထားမိသည်။ လွိုင်ကော် ကားတွင် လိုက်ပါလာသူပင်ဖြစ်သည်။

“ဪ - ထိုင်ပါခင်ဗျ။ ထမင်းဆာ နေကာမှ ပိုက်ဆံအိတ်က လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ပိုက်ဆံမရှိတော့ တာကြောင့် ထမင်းဝယ်စားနိုင်တော့ ဘဲ ရေခွေးကြမ်းကိုသာလိုမိသောက်နေ ရတယ်ဦးရေ”

အောင်မြင်သူက မချီပြုံးဖြင့် သူ့ အခြေအနေကိုရှင်းပြခဲ့သည်။

“အေး - ဒါကြောင့် မောင်ရင်ကို ကြည့်ရတာ ထူးခြားနေတယ်လို့ထင်မိ

သားကွဲ့။ စိုးရိမ်သောကနဲဆာလောင်မှ ရောနေပြီး စိတ်ပျက်အားငယ်နေပုံကို တွေ့နေရတယ်လေ။ ကဲပါလေ စားချင် တာသာမှာစားပါ။ အစစအဆင်ပြေပါ လိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်လည်းပြန် ရမှာပါကွာ”

သူတော်ကောင်းမို့ နတ်ကောင်း မလေ့ရောသလားအတွေးဖြင့် ထမင်း တစ်ပွဲကို ကြက်သားဟင်းနှင့်မှာစား လိုက်သည်။ ဆာဆာနှင့်အားရပါးရ စားမိသည်။ ဘေးနားမှာထိုင်နေသည့် ဦးလေးကြီးကိုတောင် စကားမပြောမိ။ စားတာဝတော့မှ စကားစရသည်။

“ဆာဆာနဲ့မို့ စားလို့ကောင်းလိုက် တာဦးရယ်။ ဦးကော ဘာမှမစားဘူး လားခင်ဗျ။ အခုမှပဲမေးမိတာ ခွင့်လွှတ် ပါနော်။ အခုလို ထမင်းတစ်နပ်ဝယ်ကျွေး တဲ့ဦးကိုလည်းအထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အေးကွယ်။ တို့ကတရားသမားမို့ နေ့လှည့်စာမစားတာ နှစ်(၂၀)ကျော်ပါ ပြီ။ နေ့ပါဦးကွယ်။ မောင်ရင်ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ထမင်းတစ်နပ်ဝယ်ကျွေး တဲ့ဦးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လို့ပါတယ် နော်။ တို့ကမင်းကိုယ်မကျွေးရပါလား။ မင်းကိုကျေးဇူးနေသောသာ တို့မှာပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှမရှိပါဘူးဗျ။ ပိုက်ဆံကို လက် ထဲမှာကိုင်တဲ့အကျင့်လည်းမရှိပါဘူးနော်”

ဟိုက် - ပြဿနာပဲ ဒုက္ခတစ်ခု တော့ထပ်တိုးရလေပြီ။ စားထားသည် များကို အန်ထတ်ရတော့မှာလား။ ဆိုင်ရှင် ကိုပဲ ဦးချကန်တော့ကာ သူတောင်းစား လိုအသနားခံရတော့မလား။ ကားဆရာ ဆီက ပိုက်ဆံချေးပြီး လွိုင်ကော်ရောက် ရင်ပြန်ပေးပါမယ်လို့ မေတ္တာရပ်ခံရတော့ မလား။ အောင်မြင်သူ မရွံ့နိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်ရတော့သည်။

“ဟာ - ဦးရာ ရက်စက်လိုက်တာ ဗျာ။ ဦးက စားချင်တာသာမှာစားပါဆို လို့ မှာစားလိုက်မိပါတယ် အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်မှန်းမဆီတော့ပါဘူး ဗျာ”

“အေးလေ-တို့ကစားချင်တာသာ မှာစားလို့ပြောတာလေ။ ငွေရှင်းပေးပါ မယ်လို့မှမပြောခဲ့ပဲလေ”

ဒီလူကြီးမလိမ့်တပတ်တော့လုပ် ပြီ။ သူစကားကို စဉ်းစားပြန်တော့လည်း သူပြောတာဟုတ်သလိုလိုရှိနေပြန်သည်။ ချွတ်ခြံကျအားငယ်နေသည့် သူမျက်နှာ ထားကြည့်ကာ ဦးလေးကြီးက အားရ ပါးရရယ်သည်။

“ဟားဟားဟား - မောင်ရင်ကို

ကြည့်ရတာ ချေးထုပ်နဲ့ပစ်ထားခံရတဲ့ အတိုင်းပဲ ရှုံးမဲ့နေတာပဲကီး။ အလကား မင်းကိုစနေတာပါ။ တို့မှာပိုက်ဆံမရှိဘူး ဆိုတာကတော့အမှန်ပဲဗျ။ ငွေကို လက် ထဲမှာထားတဲ့အကျင့်လည်းမရှိဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် တို့ပြောတဲ့စကားထဲမှာပါပါတယ်နော်။ အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ခဏစောင့် ကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်”

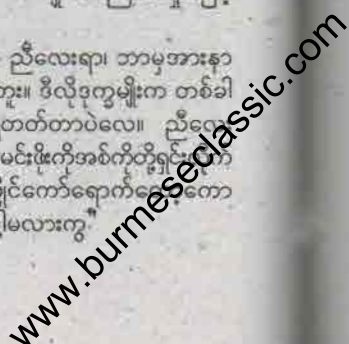
ဘာမှမတတ်နိုင်သည့်အတူတူ သူ ပြောသလို စောင့်ကြည့်ရုံပဲရှိတော့သည်။ ဒီလူကြီးစိတ်တော့ကောင်းပါရဲ့လားဟု လည်း တွေးနေမိသည်။ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။ ဘုရားတပြုံးစောင့်ကြည့်ရုံသာ ရှိသည်။ စားသောက်ဆိုင်ဆိုတော့ ကား တွေကလည်း အဝင်အထွက်မပြတ်ရှိ၏။ ခဏနေတော့ တောင်ကြီးမြို့ဘက်မှ ဆင်းလာသည့် SURF ကားအဖြူလေး တစ်စီး ဆိုင်ရှေ့ရပ်လာသည်။ ကားပေါ် မှ ရည်ရည်မှန်မှန်ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် အသက်(၅၀)ခန့် ဇနီးမောင်နှံဟုထင်ရ သောစုံတွဲဆင်းလာသည်။ ဆိုင်ထဲသို့ မျက်လုံးဝေကြည့်သည်။ စားပွဲတွင်ရှိနေ သော သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့တော့ မျက်နှာများဝင်းလက်သွားကာ အံ့ဩ ဝမ်းသာစွာဖြင့် စကားဆိုလာကြသည်။

“ဟောဗျ - အဘယ်လဲ။ ဘယ်က နေကြလားတုံးခင်ဗျ။ အဘကို ဒီနေရာ မှာတွေ့တော့ အံ့လည်းအံ့ဩဝမ်းလည်း သာတယ်အဘရယ်။ ဘယ်ကသွားမလို့ လဲအဘ။ သားတို့ ဘာများဆောင်ရွက် ပေးရမလဲခင်ဗျ”

“အေးကွယ် - မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ ကိုတွေ့ရတော့ အဘလည်းဝမ်းသာပါရဲ့ ကွယ်။ အဘကလိုချင်တစ်ဖက်မှအတွက် ပလီစာစေကြောင့်ကြမူမရှိလို့ ဘာမှမလို့ ပါဘူးနော်။ ဟောဒီက ဒုက္ခသည်လေး အတွက်သာ ထမင်းဖိုးလေးရှင်းပေးလိုက် ကြပေတော့ကွ”

အောင်မြင်သူကို လက်ညှိုးထိုး၍ ထမင်းဖိုးရှင်းပေးပါရန် ပြောလိုက်သည်။ အောင်မြင်သူ ရှက်စိတ်၊ အားငယ်စိတ် ဖြင့် ခေါင်းမဖော်ရတော့ပေ။ အဘဆိုသူ လူကြီးက အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြခဲ့ သည်။

“အို - ညီလေးရာ၊ ဘာမှအားနာ စရာမလို့ပါဘူး။ ဒီလိုဒုက္ခမျိုးက တစ်ခါ တလေကြာရတတ်တာပဲလေ။ ညီငွေ အတွက် ထမင်းဖိုးကိုအစ်ကိုတို့ရှင်တာ ပါမယ်။ လွိုင်ကော်ရောက်နေသော အဆင်ပြေပါ့မလားကွ”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုတို့ရာ။
လျှင်ကော်ရောက်ရင်တော့ အဆင်ပြေပါ
တယ်ခင်ဗျ။ ဆွေမျိုးတွေလည်းရှိပါတယ်။
ကျွန်တော့်နာမည်က အောင်မြင်သူပါ။
ရန်ကုန် ကျောက်တံတားမှာ နေပါတယ်။
အစ်ကိုတို့ရဲ့လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေး
လည်းပေးပါနော်။ ရန်ကုန်ရောက်ရင်
လာတွေ့ပါမယ် ခင်ဗျ”

အောင်မြင်သူက မိတ်ဆက်ရင်း
လိပ်စာတောင်းခဲ့သည်။ လေးဦးသား
စကားပြောနေကြစဉ် ကားဆရာမှ -

“ကိုအောင်မြင်သူ၊ ခင်ဗျားပိုက်ဆံ
အိတ်ရပြီတဲ့။ ခုထွက်လာတဲ့တောင်ကြီး
ကိုသွားမယ့်ကားမှာ ထည့်ပေးပြီးပြီတဲ့။
ဒီဆိုင်ကပဲစောင့်ယူပါ။ ကျွန်တော်တို့က
လျှင်ကော်ကားမို့ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး
နော်။ အဲဒီကားနဲ့ တောင်ကြီးကိုလိုက်
သွားပါ။ တောင်ကြီးကနေမှ လျှင်ကော်
ကိုဆက်သွားပေါ့။ ကားတွေပေါ်ပါတယ်
ဗျာ။ ကဲ - ကျွန်တို့လျှင်ကော်လိုက်မယ့်
ခရီးသည်များ ကားပေါ်တက်ကြပါ။
ကားထွက်ပါတော့မယ်ခင်ဗျား”

ကားဆရာက အောင်မြင်သူကို
အကျိုးအကြောင်းပြောကာ မိန်းမသည်
များကို ဆော်ဩလိုက်သည်။ အောင်မြင်
သူ ကားပေါ်မှ သူလက်ဆွဲအိတ်ကိုချပြီး
သည်နှင့်ကားကထွက်သွားခဲ့၏။ ဩော်-
ဦးလေးကြီးကိုတောင် နှုတ်မဆက်လိုက်
ရတော့ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။
ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်လိုက်တော့ မြင်ရသည်
မြင်ကွင်းကြောင့် -

“ဟောဗျာ - ကျွန်တော်က ကား
ပေါ် ဦးပါသွားတယ်ထင်ပြီး နှုတ်မဆက်
လိုက်ရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာဗျ။
ဦးက လျှင်ကော်ကိုဆက်မသွားတော့ဘူး
လား”

တကုံတင်ဩနှင့် စကားဆိုမိသည်။
“အေးကွယ် - ကိုမောင်မောင်ခင်
တို့က ရန်ကုန်ကိုပဲလိုက်ခဲ့ပါ။ တို့များ
ဦးစီးပြုလုပ်မယ့်ဘုရားထီးတင်ပွဲကလည်း
တစ်ပတ်လောက်ပဲလိုတော့တာဆိုတော့
အတင်းခေါ်နေကြတာကြောင့် ရန်ကုန်ကို
ပဲသွားတော့မယ်လေ။ မောင်ရင်လေးပါ
လိုက်ခဲ့ပါလားကွ”

ဦးကရန်ကုန်သွားမယ့်အကြောင်း
ပြောပြီး သူ့ကိုပါလိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သည်။
“မလိုက်တော့ပါဘူး ဦးရယ်။
လျှင်ကော်ကအစ်မတွေဆီ မနက်ဖြန်
ရောက်မယ်လို့ပြောထားတာကြောင့်ရော
တောင်ကွဲစေတီကိုဖူးချင်တာရောကြောင့်
လျှင်ကော်ကိုပဲဆက်သွားပါမယ်ခင်ဗျ”

ကိုမောင်မောင်ခင်တို့ဇနီးမောင်နှံ
ကလည်း အေးအေးဆေးဆေးနားပြီးမှ
သာ ခရီးဆက်မည် သိ၍ စကားလက်ဆွဲ
ကျနေခဲ့ကြသည်။

“နေပါဦးကွ ညီလေးရ အခု
မင်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်။
အသက်ကိုမေးလို့ ရိုင်းတယ်လို့မထင်နဲ့
နော် အကြောင်းရှိလို့မေးရတာပါ”

“ကျွန်တော့်အသက်က (၃၄)နှစ်
ပါ”

“အေး - အစ်ကို့အသက်က (၄၅)
နှစ်ပါ။ တို့လင်မယားက သက်တူရွယ်တူ
ကွ။ ကဲ - အဘအသက်လည်းဘယ်
လောက်ရှိပြီလို့ထင်လဲ ခန့်မှန်းကြည့်စမ်း
ပါ”

“အလွန်ဆုံး (၆၀) ကျော်ပေါ့”
အောင်မြင်သူက ဖြေလိုက်တော့
အားလုံးတရယ်ကြသည်။

အဲဒါကြောင့်ထင်တယ်။ အဘကို
မင်းက ဦးလို့ခေါ်နေတာကိုးကွ။ အေး-
ညီလေးသိအောင်ပြောရရင် လာမယ့်
လပြည့်နေ့ဆိုရင် အဘအသက်က (၈၀)
နှစ်ပြည့်ပြီလေ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုတို့က
ဘုရားထီးတင်ပွဲအပြီး အဘရဲ့ (၈၀)နှစ်
ပြည့်မွှေးနေ့အလှူပွဲကိုပါလုပ်ချင်ကြလို့
အဘကို မရအရ ရန်ကုန်ကိုခေါ်နေကြ
တာပဲဗျာ”

ဗျာ-ဟုတ်လားဟင်။ ကန်တော့
ပါ အဘရယ်၊ ကျွန်တော်က ဦးလေး
အရွယ်ထင်လို့ အပြောများအခေါ်များ
ဖြစ်တာ တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဟား... ဟား... ဟား...
လူလေးက အဘကိုငယ်သေးတယ်ပြော
တော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မင်းကို ထမင်း
တောင်ကျွေးခဲ့ပြီးပြီလေ။ အခုနကတော့
အဘကို မင်းရိတ်ထဲမှာ စိတ်မကောင်း

တဲ့လူကြီးလို့တွေးနေခဲ့တာမဟုတ်လား
ကွ”

အဘက ရယ်မောလျက်ပြန်နောက်
ခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲကအတွေးကိုပါသိနေ
သည်အဘကို အောင်မြင်သူ ပိုလေးစား
မိသွားသည်။

“အဘရယ် အခုလိုအရွယ်တင်
နဲ့ပျိုနေတာရော၊ ဖြစ်စေချင်တာဆန္ဒတွေ
တို့ဖြစ်လာစေတာရော၊ သူတစ်ပါးရဲ့စိတ်
အကြံကိုသိနေတာရော ဘယ်လိုနည်းလမ်း
ကောင်းတွေများရှိပါသလဲခင်ဗျ။ ရှိခဲ့ရင်
ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ချီးမြှင့်ပေးပါလို့
ပန်ကြားပါတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် အဘရဲ့၊ ကျွန်တော်
လည်း မေးမယ်မေးမယ်နဲ့သိချင်နေတာ
ခင်ဗျ။ အခုတော့ အခန့်သင့်သွားပြီ
အဘရေ”

“ကဲ - အဘသားများက ဒီလောက်
သိချင်နေကြပြီဆိုတော့ ပြောပြရတာ
ပေါ့ကွယ်။ အဘနည်းလမ်းကတော့
ကျင့်စဉ်နည်းလမ်းပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးနဲ့
အနန္တငါးပါးကို ဦးထိပ်ထားပြီး သိဒ္ဓိ
(၁၈) ပါးကျင့်စဉ်ကို ကျင့်တာပါပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့-ဒီသိဒ္ဓိကျင့်စဉ်ကိုရှင်းပြ
သင်ပြပေးပါအဘခင်ဗျ”

ကိုမောင်မောင်ခင်က တောင်းဆို
ခဲ့သည်။

“ကဲ - သိဒ္ဓိကျင့်စဉ်ဆိုတော့ သိဒ္ဓိ
အကြောင်းလေး အကျဉ်းချုံးလေးပြော
ပြရဦးမယ်။ သိဒ္ဓိဆိုတာ ပြီးမြောက်ခြင်း၊
အမွမ်းတင်သည်။ လိုရာကိစ္စအောင်မြင်
ပြီးစီးသည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ကွယ်။
အချုပ်ဆိုရရင် ကြံတိုင်းအောင် ဆောင်
တိုင်းမြောက်တာဟာ သိဒ္ဓိပဲလို့မှတ်ထား
ကြပါ။ အဘကျင့်တဲ့သိဒ္ဓိ (၁၈)ပါးကျင့်
စဉ်ကိုပြောပြပါမယ် မှတ်ထားကြပေ
တော့။ သိဒ္ဓိတစ်မျိုးစီရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို
လည်း တစ်ပါတည်းပြောပေးမယ်နော်။

သိဒ္ဓိ (၁၈) ပါးကျင့်စဉ်

- ၁။ ကုန္တသယပ ပထမလာဘ် အရဟ်
ကာမသိဒ္ဓိ - လက်နက်ဘေးရန်
များကင်းရှင်းခြင်း။
- ၂။ ကုန္တသယ ပထမလာဘ် အရဟ်
အာရောဂျသိဒ္ဓိ - အနာရောဂါကင်း
ရှင်းခြင်း။
- ၃။ ကုန္တသယ ပထမလာဘ် အရဟ်
အာယုသိဒ္ဓိ - အသက်ရှည်ခြင်း။
- ၄။ ကုန္တသယ ပထမလာဘ် အရဟ်
ပီယသိဒ္ဓိ - လူနတ်ပြဟာသကဲ့
တို့ချစ်ခင်ခြင်း။

- ၅။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် အာဟာရသိဒ္ဓိ - ငတ်မွတ်ဆာ လောင်မှမကင်းဝေးခြင်း။
  - ၆။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် ဓနသိဒ္ဓိ - ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံကြွယ်ဝခြင်း။
  - ၇။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် ယောဗ္ဗနသိဒ္ဓိ - နုပျိုအရွယ်တင်ခြင်း။
  - ၈။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် စေတောပရိယသိဒ္ဓိ - သူတစ်ပါး စိတ်အကြံကိုသိနိုင်ခြင်း။
  - ၉။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် ဇီဝကသိဒ္ဓိ - သူတစ်ပါးအသက်ဘေးရန်ကိုကာကွယ်ပေးနိုင်ခြင်း။
  - ၁၀။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် စိန္တာပယသိဒ္ဓိ - စိတ်က အလှိုရှိတိုင်းပြီးမြောက်ခြင်း။
  - ၁၁။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် ဥဒကသိဒ္ဓိ - ရေပြင်တွင် လမ်းလျှောက်နိုင်ခြင်း။
  - ၁၂။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် ပထဝီသိဒ္ဓိ - မြေလျှိုးနိုင်ခြင်း။
  - ၁၃။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် အာကာသသိဒ္ဓိ - မိုးပေါ်ပျံနိုင်ခြင်း။
  - ၁၄။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် ဝိဗ္ဗုဒ္ဓောတာသိဒ္ဓိ - နတ်တို့၏နားကိုရနိုင်ခြင်း။
  - ၁၅။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် ပရဝိတုဝိတနသိဒ္ဓိ - သူတစ်ပါး စိတ်ကိုအထူးသိနိုင်ခြင်း။
  - ၁၆။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် မနောမယသိဒ္ဓိ - ကြံတိုင်းအောင်၍ ဆောင်တိုင်းမြောက်ခြင်း။
  - ၁၇။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် ဝိဗ္ဗုဒ္ဓက္ခသိဒ္ဓိ - နတ်တို့၏မျက်လုံးကိုရနိုင်ခြင်း။
  - ၁၈။ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် ကုက္ကသိဒ္ဓိ - အဖိုးဖိုးကိုဖန်ဆင်းနိုင်ခြင်း။
- အဲဒီ သိဒ္ဓိ (၁၈) ပါးကျင့်စဉ်မှာ တစ်ပါးကိုရွတ်ဆိုပုတီးတစ်လုံးချဲ့တဲ့နည်းနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရင် (၁၈) ပါးကို (၆)ကြိမ်ပြည့်ရင် (၁၀၈)လုံးပုတီးနဲ့ ပုတီး (၁) ပတ်ရတယ်။ ပုတီး(၁)ပတ်၊ (၉)ပတ်၊ မိမိဆန္ဒအရ သတ်မှတ်စိပ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သိဒ္ဓိတစ်ပါးကို ပုတီးပတ်ရေ သတ်မှတ်ပြီးစိပ်လို့လည်းရတယ်ကွယ်။ ဥပမာ ကုက္ကသယ ပထမလာဘ် အရဟ် တာမသိဒ္ဓိတစ်ပါးတည်းကိုပဲ ပုတီးတစ်လုံးချပြီး ပုတီးပတ်ရေ (၁) ပတ်၊ (၉)ပတ်

စသည်ဖြင့် သတ်မှတ်စိပ်တဲ့နည်းပေါ့။ နောက်နေကျတော့ သိဒ္ဓိတစ်ပါးပြောင်းပြီး (၁၈) ရက်၊ (၃၆) ရက်၊ (၄၅) ရက် စသည်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်စိပ်တဲ့နည်းပါပဲ။ ကိုယ်ကြိုက်သလို ပုတီးစိပ်ကြပေါ့။ နောက်ပြီး အကျိုးတစ်ခုရလို့တဲ့အတွက် ရည်မှန်းတယ်ဆိုရင်တော့ သူ့နဲ့ဆိုင်တဲ့သိဒ္ဓိကို အဓိကထားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်လို့လည်းရသေးတယ်။ နမူနာအနေနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံကြွယ်ဝစေလိုရင် 'ကုက္ကသယ ပထမ လာဘ် အရဟ် ဓနသိဒ္ဓိ တစ်ဖိုးတည်းကိုပဲ ပုတီးပတ်ရေနဲ့ ရက်သတ်မှတ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်တာမျိုးဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။

အေး - တစ်ခုတော့ရှိသကွယ်။ သိဒ္ဓိ(၁၈)ပါးကျင့်စဉ်မှာ အမှတ်စဉ် (၁) ကနေ (၉) အထိ သိဒ္ဓိတွေက လောကီရေးရာများနဲ့ဆိုင်တာပေါ့။ အမှတ်စဉ် (၁၀)ကနေ(၁၈)ထိကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကူးပြောင်းအားထုတ်ပြီး ရှာနဲ့အတိညာဉ်ရစေနိုင်တဲ့အထိ ကျင့်စဉ်တွေလို့ပြောပါရစေချင်။ ရှာနဲ့အတိညာဉ်ရပြီဆိုရင် အထက်ဖော်ပြထားတဲ့ အမှတ်စဉ် (၁) ကနေ (၉) အထိသိဒ္ဓိတွေက သူ့အလိုလိုပြည့်စုံစေတယ်။ အဘကတော့ လောကီရေးကို ဦးစားမပေးတာမို့ အမှတ်စဉ် (၁၀) ကနေ (၁၈)အထိ သိဒ္ဓိ(၉)ပါးကိုပဲ ကျင့်နေပါတယ်ကွယ်။ လူလေးတို့ကတော့ လောကီလူသားတွေမို့ အလိုဆန္ဒပြည့်စုံစေဖို့ လောကီသိဒ္ဓိကျင့်စဉ် (၉)ပါးကိုသာကျင့်မယ်ဆိုရင်လည်းရပါတယ်လို့ အသိပေးလိုပါတယ်ဗျာ

“အခုလို သိဒ္ဓိ (၁၈)ပါးကျင့်စဉ်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြလမ်းညွှန်ပေးတဲ့အဘကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ (၁၈)ပါး

လုံးမကျင့်နိုင်သေးရင်တောင် လောကီသိဒ္ဓိ(၉)ပါးကိုတော့ အဘဦးစီးကျင့်ပမယ့် ဘုရားထီးတင်ပွဲနေ့ကစလို့ (၃၆)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ခင်ဗျ”

“သမီးလည်း ကိုခင်နဲ့အတူ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပါမယ် အဘရှင်”

ကိုမောင်မောင်ခင်ထိုနေ့မောင်နဲ့က အားတက်သရောကတိပြုခဲ့ကြသည်။

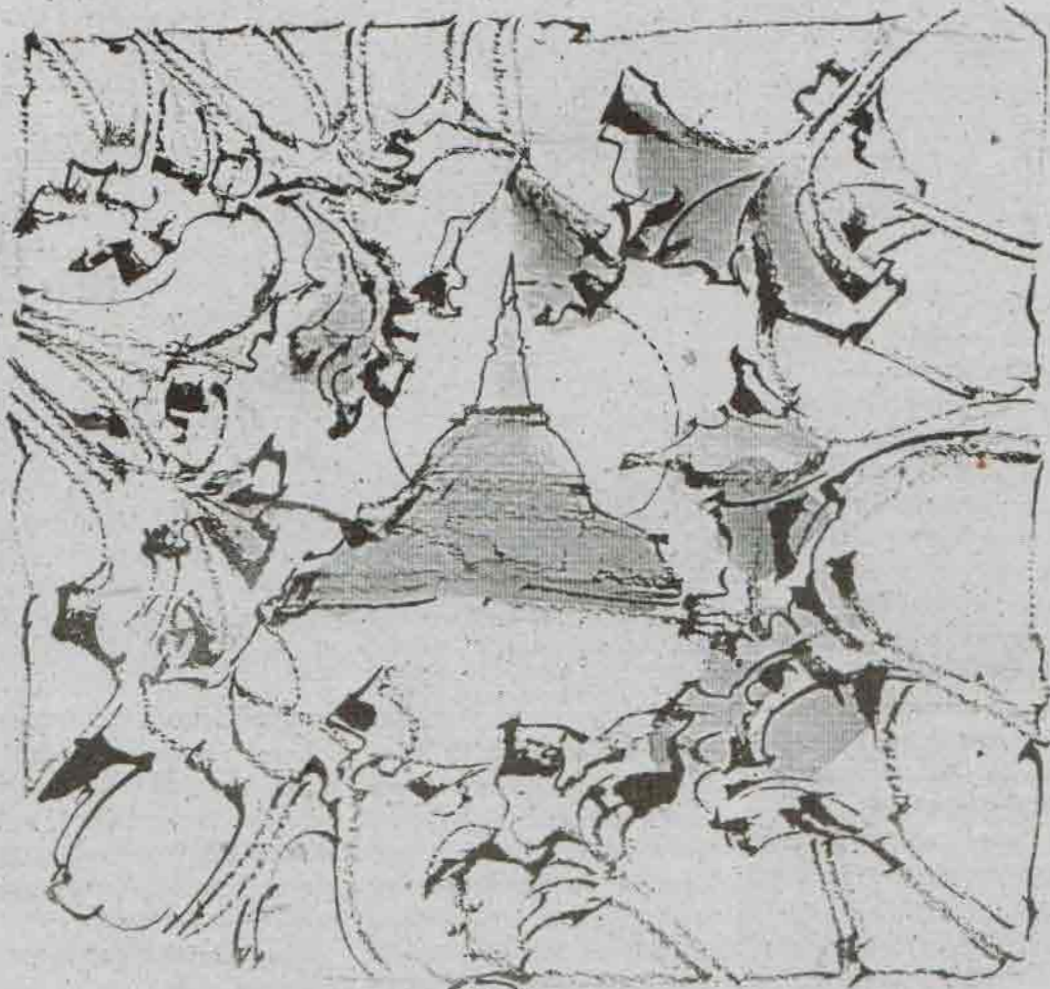
“အဘရဲ့ ကျေးဇူးတွေကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တင်ပြီးရင်းတင်တယ်လို့ပြောရမှာပဲ။ ထမင်းလည်းကျေးတယ်၊ ဂါထာကျင့်စဉ်လည်းပေးတယ်။ ပျောက်သွားတဲ့ ဝိုက်ဆံအိတ်ကိုလည်း ပြန်ရမှာပါလို့ပြောတဲ့အတိုင်း အခုရပါတော့မယ်။ အဘရဲ့ကျေးဇူးကိုဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အဘလမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း သိဒ္ဓိ (၁၈)ပါးကျင့်စဉ်ကို နေ့စဉ် ပုတီးစိပ်အဓိဋ္ဌာန်ထားဆောင်ရွက်ပါမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်။ အစ်ကိုတို့၊ အစ်မတို့လိုပဲ (၃၆) ရက် ကျင့်ကြံပွားပွားအားထုတ်ပါမယ် အဘခင်ဗျ”

အောင်မြင်သူကလည်း အားကျမခံ စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် လက်အုပ်ချီမိုးရှိခိုး၍ ကတိပေးခဲ့ပါသည်။

“အေးကွယ် အဘရဲ့သားတွေသမီးတွေ တကယ်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာယုံကြည်ပါတယ်လေ။ ဟောဒီ အောင်မြင်သူဆိုတဲ့သားလေးလည်း အခုလို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတင်းပြီး ဘဝမှာ အောင်မြင်နိုင်တဲ့သူဖြစ်ပါစေဗျာ။ ဒီက သားနဲ့သမီးကတော့ အတူနေလို့ဖြစ်ပြီး အဘရဲ့ မေတ္တာကို အမြဲရနေပြီးသူတွေမို့ အထူးတလည် ဆုမပေးတော့ပါဘူးနော်”

ဝမ်းပန်းကသာဖြင့် ဆရာနှင့်သားတပည့်များအာလာပသလ္လာပစကားများပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် တောင်ကြီးသိသွားမည့်ကားက ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့် အောင်မြင်သူမှာ အကျိုးအကြောင်းပြောကာ ဝိုက်ဆံအိတ်ကိုရယူခဲ့ပြီး တောင်ကြီးသို့လိုက်ပါမည့်အကြောင်းပြောခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ အဘတို့အတွက် လမ်းမှာ အဆာပြေ၊ ရေငတ်ပြေ စားသောက်ရန် အချို့ရည်ဘူး၊ ရေသန့်ဘူးများကိုဝယ်ကာ ကိုမောင်မောင်ခင်ထံ ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ခဏအကြာ တောင်ကြီးကားကထွက်တော့မည်ဆိုသဖြင့် အဘတို့ကို လက်စွမ်းရှိခိုးနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အောင်မြင်သူတစ်ယောက်ခရီးဆက်ခဲ့ပါတော့သတော့

ခနုသျှင်စိုး လိုတိုင်းရသော အဘိဉာဉ်

သီဟိုဠ်ကျွန်း။

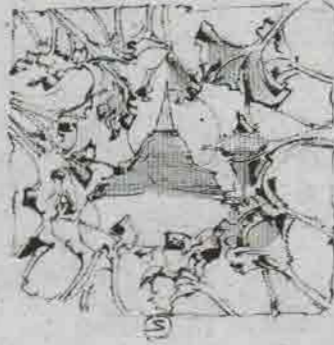
မိသက(စေတီယ)တောင်ပေါ်၌ 'ထေရုမ္မလ' နာမည်တွင်သည့် နေရာ တစ်ခုရှိ၏။ အနီနေရာလေးက သာမန် နေရာတစ်ခုမဟုတ်။ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်စတင်ရာ သမိုင်းဝင် ဘုမိနက်သန်အောင်မြေတစ်ခု ပင်။ သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် သာသနာပြုရန် အတွက် မဇ္ဈိမဒေသမှ ကောင်းကင်ခရီး ဖြင့် ကြွချီလာတော်မူသော ရှင်မဟာ မဟိန္ဒမထေရ်အောင်သည် သာသနာပြု မထေရ်မြတ်ငါးပါးသည် ဤနေရာတွင် စတင်သက်ဆင်းကာ သီဟိုဠ်ကျွန်း

သာသနာ့သမိုင်းကို ကန့်လန့်ကာစတင် ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ အမှုသရက်ပင်များရှိ သော ထလတောင်ကုန်းဖြစ်သဖြင့် သာသနာပြုမထေရ်မြတ်များသက်ဆင်း သောတောင်ကုန်းကို 'ထေရုမ္မတ္တလ' ဟု ခေါ်ဝေါ်သမတ်ခဲ့ကြ၏။ သို့နည်း သာသနာ့သမိုင်းရှိသောနေရာမြတ်တွင် 'မဟာရောဟဏဂုတ္တ' မည်သော အလွန် ဘုန်းတန်ခိုးအာနုတော်တော်ကြီးမားသည့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတစ်ပါး သီတင်း သုံးတော်မူနေလေသည်။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဆိုသော သိက္ခာသုံးရပ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော 'မဟာရောဟဏဂုတ္တ' မထေရ်ကြီးသည် ဤနေရာ၌ဒေသ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ သီတင်းသုံးတော်မူကာ သီဟိုဠ်ကျွန်း၏ သာသနာရောင်ဝါထွန်းလင်းတောက်ပြောင် စေရေးအတွက် အသက်အရွယ်အိမ်မင်း အညီအချိန်အထိ လုံ့လပြု၍ သာသနာ ပြုခဲ့လေ၏။ ယခုမူကား မထေရ်ကြီးအဖို့ ဇရာထောင်းကာ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး အားအင်ချို့တဲ့၍ ဘဝနေဝင်ချိန်ကို ရောက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေရချေပြီ။ ထိုသတင်းကြောင့် အနုပညာ

www.burmeseclassic.com

အရပ်ရပ်တွင်ရှိသောတပည့်ရဟန်းတော် သုံးသောင်းသည် ဆရာအရှင်ဖြစ်သူ မထေရ်ကြီးအား သူနာပြုရန်အတွက် ကြွလာတော်မူလေ၏။ တပည့်ဖြစ်သူ ရဟန္တာသုံးသောင်းတို့သည် ဆရာ ကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်း ဆိုသကဲ့ သို့ တန်ခိုးအဘိညာဉ်များရရှိပိုင်ဆိုင် ထားသော ရဟန္တာအရှင်များ ဖြစ်လေ သည်။

မထေရ်ကြီး၏ တပည့်ရဟန္တာ အရှင်မြတ်သုံးသောင်းအနက်တွင် ရဟန်း ဝါရှစ်ဝါရ 'ဗုဒ္ဓရက္ခိတ' အမည်ရသော ရဟန်းငယ်လေးတစ်ပါးလည်းပါဝင်လေ ၏။ 'ဗုဒ္ဓရက္ခိတ' ရဟန်းငယ်လေးသည် ဝါတော်အရအငယ်ဆုံးဖြစ်သောကြောင့် တပည့်မထေရ်ကြီးများ၏ နောက်ဆုံး တွင် နေရာယူ၍ ဆရာဖြစ်သူ မဟာ ရောဟဏဂုဏ္ဍမထေရ်ကြီး ယာဂုဘုဉ်း ပေးတော်မူနေသည်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့် ကာ ကြည့်ညိုနေလေ၏။ မထေရ်ကြီး၏ အနီးတွင် ယာဂုဆွမ်းအမြဲကပ်လှူနေ သော ဆွမ်းဒကာရှင် လှလင်ပျိုလေး သည် ပျစ်ဝပ်ရုံသေစွာဖြင့် မထေရ်ကြီး အား ဂါရဝပြုနေလေ၏။

စင်စစ် ထိုလှလင်ပျိုလေးသည် လူသားအသွင်ယူထားသောနဂါးဖြစ်လေ သည်။ ထိုအခိုက် ကောင်းကင်၌ လှည့်လည်ပျံဝဲနေသောဂဠုန်မင်းသည် သူ၏အစာဖြစ်သော နဂါးကိုမြင်သွား သောကြောင့် သုတ်ချီသတ်စားရန် အတွက် တစ်ဟုန်ထိုးဆင်းလာလေ သည်။ အဖြစ်အပျက်ကပြန်လှသည်။ သတ္တဝါတို့၏ဘဝက အင်အားငယ်သူ သည် အင်အားကြီးသူ၏အစာဖြစ်ရ သည်မှာ နိယာမသဘောတရားတစ်ခု။ အသက်စေးကြွလာတော့လည်း နဂါး မင်းပင်ဖြစ်လင့်ကစား ရာဇဂုဏ်မြေမဆည် နိုင်တော့။

“အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်ကို ကယ်တော်မူပါဘုရား၊ ကယ်တော်မူပါ ဘုရား”

သံဃာတော်များအတွင်းသို့တိုးဝင် ပုန်းလွှဲရင်း အော်ဟစ်အကူအညီတောင်း နေသည်။ နဂါးမင်း၏အသံက အသည်း အူပြတ်လှမတတ်။ နဂါးမင်း၏ထိတ်ထိတ် ပျာပျာအမူအရာကြောင့် ဂဠုန်မင်း၏ရန် ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် မထေရ်မြတ် ကြီးများသည် သူကယ်နှိုးငါကယ်နှိုးဖြင့် ပျာယာခတ်ကန်ကြသည်။ ဂဠုန်မင်းကား

နီးလာချေပြီ။ ကယ်တင်ရှင်ကား မပေါ် သေး။

ပစ္စက္ခအခြေအနေကို 'ဗုဒ္ဓရက္ခိတ' ရဟန်းတော်လေးနားလည်သဘောပေါက် လိုက်သည်။ ဂဠုန်မင်းအချိန်အဟုန်ပြင်း စွာဖြင့်ဆင်းလာကတည်းကပင် နဂါး မင်းကို ကာကွယ်ရန် ရဟန်းတော်လေး စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။ သို့သော် မိမိသည် သံဃာတော်သုံးသောင်းတွင် ဝါတော် အငယ်ဆုံးဖြစ်သောကြောင့် မထေရ်ကြီး များ၏ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး ဆန္ဒကို မျှိုသိပ်လိုက်သည်။ သို့တစေ့မထေရ်ကြီး များက တစ်ပါးမျှပင် အစွမ်းပြမည့်သူ ပေါ်မလာသေး။ သည်လိုဆိုလျှင်တော့ ဂဠုန်မင်း၏အစာကျိန်းသေဖြစ်ပေတော့ မည်။ 'ဗုဒ္ဓရက္ခိတ' ရဟန်းတော်လေး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်နိုင်စွာချ၍ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို ဈာန်အဘိညာဉ်လျှင်မြန်ဝင်စား ကာ တောင်တစ်လုံးဖန်ဆင်းလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ယာဂုဆွမ်းဒကာ လေး(နဂါးမင်း)၏ လက်မောင်းတစ် ဖက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီး တောင်ခေါင်းကြီးထဲသို့ ဆွဲသွင်းရောင်တိမ်းလိုက်သည်။ အချိန် ပြင်းစွာဆင်းလာသော ဂဠုန်မင်းသည် တောင်ကြီးနှင့် ပြင်းထန်စွာတိုက်မိပြီး နာကျင်လျက် ပြန်၍ထွက်ပြေးသွားလေ တော့သည်။ ပွဲပြီးသွားချေပြီ။ ထိုအခါမ မထေရ်ကြီးများသည် သက်ပြင်းချနိုင် လေတော့၏။

ပကတိအခြေအနေသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ 'ဗုဒ္ဓရက္ခိတ' ရဟန်းငယ်လေးသည် အဘိညာဉ်တန်ခိုး ဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသော တောင်ကြီးကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းကာ ယာဂုဆွမ်းဒကာ လှလင်လေး(နဂါးမင်း)ကို သံဃာပရိသတ် အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။ ပြီးနောက် မိမိနေရာယူထားသည့် မထေရ်ကြီးများနောက်တွင် ပြန်လည်

သီတင်းသုံးကာ မဟာရောဟဏဂုဏ္ဍ မထေရ်ကြီးကို ဆစ်လက် ကြည့်ညိုနေ လေ၏။

ထိုအခါတွင် မဟာရောဟဏဂုဏ္ဍ မထေရ်ကြီးက -

“ငါ့ရှင်တို့ဟာ တန်ခိုးကျပါဒ်ကြီးမား လှသော မထေရ်ကြီးများဖြစ်ပါလျက် ကိုယ်ကိုအလုပ်အကျွေးပြုနေသော ဒကာ လေးကို ဂဠုန်ရန်ဘေးမှကင်းဝေးအောင် လျင်မြန်စွာ စောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်းမရှိကြ ပေဘူး။ အကယ်၍သာ ဒကာလေးကို ဂဠုန်သုတ်ချီသွားခဲ့လျှင် ငါ့ရှင်တို့ကို အများက ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပေတော့မည်။ ယခုမူ ငါ့ရှင်များအနေနဲ့ သင်ခန်းစာယူ ကြရလိမ့်မယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့် တို့များ ဩဝါဒပေးလိုတာက ငါ့ရှင်တို့ဟာ မိမိ ကိုယ်မိမိ တန်ခိုးကျွတ်ပါဒ်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့သူ များဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆနေကြ ဖို့လိတယ်။ မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ လက်နက်ဆိုတာဟာ အရေးကြုံရင် ရန်သူကို လျင်မြန်စွာ ရင်ဆိုင်ကာကွယ် နိုင်ဖို့အတွက် ထက်မြက်နေအောင်သွေး ထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ မိမိတို့ မှာရှိနေတဲ့ တန်ခိုးအဘိညာဉ်ဆိုတာ လိုသလို လိုတဲ့အချိန်၊ လိုတဲ့နေရာမှာ စိတ်တိုင်းကျ ထုတ်ယူသုံးစွဲနိုင်ဖို့ 'ဝသီ တော်ငါးပါး'နဲ့ ပြည့်စုံအောင်အမြဲလေ့ကျင့် မွမ်းမံထားကြရမယ်လို့ တို့များက သတိ ပေးတိုက်တွန်းပါတယ်ကွယ်”

ဟု ဆုံးမစကားမိန့်တော်မူတော် တော့သည်။

မှန်ပါသည်။

သွေးနေသောဓားသည် ထက် သက်သို့ မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အသိ ပညာ၊ အတတ်ပညာများသည်လည်း 'အရေးကြုံလျှင် သက်လိုကောင်းစေရန် အတွက် အမြဲလေ့ကျင့်ထုံမွမ်းခြင်းမရှိခဲ့ ပါလျှင် ချက်ချင်းစက်နှိုး၍မရသောယာဉ် ကဲ့သို့ လိုရာခရီးကို ပေါက်ရောက်နိုင် ခြင်းမရှိသည့်သဘောကို 'ဗုဒ္ဓရက္ခိတ' မထေရ်လေးက တန်ခိုးရှင်မထေရ်ကြီး များကို မျက်ဝါးထင်ထင်ဖြစ်အောင် သာဓကဆောင်ပြလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။

နေ့သျှင်ခိုး

စာဖိုး - မမ္မာစရိယဦးဌေးလှိုင် 'ဗုဒ္ဓရက္ခိတ'မထေရ်ကြီး

ရေ၍မကန် ပိုတော်၍မပြီး ဆုတောင်းမြည် မိုင်းနှုန်းနိုးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဦးဝိမိတ္တ (နုံသာဖီးတောရ)

ဆုတောင်းပြည် နိုးဘုရားရုပ်ပွားတော်နှင့် ဂန္ဓကုဋီတိုက်

- ပဉ္စတာလီသ ဝဿာန၊
ဋ္ဌတ္တာ လောကံ သဒေဝကံ။
ပိဝယိတ္တာ ဓမ္မရသံ၊
နိဗ္ဗတော သော သသာဝတော။
ဧတေန သစ္စဝဋ္ဌေန၊
ဟောတု မေ ဇယမဂီလံ။

သော - အကြင်မြတ်စွာဘုရား
သခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်၊ ပဉ္စတာ
လီသဝဿာနိ-လေးဆယ့်ငါးဝါတာကာလ
ပတ်လုံး၊ ဋ္ဌတ္တာ-တည်တော်မူ၍၊ သဒေ
ဝကံ - နတ်နှင့်တကွသော၊ လောကံ -

လူအပေါင်းကို၊ ဓမ္မရသံ - တရားတည်း
ဟူသောအမြိုက်အရသာကို၊ ပိဝယိတ္တာ-
သောက်စေတော်မူပြီး၍၊ သသာဝတော-
တပည့်သား သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်
တကွ၊ နိဗ္ဗတော-ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလေ
ပြီ။ ဧတေန သစ္စဝဋ္ဌေန - ဤသို့သော
သစ္စာစကားကြောင့် မေ - ဘုရားတပည့်
တော်အား၊ ဇယမဂီလံ - အောင်ခြင်း
မဂ်လာသည်၊ ဟောတု - ဖြစ်ပါစေ
သတည်း။

လေးအချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း
ကာလပတ်လုံး ပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူ

ပြီး၍ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ထက်ဝယ်
သဗ္ဗညုတရွှေဘူတော်မြတ်တို့ ဆရာ
မကူ သယံဇ္ဈာန်ဖြင့် လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်
ရရှိတော်မူပြီးသော အကြင်ဘုရားသခင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် သတ္တဝါများ
ကို မခြားရင်နှစ် သားတော်စစ်ကဲ့သို့
လွန်ချစ်ကြည်ဖြူ သနားတော်မူလှသော
ကြောင့် ထိုထိုပြည်ရွာဒေသစာကို လှည့်
တာဖြန့်ကြဲ နေ့ညမရွေး လေးဆယ့်ငါးဝါ
တာကာလပတ်လုံး တရားတော်ရေးအေး
အမြိုက်ဆေးတို့တိုက်ကွေ့ဝေဝေဟောကြား
တော်မူပြီး၍ လက်ဝဲတော်ရံ၊ လက်ယာ
တော်ရံ အဂ္ဂသာဝက၊ အသီတိမဟာသာ
ဝက၊ ပကတိသာဝကအပေါင်းတို့နှင့်
ပရနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလေပြီ။

ကိုယ်တော်မြတ်ဘုရားကြီးကိုယ်
တော်စား ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်၊ ဓာတ်
တော်၊ ဓမ္မတော်၊ ဗောဓိတော်ရှစ်သောင်း
လေးထောင်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာပိဋကတ်
တော်ဟုဆိုအပ်သော ဥဒ္ဓိဿစေတီ၊
ဓာတုစေတီ၊ ပရိဘောဂစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ
တော်မြတ်အရပ်ရပ်တို့ကို တိုင်းပြည်
အသီးသီး၊ နယ်ပယ်ဒေသအသီးသီးတို့၌
တည်ထား ကိုးကွယ်တော်မူခဲ့ကြသည်။
သတ္တုအမျိုးမျိုး၊ သတ္တုစပ်အမျိုးမျိုး၊
အသားအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ထုလုပ်ရေး
လောင်းပူဇော်ခဲ့ကြရာမှ ဝါးနီ၊ ရက်
လုပ်ပူဇော်ထားသော နိုးဘုရားများမှာ

နိုးဘုရားနှင့်အတူ ဇမ္ဗူကျွန်းသော ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ

လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သော မုန့်အကြည်ကာရံထားပြီး အထဲတွင် သံရည်သံကျေးမြင့်ဖြူပြင်ထား၍ ပလောင်တော်အသစ်ဝယ် သီတင်းသုံး စံပယ်နေသော မိုင်းနှုန်းနီးဘုရားကိုယ်တော် မြတ်ကြီးကို ကြည်ညိုဖွယ် ဖူးတွေ့ရစဉ်

နီးဘုရားရုပ်ပွားဆင်းတုတော်၏ မျက်နှာတော်အား အနီးကပ် ဖူးမြော်ရစဉ်

တံခါးရွက်နှစ်ရွက်၊ တံခါးရွက်တစ်မျက်နှာပေါ် ၌ ထွင်းထုထားသော နတ်မင်းကြီးတစ်ပါး

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ထေရဝါဒနိုင်ငံများတွင်သာ မက မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်မြတ်ကြီးသည် နေလိုလလိုစည်ပင် ထွန်းကားတိုးတက်တော်မူလှသော အမိမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး၌ပင်လျှင် အရေအတွက်များများစားစားမရှိလှပါ။ ဘုရားသမိုင်းအရ မိုင်းနှုန်းနီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် မူလအစ ပထမနီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟု ယူဆသတ်မှတ်သော် မှားအံ့မထင်။

မိုင်းနှုန်းနီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းကျိုင်းတုံခရိုင် မိုင်းခတ်မြို့နယ် မိုင်းနှုန်းကျေးရွာအုပ်စုအတွင်းရှိ ပါကမ်ရွာတွင် သီတင်းသုံးစံပယ်လျက်ရှိသည်။ ကောဇာသတ္တရာဇ် ၇၀၀ပြည့်နှစ် မိုင်းနှုန်းကျေးရွာအုပ်စုသည် ရွာကြီး(၄၂)ရွာ၊ ရွာငယ်(၃)ရွာ၊ ပေါင်း (၄၅)ရွာဖြင့် နဝင်းကျေးသော ရွာအုပ်စုအဖြစ် တည်ရှိခဲ့သည်။ မြို့စားကြီး ဦးခမ်းရှန် (ရှမ်းအခေါ်) ဖျာခမ်းရှန်က ခုံသမာဓိအမတ်နှစ်ဦးဖြစ်ကြသော ညာလက်ရုံးရွာလူကြီး ဦးရှုန်းနန်း၊ ဘယ်လက်ရုံးသမာဓိလူကြီး ဦးရှုန်းတို့နှင့် သမာသမတ်ကျကျ အုပ်ချုပ်သည်။ ပါကမ်ရွာတွင် မိုင်းနှုန်းတစ်နယ်လုံးမှ ကြည်ညိုလေးစား အားထားကိုးကွယ်ကြသော ဆရာတော်အရှင်မဟာဂုရုနန္ဒထေရ် (ရှမ်းအခေါ်) ဆရာတော်ထေရ်ဥပါလန်သည် တပည့်သားရဟန်းသံဃာ

နီးဘုရားစံကျောင်းတော် အဝင်တံခါး၏ ဝဲဘက်ရှိ နတ်ရုပ်တု

နီးဘုရားစံကျောင်းတော် အဝင်တံခါး၏ ယာဘက်ရှိ လူမင်းသမီးရုပ်တု

နီးဘုရားစံကျောင်းတော် (နဂါးနှစ်ကောင်ခြံရံထားပြီး ဘုရားဖူးများ နားနေတည်းခိုဆောင်ကို တွေ့နိုင်မည့်)

နိဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ နတ်သုဿရုပ် (လက်ထဲတွင် ဆေးတောင့်တင်ထားသည်)

မြန်မာဘာသာ၊ ရှမ်းဘာသာ၊ ဂျပန်ဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသော ခံကျောင်းတော်အဝင်ဝတ်ခါ၏အထက်ရှိ မှင်ဦး

ခုနစ်ရက်သားသမီးများကောင်းမှု မောင်းကြိုး

တော် (၁၆၄) ပါးတို့ကို စာဝါပို့ချလျက် သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူသည်။ ရဟန္တာ အရှင်သုမြတ်တစ်ပါးအဖြစ် သတ်မှတ် ကိုးကွယ်ခံရသည်။ ဈာန်ရရှိမှုမက

သတ္တဝါအားလုံးတို့၏စကားကို နားလည် နိုင်သော မာဂဓဘာသာကိုလည်း တတ် မြောက်တော်မူလေသည်။ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ဖြင့် လူပြည်

တွင်မက နတ်ပြည်တွင်ပါကျော်ကြား၍ နတ်၊ သိကြားများပင် လာရောက် ဆည်း ကပ်ကိုးကွယ်ကြ၏။ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးသည် သက်တော် (၁၂၅) နှစ်၊ ဝါ တော် (၁၀၅) ဝါရလျှင် ခန္ဓာဝန်စွန့်တော် မူသည်။

ခန္ဓာဝန်စွန့်တော်မူခင် သက်တော် (၅၈) နှစ်အရွယ် တစ်ညသောအခါတွင် အိပ်မက်မြင်မက်လေရာ အိပ်မက်ထဲတွင် အမိမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးအတွင်းဝယ် ရွှေ၊ ငွေ ကျောက်သံပတ္တမြား စသည်တို့ သွန်းလောင်းပူဇော်ထားသော ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များရှိပါသော်လည်း ဝါးနီး ဖြင့် ရက်လုပ်ပူဇော်ထားသော ရုပ်ပွား တော်၊ ဆင်းတုတော်မရှိသေးပါသော ကြောင့် ဝါးနီးဖြင့်ရက်လုပ်၍ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်တစ်ဆူတည်ထားကိုးကွယ် တော်မူပါရန် နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်း က လာရောက်လျှောက်ထားတောင်းပန် လေသည်။ လျှောက်ထားတောင်းပန် သည်ကို လက်ခံတော်မူပြီးလျှင် နောက် တစ်နေ့နံနက်၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ဦးခမ်းရှမ်းနှင့်ခုံသမာဓိအမတ်နှစ်ဦးတို့ကို ခေါ်ယူစေပြီးလျှင် အိပ်မက်အကြောင်း ကို မိန့်ကြားလေသည်။ မြို့စားမင်းနှင့် ခုံသမာဓိအမတ်များကလည်း များစွာ သဘောတူ ဝမ်းမြောက်ကြပြီးလျှင် မည်သို့မည်ပုံတည်ထားကိုးကွယ်ရက်လုပ် ရမည်ကိုတိုင်ပင်လျှောက်ထားလေသည်။

ဝါးခတ်သွားမည့်သူများမှာ အပျို၊ လူပျိုစစ်စစ်ဖြစ်ရန်လိုကြောင်း၊ အမည် တွင် ရွှေ (ခမ်း)၊ ငွေ (ဝင်း)၊ ကျောက် (ကျောက်မျက်ရတနာ) (ရှန်) စသည်တို့ ပါရှိရန်လိုကြောင်း၊ အပြစ်အနာဆာ ကင်း၍ အဆစ်ကြဲကြ တစ်နှစ်သားဝါး ကောင်းဝါးရင်ကို သုံးလံခွဲအရှည်ခတ်ရ မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး မှဆက်လက်အမိန့်ရှိပါသည်။ မိန့်မှာချက် ကို ဦးထိပ်မှာပန်ဆင်ကြလျက် ကောဇာ သတ္တရာဇ် ၇၀၀ ပြည့်နှစ်၊ နတ်တော်လ ဆန်း ၈ ရက်နေ့တွင် ဝါးများကိုစတင်ခတ် ကြသည်။ ဝါးခတ်မသွားမီ ကာလသား သမီး (၅၇)ဦးတို့သည် ဆရာတော်ဘုရား ကြီးထံမှ ငါးပါးသီလခံယူဆောက်တည် ကြသည်။ အရှည်သုံးလံခွဲ၊ တစ်နှစ်သား ဝါးကောင်းဝါးသန်များကို တစ်ရက်တည်း အပြီးခတ်ကြသည်။ ခုတ်ပြီးသားဝါးများ ထံမှ စိတ်တိုင်းမကျသည့် ဝါးများကို မဏ္ဍပ်ထိုး၍ ထိုမဏ္ဍပ်ထဲတွင် နီးဖြာကြ သည်။ ကောဇာသတ္တရာဇ် ၇၀၀ ပြည့်နှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့တွင်

နီးဖြာမည့်သူအားလုံး ငါးပါးသီလခံယူ ဆောက်တည်ကြပြီးလျှင် နီးများကိုစတင် ဖြာကြလေသည်။ ဖြာထားပြီးသောနီး များ ကြာရှည်ခံရန်နှင့် ပိုးမထိုးနိုင်ရန် အတွက် ရေစိမ့်ရန်လှအပ်လာသည်။

နီးများကို ရေကန်တူး၍ ရေကန်၌ စိမ့်ကြရန် အချို့ကအကြံပြု၏။ ပါကန်ရွာ အနီး ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော နမ့်နုံး ချောင်း၌စိမ့်ကြရန်အချို့ကအကြံပြုသည်။ အများသဘောအရ ရေကန်တူး၍ စိမ့် ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင် ရေကန်တူး ၍ နီးများထည့်ထားကြသည်။ နမ့်နုံး ချောင်းမှရေကို ကန်ထဲခပ်ထည့်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သောရေရရှိ ရန်အတွက် နောက်တစ်နေ့၌ မည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရေမချိုး၊ အဝတ် မလျှော်ကြရန် အမိန့်ထုတ်လေသည်။

၎င်းနေ့ည နတ်တော်လကွယ်နေ့ မှစ၍ မိုးများသည်းထန်စွာရွာသွန်းရာ ခုနစ်ရက်ခန့်လီစေ့မှတိတ်လေတော့၏။ နမ့်နုံးချောင်းမှ ရေတက်ပြီးလျှင် စိမ့်ထား သောနီးများရေထဲမော့ပါသွားလောက် ပြီးဟု အားလုံးကမှတ်ထင်ကြလေသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ပြာသိုလဆန်း ၇ ရက်နေ့တွင် သွားရောက် စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရာ စိမ့်ထားသောနီးများမော့ပါ မသွားဘဲ ရေများပြည့်လျှင်နေသည့်အပြင် ငါး၊ ပုစွန်၊ လိပ် စသော ရေနေသတ္တဝါ များ မြူးထူးပျော်ပါးကျက်စားနေသည် ကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ် များက ငါးများ၊ ပုစွန်များ၊ လိပ်များ

အသွင်ဖန်ဆင်း၍ လာရောက်ပူဇော်ကြ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး မှ မိန့်ကြားပြီးလျှင် ပြာသိုလဆန်း ၈ရက် နေ့တွင် နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို စတင်ရက်လုပ်ကြသည်။ နီးများကို

ဆယ်ယူလိုက်သောအခါ ငါး၊ ပုစွန်၊ လိပ် များ အလိုအလျောက်ပျောက်ကွယ်သွား သည်ကိုအံ့ဩစွာတွေ့မြင်ရသည်။ ပြာသို လဆန်း ၁၁ ရက်နေ့ နီးဘုရားရက်လုပ် သည့်နေရာသို့ လက်တွင် တောင်ငွေ၊

နီးဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ဖောဇိညောင်ပင်နှင့် ဘုရားဖူးများ တည်းခိုနားနေဆောင်

ဘုရားဖူးများ တည်းခို နားနေဆောင်အား တွေ့ရစဉ်

အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်တူးဖော်ထားသော သမိုင်းဝင် နီးစိပ်ကန် (နီးဘုရားကျောင်းချောက်ခံနှင့်)

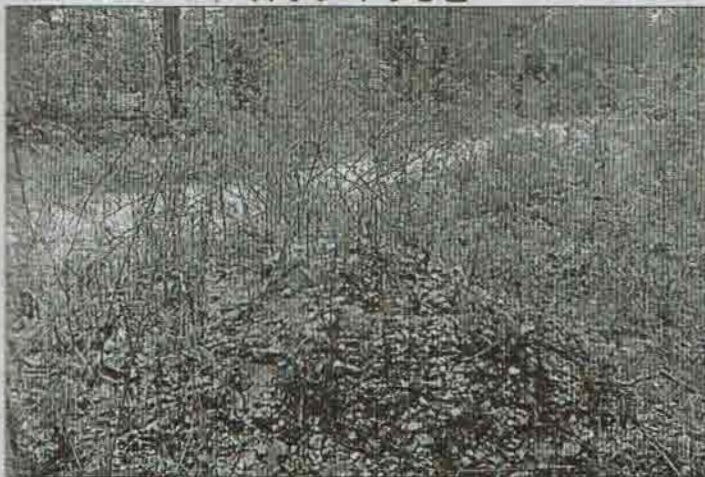

သမိုင်းဝင် နီးစိပ်ကန်တော့၌ စိုက်ထူထားသော သတိပေးဆိုင်ဘုတ်

လိင်
သွား
ပြာသီ
လုပ်
ငွေ

ဘုရားပွဲကျင်းပရာ ကွင်းပြင်ကြီး

မိုင်းခတ်မြို့နယ်နှင့် မိုင်းနန်းနယ်ကြားရှိ ဒဲပုံစေတီတော်

မိုင်းခတ်နှင့် မိုင်းနန်းနယ်နယ်စပ်အကြားရှိ ဒဲပုံစေတီတော်နှင့် ဦးအေးမင်း (ကျိုင်းတုံ) (စက်နှင့်ထိုးထားသဖြင့် စေတီတော်ပြားနေခြင်း ဖြစ်သည်)

ပန်းပေါ်တွင် တောင်းနှစ်လုံးထမ်းထားသော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်အဘိုးအို တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ အဘိုးအိုက ဘာလုပ်နေကြပါသလဲ

ဟု မေးရာ နီးဘုရားတစ်ဆူရက်လုပ် ပူဇော်နေကြကြောင်းပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်သည်။ အဘိုးအိုအား မည်သည့် အရပ်ကနည်း၊ မည်သည့်ကိစ္စဖြင့်လာ

ရောက်ရပါသနည်း၊ အသက်အရွယ် ကောမည်မျှရှိပါပြီနည်း၊ ဝါးနီးရက်လုပ် တတ်ပါသလော၊ ရက်လုပ်တတ်လျှင် ဖြင့် ကူညီရက်လုပ်ပေးနိုင်ပါသလော စသဖြင့် စုံစမ်းမေးမြန်းလေသည်။ ရွာသူ ရွာသားများ၏ စုံစမ်းမေးမြန်းမှုကြောင့် အဘိုးအိုက သူ့အသက် (၈၇)နှစ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကွမ်းရွက်များကိုရောင်းချခြင်းဖြင့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေကြောင်း၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်လှည့်လည်၍ ကွမ်းရောင်းချနေပါသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ နီးဘုရားတစ်ဆူရက်လုပ်ပူဇော်နေသည်ကိုမတွေ့ဘူးသေးပါကြောင်း ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။ ကူညီရက်လုပ်ပေးမည်ဆိုပါက ပါလာသမျှသောကွမ်းရွက်အား လုံးကိုဝယ်ယူမည်ဟုပြောရာ နီးဘုရားတော့ဖြင့်မရက်လုပ်ဘူးကြောင်း၊ တခြားပစ္စည်းပစ္စယများကိုသာ ရက်လုပ်ပေးကြောင်း၊ အများကကူညီစေလိုလျှင် မိမိအနေဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီရက်လုပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

အဘိုးအို၏ ထူးခြားချက်မှာ နီးများကို ကူညီရက်လုပ်ပေးပြီးလျှင် ထမင်းစားချိန်တို့၌ လည်းကောင်း၊ ညဘက်အိပ်ချိန်တို့၌ လည်းကောင်း မယောင်မလည်ဖြင့် ပျောက်ပျောက်သွားသည်။ အတူတကွ ဝိုင်းဝန်းရက်လုပ်ကြသူများကလည်း အဘိုးအိုနှင့်တွေ့နေသည့်အခါ သတိမရကြဘဲ ညဘက် အိမ်ပြန်ရောက်၍ အိပ်စက်အနားယူကြသောအခါမှပင် မည်သည့်နေရာ၌ ထမင်းစား၍ အိပ်စက်အနားယူသည်ကို မေးမြန်းရန်သတိရကြသည်။ နောက်တစ်နေ့၌လည်း နေ့ဘက်၌ သတိမရကြဘဲ ညဘက်အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါမှပင် မေးမြန်းရန်သတိရကြတော့သည်။ သို့ဖြင့် နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ရက်လုပ်ရာမှ မျက်နှာတော်မှလွဲ၍ အကုန်ပြီးစီးပြီးဖြစ်ရာ ထိုနေ့အဖို့ အလုပ်သိမ်းကြလေသည်။ မျက်နှာတော်ကိုကြည့်ညှိဖွယ်ဖြစ်အောင် နောက်တစ်နေ့၌ အပြီးကြီးစားရက်လုပ်ကြမည်ဟု အားရဝမ်းသာတော့နှစ်လျက် အိပ်စက်အနားယူကြလေသည်။

မနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်၍ မြို့စားကြီးနှင့်တကွ ကိုယ်ရံတော်များ ကြွချီလာသောအခါ ရက်လုပ်မပြီးစီးသေးသော နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှာ အကုန်အစင်ရက်လုပ်ပြီးစီးနေသလိုကို ဖြေတွေ့ရလေသည်။ ကြည့်ညှိဖွယ်ရာအချိုးအဆစ်ပြေပြစ်တင့်တယ်သောမြို့စားကြီးမှ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ပြီး

www.burmeseclassic.com

လျှင် ရက်လုပ်ပေးသော အဘိုးအိုအား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုကြီးများ ချီးမြှင့် တန်တော့လိုသောကြောင့် လက်အောက် ငယ်သားများအားသွားရောက်ရှာဖွေခိုင်း လေသည်။ ရွာပေါင်း (၄၅) ရွာ လူလွတ် ၍ သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေ ခိုင်းသော်လည်းပဲ အဘိုးအို၏အရပ်အ ယောင် အစအနမူ မတွေ့ရ၊ မမြင်ရပေ။ သို့ဖြင့် နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား သစ်စေးများသုတ်၍ရွှေသက်နန်းကပ်လျှ ခြင်း၊ သီတင်းသုံးရန် ဝန္တကုဋ်တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ သက္ကရာဇ် ၇၀၂ ခု သိမ်ဆောက်ခြင်း၊ သက္ကရာဇ် ၇၀၃ ခု ဆရာတော်စံကျောင်းဆောက်လုပ်လျှ ဒါနံခြင်းများ ဆက်လက်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ပုဂ္ဂို ဘိသေကအနေကတင်အခမ်းအနား နှင့် ဝန္တကုဋ်တိုက်၊ ဆရာတော်စံကျောင်း နှင့် သိမ်တိုက် ရေစက်သွန်းချ လျှဒါနံ အမှုဝေခြင်းအခမ်းအနားကို သက္ကရာဇ် ၇၀၃ ခု၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ကျင်းပခဲ့ ကြသည်။ ထိုအခါမှစ၍ နှစ်စဉ် ဘုရားပွဲ တော်ကို ကဆုန်လဆန်း ၈ ရက်နေ့မှ လပြည့်နေ့အထိ စီရင်ကျင်းပကြလေ သည်။ ဘုရားပွဲတော်၏ ထူးခြားချက် တစ်ရပ်မှာ ပွဲတော်ရက်အတွင်း မီးရွာပါ သည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မပျက်မကွက်ရွာ ပါသည်။ မီးခေါင်သည်နှစ်များတွင်သော် မှ ဘုရားပွဲတော်ရက်အတွင်းရွာသည်ကို ယနေ့ယခုအချိန်အထိ တစ်နယ်လုံးမှ လက်ခံယုံကြည်ရသည်။ မင်္ဂလာအခမ်း အနား၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ အိပ်မက် မြင်စက်သည်မှစ၍ သိကြားမင်းသည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်အဘိုးအိုယောင်ဆောင် ၍ လာရောက် ကူညီရက်လုပ်သည်ကို ရှင်းလင်းပြောပြသောအခါ မိုင်းနှုန်း တစ်နယ်လုံးမှ ရွာသူရွာသားများသည် အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့ဖြင့် သာဓု အနုမောဒနာပြုကြလေသည်။ မိမိတို့ ဒေသ၌ ဤကဲ့သို့ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် တန်ခိုးကြီးမားသော ရုပ်ပွားတော်မြတ် ကြီးတစ်ဆူကို ထည်ထားကိုးကွယ်ပူဇော် ခွင့်ရကြသဖြင့်လည်း များစွာဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူလျက်ရှိနေကြသည်။

နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ပုံရမ်းအခေါ် ဖကျောက်အင်းဆန်၊ ရှမ်းအခေါ် ဖလားအင်းဆန်ဟူ၍ ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ဆက်ကပ်လျှဒါနံလေ သည်။ ဖကျောက် - ဗုဒ္ဓဘုရား၊ အင်း - သိကြားမင်း၊ ဆန် - ရက်လုပ်ခြင်း၊ သိကြားမင်းရက်လုပ်သောဘုရား ဟု

အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ နီးဘုရားကိုယ်တော် မြတ်ကြီး၏ တန်ခိုးတေဇ်အာနုဘော် ကြောင့် ၎င်းဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ဆန်ရေ စပါးပေါများ၍ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာ သည်ဟု အစဉ်အဆက်ပြောဆိုယုံကြည် ကြလေသည်။

နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရက် လုပ်ပူဇော်ပြီးစီးသည်မှ နှစ် (၂၀၀) ခန့် အရ သက္ကရာဇ် ၉၀၀ ခန့်တွင် ယိုးဒယား ဘက်မှ ဇင်းမယ်ကလောင်လူမျိုး (ယွန်း ကလောင်လူမျိုး)တို့ လာရောက် ထိပါး နှောင့်ယှက်ကြသဖြင့် ဒေသခံများသည် ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ်၊ ဇင်းမယ် စသော အရပ်များသို့ စစ်ဘေးရှောင်ကြလေ သည်။ နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှာ ကိုးကွယ်ပူဇော်မည့်သူမရှိဘဲ တောတောင် ထဲတွင် တစ်ပါးတည်း နှစ်ပေါင်း (၂၀၀) ခန့်ဆင်းရဲရွာသီတင်းသုံးနေထိုင်ခဲ့ရရှာ သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၁၀၀ ခန့်အရတွင် ယိုးဒယားပြည် ဇင်းမယ် (ကျိမ်းခိုင်) ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိ ပေပင် တစ်ပင်၏ ပေရွက်များပေါ်တွင် မိုင်းနှုန်း နီးဘုရားနှင့် သက်ဆိုင်သော သမိုင်း ကြောင်းစာများ အလိုအလျောက်ပေါ် နေသည်ကို ဘုန်းတော်ကြီး (၂) ပါးက တွေ့ရှိရာမှ ရှာဖွေလိုစိတ်ပြင်းပြလာကြ သည်။

ထိုနောက် ယိုးဒယားဘုန်းတော် ကြီးနှစ်ပါးသည် ကျိုင်းတုံမြို့သို့ကြွရောက် လာကြပြီးလျှင် ကျိုင်းတုံတော်ဘွားကြီးထံ တွင် အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ အကူ အညီတောင်းခံရာ ဇော်ဘွားကြီး၏အကူ အညီဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများအတွင်း ၌ ဆင်းရဲရွာသီတင်းသုံးနေတော်မူသော နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုပြန်လည် ဖြေတွေ့ရလေသည်။ ထိုအချိန်မှစတင်၍ ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းနှုန်းအဆက်အနွယ်များ ပြန်လည်လာရောက်နေထိုင်ကြရာ ယနေ့ အထိပင် ဖြစ်သည်။

■ နီးဘုရားရုပ်ပွားတော်သီတင်းသုံးရာ ဌာန

ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း ကျိုင်းတုံ မြို့၏ မြောက်ဘက် မိုင် (၅၀) အကွာ၊ မိုင်းခတ်မြို့၏ အနောက်မြောက်ဘက် (၇) မိုင်အကွာရှိ မိုင်းနှုန်းကျေးရွာအုပ်စု ဝင်ပါကပ်ရွာတွင် တည်ရှိသည်။ မိုင်းနှုန်း သည် နယ်ကိုဆိုလိုသည်။ မိုင်းနှုန်းရွာဟု မရှိပါ။ ဘုရားကြီးတည်ရှိရာမှာ မိုင်းနှုန်း နယ်ရှိ ပါတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လည်း မိုင်းနှုန်းနီးဘုရားဟူသော ပြော

စမှတ်ပြုကြသည်။ အလားတူပင် မိုင်းနှုန်း နယ်နှင့်တစ်ဆက်တည်းရှိသော မိုင်းညင်း ဆိုသည်မှာလည်း ရွာသုံးရွာကို စု၍ခေါ် ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

■ လမ်းညွှန်

ဘုရားဖူးသွားရောက်ကြသော ဒေသခံများအတွက်မူ ကား၊ ဆိုင်ကယ် တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခြေကျင်လမ်း လျှောက်၍ လည်းကောင်း အလွယ် တကူ သွားရောက် ဖူးမြော်နိုင်ကြသည်။ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ ဧည့်သည်များ အတွက်မူ ကျိုင်းတုံမှတစ်ဆင့် မိုင်းခတ် ကားကိုစီး၍ မိုင်းခတ်သို့ရောက်အောင် လာပါ။ ကားခံမှာ (၈၀၀၀) ကျပ်ကျသင့် ပါသည်။ မိုင်းခတ်မှတစ်ဆင့် မိုင်းနှုန်းသို့ ဆိုင်ကယ် သို့မဟုတ် လမ်းလျှောက်၍ သွားရောက်ဖူးမြော်နိုင်ပါသည်။ ဘုရား ပွဲတော်ကာလအတွင်း၌ ဒေသခံများ သည် တစုတစေးဖြင့် တဖျော်တပါး လမ်းလျှောက်၍ ဘုရားဖူးသွားကြသည်။ ဘုရားလည်းဖူး၊ လိပ်လည်းမတူးရပါ။ ဘုရားလည်းဖူး၊ ဈေးလည်းရောင်းရခြင်း သာဖြစ်ပါသည်။ မိုင်းခတ်မြို့နယ်နှင့် မိုင်းနှုန်းနယ်နှစ်ခုအကြားတွင် ခဲပုံစေတီ တော်ရှိသည်။ နယ်နှစ်နယ်ကို ခဲပုံစေတီ တော်ဖြင့်သတ်မှတ်ထားသည်။ ဘုရား ဖူးသွားမည့်သူသည် မိုင်းခတ်မှ ခဲတစ်လုံး ကိုယူလာ၍ထားခဲ့ရသည်။ ဘုရားဖူးခံရ စဉ်တစ်လျှောက် အန္တရာယ်ကင်း၊ ဘေး ရှင်းသည်။ ခူးနား၊ ခါးနားပျောက်သည်ဟု အယူရှိကြသည်။ မူလက စေတီမို့မိုင်းလေး ဖြစ်သော်လည်း လမ်းချဲ့ရာမှ လမ်းနှင့် မလွတ်ရာ စက်နှင့်ထိုးသဖြင့် စေတီတော် ကပြားသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

■ ပုံတော်အနေအထား

နီးဘုရားဆင်းတုတော်၏ ဉာဏ် တော်အမြင့်မှာ (၉) တောင်၊ တင်ပျဉ်ခွေ နှစ်ဖက်အကွာအဝေးမှာ (၆) တောင်ရှိ သည်။ လက်ဖဝါးတော်နှစ်ဖက်ကိုလှန်၍ ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင်တင်လျက် ဇာက်မဲ လက်ပေါ်တွင် လက်ယာလက်ထပ်ကာ လက်မချင်းတေ့ဆိုင်ထားလျက် မျက်လွှာ ချထားသော ဈာနမုဒြာ (သို့) ယောဂ မုဒြာ (သို့) သမာဓိမုဒြာ ဖြစ်သည်။ အကြောအခြင်များကို မတောင့်တင်းစေ တ် သက်သောင့်သက်သာထိုင်တော် လျက် ဈာန်ဝင်စားနေပုံ၊ သမာဓိပုံ မျိုး ဖြစ်သည်။ ဤဈာနမုဒြာကို ကိုယ် ကြည့်များသည် သမထုန်းပေါက် မြောက်ခြင်း၊ စိတ်တည်ငြိမ်အေးချမ်းခြင်း၊

ဦးနှိုး
ညို
ချီ
သော
ကယ်
လမ်း
လွယ်
ညို
များ
ခတ်
အောင်
ညောင်
နိုးသို့
က်၍
ဘုရား
ခံများ
တပါး
သည်။
ရပါ။
ခြင်း
သန်နှင့်
စေတီ
စတီ
ရား
စံလုံး
ခေမိုး
အား
ပုံဟု
လေး
နှင့်
တတ်

သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုးတန်ခိုးအထွေထွေပေါက်
မြောက်ခြင်း၊ အဘိညာဉ်များရရှိခြင်း၊ မီး
လောင်၊ ရေမနစ်ခြင်း၊ အဆိပ်ရှိသတ္တဝါ
များ၊ ရန်သူများ မနှိပ်စက်နိုင်ခြင်း၊
ဓာတ်သဘောအပြည့်အဝရှိခြင်း၊ ထွက်
ရပ်ပေါက်လွယ်ခြင်း၊ မကောင်းကျိုး
ဟူသမျှ လောင်ကျွမ်းချုပ်ငြိမ်းစေခြင်း
သော အကျိုးထူးများရရှိနိုင်ကြောင်း
ဝိနောယာနကျမ်းဝန်များ၌ ဖွင့်ဆိုထား
သည်။

တပေါစ - မြိုးခြံစွာကျင့်ခြင်း
မင်္ဂလာ၊ ဗြဟ္မစရိယ-မြတ်သောအကျင့်
ကိုကျင့်ခြင်းမင်္ဂလာ၊ အရိယာသစ္စာန-
အရိယာတို့သာ သိမြင်အပ်သော ဒုက္ခ၊
သမုဒယ၊ နိရောဓ၊ မဂ္ဂသစ္စာလေးပါး
တို့ကို ထင်လင်းစွာ သိမြင်ရခြင်းမင်္ဂလာ
များတို့ကို ရည်ရွယ်ပုံဖော်ထားသည်။

ဦးအေးဓမ္မန္တရသန့်လွတ်မြောက်
မှု ဝိပုတ္တိရသတို့ကို ရရှိခံစားနိုင်သည်။
ဇာတိပိက္ခယတရား (၃၇) ပါးအနက်
ဓာန်တရားကို ပဓာနအားဖြင့် ရည်ရွယ်
ထားသည်။ တည်ထားကိုးကွယ်သော
ရွာအနေဖြင့် ရွာသည် လည်းကောင်း၊
ရပ်ကွက်သည် လည်းကောင်း၊ မြို့နယ်
သည် လည်းကောင်း၊ ခရိုင်သည်
လည်းကောင်း၊ တိုင်းနယ်ပြည်နယ်သည်
လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံသည်လည်းကောင်း
ဆန်ရေစပါးပေါများပြီး အေးချမ်းသာ
ယာစည်ပင်တိုးတက်သည်ဟု ဆရာအစဉ်
အဆက်မိန့်ဆိုခဲ့ကြသည်။

■ ရက်လုပ်ပုံအနေအထား

နီးဖြင့်ရက်လုပ်ထား၍ အပေါ်
သစ်စေးသရိုင်းကိုင်ကာ ရွှေသက်န်း
ကပ်လျှာထားသည်။ အနုပညာလက်ရာ
မြောက်လှသဖြင့် နီးဖြင့်ရက်လုပ်ထား
သည်ကို ယခုခက်ကြီးဖြစ်နေတတ်သည်။
ရွှေဖြင့်သွန်းလောင်းပူဇော်ထားသကဲ့သို့
ထင်မှတ်မှားရလေသည်။ ၂-၆-၂၀၀၈
ရက်နေ့၌ ကျွဲငါးတုံမြို့နယ်မှ ရသေ့ကြီး
ကျောက်စိထပ် ဦးစိုးဦး ကိုယ်တော်မြတ်
ကြီး၏ အတွင်းပိုင်း ဦးခေါင်းတော်မှစ၍
ခါးတော်အောက်ပိုင်းအထိ ရေရှည်
တည်ထိုင်စေရန် သီချည်သံဇွေးများဖြင့်
အချိုကျရစ်ခွေ၍ ပြုပြင်လှူဒါန်းခဲ့ရာ
ရက်သတ္တဝတ်ကြာမြင့်လေ၏။ ၆-၆-၂၀၀၈
တွင် ရသေ့ကြီးမှ မူလပလ္လင်တော်မှ
သစ်တုံးအချို့သည် ဆွေးပြည့်နေသဖြင့်
အုတ်အင်္ဂတေတို့ကို အသုံးပြု၍ ပလ္လင်
တော်အသစ်ကို လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့သည်။
ယခင် မူလပလ္လင်တော်၌ သီတင်းသုံးစဉ်

အခိုက်ဝယ် ဘုရားကြီး၏အောက်အတွင်း
သို့ဝင်၍ အထက်သို့ဖော်ကြည့်လိုက်လျှင်
ရက်လုပ်ထားသောနီးများကို မျက်ဝါး
ထင်ထင်တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ယခုပလ္လင်
တော်ကို အသစ်တစ်ဖန်ပြုပြင်လိုက်
သဖြင့် အောက်သို့ဝင်၍ ဖူးမြော်ခွင့်
မရတော့ပေ။

နီးဘုရားစံကျောင်းတော်

စံကျောင်းတော်၏အဝင်ဝလျှောက်
လှေကားတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နဂါးရုပ်
တစ်ရုပ်စီရှိသည်။ တံခါးမကြီး၏ဘေး
တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ လူမင်းသမီးနှင့် နတ်
မင်းသမီးတို့၏ရုပ်တူရှိသည်။ တံခါးမကြီး
သည် လျှောက်ခါးပြစ်ပြီး အပေါ်ထွင်
နတ်မင်းကြီးလေးပါးကို တစ်မျက်နှာလျှင်
တစ်ပါးထွင်းထုထားသည်။ ဘုရားကိုယ်
တော်မြတ်ကြီး၏ ဘေးပတ်လည်ကို လူ
တစ်ရပ်အမြင့်ရှိ မှန်အကြည်ဖြင့် ကာရံ
ထားသည်။ နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်
ကြီးနှင့်အတူ ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်၊
ဆင်းတုတော်များပါ သီတင်းသုံးနေ
သည်ကို ကြည့်ညိုဖွယ်ဖူးတွေ့နိုင်သည်။

■ နီးဘုရားကျောင်းပရိဝုတ်

ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ဘုရားဖူး
များ အဆင်ပြေပြေ စိတ်လက်အေးချမ်း
စွာတည်းခိုနိုင်ရန် အဆောင်များကို
အတန်းလိုက်တစ်မျှတစ်ခေါ်ဆောက်
လုပ်ထားသည်။ ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်
ခန်းတို့ကိုလည်း လုံလုံလောက်လောက်
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဆောက်လုပ်ပေးထား
သည်။ မိုင်းဖုန်းဆရာတော်သီတင်းသုံး
ရန် ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်ဆောက်
လုပ်လှူဒါန်းထားသည်။ ထိုကျောင်း
ဆောင်တေး၌ နတ်စင်နတ်ကွန်းတစ်ခု
ရှိရာ အထဲ၌ လက်တွင် ဆေးတောင့်
တင်ထားသောနတ်သုဇယ်အရုပ်တစ်ရုပ်
ရှိသည်။ ဘုရားဖူးများအနာရောဂါကင်း
ရှင်းလျက် စိတ်လက်အေးချမ်းစွာ ဘုရား
ဖူးနိုင်ကြစေရန် စောင့်ရှောက်လျက်ရှိ
သည်။ ဘုရားကျောင်း၏အဝင်မှခိုးအား
၄-၄-၂၀၁၀ နေ့တွင် စတင်လုပ်ဆောင်
၍ ၂၃-၄-၂၀၁၀ ရက်တွင် အပြီးသတ်
သည်။ အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန်များ
ဖြင့် မှခိုး၏အပေါ် အလယ်တည့်တည့်
တွင် သီကြားမင်းပုံရုပ်တူအား စည်ကား
သိုက်မြိုက်စွာ ပင်ဆောင်တည်ထားကြ
သည်။ ခုနစ်ရက်သားသမီးများနှင့်ခေသခဲ
ရွာသူရွာသားများတို့၏ ကောင်းမှုဖြစ်
သော ဝါ ယာတွင် နဂါးတစ်ကောင်စီခြံရံ
လျက် သီကြားမင်း၏ ရုပ်တုပုံတော်ကို

မှန်ဝအပေါ်တွင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။
မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိ တောင်ထိပ်ပေါ်၌
တိုးတောင်ပြည့်စေတီတစ်ဆူတည်ထား
သည်ကိုလည်း သွားရောက် ဖူးမြော်နိုင်
ပါသည်။

■ နီးစိမ်ကန်နှင့် ဘုရားပွဲကျင်းပရာကွင်း
ပြင်ကြီး

ဘုရားဝင်းဘေးမှ ကုန်းဆင်းလမ်း
အတိုင်းလိုက်သွားပါက ညာဘက်တွင်
သမိုင်းဝင် နီးစိမ်ကန်ကိုတွေ့နိုင်ပါသည်။
ကန်ဘေး၌သတိပေးဆိုင်ဘုတ်စိုက်ထု
ထားသည်။ နီးစိမ်ကန်နှင့် တစ်ဆက်
တည်း ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပရာ ကွင်းပြင်
ကျယ်ကြီးကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ဘုရားပွဲ
တော်မှာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှာလာ
ရောက်ကြသဖြင့် စည်ကားလှသည်။
ဒေသထွက်ကန်များကို ရောင်းချကြ၍
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကျင်းပကြသည်။ မီးရှူး
မီးပန်းများပစ်ဖောက်လွှတ်တင်၍ ဘုရား
ပူဇော်ကြသည်။ မည်သည်မီးရှူးက
အဝေးဆုံးရောက်နိုင်သည်ကို အမြင့်ဆုံး
ရောက်နိုင်သည်ကို ယှဉ်ပြိုင်ပစ်လွှတ်ကြ
သည်။ ငွေကြေးများဖြင့် လောင်းတမ်းပြု
၍လွှတ်တင်ကြသည်။ အဝေးပစ်မီးရှူးနှင့်
အမြင့်ပစ်မီးရှူးဟူ၍ ခစ်ဖျိုးရှိသည်။ မီးရှူး
လွှတ်တင်သည်စင်ကို တည်ဆောက်ပေး
ထားသည်။ ကွင်းပြင်ကြီးဘေးပတ်လည်
၌ ဌာနဆိုင်ရာရုံးအဆောက်အအုံများ
ရှိသည်။ ဘုရားကြီးစံကျောင်းပေါ်၌သာ
ကွက်ကွက်လေးမီးရှူးပြီး ဘုရားပွဲကျင်းပ
ရာကွင်းပြင်၌ မီးတစ်စက်မမရွာသည်
ကိုလည်း အံ့ဩစွာကြားသိနိုင်သည်။
နီးဘုရား၏တန်ခိုးတော်ကြောင့်ပုံဟူလည်း
အားလုံးမှ ကြည်ညိုကြသည်။

■ နီးဘုရားဗဟိုပြုလှူထုလုပ်ရားမှု

များသောအားဖြင့် ကျေးလက်နေ
တောသူတောင်သားတို့သည် ရရစားစား
ဖြင့် ဘဝကိုကြောင့်ကြမဲ့ဖြတ်သန်းနေကြ
သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အမှန်တကယ်
နားလည်တတ်ကျွမ်း၍ ယုံကြည်သတိဝင်
သုဦးရေ နည်းပါးကြသည်။ လှပြောသူ
မြော်ဖြင့် အများယောင်၍ လိုက်ယောင်
ကြသည်။ တစ်ဖက်နိုင်သည့် လူဦးရေယို
စိမ့်ထွက်နေခြင်းသည် ယခုမျိုးဆက်မှ
စတင်သည်မဟုတ်။ မည်သည့်ခေတ်
ကာလကတည်းက စတင်မှန်းမသိနိုင်
အောင် ကြာရှည်လှချေပြီ။ စာမတတ်
သည့်အတွက် အသိအမြင်ဗဟု
နည်းပါးကြသည်။ စာတတ်ပုံအ
မြင်များပြားသူကလည်း မှားစနစ်ဦး

www.burmeseclassic.com

စသာရိတြပြီး ရုပ်ရေးရွာရေး၌ ထင်သလောက် အကျိုးပြုချိန်မရှိဖြစ်တတ်ကြသည်။ တရုတ်ပြည်နှင့်နီးသဖြင့် ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တို့က နိုင်ငံအထိ တရားဝင်ဝင် မဝင်ဝင်လာရောက်ကြ၍ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းမဟုတ်ဘဲ သတို့သမီးလောင်းလာဝယ်ကြ၏။ ရောင်းချသည့်မိဘများကလည်းရှိ၏။ နားမလည်သဘောမပေါက်၍ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့်လည်းနီးသဖြင့်သွားကြသည်။ မကြားဝံ့မနာသာ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးနှင့်ကြုံ၍ အာအလုပ်

ရိုလုပ်ခဲ့သည်မသိ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် သက်တမ်းမစေ့မီသေကြရသည်။ မိဘအိမ်ကို အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းဖြစ်အောင် ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ရွာဦးက ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလည်း ကျောင်းကြီးကျောင်းကောင်းဖြစ်အောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပေးခဲ့သည်။ မိဘကျေးဇူးရပ်ကျေးဇူးတို့ကိုကျေပွန်စွာဆပ်ပြီးသကာလ အမျိုးကောင်းသမီးလေးသည် ပါလာသောရောဂါဖြင့် ဘဝတစ်ပါးသို့ကူးပြောင်းသွားတော့၏။ သူသာနှင့်အရွယ်ကောင်းသမီးပျိုတို့၏မြေပုံများတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေပြီ။ သေခြင်းတရားသည် ငယ်သော ကြီးသော မခွဲခြားဘဲ ခေါ်ဆောင်သွားရကိ်နိုင်သည်။ ရင်နှင့်စရာ၊ ကြေကွဲရာပင်ဖြစ်သော်လည်း ဖူးကွယ်ထား၍မရသော၊ ချန်လှပ်ထား၍မရသော၊ လှုပ်လှူရှု၍မရသော အမန်တရားတစ်ရပ်။ စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်။ ခြိမ်းခြောက်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ နီးဘုရားကျောင်းကြီးကို ဗဟိုပြု၍ လောကီ၊ လောကုတ္တရာအသိပညာအတတ်ပညာများကို ဖြန့်ဝေပေးနိုင်လျှင် အထိုက်အလျောက် ပြေလည်သင့်သည်။

■ နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ ထူးခြားချက်များ

၁။ ဂျပန်ခေတ် ကျွင်းတုံစော်ဘွား၏ ပုလိပ်အမှုထမ်းတစ်ဦးသည် ဘုရားဝတ်တက်ပြီး ဆီမီးပူဇော်ခဲ့သည်။ ဆီမီးမှမီးထဲတောက်လောင်နေသည်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမသိရှိဘဲရှိနေကြ၏။ ထိုခဏ၌ ဘုရားကျောင်းဆောင်တစ်ဝိုက်တွင် ဆူညံသောမီးခြိမ်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံတို့ဖြင့် လေကြိုးမိုးကြားကျနေတော့သည်။ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကြကာ ရွာသူရွာသားများက တိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်ကြသည်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်တစ်ဝိုက်တွင်သာ ကွတ်ကွတ်လေးမိုးရွာနေသဖြင့် လူများ

စုရုံးပြီး ဘုရားကြီးဆီသို့သွားကြသည်။ လောင်နေသောမီးကို အဆောတလျင် ငြိမ်းသက်ပြီးသည်နှင့် သည်းထန်စွာရွာနေသောမိုးလည်း တစ်ပြိုင်နက်စဲသွားသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့မြင်ရသည်။

၂။ ကာကွယ်ရေးရုံးခေါင်းဆောင်အဖွဲ့မှ ကင်မရာ (၅) လုံး (၆) လုံးတို့ဖြင့် ဘုရားကြီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရာ တစ်ပုံမှမထင်ဘဲရိုနေလေ၏။ ဆရာတော်နှင့်ကျောင်းဆောင်အတွက်အလှူငွေရွာရန်အတွက်ရိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း၊ ရိုက်ခွင့်ပြုပါရန် ခွင့်တောင်းပြီးရိုက်သောအခါမှ ပုံထင်လေတော့သည်။

၃။ မိသားစုတစ်စုသည် လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုတို့ကို ဘုရားကြီးအားဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးဝေရာ ရေစက်ခွက်မှ ရေတစ်စက်မှအောက်သို့ကျမလာ။ လှူဖွယ်တို့မှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော လှူဖွယ်မဟုတ်ဘဲ မအပ်မရာပစ္စည်းများဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ရေစက်ခွက်မှ ရေစက်မကျရခြင်း ဖြစ်သည်။

၄။ မိုးခတ်မြို့မှဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ ဇနီးသည် ဘုရားလာဖူးရာ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုမမြင်ရဘဲရှိနေလေ၏။ ကာယကံရှင်၏ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် ဤမျှသာရေးခွင့်ပြုပါ။

■ နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား ယနေ့ခေတ် ပြန်လည်ပြုပြင်မှု

၁-၆-၂၀၀၈ ရက်နေ့တွင် မိုင်းနန်းနီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးတို့ဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်ကြသည်။ ဘရသေ့ကြီးကျောက်စိထပ်ထံမှ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် တကွ အင်္ဂါငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော သီလ

တော်မြတ်ကို ခံယူကွင့်ကြဆောက်တည်ကြပြီးလျှင် နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား ရှေးမှမပျက် ပြန်လည်ပြုပြင်ခြင်းလုပ်ငန်းကို စတင်ဆောင်ရွက်ကြသည်။

၇-၆-၂၀၀၈ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်ပြုပြင်ခြင်းလုပ်ငန်းအဝဝအောင်မြင်စွာပြီးမြောက်ခဲ့၏။ ဆွမ်းစသည် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး ရေစက်သွန်းချအမျှပေးဝေခဲ့ကြသည်။

အသစ်ပြုပြင်လှူဒါန်းထားသော ပလ္လင်တော်ထက်ဝယ် ကြည်ညိုဖွယ်သက်သောင့်သက်သာ သီတင်းသုံးနေသော နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ယနေ့ယခုအချိန်၌ အဆင်ပြေလွယ်ကူစွာ လာရောက်ဖူးမြော်နိုင်ပါကြောင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်အကျိုးမျှော်၍ နီးဆော်တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည် ယောဂီအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့။

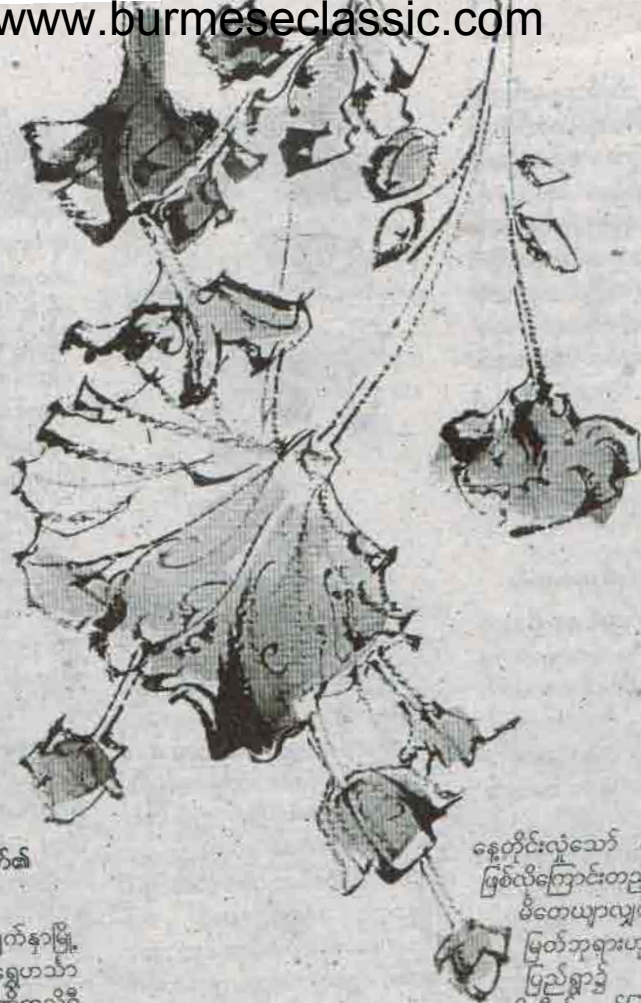
နီးဘုရားကို ဖူးမြော်ဖူးသော နိုင်ငံဝန်ထမ်းထဲတွင် တစ်ခါဖူးမြင်ပြီးလျှင် ထပ်ကာထပ်ကာ ဖူးမြင်ရတတ်ကြောင်း ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ မြန်မာတွင်မက ကမ္ဘာတွင်ပါ ရှားပါးတန်ခိုးကြီးလှသော နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုဖြင့် တစ်ခါတစ်ခေါက်ကြီးစားပြီး လာရောက်ဖူးမြင်ကြပါ။ ဖူးမြင်နိုင်ကြပါစေပါဟု တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

■ ဆုတောင်း

ဤကဲ့သို့ နီးဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ ဘုန်းတော်ဘွဲ့၊ ဂုဏ်တော်ဘွဲ့၊ ဘုရားသမိုင်းတော်မြတ်ကြီးကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ ထုတ်ဖော်ရေးသားခိုးကျူးပူဇော်ရသော ကောင်းမှုကံစေတနာကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်ယောဂီအပေါင်းသူတော်ကောင်းတို့သည် အိပ်မက်ရာမက်ကောင်းစွာမက်၍ နှစ်သက်ကြည့်သာအိပ်စက်နိုင်ကြပါစေ။ မင်္ဂလာကျက်သရေယုတ်ဝေလန်းသဖြင့် ဆန်းပွင့်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းစွာမိုးသောက်အလင်းရောက်လျှင် ထမြောက်နိုးကြားနိုင်ကြပါစေ။ အပါယ်ဒုဂုဏ်ရောက်မည့်အကြောင်း မကောင်းညစ်ဆိုးဒုစရိုက်မျိုးကို သူတော်လက်နက် တရားစက်ဖြင့် ချိုးဖောက်နိုင်ကြပါစေ။ အလောင်းအလာဖြည့်ကောင်းရာသည် သုံးဖြာဆယ်လီ ပါရမီအပေါင်း အကျင့်ကောင်းတွေကို တစ်ဆင့်နှစ်ဆင့် ရင့်သထက်ရင့်အောင် မလုပ်ပဲသေဖြည့်ကျင့်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဦးဝိစိတ္တ (နံ့သားတောရ)

■ စစ်ကိုင်းရွှေဟင်္သာဆရာတော်၏ ဆုတောင်း

ဟင်္သာတစ်ကောင် လေးမျက်နှာဖြူ... စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ရွှေဟင်္သာ... တိုက်သစ်ဆရာတော် အရှင်ပဏ္ဍိတသိရိ... မထေရ်(၁၂၅၅-၁၃၅၇)သည် ပိဋကတ်... စာပေကိုသာမက သက္ကတဘာသာ... ကိုပါ သင်ယူတတ်မြောက်တော်မူသည့်... ဦးသေမရွှေကျင်နိကာယသာသနာပိုင်... လည်း ဖြစ်တော်မူပေသည်။ ဆရာတော်... သည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၌ ရွှေဟင်္သာ... တိုက်သစ်ကို တည်ထောင်တော်မူသည့်... အပြင် စကကျနီတိနိဿယ၊ ရွှေကျင်... နိကာယသာသနာဝင်၊ မြန်မာအလင်္ကာ... တွမ်း စသောကျမ်းပေါင်းများစွာကို ပြုစု... တော်မူခဲ့သည်။ ရဟန်းသိက္ခာ(၈)ဝါ... အရတွင်နေသော၍ အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်နှိပ်... ရသော မြန်မာအလင်္ကာကျမ်းနိဂုံးတွင်... စကပိုဒ်လင်္ကာကြီးဖြင့် ဖော်ပြထားသည့်... မွန်မြတ်ပြည့်စုံသော လိုရာဆုများကို... ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

■ နောက်လာနတ္ထား စာသင်သား... တို့ မခြားငါ့နယ် တတ်စေရွယ်၍ မငယ်... အားဖီး လုံလဲကြီးဖြင့် ဖန်တီးထောင်ပြု... ဤကောင်းမှုကြောင့် ခုဘဝနောက်... တုသိရောက်၍ နောက်ကျကာမ ကံလေ... သကို ထပ်မျှထပ်တူ မကြည့်မြတ် စင်ဖြူ... တရား ပျော်လိုက်စား၍ ဘုရားထီးဝှက်

(အေမေအေအေအေအေအေအေ M.L.A.)
ဦးဉာဏ်ဇော်
ပြုလည်ကောင်းမှု
တောင်းဆုအထွေထွေ (၁၈)

နေ့တိုင်းလုံသော် နတ်ဘုံနတ်ကောင်း... ဖြစ်လိကြောင်းတည့် စောနှောင်းသတ္တာ... မိထေယျာလျှင် ကြော်ငြာထင်ရှား... မြတ်ဘုရားဟု ပွင့်ပြားထိုခါ လူ... ပြည့်ရွာ၌ ချမ်းသာမြင့်မြတ်... တိဟိတ်ဇာတ်ဖြင့် ဉာဏ်ဇော်... တောက်ဟီး မျိုးဆွေကြီး၌ ထိပ်သီးပမာ... များပညာ၍ သညာပဏ္ဍိတ် ဂုဏ်ထူး... တိတ်ဖြင့် အာဒိတ်ထွတ်ဖျား ဟော... တရားကို ကြားစဉ်ပတ္တ ထိုခဏ၌ ပတ္တ... ပဋိသင် အဘိဉာဏ်တည့် ရှစ်တန်သမာ... ပတ် ပြည့်စုံလတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်... ရယူလိုကြောင်း ဆုပန်တောင်းသည်... ဝင့်ကြောင်းဝင့်နွယ် မဆက်ပြီ။

(နောင်ဘဝ၌ တုသိကာနတ်ပြည့်... ဝယ် တရားမွေ့လျော်သော နတ်သား... ဖြစ်ရပါလို၏။ အရိမေတ္တေယျဘုရား... လက်ထက်တွင် ပညာရှိအမျိုးကောင်း... သားဖြစ်ရ၍ တရားဦးနာကြားရကာ... ဝဋ်သိက္ခာလေးပါး၊ အဘိဉာဏ်ခြောက်ပါး၊... သမာပတ်ရစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသောအရဟတ္တ... ဖိုလ်ကိုရရှိပါလို၏။ ရဟန္တာဖြစ်ရပါလို၏... ဆိုလိုပါသည်။)

■ တောင်သမန် အရှင်ကေသဝါဘိဝံသ၏ ဆုတောင်း

ပဒက္ကမ္မရိုင် ပေါက်မြို့... အင်းတိန်ရွာဇာတိ တောင်သမန်... စာချအကျော် အရှင်ကေသဝါဘိဝံသ

(၁၂၉၆ - ၁၃၃၄) သည် နာမည်ကျော် စာချုပ်ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်တိုင်ဆွမ်းခံကြကာ ဆွမ်းဘုန်းပေး လေ့ရှိ၍ ဆင်းရဲခြိုးခြံစွာ သာသနာပြု တော်မူရင်း အဘိဓမ္မတ္ထပါဒပုစ္ဆာဆန်း ကျမ်းနှင့် သင်္ဂြိုဟ်သရုပ်ဆန်းကျမ်းတို့ကို ပြုစုတော်မူခဲ့သည်။ သင်္ဂြိုဟ်သရုပ်ဆန်း ကျမ်း၌ ရိုးရင်း၍ လိုရင်းရောက်သော ဆုတောင်းကို ထုတ်ဖော်ထားခဲ့ပေသည်။

■ ကျမ်းပြုစုရ မြတ်ပညာကြောင့် ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး ပဋိ သမ္ဘိဝါလေးပါးပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်၏ အကြောင်း အထောက်အပံ့ကောင်းဖြစ် ပါစေ။

■ မန်လည်ဆရာတော်၏ ဆုတောင်း

သာသနာတော်တွင် နေလိုလလို ထွန်းလင်းတော်မူသော မကာရလောပ အကျော်ကျေးဇူးရှင်မန်လည်ဆရာတော် ကြီး (၁၂၇၇ - ၁၂၈၂)၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး များမှာ ခိုးကျွမ်းမကုန်နိုင်အောင် များပြား လှပေသည်။ ပြုစုတော်မူခဲ့သောကျမ်း စာအပေါင်းသည်လည်း (၆၀) ကျော် သည်အထိ များပြားခဲ့ပေသည်။ ထိုကျမ်း စာများတွင် 'မဟာသုတကာရီမဃဒေဝ လင်္ကာသစ်ကျမ်း' ကြီးသည် ဗဟုသုတ စွယ်စုံကျမ်းဖြစ်သောကြောင့် နယ်ပယ် အသီးသီးက ပညာရှင်တိုင်း လက်စွဲပြုကြ ရသောကျမ်း ဖြစ်သည်။

မဟာသုတကာရီမဃဒေဝလင်္ကာ သစ်ကျမ်းကြီးကို ဆရာသခင်ကျေးဇူးရှင် တို့ကို ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် သာမ ဂေဘာက သင်ယူခဲ့ရသော မဃဒေဝ ဇာတ်တော်ကြီးကို ကြည့်ညိုလှရှုရှား ဉာဏ်မီးတောက်စ ဆယ်ဝါအရတွင် စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ဘုရားအမှု ရှင်လူ အရေးထွေးရှုပ်သဖြင့် ရုပ်ထားခဲ့ရာ ကာလကြာမြင့်မှ ဆက်လက်ရေးပြန်ရာ ၁၂၆၆ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့် ကျော် ၁၄ ရက်နေ့ (သက်တော် ၅၉) တွင် ဝံ့ ပြီးစီးခဲ့သည်။ (နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့် ကြာသည်။)

မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားသည် တစ်သက်တာ စုဆောင်းဆည်းပူးခဲ့သည့် ဒါန၊ သီလ ဘဝနာကုသိုလ်များနှင့် ဓမ္မ ကျမ်းဂန်များကို ပြုစုရသော ကောင်းမွန် အစုစုကြောင့် ပစ္စေကဗောဓိဆူ၊ ပကတိ သာဝက၊ မဟာသာဝက၊ အဝိသာဝက ဗောဓိတို့ကို ပန်ဆင်တောင့်တတော် မမူပါဘဲ သဗ္ဗညုဘုရားဆုကို တောင့်တ ပန်ဆင်တော်မူခဲ့ကြောင်းကို မဟာသုတ

ကာရီမဃဒေဝလင်္ကာသစ်ကျမ်းကြီးနိဂုံး တွင် ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။

■ ဤသို့ယခု ရေးစီပြုသား ကောင်းမွန်လှစွာ ထူးမြတ်စွာသည် ပညာဘိသိန် မဟာဉာဏ်ကြောင့် ဆုပန် လက်ရောက် မမြောက်သမျှ ဘဝထိုထို ဖြစ်ရာတိုယ်၌ အလိုရှိရာ တွတ္တာသယ ပြီးကိစ္စနှင့် နိမ့်ကျမရှိ ဇာတ်ပညာ ဂုဏ် မဟာတိ အမြတ်စတေ တိဟိတိနေလျှတ် သန္ဓေဥတ္တဋ္ဌ လောင်းမယသို့ ကာမ ညစ်ညူး မယစ်မားဘဲ အထူးမက္ခာ ဉာဏ် သမ္မာဖြင့် ကျွတ်ကာမတ္တ ကျွတ်ကုန်ကြ သား သာဝကဆု ကိုယ်တစ်ခုမျှ လွတ်မှု မကြံ ဆုကြီးသန့်၍ သယမ္မုတ မြတ်ဉာဏ် နှင့် သစ္စနာမံ နန္ဒတ္တခံသည့် သမ္မာသမ္ပုဗ္ဗိ နတ္တရစစ် တမရစစ် တရစ်ရစစ် မင်္ဂလာဉ် ညင်ဖြင့် ခေမာတ ဘသိက္ခာအောင် များလှ တစ်ထွေ ဖော်မိတ်ဆွေတို့ ပေနေရှိသန္ဓေ မကျန်စေအောင် ဆောင်၍ကိုယ်တိုင် မြို့တောင်ကိုင်သိ ပို့နိုင်တုံက သုံးခေတ် တိုင်းကို ကွပ်တိုင်းသိမ်းမြဲ သုံးဘိဝံးလင် ဓမ္မရာဇ်ဟု ဖြစ်စိန်မယွင်း နှလုံးသွင်း လျက် ရိုးရင်းတ္ထနာ ငါပန်ထွာ၏။

■ ရွှေရေးဆောင်ဆရာတော်ကြီး၏ ဆုတောင်း

ခြင်းခြံခရိုင် တောင်သာပြိုနယ် မန်းကျည်းချိုရွာဇာတိ အရှင်အာဒိစ္စရိသီ ဘွဲ့တော်ချည်သော ရွှေရေးဆောင် ဆရာတော် ဦးကြည် (၁၂၀၉ - ၁၂၉၇) သည် မာဂဓ သက္ကတစွယ်စုံ ကျမ်းကျင် သည့်အလျောက် တောင်မြင်တွင် ကြည် တစ်လုံး ဟု ဆီခိုးပြုရသည့်အထိ စာပေ ပို့ချရာတွင် ကျော်ကြားခဲ့ပြီး စာလိက် သိယာ (၁၀၀၀) ကျော်အထိ များပြား အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ရွှေရေးဆောင်ဆရာတော်သည် ဂန္တိရတ္တနိယာမခေါ် ရွှေရေးဆောင်နိယံ၊ ဂန္တိရတ္တနိယာမဝိသယဇနာကျမ်း၊ သောတု ဇနဟိတကာရီကျမ်း စသော ကျမ်းပေါင်း များစွာကို ပြုစုတော်မူခဲ့ရာ သောတုဇန ဟိတကာရီကျမ်းသည် ကျမ်းဝယ်(၉)ကျမ်း ကို ပေါင်းစုထားသောကျမ်း ဖြစ်သည်။ ဂန္တိရတ္တနိယာမဝိသယဇနာကျမ်း၏နိဂုံး၌ ဂါထာ(၇)ပုဒ်ကို ပြဆိုထားသည့် ရွှေရေး ဆောင်ဆရာတော်၏ စနစ်ကျ ပြည့်စုံ သောဆုတောင်းများကို ဖော်ပြပေးလိုက် ပါသည်။

■ ဤအပြေဝိသယဇနာကျမ်းနှင့် တကွ ဂန္တိရတ္တနိယာမမည်သောကျမ်းကို ပြုစီရင်ရသောကောင်းမွန်အခြားသော ကောင်းမွန်အစုစုတို့ကြောင့် ယခုဖြစ်ရ ကြပစ္စုပန်ဘဝ၌သာလျှင် အရိယာမဂ်တို့ ၏အာရုံဖြစ်၍ နက်နိစ္စာသောနိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်နိုင်သေးသည်ရှိသော် သံသရာ ဘဝ ကျင်လည်သမျှကာလပတ်လုံး ဥစ္စာ ပစ္စည်းတို့၌ ငဲ့ကွက်ငြိတွယ်ခြင်းမရှိသူ ဖြစ်ရပါလို၏။ ရေပြည့်အားသည် ခပ်၍ မကုန် နှုတ်ခမ်းခြံလျက် ပိုလျှံထွက်သကဲ့ သို့ ငါအတွက် လိုရာမတ ကြောင့်ကြမရှိ ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ပြုဖွယ်ကိစ္စမုန်သမျှ ပြီးစီးရပါလို၏။ အတတ်ပညာအမျိုးမျိုး တို့၌လည်းကောင်း၊ ပြဿနာအရပ်ရပ် ကို ပြေဆိုခြင်း၌ လည်းကောင်း ကမ်း တစ်ဖက်ရောက် ကူးမြောက်ပြေဆိုနိုင်ရ ပါလို၏။ သူယုတ်မာတို့နှင့် အတူတကွ မပေါင်းဖော်ရပါစေနှင့်။ သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ ပြောဆိုခြင်း၊ ကြံစည်ခြင်း မပြုလုပ်ရပါစေနှင့်။

ဘဝတိုင်းဘဝတိုင်း၌ သတ္တဝါတို့ ၏ အစီးအပွားကို အလိုရှိသူသာဖြစ်ရပါ လို၏။ ပြည့်စုံသောချမ်းသာ၌ ငဲ့ကွက် တွယ်တာခြင်းမရှိဘဲ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ၊ လျှော့စားခြင်း၌ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်တတ်သူဖြစ်၍ ဂုတိယဘဝ တတိယဘဝတို့၌ ယောက္ခားမြတ်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရပါလို၏။ ယခုတောင်း သည့်ဆု မပြည့်စုံခဲ့သည်ရှိသော် အရိမေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားလက်ထက် ၌ မခွတ်တေန် ပြည်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရ ပါလို၏။

ဦးဉာဏ်တော် (သာမဏေကျော်၊ မွေ့စာရိ (A))

၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့
 ၁၂-၃-၁၇ နေ့လယ်ပိုင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်တော် မွန်းလွဲပိုင်းတရားမှတ်
 ပြီးစေတနာ့နေ့စဉ် -
 "ဘိုးဘိုးကြီး ဧည့်သည်"
 ဟု မြေးမလေး ပြောသံကြား
 သဖြင့် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်
 ရာ လုံးဝမမျှော်လင့်သူတစ်ယောက်ကို
 တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာအားရဖြင့် -
 "ဟာ-ထွန်းလှ၊ ဘယ်ကနေဘယ်
 လို့..."

ဟု ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနှုတ်
 ဆက်လိုက်ပါသည်။
 "တစ်လောက ဦးပဉ္စင်းလှည့်နဲ့
 ရွာရောက်လာပါတယ်။ သူတ ခြောက်
 ထပ်ကြီးဝင်းထဲမှာနေတာ။ အဲဒါ မင်း
 အကြောင်းပြောပြလို့ နေရာပါသိပြီး
 တန်းလာခဲ့တာ။ ဘုရားဖူးပဲ။
 ဒီကပြီးရင် ပုဂံသွားမယ်"
 "ဟယ် - ပန်းစိန်၊ မင်း
 တို့ ချိန်းထားကြလို့
 သား"

ကျွန်တော်တို့
 ကောင်းပြောနေစဉ်
 နောက်တစ်ယောက်
 ထပ်ရောက်လာသဖြင့်
 ကျွန်တော်က အံ့ဩစွာ
 မေးလိုက်ပါသည်။

"ဟာ- ထွန်းလှလည်း
 ရောက်နေပါလား။ ချိန်းထား
 ရင်လွှဲပြီးမှာ။ ဒီလိုတိုက်ဆိုင်မှု
 မှီးက တစ်သက်တစ်ခါပဲ"

"ငါက ကျိတ်ထီးရိုးဘုရား
 ဖူးသွားမလို့ ရန်ကုန်ကိုဆင်းလာ
 တယ်။ ငါ့နမိမိသိန်းအိမ်မှာတည်းတယ်။
 ဒီသိန်းနဲ့ နင်နဲ့က နှစ်တိုင်း ချောင်းဆုံ
 အသင်းကန်တော့ပုံမှာ စေ့တယ်ဆို။
 အခုသူညွှန်လို့ပါ ရောက်လာတာ"

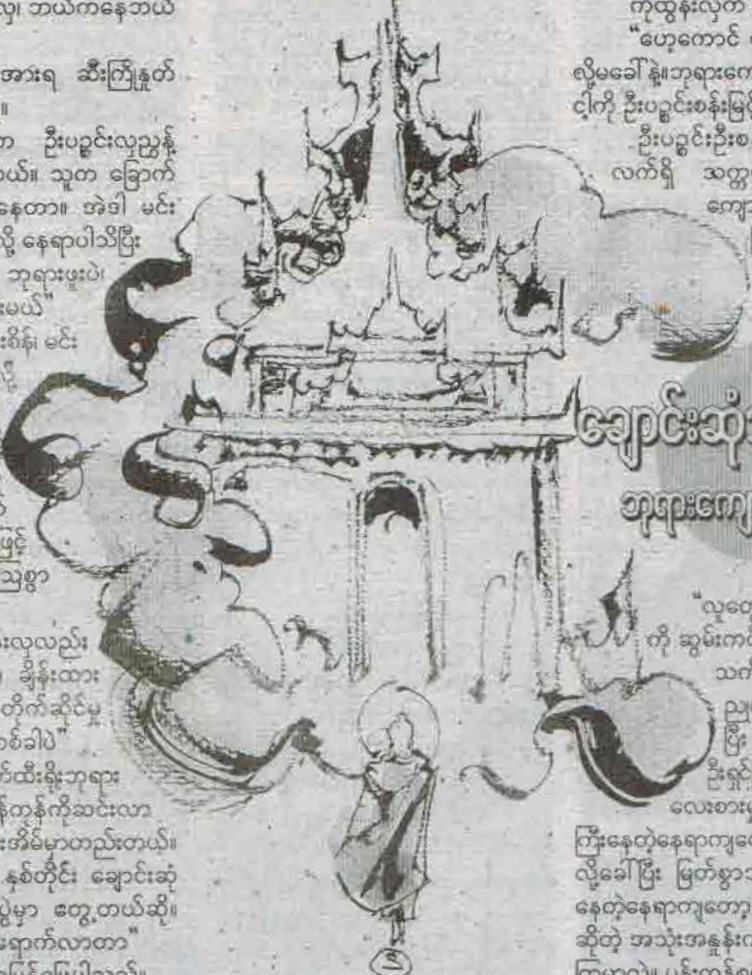
ကိုပန်းစိန်ကပြန်ဖြေပါသည်။
 ကိုပန်းစိန်၊ ကျွန်တော်၊ ကိုထွန်းလှ
 တို့သည် သတ္တဝယ်တောင်ဘုန်းတော်ကြီး
 ကောင်းတွင် ကောင်းသားဘဝ၊ ရှင်သာ
 မဏေဘဝတို့ဖြင့် လေးနှစ်တာမျှ ပေါင်းခဲ့
 ရသည်။ ကိုပန်းစိန်က ကျွန်တော်ထက်
 (၁၀)နှစ်ကြီးပြီး ကိုထွန်းလှက (၁)နှစ်ငယ်
 သည်။ သူငယ်ချင်းတွေလို နှင်တစ်လုံးငါ
 တစ်လုံးဖြင့် ငယ်စဉ်ကအတိုင်း ရင်းရင်း
 နီးနီးပြောကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က တစ်ရွာတည်း
 သားများမဟုတ်ကြ။ ကျွန်တော်က
 တကူကနာ၊ ကိုပန်းစိန်က မူးရစ်ကြ။

ကိုထွန်းလှက မုခန်းရွာများက ဖြစ်သည်။
 ကောင်းကထွက်ပြီးနောက်လည်း ရွာ
 ချင်းနီးနေသဖြင့် ဆက်လက်ပေါင်းသင်း
 နေကြသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့
 လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ရန်ကုန်
 တွင်လည်း ပြန်ပေါင်းကြပြီး တေအာတူ
 ကျွတ်အတူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

(၆၀) ကျော်ကျမှ ကိုထွန်းလှက
 ရွာပြန်နေသည်။ ကိုပန်းစိန်က သူ့သား

အားရပါးရ ပြောလိုက်ပါသည်။
 ကျွန်တော်က -
 "လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅) နှစ်ကျော်က
 အိမ်တစ်လုံးရောင်းလိုက်တာ (၅၅) သိန်း
 ရတယ်။ တစ်သိန်းပေးရတယ်။ အခု (၃)
 ဆလောက်များဖြစ်နေပြီလားမသိဘူး။
 ငါ့မှာလည်း ဒါကလွဲပြီး တခြားဘာမှ
 မကျန်တော့စား"
 ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။
 ကိုထွန်းလှက -
 "ဟေ့ကောင် ပန်းစိန်၊ ဘုရားစင်
 လို့မခေါ်နဲ့။ ဘုရားကျောင်းတော်လို့ခေါ်။
 ငါ့ကို ဦးပဉ္စင်းစန်းမြင့်ကပြောတယ်"
 ဦးပဉ္စင်းဦးစန်းမြင့်သည် ယခု
 လက်ရှိ သတ္တဝယ်တောင်ကျောင်း
 ကောင်းထိုင်ဆရာတော်
 ဖြစ်ပါသည်။

**ချောင်းဆုံအုန်းသွင်
 ဘုရားကျောင်းတော်**

"လူတွေက မြတ်စွာဘုရား
 ကို ဆွမ်းကပ်၊ ပန်းကပ်တဲ့အခါ
 သက်တော်ထင်ရှားသဗ္ဗ
 ည္ဗတမြတ်စွာဘုရားဆို
 ပြီး တကယ်ကျတော့
 ဦးရှင်ကြီးလောက်တောင်
 လေးစားမှုမရှိကြဘူး။ ဦးရှင်
 ကြီးနေတဲ့နေရာကျတော့ကျောင်းဆောင်
 လို့ခေါ်ပြီး မြတ်စွာဘုရား သီဟင်းသုံး
 နေတဲ့နေရာကျတော့ ဘုရားစင်တဲ့။ 'စင်'
 ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ဘယ်မှာတွေ့သုံး
 ကြမှာလဲ။ ပန်းကန်စင်၊ ကျပ်ခိုးစင်၊ ဖိနပ်
 စင်ဆိုပြီးသုံးကြတယ် မဟုတ်လား"

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။
 ကိုပန်းစိန်က -
 "ဟာ - ကျေးဇူးပဲ ကိုယ့်လူရေ၊
 တစ်သက်လုံးများလာတာ သေခါနီးမှ
 အမှန်သိရတော့တယ် မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး
 လေ။ အများခေါ် သလိုလိုက်ခေါ်ခဲ့ကြ
 တာ။ တကယ်ဖြစ်သင့်တာပဲ။ ဇာနီးသွင်
 မင်းက စာရေးဆရာပဲ။ အများသုံး
 အောင် ရေးပြစမ်းပါ"
 ဟု ပြောပါသည်။
 ကျွန်တော်က -

နှင့်လိုက်ပြီး အညာမှာသွားနေသည်။
 ကျွန်တော်က ရန်ကုန်တွင် ကျန်သည်။
 ထိုအချိန်မှစတင်ပြီး ကျွန်တော်တို့
 မတွေ့ကြတော့။ ယခု (၂၆) နှစ်ကျော်မှ
 ပြန်တွေ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟေ့ - အုန်းသွင် မင်းဘုရားစင်
 ကြီးက တယ်ကောင်းပါလား။ ဘယ်
 လောက်တောင်ပေးရလဲ။ ပန်းတွေက
 လည်း ဝေဝေဆာဆာနဲ့ ကျက်သရေရှိ
 လိုက်တာ၊ အိမ်ဆိုတာ အဲဒီလိုမှ"
 ကိုပန်းစိန်က စကားပြောရင်းမှ
 ချက်စိက ဘုရားဆီရောက်သွားပြီး

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနစ် (၂၀) ကျော်က ငါရေးဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါက ဘာသာရေးစာပေတွေ စပြီးရေးတယ်။ စာစောင်တစ်စောင်မှာ အဲဒီမှာစာလုံး ရေးလိုက်တော့ အဲဒီဘာသာရေးစာစောင် နဲ့တဝန်ခံအယ်ဒီတာဖြစ်သူမောင်ခိုင်ခန့် (လူအမည် ဦးအောင်သိန်းဝင်း) က ငါ့ကို အဲဒီအသိပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ငါဘုရားကျောင်းဆောင်လို့ပြောင်း ရေးခဲ့သလို သူ့ကိုလည်း ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး ဒီနေ့ထိ နေ့စဉ်မပျက် မေတ္တာပို့တယ်။ ရှိခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးရှင်ကိုရှိခဲ့တာ။ ငါ့စာ ဘယ်နေ့ယောက်ဖတ်လို့ ဘယ်လောက် လိုက်နာကြသလဲမသိဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။
ကိုပန်းစိန်က -

“အေးပေါ့ကွာ၊ ငါတောင်စာဖတ် မိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ရ တစ်ယောက်မဖြစ်ပေါ့”

ဟု ပြောပါသည်။
ကိုထွန်းလွက -

“ရှေးလူကြီးတွေဟာ ဘုရားကို တကယ် သက်ရှိထင်ရှား အာရုံထားပြီး ကြည်ညိုကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရားဆင်းတု ရုပ်ပုံမထားဘူး။ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေ ချမ်း၊ ဒီအတိုင်း အာရုံပြုပြီးတပ်တယ်။ အိမ်ဆိုတာ ဘုရားမကြားသင့်တဲ့စကား မျိုးပြောပြီးမဖြစ်သင့်တဲ့အမူအရာမျိုးတွေ ရှိတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မထားကြဘူး”

ဟု ပြောပါသည်။
ကျွန်တော်က -

“အေး - ငါ ရှင်ကထွက်ခါစက အဖေက ငါ့ကိုဆွမ်းတော်ကပ်ခိုင်းတယ်။ အဖေကပ်နေကျပဲ။ အဖေအပြင်သွား နေလို့ ငါ့ကိုခိုင်းတာ။ သောက်တော်ရေ ကို ကိုင်းဖန်ခွက်နဲ့ကပ်တယ်။ အောက်ခံ ပန်းကန်လည်းပါတယ်။ ဘုရားသောက် တော်ရေအိုးကသက်သက်။ အဲဒီမှာ လည်းရေခွက်ရှိတယ်။ အဲဒီခွက်နဲ့ခပ်ပြီး ထည့်ရတာ။ ငါခပ်တာများသွားပြီး အကုန် လောင်းထည့်လိုက်တော့ ဖန်ခွက်ကလျှံ ပြီး အောက်ခံပန်းကန်ဆီပါကျသွားတယ်။ ဒီအတိုင်းကပ်မယ်လုပ်တော့ ကြည့်နေတဲ့ ငါ့အဖေက ဟေ့ကောင် အဲဒီဖန်ခွက်က ရေကိုသွန်မပစ်ဘဲ ငါ့ဆီဒီအတိုင်းယူလာ စမ်းလို့ပြောတယ်။ ငါလည်း သူပြောတဲ့ အတိုင်းယူသွားတော့ လမ်းမှာခိတ်ကျ တာပေါ့။ ဒီတော့ အဖေက အဲဒီလောက် ပြည့်လို့နေမှတော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မလိုက်တာနဲ့ခိတ်ကျမှာပဲ။ ဘုရားသက်နိုး တွေ အကုန်စိုက်နာမှာပေါ့။ ဘုရားကို သက်ရှိထင်ရှားလို့ သဘောထားရင်

သက်ရှိထင်ရှားအနေနဲ့ စဉ်းစားရမယ်။ ဆွမ်းနဲ့အတူကပ်ရင် သောက်တော်ရေ ခွက်ကို ဘယ်ဘက်မှာထားရမယ်။ ဘုရား က လက်နဲ့ဘုဦးပေးတာ၊ ညာလက်နဲ့ရေ ခွက်ကိုလို့မဖြစ်ဘူး။

ရှေးလူကြီးတွေဟာ ကိလေသာ ထူပြောနေတဲ့ လူနေအိမ်မှ ဘုရားရှင် သီတင်းမသုံးဘူးဆိုပြီး ဆင်းတု၊ ရုပ်ပုံ မထားကြဘူး။ ဒီအိမ်မှာလည်း အရှင်က မရှိဘူး။ ညောင်ရေအိုးပဲရှိတာ။ မင်းလူ မှန်းမသိခင်လောက်က မင်း ဦးသောင်းညွန့် မော်လမြိုင်ကဝယ်လာလို့ (ဪရှင်းတစ် ရာရှစ်ကွက်ပုံတော်) ကိုးကွယ်ထားတာ ဆိုပြီး ပြောတယ်”

ဟု ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြောပြပါသည်။
ကိုပန်းစိန်က -

“ဘုရားကို အရုဏ်မတက်ခင် ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး ဖွန်းလွှဲတဲ့အထိ မစွန့် ဘဲထားသူတွေလည်းရှိသေးတယ်။ မသိ လို့လုပ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဘုရားကိုတကယ် ကြည်ညိုရင် သိအောင်လေ့လာရမယ်။ လောကကြောင်းမှာ ဥပဒေကို မသိလို့ဆို ပြီး ကျူးလွန်တဲ့ရာဇဝတ်မှုကို ခွင့်လွှတ်လို့ မရသလို လောကုတ္တရာကြောင်းမှာလည်း မသိလို့ဆိုပြီး ကံငါးပါးကို ကျူးလွန်လို့ အပြစ်မလွတ်ဘူး။ အပြစ်လုပ်လို့ အပြစ် မလွတ်ဘူး”

ဟု ပြောပြပါသည်။
ကိုထွန်းလွကလည်း-

“ဟေ့-ပန်းစိန်၊ မိစ္ဆာနတ်တိုတင်ပြီး တဲ့အစာကိုစားရင် ဘာဖြစ်မလဲကွ”

ဟု မေးပါသည်။

ကိုပန်းစိန်က မဆိုင်းမတွင် -

“ခွေးဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ မိစ္ဆာနတ်တွေ က အစိမ်းသေသေပြီး အပါယ်ကျနေသူ တွေပဲ။ အပါယ်ဘုံသားတွေပဲ။ အပါယ်ဘုံ သားတွေထဲမှာ ခွေးစတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ လည်းပါတယ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောပါသည်။

ကိုထွန်းလွက -

“အေး - ငါ အဲဒါပြောချင်တာ။ ဘုရားဆွမ်းတော်ကစွန့်တဲ့အစားအစာ တွေကို အချို့က အာစက်လျှာစက်ည့် တယ်ဆိုပြီး မစားကြဘူး။ မိစ္ဆာနတ်က စွန့်တာတွေကိုကျတော့ အန္တရာယ်ကင်း တယ်ဆိုပြီးစားကြတယ်။ အမည်ခံတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတဲ့”

ဟု ပြောပါသည်။

ကိုပန်းစိန်က -

“မနုဟာမင်းဟာ ဆွမ်းတော်စွန့် တဲ့ထမင်းကိုစားမိလို့ အာစက်လျှာစက်

ည့်ပြီး စကားပြောရင် ခံတွင်းမီးတောက် တာ ပျောက်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် မစားတာတဲ့ဒီလိုကြားဖူးတယ်အုန်းသွင်။ နင်လည်း ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ စာရေးဆရာပဲ တို့ထက်ပိုကြားဖူးရမှာ ပေါ့။ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု သူကြားဖူးတာကိုပြောပြီး ကျွန်တော်ကိုလှည့်မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က -

“အေး - ငါလည်း ကြားဖူးတာပဲ။ အနော်ရထာမင်းဟာ မနုဟာမင်းကို အောင်နိုင်ပြီး ဖမ်းလာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ပုဂံမှာ အကျဉ်းချထားတယ်။ မနုဟာမင်း မှာအံ့ပွားရှိတယ်။ စကားပြောရင် ပါးစပ် က - တဝင်းဝင်းနဲ့အရောင်ထွက်တယ်။ အနော်ရထာမင်းက မနုဟာမင်းနဲ့စကား ပြောတော့ ဘာစကားတွေဘယ်နေခါသွား ပြောသလဲတော့မသိဘူး။ မနုဟာမင်းရဲ့ ခံတွင်းကထွက်လာတဲ့အရောင်ကြောင့် အနော်ရထာမင်းဟာ ကြက်သီးထသွား တယ်တဲ့။ အဲဒါပျက်စီးအောင်ဆိုပြီး မနုဟာမင်းဆီ စားစရာတွေသွားပေးတဲ့ အခါ ဆွမ်းတော်စွန့်ပြီး သင်ပုတ်ပေါ် ပစ်ထားတဲ့ (သင်ပုတ်ဆိုတာ အဲဒါစွန့် တဲ့စင်ပေါ့။ ခွေးတွေကတက်စားတာပေါ့။ အဲဒီကထမင်းဆိုတော့ ခွေးစားပြီးအကြွင်း လိုဖြစ်တာပေါ့) အဲဒီထမင်းလုံးတွေဓော ထည့်စေတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မနုဟာ မင်းရဲ့ခံတွင်းက စက်ပျောက်သွားတာ တဲ့”

ဟု ကြားဖူးသမျှ ပြန်ပြောလိုက် ပါသည်။

ကိုပန်းစိန်က -

“ဒါဆိုဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဆွမ်းတော် ထမင်းမဟုတ်ဘဲ ခွေးစားကြွင်းထမင်းပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ပေးပါသည်။

ထို့နောက် ကိုပန်းစိန်ကပင် -

“ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမြတ်စွာဘုရား နဲ့ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက်ရှိအောင် ဒီနေ့တိုပြောကြတာတွေကို အုန်းသွင်က ဆောင်းပါးရေးပြီး တင်ပြ။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်ပေမယ့် သင့်တင့်ရုံအနေနှင့် တစ်ယောက်ဖတ် တစ်ယောက်သိ တစ်ယောက်လိုက်နာ တစ်ယောက်စာ အမြတ်ပေါ့”

ဟု ပြောပြီး ထိုအကြောင်းမှ အခြားအကြောင်းသို့ ပြောင်းလိုက်ကြပါ သည်။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် ပတ်သက် လေးနက်ကြပါ ဟူ၍။

ရေးဆွဲရေးအုန်းသွင်

ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ခရီးသွားရင်း ဖူးခွင့်ရခဲ့သော တန်ခိုးကြီးမားဘုရားစေတီများ စနေထွန်း(ပြစ်သား)

စာရေးသူသည် မြစ်သားမှ ၂၀-၂-၂၀၁၈ ရက်နေ့တွင်ထွက်ခဲ့ပြီး မန္တလေး - မြစ်ကြီးနားရထား နံနက် (၉) နာရီအဆန်နှင့်လိုက်ပါ၍ မြစ်ကြီးနား သို့ထက်ခဲ့သည်။ ၂၄-၂-၂၀၁၈ ရက်နေ့ နံနက် (၇) နာရီတွင် မြစ်ကြီးနားဘူတာ သို့ ရထားဆိုက်ခိုက်၌ စာရေးသူ၏သား မြစ်သူ ကိုစိုးက ၎င်း၏ကားဖြင့်လာကြို သဖြင့် ၎င်းကားနှင့်ပင် သားမြစ်သူ နေထိုင်ရာအိမ်သို့လိုက်ပါခဲ့သည်။

စာရေးသူ၏သား ကိုစိုးမှာ တပ်မ တော်မှဆေးပင်စင်နှင့် အငြိမ်းစားယူ လာပြီး မြစ်ကြီးနားမြို့တွင်နေထိုင်သော ၎င်း၏ အဖေအရင်းတော်စပ်သူများ၏ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတွင်ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်သည်။ သားမြစ်သူ ကိုစိုးမှာ အိမ်ထောင်မရှိ၊ လူလွတ်ဖြစ် သည့်အလျောက် သူ၏အဖေ၊ များရှိရာ နေအိမ်တွင် အတူမနေဘဲ ခေမာသိရှိ ရပ်ကွက်ရှိ အဖေ၊ များပိုင်ဆိုင်သည့်

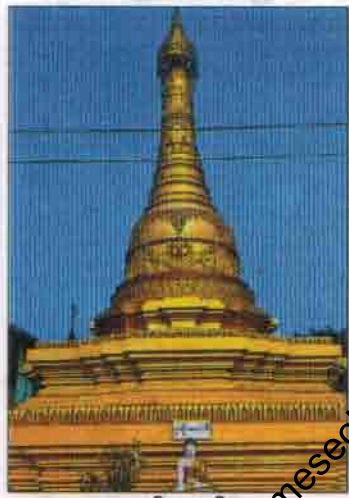
လုံးချင်းအိမ်ကိုက်ခန်းလေးတွင် တစ်ဦး တည်း လွတ်လပ်စွာနေထိုင်သူဖြစ်သည်။ စာရေးသူထက် အရင်စော၍ မြစ်ကြီးနားသို့ တစ်လကြိုတင်ရောက်နှင့် နေပြီဖြစ်သော စာရေးသူ၏ဇနီးကလည်း ၎င်း၏ညီမများ၏နေအိမ်တွင်နေထိုင်ရာမှ စာရေးသူရောက်သည်နှင့် သားမြစ်သူ၏ နေအိမ်သို့ ပြောင်းလာကာ စာရေးသူ တို့သားအဖနှင့်မြေးများစာရေးသောက် ရေးအဆင်ပြေရန် တာဝန်ယူချက်ပြုတ်

ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်အဝင် မျက်နှာစာမှ ဖူးမြော်ရပုံ

အောင်လှရန်အောင်စေတီတော်

မှဆိုမစေတီ

မုဆိုးမစေတီရင်ပြင်ထက်မှ စေတီတစ်ဆူ

ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီး

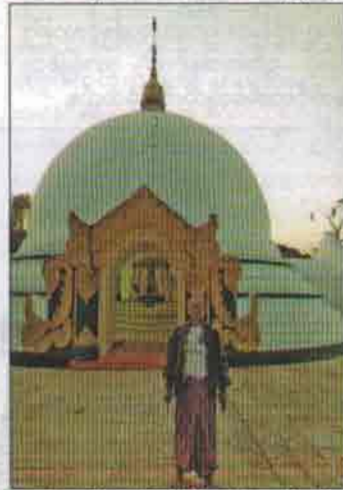
အောင်ရေနံအောင်စေတီတော်၏ကမ္ဘာ့မုညားတိုင်

မုဆိုးမစေတီရင်ပြင်ထက်မှ ဓမ္မဗညူစေတီ

အောင်ရေနံအောင်စေတီရင်ပြင်မှစေတီတစ်ဆူ

အောင်ရေနံအောင်ရင်ပြင်ထက်မှစေတီတစ်ဆူ

ပေးသဖြင့် စာရေးသူအနေနှင့် အစစ အရာရာ အဆင်ပြေလှပါသည်။

သားကြီးဖြစ်သူ ကိုစိုးကလည်း စာရေးသူတို့မိသားစုအတွက် ဘာမှလိုလေ သေးမရှိအောင် အစစတာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးသည့်အပြင် မြစ်ကြီးနားရောက် တုန်းရောက်ခိုက်တွင် ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားစေတီ များနှင့် ကချင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိအခြား သောမြို့များမှ တန်ခိုးကြီးဘုရားများသို့ ၎င်း၏ကားဖြင့် လိုက်ပါပို့ဆောင်၍ မိဘ နှစ်ပါးအတွက် ကုသိုလ်ယူလုပ်ဆောင် ပေးခဲ့သည့်အတွက် စာရေးသူအနေနှင့် သားဖြစ်သူကို အထူးကျေးဇူးတင်မိသည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူအနေနှင့် မြစ်သားတွင် နေစဉ်က မြစ်သားမြို့မှ တန်ခိုးကြီးဘုရား စေတီများအကြောင်းကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်ရေးသား၍ သူ့ရဲ့

မဂ္ဂဇင်းသို့ ဆောင်းပါးများအဖြစ် ပေးပို့ ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူ မြစ်ကြီးနားရောက် လျှင် ဘုရားစေတီများနှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးရေးခွင့်မရမှာကို တွေးပြီးပူပန် နေခဲ့မိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း စာရေးသူတွေးပူခဲ့သလို မဖြစ်ခဲ့ပါ။

သားဖြစ်သူ ကိုစိုးပို့ခဲ့သော ဘုရား စေတီများသည် မြစ်ကြီးနားတွင်မှာသာ မက မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှာပင် ထင်ရှား ကျော်ကြားသော ဘုရားစေတီများဖြစ် နေသည့်အတွက် စာရေးသူအဖို့ ရေငတ် တုန်း ရေတွင်းထဲကျသူလိုပင် စာရေးရန် အတွက် လိုအပ်သောကုန်ကြမ်းများ အလှူပယ်စွာရနေပါတော့သည်။ သား ဖြစ်သူအနေနှင့် စာရေးသူတို့မိသားစု အား ခရီးရောက်မဆီက ၎င်းနေရက်များ မှာပင် မုခ်တိုင် (ခ) ရွှေမိုးတောင် သာသနာတုန်းမြေထက်ရှိတည်ဆောက်

ခဲ့ဖြစ်သော အောင်သူခဆုတောင်းပြည့် စေတီရှိရာသို့ ဘုရားဖူးရန် လိုက်ပို့ခဲ့ သည်။

ထို့နောက် ၂၈-၂-၂၀၁၈ရက်နေ့ တွင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြီးဆုံးသော အင်းကြီးအဖြစ် အမည်ကျော်ကြား သော ကချင်ပြည်နယ် မိုးညှင်းမြို့ရှိ အင်းတော်ကြီး ရွှေမညူစေတီဘုရားပွဲသို့ ဘုရားဖူးလိုက်ပို့ခဲ့သည်။ စာရေးသူတို့ မိသားစုအနေနှင့် ဘယ်နည်းနှင့်မှရောက် နိုင်ဖွယ်ရာမရှိသော နေရာဒေသကို သားဖြစ်သူ ကိုစိုး၏ ကောင်းမှုကြောင့် ရောက်ခဲ့ရသည့်အတွက် သားဖြစ်သူကို ကျေးဇူးတင်မသုံးဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သား ၏ကျေးဇူးကြောင့် မုခ်တိုင် (ခ) ရွှေမိုးတောင်ရှိ အောင်သူခဆုတောင်း ပြည့်စေတီနှင့် အင်းတော်ကြီးရွှေမညူ စေတီအကြောင်းတို့ကို ဆောင်းပါးရေး ခွင့်ရခဲ့၍ သူ့ရဲ့မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့နိုင်ခဲ့ပါ

www.burmeseclassic.com

သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် အင်းတော်ကြီးမှ အပြန် မြစ်ကြီးနားရှိ နေအိမ်သို့ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင်လည်း အချိန်ရသည်နှင့် အရောင်းပေးဆိုင်ကို စောစောပီတိ စာရေးသူတို့မိသားစုအား မြစ်ကြီးနားမြို့တွင်းရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားစေတီများရှိ ရာသီ ဘုရားဖူးရန်လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးပြန်ပါသည်။ တကယ်တော့ သားဖြစ်သူကိုစိုးသည် မိဘတို့အပေါ်တွင် တာဝန်ကျေသောသား သို့တည်းမဟုတ် ခေတ်ကာလစကားအရပြောရလျှင် မိဘနှစ်ပါးအတွက် ဝန်ဆောင်မှုကောင်းလွန်းသော သားဟု ဆိုရလျှင် လွန်မည်မထင်ပေ။

မြစ်ကြီးနားမြို့တွင်းသို့ သားဖြစ်သူလိုက်ပို့၍ စာရေးသူတို့ ဖူးတွေ့ခွင့်ရခဲ့သောစေတီများမှာ 'လောကဇာန်အောင်ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်မြတ်ကြီး' နှင့်

တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေအတွင်းရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားဖြစ်သော 'အောင်စေရန်အောင်စေတီတော်မြတ်ကြီး' တို့ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူအနေနှင့် ၎င်းစေတီတော်ကြီးနှစ်ဆူအပြင် အင်းတော်ကြီးရွှေမဉ္ဇူဘုရားဆောင်းပါးရေးသားစဉ်က စာဖျက်နှင့်၍ ချန်ထားရစ်ခဲ့ရသော 'ငွေမဉ္ဇူစေတီတော်နှင့်မုဆိုးမဘုရားစေတီ၊ အင်းတော်ကြီးဒေသ နန်မီလောင်ကျေးရွာရှိ 'ဆုတောင်းပြည့် အောင်ငြိမ်းအေးချမ်းသာကြီးနီးဘုရား' တို့ အကြောင်းကိုလည်း ဤဆောင်းပါးတွင် တစ်ပါတည်းရေးသား ဖော်ပြလိုပါသေးသည်။

ထူးခြားမှုများအပြည့်ရှိနေသော ကချင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ နေရာဒေသအချို့နှင့် တန်ခိုးကြီးဘုရားစေတီတော်မြတ်များကို အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရှိ သူရဲမဂ္ဂဇင်းကြီး၏ စာဖတ်ပရိသတ်

များအားကြည်ညိုသစ္စာပြုနိုင်ရန်နှင့် ဒေသန္တရဗဟုသုတများရရှိစေရန် စေတနာအမှန်ကြောင့် ရေးသား ဖော်ပြလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သည်တော့ စာရေးသူအနေနှင့် အစောပိုင်း အင်းတော်ကြီးရောက်စဉ်က ဖူးမြင်ခဲ့ရသော ငွေမဉ္ဇူစေတီနှင့် မုဆိုးမဘုရားစေတီတို့အကြောင်းကို ဦးစွာ တင်ပြလိုပါသည်။

■ ဝိညာဉ်နိမ္မိတ် အင်းတော်ကြီး ငွေမဉ္ဇူစေတီတော်နှင့် မုဆိုးမဘုရားသမိုင်းအကျဉ်းချုပ်ဖတ်တော်မူမိတ်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအတိတ်နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်၊ ဘီစီ (၅၄၄-၅၈၉) ခန့်တွင် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း အနာဂတ်သာသနာတော်တွင် ဖြစ်ပေါ်တွေ့ကြုံမည့်အရေး မြော်တေးသိမြင်တော်မူသဖြင့် အခါတစ်ပါးသော်

ဆုတောင်းပြည့်စေတီရင်ပြင်မှ ရင်တော်မူရင်ပွားတော်

ဆုတောင်းပြည့် အောင်ငြိမ်းချမ်းသာကြီး နီးဘုရားပုံတော်

အောင်စေရန်အောင်စေတီရင်ပြင်မှ ရင်ပွားတော်တစ်ဆူ

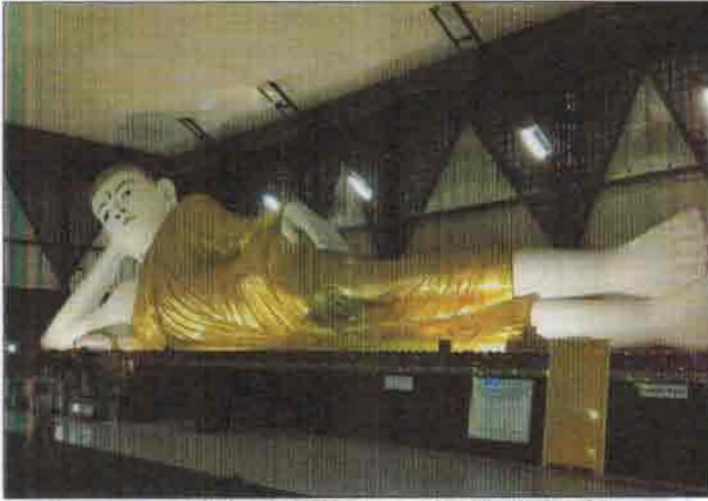
ဆုတောင်းပြည့်စေတီမှ ရင်ပွားတော်များ

မုဆိုးမစေတီရင်ပြင်မှ နဂါးရိုဘုရား

ဆုတောင်းပြည့်စေတီရင်ပြင်မှ နဂါးရိုဘုရား

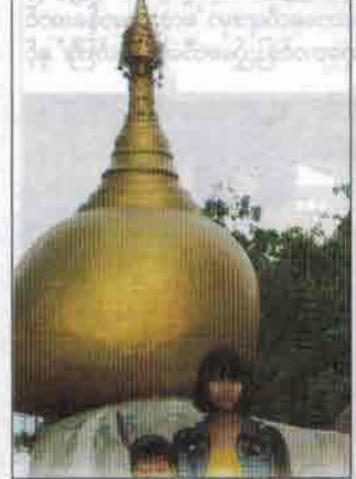
ဆုတောင်းပြည်စေတီရင်ပြင်တော်မှ လျောင်းတော်မူရပ်ပွားတော်

နိဘ္ဇာရာကြီးအား ကြည်ညိုသရုပ်ပွားခဲ့စဉ်

နိဘ္ဇာရာကြီး၏သာသနာ့ပိယာန်စတင်အတွင်းမှ ရုပ်ပွားတော်များ

ဆုတောင်းပြည်စေတီရင်ပြင်မှ ကျွဲကံသီးရိုးပုတူစေတီငယ်

မရှိမဒေသမှ ညီတော်အာနန္ဒာနှင့်တကွ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဒေသစာရိကြာချီ တော်မူခဲ့ရာ ယခုအင်းတော်ကြီးဖြစ်တည် သည့်ဒေသနှင့် ရွှေမဏ္ဍဘုရား တည်ရှိ သည့်နေရာ၌ ခေတ္တရပ်တန့်ပြီး နာဠာ ဝိရိတောင် (ဆင်ခေါင်းတောင်) ထိပ်တွင် ရပ်တန့်တော်မူ၏။

နောင်အခါ အနာဂတ်ကာလ၌ အင်းကြီးဖြစ်တည်လတ္တံ့သောကြောင်း ခြင်းရာနှင့် သာသနာတော်ထွန်းလင်း တောက်ပသည့် ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရား၏ ဓာတ် တော်မူတော်များကိုနိုးအောင်းတော်မူ ရာစေတီတော်ဘုရားတည်ရှိလတ္တံ့သော ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

■ ကောင်းကင်ယံကကြွေးကြော်သံ

ရှေးသရောအခါ ဂုရုရာဇ်တိုင်း စည်ခမ်းမြို့တွင် အိမ်ခြေ (၁၀၀၀၀) ကျောင်းပေါင်း (၁၀၀၀) ရှိသည်၌ ဥတ္တရ

စောဖြူ တစ်သိလူမျိုး တရားမရှိသောမင်း အုပ်ချုပ်စဉ် လေးမျိုးသောနဂါးတို့တွင် ဧရာပတ္တနဂါးမျိုးဖြစ်သောနဂါးမင်းသား က ဤတိုင်းသူပြည်သားလူအများတို့ သည် တရားမကပ်၊ ကိုယ်ကျင့်သီလရှိ သည်လည်းမမြင်၊ ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ် နှင့်သာ နှစ်သက်ပျော်ပါးသူများဖြစ်၍ ဤနေရာသည် အင်းဖွဲ့ရန် အမိန့်ရရှိပြီး မှန်သော်လည်း ငါအင်းဖွဲ့လိုက်သော် တိုင်းနေပြည်သူတို့ သေကျေပျက်စီးကြ တော့မည်။ ထိုသူတို့သေလျှင် ငါလည်း ပါဏာတိပါတက်ထိုက်၍ အပါယ်ငရဲ၌ ဆင်းရဲကြီးစွာခံရလိမ့်မည်ဟု တွေးဆ ပြီး ညသန်းခေါင်ယံအခါ အာကာသ ကောင်းကင်ယံတွင် နတ်မြင်းပျံစီးပြီး ကြီးစွာသောအကြံဖြင့် ကြွေးကြော်ရ သော်ကောင်း၏ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။

နဂါးမင်းသားသည် အကြံတော်

ဖြစ်သည့်အတိုင်း ညအခါတွင် ကောင်း ကင်ယံထက်၌ နတ်မြင်းပျံစီးပြီး ကြီးစွာ သောအသံဖြင့် ဤတိုင်းပြည်၌ နေထိုင် ကြကုန်သော သင်မနုဿလူသားတို့ ရွှေခနစ်ရက်တိုင်လျှင် သင်တို့တိုင်းပြည် ရေပြင်အတိအင်းကြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ ခုနစ် ရက်မတိုင်ခင်အကြား ခရီးဝေးစွာထွက် ခွာသွားကြကုန်လော့။ အကယ်၍ မသွား ဘဲနေကြလျှင် ရေမွန်းနစ်၍ သေကျေကြ ကုန်လတ္တံ့။

ဟု တစ်တိုင်းပြည်လုံးကြားလောက် အောင် သုံးကြိမ်သုံးခါတိုင်တိုင်ကြွေးကြော် လေ၏။

■ အသက်ကြီးသောမုဆိုးမ

နဂါးမင်းသား၏ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကြွေးကြော်သံကို မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံတို့ ကြီးမားစွာပွားပွားနေ သော တိုင်းသူပြည်သားအနေနှင့်

မိုးဝေကြားမသိခဲ့ဘဲ အသက်ကြီးသော မုဆိုးမကြီးတစ်ဦးတည်းကသာ နဂါးမင်း သား၏ ကြွေးကြော်သံကို ကြားသိခဲ့ရ သည်။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက် သော် ဝေါ်အေးမုံခေါ် မုဆိုးမကြီးက ည တကြားရသောကြွေးကြော်သံအကြောင်း တိ မြို့သူမြို့သားများအားလိုက်လံပြော ဆိုရာ မည်သူကမျှ အယုံအကြည်မရှိကြ သည်အပြင် မဟုတ်မမှန်ပြောဆိုသည် တို့ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုကြလေ သည်။

မုဆိုးမ ဝေါ်အေးမုံသည် ၎င်း၏ ဘေးရန်မှ ဆွေမျိုးရင်းချာနှင့်အတူ ကျွဲ၊ နွားပစ္စည်းများဖြင့် အနောက်အရပ်သို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ရာ မြိုင်ခွင်ချော မြိုင်တောတောင်တို့ရှိရာ တောင်ကုန်း မြို့သို့ ရောက်ခဲ့တော့၏။ မုဆိုးမဖြစ်သူ နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ တောင်ပေါ် ကုန်း

မြိုင်ရောက်ရှိပြီး ခုနစ်ရက်ပြည့်မြောက် သည့်နေ့တွင် မိုးကြိုးသည်းထန်စွာရွာ သွန်းပြီး လျှပ်ရောင်လျှပ်စီးတိုဝင်းဝင်း လက်၍ ကြောက်စရာကောင်းလှသော မိုးခြိမ်းသံတို့ တဒိန်းဒိန်းမြည်တည်းကာ မကြာမီမှာပင် ၎င်းတို့နေထိုင်ခဲ့သော နေရာသည် ရေပြင်အင်းကြီးအဖြစ် တည်ရှိဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို မုဆိုးမကြီး မှ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မြင်တွေ့ရတော့ သည်။

၎င်းအင်းကြီးကို မြန်မာအခေါ် အင်းတော်ကြီး၊ ရှမ်းအခေါ် လောင်းလှ တုခေါ်တွင်ခဲ့ရာ ယနေ့အထိဖြစ်သည်။ အထက်ဖော်ပြပါ မုဆိုးမသည် လွဲမှန် တောင်သို့ သက္ကရာဇ် ၃၆၀ ခု၊ ကိစီ ၁၈၄ တွင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ အထုပ်ခုံသည်နှင့်အမျှ စေတီတော်ဘုရား တည်ရန် ရှေးဦးပဏ္ဍိတ်ဆန္ဒရှိလျက် ဘဝ

ထက်ဆုံးနေလွန်ပြီးသော် နတ်ဘဝဖြင့် မြိုင်သောတောင်ကုန်းတွင်နေခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့သောညအခါတွင် နန်းပတ် ဘုန်းတော်ကြီးအား မုဆိုးမနတ်ဘဝဖြင့် အိမ်မက်ပေးချက်အရ နန်းပတ်ဆရာ တော်၊ လွဲမှန်ဆရာတော်နှစ်ပါးတို့မှ 'ငွေ မဂ္ဂူစေတီတော်' ကို ၁၃၁၀ ပြည့်နှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၇ ရက်၊ သောကြာနေ့ တွင် လည်းကောင်း၊ မုဆိုးမဘုရား အား ၁၃၁၁ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၈ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် လည်းကောင်း တည်တော် မူခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ စာရေးသူတို့ဖူးတွေ့ ခဲ့ရသော ငွေမဂ္ဂူစေတီတော် နှစ်ဆူတို့ ၏ သမိုင်းကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ စေတီ တော် (၂) ဆူစလုံးမှာ တောင်ကုန်းမြင့် ထက်တွင်တည်ရှိပါသည်။ မုဆိုးမဘုရား စေတီတော်သည် အောက်ခြေမှ စတင်

ဆုတောင်ပြည့်စေတီအောင်မုခ်ဦး

အောင်ဝေရန်အောင်စေတီအောင်မုခ်ဦး

အောင်ဝေရန်အောင်စေတီကုန်းတော်ပေါ်မှ သပြေတစ်ထောင်ရုပ်ပွားတော်များ

သမိုင်းဝင် ငွေမဂ္ဂူစေတီအောင်နှင့် မုဆိုးမစေတီအောင်မုခ်ဦး

www.burmeseclassic.com

၍ အထက်ထီးတော်အထိတိုင်အောင် ရွှေအဆင်းနှင့် ဝင်းလက်နေပြီး သပ္ပာယ်စွာ ဖူးမြင်ရသကဲ့သို့ 'ငွေမဂ္ဂါစေတီ' ကိုလည်း ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။

၎င်းစေတီ(၂)ဆူအပြင် ထီးတော်မတင်ရသေးသော ပြိုဟ်ရှစ်ခွင်လာဘမုနိစေတီတော်ကိုလည်း စေတီတော်တစ်ခုလုံးကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူထားပါသည်။ ကုန်းတော်၏ အရှေ့ဘက်တွင်ရှိ အင်းတော်ကြီးရေပြင်ကျယ်တွင် စင်ရော်ငှက်များ အုပ်စုဖွဲ့ပျံသန်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လှေတစ်စင်းနှင့် အင်းအတွင်း လူးလာတုံခေါက်လှော်ခတ်နေသည့် တံငါလှေတို့၏ ပုံရိပ်သည်လည်းကောင်း ပန်းချီဆရာများပင်လက်ပိုင်ချရမည့် အင်မတန်မှလှပသည့် မြင်ကွင်းအဖြစ် စာရေးသူတွေ့မြင်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် မှကြည့်လျှင် မျက်စိတစ်ဆုံးမြင်နေရသည့် အင်းတော်ကြီး၏အလှသည် စာရေးသူတစ်သက်တွင် ဘယ်လိုမှမေ့မရအောင်စွဲလမ်းနှစ်သက်နေမည့် အလှပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုပဲဆိုရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

■ ဆုတောင်းပြည့်အောင်ငြိမ်းအေးချမ်းသာကြီးနီးဘုရားအား ဖူးတွေ့ရခြင်း

စာရေးသူတို့မိသားစု မုဆိုးမဘုရားအား ဖူးမြော်ပြီးသည်နှင့် နီးဘုရားကြီးရှိရာသို့ ရွှေဆက်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် ချစ်စရာကောင်းသော ရှမ်းတိုင်းရင်းသားများ၏ ဘာသာဖြင့် မှည့်ခေါ်ထားသည့် ရွာငယ်များကို တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာကျော်ဖြတ်လာခဲ့ကြပါသည်။ ရွာတိုင်းလိုလိုပင် ရွာထိပ်၌ အလျှစ်အဖွဲ့များထားရှိပြီး လာသမျှကားနှင့် ကားပေါ်ပါဘုရားဖူးခရီးသည်များကို ဖျော်ရည်များ၊ ကွမ်းယာများ၊ ဇီးသီးအချဉ်ပေါင်းထုပ်များနှင့် သောက်သုံးရေများကို တမ်းလှမ်းတိုက်ကျွေးရင်း အလျှစ်ကြသည်ကို ကြည်နူးဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူတို့စီးလာသောကားလေးသည် လွဲမွန်ရွာ အမည်ရှိ ရှမ်းရွာစုလေးကိုကျော်သည်နှင့် မကြာမီမှာပင် လမ်း၏ ညာဘက်ခြမ်းတွင်ရှိသော နီးဘုရားကြီး၏မုခ်ဦးကိုတွေ့မြင်ရပါတော့သည်။ သားကိုစိုးက ကားကို ဘုရားဝင်းအထိသို့မောင်းဝင်ခဲ့ပြီး အခြားကားများရပ်နား

နီးဘုရားကြီးအဝင်မုခ်ဦး

နီးဘုရားကြီးပယ်တော်မူရာသာသနာဗိမာန်စေတီ

နီးဘုရားကြီးရင်ပြင်ထက်မုနိဆူတော်ရပ်တုများ

နီးဘုရားကြီးရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ တံခွန်တိုင်

ရာနေရာတွင် ကားကိုရပ်ထားလိုက်ပါသည်။

ဘုရားဝင်းထဲတွင် ဘုရားဖူးကားကြီးကားငယ်များနှင့် ဘုရားဖူးသူများလည်း ပြည့်နက်စည်ကားလျက်ရှိပါသည်။ အများအားဖြင့် ဘုရားဖူးပရိသတ်များမှာ အင်းတော်ကြီးဘုရားပွဲလာရင်း ကချင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ နီးဘုရားကြီးအား မဖြစ်မနေလာရောက်ဖူးကြသူများဖြစ်ပြီး အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာရောက်သူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားဝင်းထဲတွင် အထည်အဖွဲ့ဖို့အပြင် အမှတ်တရအင်္ကျီများရောင်းချသော ဈေးဆိုင်တန်းများ၊ ပယင်းလက်ကောက်၊ ပယင်းဆွဲကြီး၊ ပယင်းလက်စွပ်တို့ကို တည်ခင်းရောင်းချနေသော ဈေးဆိုင်တန်းများအပြင် စားသောက်ဆိုင်များလည်း အစီအရိပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဘုရားဝင်း၏ အရှေ့ဘက်တွင် ကြီးမားကျယ်ဝန်းပြီး မြန်မာ့ရိုးရာပန်းပုလက်ရာများဖြင့် ထုဆစ်တည်ထားသော နီးဘုရားကြီး စံမြန်းတော်မူရာ ဂန္ဓကုဋ်စံကျောင်းတော်ကြီးကို သပ္ပာယ်စွာတွေ့မြင်ရပါသည်။ ဂန္ဓကုဋ်စံကျောင်းတော်ကြီးအား အပြင်မှမြင်တွေ့ရသည်မှာ နတ်ဘုံအလား ထင်မှတ်မိလောက်အောင် အံ့ဩဖွယ်ရာရှုမြင်ရပါသည်။ အဆောက်အအုံမှာ အပြင်ကကြည့်လျှင် အုတ်တိုက်ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သည့်အခါတွင် သစ်သားကျောင်းတော်ကြီးအဖြစ်ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ၎င်းဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်ကြီးကို ရွှေနဂါးမင်း ကျောက်မျက်သ/မကမန္တလေးမြို့နေ အလှူဒါနပေးကြီးဒေါ်တင်ညွန့်က သိန်းပေါင်သောင်းခန့်အကုန်ခံကာ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထား

www.burmeseclassic.com

အောင်ဇေရုန်အောင်စေတီရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ရဟန္တာရှင်ဘုရား

ဆုတောင်းပြည့်စေတီရင်ပြင်ထက်မှ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များ

ခဲကြောင်းသိရပါသည်။

ဂန္ဓကုဋိတိုက်အတွင်းမှာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ နီးဘုရားရှင်ပွားတော်ကြီးကို ထူးခြားစွာ တွေ့မြင်ရပြီး ဖူးခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဉာဏ်တော်မြင်မားပြီး ကြည်ညိုဖွယ်ရှိအောင် ရက်လုပ်ပူဇော်ထားသည့် ရှင်ပွားတော်ကြီး၏ မျက်နှာတော်ရှိ မျက်လုံးတော်အစုံသည် မျက်လွှာတော်အပြီးတည်ရှိနေပုံက မြတ်စွာဘုရားရှင်သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသကဲ့သို့ပင်ထင်ရလောက်အောင် အသက်ဝင်လှတဲ့အတွက် နီးဘုရားရှင်ပွားတော်ကြီးကို ရက်လုပ်ခဲ့သည့် ပညာရှင်ရှမ်းဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝိမလဗုဒ္ဓိကို အထူးပဲကြည်ညိုလေးစားခဲ့တယ်။

ရှင်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူလုံးသည် ရွှေရောင်ဝင်းအိမ်နဲ့ပြီး ကြည်ညိုလို့မဝအောင်ကိုဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ နီးဘုရားရှင်ပွားတော် ရက်လုပ်ပူဇော်ခဲ့ရာမှာ စာရေးသူ ယခုဖူးမြင်ရတဲ့ နီးဘုရားကြီးသည် ရက်လုပ်ပူဇော်သူ ရှမ်းဘုန်းတော်ကြီးဦးဝိမလဗုဒ္ဓိ၏ (၅၇) ဆုမြောက် နီးဘုရားရှင်ပွားတော်ဖြစ်ပါသည်။ နီးဘုရားကြီး ရက်လုပ်ရာမှာ ရဟန်းရှင်လူ့ မြင်အပ်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ မမြင်အပ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ စုရုံးညီညာစွာဖြင့် ပါဝင်လုပ်ကိုင်ခဲ့တာကြောင့် ရက်ပေါင်း(၃၀)ရက်အကြာမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာရက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

နီးဘုရားရှင်ပွားတော်မြတ်ကြီး၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်သည် အောက်ခြေပလ္လင်တော်မှစ၍ ဦးခေါင်းမုနိတော်အထိ (၁၉) ပေ၊ (၂) လက်မရှိပြီး မုနိတော်သည် (၂) ပေ (၁၀) လက်မရှိပါသည်။

အောက်ခြေပလ္လင်တော်၏ အမြင့်သည် (၃) ပေ (၄) လက်မရှိပြီး ပလ္လင်တော်၏ ပတ်လည်မှာ ကြာပွင့်ပေါင်း (၄၅) ပွင့်တပ်ဆင်ထူလုပ်ထားပါသည်။

ရှင်ပွားတော်ကြီး၏ ဦးခေါင်းတော်အတွင်း၌ ဘုရားဓာတ်တော်၊ ဌာပနာပစ္စည်းများထည့်သွင်းပူဇော်ထားပြီး ဦးခေါင်းတော်ထက်ရှိ ဆံတော်လုံးရေပေါင်းသည် (၆၃၅) လုံးရှိကြောင်း သိရှိမှတ်သားခဲ့ပါတယ်။ ရှင်ပွားတော်ကြီးရဲ့ အလှူရှင်ကတော့ ရွှေနဂါးမင်းကျောက်မျက်သု/မလိမိတက် မန္တလေးမြို့က အလှူဒါယကာကြီး ဦးဘသိန်း၊ ဒေါ်ငွေသိန်းမိသားစု သိန်းပေါင်း (၂၀၀) ကျော် အကုန်အကျခံပြီး လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူတို့ မိသားစုအနေနှင့် ယခုလို ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် နေရာမြတ်မှာ အံ့ဩကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်းလှသည့် နီးဘုရားရှင်ပွားတော်ကြီးကို ပူဇော်ခွင့်ရအောင် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ သားကြီးဖြစ်သူ ကိုစိုးကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူတို့နိုင်ငံမှာ ဘုရားရှင်ပွားတော်၊ စေတီတော်တို့ကို နီးဖြင့်ရက်လုပ်ပူဇော်နိုင်သော ပညာရှင်သည် လက်ချိုးရေတွက်၍ ရအောင်ပင်ရှားပါးလှကြောင်း သိရပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို အခွန်ရှည်တည်တဲ့အောင် ရည်သန်၍ စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာဖြင့် လှူဒါန်းနိုင်သော အလှူရှင်မိသားစု၏ ကျေးဇူးနှင့် အံ့ဖွယ်နီးဘုရားရှင်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို ကြည်ညိုဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ရက်လုပ်ပူဇော်ခဲ့သော ပညာရှင်ဆရာ

တော် ဦးဝိမလဗုဒ္ဓိ၏ ကျေးဇူးတော်တို့ကြောင့် စာရေးသူအပါအဝင် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်များ ယခုလို လာရောက် ဖူးမြော်ခွင့်ရသည့်အတွက် အလှူရှင်မိသားစုနှင့် ပညာရှင်ဆရာတော်တို့အပေါ် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သားတော်၊ သမီးတော်များအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင်း အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ရှိခဲ့ပါသည်။

■ ဆုတောင်းပြည့်သော ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားစေတီ

ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်သည် မြစ်ကြီးနားမြို့ အတွင်းမှာတည်ရှိပါသည်။ ဆုတောင်းပြည့်စေတီသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်(၅၀)ကျော် စာရေးသူတို့ခနီးမောင်နီဘဝမရောက်ခင် လူပျိုအပျိုဘဝက မကြာခဏရောက်ခဲ့သော ဘုရားစေတီလေးတစ်ဆူဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဘုရားစေတီတော်မှာ ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် သေးငယ်သော ဉာဏ်တော်အမြင့်ရှိသည့် စေတီငယ်တစ်ဆူသာ ဖြစ်သည်။

ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားစေတီဆိုသည့်အတိုင်း အမှန်တကယ်လည်း ဆုတောင်းတိုင်းပြည့်ခဲ့သော ဘုရားစေတီလေးဖြစ်သည်။ စာရေးသူတို့ခနီးမောင်နီ-နှစ်ဦးသည် ချစ်သူရည်စားဘဝ ရှိစဉ်က ထိုဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်၏ ရှေ့မောက်တွင် တပည့်တော်နှင့် တပည့်တော်မတို့နှစ်ဦးသည် မခွဲမခွာဘဲ အတူတူယှဉ်တွဲပြီး ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရပါလို့၏ ဆိုတဲ့ဆုကိုတောင်းခဲ့ဖူးပါသည်။

အိမ်လှိုဆုတောင်းတောင်းခဲ့သည့်အတွက် စာရေးသူတို့လာ နီးအထိ

နတ်

က်တွင်
ပုဂံနံပု
သော
ဂန္ဓကုဋိ
တွေ
တော်
သည်မှာ
လာက်
သည်။
ကြည်
ဖြစ်
ခါတွင်
ရင်သပ်
တူရပါ
ကြီးကို
ဘုမုဏ်
ဘကြီး
သင်းချီ
နီးထား

www.burmeseclassic.com

အကြင်လင်မယားအဖြစ်နှင့် ချစ်ချစ်ခင်
ခင်နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်ကာလ
အသက် (၂၀) ကျော်ဘဝက စာရေးသူ
တို့ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား
စေတီလေးကို ခုအချိန် အသက် (၇၀)
ကျော်မှာ ပြန်လာပြီးဖူးတွေ့ခွင့်ရတဲ့
အတွက် စိတ်ထဲမှာလှုပ်ရှားမိတာတော့
အမှန်ပါပဲ။

သားဖြစ်သူကိုစိုးက -
“အဖေတို့ အမေတို့ ဆုတောင်း
ပြည့်ဘုရားကို ဖူးရအောင်လိုက်ပို့မယ်”
ဟု ပြောတော့ စာရေးသူကပြုံးပြီး
ဇနီးဖြစ်သူ၏မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်
မိပါသည်။ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း စာရေး
သူ ဘာကြောင့်ကြည့်တယ်ဆိုတာသိပုံ
မရှိနှင့် စာရေးသူကိုမျက်စောင်းထိုးကြည့်
ပါသည်။

ဪ - အတိတ်ဆိုတာ နှစ်တွေ
ဘယ်လောက်တောင်ကြာပေမယ့်လည်း
တိုက်ဆိုင်မှုရှိလာလျှင်တော့ အရင်လိုပဲ
ပြန်ပေါ်လာတတ်တာပါပဲလား။”

ဟု စာရေးသူ စိတ်ထဲမှာတွေးနေ
လိုက်မိပါသည်။

ညနေပိုင်း ဈေးသိမ်းပြန်လာသည်
နှင့် သားဖြစ်သူက သူ့ကားလေးနှင့်
ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားဖူးရန် လိုက်ပို့ပါ
သည်။ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားစေတီကို
ယခင်က စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့်သွားခဲ့သော
စာရေးသူသည် ယခုအချိန်မှာတော့
ကိုယ့်သွားခဲ့သည့်လမ်းကိုပင် မမှတ်မိ
လောက်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျယ်
ပြန့်သော နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းမကြီးနှင့်
ယခင်ကသစ်ပင်ကြီးများဖြူဖွန်းနေခဲ့သော
လမ်းဘေးတွင် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော
တိုက်တာအဆောက်အအုံတို့၏မြင်ကွင်း
တ စာရေးသူအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
မရောက်ဘူးသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို
ရောက်နေရသလို ခံစားမှုဖြစ်စေခဲ့ပါ
သည်။

စာရေးသူတို့စီးလာသောကားကို
ဘုရားပုရိဂုဏ်အပြင်ရှိ ကွက်လပ်နေရာ
တွင်ရပ်သည်နှင့် စာရေးသူတို့မိသားစု
ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြသည်။ ကား
လမ်းဘေးဝဲယာတွင် အနယ်နယ်အရပ်
ရပ်မှဘုရားလာကြသော မှန်လုံဘုရားဖူး
ကားကြီးများ အစီအရိပ်ထားသည်ကို
မြင်ရသည် ယခင်ကတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
သော ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ငယ်
၏ဝန်းကျင်သည် ယခုတော့ ဘုရားဖူး
ယာဉ်နှင့် လိုက်ပါလာကြသော ဘုရားဖူး
သူတွေကြောင့်သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်

ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်နေရသည်။
သားဖြစ်သူ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့်
စာရေးသူတို့တစ်တွေ ဘုရားဝင်းထဲသို့
ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားအဝင်ဝ မှခံဦးကြီး
ကို ခံညားစွာတွေ့ရသည်။ ‘ကချင်ပြည်
နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့ လောကမာန်အောင်
ဆုတော်ငါးပြည့်စေတီတော်ကြီး’ဟု မှခံဦး
တွင် ကမ္ဘာ့ထိုးထားသောစာလုံးများ
ကို စာရေးသူ ငေးကြည့်နေမိသည်။
ဘုရားရင်ပြင်တော်ထက်ဆီက ဉာဏ်
တော်မြင့်မားသော စေတီကြီးတစ်ဆူက
ရွှေရောင်ဝင်းအိပြီး သဗ္ဗာယ်လွန်းသည့်
အဆင်းရှိနေသည်ကိုလည်း ကြည့်ညို
ဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရပြန်သည်။

ဟိုယခင်က ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့်
ဘုရားစေတီလေးသည် အခုတော့ဖြင့်
ဉာဏ်တော်မြင့်မားလှသည့်ဘုရားစေတီ
ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲနေတာမို့ ဟုတ်မှ
ဟုတ်ရဲ့လားဆိုသောအတွေးနှင့် ကိုယ့်
မျက်စိကိုယ်မယုံသလိုပင်ဖြစ်နေတော့၏။
နှစ်ငါးဆယ်ကျော်အတွင်းအပြောင်းအလဲ
ဖြစ်သွားမှုတွေက စာရေးသူအတွက်
အခုတော့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လိုဖြစ်
သွားအောင်ကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါရော
လား။

စာရေးသူအနေနှင့် ကျယ်ဝန်း
သော ဘုရားရင်ပြင်ထက်တွင် အံ့ဩ
ခြင်းစိတ်အတွေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း
လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိပါသည်။ ကြီးမား
ကျယ်ဝန်းသောဓမ္မာရုံကြီးထဲ၌ လျှပ်စစ်
မီးရောင်စုံအောက်တွင် သမ္မာယ်စွာ
တည်ထားကိုးကွယ်မှုပြုထားသည့်ရုပ်ပွား
တော်များကို ကြည့်ညိုစွာ ဖူးမြင်ရပါ
သည်။ စေတီတော်ကြီး၏ မြောက်ဘက်
အခြမ်းတွင် နဂါးရုံဘုရား၊ ရှင်သီဝလီ၊
ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမထေရ်နှစ်ပါးတို့နှင့်
အတူ သိကြားမင်း၏ ဝိမာန်တော်နှင့်
ဘိုးတော်ဓာတ်နန်းတို့ရှိသည်ကိုလည်း
ဖူးတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် စေတီတော်ကြီး၏
အရှေ့ဘက်၌ ဗောဓိပင်ကြီးနှင့်အတူ
ဗောဓိပင်၏ပတ်ပတ်လည်အုတ်ပလ္လင်
ထက်မှ ကျောက်ဆင်းတုတော် (၈) ဆူ
ကို လည်းကောင်း၊ ကျိုက်ထီးရိုးလေး
စေတီတော်ကို လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီ
မြစ်ကမ်းဘက်ဆီတွင် ရှည်လျားသော
စကြိုလျှောက်လမ်းနှင့် တွဲလျက်ရှိသော
အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းမှ နဂါးရုံ
ဘုရားကိုလည်း ကြည့်ညိုစွာ ဖူးတွေ့နိုင်
ပါသေးသည်။

ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်တည်

ရှိရာ ဘုရားဝင်းအဝင်မှခံဦးမှ ပြန်ထွက်
လိုက်သည်နှင့် အရှေ့အနောက်ကတ္တရာ
လမ်းမကြီးတောင်ဘက်တွင် ဆုတောင်း
ပြည့်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်တော်မှဘုရား
သာသနာနယ်မြေအဝန်းအဝိုင်းကို အုတ်
တံတိုင်းကာရံလျက် တွေ့ရှိရပါသည်။
၎င်းဘုရားပိုင်းအတွင်းပိုင်းတွင် ဝင်ဝင်
ချင်းနေရာ၌ ဝန်းသို့ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး ဘဒ္ဒန္တသီလဝံသ၏ ရုပ်တုတော်ကို
စတင်ဖူးမြင်ရပါသည်။ ထိုမှတစ်ဖန်
ရှေ့ဆက်သွားလျှင် ကျပ်သိန်းပေါင်း
သုံးထောင်ကျော်အကုန်ကုန်တည်ဆောက်
ထားသော တန်ဆောင်းကြီးနှင့်အတူ
တန်ဆောင်ကြီးအတွင်း၌ စံပယ်နေတော်
မူသော ရုပ်တော်မူရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူ
နှင့်ထိုင်တော်မူဘုရားကြီးတစ်ဆူ လျောင်း
တော်မူရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူတို့ကို အံ့ဩ
ကြည့်ညိုဖွယ်ရာအဖြစ် ဖူးမြင်ရပြန်ပါ
သည်။ ဉာဏ်တော်မြင့်မားလှသော
ရုပ်တော်မူရုပ်ပွားတော်ကြီးနှင့် လျောင်း
တော်မူရုပ်ပွားတော်ကြီးများကို ဖူးမြော်
ရင်း ရုပ်ပွားတော်ကြီးများအား ကြည့်ညို
ဖွယ်ဖြစ်အောင် ထုလုပ်ခဲ့သည့် ဗိသုကာ
ဗညာရှင်ကြီးများအား ကြည့်ညိုလေးစား
စွာဖြင့် မေတ္တာပို့လိုက်မိပါသည်။

ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီးအား
ဖူးမြော်အပြီးတွင် အဝင်မှခံဦးရှိ အလျှင်
ဌာနတွင် အလျှင်ငွေထည့်ရင်း ဘုရားကြီး
၏ သမိုင်းအကျဉ်းကို ဖော်ပြထားသော
လက်ကမ်းစာစောင်တစ်စွက်အားတောင်း
ယူရရှိခဲ့သည်။ သူ့ရဖူးမူဝင်း၏ စာဖတ်
ပရိသတ်များ ကြည့်ညိုသဒ္ဓါပွားနိုင်ရန်
ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

■ ဘုရားသမိုင်းအကျဉ်း

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၅၄ ခုနှစ်တွင်
ပုဂံထီးနန်းကို စိုးစံတော်မူသော
အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် မြန်မာ
နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး (တောင်တန်းဒေသမှ
အပ) တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူခဲ့ရာ
ဖောင်တော်ဆိုင်ကပ်သည့်ဒေသတို့တွင်
အိန္ဒိယပြည် မဇ္ဈိမဒေသမှ အရပ်ပုံသကူ
မထေရ်မြတ်ပင်ဆောင်တော်မူခဲ့သော
မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော်များ
ကိုဌာပနာ၍ စေတီတော်များတည်ထား
ခဲ့သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၀၂၅ ခုနှစ်
တွင် နန်းတက်တော်မူသော ဆင်ဖြူ
မင်းကြီးလက်ထက်တွင် လက်ဝဲဝန်ထောက်
မှူးသည် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး
တည်ထားခဲ့သော လောကမာန်အောင်

ဆတောင်းပြည့်စေတီတော်အား ထပ်မံ ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၄ ခုနှစ် တွင် စေတီတော်မြတ်၏ ကုန်းမြင့်ဒေသ ကို ဧရာဝတီမြစ်ရေတိုက်စားလာသဖြင့် ပျက်စီးပြိုကျမည့် အခြေအနေကြောင့် ဆရာတော် ဦးကုဿနနှင့် ခက်ချီဆရာ တော် ဦးဉာဏတို့ ကြီးမှူး၍ မြို့သူမြို့ သား၊ နယ်သူနယ်သားများမှ စေတီ တော်၏ ဌာပနာများ၊ ဓာတ်တော်မေ့ တော်များကို တူးဖော်၍ ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းမှ အလံ (၅၀) ခန့် အကွာသို့ ရွှေပြောင်းပြီး စေတီတော် မြတ်အသစ်ထပ်မံတည်ထားခဲ့သည်။

ယင်းစေတီတော်ကြီးသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်သောအခါ စစ်ဘေးဒဏ် ကြောင့် ပြိုကျပျက်စီးပြီး ချဲ့နွယ်ပိတ် ပေါင်းများဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိစဉ် ညဉ့်အခါ ညီ သရီရဓာတ်တော်များကွန်မြူးသည်ကို စေတီအနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိ လူ အများတွေ့မြင်ဖူးမြော်ရသည့်အကြောင်း ဝန်ဆိုကျောင်းဆရာတော်သိရှိ၍ စေတီ တော်မြတ်မှ ဓာတ်တော်မေ့တော်များ ရုပ်ပွားတော်များကို တူးဖော်ပြီး မြို့သူ မြို့သား နယ်သူနယ်သား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်များထည့်ဝင်လှူဒါန်းသော ငွေကြေးများနှင့် လုပ်အားဒါနများကို စုပေါင်းကာ မြန်မာနှစ် ၁၃၀၆/ ၁၇ ခုနှစ်တွင် စတုတ္ထအကြိမ်မြောက်အဖြစ် ဉာဏ်တော် (၇၅) ဖေ၊ (၁၀) လက်မရှိ သောစေတီတော်ကြီးအားထပ်မံဖွဲ့စည်း ပြုပြင်တည်ထားတော်မူခဲ့သည်။

စာရေးသူအနေနှင့် ၅-၃-၂၀၀၈ ရက်နေ့တွင် လောကမာန်အောင် ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်မြတ်အား ဖူးမြော်ခဲ့သည့် မှတ်တမ်းအား ဤနေရာ တွင် အဆုံးသတ်လိုပါသည်။

■ အောင်စေရန်အောင်စေတီတော်မြတ် ကြီးအားဖူးမြော်ခြင်း

သားဖြစ်သူကိုစီးက ဈေးဆိုင်သွား ဖို့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ရင်း -

“အဖေ၊ ဒီနေ့ဘယ်သွားဦးမှာလဲ သားလိုက်ပို့မယ်”

ဟု ပြောပါသည်။

စာရေးသူအနေနှင့် သွားချင်နေ သောနေရာတစ်ခုရှိနေသည်နှင့် အတော် ပင်ဖြစ်သွားပါသည်။

“အဖေဟိုပုမုတီးသွားတဲ့လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ဘုရားကြီးကိုသွားဖူးချင်သေး တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို သား ဈေးဆိုင်ကိုစောစော ပိတ်ပြီးပြန်လာခဲ့မယ်။ အဖေသာ ရေမိုး ချိုးပြီးအဆင်သင့်လုပ်ထား”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သားက ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ထွက်သွားသည်။ စာရေး သူသည် နန်းပေါင်လေတပ်တွင် (၆) နှစ် ကျော်ကာလထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါ သည်။ တပ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ စဉ်က တပ်ထဲမှ မြို့ထဲ၊ မြို့ထဲမှတပ်ထဲ သို့ နေ့နေညည အချိန်အခါမရွေး စက်ဘီးနှင့်တစ်မျိုး၊ ခြေလျင်ဖြင့်တစ်ဖုံ လမ်းကူးကြက်လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် က စာရေးသူ ယခုတွေ့မြင်ရသော ဘုရားစေတီ၏နေရာတွင် တပ်မဟာ (၇) တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့ရုံးပါသည်။

ယခုတော့ ယခင်ကရှိနေသော လေယာဉ်ကွင်းအဝင်ပေါက်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ တိုင်းတပ်မ (၇) ၏ အမှတ် အသားတံဆိပ်ပါရှိသောမိန်းကိတ်ကြီးကို လည်း မမြင်ရတော့ပါ။ နှစ် (၅၀) ကျော် အတွင်း အားလုံးသောအရာတို့သည် အချိန်ကာလနှင့်အတူ ပြောင်းလဲသွား ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဉာဏ်တော်မြင့်မား သော ရွှေအဆင်းဖြင့်ဝင်းအိနေသည့် စေတီတော်ကြီးနှင့်အတူ မရေမတွက်နိုင် လောက်အောင် များပြားလှသောရုပ်ပွား တော်များကို ကုန်းမြင့်ထက်တွင် အမှတ် မထင် တွေ့မြင်ရစဉ်ကတည်းက ဒီနေရာ ကို စာရေးသူသွားချင်နေတာဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သားဖြစ်သူကြောင့် စာရေးသူ၏ဆန္ဒပြည့်ဝတော့မည်ဖြစ်ပါ သည်။ ညနေ (၅) နာရီမတိုးမီအချိန်တွင် သားဖြစ်သူက ဈေးမပြန်ရောက်လာ သည်။ သားဖြစ်သူ ရေမိုးချိုးပြီးသည်နှင့် သားမောင်းသောကားဖြင့် လိုက်ပါရင်း ဘုရားစေတီရှိရာဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ စာရေးသူတို့ကားလေး ခေမာ သီရိရုပ်ကွက်အလွန် မြို့သစ်ကြီးရုပ်ကွက် အထိ (၁၅) မိနစ်ခန့် မောင်းလိုက်ရုံနှင့် ပင် ဘုရားစေတီရှိရာ ကုန်းတော်ပေါ်သို့ ဓာရေးသူတို့ရောက်ခဲ့သည်။

ခုတော့ စာရေးသူ ဖူးတွေ့ချင်နေ သောဘုရားစေတီကို စာရေးသူအနေနှင့် မျက်ဝါးထင်ထင်ဖူးတွေ့ခွင့်ရရှိပြီ ဖြစ်ပါ သည်။ ဘုရားကုန်းတော်မှာ များစွာ ကျယ်ဝန်းလှပါသည်။ ဘုရားကုန်းတော် ၏တစ်ဖက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း အဆောက်အအုံရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ ပါသည်။ တိုင်းတပ်ဗဌာနချုပ်၏ထိပ်တွင် တည်ရှိနေသောတပ်ဦးကျောင်းဖြစ်နိုင်ပါ

သည်။

စေတီတော်ကြီး၏ရှေ့တည့်တည့် တွင် စေတီတော်၏ဘွဲ့ကို ကမည်းထိုး ထားသော အုတ်ဆင်းဘုတ်အား ခွဲညား စွာတွေ့ရပါသည်။ စေတီတော်ကြီး၏ ဘွဲ့မှာ အောင်စေရန်အောင်စေတီတော် ဖြစ်ပါသည်။ စေတီတော်ကြီး၏ ရွှေညာ ဘက်အခြမ်းတွင် စိမ်းရွှေအောင်ရုပ်ပွား တော်ကြီးနှင့်ပြည့်ကျော်အောင်ဘွဲ့အမည်ရှိ ရုပ်ပွားတော်ကြီး (၂) ဆူအား ကြည့်ညှိ ဖွယ်ရာအဖြစ် ဖူးတွေ့ရပါသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့ဘက် တွင် အုတ်နီရောင်အောက်ခံ၍ အထက် ပိုင်းတွင် ရွှေချထားသော ခေါင်းလောင်း တော်၊ ထီးတော်တို့ဖြင့် သပ္ပာယ်စွာတည် ရှိနေသော လောကအေးချမ်းစေတီ ဟု ဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီတစ်ဆူ ရှိပါသည်။ ထိုစေတီ၏အရှေ့တည့်တည့် တွင် မရေမတွက်နိုင်သော ရုပ်ပွားတော် များကို အံ့ဩကြည့်ညှိဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရ ပြန်ပါသည်။

ရုပ်ပွားတော်များနှင့်ပတ်သက်၍ အလျှင်မြန်စွာတွင်ရှိသော တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ် အား စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရာ သပြေ တစ်ထောင်ရုပ်ပွားတော်များ ဟု သိရပါ သည်။ ဆရာတော်ကြီးအနေနှင့် ကနဦး တည်စဉ်က ဘုရားရုပ်ပွားတစ်ဆူတွင် သပြေတစ်ပင်စိုက်၍ ‘သပြေတစ်ထောင်’ ဟု ဘွဲ့အမည်ထားရှိသော်လည်း လျှင်မြန် သူ စေတနာရှင်များ၏ဆန္ဒအရ ထပ်မံ လက်ခံရသဖြင့် ယခုအခါတွင် ရုပ်ပွား တော်ပေါင်း (၁၃၇၀) ဆူအထိရှိနေခဲ့ ကြောင်း သိရပါသည်။

မုံရွာမြို့တွင် ဇောဓိတစ်ထောင် ကဲ့သို့ ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့ တွင်လည်း သပြေတစ်ထောင်ရုပ်ပွား တော်များတည်ရှိရာကို ရှားရှားပါးပါး ဖူးတွေ့ခွင့်ရသဖြင့် သားဖြစ်သူကို ကျေးဇူး တင်ရပါသည်။ သပြေတစ်ထောင်ရုပ်ပွား တော်များကို ဖူးမြော်အပြီးမှာတော့ ရေကန်ကြီးအလယ်မှာ တံတားခင်းထား ပြီး ကြီးမားလှသည့် နဂါးကြီးများ၏ ဝန်းရံမှုအောက်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် မျက်လွှာချပြီး ဖျန်သမာပတ်ဝင်စားနေ သည့် ရုပ်ပွားတော်ကြီးကလည်း ဖူး၍မဝ ကြောင်းကို ကြည့်ညှိဖွယ်ကောင်းလွန်း နေပါသည်။

စေတီတော်ကြီးအနောက်ဘက် ခြမ်းမှာတော့ ပုဂံဘုရားများထက် သာ သည့် ဘုရားတစ်ဆူလည်းရှိပါသည်။ ဘုရားစေတီဟာ အပေါက်(လေး)ပေါက်

ဝမ်းမော်ညိုသူ ကျွဲ၊ နွားများ မျက်စိထိခိုက်ရုံသာလျှင် တိမ်မစွဲရအောင် ကာကွယ်ပေး

“လာပါဦး၊ တက်ပါဦး ဦးသိန်းမောင်ရေ”

စာရေးသူ အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်နေတဲ့ ဦးသိန်းမောင်ကို အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်လိုက်တဲ့အတွက် ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိတာနဲ့ တပ်ကလေးရပ်ကွက်ကိုသွားရင်း ဆရာဆီဝင်ခဲ့တာပါ”

“နို့-ဦးသိန်းမောင်၊ ကျွန်တော့်ဆီဝင်လာခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဘာများအကူအညီလိုအပ်နေပါသလဲ”

“ဆရာဆီမရောက်တာလည်းကြာ၊ ပေးစရာဆေးတစ်မျိုးရှိနေလို့ ဆရာရေးနိုင်ဖို့ လာပြောတာပါဆရာ”

ဦးသိန်းမောင်ဆိုတာ မင်းလှရွာသားပါ။ စာရေးသူကို အလွန်လေးစားတဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွဲ၊ နွားမွေးမြူတဲ့အလုပ်နဲ့ ခြံများစိုက်ပျိုးတဲ့အလုပ်များကို စီးပွားရေးအရလုပ်နေတဲ့သူပါ။ သမီးများက ကုန်စိမ်းအရောင်းအဝယ်လုပ်ပါတယ်။ ဦးသိန်းမောင်ရဲ့ ဝါသနာကတော့ အလုပ်အားရင်အားသလို စာအလွန်ဖတ်ပါတယ်။ ဗန်းမော်မဂ္ဂဇင်းဖြစ်မြောက်ရေးမှာ ကော်မတီဝင်

တစ်ဦးအနေနဲ့ ပါဝင်လှုပ်ရှားပေးနေသူလည်းဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အတွေ့အကြုံများကို စာရေးသူအား အမြဲပြောလေ့ဆွေးနွေးလေ့ရှိပါတယ်။

“က - ဦးသိန်းမောင်၊ ကျွန်တော့်ကိုဘာဆေးများပြောစရာရှိလို့လဲ”

စာရေးသူက အဲဒီလိုမေးလိုက်တဲ့အခါ -

“ဒီလိုဗျ ကျွဲ၊ နွားတွေ မျက်စိထိခိုက်တဲ့အခါမှာ ဥပမာ ကျွဲတစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင်၊ နွားတစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်ဝေကြတဲ့အခါ မျက်စိကို ချိန်ထိခိုက်မိတတ်တာမျိုးရှိသလို တောတိုးရင်းလည်း မျက်စိများကို သစ်ကိုင်းများနဲ့ ထိရမိတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်လာရင် ကျွဲများ၊ နွားများဟာ ထိခိုက်လာတဲ့ မျက်စိတစ်ဖက်ကို မဖွင့်နိုင်တော့ဘဲပိတ်ထားပါတယ်။ မျက်ရည်တွေမပြတ်ထွက်ကျနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကုသမှု မျက်လုံးတိမ်မကျတဲ့ပြန်ကောင်းနိုင်မှာပါဆရာ”

“ဘယ်ဆေးနဲ့ ကုသပေးသလဲကိုသိန်းမောင်”

စာရေးသူက အဲဒီလိုမေးလိုက်တဲ့

အခါ -

“ဆေးကလွယ်လွယ်လေးပါဆရာ။ ဥန့်ပင်ကို ဆရာသိတယ် မဟုတ်လား။ ဥန့်ရွက်ကို အခြောက်လှန်း၊ အမှုန့်ကြိတ်ရတယ်ဆရာ။ အဲဒီရတုအမှုန့်ကို အဝတ်ပါးလေးနဲ့ အမှုန့်ပြန်ချရတယ်။ ရလာတဲ့အမှုန့်ကို ပလတ်စတစ်ပိုက်ကလေးမှာ ထည့်ပြီး မျက်စိထိခိုက်နေတဲ့ ကျွဲ၊ နွားများရဲ့မျက်လုံးကိုဖြုတ်ပြီး ပါးစပ်နဲ့မုတ်ထည့်ပေးရပါတယ်။ (၂) ကြိမ်လောက်လုပ်ပေးလိုက်ရင် တိမ်မဝင်တော့ဘဲ လုံးဝပြန်ကောင်းသွားတယ်ဆရာ။ မျက်လုံးထိခိုက်လာတဲ့ ကျွဲတော့်ကျွဲတွေ၊ နွားတွေကို တိမ်မဝင်အောင် ဒီအတိုင်းပဲကုသပေးနေပါတယ်။ ဒီဆေးနည်းကို မလှလာရွာက ရှမ်းအဘိုးကြီးပေးလိုက်လို့ရခဲ့တာပါဆရာ။ ဆရာက ဆေးဆောင်းပါးလေးများရေးနေသူဖြစ်တော့ ကျွဲ၊ နွားမွေးမြူတဲ့သူတွေသိအောင် ဗဟုသုတများရနိုင်အောင် ဆရာမှတစ်ဆင့် မောက်သည်ချပေးဖို့ပါပဲ ဆရာ။”

ဝမ်းမော်ညိုသူ

ရှိပြီး အထဲမှာတော့ အုတ်ပလ္လင်ထက်မှာ ကြည့်ညှိဖွယ်ကောင်းသည့် ရုပ်ပွားတော်လေးဆူကို မုဒြာအမျိုးမျိုးနှင့် ကြည့်ညှိဖွယ်ရာဖူးမြင်ရပါတယ်။ ကုန်းမြင့်ထက်မှာ ကြည့်ညှိဖွယ်ရာဖြစ်အောင်တည်ထားပေးခဲ့တဲ့ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် စေတနာရှင်မိဘပြည်သူများကို စာရေးသူအနေနှင့် လေးစားဂုဏ်ယူမိတာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

စေတီတော်ကြီးပရိတ်အတွင်းက ရှိရှိသမျှ စေတီတော်များနဲ့ ရုပ်ပွားတော်များကို အားရပါးရဖူးလို့ဝသွားချိန်မှာတော့ လမ်းပေါ်ကနေဖြတ်သွားတိုင်း လှမ်းမြင်ဖူးတွေ့နေရသည့် ဗုဒ္ဓပြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းတော်များစီတန်းပြီးကြွလာနေတဲ့ပုံကို မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားအပါအဝင် ရဟန်းတော်များနှင့် စုစုပေါင်း (၄၇) ပါးရှိကြောင်း ရေတွက်ကြည့်၍ သိခဲ့ရ၏။

နာရီလက်တံက (၆) နာရီထိုးခါနီး ပြီမို့ သားဖြစ်သူကပြန်ကြွပြောပါသည်။ စာရေးသူတို့ရောက်နေသောနေရာသည် တပ်မြေဖြစ်သဖြင့် ညနေ (၆) နာရီထိုးသည်နှင့် တပ်မြေအတွင်း မည်သည့်ယာဉ်မှ ဖြတ်သန်းခွင့်မပြုကြောင်းနှင့် နံနက် (၆) နာရီမှ ဂိတ်ဖွင့်၍ဖြတ်သန်းခွင့်ပြုကြောင်း သိရပါသည်။ စာရေးသူအနေနှင့် ရောက်သည့်အရပ်တွင်ရောက်သည့်အရပ်ဒေသ၏စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်ကို လိုက်နာရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဒါမှလည်း နိုင်ငံသားကောင်းပီသမည်မဟုတ်ပါလားခင်ဗျား။ သူ့ရလေ့မဂ္ဂဇင်း၏ စာရွှသုများအတွက် စာရေးသူ ခရီးသွားရင်း ဘုရားတွေဖူးခဲ့ရတဲ့ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြန်လည်မျှဝေပြီး ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါပြီ။ တကူးတကလာဖို့ မလွယ်ကူလှသည့်နေရာတွေဆိုမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာရောင်ဝါ ထိန်လင်းစွာရှိနေတာ

ကို အဝေးကနေ ကြည့်ညှိသဒ္ဓါပွားရင်း ကုသိုလ်ယူနိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း စာရေးသူ၏ ဘုရားဖူးဆောင်းပါးကို ဒီမှာတင်ပဲ နိဂုံးကမ္မတ်အဆုံးသတ်လိုက်ရကြောင်းပါ။

စေတနာမှန်လျှင်ကံကောင်းမည်

စနေထွန်း (မြစ်သား)

ကိုးကား -

အရှင်သဇ္ဇန(လမင်းသစ္စာ)ရန်ကုန်၏ ဆုတောင်းပြည့်အောင်ငြိမ်းအေးချမ်းသာကြီးနိုးဘုရားသမိုင်း

လောကမှာရိအောင်ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီးဘုရားသမိုင်းအဖွဲ့လက်ကမ်းစာစောင်ကိုယ်တိုင်လေ့လာသူများ

မည်မျှ သတိထားပြီး ရှောင်ကြဉ်သည်ဆိုပါစေ ကြာတော့ ချီးဖောက်မှုများ ဖောက်ဖျက်မှုများဖြစ်လာပါသည်။ အစာအိမ်နှင့်မသင့်သောအစားအသောက်များကို စားသောက်လာမိပါသည်။ ဤတွင် မျှစ်ချဉ်နှင့် ဝက်သားဟင်းစားခဲ့ရသလို မလွဲသာမရှောင်သာသဖြင့် ချီးဖောက်ရခြင်းများလည်းရှိခဲ့ပြီး လွဲသာရှောင်သာလျက် မလွဲချင်မရှောင်ချင်သဖြင့် ချီးဖောက်ခဲ့ခြင်းများလည်းရှိခဲ့ပါသည်။ ကင်းခြေများခြေတစ်ချောင်း၊ နှစ်ချောင်း ပြုတ်သော်မသိသာသော်လည်း အပြုတ်များပြီး အကျွန်ုပ်နည်းသော်မသွားနိုင်ပါ။ ထို့အတူ ကျွန်တော်လည်း အပြုတ်များလာသဖြင့် ကနေကျဆေးဖြစ်သော ဆန်ပြုတ်သောက်ခြင်းဖြင့် ကုစား၍မရတော့ပါ။ အကြာကြီးသောက်သည့်တိုင် အောင် ကြာရှည်မခံတော့ဘဲပြန်ဖြစ်လာသည်ကများလာပါသည်။

အသက်ကလည်း (၅၀) ကျော် လာပြီဖြစ်သည့်အတွက် အဘက်ဘက်က ဆုတ်ယုတ်လာပြီး ခံနိုင်ရည်အားလည်းနည်းလာပါသည်။ အသက် (၄၈) နှစ်တွင်မှ အရက်ကိုလုံးဝမသောက်တော့ဆို

ပြီးဖြစ်လိုက်ပါသည်။ ဤမတိုင်မီက အလွန်ကျသောအချိန်များဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ အနည်းအကျဉ်းသောက်မိနေပါသေးသည်။

“အသက်ကြီးလာရင် ညနေဘယ်အစာမှ(ထမင်း)မစားတာကောင်းတယ်။ ကျွန်ုပ်တော်အသိတစ်ယောက် ညနေဘက်ကို ပေါင်မုန့် (၂) ချပ် ကြက်ဥ (၂) လုံးနဲ့နေတာ ကျန်းမာတယ်”

ဝန်ထမ်းဘဝက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုဌေးဝင်း (မြတ်မင်္ဂလာ) က အထက်ပါအတိုင်းပြောပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် သားသမီးများ အသီးသီးအိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်ခွဲသွားကြပြီဖြစ်၍ ဘိုးကလေးဈေးလမ်းအိမ်တွင်

ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မကြာမီပင် သမီးကြီးက သားဦးမွေးသဖြင့် ကျွန်တော်ဇနီးမှ သူ့သမီးနှင့်နေထိုင်ရာ (ယခု ကျွန်တော့်နေထိုင်ရာ) ခြောက်ထပ်ကြီး ဘုရားအနီး (အရှေ့ရွှေဂုံတိုင်) ရေအရင်းအမြစ်အသုံးချရေးဦးစီးဌာနဝန်ထမ်း အိမ်ရာသို့သွားနေသဖြင့် ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းကျန်ပါသည်။

“ဟေ့-ကိုအုန်းသွင်၊ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေ အသက်ကြီးလာရင် ဆီးကျိတ်ရောဂါကြောက်ရတယ်။ ဖန်ဆင်းရှင်ဝါဒသမားတွေက ဘုရားသခင်ဟာ ယောက်ျားတွေကို ဆီးကျိတ်၊ မိန်းမတွေကို သားအိမ်ဆုံးပြီး ဒုက္ခတစ်မျိုးစီဖန်ဆင်းပေးထားတယ်လို့ပြောကြတယ်။

ခရမ်းချဉ်သီးဟာ ဆီးကျိတ်ရောဂါကိုကာကွယ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်။ အဲဒီတော့ ခရမ်းချဉ်သီးကို ကြိုတိုင်းစားပေတော့။ ကျွန်တော်လည်း စားနေပြီ”

ဘိုးကလေးဈေးလမ်းနေ မိတ်ဆွေကြီး ဦးဟန်စိန် (ယခု ကွယ်လွန်)က - “အထက်ပါအတိုင်းပြောပါသည်။

ချောင်းဆုံအုန်းသွင် အသက်ရှည်ရာ (၈)

တိုင်းဝင်းနှင့် ဦးဟန်စိန် စကား နှစ်ရပ်ကိုပေါင်းပြီး ကျွန်တော်အကောင် အထည်ဖော်ပါသည်။

ခရမ်းချဉ်သီး(၅)ကျပ်သားဆိုလျှင် ခပ်ရွယ်ရွယ်နှစ်လုံးရပါသည်။ ကြက်ဥ နှစ်လုံးကို ကြက်သွန်ဖြူနီဖြင့် ခရမ်းချဉ် သီးပါကြော်ပါသည်။ ပြီးတော့ ပေါင်မုန့် (၂) ချပ်ဖြင့် ညနေဘက်ကိုစားပါသည်။

နံနက်စာကို ကျွန်တော်သမီးအိမ် တွင်သွားစားပါသည်။ ညနေဘက်တွင် ကိုယ်တိုင်ကြော်စားပါသည်။

နံနက်အိပ်ရာထသည်နှင့် ရေအေး တစ်ခွက်သောက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးပါသည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်သောက် ပြီး ရွှေဂုံတိုင်ရှိသမီးအိမ်သို့သွားပါသည်။ သမီးအိမ်သို့မဝင်ခင် ရှေးဦးစွာ ခြောက် ထပ်ကြီးဘုရားကိုဝင်ပါသည်။ ဤကား

၁၉၉၄ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။ အရှေ့ဒဂုံ တွင်နေသော (၅)နှစ်ကလွဲလျှင် ခြောက် ထပ်ကြီးဘုရားသို့ရောက်သောနှစ်များ ဖြစ်ပါသည်။ အနှစ် (၂၀) ကျော်ပါပြီ။

သမီးအိမ်တွင် နံနက်စာစားပြီး တစ်ရော့တစ်မောအိပ်ပါသည်။ ညနေ ဘက်မှ မြို့ထဲပြန်ပါသည်။ မြို့ထဲရောက် တော့ မြတ်မင်္ဂလာ ကိုဌေးဝင်းဆီဝင်ပါ သည်။ မိုးချုပ်မပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော် ခရမ်းချဉ်သီးကို တစ်နေ့ (၅) ကျပ်သားနှုန်းဖြင့် ၂၀၀၁ နှစ်ဆန်းအထိဖြစ်သည်။ (၁၂) ပီသား နှင့် (၇၅) ကျပ်သားစားခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ စားခဲ့ပြီးနောက် (၅) နှစ် အကြာတွင် ကျွန်တော် သယ်နိုးကျွန်း စံပြဆေးရုံမှာ ဆီးကျိတ်ခွဲခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် လမ်းစဉ်ပါတီဖျက်ပြီး အလုပ်ပြုတ်ပြီးစတွင် ဆရာမင်းယုဝေ၏ မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်တွင် အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ခေတ္တဝင်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ဖူးသော အယ်ဒီတာများ တွင် ဆရာမင်းယုဝေသည် အကြီးစား ဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမင်းယုဝေသည် ကလောင် သစ်များကို အထူးဦးစားပေးသည်။ ကလောင်သစ်များတွင် ဆန်းသစ်သော အတွေးအခေါ်များရှိသည်။ သို့သော် ပေါ်လွင်အောင် မတင်ပြတတ်။ မရေး တတ်သဖြင့် အသုံးပြုရန်အခက်အခဲဖြစ် နေပါသည်။ အယ်ဒီတာများမှာ ပင်တိုင် ဆောင်းပါးရှင်များ၏ ဆောင်းပါးကိုပါ ရွေးချယ်အသုံးပြုကြသဖြင့် အတွေးအ ခေါ်ကောင်းသည်ကလောင်သစ်များ၏ ဆောင်းပါးများမှာကျန်ခဲ့ရသည်။ စာဖတ်

ပရိသတ်အတွက်ရော စာပေလောက အတွက်ပါ ဆုံးရှုံးနှစ်နာမူဖြစ်သည်ဟု ဆရာမင်းယုဝေကပြောပြီး ထိုဆောင်းပါး များကို ဆရာကိုယ်တိုင် အစအဆုံးပြန် ရေးပါသည်။ ထိုသို့ရေးပြီး အသုံးပြုပါ သည်။

အရှေးမခံရသော ဆောင်းပါးများ ကို ကိုယ်တိုင်မှတ်ချက်ရေးပြီး စာရင်းနှင့် တကွသိမ်းထားပေးပါသည်။ ဆောင်းပါး ရှင်လာပြန်ရှေ့လျှင် အချိန်မရွေးပြန်ပေး နိုင်သည့်အပြင် ဆောင်းပါးရှင်ကျေနပ် လောကအောင် ရှင်းလင်းချက်၊ အကြံ ပေးချက်များကိုပါရသွားပါသည်။

ဆရာထံမှာ ကျွန်တော်တာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ်တစ်နေ့တွင် ဆရာက ကျွန်တော်ကို -

“ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့အသက်ကြီး လာတော့ ဆီးကျိတ်ကို သတိထားရ မယ်။ (သူက ကျွန်တော်ထက် (၂) နှစ် ကြီးပါသည်) ဆီးကျိတ်ကအခန့်မသင့်ရင် လက်အကြီးအကျယ်ဒုက္ခပေးတယ်။ ဘီးပိုလန်ဟာ ဆီးကျိတ်ရောဂါကိုကာ ကွယ်တယ်လို့ဆိုတယ်။ အဲဒါသောက်ရ အောင်”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော်(၁)ပုလင်း ဝယ်ပေးပါသည်။ သူလည်းသောက်ပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘီးပိုလန်သောက် ကြသည်မှာ (၅) နှစ်ခန့်ကြာမည်ဟုထင် ပါသည်။ ကျွန်တော် သက်နိုးကျွန်းစံပြ ဆေးရုံတွင် ဆီးကျိတ်တက်ခွဲပြီး မကြာမီ ပင် သူလည်းရှင်ပါကုတွင်ခွဲရပါသည်။

ကျွန်တော်အတွက် ခရမ်းချဉ်သီး နှင့် ဘီးပိုလန် ဆရာမင်းယုဝေအတွက် ဘီးပိုလန် ဆီးကျိတ်အတွက်မမုန်ပါ။

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ပထမ ပတ်တွင် ကျွန်တော် ဘိတ်လေးဈေး လမ်းမှ သမီးရှိရာ ရွှေဂုံတိုင်သို့ပြောင်း လာပါသည်။

ကျွန်တော်ဇနီးက -

“အသားအရေတွေတသိပ်ခြောက် တယ်။ ထောပတ်စား နွားနို့ထောပတ် မဟုတ်ဘူး။ အရွက်ထောပတ် Mather Choiceကိုစား။ အစာအိမ်အတွက် မစီး ခိုမိရဦး”

ဟု ပြောပြီး ထောပတ်ဝယ်ပေးပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ပေါင်မုန့်ကို ခရမ်းချဉ် သီး၊ ကြက်ဥတို့ဖြင့် မစားတော့ဘဲ ထောပတ်သုတ်ပြီးစားပါသည်။

ကျွန်တော် ညနေစာကိုလည်း အိမ်သားများ ညနေထမင်းစားချိန်မှာ ပေါင်းထားပါသည်။ သူတို့က ဟင်း၊

ထမင်း၊ ကျွန်တော်က ပေါင်မုန့်ပေါ့။

သို့သော် သူတို့စားနေသည့် ဟင်း များထဲမှ ကျွန်တော်နှင့်သင့်တော်သော ကျွန်တော်နံနက်စာစာတုန်းကဖြစ်သော ဟင်းများပါလျှင် မနေနိုင်ဘဲ အတော် အတန်နို့ကစားမိပါသည်။ ဤသည်က တစ်ကြောင်း၊ သူတို့ ညနေစာစားချိန်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပေါင်မုန့် စားချိန်ထက်စောသဖြင့် ညအိပ်ခါနီးတွင် ဆာသလိုဖြစ်လာပါသည်။ ကော်ဖီနှင့် မုန့်စားပြီးမှ အိပ်လိုက်ပါသည်။ ဤသည် ကတစ်ကြောင်း။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် အစာ အိမ်ကို ပုံမှန်အတိုင်းမဟုတ်တော့သည့် အကျိုးဖြစ်လာပါသည်။ အချုပ်ဆိုရ သော် အစာအိမ်ရောဂါပြန်ထလာပါ သည်။ အတော်လေးပြင်းထန်ပါသည်။ ဆန်ပြုတ်ဖြင့်လည်း ကုမရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်ဆီပြေးရပါသည်။ ရွှေဂုံတိုင် အထူးကုဆေးခန်းက မျက်စောင်းထိုးတွင်ရှိသဖြင့် ဒေါက်တာ ဦးဖိုးသွယ်နှင့်ပြုပါသည်။ ဆီး၊ သွေးစစ်၊ အာထရာဆောင်းရိုက်ပြီး နောက်ဆုံး ဓာတ်မှန်ရိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ဆရာကြီးရဲ့အစာ အိမ်အနာကအကြီးကြီးပဲ”

ဒေါက်တာဦးဖိုးသွယ်က ကျွန်တော် အား ဓာတ်မှန်ပြုပြီး ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က -

“ခွဲရမလား ဒေါက်တာ”

ဟု မေးတော့ -

“အသက်ကြီးပြီမခွဲခွဲတော့။ ဆေး နဲ့ပဲရအောင်ကုပေးမယ်။ အရှင်းတော့ ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သက်သာသွား မယ်။ နောက်ပိုင်း အစားအသောက် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်သွားဖို့ပဲ”

ပြန်ဖြေပါသည်။

သူ့ဆေးတွေက ဈေးလည်းကြီးပါ သည်။ စွမ်းလည်းစွမ်းပါသည်။ (၃) လ ခန့်သောက်ရပါသည်။ ဆေးသောက်နေ စဉ်အတွင်း ဆန်ပြုတ်သာသောက်ရန် ညွှန်ကြားပါသည်။ အစာအိမ်ရောဂါကို အစားအစာနဲ့ပဲကုရတယ် ဟု မှတ်သား ဖွယ်ရာစကားဆိုပါသည်။ အားလုံး တစ်သိန်းနီးပါးကုန်ပြီး သက်သာသွားပါ သည်။

ဆက်လက်တင်ပြပါဦးမူ

ချောင်းဆုံ

နေပြည်တော်က လျှပ်တစ်ပြက် သီရိဂန္ဓမာ သပြေအေး မိုးကုတ်ဝိပဿနာဓမ္မရိပ်သာ ရာမည-သွေးမွန်

လျှပ်တစ်ပြက်

'ငါသည် မုချသေရမည်၊ အချိန် ပိုင်းသာလိုတော့သည်။ အသေမဦးခင် ညဏ်ဦးမှတော်တော့မည်' ဟူသော မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား၏ ဩဝါဒ ကထာကို မိမိအဖို့ တစ်ခန်းပြင်ပြင်ဘဝမှ ကနဦး စတင်ကြားဖူးစတင် နားတွင် အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ ကြက်သီးထမ္ပ ဟုန်လှုပ်မိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်အခါက ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း လားရှိုးမြို့ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ

တရားစဉ်နှင့်လုပ်ငန်းစဉ်ပြန်ပွားရေးအဖွဲ့ ခွဲအမှတ် (၁၉၆) တွင် မိုးကုတ်တရားစဉ် နှင့် ထိတွေ့မှုအစအစိမ်းသက်သက်ဖြစ် ၍ စခန်းဝင်တရားအားထုတ်ကြသော အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး ယောဂီအင်အား (၅၀၀) ခန့်၏ သံပြိုင်ရွတ်ဆိုလိုက်သည့် အသံသည် ဓမ္မာရုံအတွင်းဟိန်းထွက်ကာ မိမိ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ် ယမ်းလိုက်သည်ဆိုရ၏။ သုံးဆယ့်နှစ်ကောဋ္ဌာသအစုအဝေး

ဓာတ်ကြီးလေးပါးဖြင့်ပွဲစည်းတည်ဆောက် ထားသောသက်ရှိရုပ်ခန္ဓာဖြစ်စဉ်မှာ ဖြစ်၊ ပျက်မည်သော အနိစ္စတရားပင် တစ်ခါ မက အကြိမ်ကြိမ်သေနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ကို ကိလေသာနှံတော့မှ မိမိတို့အလေး ဂရုမပြုမိကြ။ သေရမည်ကို ကြောက်ခဲ့ ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုစဉ်ကပင် ဘာကြောင့် တရားစခန်းဝင်ရတာလဲ ဟူသော အမေးပစ္စုပ္ပန်အတွက် မိမိကိုယ်

ဧကန္တ သန္တိ ဓာတုစေတီတော်

ထိုက်ပါ ပုထိုးတော်တစ်ဆူ

စေတီတော်အရှေ့လှိုင်းထွင်းဘုရား

စေတီတော်အနောက်ဘက်လှိုင်းထွင်းဘုရား

လှိုင်းပုဘုရား

စေတီတော်မြောက်ဘက်လှိုင်းထွင်းဘုရား

စေတီတော်တောင်ဘက်လှိုင်းထွင်းဘုရား

ပုထိုးတော်လှိုင်းထွင်းရုပ်ပွားတော်

မိမိ အပြန်ပြန်အထပ်ထပ်မေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနည်းတူစွာ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေအရ တရားစခန်းသို့ မျက်စိလည်လမ်းမှားရောက်လာသူများပမာ ဝင်ရောက်လာသူများကိုလည်း မိမိက တစ်ပြန်မေးကြည့်ဖူးသည်။

“ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ အသေတတ်ချင်လို့ပါ။ ဝင်သက်ထွက်သက်ရှိသူမှန်သမျှ ဘယ်လိုမှရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်တဲ့ သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်အနိုင်ယူပြီး ပြုံးပြုံးလေးသေပြချင်လို့ပါ”

ဟု မိမိပြောခဲ့ဖူးသည်။

မိမိနည်းတူပင် အလုပ်ပေးတရားစခန်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြသူများသည်လည်း မိမိမေးစမ်းကြည့်ဖူးသမျှ အဖြေက ပီနီမသာလိန်မသာ အနည်းအပါးကဲ့လို့သည်ဆိုရုံမျှရှိသည်။ အနှစ်ချုပ်လို့အင်ဆန္ဒအမှန်မှာ အတူတူဟုဆိုနိုင်

သောအဖြေကိုသာရပါသည်။

မိမိနှင့်အတူ တရားစခန်းတွင် အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးဖြတ်သောအတွေ့အကြုံရှိ ရန်ကုန်မှ တကူးတကန်လာရောက်စခန်းဝင်သော ယောဂီဦးစိန်မြင့်ကမူ -

“စဝင်တုန်းကတည်းကပဲ တရားမှတ်ရတာ ထူးခြားသလိုရှိတာနဲ့ နောက်နှစ်တွေမှာလည်း ဒီလာဝင်ဖြစ်သွားတယ်” ဟု ဆိုသည်။

မိမိတို့ လောကီလူသားများအဖို့ ခန္ဓာကို ရရှိလာစဉ်ကပင် အသေတရားဆီသို့ မာရသွန်ခရီးနှင့်နေသည်ကို သိထားသင့်လှသည်။ ယမန်နေ့ကထက် ယနေ့သည် သေဖို့တစ်ရက်နီးလာနေသည်ကို မမေ့မလျော့ ယုံကြည်ထားကြရပေမည်။ ဒုက္ခသံသရာဝဲဩယတွင် လည်ပတ်နေကြရသောပုထိုးများသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှစွန့်ခွာ၍ ကုသိုလ်အထိုက်

အလျောက် အကျိုးပေးသဖြင့် နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံသို့ရောက်ရသည်။ အငြိမ်းဓာတ်ရပြီဟု ရောင့်ရဲကြလေ့ရှိသည်။ ရုပ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာရရှိကြရသဖြင့် ယင်း၏ အကျိုးဆက်သည် အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာတို့၏မာယာဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာနှင့်မကင်းလွတ်နိုင်ကြသည်ကို မမေ့သင့်ကြပါ။

ထိုမျှမက ယင်းသို့သော နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံဘဝ၏အပျော်ဖြင့် အဝိဇ္ဇာတဏှာအမြစ်ခွယ်များကြောင့် လူ့ပြည်တွင်သာပွင့်သည့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပွင့်ထွန်းချိန်နှင့် လွဲရနိုင်သည့် ပစ္စုပ္ပန်အရပ်သားဘဝဖြစ်လာရပါက ကိုယ်ကျိုးနည်းကြရပေတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ဘုရားရှင် ဖွားသန့်စင်စက အပြစ်သော ပုဏ္ဏားပညာရှင်ကဲ့သို့ နှစ်ခြိုက်ပြင်အသေအချာ ဘုရားစကားကိုမည်ဟု ဆိုနိုင်ခဲ့သော ပုဏ္ဏားပညာရှင်၏ ငိုခြင်း။

မယ်ခြင်းသရုပ်တွင် ဖွင့်ဆိုခဲ့ပြီးလည်း ပြစ်သည်။ မိမိ၏ သက်တမ်းအရ ဖွားစ ကာလကိုသာသိခြင်းကြိုက်ခွင့်ရသော် လည်း ဘုရားစကန်ဖြစ်၍ တရားဓမ္မ နာယူချိန် မိမိပြုဟောပြည်ရွာသို့ရောက် ခဲ့နေပြီဖြစ်ကြောင်းသိရသဖြင့် ငိုကြွေးရ ပါကြောင်းဆိုထားသည်မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့သောအလွဲမျိုးကား ကမ္ဘာ နှင့်ချီကာ ပြုပြင်မရသောဧရာမအလွဲပေ တည်း။ နှစ်နာလွန်းလပေစွပါတကား။

မိမိသည် ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက် ပိုင်း) တွင် ဝန်ထမ်းဘဝဖြင့်ရှိနေစဉ်က ပင် မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားဖြင့် စတင် ထိတွေ့ခွင့်ရရှိခဲ့ပြီး ယခုနေထိုင်ရာ နေပြည်တော်တွင်လည်း ကံအားလျော် စွာ မိမိနေထိုင်ရာ ဝန်ထမ်းနေအိမ်နှင့် အနီးဆုံးမှာရှိသည့် သီရိဂန္ဓမာသပြေ အေးမိုးကုတ်ဝိပဿနာဓမ္မရိပ်သာတွင်

ဆက်လက်ကာ အလုပ်ပေး တရားစခန်း ဝင်ဖြစ်နေပါသည်။

နေပြည်တော်တွင် အများစုတရား ဝင်တရားဓမ္မနာယူတရားအားထုတ်လေ့ ရှိသော သင်္ကြန်တွင်း (၁၀) ရက်တရား စခန်းများအဖြစ် ဇေယျသီရိမြို့နယ် သီရိ ဂန္ဓမာ သပြေအေးကျောင်းတိုက်သည် လူသိများထင်ရှား၏။ ထို့ပြင် ပုဗ္ဗသီရိ မြို့နယ်ရှိ သတ္တဌာနဓမ္မရိပ်သာတွင် လည်း အလုပ်ပေးတရားစခန်းဖွင့်လှစ် ကြောင်း သိရသည်။ ထိုဓမ္မရိပ်သာတွင် မိုးကုတ်နိဿရည်းလေလား မိမိအနေ ဖြင့် ကွဲပြားစွာမသိရပါ။ တရားပြုပုဂ္ဂိုလ် ဓမ္မကထိကတို့၏ အရည်အသွေးကို လည်း မမှန်းဆနိုင်ပါ။

မိမိတို့လက်ရှိတရားစခန်းဝင်နေ ကြသော သီရိဂန္ဓမာသပြေအေးကျောင်း တိုက်တွင်မူ နှစ်စဉ်ယောဂီအင်အား၊

ဒုလ္လဘသံဃာ၊ သံယာနွယ်ဝင်သီလရှင် များ အပါအဝင် အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား (၅၀၀) ဝန်းကျင်ရှိနေပါသည်။ ယောဂီ အများစုမှာလည်း ဝန်ထမ်းမိသားစုဝင် များသာဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

မိမိတို့ယောဂီများအဖို့ တရားမှတ် ချိန် တစ်ရက်လျှင် (၈) ချိန်အနက် 'နား ကတရားနာ၊ ဉာဏ်ကခန္ဓာလှည့်' ဖြစ်ကုတ် ဆရာတော်ဘုရား၏ တရားဓမ္မအား ဖွင့်ပေးထားပြီး ငြိမ်သက်စွာ တရားနာ ရင်းတရားမှတ်ရသောအချိန်၊ တရားပြ ဓမ္မကထိကများ၊ နည်းပြများက ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းဒေသနာတော်လည်ပုံ ဖြတ်ပုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သစ္စာလေး ပါး အနက်ဆိုက်အောင် ဟောပြောသင် ကြားချိန်၊ လက်တွေ့တရားရှုမှတ်ချိန် စသည်ဖြင့် အချိန်ပြည့်ခွဲဝေအားထုတ် ကြရသည်။ ထို့ပြင် ယင်းသို့သော တရား

မတ်ရပ်ရပ်ပွားဆင်တုတော်ကြီး

ဘုမိဇယာရပ်ပွားတော်မြတ်ဘုရား

ပြည်တိုင်းဘုရားများနှင့် တံခွန်တိုင်

ဆရာတော်ဦးဂန္ဓမာ၏ကောင်းမှုကမ္မည်း

ဦးမော်သာထွေးကောင်းမှုဘုရား

ဗိုလ်မှူးကြီးသူရိန်ဝင်းကောင်းမှုဘုရား

ခေါ်နိုင်မေရီကောင်းမှုဘုရား

ဦးရဲကဲဇော်မိသားစုကောင်းမှုဘုရား

ဦးမျိုးမြင့်ဦး (မြန်မာ့ရေနံ/သဘာဝဓာတ်ငွေ့) ကောင်းမှုဘုရား

ရွှေညောင်ပင်နှင့် ဂြိုဟ်တိုင်ဘုရားများ

ဦးတော်ဝင်နိုင် (လျှပ်စစ်/စွမ်းအင်) ကောင်းမှုဘုရား

ဓမ္မအသုံးချချိန်များအနက် စကြိုလျှောက် တရားမှတ်ချိန်က အကျိုးထူးလှသည်။ အကြောင်းမှာ မိမိတို့သတ်မှတ်ချိန်အရ ကြေးမောင်းတီးခတ်မှုအရ ခန်းမဆောင်တွင်းမှထွက်ကာ ကျောင်းပရဝဏ်အတွင်း ရှိ စေတီ၊ ပုထိုး၊ ဗုဒ္ဓကိုယ်ပွားဘုရား ဆင်းတုတော်များဆီသို့ တရားမှတ်အာရုံ ပြုလျှောက်လှမ်းရင်း ဖူးခွင့်ရသော အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတိုက်ပရဝဏ်ဘက်ကုန်း လျှောမှာ စတင်ကာ ရွှေညောင်ပင်ခြေမှ တင်ပျဉ်ခွဲဆင်းတုတော်တစ်ဆူ (လမင်း ရတနာ နိဗ္ဗာန်ကုန်သည် ဦးသန်းစိုး၊ ဒေါ်နီလာမိသားစု ကောင်းမှု) တည်ထား သည်။

ထိုမှ ကျောင်းတိုက်အဝင်နားရှိ ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိတွဲ မည်မရှိသောဝူဘုရား။ နောက် ကျောင်းအဝင်မှခံသာဘက်ခြမ်း ရှိ ဗိုလ်မှူးကြီး သူရိန်ဝင်း(ငြိမ်း)၊ ဒေါ်မိမိ

အေး(မြန်မာ့မီးရထား) ကောင်းမှု စကျင် ကျောက်ဖြင့် ထုဆစ်ထားသည့် ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော် ဖြစ်သည်။

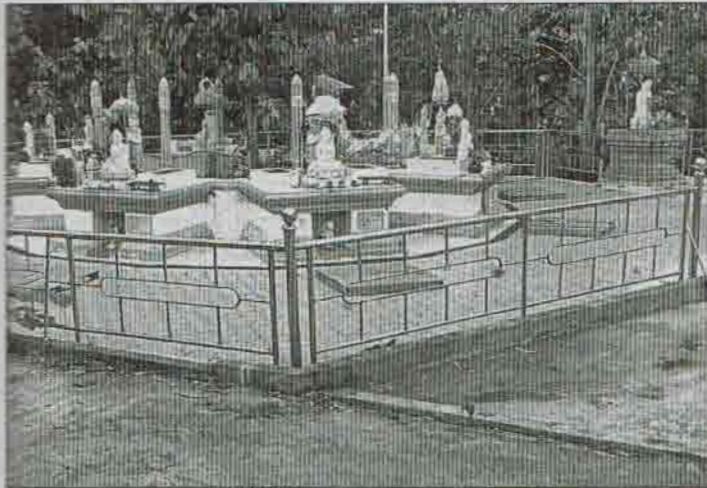
နောက် ကျောင်းတိုက်အတွင်း အဓိကစေတီတော်ဖြစ်သည့် ဧကန္တသန္တိ ဓာတုစေတီတော်ကို ဖူးတွေ့ ရမည် ဖြစ် သည်။ လိုက်လေးပေါက်တွင် မြတ်စွာ ဘုရားကိုယ်ပွားဆင်းတုတော်များအသီးသီး စံပယ်လျက်ရှိပါသည်။ကြည်ညိုဖွယ်သော ဆင်းတုတော်များဖြစ်သည်။ ထိုစေတီ တော်၏ရင်ပြင်နှင့် အနောက်ခြမ်းတွင် ဆက်စပ်ကာ လျောင်းတော်မူပုံဟန်ဖြင့် ကြီးမားသောမြတ်စွာဘုရားတစ်ဆူတည် ထားသည်။

စေတီတော်၏ တောင်ဘက်တွင် ကပ်လျက် ဂြိုဟ်အိမ်များ ပါဝင်သော တံခွန်တိုင်ရှိသည်။ ယင်းတံခွန်တိုင်၏ အနောက်၊ စေတီတော်ရင်ပြင်၏တောင် ဘက်ကပ်လျက် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ စကျင်

ကျောက်ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ 'ဦးမော် သာထွေး၊ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး မိသားစု ကောင်းမှု' ဟု ကမ္မည်းထိုးထားသည်။

ထိုမှပတ်လမ်း၏တောင်ဘက်ခြမ်း တွင် စိုက်ပျိုးထားသည်မှာ မကြာသေး သော ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်နှင့် ဂြိုဟ်ခွင် ဘုရားများ ဖူးတွေ့ ရပါမည်။ ထိုဂြိုဟ်ခွင် ညောင်ပင်၏ အရှေ့နားတွင် ဦးဇော် ဝင်းနိုင်နှင့် ဝန်ထမ်းများကောင်းမှု မြတ် စွာဘုရား၊ ထို့နောက် ဦးရဲကဲဇော်၊ ဒေါ်မေဖြိုးထွန်း ကောင်းမှု မြတ်စွာ ဘုရား၊ အနောက်ဘက်နားတွင် ဦးမျိုး မြင့်ဦး (ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ မြန်မာ့ ရေနံနှင့် သဘာဝဓာတ်ငွေ့လုပ်ငန်း) မြတ်စွာဘုရားများတည်ထားသည့် အနောက်ခြမ်းသို့ ဆင်းလျှောက် လာပါက သပြေအေးကောင်းတိုက်၏

www.burmeseclassic.com

ပြည်တိုင်ဘုရားများနှင့် ရွှေညောင်ပင်

တရားစခန်းအဝင်မှပ်ဦး

ဦးစီးနာယကဆရာတော်အရှင်ဂန္ဓမာလာ သက်တော် (၅၅) နှစ်မြောက် တည်ထား ပူဇော်သည့် ဘုမိဖဿရုပ်ပွားတော်မြတ် ကို ဖူးရမည် ဖြစ်သည်။ ဘုရားစေတီ တိုင်းတွင် ကြွေပြားခင်းရင်ပြင်နှင့် စတီး ပိုက်ဖြင့်ဝန်းရံကာထားသဖြင့် သပ်ရပ် ရှင်းသန့်နေသည်။ ဝတ်ပြုကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်သည်။

ထိုမှဆက်လျှောက်ပါက သန္တိသုခ ကျောင်းအောင်အလွန်တွင် လိုက်ဘုရား တစ်ဆူပါသော ဘွဲ့မည်ရေးထိုးထားခြင်း မရှိသည့်စေတီတစ်ဆူတည်ထားသည်။ ယင်းစေတီ၏အနောက်ဘက်ကပ်လျက် ဖြင့် မတ်ရပ်ဆင်းတုတော်ရှိပြီး နောက်ခံ တွင် တင့်တယ်သော တံကတော်ဖြင့် ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် စခန်းဝင် ယောဂီတို့ လမ်းလျှောက်စဉ်တရားမှတ် ရင်း ကျောင်းပရဝဏ်တွင်းရှိ စေတီပုထိုး နှင့် မုဒြာအမျိုးမျိုးသောဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်

များကို ဖူးမြင်ပြီးဖြစ်ရာ တရားမှတ်ရင်း အကျိုးထူးလှသည်ဟု မိမိ အထက်တွင် ဆိုရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းမတ်ရပ်မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းပရဝဏ်၏ အနောက်ခြမ်းဝင် ပေါက်မှကြည့်ကာ တောင်ကုန်းထိပ်တွင် တည်ရှိနေသည်။ အဝေးမှကြည့်ပါက ကြည်ညိုဖွယ်သောမြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။

သီရိဂန္ဓမာ သပြေအေးကျောင်း တိုက်တည်ရှိရာ မြေအနေအထားမှ ပျဉ်းမနား-တောင်ညိုလမ်း၏ မြောက် ခြမ်းရှိ ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်လမ်းနှင့် ပြည်ကြီး ဇေယျာလမ်း ရွှေ့နောက်ထားကာ ပတ္တရာအဆင့်မြင့်လမ်းနှစ်ခု၏ အလယ် မြေကွက်ဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်အဝင်မှန် ၏ ဝဲယာမြေပြင်အမြင့်ဖြစ်ပြီး အနောက် ဘက်ခြမ်းသို့ တောင်လက်မောင်းသဏ္ဍာန် သုံးသွယ်ဖြာဆင်းသည်။ အလယ်ဗဟို တောင်လက်မောင်းတွင် ကျောင်းတိုက်

သာသနိကအဆောက်အအုံများရှိသည်။ ကျောင်းပရဝဏ်အတွင်းမှာ အရိပ်ရ အပင်များ၊ စားပင်သီးပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ သီဟိုဠ် ပင်များက အေးမြသော ရိပ်ဆာယာကို ပေးသည်။

မိမိတို့သည် မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ အရောက်လှမ်းနိုင်ရန် တစ်ခုတစ်ရံ ကြိုးပမ်းနေသူများဖြစ်ကြသောကြောင့် သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့သည် နေ့ဦး စွာ ဆရာသမားကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံကြုံ ကြိုက်ဖွဲ့လိုသည်။ ထိုသို့သော ဆရာသမား ကောင်းထံတွင် နည်းနိဿယခံယူကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြရပါမည်။

■ ယထာဘူတံ ဉာဏာယ သတ္တာ၊ ပရိယေသိ တဗ္ဗော

ဘုရားရှင်၏ (၁၇၉) ကြိမ် မှာတမ်းဖြစ်သည်။

ယထာဘူတံ - ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ ဉာဏာယသတ္တာ - သိမြင်ဟောပြော သင်ပြ သောဆရာသမားကို၊ ပရိယေသိတဗ္ဗော- ဆောလျှင်စွာ ရှာဖွေကြဟု ဆိုသည်။

မိမိတို့သည် သံသရာစက်ရတတ် တစ်လျှောက်လုံးတွင် အို-နာ-သေခန္ဓာ ရလိုက်၊ ထိုခန္ဓာကို အရင်းတည်ကာ နောက်ခန္ဓာရကြောင်းကြိုးပမ်းအားထုတ် လိုက်သည်နှင့် ဒုက္ခသံသရာဝဲဩဇာမှ ရှုန်းမထွက်နိုင်ကြ။ ရှေ့ခန္ဓာနောက်ခန္ဓာ အမျှင်တန်းလျက် သစ္စာမဆိုက်သရွေ့ စီးမျောနေကြရပေလိမ့်မည်။ အဘို့ဤ တဏှာ၏မာယာတွင် နစ်မွန်းနေကြရဦး မည်သာ ဖြစ်သည်။

လက်ရှိခန္ဓာ၊ သာသနာအခွင့်ကြုံ ခိုက် ဆရာသမားကောင်းနှင့် ဦးတိုက်နေ စဉ်အခါသမယ ဗုဒ္ဓအလိုကျ သတိသမ္ဗုဒ္ဓိ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်ကာ အားထုတ်နိုင်လိုက်ပါ မှ အသင့်တော်ဆုံးသောအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိပေလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင်လမ်းစဉ် သည် အသေရှိရာက အသေမရှိရာသို့ ပို့ဆောင်၍ ဒုက္ခရှိရာက ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်း ရာသို့ပို့ဆောင်မည်ဖြစ်ရာ ဒုက္ခသံသရာ ပြတ်ကာ ငြိမ်းအေးသောသဘောအမှန်ကို မြင်အောင်သိအောင် ရှုမှတ်ပွားများကြရ မည် ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ ဝိပဿနာ အလုပ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ရာမည-သွေးဇွန်

ကိုးကား - ရှင်သူဇန၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၊ ဒိဋ္ဌိပြုတ်၊ အလုပ် စခန်းလက်စွဲ

(၁)

ကြာတော့ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် မောင်ဩဇာ၏အဖို့မှာမူ သည်ဖြစ်ရပ်သည် မနေ့တစ်နေ့ကဖြစ်ခဲ့သည်ဟုပင် ထင်ယောင်နေဆဲဖြစ်လေသည်။ နောင်နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ပင်ကြာစေဦးသည်အထက် ပြောင်းလဲလိမ့်မည်မထင်။ မကြာမီကဖြစ်ခဲ့သလိုပင်ထင်နေဦးမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

(၂)

မောင်ဩဇာ၏ သားကြီးဩရသသည် မောင်ဩဇာ၏ဇာတိရွာဖြစ်သော ဇီးဖြူကုန်းရွာမှာပင်မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူမွေးရက်က ထူးခြားသည်။ တပို့တွဲလဆန်း ၁ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့မို့ တစ်ဝါးကုန်းချည်းပင် ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်သားအရွယ်ကပင် ကနီမြို့သို့ရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်က တောသား၊ ဇီးဖြူကုန်းသားဟုပင် ဂုဏ်ယူစွာ ပြောတတ်လေသည်။

ကနီ အထကမှာပင် ၁၉၉၆ ခုနှစ်က ဆယ်တန်းအောင်မြင်ခဲ့သည်။ သူ

သို့ပြန်ကာ သင်္ဘောသင်တန်းများတက်လေသည်။ ၇-၉-၂၀၀၈ ရက်နေ့တွင် ကိုရီးယားကုမ္ပဏီပိုင် သင်္ဘောတစ်စီးဖြင့် စင်ကာပူ ထိုင်ဝမ် (တိုင်ပေ) ကိုရီးယားနိုင်ငံများသို့ ခုတ်မောင်းသွားလာနေခဲ့သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ နာဂိုယာကျွန်းသို့လည်း သူတို့သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ခဲ့သေးကြောင်း သားကြီးပြောခဲ့ဖူးလေသည်။ သင်္ဘောခရီးစဉ်တစ်လျှောက် သားကြီးသည် မရိုးနိုင်သောစကားတစ်ခွန်းဖြင့် မိဘများကို ရောက်လေရာနိုင်ငံဆိပ်ကမ်းများမှ ဖုန်းဆက်တတ်လေသည်။

“အဖေနဲ့ အမေ နေကောင်းကြရဲ့လား” တဲ့။

၂၅-၈-၂၀၀၉ တွင် သင်္ဘောပထမတစ်ခေါက်ပြီးဆုံးခဲ့၍ မိခင်နိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

မောင်ဩဇာမှတ်မိနေပါသေး၏။

၏သပိတ်ထံသို့ မိမိတို့ချက်ပြုတ်ထားသည့် ဆွမ်းဦးကို နေ့စဉ် လောင်းလှူတတ်မြဲ ဖြစ်လေသည်။

“သားရယ်၊ နောက်တစ်ခေါက် သင်္ဘောနားရင် အဖေနဲ့ အမေဟာ သားရဟန်းရဲ့ ရဟန်းဒါယကာဒါယကာမကြီးတွေအဖြစ်ခံယူဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ”

ဖခင်မောင်ဩဇာက သားကိုရင်ရှင်သာမဏေကို နှစ်သိမ့်စကားဖြင့်

ခုံနံပါတ်ကသိပ်လှသည်။ ၈၀-၁၂၃။ သူမှတ်ပုံတင်နံပါတ်ကိုကြည့်ပါဦး (၅၂၈) တဲ့။ (၅၂၈) ဧမတ္တာကို ကိုယ်စားပြုထားသူမို့လားမသိ ညီမငယ်များအပေါ်တွင် အစ်ကိုကြီးအဖေရပ်သသူဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သားကြီးသည် ဘွဲ့ယူရန် တစ်နှစ်သာကျန်တော့သည်ကို မစောင့်နိုင်ခဲ့ရှာ။ သံမလုပ်ငန်းမှအနားယူခဲ့သော ဖခင်ကြီး၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို သူပခံထက်မှာထင်လျက် အလုပ်လုပ်ရန် စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ ၁၆-၂-၂၀၀၃ ရက်နေ့တွင် ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် ငါးနှစ်နီးပါးမျှ ရှိနေကျလုပ်၍ မိခင်ဖခင်တို့ကို မွေးကျေးဇူးဆပ်ခဲ့သည်။ ညီငယ်များနှင့် တစ်ဦးတည်းသောညီမလေး၏ပညာရေးစရိတ်များ လုံလောက်အောင် ပေးပို့ခဲ့သည်။ ၃၀-၉-၂၀၀၇ နေ့တွင် စင်ကာပူမှပြန်ရောက်သော် မိဘများရှိရာ ကနီမှာခေတ္တသာနေပြီး ရန်ကုန်

သားကြီးသည် သင်္ဘောပထမတစ်ခေါက်ပြန်ရောက်စဉ် ကနီမြို့ နန်းကျောင်းမှာ သက်နိုးဝတ်ခဲ့လေသည်။ သက်နိုးဝတ်ရန် ဆံချအပြီးတွင် ဖခင်ဖြစ်သူမောင်ဩဇာက ဦးပြည့်စိမ်းစိမ်းနှင့်သားကြီး၏ဦးခေါင်းကို ဆပ်ပြာတိုက်ရေဆေးသန့်စင်ပေးခဲ့ရသည်ကို သတိရနေလေသည်။

“အညိုရောင်သက်နိုးလေးနဲ့ သားကြီးကိုမြင်ရတာ ရင်ထဲအေးလိုက်တာ” သက်နိုးဝတ်အပြီး မိခင်ဖြစ်သူက ပြောရှာလေသည်။

သက်နိုးဝတ်နေစဉ်အတွင်း ရုပ်ကွက်ထဲဆွမ်းခံလှည့်လာစဉ် သပိတ်ပိုက်လျက် မိဘအိမ်ဝင်လာတတ်လေသည်။ သူ၏ သလုံးမြင်းခေါင်းကိုရင်း၍ မြတ်ဘုရားအလိုတော်ကျ ခံယူအပ်သောသပိတ်ဆွမ်းကို မိဘနှစ်ပါးစားဖို့အတွက် တစ်စွန်းတစ်ယောက်မစားပေးစွန့်တတ်မြဲဖြစ်လေ၏။ ဖမိနှစ်ပါးကလည်း သားသာမဏေ

တလေးတစားလျှောက်ထားခဲ့လေသည်။

သားကိုရင်သည် ပြီးခွင့်စွာနှင့်ပင်ခေါင်းညိတ်ရှာလေသည်။

သားကြီးသည် ကနီသို့ပြန်ရောက်စဉ် သာသနာ့အရိပ်၊ မိဘအရိပ်မှာနားခိုပြီး မကြာမီမှာ ရန်ကုန်သို့ပြန်၍ သင်္ဘောဆိုင်ရာသင်တန်းများတက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၂၁-၁၁-၂၀၁၁ နေ့တွင် သင်္ဘောပထမတစ်ခေါက်အဖြစ် တရုတ်၊ ထိုင် (တိုင်ပေ)

ကိုရီးယားခရီးစဉ်များကို တာဝန်ကျေပွန်
စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။

၂၂-၇-၂၀၁၂ နေ့တွင် ကိုရီးယား
မှာသင်္ဘောရပ်နားစဉ် မခင် မောင်ဩဇာ
ထံ သားကြီးက ဖုန်းဆက်လေသည်။

“ဒီတစ်ခေါက် သင်္ဘောခရီးစဉ်က
ပြန်လာရင် အဖေစာရေးဖို့ ကွန်ပျူတာ
တစ်လုံးဝယ်လာခဲ့မယ်။ အဖေတာမှအား
မငယ်နဲ့။ အစ်ကိုကြီးအဖေရာဆိုတဲ့စကား
ကို သားမေမေပါဘူး။ သားအိမ်ထောင်ပြု
ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိသေးပါဘူး။ တုလေး
တစ်ယောက်လည်းရလာပြီမို့ မိသားစု
သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေကြတာပေါ့။ အဖေ
နဲ့ အမေ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ကြပါ။

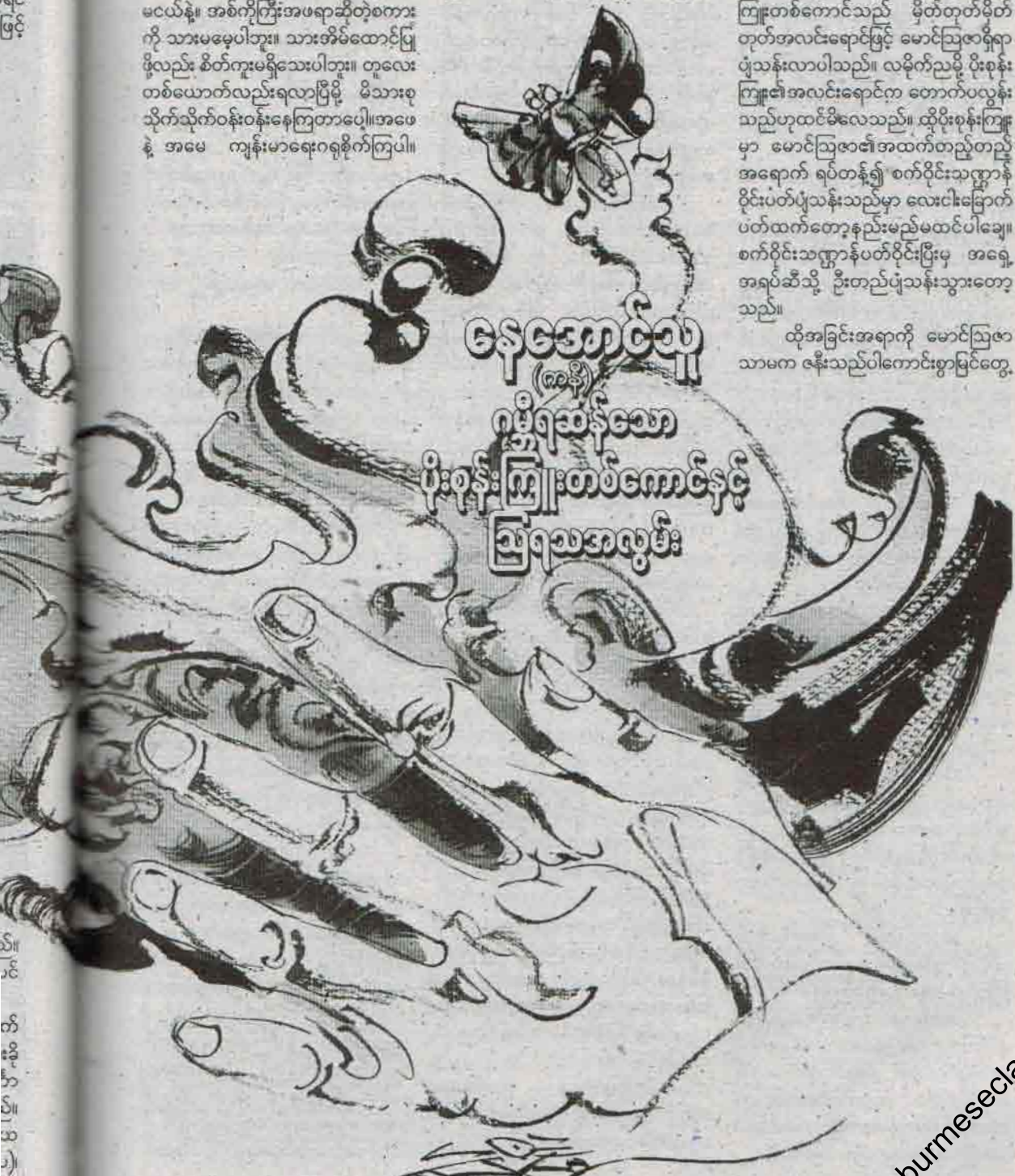
သားဒီဇင်ဘာလကုန်အံ့ရောက်ပြန်လာ
ခဲ့မှာပါ။”

ထိုစဉ်က မောင်ဩဇာ ဖုန်းမရှိ
သေးပါ။ ဖုန်းဆိုင်မှ ပြန်လာချိန်က ည
ခုနစ်နာရီခန့်ရှိမယ်ထင်၏။ ဇူလိုင်လဆို
သော်လည်း မိုးမရွာ၍ ပူအိုက်နေသော
ည၊ လမိုက်သောညတစ်ညဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
သို့သော် မောင်ဩဇာမှာ ရွှင်လန်း၍နေ

ချေသည်။ သားကြီး၏ စကားများသည်
အားရစရာ၊ မိဘနှစ်ပါး၏အားကိုးစရာ
ဖခင်၏ညာလက်ရုံးပိသပါပေ၏ဟု ရွှင်
ဖြူးလျက်ပင် အိမ်အောက်ထပ်တန်းလျား
မှာ ဖက်သက်လှန်၍ သားကြီး၏စကား
များကို ဇနီးသည်နှင့် ပြောလျက်ရှိနေကြ
ပါသည်။

ထိုစဉ် အနောက်အရပ်မှ ပိုးစုန်း
ကြူးတစ်ကောင်သည် မှိတ်တုတ်မှိတ်
တုတ်အလင်းရောင်ဖြင့် မောင်ဩဇာရံရာ
ပျံသန်းလာပါသည်။ လမိုက်ညပို ပိုးစုန်း
ကြူး၏အလင်းရောင်က တောက်ပလွန်း
သည်ဟုထင်မိလေသည်။ ထိုပိုးစုန်းကြူး
မှာ မောင်ဩဇာ၏အထက်တည့်တည့်
အရောက် ရပ်တန့်၍ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်
ဝိုင်းပတ်ပျံသန်းသည်မှာ လေးငါးခြောက်
ပတ်ထက်တော့နည်းမည်မထင်ပါချေ။
စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ပတ်ဝိုင်းပြီးမှ အရှေ့
အရပ်ဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားတော့
သည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မောင်ဩဇာ
သာမက ဇနီးသည်ပါကောင်းစွာမြင်တွေ့

နေအောင်သူ

(အနီ)

ဂမ္ဘီရဆန်သော

ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင်နှင့်

ဩဇာအလွမ်း

ရလေသည်။

အံ့သြဖွယ်ကောင်းပါပေစွ ထူးဆန်းပါပေစွ၊ ဂမ္ဘီရဆန်လှသည့်ပိုးစုန်းကြူး။
“ခင်ရေ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပိုးစုန်းကြူးကိုမြင်လား”

“မြင်ရတယ် ကို၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။ ဆန်းကြယ်လိက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ခင်၊ အံ့သြစရာပဲ”
ပိုးစုန်းကြူး ပျံသန်း၍ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သော်လည်း မောင်ဩဇာကို ထိုညကအိပ်မပျော်ကြ။ အတွေးကိုယ်စီနှင့်သာ မပျော်တစ်ချက်ပျော်တစ်ချက်နှင့် မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုညမှာပင် မောင်ဩဇာအိပ်မက်မြင်မက်လေသည်။ သားကြီးဝယ်ပေးမည့်ကွန်ပျူတာကို စိတ်စွဲ၍ မှက်ခြင်းဟုသာ ယူဆခဲ့မိလေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်ဩဇာသည် သားဝယ်ပေးသည့်ကွန်ပျူတာဖြင့် စာတစ်ပုဒ်ရိုက်နေလေသည်။ ထိုစဉ် ကွန်ပျူတာမှာ ရှော့ခဲဖြစ်ပြီး မီးလောင်သွားသည်။ မောင်ဩဇာမှာ လန်နိုးပြီး နှလုံးခုန်နှုန်းမြန်နေလေသည်။ ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်။ မောင်ဩဇာမည်သူ့ကိုမျှမပြောမိ။ ရင်ထဲမှာတော့ ပူလောင်နေလေသည်။

ဂမ္ဘီရဆန်လှတဲ့ ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင်ကလည်း စက်ဝိုင်းပုံပျံသန်းပြသွားတယ်။ အိပ်မက်ကလည်းမကောင်းဘူး။ ဘာများဖြစ်မှာပါလိမ့်

မောင်ဩဇာသည် နံနက်စောစောထ၍ ဘုရားဝတ်ပြုကာ ပရိတ်ပဋ္ဌာန်းရွတ်တရားမှတ်စသည်ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ကိုကား ပုံမှန်ပြုမြဲဖြစ်သည်။ အတေးရောက် သားသမီးများထံသို့လည်း မေတ္တာပို့မြဲသာပါ။

သို့သော် မောင်ဩဇာ ကံခေရာလေသည်။ ပိုးစုန်းကြူးပျံသန်းပြီး (၂၂) ရက်အကြာမှာ သတင်းဆိုးတစ်ပုဒ်သည် ပင်လယ်လှိုင်းများကို ဖြတ်သန်းပြီး မောင်ဩဇာတို့မိသားစုထံ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

မောင်ဩဇာရဲ့ သားကြီးသည် ထိုင်ဝမ်ကျွန်းတစ်နေရာ ပင်လယ်လှိုင်းကြားမှာ ကျပျောက်ခဲ့ပြီတဲ့။

မောင်ဩဇာသူနားကိုပင်မယုံနိုင်။ နားကြားများမှာခဲ့လေလား။ အိပ်မက်ပင်မက်နေသလား။ မောင်ဩဇာ မယုံ၍ မရပါပြီ။ သင်္ဘောကုမ္ပဏီက မောင်ဩဇာထံ တိုက်ရိုက်ဖုန်းဆက်၍ သတင်းပေးလေပြီ။ သတင်းများဖြစ်ပါစေတော့။

“ငလျင်လှိုင်းတစ်ခုဟာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုလေးကို ဗဟိုပြုပြီး ရစ်ချ်တာ ၈ကေးအလွန်ကြီးမားစွာနဲ့ လှုပ်ခတ်သွားခဲ့ပြီ”

မောင်ဩဇာ ပြောရင်း ငိုကြွေးရှာလေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူကား သားငယ်ရေနှစ်၍ ရူးရှာရသည့် ပဋ္ဌာစာရီပမာ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ရှာသည်။ ရွှေတောင်ကြီးပြုပါပြီ” တဲ့။ ငိုကြွေးလျက်ကပင် ပြောရှာလေသည်။ မောင်ဩဇာသည်ပင် ဖခင်ဆိုသည့်သိက္ခာကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ပါဘဲ ငိုကြွေးနေပြီဆိုတော့ သူ့ဝမ်းနှင့် ကိုးလတိုင်လွယ်၍ မွေးခဲ့ရရှာသောမိခင် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ရသည်မှာ ဆန်းသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

သားကြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ ကြမ္မာငင်သောနေကား ၁၁-၈-၂၀၁၂ ဖြစ်လေသည်။ သားကြီးကို ပင်လယ်ပြင်မှာရှာမတွေ့လေမှ နှစ်ရက်အကြာ မောင်ဩဇာတို့ထံ သတင်းပို့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သားကြီးသည် ထိုနေ့ နံနက် (၈) နာရီ ထိုင်ဝမ်ကျွန်းမှ သင်္ဘောထွက်စဉ်ကပင် တက်မကိုင်၍ ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ခဲ့လေသည်။ နံနက် (၁၀) နာရီခွဲခန့်မှာ အနားယူဖို့ တက်မခန်းမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်သာ သင်္ဘောဝန်ထမ်းများ သတိထားမိခဲ့ကြသည် ဆိုလေသည်။ အချိန်တန်၍ တက်မခန်းပြန်ရောက်မလာမှ သားကြီးပျောက်သွားကြောင်းသိရသည်။ ပဟေဠိဆန်ပါပေစွ။

မည်သို့ဆိုစေ သားကြီးဩရသကား ထိုင်ဝမ်ကျွန်းအနီးပင်လယ်ပြင်မှာ ကြမ္မာငင်ခဲ့ရှာလေပြီတကား။

(၃)

မောင်ဩဇာသည် ညာလက်ရုံးကဲ့သို့အားကိုးအားထားပြုရသော သားကြီးဩရသကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဟုသတင်းရချိန်တွင် ယောက်ျားရင့်မာကြီးဆိုသည့် အသံပင် ကင်းမဲ့ကာ ပီဘီကလေးနယ် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးရှာလေသည်။ သားကြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ ကျပျောက်ခဲ့ပြီဆိုသည့်တိုင် တပ်အပ်မြင်ရသူက တစ်စုံတစ်ယောက်မှရှိခဲ့သည်မဟုတ်၍ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ သတင်းများသာဖြစ်ပါစေတော့ဟု အခါခါဆတောင်းရင်း နောက်ဆုံး မြက်တစ်ပင်ကိုဖက်တွယ်မိလေပြီ။

“ကိုဩဇာရေ၊ သမင်ခြံမှာ အကြားအမြင်ဆရာရှိတယ်တဲ့။ ကျွန်မတို့သွားပြီးမေးပေးမယ်လေ”

မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဒေါ်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၊ အဖော်တစ်ယောက်နှင့်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာ သတင်းပါလာခဲ့ပြီ။

“ရှင်သားကြီးမသေပါဘူး” တဲ့။

မောင်ဩဇာဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ရပြီ။ ရေခြားမြေခြားမှာဖြစ်သည့်ဖြစ်ရပ်မို့ မောင်ဩဇာ ဘာကိုယုံရပါမည်နည်း။

“ကျောက်မှော်မှာ ဒေါ်ဝင်းဆိုတဲ့ အကြားအမြင်ဆရာမရှိတယ်။ ကျွန်တော် သွားပြီးမေးပါမယ်”

နတ်လာပို့တောင်ရွာမှဦးကျောက်က မောင်ဩဇာအိမ်သို့ သတင်းမေးလာရင်းပြောသဖြင့် မွေးသက္ကရာဇ်တို့ကို ရေးပေးလိုက်ရသည်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဦးကျောက်နှင့်အတူ သတင်းစကားပါလာခဲ့သည်။

“မင်းရဲ့သား မသေဘူးလို့ ဟောလိုက်တယ်”

မောင်ဩဇာတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ မျက်ရည်ကျရပြီ။ မောင်ဩဇာကမူ ရုပ်ရှင်ထဲကလို့ သားကြီး ပင်လယ်ပြင်မှ ပြန်လာလေမလားဟု မျှော်လင့်နေမိလေသည်။ သူ့သားကြီးသည် တစ်နေ့ပြန်ရောက်လာမှာပါဟုလည်း မိခင်ဖြစ်သူကပြောနေတတ်ရှာလေသည်။

မောင်ဩဇာနှင့် သားငယ်တို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စင်းဖြင့် နတ်လာပို့နှောပင်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။ နတ်ကတော်လား၊ အကြားအမြင်လား မခွဲခြားနိုင်မေးပြန်လေပြီ။

“ရှင်သားမသေပါ” တဲ့။

ထိုခရီးမှအပြန် ရက်ပိုင်းသာနားပြီး အကြားအမြင်ယောရာတွင် နာမည်ကြီးလှသည့် ရေဦးမြို့နယ် ရွာမိသာသို့ သားငယ်မောင်စည်သူ၏ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ပင် ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။ မိုင် (၄၀) ကျော်ခရီးပါ။

ရေဦး-ရွှေဘိုလမ်းတွင် နယ်ခြားသာသနာပြုဆရာတော်ဇာတိ ငွေတွင်းတုန်းဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဇာတိစိုင့်ပြင်ကြီးရွာ စည်သူထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားခဲ့သည်။ မဟာပဗ္ဗလဇာတိ ဝပယင်းရွာသို့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ဘုတလင်အလွန်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဒီပဲယင်းရောက်တော့ လယ်သမားခေါင်းဆောင်ကြီး ဆရာစံ၏ ရုပ်တုဆရာစံခန်းမရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့ရပြီ။
ရေဦးမှအင်းပုထိုးရွာ ခရီးဆက်

ပြုရသည်။ အင်းပုထိုးရွာမှ ရွာသစ်ရှိ ခယ်မှုပြစ်သူအိမ်မှာ ညအိပ်တည်းခိုပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာမှ ရွာမိသောသို့ ခန်းဆက်ကြပါသည်။ အကြားအမြင်ဆီ သော်လည်း မင်းကြီးမင်းလေးစီးသည် ဟာသိရ၏။ မည်သို့ဆိုစေ မောင်ဩဇာ အမေးကိုပြောကြားလေပြီ။

“သဘောက ရှင်သား ပင်လယ် ပြင်ထဲကျပျောက်သွားပြီဆိုပြီး ပိုက်တွေ ချွေးဆယ်လိုက်ကြတာ (၂)ရက်တောင် ဩခဲ့တယ်။ ရှာမတွေ့တော့မှ ရှင်တို့ဆီ ဆိုင်ဝမ်းကွန်းကနေ သတင်းလွှမ်းပို့လိုက် ကြတယ်။ သဘောရပ်ရာ ထိုင်ဝမ်းဆိပ် တမ်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီးတွေ နဲ့ တရားတောင်နားပြီးကြပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့မသိလို့ပါ။ ရှင်သားမသေပါဘူး” ရှင်သားမသေပါဘူး ဆိုသည်က လွဲ၍ ကျန်သောအချက်များမှာ ပြေး ကြည့်သကဲ့သို့ မှန်နေသဖြင့်အံ့ဩရလေ သည်။

ဤမိုင်လေးဆယ်ကျော်မျှခရီးကို မောင်ဩဇာတို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်သွားရောက် မေးမြန်းခဲ့လေသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကျန်ပျောက်သည့်သားကို ကုန်းပေါ်မှာ ခုခွာမောနေသည့် မောင်ဩဇာ ရူးသွပ် နေပြီလား။

မောင်ဩဇာမကျေနပ်နိုင်သေးပါ။ ယင်းမာပင်မြို့နယ် သံတောင်ရွာသို့ ခရီးပြင်းနှင့်ပြန်လေသည်။ သားငယ် မောင်စည်သူ၏ ဆိုင်ကယ်နှင့်ပင် ယင်းမာပင်မြို့ကိုဖြတ်ပြီး အမေကြီးနတ် နန်းရှိရာ ဇီတောရွာ အနောက်ဘက်ရှိ လာပို့ခေါ် သံတောင်ရွာသို့ ရောက်သွား ပြန်ပါသည်။ အဖြေတစ်ခုရခဲ့ပြန်ပါပြီ။

“ရှင်သား မသေဘူး” တဲ့လေ။ အကြားအမြင်ဆရာမတွေအားလုံး က တစ်ခုတည်းသောအဖြေကိုသာဝေး ခဲ့ကြလေပြီ။ မောင်ဩဇာကား နေမြင့် လေ အရှူးရင့်လေပြီ။

“ဒီလင်ဘာလကန်ရင် သားကြီး အဖေတို့ဆီ အရောက်ပြန်လာခဲ့မှာပါ” ဖုန်းဆက်စဉ်က သားကြီးပြောခဲ့ သည့်စကားသည် ဖခင်မောင်ဩဇာနား ထဲက မထွက်နိုင်ခဲ့။ ခုတော့ ဒီလင်ဘာ တွေ့ကျော်ခဲ့ပါပြီကော သားကြီးရယ်။

(၄)

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွင် သဘော ပျက်၍ မဟာဇနကမင်းသားသည် ခုနစ် ရက်တိုင်လက်ပစ်ကူးခပ်နေလေသည်။ မဏိမေခလာနတ်သမီး ကယ်ဆယ်၍

မဟာဇနက သေးဘေးမှကင်းလွတ်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ယခု မောင်ဩဇာ၏သားကြီး ကိုမူ မဏိမေခလာသည် အဘယ် ကြောင့် ကယ်ဆယ်ယူမပေးပါသနည်း။ အို - မဏိမေခလာ တာဝန်မဲ့လေစွ။

ပင်လယ်ပျော်စင်ရော်ငှက်ကလေး တွေသည် သားကြီးကိုအဘယ်ကြောင့် ဆိပ်ကမ်းရှိရာပျံသန်း၍ လမ်းပြပေးကြ သနည်း။ ပင်လယ်သူတော်စင်လင်းပိုင် တို့သည် သားကြီးပင်ပန်းစွာကူးခပ်နေ သည်ကို မတွေ့ရှိ၍သာ မကယ်နိုင်ကြ လေသလော။ ပင်လယ်ငါးဖမ်းသဘော တွေပင်မရှိလောက်အောင် ပင်လယ်ပြင် သည် အထီးကျန်နေပြီလော။ ညချမ်း အခါမှာ လမ်းညွှန်ပြသည့်ပင်လယ်မီးပြ တိုက်တွေသည် မောင်ဩဇာတို့ဆီက လျှပ်စစ်မီးလိုပင် ခဏခဏပျက်၍ အလင်းရောင်မရှိ မှောင်အတိမ့်သာ သားကြီးဆိပ်ကမ်းရှိရာမတွေ့လေသလော။ ညအမှောင်မှာ လရောင်မရှိသော်လည်း ပိုးစုန်းကြူးငယ်တို့သည် မှိတ်တုတ်မှိတ် တုတ်အလင်းရောင်ကလေးပင် မပေးမူ ၍ ဘယ်မှာပုန်းကွယ်နေပါလေသနည်း။ ပင်လယ်ပြင်၏မှောင်မိုက်သောညတစ်ည မှာ ဇနကထုံးနည်းမူ၍ လက်ပစ်ကူးခပ် နေမည့် သားကြီးဩဇာ၏ ဖြစ်စဉ်ကို တွေးတောမိသောဖခင်မောင်ဩဇာမှာ မှာကား နှလုံးကြေတွဲလျက်ရှိချေပြီ တကား။

မောင်ဩဇာသည် သူဖတ်ဖူး သည့် ရှင်မောင်နှံပုံပြင်ကို သတိရမိပြန် လေပြီ။

တစ်ခါက ပင်လယ်ကမ်းစပ် အနီးပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အသိုက်ထဲမှာ ရှင်မောင်နှံနေခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ခါမှာ ရှင်မလေးသည် ရေဆင်းသောက်ရင်း ပင်လယ်လှိုင်းကြားပျောပါနစ်မြုပ်သွား ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ရှင်ဖိုကြီးခမျာ နှလုံး ကြေတွဲလျက်က ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ သူ ရှင်မလေးရှိနေမှာ သေချာလှသည်။ ဒီ ပင်လယ်ရေတွေခန်းအောင်ကြဆောင် မည်ဆိုကာ ရေစပ်သံဆင်းကာ သူ့အမြီး ကို ရေထဲနှစ်သည်။ ပြီးတော့ ကုန်းပေါ် တတ်လာ၍ ရေစက်ရေပေါက်တွေခါချ သည်။ ပင်လယ်ရေခန်းလျှင် သူ့ရှင်မ လေးတွေ့ရမည် ဟူသည့် အတွေးမှာ သောကဇီတောက်လောင်နေသည်မဟုတ် ပါလား။ ယခုမောင်ဩဇာ၏အဖြစ်သည် ရှင်ဖိုကြီးနှင့် ဘာများခြားပါသနည်း။ ကြာတော့ကြာပြီ၊ ကြာဆို ငါးနှစ် ပင်ကျော်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် မောင်ဩဇာ

အဖို့မှာမှ သည်ဖြစ်ရပ်သည် မနေ့တစ်နေ့ ကဖြစ်ခဲ့သည်ဟုပင် ထင်ယောင်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။ နောင်နှစ်တွေ့ဘယ် လောက်ကြာစေဦး သည်အထင်ကတော့ ပြောင်းလဲလိမ့်မည်မထင်။ မကြာမီက ဖြစ်ခဲ့သလိုပင် ထင်နေဦးမည်သာဖြစ် လေသည်။

မောင်ဩဇာ၏သားကြီး ပင်လယ် ပြင်မှာကျပျောက်ခဲ့စဉ်တွင် သားကြီး၏ ညီဖြစ်သူ မောင်မျိုးသူသည် ဗန်းမောက် ဘက်ရောက်နေပြီး ဖုန်းဆက်သွယ်မရခဲ့ သဖြင့် သူ့နောင်တော်ကြီး၏ဖြစ်စဉ်ကို တစ်လလောက်ကြာမှသာ သိရရှာလေ သည်။ သိသိချင် ရင်ကွပ်ကဲလက်ငဲ့ကြွေး ရှာလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးကိုမတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်”

မောပီမျိုးသူ စကားဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း မောင်မျိုးသူသည် သဘောသား အဖြစ်နှင့် ဖိလစ်ပိုင်၊ ဘရူနိုင်း၊ ထိုင်ဝမ် ဆိပ်ကမ်းတွေရောက်တိုင်း စုံစမ်းရှာလေ သည်။ ပြီးတော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေး၍ ဖခင်မောင်ဩဇာထံပို့လေ၏။ သားငယ် မောင်မျိုးသူ၏ကဗျာကိုဖတ်ကာ ဖခင် မောင်ဩဇာမျက်ရည်မမည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ရှာပုံတော်

■ အစ်ကိုရှိရာ၊ ပင်လယ်ပြာသို့ လိုက်လာခဲ့ပြီ၊ ညီလာပြီတည့်။ ချစ်သည့်အစ်ကို၊ ဘယ်ကိုလျှောက်လှမ်း ဘယ်စခန်းမှာ၊ အပန်းဖြေတာရှိနေပါလိမ့်၊ အလွမ်းဝေကာရှိနေရှာလိမ့်။ နှစ်ပြာမိဘလွမ်းလွန်းလှ၍၊ ပျော်မမေ့နိုင် ဖြိုင်ဖြိုင်မျက်ရည်၊ မိုးသို့စွေဟု စာခွေပါးချင်၊ ဖူးတွေ့ချင်မိ ရွှေပင်လယ်ဆီး၊ ခရီးဝေးစေ ညီလေးရှာမည် သီတာရေမြေ ဆုံးပါစေ။ ။

မောင်ဩဇာသည် သားကြီး ပျောက်သွားပြီးသည့်နောက် စာနယ်ဇင်း တွေမှာ အလွမ်းစာတွေသာ အများဆုံး ရေးသားဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ယခု ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးမိပြန်လေ သည်။ ‘ဩရသအလွမ်း’ တဲ့လေ။

(၁) ရေခြားမြေခြား၊ ပင်လယ်ခြားရာ စင်ကာပူ၊ ထိုင်ဝမ်၊ ဂျပန်၊ ချိုင်

ရှုဖွယ် မျက်စိစွဲသော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ

မျက်စိစွဲတယ်ဆိုတာ မျက်စိရဲ့ ဝဲ၊ ယာမှာ အဖုလေးပေါက်လာခြင်းပါပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်လာတာနဲ့ ကြည့်ရှုရတာ တယ်မကောင်းလှတော့ပါ။ ညော်တတ် တဲ့နေရာများမသွားလေနဲ့။ ညော်နဲ့ရရင် ပိုကြီးပြီး ကိုက်ခဲတဲ့ဝေဒနာခံစားရပါလိမ့် မယ်။

မျက်စိစွဲပြီဆိုကတည်းက ဖော်ပြပါ နည်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရပါမယ်။
ငါးပိရိုးနှင့်ထိုးခြင်း၊
လေးညှင်းပွင့်နဲ့တို့ခြင်း၊
ဂန္ဓိရနည်းနဲ့ကုသခြင်း တို့ပဲ ဖြစ် ပါတယ်။

■ ငါးပိရိုးနှင့်ထိုးခြင်း

ရှေးခေတ်ကတော့ မုဆိုးမအိမ် ငါးပိအိုးမှာ ငါးရိုးလေးတွေရယူလိုက်ပါ။ ပြီးရင် မျက်စိဝဲ၊ ယာတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ပေါက်နေတဲ့ အပူဖုကလေး (မျက်စိစွဲဖု) ကလေးကို အပေါ်မှ ငါးပိရိုးနဲ့ခုနှစ်ချက် အသက်အောင်ပြီးထိုးပေးပါ။ တစ်ပတ် ခန့်မျှပြုလုပ်ပြီးရင် ပျောက်ကင်းချမ်းသာ သွားပါလိမ့်မယ်။ လက်တွေ့ကျကျ

တွေးခေါ်ကြည့်ရင်တော့ မုဆိုးမအိမ်က မမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်အိမ်ကငါးပိရိုး ဖြစ်ဖြစ် အသုံးတည့်ပါလိမ့်မယ်။

■ လေးညှင်းပွင့်နဲ့တို့ကြည့်ခြင်း

နောက်တစ်နည်းကတော့ လေးညှင်း ပွင့်တစ်ပွင့်ကိုယူလိုက်ပါ။ အပွင့်ဘက်က မဟုတ်တဲ့ဘက်ကိုသွားလေးနဲ့ကိုက်လိုက် ပါ။ ထိုအခါမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လေးညှင်းပွင့်ကိုရပါလိမ့်မယ်။ မျက်စိစွဲ တဲ့မျက်ခွံကိုလှန်လိုက်ပါ။ အတွင်းမှ အနံ့ စက်ကလေးတွေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ မှာ လေးညှင်းပွင့်သွားကိုက်ရာထိပ်လေး နဲ့ ထိုအနံ့စက်လေးကို ခုနှစ်ချက်အသက် အောင်ထိုးပေးလိုက်ပါ။ မျက်ခွံပြန်ချလိုက် တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မျက်စိဟာ ကပ်တတ် ကပ်တတ်ပျိုနိုးပျိုနိုးဖြစ်ပြီးကျန်နေပါလိမ့် မယ်။ အပူနာကို အပူနုကုသခြင်းပါပဲ။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ခန့်တို့ပေးခြင်းအားဖြင့် တစ်ပတ်အကြာ မျက်စိစွဲခြင်းကင်းဝေး ပါလိမ့်မယ်။

■ ဂန္ဓိရနည်းနှင့်ကုခြင်း

တတိယနည်းကတော့ ရွာတန်း

ရှည်ဆရာကြီးဦးအုန်းခင်ရဲ့နည်းပဲဖြစ်ပါ တယ်။ ဦးစွာ မျက်စိစွဲသူရဲ့ဝဲ၊ ယာမျက်စိ ကြည့်ရပါမယ်။ ဝဲမျက်စိစွဲရင် ဝဲလက်ပြင် ကိုကြည့်ရပါမယ်။ ယာမျက်စိစွဲရင် ယာ လက်ပြင်ကိုကြည့်ရပါမယ်။ မျက်စိစွဲတဲ့ အဖုငယ်ကလေးတွေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အဖုလေးတွေပြီးဆိုရင်တော့ အလျဉ်း သင့်သလို ဝဲ၊ ယာလက်မရှိလက်သည်းခွဲ နဲ့ထောက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဆို လိုက်ပါ။

ဦ - သမားလက်အောက် အဖု ရောက်ပျောက် ဆရာပျောက်

ခုနစ်ကြိမ်ခန့် ရွတ်ဆိုပေးရပါမယ်။ ပြီးရင် လက်မဆုပ်ဖြင့်အဝေးလွှင့်ပစ်ဟန် ပြုရပါမယ်။

ဤနည်းကတော့ တစ်ကြိမ်သာပြု လုပ်ရမှာပဲ။ ခုနစ်ရက်ခန့်ကြာရင် မျက်စိ စွဲတဲ့အဖုကတော့ သေးငယ်စွာ ပျောက် ကွယ်သွားတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ဒေးဒရဲမြို့နယ် ရွာတန်းရှည်မှ ဆရာကြီးဦးအုန်းခင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ရေးသားအပ်ပါတယ်။

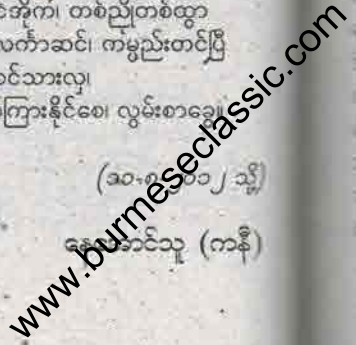
ဇရာပဒီ

- ကိုရီးယားဆီ၊ အလီလီပါ ပင်လယ်ပြာထဲ၊ တက်မစွဲကိုင် ကြံခိုင်စိတ်ဝမ်း၊ ပင်ပန်းမရှိ ဖ၊ မိနှစ်ပါ၊ သားလှလုပ်ကျွေး ပေးဆပ်ခဲ့သည်၊ ကြာခဲ့ပြီ။
- (၂) လှိုင်းကြီးလေထန်၊ မှတ်သုံမာန်ဝင့် မှန်တိုင်းဆင့်လွန်း၊ ဖိုးစက်သွန်းချိန် ကျွန်းထိုင်ဝမ်းတွင်၊ ကြမ္မာငင်၍ ပင်လယ်လှိုင်းကြား၊ ကျပျောက်သွားဟု သားကြီးသံဇာင်၊ လေလှိုင်းတွင်းမှာ ကြားခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာပျက်ပြီ ရွှေတောင်ပြိုဟု၊ မိအိဖအို မြည်းတမ်းဆို၍၊ ငိုကြွေးမိ။
- (၃) မဟာဝေနာ၊ လောင်းမြတ်မဟာ သမုဒ္ဒရာတွင်၊ ကူးခပ်စဉ်က မကီမေလော၊ ကယ်ခဲ့ပါ၏။ သားမှာလည်းကွယ်၊ ဆယ်ယူသူတွေ ကယ်သူတွေ၍၊ အမေ့နိုင်င် ပြန်လာနိုင်စေ။

- မေခလာနှင့်တွေ့ပါစေ။
- (၄) သားပြန်လာရက်၊ လက်ချိုးတွက်၍ လွမ်းရက်ရှည်ကြား၊ မျှော်ရပါသော မာတာဝီတာ၊ မိနှင့်ဖတို့ ရင်ဆို့ကြေကွဲ၊ ငိုပွဲဆင်ကာ မျှော်နေပါသည်။ ပြန်လာပါတော့ သားမောင်ရယ်။
- (၅) အမေရေဟု၊ ခေါ်လေသလား အဖေရေဟု၊ ခေါ်နေသလား သားကြီးခေါ်သံ၊ ဖန်ဖန်ကြားမိ ရင်မချိပါ၊ သားကြီးလာလမ်း ရော်ရမ်း၍သာ၊ ကြိုမိပါသည် ပြန်လာပါတော့ သားမောင်ရယ်။
- (၆) သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ကမ္မသကာ သဗ္ဗေသင်္ခါရာ၊ အနိစ္စဟု မြတ်စွာဗုဒ္ဓ ဟောညွှန်ပြလည်း သောကရင်မှာဝေဆဲပါ။
- (၇) ကျေးဇူးသိတတ်၊ သားမြတ်လိမ္မာ သားတာဝန်တွေ၊ ကျေခဲ့ပြီတည့် အတိဇာတာ၊ သားလှရတနာ သည်ကမ္ဘာမှ၊ ဘယ်ခါမသေ

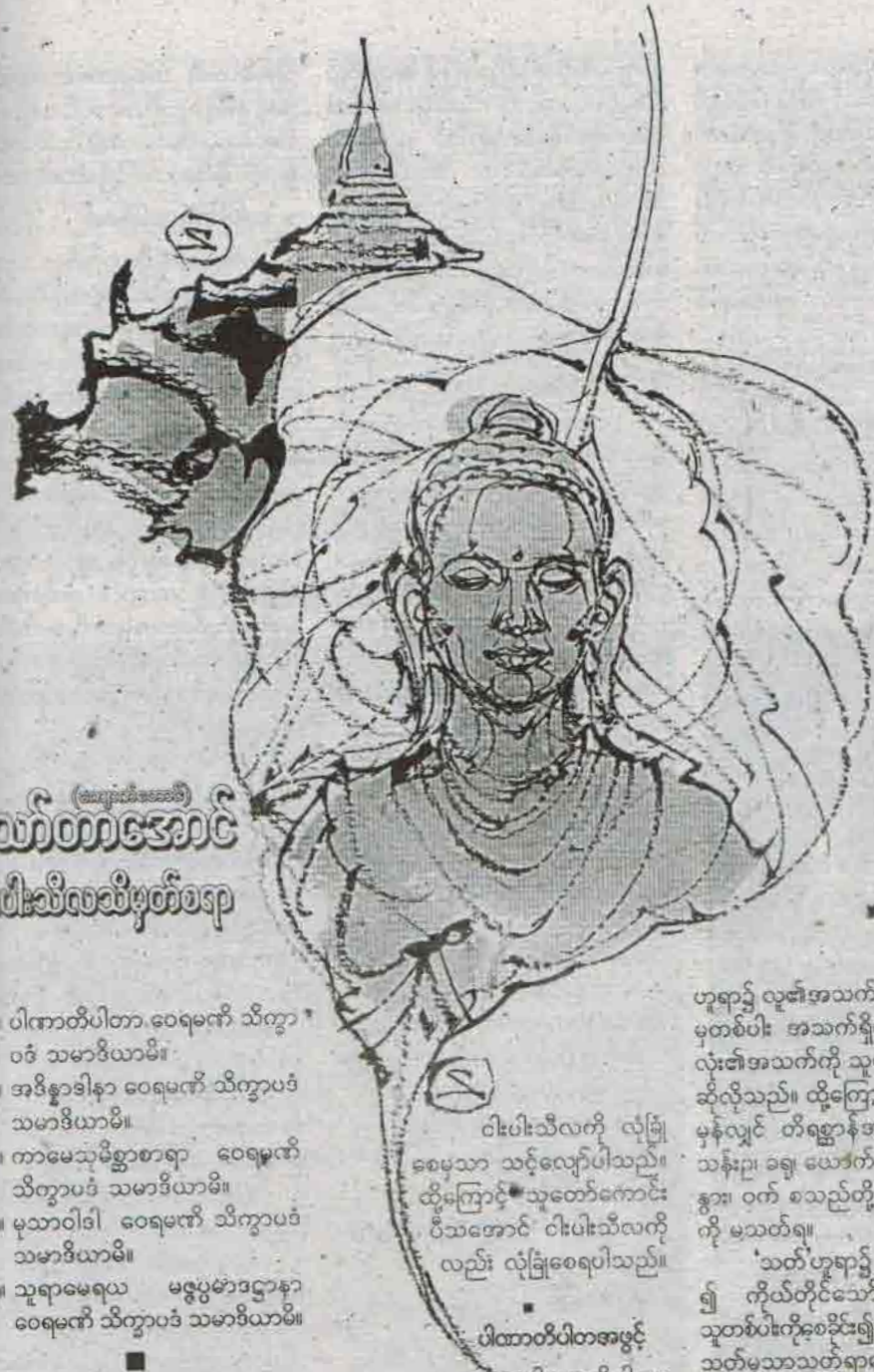
- ရှင်သန်နေဟု၊ အဖေယုံကြည်နေဆဲပါ။
- (၈) သုဝဏ္ဏသုံ၊ မြားဆိပ်မွန်လျက် အသက်မသေ၊ ပြန်ရှင်ချေသို့ အဖေအမေ၊ လုပ်ကျွေးနေသော ရွှေစင်သားလှ၊ ဝေးမြေမှသည်၊ အမေ့ဆီသို့ ဝေးမြေမှသည်၊ အဖေ့ဆီသို့ ရောက်မည်မျှော်မှန်း၊ စိတ်ဝယ်တမ်းသည် အလွမ်းရက်တွေကုန်ပါစေ။
- (၉) ရာသီစက်ဝန်း၊ ငါးကြိမ်ယွန်းလည်း အလွမ်းမပြေ၊ ဖေမေ့ဆီဆီ လွမ်းနေဆဲပါ၊ ကဗျာစာဆို ဖခင်အိုကံ၊ တစ်ညတစ်ထွာ စာလင်္ကာဆင်၊ ကမ္မည်းတင်ပြီ ရွှေစင်သားလှ၊ ဖတ်ကြားနိုင်စေ၊ လွမ်းစာချေ။

(၁၀-၁၁-၂၀၂၀)
ရှေးဟောင်းသု (ကနီ)

မြစ်ပါ
မျက်စိ
ကံပြင်
ငယ်
စိစွဲတဲ့
အိမ်
လျှောက်
ညွှန်
ကံဆု
အပူ
မယ်
စိစွဲ
အပူ
မျက်စိ
ကံပြင်
ငယ်
စိစွဲတဲ့
အိမ်
လျှောက်
ညွှန်
ကံဆု
အပူ
မယ်
စိစွဲ

သက်တောအောင် ငါးပါးသီလသီလမှတ်စရာ

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၃။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၄။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၅။ သူရာမေရယ မဇ္ဇပ္ပမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

ငါးပါးသီလကို လုံခြုံစေမှသာ သင့်လျော်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်း ပီသအောင် ငါးပါးသီလကို လည်း လုံခြုံစေရပါသည်။

ပါဏာတိပါတအဖွင့်

ပါဏာတိပါတာ ဝေရ မဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

ပါဏာတိပါတအကျိုးအပြစ်များ

ပါဏာတိပါတာ-သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းမ၊ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ - ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပဒံကို သမာဒိယာမိ - စိတ်၌မြဲစွာ ဆောက်တည်ပါ၏။ သူတစ်ပါးအသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏ ဟုလို။ သူတစ်ပါးအသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ

ဟူရာ၌ လူ၏အသက်ချည်းသာမက မိမိမှတစ်ပါး အသက်ရှိသောသတ္တဝါအား လုံး၏အသက်ကို သူတစ်ပါးအသက်ဟု ဆိုလိုသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ရှိသတ္တဝါ မှန်လျှင် တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုး၊ ကြမ်းပိုး၊ သန်းညှ၊ ခရု၊ ဖောဒက်သွား၊ ပက်ကျို၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဝက် စသည်တို့၏အသက်ဟူသမျှကို မသတ်ရ။

သက်ဟူရာ၌ တကယ်သေစေလို၍ ကိုယ်တိုင်သော် လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကိုစေခိုင်း၍သော်လည်းကောင်း သတ်မှသာသတ်ရာရောက်သည်။ လမ်းသွားရင်း မတော်တဆနင်းမိ၍သေသွားခြင်း စသည်များမှာ သတ်ရာမရောက်ပါ။

ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်းကောင်းမြတ်သောဟူရာ၌ ဤသိက္ခာပဒံကို ဆောက်တည်ထားလျှင် သူ့အသက်သတ်အမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ရသည်။ မရှောင်ကြဉ်လျှင် သိက္ခာပဒံပျက်၏။ ထို့ကြောင့် ဤသိက္ခာပဒံသည် သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရခြင်းအကြောင်းဖြစ်သည်။ 'သိက္ခာပဒံ' တူသီလအတူတူ 'သိတ္တာ' ဟု ခေါ်သည်။ ပုဒ်...သည်

ကား မြန်မာလို တည်ရာ ဟူသောစကားနှင့် အဓိပ္ပာယ်တူသော (ဝေ) ပါဠိပျက်စကားတည်း။ ထို့ကြောင့် များစွာသောကုသိုလ်အကျင့်တို့၏တည်ရာကို သိက္ခာပုဒ်ဟုမှတ်ပါ။ ဤသိက္ခာပုဒ်တစ်ပါးလုံးဖြင့်လျှင် ကုသိုလ်အကျင့်တွေများစွာတိုးတက်၍ ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် များစွာသောကုသိုလ်တရား၏တည်ရာ အခြေခံဖြစ်သောအကျင့်သီလ ဟု ဆိုလိုသည်။

ဆောက်တည်ပါ၏။ ဤသိက္ခာပုဒ်ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းမည်ဟု (ခိုင်မြဲအောင် အိမ်ကြီးတိုက်ကြီးများကို မြေ၌ဆောက်စိုက်တည်ထားသလို) စိတ်ထဲ၌ စွဲစွဲမြဲမြဲနုလုံးသွင်းထားခြင်းကို 'ဆောက်တည်' ဟုခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးထံသို့မသွားဘဲ မိမိဘာသာ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏီ သိက္ခာပုဒ် သမာဒိယာမိဟု ပါဠိလိုရွတ်ဆို၍ ဖြစ်စေ၊ သူအသက်သက်ခြင်းမရှောင်ကြဉ်ပါ၏ဟု မြန်မာလိုရွတ်ဆို၍ဖြစ်စေ ဆောက်တည်ကောင်း၏။ (ဇနက္ကမင်းသား ပင်လယ်ကြော့၌မောနေစဉ် ကိုယ့်ဘာသာဆောက်တည်၍ (၇) ရက်မတ်လုံး ဥပုသ်စောင့်ခဲ့ပါသည်။)

ယခုကာလ၌ကား ဘုရားရှေ့တော် ရဟန်းသံဃာတော်များရှေ့၌ ဆောက်တည်ရမည့် သီလရသည်ဟု ထင်နေကြ၏။ သို့သော် ဘုရားရှေ့တော်၊ ရဟန်းသံဃာတော်၏ရှေ့၌ ဆောက်တည်ထားလျှင် ဘုရားနှင့် သံဃာကို ရိုသေသောအားဖြင့် သိက္ခာပုဒ်ကိုလုံခြုံအောင် အထူးစောင့်ရှောက်ဖွယ်ရှိရကား စေတီတော်၊ ရုပ်ပွားတော်နှင့် သံဃာတို့ရှေ့၌ ဆောက်တည်ခြင်းသည် သာ၍ ခိုင်မြဲဖွယ်ရှိသောကြောင့် ယခုကာလဆောက်တည်ကြပုံများလည်း အပြစ်မရှိသဖြင့်ကောင်းလှပါပေသည်။

■ မဆောက်တည်သူလွန်ကျူးပြစ်

ဤသိက္ခာပုဒ်ကို မဆောက်တည်ဘဲ သူ့အသက်ကိုသတ်လျှင် အပြစ်ရှိမရှိ စဉ်းစားရာ၏။ ငါးပါးသီလခေါ်သော သိက္ခာပုဒ်များသည် ဆောက်တည်သည်ဖြစ်စေ၊ မဆောက်တည်သည်ဖြစ်စေ လွန်ကျူးလျှင် အပါယ်လေးပါးသို့ကျရောက်စေနိုင်သောကြောင့် မည်သူမဆို အမြဲစောင့်ထိန်းရမည့် ကိုယ်ကျင့်တရားဖြစ်သည်။ ဝိကာလဘောဇန၊ နစ္စ၊ ဂီတ၊ စသော အခြားသိက္ခာပုဒ်များကိုကား မဆောက်တည်နိုင်လျှင် အပြစ်မကြီးလှ အပါယ်သို့မကျစေနိုင်။ ဆောက်တည်နိုင်လျှင်ကား ဆောက်တည်ထားသော

သိက္ခာပုဒ်ကို အကြောင်းပြု၍ အကုသိုလ်ဖြစ်ခွင့်မရတော့ဘဲ ကုသိုလ်တရားသာ တိုးပွားဖွယ်ရှိသောကြောင့် မည်သည့်သိက္ခာပုဒ်ကိုမဆို ဆောက်တည်နိုင်လျှင် အကျိုးများ၏။ အပြစ်နှင့် အကျိုးကိုပြသော အောက်ပါဆောင်ပုဒ်ကို နှုတ်တက်ဆောင်ထားပါ။ (နောက်သိက္ခာပုဒ်များ၌ တူသောပါဠိများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မရေးတော့ဘဲ ထူးရာကိုသာရေးတော့မည်။)

■ ဆောင်ပုဒ်

ပါဏာတိပါတံ သူ့သက်သတ်ကား ချို့တဲ့အင်္ဂါ၊ မွဲပြာရုပ်သွင်း အားအင်ချို့ယွင်းလျှင်ခြင်းလည်းဝေး၊ ဘေးကိုကြောက်တတ်၊ အသတ်ခံရာ၊ အနာများလျက်၊ ခြေရံပျက်၍၊ အသက်တိုလျှ၊ ပြစ်များစွာသည် ရှောင်ကအပြန် အကျိုးတည်း။

ပါဏာတိပါတပြုလျက် သူ့အသက်ကို သတ်လိုရှိက -

- ၁။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ အင်္ဂါခြေ၊ လက်ချို့ယွင်းတတ်ခြင်း။
- ၂။ ဖြစ်ရာဘဝ၌ အရုပ်အသွင်မွဲပြာခြောက်ညှိုး၍ စိုစိုပြည်ပြည်မရှိတတ်ခြင်း။
- ၃။ အားအင်ချို့ယွင်းအားနည်းခြင်း။
- ၄။ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်းလည်းကင်းဝေးခြင်း။
- ၅။ ဘေးရန်ပေါ်ပေါက်လျှင် ကြောက်ရွံ့တတ်ခြင်း။
- ၆။ သူများအသက်ကိုခံရတတ်ခြင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် အဆိပ်စသည်များစား၍ သေရတတ်ခြင်း။
- ၇။ အနာရောဂါများတတ်ခြင်း။
- ၈။ အခြေအရံပျက်စီးတတ်ခြင်း။
- ၉။ အသက်တိုခြင်း။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် အပြစ်တွေများပြားလှ၏။

■ မူရင်းအပြစ်

ပြခဲ့သောအပြစ်တို့မှာ ဝဋ်လိုက်သောအနေအားဖြင့် ဖြစ်လေရာဘဝ၌ ရတတ်သော အဖျားအနာအပြစ်များတည်း။ ထိုအပြစ်များအပြင် ငရဲ၌ကျရခြင်း စသော ကြီးလေးသောအပြစ်များလည်းရှိသေး၏။

ရှေ့တန်းက အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်သည် ဧည့်သည်အတွက်ချက်ပြုတ်ကျွေးဖို့ရာ ဟင်းလျာမရှိသောကြောင့် အိမ်မှာရှိသော သိုးမကလေးကိုသတ်လျက်ချက်ပြုတ်ကျွေးခဲ့၏။ ထိုမကောင်းမှုပါဏာတိပါတက်ကြောင့် သေလွန်သောအခါတွင်

သိုးမလေး၏ အမွှေးအရေအတွက်နှင့် အမွှေနှစ်များစွာကြာအောင် ငရဲ၌ကျခဲ့ရ၏။ ငရဲမှလွတ်သောအခါလည်း ဘဝများစွာ သူတစ်ပါးအသတ်ခံ၍ သေရလေသည်။

■ အပြစ်ကြီး အပြစ်ငယ်

အပြစ်အကြီး၊ အငယ်မှာ အသတ်ခံရသောသတ္တဝါ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပမာဏနှင့်ဂုဏ်ကိုလိက်၍ဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ငယ်လျှင် သတ်ဖြတ်ရာ၌အားစိုက်မှုနည်းသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်မရှိလျှင် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို များစွာ ဖျက်ဆီးရာ မရောက်သောကြောင့် လည်းကောင်း သတ်ဖြတ်သောသူမှာ အပြစ်သက်သာ၏။ အသတ်ခံရသူက ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလျှင် သတ်ဖြတ်ရာ၌ လုံလများစွာစိုက်ရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ကြီးလျှင် သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာအများကို ဖျက်ဆီးရာ ရောက်သောကြောင့် လည်းကောင်း သူ့အသက်သတ်သူမှာ ကြီးလေးသောအပြစ်ကိုခံရမည်။

ရှောင်က အပြစ် အကျိုးတည်း။ ရှောင်ကြဉ်လိုရှိက ဤအပြစ်တွေမှပြန်၍ -

- ၁။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါပြည့်စုံခြင်း။
  - ၂။ ရုပ်အဆင်းစိုပြည်ခြင်း။
  - ၃။ လျှင်မြန်သွက်လက်ခြင်း။
  - ၄။ ဘေးရန်ကို မကြောက်မရွံ့ခြင်း။
  - ၅။ သူတစ်ပါးလက်ချက်ဖြင့် အသက်မသေရခြင်း။
  - ၆။ အနာရောဂါကင်းခြင်း။
  - ၇။ အခြေအရံပျက်စီးခြင်း။
  - ၈။ အသက်ရှည်ခြင်း။
  - ၉။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးချမ်းသာခြင်း။
- စသော အကျိုးများကို ရရှိင်ပေသည်။

လူတစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင် ဤအကျိုးအပြစ်ရပုံကိုကြည့်၍ ရှေးကပါဏာတိပါတက်ရုံမရှိကိုသိနိုင်ပါသည်။ ဤအကျိုးအပြစ်တွေကို ဆင်ခြင်၍ ကြိုးစားရှောင်ကြဉ်ကြပါရန် အကျိုးမျှော်၍ နှိုးဆော်ရေးသားလိုက်ပါသည်။

သော်တာအောင် (ကျောက်တောင်)

ကျမ်းကိုး - အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ရတနာဂုဏ်ရည်

ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အာဟာရဖြစ်
စေသော အစားအသောက်များစားသုံး
နေရုံမျှဖြင့် မလုံလောက်ဘဲ စိတ်၏
အာဟာရကိုဖြစ်စေသော ဖြည့်ဆည်းမှု
များလည်းလိုအပ်ပါသည်။ စိတ်ထောင်း
တော့ ကိုယ်ကြော် ဆိုသကဲ့သို့ စိတ်ကြည်
လင်းမှု ရုပ်ရွှင်သလို စိတ်ချမ်းသာမှု
ဆိုက်ကျန်းမာပါမည်။ အခါအားလျော်
စွာ ခရီးထွက်ခြင်းကား စိတ်ကိုကြည်သာ
လန်းဆန်းစေပြီး အတွေးသစ်၊ အမြင်
သစ်၊ အတွေ့အကြုံသစ်များ ရရှိစေပါ

သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စိတ်ကောင်းမြင်
ရှိသူတို့သည် အလုပ်အကိုင်အားလပ်
သည်နှင့် စိတ်အာဟာရကိုဖြည့်စွက်ရင်း
ဘုရားဖူးလှည့်လည်လေ့ရှိကြလေသည်။
အိမ်တွင် တကုတ်တတ်တတ်နေ
သည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ထိတွေ့မှု
နည်းပါးသဖြင့် စိတ်ညစ်ညူးမှုခံစားရ
သည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်မည်မျှ
ကောင်းကောင်းကန်းကန်းရှိနေစေကာမူ
စားကောင်းသောက်ကောင်းချင်မှုကောင်း
သည်။ အစိုးများသောချေးခါးသောလုပ်

ကာ ဘာစားစား ဘာသောက်သောက်
ကောင်းသည်မထင်။ ဇီဝကြောင့်ပြီး
ကြေးများမိနေသည်။
ခရီးထွက်ခြင်းကား ရက်ရှည်ရှည်
လည်း မကောင်း။ တစ်ညအိပ်၊ နှစ်ည
အိပ်တန်သည်သွားခြင်းမှာအကောင်းဆုံး
ဟုထင်သည်။ လမ်းဘေး သစ်ပင်အရိပ်
ကောင်းကောင်း၌ကားရပ်နားပြီး တစ်ခွင်
တစ်ပြင်ကိုရှုမျှော်၍ လေပြည်လေညင်း
ကို တဝတပြုရှုရှိုက်ခြင်းသည် တစ်မူ
ဟုတ်ချင်း လန်းဆန်းသွားစေသည်။
ထုပ်ပိုးလာသော အစားအသောက်များ
ကိုဖြေ၍ မြေကြီးပေါ်ဖျာခင်းထိုင်ပြီးစား
ရသောအရသာမှာလည်း ဘာနှင့်မှမတူ
နတ်သုဒ္ဓါမကဲ့ဘဲ မြိန်ရှက်လှပါသည်။
အိုမင်းရွတ်တအရွယ်ဖြစ်သော
ဒေါ်လှမ်းပုံသည် ပွဲရှိလျှင် မကြည့်ရမနေ

**ဇေယျပူရတိုင်း ဖမ်းကိုင်းတောင်ရှိ
ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီတော်သို့ ပုဏ္ဏားပူဇော်ရန်
အာကာသ(သာဝည့်)**

ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီတော်

ပုညရှင်စေတီတော်ကို ရှုထောင့်တစ်ခုစေတီ
ပူဇော်ရစဉ်

အနောက်ဘက်တန်းဆောင်းမှ စူးမြော်ရသော ပုညရှင်ဘုရားစင်္ဂဟတော်

ပုညရှင်စေတီတော်စံကျောင်းအတွင်း စင်္ဂဟတော်တစ်ဆူ၌စာရေးသူရှေ့သင်္ဂဟတော်ကပ်ထားရုံစဉ်

ဘုရားအထောင်းတော် ယုန်မင်းဘဝက ပုညရှင်တော်ပေါ်ဝယ်

ဆွမ်းဦးပုညရှင်စင်္ဂဟတော်မြတ်ကြီး

အပူလော်ခံထားရုံသော ထီးတော်ဟောင်း

သပိုင်းနောက်ခံရုံသော ရွှေဖား

နိုင်သူဖြစ်သည်။ ရှက်ကရှက် ပွဲမကြည့်ဘဲလည်းမနေနိုင်သဖြင့် လူတွေ့၍မေးလျှင် -

“ဒီမြွေးလေးမနေလို့ လိုက်ပို့ပေးရတာ”

ဟု လက်တွင် ကိုင်ဆွဲလာသော မြွေးလေးကို မေးငေါ့ငေါ့ပြပြီး ဆင်ခြင်ပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုအတူ စာရေးသူသည်လည်း မြွေးများကျောင်းပိတ်၍ဟုလည်းကောင်း၊ ရောက်ဖူးစေချင်၍ဟုလည်းကောင်း အကြောင်းပြကာ မကြာခဏဆိုသလို ဘုရားဖူးထွက်ဖြစ်ပါသည်။

■ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီတော်သို့

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉ ရက်နေ့။ ထိုနေ့နံနက် (၉) နာရီခန့်က

ဧရာဝတီ(ရတနာပုံ)တံတားပေါ်ရောက်ရှိလာသည်။ ဧရာဝတီမြစ်တွင် ရေကျချိန်ဖြစ်၍ သဲသောင်ပြင်များထွန်းလျက်ရှိသည်။ လှေသမ္ဗန်၊ သင်္ဘောအချို့တလှုပ်လှုပ်ခုတ်မောင်းနေကြသည်။ စစ်ကိုင်းတောင်တစ်ခွင်မှ စေတီပုထိုးများသည် ငွေတိုင်းများခိုနားနေသည့်သဖွယ်ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသည်။ ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီတော်မြတ်ကား ရွှေတောင်ကြီးပေါက်နေသည့်အလား အလျှိုးမောက်ထိန်ထိန်တောက်၍နေသည်။

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းမှ မြောက်ဘက်စွန်းအထိ တောင်မြောက်ရည်လျားသော တိုင်းတစ်တိုင်းဖြစ်သည်။ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကချင်ပြည်နယ်၊ ချင်း

ပြည်နယ်နှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့ဖြင့် ဝန်းရံထားသည်။ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၏ အကျယ်အဝန်းမှာ (၃၆၅၁၄)စတုရန်းမိုင်ရှိသည်။ ခရစ်နှစ် အေဒီ ၁ ရာစုခန့်တွင် စစ်ကိုင်းဒေသကြီးအတွင်း ပျူလူမျိုးများ စတင်အခြေစိုက်နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ အေဒီ ၉ ရာစုလောက်တွင် မြန်မာလူမျိုးများ အထက်မြန်မာနိုင်ငံသို့ စတင်အခြေချရောက်လာခဲ့ကြသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့ကို စတင်တည်ထောင်သူမှာ ပုဂံခေတ်အကုန်တွင် ရှမ်းညီနောင် သုံးဦးအနက် အငယ်ဆုံးသီဟသူမွှေးဖွားသည့် အသင်္ခယာစောယွန်း ဖြစ်သည်။ မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်အရ သက္ကရာဇ် ၆၇၇ ခုနှစ်တွင် စစ်ကိုင်းမြို့ကိုတည်ထောင်ခဲ့ပြီးနောက် အထက်မြန်မာနိုင်ငံအပေါ်တွင် ဝှိုင်းဖြူအများနားကြကုန်ခဲ့ကြောင်း

www.burmeseclassic.com

အိမ်ပင်ကိုင်သည်ကိုအစွဲပြု၍ စစ်ကိုင်း
သို့ ဖြစ်တည်လာသည်ဟု ဆိုသည်။
အားဘောင်ခေတ်ဦးတွင် နောင်တော်
အိမ်ပင်သည် ရွှေဘိုနှင့် စစ်ကိုင်းနှစ်မြို့
စေသည့် ထီးနန်းစိုက်ခဲ့သည်။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် တောင်
ပုကံပေါင်း(၃၇)လုံးရှိသည်။ ထိုတောင်
အနက် နာဂဒတ္တတောင်ခေါ် ငမား
တောင်ထိပ်တွင် ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီ
တော်ကို ပုညရှင်အမတ်ကတည်ထား
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်အတက်
ခင်းအစတွင် ကွန်ကရစ်မုခ်ဦးကြီးကို
ဆွမ်းနားထည့်ဝါစွာ တည်ဆောက်ထား
သည်။ စေတီတော်တည်ထားသည့် နှစ်
(၅၀၀) ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့်
ဆောက်လုပ်သောမုခ်ဦးကြီး ဖြစ်သည်။
ဒီတုဂဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင်
ဉာဏ်ဿရစိစဉ်ညွှန်ကြားပြီး အနုလက်
တော် မြန်မာ၊ အိန္ဒိယယဉ်ကျေးမှုနှစ်ရပ်
ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသည်။

ဘုရားရှင်ပြင်တော်သို့ရောက်သည်
အထိခပ်ပြေပြေရှိသောလမ်းကို ကတ္တရာ
ခင်းထားသဖြင့် ပြည့်ညင်းစွာတက်သွား
နိုင်ရောက်ရှိသည်။ စေတီတော်၏
ပုကံကို ပိုမိုထင်ဟပ်စေရန်အလို့ငှာ
ရင်ပြင်တော်အဝင်ဝ၌ မုခ်ဦးတစ်ခုတည်
ဆောက်ထားသည်။ ထိုတောင်ကို ဘုရား
နှစ်ကိုယ်တော်၌က ဖားနှင့်တူသောကြောင့်
ငမားတောင်တွင်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်တော်
ထားရှိခဲ့ဖူးသည်။ မော်ကွန်းထိုးသည်
အနေဖြင့် မုခ်ဦးကြီး၏ဝဲယာနှစ်ဖက်တွင်
အနုပုကြီးတစ်တောင်စီကိုပုံဖော်၍တည်
ဆောက်ထားသည်။

ဘုရားရှင်ပြင်တော်မှာ မြောက်
ဘက်မှ အရှေ့ အနောက် (၂၁၀) ပေ၊
တောင်ဘက်မှ အရှေ့အနောက် (၁၉၉)
ပေ၊ အရှေ့ဘက်မှ တောင်မြောက်
(၂၁၀) ပေ၊ အနောက်ဘက်မှ တောင်
မြောက် (၂၂၅) ပေ စသဖြင့် အသီးသီးရှိ
သည်။ ဘုရားမြောက်မုခ်အဆင်းမှ မုခ်ဦး
ကြီးအထိ အလျား (၁၀၀) ပေ၊ အနံ
(၆) ပေကို တိုးချဲ့ရင်ပြင်တော်ပြုလုပ်
ထားသည်။ ထိုချဲ့ရင်ပြင်တော်၌
အားရပ်နားရန်နေရာကျဉ်းကျယ်သော်
လည်း ဘုရားဂေါပကမှစီစဉ်ပေးသဖြင့်
အဆင်ပြေမှုရှိသည်။

• သုံးလူမြတ်ရှင် ဘုရားသခင် ဗျာဒိတ်
မဂ်လာ ကျူးရင်တော်မှရာ
မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်
မြတ်သည် လယ်ကိုင်ကျောင်းတော်ရာ၊

မန်းရွှေစက်တော်တို့ကို အကြောင်းပြု
လျက် ညီတော်အာနန္ဒာနှင့် နောက်ပါ
သံယာတော်များခြံစိုပြီး စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး
သို့ကြွတော်မူလာသည်။ ငမားတောင်
ဖြစ်တည်လာမည့် ထိုတောင်ထက်၌ရပ်
တော်မူ၍ ညီတော် အာနန္ဒာအား -

“ဤတောင်သည် ကကုသန်ဘုရား
လက်ထက်တော်က သေလာပဗ္ဗတောင်
ဟု အမည်တွင်ခဲ့ဖူးသည်။ ကောဏာဂုံ
ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဝဂါစာရတောင်
ဟု အမည်တွင်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ကဿပ
ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဓမ္မိကတောင်
ဟု အမည်တွင်ခဲ့ဖူးသည်။ ငါဘုရားလက်
ထက်တော်မှာ ရဟန္တာနဂဒတ္တမထေရ်
သီတင်းသုံးတော်မူ၍ နတ်ဆွမ်းရသဖြင့်
နောင်အခါ နာဂဒတ္တတောင်ဟုတွင်၍
ဖားသတ္တဝါနှင့် တူသောကြောင့် ငမား

တောင်ဟု အမည်ပြောင်းပြီးခေါ်တွင်ကြ
လိမ့်မည်။ ဤတောင်၌ ရှေးအခါက ငါ
ဘုရားအလောင်းတော် ယုန်မင်းဘဝဖြစ်
၍ ကျင့်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးသည်။ နောင်
အခါ ငါဘုရား၏မျက်ကွင်းတော်ဓာတ်
နှင့်တကွ များပြားစွာသော သရီရဓာတ်
တော်မွေတော်များကို ဌာပနာထည့်သွင်း
၍ စေတီတည်ထားကိုးကွယ်ကြလိမ့်
မည်”

ဟု မြွက်ကြားတော်မူလေသည်။
ဘုရားသခင်၏ ဗျာဒိတ်တော်
အတိုင်းဖြစ်တည်လာသော ငမားတောင်
ထိပ်မှ ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီတော်မြတ်
ကြီးကို ပုညအမတ်တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ဘုရားဒကာ ပုညအမတ်သည်
ပင်းယမြို့ကိုတည်ထောင်သည့် သီဟသူ
မင်းလက်ထက်၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ဘုရား၏ယကာ ပုညအမတ်ကြီး
အသင်္ခယာစောယွမ်းနှင့်ပန်ထိပ်သည်ငဝိန်သင်

ပုညရှင် အာရုံခံတန်ဆောင်အတွင်း၌
မသိကျိုးကျွန်မပြုလုပ်ရန် ဤသို့ရေးသားထား

ပုညရှင်စေတီတော်အဝင်ပုခ်

ထွပ်ဦးပုညရှင်ကန်းတော်ပေါ်မှပြင်ရသော

ဘုရားတည်ထားဖြစ်ပေါ်လာပုံကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှလေသည်။

■ သီဟသူမင်း ပင်းယမြို့ကိုတည်ထောင်ခြင်း

သက္ကရာဇ် ၆၆၂ ခုနှစ် ပုဂံခေတ် ကုန်ဆုံးချိန်၌ အသင်္ခယာ၊ ရာဇသင်္ကြံ၊ သီဟသူ ရှမ်းညီနောင်သုံးဦးတို့သည် မြို့သစ်များအသီးသီးတည်ထောင်ကြ၏။ နောင်တော်ကြီး အသင်္ခယာမင်းက မြင်စိုင်း မြို့ကို ရွှေနန်းတည်၍ နေတော်မူ၏။ ညီတော်အလတ် ရာဇသင်္ကြံက အလုံး အရင်း ဆင်မြင်းအများဖြင့် မက္ခရာမြို့ တွင်နေတော်မူ၏။ ညီတော်အငယ် သီဟသူလည်း အလုံးအရင်းဆင်မြင်း အများနှင့် ပင်လယ်မြို့တွင်နေတော်မူ၏။ မင်းညီနောင်သုံးပါးတို့ရှေးအတိတ် ကဖြစ်ခဲ့သောအကြောင်းကား မြတ်စွာ ဘုရားကား ဒေသစာရိတ္တတော်မူသော အခါ သင်းပွင်းတောင်သို့ရောက်တော်မူ လေ၏။ ထိုအရပ်၌ စိုင်းညီနောင်သုံးဦးတို့ သည် မြေကြီးကို ချိုမြင်ကော်၍ ပူဇော် နှင့်သည်ကိုမြင်တော်မူ၍ ပြုံးတော်မူ၏။ ညီတော်အာနန္ဒာလည်း ညီတော်မူကြောင်း ကို နားတော်လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း -
“ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၍ သာသနာတော် တစ်ထောင်နှစ်ရာအကျော်ရောက်သောအခါ ဤစိုင်းညီနောင်သုံးဦးတို့သည် ဤအရပ် မင်းညီနောင်သုံးပါး ထင်ရှားစွာမင်းပြု ၍ ငါ၏သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက် လတ္တံ့”

ဟူ၍ ဣဒိတ်ထားတော်မူ၏။ မင်းညီနောင်သုံးပါးတို့ အပြိုင်မင်း ပြုတော်မူကြ၍ ငါးနှစ်ခန့်ကြာမြင့်သော အခါ မက္ခရာမင်းရာဇသင်္ကြံ အနိစ္စရောက် တော်မူ၏။ နောင်တော် အသင်္ခယာမင်း ကား ညီတော်သီဟသူ ဆေးဖြင့်အန္တရာယ် ပြုသဖြင့် အနိစ္စရောက်တော်မူလေ၏။ ပင်လယ်မြို့စားသီဟသူကား နောင်တော် ကြီး အသင်္ခယာမင်းမလွန်မီတစ်နှစ် သက္ကရာဇ် ၆၇၀ခုနှစ်ကပင် ပင်လယ်မြို့ မှနေ၍ မြို့တော်ကိုရွှေပြောင်းရန် မြို့သစ် တည်နေရာရှာကြံနေခဲ့၏။

အဝမြို့တည်ရာ သန်လျက်ခံအံင် စွန်းတွင် မြို့တည်မည်ဟု ဂူတော်သစ် ဘုရားကို စတည်ရာ မိုးလအခါ ဂူတော် သစ်ဘုရား ဆပ်သွားဖူးအထိ ရေမြုပ် သဖြင့် မြို့တည်ရန်မသင့်လျော်၍ မြို့ တည်ခြင်းအမှုပျက်လေ၏။ သက္ကရာဇ်

၆၇၂ ခုနှစ် နောင်တော်မြင်စိုင်းရွှေနန်းရှင် လွန်သောအခါ ၎င်းအဝတည်ရာ၌ပင် တစ်ကြိမ်မြို့တည်ပြန်၏။ မိုးတွင်းအခါ အိမ်တိုင်း လိပ်တက်၍ မင်္ဂလာမရှိသော ကြောင့် ပျက်ပြန်လေ၏။

သက္ကရာဇ် ၆၇၃ ခုနှစ်တွင်တည် ပြန်သည်လည်း ငါးကြီးအိမ်တိုင်းတက် ၍ ပျက်ပြန်လေ၏။ ထိုနောက် ဘီလူး ပန်းနိပန်လျက်ဝင်၍ အုတ်ခဲနှင့်ပစ်လျှင် လူတို့ မူးဝေဖျားနာသေပျောက်ကုန် ၏။ သီဟသူလည်း ထိုအကြောင်းကို တဘောင်နာစေသော် တောင်းလည်း လျင်လျင်တောင်း၊ ရောင်းလည်းလျင်လျင် ရောင်း၊ အရေးမကောင်း ဒက္ခိဏာသို့ ပြောင်း ဟု တဘောင်မည်၏။ တဘောင် အလိုအရ တောင်အရပ်သို့ လျင်စွာ ပြောင်း၍ မြို့တည်မှအောင်မြင်မည့်အ ကြောင်း နိမိတ်ကောက်ပြီး အဝတောင် သင်ပန်းအရပ်၌ ရွှေစည်းခုံဘုရားတည် ရာဌာနရှိ မြေကိုတူးရာ အရိုး၊ အခက်၊ အရွယ်နှင့်တကွ ရွှေပန်းခိုင်ကိုရရှိ၏။ ဤ အရပ်ကား မင်းဝံတောင်ညွန့်လည်းဖြစ် သည်။ မြတ်သောကျေးဇူးနှင့်လည်း ပြည့်စုံရာသည်။ ဤအရပ်၌ မြို့တည်အံ့ ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူ၏။

သက္ကရာဇ် ၆၇၄ ခုနှစ်၊ တပေါင်း လဆန်း ၁၅ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် နန်း၊ မြို့ရိုး၊ ကျုံး၊ ရွှေဂူဘုရား၊ အတွင်းရွှေ ကျောင်း၊ ထောက်ရည်ကန်၊ ကန်လှ သည် (၇) ဌာနကို တစ်ချိန်တစ်ခါတည်း တည်တော်မူ၏။ မြို့ရံကိုကြည့်သော အခါ ရွှေပန်းရသောကြောင့် ပန်းရ ဟု တွင်၏။ ကာလကြာသောအခါ ပင်းယ ဟု ခေါ်ဝေါ်ရေးသားလာကြလေ၏။

သီဟသူမင်းသည် ပင်းယမြို့တည် ၍ နှစ်နှစ်ရှိသောအခါ စမန်မြစ်မှ ဆင်ဖြူမ တစ်စီးမောလာသည်ကို ဆယ်ယူ၍ ငမ္မ ဉယျာဉ်၌ ရတနာကတင်ကာစီးတော်မူ ၏။ ထိုစဉ်ကစ၍ သီဟသူလည်း တစ်စီး ရှင်တွင်တော်မူ၏။ တစ်စီးရှင် သီဟသူ ကား ပုဂံနန်းကျဘုရင်ကော်စွာ၏မိဖုရား စောတော်ဦးကိုယူ၍ ဖွားစောအမည်နှင့် မိဖုရား မြှောက်၏။ ၎င်းမိဖုရားမှ ဖွားမြင် သော သားတော်ကြီးဥဇနာကို နန်းလျာ ထား၍ အိမ်ရှေ့ပေးတော်မူ၏။ သားတော် အလတ်ကော်စွာအား ပင်လယ်မြို့ကို ပေးတော်မူ၏။ အငယ်နော်ရထာအား သျှိသျှားမြို့(မိတ္ထီလာ)ကိုပေးတော်မူ၏။ မြောက်နန်း ရတနာပုံမိဖုရားမှဖွားမြင် သော သားတော် အသင်္ခယာစောယွမ်း အား စစ်ကိုင်းမြို့ကိုပေးတော်မူ၏။

■ သရီရဓာတ်တော်များပင်းယသို့ရောက် ရှိ လာပုံ

ပုဂံပြည်တွင် အနော်ရထာမင်းမှ နရပတိစည်သူမင်းတိုင်အောင် နန်းစဉ် ထား၍ ကိုးကွယ်လာသော ကွမ်းခွက် တော်၌ ဌာပနာထားသည့် သရီရဓာတ် တော် (၇) ဆူရှိ၏။ ထိုဓာတ်တော်များ ကို တစ်ခါရှင်သီဟသူအား မိဖုရားဖွားစော မှ ဆက်သလော၏။ သီဟသူမင်းသည် ၎င်းကွမ်းခွက်တွင် မဆင်မခြင်ကွမ်းလက် ဖက်ပြင်၍စားတော်ခေါ်၏။ စားတော် ခေါ်သည့်အခါ၌ ယားယံသောဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထပ်ခါတလဲလဲသုံးဆောင် တိုင်း ယားယံသောဝေဒနာမှာ ဖြစ်ပေါ် မြဲပေါ်လျက်ရှိ၏။ ကြာလတ်သော် မသင်္ကာစိတ်ဖြစ်လာသဖြင့် ပန်းထိမ် ငစိန်သင်ကိုခေါ်၍ ရတနာကွမ်းခွက်ကို အပ်နှံကာ ဖျက်စေလေ၏။

ပန်းထိမ်ငစိန်သင်လည်း ကွမ်းခွက် တော်ကိုဖျက်ရာ မွေတော်(၅)ဆူသာရရှိ ၏။ ကျန်နှစ်ဆူမှာ တူတွင်တစ်ဆူ၊ ပေတွင်တစ်ဆူဝင်၍ ကိန်းဝပ်တော်မူ၏။ ပန်းထိမ် ငစိန်သင်လည်း မွေတော်(၅)ဆူ ပါသော ကွမ်းခွက်တော်ကို သီဟသူမင်း အားဆက်သည်။ သီဟသူလည်း ကွမ်း ခွက်တော်၌ ရွှေမယ်န (၇) ချောင်း ပါ သည်။ သတ် တူသော အက္ခရာလည်း ပါသည်။ (၇) ဆူဖြစ်သင့်သည်၊ (၂) ဆူ ပျောက်ရာသလောက်ဟု ပန်းထိမ်ငစိန် သင်ကိုဖမ်းစေရာ ငစိန်သင်လည်း တူနှင့် ပေကိုတိုင်း၍ သန်လျက်ခံအရှောက်ပြေး လေ၏။

ပန်းထိမ်ငစိန်သင် မြစ်ကမ်းနားသို့ ရောက်ချိန်တွင် သန်းခေါင်ကျော်နေလေ ပြီ။ ထိုစဉ် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်၌ လှေတစ်စင်း လှော်ခတ်လာသည်ကို တွေ့သဖြင့် ပန်းထိမ် ငစိန်သင်မှ စစ်ကိုင်းဘက်ကမ်း ပို့ဆောင်ပေးရန်တောင်းပန်၏။ ပုညရှင် ဘုရားဖြစ်တည်လာမည်ကို ကြိုတင်သိ နေသော သိကြားမင်းက လူအိုအသွင် ဖန်ဆင်း၍ လှေနှင့်တကွ စောင့်ဆိုင်းနေ ၏။ ဓာတ်တော်မွေတော်များနှင့်တကွ ပန်းထိမ်ငစိန်သင်အား စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

■ စစ်ကိုင်းမြို့သို့ မွေတော်ဓာတ်နှစ်ဆူ ရောက်ရှိခြင်း

သက္ကရာဇ် ၆၇၇ ခုနှစ်တွင် တစ်စီး သီဟသူမင်း သားတော် မင်းခေါင်ပွင့် သည် သီရိအသင်္ခယာဟူသော မြို့မည်ကို ခံယူ၍ မြောက်ဘက်တိုင်း၌ မင်းပြု

ငွေကြေးလိုအပ်သည်အခါ မမျှော်လင့်သောနေရာမှ ငွေကြေးများဝင်လာခြင်း။
၅။ မြေလျှင်လှုပ်ခါနီးတွင်ဖြစ်စေ၊ ဘုရားပြုပြင်ရန် ပြုပျက်ဖျက်ဆီးခါနီးတွင်ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းကန်တန်ဆောင်း၊ ဇရပ်များ မီးသင့်ခါနီးတွင်ဖြစ်စေ၊ သုံးညတိုင်တိုင် ကျီးပြိုခြင်း၊ ကျီးပြိုပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ကျီးများထူးကဲစွာ စေတီတော်တစ်ဆူလုံးအပြည့် လာရောက် ခိုးနားကြခြင်း။

၆။ လပြည့်ပြီး အရက်တက်သည်နှင့် လူထက်နတ်များဦးအောင် ဆွမ်းဦးကပ်လှူပြီးဖြစ်နေခြင်း၊ ဆွမ်းဦးကပ်ပြီးသည်နှင့် သိုက်မောင်းထုသံ (၉) ချက်တိတိကြားရခြင်း။

၇။ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်သူများ နဝင်္ဂသီလဆောက်တည်၍ စေတီတွင် အဓိဋ္ဌာန်(၉) ရက်ဝင်လျှင် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်မှ ကင်းလွတ်ခြင်း။

၈။ သူ့ဘော်သားများ ပင်လယ်မသွားမီ စေတီထော်သို့ လာရောက်ဖူးခြင်းသော် ဥပစ္စေတက်မှကင်းပခြင်း။

၉။ မင်းမူထမ်းများ လပြည့်ကျော်သုံးရက် အချက်တက်တွင် ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ချေချမ်း၊ ဆီမီးတို့ဖြင့် မွှေးနေမွှေးနံ့မနေ၍ ဆတ်ကပ်လှူဝါဒီးလျှင် မင်းအိုးမြောက်ခံရခြင်း။ ရာထူးဌာနန္တရတိုးတက်ခြင်း၊ မျက်ဖူးသော မင်းပြစ်ကင်းလွတ်၍ မြောက်စားခံရခြင်း။

၁၀။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ မျက်ကွင်းတော်ဓာတ် တန်ခိုးတေဇော် အာမတော်တော်ကြောင့် ရက်ရှည်ဥပုသ်ဝင်လာလျှင် မနောအမြင် မနောအသိရခြင်း၊ စက္ခုအမြင် စက္ခုအသိ ထူးကဲလာခြင်း။

၁၁။ ကိုင်းပြည်မြို့ရွာပျက်ခြင်း၊ လူမျိုးဘာသာသာသနာဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်ကြုံခြင်း၊ မင်းပြောင်းမင်းလွှဲ ခေတ်ပြောင်းခေတ်လွှဲဖြစ်ခြင်းစသောကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်သော် ပုညရှင်စေတီတော်မှ ကြိုတင်၍နိရုဉ်းမောင်းသောရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူပြာဋိဟာပြုခြင်း။ (ပင်းယနှင့် စစ်ကိုင်းပျက်ခါနီးတွင် တစ်ကြိမ်၊ ရှမ်းသို့တန်ဘူး၊ သာသနာဖျက်ဆီးချိန်တွင်တစ်ကြိမ်၊ ဂျပန်ခေတ်ပျက်ခါနီး၌ တစ်ကြိမ်ရှိခဲ့ဖူးသည်။)

၁၂။ မင်းသက်တန်ခါနီးတွင်ဖြစ်စေ၊ မင်းဆက်ပြတ်ခါနီး၌ဖြစ်စေ၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်လိုသောသူသည် ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီတော်မြတ်ရှိ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်တိုင်မှစ၍ ဂြိုဟ်ကြီးရှစ်ခွင်

အစဉ်အတိုင်း ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်းတင်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်တိုင်တွင် မွန်းမတည့်မီ ပြန်ဝင်ရခြင်းဖြင့် ပြန်လည်၍ အောင်လံထူရွှေထီးကိုင်နိုင်ခြင်း။

၁၃။ ထူးခြားသော ဖုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်မြတ်၊ သံဃာထူးသံဃာမြတ်များ စခန်းဝင်ပြီးမြောက်ခါနီး၌ ကျောက်ဖား (၉) ချက် အော်သံကြား၍ သိုက်မောင်းထုသံ (၉) ချက်ကြားရပြီးနောက် အခါမဲ့မိုးကြီးရွာခြင်း။

၁၄။ စစ်ကိုင်းငမားတောင်မှ ပညာရှင်၊ သိဒ္ဓိရှင်၊ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ သမထစခန်း အောင်မြင်ထွက်ရပ်လမ်းစဉ်ပြီးမြောက်၍ ခရီးပေါက်သောအခါတွင် လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာပြီးမြောက် မဂ်ခေမာလမ်းကြွလမ်းသွားရောက်သောအခါတွင် လည်းကောင်း ဖြူးဖွေးတောက်ပသည့် ရောင်ခြည်တော်ကွန်မြူတန်ခိုးတော်ထူးစွာ ထီးတော်မပြုသခြင်းစသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီတော်မြတ်ကြီးမှာ -

- ၁။ ထီးတော်အမြင့်
- (၁၆) တောင် (၃) လက်မ
- ၂။ စေတီတော်ကြီးအမြင့်
- (၆၀) တောင် (၁၆) လက်မ
- ၃။ ပထမပစ္စယ်တစ်မျက်နှာ
- (၄၁) တောင် (၁၅) လက်မ
- ၄။ ဒုတိယပစ္စယ်တစ်မျက်နှာ
- (၅၄) တောင် (၈) လက်မ
- ၅။ တတိယပစ္စယ်တစ်မျက်နှာ
- (၂၉) တောင် (၁၆) လက်မ
- ၆။ ဖိနပ်တော်တစ်မျက်နှာ
- (၄၅) တောင် (၇) လက်မ

အသီးသီးရှိပါသည်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ဝါဟင်းဘုရားစဉ်များကို ရှေးသူဟောင်းတို့က လကာတိုလေးဖြင့် မှတ်ရလွယ်အောင် စပ်ဆိုထားသည်။ ပုံ၊ တောင်၊ လေ၊ ချမ်း၊ ဥ၊ နန်း၊ နံ၊ လေး၊ ပ၊ ထူ၊ ရှင်း၊ ငါး၊ အောင်၊ ကောင်း၊ တူ၍ ဘုရားပွဲတော်ပေါင်း (၁၄) ပွဲရှိသည်။ နှစ်စဉ် ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် ပုညရှင်စေတီတော်ကို ဆွမ်းဦးကပ်လှူပြီးနောက် ကျန်သော ဘုရားများတွင် အစဉ်အတိုင်း ပွဲတော်များ ကျင်းပကြသည်။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော် စရက်နေ့တွင် တောင်ထိလာဘုရားပွဲတော်၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့တွင် ဇေတဝန်ဘုရားပွဲတော်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၈ ရက်နေ့တွင် ချမ်းသာကြီးချမ်းသာရဘုရားပွဲတော်၊ ဝါခေါင်လပြည့်

နေ့တွင် ဥမင်သုံးဆယ်ဘုရားပွဲတော်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့တွင် ရှင်ပင်နန်းဦးဘုရားပွဲတော်၊ ဝါခေါင်လကွယ်နေ့တွင် ရှင်ပင်နံကိုင်းဘုရားပွဲတော်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၈ ရက်နေ့တွင် လေးကျွန်းမာရ်အောင်ဘုရားပွဲတော်၊ တော်သလင်းလပြည့်နေ့တွင် ပတ္တမြားစေတီဘုရားပွဲတော်၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့တွင် ထူပါရုံဘုရားပွဲတော်၊ တော်သလင်းလကွယ်နေ့တွင် ရှင်ဖြူရှင်လှဘုရားပွဲတော်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၃၊ ၄၊ ၅ ရက်နေ့များတွင် ငါးထပ်ကြီးဘုရားပွဲတော်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၈ ရက်နေ့တွင် အောင်မြေလောကကျောက်စေတီဘုရားပွဲတော်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ကောင်းမှုတော်ဘုရားပွဲတော်ဟူ၍ အစီအစဉ်အလိုက် အသီးသီးကျင်းပကြလေသည်။

ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီတော်မြတ်တည်ရှိရာ ငမားတောင် အပါအဝင် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသည် 'စစ်ကိုင်းတောင်ပျိုင်းကောင်နှင့်တူသလော' ဟူ၍ပင် စာဖွဲ့ထားလေသည်။ အဆူဆူသော စေတီတော်မြတ်များနှင့်အတူ ရတနာတော်များသီတင်းသုံးတော်မူရာကျောင်းများ၊ သီလရှင်သီတင်းသည်တို့၏ချောင်များကား စစ်ကိုင်းတောင်တို့ ကွက်လပ်မရှိအောင် ဖုံးအုပ်လှုံဖောက် ပေါများလှ၏။ ချောင်ဟူသောအမည်မှ သာသနာ့ဝိမာန်ကျောင်းတိုက်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်ထည်ရှိလာသည်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ ဂူ၊ ဥမင်၊ ကျောင်းတိုက်တို့မှာ သမိုင်းနှင့်ချီ၍ ဖွဲ့စည်းလှသည်။ ယနေ့ စစ်ကိုင်းတောင်၌ ချောင်ပေါင်း ငါးရာကျော်မျှရှိနေခြင်းကပင် စစ်ကိုင်းတောင်၏သာသနာကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ပေသည်။

အဘကာသ(သာစည်)

စိမ်း -
၁။ ရွှေကိုင်းသား ရှေးသားပြုစု၍ အရှင်စန္ဒဇေတိ (ပါဠိပါရဂူ၊ ပိဋကတ်တစ်ပုံဆောင်) ပြည့်စွက်ရေးသားသည့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီဘုရားသမိုင်း
၂။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် မြန်မာပြည်ကမ္ဘာ့ပိုင်း စီးပွားရေးလမ်းညွှန်
၃။ ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိ ပြောပူဇော်ခြင်း

“ဒီကနေ့ ဝိပဿနာရုံမယ့်ယောက်ျားတွေ အခြေခံလိုအပ်ချက်အကြောင်း ပြောမယ်”

နောက်နေ့စကားပိုင်းကို ဦးအုန်းစိန်က အထက်ပါအတိုင်းစလိုက်ပါသည်။ ဆက်ပြီး-

“ရှေးဦးစွာ ဖြည့်ဆည်းထားရမယ့် အချက်ကတော့ သီလဝိသုဒ္ဓိနဲ့စိတ္တဝိသုဒ္ဓိပါ။

ဝိသုဒ္ဓိ ဆိုတာ စင်ကြယ်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ သီလစင်ကြယ်နေရမယ်။ စိတ်စင်ကြယ်ရမယ်ပေါ့။ သီလစင်ကြယ်ဖို့ကတော့ မနေ့တပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ သီလမရှိရင် သမာဓိမဖြစ်ဘူး။ သမာဓိမဖြစ်ရင် ဝိပဿနာဉာဏ်မဖြစ်ဘူး။ သီလက လူဆိုရင် အနည်းဆုံး ငါးပါးသီလလုံခြုံရမယ်။

အဲဒီမှာ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကတော့ အာရိဝဋ္ဌမဂ(၈)ပါးသီလကို အပြည့်စုံရယူဖို့အတွက် သီလဝိသုဒ္ဓိ မိန့်ကြားတော်မူတယ်”

ဦးအုန်းစိန် -
အဲဒီအထဲမှာ ဘာလဲဆိုတာ မသိဘူး။
ပြည့်စုံစုံပြောပြစမ်းပါ။
ဦးအုန်းစိန် -
အာရိဝဋ္ဌမဂ(၈)ပါးသီလဆိုတာ နိုးနိုး (၈) ပါးသီလလို့ မဟုတ်ဘူး။ နေလို့

ညစာစားလို့ရတယ်။ သီလမပွင့်အကြောင်း ပြောတုန်းက ကာယဒုစရိုက် (၃) ပါး အကြောင်းပြောခဲ့ပြီ။ အဲဒီမှာ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရနေရာမှာ အပြဟုစရိယဆိုတာ နဲ့ အစာထိုးရမယ်။ ပြီးတော့ ဝစီဒုစရိုက် (၄) ပါးရှောင်ရမယ်။ ပေါင်း (၇) ပါး။ နောက်တစ်ပါးက မိစ္ဆာအာရိဝဋ္ဌပါ။ မိစ္ဆာအာရိဝဋ္ဌအကြောင်းလည်း ပြောခဲ့ပြီပြီ။ အဲဒီ(၈)ပါးကို လုံခြုံအောင်စောင့်ထိန်းခြင်းပဲ။

စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဆိုတာက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စတဲ့ စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးတွေကို စင်ကြယ်စေရမယ်လို့ဆိုလိုတယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတော့ သိပ်ပြီးကျန်းလွန်းနေလို့ ဒါကို

နည်းနည်းထပ်ချပြီး နီဝရဏတရားငါးပါးကင်းစင်ရမယ်လို့ပြောတယ်။ နီဝရဏတရားငါးပါးဆိုတာ ကာမစွန္ဒ၊ ဗျာပါဒ၊ ထိနမိဉ္ဇ၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ ကုက္ကုစ္စ၊ ပိစိကိစ္ဆာတို့။ ကာမစွန္ဒဆိုတာ ကာမဂုဏ်အာရုံတရားတွေမှာယစ်မှားနေတာကိုပြောတာ။ ကာမ ဆိုတာ လိုချင်တပ်မက်မှု။ ဂုဏ်ဆိုတာ ဂုဏ် - နောင်ဖွဲ့ခြင်း။ လိုချင်တပ်မက်မှုများနဲ့ နောင်ဖွဲ့ထားခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကာမဂုဏ်ငါးပါး။

ချောင်းဆုံအုန်းသွင်
သံတာဝံဓဗ္ဗ
ဝိပဿနာဂုရုရန် အခြေခံလိုအပ်ချက်

ပွဲတော်၊
နေ့တွင်
ဝါခေါင်
ဘုရား
ရက်
ဘုရား
နေ့တွင်
တော်သ
ထူပါရုံ
လကွယ်
ပွဲတော်၊
ရက်
ပွဲတော်၊
နေ့တွင်
ဘုရား
နေ့တွင်
အစီ
ကြလေ
က်မြတ်
အောင်
တောင်
ဥဒ္ဓါပင်
ဝဿာ
ရဟန်း
ကျောင်း
ချောင်
က်လပ်
များလှ
သနာ
စိပေါ်
င်နိုးရုံ
က်တို့
သည့်။
ပေါင်း
က်ကိုင်း
ကြည့်
စသည်။
အရှင်
ကတ်
သား
ပွဲမီးစိုး
ထက်
ုဇော်

အာရုံတရားလို့ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီကာမဂုဏ်ငါးပါးက -

၁။ နှစ်သက်စရာမြင်ရလို့ နှစ်သက်တယ်။

၂။ နှစ်သက်စရာကြားရလို့ နှစ်သက်တယ်။

၃။ နှစ်သက်စရာအနံ့ နမ်းရှုပ်ရလို့ နှစ်သက်တယ်။

၄။ နှစ်သက်စရာအရသာ စားသောက်ရလို့ နှစ်သက်တယ်။

၅။ နှစ်သက်စရာအထိအတွေ့ နှစ်သက်ရလို့ နှစ်သက်တယ်ဆိုတာပဲ။

အဲဒီမှာ -

၆။ နှစ်သက်စရာအာရုံတွေအပေါ်မှာ စိတ်ကူးပြီး နှစ်သက်နေတာကိုပါ ထည့်ရင် အာရုံခြောက်ပါးဖြစ်တယ်။

ထိန် ကို စာစကားနဲ့ပြောရင် စိတ်မခန့်ခြင်းလို့ပြောတယ်။ အရပ်စကားနဲ့ အလွယ်ပြောရင် လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့တာ။ တရားရှုမှတ်နေရင်လည်း ဆက်မမှတ်ချင်တော့တာ။ အားပျော့တာ။ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် အိပ်ငိုက်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြစ်လာတော့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကို မိဒ္ဓလို့ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ထိန်နဲ့မိဒ္ဓကိုတွဲထားတာ။

ဥဒ္ဓစ္စ ဆိုတာ စိတ်ပျံ့လွင့်တာ။ ကုက္ကုစ္စဆိုတာ နောင်တရတာ။ ပြောသင့်လုပ်သင့်တာက မပြောမိမလုပ်မိလို့ မပြောသင့်မလုပ်သင့်တာကို ပြောမိလုပ်မိလို့ အဲဒီကိစ္စရောက်ပြီးပုပန်နောင်တဖြစ်နေရင် စိတ်မငြိမ်တော့ဘူးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ဒီနှစ်မျိုးကိုတွဲထားတာ။ အချို့ကတော့ ခွဲပြီး နိဝရဏတရားခြောက်ပါးလို့ပြတယ်။

နောက်ဆုံး ဝိစိကိစ္ဆာဆိုတာ သို့လောသို့လောနဲ့ ယုံမှားသံသယဖြစ်နေခြင်းပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော်က ဘုရားပွင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ အခု တိုကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့တရားကို ဘုရားဟောထားတယ်ဆိုတာဟုတ်ရဲ့လား။ ဒီအကျင့်နဲ့ သံသရာကလွတ်မြောက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား။ စသဖြင့် ယုံမှားသံသယဖြစ်နေတာမျိုးပေါ့။ အဲဒီလိုစိတ်နဲ့ တရားအားထုတ်လို့ ဘယ်တော့တရားရမလဲ

ဦးအုန်းရွှေ -
“ဗျာပါဒကျန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”
ဦးအုန်းစိန် -
“အာ - ဟုတ်တယ်၊ ကျေးဇူးပဲ။ ကျော်သွားတယ် ပြန်ပြောပါ့မယ်။ဗျာပါဒ

ဆိုတာ ဒေါသကိုပြောတာပဲ။ သူတစ်ပါးကို စီးပွားပျက်စေချင်တယ်။ အသက်ဆုံးစေချင်တယ်ဆိုတဲ့အထိဖြစ်တဲ့မှန်းတီး စိတ်မျိုးကိုခေါ်တာ။ ဒါဆိုရင် ဒီနိဝရဏတရားတွေကင်းစင်ပြီဆိုရင် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပြီ၊ စိတ်စင်ကြယ်ပြီ။ အဲဒီလို သီလဝိသုဒ္ဓိနဲ့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပြီးပြီဆိုရင် နာမရူပပဋိစ္စဒေသို့တဲ့ ရုပ်နဲ့ နာမ်ကို ခွဲသိဖို့လိုတယ်။ အနိမ့်အဆုံးအထိကတော့ ဒီကိုယ်ခန္ဓာကြီးဟာ ရုပ်။ စိတ်ကူးတာ၊ ကြံစည်တာ၊ တွေးတောတာက နာမ်။ တစ်နည်း ထိတာက ရုပ်၊ သိတာက နာမ်လို့သိရမယ်။

စတုတ္ထအချက်က ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်ပုံ တစ်နည်း အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်ရပုံကိုသိရမယ်။ ဒီမှာလည်း အနိမ့်ဆုံးက ထိတဲ့အကြောင်းကြောင့် သိတဲ့အကျိုးဖြစ်ရတယ်လို့ သိရမယ်။ လမ်းလျှောက်တော့ မြေကြီးနဲ့ ခြေထောက်နဲ့ထိတယ်။ ထိတာကိုလည်း သိတယ်။ ထိတာကရုပ်၊ သိတာက နာမ်၊ ရုပ်-နာမ်ကဲ့၊ ထိတဲ့အကြောင်းကြောင့် သိတဲ့အကျိုးဖြစ်ရတယ်။ ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်မှု ဒါကိုသိရမယ်။ ရုပ်နာမ်ပဲသိတာကို နာမရူပပဋိစ္စဒေသဉာဏ်လို့ခေါ်ပြီး ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်သိတာကို ပစ္စယပဋိဂဟဉာဏ်လို့ ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့- ပဉ္စမအချက်အနေနဲ့ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ အမြင်စင်ကြယ်ရမယ်။ အမြင်မှန်ရမယ်တဲ့။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်နဲ့နာမ်(၂)မျိုးပဲရှိတယ်။ အသက်၊ ဝိညာဉ်၊ လိပ်ပြာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဘာမှမရှိဘူးလို့ သိရှိလက်ခံယုံကြည်ရမယ်။

ဆဋ္ဌမအချက်အနေနဲ့ ကင်္ခါဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ရမယ်။ ကင်္ခါဝိသုဒ္ဓိဆိုတာ အချို့ဘာသာတွေမှာ အရာအားလုံးဟာ သူဟာသူအလုံးလုံးဖြစ်နေတာ။ ဘာအကြောင်း မှမရှိဘူးလို့ယုံကြည်ကြပြီး အချို့ဘာသာတွေမှာ အားလုံးကို ထာဝရဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းထားတာလို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကပဲ ဒါတွေကို လက်မခံဘူး။ အကြောင်းမရှိဘဲဖြစ်တဲ့ အကျိုးဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူးလို့ အခိုင်အမာယုံကြည်ပြီးပြောခဲ့တဲ့ အယူအဆ နှစ်မျိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုံးဝယုံမှားသံသယ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ သံသယကင်းသွားတာ ကင်္ခါဝိသုဒ္ဓိပဲ။

ဝိပဿနာရှုမယ့်ယောဂီမှာ အဲဒီအခြေခံအချက် (၆) ချက်ရှိထားရမယ်။ ရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းထားရမယ်တဲ့။

ဒါက သံသယမဟာနာယအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော် ဒေါက်တာကုမာရဘိဝံသဟောကြားတဲ့ တရားတွေထဲက ငါကြားနာမှတ်သားထားခဲ့တာပဲ။

အခုရှေ့ဆက်ပြောမယ့်စကားတွေက ငါမင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းမှာ ဝိပဿနာတရား(၇) ရက်စခန်း (၇) ကြိမ်ဝင်ခဲ့စဉ်က ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရတဲ့အနာဂါမိဆရာသက်ကြီးရဲ့ တပည့် ဆရာကြီး ဦးသန်းရဲ့ဟောပြောချက်များနဲ့ အပြည့်ပြည့်ဆိုင်ဆိုင် ရာထေရဝါဒဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော် ဒေါက်တာနန္ဒမာလာဘိဝံသဟောတဲ့တရားတွေထဲက ငါမှတ်သားထားမိသမျှတို့ ပေါင်းစပ်ပြီးပြောပါမယ်။ မမှားအောင်သတိထားပြီးပြောပါမယ်။ တကယ်လို့ မှားတယ်ဆိုရင်လည်း ငါအမှတ်မှားတာပဲဖြစ်ရမယ်။ အယူလွဲသွားလောက်အောင်တော့မမှားနိုင်ပါဘူး။

ဝိပဿနာရှုမယ့်ယောဂီအတွက် လိုအပ်တဲ့ အထက်ကပြောခဲ့တဲ့အခြေခံ (၆) ချက်နဲ့ ပြည့်စုံပြီဆိုရင် ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့ရဲ့ သဘာဝလက္ခဏာကို လိုအပ်တဲ့ အတိုင်းအတာအထိ ဝိပဿနာရှုနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာအထိ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလေ့လာဖို့သိထားဖို့လိုတယ်။ သဘာဝဆိုတာ သူ့သဘောသူ့ဆောင်နေတာကို ပြောတာ။

အဲဒီလိုလေ့လာမယ်ဆိုရင် ရုပ်ကို ဘာလို့ ရုပ်လို့ခေါ်ရသလဲ၊ နာမ်ကိုရော ဘာလို့ နာမ်လို့ခေါ်ရသလဲဆိုတာကစပြီး လေ့လာရမယ်။

ရုပ်ဆိုတာ ဗမာစကားမဟုတ်ဘူး။ ရူပ ဆိုတဲ့ ပါဠိစကားကို ဘာသာမပြန်တော့ဘဲ ရုပ်လို့ ဗမာမပြုထားတာ။ အဓိပ္ပာယ်က ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲပျက်စီးတတ်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ မတူညီတဲ့ သဘာဝတရား (အပူ၊ အအေး စသည်) ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောတရားတွေနဲ့တွေ့ရင်ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲပျက်စီးတတ်လို့ ရုပ်လို့ခေါ်တာ။

အလားတူပဲ နာမ ဆိုတဲ့ ပါဠိစကားကို ဗမာမပြုထားတာ။ ကိုင်းညွတ်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အာရုံရှိရာ ကိုင်းညွတ်တတ်တဲ့အတွက် နာမ်လို့ခေါ်တာ။

က - ဒီနေ့တော့ ဒါလောက်နဲ့နားဦးစို့”

ချောင်းဆုံသွင်

လှမြင့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)
တောင်ဖီလာဆေးယုံတောနှင့်
အဘယဇာတကအင်း

ညောင်ရမ်းခေတ် သာလွန် မင်းတရားကြီး၏ မင်းဆရာတော်ဖြစ် တော်မူသော တောင်ဖီလာဆရာတော် ဘုရားကြီး အရှင်မုနိန္ဒယောသသည် ဝိနည်းအကျော် ရွှေဥမင်ဆရာတော် ဘုရားကြီးနှင့် တရားဓမ္မများဆွေးနွေးမှု ပြုရာ၌ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကြောက်လွန်းလို့ တစ်ယောက်တည်းနေ တာပါဟူသော တရားစကားကိုကြားနာ ရသောအခါ တောင်ဖီလာဆရာတော် ကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၁၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ သက်တော် (၆၀) ပြည့်နေ့တွင် အင်းဝနေပြည်တော်မှ တစ်ပါးတည်းထွက်ခွာ၍ စစ်ကိုင်းတောင် နှင့် မင်းဝံတောင်တော်အကြားရှိ ဖီလာ တန်လန်ထင်ရသောအရပ်၌ တောရ

ဆောက်တည် သီတင်းသုံးနေတော်မူခဲ့ သည်။တောင်ဖီလာဆရာတော်ကြီးဟူ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။ တောင်ဖီ လာတော၊ တောင်ဖီလာချောင် ဟူ၍ လည်း ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။
တောင်ဖီလာတောနှင့်တောင်ကို ရှေးအခါက နာဂဝိသတောင်ဟုခေါ်ဆို ခဲ့ကြသည်။ ထိုတောင်တွင် နာဂဓမ္မနှင့် နာဂရဋ္ဌနဂါးမင်းနှင့်တကွ နဂါး (၂၀) တို့ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဝိဇ္ဇာလေ့ရှိများနေ ထိုင်ရာအရပ်လည်းဖြစ်သည်။ သီဟသူ ရသေ့၊ ဂဝံပတိရသေ့၊ မဟာရာသီရသေ့၊ ဓာတုနိန္ဒြဇော်ဂျီ၊ စိတ္တမုနိဇော်ဂျီ၊ စေတီ မဟူရဇော်ဂျီ၊ အရိန္ဒဝိပူဇော်ဂျီတို့နေထိုင် ခဲ့သောအရပ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ရှေးကျမ်း ဟောင်းများတွင် မိန့်ဆိုမှတ်တမ်းတင်ခဲ့

ကြသည်။
ယင်းတောင်ဖီလာတောနှင့်တောင် တို့သည် ညောင်ရမ်းခေတ် သာလွန်မင်း တရားကြီးလက်ထက် တောင်ဖီလာဆရာ တော်ကြီး၏တောရဆောက်တည်သီတင်း သုံးနေတော်မူခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု ၍ ညောင်ရမ်းခေတ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် အဆက်ဆက်တွင် တောင်ဖီလာတော၊ တောင်ဖီလာတောင်၊ တောင်ဖီလာချောင် ဟူ၍ ထင်ရှားခဲ့သည်။
ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်း မန္တလေး (ရတနာပုံ)နေပြည်တော်ကို တည်ထောင် အုပ်စိုးခဲ့သော မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တွင် မင်းတုန်းမင်းတည် ယင်း

တောင်ဖီလာတောနှင့် တောင်ဒေသကို
ဘေးမှတောနယ်နိမိတ်အဖြစ် သတ်မှတ်
ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး
သည် တောင်ဖီလာတောနှင့်တောင်ကို
ဘေးမှတောအဖြစ် သတ်မှတ်လျှင်ဒါန်းခဲ
မှုကို ကျောက်စာရေးထိုးပြီးနောက် ယင်း
ကျောက်စာတိုင်ကို တောင်ဖီလာဘေးမှ
တောနယ်နိမိတ်၌ စိုက်ထူမှတ်တမ်းတင်
ခဲ့သည်။ ယင်းကျောက်စာတိုင်၏ထူးခြား
ချက်မှာ ကျောက်စာတိုင်တွင် အဘယ
ဇာတာအင်းကို ထုထွင်းမှတ်တမ်းတင်
ထားခဲ့မှုပင် ဖြစ်သည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် တောင်ဖီ
လာဘေးမှတောကျောက်စာတိုင်တွင်
အဘယဇာတာအင်းကို ရေးထိုးမှတ်တမ်း
တင်ရာ၌ 'အစကြီးကြာ ဆယ့်ခြောက်ခါ'
အစချီသော ဘုရားရှိခိုးဂါထာကို
အကြောင်းရင်းခံပြုလျက် ရေးထိုးမှတ်
တမ်းတင်ခဲ့သည်။ 'အစကြီးကြာ ဆယ့်
ခြောက်ခါ' အစချီသော ဘုရားရှိခိုးဂါထာ
လင်္ကာသည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်
၏ နှစ်၌ဘုရားလောင်းဘဝပေါင်းများစွာ
အနက်မှ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ
ပါရမီဖြည့်ဆည်းကျင့်သုံးနေထိုင်ခဲ့ရသော
ဘဝပေါင်း (၁၃၆) ဘဝကို ဖော်ထုတ်
ရှိခိုးပူဇော်သည့် အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ
လင်္ကာ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော်
'အစကြီးကြာ ဆယ့်ခြောက်ခါ' အစချီ
သော အန္တရာယ်ကင်း ဘုရားရှိခိုးဂါထာ
လင်္ကာသည် ဗုဒ္ဓ၏ ဖြစ်တော်စဉ်ဘုရား
ရှိခိုးအန္တရာယ်ကင်းလင်္ကာ ဖြစ်သည်။
ဘေးမှတော၏ အန္တရာယ်ကင်းမှုအနှစ်
သာရကို ဝုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်မှုလည်း
ဖြစ်သည်။

'အစကြီးကြာ ဆယ့်ခြောက်ခါ'
အန္တရာယ်ကင်းဘုရားရှိခိုးဂါထာလင်္ကာ
တွင် ဘုရားရှင်၏ ဘုရားဟောင်းဘဝ၌
ဗုဒ္ဓပါရမီဖြည့်ဆည်းခဲ့ရသောဘဝပေါင်း
(၁၃၆) ဘဝကို -

- အစကြီးကြာ ဆယ့်ခြောက်ခါ
တည်း ဟင်္သာတီးဖြစ် ခြောက်ဖြစ်
ကားခါ ကျေးညိုသုံးခါ၊ သံသာကျ
ယိုတ်၊ ကရဝိက်ငါး၊ လေးပါးကိန္နရီ
စားမရှိဆယ့်ငါး၊ မျောက်ကား
တစ်ဝယ်၊ ဆင်ဝယ် ဆယ့်တစ်
နှားဖြစ်ဆယ့်လေး၊ ဧကေး သိန္နဝ
ကျွဲအုတ်နှင့်၊ သံမြကြာညောင်း၊
ဥဒေါင်းနှစ်ခါ၊ သာလိကာသတ္တ၊
ဒွါဒသကြက်၊ ဝဏ်ကား ဆယ့်သုံး
ပေါင်းမိုးများစွာ၊ တစ်ရာသုံးဆယ်
ခြောက်ဖြစ်ဝယ်၌၊ အန္တရာယ်တစ်စိ

အဘယဇာတာအင်း

၁၆ ကြီးကြာ	၉ ဟင်္သာ	၆ ခိုး	၃ ကျေးညို
၅ ကရဝိက်	၄ ကိန္နရီ	၁၅ စားမရှိ	၁၀ မျောက်
၁၁ ဆင်	၁၄ နှား	၁ သိန္နဝမြင်း	၈ ကျွဲ
၂ ဥဒေါင်း	၇ သာလိကာ	၁၂ ကြက်	၁၃ ဝက်

ဘေးမရှိသည်၊ မုနိမြတ်လောင်း
ဖြစ်တော်ပေါင်းကို ညွှတ်ပျောင်း
တုပ်ကွ၊ ပုဏာမဖြင့်၊ ကြည်မွသဒ္ဓါ၊
ရှိခိုးပါ၏'

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။
ယင်း အစကြီးကြာ ဆယ့်ခြောက်
ခါတည်း 'အစချီ အန္တရာယ်ကင်းဘုရား
ရှိခိုးဂါထာ၏ ဗုဒ္ဓ၏နှစ်၌ကာလဘုရား
လောင်းဘဝတွင် ဗုဒ္ဓပါရမီဖြည့်ဆည်း
ဖြစ်စဉ်တွင် ဘဝပေါင်း (၁၃၆) ဘဝတွင်
သုတစ်ပါး၏ နှိပ်စက်မှု၊ ညှဉ်းပန်းမှုများ
မခံရဘဲ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ
ပါရမီဖြည့်ဆည်းခဲ့ရသော နှစ်ကာလ
အရေအတွက်ကို -

- ၁။ ကြီးကြာ (၁၆) ဘဝ၊
- ၂။ ဟင်္သာ (၉) ဘဝ၊
- ၃။ ခိုး (၆) ဘဝ၊
- ၄။ ကျေးညို (၃) ဘဝ၊
- ၅။ ကရဝိက် (၅) ဘဝ၊
- ၆။ ကိန္နရီ (၄) ဘဝ၊
- ၇။ စားမရှိ (၁၅) ဘဝ၊
- ၈။ မျောက် (၁၀) ဘဝ၊
- ၉။ ဆင် (၁၁) ဘဝ၊
- ၁၀။ နှား (၁၄) ဘဝ၊
- ၁၁။ သိန္နဝမြင်း (၁) ဘဝ၊
- ၁၂။ ကျွဲ (၈) ဘဝ၊
- ၁၃။ ဥဒေါင်း (၇) ဘဝ၊
- ၁၄။ သာလိကာ (၅) ဘဝ၊
- ၁၅။ ကြက် (၁၂) ဘဝ၊
- ၁၆။ ဝက် (၁၃) ဘဝ၊

ဟူ၍ အတိအကျ မှတ်တမ်းတင်
ဖော်ပြခဲ့သည်။

ယင်း အစကြီးကြာဆယ့်ခြောက်
ခါတည်း အစချီအန္တရာယ်ကင်းဘုရားရှိခိုး
ဂါထာလင်္ကာတွင် တိရစ္ဆာန်အမျိုးပေါင်း
(၁၆) မျိုးတွင် စုစုပေါင်း (၁၃၆) ဘဝ
ကျင်လည်ခဲ့ရပြီး ယင်းဘဝများတွင်

တစ်ပါးသူ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်အန္တရာယ်ပြု
ခြင်းမခံရဘဲ ဘဝအေးချမ်းစွာပါရမီဖြည့်
ဆည်းခဲ့ရမှုသဘောဖြစ်စဉ်ကို ဖော်ထုတ်တင်ပြ
ထားသည်။

'အစကြီးကြာ ဆယ့်ခြောက်ခါ'
တည်း အစချီသော အန္တရာယ်ကင်း
ဘုရားရှိခိုးဂါထာလင်္ကာ၏အနှစ်သာရကို
အကြောင်းရင်းခံပြုလျက် ကုန်းဘောင်
ခေတ်နှောင်း မန္တလေး(ရတနာပုံ)နေပြည်
တော်ကိုစတင်ထူထောင်ခဲ့သော မင်းတုန်း
မင်းတရားကြီးသည် တောင်ဖီလာတော
နှင့်တောင်ကို ဘေးမှတောအဖြစ်
သတ်မှတ်လျှင်ဒါန်းစိုက်ထူခဲ့သည့်ကျောက်
စာတိုင်၌ စတုရန်းပုံသဏ္ဍာန်အင်္ဂါအဖြစ်
ရေးထိုးမှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ အဘယဇာ
တာအင်း ဟူ၍ ဝိသေသပြုမှတ်တမ်း
တင်ခဲ့သည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏
တောင်ဖီလာဘေးမှတောနယ်နိမိတ်တွင်
'အစကြီးကြာ ဆယ့်ခြောက်ခါ' တည်း
ဟူသော အန္တရာယ်ကင်းဘုရားရှိခိုးဂါထာ
လင်္ကာကို စတုရန်းကွက်အင်္ဂါအဖြစ်ရေး
ထိုးမှတ်တမ်းတင်ခဲ့သော အင်းကွက်ပုံစံ
မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

အောက်ပါအဘယဇာတာအင်း၏
ထူးခြားချက်မှာ အလျားလိုက်ဖြစ်စေ၊
ဒေါင်လိုက်ဖြစ်စေ၊ ကြက်ခြေခတ်ဖြစ်စေ
ကိန်းဂဏန်းများကိုပေါင်းလျှင် အဖြေ
သည် (၃၄) ဟူ၍သာရရှိနေပေပြန်သည်။

ထုပြင်(ခန့်ကုန်တက္ကသိုလ်)
ကျမ်းကိုး -

သာသနိကရာဇဝံသဘာဝနိကျမ်း
(အဋ္ဌနဇောတိပါလ အဂ္ဂမဟာ
ပုဂ္ဂိုလ် ပဲခူးမြို့ ကြွခတ်ထိုးကျောက်
တိုက်)
ရာဇဝင်ထဲကဖြစ်ရပ်ဆန်းဆန်း
(တင်နိုင်တိုး)

ကျိုက်မြောင်းပြည်စေတီတော်နှင့် ပြိုင်ခန့်အကွာအဝေးတွင် ဉာဏ်တော် (၁၈) တောင်ပြည်မြတ်စွာဘုရားဆင်းတုတော်နှင့် ရှေးဟောင်းစေတီတော်သုံးဆူ နှိုင်းပါသည်။ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ဘွဲ့တေးမြို့နယ် ခတ္တိယရွာ ရွာသစ်ပိုင်း တွင် တည်ရှိပါသည်။ တည်ရှိရာသည် ကြောတောင်ကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆင်းတုတော်ကြီး၏ဘွဲ့အမည်မှာ 'ဉာဏ်တော်(၁၈)တောင်ပြည် ဆံတော် အောင်စကြာပြည်တော်အေးဆူတောင် ပြည်မြတ်စွာဘုရားကြီး' ဖြစ်ပါသည်။

စေတီတော်(၃)ဆူ၏ဘွဲ့အမည်မှာ အောင်စကြာဓမ္မဦးစေတီ၊ အောင်စကြာ ဓမ္မမာရိဇိန်စေတီနှင့် အောင်စကြာပဉ္စမာရိဇိန်စေတီနှင့် အောင်စကြာဓမ္မရာဇာ ဓမ္မဇိန်စေတီတို့ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျိုက်မြောင်းပြည်စေတီတော်ကို သာသနာနှစ် ၂၂၅၇၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၀၇၅ ခုနှစ်တွင် ဟံသာဝတီခေတ် မွန်ဘုရင် ဗညားရံက ပြုပြင်မွမ်းမံပြီး ကျိုက်မြောင်းပြည် ဟူ၍ ဘွဲ့သမုတ်ခဲ့ ရာတွင် စကြာတောင်ကျောင်းတိုက်ရှိခဲ့ သည်ဟု ဘုရားသမိုင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ပါ သည်။ ကျိုက်မြောင်းပြည်စေတီတော်ကို လည်း စကြာတောင်ဆရာတော်က ထီး တော်အသစ်လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်းမှတ်တမ်း များရှိခဲ့ပါသည်။

စကြာတောင်ကျောင်းတိုက်ဆရာ တော်ခတ္တိယသံယဂိုဏ်းကြီးဒုတိယဂဏ ဝိပတိဂဏပါမောက္ခဦးပေသလသိက္ခာဓရ နိုင်ငံတော်ဝိနည်းဓိုရ် ဘဒ္ဒန္တဝိဇယဆရာ တော်ဘုရားသည် ရုပ်ရွာသားများကို ဩဝါဒပေးပြီး ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ရှေးဟောင်းစေတီတော်(၃)ဆူကိုပြန်လည်

ပြုပြင်ကာ ဉာဏ်တော် (၁၈) တောင်ပြည် ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို တည်ထားနိုင်ပါရန် မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။ စေတီတော်(၃)ဆူ သည် တောင်မှမြောက်စီတန်းလျက်ရှိပါ သည်။ စေတီတော်များ၏ အုတ်ချပ်များ သည် အလျား (၁၂) လက်မ၊ အနံ (၆)လက်မ၊ ထူ(၁၄) လက်မမျှရှိကြပါ သည်။ ပညာရှင်များ၏ခန်းမှန်းချက်အရ အေဒီ ၁၂ ၁၃ ရာစု ပုဂံခေတ်ဦးက လက်ရာများနှင့် ထပ်တူညီနေကြောင်း ခန့်မှန်းကြပါသည်။ နှစ်ပေါင်း (၈၀၀) နီးပါးမျှရှိကြောင်း ခန့်မှန်းခဲ့ကြပါသည်။

မြောက်ဘက်အဆုံးတွင်ရှိသော စေတီတော်အား ၁၃၉၇ ခုနှစ်၊ တပေါင်း လဆန်း ၁၃ ရက်၊ ၁၀-၃-၉၈ ခုနှစ်တွင် စတင် မွမ်းမံပြုပြင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့ ပြုပြင်တည်ဆောက်ရာ သမိုင်းအထောက် အထားများအရ စေတီတော်ဘွဲ့နာမကို

စိုးရာမကျော် ခတ္တိယရွာက ဉာဏ်တော် (၁၈) တောင်ပြည် ဆံတော်ရှင်အောင်စကြာမြတ်စွာဘုရားနှင့် စေတီတော်သုံးဆူ

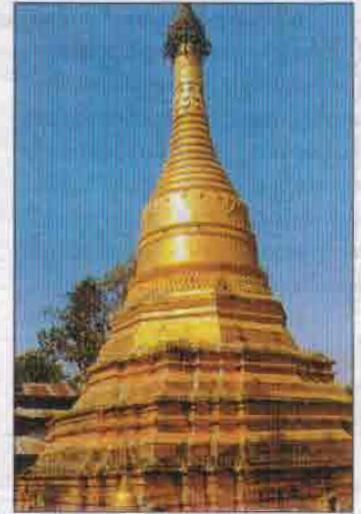
အောင်စကြာဓမ္မရာဇာဝိနစေတီ

အောင်စကြာပဉ္စမာရိဇိန်စေတီ

ဉာဏ်တော် (၁၈) တောင်ပြည့်
ဆံတော်ရှင် အောင်စကြာပြည့်တော်အေး ဆုတောင်းပြည့်မြတ်ဗွာဘုရား

အောင်စကြာဦးစေတီ

တောင်မှမြောက်သွယ်တန်း စေတီ (၃) ဆု

ရာဇမေတ္တာ ရှိခဲ့ရသည့်အတွက် မွမ်းမံ
ပြုပြင်ပြီးသောအခါတွင်မူ အောင်စကြာ
ဓမ္မဦးစေတီဟူ၍ ဘွဲ့နာမတော်သမုတ်
ခဲ့ပါသည်။

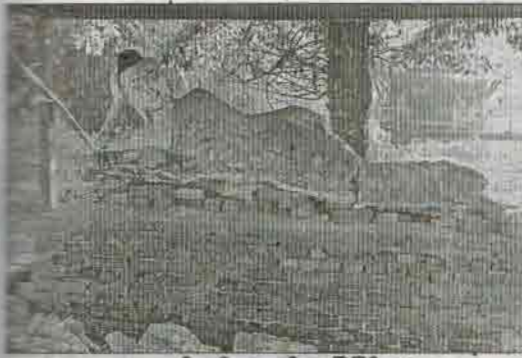
အောင်စကြာဓမ္မဦးစေတီတော်ကို

ပြုပြင်ပြီး တွန်းစေတီတော် (၂) ဆူကို
တစ်နှစ်လျှင် တစ်ဆူကျစီ ဆက်လက်
ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့ရာ ဒုတိယစေတီတော်ကို
၁၃၆၁ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့် ပနွက်တင်
မင်္ဂလာပြုခဲ့ပြီး ပြင်ဆင်ခဲ့ရာ ၁၃၆၂ ခုနှစ်၊

ဝါခေါင်လပြည့်နေ့တို့၌ တည်ထားပြုပြင်
မွမ်းမံခဲ့ရာ ပြီးဆုံးချိန် (၅)လသာကြာမြင့်
ပြီး အောင်စကြာပဉ္စမာရ်စေတီတော်
ဟူ၍ ဘွဲ့နာမတော်သမုတ်ခဲ့ပါသည်။
(အလယ်စေတီ)

၁၃၆၂ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း
၁၁ ရက်နေ့တွင် တောင်ဘက်အဆုံးရှိ
စေတီတော်ကို ပနွက်တော်တင်ပြီး မွမ်းမံ
ခဲ့ရာ ၁၃၆၂ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလတွင် ပြီးစီး
ခဲ့ပြီး ၁၃၆၃ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော်
၁၁ ရက်၊ မြန်မာနှစ်ဆန်း ၂ ရက်နေ့
တွင် 'အောင်စကြာဓမ္မရာဇာဓိနစေတီ
တော်' ဟု သမုတ်ခဲ့ပါသည်။

အောင်စကြာဦးဓမ္မစေတီတော်မှာ
ပန်းတင်ခုံမှ ၎င်းပျောဖူးတော်အထိ
(၄၄) ပေ၊ ရွှေထီးတော်မှာ အောင်လံ
မှ စိန်ဖူးတော်အထိ (၁၄) ပေရှိပါသည်။
အောင်စကြာပဉ္စမာရ်စေတီတော်
မှာ ဉာဏ်တော်အဖြစ် ပန်းတင်ခုံမှ

ရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်များ ပြုပြင်နေပုံ

ရုပ်ပွားတော်တည်ရှိရာ တန်ဆောင်တော်ကြီး

စင်္ကြာတောင်ကျောင်း

စေတီတော်ပရဝဏ်

ဇာတ်ပျော့ဖေအထိ (၁၇) ပေ၊ ထီးတော်မှာ အောက်ခြေမစိန်ဖူးတော်အထိ (၁၃) ပေ၊ ထီးတော်သည် ဘုံ(၉)ဆင့် အချင်း (၄၂) ယက်မရှိပါသည်။

အောင်ဓမ္မရာဇာဇိနစေတီတော် မှာ ဉာဏ်တော်မှာ ပန်းတင်ခုံမှတစ်ဆင့် အထိ (၄၅) ပေ၊ ထီးတော်အောက်ခြေမစိန်ဖူးတော်အထိ (၁၄) ပေအသီးသီးရှိခဲ့ပါသည်။

စင်္ကြာတောင်ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်သည် ဤကဲ့သို့ ရှေးဟောင်းစေတီတော် (၃) ဆူကို ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့ရာ ရှေးဟောင်းပြုပြင်ရေးအဖွဲ့မှ နေရာတွင် ရွှေတောင်ကြီး (၃) လုံး အစီအစဉ်ပေါ် ထွန်းလာခဲ့သည့်အလားရှိခဲ့ပြီး ၁၃၆၄ ခုတွင် စေတီတော် (၃) ဆူ အသီးသီးရှိရာနေရာတွင် တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း အင်္ဂတေခင်းရင်ပြင်၊ ရင်ပြင်လျှောက်လမ်းတို့ကိုခင်းပေးခဲ့ပါသည်။ စေတီတော် (၃) ဆူဝင်းကျင့်၍ ရုပ်ပွားဆင်းတု တန်ဆောင်းများကိုလည်း မွမ်းမံခဲ့ပါသည်။

စေတီတော်များ ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့ပြီးနောက် ၁၃၆၉ ခုနှစ်၊ ဝါတွင်းကာလဒကာ၊ ဒကာမများအား (၁၈) တောင်ပြည့်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တည်ထားကိုးကွယ်လိုပါကြောင်း ဩဝါဒမြွက်ကြားခဲ့ရာ ဆရာတော်ကြီး၏ဆန္ဒအတိုင်းတည်ထား

ကိုးကွယ်ရန် သတ်မှတ်၍ ဦးတည်ချက် (၃) ရုပ်ချမှတ်ကာ ၁၃၆၉ ခု တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၆ ရက်နေ့တွင် စင်္ကြာတောင်ကျောင်းဂေါပကအဖွဲ့မှ မှစည်းဝေးဆုံးဖြတ်ကြပြီး လုပ်ငန်းစဉ် (၉) ရပ်ချမှတ်ခဲ့ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ဖြင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ရေကန်ဟောင်းကြီးအား အုတ်ဖုတ်ရန်နှင့် ရေကန်ကြီးဖြစ်လာစေရန် ဘုရားဖြစ်ကန်ဖြစ်သဘောအရ ရေကန်တူးပြီး အုတ်ဖုတ်ခဲ့ရာ ဘုရားကြီးတည်ဆောက်နိုင်ရန် အုတ်အရေအတွက်များရရှိပြီး ရေကန်ကြီးတစ်ကန်လည်း ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သည်။

ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ၁၃၆၉ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၆ ရက် (၂၇-၂-၁၉၉၈) နေ့တွင် မင်္ဂလာပန္နက်တော်အခမ်းအနားကို နာယကဆရာတော် ဘုရားကြီး အမှူးပြုသော သံဃာတော်များက ပြုလုပ်ခဲ့ရာ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့တွင် ပန်းတင်ခုံကို အနက် (၅၄) ပေချပြီး သံကူကွန်ကရစ်ဖြင့်ခိုင်မာစွာ တည်ထားကာ သံကြမ်းများထည့်သွင်းပြီး တပေါင်းလတွင် မဟာအုတ်မြစ်စီမင်္ဂလာပြုလုပ်ပါသည်။

၁၃၆၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၆ ရက်၊ (၁၃-၂-၂၀၀၈) ရက်နေ့တွင် စင်္ကြာတောင်ကျောင်းတိုက်တွင် အသံမစ

မဟာပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပြီး နံနက် (၉) နာရီ မင်္ဂလာအချိန်တွင် စင်္ကြာတောင်ကျောင်းတိုက်ဒုတိယဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော်ကြီးဘုဒ္ဓန္တဝိဇယနှင့်မင်းကျောင်းဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော်ကြီး ဘုဒ္ဓန္တကဝိန္ဒတို့ ဦးစီးပြီး သံဃာတော် (၂၇) ဝါးတို့ ရုပ်ပွားတော်အုတ်မြစ်စီခြင်းကို ကွန်ကရစ်ခုံတော်ပေါ်တွင် နေ့နံအလိုက်ပြုလုပ်ကြပြီး နေ့ဆွမ်းဆက်ကပ်၏။ ပရိသတ်များအားကျွေးမွေးခြင်းတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

၁၃၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ နံနက် (၉) နာရီတွင် ဗုဒ္ဓါဘိသေကအနေကတင်ခုံ၏၊ (၄) လအတွင်း ရုပ်ပွားတော်ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါတွင် စေတီတော် (၃) ဆူနှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးမှာ ပြုပြင်မွမ်းမံရန်အချိန်ရောက်ရှိလျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ စေတီတော်များနှင့် ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးတည်ရာ ခတ္တိယရွာသို့ ရန်ကန်ညောင်တန်းမော်တော်ကားလမ်းရှိ ခတ္တိယရွာသို့သွားသော ခတ္တိယ - မလက်တိုကျေးလက်လမ်းအတိုင်း သွားရောက်ကြည့်ညို့ပူဇော်နိုင်ပါကြောင်း ရှေးသားလိုက်ရပါသည်။

• ရိုးရာတော်များ

ဦးသန်းထွန်း (၁၉၀၈) ကျွန်ုပ်နှင့်သရဏဂုံသုံးပါး

■ နွားရိုင်းသွင်းချိန် အပြင်မထွက်နဲ့ ဖတ်သဘက်တွေ ဆွဲတတ်တယ် ဖတ်သဘက်တွေ ကြောက်တဲ့ဆေးကို ဘုန်းကြီးပေးလို့ရပါတယ် ဝုဒ္ဓိ ဓမ္မံ သံယံ ရွတ်ကွယ် သရဲလွတ်လို့ ပြေးလိမ့်မယ် ရွတ်ကွယ် ရွတ်ကွယ်။ ။

အထက်ပါ နွားရိုင်းသွင်းချိန် ကဗျာလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က သူငယ်တန်းဖတ်စာမှာသင်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးအား နေ့စဉ်ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်ရွတ်၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာအပေါင်း၊ ဘေးရန်အပေါင်းတို့မှ ကင်းဝေးခဲ့ရပုံကို ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များဖြင့် ရေးဖွဲ့တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး ရပြီးစ ပြည်တွင်းစစ်မီးကြီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ချိန် ၁၉၄၈-၄၉ ခုနှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်အသက် (၃) နှစ်ကျော်ကျော် အရွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မွေးရပ်မြေ ဖြစ်သော မအူပင်မြို့နယ် စစ်ချောင်းကျေးရွာသည်လည်း ပြည်တွင်းစစ်၏

ဒဏ်ကို အလားအလံ့ခံခဲ့ရပြီး မီးလောင်ပြင်နှင့် အိမ်ခြေအပျက်အစီးများဟိုတစ်စ ဒီတစ်စဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရွာသူရွာသားများသည်လည်း စစ်ပြေးဒုက္ခသည်ဘဝဖြင့် မအူပင်မြို့ပေါ်တက်ရောက် ခိုလှုံပြီး အခြေအနေတည်ငြိမ်စပြုလာ၍ ရွာသို့ပြန်လာကြကာ ရသမျှ သစ်ဝါးများဖြင့် မိမိတို့၏နေအိမ်များကို ဖြစ်သလို ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။

တစ်နေ့ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန် ကျွန်ုပ်တို့သားအမိနှစ်ယောက် ရွာတောင်ပိုင်းသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့်သွားရာ ကျွန်ုပ်က ရှေ့မှသွား၍ ကျွန်ုပ်၏ အမေက နောက်မှလိုက်ပါလာပါသည်။ ထိုသို့ လျှောက်လာစဉ်၏ ရွာဆန်စက်ကလေး အလွန် ဝါးရုံတောအတွင်းမှ လူဝဲလိုလို မောက်ဝဲလိုလို အမွှေးစုတ်ဖွားဖွားနှင့် အကောင်နှစ်ကောင်သည် ပြေးထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲဖြင့် သွားသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏

အမေအား -
“အမေ အမေ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲ အကောင်နှစ်ကောင်သွားနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုအကောင်နှစ်ကောင်မှာ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိရှေ့တွင် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်သွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏အမေက -
“ဟဲ့ကောင်လေး၊ ဘာမှလဲမရှိဘဲ နဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဆက်လျှောက်သွားပါသည်။

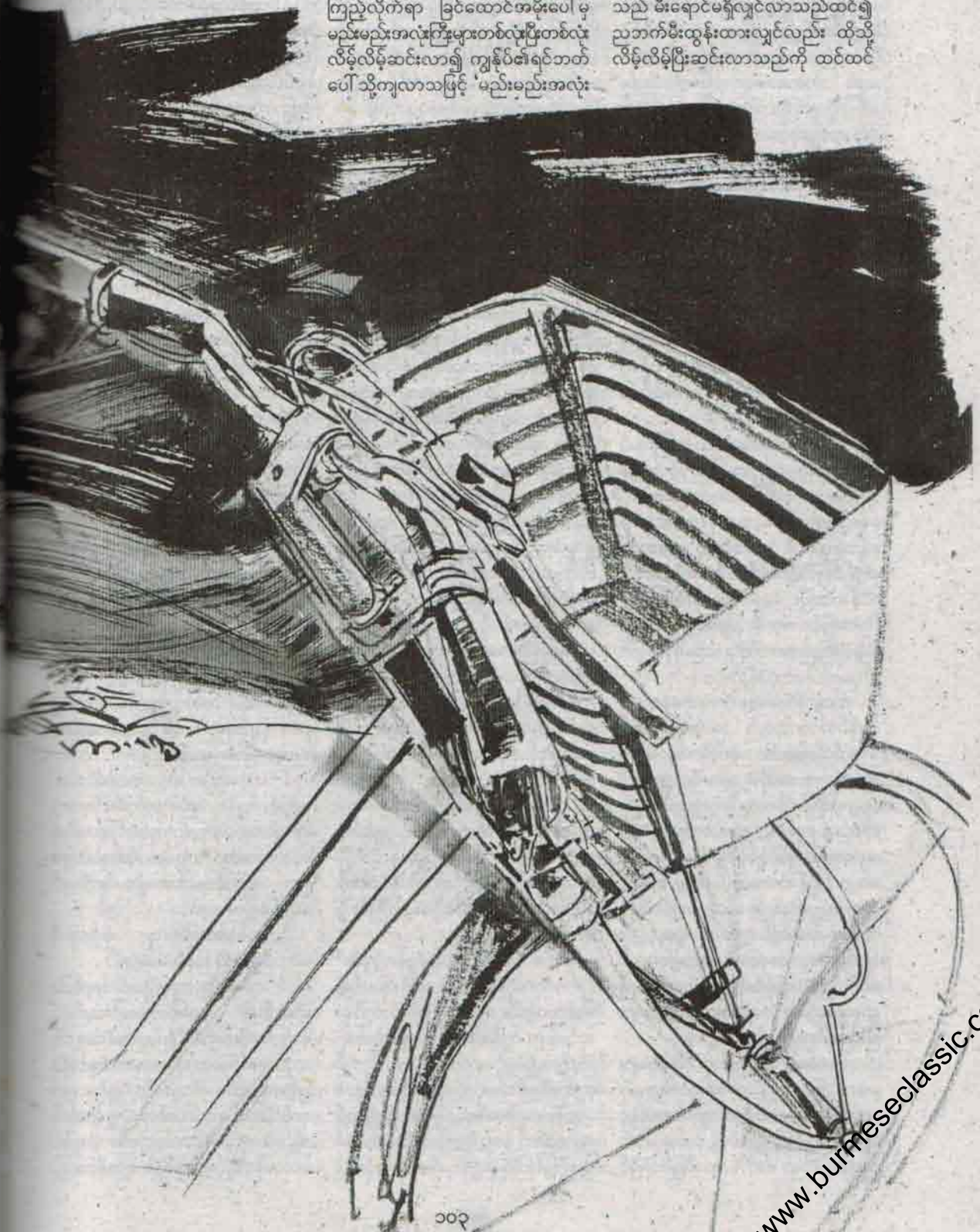
ထိုသို့ဖြစ်စဉ်မျိုး ညနေဝင်ရီတရောအချိန်သွားတိုင်းကြားဖူးရသဖြင့်

ကျွန်ုပ်၏အမေသည် နေဝင်ရီတရော
ကျွန်ုပ်ကိုမသွားတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည်
ထိုအကောင်နှစ်ကောင်ကို မတွေ့
တော့ပါ။ သို့သော် ကြောက်သည့်စိတ်
ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်းခိုအောင်းနေခဲ့ပါ

ပြီ။ နောက်ဖြစ်စဉ်တစ်ခုက ညဉ့်(၁၂)နာရီ
(၁) နာရီခန့် သန်းခေါင်ကျော်အချိန်
ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ရင်ဘတ်
ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခုတက်ပြီးဖိသလို
ခံစားရသဖြင့် လန့်နိုး၍ မျက်လုံးပွင့်
ကြည့်လိုက်ရာ ခြင်ထောင်အမိုးပေါ်မှ
မည်းမည်းအလုံးကြီးများတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
လိမ့်လိမ့်ဆင်းလာ၍ ကျွန်ုပ်၏ရင်ဘတ်
ပေါ်သို့ကျလာသဖြင့် မည်းမည်းအလုံး

ကြီးတွေ ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်
ဆိုပြီး ထွက်ပြေးရာ မည်းမည်းအလုံးကြီး
များကလည်း ကျွန်ုပ်၏နောက်မှလိုက်
လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်မိဘများကလိုက်ဆွဲရ
ပါသည်။ ထိုထိုမည်းမည်းအလုံးကြီးများ
သည် မီးရောင်မရှိလျှင်လာသည်ထင်၍
ညဘက်မီးထွန်းထားလျှင်လည်း ထိုသို့
လိမ့်လိမ့်ပြီးဆင်းလာသည်ကို ထပ်ထပ်

မှာ
များ
ဝင်
ဝင်
ဘဲ
ဝဲ။
င်း
ဘဲ
ဝဲ။

ရှားရှားတွေ့ရသဖြင့် ပို၍ကြောက်လန့်ပြီး အိမ်အပြင်သို့ထွက်ပြေးရာ ကျွန်ုပ်၏မိဘ များလည်း မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ် ရပါသည်။ ထိုဖြစ်စဉ်မျိုး တစ်လတွင် တစ်ခါ၊ နှစ်ခါဖြစ်ပါသည်။ (ထိုစဉ်က ကျေးရွာများတွင် လသာမှန်အိမ်ခေါ် ရေနံဆီအဖြူဖြင့်ထွန်းရသော မီးအိမ်ပဲ ရှိပါသည်။) နောက် ကျွန်ုပ်၏မိဘများ သည် ဘာသာရေးအခြေခံအားနည်း သဖြင့် ဦးရှင်ကြီးတင်ခြင်း၊ ရိုးရာနတ်တင် ခြင်းများပြုလုပ်သော်လည်း ထိုဖြစ်စဉ် မျိုးက ပျောက်ကွယ်မသွားပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် ရွာ၏မူလ တန်းကျောင်းတွင် သူငယ်တန်းလေးကို တက်နေရခိုန့်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကြောင်း ကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးမောင်ကြွယ် မှု့သိရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ညအိပ်ရာဝင် ခါနီး ဘုရားရှိခိုးအိပ်ရန်နှင့် သရဏဂုံ သုံးပါးအား နေ့စဉ်ရွတ်ဆိုရန် စနစ်တကျ သင်ကြားပေးပါသည်။ (ထိုစဉ်က သူငယ်တန်းလေးတက်ပြီးမှ သူငယ်တန်း ကြီးတိုက်တတ်ရပါသည်။)

ထိုသို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသင် ပေးသည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် အချိန် ရတိုင်း၊ သတိရတိုင်း သရဏဂုံသုံးပါးကို နေ့စဉ်ရွတ်ဆိုရာ ဥပုသ်နတ်ပတ်လဝက် ခန့်အကြာတွင် ယခင်ကလို အကောင် တွေမြင်ခြင်းမျိုး၊ မည်းမည်းအလုံးကြီးများ လိမ့်ဆင်းပြီး နောက်ကလိုက်ခြင်းမျိုး လုံးဝမဖြစ်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ပို၍ယုံကြည်အားကိုးပြီး အမြဲမပြတ်ရွတ် ဆိုပူဇော်ပါတော့သည်။

နေ့ကိုလစား၊ လကိုနှစ်စား၍ ကျွန်ုပ်အသက်သည် ဆယ့်လေးငါးနှစ် အရွယ်သို့ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ တောဓလေ့ ၏ သဘာဝအတိုင်း ညအချိန် ရွာထဲသို့ လျှောက်ပြန်သံပေးလှူပျီလှည့်ကြပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ သံစုံဘာဂျာလေးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပင်မှတ်တတ်သဖြင့် လျှောက်ပြန်သံပေးလုပ်ရာတွင် အလွန် အဆင်ပြေပါသည်။ ထိုသို့ လျှောက်ပြန် သံပေးလုပ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း များဖြစ်သော အနန်းနှင့် ကျင်ချင်းလည်း ပါပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် ရွာမှာအတွဲအဖွဲ့ အချစ်အသုဿ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်းများ မလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း လက်စွဲတော် သံစုံဘာဂျာကလေးနှင့် ည (၈) နာရီခန့် ရွာထဲသို့ တစ်ယောက် တည်းထွက်ရာ ဆောင်းရာသီဖြစ်သဖြင့်

အနွေးထည်အနီရောင်နှင့် ဘောင်းဘီ အနက်ဝတ်ဆင်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သွားလမ်း၊ ပြန်လမ်းသည် ဖွဲ့ပုံကြီးလမ်းမှသွားကာ ရွာထဲပတ်ပြီး ဖွဲ့ပုံကြီးလမ်းမှပြန်ရာ ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း ရွာထဲလျှောက်လည် ပြီးပြန်လာစဉ် စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုထင် နေသလို ခံစားမိသဖြင့် ဘောလုံးကွင်း လမ်းမှပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ရောက် ပြီး သိပ်မကြာမီ။ စပါးအဝယ်ခိုင်မှ ဒိုင် စာရေးဆောင်းရိုက်ခံရသဖြင့် ခေါင်းကွဲပြီး ရွာဆေးပေးခန်းသို့ရောက်နေကြောင်း လမ်းပေါ်မှပြောသံဆိုသံများကြားသဖြင့် ရွာဆေးပေးခန်းသို့သွားကြည့်ရာ ကျွန်ုပ် အလွန်အံ့ဩသွားမိပါသည်။ အကြောင်း မှာ စပါးဒိုင်ဝတ်ထားသော အဝတ်သည် အင်္ကျီအနီနှင့် ဘောင်းဘီအနက်ဖြစ်နေ ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ (နောင်သိရ သည်မှာ ကျွန်ုပ်အားကြည့်မရသူတစ်စုံ က တစ်ယောက်တည်း ဖွဲ့ပုံကြီးလမ်းမှ ပြန်လာ သူစပါးဒိုင်စာရေးအား ကျွန်ုပ် ဟုထင်၍ လူများပြီးရုံကြောင်းသိရှိရပါ သည်။ ဆန်စက်မှထွက်သော ဖွဲ့ကြမ်း၊ စပါးခွံများပုံထားသည့်လမ်းကို ဖွဲ့ပုံကြီး လမ်းဟု ခေါ်ပါသည်။)

နောက်ဖြစ်စဉ်တစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရွာမှ ဘောလုံးကွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ညနေ တိုင်း ဘောလုံးကစားကြပါသည်။ ထိုသို့ ဘောလုံးကစားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွာ၏ဆန်စက်သို့ လှေသမ္ဗန်များဖြင့် စပါးလာကြိုက်ရာ လှေသမ္ဗန်ဆိုက်ကပ် ရာတံတားပေါ်မှ ဘောလုံးကို ဖြစ်ထဲသို့ ကန်လိုက်ပြီး ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်း ၍ ဖြစ်တွင်းမှ ဘောလုံးကိုလိုက်ဆယ်ပြီး ရေကူးရင်း လက်နှင့်ပစ်၍ ဘောလုံး ကစားကြပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်တို့ဘောလုံးကစား ပြီးပြန်လာရာ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်က ဘောလုံးကို ဖြစ်ထဲသို့ကန်လိုက်ပြီး တံတားပေါ်မှ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုး ဆင်းမည်ပြုရာ ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ ကိုမြစ်ကြီး က ထူးထူးဆန်းဆန်း -

“ဟေ့ကောင် သန်းထွန်း၊ နေဦး”

ဟု ဆိုပြီး တံတားတိုင်ကိုဖက်၍ ရေထဲဆင်းပြီး ရေငုပ်၍ ဟိုရွာသည်ရွာ လုပ်နေရာ ကျွန်ုပ်ဒိုင်ဗင်ထိုးချမည့်နေရာ တည်တည်တွင် လှေသမ္ဗန်များကမ်းကပ် လျှင် ဝါးနှင့်ထိုးသည့်ထိုးဝါးငုတ်တိုတစ် ချောင်း ရေထဲတစ်ပေခန့်တွင်ကျိုး၍ကျန် နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အကယ် ၍ ကိုမြစ်ကြီးမှ ကျွန်ုပ်အားမတားခဲ့လျှင်

ကျွန်ုပ်ငိုက်အား ထိုးဝါးငုတ်စိုက်ဝင်သွား မည်မှာ အထူးရေးပြုစရာလိုမည်မထင် တော့ပါ။ ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးတော် ကြောင့် ကျွန်ုပ် ဒုတိယအကြိမ် အသက် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သိတတ်သည့်အချိန် မှစ၍ သရဏဂုဏ်သုံးပါးအား အသက် နှင့်ခန္ဓာအုပ်၍ အမြဲပြုတ်တိုးကွယ်ဆည်း ကပ်ပါသည်။ သရဏဂုံသုံးပါးမှအပ အခြားကိုးကွယ်ရာမရှိပါ။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးသာလျှင် ယုံကြည် ရာ၊ ကိုးကွယ်ရာ၊ အားထားရာဖြစ်ပါ သည်။ ထိုအတူ သီလပါဆောက်တည် မည်ဆိုလျှင် သရဏဂုဏ်သည် အစွမ်း ပိုထက်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ် ရပ်များကို ထပ်မံရေးဖွဲ့တင်ပြလိုက်ပါ သည်။

ကျွန်ုပ် ဆေးဝန်ထမ်းတပ်ဖွဲ့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကာလ ရွှေပြည် သာမှ မင်္ဂလာဒုံတပ်မတော်ဆေးရုံကြီး ကို စက်ဘီးဖြင့်နှုတ်တက်ရုံးဆင်းပြုလုပ်ပါ သည်။ စက်ဘီးအား 6-V ဘက်ထရီဖြင့် ဆိုင်ကယ်ယွန်းတပ်ဆင်ထားရာ ဘက်ထ ရီထည့်သည့်သေတ္တာမလုပ်အားသေး သဖြင့် ရှေ့ဘားတန်းတွင် ယာယီနိုင်လွန် ကြိုးဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်ုပ် တာဝန်ချိန်ပြီးဆုံးချိန် ရွှေပြည်သာ သို့ပြန်ရန် စက်ဘီးအား တွန်းလာစဉ် ကျွန်ုပ်နှင့်တစ်ချိန်က အီးစီဂီနှင့် ပါရဂူခန့် ခန်းတွင် အတူတူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ ဖူးသည့် သူနာပြုဆရာမကြီးမှ ကျွန်ုပ် အား ထူးထူးခြားခြား -

“ဆရာသန်းထွန်း၊ ပြန်တော့မလို့ လား၊ ပြည်းပြည်းပေါ့။ အေးအေးဆေး ဆေးစကားပြောကြရအောင်”

ဟု ဆိုပြီး မရမကအတင်းခေါ် သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စက်ဘီးကိုထားခဲ့ ပြီး ၎င်းတာဝန်ကျရာ ကူးစက်ဆောင်သို့ လိုက်သွားကာ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ် များ ပြောဆိုရယ်မောရင်း နာရီဝက် ကျော်ခန့်ကြာသော် -

“စစ်စတာကြီးရေ၊ လေးနာရီ တောင်ခွဲနေပြီ ပြန်ဦးမယ်ဗျာ”

ဟု ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်သည် စက်ဘီး ကိုတွန်း၍ တပ်ဂိတ်ကျော်သည်နှင့် စက်ဘီးကိုတက်စီးပြီး စက်ဘီးရှေ့ဘီး သည် ဖလှည့်တော့သော နောက်ဘီးမှအစိန် ဖြင့် မြှောက်တက်သွားပြီး ကျွန်ုပ် စက်ဘီးပေါ်မှ တစ်ပတ်လည်၍ မှောက် သို့ ပစ်ကျသွားပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ် တော်တော်နှင့်မထနိုင်ပါ။ မထနိုင်သည့်

ကြားမှ ဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်ပါသလဲဟု
 စက်ဘီးကိုသေသေချာချာကြည့်လိုက်ရာ
 ဘက်ထရီအားယာယီခိုတ်ဆို့ချည်ထား
 သည့်ကြိုးများပြတ်၍ စက်ဘီးရေဖောက်
 နှင့် စမတ်တိုင်ကြားထဲသို့ ဘက်ထရီဝင်
 သွားပြီး ရေဖောက်နှင့်ညှပ်သွားသဖြင့်
 ရေဘီးလုံးဝမလည်တော့ဘဲ နောက်ဘီး
 အရှိန်နှင့်ရေသို့ထောင်တက်သွားပြီး
 ပြတ်ကျရခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရှိရပါသည်။
 ကျွန်ုပ် စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်
 အား သူနာပြုဆရာမကြီးမခေါ်ဖြစ်ဘဲ
 ပြန်လာမည်ဆိုလျှင် ထိုနာရီဝက်အချိန်
 သည် ရှေ့ပြည်သာသို့သွားမည့် အမှတ်
 (၄) လမ်းမကြီးပေါ်သို့ရောက်ရှိချိန် ဖြစ်
 ပါသည်။ ညနေ(၄)နာရီကျော်အချိန်
 ထည် အလွန်ကားအသွားအလာရှုပ်ညည်
 အချိန်ဖြစ်ပါသဖြင့် ထိုသို့လမ်းမပေါ်လဲ
 မည်ဆိုလျှင် တွေးစုံစရာမရှိပါ။ နာရီဝက်
 နောက်ကျသွားခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အား
 အန္တရာယ်မှ တတ်ယအကြိမ်လွတ်ကင်း
 ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပြီး နှစ်အတန်ကြာ
 တစ်နေ့ ကျွန်ုပ် အလုပ်တာဝန်များပြား
 သဖြင့် ရှေ့ပြည်သာသို့ စက်ဘီးနှင့်အပြန်
 အတော်နောက်ကျပါသည်။ အချိန်မှာ
 ညနေ (၆) နာရီခန့်အချိန် အမှတ် (၄)
 လမ်းမပေါ် ကားရှုပ်သဖြင့် စက်ဘီးကို
 ဖြည်းဖြည်းချင်းနင်းလာရာ မြို့နယ်ကြို
 ဆိုရေမှတ်တိုင်အလွန် မြင်းလှည်းဂိတ်
 နားအရောက်လောက်တွင် နောက်မှ
 လိုက်လာသည့် ကား၏စက်သံသည်
 ကျွန်ုပ်နားထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၍
 နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရာ ကုန်များအပြည့်
 တင်ထားသည့် ခေတ်ဟောင်းလက်ကုန်
 လော်လီကားကြီးကိုတွေ့ရသဖြင့် စက်ဘီး
 ကို အရှိန်လျှော့ပေးလိုက်ရာ ကုန်တင်
 ကားကြီးမှာ ကျွန်ုပ်အား ဖြတ်ကျော်နေ
 စဉ် ကျွန်ုပ်၏နားထဲတွင် 'ဆက်နင်းမနေ
 နဲ့၊ ရပ်လိုက် ရပ်လိုက်' ဟု တစ်စုံတစ်
 ယောက်မှ အော်ပြောသလိုကြားရသဖြင့်
 စက်ဘီးကိုလုံးဝဆက်မနင်းတော့ဘဲ ခြေ
 ဖျားဖြင့်ထောက်ပြီးရပ်လိုက်ပါသည်။

ထိုသို့ရပ်လိုက်စဉ်တွင် ကားကြီး၏
 နောက်ဘီးသို့လည်ရန်ဆက်ထားသည့်
 ပွိုင်းဆက်မမှလီများသည် ဖောင်း ဖောင်း
 ဖောင်းခနဲမြည်၍ ပြတ်ထွက်သွားပြီး
 ဂျှိုင်းဆက်မှာလည်း မြေကြီးကိုထောက်
 ၍ ကားကြီးညာဘက်ခြမ်းသို့ဘေးစောင်း
 လဲကျသွားပါတော့သည်။ လဲပြိုသံများ၊
 အော်ဟစ်သံများလည်း ဆူညံသွားပါ
 တော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကုန်တင်ကား

ကြီးနှင့်လွတ်ရှလေးပဲလွတ်သွားပါသည်။
 ကျွန်ုပ်၏နားထဲတွင် ကားစက်သံတစ်မျိုး
 ဖြစ်ခြင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်၏အော်ဟစ်
 သံတိပေးသံများကြောင့် ကျွန်ုပ်စတုတ္ထ
 အကြိမ်အန္တရာယ်မကင်းလွတ်ခဲ့ရပါသည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ်၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျန်းမာ
 ရေးအရ ဆက်လက်တာဝန်ထမ်းဆောင်
 ရန်မဖြစ်တော့သဖြင့် ဆေးအဆင့်ချလိုက်
 ပြီး ပေါ့ပါးသော တာဝန်များကိုသာ
 ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ မနက် တန်းစီပြီး
 ရုံးလုပ်ငန်းအနည်းငယ်လုပ်၍ (၁၀) နာရီ
 ခန့်တွင်ပြန်ပါသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့
 တစ်ရက်တွင် မင်္ဂလာဒုံအလုပ်ရုံဆေးတပ်
 တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသောကျွန်ုပ်
 ၏ညီ အလည်ရောက်ရှိလာရာ ဘာသာ
 ရေးအကြောင်းများပြောဆိုဆွေးနွေးရင်း
 မနောကံသည်မှာကြာပြီဖြစ်သော အရိယာ
 ရိပ်သာကျောင်းသို့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင်သွား
 မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ညီအား ပြော
 လိုက်ပါသည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ် မတ်လ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
 တွင် ပေါ့ပါးသည့် ရုံးလုပ်ငန်းများလုပ်
 ကိုင်ပြီး နံနက်(၁၀)နာရီခန့်တွင် စက်ဘီး
 ကိုထုတ်ပြီး ယခင်ဧကထုပ်ထားသည့်
 ရိက္ခာထုပ်ကို ချည်ထားသောကြိုးသည်
 ပြေနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် နောက်
 တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ သေချာစွာချည်ပြီး
 အခန်းကို တံခါးပိတ် သောခတ်လိုက်ပါ
 သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်စက်ဘီးကိုတွန်း
 ထုတ်ရင်း နောက်ထိုင်ခုံကိုကြည့်လိုက်
 ရာ ပထမအကြိမ်တုန်းကကဲ့သို့ ကြိုးများ
 ပြေနေသည်ကို တွေ့ရှိသဖြင့် သေချာစွာ
 စစ်ဆေးကြည့်ရာ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ
 ဖြေလျှော့ထားသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသဖြင့်
 ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲလေးသွား၏။ ထိုအချိန်တွင်
 မိုးအနည်းငယ်အုံ့လာသဖြင့် အရိယာ
 ရိပ်သာကျောင်းသို့သွားလိုစိတ်မရှိတော့
 ဘဲ ရှေ့ပြည်သာသို့ စက်ဘီးစီးပြီးပြန်လာ
 ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်ကား နံနက် (၁၀)
 နာရီခွဲအချိန် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကြာသပတေးနေ့
 တွင် ကျွန်ုပ် အနည်းငယ် နေမကောင်း
 သဖြင့် ဆေးရုံသို့သွားတော့ဘဲ အိမ်မှာ
 နားနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ညီ အိမ်သို့လာပြီး-
 "မနေ့က (ဗုဒ္ဓဟူးနေ့) ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းသွားဖြစ်လား"

ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်မှမသွားဖြစ်
 ကြောင်း၊ သွားဖို့လုပ်နေစဉ် ရိက္ခာထုပ်
 ကိုချည်သည့်ကြိုးနှစ်ခါပြေသဖြင့် စိတ်
 လေးနေစဉ် မိုးအုံ့လာ၍ အိမ်ပြန်ချင်
 စိတ်ပေါ်လာပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြောင်း

ပြောရာ ကျွန်ုပ်ညီမှ ထိုနေ့ကသွားဖြစ်
 တာကောင်းကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်သွားည့်
 ဘုန်းကြီးကျောင်းဘေးမှ မတ်ရပ်ရပ်ပွား
 တော်ကြီးရှိသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းအား
 (၁၀) နာရီခွဲခန့်လောက်မှာ ကိုရင်များနှင့်
 ဦးပဉ္စင်းများဆွမ်းခံကြနေစဉ်တွင် လူနှစ်
 ယောက်မှ အလျှံခံပုံး၏ မှန်ကိုရိုက်ခွဲပြီး
 အလျှံငွေများယူနေစဉ် ကျောင်းစောင့်
 ဘုန်းကြီးမှတွေ့၍ ထားသည်ကို ဓားနှင့်
 ထိုးပြီးထွက်ပြေးကြောင်း နောက်မှလိုက်
 သည့် ကိုရင်နှစ်ပါးအားလည်း လက်ပစ်
 ဗုံးနှင့်ခစ်သဖြင့် ကိုရင်နှစ်ပါးဒဏ်ရာရ
 သွားကြောင်း အရိယာရိပ်သာဆရာတော်
 မှ ထွက်ကြည့်ရာ ဘုန်းကြီးကိုယ်နေရာ
 ကိုယ်နေပါဆိုပြီး လက်ထဲမှပုံးကိုပြသွား
 ကြောင်းပြောပါသည်။

ကျွန်ုပ်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုနေ့
 ထိုအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်သွားဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်
 လည်း ဒီအတိုင်းကြည့်နေမည်မဟုတ်
 ပါ။ စစ်သားစိတ်ဖြင့် ရသည့်နည်းနှင့်
 ဖမ်းဆီးမည်ဖြစ်သည်။ လူဆိုးနှစ်ယောက်
 လည်း မိချင်မိမည်။ ကျွန်ုပ်လည်းထိခိုက်
 ဒဏ်ရာရမည် သို့မဟုတ် အသက်အန္တ
 ရာယ်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းသို့မသွားဖြစ်ခြင်းသည် ပဉ္စမ
 အကြိမ် အန္တရာယ်နှင့်ကင်းလွတ်ခဲ့ရ
 ပါသည်။ (ထို့နောက် ၎င်းလူဆိုးနှစ်
 ယောက်အား ဖမ်းမိသည်ဟု သိရှိရပါ
 သည်။)

အတ္တသန္နိယျတန-သရဏဂုံ-မိမိ
 ကိုယ်ကို ရတနာသုံးပါးအား အပ်နှင်းခံ
 ယူတည်ဆောက်ခြင်း။

သရဏဂုံတည်ခြင်းအကျိုးငါးမျိုး
 ရှိပါသည်။

- ၁။ ဘယာ - ကြုံတွေ့ရမည့်ဘေးမှန်
 သမျှ ပယ်ဖျောက်ပေးခြင်း။
- ၂။ သန္တာသ-ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးပူလောင်
 မှုကို ပယ်ဖျောက်ပေးခြင်း။
- ၃။ ဒုက္ခ - ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ပယ်
 ဖျောက်ပေးခြင်း။
- ၄။ ပရိကိလေသ-ညစ်ညူးမှုမှန်သမျှကို
 ပယ်ဖျောက်ပေးခြင်း။
- ၅။ ဒုဂ္ဂတိ-အပါယ်လေးဘုံမကျအောင်
 စောင့်ရှောက်ပေးခြင်းတို့ ဖြစ်ပါ
 သည်။

နောင်အလျဉ်းသင့်လျှင် သရဏဂုံ
 အစွမ်းကို ဆက်လက် ရေးသားတင်ပြ
 ပါမည်။

ဦးသန်းထွန်း (ရေး)

စေတီဘုရားများတွင် နဂါးရံ ဘုရားများကို ထုလုပ်ပူဇော်ကြသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မုဉ္ဇူလိန္ဒသတ္တာဟ ကို ရည်ညွှန်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဘုရား အဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးနောက် သတ္တ သတ္တာဟစံနေတော်မူသည်။

မဟာဗောဓိပင်၏ အရှေ့တောင် မျက်နှာ ငါးဆယ့်တစ်လံအကာတွင် မုဉ္ဇူ လိန္ဒာအိုင်ရှိသည်။ ထိုအိုင်အနီးရှိ ကျည်း ပင်ကြီးရင်း၌ မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံး တော်မူသည်။ ထိုအချိန်တွင် စကြဝဠာ တိုက်လုံးအနှံ့ အခါမဲ့မိုးကြီး ရွာသွန်း လေသည်။ မုဉ္ဇူလိန္ဒနဂါးမင်းသည် မိမိ ဝိမာန်မှထွက်လာပြီး ဘုရားရှင်အား ဖြုတ် ခြင် ယင်ရဲတို့မထိစေခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ အပူအချမ်း၊ လေကြမ်း၊

ခွာ၍ သတ္တဝါတို့အား မညှဉ်းဆဲသည်းခဲ ခြင်းသည်လည်း လွန်စွာချမ်းသာပေ၏ ဟု ဟောတော်မူသည်။ ထိုသို့ တရား ဟောရာအရပ်သည် မုဉ္ဇူလိန္ဒသတ္တာဟ မည်ပေသည်။

ကျမ်းဂန်များတွင် နဂါးသည် အသွင်အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်းနိုင်သလို လူသားများနှင့်လည်း ပေါင်းဖော်ရနိုင်ပေ

သည်။ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်သမိုင်း တွင် တိဿရသေကြီးသည် ဂစ္ဆင်္ဂီရိ တောင်မှ ကမ်းခြေတွင် ဝိဇ္ဇာခိုရ်နှင့် နဂါးမတို့ပေါင်းဖက်ရခဲ့သော နဂါးမချ ခဲ့သည့် ဥကြီးနှစ်လုံးကို တွေ့ရှိရသည်။ နဂါးဝိဇ္ဇာသတို့သားသည် နဂါးမမှမွေး ဖွားခဲ့သူဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်ရှစ်ဆူ အား တပုဿနှင့် ဘလိကကုန်သည် ညီနောင်တို့သည် ဒဂုံမှ ဥက္ကလာမင်းကြီး ထံ ပင့်ဆောင်လာစဉ် နဂါးရစ်မော်၌ ဆံတော်လေးဆူ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ဥက္ကလာမင်းကြီး သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်မပြုန် လည်ရရှိခဲ့သည်။

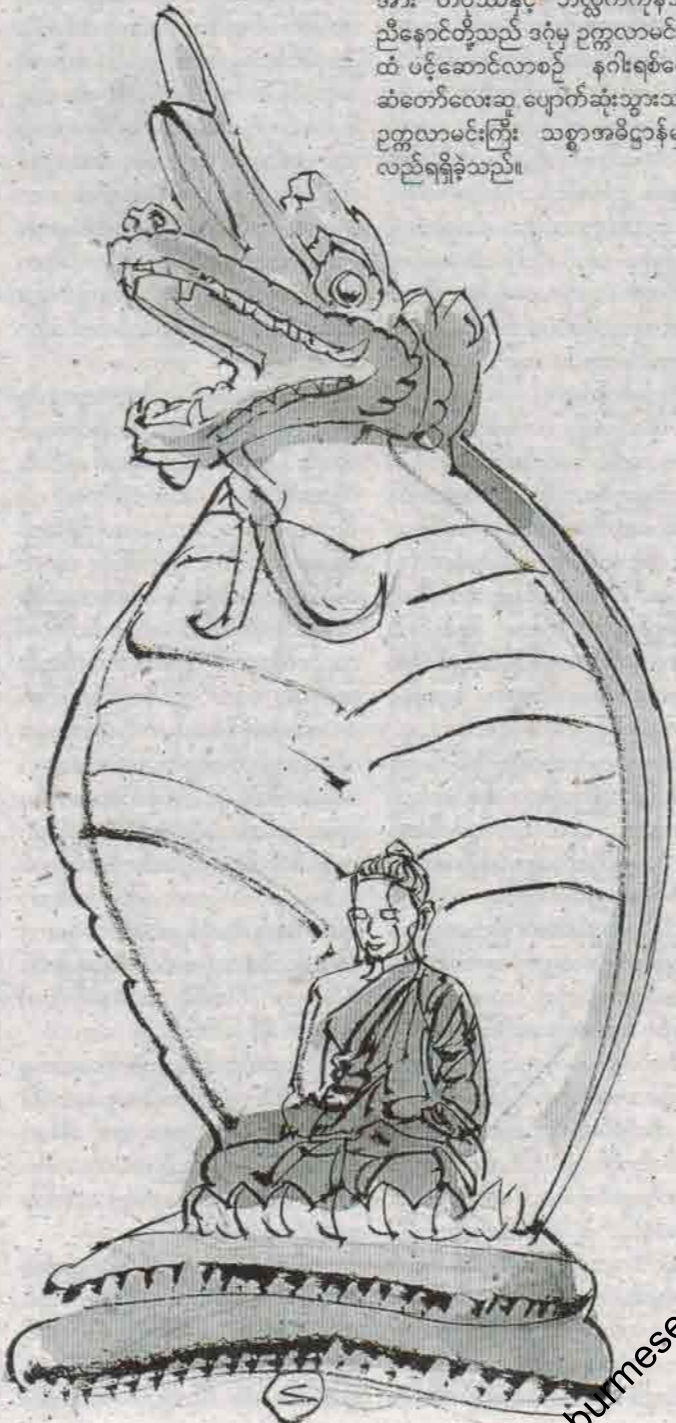
ကိုရွှေပြသန်း

ဘုရားပုထိုးစေတီများမှ နဂါးရုပ်တုတို့၏ရာဇဝင်

မိုးစက်တို့ မညှဉ်းဆဲစေခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ ရတနာအတိပြီးသော ဝိမာန်ကိုဖန်ဆင်းလျက် လျှခြင်းကိုမတတ် နိုင်ရကား မိမိကိုယ်ကို ကုသိုလ်ပြုရန် အတွက် ကြီးစွာသောကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း လေသည်။

တိယံတစ်ပိုင်းတစ်ခွေကို ပလ္လင် ခင်း၊ တစ်ပိုင်းတချို့အား ဘုရားရှင်ကို ခုနှစ်ပတ်ရစ်ရံလျက် ဦးခေါင်းထက် ပါးပျဉ်းအုပ်မိုးပူဇော်လေသည်။ မြတ်စွာ ဘုရားလည်း နဂါးမင်းအတွက် ခုနှစ်ရက် ပတ်လုံး ဖလသမာပတ်ဝင်စားနေတော် မူသည်။ ခုနှစ်ရက်စေ၍ မိုးစဲသောအခါ နဂါးမင်းသည် လုလင်အသွင်ဖန်ဆင်း၍ ဦးခိုက်ရှိခိုးလေသည်။ မြတ်စွာဘုရား သည် ဥဒါန်းကျူးရှင်တော်မူပြီး တရား ဟောလေသည်။

လေးပါးသောမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန် ကိုမြင်သောရဟန္တာသည် လွန်စွာချမ်းသာ ၏။ ထိုအတူ သတ္တဝါအပေါင်း၌ တိုက် ခိုက်ထိပါးတတ်သော ဒေါသကင်းခြင်း သည်လည်း အလွန်ချမ်းသာ၏။ ကာမ ဂုဏ်ငါးပါးလိက်စားတတ်ငြိတတ်သော ရာဂ၏ကင်းခြင်းသည်လည်း အလွန် ချမ်းသာ၏။ ငါဟူသောမာန်ယစ်ခြင်းကို

နဂါးသိုက်များရှိသလို နဂါးမျိုး
ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ရှိလေသည်။

ဇလာပုဇနဂါး၊ ကမ္မလသကနဂါး
(စစ်သူကြီး)၊ ဓတရဋ္ဌနဂါးမင်း၊ သိဒ္ဓန္တရသ
သမုဒ္ဒရာ၌နေသောနဂါး၊ ပထဝိဋ္ဌက
နဂါး၊ ဝိမာနဋ္ဌနဂါးခုနစ်မျိုးကား ဂဠုန်
မင်းနိုင်သောနဂါးများ ဖြစ်ကြသည်။

နဂါးအပြား သုံးမျိုးရှိလေသည်။

မှတ်စောင်ထိုး၍ကြည့်ကာမျှနှင့် သတ္တဝါ
တို့အား ဖွဲ့ပြောကဲ့သို့ကြေမ္မစေသော နဂါး
မျိုး (ဒိဋ္ဌဝိသ)၊ ကာယခြင်းထိကာမျှဖြင့်
သတ္တဝါတို့အား ဖွဲ့ပြောကဲ့သို့ကြေမ္မစေ
သောနဂါးမျိုး (ဖုဋ္ဌဝိသ)၊ သွားဖြင့်ကိုက်
နိုင်သည့်နှင့် သတ္တဝါတို့အား ဖွဲ့ပြောကဲ့သို့
ကြေမ္မစေသောနဂါးမျိုး (ဒဋ္ဌဝိသ)တို့ ဖြစ်
ကြသည်။ ရေနဂါး၊ မြေနဂါး၊ တောင်
နဂါး၊ လောကီအရပြောရလျှင် နတ်နဂါး၊
သိုက်နဂါး၊ မြေနဂါး၊ အာကာသနဂါး၊
အဂ္ဂိရတ်နဂါး၊ ပြဝါးကိုးမျိုးပြသောနဂါး
များလည်းရှိပေသည်။

ဥရုဝေဋ္ဌနဂါး၊ နန္ဒောမနနဂါး၊
မဟာဒရနဂါး၊ စူဠဒရနဂါး၊ ဝိရုပက္ခနဂါး၊
ဧရာပတနဂါး၊ ဆဗ္ဗပုတ္တနဂါး၊ ကက္ခ
ဝေါတနဂါး၊ နတ်နဂါး စသည်ဖြင့် မျိုးစုံ
ရှိကြပေရာ မည်သည့်အမျိုးအစားဝင်
နဂါးပင်ဖြစ်စေ စေတီဘုရားပုထိုးများ
နှင့်ဆက်နွယ်ပတ်သက်လျက်ရှိနေကြပေ
သည်။

နဂါးတို့၏သဘာဝမှာ ပဋိသန္ဓေရှိ
နေချိန်၊ အရေခွံလဲချိန်၊ အိပ်ပျော်နေချိန်၊
စာတိုက်ချင်းမေထွန်ခိုစဲနေချိန်၊ သေဆုံး
ချိန်တို့၌ မိမိပိသဏ္ဍာန်ကို မစွန့်လွှတ်ကြ
သောသတ္တဝါများဖြစ်ကြပေရာ ဘုရား၊
ပုထိုး၊ စေတီများရှိ နဂါးရုပ်တုများသည်
လည်း သက်ရှိနဂါးတစ်ကောင်အတိုင်း
အနုပညာလက်ရာမြောက်စွာ ထုဆစ်
ပွမ်းမခြယ်သထားကြပေသည်။

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး မော်တင်
ရွန်းပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ သရနတောင်
ပေါ်တွင် မဟာမက္ခန္ဓရံသီဆံတော်ရှင်
မြတ်မော်တင်စွန်းစေတီသည် ဇေယျ
သေနဂါးမင်းတည်သောဘုရားဖြစ်၏။
တပုဿနှင့် ဘလိကကုန်သည်ညီနောင်
တို့သည် မြတ်စွာဘုရားခိုးမြှင့်သော
ဆံတော်များကို ပင့်ဆောင်ပြီးနောက်
ကုန်သင်္ဘောနှင့် ပြန်လာကြလေသည်။
ကုန်သင်္ဘောသည် ကုသိမနာဂရ၏
တောင်ပိုင်းရှိ နာဂရာဇ်မော်ဟုခေါ်သော
သရနတောင်ငူအစွန်းသို့ရောက်လေလျှင်
ဆံတော်ဓာတ်များမှ ပြီးပြန်ရောင်လွင်
ဓာတ်စဉ်မြူးကြွတန်ခိုးပြောပြဟောပြော

မူသည်။
နတ်များ၊ ရေသတ္တဝါများ၊ နဂါး
တို့ဘုရင် ဇေယျသေနဂါးမင်းသည် အံ့ဩ
ထူးဆန်းရောင်ခြည်တို့အား အသာငေး
ကြည့်ရင်း ရောင်စဉ်များမှလွင့်ဖြာကပ်ပြီး
သောအေးချမ်းမှုမေတ္တာဓာတ်ကို ရရှိ
ခံစားလိုက်ရသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏
မေတ္တာဓာတ်ပါလာဟုသိရခြင်းနှင့်အတူ
လူအသွင်ဖန်ဆင်းကာ သွားရောက်ဖူး
မြော်၍ ပင့်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဇေယျသေနဂါးမင်းသည်* ရရှိ
လာသောဆံတော်နစ်ဆူအား အမြဲတမ်း
ပူဇော်ကိုးကွယ်နိုင်ရန် စဉ်းစားမိသည်။
နဂါးတို့ပြည်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့
သော် နဂါးများနှင့် ရေသတ္တဝါများသာ
ဖူးမြော်ခွင့်ရသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏မေတ္တာ
ဓာတ်ကို လူနတ်ပြုဟောသိကြားသတ္တဝါ
အများကိုးကွယ်နိုင်စေရန် သရနတောင်
ပေါ်တွင် မြသားရတနာများဖြင့် မဟာ
သက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့
တွင် ဆံတော်ဓာတ်ကို ဌာပနာစည်၍
တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ ရေမှနဂါးတို့
သည် အနောက်ဘက်မှ သရနတောင်
ပေါ်သို့တက်ပြီး ရှိခိုးပူဇော်ကြသည်။
နဂါးလမ်းဟုခေါ်ဆိုကြသည်။

သရနတောင်တော်ဝန်းကျင်တွင်
နေထိုင်ကျက်စားသော ဆင်ဖြူတော်တို့
သည် စေတီတော်၏ တောင်ဘက်မှ
တက်ကြပြီး ရှိခိုးပူဇော်ကြသည်။ ဆင်ဖြူ
လမ်းဖြစ်သည်။ ဝိဇ္ဇာဓိရီများသည်အရှေ့

တောင်အရပ်မှတက်ရောက်ပြီး ဖူးမြော်
ကြသည်။ ဝိဇ္ဇာလမ်းဖြစ်သည်။ နတ်တို့
သည် အရပ်လေးမျက်နှာမှတက်ရောက်
၍ ရှိခိုးပူဇော်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း တောင်ပေါ်ရှိ ဆံတော်မြတ်
စေတီတော်တွင် ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊
ဆီမီးတို့ မပြတ်လျှာဒါန်းမှုများရှိနေခဲ့ပေ
သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားပွင့်တော်မူ၍ ရှစ်ဝါ
မြောက်တွင် အရှင်ဂဝဇေမှတ်ရဟန္တာမြတ်
က သုဇ္ဈာန်ဘုမ္မိတိုင်း သထုံပြည်သို့ကြွ
ရောက်ပေးပါရန် တောင်းပန်လျှောက်
ထားသဖြင့် ရဟန္တာရှင်သို့မြတ်နစ်သောင်း
ဖြင့် ကောင်းကင်ယံမှ ကြွချီလာခဲ့သည်။
လမ်းခရီးတွင် သရနတောင်ထိပ်ရှိ
ဇေယျသေနဂါးမင်းတည်ထားကိုးကွယ်
သည့် ဆံတော်၊ ဓာတ်တော်တို့မှ လွတ်
တင်သောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်အသွင်ပေါ် နေ၍ တောင်ပေါ်
ဆင်းသက်ခဲ့သည်။

“ရဟန်းတို့၊ ဤနေရာသည် ငါ
ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရှေးရှေးသော
နောင်တော်ဘုရားရှင်တို့၏ ဓာတ်တော်
မွေတော်များကိုနီးဝပ်နေရာ ဖြစ်သည်။
နောက်ဘုရားရှင်အပေါင်းတို့၏အတိတ်
ဟောင်းဘဝတို့လည်း ကျင်လည်ဖြစ်
သည်”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး ရှေးဘုရားရှင်တို့
၏ ဂုဏ်တော်ကို ဆင်ခြင်တော်မူပြီး
နောက် လက်ယာရစ်လှည့်ပတ်တော်မူ
ကာ သုဇ္ဈာန်ဘုမ္မိသို့ ဆက်လက်ကြွချီ
တော်မူခဲ့သည်။

ဇေယျသေနဂါးမင်းသည် ဘုရား
ရှင်ကြွရောက်တော်မူကြောင်း သတင်း
ကြားသိရသည်နှင့် နဂါးအပေါင်းခြံရံ၍
သရနတောင်သို့ ဘုရားရှင်အား အနီးကပ်
ဖူးမြော်ရန် အမြန်ဆုံးရောက်ရှိလာသော်
လည်း ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာအပေါင်း
သည် ကောင်းကင်ယံသို့ပြန်လည်ကြွချီ
နေပြီဖြစ်၍ အဝေးမှသာ အားရအောင်
ဖူးမြော်ခွင့်ရခဲ့ရရာသည်။

ဇေယျသေနဂါးမင်းသည် သူတည်
ထားသော ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ဆံတော်ဘုရား
အား ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ခိုးမြှင့်
ခြင်းကြောင့် များစွာကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရ
သည်။ ကမ္ဘာတည်သရွေ့တည်ရှိနေမည်
ဟု တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် လူမိစ္ဆာနှင့်
အခြားသောမိစ္ဆာများရောက်ရှိလာသော်
ဗုဒ္ဓဓာတ်တော်မွေတော်တို့အား ညှိုးနွမ်း
မေးမိန်အောင် ပြုမူသူများရှိလာပေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

နတ်ဖောက်ပင်းသန့်နိုင် ခရီးသွားမျက်နှာပွင့်အစီအရင်

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးသွား၊ နီးသွား လာခြင်းမကင်းနိုင်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ခရီးသွားသည်အခါ လမ်းခရီးတွင် အန္တရာယ်အခက်အခဲခုကျ ကင်းဝေးပြီး လိုရာခရီးအပြားရောက်ဖို့ လိုပါသည်။ ကားပျက်၊ ရထားပျက်၊ လမ်းမှား စသည်ဖြင့် ကြုံဖူးသူတွေရှိပါ မည်။ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်လည်း ကြုံဖူးပါ သည်။

ယခု တင်ပြလိုသော အစီအရင် စတီနည်းလေးမှာ ရှေးရိုးရာဝိညာဉ်ဆန် သောနည်းဖြစ်ပြီး အခက်အခဲမကြုံ ကြုံ လျှင်လည်း ကူညီမစမည့်သူ၊ လမ်းခရီး တွေ့သူတိုင်းက မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်၊ မောင်နှင်နှံမ၊ သားနှင့်အမိကဲ့သို့ သင့်

အား မျက်နှာပွင့်လန်းစေသော အစီအရင် လေးဖြစ်ပါသည်။ ခရီးသွားတော့မည် ဆိုတိုင်း မပင်ပန်းရှင်လန်းစွာလုပ်ဆောင် စီရင်ပြီးသွားပါ။ အရာရာအဆင်ပြေပါ လိမ့်မည်။

- မိမိသွားမည့်အရပ်ဒေသသို့ ခြေစုံ ရပ် မျက်နှာမူထားပါ။
- ထိုနောက် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အောက်ပါဂါထာဖြင့် (၇) ကြိမ် (သို့) (၉) ကြိမ် မန်းပါ။
- တုဋေဟိ တုဋေဟိ မယ်တုဋေဟိ၊ မေတ္တာယ မေတ္တာယ

ပီယေန ယီယေန ဗောဓိသတ္ထော၊ ထတော သတော ဣဟူတိဟူတိ။

အထက်ပါဂါထာကိုမန်းပြီးသော် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် သင့်မျက်နှာကို သုံးကြိမ်အသာအသာပူတ်သပ်ပြီးမှ ခရီး စသွား၊ အိမ်မှထွက်ပါ။

ထိုသို့ စတီနည်းစီရင်ပြုလုပ်သွား ခြင်းဖြင့် သွားလမ်းသာလာလမ်းပြောင့် အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပြီး လမ်းခရီး တွင် ကူညီပူပေးပါပေးပါလိမ့်မည်။ မျက်နှာ ပွင့်ခရီးသွားဂါထာအစီအရင်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

လို့သူတိုင်းသုံးစေရန် တင်ပြအပ် ပါသည်။

နတ်ဖောက်ပင်းသန့်နိုင်

ဇေယျသေနနဂါးမင်းသည် ကျိန်စာ ဖြင့် သစ္စာပြုလိုက်သည်။

ဤဗုဒ္ဓရှင်တော်၏ ဆံတော်၊ ဓာတ်တော်မွေတော်တို့အား ရတနာသုံး ပါးအားလေးစားရွှိကျိုးအားကိုးယုံကြည် မှုမရှိသူ၊ ဒါန စသည့် ရာဇဒက်ဆယ်ချက် ပျက်တွက်ပျက်ယွင်းလာသော မင်းဖျင်း မင်းညွှားများ လူ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါများသည် တူးဖော်ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မရွံမီးနိုင်ပါစေ သတည်း။

အကယ်၍သာ စရိုက်အလိုလိုက် လျက် ရွှေမိုက်စွာဖြင့် ဗုဒ္ဓဓာတ်တော်မွေ တော်နှင့်ဘဏ္ဍာပစ္စည်းများအားတူးဖော် ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်းပြုပါမူ ပစ္စုကချက်ချင်း သွေးစိမ်းသွေးခဲပွက်ပွက်အန်၍ သော် လည်းကောင်း၊ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် တုန်လှုပ်ဆူပွက်ဟက်တက်ကွဲတာ ငရဲလို့ သည်းထန်စွာပေါ်ထွက်၍ ထိုလူမိုက် အား အရှင်လတ်လတ် ငရဲသို့ ယူဆောင် သွားပါစေသတည်း။

ထိုကဲ့သို့ ကျိန်စာဖြင့် သစ္စာဆို လျက် ဆံတော်ရှင်ဘုရားအား ဦးခိုက် ကြည့်ညှိပူဇော်ကာ နဂါးတိုင်းပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၃၆ တွင် သာသနာပြုရောက်လာသော အရှင် မဟာမောဂ္ဂလိတိယမထေရ်နှင့် အရှင် ဥတ္တရမထေရ်မြတ်တို့သည် ဗုဒ္ဓဆံတော် ကိန်းအောင်ရာ ဘုရားမှန်းသိ၍ ဇေယျ သေနနဂါးမင်းထံ ခွင့်တောင်းညှိနှိုင်းတိုင်

ပင်လျက် ဉာဏ်တော်၊ လုံးပတ်တော်တို့ ကိုထပ်မြင်ကာတည်သည်။ နဂါးတစ်ရစ် လူတစ်ရစ်ပူဇော်တည်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုမှနစ်များစွာကြာသော် သီဟိုဠ် နှင့်အိန္ဒိယမှအပြန် အလောင်းစည်သူမင်း ကြီး၏ဖောင်တော်သည် သရနတောင် အနီး နဂါးရောင်အငူတွင် တံခနဲရပ်တာ မသွားတော့ဘဲရှိနေသည်။ စူးစိမ်းကြည့် ရာ ထိုနယ်ပယ်အစောင့်ဖြစ်သော ရှင်ညို နက်က ဗုဒ္ဓဆံတော်ရှင်ကိန်းဝပ်သော ဘုရားရှိကြောင်း၊ ဘုရားဒကာမှာ ဇေယျ သေနနဂါးမင်းဖြစ်ကြောင်းပြောဆိုရာ နဂါးမင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ တောင် စောင့်နတ်များလည်း ရောက်ရှိလာကာ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၄၅၅ ခုနှစ်၊ တပေါင်း လဆန်း ၁၄ ရက်တွင် အဝန်းသံတောင် (၄၀) အမြင့်သံတောင် (၂၅) တောင်ရှိ သောစေတီတော်ကို ထပ်မံတည်ကြ၏။ အလောင်းစည်သူမင်းသည် ဓာတ်တော် ဌာပနာများထည့်၍ ဖောင်တော်ဆီပဲ့ ဖောင်တော်ဦးစေတီများတည်ခဲ့သည်။

ထိုဆံတော်ရှင်စေတီတော်သည် အံ့ဖွယ်များစွာရှိပေသည်။ ညအခါ စေတီ တော်တွင် အဓိဌာန်ဝင်၍ (၇)ပတ်လျှင် ရွှေသံငွေသံများကြားရခြင်း၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်း အမြောက်စက်သေနတ် ဗုံးများမိုးရွာချသလိုပစ်ခတ်ခဲ့သည့်တိုင် ကျည်တစ်ချက်မှမထိခြင်း၊ လပြည့်လကွယ် ရောင်ခြည်တော်လွှတ်ခြင်း၊ တောင်ကုန်း ဝန်ကျင်၌ ရာသီပန်းများအမြဲပြတ်ပွင့်

ခြင်း၊ ညဘက်တွင် တောင်ကုန်းပေါ်၌ အမွှေးနံ့သီးများအလိုအလျောက်ကြိုင် လှိုင်သင်းပွဲနေခြင်း၊ အခါကြီးရက်ကြီးတွင် လူတို့ဆွမ်းဦးမတင်နိုင်ခြင်း၊ နှစ်စဉ်ဘုရား ပွဲတော်များတွင် ဘေးအန္တရာယ်မရှိခြင်း၊ လပြည့်လကွယ်ညများတွင် တူရိယာသံ များကြားရခြင်း၊ တပေါင်းလပွဲတော်ဖြစ် ခါနီးတွင် ကျီးများ စေတီပေါ်ပျံဝဲခြင်း၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဘုရားပွဲတော် မကျင်းပဖြစ်လျှင် စေတီတော်ကြီးပြည် ဟည်းခြင်း စသည့် အံ့ဖွယ်ထူးဆန်းမှု များရှိပေသည်။

ဘုရားပုထိုးစေတီများတွင် နဂါး ရုပ်များထုလုပ်ထားကြသလို နဂါးမင်း ကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင်၏ ဆံတော်နှစ်ဆူ အား စေတီတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပေ သည်။ ဇေယျသေနနဂါးမင်းတည်ခဲ့ သော မြတ်မော်တင်စွန်းစေတီသည် ဥက္ကလာပမင်းကြီးတည်သော ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ထက်ရှစ်လက်တီစောခဲ့၏။ နဂါးရုပ်တုတို့၏ရာဇဝင်နှင့် သာသနာ အစ မော်တင်စွန်းက ဟုဆိုသော် မှား မည်မဟုတ်ပေဟူ၍သာ။

ကိုရွှေမြသန်း(သမိုင်း)

မှီငြမ်း - နန်းကြော့သူရဲ၏ စေတီပုထိုးများမှစကားရေ၊ သာ ရုပ်တုများ

ဦးစန္ဒိယ(စလင်း)

စစ်ကိုင်းချောင် တောင်တော်ရိုးမှာ ထိုးခဲ့တဲ့ကမ္ဘည်းတွေ

စစ်ကိုင်းမြို့မဟာတော်

နောက်ပိုင်း မိမိနဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး အတော်ရင်းနှီးလာတယ်။ နောက်ပိုင်း လို့ဆိုတော့ ရှေ့ပိုင်းတုန်းက မရင်းနှီးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ နေရာဒေသ၊ ဗုဒ္ဓါလင်္ကာတစ်ခုခုဆိုတာ ဆွေမျိုးမွေးချင်း သို့မဟုတ် ရင်းနှီးခင်မင်သူ သို့မဟုတ် စိတ်ဝင်စားစရာတစ်မျိုးမျိုးရှိတော့မှသာ ရောက်တတ်၊ ကျွမ်းဝင်တတ်တာဟုတ် လား။ ဆိုရိုးတစ်ခုတောင်မရှိနေသေး လေရဲ့။ အကြောင်းပါရင် ခေါင်းခါလို့မရ ဘူးဆိုတာလေ။

ဘယ်အဆက်အသွယ်နဲ့မှ စစ်ကိုင်း

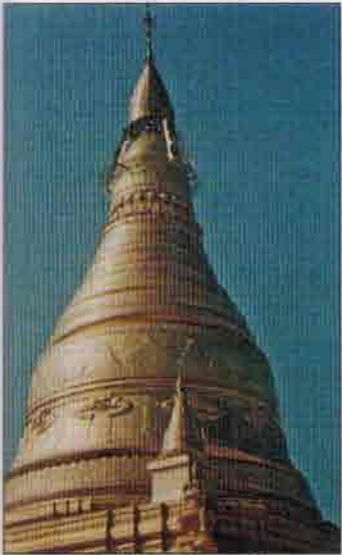
တောင်ရိုးကို မရောက်ဘူးခဲ့တဲ့ စာရေးသူ ဟာ ရဟန်းပေါက်စအရွယ်မှာ မန္တလေး ကနေ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို အဖော်ပြုပြီး စစ်ကိုင်းတောင်ကိုရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ခုလိုစစ်ကိုင်းတောင် ပေါ် ကားနဲ့တက်လို့မရသေးဘူး။ ဆွမ်းဦး ပညာရှင်ကို ခြံသို့တစ်ကောင်အတက် စောင်းတန်းကနေတက်ရတာ။ အရွယ် ကလည်းကောင်းတုန်း၊ မောရပန်းရမုန်း လည်းမသိ၊ ဟိုငေးဒီငေး လေကလေးက တဖြူဖြူနဲ့ပျော်လိုက်တာ၊ အားလုံးက အသစ်အဆန်းချည်းဟာကိုး။

ဘယ်နေရာကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် စေတီပုထိုးကျောင်းကန်တွေပေါ်မှပေါ့။ မိမိသတိပြုမိတာက တရုတ်စံကားပင် တွေ နေရာအနှံ့တွေ တွေ့ရတာကိုပါပဲ။ အပွင့်ပွင့်ချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတော့ ရနံ့ တွေသင်းလို့ပေါ့။

ဪ - သဒ္ဓါတရားထက်သန် လိုက်ကြတာ တောင်ထိပ်တောင်ဖျားထိ အောင် စေတီပုထိုးတွေကျောင်းကန်တွေ တည်ထားလိုက်ကြတာနော်ဆိုပြီး စိတ်က ရေရွတ်ပြောဆိုနေမိတဲ့ထိအောင်ပေါ့။

ဒီအတွေးနဲ့အတူ တို့မြန်မာတွေ

စစ်ကိုင်း ဆွမ်းဦးပုညရှင်

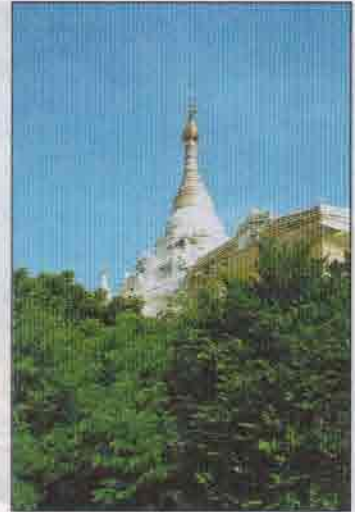
စစ်ကိုင်းထိပ်ကြီးကျားရုပ်ပွားတော်

စစ်ကိုင်းရင်ဖြူရင်ထုဘုရား

စစ်ကိုင်း ထုပိန်

စစ်ကိုင်း ချမ်းသာကြီးဘုရား

စစ်ကိုင်း သီတဂူဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်

စစ်ကိုင်း ကမ္ဘာတက္ကသိုလ်သီတဂူမုခ်ဦး

ဆွမ်းဦးပုညရင်မှ ဘုရားအထောင်းယုန်မင်း

ချမ်းသာကြွယ်ဝလိုက်ကြတာ စေတီပုထိုးတွေ မနည်းမနောတည်ထားခဲ့ကြပါကလားလို့လေ။

မှတ်မှတ်ရရ မရမ်းသီးမှည့်အချို့ကို စစ်ကိုင်းတောင်မှာမှ စားဖူးခဲ့တာပါ။

ခေတ္တတည်းခိုတဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်ဘုန်းကြီးကျောင်း (ကျောင်းအမည်မမှတ်မီ) ဘုန်းကြီးက မိမိတို့အတွက် ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်ရယ်၊ ပဲပြုတ်ရယ်၊ ခွေးတောက်ရွက်ဟင်းချိုရယ် စီမံချက်ပြုတ်ကျွေး

တယ်။ ခံတွင်းမြိန်လိုက်တာလွန်ရောမောမောနဲ့ဟာကီး။ သင့်မှဝတ်လွတ်မှစားဆိုတာ သိပ်မှန်တာပါ။ အဲဒီကတည်းက ချောင်ကျကျ လူသူလေးပါးကင်းတဲ့နေရာမှာ ဖြစ်သလိုခြီးခြဲစားသောက်ပြီး ပရိယတ်ပိပတ်နဲ့ခွေလျော်တဲ့သံဃာတော်တွေကို စိတ်ထဲကြည့်ညှိနေမိရဲ့။ ထူးထူးခြားခြား သီလရှင်တွေ ဟိုနေရာတွေ၊ ဒီနေရာတွေ၊ တွေ့ခဲ့ရလို့လည်း အံ့ဩနေမိရဲ့။ ဒီလို များများစားစားမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးပဲကို။ သီလရှင်တွေခမောက်ဆောင်းတာလည်း ဟိုတုန်းက မမြင်ဖူးခဲ့ဘူးလေ။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ယခု သီတဂူဆေးရုံနေရာကြီးဟာ သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးပေါ့။ ၁၃၅၁ ခုနှစ်မှ သီတဂူအာယုဒါနဆေးရုံကြီးနဲ့ သီတဂူဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ကြီးဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်ခဲ့တာရဲ့ ကုန်း

www.burmeseclassic.com

တပူပေါ်မှာ၊ ချိန်ဝှမ်းမှာ၊ တောင်မြင့်ပေါ်မှာ ကျောင်းကြီးရခိုင်တွေရော၊ တဲသာသာကျောင်းမညီကာမတ္တကလေးတွေရော၊ ဘယ်နေရာကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ဘုန်းကြီး ကိုရင်း သီလရှင်တွေကို တွေ့နေရချဲ့၊ စာကျက်သံ၊ ပရိတ်ရွတ်သံ၊ အမျှဝေကြားစည်ထူသံတွေက နှစ်ပိယံဖြစ်လိုက်ပါတယ်။

သူတို့မို့လို့ ချောင်ဂလောင်ထဲ ဆက်တော်ပုဒ်စရာကြီးဆိုပြီးတော့လည်း ကြည့်ညှိသဒ္ဓါစိတ်ယိုစိတ်နေမိပြန်ပါရော၊ ပုထကလည်းပူ၊ ရေတလည်းရှားပါဘိသနဲ့၊ ရေကိုသာ အဓိကထားရသမူတ်လား၊ ဆန်ဆေးရည်၊ ရေချိုးရေကအစ အလဟဿအဖြစ်မခံတာတွေကလည်း နည်းယူတတ်ရဲ့။ လေကောင်းလေသန့်ရတာရယ်၊ စိတ်ချမ်းသာတာရယ်တွေ

ကြောင့် တောင်ရိုးဆရာတော်တွေ ကျန်းမာနေကြတာထင်ရဲ့ လို့လည်းတွေးနေမိတယ်လေ။ ဒီကျောင်းမှာ ထင်းပုံတာကအစ အကြီး၊ အလတ်၊ အသေး

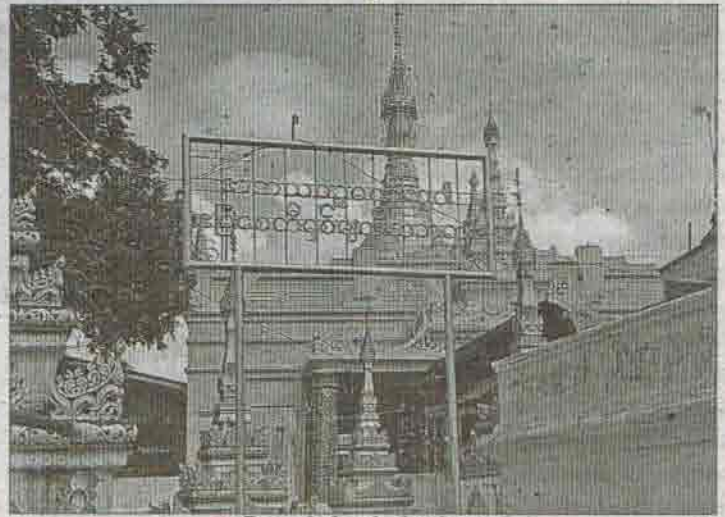
ပုံထားလိုက်တာစီရီလို့။ မန္တလေးအရောက်အပေါက်များ လာတာနဲ့အတူ ငယ်စဉ်ကကြားခဲ့ဖူးတဲ့ စလင်းသား တောင်ဖီလာဆရာတော်

စစ်ကိုင်းအောင်မြေထောကစေတီ

သက်တော် (၁၀၂) နှစ် စစ်ကိုင်းချမ်းအေးချောင်ဆရာတော်

ပတ္တမြားစေတီဝန်းကျင် ရှစ်မျက်နှာဘုရား

မင်းကွန်းတီပီဂကန်ကာယကျောင်း

ဧရာဝတီနှင့် စစ်ကိုင်းတောင်

နိမင်း

နံရော
ပွတ်မှ
တည်း
ဂင်းတု
ဂက်ပြီး
တော်
ထူးထူး
တတွေ
ဩနေ
ခွဲခွဲ
င်းတာ
လ။
ပီတဂူ
န်းကြီး
ယဒါန
လ်ကြီး
ကုန်း

စစ်ကိုင်းသီတဂူဆေးရုံမှ ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ပေတိုး

ကြီး စစ်ကိုင်းတောင် ဖိရိယပဗ္ဗတ ချောင်မှာ တောထွက်သီတင်းသုံးခဲ့တယ် ဆိုတာသိထားတော့ တောင်ဖီလာချောင် ကိုလည်း စိတ်ကရောက်ချင်ပြန်ရော။ အတိသယောဇဉ်စိတ်နဲ့ ကြည့်ညှိစိတ်ရဲ့ တွန်းအားတွေကရှိနေမှကိုး။ စိတ်က ပြဋ္ဌာန်းနေတော့ ရောက်ဖြစ်တာပါပဲ။ တောင်ဖီလာချောင်က ပိုတောင်ခေါင်ပါ သေးတယ်။ တိတ်လို့ဆိတ်လို့ ကျေနပ် တိရစ္ဆာန်သံမှအပ တာသံမှမကြားရပါ ဘူး။ တောင်ဖီလာဆရာတော် ရွေးချယ် မှု မှန်ကန်လွန်းလှပါတယ်။ ဒီလိုတော ကြီးမျက်မည်းထဲမှာ နေနေတာတောင်မှ သာလွန်မင်းက နန်းတွင်းအပျိုတော် ချောချောတစ်ယောက်ကို ညအခါ စေလွှတ်ပြီး ဖျားယောင်းသွေးဆောင် စေကာ သီလကိုစမ်းသပ်စေသေးတာ ကလား။ ဆရာတော်သီလစင်ကြယ်မှုကို သက်မဲ့စားမက ထောက်ခံပြီး ရေပေါ်မှာ ငါးအသွင်လိပ်အလားကူးပြခဲ့တယ်လေ။ ဓားမကူးကန်အရောက် ဆရာတော်ရဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေ မြင်ယောင် ကြားယောင်ပြီး ပီတိဖြစ်ရပြန်ပါတယ်။

နောက်တော့ သီတဂူဆေးရုံ တက်ရောက်ကုသမှုခံယူရင်း ဒေါက်တာ နေလင်းကျေးဇူးကြောင့် မြစ်ကြာစာသင် တိုက်ရောက်ပြီး ပထမကျော်ရဟန်း တော်များ ရေးဖြစ်ရဲ့။ ဂူနီချောင် ပထမ ကျော် ဒေါ်ကေတုမတီနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ဆောင်းပါးတွေရေးဖြစ်ရဲ့။ ဒီလိုနဲ့ စလင်း နဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ခင်မင်မှုတွေ တီးတိုး လာပါလေရော။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးက စေတီပုထိုးသမိုင်းတွေလည်းရေးဖြစ်လာ

ဆွမ်းဦးပုညရှင်ဘုရားအတွင်းက ပန်းချီကား

စစ်ကိုင်းငါးထပ်ကြီးဘုရားပို့

ပါတယ်။ စစ်ကိုင်း အနှစ် (၇၀၀) ပြည့် အထူးထုတ်စာအုပ်ကြီးအထိအောင်ပေ။ တစ်လောက မန္တလေးမြို့ မလွန်ဆန်လှူ အသင်းကြီး အနှစ် (၁၂၀) ပြည့်မှာ ရေးဖြစ်တာကလည်း စစ်ကိုင်းမြစ်ကြော အရှင်ကုန္ဒကဘိဝံသ အသိပေးလာတာ ကြောင့်ရေးဖြစ်တာပါ။ ပြောချင်တာက စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးက မိမိကို သုတ၊ ရသ တွေတိုးစေတယ်ဆိုတာပါပဲ။

အရှင်မောရိယကို အကြောင်းပြု ပြီး စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးက ပဲခူးချောင်ကို လည်းရောက်ပြန်ပါရော။ အဲဒီမှာ အရှင် ဇနိန္ဒာရီနေတယ်လေ။ အရှင်မောရိယ သူငယ်ချင်းပေါ့။ အရှင်ဇနိန္ဒာရီ သူ့အစ်မ သီလရှင်ပပတို့က စာရေးသူ သီတဂူ ဆေးရုံတက်နေစဉ်မှာ စားရေးသောက် ရေးကအစ လိုလေးသေးမရှိ ကုညီရာသူ တွေရယ်။ ပဲခူးချောင်က ကုန်းမြင့်မှာ တည်ထားတာ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေနဲ့ သိပ်သာယာအေးချမ်းတာ။ အုန်းလက် လိုကအစ ထင်းပုံပုံစံထားတာ ကျောင်း

သန်ရှင်းသပ်ရပ်တာတွေ အံ့ဩနေမိရဲ့။ အထူးသဖြင့် သတိထားမိတာက စစ်ကိုင်း တောင်ရိုးမြေအနိမ့်အမြင့်မညီမညာတွေ မှာ အတင့်အတယ်ဖြစ်အောင် ကျောင်း ကန်ဘုရားတည်ထားခြင်းပါပဲ။

တချို့ဆိုရင် နေရာကျဉ်းကျဉ်း လေးမှာ ကျောင်းတိုက်၊ မီးဖိုဆောင်၊ ဧည့်တွေ့ဆောင်၊ ဆွမ်းစားဆောင်၊ ကုဋီ တွေကို စနစ်တကျ တည်ဆောက်ထား တယ်လေ။ အများစုက ရေကိုတန်ဖိုး ထားတာရယ်။ သစ်ပင်တွေကို မြတ်နိုး တာရယ်။ ချောင်ကျကျတွေမှာမို့လျော် တတ်တာတွေရယ်ကြောင့် ကြည့်ညှိသဒ္ဓါ ပွားရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စစ်ကိုင်းတောင် ရိုးကိုရောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောင်လည်း ရောက်ဦးမယ်။ ရောက်တိုင်းလည်း ရင်လှိုင်းလှုပ်ကာ လေ့လာရေးသားနေ ဦးမယ်ဆိုတာ သေချာကြောင်း ဒီစာရေး ရင်း မိမိကိုယ်ကို သတိပြုနေမိရဲ့။

ဦးစန္ဒိမာ (ပဲခူး)

စိုးမင်း

(ဦးစိန်စိန်-ရှာဖွေ)

စုန်းတို့သဘော ကဝေတို့သဘော

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ လောကီ
ဗညာရပ်တွေထဲက ကဝေမျိုး (၉၉) မျိုး
နိဗ္ဗာန်လို့ပြောကြလေရဲ့။ တချို့ကျမ်း
တွေကလည်း ကဝေအပြား (၇) ပါးရှိပါ
သတဲ့။ တချို့က စုန်းမျိုးအပြားပေါင်းရင်
(၆၆) ပါးလို့လည်း တင်စားကြပါရဲ့။

ကဝေသည် ကဝေပျံ(၉)ပါးအစ
နန်းအပြားဘယ်လောက်အထိကျယ်ပြန့်
သလဲဆိုတာ ကိုစိုးတို့လည်းဉာဏ်မမီဘူး
ခင်ဗျ။ မိသလောက်လေးပဲပြောပါစေ။
မယ့် ကဝေသည်စုန်းသည်တို့ရဲ့ အခေါ်
အဝေါ်တွေဟာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက
ထင်ထင်ရှားရှားရှိခဲ့သောပညာရပ်များ
သာ ဖြစ်ပါတယ်။ မယ့်ခေတ်မှာတော့
ဒီလောက်အထိ မကျယ်ပြန့်တော့ပါဘူး။
ဒီခေတ်ခေတ် ဒီလိုပညာသည်တွေလျော့ပါး
သွားတာဟာ အကြောင်းရင်းရှိပါသေး
တယ်။

ကိုစိုးတို့ ဉာဏ်မိသလောက်ပြော
ရရင် ရှေးခေတ်ပညာသည်ဆရာကြီးတွေ
ဟာ ပညာရပ်တွေအပေါ် အလွန်လျှို့ဝှက်
ပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကနန်းသားသမီးတွေ
ထောင်သင်မပေးတဲ့ ဆရာကြီးတွေတစ်ပုံ
တစ်ခေါင်းပါပဲ။ ခိုင်းစေလို့ရမယ့် တပည့်
အားနည်းအနည်းငယ်လောက်ပဲ ပညာအနည်း
ငယ်ပေးပါတယ်။ ပညာများများသင်ပေး

တဲ့ ဆရာကြီးတွေ
မတွေ့ခဲ့မိပါဘူး။
လွန်ခဲ့တဲ့ အနုစစ်
(၄၀)လောက်က ဒီတိဒီတိ
ကြပညာသည်ဆရာကြီးတွေ
ကဝေသည်မကြီးတွေကို
မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့ဆုံခဲ့
ဖူးပါတယ်။ သူတို့ဟာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
ဖြစ်စေ၊ ရွာထဲမှာဖြစ်စေ လျှို့ဝှက်စွာနေ
ကြသလို ပညာရပ်အပေါ် ထုတ်ဖော်လေ့
မရှိပါဘူး။ ဆေးကုစားတဲ့ ပညာသည်ကြီး
တွေက ဝိနောဆေးပညာနဲ့ပေါင်းလို ဟိုရွာ
ဒီရွာမြင်းစီးကာသွားလာအသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းတယ်။

ပညာတတ်တဲ့ ဆရာကြီးတွေဟာ
ရွာ (၄) ရွာလောက်ဟာ သူ့လက်သူခြေ
ပါပဲ။ သူတို့သာ အားကိုးကြရပါတယ်။
အဲဒီရွာတွေကအားကိုးကြရသလို ဖိမ့်ဖိမ့်
တုန်အောင်လည်း ကြောက်ရပါတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီဆရာကြီးတွေ
ဟာ ဇော်ဂနီ၊ ဇော်ဂနက်ပညာသည်တွေ
ဖို့ မတောင်းတာလည်း ချက်ချင်း ပြုစား
နိုင်သလို ကောင်းသွားအောင်လည်း
ချက်ချင်းဖြေနိုင်တဲ့သူတွေဖြစ်လို့ပါပဲ။
ဒီခေတ်ဒီအခါက အထက်လမ်း

ပညာရှင်တွေမှေးမှိန်နေတဲ့အခါပေ
လား။ အထက်လမ်းသင်တဲ့ဆရာတွေ
နည်းပါးသေးလို့လား။ အထက်လမ်း
ဆေးတွေရဲ့ အားနည်းချက်ကြောင့်လား
ချို့ယွင်းချက်တော့ရှိနေမှာပါ။ ဒါကြောင့်
ဒီလိုပညာသည်တွေဟာ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ
ပွဲလယ်တင့်နေတဲ့အခါလို့ပဲ မှတ်ယူမိမှာ
ပါ။

ဟုတ်ကဲ့ပါ-စာဖတ်သူဗဟုသုတ
တိုးစေဖို့ ရှေးခေတ်အသုံးနှုန်းလေးတွေ
နဲ့ ကဝေ၊ စုန်းတို့သဘောလေးတွေပြော
ပြပါမယ်။

မော်ဝင်စုန်း၊ စုန်းမော်စုန်း၊ နတ်
စုန်း၊ မော်စုန်း၊ ဘီလူးစုန်း၊ သိုးမော်စုန်း၊
မော်ပါစုန်း၊ မော်သိမ်းစုန်း၊ မော်စင်စုန်း၊
ဒီစုန်းကိုးပါးဟာ အစွမ်းတော်တော်
ထက်ပါတယ်။ ရှင်ပြောင်းရုပ်လွှဲအရာ
အထောင်မကဖန်ဆင်းနိုင်တယ်လို့တောင်
ပြောကြလေရဲ့။

သွေးစုန်း၊ လေစုန်း၊ ဆေးစုန်း၊
မိလာဘလာစုန်း၊ လက်တောက်သော်
လက်စုန်း၊ ခြေတောက်သော်ခြေစုန်း။
ဒီစုန်းတွေက အမောက်သုံးဆင့်ရှိသော
စုန်းများဖြစ်ပါသတဲ့။ ဒီစုန်းမျိုးက (၇)
တုံး။

ကဝေစုန်း၊ ခြေစုန်း၊ အာစုန်း၊
မော်ဝင်စုန်း၊ အိမိတလိင်၊ ဇော်ဂနီ

www.burmeseclassic.com

စုန်း သားစားစုန်း ဒီစုန်း (၇) ပါးကလည်း တန်ခိုးထက်ပါသတဲ့။

မြေခြောက်ပါးကိုစွဲတဲ့စုန်း (၆)ပါး။ အမောက် (၃၀) စီရှိသော နာနာရုပ် ပြောင်းရုပ်လွှဲ (၃၀) စီ ဖန်ဆင်းနိုင်သော တန်ခိုးထက်သောစုန်းက (၆) ပါးတဲ့။

နားလယ်မှာအမောက်ရောက်သော စုန်း၊ နှာဖျားမှာအမောက်ရောက်သော စုန်း၊ မေးဖျားမှာအမောက်ရောက်သော စုန်း၊ ဦးခေါင်းမှာအမောက်ပါသောစုန်း၊ နံတောင်မှာအမောက်ပါသောစုန်း၊ ဝမ်းမှာအမောက်ပါသောစုန်း၊ ချက်မှာ အမောက်ပါသောစုန်း၊ မြေ၊ခေါင်းမှာ အမောက်ပါသောစုန်း၊ ဒီစုန်းက (၁၂)ပါး ရှိပါသတဲ့။ အမောက်မပါစက်ဝန်းလေးခု စီပါသောစုန်းက (၄) ပါး။ အမောက်မပါ စက်ဝန်းမရှိမပါ။ နာနာရုပ် ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲအရာအထောင်ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ စုန်း မျိုးက (၉) ပါးရှိသတဲ့။

ခါးမှာ ရံဖန်ရံခါ အမောက်ရှိတဲ့ စုန်းကဝေမျိုးက (၉) ပါးရှိသတဲ့။ လက်ဝဲ နားမှာ အမောက်အစီအရံ အခြား သောစုန်းတို့ထက် တန်ခိုးပိုကြီးတဲ့စုန်းက (၆) ပါးရှိပြန်သတဲ့။ ကဝေ၊ အိမ်တလိမ့် စုန်းမျိုးက (၇) ပါးတဲ့။ စုန်းမျိုးတွေ ပေါင်းလိုက်ရင် (၆၆) ပါးလို့ ဆိုကြပါ တယ်။

ကဝေပျံက (၉) ပါးလို့လည်းဆို သေးတယ်။ မြင်းကဝေ၊ နတ်ကဝေ၊ ရတီတိုက်ကဝေ၊ နရကဝေ၊ ဘီလူးကဝေ၊ နဂါးကဝေ၊ ဂဠုန်ကဝေ၊ နွားကဝေတို့ ဟာ တစ်ခါတစ်ရံ ခါးမှာ အမောက်ရှိ ပြန်သတဲ့။

တန်ခိုးကြီးတဲ့စုန်းတွေက ဟံဘူး စုန်း၊ စုန်းဘီးလူး၊ မှော်နှာခေါင်းစုန်း၊ ပြန်ဟာစုန်း၊ နောက်သိုးစုန်း၊ ကျားစုန်းတို့ ဟာ လက်ဝဲနားမှာ အမောက်အစီအရံ ပါသောကြောင့် တခြားစုန်းတို့ထက် သာလွန်တယ်တဲ့။

ကဝေမြောက်စုန်းနဲ့ အိမ်တလိမ့် စုန်းမှာပါဝင်တဲ့ စမည်းတိုင်စုန်းက (၆) မျိုးရှိသတဲ့။

မြေချဉ်ကိုစားသောစုန်း၊ မြေစပ် ကိုစားသောစုန်း၊ မြေပုပ်ကိုစားသောစုန်း၊ မြေအညိုကိုစားသောစုန်း၊ မြေအခါးကို စားသောစုန်း၊ ဒီစုန်း(၆)ပါးက အမောက် မပါဘူးတဲ့။ သူ့ကို စမည်းတိုင်စုန်းလို့ခေါ် ပါသတဲ့။

စုန်းနားပင်း၊ စုန်းကျောက်ခဲ၊ စုန်း လေပွေ၊ စုန်းပတစ်လံ၊ စုန်းဘီလူး၊ စုန်း နဂါးစက်၊ ဒီစုန်း (၆)မျိုးကလည်း တန်ခိုး

ထက်ပါသတဲ့။ အမောက်က (၃၀) စီရှိ တယ်တဲ့။ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ အမျိုး (၃၀) ဖန်ဆင်းနိုင်ပါတယ်တဲ့။

ထိပ်လယ်မှာ အမောက်ရှိသော သူကြွယ်စုန်း၊ နားလယ်မှာ အမောက်ရှိ သော စုန်းသူကောင်း၊ ရင်မှာအမောက် ရှိသော စုန်းဖုတ်၊ နံတောင်မှာ အမောက် ရှိသော စုန်းမတယာ၊ နှာဖျားမှာအမောက် ရှိသော စုန်းတွတ်သို၊ မြေဖျားမှာ အမောက်ရှိသော စုန်းကြက်တက်၊ မီးညောင်းမှာ အမောက်ရှိသော စုန်းသိုး စုတ်၊ ချက်မှာအမောက်ရှိသောစုန်း အောင်း၊ ဝန်းမှာ အမောက်ရှိသော စုန်း ဖန်းဝါပျောက်၊ သလုံးသားမှာအမောက် ရှိသော စုန်းသမယ၊ ထိပ်လယ်မှာ အမောက်ရှိသော စုန်းကဝေ၊ မေးဖျား အမောက်ရှိသောစုန်းညီနောင်၊ ဒီစုန်း (၁၀) ပါးကလည်း အသီးသီးတန်ခိုးပိုကြ ပါသတဲ့။

အမောက်မပါ စက်ဝန်းလေးခုစီ ရှိသောကဝေမည်သောစုန်းမျိုး၊ ရန်မည် သောစုန်းမျိုး၊ ရုပ်မည်သောစုန်းမျိုး၊ ဒီစုန်း (၄) ပါးက တန်ခိုးအလွန်ကြီးပါ သတဲ့။

■ ပယောဂတို့ရဲ့ အခိုးဖြစ်သော စက်ကို ပြခြင်း

မည်သည့်လမဆို လပြည့်နေ့၊ လကွယ်နေ့တွေမှာ အရောင်အဝါထွန်း လင်းစေသော တစ်နည်း အခိုးဖြစ်စေ သောစက်သည် (၂၀) ရှိသတဲ့။

ရုပ်မှာကား ယခင်ကပါသော

အခိုးကဖြစ်သောစက်ဟုဆိုသော ကာယ လက္ခဏာနဲ့ထင်သာစက်ဟာ -

ခွေး၊ ကြောင်၊ ဝက်၊ ပင့်ကူ၊ အိမ် တက်တူ၊ ယင်မမဲရိုင်း၊ ယင်၊ နကျယ်၊ ယုန်ရုပ်၊ တခြားသတ္တဝါများကား ကာယ လက္ခဏာပါသောစက်များဖြစ်ပါသတဲ့။

အခိုးကဖြစ်သောစက်သည်ကား မြေကြီးမှစ၍ သစ်မြစ်မျိုးမှာလည်းကောင်း၊ သစ်ခေါက်မျိုးမှာ လည်းကောင်း၊ သစ်ရွက်မှာ လည်းကောင်း၊ သစ်ညှန်မျိုး လည်းကောင်း၊ သစ်သီးမျိုးမှာလည်းကောင်း၊ သစ်ဖမျိုးမှာ လည်းကောင်း၊ သစ်ခွံမျိုးမှာ လည်းကောင်း၊ ရေ၊ မြစ်၊ သောင်တို့မှာ လည်းကောင်း ဖြစ်စေသတဲ့။

ဒီစက်မျိုးတွေကို နတ်ကဝေမြောက် စုန်း၊ အိမ်တလိမ့်စုန်း၊ ကဝေနတ်၊ ဇော်ဂနီ နတ် ဒီစုန်းပါးသာ စုန်းတို့တန်ခိုးဖြင့်သာ ဖြစ်နိုင်ပါသတဲ့။

အထက်က တင်ပြခဲ့သော စက် (၂၀) ဟာ နတ်ကဝေမြောက်စုန်း၊ အိမ် တလိမ့်စုန်း၊ ကဝေနတ်၊ ဇော်ဂနီနတ်တို့ ဟာ လပြည့်နေ့၊ လကွယ်နေ့၊ အဖိတ်နေ့ တို့မှာ သွားလာလှုပ်ရှားကြသတဲ့။ သွား လာတဲ့ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် နင်းမိတဲ့ အခါ ကျော်မိသမျှဟာ သူတို့ရဲ့အခိုးအ ငွေသင့်တာနဲ့ အသီးသီးစုန်းတွေဖြစ်ကုန် တယ်တ။ ဒါကြောင့် အခိုးနဲ့ဖြစ်တဲ့စက်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကဝေမြောက်စုန်း၊ အိမ်တလိမ့်စုန်း တို့ဟာ အထူးထူးသောနတ်တို့ကို ကိုးကွယ် ရတယ်။

ကဝေနတ်၊ ဇော်ဂနီနတ်၊ နဲခရ နတ်၊ မြောက်ဘက်ကတော်၊ အနောက် မိဖုရားတို့ကို အခိုးဖြစ်သော စုန်းနတ်တို့ က ခစားကြပါတယ်တဲ့။

ထမာန်စုန်းနတ်တွေက ဝါးစုန်း၊ သစ်စုန်း၊ ရေစုန်း၊ မြေစုန်း၊ ကိုစုန်း၊ သဘက်စုန်း၊ ဘီလူးစုန်း၊ တစ္ဆေစုန်း၊ တောသူစုန်း၊ နတ်စုန်း၊ ဒီ(၁၀)ပါးသော စုန်းတို့ဟာ ကဝေမြောက်စုန်း၊ ဇော်ဂနီ စုန်း၊ အိမ်တလိမ့်စုန်းတို့ရဲ့ အခိုးကြောင့် ဖြစ်ရသောစုန်းတွေဖြစ်ပါသတဲ့။

ဒီစုန်း (၁၀) ပါးဟာ အပင်းသေ၊ အပင်းရှင်၊ အပင်းပျံ၊ အပင်ခြောက်၊ အပင်းကတ်တို့ကိုသွင်းတဲ့အလေ့အထရှိ ပါသတဲ့။

နတ်ပင်းတို့ရဲ့ သဘောလက္ခဏာ က လပြည့်၊ လကွယ်၊ အဖိတ်နေ့တွေမှာ စုန်းတို့အခိုးဖြစ်စေသော နတ်ဝင်သွား တွေဟာ ငိုတစ်ခါရယ်တစ်ခါ ရှင်ရန်နဲ့ နတ်ပင်းတို့ရဲ့ အခိုး

www.burmeseclassic.com

ကလေး
အိမ်
နကျယ်
ကလေး
သိသတဲ့။
ညည်းကား
ကောင်း
ကောင်း
ညည်းနိုး
ကောင်း
ညည်းမှာ
တို့မှာ
မြောက်
ဇော်ဂနီ
ဖြင့်သာ
စက်
အိမ်
နတ်တို့
စိတ်နေ
။ သွား
ငမ်းမိတဲ့
ခန်းအ
ဖြစ်ကုန်
စက်လို့
မိမိစုန်း
ကွယ်
နဲ့ခဲရ
နက်
တ်တို့
စုန်း။
စုန်း။
စုန်း။
သော
ဂနီ
ကြာင့်
သေ၊
ဂက်၊
ထရှိ

အကြောင်း အညော်အသင်းအနက်သာ ခံစား
တဲ့အကျင့်ရှိပါသတဲ့။ သူတို့က သေကျေ
အောင်ဖမ်းစားနိုင်ပါသတဲ့။

အခိုးကြောင့်ဖြစ်တဲ့ နတ်ဝင်သည်
က စုန်း(၇)ပါးတဲ့။ သူတို့ပြုစားတာက
တို့တရယ်တို့ရွှင်မြူးစေသတဲ့။ တစ်ဖမ်းသူ
နဲ့လိပ်ပြာကိုခွာစေနိုင်သလို ထိတ်လန့်
ခြင်း၊ ပုပန်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ တစ်နေ့တခြား
သတိမေ့လျော့ခြင်း၊ ကျောပွခြင်း၊ ဦးခေါင်း
အေးထွက်ခြင်း၊ ခြေလက်ဖောရောင်ခြင်း၊
ခေါင်းငိုက်စိတ်ချခြင်း၊ မျက်စိဝင်ခြင်း၊
ခြေဖျားလက်ဖျားပုတုန်အေးတုန်ဖြစ်ခြင်း၊
သွက်ချာပါဒယောင်တွေလည်းဖမ်းတတ်
သတဲ့။

စုန်းနဲ့ နတ် ပူးပေါင်းကြစည်လိမ်
လည်ပြုစားတာတွေက အရှေ့လိုလည်း
ပြုစားပါသတဲ့။ ပန်းနုသာပန် ငိုတရယ်တုံ
တစ်အော်ရွှင်ပျတာလည်း ဖြစ်သတဲ့။
သီချင်းအော်ဆိုရင်း တစ်ခါတစ်ခါ လျှာ
သေသွားလို့ စကားမဆို မေ့လျော့သွား
တာလည်း ပြုစားပါသတဲ့။

နတ်ကဝေမြောက်စုန်းနဲ့ ဇော်ဂနီ
တိုက်တာကလည်း ပြင်းထန်လှပါသတဲ့။
သူတို့တိုက်ပုံက အိပ်ပျော်နေခိုက်
ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ခြင်း၊ လိပ်ပြာကိုယူ
လျက် (၅) ပါးသော စုန်းတို့ကိုအပ်ခြင်း
ကြောင့် ကိုယ်ပူသည်၊ နှလုံးတုန်သည်၊
နှလုံးခနဲသည်၊ တုန်တုန်ရီရီအိပ်၍မပျော်၊
စားလို့တာမှမကောင်း၊ စိတ်တွေပျံလွင့်
နေခြင်း၊ ဆေးသောက်လျှင် ပျောက်
သလိုလို သက်သာသလိုလိုပေါ်နေခြင်း၊
အဖိတ် ဥပုသ်နေမှားမှာ အော့အန်ပါ
သတဲ့။ ဦးရွတ်ငိုက်ရီခိုးနေပါသတဲ့။

ထိုပြင် နတ်စေတနာတိုက် ရုပ်ထား
နာမ်ထား၊ ဆူးတိုက်၊ ငြောင့်တိုက်၊ ခြေရာ
တိုက်၊ လက်နက်တိုက် (အေးခတ်လှထိုး)
ခြွေတိုက်၊ ကင်းတိုက်၊ ခွေးတိုက်၊ ကျွဲ
တိုက်၊ နွားတိုက်တို့လည်း ပြုစားလေ
သတဲ့။

ရွေးကပယောဂနဲ့အမည်အသီးသီး
ပေးထားပါသေးတယ်။ ဗတုသုတပေါ။
ပယောဂတုခေါ်သော ခြေစုန်းကို ရွာသူ
သမုတ်လေတယ်။ ကိုယ်စုန်းကို ဆင်တုန်း
လို့ သမုတ်လေတယ်။ ခေါင်းစုန်းကို
နပဒတ်လို့ သမုတ်လေတယ်။ မောက်
လုံးကို ကိုယ်စုန်းလို့ သမုတ်တယ်။

မောက်ပြားကို ရွာရဲ့သမီးလို့
သမုတ်လေတယ်။ အိမ်တလိမ့်ကို
ဇော်ဂနီလို့ သမုတ်လေတယ်။ ကဝေ
မြောက်ကို ကဝေမြောက်လို့ပဲ သမုတ်
လေတယ်။ ဒီအခေါ်(၅)ပါးကို ပယောဂ

ဆရာတို့က သိထားအပ်ပါတယ်။
သူဝမ်းတွင်းကို မုဆိုးလို့ သမုတ်
တယ်။ မှော်ဝင်ကို 'ဂင်လို' သမုတ်လေ'
တယ်။ ဘီလူးသဘက် (၃) ပါးကိုတွေ့
သူလို့သမုတ်ပါတယ်။ တစ္ဆေပြိတ္တာကို
ဖုတ်လို့ သမုတ်တယ်။ သရဲအပေါင်းကို
နတ်စိမ်းနတ်ဝါးလို့သမုတ်တယ်။ ဒီသမုတ်
ခြင်း (၃) ပါးကိုလည်း ဆရာတွေသိအပ်
ပါတယ်။

ရွေးအခါက ပယောဂအစဉ်
အဆက် ဆရာများဖော်စပ်တဲ့ဆေးက
(၁၁) ပါး ရှိပါသတဲ့။

ဒီ (၁၁) ပါးကား -
ရွာသူဆေး၊ ဆင်လွန်းဆေး၊
နပဒတ်ဆေး၊ ရွာသမီးဆေး၊ ဇော်ဂနီ
ဆေး၊ ကဝေမြောက်ဆေး၊ သူပြုဆေး၊
ဖုတ်ဆေး၊ နတ်စိမ်းဆေး၊ နတ်ဝါးဆေး၊
ဤ (၁၁) ပါးကိုသာ လက်စွဲဖော်သုံးကြ
လေသတဲ့။

ဒီဆေး(၁၁)ပါးဟာ ဆေးစာအရ
သန့်ရှင်းသလိုလိုပါပဲ။ သေသေချာချာ
စိစစ်မှ ဆေးဟာ မသန့်ရှင်းမှန်း၊ မသုံး
စွဲသင့်မှန်းသိစေပါတယ်။ ဥပမာလေး
ဖော်ပြပါဦးမယ်။

■ ကဝေမြောက်စုန်းဆေးဖော်နည်း

ပိုးနဲ့ပုံပင်ကို တနင်္လာနေ့မှာ
ထောင်လေးထောင်က တံပူးပါးစိုက်
(တံပူးပါးဆိုတာ မသားမီးသင်္ဂြိုဟ်ရင်ထိုး
တဲ့ပါး) ဝင်းသားထပ်ကာ၊ ဆီမီးလေးတိုင်း၊
ပန်းလေးခက်၊ ရွှေရေငွေရေပူဇော်ခဲ့ပြီး
အင်္ဂါနေ့ နေဝန်းပေါ် ချိန်တူးရပါမယ်။

တူးတဲ့နေရာကို ရွှေရေငွေရေ
လောင်းခဲ့ရမယ်။ ငရုတ်တစ်လုံးဆေး
ငါးဖူး အရက်နဲ့ကြိတ်အတောင်လုပ်ထား။
ဒါကဝေမြောက်စုန်းဆေးပါတဲ့။ စာဖတ်
သူ စိတ်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဏ်နဲ့ အဖြေထုတ်
ကြည့်ပါ အဖြေပေါ်နေပါပြီ။

■ ဇော်ဂနီဆေးဖော်နည်း

တနင်္ဂနွေ အင်္ဂါ လကွယ်ကြိုသော
နေ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်ပေါက်သော
ကုက္ကိုပင်ငယ်ကို ရေလှေအိုးကွဲစွပ်၍ထား၊
တစပုဆိုး အပေါ်တမိုးလေး ပြုသဒါး
ကြုံတဲ့နေ့ ထမင်း မုန့်ကြော်၊ ငါးကြော်၊
ကွမ်း၊ လက်ဖက်၊ ငွေတင်ပြီး သူနာတိုက်
ပျောက်ပါသတဲ့။

စာဖတ်သူ ဒီဆေးမှာလည်း သတိ
ပြုမိရဲ့လား။ ရေလှေအိုးကွဲ တစပုဆိုးဟာ
မသားရဲ့အသုံးအဆောင်တွေ မဟုတ်ပါ
လား။ မသန့်ရှင်းကြောင်း ထင်ရှားပါ
တယ်နော်။ ဆေးကို ဒီလောက်နဲ့ အကဲ

ခတ်နိုင်ပါတယ်။
ဒီအထဲက အရုပ်ဖော်ဆေးဆိုရင်
ပိုလို့ကြောက်စရာကောင်းပါသေးတယ်။
ရေနတ်မျက်လုံး၊ နဂါးပါးပျဉ်း၊
နတ်ကျားကြီးမျက်လုံး၊ အာဠာဝကမျက်
လုံး၊ တံငါးကြမ်းစင်၊ မုဆိုးကြမ်းစင်၊
တောင်သူကြမ်းစင်၊ ရေထဲထောင်လျက်
မျှောတဲ့ သစ်သားစုန်း (၇) ပါးလို့ သမုတ်
ယူ။ ၎င်းဆေးအားလုံး သုံးပုံစံပေါင်း
အားလုံးအလေး (၇)ရက် သားသမီးတို့
၏ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မစင်၊ ကိုယ်ဝန်ရေနဲ့
(၇) ထပ်ကြိတ် အမှုန့်ပြု။ ခြေကစခေါင်း
တိုင်မွတ် အရုပ်မြုပ် ပေါ် ရပါသတဲ့။

ဒီအထဲက ဆေးအမည်တွေ ကိုစိုး
တို့တောင် ဘယ်မှာရှိမှန်းမသိနိုင်ပါဘူး။
တကယ် ကြောက်စရာဆေးတွေပါပဲ။
ဆေးလုတ်တွေမှန်း ထင်ရှားနေပါတယ်။
စုန်းတွေ၊ ဖုတ်တွေ အရွေးတိုက်ပုံ
လေးနဲ့ အဆုံးသတ်ပါရစေ။ စုန်း(၁၀)ပါး၊
ဖုတ်(၁၀)ပါး အရွေးတိုက်ဟန်က

သစ်စုန်းက သစ်ပင်ရိပ်တွေမှာ နတ်
စက်ထားတတ်တယ်။ တောထဲတောင်ထဲ
သစ်စက်သစ်ညွန့် သစ်သီးသစ်ငယ်တို့ကို
မွှေးဆုတ်စားလေဟန်၊ ဆွတ်သဖြင့်ယူလေ
ဟန် မနေမနားသွားတတ်တယ်။

တင်၊စုန်းနဲ့ နားပင်းအရွေးတိုက်ပုံ
က တောင်ပိုမှာစက်ကိုထားတတ်တယ်။
ခေါ်ယောင်၊ စကားပြောယောင်၊ ဆိုမြည်
တမ်းယောင် လိုက်ဖို့ခေါ်တတ်တယ်။
နားမကြားချင်ဟန်ဆောင်တတ်တယ်။
အသံနဲ့ အယောင်ပြုတတ်တယ်။

တီစုန်းနဲ့ မြေဖုတ် အရွေးတိုက်ဟန်
တွေက သစ်မြစ်အကြီးအကြားမှာစက်ကို
ထားတတ်တယ်။ မြေမှာလူးလဲတတ်
တယ်။ မျောက်လိုအနေအထိုင်ပြုတတ်
တယ်။ မရပ်မနားသွားလာတတ်တယ်။
ပန်းနဲ့ပစ်ပေါက်တတ်တယ်။ စာသွင်သွင်
ရယ်မောတတ်တယ်။

မြေစုန်းနဲ့ ဖုတ်ဘီလူး အရွေးတိုက်
ဟန်တွေက သစ်ပင်မှာ စက်ကိုထား
တယ်။ တင်သယောင်ပြုတတ်တယ်။ လူ
ကိုမြင်ရင် ရှိခိုးတတ်တယ်။ မြေကို ကြွက်
ကဲ့သို့ယက်ခြင်းပြုတတ်တယ်။

ရေစုန်းနဲ့ ဘုတ်အော့ အရွေးတိုက်
ဟန်တွေက တွင်းဆိုး၊ ကျင်းဆိုးတွေမှာ
စက်ကိုထားတယ်။ တောင်စောင်းချောင်း
ကမ်းနားလှည့်လည်သွားလာတတ်တယ်။
ခြေခစ်၊ ဒူးဆစ်တွေ ဖောဖောရော
ရောင်ရှိတတ်တယ်။ ဒီလိုရောင်ရောင်
ခရီးမသွားမလာရှိတယ်။ စကားမထွေ
ထွေပြောဆိုတတ်တယ်။ တွက်ကိုယုတ်

လျက်ကတတ်တယ်။ အမိုးမိုးအော့အန် တတ်တယ်။

ဘီလူးစုန်းနဲ့ ဖုတ်နောက်လှန် အဇ္ဈ တိုက်ဟန်တွေက နတ်ကြီးစင်မှာ စက် ကိုထားတတ်တယ်။ သစ်ပင်ကိုခိုးတယ်။ အစားအသောက်မစားဘဲနေတတ်တယ်။ သွားနဲ့ အံစောင်းကြိတ်ခဲနေတတ်တယ်။ လက်ယှက်ကတတ်တယ်။ ပန်းနံ့သာပန် ပြေးတတ်တယ်။

သဘက်စုန်းနဲ့ မြေဖုတ်တို့ အဇ္ဈ တိုက်ဟန်က သစ်ရွက်တွေမှာ စက်ကို ထားတတ်တယ်။ အထွေထွေသော စကားကို တီးတီးစကားပြောတတ်တယ်။ ထွန်ဆုတ်ထွန်ဆုတ်ဆိုတတ်တယ်။ လာ လာ ခေါ်မည် ဆိုတတ်တယ်။

တရွေစုန်းနဲ့ ဖုတ်အပြင်ဖမ်း အဇ္ဈ တိုက်ဟန်တွေက လမ်းဆုံးမှာ စက်ကို ထားတယ်။ ခေါင်းကိုက်ခဲတတ်တယ်။ ခွေးကို ခေါ်ပြုတတ်တယ်။ ထိုင်ချည်၊ ထချည်၊ ငုံချည်၊ လျှိုးချည်ပြုတတ်တယ်။ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် လူကိုကြောက် သောခွေးလိုရှိတတ်တယ်။

တောသူစုန်းနဲ့ ဖုတ်အသည်ကြီး အဇ္ဈတိုက်တွေဟန်က သစ်ပင်ရင်းမှာ စက်ကိုထားတတ်တယ်။ သစ်ငုတ်လည်း စက်ကိုထားတတ်တယ်။ လေ့လျော်ဟန်၊ ထင်းခွေဟန်၊ တောသွားဟန်ပြုတတ် တယ်။ တမေးမေးအိပ်ပျော်ဟန်ပြုတတ် တယ်။

နတ်စုန်းနဲ့ ဖုတ်ပျက် အဇ္ဈတိုက် ဟန်တွေက တောနတ်ကြီးအိုးမှာဖြစ်စေ၊ နတ်အိမ်မှာဖြစ်စေ စက်ကိုထားတယ်။ ရယ်မောတယ်၊ ပန်းနံ့သာပန်က ကတတ် တယ်။ ရင်တီးလက်ခတ်ပြုတတ်တယ်။ လူကိုမြင်ရင် တံထွေးနဲ့ထွေးတတ်တယ်။ ဆံပင်ကိုလည်း မိမိလက်နဲ့နှုတ်တတ် တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ယောင်မယ်ဟန် ခေါ်လေသယောင် ပြောဆိုတတ်တယ်။ ဒါလေးတွေက စုန်း (၁၀) ပါး၊ ဖုတ် (၁၀) အဇ္ဈတိုက်ဟန်လက္ခဏာတွေပဲ။

ဒီတိုက်တွေက အဇ္ဈအခါက အများစုကြုံတွေ့ခဲ့ရမယ်။ အများစု ဒုက္ခ ချိုးစုံခံစားကြရမယ်။ သန္ဓေခေတ်မှာ ဒီလောက်အထိ မကြီးကျယ်ကြတော့ပါ ဘူး။ အကြွင်းအကျန်လောက်ပဲရှိတော့ မှာပါ။ ဒီပညာရပ်တွေဟာ ပညာသည် တွေ၊ အပြုစားခံရသူတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အကျိုးပြုနေတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။

ပယောဂအတိုက်တွေဟာ ဇော်ဂနီ သို့သာမိခိုနေလေ့ရှိတယ်။ ဇော်ဂနီကိုမမိ မပေးရင် ပယောဂမပြစ်နိုင်ကုန်။ ဇော်ဂနီ

ကို မမိမပေးခဲ့သော် သမ်းခြင်း၊ ဝေခြင်း၊ ဝိုခြင်း၊ ရယ်ခြင်း စတဲ့လက္ခဏာတွေမရှိ ပေ။ ဒါကြောင့် ဇော်ဂနီကိုမိမိမှ၊ ဇော်ဂနီ သာအဓိကဟု မှတ်သားပါ။

နတ်ကဝေမြောက်စုန်း၊ အိမ်တလိမ့် စုန်း၊ မောက်ပြားစုန်း၊ မောက်လုံးစုန်း၊ ခေါင်းစုန်း၊ ခြေစုန်း၊ ကိုယ်စုန်း ဒီ(၇)ပါး သောစုန်းတို့ဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ကျေးဇူး ကို တစ်ယောက်ကလိုက်ပြီး ခံစားနိုင်ကြ တယ်။

သဘောက နတ်ကဝေမြောက်စုန်း တို့ရဲ့ကျေးဇူးကို အိမ်တလိမ့်စုန်းက ခံစား တယ်။ အိမ်တလိမ့်ကျေးဇူးကို မောက် ပြားကခံစားတယ်။ မောက်ပြားရဲ့ကျေးဇူး ကို မောက်လုံးစုန်းကခံစားတယ်။ မောက် လုံးကျေးဇူးကို ခေါင်းစုန်း၊ ခေါင်းစုန်း ကျေးဇူး ခြေစုန်း၊ ခြေစုန်းကျေးဇူး ကိုယ် စုန်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲခံစားကြတယ်။

ခြေစုန်းက အသီးအပွင့်ကိုစား တယ်။ ကိုယ်စုန်းက မစင်ချေးခြောက်ကို စားတယ်။ ခေါင်းစုန်းက သစ်သီးမှည့် အချိုအချဉ်တို့စားတယ်။ မောက်လုံးစုန်း က အသွေးအသားအရေကိုစားတယ်။ မောက်ပြားစုန်းက အသည်းအမြစ်အည ကို စားတယ်။ အိမ်တလိမ့်စုန်းက အဆိမ့် အဆိမ့်အကြော်အလှော်ကိုသာစားတယ်။ ကဝေမြောက်စုန်းက လူတို့ရဲ့အသား အသွေးအရိုးကိုစားတယ်။

ခြေစုန်း၊ ကိုယ်စုန်း၊ ခေါင်းစုန်း၊ ဒီစုန်း (၃) ပါးက ရေကိုမကြောက်ဘူး။ အမောက်မရှိခြင်းကြောင့်လည်း ငုပ်လျှိုး လို့နေနိုင်တယ်။

မောက်လုံးစုန်း၊ မောက်ပြားစုန်း၊ အိမ်တလိမ့်စုန်း၊ ကဝေမြောက်စုန်း ဒီ (၄) ပါးက ရေကိုအလွန်ကြောက်တဲ့ငုပ် လျှိုးဖို့ဝေးစွ။ ခြေစုန်း၊ ကိုယ်စုန်း၊ ခေါင်း စုန်း၊ မောက်လုံးစုန်း၊ မောက်ပြားစုန်း၊ ဒီငါးပါးက ကိုးကွယ်ရာနတ်အထူးမရှိ။ မိမိကိုယ်တိုင် ဖမ်းစားမှသာ ရနိုင်တယ်။

အိမ်တလိမ့်စုန်းနဲ့ ကဝေမြောက် စုန်းက မြောက်ဘက်ကတော် ဦးရုနတ်၊ ဇော်ဂနီနတ် အထူးကို ကိုးကွယ်ရရှိခြင်း ကြောင့် ကိုယ်တိုင်မဖမ်းစားဘဲ မြောက် ဘက်ကတော် ဦးရုနတ်၊ ဇော်ဂနီနတ်တို့ သာ စေလွှတ်ဖမ်းစေခိုင်းတယ်။

ခြေစုန်း၊ ခေါင်းစုန်း၊ ကိုယ်စုန်း ဒီ (၃)ပါးက သေကျေအောင်မဖမ်းစားနိုင်။ မောက်လုံး၊ မောက်ပြား၊ အိမ်တလိမ့် ကဝေမြောက်စုန်း ဒီ(၄)ပါးက သူတစ်ပါး အသက်ကို သေကျေအောင်ကြံစည်နိုင် တယ်။

ခြေစုန်းက ခြေရာ (မြေစာ) ခြေ ကို တစ်ခုခုကိုင်ရမှသာ ဖမ်းစားနိုင် တယ်။ ကိုယ်စုန်းက ခြေရာအရိပ်ကိုယ် တို့ကိုကိုင်ရမှ၊ ထိရမှသာ ဖမ်းစားနိုင် တယ်။ ခေါင်းစုန်းက ခြေရာကို အရိပ်ကို ထိရမှသာ ဖမ်းစားတယ်။ မောက်လုံးစုန်း နဲ့ မောက်ပြားစုန်းတို့က မြင်ရ ထိရ နှမ်းရ ရှုပ်ရမှသာဖမ်းစားတယ်။ မောက်လုံး စုန်းမောက်ပြားစုန်းဆိုတာ အထက်က ပြောခဲ့ပြီ။ အမောက်လုံးရင် မောက်လုံး၊ အမောက်ပြားရင် မောက်ပြား၊ ကြတ်ဖ ခေါင်းထိပ်က အမောက်သဏ္ဍာန်ကိုဆို လို့တာ။ ရုပ်က တိရစ္ဆာန်တွေ၊ လူတွေ ပေါ့။

အိမ်တလိမ့်၊ ကဝေမြောက်စုန်းတို့ က အမည်နေရပ်သိရင် အစေအပါးခိုင်း စေလွှတ်ပြီးဖမ်းစားတယ်။ ယခုတင်ပြခဲ့ တဲ့ အတိုက်အစွဲတွေဟာ သူ့အစွမ်းနဲ့သူ ရှိသော်လည်း အိမ်တလိမ့်နဲ့ ကဝေမြောက် စုန်းက အစွန်းဆုံးလောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားစေပါတယ်။ ဒီစုန်း (၂) ပါးက ဇော်ဂနီဆိုတဲ့ ရသေ့ကိုယ်တိုင် ပြုစားနိုင် လို့ပါပဲ။

ဇော်ဂနီနတ်ဟာ ဒီနှစ်ပါးသော စုန်းနဲ့ လင်မယားလိုဆိုတာက သိလိုက် ပါ။ သုဒ္ဓိပုရင်ရသေ့၊ သုဇာတာဇော်ဂနီတို့ ဟာ အထက်က နတ်ကဝေမြောက်၊ အိမ် တလိမ့်ကဝေနတ်၊ ဇော်ဂနီနတ်တို့နဲ့ အတူတူအမိသယံပြုနေတယ်။

လပြည့်၊ လကွယ်၊ အမိတ်နေ့တွေ မှာ သွားလာကြရင် စက်(၂၀)အခိုးတွေ ကလွတ်ထားပြီး၊ သူတို့နှင်းမိကျော်မိအခိုး အငွေ့သင့်တဲ့သူဟာ အသီးသီး စုန်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါသတဲ့။

စိုးမင်း (မြောက်စည်၊ ခုာသစ်) စာကြွင်း ပထမဆရာသင်လက်မှတ်

www.burmeseclassic.com

စာရေးသူတို့ခပ်ငယ်ငယ် ကလေး
ဘဝက လူကြီးသူမမိဘဆရာသမားများ
ဆုံးမမှုတစ်ခုရှိခဲ့၏။

“ဟဲ့-ကလေးတွေ၊ နေ့နတ်သား
ကြီးဘက်ကိုလှည့်ပြီး သေးမပန်းနဲ့ ခေါင်း
ဆိုင်ကတ်တယ်” တဲ့။

“ဟဲ့-ကလေးတွေ၊ လနတ်သား
ကြီးဘက်ကိုလှည့်ပြီး သေးမပန်းနဲ့
အရုပ်ဆိုးကတ်တယ်” တဲ့။

ပါပဲလား စသည်ဖြင့် လူငယ်ပီပီအတွေး
ဝင်မိပါ၏။

တောသူတောင်သား မိဘတွေက
လည်း စာပေဗဟုသုတရှိသူများမဟုတ်
ကြပါ။ လယ်ယာလုပ်ကိုင်လုပ်၊ မြေယာ

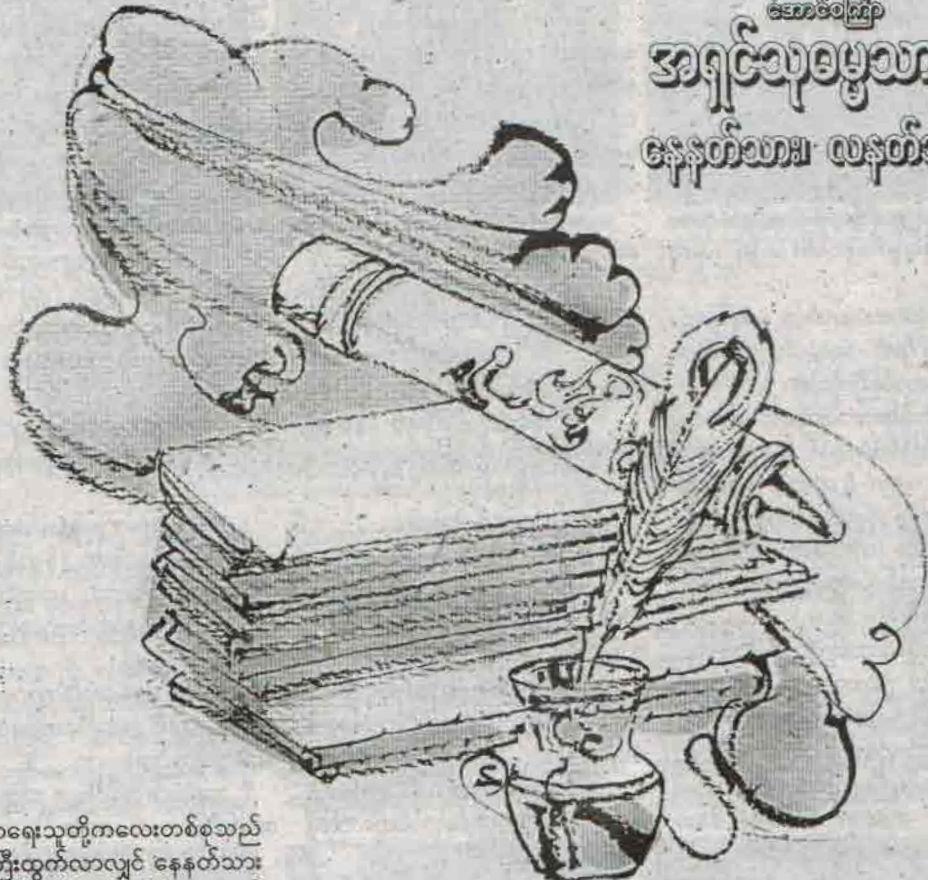
ကိုလုပ်စားကြရသည့်မြေယာလုပ်သား
ကြီးတွေ သူတို့ကိုလည်း မမေးကြည့်ပါ။
နေမင်းကြီးဟာ စာရေးသူတို့ရွာကြီး၏

အရှေ့ဘက် တောင်ကြီးပေါ်ကထွက်

ကြီးသည် မိမိကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး
နေကိုပတ်ပြီး သွားနေ၏။

လသည် ကမ္ဘာကြီး၏ အရံပြုတ်
ငယ်ဖြစ်၏။ လကလည်း ကမ္ဘာကြီးကို
ပတ်နေ၏။

နေနှင့်ကမ္ဘာတွေ့ရှိတဲ့အပိုင်းသည်
နေဖြစ်၏။ မတွေ့ရသောအပိုင်းသည်

အောင်စံကျော်
အရှင်သုဓမ္မသာရ
နေ့နတ်သား၊ လနတ်သား

စာရေးသူတို့ကလေးတစ်စုသည်
နေမင်းကြီးထွက်လာလျှင် နေ့နတ်သား
ကြီးကိုထိုင်ပြီးကန်တော့ကြ၏။ ညဘက်
လမင်းကြီးပေါ်ထွက်လာလျှင် လနတ်သား
ကြီးကိုထိုင်၍ကန်တော့ကြ၏။

ဤသည်မှာ စာရေးသူတို့
ဖောလက်ကျေးရွာများတွင် ကလေး
များ၏အလေ့အထတစ်ခုပါပဲ။

နေမင်းကို 'သူရဇ္ဇ' ဟု ခေါ်ပြီး
လမင်းကြီးကို 'စန္ဒာ' ဟု ခေါ်ဆိုသည်ကို
မသိသေးပါ။

စာရေးသူ(၁၅)နှစ်အရွယ်ရောက်
လာတော့ မိုးကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို
ကြည့်ပြီး ဇိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးဟာ မြေကြီး
နှင့် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့်လာထိနေပါ
လား။ ငါတို့လူတွေဟာ ဒယ်အိုးပြားပြား
ကြီးက ငါတို့ကိုအပေါ်ကအုပ်ထားသလို

လာတာပါလား။ တကယ်ထွက်လာတာ
ကိုလည်း မြင်တွေ့ရ၏။ နေမင်းကြီးဟာ
ညနေပိုင်းကျတော့ အနီရောင်ပြာပြီး
အနောက်ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးထဲကို
ဝင်သွားပါလား။ မျက်မြင်ပါပဲ။

ဤအသိပဲရှိပါ၏။
အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ
ရောက်တော့ အထက်တန်းပညာပထဝီ
ဝင်ဘာသာကိုသင်ရပါ၏။

နေ့သည် ဘဝပုံသဏ္ဍာန်လမ်း
ကြောင်းအတိုင်း လှည့်ပတ်နေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်သော ကမ္ဘာလုံး

မှောင်နေပါ၍ ညဖြစ်၏။

လသည် နေ၏အလင်းရောင်ဖြင့်
ထွန်းလင်းနေရ၏။ ညဘက်မှာလထွက်
၏။ လသာ၏။ လမှာ ကိုယ်ပိုင်အလင်း
ဓာတ်မရှိပါ။ သိပ္ပံပညာက အဆိုရှိပါ၏။
မိုးကောင်းကင်အကာသလွင်ပြင်
ကြီးသည် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊
မြောက်ပင်မက အောက်ကောင်းကင်၊
အထက်ကောင်းကင်ဟု တည်ရှိပါ၏။
ဘယ်မှစ၍ ဘယ်မှာဆုံးသည်
မသိ။

အသက်အရွယ် လူလတ်ပိုင်း
ရောက်ရှိလာသောအခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
ပီပီ ဗုဒ္ဓစာပေများကို လေ့လာမိ

www.burmeseclassic.com

သလောက် ဖတ်ရှုလာပါ၏။

စကြဝဠာ မြင်းမိုရ်တောင်၊ ကျွန်ုပ် တို့နေထိုင်သော တောင်ကျွန်း စသည် တို့အကြောင်း သိလာရ၏။

(၃၁)ဘုံအကြောင်းကလည်း စိတ် ဝင်စားလိုကောင်းပါ၏။

စကြဝဠာ အဝဏ်အဝိုင်း၊ ဝတ္ထုတွင်းနက် ကြီး၊ စကြဝဠာ ဆိုသည်မှာ အာကာသ ကောင်းတင် လွင်ပြင်ကြီးထဲမှာရှိသည့် တွင်းနက်အဝိုင်းကြီးပါပဲ။

မြတ်ဗုဒ္ဓက အာကာသကောင်းကင် လွင်ပြင်ကြီးထဲမှာ အနန္တစကြဝဠာရှိ သည်ဟု ဟောတော်မူထားပါသည်။

သိပ္ပံပညာကတော့ စကြဝဠာ ပေါင်းတစ်ထောင်ကို တွေ့ရှိထားပါ၏။ သဘာဝတရားကြီးက ကမ္ဘာနိယာမ အတိုင်းဖြစ်ပျက်နေပါ၏။ ဆန်းကြယ်လှ ပါ၏။

ထိုအာကာသထဲက စကြဝဠာ တွင်းဝိုင်းကြီး၏ အလယ်ကောင်ထဲမှာ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးရှိပါ၏။

မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးဟာ ဆလင်ဒါ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပါသည်။ သမုဒ္ဒရာထဲသို့ အနက် ယူဇနာ (၂) သောင်း (၄) ထောင် စူးဝင်သွားပြီး မြေပေါ် မှာအမြင့် ယူဇနာ (၂) သောင်း (၄) ထောင်ရှိပါသည်။ မြင်းမိုရ်တောင်ရဲ့ထိပ်မှာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ကြီးရှိပါသည်။

မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးတစ်ဝက်ယူဇနာ (၁) သောင်း (၂) ထောင်မှာ နတ်မြို့တော် ကြီး (၄) မြို့ရှိပါသည်။ စတုရဟင်္ဂရာဇ် နတ်ပြည်ကြီးဟုခေါ်ပါသည်။ လောက ပါလနတ်မင်းကြီး (၄) ပါး နေထိုင်ကြပါ သည်။ လောကကြီးကိုစောင့်သော သတ္တဝါတွေရဲ့ကောင်းကင်၊ ဆိုးကံ ပြုလုပ် မှုကိုစောင့်ကြည့်နေတဲ့ နတ်မင်းကြီးလေး ပါးပါပဲ။

ဘဲဒီမြင်းမိုရ်တောင်ကြီးရဲ့တစ်ဝက် မှာ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကို ဝိုင်းပတ်ပြီး ကောင်းစဉ်(၇)ထပ်ကတားရံထားပါသည်။ ထိုတောင်တွေထဲမှာ သမု ရာမေရတွေ ရှိသည်။

အမြင့်ဆုံးတောင်မှာ ယုဂန္ဓိရ် တောင်ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေတွေကဆိုထားသည်မှာ သူရဇ္ဇနေမင်းကြီးဟာ အဲဒီယုဂန္ဓိရ် တောင်ကထွက်ပါသည်တဲ့။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေက မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောတော်မူခဲ့တဲ့ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကို ရှာဖွေပါသည်။ မတွေ့ရပါဘူး။

မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးဘေးမှာကျွန်း

ကြီးလေးကျွန်းရှိပါသည်။

အရှေ့ကျွန်း၊ အနောက်ကျွန်း၊ တောင်ကျွန်း၊ မြောက်ကျွန်းတို့ ဖြစ်ကြ သည်။

ကျွန်းကြီး (၄) ကျွန်းအနက် တောင်ကျွန်းသည် စာရေးသူတို့နေထိုင် သည့်ကမ္ဘာမြေကြီးပါ။ ကမ္ဘာကြီးပါပဲ။

ကမ္ဘာကြီးနှင့် မြင်းမိုရ်တောင်ကို နှိုင်းစာကြည့်ပါ။

သိပ္ပံက မြင်းမိုရ်တောင်ကို မတွေ့ ရပါဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ယုဂန္ဓိရ် တောင်က နေမင်းကြီး(သူရဇ္ဇ)ထွက်ပေါ် တယ်ဆိုတော့ သိပ္ပံပညာက နေမင်းနား မကပ်နိုင်ပါ။ နေမင်းကြီးဟာ မီးလုံးကြီး တစ်လုံးပါပဲ။

နေမင်းကြီးရှိနေတော့ မြင်းမိုရ် တောင်ကိုမြင်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

စာရေးသူအထင်က လောကပါလ နတ်မင်းကြီး(၄) ပါးဟာ အလွန်တန်ခိုး ကြီးပါသည်။ နယ်စစ်သည်တွေလည်း အများအပြားရှိသည်။

မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးနှင့် နတ်မြို့ တော်ကြီး(၄)မြို့ကို လူသားတွေမမြင်ရ အောင် တန်ခိုးနှင့်ဖူးကွယ်ထားလို့လား လို့လည်း စဉ်းစားမိပါသည်။

စာရေးသူရဲ့အတွေးပါ။

မမြင်ရ မတွေ့ရရဲ့ မရှိဟုမပြောရ ပါ။ လေကိုမမြင်ရပါ။ ဒါပေမယ့် လေရှိ တယ်ဆိုတာကို ငြင်းလို့မရပါ။

အခြားသော ဘာသာစင်များက သူတို့မမြင်ရသော မတွေ့ရသော အသက် မသေသော (ထာဝရတရားကြီး) မိုး ကောင်းကင်ထဲမှာရှိတယ်ဆိုပြီး အတွေး နှင့်ယုံကြည်ကိုးကွယ်နေတာတွေလည်းရှိ ပါသည်။

ဂျပန်လူမျိုးများက နေမင်းကို ကိုးကွယ်ကြပါသည်။

နေနတ်သား၊ လနတ်သားရှိမရှိ မသိပါ။

စာရေးသူတို့ ငယ်ငယ်ကတော့ ဟိန္ဒူ၊ ကုလားတွေက မြို့မှာ နေနတ်သား စာထုပ်ဆိုင် လနတ်သားစာအုပ်ဆိုင် ဆိုပြီး အမည်တပ်၍ ရောင်းချကြပါသည်။

ကောင်းကင်ထဲမှာ BLAC HOLE တွင်းနက်ကြီးတွေကို တွေ့ရှိရသည်ဟု သိပ္ပံကဆိုပါသည်။

စကြဝဠာကြီး (၃) ခုဆိုတဲ့နေရာ တိုင်းမှာ တွင်းနက်ကြီးတွေရှိပါသည်။

သီတတေ့တေ့ခတ် ကျွန်ုပ်တို့ကြီး ထဲမှာရှိပါသည်။ ကောင်းကင်ထဲက ငရဲ ခန်းကြီးတစ်ခုပါပဲ။

ကမ္ဘာကြီးပျက်သွားရင် ဒီဌအလူ များတဲ့မိစ္ဆာဒိဌဝင်တွေဟာ အဲဒီ BLACK HOLE ကောင်းကင်ကကျင်းနက်ကြီးငရဲ မှာထပ်ခဲရပါတယ်လို့ ဗုဒ္ဓစာပေတွေက ဟောပါသည်။ ပြောပါသည်။

သိပ္ပံကတော့ BLAC HOLE ကို တွေ့နေရပါပြီ။

လွန်ခဲ့သောနှစ်များကလည်း မြေ ကြီးထဲမှာ ငရဲသားအော်သံတွေကြားရ ကြောင်း သိပ္ပံကအတည်ပြုခဲ့ပါသည်။

ဒါကြောင့် မြင်းမိုရ်တောင်ရှိပါ သည်။ နတ်ပြည် (၆) ထပ်လည်းရှိပါ သည်။ ငရဲကြီး (၈) ထပ်လည်းရှိပါသည်။

မမြင်ရလို့ မရှိဘူးလို့မထင်ကြပါ နှင့်။ မမြင်ရပေမယ့် ယုံရမှာတွေက အမြောက်အမြားပါ။

နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည် (ဘုံ)၊ လူပြည် (ဘုံ)၊ ငရဲပြည် (ဘုံ)၊ တိရစ္ဆာန် (ဘုံ)၊ ပြိတ္တာပြည်(ဘုံ)၊ အသုရကယ် (ဘုံ) ဆိုတဲ့ (၃၁) ဘုံဟာလည်း အမှန်ရှိ ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဖြစ်လျှင် (၃၁)ဘုံ ကိုလက်ခံရပါမည်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ဟောကြားမှု ပါ။

ကံတစ်အကျိုးကိုလက်ခံရပါမည်။ သတ္တဝါမှန်သမျှတို့ဟာ (နိဗ္ဗာန်) ဆိုတဲ့ အငြိမ်းဓာတ်ကြီးထဲသို့ မရောက်မချင်း (၃၁)ဘုံထဲမှာသံသရာလည်နေကြရပါမည်။

သူရဇ္ဇ နေမင်းကြီးဟာ လောက လူသားတွေကို အလင်းရောင်ပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ။

နေအလင်းရှိပါမှ သတ္တဝါတွေ အသက်ရှင်နေထိုင်ရပါမယ်။

လူတို့စိုက်ပျိုးတဲ့သီးနှံပင်အသီးပင် တွေ ရှင်သန်ရပါမည်။ ဒါကြောင့် သူရဇ္ဇ နေမင်းကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း ခေလို့မရပါ။

ဂျပန်လူမျိုးများကတော့ နေမင်း ကြီးကို အလေးအမြတ်ထားကြပါသည်။ ကိုးကွယ်ကြပါသည်။

နေနတ်သား၊ လနတ်သားရှိမရှိ မေတ္တာတော့စို့သလိုက်ကြပါ။

(စာရေးသူ၏ ဖခင်ကြီးမှာ လယ် ယာလုပ်ငန်းလုပ်တဲ့အခါ နေမင်းကြီးကို တိုင်တည်သစ္စာဆိုပြီးမှ လုပ်ပါသဖြင့် အောင်မြင်ပါသည်။ အသက်လည်း (၁၀၀)နှစ်အထိနေထိုင်သွားရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အဘိုးဆရာတော်ကြီး တရားထိုင်သည့်ဘုရား

အဘိုးဆရာတော်ကြီးဆည်းကပ်သည့်ဘုရား

အဘိုးဆရာတော်ကြီးပူဇော်သည့်ဘုရား

ဦးကိုကိုကြီး(စစ်ဆေးရေး) ကစား(၁၂)ဆုံးဆို ပြည်မြို့မှ မဟာလေးကျွန်းဒိဗ္ဗ အတုလဆရာတော်ကြီးဆေးအဖွဲ့ဝမ်း

အတွဲ (၁၇) အမှတ် (၇) ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် သူရဲဇွန်စာအုပ်ကြီး၏ စာမျက်နှာ (၁၃၅) တွင် ဖော်ပြပါရှိသော တင်တင်ဦး(ပေါင်းတည်) ရေးသားထားသည့် 'အသက်ကယ်ဆေးလုံး (၂) လုံးဖြင့် အသက်ကယ်တော်မူသော ပြည်မြို့ မဟာလေးကျွန်းဒိဗ္ဗ အတုလဆရာတော်ကြီးနှင့်ဖူးမြော်ရစဉ် ယူခြားဆန်းကြယ်သောကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်

များ' ဆိုသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါးကို စာရေးသူဖတ်မိသဖြင့် အင်မတန်မှ နှစ်သက်သဘောကျနေမိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စာရေးသူ၏ ညီတစ်ဝမ်းကဲ့ မောင်စန်းညွန့်သည် နှလုံးရောဂါလိုလို၊ အသည်းရောဂါလိုလိုဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင်လှုံနေလိုက်၊ ထထိုင်နေလိုက်၊ လမ်းလျှောက်နေလိုက်ဖြင့်သာ နေ့စဉ်အချိန်ကုန်နေပြီး တရောင်ရောင်နှင့်

ကျန်းမာရေးမကောင်းဖြစ်နေသူတစ်ဦးလို့ဆိုရမှာဖြစ်ပါသည်။ ထမင်းကိုလည်း အနည်းငယ်မျှသာစားပြီး သေဖို့ရန်အချိန်စောင့်နေသူဟု ဆိုရမလားပင် ဖြစ်ပေသည်။ စာရေးသူ၏ အတွေးမှာကား မောင်စန်းညွန့်လိုလူမျိုးအား သည်လို သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီး၏ဆေးမှီးနှင့်တွေ့လိုက်ရလျှင်တော့ သိပ်ကောင်း

အဘိုးဆရာတော်ကြီးကြည်ညိုသည့်ဘုရား

အဘိုးဆရာတော်ကြီး ကိုကျွယ်သည့်ဘုရား

အဘိုးဆရာတော်ကြီး နိဗ္ဗာန်ရိုင်းသည့်ဘုရား

မဟာလောကုန်းစိမ္မိဒေဝတုလအဘိုးဆရာတော်ကြီး

အဘိုးဆရာတော်ကြီး ငယ်စဉ်ကပုံ

အဘိုးဆရာတော်ကြီးအား ကြည့်ညှိနေပုံ

အဘိုးဆရာတော်ကြီး၏ဖခင်ညီတော် ထူးသူတော်ကြီး ဦးလှသန်း

အဘိုးဆရာတော်ကြီးငယ်ပုံနှင့် ဦးတေဇောဘာသတို့ ရုပ်ချင်းတူနေပုံ

ဓမ္မသာဒြေဋ္ဌိပြုထုတ်ထားသည့် သူရဿတီမယ်တော်ပုံ

မှာပဲဟု အတွေးများဝင်နေမိပါသည်။
 အိမ်ရှေ့ပူ နောက်ဖေးမချမ်းသာ ဆိုသည့်စကားအတိုင်း မောင်စန်းညွန့် ရောဂါဖြစ်နေသည့်အတွက် စာရေးသူ ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်မသက်သာဖြစ်နေရပါ သည်။ မောင်စန်းညွန့်အတွက်ကြောင့် သူတို့မိသားစုမှာ ငွေကုန်ကြေးကျများစွာ ကုန်ကျလာသည့်အတွက် အိမ်တွင်းဖိပွား ရေးလည်းကျဆင်းနေပြီ ဖြစ်ပေသည်။
 ထိုအတွက်ကြောင့် တင်တင်ဦး (ပေါင်းတည်)၏ ဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြ ပါရှိသည့် ပဌာန်းဆက်အရ ဆေးတော် အား ယုံကြည်စွာ သောက်သုံးလိုပါလျှင် ဆက်သွယ်နိုင်သည့် ဖုန်းနံပါတ်မှာ ၀၉- ၇၃၁၁၉၉၄၃ နှင့် ၀၁-၅၅၃၈၁၆ ဟု ဆို ထားသဖြင့် ထိုဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း စာရေး

သူ အဆက်အသွယ်လုပ်ကြည့်မိပါသည်။
 ဖုန်းဆက်ကြည့်သည့်အခါတွင် ဒေါ်စန္ဒာ ဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် စကားပြောခွင့်ရပါသည်။
 အဘိုးဆရာတော်ကြီးဆေးမှာ သူ့ ဆီမှာရှိကြောင်းပြောပြသဖြင့် စာရေးသူ မှ ဆေးလိုချင်ကြောင်း တောင်းဆိုမိရာ ရန်ကုန်မြို့သို့လာယူမှုသာရနိုင်မည်ဟု ဆိုသဖြင့် သွားရမည့်ခရီးရှည်အတွက် စိတ်ပျက်မိသွားရပါသည်။
 စာရေးသူ၏ နှုတ်မှလည်း ဖုန်းထဲ တွင် ညည်းလိုက်မိပါသည်။
 ထိုအခါ ဒေါ်စန္ဒာမှ -
 “ဪ - နေဦး၊ ပြည်မြို့က ရွာဘဲရပ် ရွှေပြည်ပတ်တိုင်းကျောင်းမှာ လည်း အဘိုးဆရာတော်ကြီးဆေးထားခဲ့

တာရှိတယ်။ အဲဒီကိုသွားလိုက်ပါလား”
 ဟု ဆိုလာသဖြင့် -
 “အဲဒီ ရွှေပြည်ပတ်တိုင်းကို ဘယ်လို များ ဆက်သွယ်ရပါမလဲ ဒေါ်စန္ဒာ”
 ဟု စာရေးသူမေးမိပြန်ရာ -
 ဒေါ်စန္ဒာမှ ပြည်မြို့ ရွှေပြည်ပတ်တိုင်း ကျောင်းမှာ ယခုသတင်းသုံးနေသည့် ကျောင်းထိုင်ဦးပဉ္စင်း၊ အဘိုးဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ တပည့်အရင်းဖြစ်သူ ဦးတေဇောဘာသ (၀၉-၄-၂၃၇၂-၂၀၄၁၀) ကို ဆက်သွယ်ကြည့်ပါ။ ဦးပဉ္စင်းဆိုမှာ ရန်ကင်းကြောင်းကို သတင်းစကားကြားရ သဖြင့် စာရေးသူတို့ဒေသနှင့်နီးသော ကြောင့် ဝမ်းသာသွားရပြန်ပါသည်။
 ဒေါ်စန္ဒာဆိုတာကတော့ အဘိုးဆရာတော်ကြီး၏မြေး ဖြစ်ပါ၏။

www.burmeseclassic.com

ဆီးဖြူပင် (၂) ပင် ကျောက်တံခါးပြင်နေပုံ

ဆီးဖြူပင် (၂) ပင်အား အဝေးကမြင်ရပုံ

ဆီးဖြူပင် (၂) ပင် ပူးကပ် ဆက်နှယ်နေပုံ အနီးကပ်မြင်ရပုံ

ဆီးဖြူပင် (၂) ပင်သည် အမြင့်သို့ပူးကပ်ခွင့်တက်နေပုံ

တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် မြင်ရသည်မှာ ကြည်ညိုစရာဖြစ်၍ နေသည်ကို ဖူးတွေ့ရပါသည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် စာရေးသူတို့အား ဖော်ရွေပျူငှာစွာခေါ်ယူ၍ အဘိုးဆရာတော်ကြီးသာသနာပြုခဲ့သည့်သာသနိကအဆောက်အအုံများ၊ ဘုရားစေတီများကို လိုက်လံရှင်းလင်းပြသပါသည်။

ပြည်မြို့ ရွှေပြည်ပတ်ကျိုင်းကျောင်း၏ အကြောင်းအရာတို့အား တင်တင်ဦး (ပေါင်းတည်) ရေးသားတင်ပြထားပြီးဖြစ်၍ စာရေးသူ ထပ်မံရေးသားတော့ဘဲ သူမမရေးဘဲကျန်ရှိနေသည့် အကြောင်းအရာများကိုသာ ရေးသားတင်ပြပါမည်။

ဘုရားများကို တွေ့၍ ဖူးရသော်လည်း အဘိုးဆရာတော်ကြီးမှတ်အမည်များကို ဘုရားများအား ပေးမထားဘဲ အဘိုးဆရာတော်ကြီးကိုယ်တော်တိုင်ပင်သည်အတိုင်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကာ ထိုဘုရားများရှေ့သို့သာ တရားထိုင်တော်မူသည်ကို တွေ့ရှိရသည်ဟုဆိုပါသည်။

အဘိုးဆရာတော်ကြီးရှိစဉ်အခါက ငွေသားစစ်စစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အမေယူရသထက်မယ်တော်မြတ်၏ရုပ်တုကိုလည်း သေသပ်လှပစွာ ဖူးတွေ့ရပါသည်။

ထူးခြားသည်မှာ အဘိုးဆရာတော်ကြီးငယ်စဉ်ကပုံတော်ဖြစ်၏။ ထိုပုံတော်မြတ်သည် ယခုကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးပဉ္စင်းဦးစောဖောဘာသနှင့် အင်မတန် မှီရပ်ချင်းတူနေကြောင်း တာအံ့ဟုပြောတွေ့ရသဖြင့် စာရေးသူတို့ သေသေချာချာကြီးကို ဖူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

သည့်နောက်တော့ သာသနိကအဆောက်အအုံများအား လိုက်လံရှင်းလင်းပြသမှုတို့အား ဦးပဉ္စင်းမှ စာရေးသူတို့အား ဆောင်ရွက်ပေးပါလေသည်။

ဤရွှေပြည်ပတ်ကျိုင်းကျောင်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုရှိပြီး တရားကျင့်ကြံအားထုတ်လိုသူများအတွက် အထူးပင်ကောင်းမွန်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

သည့်နောက် အဘိုးဆရာတော်ကြီးသည် ရွှေပြည်ပတ်ကျိုင်းကျောင်းစတင်တည်ဆောက်စဉ်အခါက ဆီးဖြူပင်ပေါက်လေး (၂) ပင်တွေ့ရှိရသဖြင့် ဆေးလိုဝါးလိုအသုံးပြုနိုင်ရန် မခုတ်ဘဲထားရှိခဲ့လေသည်။

နှစ်ကြာလာသည်အခါ ထိုဆီးဖြူပင်နှစ်ပင်သည် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်မရအောင်ပင် ထူးဆန်းစွာ ပူးကပ်ကွဲနှယ်

သို့နှင့် မဆိုင်းမတွပင် ဦးပဉ္စင်းဦးစောဖောဘာသထံသို့ ဖုန်းဖြင့်အဆက်အသွယ်လုပ်ကြည့်ရာ အဆက်အသွယ်ရရှိသည့်အပြင် ဦးစောဖောဘာသမှလည်း သူ့ထံလာခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

သို့ဖြင့် စာရေးသူသည် ကားတစ်စီးငှားကာ ဇနီးချစ်ညိုနှင့် တီမိန်းနား ချင်းဖြစ်သူ မောင်မင်းညို (မောင်စန်းညွန့်အားတွဲရန်) တို့ကိုပါ အဖော်အဖြစ်ခေါ်ယူပြီး မောင်စန်းညွန့်ကို ကားခေါင်းတွင် ထိုင်ခိုင်းကာ စာရေးသူတို့ (၄) ယောက် ပြည်သို့စတင်ခရီးထွက်ကြပါလေသည်။

(၂) နာရီနီးပါး မောင်းနှင်ပြီးသည်နှင့် ပြည်သို့ရောက်ရှိကြပါသည်။ ပြည်ရောက်၍ ရွာဘဲရပ်က ရွှေပြည်ပတ်ကျိုင်းကျောင်းဘယ်မှာရှိသည်ကိုမေးမြန်းစုံစမ်း

ရင်းရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။

ရွှေပြည်ပတ်ကျိုင်းကျောင်းကြီးသည် အုတ်တံတိုင်းကြီးများ ကာရံထားပြီး ကျောင်းအပင်တံခါးပေါက်ကြီးများမှာ ကြီးမားသောသံတံခါးကြီးများတပ်ဆင်အသုံးပြုထားသည်ကိုမြင်တွေ့ရပါသည်။

စာရေးသူ ရောက်တော့ ကျောင်းအပင်တံခါးကြီးပိတ်ထားပြီး အရိပ်အခြည်မတွေ့ရသဖြင့် ပါလာသောဖုန်းလေးကိုထုတ်ကာ ဦးပဉ္စင်း ဦးစောဖောဘာသထံသို့ တပည့်တော်တို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်ရာ ဦးပဉ္စင်းအား အဆင်သင့်ပင်တွေ့ရှိရပြီး တံခါးမကြီးအပေါက်ဝသို့ရောက်လာကာ တံခါးကြီးအား လော့ဖြင့်ဖွင့်ပေးလေသည်။

ဦးပဉ္စင်း ဦးစောဖောဘာသသည် အသားညိုညို အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ ရုပ်ရည်

www.burmeseclassic.com

သွားလေသည်ကို အဘိုးဆရာတော်ကြီး တွေ့ရှိရလေသည်။

ထီးဖြူပင်ကြီးနစ်ပင်သည် ပူးကပ် ဆက်နွယ်နေရုံသာမက ပင်စည်ကြီးများ က ကျောက်တံခါးကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေ သဖြင့် အဘိုးဆရာတော်ကြီးသည် ထိုသစ်ပင်အနေအထားများကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ပီတိလိုင်းများဖြစ်နေသည်ဟု မိန့်ကြားပြောဆိုပါလေသည်။

ထိုထီးဖြူပင်ကြီး (၂) ပင် ပူးကပ် ဆက်နွယ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အဘိုး ဆရာတော်ကြီး၏ဘုန်းတန်းအာနဘော် တော်တို့မှာ ပိုမိုကြီးထွား၍လာသည်ဟု ဦးတေဇောဘာသမု ရှင်းပြပြောဆိုပါ သည်။

ထိုနောက် အဘိုးဆရာတော်ကြီး အသုံးပြုခဲ့သည့် ဧရာမထီးကြီးကိုလည်း ယခုအထိတိုင်အောင် ဦးတေဇောဘာသ မု ရှိသေစွာ ထိန်းသိမ်းထားရာမှထုတ်၍ ပြုသပါလေသည်။

ထီးကြီးမှာ ယခုအသုံးပြုနေသော ဘုန်းကြီးထီးများနှင့်မတူဘဲ သေသေ သပ်သပ် ထူထူထဲထဲ ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် ရွေးတုန်းက ဘုန်းကြီးစောင်းထီးကြီးဖြစ် ကြောင်းကို ဗဟုသုတအဖြစ် တွေ့ရှိရပါ သည်။

ထိုအပြင် ကျောင်းဧည့်ခန်းဝယ် ခမ်းခမ်းနားနားချိတ်ဆွဲထားပြီး ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဝတ်ဆင်ကာ လည်ပင်းတွင် စိပ်ပုတီးကြီးဆွဲထားသည့် ခုံညားသော အဘိုးအိုပုဂံ စာရေးသူ စိတ်ဝင်စားသွား သဖြင့် မေးမြန်းကြည့်မိရာ -

ထိုအဘိုးအိုသည် ရွှေတိုဖြူနယ် ညောင်ကန်ရွာကြီးမှ ရာသက်ပန်း(၉)ပါး သီလကို စောင့်ထိန်းနေသောလှသုတော် ကြီးဦးလှသန်းဖြစ်ပြီး အဘိုးဆရာတော် ကြီး၏ ဖခမည်းတော်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ ပြောဆိုသဖြင့် သိခွင့်ရရှိရပါသည်။

ထို့နောက် ဦးပဉ္စင်းမှ ရှင်းလင်း ပြသပြီးသောအခါ ဘုရားခန်းထဲသို့ စာရေးသူတို့အား ခေါ်သွားပါလေသည်။ ဘုရားခန်းရောက်တော့ စားပွဲကြီး ပေါ်တွင် ခုံခုံညားညားတင်ထားသော နန်းစေ့ခန့်အရွယ်ရှိ ဆေးအမည်လေး များထည့်ထားသော ပုလင်းရှည်(၂)လုံး ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ဦးပဉ္စင်း ဦးတေဇောဘာသအား မောင်စန်းညွန့်၏ ကျန်းမာရေးအခြေ အနေကို စာရေးသူမှ ရှင်းလင်းလျှောက် ထားရာ ဦးပဉ္စင်းမှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပြီးနောက် စာရေးသူအား

ဆေးမည်းလေး (၅) လုံး စွန့်ပါလေ၏။ အတိချုပ်ရပါသော် ဆေးလုံးလေး များရပြီးသည်နှင့် ဦးပဉ္စင်းအား နှဝကမ္မ အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ရန် ကန်တော့ထဲ၌ ကန်တော့ထိုက်သော ဝတ္ထုငွေတို့ကို ကန်တော့၍ စာရေးသူတို့ ပြန်ခဲ့ကြပါ လေသည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်ပြီး နောက်နေ့ နံနက် (၅) နာရီတွင် မောင်စန်းညွန့် အား ဦးပဉ္စင်းပေးလိုက်သော စာရွက်၏ အညွှန်းအတိုင်း လုပ်ဆောင်ရပါလေ သည်။

လုပ်ဆောင်ပုံမှာ - မိမိအိမ်မှ ဘုရားကျောင်းဆောင် ရွေ့တွင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်သော မျက်နှာသုတ်ပုဝါကိုစတင်ခင်းရပါသည်။ ထိုမျက်နှာသုတ်ပုဝါပေါ်တွင် လင်ပန်း တစ်ချပ်ထပ်စာင်ရပါသည်။ တစ်ဖန်ထပ်မံ ၍ ထိုလင်ပန်းထဲသို့ ရေသန့်သန့်တစ်ခွက် ကိုထပ်၍တင်ရပါပြန်ပါသည်။

ပြီးနောက် ဆေးတော်ထည့်ရန် ပန်းကန်တစ်ခုထပ်ထပ်၍ ဆေးတော် တစ်လုံးကို ပန်းကန်ထဲထည့်ရပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မောင်စန်းညွန့် ဝတ်စားထားသော အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးတို့သည် အသန့်ရှင်းဆုံးသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားရပါမည်။

ပြီးသည်နှင့် မောင်စန်းညွန့်အား သူကိုယ်တိုင် ဘုရားကိုပင့်စေပြီး ဘုရား ဝတ်တက်ခိုင်းကာ ဝါးပါးသီလကို ခံယူ ခိုင်းရပါပေသည်။

ငါးပါးသီလခံယူပြီးသည့်နောက် မောင်စန်းညွန့်ကို သူရသည် ဂါထာများ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်စေပါသည်။

ထို့နောက် - ၁။ အနန္တသတ္တဝါတွေ ကျန်းမာ ကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေကို (၅) မိနစ် ခန့် အဆက်မပြတ်မေတ္တာပို့ရပါမည်။

၂။ ဤကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင်ရှိသော (၇) ရက်သားသမီး ဝိဇ္ဇာအပေါင်းတို့ ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေဟု (၅) မိနစ်ခန့်အဆက်မပြတ်နုတ်မေတ္တာ ပို့ပေးရပါမည်။

မေတ္တာပို့နေသည့်အခါ တကယ် ကို ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှလှမေတ္တာပို့ရ ပါမည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပို့၍မရပါ။

မေတ္တာပို့နေရင်းက ကျော၊ လက် မောင်း၊ ဦးခေါင်းတို့သည် ကြက်သီးလေး များတဖြည်းဖြည်းထလာပြီဆိုပါက ဆေး တော်ကို ဝိဇ္ဇာဆရာတော်ကြီးတို့အား မိမိဝေခန့်ကို ပျောက်ချင်ပါတယ်။

ပျောက်အောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါဟု ပြောဆိုပြီး ဆေးတော်ကိုသောက်ချစေ ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ (၇) ရက်မြောက်သော နေ့တွင် မောင်စန်းညွန့်မှ -

“အစ်ကိုကြီး၊ နေရထိုင်ရတာ အရင်ကနဲ့မတူဘဲ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာ တယ်။”

“ဟ စကားအစဦးချီကာ စာရေးသူ အား ပြောပြပါသည်။

ထိုစကားကြားရ၍ စာရေးသူ လည်း ဂမ်းသာမိပါသည်။

သည်လိုနှင့် (၁) လမျှ ကြာလာ သောအခါ မောင်စန်းညွန့်မှာ ယခင် ဆရာဝန်ညွန့်ကြားထားသော ဆေးများ လုံးဝမသောက်တော့ဘဲနှင့် အကုမလိုက် လမ်းများကို ပုံမှန်လျှောက်လာပါသည်။ ထမင်းလည်း တစ်ပန်းထန်ကျော် ကျော်စားလာသလို လှလည်းပြည့်ပြည့် ပြုံးပြုံးလေးဖြစ်လာပါသည်။

ဆေးသောက်ပြီး (၁၀) လကြာ သောအခါ မောင်စန်းညွန့်သည် လုံးဝ ကျန်းမာသွားပြီး အပြောအဆို၊ အနေ အထိုင်၊ အသွားအလာမှာ လူကောင်း ကဲ့သို့ အထူးကောင်းမွန်သွားပေစေတော့ သည်။

သို့ဖြစ်၍ မဟာလေးကျွန်းခိဗူ အတုလအဘိုးဆရာတော်ကြီးသက်တော် (၁၀၈) နှစ်ပြည့်ပြီး ပျံလွန်တော်မူသွားခဲ့ ပါသော်လည်း အဘိုးဆရာတော်ကြီး ထားခဲ့သောဆေးများသည် ယခုတိုင် အစွမ်းထက်နေသေးသည်ကို စာရေးသူ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသော ကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်တို့အနေဖြင့် လည်း ကျန်းမာရေးကြောင့် မိမိတို့မှာ အခက်အခဲကုမ္မာများစွာ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ နေခဲ့ကြရပါလျှင် စာရေးသူဖော်ပြထား သည့် ဖုန်းနံပါတ်များအတိုင်း ဆက်သွယ် ၍ ဆေးများတောင်းယူရနိုင်ကြပါစေရန် နှင့် သံတွဲဝါအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာ ကြပါစေရန် စသော ကုသိုလ်စိတ်တို့ ပေါင်းကာ မေတ္တာ၊ စေတနာအပြည့်ဖြင့် စာရေးသူ၏ကိုယ်တွေ့ကြုံသည့် ဖြစ်ရပ် မှန်ကို များစွာသောပရိသတ်အပေါင်းတို့ သိရှိပါစေရန် ရေးသားတင်ပြရင်း အကြံ ပြုလိုက်ရပါပေသည်။

ဦးကိုကိုကြီး (စစ်ရေးရေး) ကစေ (၂)။ ထူးထူး

ခံ-ကေတု အနေကလာတင်ခြင်း

■ နိဒါန်းစာစု

မျက်မှောက်ကာလ
ဆေရဝါဒ ထွန်းတားရာ
ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် လူငယ်
လူရွယ်အများစုနှင့် မိရိုး
ဖလာဗ္ဗတာသာဝင်အများ
စုတို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ရုပ်ပွား
တော်များကို အစီအရင်မျိုး
ပေါင်းစုံဖြင့် ထုလုပ်စုဆောင်း
ဝယ်ယူကိုးကွယ်ကြပေသည်။
မြတ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များအား
အသက်သွင်းပြီးမှ ကိုးကွယ်
ကောင်းသည်ဟုလည်းကောင်း၊
အသက်ဝင်မှ အကျိုးရသည်
ဟု လည်းကောင်း ယုံကြည်
ပြောဆို ဆောင်ရွက်နေကြ
သည်။ ရဟန်းတော်များ၏
အနေကလာတင်ခြင်းကို မြတ်
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်အားအသက်
သွင်းခြင်းအဖြစ် လှူဖွားမှတ်
ယူနေကြသည်။

'အနေကဇာတင်ခြင်း' ဟုသော စကားလုံးမှာ ပါဠိဝေါဟာရဖြစ်သည့် 'အနေကဇာတီ' နှင့် 'တင်ခြင်း' မြန်မာ စကားပြေကို ပေါင်းစပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဥဒါန်းဂါထာဖြစ်သည့် အနေကဇာတီသံသာရ် အစချီသည့်ဂါထာ၏ အဦးဆုံးဝေါဟာရကို ယူထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ 'အနေကဇာတီ' ပါဠိစကား၏ နောက်ဆုံးအက္ခရာ 'တီ' ကို ဥတ္တရလောပ' ဟုသည့်ဘာသာဗေဒနည်းအရ ချေဖျက်၍ အနေကဇာတီသာယူကာ မြန်မာမှုပြုထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တင်ခြင်းမှာ တင်မြောက်ခြင်း(ဝါ)ပူဇော်ခြင်းဟုအနက်ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ အနေကဇာတီသံသာရ်အစချီသည့် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဥဒါန်းဂါထာတော်ကိုရွတ်ဆိုကာ ဘုရားအဖြစ်သို့ အသိအမှတ်ပြုတင်မြောက်ပူဇော်ခြင်းကို အနေကဇာတင်ခြင်းဟု ပြောကြားခေါ်ဆိုနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သက်တော် (၂၉) နှစ်တွင် တောထွက်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ဒုက္ကရစရိယာကို (၆) နှစ်တိုင်တိုင် အရိုးပေါ်အရေထင်ကျင့်တော်မူပြီးနောက်မှ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် အသင်္ချေယုနစ်ပေါင်း များစွာပင် ပါရမီတော် (၁၀) ပါးတို့ကို ဖြည့်ဆည်းကျင့်ကြံလျက် ကြီးပမ်းအားထုတ်လာရသည်။ အစိကပန်းတိုင်မှာ သဗ္ဗာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ရှိရေးပင်ဖြစ်ပါသည်။ သဗ္ဗာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသောအခါ ဆန္ဒပြီးမြောက်တော်မူသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှစ်သက်ခြင်း (ဥဒါန်) ပီတိအဟုန်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာအပ်သော ရှေးဦးပထမကျူးရင့်တော်မူခဲ့ရသည့် ဥဒါန်းဂါထာတော်မှာ အနေကဇာတီသံသာရ် အစချီသည့် ဂါထာတော်နှစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

■ မြတ်ဗုဒ္ဓ ပထမဦးစွာ ကျူးရင့်ခဲ့သည့် ဂါထာနှစ်ပုဒ်

၁။ အနေကဇာတီသံသာရ် သန္တာဝိသံ အနိဇ္ဈိသံ။ ဂဟကာရံ ဂဝေသန္တော၊ ဒုက္ခာ ဇာတိ ပုနပ္ပုနံ။ ။

မြန်မာပြန်

အဖန်တလဲလဲပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ဆင်းရဲမြင့်မြင့်၏။ ထို့ကြောင့် ခန္ဓာအိမ်ကို အကြိမ်များစွာဆောက်လုပ်လာသော တဏှာယောက္ခိယလက်သမားကို ဉာဏ်ဖြင့်မေ့၍ ရှာဖွေရသော ငါသည် သင့်ကိုမြင်နိုင် ဉာဏ်မဏ္ဍိုင်ကို မပိုင်ရ

သေးသောကြောင့်သာလျှင် ဘဝများစွာ သံသရာပတ်လုံးကျင်လည်ပြေးသွားခဲ့ရ၏။

၂။ ဂဟကာရက ဒိဋ္ဌောသိ၊ ပုန ဂေတံ နကာဟသိ။ သဗ္ဗာ ဖော ဖာသုကာ ဘဂ္ဂါ ဂဟက္ခန္ဓံ ဝိသင်္ခတံ။ ဝိသင်္ခါရဂတံ စိတ္တံ၊ တဏှာနံ ဒယ မဇ္ဈဂါ။

မြန်မာပြန်

ဟယ်... တဏှာယောက္ခိယလက်သမား ပညာစက္ခုသဗ္ဗညုဖြင့် သင့်ကို ယခု ငါမြင်ရပြီးသောသူဖြစ်ပြီ။ အတ္တဘောတည်းဟူသော ခန္ဓာအိမ်ကို သင်သည် တစ်ဖန်မပြုရတော့အံ့။ သင်၏ ခပ်သိမ်းကုန်သော ကိလေသာတည်းဟူသော အခြင်တို့ကိုဖျက်အပ်ကုန်ပြီ။ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အိမ်အတွတ်ကို ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ။ ငါ၏စိတ်သည် ပြုပြင်စီရင်ခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်သို့ အာရုံပြုသောအားဖြင့်ရောက်ပြီ။ တဏှာတို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ငါရောက်ပြီ။ ။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ကိုယ်စား ရုပ်တုတော်၊ စေတီတော်၊ ပုထိုးတော်တို့ကို အနေကဇာတင်ရာ၌ အထက်ပါဥဒါန်းနှစ်ဂါထာကို ဦးစွာရွတ်ဆိုကြသည်မှာ သက်တော်ထင်ရှား မြတ်ဘုရားသည် ကိလေကုန်ခန်း၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ရှိပြီး သံသရာ၌ကျင်လည်ခြင်းမရှိတော့ပြီဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်းကျူးရင့်သကဲ့သို့ပင် ဆင်းတုတော်၊ စေတီတော်၊ ပုထိုးတော်သည်လည်း ဘုရားစင်စစ်ဇနကာဖြစ်သို့ရောက်ပြီဟူ၍ ကြေညာသည့်သဘောဖြင့် ဤဥဒါန်းနှစ်ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာ မင်းဘုရင်တို့အား မင်းအဖြစ် ရာဇဝိသေကာဘိသိက်တော်သွန်းလောင်းချီးမြှောက်သကဲ့သို့ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ကိုယ်စားတော်ဖြစ်သည့် ဆင်းတုတော်၊ ရုပ်ပွားတော်၊ စေတီတော်၊ ပုထိုးတော်တို့ကိုလည်း ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးဖြစ်ကြောင်း ဗုဒ္ဓဘိသေကမင်္ဂလာကို ဆင်ယင်ကျင်းပပူဇော်သဏ္ဍာရပြုကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

■ မင်္ဂလာစာပု

ဒုဒ္ဓကပါဠိပါဠိတော် မင်္ဂလာသုတံ နိဒါန်းလာ 'ဗဟုဒေဝါမနုဿာစ၊ မင်္ဂလာနိ အစိန္တယံ၊ အကန်မာနာသောတ္တာနံ၊ ဗြဟ္မာ မင်္ဂလာမုတ္တမံ' မှာ - ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ နတ်လူများစွာတို့သည်

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုလိုချင်တောင့်တကြကုန်လျက် မင်္ဂလာ၏ အနိပ္ပာယ်ကို တွေးကြံ၊ စဉ်းစား၊ အငြင်းပွားလာကြသည်မှာ (၁၂) နှစ်တိုင်တိုင် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ ဘုရား။ သို့ရာတွင် မင်္ဂလာ၏သဘောအချက်ကို အရိပ်အမြက်ပင် မရိပ်မိကြပါကုန်။ သို့ပါသောကြောင့် ယင်းမင်္ဂလာ၏ အနိပ္ပာယ်ကို အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ဖော်ဟောကြားတော်မူပါဘုရား။

ဟူ၍ နတ်သားတစ်ပါး (သိကြားမင်း) မှ မြတ်ဗုဒ္ဓအား နှိုသေစွာလျှောက်ထားလှဲခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်ဗုဒ္ဓမှ - 'အသေဝနာစ ဗာလာနံ အစချီသော (၃၈) ဖြာမင်္ဂလာတရားတော်ကို လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့အတွက် ကြီးပွားချမ်းသာသောကြောင့် နည်းလမ်းကောင်းအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ဟောဖော်ညွှန်ပြတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမင်္ဂလာသုတံလာ 'မင်္ဂလာ'ပုဒ်ကို ရှေးအစဉ်အလာ သဒ္ဒါဆရာတို့က - 'မင်္ဂလီ' ဣဋ္ဌဝိပါကာဒီဝေတီတီမင်္ဂလံ - အကြွင်းတို့စုပေါင်း၊ အကြောင်းရင်းဥသံ အလုံးစုံသည်၊ ကောင်းသော အာရုံကိုသိမ်းခြုံ၍ လွှမ်းထံကျက်သုရေ ထိန်ဝေမောက်ဖြိုး၊ အလိုရှိအပ်သော အကျိုးကို တစ်နေ့တခြား၊ ဒီရေအလားကဲ့သို့ မြင့်မားတိုးတက်စေတတ်၏။ ထိုသို့ ကျက်သရေဖွံ့ဖြိုးစည်းစိမ်တို့ကား အမျိုးမျိုးမြင့်မားစေတတ်သော သတ္တိကြောင့်၊ ထိုထိုကိစ္စဟူသမျှသည် မင်္ဂလံ - မင်္ဂလာမည်၏ဟု လည်းကောင်း၊

'မင်္ဂပါပ' လုနာတိ ဆိန္ဒတီတိမင်္ဂလံ - အကြင်ဆောင်ရွက်သမျှ ပြုလုပ်ကုန်ထက်စွာဟူသမျှသည်၊ မင်္ဂပါပ - မကောင်းအာရုံအဖုံဖုံအသွယ်သွယ်ကို၊ လုနာတိ ဆိန္ဒတီ - အကြွင်းအကုန်မရှိ တိခန့်ပြတ်အောင် ဖြတ်တောက်ပစ်တတ်၏။ ဣတိ တသ္မာ - ထိုသို့မကောင်းသော အာရုံဟူသမျှကို လက်စမကျန်အောင် ဖြတ်တောက်ပစ်တတ်သော သတ္တိကြောင့် တထိုထိုကိစ္စအဝဝသည်၊ မင်္ဂလံ - မင်္ဂလာမည်၏ ဟူ၍ ဗျူဟာနှင့်ကိုက်ညီအောင် အလိုက်သင့် ဖွင့်ဆိုပြခဲ့ကြကုန်သည်။

ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာ၏အနက်ကား ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်းဟူသမျှဆောင်လျက် မကောင်းအာရုံ၊ မကောင်းစကား၊ မကောင်းသော အပြုအမူဟူသမျှကို အကြွင်းမဲ့ဖြတ်တောက်ပစ်ခြင်းနက်စွာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဂင်္ဂကားနှင့်အညီ လောကီမင်္ဂလာ (၂) ပါးနှင့်

ကြကုန်
တွေး
ကြသည်
ပိုင်ခဲ့ပါပြီ
သဘော
မိကြပါ
င်္ဂလာ၏
ဖွင့်ဖော်
သိကြား
လျှောက်
အစချီ
တက်ကို
ကြီးပွား
ကောင်း
တော်မူ
ပုဂ္ဂိုလ်
က -
စတီတီ
ကြောင်း
သော
သရေ
သော
ရလား
ထိုသို့
အမျိုး
ကြောင့်၊
င်္ဂလာ
င်္ဂလံ-
ပုန်ထ
ကင်း
နာတိ
နိပြတ်
ကြွတ်
အာရုံ
မြတ်
တံ-
င်္ဂလာ
အာင်
သိ။
ကား
တင်
ကား
ဒို့ကို
နက်
နင့်

ဘိသိက် (၁၂) ပါးတို့ ဆင့်ပွားဖြစ်တည်
လာပြန်တော့သည်။
ဘိသိက်ဝေါဟာရ၏ ရင်းမြစ်မှာ
အဘိသေက ဝါဠိစကားဖြစ်၏။ ဝါဠိသံ
သံ ယောင်လိုက်၍ ဝါဠိမြန်မာ၊
ဝါဠိသက်ဝေါဟာရအဖြစ် အဘိသိက်
တူ၍ ကူးပြောင်းလာသည်ဟု ဆိုသည်။
အဘိသိက်မှတစ်ဖန် အ-ကိုချိန်လုပ်၍
ဘိသက်ဟုအတိုကောက် ဝေါဟာရဖြစ်
လာရသည်။ (အဘိသေက-အဘိသိက်-
ဘိသိက်) မြန်မာပြန်အနက်ကား သွန်း
လောင်းခြင်း ဖြစ်၏။ သွန်းလောင်းရန်
ပစ္စည်းကား ရေဖြစ်၏။ ဘိသိက်ရေဖြင့်
သွန်းလောင်းခြင်းပင်တည်း။ ထိုရေကား
ပြီးမြင့်ရာကြီးမြင့်ကြောင်း အကောင်း
အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝပါရှိသည်ကိုသာ။
မန္တနန္ဒရားတို့ဖြင့်ရွတ်ဆိုမန်းမှတ်အပ်
သောရေပင် ဖြစ်သည်။ ဘိသိက်ရေဖြင့်
သွန်းလောင်းခြင်းပင်တည်း။ ထိုရေသွန်း
လောင်းခြင်းအခမ်းအနားကို မင်္ဂလာ
ချီးမြှင့်ခြင်းအဖြစ်ယူ၍ 'ဘိသိက်' ဟု
သွန်းဆို ဖော်ပြခေါ်ကြရသည်။ ကြီးမြင့်
အောင်ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်အောင်မြောက်
အောင်မြင့်မြောက်ခြင်းပြုသော မင်္ဂလာ
ကို ဘိသိက်မင်္ဂလာဟုခေါ်သည်။ ဤသည်
တို့ကား မင်္ဂလာဘိသိက်>အဘိသေက
မင်္ဂလာစကား၏ အကျဉ်းမျှ အဓိပ္ပာယ်
ရှင်းလင်းချက် ဖြစ်ပါသည်။
အင်္ဂုတ္တိန်အဋ္ဌကထာ၌ လောကီ
မင်္ဂလာ (၁၂) ပါးကို အောက်ပါအတိုင်း
ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။
■ ကေသစ္ဆေဒေါစ ပထမော၊ ဒုတိယံ
ဒေါဠကရုဏံ၊ သညာဒိန္နံ တတိယံ
၈၊ စတုတ္ထံ ရဝိန္ဒဒဿနံ၊ တမ္ဗလ
သတ္တ ကရုဏံ၊ ပဉ္စမံ၊ ကဏ္ဍဝိဇ္ဇနံ
ဆဋ္ဌမံ၊ သတ္တမံ ဝိဝါဟဉ္စာပိ၊ ပဗ္ဗဇိ
တောစအဋ္ဌမော၊ နဝမံသင်္ကန္တဉ္စပိ၊
ဒဿမံ ဗုဒ္ဓပုဇနံ၊ ဓမ္မေကာဒသပုဇ
ဉ္စ၊ သံပပုဇဒ္ဓါဒဿမံ။ ။
ပထမ-အဓိဓမ္မိပါဆံရိတ်မင်္ဂလာ
-ကေသစ္ဆေဒနမင်္ဂလာ၊
ဒုတိယ-ပုခက်တင်မင်္ဂလာ-ဒေါဠ
ကရုဏမင်္ဂလာ၊
တတိယ - ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာ-
သညာဒိန္နမင်္ဂလာ၊
စတုတ္ထ - နေနှင့်လပြမင်္ဂလာ-ရဝိန္ဒ
ဒဿနမင်္ဂလာ၊
ပဉ္စမ-ထမင်းခွဲ မင်္ဂလာ - တမ္ဗလ
သတ္တကရုဏမင်္ဂလာ၊
ဆဋ္ဌမ - ရှင်ပြုရဟန်းခံမင်္ဂလာ-
ပဗ္ဗဇိတမင်္ဂလာ၊

နဝမ-တဘထြိန်ကူးခြင်းမင်္ဂလာ-
သင်္ကန္တမင်္ဂလာ၊
ဒဿမ - မြတ်ဗုဒ္ဓအားပူဇော်ခြင်း
မင်္ဂလာ - ဗုဒ္ဓပုဇနမင်္ဂလာ၊
ကေဒဿမ-တရားတော်မြတ်အား
ပူဇော်ခြင်းမင်္ဂလာ-ရမ္မပုဇနမင်္ဂလာ၊
ဒါဒဿမ-သံယာတော်အပေါင်းအား
ပူဇော်ခြင်းမင်္ဂလာ-သံယပုဇနမင်္ဂလာ။
ဣတိ-ဤသို့အားဖြင့်၊ မင်္ဂလာနိ-
ကြီးပွားတက်တက်ခြင်းသဘောလောကီ
အရာမင်္ဂလာတို့သည်၊ ဒွါဒေသ - သင်္ချာ
ဖွဲ့လှစ် တွက်ရေစစ်သော်၊ ဤတစ်ဆယ့်
နှစ်ပါးကို ဖြစ်ကုန်သတည်းဟူ၍ အဋ္ဌ
ကထာ ဆရာအရှင် မဟာဗုဒ္ဓယောသမ
လောကီမင်္ဂလာ (၁၂) ရပ်ကို သတ်မှတ်
ပိုင်းခြား ပြဆိုတော်မူထားခဲ့ပေသည်။
မြတ်ဗုဒ္ဓအားပူဇော်ခြင်း ဗုဒ္ဓပုဇနမင်္ဂလာ
ပြုသည်ကို အနေကဇာတင်ခြင်း ဟု
ခေါ်တွင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။
■ စေတီတရ
မြတ်ဗုဒ္ဓအရှင်သည် ခရစ်တော်
မပေါ်မီ ၆ ရာစုနှစ်အတွင်းက အိန္ဒိယ
ပြည်၌ ပွင့်ထွန်းတော်မူခဲ့သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ
ဟောကြားတော်မူသောတရားတော်တို့
သည်လည်း အိန္ဒိယပြည်မှတစ်ဆင့်
သိရိလင်္ကာ၊ မြန်မာ၊ တိဗက်၊ တရုတ်၊
ဂျပန်၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ လာအို၊ ထိုင်း
သည်နိုင်ငံများသို့ ပျံ့နှံ့လာခဲ့သည်။
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအဖြေဝါဒတရားတို့
သည် ဗုဒ္ဓဘာသာပျံ့နှံ့ရာဒေသများ၌
ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုနှင့်ရောယှက်ကာ သားစဉ်
မြေးဆက် ကျင့်သုံးလျက်ရှိကြလေသည်။
ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်အဖြစ်လည်း
စေတီ၊ ပုထိုး၊ ဆင်းတု၊ ရုပ်တုကိုးကွယ်
ခြင်းအမှုကို ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁ ရာစုပိုင်း
ခန့်လောက်ပင် အိန္ဒိယ၌ ဖြစ်ထွန်းပေါ်
နေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။
စေတီ ဝေါဟာရမှာ သက္ကတ
ဘာသာ စဲဇျှ (Caitya) မှ ပါဠိဘာသာ
ဖြင့် စေတီယ၊ မြန်မာမှ စေတီ ဟူ၍
ပြောင်းရွှေ့လာသည့် ဝေါဟာရပင် ဖြစ်
သည်။ စုဆောင်းခြင်း အစုအပုံဟူသော
အဓိပ္ပာယ်ရှိလေသည်။ ပါရာမိကဏ်ပါဠိ
တော်အဋ္ဌကထာတို့တွင် အရိအသေ
အလေးအမြတ်ပြု၍ ပူဇော်ပါသော
ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အစာကျောက်
စသည်တို့ဖြင့် စီခြယ်အပ်သောကြောင့်
လည်းကောင်း စေတီမည်၏ဟု အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဆိုထားပေသည်။ ဦးဟုတ်စိန်၏ ပါဠိ-
မြန်မာအဘိဓာန်၌မူ စေတီယကို လူကို

အရိအသေပြုရာအရပ်၊ လူခပ်သိမ်းတို့
ပူဇော်ရာ စေတီ၊ ပုထိုး၊ နတ်ကုန်းဟု
အဓိပ္ပာယ်ပေးထားလေသည်။
'ပုထိုး'ဝေါဟာရမှာလည်း သက္ကတ
ဝေါဟာရ ည္ဗူပ (stupa) မှ ပါဠိဘာသာ
ဖြင့် ထူပ ဟု ဆိုသည်။ ည္ဗူပ၏ 'တ' မှ
သည် 'ထ' သို့ ပြောင်းလဲရွေ့လျောလာ
ခြင်းပင်။ အပါဒါန်အဋ္ဌကထာ၌ ယင်း
ထူပပုဒ်ကို ထပ်ယာတ်ရာသီကရိယတီတီ
ထူပေါ် ဟု ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ အစုအပုံ
ပြုအပ်သောကြောင့် ထူပ မည်၏ ဟူ၍
ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းပါဠိ ထူပမှ မြန်မာသို့
အက္ခရာဝိပရိယာယနည်းအရ ထူပ >
ပူထံ > ပုထိုး ဟူ၍ ပြောင်းလဲလာခဲ့
ကြောင်း သိရသည်။
ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာစေတီတော်တို့
၏ အမျိုးအစားများကို မဟာကလိင်
ဇောဓိဇာတ်၌ -
၁။ သာရိရိကစေတီ - ဓာတ်တော်မွေ
တော်များ၊
၂။ ဥဒ္ဓိဿကစေတီ - ကိုယ်တော်စား
ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ၊
၃။ ပရိဘောဂစေတီ - ဇောဓိပင်နှင့်
အသုံးအဆောင်များဟုလည်းကောင်း၊
သာရတ္ထဒီပနိဋ္ဌကာ၊ ဗာဟိရနိဒါနိ
ဋ္ဌိမ္မ -
၁။ ပရိဘောဂစေတီ - ဇောဓိပင်နှင့်
အသုံးအဆောင်များ၊
၂။ ဓာတုစေတီ - ဓာတ်တော်မွေတော်
များ၊
၃။ ဓမ္မစေတီ-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒစသော ဓမ္မ
က္ခန္ဓာများဟု လည်းကောင်း၊
မဇ္ဈိမနိကာယ် ဥပရိပဏ္ဏာသ အဋ္ဌ
ကထာ၌မူ -
၁။ ပရိဘောဂစေတီ - ဇောဓိပင်နှင့်
အသုံးအဆောင်များ၊
၂။ ဥဒ္ဓိဿကစေတီ - ကိုယ်တော်စား
ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ၊
၃။ ဓာတုစေတီ- ဓာတ်တော်မွေတော်
များ၊
၄။ ဓမ္မစေတီ - ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ စသော
ဓမ္မက္ခန္ဓာများဟု လည်းကောင်း၊
၅။ ပါဒစေတီ - မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့်ရဟန္တာတို့၏
ခြေတော်ရာများဟူ၍လည်းကောင်း
ဖော်ပြထားပေသည်။
အချုပ်အားဖြင့် သဘောတရားကို
စုပေါင်း၍ ရေတွက်သော် -
၁။ ဓာတုစေတီ (သာရိရိကစေတီ)
ဓာတ်တော်မွေတော်များ၊
၂။ ဓမ္မစေတီ - မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရားသ
နာတော်မွေက္ခန္ဓာများ

၃။ ဥဒ္ဓိဿစေတီ (ဥဒ္ဓိဿကစေတီ) - မြတ်ဗုဒ္ဓကိုယ်စားရုပ်ပွားတော်များ၊
၄။ ပရိဘောဂစေတီ - ရတနာသုံးရုပ်
၏အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများဟူ၍
ထေရဝါဒမြန်မာတို့ မှတ်ယူကုံးကွယ်
နေကြပါသည်။

စေတီဘုရားတည်ထားကုံးကွယ်
ခြင်းစလေ့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓပွင့်ထွန်းတော်
မမူမီ ရှေးကမ္ဘာအသင်္ချေကပင်ရှိခဲ့သည်။
အပါဒါနိပါဠိတော် ပုလိန္ဒပဒကမထေရ်
၏အပါဒါနိန္ဒာ လွန်ခဲ့သောကမ္ဘာတစ်သိန်း
က ဒေဝထရသေ့သည် အခြံအရံထပည့်
များနှင့် ဟိမဝန္တာတောင်၌ နေထိုင်စဉ်
သဲများကိုစေတီပြု၍ ဘုရား၏ဂုဏ်တော်
ကိုအသုံးပြုပြီး ပန်းများကိုပူဇော်ခဲ့သည်
ဟု ဖွင့်ဆိုထားပေသည်။

ပုလိန္ဒထုဝိယအလောင်း နာရဒ
ရသေ့သည် လူအားလုံးမှ ၎င်းအားပူဇော်
နေကြသည်ကို ငါ့မှာ ဆုံးမမည်သူမရှိ၊
ပူဇော်ကိုးကွယ်မှုဖြစ်နေခြင်းဖြင့် ငါ့အား
အကျိုးမရှိ၊ ပူဇော်ထိုက်မည့်ဆရာကိုနာ
မည်ဟု စဉ်းစားမိပြီး ကျောင်းသခံမီး
အနီးရှိ အပရိတမြစ်ငယ်၌ သံဝဲစေတီကို
တည်ထားကုံးကွယ်၏။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်
မူပြီးသောဘုရားရှင်တို့သည် သံဝဲစေတီ
ကိုသုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စေတီနိမိတ်ကို
အာရုံယူကာ ရွှေဆည်းလည်းတို့ဖြင့်
ပူဇော်လေသည်ဟု ရေးသားထားသည်။

ဒီပင်္ကရာဘုရားမှစ၍ ကဿပ
ဘုရားရှင်အထိ (၂၄) ဆူသောဘုရားရှင်
တို့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံစင်သောအခါ ဓာတ်
တော်များကို စေတီတည်ထားကုံးကွယ်
ကြကြောင်း ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်တွင် မြတ်ဗုဒ္ဓ
ကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားထားခဲ့ပေ
သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓအလောင်းအလျာသိဒ္ဓတ္ထ
မင်းသားသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၉၇ ခု၊
ဝါဆိုလ (ခရစ်တော်မပေါ်မီ ဆဋ္ဌမရာစ
နှစ်) က တောထွက်တော်မူရာ ဆံတော်
ကိုပယ်သောအခါ၌ သိကြားမင်းသည်
တစ်ယူဇနာရှိသော ရတနာရောင်မောင်း၊
မြတ်သောပန်းထောင်းဖြင့် ဆံတော်ကို
မကိုင်းနှင့်တကွ ခံယူတော်မူ၍ မိမိစံရာ
တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ရတနာခုနှစ်ပါး
ဖြင့် မွမ်းမံစီခြယ်အပ်သော သုံးယူဇနာ
ဉာဏ်တော်အမြင့်ရှိသည့်ဓဋ္ဌာမဏိ (ဓဋ္ဌာ
မုနိ) စေတီတော်ကိုတည်ကာ ဌာပနာ
သွင်း၍ ကုံးကွယ်ထားသည်။

အလားတူ ယဋိကရမြေဟွာကြီး
ကလည်း မြတ်ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၏ဝတ်ယူ
တော်ကိုဆောင်ယူတော်မူ၍ ဗြဟ္မာပြည်

၌ ဆံယူဇနာရှိသော ဓုဒ္ဓစေတီ
(ဒုဿမုနိ) တော်ကို တည်ထားကုံးကွယ်
ပူဇော်ထားသည့်ဟူ၍ ဗုဒ္ဓဝံသအဋ္ဌ
ကထာပါဠိတော်၌ ရေးသားဖော်ပြထား
ပေသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ရာဇာယတန
သတ္တာဟ၌စံနေတော်မူစဉ် တပုဿနှင့်
ဘလိက ကုန်သည်ညီနောင်တို့အား
ဆံတော်မြတ် (၈) ဆုကို ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့
သည်။ ကုန်သည်ညီနောင်တို့သည်
ထိုဆံတော် (၈) ဆုကို ဆောင်ယူတော်
မူ၍ ပေါက္ကရဝတီမြို့ (ယခု ရန်ကုန်မြို့)
သို့ ရောက်သည့်အခါ စေတီတည်ထား
ကုံးကွယ်ခဲ့ကြရာ ယခု လေးဆူစေတီပုံ
ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ကမ္ဘာအံ့ချီး
ဖွယ်အဖြစ် ဖြစ်မြင်ပူဇော်နေကြပေသည်။

■ မဟေသရနတ်မင်းတုတော်စာစု

ဟိမဝန္တာ မဟာမြိုင် တောဂနိင်
အတွင်းရှိ မဒ္ဒနာဂီရိတောင်ထွတ်တွင်
အလွန်တန်ခိုးကြီး၍ နတ်သက်အရှည်
ကြာဆုံးသော မဟေသရနတ်မင်းကြီး
သည် နတ်ပရိသတ်အခြေအရံများစွာဖြင့်
နေထိုင်လေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓမှ မဟာဝန်
တော်ကြီး၌ စကြဝဠာတိုက်တစ်သောင်း
မှ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့အား မဟာ
သမယသုတ္တန်ကို ဟောကြားတော်မူ
သည်။ မဟေသရနတ်မင်းကြီး၏ အခြေ
အရံနတ်အများပင် တရားနာသွားကြ
သည်။ မဟေသရနတ်မင်းကြီးသည် ၎င်း
၏အခြေအရံနတ်များက ၎င်းအနားမှ
စွန့်ခွာ၍ မြတ်ဗုဒ္ဓထံပါး တရားနာသွား
ကြသည်ကို မနာလိုဖြစ်ကာ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏
တရားပွဲပျက်အောင် နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး
လေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရားပွဲမှာ မပျက်
သည့်အပြင် ရှစ်သောင်းလေးထောင်
ကုန်သော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ တရားရသွား
ကြသည်။

မဟေသရနတ်မင်းကြီးသည်ကား
မြတ်ဗုဒ္ဓအပေါ် အပြိုးထားကာ တန်ခိုး
ပြိုင်ပြီး အနိုင်ယူမည်ဟု စိတ်ကူးဖြင့်
အခွင့်ထူးကို ချောင်းနေခဲ့တော့သည်။
မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ဟိမဝန္တာအတွင်းရှိ နံသာ
တော၌ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးတော်
မူစဉ် မဟေသရနတ်မင်းကြီးရောက်လာ
ပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓအား တန်ခိုးပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်
တော့သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် သာသနာ
တော်အတွက် အကျိုးများစွာဖြစ်မည်ကို
သိမြင်တော်မူသည့်အလျောက် မဟေသရ
နတ်မင်းကြီးအလိုကျ ကိုယ်ကိုဝှက်တမ်း
ဖြင့်ကြရန် လိုက်လျောသဘောတူလိုက်

သည်။
မဟေသရနတ်မင်းကြီးက ဦးစွာ
ပထမ ၎င်း၏တန်ခိုးကြီးပြိုင်ဖြင့် အသု
တစ်ရာနက်လှသည့် မြေထုအတွင်းသို့
ယင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ပရမာအာဏာမြူ
ပမာဏခန့် ဖန်ဆင်း၍ သက်ဆင်းပုန်း
ကွယ်နေလေသည်။ အနိုင်မဲ့ အတုမဲ့၊
တုန်းတော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်
တော်အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်အနန္တဖြစ်
တော်မူမိသောမြတ်ဗုဒ္ဓရှင်သည် တစ်ခဏ
ချင်းပင် လက်ယာလက်တော်ဖြင့်
မြေလွှာကို ထိုးဖောက်ယူငင်၍ လက်ဝဲ
လက်ဖဝါးပေါ်သို့တင်ကာ ဖော်ထုတ်
လိုက်သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်အလှည့်
တွင် မဟေသရနတ်မင်း၏မျက်စိနှစ်ဖက်
အကြား၌ ပရမာအာဏာမြူအမှုန်ငယ်မျှ
ကိုယ်ကိုဖန်ဆင်း၍ ပုန်းကွယ်တော်မူ
သည်။ အသံတော်ကို ကောင်းကင်ထက်
မှ ထွက်ပေါ်စေပြီး မဟေသရနတ်မင်း
အား ရှာဖွေစေ၏။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာ
တို့အနှံ့ အထက်ကောင်းကင်၊ မြေပြင်
သမုဒ္ဒရာ၊ ရေလွှာမြေအောက်၊ နဂါး၊
ဂဠုန်၊ အသူရတယ်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ
ပြည်၊ ဗြိတ္တာပြည်၊ စကြဝဠာအနှံ့ နတ်
ပြည်ခြောက်ထပ်နှင့် ဗြဟ္မာဘုံအဆုံးတိုင်
အောင် နတ်မင်းကြီးမှရှာဖွေသော်လည်း
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မသိ၊
မတွေ့၊ မမြင် အဆုံးတွင် အရှုံးပေးလိုက်
ရတော့သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓအရှင်သည် တာဝတိံသာ
နတ်ပြည်မှ လူ့ပြည်သို့ဆင်းသက်တော်မူ
ပုံမျိုးဖြင့် ရတနာခုနှစ်ပါးအတိုပြီးသော
စောင်းတန်းကိုဖန်ဆင်းကာ အတုမဲ့
အသေရေတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်
တို့၏ လက္ခဏာတော်၊ ခြောက်သွယ်
သောရောင်ခြည်တော်များ ကွန်မြူးကာ
ကိုယ်တော်ကိုထင်ရှားစွာပြတော်မူပြီးမှ
မဟေသရနတ်မင်းကြီး၏ မျက်မှောင်
နှစ်ဖက်အကြားက စကြိုလျှောက်၍
သက်ဆင်းတော်မူခဲ့လေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ
၏ အနန္တတန်ခိုးတော်နှင့် တူနှိုင်းမဲ့အသ
ရေတော်တို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် ဖူးမြင်
လိုက်ရသည့် မဟေသရနတ်မင်းကြီး
သည် မာန်ကင်း၊ မာနအလျင်းမရှိတော့
ဘဲ သရဏင်္ဂမြတ်သုံးပါးကို ရွံသေစွာခံယူ
ဆောက်တည်ပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဥပါသက
ကြီးအဖြစ် ခံယူလေတော့သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓအရှင်အပေါ် ခြည်ညို
သောသဒ္ဓါစိတ်တို့မှာ တားမြစ်နှုတ်အောင်
ယိုဖိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် မဟေ

သရနတ်မင်းကြီးက မြတ်ဗုဒ္ဓအား ၎င်း၏ တောင်အထွတ်တွင်ပင် သီတင်းသုံး စံပယ်တော်မူပါရန် တောင်းပန်လျှောက် ပြန်သည်။ လူသားတို့၏ဆွမ်းနှင့်မတန်ပါ ခြံ နတ်တို့၏ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေးခွင့်ပြုပါ ရန် ခွင့်ပန်ပြန်သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓမှ ခွင့်ပြု တော်မူခြင်းမရှိလေသော် မြတ်ဗုဒ္ဓကိုယ် စား ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို ဖန်ဆင်း တော်မူ၍ သက်ဆုံးတိုင်ကိုးကွယ်ခွင့်ပြု တော်မူပါရန် ဒုတိယမြို့လျှောက်ထား တောင်းပန်ပြန်၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓ မဟာကရု ဏာတော်မြတ်ဖြင့် ခွင့်ပြုတော်မူအပ် သည်ကြောင့် မဟေသရနတ်မင်းကြီး သည် စနာဂိတောင်ထွတ်၌ ရတနာ ဓနုစံပါးဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှစွာသော ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်း ဆောင်ကြီးကို ဖန်ဆင်းတည်ဆောက် သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓအား လှူဒါန်းပြီး ကိုယ် စားတော်ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို သက် တော်ထင်ရှား မြတ်ဘုရားကဲ့သို့ဖန်ဆင်း ၍ကိုးကွယ်ခဲ့၏။ ထိုမှစတင်၍ ရုပ်ပွား ဆင်းတုကိုးကွယ်မှု စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ သည်ဟူ၍ ထေရဝါဒဝိဂ္ဂဟတော်လာ (မေပုဂ) ခေသနာတော်နှင့် မဟာဝင် ဝတ္ထု၌ ဖော်ပြထားပေသည်။

ရုပ်ပွားတော်စာရ

မြတ်ဗုဒ္ဓ (၄) ဝါအရ ဧညေတော် ရခိုင်ပြည်သို့ ဒေသစာရိက္ခာခိုတော်မူစဉ် ခန္ဓသရိယဘုရင်၏လျှောက်ထားတောင်း ပန်မှုဖြင့် မဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော်မြတ် တို့သွန်းလုပ်ကာ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ရင်ငွေ့တော် လှံပေးခဲ့ကြောင်း သမိုင်းအထောက် အထားအရ လည်းကောင်း၊ မဟေသရ နတ်မင်းက ဖန်ဆင်းထုလုပ်ကိုးကွယ်ရာမှ စတင်ခဲ့သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ကောသ လမင်းကြီးသည် မြတ်ဗုဒ္ဓထံလျှောက်ထား တောင်းပန်၍ ခွင့်ပြုတော်မူသဖြင့် မြတ်ဗုဒ္ဓအရှင် တာဝတိံသာသို့ ကြွမြန်း နေသည့် ဝါတွင်းသုံးလ စန္ဒကူးသား ရုပ်ပွားတော်ကို ထုလုပ်ကာ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ ထားရှိကိုးကွယ်သည်။ ဝါလကင်းလူတို့ သီတင်းကျွတ်လွင် မြတ်ဗုဒ္ဓအရှင်သည် တာဝတိံသာပြည်မှ ပြန်လည်သက်ဆင်း ဇေတဝန်ကျောင်း တော်တွင်းသို့ ချင်းနင်းမိသည်နှင့် ယင်း ရုပ်ပွားတော်သည် ချက်ချင်း မိမိနေရာမှ ထကာ မြတ်ဗုဒ္ဓအား ကြိုဆိုလေသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓမှ

“နေမြတ်ငါ့နေတော်မူပါ။ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးနောက် အသင်ရုပ်

ပွားတော်သည် လောကုတ္တရာတရား တော်ကို ဆည်းပူးကြကုန်သော အမျိုး လေးပါး သတ္တဝါများအကျိုးငှာ ငါဘုရား ကိုယ်စားဖြစ်လိမ့်မည်” ဟူ၍ ထုတ်ဖော်စကားပြောကြား တော် မူသည်။ ထိုအခါကမူ ရုပ်ပွားတော်သည် နေမြန်ရာ၌ ပကတိအတိုင်းပြန်နေ တော်မူသည်။ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာစံပယ် တော်မူနေခဲ့သည်။ ဇေတဝန်ကျောင်း မီးသင့်လောင်ပြီးနောက် ကျောင်းသစ် ပေါ်တွင် ယင်းရုပ်ပွားတော်မြတ်သည် မီးခပျက်စီးမှုမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်း ဆက်လက် စံပယ်တော်မူနေသည်ကို ဖူးမြင်ခဲ့ရကြောင်း တရုတ်ရဟန်းတော် အရှင်ဖာတိယန်၏မုတ်တမ်း၌ နေသား မုတ်တင်ခဲ့သည်ကိုတွေ့ကြရ၏။ တစ်ဖန် မြတ်ဗုဒ္ဓအရှင်သည် တာဝတိံသာ၌ အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားနေစဉ်က နိမ္မိတရုပ်ပွားတော်ဖန်ဆင်းထားခဲ့လျက် ဆွမ်းခံတော်မူသည်ဟူသော အဆိုများ အရ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ကိုယ်စားရုပ်ပွားတော် များကို ထုလုပ်ကိုးကွယ်ကောင်းသည်ဟု ယုံကြည်တိုးကွယ်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

■ အနောက်ဇာတင်စာရ

မြတ်ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံစံတော်မူပြီး နောက် တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အသီးသီးသောဓာတ် တော်တို့ကို -

- ၁။ ရာဇဂဟ
- ၂။ ဝေသာလီ
- ၃။ ကပ္ပိလ
- ၄။ အလ္လကပ္ပ
- ၅။ ရာမဂါမ
- ၆။ ဝေဌဒီပ
- ၇။ ပါဝေယျက
- ၈။ ကုသိနာရ

ဟူသော ရှစ်ပြည်ထောင်သော မင်းအပေါင်းမှ ဆောင်ကြဉ်းပင့်ယူကာ အသီးသီးစေတီတည်ထားကြလေသည်။ ဓာတ်တော်များကို ဝေဌပေးသူ ဒေါဏပုဏ္ဏားကား ဓာတ်တော်များကို မရလိုက်သဖြင့် ဓာတ်တော်ခြင်သည်ငွေ ခွက်ကိုသာယူပြီး ကုမူ မည်သော စေတီ ကိုတည်ထားလေသည်။ ဝိပုလိဝန၌နေ ကုန်သော မောဓိယမင်းတို့သည်လည်း ဓာတ်တော်များကိုဝေစဉ်က မရောက် သဖြင့် ဓာတ်တော်များကို မရလိုက်ကြ ပေ။ တေဇောဓာတ်လောင်ရာဌာနမှ စန္ဒ

နသာရမည်သော စန္ဒကူးမီးသွေးတို့ကို ဆောဇယုကြကာ မိမိတို့နေရပ်၌ အင်္ဂါရ မည်သောစေတီကိုတည်ထားကြသည်။ ထိုအခါမှစ၍ လူသားဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များ၏စေတီတော်များပေါ်ပေါက်လာ ကာ နှစ်ကာလရှည်ကြာလာသည်နှင့် အမျှ တိုးတက်များပြားလာခဲ့ပေသည်။ ဓာတ်တော်၊ မေ့တော်၊ တရားစာပေ၊ ဘုရားရှင်၏ အသုံးအဆောင်တော်တို့ကို မှ အနေကဇာတင်လေ့မရှိကြ။ ပကတိ အတိုင်းသာ ကိုးကွယ်လေ့ရှိကြသည်။ စေတီပုထိုး၊ ရုပ်ပွား၊ ဆင်းတု၊ ဓာတ်ပုံ၊ ကားချပ် စသည်ရည်စူးအပ်သောပစ္စည်း ကိုသာ အနေကဇာတင်လေ့ရှိကြသည်။ ဗုဒ္ဓါဘိသေကမင်္ဂလာကို လေးမြတ်စွာ ဆင်ယင်ကျွမ်းပလေ့ရှိကြပေ၏။ ရဟန်း သံဃာတော်များ၊ သီလဝန္တရပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့် ဝေနေယျအများတို့အား ဖိတ်ကြား ကာ သဒ္ဓါတရားဖြင့် ကုသိလိယု လှူဒါန်း ပူဇော်မှုကိုပြုလေ့ရှိကြပေသည်။ မိလိန္ဒမင်းကြီးသည် အရှင်နာဂသိန် မထေရ်အား ပရိနိဗ္ဗာန်စံစံပြီးဖြစ်သည့် မြတ်ဗုဒ္ဓအားရည်မှန်း၍ ပူဇော်သက္ကာရ ပြုခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိကြောင်း တိတိတို့ ၏ မကောင်းစကားအား ဖယ်ရှားဖြေ ကြားပေးပါရန် လျှောက်ထားသည်။ အရှင်နာဂသိန်မှစည်တီးသံဃပမာ ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေကြီး၏အပင်တို့ တည်ရာဌာနပမာဖြင့် လည်းကောင်း၊ နန္ဒဘီးလူးသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ကြီးအား ပြစ်မှားမိသောကြောင့် မြေမျိုခံရခြင်းပမာများဖြင့် - “မင်းမြတ်၊ မြတ်ဗုဒ္ဓအရှင်သည် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အရဟတ္တဖိုလ်၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်တော်တို့ဖြင့် မွမ်းထုံ အပ်သော ဓာတ်တော်ရတနာတို့ကို လည်းကောင်း၊ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ ဟူသော သာသနာတော်ကို လည်းကောင်း ကိုယ်တော်စားထားတော်မူခဲ့၍ အနုပါဒိ သေသနိဗ္ဗာန်စံစံဓာတ်မူခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓအရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံစံသွားသော် လည်း လှ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရရှိခြင်းအကျိုးသွား ကား၊ မပြတ်တောက်သွားချေ။ စည်းစိမ် ချမ်းသာကိုရလိုသူတို့သည် ဓာတ်တော် ရတနာကိုပူဇော်၍ လည်းကောင်း၊ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာသုံးပြုသောဒေသနာ တော်တို့၏ အဆုံးအမကို လိုက်နာ တင်သုံးလျက် လှ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန် သော ချမ်းသာကို ရရှိကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသော

ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ခြင်းသည် အကျိုး ရှိသည်သာတည်း။

ဟူ၍ မြေကြားတော်မူခဲ့ပေသည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာမြတ်ရတနာသုံးပါး အား အကြောင်းပြု၍ ကောင်းမှုပြုကြ ရာတွင် ဉာဏ်ပညာဦးစီး၍ မြတ်တော်သည် နှင့်အမျှ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကြမည် သာ အမှန်ဖြစ်ပေတော့သည်။

■ အနေကဇာတင်အစီအရင်

အနေကဇာတင်ပုံကား အလှူရှင် ဘုရားဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့သည် ဆင်းပွားတော်အား ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ နံ့သာ၊ ဆီမီး၊ ထီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ မုလေးပွား စသည် လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ကနဦး လှူဒါန်းပူဇော်ကြသည်။ ပင့်ဖိတ် ထားသည့်သံဃာတော်တို့ကိုလည်း ဆွမ်း စသည် လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုဖြင့်ဆက်ကပ် လှူဒါန်းပူဇော်ကြသည်။ အများအားဖြင့် နံနက်အစောပိုင်းတာလတွင် ပြုဖွယ် ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်လေ့ရှိကြပေ သည်။

ထို့နောက် သံဃာတော်များသည် ပန်း၊ နံ့သာ၊ ထီး စသည်တို့ ကိုင်ဆောင် လျက် အနေကဇာတင်မည့် ရုပ်ပွားတော် ကို ဝန်းရံကာ လက်အုပ်ချိမ်း ဆောင် ကြောင်တိုင်အနေအထားမျိုးဖြင့် အနေ ကဇာတင်သံသာရံ အစချီသည့် ဂါထာ တော်တို့ကို ရွတ်ဆိုကြလေသည်။ မြတ် ဗုဒ္ဓသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော် မူပြီး ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီဗောဓိပင်ရင်း၌ စံနေတော်မူစဉ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အပြန် ပြန်အလှန်လှန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူ သည်ဖြစ်၍ သံဃာတော်များမှလည်း ဥဒါန်းနှစ်ဂါထာကိုရွတ်ဆိုပြီးသည့်အခါ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုရွတ်ဆိုကြပေသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အရဟတ္တဖိုလ်ချမ်းသာကို ခံစားလျက် သမာပတ်မထတော်မူသည့်အခါ ညဉ့် ဦးပိုင်း၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလံပဋိလံ အဖြစ်အပျက်အားဖြင့် ပြန်ဆင်ခြင်တော် မူပြီး ဝမ်းသာဝမ်းမြောက်စကားအားဖြင့် အောက်ပါဂါထာကို ဥဒါန်းကျူးရင့်တော် မူပြန်သည်။

ဥဒါန်း-၁

ယဒါဟဝေပါတု၊ ဘဝန္တိဓမ္မာ၊
အာတာပိနော၊ စာယတော
ဗြဟ္မဏဿ၊ အထဿကခါ၊
ဝစယန္တိသဗ္ဗာ၊ ယတော ပဇာ
နာတိ၊ သံယောတု မုပ္ပန္တိ။

မြန်မာပြန်

ကံလေသာကံပုပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသော၊ မကောင်းမှုကိုရွံ့မြှိုက်တတ် သော၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန္တာအား၊ ဗောဓိပက္ခိယတရားသုံးဆယ့် နှစ်ပါးတို့သည် အကြင်အခါ၌ စင်စစ် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ အကြောင်းနှင့်တကွဖြစ်သော ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်တရားကို အများအားဖြင့် သိမြင်သောကြောင့် ထိုရဟန္တာအား ယုံမှားခြင်းအားလုံးတို့သည် ပျောက်ကွယ် ကုန်၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် သန်းခေါင်ယံကာလ ၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလံပဋိလံအဖြစ် အပျက်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင် တော်မူသည်။ ထိုသို့ ဆင်ခြင်တော်မူပြီး နောက် ဝမ်းမြောက်တော်မူသဖြင့် ဒုတိယဂါထာကို ကျူးရင့်တော်မူပြန်ပါ သည်။

ဥဒါန်း-၂

ယဒါဟဝေ ပါတု ဘဝန္တိဓမ္မာ၊
အာတာပိနော၊ စာယတော
ဗြဟ္မဏဿ၊ အထဿကခါ၊
ဝစယန္တိသဗ္ဗာ၊ ယတော ခယံ
ပစ္စယာနံ အဝေဒိ။ ။

မြန်မာပြန်

ကံလေသာကံပုပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသော၊ မကောင်းမှုကိုရွံ့မြှိုက်တတ် သော၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန္တာအား၊ ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့သည်၊ အကြင်အခါ၌ စင်စစ်ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ၌ (အဝိစ္စစသော) အကြောင်းတရားတို့ ၏ကုန်ရာနိဗ္ဗာန်ကိုသိသောကြောင့် ထို ရဟန္တာအား ယုံမှားခြင်းအားလုံးတို့သည် ကင်းပျောက်ကုန်၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် မိုးသောက်ယံပတ် လုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုပင် အနုလံပဋိလံ အဖြစ်အပျက်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းဆင် ခြင်တော်မူပြန်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလံပဋိလံအားဖြင့်ဆင်ခြင်တော်မူပြီး နောက် ဝမ်းမြောက်တော်မူပြန်သည့် အလျောက် တတိယဥဒါန်းဂါထာကို ကျူးရင့်တော်မူပြန်ပါသည်။

ဥဒါန်း-၃

ယဒါ ဟဝေ ပါတု ဘဝန္တိဓမ္မာ၊
အာတာပိနော၊ စာယတော
ဗြဟ္မဏဿ၊ ဝိဓုပယံ တိဋ္ဌတိ

မာရသေနံ၊ သူရိယောဝ ဩဘာ သယ မန္တလိက္ခန္တိ။

မြန်မာပြန်

ကံလေသာကံ ပုပန်စေတတ် သော လုံ့လရှိသော၊ မကောင်းမှုကိုရွံ့မြှိုက် တတ်သော၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီး သောရဟန္တာအား၊ ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့သည် အကြင်အခါ၌ စင်စစ်ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ကောင်းကင်ကို တောက်ပစေသော နေမင်းသည် (အမှိုက်တိုက်ကို ဖျက်ဆီး လျက်) တည်နေသကဲ့သို့ (ထိုရဟန္တာ သည်) မာရစစ်သည်ကို ဖျက်ဆီးလျက် တည်နေ၏။

ဤသို့ ဥဒါန်းဂါထာတော်သုံးပုဒ် ကို သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကိုရတော် မူပြီးသော မြတ်ဗုဒ္ဓအရှင်မှ ရွတ်ဆိုတော် မူသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓရုပ်တု၊ စေတီတို့ အနေ ကဇာတင်ရာ၌လည်း ဤဥဒါန်းဂါထာ သုံးပုဒ်ကို ထည့်သွင်းရွတ်ဆိုပေးကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုဥဒါန်းဂါထာသုံးပုဒ်ကို ရွတ်ဆို ပြီးနောက် ပုဗ္ဗဏှာသုတ်တွင် ပါရှိသော 'ဇယန္တောဗောဓိရာမူလေ စသော အဘိ သေတဂါထာများ၊ ဆုတောင်းပတ္ထနာ ဂါထာများကို ရွတ်ဆိုကြပါသည်။ 'ဇယောဟိ ဗုဒ္ဓဿ သိရိမတော အယံ' စသော နဂါး၊ ဂဠုန်၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြွေးကြော်သော ဒုဋ္ဌေါသနဂါထာများကိုလည်း ရွတ်ဆို သရဇ္ဈာယ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် သုနက္ခတ္တံ သမင်္ဂလံ စသည့် အာသိသဂါထာများ ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြပါသည်။

ဤသို့ သံဃာတော်များ စုပေါင်း ရွတ်ဆို အနေကဇာတင် ဆင်ယင်ပြီး သော် သံဃာတစ်ပါးပါးမှ အမွှေးနံ့သာ ရည်ထည့်ထားသည့်ဖလားကိုကိုင်ကာ သပြေခက်တို့ကို အမွှေးနံ့သာရည်တွင် နှစ်ပြီး ဆင်းတုတော်၊ ရုပ်တုတော်၊ စေတီ တော်၊ ပုံတော်၏အထက်မှ 'ဇယန္တော ဗောဓိယာမူလေ' စသော ဗုဒ္ဓဘိသေက ဂါထာကိုရွတ်ဆိုလျက် အမွှေးနံ့သာ ရည်ပတ်ဖျန်းကာ ဗုဒ္ဓအဘိသိက်သွန်း လောင်းကြပါသည်။

အချို့သော အရပ်ဒေသတို့၌ အလှူရှင်သည် သံဃာတော်များ ဂါထာများကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ခြင်း မရွှေ့ ငွေ စသည်ရတနာများအားလုံး ပေး ကြီးတစ်လုံးထဲ၌ထည့်ထား အသင့် ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် သံဃာတော်

အနောက်ဆုံးတော်မူသည့် အနေကဇာတ်
သံသရာ၊ အစချီသည့် ဂါထာနှစ်ပုဒ်ဆုံး
အလွတ်ယူချထားသည့် ဖလားကြီး
အလုံးထဲသို့ ကိုင်ထားသည့်ဖလားထဲမှ
အလွတ်ယူချထားသည့်ရတနာများ သွန်းလောင်း
ထည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ရှုတ်
ဆွဲအဆုံးတွင်လည်း ယခင်ဖလားကြီး
ထဲသို့ တစ်ဖန်ပြန်သွန်းလောင်းထည့်ကြ
ပြန်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် နှစ်ကြိမ်၊ သုံး
ကြိမ်မှ ကိုးကြိမ်အထိ အလိုရှိသလောက်
ရှုတ်ဆွဲ၍ ပြန်ကာလွန်ကာသွန်းလောင်း
ထည့်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ လာဘ်လာဘများ
တိုးတက်ကြီးပွားအကျိုးများရကြသည်
ထို ယုံကြည်ကာ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိကြပါ
သည်။

အနေကဇာတ်တင်ပွဲအတွက် မြေစာ
မြက်၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ မုလေးပွား၊ ထီး
ယပ်၊ သာသနာ့အလံ၊ အောင်သပြေ
ပန်း၊ ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ကို အလှူ
ရန်မှ ကြိုတင်စီမံပြုလုပ်ထားကြရလေ့ရှိ
ပါသည်။

■ မြေစာမြက်

ကမ္ဘာကြီးအား မီး၊ လေ၊ ခရုတို့က
အက်ဆီးပြီးနောက် ရေများအနယ်ထိုင်၍
ဦးစွာ ကမ္ဘာမြေလွှာစတင်ပေါ်ထွန်းလာ
ရာ၌ မြေလွှာပေါ်တွင် ဦးစွာပေါက်
သောအပင်မှာ မြေစာမြက်ပင်ဖြစ်သည်
ထို လည်းကောင်း၊ ဘုရားအလောင်း
တော် ဗောဓိပင်သို့ ကြံချီလာရာလမ်း၌
သောတ္တိယမြက်ရိတ်သမားမှ မြက်ရစ်
ဆုပ်လှူလိုက်သည်။ ထိုမြက်ရစ်ဆုပ်ကို
ဘောဓိပင်ခြေတွင် ဘုရားအလောင်းမှ
ပြန်ခင်းလိုက်သည့်အခါ ထိုင်ရန်ရွှေပလ္လင်
ဖြစ်သွားသည်ကို အထိမ်းအမှတ်ပြု၍
မြေစာမြက်အား ထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

■ တံခွန်

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏စက်တော်ရာတွင် တံခွန်
အမှတ်လက္ခဏာပါသည်ကိုလည်းကောင်း၊
မာရ်နတ်သည် မာရ်စစ်သည်များစွာနှင့်
ချီတက်လာရာ၌ အလံများတလူလူလွင့်
ထူချီတက်လာသည်ကို လည်းကောင်း၊

မြတ်ဗုဒ္ဓမှ မာရ်နတ်အား -
“သင်၏ စစ်တပ်ကြီးကို

လည်းကောင်း၊ ဂီရိမေခလာဆင်နှင့်
တက္ကသောဆင်များကို လည်းကောင်း
တွေ့မြင်ရ၍ သင်အား ရဲရဲကြီးပင်စစ်ဖက်
ဖုံးသောငှာ ပါရမီဆယ်ပါး စသည့်ပညာ
အလံတံခွန်များဖြင့် သင့်ဘက်သို့မျက်နှာ
မူကာ ငါကားချီတက်ခဲ့၏”

ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ မိန့်ကြားချက်ကို
အထိမ်းအမှတ်ပြု၍လည်းကောင်း၊ မာရ်
နတ်ကို အောင်မြင်သောအခါ စကြဝဠာ
တိုက်အပေါင်းမနတ်တို့သည် အောင်လံ
တံခွန်လူလူလွင့်၍ ဝိုင်းရံပူဇော်လာ
ကြသည်ကို အထိမ်းအမှတ်ပြု၍
လည်းကောင်း၊ ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်သည့်
အခါပယ် လောကဓာတ်စံကြဝဠာတိုက်
တစ်သောင်းကိုပင် အလှဆုံးတန်ဆာ
ဆင်ပြီးဖြစ်နေသည်မှာ အရှေ့ဖျား စကြ
ဝဠာအနားရေ၌ စိုက်ထောင်အပ်သော
တံခွန်၊ ကုက္ကားတို့၏ အရောင်များသည်
အနောက်ဖျား စကြဝဠာအနားရေ၌
စိုက်လျက်တည်နေကုန်သကဲ့သို့ တောင်
ဖျားမြောက်ဖျား မြေပြင်၊ ကောင်းကင်၊
ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် စိုက်ထူသည့်
တံခွန်ကုက္ကားတို့၏ အရောင်များသည်
လည်း ဆန့်ကျင်ဘက်အနားရေတို့၌
အသီးသီးစိုက်လျက် တည်နေကြကုန်၏။
ဤသို့သောအထိမ်းအမှတ်ကိုယူ၍ တံခွန်
ကို ထည့်သွင်းပူဇော်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

■ ကုက္ကား

မာရ်နတ်သည် မြတ်ဗုဒ္ဓလောင်း
လျာအား လက်နက်များစွာဖြင့် အမိုးမိုး
ဖန်ဆင်းပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ဖြိုခွင်းရာ၌
‘သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအား ကျောက်ခဲမီးရွာ၍
မှုန့်မှုန့်ညက်ညက်ကြေစေမည်’ ဆိုကာ
ကြိုးစွာသော ကျောက်ခဲကြီးများဖြင့်
တောင်ထွတ်ကြီးပမာ အခိုးအလှံများ
ထွက်လျက် ကောင်းကင်ယံမုလိမ့်ဆင်း
လာစေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓလောင်းလျာအနီး
သို့ရောက်သော် ထိုကျောက်ခဲတို့သည်
နတ်၌ဖြစ်သော ပန်းကုံး၊ ပန်းလုံးကြီးများ
အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားကြပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓ
ထံပါး ဝင်တွားပူဇော်နေကြတော့သည်။
မာရ်နတ်ရန်ကို အောင်မြင်တော်မူပြီး
ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ရှိသည့်အခါ လူ
နတ်ပရိသတ်များစွာတို့၏ပူဇော်လာမှု၌
အချို့ကား တံခွန်၊ ကုက္ကားတို့ကိုကိုင်စွဲ
လျက်ပူဇော်လာကြသည်ဟူသောအဖြစ်
အပျက်အထိမ်းအမှတ်တို့ယူ၍ ကုက္ကား
ဟူသော ပန်းဆိုင်ကို အနေကဇာတ်ပွဲ
၌ ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

■ မုလေးပွား

မာရ်နတ်သည် ယင်း၏လက်နက်
များထဲ၌ အမှတ်စဉ်(၄)လက်နက်အဖြစ်
အသွားတစ်ဖက်၊ အသွားနှစ်ဖက်ရှိသည့်
ဓား၊ လှံ စသည့်လက်နက်အမျိုးမျိုးတို့
အား အခိုးအလှံများထွက်စေလျက် ဤ

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအား နှပ်နှပ်စဉ်းထား
၍ သေစေရေးမည် ဟု အကြံပြုလျက်
ကောင်းကင်ယံမှ ဓားလှံလက်နက်မိုးကို
ရွာချစေပြန်သည်။ ထိုလက်နက်တို့
သည် ဗောဓိပင်အနီးသို့ရောက်လျှင်ပင်
မုလေးပန်းအဖြစ်သို့ပြောင်း၍ မြတ်ဗုဒ္ဓ
ခြေတော်ရင်း၌ ပြန်ခင်းရောက်ရှိကြကုန်
သည်။ တစ်ဖန် အမှတ်စဉ် (၅) မီးကျိုးမီး
လက်နက်ကို ဖန်ဆင်းကျဖြန်ပြန်သော်
မြတ်ဗုဒ္ဓအရှင်ထံပါးအရောက်၌ မုလေး
ပန်းအသွင်ရောက်ကာ မီးလှုံခြောက်ခန်း
ကန်တော့ပန်းဖြစ်ကြကုန်၏။ မာရ်နတ်
ရန်ကို အောင်မြင်တော်မူပြီးသောအခါ
အချို့သောနတ်တို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓအား
နတ်ပန်းတို့ဖြင့်ယူဆောင်ပူဇော်ကြသည်။
ဤဖြစ်စဉ်များကို အထိမ်းအမှတ်ပြု၍
အနေကဇာတ်ပွဲ၌ မုလေးပွားကို ပန်း
အဖြစ် ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

■ ထီး

မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်သည် မာရ်နတ်
ရန်ကို မအောင်မိကပင် သပမုတိဗြဟ္မာ
မင်းက သုံးယူဇနာရှိသော ထီးဖြူကိုကိုင်
စွဲ၍ မြတ်ဗုဒ္ဓအားမိုးပေးခဲ့သည်။ မာရ်
နတ်ရန်ကို အောင်မြင်တော်မူပြီးသော
အခါ၌လည်း ယင်းထီးဖြူတော်ကြီးကို
မိုးပေးထား၏။ အပရာဇိတပလ္လင်တော်
ပေါ်ပေါက်ရာ မဟာဗောဓိပင်သည်
အရင်းမှ အဖျားတိုင်အောင် အတောင်
တစ်ရာရှိရာ ယင်းမဟာဗောဓိပင်၏
အရိပ်သည် မြရတနာထီးကြီးများမိုးကာ
ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်တည်နေသည်။ မြတ်
ဗုဒ္ဓမှ ထိုသို့အားဖြင့် ထီးကြီးများမိုးကာ
ထားလျက် သီတင်းသုံးတော်မူသည်
ဟူသော အထိမ်းအမှတ်ကြောင့် အနေ
ကဇာတ်ရာတွင် ထီးတော်ကိုထည့်
သွင်းပူဇော်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

■ ယပ်

မြတ်ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် မဟာ
ဗောဓိပင်ရင်း အပရာဇိတပလ္လင်တော်
ပေါ်၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရရှိနေတော်
မူစဉ်က သိကြားမင်းသည် ဝိဇယုတ္တခရ
သင်းကိုမှတ်၍ စကြဝဠာအတွင်းနှီးဆော်
အသိပေးခြင်းကြောင့် သုယာမနတ်မင်း
သည် သုံးဂါဝတ်ရှိသော သားမြီးယပ်ကို
ခတ်လျက် မြတ်ဗုဒ္ဓလောင်းလျာထံခစား
လာလေသည်။ သန္တုသီတနတ်မင်းက
လည်း သုံးပါးဂုတ်ရှိသည့် ပတ္တမြားယပ်
ဝန်ကိုခတ်ကာ အလောင်းတော်အနီး
ရပ်လျက် ခစားလေသည်။ ထိုအခါ
အမှတ်ကိုယူကာ အနေကဇာတ်ရာ၌

ယပ်ကိုထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

■ သာသနာ့အလံ

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် အနိမိတ္တသတ္တုဟတွင်စံနေတော်မူစဉ် နတ်ပြဟောတို့၏ ယုံမှားသံသယကို ပယ်ဖျောက်စေရန် ရေမီးအစုံအတန်ခိုးတော်ကိုပြတော်မူသည်။ တစ်ဖန် ရတနာယုရသတ္တုဟတွင်စံနေတော်မူစဉ် အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တော်ကို သုံးသပ်တော်မူပြီး အနန္တနယသပန္နပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးကို သုံးသပ်တော်မူသောအခါ အလွန်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ယင်းပီတိအဟုန်ကြောင့် ကိုယ်တော်မှ သွေးတော်များကြည်လင်လာသည်။ သွေးတော်ကြည်လင်သဖြင့် အရေတော်များလည်း ကြည်လင်လာသည်။ အရေတော်ကြည်လင်၍ ကိုယ်တော်၏အရှေ့ပိုင်းမှ အိမ်လုံးကောင်လုံးပမာဏရှိသောရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်တို့ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်မှာ -

- ၁။ နီလ - ညိုသော၊ စိမ်းသော၊ မည်းသောရောင်ခြည်တော်၊
- ၂။ ပီတ - ရွှေသော၊ ဝါသောရောင်ခြည်တော်၊
- ၃။ လောဟိတ - နီသောရောင်ခြည်တော်၊
- ၄။ သြဒါတ - ဖြူသောရောင်ခြည်တော်၊
- ၅။ မဇ္ဈိဋ - မောင်းသောနီမြေမြေရောင်ခြည်တော်၊
- ၆။ ပသာဿရ - ပြီးပြီးပြတ်ပြက်ရောင်ခြည်တော်တို့ ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်လူမျိုး ဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီစတီးလ်အောလ်ကော့သည် ၁၈၇၅ ခုနှစ်မှစ၍ သီအိုဆိုဖီအသင်းကို ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ (၇၀) ကျော်မျှ ပါဝင်လာအောင် စည်းရုံးထူထောင်ပြီး သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ဗုဒ္ဓဘာသာအင်္ဂလိပ်အသင်း ကောင်း (၃၀၀) ကျော်အတွက် ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုအမေးအဖြေစာအုပ်ကိုပြုစုထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၈၈၉ ခုနှစ်တွင် အနာဂါရိကဓမ္မပါလနှင့်အတူ ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ထေရဝါဒနှင့်မဟာယာနာနတ်ကြည်ရင်းနှီးမှုတို့တက်အောင်ဟောပြောဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ကျင်းပသော ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့အခမ်းအနားများ၊ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ပုဇွန်များ၊ အထက်ပါ ဟောပြောပွဲများ၌ သာသနာ့ဆိုင်ရာအလံလွှင့်

ထူစရာမရှိဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိပြီး ကိုလ်ဘိုကော်မတီ၏ သဘောတူညီမှုဖြင့် ဟင်နရီစတီးလ်အောလ်ကော့က ဦးဆောင်၍ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အထက်ပါ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်ကို ဒီဇိုင်းထွင်အလံပြုခဲ့သည်။ သီဟိုဠ်သာသနာပိုင်ဆရာတော် သီရိမင်္ဂလမဟာထေရ် ယံတင်ပြရာ ၁၈၈၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ကျရောက်သည့် ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ကပင် စတင်၍ ထိုအလံတော်ကို ပထမဦးစွာ လွှင့်ထူအသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် မတ်လ ၂၅ ရက်က ကနိုမြို့၌ နိုင်ငံပေါင်း (၂၀) ကျော်တက်ရောက်သည့် သီဟိုဠ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာကွန်ကရက်မှ ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ချုပ်ကို ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ချုပ်သည် ၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့မှစ၍ ထိုအလံတော်ကို သာသနာ့အလံအဖြစ် အားလုံးစုံညီသဘောတူလက်ခံကြပြီး လွှင့်ထူအသုံးပြုခဲ့ကြရာမှ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်ကို ရည်ညွှန်းသည့် ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာ့အလံတော်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓါဘိသေကအနေကဇာတင်ပွဲ၌ ဤသာသနာ့အလံတော်ကို ရောင်ခြည်တော်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထည့်သွင်း အသုံးပြုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

■ အောင်သပြေပန်း

ဇမ္ဗူဒိပ် နိမိတ်ဆောင်လာ ကမ္ဘာ့ဤကမ္ဘာ၏ လေးကျွန်းတစ်မြင်းမိုရ်တည်နေပုံတွင် ဇမ္ဗူသပြေပင်ကြီးသည် အောင်မြင်ခြင်းမင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်တည်ရှိသည်ဟု လည်းကောင်း၊ မြန်မာတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာပြောသံသကိရိယာများမှာ ဤဇမ္ဗူသပြေသီးများ မဟာသမုဒ္ဒရာအတွင်း ကြွေဆင်းသည့်အသံကိုယူ၍ ဘီထွင်

တီးခတ်သည့် မင်္ဂလာအသံဖြစ်သည်ဟု လည်းကောင်းယုံကြည်ကြ၏။ အောင်မြင်ခြင်းမင်္ဂလာကိုဆောင်ယူသည့်ပန်းအဖြစ် အောင်သပြေညွန့်တို့ကို ဗုဒ္ဓါဘိသေကအနေကဇာတင်ပွဲ၌ ထည့်သွင်းပူဇော်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (အာဆီယံသပြေ၊ သပြေကြက်အေးကိုမသုံးပါ။ သပြေကြီးခေါ် ဆောင်သပြေညွန့်ကိုသာသုံးပါသည်။)

■ ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်

အဘိသိက်သွန်းလောင်းလှူပွဲတွင် လည်းကောင်း၊ အလှူပွဲ၊ ရဟန်းခံ၊ ရှင်ပြုပွဲ ထီးတော်တင်ပွဲများ၌ အောင်မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ကို ပရိသတ်အတွင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဘိသိက်ခံပုဂ္ဂိုလ်များပေါ်သို့ လည်းကောင်း ကျဖြန့်ပစ်ပေါက်ပူဇော်ချီးမြှောက်ကြသည်။ နှောင်းအခါ အလှူမင်္ဂလာအောင်ပွဲများ၌ အလှူရှင်တို့မှ ငွေသားများပါရောယှက်ကာ ကျဖြန့်လှူဒါန်းအောင်ပွဲခံကြသည်။ ယင်းခလေ့အစွဲဖြင့် ဗုဒ္ဓါဘိသေကအနေကဇာတင်ပွဲ၌ ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်ကို ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

■ နိဂုံးစာစု

အနေကဇာတင်ခြင်းသည် မြတ်ဗုဒ္ဓအား ရည်မှန်းပူဇော်ချီးမြှောက်တော်မူခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်အား အသက်သွင်းခြင်းမဟုတ်ကြောင်းရှင်းလင်းထင်ရှားလောက်ပေပြီ။ အနေကဇာတင်ခြင်းဖြင့်လည်း မူဇော်သူတို့၌ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ရည်စူးလျက် လှူဒါန်းရသောကြောင့် ရအပ်သောအကျိုးများ၊ ရဟန်းသံဃာတော်တို့အားလှူဒါန်းပူဇော်ရခြင်းကြောင့် ရအပ်သောအကျိုးများ။ ပရိတ်တော်၊ တရားတော်များကို နာကြားရခြင်းကြောင့်ရအပ်သောအကျိုးများ။

မိတ်ဆွေညာတကာတို့အား စိတ်ကြားကျေးဇူး လှူဒါန်းရသောကြောင့်ရအပ်သောအကျိုးများကို သဒ္ဓါတရားအလျောက် ရရှိကြပေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်စားတော်မြတ် ရုပ်ပွားတော်အား မိမိတို့နေအိပ်ခန်း၊ ဂန္ဓကဋီအလား အထွတ်အမြတ် နေ့စဉ်မပြတ် ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေ၊ ဆီ၊ သစ်သီး စသည့်လှူဖွယ်များဖြင့် မပြတ်ပူဇော်ပူဇော်မြှော်အပ်သော အားပူမှုတို့သည်

အား ဆက်ကာဆက်ကာ တိုးပွား
ဆက်သော ရရှိနေကြမည် ဖြစ်ပါသည်။
ဆက်တော်ထင်ရှားဘုရားရှင်သည်ကား
စိတ်အစဉ်ပြုကြည်လင်စေခြင်းလက္ခဏာ
ဖြင့် ကုသိုလ်အဖို့သို့ပြေးဝင်ခြင်းသဘာဝ
ပေးတော့သည်တည်း။

သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပေါ်လာလတ်သော်
နိဝရဏတို့ ကင်းကွာကုန်၏။ နိဝရဏ
တစ်ကွဲခြင်းကြောင့် စိတ်သည် ကြည်လင်
သန့်ရှင်းတော့၏။ ရဟန္တာအရှင်နာဂသိန်
ထေရ်မှ မိလိန္ဒမင်းကြီးအား ဥပမာဖြင့်
မင်းပြုထားသည်မှာ စကြာဝတေးမင်းကြီး
သည် စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ ချောင်း
သယ်ကိုဖြတ်ကူးပြီးနောက် ရေသောက်
လို၍ တောင်းလေသည်။ ချောင်းအတွင်း
နို့ရေတို့မှာ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ဖြတ်ကူး
ထား၍ ရွံ့နွမ်းသဖွယ်နောက်ကျနေတော့
၏။ အခြားရေကိုရှာဖွေမရသည်ကြောင့်
မင်းချင်းတို့မှာ ထိုချောင်းရေကိုပင် ခပ်ယူ
လာကြရ၏။ ရေကိုကြည်လင်စေတတ်
သော စကြာဝတေးမင်း၏ပတ္တမြားရတနာ
ကို ရေထဲသို့ထည့်ပြီး မှော်ကြီးမှော်သေး
တို့ကင်းစင်၍ နောက်ကျိခြင်းများကွယ်
ပျောက်သွားမှ မင်းအား သောက်တော်
ရေကို ဆက်ကပ်ကြကုန်၏။

“မင်းမြတ်၊ စိတ်ကိုရေကဲ့သို့မှတ်ယူ
အပ်၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသောယောက်
မှတို့လ်ကို မင်းချင်းတို့ကဲ့သို့ မှတ်ယူအပ်
၏။ ကိလေသာတို့ကို မှော်ကြီးမှော်သေး
တို့ဟု မှတ်ယူအပ်၏။ သဒ္ဓါတရားကို
ပတ္တမြားရတနာကဲ့သို့ မှတ်ယူအပ်၏။
ပတ္တမြားရတနာကို ရေထဲသို့ထည့်ကာ
မျှဖြင့်ပင် မှော်ကြီးမှော်သေးတို့ ကင်းစင်
လာကာ နောက်ကျိခြင်းများပျောက်ကွယ်
သွားကြတိသကဲ့သို့ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပေါ်
လာလတ်သော် နိဝရဏတို့ကင်းကွာကြ
ကုန်၏။ နိဝရဏတို့ကင်းကွာသည်ဖြစ်၍
စိတ်သည် ကြည်လင်သန့်ရှင်း၏။ ဤသို့
လျှင် သဒ္ဓါသည် ကြည်လင်စေခြင်းလက္ခ
ဏာရှိပေ၏ဟူ၍ အရှင်နာဂသိန်မှမိန့်ဆို
ထားပေသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ခန္ဓာအဘိဓမ္မာကမ္မဗလ
တရားအရ ဩယလေးဖြာသံသရာကို
သဒ္ဓါတရားဖြင့်သာ ကူးသွားလွန်မြောက်
နိုင်မည်ဖြစ်ပါကြောင်း စိတ်ရင်းကောင်း
ဖြင့် စုဆောင်း ရေးသား တင်ပြအပ်ပါ
သတည်း။

■ ချမ်းမြေ့ဆရာတော်၏
အနေကတတင်အစဉ်
အနေကဇာတိသံသာရံ။

သန္ဓာဝိဿံ အနိဗ္ဗိသံ။
ဂဟကာရံ ဂဝေသန္တော၊
ဒုက္ခာဇာတိပုနပ္ပုနံ။
ဂဟကာရကဒိဋ္ဌောသိ၊
ပုန ဂေတံ န ကာဟသိ။
သဗ္ဗာဇေ ဖာသုကာ ဒာဂ္ဂါ၊
ဂဟ ကူဋံ ဝိသင်္ခတံ။
ဝိသင်္ခါရ ဂတံ စိတ္တံ၊
တဏှာနံ ခယမဇ္ဈဂါ။
အဝိဇ္ဇာပစ္စယာသင်္ခါရာ၊
သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊
ဝိညာဏပစ္စယာနာမရူပံ၊
နာမရူပပစ္စယာ သဠာယတနံ၊
သဠာယတနပစ္စယာဖဿော၊
ဖဿပစ္စယာဝေဒနာ၊
ဝေဒနာပစ္စယာတဏှာ၊
တဏှာပစ္စယာဥပါဒါနံ၊
ဥပါဒါနပစ္စယာဘဝေါ၊
ဘဝပစ္စယာဇာတိ၊
ဇာတိပစ္စယာ ဇရာ မရဏံ၊
သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿု
ပါယာသာသမ္ဘဝန္တိ။
ဧဝမေတဿကေဝလဿ
ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ သမုဒယော ဟောတိ။
(အန္တလုံ)

ယဒါဟဝေပါတုဘဝန္တိဓမ္မာ၊
အာတာပိနော ဈာယတော
ဗြာဟ္မဏဿ။
အထဿ ကင်္ခါ ဝပယန္တိ သဗ္ဗာ၊
ယတော ပဇာနာတိ သဟေတုဓမ္မံ။
အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသဝိရာဂ
နိရောဓာ၊ သင်္ခါရနိရောဓော၊
သင်္ခါရနိရောဓာ ဝိညာဏနိရော
ဓော၊ ဝိညာဏနိရောဓာ၊ နာမရူပ
နိရောဓော၊ နာမရူပနိရောဓော၊
သဠာယတနနိရောဓော၊ သဠာ
ယတနနိရောဓော၊ ဖဿနိရောဓော၊
ဖဿနိရောဓော၊ ဝေဒနာနိရော
ဓော၊ ဝေဒနာနိရောဓော၊ တဏှာ
နိရောဓော၊ တဏှာနိရောဓော၊
ဥပါဒါနနိရောဓော၊ ဥပါဒါနနိရော
ဓော၊ ဘဝနိရောဓော၊ ဘဝနိရောဓော၊
ဇာတိနိရောဓော၊ ဇာတိနိရောဓော၊
ဇရာမရဏံ သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခ
ဒေါမနဿုပါယာသာနိရုဇ္ဈန္တိ။ ဧဝ
မေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓ
ဿ နိရောဓော ဟောတိ။
(ပဋိလုံ)
ယဒါ ဟဝေ ပါတုဘဝန္တိ ဓမ္မာ၊
အာတာပိနော ဈာယတော
ဗြာဟ္မဏဿ။

အထဿ ကင်္ခါ ဝပယန္တိသဗ္ဗာ၊
ယတော ခယံ ပစ္စယာနံ အဝေဒိ။
အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊
သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊
ဝိညာဏပစ္စယာနာမရူပံ၊
နာမရူပပစ္စယာသဠာယတနံ၊
သဠာယတနပစ္စယာဖဿော၊
ဖဿပစ္စယာဝေဒနာ၊
ဝေဒနာပစ္စယာတဏှာ၊
တဏှာပစ္စယာဥပါဒါနံ၊
ဥပါဒါနပစ္စယာဘဝေါ၊
ဘဝပစ္စယာဇာတိ၊ ဇာတိပစ္စယာ
ဇရာမရဏံ၊ သောကပရိဒေဝဒုက္ခ
ဒေါမနဿုပါယာသာသမ္ဘဝန္တိ။
ဧဝမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခ
က္ခန္ဓဿ သမုဒယောဟောတိ။
အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသ ဝိရာဂ
နိရောဓာ သင်္ခါရနိရောဓော၊ သင်္ခါရ
နိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓော၊
ဝိညာဏနိရောဓာ နာမရူပနိရော
ဓော၊ နာမရူပနိရောဓာ သဠာ
ယတနနိရောဓော၊ သဠာယတန
နိရောဓော၊ ဖဿနိရောဓော၊
ဖဿနိရောဓော ဝေဒနာနိရော
ဓော၊ ဝေဒနာနိရောဓော၊ တဏှာ
နိရောဓော၊ တဏှာနိရောဓော
ဥပါဒါနနိရောဓော၊ ဥပါဒါ
နိရောဓော ဘဝနိရောဓော၊ ဘဝ
နိရောဓော ဇာတိနိရောဓော၊
ဇာတိနိရောဓော၊ ဇရာ မရဏံ
သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿု
ပါယာသာ နိရုဇ္ဈန္တိ။ ဧဝမေတဿ
ကေဝလဿ ဒုက္ခဒုက္ခန္ဓဿ
နိရောဓောဟောတိ။
ယဒါဟဝေပါတုဘဝန္တိဓမ္မာ၊
အာတာပိနော ဈာယတော
ဗြာဟ္မဏဿ။
ဝိဓူပယံ တိဋ္ဌတိမာရသေနံ၊ သူရိ
ယောဝ ဩဘာသယ ဖန္တလိက္ခံ။

ပတ္တာနံပစ္စယုဒ္ဓေသပါဋိ
ဟေတုပစ္စယော၊ အာရမ္ပဏပစ္စ
ယော၊ အဓိပတိပစ္စယော၊ အနန္တရပစ္စ
ယော၊ သမနန္တရပစ္စယော၊ သတိဇာတ
ပစ္စယော၊ အညမညပစ္စယော၊ နိဿယ
ပစ္စယော၊ ဥပနိဿယပစ္စယော၊ ပုရေ
ဇာတပစ္စယော၊ ပစ္စာဇာတပစ္စယော၊
အာသေဝနပစ္စယော၊ ကမ္မပစ္စယော၊
ဝိပါကပစ္စယော၊ အာဟာရပစ္စယော၊
ဣန္ဒြိယပစ္စယော၊ ဈာနပစ္စယော၊ မ
ပစ္စယော၊ သမ္မယုတ္တပစ္စယော၊ ဝိပုတ္တ

ပစ္စယော၊ အတ္ထိပစ္စယော၊ နတ္ထိပစ္စယော၊
ဝိဂတပစ္စယော၊ အဝိဂတပစ္စယောတိ။

ဇယန္တော ဇောဓိယာမူလေ၊
သက္ကာနံနန္ဒိဝမနော
ဧဝမေဝ ဇယောဟောတု၊
ဇယဿဇယမင်္ဂလေ။
အပရာဇိတပလ္လင်္ဂေ၊
သီသေပုထုဝိပုက္ခလေ။
အဘိသေကေသဗ္ဗဗုဒ္ဓိနံ၊
အဂ္ဂပ္ပတ္တော ပမောဒတိ။
သုနက္ခတ္တံ သုမင်္ဂလံ၊
သုပ္ပဘာတံ သုဟုဋ္ဌိတံ၊
သုခကောသုမုဟုတ္တောစ၊
သုယိဋ္ဌိဗြာဟ္မဇာရိသု။
ပဒက္ခိဏံ ကာယကမ္ပံ၊
ဝါစာကမ္ပံ ပဒက္ခိဏံ။
ပဒက္ခိဏံ မနောကမ္ပံ၊
ပဏီဓိတေ ပဒက္ခိဏေ။
ပဒက္ခိဏာနိကတ္တာန၊
လတန္တဏ္ဏေ ပဒက္ခိဏေ။
တေ အတ္ထ လဒ္ဓါသုခိတာ၊
ဝိရုဋ္ဌာ ဗုဒ္ဓသာသနော။
အရောဂါ သုခိတာဟောန္တူ။
သဟသဗ္ဗေဟိ ဉာတိတိ။

**သပ္ပရိသဝတ်ရွတ်စဉ်လာ
ပုဒ္ဓါဘိသေကအနေကဏတင်အစဉ်**

(နမောတဿ ဘဂဝတော
အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ)။
(အနေကဏတိသံသာရံ
သန္တာပိဿံ အနိဋ္ဌိသံ။
ဂဟကာရံ ဂဝေသန္တော၊
ဒုက္ခာဇာတိပုနပ္ပနံ။
ဂဟကာရကဒိဋ္ဌောသိ၊
ပုန ဂေဟံ န ကာဟသိ။
သဗ္ဗာတေ ဖာသုကာ အဂ္ဂါ၊
ဂဟ ကုဋ္ဌံ ဝိသင်္ခတံ။
ဝိသင်္ခါရ ဂတံ စိတ္တံ၊
တဏှာနံ ခယမဂ္ဂါ။)။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် (အနလို)

အဝိဇ္ဇာပစ္စယာသင်္ခါရာ၊
သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊
ဝိညာဏပစ္စယာနာမရူပံ၊
နာမရူပပစ္စယာ၊ သဋ္ဌာယတနံ၊
သဋ္ဌာယတနပစ္စယာဖဿော၊
ဖဿပစ္စယာဝေဒနာ၊
ဝေဒနာပစ္စယာတဏှာ၊
တဏှာပစ္စယာဥပါဒါနံ၊
ဥပါဒါနပစ္စယာဘဝေါ၊
ဘဝပစ္စယာဇာတိ၊
ဇာတိပစ္စယာ ဇရာ မရဏံ။

သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿ
ပါယာသာ သမ္ဘဝန္တိ၊
ဧဝမေတဿကောလဿ
ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ သမုဒယော ဟောတိ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်(ပဋိလို)

အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသဝိရာဂ
နိရောဓာ၊ သင်္ခါရနိရောဓော၊
သင်္ခါရနိရောဓာ ဝိညာဏနိရော
ဓော၊ ဝိညာဏ နိရောဓာ၊ နာမရူပ
နိရောဓော၊ နာမရူပနိရောဓာ၊
သဋ္ဌာယတနနိရောဓော၊ သဋ္ဌာ
ယတနနိရောဓော၊ ဖဿနိရောဓော၊
ဖဿနိရောဓော၊ ဝေဒနာနိရော
ဓော၊ ဝေဒနာနိရောဓော၊ တဏှာ
နိရောဓော၊ တဏှာနိရောဓော၊
ဥပါဒါနနိရောဓော၊ ဥပါဒါနနိ
ရောဓော၊ ဘဝနိရောဓော၊ ဘဝနိ
ရောဓော၊ ဇာတိနိရောဓော၊ ဇာတိ
နိရောဓော၊ ဇရာမရဏံ၊ သောက
ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခဒေါမနဿပါယာ
သာနိရုဇ္ဈန္တိ၊ ဧဝမေတဿ ကေဝ
လဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿနိရောဓော
ဟောတိ။

ယဒါဟဝေ (၃) ဂါထာ

- ၁။ ယဒါဟဝေပါတုဘဝန္တိဓမ္မာ၊
အာတာပိနော ဈာယတော
ဗြာဟ္မဏဿ။
အထဿ ကင်္ခါ ဝပယန္တိ သဗ္ဗာ၊
ယတော ပဇာနာတိ သဟေကုဓမ္မံ။
- ၂။ ယဒါ ဟဝေ ပါတုဘဝန္တိ ဓမ္မာ၊
အာတာပိနော ဈာယတော
ဗြာဟ္မဏဿ။
အထဿ ကင်္ခါ ဝပယန္တိသဗ္ဗာ၊
ယတော ခယံ ပစ္စယာနံ အဝေဒံ။
- ၃။ ယဒါဟဝေပါတုဘဝန္တိဓမ္မာ၊
အာတာပိနော ဈာယတော ဗြာဟ္မ
ဏဿ။
ဝိဇ္ဇပယံ တိဋ္ဌတိမာရသေနံ၊
သုရိယောဝဩဘာသယ မန္တလိက္ခံ။

ပဋ္ဌာန်း- ၂၄ ပစ္စည်း

တေတုပစ္စယော၊ အာရမ္မဏပစ္စ
ယော၊ အဓိပတိပစ္စယော၊ အနန္တရပစ္စ
ယော၊ သမနန္တရပစ္စယော၊ သဟဇာတ
ပစ္စယော၊ အညမညပစ္စယော၊ နိဿယ
ပစ္စယော၊ ဥပနိဿယပစ္စယော၊ ပုရေ
ဇာတပစ္စယော၊ ပစ္စာဇာတပစ္စယော၊
အာသေပနပစ္စယော၊ ကမ္မပစ္စယော၊
ဝိပါကပစ္စယော၊ အာဟာရပစ္စယော၊
က္ခန္တိယပစ္စယော၊ ဈာနပစ္စယော၊ မဂ္ဂ

ပစ္စယော၊ သမ္ပယုတ္တပစ္စယော၊ ဝိပယုတ္တ
ပစ္စယော၊ အတ္ထိပစ္စယော၊ နတ္ထိပစ္စယော၊
ဝိဂတပစ္စယော၊ အဝိဂတပစ္စယောတိ။

ပုဗ္ဗဂုဏ်တော်

ဣတိဝိသောဘဂဝါ၊ အရဟံ၊
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော၊
သုဂတော၊ လောကဝိဒ္ဓံ၊ အနုတ္တရော
ပုရိသဒမ္မသာရထိ၊ သတ္တာဒေဝမနုဿာ
နံ၊ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝါ။

ဇယမင်္ဂလာဂါထာတော်

ဇယန္တော ဇောဓိယာမူလေ၊
သက္ကာနံနန္ဒိဝမနော
ဧဝမေဝ ဇယောဟောတု၊
ဇယဿဇယမင်္ဂလေ။
အပရာဇိတပလ္လင်္ဂေ၊
သီသေပုထုဝိပုက္ခလေ။
အဘိသေကေသဗ္ဗဗုဒ္ဓိနံ၊
အဂ္ဂပ္ပတ္တော ပမောဒတိ။
သုနက္ခတ္တံ သုမင်္ဂလံ၊
သုပ္ပဘာတံ သုဟုဋ္ဌိတံ၊
သုခကောသုမုဟုတ္တောစ၊
သုယိဋ္ဌိဗြာဟ္မဇာရိသု။
ပဒက္ခိဏံ ကာယကမ္ပံ၊
ဝါစာကမ္ပံ ပဒက္ခိဏံ။
ပဒက္ခိဏံ မနောကမ္ပံ၊
ပဏီဓိတေ ပဒက္ခိဏေ။
ပဒက္ခိဏာနိကတ္တာန၊
လတန္တဏ္ဏေ ပဒက္ခိဏေ။
တေ အတ္ထ လဒ္ဓါသုခိတာ၊
ဝိရုဋ္ဌာ ဗုဒ္ဓသာသနော။
အရောဂါ သုခိတာဟောန္တူ။
သဟသဗ္ဗေဟိ ဉာတိတိ။

ခံ-ကောတု

ကျမ်းကိုး -

မိလိန္ဒပဉ္စာ
(မာဏဝ ပြုစုသည်)
ဂုဏ်တော်ဘုရားရိုးခိုးနှင့်
သိမုတ် ဖွယ်အထွေထွေ
(ချမ်းမြေ့ဆရာတော်)
သပ္ပရိသဝတ်ရွတ်စဉ်
(ဗာဏသုတ်လှိုင်သီရိ၊ ဓမ္မာစရိယ
ဘိဝေ)
မင်္ဂလာဘိသေကလက်စွဲကျမ်း
(သိဒ္ဓိအောင်)
ခေါ်ခင်သိန်း(၁)ဌာနမှူး၊
တိုင်းပညာဌာနဝိဇ္ဇာနှင့်
သို့လိ၊ ရန်ကုန်စာတိုက်အနေက
ဇာတင်)

ပိပုယုတ္တ
စွယော
သာတိ။

အရဟံ၊
ပမ္မန္နော၊
တ္ထရော
နိဿာ

တစ်နေ့သို့ -
ကျွန်ုပ်သည် အားလပ်သော
တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်နေ၍ ရွှေမုဋ္ဌောစေတီသို့
သွားရောက်ပြီး လုပ်ငန်းလုပ်ရန် စိတ်
အကြံပေါ်လာသဖြင့် နံနက်စာစားပြီး
သည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏လက်စွဲတော်ပါခြံဖြစ်
သော (၁၀၈)ပုတီးကုံးနှင့်အတူ ဖယောင်း
တိုင်(အလင်းတိုင်)ထုပ် နိဿာတိုင်(အမွှေး

တိုင်) ထုပ်တို့ကို အင်းလေးလွယ်အိတ်
ထဲထည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်
တို့မြို့ဒေသတွင် စာချိုးတစ်ခုရှိသည်။
'မသောက်အရှင်း သောက်ငါးကြင်း' ဆို
သည့်အတိုင်း ချိုပြင်းအရသာရှိသော
ငါးကြင်းနှစ်ကောင်ဟု အမည်တွင်သည့်
သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်နှင့် မီးခြစ်တို့ကို
တစ်ပါတည်းထည့်ပြီး ဘုရားကိုထွက်လာ

ခဲ့ပါသည်။
နေ့လယ်ခင်းအချိန် ဖြစ်သည်က
တစ်ကြောင်း၊ မိနေမုာ တနင်္ဂနွေဖြစ်နေ
သော်လည်း ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်
ရက်ဖြစ်နေသော်လည်း ဘုရားဖူးများ
မရှိကြပါ။ နည့်ရှင်းနေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အနေကတော့ လွန်စွာ
နှစ်ခြိုက်သွားပါသည်။ စိတ်ဖြောင့်လက်
ဖြောင့်ဖြင့် လုပ်ငန်းလုပ်နိုင်မည်ဖြစ်ပါ
သည်။ ဤနေရာတွင် စာချစ်သူမိတ်ဆွေ
များ သတဖြစ်စေသော အကြောင်းတစ်ခု
ကို တင်ပြပါမည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၄၀)ကျော်
အချိန်ကဖြစ်ပါသည်။ ရွှေမုဋ္ဌောစေတီ
၏ အနောက်ဘက်တွင် ဇရပ်အာရုံခံ
တန်ဆောင်းတစ်ခုရှိပါသည်။ စေတီထော်
၏ ဖိနပ်တော်ခုံအစွန်းမှာ ခန့်မှန်းခြေ
အနေဖြင့် အာရုံခံအဆောက်အအုံအကာ
နှင့် စေတီထော် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်နံရံတို့မှာ
(၃)ပေခန့်ကျော်ကျားဝေးမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအထဲတွင် သတ္တုရောစပ်ပြီး
ဘုရားရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ကိန်းဝပ်
စံပယ်နေပါသည်။ ထိုရုပ်ပွားတော်
ကို ဘုရားဖူးလာကြသူအားလုံးတို့က
ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားဟု ကြည်ညိုသဒ္ဓါ
အားကြီးစွာဖြင့်ခေါ်ကြပါသည်။

ထိုဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကိန်းဝပ်
ရာတွင် ထူးဆန်းမှုများစွာရှိပါသည်။

ဘုန်းခေါင် ဂန္ဓာဂိလမ်းပေါ်က အံ့ဗွယ်ထူးဆန်းများ

တစ်ခုတော့ ရုပ်ပွားတော်မှာ အမြင် (၄) ပေလောက်နေရာတွင် စံပယ်ပါသည်။ ထိုဘုရားရှေ့တွင်ပန်းအိုးတည်ရှိပါသည်။ ရှေ့တွင် အလင်းတိုင်၊ နံသာတိုင်များကို ပူဇော်ကြရပါသည်။ ထိုရုပ်ပွားတော် ပလ္လင်နှင့် ပန်းအိုးအကြားထဲတွင် အချို့ ရည်သံဘူးလောက်လုံးပတ်ရှိမည်အတွက် ကြီးများဆက်နေသည့် မြွေပွေးကြီးတစ်ကောင်မှာ အမြဲလိုရှိနေတတ်ပါသည်။ ထိုမြွေပွေးကြီးရှိနေသော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ အန္တရာယ်ပေးခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် လူသူလေးပါးရှင်းနေ၍ ဆုတောင်းပြည့်ကြားထဲသို့သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များထွန်းညှိပြီး ကပ်လျှံချိန်တွင် ရွှံ့ဆိုသော တွန်သံကြီးကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ထိုသွားဟန်တူပါသည်။ မြွေပွေးတို့မည်သည် အထိမခံဟုပြောစမှတ်ပြုကြပါသည်။ ယခု ဆုတောင်းပြည့်ရုပ်ပွားတော်ဘုရားပလ္လင်အခြေတွင် ရစ်ခွေနေသောမြွေပွေးမှာ ဘာမှအန္တရာယ်မှမပေးပါ။

ကျွန်ုပ်မှာ လူကိုစကားပြောသလို မြွေပွေးကြီးကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ငါ့အနေနဲ့ ဘုရားဖူး၊ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်မှာမို့ မင်းနေရာရွှေ့ပေးပါ” ဟုပြောလိုက်သည်နှင့် ဖြည်းညင်းစွာပင် ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်မှဆင်းပြီး စေတီမိနပ်တော် အုတ်ခန္ဓာတံခါးတွင် (၃)လက်မခွဲလောက်အုတ်ကျိုးပေါက်နေသောနေရာတစ်ခုရှိရာ ထိုအပေါက်ထဲသို့ ဝင်းသွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြွေပွေးကို ကြောက်စရာသတ္တဝါဟု မထင်မှတ်ပါ။ မိမိပြုဖွယ်များကို ပြီးပြတ်အောင် ပြုလုပ်ပါတော့သည်။

■ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

ကျွန်ုပ်သည် ညနေမှဘုရားကပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ညနေရောက်တော့ ဘုရားဖူးများလည်း ရောက်ရှိလာနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တအောင့်တနားနေပြီး ညနေစာထမင်းစားပါသည်။ နိစ္စဓူဝကျင့်ဝတ်တစ်ခုအနေဖြင့် ညစဉ် ဘုရားဖူးခြင်းနှင့် ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရားထိုင်ခြင်းကိုပြုရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ညနေ(၆)နာရီခွဲ(၇)နာရီလောက်တွင် တစ်ရပ်ကွက်တည်းအတူနေသူ

ဘက်ဝန်ထမ်းခိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ထံရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဘာသာရေးသမားချင်းခိုလာခြင်းဖြစ်သော်လည်း အဖော်စပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုညဘက်တွင် ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားကိုသွားပြီး အကျင့်စာရဏလုပ်လို၍ အဖော်စပ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ရယ်ရွှင်စွာဖြင့်ပင် - “အပျော်အပါးသွားတာမှမဟုတ်တာဗျာ၊ ဘုရားသွားဖို့တော့ပြောစရာမလိုပါဘူး”

ဟု ပြန်လည် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ (၂) ယောက် ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားကိုသွားခဲ့ပါတော့သည်။ ဘုရားရောက်တော့ ကျွန်ုပ်ကပင် စကားလမ်းကြောင်းပြီးပြောဖြစ်ပါသည်။

“ရဲဘော်ရေ၊ ခင်ဗျားက ခေါ်လာတာဆိုတော့ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့နေရာကို ရွေးပါ။ ညဘက်ဆိုတော့ တစ်ယေစက်နဲ့ တစ်ယောက် အလှမ်းမဝေးတာက ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

မိတ်ဆွေက ကျွန်ုပ်စိတ်ကြိုက်ရွေးရန်ပြောပါသည်။ ဒီနေရာတွင် ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားပရဝဏ်အတွင်းအား စာဖတ်သူမိတ်ဆွေများသုတရစေရန်တင်ပြပါမည်။

ဘုရားစေတီတော်၏ အရပ်လေးမျက်နှာတို့တွင် အာရုံခံတန်ဆောင်းတော် (၄) ခုရှိပါသည်။ အာရုံခံ (၄) ခုတွင် အရှေ့ဘက်အာရုံခံကသာ ပရလောကသားများနှင့်ကင်းလွတ်သည်ဟု ထိုအချိန်အခါက အဆိုရှိပါသည်။

ယခု မြောက်ဘက်အာရုံခံ၏ မြောက်ဘက်တွင်ခြေတော်ရာရှိပါသည်။ ထိုခြေတော်ရာ၏ဘေးတွင် ဖျောက်ဆိပ်ပင်ရှိပါသည်။ ထိုနေရာကလည်း မသန့်ဟုဆိုပါသည်။ မူလရွှေမုဋ္ဌောစေတီတော်ကဲ့သို့ပြီး ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ဖြင့် တည်ထားရာအတွင်းမှခံတံခါး (၃) ပေါက်ရှိပါသည်။ အေးအေးဆေးဆေး လူတစ်ကိုယ်စာကောင်းစွာထိုင်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က-

“ခင်ဗျားက ဒီဘက်(မြောက်ဘက်အာရုံခံဘက်)ကလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆုတောင်းပြည့်ကြားကိုသွားလုပ်မယ်။ တစ်ခုတော့ မှာထားရမယ်ဗျာ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကြာနေရင်စောင့်နေကြရမယ်နော်။ တစ်ယောက်ယောက် အကြောင်းမညီညွတ်ရင်လည်း

စောင့်ကြတာပေါ့” ဟု ပြောပြီး နေရာယူလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ် ကမ္မဋ္ဌာန်းမထလိုက်ပြီး လက်ပတ်နာရီကြည့်ရာ ည(၁၀)နာရီပင် ထိုးပြီးနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေရှိရာ မြောက်ဘက်အာရုံခံသို့ရောက်သွားချိန်တွင် မိတ်ဆွေမှာ အာရုံခံတန်ဆောင်း၏အလယ်တွင်ထိုင်ပြီးဆေးလိပ်သောက်နေပါပြီ။

ကျွန်ုပ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အောက်ပါအတိုင်းပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာစကားများကို ပြောပြပါတော့သည်။

“ကိုအောင်ရေ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့တာမှန်ပေမယ့်လို့ ကျွန်တော်ရှုံးတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့နေရာခွဲထားပြီး ခင်ဗျားလည်းသွားရော ကျွန်တော်လည်း ဂန္ဓကုဋ်အခြေခံပေါ်တက်ပြီး နေရာယူပါတယ်။ ပြုမြက်စွဲများပြုပြီးတော့ ဘုရားဖူးပြီးတာနဲ့ ပုတီးစိပ်ပါတယ်။

လှေကားအတက်ရဲ့ အရှေ့ဘက်၊ အနောက်ဘက်မှာမြောက်ဘက်လှည့်နေတဲ့နဂါးရုပ်တွေရှိတာမို့လား။ အနောက်ဘက်နဂါးရဲ့ အရှေ့ဘက်လက် ဝမ်းခိုက်ဘက်မှာ အပေါက်လေဗျာ တွေလား။ အဲဒီအပေါက်ကထွက်လာပုံရတယ်ဗျာ။ အတော်ကိုထူးဆန်းတဲ့မြွေပါ။ အရောင်ကအနက်ရောင်ဗျ။ ကြည်လင်တောက်ပနေတာပါပဲ။ ဆန်းနေတာက မျက်လုံးက အနီရောက်တောက်နေသလို မြွေရဲ့ ခေါင်းအလယ်တည့်တည့်မှာ အနီရောင်အမောက်ပါတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသလိုပြောရရင် အမောက်ကအပြားမဟုတ်ဘူးဗျ။ အမောက်က အလုံးပါ။ နီရဲနေတာကို မီးရောင်(လေးပေမီးချောင်းမီးရောင်) နဲ့ ကောင်းစွာ မြင်ရသလို ဖယောင်းတိုင် (၅) တိုင် ထွန်းထားတာမို့ သေသေချာချာကွဲပြားပြားမြင်ရတယ်ဗျ။ နာမူတ်သံကဆိုရင် အကောင်အရွယ်နဲ့မလိုက်ဘူးဗျ။ မြွေကဆိုရင် ခြောက်ဖူးလုံးသံချောင်းလောက်ပဲရှိမှာပါ။ အသံဆိုရင် ကြားလိုက်ရတာနဲ့ ရင်ထဲနှင့်ပြီးစိုးရိမ်တကြီးနဲ့လန့်လာတော့တာဗျ။

ဆိုးတာက ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့နေရာကိုရောက်လာပြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေတဲ့ညာဘက်ဒူးဘေးနားမှာ ကပ်ပြီးရပ်နေတာဆိုရင် (၃၀) မိနစ်လောက်တော့ ကြာမယ်ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်အလေ့ကိုကြောက်နေတာဗျ။ ချွေးတွေတစ်လုံးရွှံ့စို့နေပါတယ်။ သတိတရားပြန်တာနဲ့ မေတ္တာပို့တယ်။ နောက်ထပ်ထွက်

ဆွေငင်ညွန့် ပိုခဲ့လောက်ဆိုင် ခံတပ်သုံးခု

ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းဖြင့် ရတနာပုံ နေပြည်တော်သို့ ဆန်တက်လာမည့် နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှတို့ရန်ကို တွန်းလှန်တိုက် ခိုက်ရန်အတွက် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၂၉၆ ခုနှစ်တွင် သပြေတန်းခံတပ်၊ အင်းဝဆင်ကျုံးခံတပ်၊ စစ်ကိုင်းမြို့ အစေခံရပ် (ယခု ဧပြီဝတီ ရပ်)၌ အစေခံခံတပ် စသည့် ခံတပ်သုံးခုကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ခံတပ်သုံးခုတို့ကို ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်း၏ ဝဲယာညှပ် သျှက် ကြိတ်အနေအထားဖြင့် ပိုခဲ့လောက် ဆိုင် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

■ သပြေတန်းခံတပ်

သပြေတန်းခံတပ်၏ တည်နေရာ မှာ ယခု စစ်ကိုင်းတံတားဟောင်း၏

တံတားထိပ်တွင် တည်ရှိသည်။ သပြေ တန်းခံတပ်၏နေရာမှ အင်းဝမြို့ဟောင်း ကို ရစ်ခွေလျက် စီဆင်းလာသော ဒုဋ္ဌ ဝတီ မြစ်ငယ်မြစ်နှင့် ဧရာဝတီမြစ်တို့ ပေါင်းဆုံရာမြစ်ဆုံကို ကောင်းစွာထိန်းချုပ် ထားနိုင်သည်။ သပြေတန်းခံတပ်သည် အနောက်ဘက်ရှိ စစ်ကိုင်းအစေခံခံတပ် နှင့် တစ်မိုင်ကျော် အင်းဝ ဆင်ကျုံးခံတပ် နှင့် နှစ်မိုင်ခွဲကျော်အကွာပြီး အစေခံတပ်နှင့် ဆင်ကျုံးခံတပ်တို့က တစ်မိုင်ခွဲစီခန့်ဝေး ကွာသည်။ ရန်သူစစ်သင်္ဘောများ ဒို့တက် လာပါက ဧရာဝတီနှင့် မြစ်ငယ်မြစ်ဆုံ နေရာကို သပြေတန်းခံတပ်ဖြင့် ထိန်းချုပ် ထားနိုင်ပြီး အင်းဝ ဆင်ကျုံးခံတပ်နှင့် စစ်ကိုင်းအစေခံ ခံတပ်တို့က မြစ်အတွင်း ရှိ ရန်သူကို နှစ်ဖက်ညှပ်၍ ပစ်ခတ်

တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် စီမံထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် သပြေတန်းခံတပ်၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းမှာ စစ်ကိုင်းတံတား ချဉ်းကပ်လမ်း၏ ဖွဲ့မြေအောက်တွင် ရောက်ရှိနေသော်လည်း ခံတပ်၏အရှေ့ အနောက် ပေ (၄၀၀) ကျော်၊ တောင် မြောက်ပေ (၂၅၀)ကျော်အကျယ်အဝန်း ကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ခံတပ်သုံးခုအနက် သပြေတန်း ခံတပ်သည် အရွယ်အစားအကြီးဆုံးနှင့် ထူထည်အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သပြေ တန်းခံတပ်တွင် ခံတပ်အတွင်းသို့အတက် အဆင်းလွယ်ကူစေရန် ဆင်ခြေလျှော့ အုတ်လမ်းများ၊ စစ်သည်ရဲစက်အခန်း များ၊ လက်နက်တိုက်၊ ယမ်းတိုက်အခန်း များနှင့် ရေတွင်းတို့ပါရှိသည်။ ဤခံတပ် တွင်ထားရှိသော မြန်မာဘုရင်တပ်သား များသည် ရေကြောင်းစစ်ဘက်ဌာန၏ အမှုထမ်းများဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့ ကို ကျောက်ဆူးတံဆိပ်နှင့် သပြေတန်းခံ မြို့ ဟူ၍ ဆေးမင်ထိုးမှတ်သားထားလေ ၏။ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခု တန်ဆောင်မုန်း

နဲ့ ခန္ဓသုတ်တို့ကို ရွတ်ဆိုပါကယ်။ စိတ် ကမမြောင့်တော့ အဖိမြွေဆီကိုမျက်စိက ရောက်ရောက်သွားတယ်ဗျာ။

“ကျွန်တော့်အထင်ကတော့ ရိုးရိုး မြွေဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နဂါးပဲဖြစ် မှာပါ။”

ဟု ကျွန်ုပ်ကို အသံထိန်းပြီးပြော ပြနေပါသည်။

သူက သောက်လက်စသနပ်ဖက် ဆေးလိပ်တို့ကို မီးညှိပြီး တစ်ဖာနှစ်ဖာ အားပါးစာရရှိကံနေပါသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောပြသည်မှာ -

“မေတ္တသုတ်နဲ့ ခန္ဓသုတ်ရွတ်ဆို တာ ဘယ်နှခေါက်မှန်းတောင်မသိတော့ ပါဘူးဗျာ။ ရပ်ပြီးငြိမ်နေရာကနေ ဖြည်း ဖြည်းညင်းညင်းနဲ့ ဝန္တကုဋီတိုက်အတွင်း ကို ပန်းအိုးတွေအကြားကနေပြီး အထ ဝင်သွားတယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောပြပါတော့ သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တို့ပြန်လာခဲ့ကြပါ တော့သည်။

■ သတိဟုသည် ပိုသည်မရှိပါ

တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အာရုံ ပေါ်လာသဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှအဖော်မစပ် တဲ ရွေ့မငြောဘုရားကိုထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်ကာလက ညဘက် မှောင်ရီသန်း လာပြီဆိုလျှင် ထိုဘုရားသို့ ကြောက်တတ် သူများမသွားကြတော့ပါ။ စေတီတော် ၏ စိန်ဖူးတော်ထိပ်မှာထွန်းထားသော မီးသီးတစ်လုံး၏ အလင်းရောင်သည် ယခုခေတ်လို ခေတ်မီမီးသီးများမဟုတ် သေး၍ မှန်မှုန်ဝါးဝါးသာလင်းပါသည်။

ဝေမာန်ကပြီတော့ဟုဆိုဆော ဥစ္စာ စောင့်များနှင့် ဘုရား၏တောင်ဘက် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးတွင်တည်ရှိသော မန်ကျည်းပင်ကြီးတွင် သရဲသဘက်ကြီး ရှိသည်ဟု ပြောကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်တွင်ဖော်ပြ ခဲ့သော ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားအကြား ထဲကိုသွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အလင်း တိုင်း၊ နံ့သာတိုင်းများ ထွန်းညှိပူဇော်ပါ သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး ပင့်ဖိတ်လိုက်ပါ သည်။ အတူတကွ ပူဇော်ကြရန်ဖြစ်ပါ သည်။

ရုတ်တရက် တောင်ဘက်မှနေပြီး လေကြမ်းကြီးတီးဝင်လာလေတော့သည်။ ထွန်းညှိထားသောအလင်းတိုင်းများမီးငြိမ်း သွားပါတော့သည်။ အမွှေးတိုင်းတို့မှာဆို လျှင် အောက်သို့ပင် ပြုတ်ကျလေတော့ သည်။

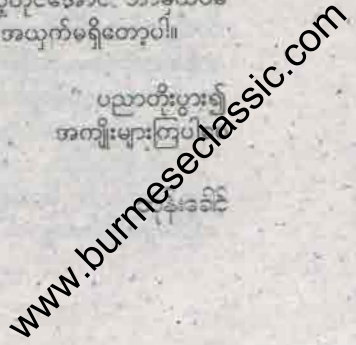
ကျွန်ုပ်မှာသတိတစ်ခုဝင်လာပေ

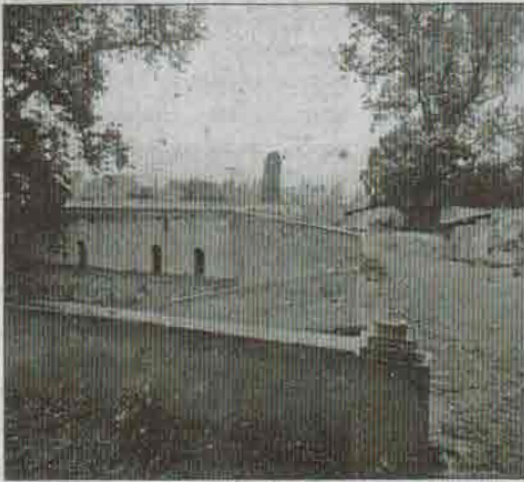
သည်။ အမှန်တကယ် သဘာဝလေ တိုက်မည်ဆိုလျှင် ဘုရားဝန်းကျင်တွင် ပေါက်နေသော မန်ကျည်းပင်များပေါ် တွင် အိပ်စက်နေကြသည့်ငှက်များလှုပ် ရှားပြီး တကွပ်ကွပ်နှင့်အသံကြားရမည် ဖြစ်လေသည်။

ယခု အပေါ်ကိုမော့ကြည့်ရာတွင် ငှက်များမှာ လှုပ်ရှားခြင်းအလျဉ်းမရှိကြ ပါ။ ပကတိငြိမ်သက်နေကြပါသည်။ ဒါဆိုလျှင် ပုံမှန်မဟုတ်သောလေပင် ဖြစ် မည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အလင်းတိုင်း၊ အမွှေးတိုင်းတို့ကို ပြန်လည်ထွန်းညှိခြင်း မပြုသေးဘဲ မေတ္တသုတ်ကို ရွတ်ဆိုရပါ တော့သည်။ နောက်ထပ်မံပြီးပုဂ္ဂိုလ်များ ကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဘုရားကန်တော့ကြ ရန် အလင်းတိုင်း နံ့သာတိုင်းတို့ဖြင့် ပူဇော် ရန်ဖိတ်ရပါသည်။

နောက် အလင်းတိုင်း၊ နံ့သာတိုင်း တို့ထွန်းညှိပြီး လှုပ်ငန်းပြန်စပါသည်။ ပြီး ဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင် ဘာမှထပ်မံ ပြီး အနှောင့်အယှက်မရှိတော့ပါ။

ပညာတိုးပွား၍ အကျိုးများကြပါစေ

သပြေတန်းခံတပ်

သပြေတန်းခံတပ်အတွင်းမှ အခန်းများနှင့် ရေတွင်း

အင်းဝ-ဆင်ကျုံးခံတပ်

စစ်ကိုင်းအစေခံတပ်၏ အရှေ့ဘက်တံတိုင်းမှ သေနတ်ပစ်ပေါက်များ

လ၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော တတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲတွင် အရှေ့ဝင်းတော်များ ရတနာသိင်္ဃာတော် ခံတပ်မြင်းဝန် သတိုးမင်းကြီး မဟာမင်းခေါင်ရာဇာ ဦးစီးသော မြန်မာဘုရင်တပ်မတော်သား (၂၀၀၀) ကျော်တို့သည် ဤခံတပ်၌ တပ်စွဲလျက် ဆန်တက်လာမည့် ရန်သူများအား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် အသင့်ရှိနေကြသည်။ သို့သော်လည်း ချွတ်ချော်သည့် လွှတ်တော်မှ မခုခံရ ဟူသော အမိန့်ကြောင့် ဂျင်နရယ်ပရင်ဒါဂတ်စ် ဦးစီးသော ဗြိတိသျှတပ်ပေါင်းစုက သပြေတန်းခံတပ်ကို ၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၆ ရက် ၂၇-၁၁-၁၈၅၇ နေ့တွင် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုရဘဲ ရရှိသွားခဲ့လေသည်။

ဗြိတိသျှတို့က သပြေတန်းခံတပ်မှ (၆) ပေါင်ဒါသံသွန်းအမြောက်(၇)လက် ကျည်မွှေးကြေးအမြောက် (၅) လက်၊

အမြောက်ငယ်(၂)လက်၊ စိန် (Jingals) (၁) လက်တို့ကို သိမ်းဆည်းကာ အက်ရီလေအီဒင်သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်ဆောင်ယူသွားကြသည်။ ထို့အပြင် သံသွန်းကျည်မွှေးအမြောက် (၄) လက်၊ '၁၈၄၇-ဧကရာဆီပုံ' ဟု စာတန်းထိုးထားသော ကြေးအမြောက်ကြီး (၁) လက်၊ မြေပြင်ပစ်အမြောက် (၂) လက်နှင့် အခြားအမြောက်ကြီး (၁) လက်တို့ကိုပါ သိမ်းဆည်းရမိသွားသည်။

■ အင်းဝ-ဆင်ကျုံးခံတပ်

အင်းဝ-ဆင်ကျုံးခံတပ်ကိုလည်း ၁၂၃၆ ခုနှစ်တွင် လက်ရှိအင်းဝမြို့၏ အနောက်မြောက်ဘက်အစွန်ရှိ ဆင်ကျုံးအဟောင်းနေရာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးပေါ်တွင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ဆင်ကျုံးခံတပ်မှာ စတုရန်းပုံဖြစ်ပြီး အုတ်တံတိုင်းသုံးထပ်ပါရှိသည်။ အပြင်ဆီးတံတိုင်းမှာ

(၃၅၅) ပေ ပတ်လည်ရှိပြီး (၃၆) ပေရှည်သောထောင့်ဖြေဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်။ အလယ်တံတိုင်းမှာ (၂၃၃) ပေ ပတ်လည်ရှိသည်။ တံတိုင်းနှစ်ခုအကြားတွင် ပေ (၃၀) ကျယ်သောကျုံးရှိသည်။ ခံတပ်အရှေ့ဘက်တွင် ကျုံးကူးတံတားတစ်စင်းပါရှိသည်။ အတွင်းဘက်တံတိုင်းမှာ (၂၃၃) ပေပတ်လည်ရှိ ခံတပ်အတွင်း၌ အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်တွင် ဗိုလ်တွင်းတစ်ခုစီပါရှိသည်။ အရှေ့ဘက်ဗိုလ်တွင်းမှာ အလျားအနံ(၁၇) ပေ၊ (၉) လက်မနှင့် အနောက်ဘက်ဗိုလ်တွင်းမှာ အလျား အနံ (၂၀) ပေ၊ (၉) လက်မ အရွယ်အစားရှိပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ဖောက်ထားသော လေပေါက်များပါရှိသည်။ ဤခံတပ်သည်လည်း ဗြိတိသျှတို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလိုက်ရဘဲ ကျသွားလေသည်။

ဗြိတိသျှတို့က အင်းဝခံတပ်မှ သိမ်း

www.burmeseclassic.com

ဆည်း
မောင်း
(၅၄၆)
(၁၇) လ
ပစ်သည့်
(၁၈) လ
(၁၉) လ
၏၊ မြန်
၀၀ ၁၈၈
၀ အင်
ဆင်ကျုံး
များကို
အင်ဂျင်
တကျ
စစ်ကိုင်း
စစ်သည့်
ဆက်
သည်။
ဝတ်ရုံ၊
မီးလက်
(ခရစ် ၁
သည့်
မကြေ
တော်ထ
နှင့် မိုလီ
သင်ပြန်
ပေးပါး
စက်စိုင်း
ခံတပ်အ
(၂၄၀)
ရွယ်
ဘက်တွ
သည်။ ခံ
အ
(၃၀)
ပေရှိ
ဖြင့် ပတ်
အတွင်း၌
သိမ်းဆည်း
သည်။
ဘက်နှင့်
သေနတ်
ပေါက်
အ
အတွင်း၌
ဗြိ
ရက်က
(၁၄၅) နှစ်
အံ့သော

ဆည်းရမိသွားသည် လက်နက်များမှာ
မောင်းထိုးသေနတ်နှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်
(၅၄၆) လက်၊ နောက်ဖွင့်အမြောက်
(၁၅) လက်၊ နှစ်ဆင့်ကွ ကျည်ဆန်ထည်
ဆန်ထည် (၆) ပေါင်ဒါသံသွန်းအမြောက်
(၁၈) လက်၊ အဝေးပစ်အမြောက်ကြီး
(၁) လက်နှင့် ဓားလုံအများအပြားဖြစ်
၏။ မြန်မာတို့လက်နက်ချအခမ်းအနား
ဦး ၁၈၈၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၂၇ ရက်နေ့
က အင်းဝ၌ပင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အင်းဝ
ဆင်ကျုံးခံတပ်ရှိ မြန်မာအမြောက်ကြီး
များကို ပြိုတိုက်သူ့ရှင် ရယ်လ်
အင်ဂျင်နီယာတပ်ဖွဲ့ဝင်များက စနစ်
တကျဖျက်ဆီးခဲ့ကြလေသည်။

စစ်ကိုင်းအစေခံ ခံတပ်

စစ်ကိုင်းခံတပ် (ခေါ်) အစေခံ
တပ်သည်စစ်ကိုင်းမြို့၏အနောက်တောင်
ဘက် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးတွင် တည်ရှိ
သည်။ စစ်ကိုင်းအစေခံရပ် (ယခု ဧမြ
ဝတီရပ်)၌ တည်ရှိပြီး ခံတပ်ကို မင်းတုန်း
မင်းလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၂၃၇ ခုနှစ်၊
(ခရစ် ၁၈၇၅) တွင် ဒိုင်းဝန်မင်းနှင့်
ကသည်းဝန်မင်းတို့ ကြီးကြပ်ကာ
ရေကြောင်းစစ်ဘက်ဌာနမှ ဘုရင့်အမှု
တော်ထမ်း အီတလီစစ်ဗိုလ် ကိုမိုတိုပီရီ
နှင့် ဗိုလ်နာရီတို့က နိုင်ငံခြားပညာတော်
သင်ပြန် မြန်မာလူငယ်များနှင့်အတူ
ပူးပေါင်းတည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ခံတပ်ကို
စက်ဝိုင်းခြိမ်းပုံတည်ဆောက်ထားသည်။
ခံတပ်အကျယ်အဝန်းမှာ တောင်မြောက်
(၂၄၀) ပေ၊ အရှေ့အနောက် (၃၂၀)
ပေ ရှည်လျားပြီး မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့
ဘက်တွင် ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်စီပါရှိ
သည်။ ခံတပ်အတွင်း တောင်ဘက်ခြမ်း
၌ အမြောက်စိန်ပြောင်းများတင်ရန်
ပေ (၃၀) ထုမြေကြီးဖွဲ့ထားသည်။ အမြင့်
(၉) ပေရှိသော (၂) ပေထူအုတ်တံတိုင်း
ဖြင့် ပတ်လည်ကာရံထားသော ခံတပ်
အတွင်း၌ လက်နက်တိုက်တစ်ခုနှင့် တပ်
ဗိုလ်များနေထိုင်ရန် ဗိုလ်တွင်းတစ်ခုပါ
ရှိသည်။ ခံတပ်၏ အရှေ့ဘက်၊ မြောက်
ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်နံရံများတွင်
သေနတ်ပစ်ပေါက်များရှိပြီး သေနတ်ပစ်
ပေါက် (၄၀၀) ခန့်ပါရှိသည်။

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ တတိယစစ်ပွဲ
အတွင်း၌ ဗိုလ်မှူးအတွင်းဝန် ပင်းမြို့စား
ကြီး မင်းခေါင်မဟာမင်းကျော်သူရိန်
ကွပ်ကဲသည့် တောင်မာရဘင်အမှုထမ်း
(၃၄၅) ဦး၊ လင်းဇင်အမှုထမ်း (၃၂၈) ဦး၊
ဘုန်းတော်ဖြစ်အမှုထမ်း(၇၀) ဘုန်းတော်

တိုးအမှုထမ်း (၃၁၈) ဦး၊ ကသည်းမြင်း
အမှုထမ်း (၂၅၂) ဦး၊ ရှမ်းမြင်းအမှုထမ်း
(၃၁၂) ဇင်းမယ်ပါ မြင်းအမှုထမ်း (၂၄၄)
ဦး၊ မြန်မာမြင်းအမှုထမ်း (၂၁၅) ဦး၊
သူကောင်ထမ်း (၂၀၀) တို့နှင့် စစ်ကိုင်း
ရေတပ်သားများအပါအဝင် အင်အား
(၂၇၂၆) ဦးတို့သည် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့
အား ခုခံရန်အသင့်ရှိနေခဲ့ကြသည်။
ရတနာပုံခေတ်က စစ်ကိုင်းမြို့သည်
မြန်မာဘုရင့်ရေတပ်စခန်းမြို့လည်း ဖြစ်
သည်။ စစ်ကိုင်းတွင် ထိုအချိန်က ဘုရင့်
လှေတော်များဖြစ်သည့် စိန်တုံးလှေ၊
တောင်လုံးလှေ၊ ပြည်လုံးအုံလှေ၊
လင်းဇင်းလှေ၊ မိုးဇာလှေ၊ သလွန်ဖြူလှေ၊
ဒေါင်းမလှေ စသည့် ရဲလှေ(စစ်လှေ)ကြီး
များနှင့် လှေလှော်ကား (ရေတပ်သား)
များနေထိုင်ကာ ဘုရင့်လှေတပ်မှာ
လည်း အသင့်ရှိနေခဲ့ကြသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်-
မြန်မာ တတိယစစ်ပွဲဖြစ်ပွားလာသော
အခါ အတွန်းဝန်ပင်းမြို့စားမင်းကြီးသည်
တပ်တော်များအား စစ်ကိုင်းခံတပ်နှင့်
တကွ နှားဆေးကျွန်း၊ ကမ်းပါးနီ၊ ကျောက်
တန်းစသော ဌာနများတွင်ပါ ဖြန့်ခွဲ၍
တပ်စွဲစေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာ
လွတ်တော်မှမခုခံရ ဟူသော အမိန့်အရ
၎င်းနစ် တန်ဆောင်မှန်းလဆုတ် ၅ ရက်
နေ့တွင် ဂျင်နရယ်ဝိုက် ဦးစီးသော ဟမ်ပဲ
ရှိုင်းယားတပ်ရင်းကြီးက ခံတပ်ကိုသိမ်းပိုက်
သွားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကနောင်မင်းသားကြီး
၏ သားတော် ကျွန်းညိုမင်းသားခေါင်း
ဆောင် မြန်မာမျိုးချစ်တော်လှန်ရေးတပ်
သားများက စစ်ကိုင်းခံတပ်ကို ဝင်ရောက်
စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ဗြိတိသျှစစ်တပ်
ဆေးအမှုထမ်း ဆာဂျင်ဟီသ် (Surgeon
J.Heath) ၉-၁-၁၈၈၆ တွင် ကျဆုံးခဲ့
သည်။ ထို့ပြင် မြန်မာမျိုးချစ်တော်လှန်
ရေးသမားတို့လက်ချက်ဖြင့် အမှတ်(၂)
ဟမ်ပဲရှိုင်းယားတပ်ရင်း (2nd Hampshire
Regt) မှ တပ်သား ဘင်ဂျမင်တေလာ
(Pte.Benjamin Taylor) မှာလည်း ၁၀-
၁-၁၈၈၆ နေ့ဖြစ်ပွားသော အိုးဘိုတိုက်
ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ၂၇-၁-၂-
၁၈၈၅နေ့က ကွန်းဒါးတိုက်ပွဲတွင် အမှတ်
(၂၃) W.L.I တပ်ရင်းတွင် တွဲဖက်ထား
သော မစ်ဒယ်လ်ဆက်စ်တပ်ရင်း (Mid-
dlesex Regt) မှဗိုလ်လီလျံဖီးလစ်ကော့
ကာရမ် (Lt. William Philip Cockeram)
ဆိုသူမှာလည်း မြန်မာမျိုးချစ်တို့လက်ချက်
ဖြင့်ကျဆုံးခဲ့ရာ အဆိုပါကျဆုံးသူဗြိတိသျှ

စစ်သည်တို့အား အစေခံခံတပ်၏အရှေ့
ဘက်တွင် မြှုပ်နှံထားသည်ကို တွေ့ရှိရ
ပါသည်။

အထက်ပါ ခံတပ်သုံးခုစလုံး၏
တည်နေရာမှာ စစ်ရေးအရ အချက်အချာ
ကျသည့်နေရာဖြစ်ပြီး အကာအကွယ်
ကောင်းသည့်နေရာများလည်းဖြစ်သည်။
ဤခံတပ်များကို ကင်းဝန်မင်းကြီးနှင့်
အဖွဲ့ အနောက်နိုင်ငံများသို့ သွားရောက်
လေ့လာစဉ် ရရှိခဲ့သည့်အတွေ့အမြင်များ
ကို အခြေခံ၍ တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလန်ကျွန်း
များအကြားရှိ ပင်လယ်အထွက်ရေလက်
ကြားများတွင် တည်ဆောက်ထားသော
ပေါ့စမောက်(Portsmouth) မြို့ရှိခံတပ်
များတည်ဆောက်ပုံကို မှတ်သား၍ ဤ
ခံတပ်သုံးခုကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ခံတပ်များ တည်ဆောက်ရာတွင်
အဓိကပါဝင်ခဲ့သော အီတလီစစ်ဗိုလ်
ကိုမိုတိုနှင့် ဗိုလ်နာရီတို့နှစ်ဦးသည် ၁၈၈၅ခု၊
နိုဝင်ဘာ ၁၇ ရက်နေ့ မင်းလှခံတပ်တိုက်
ပွဲအပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဗြိတိသျှတို့
ထံ သွားရောက် လက်နက်ချခဲ့ကြသည်။
ဗြိတိသျှတို့ကလည်း ဥပရောတိုက်သား
ချင်းဖြစ်သော ၎င်းတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ
ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ဗိုလ်နာရီမှာ အီတလီ
သို့ပြန်သွားခဲ့ပြီး ကိုမိုတိုမှာမူ မန္တလေးမြို့
၌ ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာနေထိုင်ရင်း ၁-၉-
၁၈၈၆ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ
သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သည်ဟု ယုံကြည်
ရကြောင်း ၄-၉-၁၈၈၆ နေ့ထုတ် တိုင်းမ်
သတင်းစာတွင် ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာတတိယစစ်ပွဲတွင်
ချီတက်လာသော ဂျင်နရယ်ပရင်ဒါဂတ်စ်
၏တပ်ပေါင်းစုအင်အားမှာ တစ်သောင်း
ပင်မပြည့်ပေ။ မြန်မာတို့ဘက်မှ စစ်သည်
အင်အားစုစုပေါင်းသုံးသောင်းနှင့်အသင့်
ပြင်ဆင်တပ်ခွဲထားသော ယခုကဲ့သို့ ခံတပ်
များရှိပါလျက် (လက်နက်အင်အားပင်
ကာခြားစေကာမူ) အကြိတ်အနယ်
တိုက်ပွဲမဆင်နွှဲလိုက်ရဘဲ သူ့ကျွန်ဘဝသို့
အလွယ်တကူ ကျရောက်ခဲ့ရသည်မှာ
ရင်နာစရာအတိပင်ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်
နိုင်ငံ အကြီးအမှူးလုပ်သူတို့၏ စစ်ရေး
နှင့် နိုင်ငံရေးအတွေးအမြင်ကြွယ်ဝမှုမှာ
အရေးကြီးလှကြောင်း နှောင်းလူတို့
သင်ခန်းစာယူနိုင်ကြပါစေ ဟူ၍သာ။

ရွှေဥဒါန်း

(၁)

ဖြစ်ပါသည်။

(၂)

မြေခိုးယူမှုများမှာ ရှေးယခင်က တည်းကရှိခဲ့ရာ အချို့နေရာများတွင် ယခုထက်တိုင်ရှိသေးကြောင်း တွေ့ရ လေသည်။

ခြေမြေခြင်းကပ်လျက်ရှိနေသောခြေမှ မြေကိုနည်းမျိုးစုံဖြင့် ခိုးယူခြင်းများစွာကို ကျွန်ုပ်တွေ ကြုံဖူးလေသည်။

ခြေမြေ လယ်မြေခိုးယူမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်လေ့လာတွေ့ရှိထား ချက်များမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ခိုးယူမှုများကို ရွေးချယ်၍ ရွာအမည် လူအမည်များကို ပြောင်းလဲတင်ပြလိုက် ပါသည်။

သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူသူ သည် ယခုဘဝ၌ပင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဘဝပျက်စီးသွားရပုံများကို ရွေးချယ် တင်ပြထားပါသည်။ အိန္ဒိယဒါနက်ကို ကျူးလွန်ခြင်း၏အဖြစ်ကို ယခုဘဝတွင် သာမက နောင်ဘဝများတွင်လည်းခံရဦး မည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်ပြုသည့်ကံကိုယ်သာခံ ရမည့်အကြောင်းကို တင်ပြလိုခြင်းလည်း

ရွာသစ်ရွာတွင် ဦးမြမောင်ဆိုသူ သည် ဇနီး ကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှစ၍ သား သမီးမြေးများနှင့်အတူနေပြီး လယ်ယာ လုပ်ကိုင်ကာ အသက်မွေးလေသည်။ မိမိ ၏ တစ်ဖက်ခြံမှ ဦးစံရွှေသည် အလုပ် အကိုင်မည်မည်ရရမရှိဘဲ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ် စပ်ဖြင့် ယောင်ခြောက်ဆယ်ဖြစ်နေရာ ဦးမြမောင်နှင့်အစပ်အတပ်မတည့်သဖြင့် တစ်နေ့ကုန်၍မျှ စကားတစ်ခွန်းမပြော ဖြစ်ကြချေ။

ဦးစံရွှေ၏အိမ်သည် ဦးမြမောင်၏ ခေါင်းရင်းတွင်ရှိရာ ခြံကာလျှင် ဦးစံရွှေ ကက၏။ ခြံကာရာတွင် တပ်စည်းရိုးကို ဝါးဖြင့်ရက်လုပ်၍ကာရာ (၂) နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျခြံကာလေသည်။ ခြံတစ်ခါ ကာလျှင် ဦးမြမောင်ဘက်မှမြေကို တစ်မိုက်မျှရအောင်ယူလေ့ရှိ၏။ ဝါးဖြင့် ရက်ထားသော တပ်စည်းရိုးမှာလည်း ဝါးအလုံးကြီးလျှင်ကြီးသလောက် နေရာ ယူလေရာ ဦးစံရွှေသည်ခြံကာသည်လက်

သမားများအား လုပ်ခပိုမိုပေး၍ ဦးယူ လေ့ရှိရာ တစ်ကြိမ်ခြံကာလျှင် မြေကြီး တစ်မိုက်မျှရလိုက်သည်မှာ မဆန်းချေ။

ဦးမြမောင်သည် ဦးစံရွှေမြေခိုးနေ သည်ကိုသိသော်လည်း မသိသလိုနေ ကာ ဦးစံရွှေအပေါ် အခေါ်အပြော မပျက်ချေ။ ဦးမြင့်မောင်သည် ရွာဦး ကောင်း၌ပြုလုပ်သောတရားစခန်းများ၌ အကြိမ်ကြိမ်တရားအားထုတ်ဖူးရာ အရာ အားလုံးသည် မမြဲသည်အနိစ္စသဘော ရှိကြောင်း သိနေလေသည်။ ဦးမြမောင် သည် လယ်များကို သမက်များနှင့် သူရင်းငှားများက လုပ်ကိုင်နေသဖြင့် တရားအားထုတ်ရန် အချိန်ရလေသည်။

ဦးစံရွှေမြေခိုးနေခြင်းကိုသိသော လည်း ဦးမြင့်မောင်က ဘာမှမပေးဘဲ သည်းခံနေလေသည်။ မကောင်းပြုသူက ကိုပြုမိသူသည် မကောင်းပြုသူအကျိုး

ပြည်ထောင်စု
ဦးဆောင်
တိုက်ခိုက်
မိန့်ကြား
အမိန့်
ပေးတော်
မူတော်
မူကြမ်း
ရေးသား
တင်ပြ
အကြံပေး
အမှုထမ်း
အမှုထမ်း
အမှုထမ်း

မင်းသန်ကျော် (ဇီ.ကန့်) ကိုယ်ပြုသည်ကံ ကိုယ်သာခံ

ကို ခံစားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဦးမြဟောင် သိလေသည်။

မြေကြီး၏အပေါ်ယံတစ်မိုက်မျှရှိသော အကျယ်အဝန်းကို ခိုးယူသည်ဆိုလျှင် အလွန်တရာ နက်ရှိုင်းလှသော မဟာပထဝီမြေကြီး၏ အထူအထည် တစ်ဝိုက်မျှကို ခိုးယူခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထိုအဓိခွာဒါနက်ကို တွင်လွန်ခြင်းအတွက် နောင်ဘဝတွင် မည်သို့ခံစားရမည်ကို ဦးစရွှေမသိချေ။

မသေဆုံးမီ ယခုဘဝ၌ပင် ဦးစရွှေသည် ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းပြစွာခံစားရလေသည်။

ဦးမြမောင် အသက်(၇၀) ဦးစံရွှေ အသက်(၆၀)အရွယ်ရောက်သောအခါ ဦးစံရွှေခိုးယူသော မြေကြီးပမာဏမှာ မသေးလှချေ။ ဦးမြမောင်၏ သားသမီး မြေးများက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာပြောမည် ပြုတိုင်း ဦးမြမောင်က တရားပြကာတား လေသည်။

ဦးမြမောင်သည် ဦးစံရွှေအား ရည်မှန်းကာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ ကြောင်း နေ့တိုင်းမေတ္တာပို့လွှတ်လေ၏။

ဤအချိန် ဦးစံရွှေတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောဂါတစ်ခုက ဝင်ရောက်နှိပ်စက် လေတော့သည်။ ဦးစံရွှေသည် မစားချင် မသောက်ချင်ဖြစ်လာကာ တဖြည်းဖြည်း ပိန်ကျလာလေသည်။ မကြာမီ ဦးစံရွှေ အိပ်ယာထဲတွင်လဲလေတော့သည်။ နဂို ကမ္ပဝိန်ရသည်အထဲတွင် ယခုချိန်ဆို လျှင် ပိန်လိုက်သည်မှာ အစိုးပေါ် အရေ တင်၍ လူရုပ်ပင်မပေါက်တော့ချေ။

ဦးစံရွှေ၏လက်ချောင်းလေးများ မှာ တဖြည်းဖြည်း မည်း၍ခြောက်လာ ကာ လက်နှင့်မတူတော့ဘဲ သစ်ကိုင်း ခြောက်နှင့် တဖြည်းဖြည်းတူလာသည်။ ပထမက ညာဘက်လက်တွင်ဖြစ်၏။ နောက်တော့ ဘယ်ဘက်သို့ကူးလာကာ လက်နှစ်ဖက်စလုံး မည်းခြောက်လာ လေသည်။ ထို့ပြင် လက်ကဲ့သို့ပျော့ ပြောင်းမှုမရှိတော့ဘဲ သစ်ကိုင်းခြောက် ကဲ့သို့ မာကျောလာလေသည်။ ထမင်း ကိုလည်း မိမိလက်ဖြင့်ယူ၍မစားနိုင်။ ရေလည်းယူ၍မသောက်နိုင်ဘဲရီလေရာ သမီးဖြစ်သူက ထမင်းခွဲ ကျွေးခြင်း၊ ရေ တိုက်ခြင်းများပြုရလေသည်။

ဦးမြမောင်ကား တရားစခန်းရှိရာ ဒေသသို့အသွားမပျက်ချေ။ အခြားရွာ များ၌ဖွင့်သောတရားစခန်းများသို့လည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခုသွား၍ တရားစခန်းဝင် နေလေသည်။ ဦးမြမောင်၏အိမ်မှ အိမ် ဘေးရှိ ပြတင်းပေါက်များသည် မူလက ခြံစည်းရိုးနှင့်အတော်ဝေးလေသည်။ ယခု အခါ ဦးစံရွှေ၏ မြေခိုးယူမှုကြောင့် ပြတင်းတံခါးများသည် ဖွင့်၍ပိတ်၍ရရုံ မျှသာရှိလေတော့သည်။

ဦးစံရွှေ၏ရောဂါသည် ဆေးဆရာ များ အမျိုးမျိုးပြောင်း၍ကုသော်လည်း မရဘဲ လက်လျှော့သွားသည့်အချိန်တွင် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံး လက်မောင်း ရင်းအထိ မည်းခြောက်လာလေသည်။ တစ်နေ့ ဦးစံရွှေအိပ်ပျော်နေစဉ် လန့်နိုး၍ ကြောက်လန့်တကြားအော် လေသည်။

“အမလေး ခွေးနက်ကြီးတွေ၊ ခွေး နက်ကြီးတွေ ကျုပ်ကိုလိုက်ဆွဲနေတယ်။ ကယ်ကြပါဦးဗျ”

ထိုအခါ အနီးရှိသမီးဖြစ်သူက - “အဖေ အဖေ သတိထားပါဦး ဘယ်ကခွေးမမရှိပါဘူး”

“နင်တို့မမြင်ရလို့ပြောနေတာ ငါ မြင်ရတယ်။ ခွေးနက်ကြီးတွေအများကြီး ဘဲ အစွယ်ဖွေးဖွေးကြီးတွေနဲ့ ငါတို့လိုက် ဆွဲနေတယ် ကယ်ကြပါဦး”

ခွေးနက်ကြီးများလိုက်ဆွဲနေကြောင်း ဦးစံရွှေ အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေစဉ်တွင် တရားစခန်းတစ်ခုမှ ဦးမြမောင်ပြန်ရောက် လာလေ၏။ ဦးမြမောင်သည် အိမ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဦးစံရွှေထံသို့ သွားရောက်ကာ အားပေးစကားများ ပြောကြားလေသည်။

ဦးစံရွှေသည် ဦးမြမောင်လာသည် ကို မသိတော့ချေ။ သူ့ကိုလာရောက်ဆွဲ ဝင်နေသောခွေးနက်ကြီးများနှင့် ရုန်းကန် အော်ဟစ်နေစဉ်တွင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားလေတော့သည်။

(၃)

ယခုဆက်လက်တင်ပြမည့် မြေခိုး မှုမှာ ခြံမြေမဟုတ်ဘဲ လယ်မြေခိုးယူမှု ဖြစ်လေသည်။

ဦးတိုးနှင့် ဦးလှမောင်တို့သည် ညီအစ်ကိုဖြစ်ကြပြီး မိဘများအမွေပေး ခဲ့သော လယ်မြေ (၄) ဧကစီကိုလုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြလေသည်။ သူတို့နှစ် ဦး၏လယ်မြေများမှာ ကန်သင်းတင်လယ် မြေများဖြစ်လေသည်။ ကန်သင်းတင် လယ်ဆိုသည်မှာ (၂) ဦးပိုင်လယ်မြေများ သည် ကန်သင်း၏ဟိုဘက်တွင်တည်ရှိနေ သည်ကို ဆိုလိုလေသည်။

ဦးလှမောင်သည် ညီဖြစ်ပြီး သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို လိုချင်တပ်မက်စိတ် ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ မည်သည့်ပစ္စည်းကို မည်သည့်ထံမှ ဈေးချောင်ချောင်နှင့်ရနိုင် မည် သို့မဟုတ် အလကားရနိုင်မည်ကို အမြဲစိတ်ကူးနေသူ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် မိမိလယ်နှင့်ကပ်လျက် ရှိသော အစ်ကိုဖြစ်သူဦးတိုး၏ လယ်မြေ များကို ခိုးယူရန်ကြံလေတော့သည်။ သူ သည် အခြားလယ်သမားများ လယ်ထဲ မဆင်းမီအချိန် လယ်ထဲရောက်အောင် သွား၍ မိမိလယ်မြေဘေးရှိ ဦးတိုး၏ လယ်မြေကိုခိုးယူရန် စီစဉ်လေသည်။ ခိုးယူပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

ဦးလှမောင်သည် မိမိလယ်မြေ

ကန်သင်းဘေးမှမြေများကို ပေါက်တူး တစ်လက်ဖြင့်ပေါက်ကာ ထွက်လာသော မြေများကို ဦးတိုးလယ်ထဲသို့ဖို့လေသည်။ ပေါက်တူးတစ်လက်စာဆိုလျှင် တစ်ထွာ ခန့်ရှိသည်။ ဤနည်းအတိုင်း အထက် အောက်လယ်ကွက်အားလုံးကို တစ်ညီ တည်းလုပ်လေရာ (၂) ဦးပိုင် လယ်များ ကြားရှိ ကန်သင်းသည် ဦးတိုးဘက်သို့ တစ်ထွာခန့်ရွေ့သွားလေသည်။ ဤနည်း ဖြင့် ဦးလှမောင်သည် ဦးတိုး၏ လယ်မြေ ကွက်များမှ မြေတစ်ထွာခန့်ရရှိလိုက်လေ သည်။

ဤသည်ကို ဦးတိုး မရိပ်မိချေ။

(၂) ဦးလယ်မြေများကြားရှိ ကန် သင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဦးတိုး လယ်မြေတစ်ထွာခန့်သည် ဦးလှမောင် ဘက်သို့ပါမုန်းမသိပါသွားလေသည်။

လယ်စိုက်ချိန်ရောက်၍ စပါးများ စိုက်ကြသောအခါ မိမိလယ်မြေများခိုး ယူခံထားရသည်ကို ဦးတိုးမသိသေး။ ညီ ဖြစ်သူသည် မည်မျှပင်အကျင့်မကောင်း သည်ဖြစ်စေ အစ်ကိုဖြစ်သူအပေါ်၌ ဤမျှယုတ်မာလိမ့်မည်ကိုတွေးပင်မတွေး မိချေ။

ရိတ်သိမ်းချိန်ရောက်၍ စပါးများ ရိတ်သိမ်းပြီးသည့်အခါ ညီဖြစ်သူ ဦးလှ မောင်၏လယ်များမှာ ပထမတွင် စပါး အထွက်နှုန်းတိုးသည်ဟု ပြောကြသော် လည်း နောက်နှစ်များတွင် တဖြည်းဖြည်း နှင့် မြေများပျက်စီးလာပြီး စပါးစိုက်၍ မရတော့သော အခြေအနေသို့ရောက် လာလေသည်။

ဦးတိုးနှင့် ဦးလှမောင်တို့သည် ကန်သင်းတင်လယ်များကို လုပ်ကိုင်နေ ကြခြင်းဖြစ်ရာ ဦးလှမောင်လယ်များမှာ စပါးစိုက်၍မရတော့လောက်အောင် မြေ များပျက်စီးလာကြသော်လည်း ဦးတိုး လယ်များမှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် စပါး များအထွက်တိုးလာလေသည်။

ဦးလှမောင်မှာ မိမိ၏လယ်များ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်မြေပျက်စီးလာခြင်း ကို အကြောင်းရှာ၏။ သို့ရာတွင် မည်သို့ မျှအကြောင်းရှာ၍မရချေ။ မြေဩဇာ ကျွေးရာတွင်လည်း ဦးတိုးနှင့်အတူတူ ပင်ကျွေး၏။ မြက်နုတ်ပေါင်းလိုက်လုပ် ငန်းများကိုလည်း အတူတူပင်လုပ်ကြ၏။ လယ်မြေများကို နှစ်ဦးစလုံးပင် ဂရုစိုက် ကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးလှမောင်သည် လယ်မြေများ ပျက်သွားခြင်းကို

အကြောင်းပြုကာ စိတ်ကျရောဂါဖြစ်ပြီး ဆေးကုသနေရလေသည်။ သူတစ်ပါး မြေကို မတရားယူချင်သော ဦးလှမောင်သည် (၆)လခန့်အကြာတွင် စိတ်ဖောက်ပြန်လာကာ နေအိမ်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူထွက်သွားသည်မှာ ညအချိန်မတော်ကြီးဖြစ်၍ နံနက်လင်းသောအခါ အိမ်သားများ သူ့ကို ရှာမတွေ့တော့ရာမှ အစပြုကာ ဦးလှမောင်ပျောက်ဆုံးနေကြောင်းသိကြရလေသည်။

နောက်(၃)လခန့်ကြာသောအခါတွင် ခရီးသွားတစ်ဦးမှ စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက်ကို အခြားဒေသတစ်ခုတွင်တွေ့ခဲ့ကြောင်းပြောရာမှ သူ့အိမ်သားများသည် ထိုသူပြောသောဒေသသို့လိုက်သွားကာရှာကြသောအခါ ဦးလှမောင်သည် ခုတ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ သုသာန်ရပ်ထစ်ခုတွင် သေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ကြရလေတော့သည်။

(၄)

မရမ်းကုန်းရွာမှ ဒေါ်တင်လှနှင့် ဦးခင်မြသည် မောင်နှမအရင်းများဖြစ်ကြ၏။ မိဘများသေဆုံးသွားသောအခါ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် မိဘများထားခဲ့သော ခြံမြေ (၂) ကွက်တွင် အိမ်တစ်လုံးစီဆောက်ကာ ခေါင်းရင်းခြေရင်းနေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဒေါ်တင်လှသည် အစ်မကြီးဖြစ်၍ ခေါင်းရင်းခြံတွင်နေထိုင်ပြီး ဦးခင်မြက ခြေရင်းခြံတွင် နေထိုင်လေသည်။ ဒေါ်တင်လှသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကပ်စေးနံ့၏။ မလှူရက်မတန်းရက်ဖြင့် မိမိလုပ်ကိုင်ရရှိသောစီးပွားကို ကုပ်ကုပ်ကျစ်ကျစ်စဆောင်းလာခဲ့လေသည်။ နောက်တစ်ခုချီသည်မှာ ဒေါ်တင်လှသည် သူတစ်ပါးပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းကို မရရအောင်ယူတတ်လေသည်။ ယခုလည်း ဒေါ်တင်လှသည် ရွာထဲမှလူများကို အတိုးပေး၍ ထားရာ သူ့ပိုက်ဆံနှင့်လွတ်တင်းသူဟူ၍ ခပ်ရှားရှားပင်ဖြစ်လေသည်။

မောင်ဖြစ်သူဦးခင်မြမှာ မိမိအမေ့ရသောလယ်ကို ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်လုပ်ကိုင်နေထိုင်သူဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်တင်လှလို မချမ်းသာချေ။ စားဝတ်နေရေးပြေလည် ရှိမျှသာရှိလေသည်။

ဒေါ်တင်လှခြံ၏ ခေါင်းရင်းတွင် လယ်ထဲသို့သွားသော ကျွဲလမ်းရှိ၏။ ထိုကျွဲလမ်းသည် လယ်သမားများ စပါးသယ်ရာတွင် အသုံးပြုသလို ကျွဲနွားများ

ကျောင်းသည့်နေရာသို့သွားသောလမ်းလည်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကျွဲလမ်းမှာ အများပိုင်လမ်းဖြစ်လေသည်။ လမ်းအကျယ်မှာ ကား (၂) စီးရှောင်နိုင်လောက်သည်အထိကျယ်လေသည်။

ထိုကျွဲလမ်းသည် ဒေါ်တင်လှခြံနှင့်ကပ်လျက်ရှိရာ ဒေါ်တင်လှသည် ထိုလမ်းမြေကို တစ်နှစ်လျှင်နည်းနည်းခိုးယူ၏။ ခြံစည်းရိုးကို နှစ်စဉ်ကာလေ့ရှိရာ ခြံစည်းရိုးကာတိုင်း လမ်းဘက်သို့အနည်းငယ်ရွှေ့၍ကာခြင်းဖြင့် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် မြေနည်းနည်းအိယူခြင်း ဖြစ်လေ၏။ နှစ်ကြာလာသောအခါ မူလကားနှစ်စီးရှောင်နိုင်သည့်လမ်းသည် ဒေါ်တင်လှမြေအိယူမှုကြောင့် ယခုအခါ လှည်းတစ်စီးသွားသာရုံလောက်သာ ကျယ်ဝန်းလေတော့သည်။

အများပိုင်မြေဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ ရွာသားများမှာ ဒေါ်တင်လှနှင့် ငွေရေးကြေးရေးမကင်းကြသူများဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း မည်သို့မျှမပြောကြသော်လည်း ဒေါ်တင်လှကို သူတို့ကြည့်သွားရာတွင် ခြံမြေခိုးသူဟု ပြောနေသယောင်ထင်ရလေသည်။

ခေါင်းရင်းမှ ကျွဲလမ်းမြေသည် ယခုထက် ပိုမိုခိုးယူရန် မဖြစ်နိုင်တော့၍ ဒေါ်တင်လှသည် လောကမသတ်နိုင်ဘဲ ခြေရင်းဘက်မှ မောင်ဖြစ်သူ၏ခြံမြေကို ခိုးယူရန် စိတ်ကူးလေတော့၏။ ခိုးယူပုံမှာ သူ့လုပ်နေကျအတိုင်း ခြံစည်းရိုးကာရင်း ခိုးယူခြင်းဖြစ်လေ၏။

“မောင်လေး၊ နင်က စားဝတ်နေရေးပြေလည်အောင် မနည်းရုန်းကန်နေရတယ်။ ဒီတော့ တို့နှစ်ဦးရဲ့ အလယ်က တပ်စည်းခိုကို နင်မကာနဲ့တော့ ငါပဲကာလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်မရာ၊ ဝါးဈေးတွေက တစ်နှစ်တခြားတက်လာတော့ ဒီနှစ်ခြံကာရေးကိုတွေးပြီး စိတ်ညစ်နေတာ။ နင်ကပေးမယ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

ဒေါ်တင်လှသည် သူ့မောင်အား ပြောပြီး တပ်အသစ်ကာရန်အတွက် မူလကကားထားသောတပ်စည်းရိုးအဟောင်းကို ဖျက်လေသည်။ ထို့နောက် ဝါးများ ဝယ်ယူကာ လက်သမားများငှားရမ်းပြီး ခြံကာစေလေ၏။

သူ့မြေခိုးပုံမှာ တစ်မျိုးဖြစ်၏။ တပ်စည်းရိုးကာရာတွင် ဝါးများကို ခွဲပြီးရက်လုပ်၍ ကာခြင်းဖြစ်ရာ တိုင်စိုက်ရာတွင် သူ့မောင်၏ခြံမြေထဲ၌ တစ်မိုက်

ခန့်ရောက်အောင် တိုင်များကိုစိုက်စေ၏။ ထို့နောက် ရက်လုပ်ပြီးဝါးတပ်များကို ဦးခင်မြခြံဘက်မှကပ်စေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ဦးခင်မြခြံမြေကို ဒေါ်တင်လှက တစ်ထွာခန့်ရအောင်ပြုလုပ်သည်။ ဦးခင်မြက သူ့အိမ်ကိုယုံကြည်သဖြင့် လာ၍မျှပင်မကြည့်ချေ။ နောက် (၂) နှစ်ခန့်ကြာ၍ တပ်စည်းရိုးပြန်ကာသောအခါ ထိုနည်းအတိုင်း ဒေါ်တင်လှကခိုးပြန်လေသည်။

မောင်ဖြစ်သူသည် အိမ်ကိုပြန်ဆောက်မည်ဟု ခြံကိုတိုင်းထွာသောအခါတွင် သူ့ခြံတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သူ့အစ်မခိုးယူထားကြောင်း သိရလေသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်နှမချင်းစကားများကြ၏။ မောင်က အစ်မကို ခြံစည်းရိုးကာစဉ်တုန်းက ခိုးမည်မထင်၍ ခြံကိုလုံးမကြည့်ဘဲထားခဲ့ရာ ယခုကဲ့သို့ခိုးယူထားသည်ကိုတွေ့ရသည်အခါ အစ်မကိုခြံခိုးသူဟု စွပ်စွဲလေ၏။ အစ်မက သူမခိုးရကြောင်း၊ လက်သမားများတပ်ကာစဉ် မှားယွင်းကာမိခြင်းသာဖြစ်ပုံရကြောင်းဖြင့် ငြင်းဆိုလေ၏။

မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ စကားမပြောကြတော့ချေ။ သေသည်အထိ စကားမပြောဘဲနေသွားကြလေသည်။

မကြာမီမှာပင် ဒေါ်တင်လှသည် တရောင်ရှောင်ဖြစ်ကာ တစ်နေ့တခြား ပိန်လာလေသည်။ ချောင်းဆိုးရောဂါရရှိလာပြီး ချောင်းဆိုးလိုက်တိုင်း သွေးများပါလာ၏။ မောလည်းမောလေသည်။ ထမင်းလည်းစားချင်သောက်ချင်စိတ်မရှိဘဲ အိပ်ရာထဲတွင်တခွေခွေနေပြန်နေ၏။ ဒေါ်တင်လှ နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ကို မောင်ဖြစ်သူသည်လာ၍ မေးဖော်ပင်မရချေ။ မကောင်းတတ်သောကြောင့် မောင်၏ဖုန်းဖြစ်သူက ဒေါ်တင်လှထံသွားရောက်ပြီး အားပေးစကားပြောကြားခြင်း၊ ဆေးတိုက်ခြင်းများပြုလုပ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်တင်လှသည် ပိန်သည်ထက်ပိန်လာပြီး ဆေးများကုသနေစဉ်ပင် သွေးများအန်ကာ အသက်ပါမီသွားလေတော့သည်။

(၅)

နောက်မြေခိုးမှုတစ်ခုမှာ မြို့ပေါ်တွင် အမှတ် (၆) ရပ်ကွက်မှဖြစ်၏။ ဒေါ်မဖြူသည် လင်ယောက်သေဆုံး

သွားပြီး သားထောက်သမီးခံလည်းမရှိ သည်နှင့် တစ်ဦးတည်းပင် လင်ယောက်ျား ဇာတိ ပင်စင်လစာကလေးထုတ်စားကာ အေးချမ်းစွာနေလာခဲ့၏။

ပွင့်လင်းရာသီတွင် တရားစခန်းများ ဟိုမြို့သည်မြို့များ၌ပွင့်လှစ်ရာ အချို့က (၁၅) ရက်စခန်း၊ အချို့က (၁၀) ရက် စခန်း စသည်ဖြင့် ပွင့်လှစ်ကြ၏။

ဒေါ်မဖြူသည် ထိုတရားစခန်း များသို့ သွားရောက်ကာ တရားအား ထုတ်လေသည်။ တရားစခန်းတစ်ခုပြီး သော် နောက်တစ်ခုသို့ဆက်လက်သွား ရောက်၍ အားထုတ်နေလေသည်။

တရားစခန်းတို့မှာ နံနက်အရက် ဆွမ်း၊ မွန်းတည့်၊ နေ့ဆွမ်းမှစ၍ အလှူ ရှင်များက ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ့ရှိရာ ဆွမ်းကွမ်းအတွက် မပူပင်ရဘဲ တရား အားထုတ်နိုင်လေသည်။ တရားစခန်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြားတွင်တော့ (၂) ရက် (၃) ရက်မျှနားရက်ရကာ ထိုအချိန်များ တွင် အိမ်သို့ပြန်သည်ဆိုမျှပြန်ပြီး နောက် တရားစခန်းတစ်ခုသို့ ဆက်လက်သွား ရောက်လေသည်။ တရားစခန်းသို့သွား နေချိန်တွင် အိမ်နှင့်ခြံကိုသော့ခတ်ထား လေသည်။

ဒေါ်မဖြူ၏ ခြေရင်းခြံတွင် ဒေါ်မလုံးအမည်ရှိ ဈေးသည်တစ်ယောက် နေထိုင်သည်။ ဒေါ်မလုံးသည် ဒေါ်မဖြူ အိမ်မှာမရှိသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဒေါ်မဖြူ၏ခြံမြေကိုခိုးယူလေသည်။

ဒေါ်မလုံးသည် အိမ် (၂) အိမ် ကြားရှိ ခြံစည်းရိုးကိုကာရသုဖြစ်၏။ သူ မြေခိုးပုံနည်းမှာ ခြံစည်းရိုးကာရင်းခိုး သော်လည်း အများနှင့်မတူချေ။

သူမသည် ခြံစည်းရိုးကာမည် နေရာတွင် ပန်းပင်များကို တန်းစီ၍စိုက် လေသည်။ ပန်းပင်များကို တည့်တည့် မတ်မတ်မစိုက်ဘဲ တစောင်းစိုက်၏။ ပန်းပင်များရှင်သန်ကြီးထွားလာသော အခါ မူလက စောင်းနေသောပင်စည် သည် တစ်ထွာခန့်အမြင့်မှစကာ အပေါ် သို့ တည့်မတ်စွာ ထောင်တက်လာလေ သည်။

ခြံစည်းရိုးအသစ်ကာချိန်၌ ပန်းပင် အသစ်စိုက်ရာတွင် မူလစိုက်ထားသော ပန်းပင်မှာ အပင်များကျနေလေပြီ။ ထို ကျသောအပင်များကို ဒေါ်မလုံးကနုတ် ပစ်လေသည်။

ဒေါ်မလုံးသည် နှစ်စဉ်ခြံစည်းရိုး ကာချိန်ရောက်တိုင်း ဆိုခဲ့သည့်နည်း အတိုင်း ပန်းပင်များစိုက်လာရာ (၃) နှစ်

ခန့်ကြာသောအခါ ဒေါ်မဖြူမ၏ခြံမြေ (၃) မိုက်ခန့်ကို ဒေါ်မလုံးရနေလေပြီ။

ဒေါ်မဖြူသည် တရားစခန်းတစ်ခု နှင့်တစ်ခုကြား အားလပ်ရက်များတွင် အိမ်သို့ပြန်လာလေ့ရှိရာ အိမ်ပြန်ရောက် သည့်အခါတိုင်း ခြံစည်းရိုးကိုကြည့်လေ့ ရှိ၏။ ပန်းပင်များနှစ်စဉ်အသစ်ပြန်စိုက် လေ့ရှိသောအနေအထားကိုကြည့်၍ သူ ခြံမြေများကို ဒေါ်မလုံးခိုးယူနေကြောင်း သိလေသည်။

သို့သော် အရာအားလုံးသည် မမြဲ သောအနိစ္စသဘောချည်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသေလျှင် မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှယူ မသွားနိုင်ဘဲ ထားခဲ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိပြုလုပ်ထားသော ကောင်းမှုကုသိုလ် များသည်သာ မိမိနောက်သို့လိုက်မည့် အကြောင်းများကို တရားသဘောနှင့် ယှဉ်၍ စဉ်းစားကာ ဘာမှမပြောဘဲနေ ခဲ့လေသည်။

ဒေါ်မဖြူက ဘာမှမပြောဘဲနေ လေ ဒေါ်မလုံးက သူမြေခိုးထားသည်ကို မသိဟု ယူဆကာ ပို၍ခိုးလေလေဖြစ်နေ လေသည်။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ၌ ဒေါ်မလုံးသည် ခါးကုန်း၍လာလေတော့ သည်။ သူမ၏အသက်သည် (၅၀) မှု သာရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ဤမျှသော အသက်အရွယ်တွင် ဤမျှခါးကုန်းနေ ခြင်းကို လူအများအံ့ဩကြ၏။

ခါးမှာ ကုန်းရိုးကုန်းစဉ်မဟုတ်ချေ။ မည်မျှကုန်းသနည်းဆိုသော် ဦးခေါင်း သည် မြေကြီးနှင့်ထိလှမတတ်ကုန်း၏။ ဤသို့ကုန်းနေသောအနေအထားအတိုင်း ဒေါ်မလုံးသည် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ကိုအားပြုကာ သွားလာလှုပ်ရှားနေရ လေ၏။

သူမသည်လည်း ဒေါ်မဖြူနည်းတူ လက်ခွဲမရှိသည်နှင့် ချက်ရေးပြုတ်ရေး ကိစ္စများမှစ၍ လျော်ရေးဖွပ်ရေးကိစ္စများ အထိ သူမကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်နေရ၏။ ခါးအလွန်ကုန်းနေသည့်အတွက် အလုပ် များကို ဒုက္ခကြီးစွာခံစားရင်း လုပ်ကိုင် နေရလေသည်။

ခါးကိုသူများတကာကဲ့သို့မတ်မတ် ထား၍မရချေ။

ထိုကဲ့သို့ ခါးကုန်းနေသောဘဝ၌ ဒေါ်မဖြူ၏ခြံမြေကိုလည်းခိုးယူ၍လည်း မရတော့ချေ။ ဤသို့ဖြင့် ခါးကုန်းကြီး ဘဝဖြင့် ကာလအတန်ကြာနေထိုင်သွား ပြီး တစ်နေ့တွင် ဝက်အော်သကဲ့သို့အော် ဟစ်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့ရလေသည်။

(၆)

ထိန်ပင်ကုန်းအမည်ရှိကျေးရွာတွင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးညိုအေးနှင့် ညိုဖြစ်သူ ဦးညိုလေးတို့သည် ခြေရင်းခေါင်းရင်း တစ်ယောက်တစ်အိမ်စီ နေထိုင်ကြ၏။ ဦးညိုအေးမှာ ရိုးရိုးအေးအေးနေသော် လည်း ဦးညိုလေးမှာ ဦးညိုအေးကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ သူတို့ညိုအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် ငယ်စဉ်မှစ၍ စရိုက်ကွဲပြားခြားနား၏။ ဦးညိုလေးသည် သူငယ်ချင်းအပေါင်း အသင်းများနှင့် ငယ်စဉ်ကရန်ဖြစ်သည် အခါ သူအနိုင်ရရန် နည်းမျိုးစုံကို အသုံး ပြု၏။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို လိုချင်ပြီဆို လျှင် မရရသည့်နည်းဖြင့်ယူတတ်လေ သည်။

လူကြီးဖြစ်လာ၍ ဘဝကိုရုန်းကန် လှုပ်ရှားရသောအချိန်တွင် ဦးညိုအေးမှာ အသက် (၅၀) ခန့် ကွယ်လွန်သွားလေ သည်။ ဒန်းဖြစ်သူမှာလည်း ယောက်ျား ကဲ့သို့ပင် အေးဆေးစွာနေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် သားသမီးများ နှင့်အတူ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ဦးညိုအေး ရှိစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ဦးစီးဦးဆောင်ပြုကာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေလေသည်။

ဦးညိုလေးမှာ ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် သူတစ်ပါး၏ပစ္စည်းကို အချောင်လိုချင် သည့်စိတ်ကို မဖျောက်နိုင်ဘဲ ခေါင်းရင်း ခြံမှ ဦးညိုအေး၏ခြံမြေကို ခိုးယူရန် ကြံစည်လေသည်။ သူတွင် သားတစ်ဦးရှိ ရာ မောင်ပန်းအေးဟု ခေါ်လေသည်။ မောင်ပန်းအေးအရွယ်ရလာသည်တွင် ဦးညိုလေးက

“သား၊ ဟိုဘက်ခြံက မင်းဘကြီး လည်းရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကြီးတော် ကလည်း အေးအေးနေတတ်တာ အဲဒီ တော့ တို့သားအဖတွေတို့ဘက်ခြံကမြေ ကို ခိုးရအောင်ကွာ။ ခြံကတော့ တို့ကာ ရတာပဲ ခြံကာရင်းခိုးမယ်ကွာ။ ခြံကာ တုံလက်သမားတွေကို ခိုးပုံခိုးနည်း အဖေ သင်ပေးထားမယ်။ မင်းက အနီးကပ် စောင့်ကြည့်ပေး။”

ဦးညိုလေးသည် ခြံနှစ်ခြံကြား၌ တပ်ကာရာတွင် တစ်ကြိမ်ကလွှာလျှင်တစ် မိုက်ခန့်မြေခိုး၏။ နောက်တစ်ကြိမ်ကာ ရာတွင် ခြံနှစ်ခြံကြားရှိ သရက်ပင်ကိုပတ် ၍ကာ၏။ သရက်ပင်သည် အမှန်မှာ ဦးညိုအေး၏ခြံထဲတွင်ပေါက်သောအပင် ဖြစ်၏။ ယခုကဲ့သို့ ဦးညိုလေး၏ ခြံဘက်မှ ပတ်၍ကာလိုက်သဖြင့် သရက် ပင်သည် ဦးညိုလေးအပင်ကြီးသွားသလို မြေတစ်ပေခန့်ကို ဦးညိုလေးခိုးယူလိုက်

ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဦးညိုအေး၏ဇနီးသည် မိုးမိုးအေး
အေးနေတတ်သူဖြစ်ရာ ကိစ္စတိုင်းကို
အေးသဘောနှင့်ယှဉ်၍ကြည့်၏။ ဦးညို
အေး သရက်ပင်ကိုပတ်၍ခြံကာပြီး မြေခွဲ
နေသည်ကိုသိလေသည်။ သို့သော်လည်း
ဘာမှမပြောချေ။ မကောင်းသောအမှုကို
မြဲသောသူသည် မကောင်းသည့်အကျိုး
အမည်ကိုသိလေသည်။

သို့ဖြင့် ဦးညိုလေးခြံခိုးနေသည်
မှာ တစ်ကိုက်ခန့်မြေကြီးအကျယ်ကိုရပြီး
အချိန်တွင် အိမ်နစ်အိမ်ကြားခြံစည်းရိုး
ကာထားသောနေရာမှာနေ၍ ဦးညို
လေးသည် အပေါ်သို့မော်၍ကြည့်လေ
သည်။ ထိုအခါ ဦးညိုအေးအိမ်၏အမိုး
မှာ ဒိုင်းအစွန်းများသည် ဦးညိုလေးခြံ
ဘက်သို့ရောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ
လေသည်။

ထိုဒိုင်းအစွန်းများကြောင့် မိုးရွာ
လျှင် မိုးရေများ ဦးညိုလေးခြံဘက်သို့
ကျနိုင်သောကြောင့် ထိုဒိုင်းအစွန်းများ
ကိုဖြတ်ပစ်ရန်ကြံလျက် မောင်ပန်းအေး
တို့ခေါ်ပြီး လက်ထိုးလွှတ်တစ်ချောင်းပေး
ကာ -

“သား၊ မင်းဘကြီးအိမ်ပေါ်ကို
ခါးတောင်းကျိုက်ပြီးတက်ကွာ။ အပေါ်
ရောက်တော့ အမိုးကဒိုင်းအစွန်းတွေကို
လက်ထိုးလွှတ်ပြတ်ချ။ တစ်တောင်
လောက်ဖြတ်ပစ်ကွာ။ ဒါမှတိုင်းဘက်ကို
ရောက်နေတဲ့ ဒိုင်းအစွန်းတွေမရှိတော့
မှာ”

မောင်ပန်းအေးမှာ ဖခင်ဒိုင်းသည်
အတိုင်းလုပ်ရန်အတွက် တစ်ဖက်ခြံကို
ကူးသွားလေသည်။ ထို့နောက် ပုဆိုးကို
ခါးတောင်းကျိုက်ကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်
လေသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း လက်ထိုး
လွှတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားလေသည်။

မောင်ပန်းအေး အိမ်ပေါ်တက်
လာသည်ကိုမြင်သော ဦးညိုအေး၏ဇနီး
က -

“ငါတူ ငါတူ ဘာလုပ်မလို့လဲ အိမ်
ပေါ်တက်သွားတာ လက်ထဲမှာလဲလွှတ်
ကြီးကိုကိုင်လို့”

“အဖေခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ ဒေါ်ကြီး
တို့အိမ်အမိုးကဒိုင်းတွေက ကျွန်တော်တို့
ခြံဘက်ကိုရောက်နေလို့ တစ်တောင်
လောက်ဖြတ်မလို့”

“အလိုတော် - မင်းအဖေကခိုင်း
လိုက်တာလား သူ့မြေတွေခိုးနေတာငါသိ
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မသိချင်သောင့်
ဆောင်နေတာ စကားမပြောချင်လို့ အခု

လည်း တို့အိမ်ကအမိုးကဒိုင်းတွေမင်းတို့
ဘက်ရောက်လို့တာ။ မင်းအဖေမြေတွေခိုး
လို့ ခုလိုဖြစ်တာလေ ကြည့်လည်းလုပ်
ပါ တုလေးရယ်။ ဒီအိမ်က မင်းဘကြီး
နိဗ္ဗာန်ကတည်းကဆောက်ထားတဲ့အိမ်ပါ။
မြေဆိုတာလည်း မမြဲတဲ့အနိစ္စသဘော
ပါ။ ဒါကြောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။ ဒိုင်းတွေ
ကိုတော့ မဖြတ်ပါနဲ့ကွယ် မလုပ်ကောင်း
ပါဘူး”

မောင်ပန်းအေးသည် အပေါ်သို့
ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။ သူသည် သူ့
ဖခင်ဒိုင်းသည်အတိုင်းလုပ်ရမည်လော၊
ဒေါ်ကြီးတောင်းပန်သည်ကို နားထောင်
၍ မလုပ်ဘဲနေရမည်လောဟု စဉ်းစား
လေသည်။ အမန်မှာ ဒေါ်ကြီးပြောသည်
မှာမှန်၏။ သူ၏ဖခင်မြေတွေခိုးလို့သာ
ယခုလိုခြံမြေသည် ဦးညိုအေးတို့ဘက်သို့
ကျဉ်းသွားပြီး အမိုးပေါ်ကဒိုင်းများသည်
တစ်ဘက်သို့ရောက်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဖြတ်သင့်မဖြတ်
သင့်ကို အဖေ့ကို အကျိုးအကြောင်းရှင်း
ပြဦးမည်ဟု စဉ်းစားကာ အိမ်ပေါ်မှပြန်
ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

အိမ်အောက်သို့ မောင်ပန်းအေး
ရောက်သောအခါ မိမိ၏ဖခင်ဦးညိုလေး
သည် ရေချိုးရန် ဓရချိုးခန်းထဲသို့သွားရာ
တွင် အဝင်အဝ၌ ချော်လဲလေတော့
သည်။ ဤသည်ကိုမြင်လိုက်သော အိမ်
နီးချင်းတစ်ဦးကအော်လေသည်။

“အမလေး - လာကြပါဦး ဦးညို
လေးချော်လဲလို့မထနိုင်တော့ဘူး”

အော်သံကို ကြားလိုက်သော
မောင်ပန်းအေးသည် ခါးတောင်းကျိုက်
ကိုဖြတ်ကာ မိမိအိမ်ဘက်သို့ အပြေး
ကလေးပြန်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါတွင်
အိမ်နားနီးချင်းများအကူအညီဖြင့် ဦးညို
လေးကိုဆွဲထူကာ တွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ပို့ကြ
လေသည်။

ဦးညိုလေးသည် ရုတ်တရက်
လေဖြတ်သွားခြင်းဖြစ်ရာ စကားမပြော
နိုင်တော့ချေ။ ဤသို့ဝေဒနာခံစားနေရ
သည့်အထဲမှ မောင်ပန်းအေးကို မြင်
သောအခါ သူ့ခိုင်းလိုက်သောကိစ္စလုပ်
ပြီးမပြီးကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်မေးလေ
သည်။

မောင်ပန်းအေးကလည်း မလုပ်ရ
သေးကြောင်း၊ ဦးညိုလေးချော်လဲ၍
အမြန်ပြန်လာခဲ့ကြောင်းများကိုပြောပြ
လေသည်။

ဦးညိုလေးအား ဆေးဆရာများ

ပင့်ကာ ဆေးကုသလေသည်။ သို့သော်
ရောဂါကား သက်သာလာခြင်းမရှိချေ။
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရောဂါတိုးလာ
သည်ကိုသာတွေ့ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဒုက္ခကြီးစွာခံစားရင်း
တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဦးညိုလေး
သေဆုံးသွားလေသည်။

ဦးညိုလေးအား သဂြိုဟ်ပြီးသည်
ညတွင် မောင်ပန်းအေးသည် ဦးညိုလေး
ကို အိပ်မက်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲ
တွင် ဦးညိုလေးသည် မောင်ပန်းအေး
အား -

“သား အဖေတော့ မြေတွေခိုး
လာတာများပြီကွယ်။ အဖေမင်းတမြေဟာ
တစ်နှစ်ကိုနည်းနည်းနည်းနည်းနဲ့နှစ်ပေါင်း
ကြာလာတော့ များလာတယ်။ ဒါကို မင်း
ဒေါ်ကြီးသိပေမယ့် မပြောရှာဘူး။ အနိစ္စ
သဘောကိုသိသိတယ်။ အဖေသာမသိခဲ့
တာပါကွယ်။ အဖေလေအခုလွတ်လွတ်
လပ်လပ်မနေရဘူး။ မဟာပထဝီမြေကြီး
ဟာ အလွန်အလွန်ကိုနက်ရှိုင်းတယ်သား
ရဲ့။ အဖေခိုင်းထားတဲ့ တစ်ကိုက်လောက်
ကျယ်တဲ့မြေကြီးအလွှာကြီးကို အခု အဖေ
ပခုံးပေါ်မှာထမ်းထားရတယ်။ ကြည့်ပါဦး
သားရယ်”

မောင်ပန်းအေး အသေအချာ
ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ ဖခင်ကြီး
သည် ထူထည်ကြီးမားလှသော မြေကြီး
အလွှာကြီးကို ပခုံးပေါ်တွင်ထမ်းထားရ
ကြောင်း မြင်တွေ့ရလေသည်။

မောင်ပန်းအေးသည် အလွန်
အံ့ဩသွားသလို သူ့ဖခင်ကြီးကိုလည်း
အလွန်သနားသွားလေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ
အဖေ”

“အေး - အဖေပြောမယ်။ ခိုးယူ
ထားတဲ့မြေတွေအားလုံးကို မင်းဒေါ်ကြီး
ကိုပြန်ပေးလိုက်ပါ။ လူကြီးတွေရဲ့မှာ
ပေးနေပါ။ ပြီးတော့ အဖေအတွက် သယာ
တော်တွေပင့်ပြီး ဆွမ်းသွတ်ပေးပါ။ ရက်
လည်တဲ့နေ့ထိအောင်စောင့်မနေပါနဲ့။
မနက်ဖြန် သန်ဘက်လောက် ဆွမ်းသွတ်
ပေးပါ။ ပြီးရင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုရဲ့ အဖို့
တာဝန်ကို အဖေ့ကိုအမှုအတန်းပေးဝေ
ပါ။ အဖေသာခွင့်ခေါ်ပါမယ်။ ဒါဆိုရင်
အဖေဝီဝံ့တကျွတ်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

မောင်ပန်းအေး အိပ်ရာမှလန်နိုး
လာသောအခါ ကြောက်လန့်မှုဖြင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများပြန်နေလေရာ
ရေတစ်ခွက်ထဲသောက်လိုက်ပြီး အိပ်
တော့ဘဲ ညှော်ခန်းရှိကုလားတိုင်ထိုင်

ကာ သူ့ဖခင်ကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစား
၏။ မြေကြီးအလွှာကြီးကိုထမ်းထားရ
သောဖခင်ကြီးသည် ဒုက္ခအလွန်ကြီးပေ
လိမ့်မည်။ ကြည့်ရက်စရာလည်းမရှိချေ။
ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီးခိုင်းသည်အတိုင်း
ခိုးထားသောမြေများကို ဒေါ်ကြီးသိပြန်
လည်ပေးအပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မကြာမီ မိုးလင်းတော့မည်ဖြစ်၍
မောင်ပန်းအေးသည် ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ
မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန်စင်ကာ
မိုးလင်းသောအခါ သူ့ဒေါ်ကြီးထံသွား
၍ ညကအိပ်မက်အကြောင်းပြောပြလေ
သည်။ ဒေါ်ကြီးသည် မောင်ပန်းအေး၏
စကားကို ကြားသောအခါ အံ့ဩဟန်
မပြဘဲ -

“မြေတွေပြန်ပေးဖို့ သူ့သတိရတာ
ကောင်းတယ်ကွယ်။ နို့မို့ မင်းပြောတဲ့
မြေအလွှာကြီးကို သူ့ဘယ်လောက်ကြာ
အောင်လိုထမ်းထားရမလဲမသိနိုင်ဘူး။
ဒါပေမယ့် တို့တွေနေလာခဲ့တာ ဟိုတုန်း
ကတည်းက မိသားစုတွေအတိုင်းပဲ
တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ခြံလည်းမကာဘူး
ဒီအတိုင်းနေလာကြတာ။ ခြံမကာပေမယ့်
ခြံနစ်ခြံရံ အလယ်ဗဟိုဟာ ဘယ်နေရာ
ဆိုတာကိုတော့ မှတ်ထားကြတာပေါ့။
ဒေါ်ကြီးရောက်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ
နေလာကြတာ။ မင်းအဖေကစပြီးခြံတာ
တာပဲ။ ဒီခြံနစ်ခြံရံ အလယ်ဗဟိုဟာ
ဘယ်နေရာဆိုတာ သိတဲ့လူတွေလည်း
သေဆုံးကုန်ကြပြီ။ မင်းဘကြီးနဲ့ မင်း
အဖေပဲသိလိမ့်မယ်။ သိလို့သာ မင်းအဖေ
မြေခိုးဖို့ကြတာပေါ့မဟုတ်ဘူးလား။ အခု
တော့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ အဲဒီနေရာ
အမှန်ကိုသိရမှ မင်းတို့ဘက်ကို မြေဘယ်
လောက်ပါတယ်ဆိုတာ သိရမှပြန်ပေးလို့
ရမှာ”

မောင်ပန်းအေးက စဉ်းစားလိုက်
ပြီး -

“ကျွန်တော်တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်
ဒေါ်ကြီး။ ရွာထဲမှာရှေ့မိနောက်မိဘကြီး
ဦးပြုံးချိုရှိတယ်လေ။ သူ့ထံချင်သိမှာ။
လာ - ဒေါ်ကြီး သူ့ဆီသွားကြရအောင်”

“အေး-ဟုတ်တယ်ငါမေ့နေတယ်။
လာသွားကြမယ်”

သူတို့သည် ဘကြီးဦးပြုံးချိုကို သူ
အိမ်တွင် အဆင်သင့်တွေ့ရ၏။

“ဘကြီးရယ် ကျွန်တော်တို့ခြံနစ်ခြံ
ရံ အလယ်ဗဟိုကို သိချင်လို့ပါခင်ဗျာ။
ဘကြီးကူညီနိုင်ရင်ကူညီပေးပါ”

ဘကြီးဦးပြုံးချိုသည် လက်တွင်းမှ
စိပ်နေသောပုတီးကို လည်ပင်းတွင်စွပ်

လိုက်ပြီး မက်တတ်ရပ်လိုက်ကာ -
“ကိုညိုအေးနဲ့ ကိုညိုလေးတို့ရဲ့
ဖခင်ရှိစဉ်က ဘကြီးနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း
တွေပေါ့ကွယ်။ ခြံနစ်ခြံရံ အလယ်ဗဟိုကို
ဘကြီးသိပါတယ်။ ကဲလာကြ၊ ဘကြီးပြု
မယ်”

ဦးပြုံးချိုသည် တောင်တော်စစ်
ချောင်းကိုအားပြုကာ ရှေ့မှသွားလေ၏။
မောင်ပန်းအေးတို့တူအရီးက နောက်က
လိုက်ပါခဲ့ကြလေသည်။

ခြံနစ်ခြံရံအလယ်ဗဟိုကို ဘကြီး
ပြုံးချိုက ပြသမည်ဟူသောသတင်းသည်
တစ်ဦးမှတစ်ဦးသို့ ပျံ့နှံ့သွားရာ ကြည့်လို
မြင်လိုသူများသည် သူတို့နောက်ကလိုက်
ပါလာကြလေသည်။

ဦးပြုံးချိုသည် ခြံနစ်ခြံရံအလယ်
နေရာလောက်သို့ရောက်သောအခါ ရပ်
လိုက်ပြီး -

“ဒီနားက မန်ကျည်းပင်ကြီးဘယ်
ရောက်သွားသလဲကွယ်”

“မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ခုတ်လှပစ်
လိုက်တာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) လောက်ကြာ
ပြီဘကြီး”

အဲဒီလိုဆိုရင် မန်ကျည်းပင်ဘယ်
မှာရှိတယ်ဆိုတာရာရမယ်။ မန်ကျည်း
မြစ်တွေတော့ ကျန်ဦးမှာပဲ တူးကြစမ်း
ကွာ”

လူငယ်ကလေးများသည် တူးရှင်း
ပြားများဖြင့် တူးကြလေ၏။ မန်ကျည်း
မြစ်များမတွေ့မချင်းပင်တူးကြလေရာ
မကြာမီ မန်ကျည်းမြစ်များကိုတွေ့ရလေ
၏။

“ဒီမန်ကျည်းမြစ်တွေဟာ မန်ကျည်း
ပင်ရှိခဲ့တဲ့နေရာပဲ။ အဲဒီနေရာရဲ့ ဟိုဘက်
ကိုညိုလေးတို့အိမ်ဘက်ကို (၂) တောင်
လောက်တူးကြစမ်းကွာ”

ဦးပြုံးချိုပြသောနေရာကိုတူးကြ
သောအခါ တစ်တောင်ခန့်အနက်တွင်
ပုလင်းတစ်လုံးကိုတွေ့ရလေ၏။ လူငယ်
လေးတစ်ဦးက ပုလင်းကို မြေကြီးထဲမှဆွဲ
ဖော်ပြီး -

“ဒီမှာ ပုလင်းတစ်လုံးတွေ့တယ်
ဘကြီး”

“အေး - ဟုတ်ပြီ အဲဒီပုလင်းကို
အဖုံးဖွင့်ပြီး သွန်ချလိုက်”

ပုလင်းအဖုံးသည် မြေကြီးထဲတွင်
ကာလကြာမြင့်ပြီဖြစ်၍ သံချေးများကို
နေလေသည်။ ထိုအဖုံးကို ခက်ခဲစွာဖွင့်
ပြီး သွန်ချလိုက်သောအခါ ပုလင်းထဲမှ
သံများထွက်ကျလာလေသည်။

“ဒီခြံနစ်ခြံရံအလယ်ဗဟိုအမှတ်

အသားဟာ အဲဒီပုလင်းပဲ။ ခြံရံထောင့်
တွေမှာ ဒီလှုပ်ပုလင်းတွေတွေ့လိမ့်ဦး
မယ်”

လူငယ်လေးများသည် ခြံထောင့်
ဟုထင်ရသောနေရာများကို တူးကြ
သောအခါ အလားတူပုလင်းများကို
တွေ့ရလေ၏။ ရှေးနည်းတူဖွင့်ပြီး သွန်ချ
လိုက်သောအခါ အထဲမှသံများထွက်ကျ
လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အိမ်ရှေ့မှ ပုလင်းတွေ့သောနေရာ
နှင့် နောက်ဖေးမှပုလင်းတွေ့သောနေရာ
ကို ကြိုးဆွဲလိုက်သောအခါ ခြံနစ်ခြံရံ
အလယ်ဗဟိုတစ်စည်းရိုးနေရာကို တွေ့
ရလေသည်။ ထိုနေရာသည် ဦးညိုလေး
တို့ခြံထဲသို့ အတော်ကလေးရောက်နေ
လေသည်။

ခြံ၏အလယ်ဗဟိုကိုတွေ့ရပြီဖြစ်
၍ မောင်ပန်းအေးသည် ဒေါ်ကြီးကို
အနားသို့ခေါ်၍ ရွာသားများရှေ့တွင်
ပြောလေသည်။

“ရွာသားများခင်ဗျာ ယခုဒီခြံနစ်
ခြံရံအလယ်ဗဟိုနေရာကိုတွေ့ရပြီဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်ဘကြီး ဦးညို
အေးနဲ့ ဖခင်ကြီးဦးညိုလေးတို့ရဲ့ ခြံအစပ်
ပါပဲ။ ဒါကိုကြည့်ရင် ကျွန်တော်တို့ခြံ
ဘက်ကို ဦးညိုအေးရဲ့မြေတွေတော်
တော်များများပါနေတာကို တွေ့ပါလိမ့်
မယ်။ အဲဒီမြေတွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့
ဖခင်ကြီး တစ်နှစ်ကိုနည်းနည်းစီယူထား
တဲ့မြေတွေဖြစ်ပါတယ်။ အခုဒီမြေတွေ
ကို ဘကြီးဦးညိုအေးရဲ့ဇနီး ဒေါ်ကြီး
လက်ထဲကို ပြန်လည်ပေးအပ်ပါတယ်။
နောက်ရက်ကျမှ တပ်အသစ်တာဖေးပါ
မယ် ဒါဟာလည်း ကျွန်တော်ဖခင်ကြီးရဲ့
ဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ပေးတာပါခင်ဗျာ”

ရွာသူရွာသားများသည် အလွန်
အံ့ဩသွားကြလေ၏။ မောင်ပန်းအေး
က ဆက်ပြောလေသည်။

“ခြံမြေခိုးတယ်ဆိုတာ သူတစ်ပါး
ပစ္စည်းကိုမတရားတုံနည်းနဲ့လိုချင်လို့လုပ်
တာပါ။ ကျွန်တော်ဖခင်ကြီးဟာ ကျွန်
တော်ကိုအိပ်မက်ပေးပါတယ်။ အိပ်မက်
ထဲမှာ သူဟာတစ်ကိုက်လောက်ကျယ်
တဲ့ အလွန်နက်ရှိုင်းလှတဲ့ မဟာပထဝီမြေ
ကြီးအလွှာကြီးကို ပန်းပေါ်မှာထမ်းထား
ရပါတယ်။ အဖေဟာ ဒီမြေထုကြီးကို
ထမ်းထားရပြီး ဒုက္ခကြီးစွာရောက်နေ
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဖခင်
ယူတဲ့မြေတွေကို အားလုံးရှေ့မှာ
ကိုပြန်လည်ပေးအပ်ပေးတာပါ။ ခင်ဗျာ
ဘကြီးဦးပြုံးချိုက ဦးပြုံး -

စုတ်လာဘ်ဝင်မည်နေ့နှင့် မည်သည့်စုတ်လာဘ်ဝင်မည် အလွယ်ကူဆုံးတွက်နည်း နေ့မဝင်(နတ်မောက်)

လူတိုင်း၏ ကံတရားသည် ပုံသေ
ထားချ တပ်အပ်သောချာပြောမရနိုင်ပါ
ပေ။ သို့အတွက်လည်း လုံထမ်းလာ
တာမြင်ရသော်လည်း ကံထမ်းလာတာ
မြင်နိုင် ဟု ဆိုပါသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ကံကံ၏
အကျိုးကိုတော့ မုချမသွေ ခံစားရမည့်
သူချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု တင်ပြလိုသော ရှေးမြန်မာ
ဇရာဗေဒင်လက်ရှိတွက်နည်းလေးသည်
မိမိတို့၏ ကံတရားကို အလွယ်အသာ
တွက်စစ်ခန့်မှန်းနိုင်သည့် နည်းမဟာ
အား တင်ပြအပ်ပါသည်။

မည်သည့်နေ့ရက်တွင် စုတ်
လာဘ်ဝင်မည်ကို တွက်နည်းတင်ပြပါ
မည်။

မည်သူမဆို မိမိ၏ရောက်ရှိနေဆဲ
အသက်ကို တည်ကိန်းအဖြစ်ယူပါ။

ထို့နောက် ရောက်ရှိဆဲအသက်
ထဲသို့ ပုံသေနည်း (၃) နှင့် ပေါင်းပါ။
(ရတနာသုံးပါး၊ သရဏဂုံသုံးပါးကို
ရည်ရွယ်သည်။)

ထိုပေါင်းရသောကိန်းကို နေ့ခုနစ်
နေ့ဖြစ်သဖြင့် (၇) နှင့်စားပါ။

အကြွင်းသည် အဖြေပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

အကြွင်းနှင့်အဖြေများကိုအောက်
တွင်ကြည့်ရပါ။

(၁) ကြွင်းလျှင် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်

စုတ်လာဘ်ဝင်မည်ဖြစ်သည်။

(၂) ကြွင်းလျှင် တနင်္လာနေ့တွင်
စုတ်လာဘ်ဝင်မည်။

(၃) ကြွင်းလျှင် အင်္ဂါနေ့တွင် စုတ်
လာဘ်ဝင်မည်။

(၄) ကြွင်းလျှင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင်
စုတ်လာဘ်ဝင်မည်။

(၅) ကြွင်းလျှင် ကြာသပတေးနေ့
တွင် စုတ်လာဘ်ဝင်မည်။

(၆) ကြွင်းလျှင် သောကြာနေ့တွင်
စုတ်လာဘ်ဝင်မည်။

(၇) ကြွင်းလျှင် စနေနေ့တွင် စုတ်
လာဘ်ဝင်မည်။

ပိုမိုရှင်းလင်းစေရန် ဥပမာတွက်
ပြပါမည်။

အသက် (၅၇) နှစ်ရောက်ရှိနေသူ
ဘယ်နေ့စုတ်လာဘ်ဝင်မည်ကိုတွက်ပြပါ
မည်။

ပုံသေနည်း (၃) ပေါင်းသော် (၆၀)
ရပါမည်။ ထို(၆၀)ကို (၇)ဖြင့်စားသော်
(၄)ကြွင်းသည်ကိုတွေ့ရမည်။ သို့အတွက်
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် စုတ်လာဘ်ဝင်မည်ဖြစ်
သည်။

တစ်ဆင့်တက်၍ ထိုစုတ်လာဘ်
ဝင်မည့်နေ့တွင် မည်သို့သောစုတ်လာဘ်
ဖြစ်မည်ကို တွက်နည်း တင်ပြပါမည်။

ရောက်ဆဲအသက် (၅၇) ကိုတည်
၍ ဂုဏ်တော်(၉)ပါးနှင့်စားပါ။ အကြွင်း
၏အဖြေများ ဖော်ပြထားပါသည်။

(၅၇)ကို (၉)နှင့်စားသော် (၃)ကြွင်း
ပါမည်။

(၁) ကြွင်းလျှင် ရာဇစုတ်။ မင်း၏
အပူဇော်ခံရအံ့။ အကြီးအကဲတို့မှမြှောက်
စားမစအံ့။

(၂) ကြွင်းလျှင် ဓနစုတ်။ စည်းစိမ်
ဥစ္စာတိုးပွားရအံ့။

(၃) ကြွင်းလျှင် သီလစုတ်။ ထင်ပေါ်
ကျော်စောအံ့။

(၄) ကြွင်းလျှင် ကမ္မစုတ်။ အမှု
အခင်းများအံ့။

(၅) ကြွင်းလျှင် အတ္တစုတ်။ ဝိနည်း
နေရာရအံ့။

(၆) ကြွင်းလျှင် ယာယီစုတ်။ ခရီး
သွားရအံ့။ နာမကျန်းဖြစ်အံ့။

(၇) ကြွင်းလျှင် မရဏစုတ်။
သူတစ်ပါးတို့က သေကြောင်းကြံအံ့။

(၈) ကြွင်းလျှင် ဒေယျစုတ်။ အမှု
ခပ်သိမ်း အောင်မြင်အံ့။

(၉) ကြွင်းလျှင် ဗုဒ္ဓစုတ်။ ဘေး
အန္တရာယ်သင့်အံ့။

၄၊ ၆၊ ၇၊ ၈ ကြွင်းသူအဖို့ ဘုရား
ဂုဏ်တော်ပွားများပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ငှက်၊ ငါး
သက်စေလွှတ်ခြင်း၊ လမ်းပြင်ခြင်း၊
တံတားခင်းခြင်း၊ ရေတွင်းရေကန်လှူ
ခြင်းကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြင့်
အညံ့များပြေပျောက်ကာ တောင်းကျိုး
ချမ်းသာ ရရှိရောက်ရှိစေပါသည်။

နေ့မဝင် (နတ်မောက်)

“အင်း - ဒါကိုကြည့်ပြီး သူတစ်ပါး
ပစ္စည်းကို အချောင်လိုချင်တုတ်တွေ
မမွေးကြဖို့ ရွာသူရွာသားတွေကို ကြံ
တုန်း ဘကြီးမှာချင်ပါတယ်။ မှား
တာကို မှားမှန်းသိလို့ ပြုပြင်နိုင်တယ်ဆို
ရင် ဘယ်အချိန်မှာပဲပြုပြင်ပြုပြင် ကောင်း
ပါတယ်ကွယ်။ နောက်လူတွေလည်း
ဦးညိုလေးကို သင်ခန်းစာယူနိုင်ကြတာ
ပေါ့”

မောင်ပန်းအေးသည် ဦးညိုလေး
ယူထားသောမြေများကို ဒေါ်ကြီးလက်

ထဲသို့ ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးပြီးချိန်မှ
စ၍ ဦးညိုလေးအား အိပ်မက်မမက်
တော့ချေ။ နောက်တစ်နေ့ မောင်ပန်းအေး
သည် သံဃာတော်များအား ပင့်ဖိတ်၍
သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ယပ်မုစ၍ ပစ္စည်း
များစွာလှူပြင် လှူဒါန်းပြီး ဆွမ်းသွတ်
လေသည်။

ဆွမ်းသွတ်ပြီးနောက် မောင်ပန်း
အေးက -

“ဖခင်ကြီးခင်ဗျား၊ ဖခင်ကြီးမှာ
ကြားတဲ့အတိုင်း မြေတွေကို ဒေါ်ကြီး

လက်ထဲပြန်လည်လွှဲအပ်ပြီးပါပြီ။ ယခု
အဖေကိုရည်မှန်းပြီး သံဃာတော်တွေကို
ဆွမ်းသွတ်လှူဒါန်းပါတယ်။ ဒီလှူဒါန်းမှု
ရဲ့ရရှိတဲ့အဖို့ဘာကို ဖခင်ကြီးရောက်
ရာအရပ်က သာဓုခေါ်ပါခင်ဗျား”

မောင်ပန်းအေးနှင့်တကွ ဧည့်
ပရိသတ်သည် အမှု (၃) ကြိမ်ပေးစေ၍
သာဓု (၃) ကြိမ် ညီတူညာတူခေါ်ဆို
လိုက်ကြလေတော့သည်။

မင်းသန်ခင်ကျော် (ဇီးလင်း)

မောင်ပွင့်ဉာဏ်(မောရ) လူတိုင်းအတွက် အင်းပညာအကြောင်း သိကောင်းစရာများ

ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ရှုပထဝီနဲ့တူရတဲ့ သိပ္ပံသမားပါ။ အင်းပညာအကြောင်းရေးတော့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တပည့်တွေက -

“ဆရာ ဒီလောကီပညာတွေကိုယ့် သလား”

လို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော်က -

“ယုံတာ မယုံတာ အသာထား။ ပညာတစ်ရပ်အနေနဲ့ လေးစားတယ်။ ဗဟုသုတရအောင်လို့ လေ့လာတယ်။ ပါသနာပါလို့လိုက်စားချင်သူတွေအတွက် ကိုယ်ဖတ်မှတ်ထားတာလေးတွေဝေငှပေး တာပါ။”

လို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။

ကျွန်တော် ဒီအင်းပညာ အကြောင်း ဆောင်းပါးရေးသားတဲ့အခါ ကျွန်တော်ရဲ့ အမှတ်အသားညံ့ဖျင်းမှု ကြောင့် ကိုးကားတဲ့ မူရင်းဆောင်းပါးရှင် တွေရဲ့ အမည်မဖော်ပြနိုင်တာကိုခွင့်လွှတ် ကြစေချင်ပါတယ်။ ဆရာများအားလုံးကို လေးစားသမှုနဲ့ ကါရဝံပြုပါတယ်။

■ ဘားမဲ့ဆရာတော်

ဘားမဲ့ဆရာတော်ဆိုတာ မဟာ ဓမ္မရာဇာတွေ ခံ အနောက်ဘက်လွန်မင်း (၉၆၅-၉၉၀) လက်ထက်မှာ လောကီ ပညာရပ်များနဲ့ ထင်ရှားကျော်စောခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ဖြစ်တယ်။ (ပုဂံခေတ်က မန္တဟာမင်းကီးကွယ်ခဲ့တဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက် ဗားမဲ့ဆရာတော်နဲ့ မမှားစေလိုပါ။ အဲဒီ ဗားမဲ့ဆရာတော် ထွက်ရပ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ နေရာက ဇင်းကျိုက်တောင်စောင်း အမြင့်ပေ (၁၀၀၀) လောက်မှာရှိတယ်။ ရန်ကုန်-မော်လမြိုင်ကားလမ်းပေါ် ကနေ ဇင်းကျိုက်မြို့မရောက်ခင် အဲဒီနေရာကို လှမ်းမြင်နိုင်တယ်။)

အနောက်ဘက်လွန်မင်းကြီးဟာ ဘားမဲ့ဆရာတော်ကို လောကီပညာရပ် ဆိုင်ရာတွေကို မေးလျှောက်ခဲ့ပြီး ဆရာ တော်ကလည်း မင်းကြီးသိလိုသမျှကို

အကျေအလည်ဖြေဆိုတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ ဖြေဆိုချက်တွေထဲက လောကီပညာနဲ့ အင်းပညာအကြောင်း သိကောင်းစရာတချို့ကို ကောက်နုတ် တင်ပြပါမယ်။ နှိုက်နှိုက်နဲ့နဲ့ စဉ်းစားရင် နက်နက်နဲ့နဲ့ သဘောတရားတွေကို တွေ့ မြင်ရပါမယ်။

လောကီပညာဆိုသည်မှာ 'ယတြာ ပြုရှောင်း အကြကောင်းကတ၊ အင်းစောင်း ရှိမြှောက်၊ မင်းလောင်းပျောက်၏' ဆို သောစကားနှင့်အညီ အရေးအခွင့်ရှိ သောအခါ လွတ်မြောက်ရန်ကြံစည်ခြင်း၊ ထူးမြတ်သောဆန္ဒရှိသူများသည် နက်နဲ စွာစဉ်းစားဆင်ခြင်၍ အချက်အလက်ကို နားလည်ကျွမ်းကျင်အောင် အားထုတ် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဉာဏ်၏ကိစ္စများကို လောကပညာ (သို့မဟုတ်) လောကီ ပညာဟု ခေါ်သည်။

လောကီပညာရပ်များတိမ်မြုပ်နေ ခြင်းမှာ 'သာလျှင်ဥစ္စာ၊ ဆာလျှင် ပညာ' ဟူသော ရှေးသူဟောင်းတို့စကားအရ လူတို့သာယာပျော်ရွှင်မှုများပြားလာသော အခါ ပညာလိုက်စားမှု နည်းပါးသဖြင့် တိမ်မြုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

လောကီပညာတွင် ပေါက်မြောက် ရန်မှာ လောကီပညာဟူသည် ခက်သည်၊ လွယ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ အနက်ကို အဖြူ အဖြူကိုအနက်၊ ကျီးကန်းတောင်ကို ဗျိုင်းတောင်၊ ဗျိုင်းတောင်ကို ကျီးကန်း တောင်၊ လံကစော လောကမ၊ အမှန်ကို အမှား၊ အမှားကို အမှန်၊ ပြောင်းတိ ပြောင်းပြန် ကြံစည်ရသည်။

ထိုသို့ ကြံစည်ရာတွင် မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ရသောကိစ္စ၌ ပြီးစီးအောင် မြင်ရန် ဘယ်အရာများလိုပါသနည်းဟု စဉ်းစားအားထုတ်သောသူသည် လွယ် ကူစွာ ထမြောက်၍ကြံစည်တိုင်းပေါက်ရ ဖြစ်သည်။

လောကီပညာဟူသည် မှန်သည် လည်းရှိသည်၊ မမှန်သည်လည်းရှိသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ ဟောတော်မူသော

လောကုတ္တရာတရားသည်သာ အမြဲတမ်း မဖောက်မပြန် မှန်ကန်သည်။

အင်းများ၏အကျိုးသွားနှင့်ပတ်သက် ၍- 'ဆေးကောင်းလျှင်တစ်စက်၊ အင်း ကောင်းလျှင်တစ်ကွက်' ဟူ၍ ပညာရှိတို့ ဆိုကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အင်းပုံအမျိုး မျိုး၊ အင်းရေးအမျိုးမျိုး၊ အင်းသေ၊ အင်း ရှင်၊ ရုပ်အင်း၊ နာမ်အင်းများနှင့် အင်း သွားနည်းဆယ်ပါး၊ အင်းသားနည်းသုံး ပါး စသောအခြင်းအရာများလည်း မလို လှ။ ကောင်းမြတ်သောအချိန်အခါကိုသာ ရွေး၍ အင်းပုံတစ်ခုကိုပင် ထိုအင်းနှင့် စတုစက်လည်အောင် အတွင်းအပြင် ပြောင်းလွှဲ၍ သုံးစွဲလျှင် အောင်မြင်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။

■ ဂဝံဘုရားပုံအင်း

ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးမှာပါတဲ့ 'ဏာဘရ်-ဘေးမရှိ' က 'ဏ၊ ဘ၊ ရ' စမ သုံးလုံးကို အင်းဆန်သွင်းထားတဲ့အင်းဖြစ် ပါတယ်။ အလယ်မှာ ဒီအင်းကို ဆောင် မယ့်သူရဲ့ မွေးနံ့ကို အင်းဂဏန်းသုံးပြီးရေး ပါ။ (ဥပမာ တနင်္လာနံ့အတွက် /)

ဂဝံဘုရားပုံအင်းကို လက်ကိုင် တုတ်ထိပ်၊ အခန်းထောင့်(၄)ထောင့်တွေ မှာ ရေးဆွဲထားရင် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးမှ တင်းဝေးစေပါတယ်။

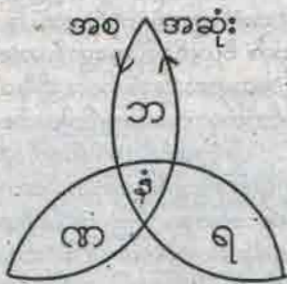
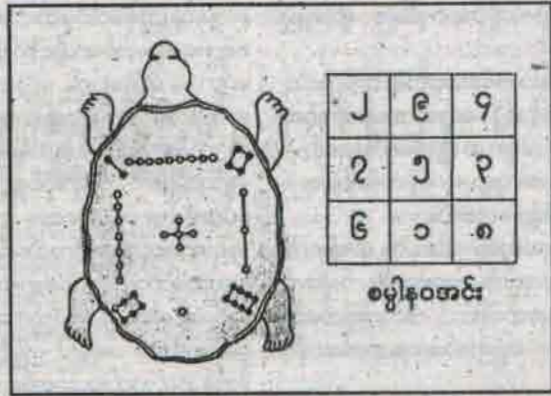
■ မူလစမ ၈၊ ၉၊ ၁၊ ၀

လောကီကိစ္စ ဂန္ဓိရနယ်မှာ လူသိ များ၊ အသုံးအများဆုံးက 'မူလစမ' လို့ ခေါ်တဲ့ ၈၊ ၉၊ ၀၊ ၁ စမလေးလုံးဖြစ် တယ်။ ကမ္ဘာတည်စမကြီးတွေထဲက စ-အက္ခရာဟာ ငါးကြမ်းမြီးမှာရှိတယ်။ ဓ-အက္ခရာဟာ လယ်ပုစွန်လုံး(ကဏန်း) ရဲ့ ကျောကန်းပေါ်မှာရှိတယ်။ ဗ-အက္ခရာ ဟာ ခေါင်းမြီးမှာရှိပြီး ဝ-အက္ခရာက လှုပ်ရဲ့ရင်ဘတ်မှာရှိတယ်။ စ နဲ့ ဓ စမ နှစ်လုံးက ရေသတ္တဝါမှာရှိပြီး ဗနဲ့ စမနှစ်လုံးက ကုန်းသတ္တဝါမှာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ထွက်ရပ်ပေါက်ပုံအမျိုးမျိုးနဲ့ ဂန္ဓာရီစခန်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပုဂံကတ်

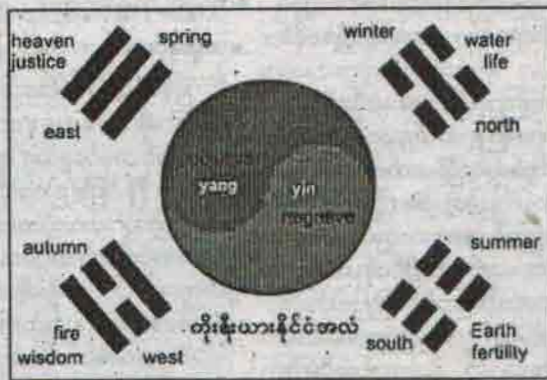

“စ ဓ ဝ” လေးလုံးစမဆောင်
လက်စွပ်နမူနာ သရုပ်ပြပုံ။

ဂဝံဘုရားပုံအင်း

ပါက္ခာအင်း (တရုတ်)

Yin:	Yang:	
cold	hot	
wet	dry	
soft	hard	
empty	full	
inside	outside	
back	front	
recession	far	
rest	fast	
save	act	
conserve	spend	
dark	liberate	
earth	light	
water	heaven	
relaxed	fire	
and	excited	
substance	heavy	
gravity	energy	
mystery	levity	
observative	revelation	
local	radiant	
limited	universal	
	boundless	

တော်လာ ရဟန်းတို့မစားကောင်းတဲ့ အသားကြီးဆယ်မျိုးအပြင် စမလေးလုံး ပါတဲ့ ပုစွန်၊ ငါးကြင်း၊ ဒေါင်း၊ လှော်သား များကိုလည်း မစားကြဘူးလို့ မှတ်သား ရပါတယ်။

တစ်နေရာမှာတော့ မူလဘူတ

စမလေးလုံးကောက်ယူပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခုလိုတွေ့ရပြန်တယ်။
နေ၊ လ၊ ဥဒေါင်း၊ တွင်းအောင်း ပုစွန်၊ ဖော်ညွှန်းငါးတွင် လေးတန်အက္ခရာ စ၊ ဓ၊ ဝ သတ်မှတ်ရာ၏ 'ဒီစာအရ ကောက်ယူရာမှာ 'နေနဲ့လ' ကပြတဲ့ စမ

အက္ခရာကို 'ဝ' လို့ ယူပြီး 'စ' အက္ခရာ ကိုတော့ ငါးရဲ့ အခြားကရတယ်လို့ဆိုပါ တယ်။ ကပ္ပာလင်္ကာရကျမ်းအလိုအတိုင်း စမလေးလုံးကောက်ယူပုံတစ်နည်းပါ သေးတယ်။ ပညာပိုင်းပါတာမို့ အခုမှာ မဖော်ပြတော့ပါ။ အလိုရှိသူတေသိ

တွေ့ သက်ဆိုင်ရာကျမ်းမှာ ရှာကြည့်ဖို့ပါ။

ဒီမူလစမလေးလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ စွမ်းအား (သိဒ္ဓိ) တွေကို အမျိုးမျိုးဖွင့်ဆိုကြတဲ့အထဲက တချို့ကိုဖော်ပြရရင်-

စ အက္ခရာ - စစ်မက်ဝိလိပ်အခြံအရံပေါများစေတယ်။

ခ အက္ခရာ - သေနတ်၊ အမြောက်၊ ဗုံးဆန်၊ တုတ်၊ ဓားလက်နက်များကို နိုင်နင်းစေတယ်။ ဒီလက်နက်တွေကြောင့် အန္တရာယ်မကျရောက်စေနိုင်ဘူး။

ဗ အက္ခရာ - ပေါ့ပါးလျင်မြန်သွက်လက်စေတဲ့သိဒ္ဓိထူးရှိတယ်။

ဝ အက္ခရာ - နှလုံးစိတ်ဝမ်းကို အေးမြကြည်လင်စေနိုင်တယ်။ စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် အောင်ပွဲရရှိစေနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် ဒီစမလေးလုံးကို ရွှေငွေ၊ ဘော်၊ ကြေး၊ ဓာတ်သား စတာတွေနဲ့ လက်စွပ်ကွင်းပြီး ဝတ်ထားဆောင်ထားရင် ဖော်ပြခဲ့တဲ့ အကျိုးသွားတွေရနိုင်တာကြောင့် အထူးအားဖြင့် စစ်ဘက်နယ်ဘက်၊ လက်နက်ကိုင်ဝန်ထမ်းတွေဆောင်ထားသင့်ကြောင်းအကြံပြုပါတယ်။ ပုံပါ 'စဗဝ' လေးလုံးစမဆောင်လက်စွပ်နမူနာကို တောင်တွင်းကြီး မြို့နယ် ထန်းပင်ကုန်းကျေးရွာ မြန်မာတိုင်းရင်းသမားတော်ကြီး ဦးညွန့်မောင် ဆီကရဲ့ခဲ့တာလို့ မှတ်သားထားပါတယ်။

စဗဝ မူလအစအက္ခရာတွေကို ရှေးသွင်းတဲ့အခါမှာ အများအားဖြင့် 'စမကြီးလေးလုံး' ဂါထာကို သုံးတတ်ကြတယ်။ အက္ခရာတစ်လုံးစီနဲ့စတဲ့ ဂါထာလေးကြောင်း ပါပါတယ်။ စမတစ်လုံးကို ရှေးသွင်းတဲ့အခါ ဆိုင်ရာဂါထာတစ်ကြောင်းကို ရွတ်ဆိုရမှာ ဖြစ်တယ်။ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ သံသေခေါင်းလောင်းတွေမှာ ဒီဂါထာကိုရှေးထိုးပြီး ရွှေတိဂုံစေတီထိုးတော်မှာ တင်လှူထားတယ်လို့လည်း သိရတယ်။ ဒီဂါထာကို အရကျက်လို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါ ဆင်ခြင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးအနေနဲ့ပါ ရွတ်ဆိုနိုင်ပါသေးတယ်။

- စမလေးလုံးဂါထာ**
- စ က္ခ၊ မာစရ၊ မာစိက္ခော၊
  - ခ ဗ္ဗညု၊ ဓမ္မ သာမိကော၊
  - ဗ လူပေတော ဗလဓရော၊
  - ဝ ရဒေါ ဒေတု မေဝရံ
- (ဂါထာအနက်)
- စက္ခမာ - မိသ ပညာနှစ်ဖြာသော

စက္ခနှင့်ပြည့်စုံတော်မူထသော၊ စရံ - စရဏတရားတစ်ဆယ့်ငါးပါးကို။ အာစိက္ခော - အမြဲမပြတ် လေ့ကျင့်တော်မူအပ်ပြီးထသော၊ ဓမ္မညု - တရားအားလုံးကို သိမ်းကျုံးသိမြင်တော်မူပြီးထသော၊ ဓမ္မသာမိကော - တရားပိုင်ရှင်ဖြစ်တော်မူပေထသော၊ ဗလပေတော - ဉာဏ်တော်အင်အားဆယ်ပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူပေထသော၊ ဗလဓရော - ကိုယ်တော်အင်အားဆယ်ပါးကိုလည်းဆောင်တော်မူပေထသော၊ ဝရဒေါ - မြင့်မြတ်သမျှ နိဗ္ဗာန်ဆုကိုလည်းပေးတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည်။ မေ - တပည့်တော်အား၊ ဝရံ - ကောင်းကျိုးစွန့် မြတ်သော ဆုကို ဒေတု - လျှင်စွာမနှေး ပေးသနားတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

■ စမ္မာနဝအင်း

မြန်မာ့ရိုးရာ အင်းပညာမှာ 'စမ္မာနဝအင်း' ဆိုတာ နဝ - နဝင်းနာမည်နဲ့ လိုက်အောင် တန်ခိုးအစ ရာဟု ကိတ်ပြီဟ်အဆုံး ပြီဟ်ကြီး (၉)လုံးကို အင်းဆန်အဖြစ်ထည့်သွင်းထားတဲ့အင်းဖြစ်တယ်။ (၉)တွက်အင်းဖြစ်လို့ အင်မတန်ရှင်းလင်းလွယ်ကူပေမယ့် အမျိုးမျိုးအသုံးချနိုင်လောက်အောင် အစွမ်းထက်ပါတယ်။

'စမ္မာနဝအင်း' ကို တေဇော အဓိပတိထားပြီးချတဲ့အခါ မီးကိုဖြစ်စေတယ်၊ ဝါယောအဓိပတိထားပြီးချတဲ့အခါ လေကိုဖြစ်စေတယ်၊ အာပေါ အဓိပတိထားပြီးချတဲ့အခါ မိုးကိုဖြစ်စေတယ်၊ သုံးတတ်ရင် ဆေးဖြစ်စေတယ်။ ဒီဝဏန်းတွေကို ကောက်ယူအသုံးချတတ်ရင် အလိုဆန္ဒ ဗုန်သမျှ ပြည့်ဝစေနိုင်တယ်လို့ ရှေးဆရာတော်ကြီးများ မိန့်တော်မူခဲ့တယ်။

တရုတ်လူမျိုးတွေမှာလည်း ဒီအင်းဟာ အလွန်ရှေးကျတဲ့အင်း ဖြစ်တယ်။ ခရစ်တော်မူပေးဖွားပြီး (၇၇) နှစ် လောက်မှာ တရုတ်ပြည် မြစ်ဝါမြစ်ကတက်လာတဲ့လိပ်တစ်ကောင်ရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်က အစက်အပြောက်တွေကိုကြည့်ရင် စမ္မာနဝအင်းအတိုင်းဖြစ်နေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

စမ္မာနဝအင်း မှာပါတဲ့ အင်းဆန်တွေကို မှတ်သားထားတဲ့ လက်အရ- စမ္မာ = ၂ နဝ = ၉ ဇာလင်း = ၄ သတ္တ = ၇ ပဉ္စ = ၅ ကြိ = ၃ ဆ = ၆ ဧက = ၁ အင်္ဂ - ၈

ဒီအင်းရဲ့ ထူးခြားချက်က ၁-၂ ၂-၃၊ ၇-၈၊ ၈-၉ အတွက်တွေဟာ မြင်းသွားဖြစ်နေပါတယ်။ အလျားလိုက်၊ ဒေါင်လိုက်၊ ထောင့်ဖြစ်အတန်းတွေ

ပေါင်းကြည့်ရင် ပေါင်းလဒ်ဟာ (၁၅) ချည်းရတာ တွေ့ရပါမယ်။

ဒီအင်းဆန် (၉) လုံးကိုပဲ အနေအထားအမျိုးမျိုးပြောင်းထည့်ပြီး မတူတဲ့ အင်းကွက်တွေထပ်ဆွဲနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါကိုပဲ အင်းကစားတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

■ ပါက္ခာအင်း (တရုတ်)

'ပါက္ခာအင်း' ဟာ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ အင်မတန်မှ ရှေးကျတဲ့ အင်းတစ်ကွက်ဖြစ်တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံက တရုတ်ဘုံကျောင်းတွေနဲ့ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ အိမ်တွေမှာ ဒီအင်းကိုတွေ့ပေမယ့် ဒီအင်းအကြောင်းကို မသိကြသူကများပါတယ်။ ဒီအင်းကို တရုတ်လူမျိုးကနေ ဆင်းသက်သွားတဲ့ ကိုရီးယား၊ ဂျပန်၊ တီဗက်၊ ဗီယက်နမ်၊ ကမ္ဘောဒီးယားစတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာလည်းသုံးတယ်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံအလံမှာ ဒီအင်းကွက်ပါတယ်။

'ပါက္ခာအင်း' ဟာ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ စကြဝဠာကြီးဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံအမြင်ဒဿနလည်းဖြစ်တယ်။ ဒီအင်းကိုသုံးပြီး ဆေးကုနိုင်တယ်။ ဗေဒင်ဟောနိုင်တယ်။ အိမ်ယာမြေလုပ်ငန်းတွေကို တိုးတက်အောင် ကြံဆောင်နိုင်တယ်။ ဘေးကင်းရန်ကာချမ်းသာစေတဲ့အဆောင်အဖြစ်သုံးနိုင်တယ်။ ပြောရရင်တော့ စွယ်စုံရ အစွမ်းထက်အင်းတစ်ကွက်ပါ။

အင်းကွက်ရဲ့ အလယ်စက်ဝိုင်းက အဖြူနဲ့ အမည်းခြမ်းတွေဟာ အမဓာတ် (ယင်)နဲ့ အဖိုဓာတ် (ယန်း)ကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးကို အဖိုဓာတ်နဲ့ အမဓာတ်၊ အလင်းနဲ့အမှောင်၊ အပူနဲ့အအေးစတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာဖြစ်တယ်။ အဖြူခြမ်းထဲက အမည်းစက်နဲ့ အမည်းခြမ်းထဲက အဖြူစက်တွေကတော့ အမှောင်ထဲမှာလည်း အလင်းဓာတ်ရှိတယ်။ အလင်းထဲမှာလည်း အမှောင်ဓာတ်ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။

ဆန့်ကျင်ဘက်တရားနှစ်ခုအနေနဲ့ မီး (ဖန်း) နဲ့ ရေ (ရွှေ) ကိုယူရင် ဖန်းရွှေ (သို့မဟုတ်) ဖန်းရွှေဖြစ်တယ်။ ဆရာသက်လဲ့နဲ့ တခြားစာရေးဆရာတွေက ဖန်းရွှေပညာအကြောင်းကို စာအုပ်တွေ ရေးထားတာ ရှာဖွေဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်တယ်။ နောက်ဆောင်းပါးမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့စမ်းသပ်ပေးအင်းအကြောင်း ဖော်ပြပါမယ်။

မောင်ပွင့်ဘွား (မောရ)

မွေကြည်(စလင်း) ဟင်္သာတမြို့က ဆယ်ထပ်ကြီးပွဲ

ဟင်္သာတ ဆယ်ထပ်ကြီးပွဲ အမှတ်တရ

- မြစ်က မြို့နဲ့
- မြစ်က မြို့နဲ့ ဝေး ဝေးသွား။
- မြို့က မြစ်နဲ့ နီး နီးလာ။
- ဆိပ်ကမ်း ဘယ်မှာလဲ
- တစ်ဦးက တစ်ယောက်ကို
- စောင့်ခေါ်ရင်း... .
- ဟင်္သာတွေလို 'တ' ကြ
- မြို့ကြီးက သူကိုယ်ထည်အတိုင်း
- တစ်စတစ်စနဲ့ မြို့ကြီးပိုဆန်လာ။
- တောင်ပံတွေ ဖြန့်ထား
- အလျားလိုက်ကူးတဲ့ ကမ်းခြေရဲ့

မရပ်မနား စီးတဲ့ မြစ်ပေါ်မှာ
အသစ်အသစ်နဲ့ ဖြန့်စီးရင်း
သူ့လေညင်းနဲ့ ရှုခင်းလှ
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သား
စကားတတ်လှပေါ့။ ။
(ရှပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ ဇွန်လ)

ရေပြာနဒီဝိုင်းသည် ဧရာဝတီ
တိုင်းဒေသကြီး ဟင်္သာတမြို့မှ ဆယ်ထပ်
ကြီးဘုရားပွဲတော်ကို ကျွန်တော် ပထမ
ဦးဆုံးအကြိမ်ရောက်ရှိခဲ့စဉ်က အထက်

သင်္ဘောဆိပ်နေရာဟောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ဘေးမှ ဦးပါရဲဘုရား

2009-11-03

မြို့သူကြီးစေတီတော်မြတ် ညဂ္ဂစင်း

ပါကဗျာကို ကျွန်တော် ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။
သာသနာရောင်ဝါထွန်းလင်းသောမြန်မာ
နိုင်ငံ (၁၂) လရာသီပွဲတော်များ အလွန်
ပင် ပေါများလှသည်။ ပဲခူးရွှေမော်စောပွဲ၊
သန်လျင်ကျွဲကဲခေါက်ပွဲ၊ မကွေးမြသလွန်
ပွဲ၊ ရွှေဘိုမြို့ထောင်ပွဲ၊ ပခုက္ကူ သီဟိုဠ်ရှင်
ပွဲ၊ သရက်မြို့ သတ္တဌာနပွဲ၊ ပြည်မြို့က
ရွှေဆံတော်ပွဲ၊ ကျိုက္ခမိပွဲ၊ မော်တင်စွန်းပွဲ
စသည်ဖြင့် ပွဲတော်များ ပေါများလှရာ
ဟင်္သာတမြို့မှ ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရားပွဲ
လည်း အထင်ကရပွဲတော်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်
ပါသည်။

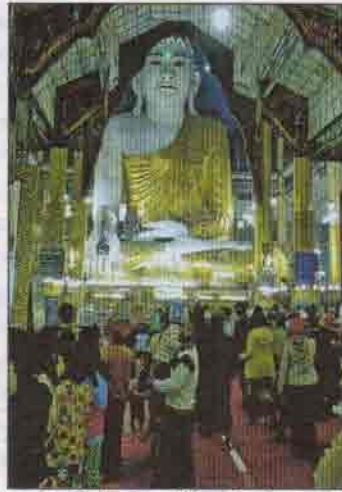
ဟင်္သာတမြို့သည် သာသနာ
ထွန်းကားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။
ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ကန်၊ စေတီ၊ ပုထိုးများ
အလွန်ပေါများလှပေသည်။ ဟင်္သာတ
သင်္ဘောဆိပ်နေရာဟောင်း ရှုခင်းသာ
ကမ်းနားတွင် ဦးပါရဲဘုရား တည်ရှိပါ
သည်။ ထို့နောက် မြို့သူကြီးဘုရား၊
ငါးမျက်နှာဘုရား၊ ကျောက်တော်ကြီး
ဘုရား၊ ဟင်္သာတအနီးမှနတ်မော်ဘုရား
ကြီး စသည်ဖြင့် ဘုရားစေတီပုထိုးများ
ပေါများလှသည်မှာ သာသနာအတွက်
အလင်းရောင် မြို့၏ တန်ဆောင်ဖြစ်
သည်။ သာသနာတော်သုံးရပ်တွင်
အထောက်အကူပြုသော ပရိယတ္တိစာသင်
တိုက်ကြီးများလည်းရှိသည်။ ပိုးစာတော
ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်၊ မိုးကောင်းပရိ
ယတ္တိစာသင်တိုက်၊ ရတနာဗိမာန်ပရိ
ယတ္တိစာသင်တိုက်၊ မြစ်ကွေ့ပရိယတ္တိ
စာသင်တိုက်၊ ရွှေကျောင်းပရိယတ္တိ
စာသင်တိုက် စသဖြင့်လည်း စာသင်တိုက်
ကြီးများပေါများလှပေသည်။ မရမ်းလေး
ရွာတွင်လည်း ဆရာတော် ဦးပညာဒီပ
(ကဗျာဆရာ မောင်လပြည့်) ၏ ဗုဒ္ဓဝံသ
ကျောင်းတိုက်ကြီး တည်ရှိပါသည်။
ရတနာဗိမာန်စာသင်တိုက်သို့ ကဗျာ
ဆရာ မောင်ခိုင်တည်နှင့် ရောက်ရှိခဲ့ရ
ဖူး၍ သာသနာအဆောက်အအုံတို့ကို
မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြည့်ညိခဲ့ရပါသည်။

သာသနာထွန်းလင်းသောမြို့ဖြစ်၍
ရပ်ကွက်အလိုက်၊ နေ့အလိုက် ဝါတွင်း
ဝါပလောင်းလှကြသည့် ဆွမ်းလောင်း
အသင်းများလည်း နေ့စဉ်ရှိကြသည်မှာ
လည်း မြို့၏အလှကား ရှေးဟောင်း
စံအိမ်တစ်ခုလိုတည်ငြိမ်ပြီး ကာဘောင်
များ တာခူးများဖြင့် တုန်းဆင်းတုန်းတက်
ပြေပြေလေးများဖြင့် အလှဆင်ထား
သည်။ သာသနာလည်း ထွန်းကား၍
စီးပွားရေးတံခါးဝလည်း အချက်အ
ကျသောမြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်ပါသည်။

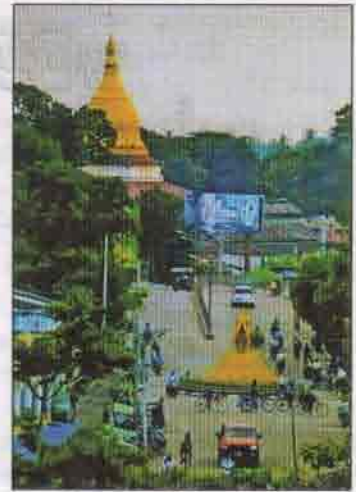
www.burmeseclassic.com

ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရား
ထိုင်တော်မူရုပ်ပွားတော်မြတ်

ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရား ထိုင်တော်မူရုပ်ပွားတော်
မြတ်နှင့်ဖူးပြောသူများ

ဟင်္သာမောင်နှံအဝိုင်း ခုံးအတက်ဘောမု
ပြုရွှေစင်နှင့် ကျောက်တော်ကြီးဘုရား

ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရားတန်ဆောင်းနှင့် ပွဲတော်ဈေး

ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရားစောင်းတန်းမုခ်ဦးအလှနှင့် ပွဲတော်ဈေးတန်း

ဘာသာရေး၊ သာသနာရေး၊ စာပေအနု
ပညာတို့နှင့် ထင်ရှားသောမြို့ဖြစ်ရုံမျှမက
နိုင်ငံကျော် မုန့်ဟင်းခါးဖြင့် မြို့ဝှက်ကို
မြှင့်တင်လျက် လူသိများစေခဲ့ပေသည်။
ထိုမြို့တော်ကြီးမှ ဆယ်ထပ်ကြီးပွဲတော်
ကို ကျွန်တော် မရောက်တာ (၁၀) နှစ်
ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ထိုပွဲတော်သို့ ကျွန်တော်
ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိရသည်မှာ
ဆယ်ထပ်ကြီးပွဲတော်တွင်ကပြနေသည့်
ရွှေခေတ်သဘင်သို့လာရင်း ပွဲတော်ကြီး
နှင့်ကြုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟင်္သာတ ဆိုသော အမည်သုံးလုံး
ကို ကျွန်တော် ရင်ခုန်နေတာကြာပါပြီ။
မရောက်ဘူးသော ဟင်္သာတမြို့ကို
ရောက်ရမည်ဖြစ်၍ မမြင်မကမ်းသော
အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ရသလို ရင်ခုန်
မိပါသည်။ ဆရာငြိမ်းမင်း ရေးသား၍
မန္တလေးသိန်းဇော်ကပြခဲ့သည့် အိပ်မက်
ကို လက်နဲ့ဖမ်းမယ် ဟူသော ပြဇာတ်
ခေါင်းစီးကိုယူ၍ပြောရလျှင် ကျွန်တော်
သည် ဟင်္သာတအိပ်မက်ကို လက်နဲ့ဖမ်း

ခဲ့မိတာ (၁၀) နှစ်ကျော်ရှိပါပြီ။ (၁၀)နှစ်
ကျော်မှ ယခုပြန်ရောက်ရသော ဆယ်ထပ်
ကြီးပွဲကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်တစ်ခေါက်
ကိုသို့ပင် အလွန်ရင်ခုန်မိပါသည်။ ယခု
နှစ်မှာ ပြန်လည်ရောက်ရှိရသည်မှာ
(၁၀၈) ကြိမ်မြောက် ဆယ်ထပ်ကြီး
ဘုရားပွဲတော်နှင့် နှမ်းမနဲလောင်းလှူပွဲ
ပွဲတော်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တပို့တွဲလဆန်း
၁၃ ရက်တွင် သန်လျင်ကျိုက်ခေါက်ပွဲ
တော်မှာ ဖိုးချစ်ဇာတ်တွင်ရိုနေရာမှ တပို့
တွဲလဆန်း ၁၄ ရက် မနက်တွင် ရန်ကုန်
သို့ပြန်ကူးပြီး လှိုင်သာယာမှ မေတ္တာရှင်
ကားဖြင့် ခရီးဆက်ရပါသည်။ လှိုင်သာ
ယာမှထွက်သည်နှင့် ရေမြေတောတောင်
သဘာဝတို့သည် ဧရာဝတီတိုင်းဆန်လာ
ပါတော့သည်။ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်
တောအစိမ်း၊ တောင်အစိမ်းတို့ဖြင့် စိမ်းစိ
သစ်လွင်အလှဆင်နေကြသော မြစ်ဝကျွန်း
ပေါ်ရွှေခင်းများကို ဖြတ်သန်း၍ အမြို့မြို့
အရွာရွာတို့ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ည (၇)နာရီ

ခန့်တွင် ဟင်္သာတမြို့ ဆယ်ထပ်ကြီး
ပွဲတော်သို့ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ဟင်္သာတမြို့ကိုရောက်၍ ဟင်္သာ
မောင်နှံအဝိုင်းကိုကျော်ပြီး ကားပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ပွဲတော်သွားပရိသတ်
များကို စတင်တွေ့မြင်ရပါပြီ။ ပွဲတော်
ရက်များမှ တပို့တွဲလဆန်း ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅
ရက်များ အစည်ကားဆုံး ဖြစ်ပါသည်။
ဖျော်ဖြေရေးကဏ္ဍမှာ ငါးသိုင်းချောင်း
မြို့မှ ရွှေခေတ်သဘင်ဇာတ်အဖွဲ့ဖြင့်ကပြ
ဖျော်ဖြေပါသည်။ တပို့တွဲကျနေသောနှင်း
မှုန်များထဲတွင် ဆောင်းဇာ် အအေးဒဏ်
ကို အနှေးထည်ထူထုများဖြင့် ကာကွယ်
၍ သွားလာနေကြသော ဟင်္သာတမြို့
သူမြို့သားများဖြင့် စည်ကားနေပေပြီ။

တပို့တွဲလ

- လမ်းလျှောက်ရေးရေး၊
သဲဖြူဖွေးသော်၊
ငှက်ကျေးမြူးကြွ၊
ကောင်းကင်လှနှင့်
မာယယှဉ်မိ၊ ကိုရာသီ

www.burmeseclassic.com

ဟင်္သာတက္ကသိုလ်အလှ

ကြီးဆိုပါနံဆိုင်ဘုတ်အလှ

ဟင်္သာတပြိုပသောဈေး

ပွဲတော်ဈေးရှင်းအလှ

အညီခေါ်မြုံ တပို့တွဲ
 ဆိုသည့် လက်ဝဲဘက်ရှိ ကဗျာ
 တစ်ပုဒ်လို့ပင် လတပို့တွဲ ထမင်းနံ့ဆိုင်
 ထမင်းနံ့ပွဲတော်မှ ထမင်းနံ့ဆိုင်များပေါ
 များလှပေရာ အလှအယက် သူထက်ငါ
 ဝယ်ယူစားသောက်နေကြသည်မှာလည်း
 နောက်ရောင်ပင်။ ယခုနှစ်ပွဲတော်တွင် အဆန်း
 တကြယ်တွေ့ရသည်မှာ သင်္ဘောသီး
 ထောင်းဖြစ်သည်။ စားပွဲခံပေါ်တွင် ဆုံ
 အကြီးကြီးကိုတင်၍ ဝယ်ယူသူတွေ့ရှေ့
 မှာ လက်ဝဲဘက်သို့ရပ်ပြုလုပ်၍ ရောင်း
 ချနေသောသင်္ဘောသီးထောင်းမှာ လက်
 မလည်အောင်ရောင်းနေ၍ ပွဲတော်
 လာသူများကြား ရေပန်းစားပေစွ။
 အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာရောက်
 ရောင်းချကြသော ဈေးသည်များဖြင့်
 ရောင်းသူဝယ်သူတို့ စည်ကား၍နေကြ
 ကြသောပွဲဈေးတန်းကို ဖြတ်ကျော်၍
 စောင်းတန်းအဆောက်အအုံများကိုကျော်
 ပြီးလျှင် အာရုံခံတန်ဆောင်းတော်ကြီး
 အတွင်းမှာ အပူဇော်ခံထားသည့်
 ထိုင်ထောင့်မှ ဆယ်ထပ်ကြီးရှပ်ပွားတော်
 မြတ်ကြီးကို အားပါးတရဖူးမြင်ရပါပြီ။
 ရှပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၏ ရွှေသင်္ကန်း
 တပ်လှသောနေရာအထိ စက်ကြိုးပန်း
 ရထားတပ်ဆင်ထားပေရာ ရွှေဆိုင်

အလှရှင်တို့သည် မိမိတို့ ဝယ်ယူပူဇော်
 ထားသည့် ရွှေဆိုင်ကို ပန်းရထားပေါ်
 ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တင်လှ၍ စက်ကြိုး
 ကိုကိုယ်တိုင်ဆွဲကာ သဟဒိကကိုယ်တိုင်
 လှူဒါန်းကြရသည်မှာလည်း ဝမ်းသာ
 မဆိုးနိုင်သည့် ကြည်နူးစရာတစ်ခုပင်
 ဖြစ်သည်။ စက်ကြိုးပန်းရထားအပေါ်သို့
 တက်သွားတိုင်း ဧည့်ခံတီးပိုင်းမှ နရီ
 ခြောက်လေးတီးပေးထားသည်မှာလည်း
 ထပ်ဆင့်၍ ကြည်နူးစရာတစ်ခုပင်။ ထို
 တီးပိုင်းမှ တေးသံရှင်များကလည်း ဧည့်ခံ
 ဓမ္မဇနားများဖြင့် ဖျော်ဖြေပေးလျက်ရှိ
 ပါသည်။ ဆည်းဆာချိန်မှသည် ညဉ့်နက်
 သည်အထိ ဘုရားဇူးသူများ ပွဲထော်လာ
 သူများဖြင့် အလွန်ပင် စည်ကားလှပေ
 သည်။
 တပို့တွဲလဆန်း ၁၄ ရက်သည်
 ပွဲတော်အစည်ကားဆုံးနေ့ ဖြစ်ပါသည်။
 တပို့တွဲလပြည့်နေ့ နံနက်အရက်တွင်
 ဘုရားအဖူးရှိသောသံဃာတော်မြတ်များ
 ကို အရက်တော်ထမင်းနံ့ဆွမ်းများ
 ဆက်ကပ်ကြပါသည်။ စေတနာသုံးတန်
 ပြုငှာနံ့၍ ထမင်းနံ့ဆွမ်းလောင်းလှူနေ
 ကြသော စေတနာရှင်များမှာ အလွန်ပင်
 ပေါများလှပါသည်။ သာသနာ၏အလင်း
 ရောင်ကို အလှူအတန်းတို့ဖြင့် ထွန်းညှိ

သာသနာပြုနေကြသည့် ဟင်္သာတမြို့
 ဆယ်ထပ်ကြီးပွဲတော်မှ အလှရှင်ပုံလွှာ
 မြင်ကွင်းတို့ကိုကြည့်ရှုရင်း (၁၀)နှစ်ကျော်
 မှ တစ်ခေါက်ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ရသော
 ပွဲတော်ကြီးကို နောက်ထပ် (၁၀) ခေါက်
 မက ထပ်၍ ရောက်ချင်လှပါသည်။
 ထိုပွဲတော်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်
 ရောက်ရှိကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရ
 သော ဟင်္သာတ ပိုးစာတောလမ်းမ
 ဦးတင်လှိုင်-ခေါ်ကြည့်ကြည့်ဆွေတို့၏
 သား၊ ကဗျာဆရာ ကိုမြတ်ခိုင်ဦး၊ မခင်
 မိုးမိုး၊ အောင်သက်ဦး၊ သက်ထက်ဦးတို့
 မိသားစု၊ ဤဆောင်းပါးအတွက် လိုအပ်
 သောဓာတ်ပုံတို့ကို ကူညီသော ကဗျာ
 ဆရာ အောင်သက်ဦးနှင့်အတူ ကဗျာ
 ဆရာ လွန်းမုံတို့ကို ကျေးဇူးမတ်တမ်း
 တင်ရင်း နှစ်ထပ်ရှိမှ မှတ်မိစေရန်
 တနလာလိုနစ်ခါပြန်ထပ်ရင်း စကားပန်း
 တစ်ပွင့် ထပ်ဆင့်၍ ထူးဆန်ရလျှင်
 ဟင်္သာတမြို့မှ ဆယ်ထပ်ကြီးပွဲတော်
 ကြီးကို နောက်ထပ် (၁၀) ခေါက်မက
 ထပ်၍ထပ်၍ ရောက်ချင်နေမိပါတော
 သည်။
 (ဧည့်ကြောင်းထင်း)

www.burmeseclassic.com

ရေယုန်

စိုးမင်း (မြောက်စည်း-ရွာသစ်)

၂၀၁၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၅ ရက်နေ့က သာလိကာလုံစကားပေါ်တွင် ဇင်မာဌေတစ်ယောက် စိတ်ညစ်တဲ့နေ့ဆိုရင် မှန်ပါပေတယ်။

မနက်ပိုင်း ဆိုင်ကို စောစောရောက်လာသော်လည်း မီးဖိုချောင်ပိုင်းကုလုပ်ပေးရင်းမှ သူ့ပါးစပ်က အငြိမ်မနေ မျက်နှာက မှန်သုန်သုန်နဲ့ တစ်ယောက်တည်းပွဲပွဲတဖျစ်တောက်တောက်ပြောနေတော့ စာရေးသူက ကြားတစ်ချက်မကြားတစ်ချက်ပေါ့။ တစ်ခုခု အစာမကြေတာတော့အမှန်နဲ့ ကြာတော့ မနေနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကိုမေးလိုက်မိတော့တယ်။

“ဟဲ့-ပွတ်တုတ်ပွတ်တုတ်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမကျေနပ်နေတာလဲ”

စာရေးသူမေးသံကြားတော့ သူက ပြောချင်တဲ့သူ အကိုက်ပေါ့။

“မပြောချင်ပါဘူး ဦးရယ်၊ အရေးထဲဆွမ်းဆန်ထဲကြွတ်ချေးရောလာလို့”

စာရေးသူရဲ့စိတ်ထဲမှ အိမ်ထဲ-သူ့စကားကကြီးကျယ်လိုက်တာ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီလောက်တင်စားနေရပါလိမ့်ပေါ့။ သူ့စကားကကြီးနေတော့ ကိုယ်က သိချင်ပြန်တယ်လေ။ မေးရပြန်ပေါ့တစ်ခါ။

“ညည်းစကားက ကြီးလိုက်တာအေး၊ က - ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကြွက်ချေးက ဘယ်လိုကြောင့်ရောရတာတုံး”

သူ့မျက်နှာ စုပုပ်ပုပ် အလိုမကျဟန်ကအပြည့်နဲ့ ပြောပါတယ်။

“ဒီဟာကြီးပေါ့ဦးရယ် တော်တော် ဆိုးတဲ့ဟာ။ သူများမှာ အလှူလှည့်လိုက်

ရဦးမယ်၊ ဧည့်သည်တွေထမင်းကျွေးရဦးမယ်၊ နောက် (၂) ရက်ဆို ကျော်ရွာအနောက်ကျောင်းက ပွဲကြည့်ရဦးမယ်။ ဒါကြီးနဲ့တော့ အောက်တာပေါ့ ဦးရဲ့”

ဤမှ စာရေးသူ သက်ပြင်းချ၍ ပြုံးမိ၏။ ဒါကြောင့်ကိုး။ သူ့လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြတဲ့နေရာက နှုတ်ခမ်းအစပ်မှာ သနပ်ခါးထူထူကိုးထားတဲ့ ကျပ်စေ့ခန့် အကွက်တကွက်အား သေချာစွာကြည့်ပေးလိုက်တော့ ရေယုန်ကိုးဗျ။ ဒါကို သူမကျေနပ်နေတာ။ သူမကျေနပ်တာလည်းဟုတ်ပါတယ်။ ယောသုပီပီ သူက ညှိချောအပျိုကြီးဆိုတော့ကာ အလှူမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်ရမယ်။ ဧည့်သည်တွေ ထမင်းကျွေးရဦးမယ်။ လူကြားသူကြားထဲမှာဆိုတော့ ရှက်စရာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူ့ကျေနပ်သွားအောင် ဆေးနည်းညွှန်ပေးဖို့ စကားစုလိုက်မိတယ်။

“ကဲ - ဒါဆို ဘာဆေးတွေလိမ်းပြီး ပြီးလဲဗျာ”

မေးရဲ့သာရှိသေး အလိုမကျဟန်နဲ့ပြန်ပြောပါတယ်။

“မေမေပေါ့၊ ခွေးတောက်မြစ်ကို သွေးလိမ်းဆိုတာနဲ့ လိမ်းထားရတာ။ ပျောက်မပျောက်မသိဘဲနဲ့ ဇွတ်ခိုင်းလို့ လိမ်းထားရတာ အနာကအရည်တစ်စိန်နဲ့ မှီသနပ်ခါးထူထူထားရတယ်။ မပျောက်ရင်တော့ ဒီကလောပြီ”

သူ့ဟန်ပန်ကြည့်ပြီး မရယ်မပြုံးဘဲ မနေနိုင်။ သူ့အမေပြောတဲ့ဆေးနည်းလေးကို တွေးကြည့်လိုက်တော့ ဗုဒ္ဓဟူးကို တနင်္လာကဟုတ်ပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့အမေရဲ့ဆေးနည်းအားထောက်ခံပေးလိုက်ရ

ပါတယ်။
“နင့်အမေက ရှေ့မီနောက်မီဟဲ့။ ရပ်ထဲရွာထဲ အလည်သွားနေကျ။ ဟိုက ဒီကဆေးနည်းရမှာပေါ့။ ခွေးတောက်မြစ်ကိုသွေးလိမ်း ကောင်းတယ် ပျောက်တယ်။ ညည်းက အခုမှ တစ်ခါပဲလိမ်းရသေးတယ်။ နေ့လယ်တစ်ခါ၊ ညတစ်ခါ ထပ်လိမ်း။ ပျောက်ကိုပျောက်တယ်”

အားပေးစကားကြောင့် သူ့မမျှာစိတ်သက်သာရာရသွားသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း သူ့အသံကညှိငယ်နေပြန်၏။

“မနက်ဖြန်က အလှူလှည့်ရော ထမင်းကျွေးရောဦးရဲ့”

“ကဲပါ - ဦးပြောသလို ထပ်ကာ ထပ်ကာလိမ်းပေးလိုက် ပျောက်ပါတယ်”

ထိုနေ့က ကုစရာအလုပ်များပြီးရှိ ရွာထဲရှိ သူ့အိမ်သို့ပြန်သွားတော့၏။ နောက်တစ်နေ့ သာလိကာမလေး ဆိုင်သို့ရောက်မလာ။ အလှူလှည့်လိုက်သည်ထင်၏။ (၂) ရက်မြောက်နေ့တွင်မှ သာလိကာမလေးရောက်လာလေသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် အလှူလှည့်လိုက်၍ ထမင်းကျွေးရသည့်အတွက်ကြောင့် အလုပ်မအား၍ ဆိုင်သို့မလာကြောင်း ဖောက်သည်ချပါတီ။

ရွန်းရွန်းဝေနေသော သူ့စကားကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းဘေးမှ ရေယုန်အား အက်ခတ်ကြည့်ရာ အရာပင်မရှိတော့ပေ။ ဒါကြောင့်ကိုး။

ရေယုန်အား ခွေးတောက်မြစ်ကို ကျောက်ပြင်တွင် ပျစ်ပျစ်သွေး၍ တစ်နေ့သုံး လေးကြိမ်လိမ်းပေးပါ။ လက်တွေ့ပျောက်ကင်းပါသည်။

စိုးမင်း (မြောက်စည်း-ရွာသစ်)

အတွင်းမှာပင် ဦးတင်စိန်တစ်ယောက် မျက်စိကွယ်၍ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့သလို ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်လည်း အကောင်းယားအမှန်သားကနေ အောက်ပိုင်းသေသလိုဖြစ်ပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ပါ။ များကြောမိနှစ်တွင်းမှာပဲ သမက်ဖြစ်သူ ဦးတင်ညွန့်လည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး စီးပွားရေးပျက်သုဉ်းလို့ အိမ်တွေခြံတွေပြုတ်ရသည်အထိ အထိဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြောင်းကို အစ်မဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းက စာရေးသူအား ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြခဲ့ပါသည်။
အစ်မဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း၏စကားကို

ကြားရတော့ စာရေးသူငယ်ငယ်တုန်းက ကြားခဲ့ဖူးသည့် မမြစ်မီးဇာတ်ထုပ်ထဲက ကိုဘုန်းကြွယ်အကြောင်းကို သတိရပြီး အစ်မ ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းအား -

“အင်း... အစ်မလည်းကြားဖူးမှာပေါ့။ မမြစ်မီးဇာတ်ထုပ်ကလိုပေါ့။ မြစ်မီးကျွန်းကနေ သားလေးကို ရှင်ပြုဖို့ ဆိုပြီး ပြည်မြို့ကိုတက်၊ သင်္ကန်းပရိက္ခရာနဲ့ လှူဖို့တန်းဖို့ ဈေးဝယ်အပြန် ဘုမသိဘမသိနဲ့ သိုက်ဆရာဝင်ကိုသားကိုမှ လှေပေါ်တင်ခေါ်လာမိတဲ့အတွက် မမြစ်မီးခမျာ သားလေးကို ရှင်မပြုရသေးဘဲ

သိုက်ကပြန်ခေါ်လို့ ကိုဘုန်းကြွယ်နဲ့လမ်းနဲ့ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အဖြစ် ဆိုးနဲ့ကြုံခဲ့ရသလိုမျိုး အစ်မအဖေရဲ့အဖြစ်ကလည်း ဘိုးတော်ဆရာဝင်ကိုသားကိုမှ အိမ်ကိုခေါ်ပြီး ဆရာတင်ယုံမှားမိလို့ ခုလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံရပါပေကောလား၊ အစ်မရယ်”

ဟုသာ ပြောကြားမိပါတော့သည်။

ကိုးဦး (၂)

စာတို (ဇေယျဝတီ)

တိုင်းရင်းဆေးပြီးတိုနည်းဖြင့်ကုသနိုင်သော အထက်လှန်အောက်လျှော့ရောဂါ

ဝမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဝမ်းတစ်လုံး ကောင်းခေါင်းမခဲပါ ဟူ၍ လူတို့ပြောဆိုကြသည်။ ထိုသို့ပြောဆိုကြခြင်းမှာ ဝမ်းမှန်မှန်သွားပါလျှင် နောက်ကြောမထက်၊ ကိုယ်လက်မအိမ်သာမဖြစ်ဘဲ ကျန်းမာရေးကောင်းလေသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း ဝမ်းမချုပ်စေဘဲ ဝမ်းပုံမှန်သွားစေရန် ဂရုစိုက်နေထိုင်စားသောက်ကြရပါသည်။ ဝမ်းချုပ်လျှင် ခေါင်းအံ၊ ခေါင်းကိုက်ကာ မှုန်နောက်နောက်ဖြစ်ကြ၍ နေရထိုင်ရ အဆင်မပြေနိုင်ကြပါ။ တချို့က ဝမ်းမှန်ကြစေရန် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ပို၍ စားပေးကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဝမ်းသွားစေရန် အမျှင်ဓာတ်ပါသော အသီးအရွက်တို့ကိုစားသောက်ကြသည်။ ဥပမာ အားဖြင့် ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော် စသည်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ တချို့က ဝမ်းမှန်နိုင်စေရန် ရေများများသောက်ပေးတတ်ကြပါသည်။ နံနက်အိပ်ရာထထဲတွင် မည်သည့်အစာမှ မစားမီ၌ သောက်ရေကိုတစ်သောက် ဖေးရ၏။ ထိုသို့သောက်ပေးခြင်းကြောင့် ဆီးနှင့်ဝမ်းမှန်စေလေအည်။

တချို့က ဝမ်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အစားအသောက်များကိုတစုတစုစားခြင်း၊ ဝိုက်ပြည့်သည်ထက် စားကောင်းကောင်းနှင့်ပို၍ စားမိကြသောအခါ ဝိုက်ကြီးတင်းကာ ဝိုက်လေးလာကြပြီး အစာကြေညက်မှုမရှိတော့ဘဲ ဝမ်းချုပ်လာကြပါသည်။ ထိုအခါ ဝမ်းသွားစေရန် ဝမ်းနုတ်ဆေးကို သောက်ရတော့၏။

ဝမ်းနုတ်ဆေးသောက်ရာတွင်လည်း သတိထားကာသောက်ရ၏။ ဆေးလွန်သွားလျှင် ဝမ်းတအားသွားတတ်ကြကာ လူကိုနိုးစေပြီး အားယုတ်စေပါသည်။ နွေအခါမျိုးတွင် ဝမ်းနုတ်ဆေးကိုမသုံးသည်က ပို၍သင့်လျော်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တပေါင်းတန်ခူးဝမ်းမနူးနှင့် ဟူ၍ စာဆိုရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ နွေကာလတွင် ဝမ်းချုပ်ပါက မန်ကျည်းဖျော်ရည်ကိုဖျော်၍သောက်သုံးပေးသင့်ပါသည်။ မန်ကျည်းဖျော်ရည်က

ချဉ်ချိုချိုလေးဖြစ်ရာ သောက်ကောင်းတိုင်း များများမသောက်သင့်။ များသွားလျှင် ဝမ်းလျှော့ခြင်းဖြစ်တတ်ပါသည်။ နွေကာလတွင် အပူချိန်များခြင်းကြောင့် ဝမ်းလျှော့၊ ဝမ်းသွားခြင်းရောဂါ အဖြစ်များပါသည်။ ဝမ်းတပျစ်ပျစ်သွားခြင်း၊ ဝမ်းလျှော့ခြင်းဖြစ်ပါက နေအချိန်ဘက်လည်းဖြစ်၍ ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံများသို့ လွယ်လင့်တကူ သွားလာနိုင်သော အခြေအနေမျိုးရှိလျှင် အခက်အခဲနှင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာမရှိသော်လည်း ညလိုအချိန်မျိုးဖြစ်ပြီး ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံတို့ကလည်း သွားပြုစီမံလွယ်ကူပါလျှင် အန္တရာယ်ဆိုးနှင့်ကြုံတွေ့ရနိုင်ပါသည်။ ထိုအခြေအနေအမျိုးမျိုးကို စာရေးသူကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ကံကောင်းထောက်မပွား အသက်ကေးမှလွတ်မြောက်ခဲ့ရခြင်းကို တစ်သက်မှာဘယ်တော့မှမေ့မရနိုင်တော့ပါ။

ထိုသို့ တစ်သက်မေ့မရနိုင်သော အဖြစ်ဆိုးကြုံခဲ့ရခြင်းနှင့် မည်ကဲ့သို့ ကံကောင်းထောက်မခံပုံကို ရှင်းပြပေးလိုပါသည်။

တကယ်တော့ စာရေးသူမှာ အလယ်တန်းပြဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ နေထိုင်သည်က ဇေယျဝတီမြို့တွင်ဖြစ်ပြီး ဇေယျဝတီမှ (၁၀) မိုင်ဝေးကွာသော ညောင်ပင်သာခြံမြို့ ကားလမ်းဘေးက အလယ်တန်းကျောင်းသို့ ကားဖြင့်နေစဉ် ကျောင်းသွားတက်ရကာ ကျောင်းမှကားဖြင့် ဇေယျဝတီသို့ပြန်ရပါသည်။ စာရေးသူမှာ လေးနှစ်အရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက်နှင့် ရှစ်တန်းကျောင်းသူ သမီးကြီးတစ်ယောက်ရှိပါသည်။ စာရေးသူ၏ ဇနီးသည်မှာ ရန်ကုန်သို့သွားနေသဖြင့် သမီးကြီးကို ကျောင်းမှခွင့်ယူစေပြီး အိမ်တွင် သမီးငယ်ဖြစ်သူနှင့်နေရန်ထားခဲ့ကာ စာရေးသူက ကျောင်းသွားတက်ပါသည်။ ကျောင်းမှကားနှင့်သွားပြီး ညနေသုံးနာရီခွဲတွင်ဆင်းသော်လည်း ကားစောင့်စီးပြီးပြန်လာရသဖြင့် ဇေယျဝတီမှ အိမ်ကို ညနေခြောက်နာရီ ထိုးခါနီးမှပြန်

ရောက်လာပါသည်။

“သမီးကြီးရေ ညီမလေးကို ထမင်းကျွေးပြီးပလား”

“ကျွေးထားပြီးပါပြီ ဖေဖေ”

“အိပ်နေတာကော တော်တော်ကြာသွားပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးဘူး ဖေဖေ၊ စောစောတမူအိပ်သွားခဲ့တာပါ”

“နေထော့ဘာတွေ့ရောကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ဖေဖေ၊ အိပ်ပိုက်နေတာနဲ့ အိပ်ရာခင်းပြီး သိပ်ပေးထားတာပါ အဖေ”

“ဒါနဲ့ သမီးကြီးကောထမင်းစားပြီးပလား”

“စားပြီးပါပြီ ဖေဖေ၊ စားပွဲပေါ်မှာ ဖေဖေအတွက် ဟင်းခူးပေးထားပြီးအုပ်ဆောင်းနဲ့အုပ်ပေးထား ဖေဖေ”

စာရေးသူလည်း ညစာထမင်းစားပြီးလျှင် ကျောင်းမှအခန်းဆုံးစစ်ထားသော အဖြေလွှာများကို ထိုင်၍ စစ်ဆေးကာ အမှတ်ပေးနေပါသည်။ သမီးကြီးလည်း အိပ်သွားပေပြီ။ အချိန်ကိုကြည့်မိလိုက်တော့ ညဉ့် (၁၂) နာရီကျော်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဟင်- အချိန်တောင်မနည်းတော့ပါလား။ အိပ်တော့မပဲ”

စာရေးသူလည်း တံခါးများပိတ်ဆို့ကာခြေဆေးပြီး အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့တော့သည်။ အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲတွင် သမီးငယ်၏ခေါ်သံကြားလာရသည်။

“ဖေကြီး၊ ဖေကြီး သမီးအိမ်သာတက်ချင်တယ်”

“ဟင် - တုတ်လား သမီး ထထ”

သမီးငယ်ကို အိမ်သာသို့လိုက်ပို့ပေးရသည်။ အပြင်မှထိုင်စောင့်နေစဉ်တွင် သမီးငယ်နောက်ဖေးသွားနေသံကို ကြားရသဖြင့် စာရေးသူထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဟာ - သမီးငယ်ဝမ်းလျှော့တာများလားပဲ”

ခဏအကြာတွင် ပြန်ပြန်၍ အိပ်

ခန်းဆီပြန်လာကြသည်။

“ဖေကြီး၊ သမီးအန်ချင်တယ်”

“နေဦး သမီး နေဦး၊ ဖေကြီးထွေးခံ ယူလာပေးမယ်”

ထွေးခံကို ကမန်းကတမ်းရာဖွေ၍ ချပေးလိုက်ရာ အန်ချလာသည်။ သမီး ကြီးလည်း နီးနေပြီဖြစ်၍ မေးစမ်းကြည့်ရ တော့သည်။

“သမီးကြီး၊ ညီမလေးကို နေ့ခင်း ကဘာတွေကျွေးလဲ”

“အိမ်ဘေးက ပြောင်းဖူးပြုတ် ရောင်းတဲ့အဒေါ်ကြီးက သူ့ကိုပြောင်းဖူး ပြုတ်တစ်ဖူးပေးခဲ့လို့ စားတယ်ဖေဖေ”

“ဟာ - ဒါဆို လေပွပြီး အထက် လှန်အောက်လျှော့ဖြစ်တာနဲ့တူတယ်”

သမီးငယ်မှာ အန်လိုက်သဖြင့် အနည်းငယ်သက်သာသွားပုံရသည်ဖြစ် ၍ အိပ်ရာထဲတွင်မိန်းနေရာမှ အိမ်သာ သွားချင်ပြန်သည်။ ဆိုလာသဖြင့် လိုက် ပို့ပေးရပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါအရင်နေ့ကမကန် လို့ ပြန်ပြုတ်ထားတဲ့ ပြောင်းဖူးပြုတ်ကို စားမိလို့ အထက်လှန်အောက်လျှော့ဖြစ် တာပါပဲ။ ခက်ပြီ။ အချိန်ကညဉ့်တစ်နာရီ ကျော်ချိန်ကြီး။ ဘယ်ဆေးဆိုင်ဆေးခန်း မှမဖွင့်ဘူး”

စာရေးသူလည်း ညကြီးမင်းကြီး မှာ အထက်လှန်အောက်လျှော့ဖြစ်နေ သော သမီးအတွက် စိုးရိမ်လာမိသည်။ ဝမ်းနစ်ခါသွားပြီးသည်နှင့် ကလေးမှာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်ကာ အားလည်း နည်းလာလေသည်။

“စာရေးသူမှာ ခြေမတိုင်မီလက် မတိုင်မီဖြစ်နေရသည်။ ဝမ်းမရပ်လျှင် ဒုက္ခရောက်နိုင်သည်ကို သိနေသည်။ အာဆေးတိုက်ရလျှင်ကောင်းမည်ကို

သူ အပြေးအလွှားစဉ်းစား ကြည့်နေသည်။

“ဟာ -

ဟုတ်ပြီ”

“ကဲ-သမီး

ကြီး၊ မီးမြန်မြန်

မွှေးပြီး ရေခွေး

အိုး တည်စမ်းကွယ်။ ရေ့ ရေ့ - ဟောဒီသံချောင်းလေးကိုပါ ရေခွေးအိုး တည်နေရင်း မီးဖိုထဲမှာထည့်ဖုတ်ထား လိုက်”

စာရေးသူလည်း စတီးမတ်ခွက် တစ်ခွက်ကိုယူ၍ နန္ဒငါးမုန်မုန်ကျည်းစေခန့် ကွမ်းစားထုံးနည်းနည်းထည့်လိုက်သည်။

“ဖေကြီး၊ ရေခွေးဆူပြီ”

“အေးအေး - ဓာတ်ဘူးထဲထည့် ပြီးယူလာခဲ့ သမီး”

ဓာတ်ဘူးထဲမှရေခွေးကို မတ်ခွက် ထဲသို့ တစ်ဝက်ခန့်လောင်းထည့်လိုက် သည်။ ထိုအခါ မတ်ခွက်ထဲတွင် ထုံးနှင့် နန္ဒငါးရောထားသဖြင့် ရေခွေးများနီရဲ လာသည်။ စာရေးသူလည်း မီးဖိုနားသို့ သွား၍ မီးဖုတ်ထားသောသံချောင်းကို မီးညှပ်ဖြင့်ညှပ်ယူ၍ မတ်ခွက်ထဲသို့ထည့် လိုက်သည်။ မတ်ခွက်အတွင်းမှထုံးနန္ဒငါး ရည်များလည်းပွက်ဆူလာသည်။

နောက်တစ်ခဏကြာလျှင် အနည် များထိုင်သွားကာ ရေလည်းကြည်လာ လေသည်။ ထိုထုံးနန္ဒငါးသံသတ်ရေ ကြည်ကို လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲထည့် ကာ သမီးငယ်အား တိုက်ပေးလိုက်ပါ သည်။

“သောက်လိုက် သမီး။ ဒီဆေးဟာ အဖေတို့ငယ်ငယ်ကတည်းက သောက် ခဲ့ရတဲ့ဆေးပဲကွယ်။ ဒီဆေးသောက်ပြီး ရင် သမီးလေးအော့အန်နေတာတွေ၊ ဝမ်း သွားနေတာတွေ အမြန်ဆုံးသက်သာ သွားလိမ့်မယ်”

ထုံးနန္ဒငါးသံသတ်ဆေးရည်အား သောက်ပြီးသောအခါ သမီးငယ်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားလေတော့ သည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ သမီး လေးမှာ စောစောကလို နုံးခွေကာမိန်း မနေတော့ဘဲ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ် လာကာ အစာစားလိုကြောင်း အစာပင် တောင်းလာခဲ့လေသည်။

“ဪ - အခုလိုဆေးခန်း၊ ဆေး ဆိုင်၊ ဆရာဝန်တွေ ဆေးခန်းပိတ်ပြီးအိပ် ကြတဲ့ညကြီးမင်းကြီးအချိန်မျိုးမှာ တိုင်း ရင်းဆေးမြီးတိုနည်းကလေးသိထားပေလို့ သာပဲ။ နို့မို့ဆို အခက်တွေ့ရမှာပဲ”

စာရေးသူလည်း ဝမ်းမသွား၊ မအန်တော့ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေ ရှာသောသမီးငယ်ကိုကြည့်ကာ အပေါ်မှ စောင်လေးထူထူခြုံပေးထားလိုက်သည်။

တကယ်တော့ စာရေးသူ၏ မိဘ များက ဂျပန်ခေတ်ထဲတွင် ဂျပန်များကို

ကြောက်ရွံ့ပြီး ဂျပန်များနှင့်ဝေးရာလွတ် ရာဖြစ်သော တောတောင်များထဲသို့ ရှောင်ပုန်းခဲ့ကြရ၏။ ယင်းသို့ တော တောင်များထဲနေကြရသောအခါ ဖျားနာ ကြ၊ ဝမ်းသွားခြင်းဖြစ်ကြသော်လည်း အဘယ်မှာလျှင် ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံပြန် မှာနည်း။ မိမိတို့ဘိုးဘွားများသုံးစွဲလာခဲ့ ကြသည့်တိုင်းရင်းဆေးမြီးတိုများဖြင့်သာ သောက်သုံး ပျောက်ကင်းခဲ့ကြရသည်။ ထိုစဉ်အချိန်က အပူပင်၍ဖျားနာလျှင် ရွာဦးဆရာတောထဲမှ ငန်းဆေးစွန့်ရန် လျှောက်ထားပြီး အိမ်ရောက်လျှင် ရေခွေး ပူပူနှင့် ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်လုပ်ကာ ငန်း ဆေးအား ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်နှင့် ပူပူ လောင်လောင်သောက်ပြီး စောင်ထူထူ ခြံ၍အိပ်နေလိုက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး မှာ ချွေးတွေနစ်နေအောင်ထွက်လာကာ အဖျားလည်းသက်သာပျောက်ကင်းသွား ရလေသည်။

စာရေးသူမှာ ဝမ်းလျှော့နေသော သမီးငယ်လေးအတွက် ညကြီးမင်းကြီး အချိန်တွင် ဆေးဝယ်ရန်ဆေးခန်းတွေ ပိတ်ချိန်၊ ဆေးဆိုင်တွေပိတ်ထားချိန်တွင် မည်သို့လုပ်ရမည်ကိုအခက်ကြုံနေချိန်၌ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးမြီးတိုနည်းကလေး ကိုသတိရလာပြီး ထုံးနန္ဒငါးသံသတ်ဆေး ရည်ကို တိုက်ပေးလိုက်နိုင်ကာ ဝမ်းရပ် သွားပြီး သက်သာပျောက်ကင်းသွားခဲ့ သဖြင့် ကျေနပ်ဝမ်းသာမိကာ ပက်လက် ကုလားထိုင်တွင်မို့ထိုင်ရင်း စိတ်အေးစွာ ဖြင့်မိန်းနေခဲ့တော့သည်။

တကယ်တော့ ထုံးနန္ဒငါးသံသတ် ဆေးနည်းကို ရှေးမီနောက်မီသူတိုင်းသိ ကြပါသည်။ သို့ပင်သိကြသော်လည်း မသုံးစွဲကြဘဲ ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံတို့ကိုသာ အားကိုးခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော် မြို့နှင့်ဝေးလှသော ကျေးလက်ဒေသလည်းဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်း လျှော့ခြင်းကလည်း ဆေးခန်းများပိတ် ချိန်မျိုးတွင်ဖြစ်လာပါက ဆေးဝယ်ယူ ရန် ဆရာဝန်ပြုသပြီးကုသရန် ခက်ခဲလှ ပါသည်။ ယင်းသို့သောအခြေအနေမျိုး တွင် ရှာရဖွေရလွယ်ကူပြီး ဝမ်းရပ်တန့် ခြင်းကို အမြန်ဆုံးဖြစ်စေနိုင်သော တိုင်းရင်းဆေးမြီးတိုနည်းဖြင့် အချိန်အခါ မရွေးကုသနိုင်သည့်ဆေးနည်း ဖြစ်ပါ ကြောင်း အသိပေး ဖော်ပြပေးအပ်ပါ သည်။

တင်ထူး (ဧပြီ ၂၀၀၇)

လွတ်
ထံသို့
တော
နာ
လည်း
ပြန်
သာ
သည်။
လွင်
ရန်
ငန်း
ပု
ထွ
လုံး
ကာ
ထွား
သာ
ကြ
ထွ
လုံး
ဆေး
ရင်
မီး
ဘိ
စွာ
ဘိ
ပိ
လုံး
ဘိ

ချောင်းဆုံအုန်းသွင် ကန်လန်ငါးချောင်း

"စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးကို အုပ်စု (၉) စုဖွဲ့တဲ့အကြောင်း၊ အဲဒီ (၉) စုက (၁) အာသဝ (၂) သြဝ (၃) ယောဂ (၄) ဂန္ထ (၅) အနုသယ (၆) ဥပါဒါန (၇) နိဝရဏ (၈) သံယောဇန (၉) ကိလေသာဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ အဲဒီအနက် အမှတ် (၆) ဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါနအကြောင်း အထိလည်း အကျဉ်းအားဖြင့် ရှင်းပြခဲ့ပြီ။ အခု ကျန်တဲ့ (၃) မျိုးအကြောင်း ဆက်ပြောရအောင်

နောက်နေ့ ဦးထွန်းလာတော့ ကျွန်တော်ကတရားဆက်လက်ဆွေးနွေးဖို့ အထက်ပါအတိုင်း စကားစလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ -
"အမှတ် (၇) ဖြစ်တဲ့ နိဝရဏ အကြောင်းစပြောရအောင်။ နိဝရဏကို အကြမ်းအားဖြင့် အဆိုအပိတ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလို့ရတယ်။ အဆိုအပိတ် အဟန့်အတား၊ အတားအဆီးပေါ့။ သူ့ကို

ဘာနဲ့ဥပမာပေးလဲဆိုရင် တံခါးကန်လန် (မင်းတုတ်) နဲ့ ဥပမာပေးတယ်။ တံခါးကို မင်းတုတ်ခံထားရင်၊ ကန်လန်ချထားရင် တံခါးဖွင့်လို့မရတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ကန်လန်တစ်ချောင်းတည်းထိုးထားရင်တောင် ဖွင့်လို့မရတဲ့တံခါးကို ကန်လန်ငါးချောင်းထိုးထားတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်တော့ပေါ့။

နိဝရဏတရား (၅) ပါးရှိတယ်။ အဲဒါကို ကန်လန် (၅) ချောင်းလို့ခေါ်တာပေါ့။ အဲဒီ နိဝရဏကန်လန် (၅) ချောင်းထိုးထားတဲ့တံခါးက နိဗ္ဗာန်ကိုဝင်တဲ့တံခါးပဲ။ သံသရာဝဲတလွတ်မြောက်ဖို့ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်ဖို့ မျက်မှောက်ပြုဖို့ဆိုတာ ဘယ်လောက်ခက်သလဲဆိုတာကို ပြတာပဲ။

အခုဒီ (၉) မျိုးမှာလည်း တစ်မျိုးစီ

တစ်မျိုးစီဟာ ရုန်းမထွက်နိုင်အောင်ခက်တဲ့တရားတွေချည်းပဲ။

ဒီနိဝရဏ (၅) ပါးကို ပါဠိလို -
(၁) ကာမစွန္ဒနိဝရဏ (၂) အဗျာပါဒနိဝရဏ (၃) ထိနမိဒ္ဓနိဝရဏ (၄) ဥဒ္ဓစ္စ၊ ကုက္ကုစ္စ နိဝရဏ (၅) ဝိစိကိစ္ဆာနိဝရဏလို့ခေါ်တယ်။

ဗမာလိုတော့ -
(၁) ကာမဂုဏ်အာရုံတရားတို့မှာ နှစ်သက်ပျော်မွေ့နေခြင်း၊ (၂) မလိုမုန်းတီးမှုဆိုတဲ့ ဒေါသတရားတွေ လွှမ်းမိုးကြီးစိုးနေမှု၊ (၃) စိတ်မခန့်ကိုယ်မခိုင်မှု၊ (၄) စိတ်ပျံ့လွင့်မှု၊ နောင်တပူပန်မှု၊ (၅) သို့လောသို့လောဖြင့်ဝေခွဲအတည်ပြုခြင်း မစွမ်းနိုင်မှုတို့ဖြစ်တယ်။

အမှတ် (၁) ဖြစ်တဲ့ ကာမစွန္ဒဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်တရား (၆) မျိုးတယ်။

အဲဒါတွေက -

- ၁။ မျက်စိနဲ့မြင်ရပြီး ကြိုက်နှစ်သက် စရာဖြစ်တဲ့အဆင်းအာရုံ၊
- ၂။ နားနဲ့ကြားရပြီး နားထောင်ချင် စရာဖြစ်တဲ့ အသံအာရုံ၊
- ၃။ နှာခေါင်းနဲ့နမ်းမျိုး နှစ်သက် စရာဖြစ်တဲ့အနံ့အာရုံ၊
- ၄။ လျှာနဲ့လျက်ရပြီး နှစ်သက်စရာ ကောင်းတဲ့အရသာအာရုံ၊
- ၅။ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ထိတွေ့ရပြီး နှစ်သက် စရာတောင်းတဲ့အထိအတွေ့အာရုံ၊
- ၆။ ကြံစည်တွေးတောပြီး နှစ်သက် စရာနုကောင်းတဲ့အတွေးအာရုံတို့ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီမှာဖြစ်ပြောထားချင်တာက သံသရာကလွတ်မြောက်အောင်ဘာတွေ လုပ်ရမလဲ၊ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာဘဲ။ သံသရာလွတ်မြောက်ဖို့အတွက် အလုပ် (၄) မျိုးရှိတယ်။

အဲဒါတွေက -

၁။ နှစ်သက် မေးကမ်းလျှော့ဒါန်းခြင်း အလုပ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခြင်းဆိုတဲ့သံသရာအလုပ် စိတ်ကတည်ငြိမ်စေတဲ့သမထဆိုတဲ့အလုပ် ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့ မမြဲခြင်းသဘော၊ ဆင်းရဲခြင်းသဘော၊ အစိုးမရခြင်း သဘောတို့ကိုမြင်အောင်ရှုတဲ့ ဝိပဿနာ ဆိုတဲ့အလုပ်တို့ဖြစ်တယ်။

အဲဒီအလုပ်တွေကိုလုပ်တဲ့အခါမှာ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ အာရုံ (၆) ပါး အပေါ် ခုံမင်နှစ်သက်တွယ်တာနေတဲ့ ကာမစွန္ဒဆိုတဲ့တရားက နေ့နှင့်ယက် ဟန့်တားပိတ်ဆိုတယ်။ အကြမ်းပြောရ ရင်တော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ ဖော်ပါး နေသူဟာ ဒီအလုပ်မျိုးတွေကိုလုပ်ဖို့ ဘယ်စိတ်ဝင်စားမလဲ။ အဲဒီအလုပ်တွေ ကို ကာမစွန္ဒဆိုတဲ့ကန့်လန့်ကြီးကပိတ်ဆို့ ထားတယ်။

ဗျာပါဒဆိုတဲ့တရားက ဒေါသ တရား၊ မုန်းတီးခြင်းတရားကိုခေါ်တယ်။ ဒီမုန်းတီးခြင်းတရားဟာ ပြင်းထန်လာ ရင် သူတစ်ပါးရဲ့အသက်စည်းစိမ်အိုးအိမ် ကို ပျက်စီးဆုံးရှုံးစေလိုတဲ့စိတ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစိတ်ဟာ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ တုသိုလ်အလုပ် (၄) မျိုးကို မလုပ်နိုင် အောင် ဟန့်တားတယ်။

ဒါနနဲ့ သီလ ဆိုတာ သံသရာက လွတ်မြောက်ဖို့လုပ်တဲ့နေရာမှာ အခြေခံ အဆင့်ပဲ။ သံသရာကလွတ်မြောက်ဖို့လုပ် ရတာက 'သထမဘာဝနာနဲ့ ဝိပဿနာ

ဘာဝနာ' ပဲ။ သမထဆိုတာ စိတ်တည် ငြိမ်အောင်၊ သမာဓိရဲ့အောင်လုပ်တာ။ ဈာန်ဝင်စားတယ်လို့ဆိုတာပေါ့။ ဝိပဿ နာဆိုတာက အဲဒီသထမအစွမ်းနဲ့ ရုပ် နာမ်တို့ရဲ့မမြဲခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ အစိုးမရ ခြင်းသဘောတို့ကို အရှိအတိုင်းအမှန် အတိုင်းမြင်အောင်ရှုတာ။ သမာဓိရမဖြစ် မယ်။ သမာဓိမှကင်းပြီး ဝိပဿနာဉာဏ် မဖြစ်လို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားထား တယ်။

“အဲဒီဈာန်အကြောင်း ကျွန်တော် ကို အကြမ်းပြောပြပါလား၊ မကြာခဏ ကြားဖူးတယ်။ စိတ်ဝင်စားတယ်။ သိချင် တယ်။”

ဦးထွန်းကဖြတ်ပြီးပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က -

“ဈာန်ဆိုတာ ဈာန ဆိုတဲ့ ပါဠိ စကားကိုဘာသာပြန်တော့တဲ ဈာန်လို့ ဗမာမှုပြုထားတာ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လောင်မြိုက်ခြင်းတဲ့။ စက္ခုတစ်ရွက်ကို မီးရှို့ပြီး လောင်မြိုက်လိုက်ရင် ပြာကျ ပျက်စီးသွားတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုပဲ စိတ်ကိုလေ့ကျင့်လို့ တည်ငြိမ်တဲ့သမာဓိ အဆင့်ကိုရောက်ရင် ကိလေသာဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးတွေလောင်မြိုက် ပျက်စီးကုန်မယ်။ စိတ်က ရေနေထူတယ်။ စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးက မှော်တွေ့ဒိုက် တွေ့နေတယ်။ မှော်တွေ့ဒိုက်တွေ့ဖူးအုပ် နေရင် ရေဟာနောက်ကျနေမယ်။ မှော် ဒိုက်ကင်းသွားရင် ကြည်လင်သွားမယ်။ ကြည်လင်သွားရင် ရေအောက်မှာရှိတဲ့ အရာကိုမြင်ရမယ်။ အဲဒီလိုပဲ သမာဓိက ကိလေသာကိုဖယ်လိုက်ရင် စိတ်က ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်ပုံကိုမြင်ရမယ်။ ဒါကိုပြောတာ

“မြေလှိုင်းပျံ့နိုင်တယ်ဆိုတာကော” ဦးထွန်းကထပ်မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က -

“အဲဒါကို ကျွန်တော် အရင်ဆုံး သာဓကတစ်ခုပြောမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ် (၅၀) ကျော်လောက်တုန်းက ကျွန်တော် ပြည်ထောင်စုနေစဉ်သတင်းစာမှာ အယ်ဒီ တာလုပ်စဉ်က နယူးဒီ(စ်)လို့ထင်တယ်။ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းမှာ ဈာန်ပုံနဲ့သုချင်းပြိုင်ကြ တာကို ဓာတ်ပုံနဲ့ပြထားတယ်။ အပေါ် တက်နိုင်တဲ့အမြင့်ချင်း၊ ရွှေသွားနိုင်တဲ့ အမြင့်ချင်း၊ ရွှေသွားနိုင်တဲ့အတွာအဝေး ချင်းပြိုင်ကြတာပဲ။

ဒါပေမယ့် နည်းနည်းပဲကြုံပြီး နီးနီးပဲသွားနိုင်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့အဆင့်

က နိမ့်သေး၊ နုသေးလို့ပဲ။ အဆင့်မြင့် လာရင် မြင့်သလောက်အစွမ်းထက်ပါ တယ်။ ဒါဟာ စိတ်ရဲ့စွမ်းရည်သတ္တိပဲ။

စိတ်ရဲ့စွမ်းရည်ကို အသိအမှတ် မပြုတဲ့ ရုပ်ဝါဒသမားတွေဟာ ဒါတွေကို မယုံကြဘူး။ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်ပြောဆို နိုင်တယ်ဆိုတာကိုတောင် မယုံကြဘူး၊ မယုံလို့စမ်းသပ်ဖူးတယ်။

၁၉၆၇ ခုနှစ်လောက်က ကျွန်တော် မော်စကိုနယူး(စ်)မှာဖတ်လိုက်ရဖူးတယ်။ တယ်လီလယ်သီဆိုတဲ့စိတ်ချင်းစကားပြော နိုင်တာကိုမယုံလို့ အဲဒီရုရှားလူမျိုးထဲကပဲ (၂) ဦးကို တစ်ဦးက မော်စကိုမြို့တော်၊ နောက်တစ်ဦးက ကျွန်တော်မေ့သွားပြီ အတော်ဝေးတဲ့မြို့ပဲ။ အဲဒီမှာထားပြီး (၂) ဦးစလုံးဆီမှာ စစ်ဆေးသူတွေထား ပြီးပို့လွှတ်တယ်။ အပို့ခံရသူ၊ ဖမ်းသူက ပို့တဲ့အရာကို ပုံစံထုတ်ပြီး နေချတယ်။ ဝက်အူလှည့်ပုံ၊ ပုလင်းပုံနဲ့ နောက်တစ်ပုံ က ကျွန်တော်မေ့နေပြီ။ ဖမ်းသူဘက်က ပို့သူဘက်ကိုမေးတော့ မှန်ကန်ကြောင်း အဖြေပေးတယ်။

ဒါက စိတ်ရဲ့စွမ်းအားကိုပြတာပဲ။ ဈာန်ရဲ့နောက်အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုက 'စူးစူး စိုက်စိုက်ရုမုတ်ခြင်း' လို့ ဆိုတယ်။

ဒီသမာဓိကျင့်စဉ်၊ ဈာန်ကျင့်စဉ် တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားမဖွင့်ကတည်းက ဘာသာအသီးသီးမှာရှိပြီး သူနည်းသူ ဟန့် သူအဆင့်နဲ့သူ ပေါက်မြောက်နေ ကြတာပဲ။ စောစောကကျွန်တော်ပြောခဲ့ တဲ့ 'ကြွတာချင်း၊ ရွှေတာချင်းပြိုင်ကြ တယ်' ဆိုတာလည်း သူနည်းသူဟန့်ဖြစ် မှာဘဲ။ ခုလည်း ဘာသာအသီးသီးမှာရှိ တာပဲ။ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဗုဒ္ဓရဲ့ကျင့်စဉ်ကိုသာ အနည်းအကျဉ်းသိ တယ်ဆိုတာလေးသိတာပဲ။ အဲဒါခင်ဗျား ကို ကျွန်တော်သိသလောက်ထဲကပြန် ပြောပြမယ် အကျဉ်းဆုံးပဲနော်။ မမှား အောင်တော့ သတိထားပြီး သိသမျှမှတ် သမျှပြောပါမယ်။ တရားနာပြီး စာဖတ် ပြီး မှတ်မိသလောက်ထဲကပေါ့။

ပြီးတော့ သံသရာကလွတ်မြောက် ကြောင်း ဝိပဿနာအလုပ်ကိုလုပ်ရာမှာ ဒီသမာဓိ (ဈာန်) က မပါမဖြစ်တာရယ်။ နိဝရဏတရားငါးပါးက ဒီသမာဓိကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးတတ်တာရယ်ကြောင့် လည်း ဒီဈာန်(သမာဓိ)အကြောင်းပြော ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မနက်ဖြန်မပြောကြရအေး

ချောင်းအေးနန်းသွင်

အိုဘို(ရွှေကံကျ) ရွှေကံကျအောင်မြေမှု သိုက်စောင့်ကျောက်နွား

စာရေးသူတို့သည် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး စစ်ကိုင်းခရိုင် ငါးခွန်မြို့နယ် မြို့သာတိုက်နယ်(ရွာ)တွင်မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ကြပါသည်။ ၁၉၈၂ တွင် အစ်မအေး (ယခု-ရွှေကံကျသာသနာပြုအန်တီအေး) သည် အဖေဝင်း၏ အစ်မနှင့်ညီမဖြစ်သူ (စာရေးသူတို့၏အမိကြီးနှင့်အမိလေး) တို့ရှိရာ ကျောက်ဆည်ခရိုင် စဉ့်ကိုင်မြို့သို့ လာရောက် နေထိုင်ပြီး ဒေသမတန်းမြေဆိုင်အောင်မြင်ပြီး စဉ့်ကိုင်မြို့နယ် သမဝါယမတွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ အစ်မအေးကို အကြောင်းပြုပြီး ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် စာရေးသူတို့မိသားစုအားလုံးပါ စဉ့်ကိုင်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ကွက်သစ်မျှထားပေးသော မြေကွက်တစ်ကွက်ကို တစ်ဆင့်ခံ ပြန်လည်ဝယ်ယူ၍ နံကပ်တစ်ထပ်တိုက်ကလေးဆောက်လုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကပ်လျက်မြေကွက်ကိုပါ ဝယ်ယူလိုက်သည်။ မြေကွက်နှစ်ကွက်တွင် ပထမမြေကွက်ရှေ့ဖျား၌ သရက်ပင်ပျိုကလေးတစ်ပင်ပါရှိလာသည်။ အခြားအပင်များမပါရှိပါ။ မူလက ဤနေရာသည် လယ်ကွက်များသာဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် စာရေးသူတို့ အရင်ကလည်း ဤနေရာတွင် လှူနေထိုင်သွားခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ စာရေးသူတို့သည် မြေကွက်ချည်းသာဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခြံစည်းရိုးပင်မပါရှိပါ။

စာရေးသူတို့သည် ထိုစဉ်က ထိုသရက်ပင်လေးကို သတိမပြုမိပါ။ အနည်းငယ်မျှ အမှတ်ထားရှိမည်ဆိုလျှင်ပင် ထိုသရက်ပင်လေး၏ ထူးခြားမှုကို သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ အခြားသရက်ရွက်များနှင့်မတူညီဘဲ အရွက်တို့သေးငယ်ခြင်း၊ အရောင်မှာလည်း အခြားသရက်ရွက်များကဲ့သို့ အစိမ်းပုပ်မဟုတ်ဘဲ အောင်သပြေရွက်အရောင်ဖြစ်နေခြင်း၊ ကြီးထွားနှုန်းနှေးကွေးခြင်းတို့ကို သတိမပြုမိဘဲရှိပါသည်။

မယ်တော်ကြီးသည် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် စဉ့်ကိုင်မြို့နယ်အတွင်းမှာပင် ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဖခင်ကြီး အဖေဝင်း

(၅-၂-၂၀၁၄) ရက်နေ့ နံနက် (၅) နာရီ ထားရှိရှိ ဗုဒ္ဓိယပြည်နယ်ရဲပုဏ္ဏားဦးထူးဖိုန် + ဖေမင်းမင်းဆွေးနေအိမ်တွင် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ကထပ်ပေါ်၌ ကြွတော်မူစဉ်

၁-၁-၂၀၁၄ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ တပ်မတော်အရာရှိကြီးတစ်ဦး ထူးဖိုန်ဆေးနိကာမကိုင့်တော်၊ စလွယ်တော်တို့ဖြင့် ဖူးတွေ့ရာ

www.burmeseclassic.com

ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အဖေဝင်းမကွယ်လွန်မီက စာရေးသူသည် ဖားကန့်၊ ခန္တီး၊ မိုးကုတ်ဒေသများတွင် သွားရောက်နေထိုင်ရန် လည်းကောင်း၊ မိုးကောင်း-မန္တလေးကျောက်စိမ်းရောင်းဝယ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခုံဖန်ရုံခါသာ စဉ်ကိုင်တွင်ရှိတတ်သည်။

စာရေးသူတို့အိမ်ဝင်းမှာ စတင်ရောက်ရှိပြီး မကြာခင်မှာပင် ထူးခြားမှုရှိကြောင်း သိရှိလာရပါသည်။ ညဦးပိုင်းတွင် အိမ်တံခါးမကြီးကိုပုတ်ခြင်း၊ တွန်းခြင်းတို့ ကြုံတွေ့ရသည်။ စာရေးသူတို့မိသားစုမအိပ်ကြသေးဘဲ ဧည့်ခန်းတွင် စကားထိုင်ပြောလျက်ရှိစဉ် ဆောင်အခါများ၌ ရာသီဥတုအေး၍ တံခါးများပိတ်ထားလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် တံခါးပုတ်ခြင်း၊ တွန်းခြင်းတို့ကို တွေ့ကြုံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူ့ခြေတိတ်အချိန်ညဉ့်(၁၂)နာရီ သန်းခေါင်ယံအချိန်များတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ဝင်းနေရာမှ တူးရှင်းတူးသံ၊ သစ်ပင်ချုပ်တို့အား

ခားဖြင့်ခတ်သံ၊ ပေါက်ပြားပေါက်သံတို့ကိုလည်း ကြားရလေ့ရှိသည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူတို့သည် ဤကဲ့သို့ဖြစ်ပေါ်ခြင်းတို့ကို မကျွတ်မလွတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များက အမျှအတန်းပေးဝေစေလိုသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏နေရာသို့ စာရေးသူတို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၍ လည်းကောင်း ထိုသို့ ပြုမူကြခြင်းဖြစ်မည်ဟု သို့လောသို့လော ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုမှတွေးမိသည်မှာ ဤနေရာ၌ဌာနသို့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြွရောက်တော်မူလာမည်ဖြစ်သောကြောင့် သန့်ရှင်းရေးများပြုလုပ်ပြီး နေရာထိုင်ခင်းများ ပြင်ဆင်နေကြခြင်းဟု သိရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် မယ်တော်ကြီး (ထိုစဉ်က သာမန်ကျောင်းဆရာမလေး) ၌ ထူးခြားသောအိပ်မက်မြင်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ သရက်ပင်စည်နှင့် တစ်တောင်ကွာ အရှေ့တောင်ထောင့်နေရာအောက်မှရွှေ့များ(ရှေးခေတ်

နန်းတွင်းသူတို့ဝတ်ဆင်သော လက်ဝတ်ရတနာများနှင့်ခြေချင်းများ) တူးဖော်ရရှိသည်။ အိပ်မက်မှာ တစ်ညတည်းမဟုတ်ပါ။ ရက်ခြားပြီး သုံးညတိတိ မြင်မက်ပါသည်။ တတိယမြောက်အိပ်မက်ရရှိပြီး ထိုနေ့နံနက် အရုဏ်တက်အချိန်တွင် မယ်တော်ကြီးသည် ထိုနေရာကိုတူးပါသည်။ အဖေဝင်းနှင့် စာရေးသူတို့မှ ကူညီတူးဖော်ပေးပြောသောအခါ အိပ်မက်ထဲတွင် ကိုယ်တိုင်တူးယူသည်ဟုမြင်မက်ခြင်းဖြစ်၍ မည်သူမျှကူညီမတူးပေးရ၊ လာမကြည့်ရဟုဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူတို့လည်းအနားသို့သွားမကြည့်ကြဘဲ ပေနှစ်ဆယ်မျှကွာဝေးသော အိမ်ခါးပန်းအုတ်ခုံတွင် ထိုင်၍နေကြရပါသည်။

မယ်တော်ကြီးလည်း ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်တူးဖော်ရာ လူတစ်ထိုင်ခန့်ပင်နက်သွားပါသည်။ မည်သည့်အရာမျှ မတွေ့ရှိရပါ။ ထိုအချိန်တွင် တောင်ဘက်ကပ်လျက် ခြံဝင်းမှ ဘဏ်စာရေးကိုဖြင့်ဆွေ

ရုပ်ရှင်တော်မြတ် အောင်မြေတွင် စံပယ်သော စကျင်ကျောင်းဆောင်

ရေတိုင်တူးသည့်မြေစာအတွင်းမှ ရရှိသော ကျောက်ဖား

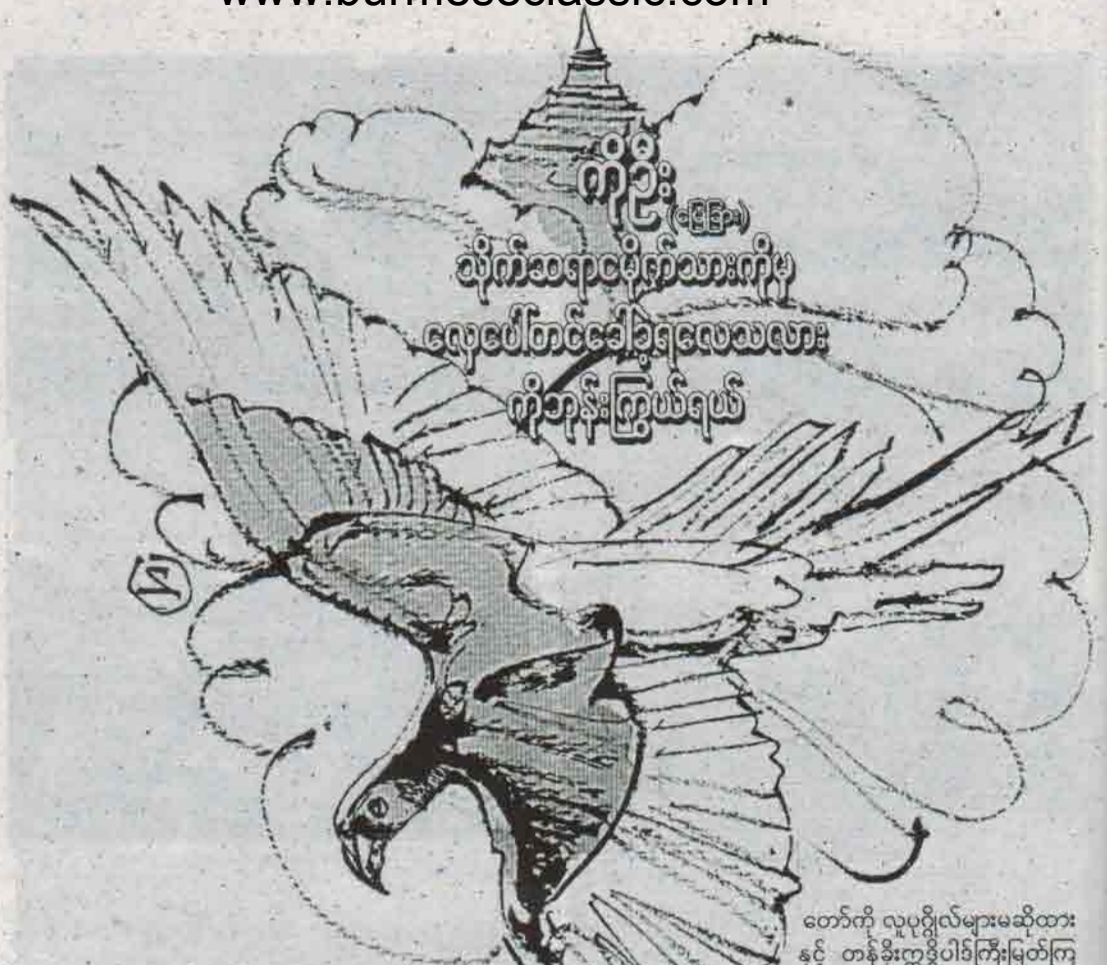
အိပ်မက်ဖြင့် တူးဖော်ရရှိသော သိုက်စောင့်ကျောက်ဖား

အိပ်မက်ဖြင့် တူးဖော်ရရှိသော သိုက်စောင့်ကျောက်ဖား

www.burmeseclassic.com

ကိုဦး (ဇွဲဇွဲ)
သိုက်ဆရာငမိုက်သားကိုမှ
လှေပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့ရလေသလား
ကိုဘုန်းကြွယ်ရယ်

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးအနောက်ပိုင်း ပြည်မြို့တွင် တစ်ချိန်က ကြက်ခေါင်း စားငါတစ်ပါးမင်းကြီးတည်ထားကိုးကွယ် တော်မူခဲ့သော ကုန်း(၉)ကုန်း သိမ်(၉)သိမ် ဘုရား(၁၂)ဆူ ရှိတော်မူခဲ့ရာ ပြည်မြို့ ယိုးဒယားတန်းလမ်းတွင် ယခင်အခေါ် အစွဲအနားပေါက် ယခုအခေါ်အ ဝေါ် 'ရွှေအုဉ်မှောက်' စေတီတော်မြတ် ကြီးသည် ထိုကုန်း(၉)ကုန်း၊ သိမ်(၉)သိမ်၊ ဘုရား(၁၂)ဆူတွင် သမိုင်းဝင်စေတီတော် တစ်ဆူအဖြစ် ပါဝင်လျက်ရှိပါသည်။

ယခုအခါ ထိုသမိုင်းဝင် ရွှေအုဉ် မှောက်စေတီတော်မြတ်ကြီးတည်ထား ကိုးကွယ်ရာ ရင်ပြင်တော်ဓမ္မာရုံတွင် ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များက နှစ်စဉ် ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်နေ့မှ ပြာသို လကျယ်နေ့အထိ အသံမစဉ်းအသံနာ တော်ဖြစ်သည့် မဟာပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း တော်မြတ်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲကျင်းပပြုလုပ် ခဲ့သည်မှာ (၃၀)ကြိမ်မြောက်သို့ရောက်ရှိ လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ စာရေးသူက ထိုပဋ္ဌာန်းပွဲ ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်နိုင်ရေးအလှူပဋ္ဌာန တွင် လာလှူသမျှသောအလှူ ရှင်းအလှူ၊

အမအပေါင်း သူ တော်ကောင်းတို့၏အမည် နာမကိုကြေညာကာ ဆုပေး ရခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ (၁၅) မိနစ်၊ မိနစ် (၂၀)မျှ အများသူငါလူတကာတို့ နားမငြီးကြစေဘဲ ပီတိသဒ္ဓါအဖြာဖြာဖြင့် ကောင်းမှုဒါနပြုမိကြစေရန် စက်သံကို လျှော့ပြီး ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရတနာ သုံးဖြာတို့၏ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော် များအကြောင်းကို နှိုးဆော်ပေးရသော နိဗ္ဗာန်ဆော်အဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့ရာ -

ထိုအလှူခံဥာနတွင် စာရေးသူက ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်တွင် ဓာတု စေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ပရိဘောဂစေတီ၊ ဥဒ္ဓိဿစေတီဟုခေါ်သောစေတီလေးပါး ရှိကြောင်း၊ ထိုစေတီလေးပါးတွင် ဥဒ္ဓိဿ စေတီခေါ် ဥဒ္ဓိဿကစေတီတော်ဆိုသည် မှာ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်၏ (၃၂)ပါးသော မဟာပုရိသရုပ်လက္ခဏာ တော်မှတ်အသားအဖြစ် ရုပ်တုပြုကာ ကိုးကွယ်ရခြင်း၊ သို့သော်လည်း အမှန် တကယ်အားဖြင့် အနှိုင်းမဲ့အတုမရှိသော ဘုရားရှင်၏ မဟာပုရိသရုပ်လက္ခဏာ

တော်ကို လူပုဂ္ဂိုလ်များမဆိုထား နှင့် တန်ခိုးကုဒ္ဓိပါးကြီးမြတ်ကြ သည့် နတ်ဗြဟ္မာများပင် 'တု၍ တူအောင်' မဖန်ဆင်းနိုင်ကြောင်း၊

သို့မဟုတ် ယခုကဲ့သို့ ဘုရား ဓမ္မာရုံ များနှင့် ဥဒ္ဓိဿသာနွယ်ဝင်သူတော်စင် တို့၏ အိမ်ဦးခန်းဘုရားကျောင်းဆောင် တွင် ဘုရားဆင်းတုတော်များ ထုလုပ် ပူဇော်ရခြင်းမှာ တု၍မတူနိုင်သော်လည်း သက်တော်ထင်ရှားဘုရားရှင်၏ကိုယ်စား ကိုယ်ပွားတော်ဖြစ်သည့် ဥဒ္ဓိဿစေတီ ခေါ် ဥဒ္ဓိဿကစေတီတော် ပုံကိုအမှတ် ပြု၍ ပုံတော်မှသည် ကိုးကွယ်သူတို့၏ နှလုံးသားထဲ၌ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော် များကို အောက်မေ့ သတိရ တည်စိမ့် သောငှာ နောင်သံသရာတွင်လည်း မဂ် ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေတတ်ခြင်းထိ အကျိုးကျေးဇူး တရားများပြောကြောင်းကို နိဗ္ဗာန် အကျိုးမျှော်၍ နှိုးဆော်ရာတွင် စာရေး သူထံသို့ ယိုးဒယားတန်းလမ်းနေ သမိုင်း ဝင်ရွှေအုဉ်မှောက်စေတီတော်မြတ်ကြီး အမြဲထာဝရဝေယျာဝစူအဖွဲ့ ဝင်ကလေး ရှင်ဖြစ်သော အစ်မဒေါ်မြင့်စို သန်း ရောက်လာပြီး -

"ငါ့မောင်ရယ်ရေးစာကငါ့မောင်

www.burmeseclassic.com

ဟောပြောနိုးဆော်သွားတဲ့ ဘုရားရှင်ပွား
တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီးကားကွယ်တဲ့အကြောင်း
ကို အစ်မသဘောကျလိုက်တာ”

လို့ ပြောတော့ စာရေးသူက
အစ်မ ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းကို -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မရယ်။
ကျွန်တော်လည်း သိလို့တတ်လို့တော့
မဟုတ်ပါဘူး။ သိတဂူဆရာတော်တို့၊
ပါချုပ်ဆရာတော်တို့ စတဲ့ ဆရာတော်
ဘုရားများဟောကြားတော်မူတဲ့ တရား
ခွေတွေနာယူပြီး တစ်ဆင့်ပြန်လည်ဓမ္မ
ဖောက်သည်အဖြစ် ဟောပြောဝေငှရ
တာပါ”

ဟုပြောရင်း ရှင်ပွားတော်ထုလုပ်
ကိုးကွယ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ စပ်မိစပ်ရာ
ပြောကြားခဲ့မိရာ အစ်မဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း
က သူမဘလက်ထက်က ရှင်ပွားတော်
ကိုးကွယ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်
အကြောင်းကို စာရေးသူအား ယခုလို
ပြောပြခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ် (၃၀) ကျော်
လောက်ကဖြစ်ပါသည်။

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး (အနောက်
ပိုင်း) ပြည်မြို့ ရွာဘဲရပ်ကွက် အုန်းတော
ရပ် မေတ္တာလမ်းမှာ နေထိုင်ကြသည့်
ဦးတင်စိန်-ဒေါ်တင်တို့၏မိသားစုဘဝက
ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စရာပါ။ သူဌေးသူကြွယ်
ကြီးတွေလို တိုက်တာကားမစုံမလင်ပေ
မယ် ပေ(၄၀)×(၆၀)ခန့်ရှိသောခြံသုံးခြံ
တွင် တိုက်အိမ်တစ်လုံး၊ အုတ်ပတ်ကား
တစ်ခုစီလုံးနှင့် စီးပွားရေးအဆင်ပြေတဲ့
လူလတ်တန်းစားအဖြစ်နှင့် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့
ကြပါသည်။

ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ဆိုသလို
ဦးတင်စိန်က ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
သမိုင်းရပ်မှာ ပဲခူးစက်ထောင်ထားတဲ့
သူဌေးရဲ့ မန်နေဂျာ လူယုံတော်အဖြစ်နဲ့
လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ နယ်ကလာတုပ်ကို
ဝယ်၊ စက်နှင့်ခွဲပြီး ရောင်းချရောင်းဝယ်တာ
အဖြာဖြာနှင့် စာရင်းဇယားကိုင်တွယ်ပြီး
မိသားစုစားဝတ်နေရေးကို သမ္မာအာဇီဝ
ဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ခဲ့သူ
ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ ဦးတင်စိန်တစ်ယောက်
ရန်ကုန်ကနေ မိသားစုရှိတဲ့ ပြည်မြို့ကို
ရထားနှင့်အပြန် ရထားပေါ်မှာ မမျှော်
လင့်ဘဲ အညှိရောင်ဝတ်စုံနှင့်တောင်ဝေး
ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဘိုးတော်တစ်ပါး
နှင့် အကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးပြီး ဦးတင်စိန်၏
စိတ်ထဲမှာ အလွန်ဝမ်းမြောက်လျက်
ဘိုးတော်ဆရာအား ကြည်ညိုစိတ်အဖြာ

သမိုင်းဝင် ရွှေအုန်ပျောက်စေတီတော်

ဖြာ သဒ္ဓါဟိတ်တွေယိုဖိတ်လာပြီး စီးပွား
ရေးအတွက်အားကိုးလျက် ဘိုးတော်အား
နေအိမ်သို့ တစ်ပါတည်းပင့်ဆောင်လာ
ပါတော့သည်။

ဦးတင်စိန် - ဒေါ်တင်တို့မိသားစု
မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရတနာသုံးပါး
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူပီပီ နေအိမ်၏
အိမ်ဦးခန်း ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင်
ဉာဏ်တော်တစ်ပေခွဲလောက် ခန့်မှန်းရ
သည့် ဘိုးဘွားမိဘလက်ထက်ကတည်း
ကပင် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လာခဲ့သော
ကျောက်ဆင်းတုရှင်ပွားတော်ကိုးကွယ်ပြီး
နေ့စဉ် ဆွမ်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ ပန်းနံ့သာ
စသည်ဖြင့် အမြဲမပြတ် ကိုးကွယ်ဆည်း
ကပ်လျက်ရှိရာ ဦးတင်စိန်၏နေအိမ်သို့
လိုက်ပါလာသော ဘိုးတော်ဆရာက
အိမ်ဦးခန်းဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ဝယ်
ဘိုးတော်ပီပီ ဘုရားဝတ်ပြုရင်း ကျောက်
ဆင်းတုရှင်ပွားတော်ကို မြင်လိုက်သည်
နှင့် -

“ဟ-မောင်တင်စိန်ရ လက်စသတ်
တော့ မင်းအိမ်က ဒီထက်မက စီးပွားဖြစ်
ချင်ပါလျက် စီးပွားမဖြစ်တာ ဒီကျောက်
ဆင်းတုကိုယ်တော်ကြောင့်။ ဒီကျောက်
က မြေနင်းကျောက်ကဲ့။ ခုလို ဘုရားထု
ပြီး မတိုးကွယ်ကောင်းဘူး။ ဆက်ပြီး
ကိုးကွယ်နေရင်တော့ မင်းတို့စီးပွားပျက်
တဲ့အပြင် မိသားစုဝင်တွေပါထိခိုက်လိမ့်
မယ်”

ဟု ပြောတော့ ဦးတင်စိန်တစ်
ယောက် ထိတ်လန့်သွားပြီး -

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာ
ရှယ်”

ဟု မေးလိုက်တော့ ဘိုးတော်ဆရာ
က -

“ဒီအတိုင်းမထားနဲ့ ရေမြှုပ်ပြီး ရေ
သဖြိုဟ်ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်တော့ ဦးတင်စိန်က
လည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ဘိုးတော်ဆရာ
ရဲ့ စကားကို ယုံမှတ်မှားပြီး သမက်နှင့်
သမီးကိုခေါ်ကာ ဘိုးတော်ခိုင်းသည့်
အတိုင်းလုပ်ခိုင်းပါတော့သည်။

ဖခင်ကိုကြောက်ရသော သမက်
ဦးတင်ညွန့်နှင့် သမီး ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း
တို့သည် ဘာမှပြန်မပြောဝံ့ဘဲ ကျောက်
ဆင်းတုကိုယ်တော်ကိုဦးချပြီး -

“အရှင်ဘုရား၊ ဒီကိစ္စကို တပည့်
တော်တို့လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး ဘုရား။
ဘိုးတော်ဆရာရဲ့ခိုင်းစေချက်ဖြင့်လုပ်ရ
ခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ သို့ပါသော
ကြောင့် အပြစ်ရှိခဲ့ပါက တပည့်တော်တို့
မိသားစုအပြစ်မကင်းရေးပြီး အရှင်ဘုရား
လည်း ရေသဖြိုဟ်ခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေး
ရပါစေသွား”

ဟုဆုတောင်းပြီး ကျောက်ဆင်းတု
ရှင်ပွားတော်အား စိတ်မကောင်းခြင်း
များစွာဖြင့် မြစ်ဆိပ်သို့ပင့်ဆောင်သွားပါ
တော့သည်။

မြစ်ဆိပ်သို့ရောက်လျှင် စက်လှေ
သမားများက မေးမြန်း၍ အကြောင်းစုံ
ပြောပြလေသောအခါ -

“ဟ - မင်းတို့ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်
ဖြစ်မလဲ ဝရဲကြီးကုန်မှာပေါ့။ ရေမမြှုပ်
ဘဲ ဖောင်ပေါ် တင်ပြီးမျှောတာကမှ အပြစ်
ကင်းလိမ့်ဦးမယ်။ သွားသွား - ဖောင်
လုပ်ဖို့ ဝုတ်ပျောတုံးဖြစ်ဖြစ်၊ ဝါးဖြစ်ဖြစ်
သွားရှာကြ”

ပြောလိုက်တော့ ဦးတင်ညွန့် -
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းတို့လည်း ဖောင်လုပ်ဖို့
ပစ္စည်းရှာပြီးအပြန်၊ စက်လှေပေါ်တွင်
ထားခဲ့သော ကျောက်ဆင်းတုရှင်ပွား
တော်ကို မတွေ့သဖြင့် လိုက်မေးတော့
စက်လှေသမားက -

“အေး - မင်းတို့ထွက်သွားတုန်း
လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ရှင်ပွား
တော်ကို မြင်တာနဲ့ မေးလို့ ငါလည်း
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။
ဒါနဲ့ အဲဒီလူက ကျွန်တော်ပင်ပါရစေ
ကိုးကွယ်ချင်လို့ဆိုတာနဲ့ ငါလည်းပင်ခိုင်း
လိုက်တယ်။ မင်းတို့ဘုရားပါသွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ဦးတင်ညွန့်
နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းတို့လည်း ရင်ထဲမှ
အေးသွားပြီး ပြန်လာပါတော့သော
ဒီလိုနှင့်နေလာခဲ့ရာ ကြာမီ

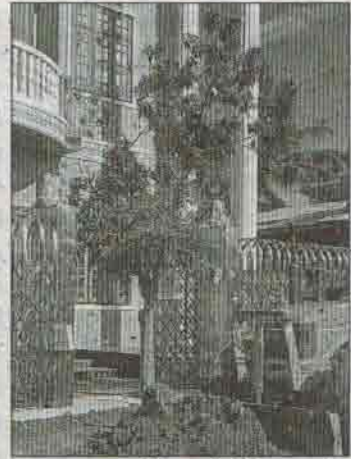
www.burmeseclassic.com

ပုဂံမြို့ရှင်မထီး (ခ) ရှင်အဓိကထာဘုရားရောက် ဆရာဘိုဘို

ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်တွင် ဆန်တီအေး ဝိုးဆရာထွန်းနှင့် မယ်တော်ကြီး

၁၉၈၇ မှ ယခုတိုင် အရွယ်မကြီးသွားသော ထူးဆန်းသည့်သရက်ပင်

ထွက်လာပြီး ရွာသွားသောအခါ မယ်တော်ကြီးကိုတွေ့မြင်၍ ဘဝတွေတူးနေတာတုံးဟု မေးမြန်းခြင်းခံရသဖြင့် ဆက်လက်တူးဖော်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ပြီမို့ မယ်တော်ကြီးလည်း တူးဖော်ခြင်းကိုရပ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါမှ စာရေးသူတို့လည်း ထိုနေရာသို့သွားရောက်ပြီး မယ်တော်ကြီးကိုကူညီ၍ မြေများဖို့ပေးကြပါသည်။

“ဘာမှတော့ ထွေထွေထူးထူးမတွေ့ရဘူး။ ဒါလေမယ့် တစ်ထွာလောက် အရောက်မှာ ဒါကလေးကိုတွေ့တာ။ ဘာရယ်မှန်းမသိပေမယ့် အမှတ်တရအနေနဲ့ယူထားတာ”

ဟု ဆိုကာ ခဲလုံးလေးတစ်ခုကိုပြပါသည်။ ဂျင်းကျောက်ကဲ့သို့အဖအထစ်များပါပြီး ကလေးကစားစရာမြေဖြင့်ပြုလုပ်သော ဂျိုးရုပ်ကလေးနှင့်တူသလိုလိုလက်တွင်းတစ်ဆုပ်စာမျှရှိသော ခဲလုံး

ကလေးဖြစ်ပါသည်။

“ကြည့်ရတာတော့ ရွှေတုံးပုံစံပဲ။ ဘေးမှာလူတွေရှိနေလို့များ ရွှေတုံးကနေခဲအဖြစ်ပြောင်းသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တချို့ဆို တောထဲမှာ ရွှေသေတ္တာကြီးတွေတွေ့ရင် ကိုယ့်လက်ထဲမရောက်ခင် ရွှေတွေလို့ သူများတွေကိုအော်မပြောရဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုအော်လိုက်ရင် မီးသွေးတွေဖြစ်သွားတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

ဟု အဖေဝင်းမှပြောပါသည်။

ရွှေသည် အလေးချိန်စီးသဖြင့် ကြက်ဥတစ်လုံးခန့်ဆိုလျှင် တစ်ပိဿာရှိသည်ဟုကြားဖူးရာ ဤကျောက်ခဲသာ ရွှေဖြစ်နေမည်ဆိုပါက တစ်ပိဿာကျော်မည်ဟုတွေးမိ၍ နှမြောနေမိပါသေးသည်။

တိုက်ဆိုင်သည်မှာ ထိုအချိန်၌ စဉ်ကိုင်မြို့မြောက်သက်(၇)မိုင်ခန့်အတွာ

ရွာဟောင်းကုန်းရွာအနီး ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးတွင် ပေါ်တော်မူဘုရားပေါ်ပေါက်လာပြီး တစ်ဟုန်ထိုးတန်ခိုးကြီးမားနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် အစ်မအေးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကာ အခါအားလျော်စွာ ဆည်ရွာရွှေဝင်ကန်ရိပ်သာသို့ သွားရောက်လေ့ရှိပြီး မယ်တော်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဖြစ်သေးသော်လည်း အစ်မအေးနှင့် အဖော်အဖြစ်လိုက်ပါသွားလေ့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေဝင်ကန်ရိပ်သာရှိ ကမ္ဘဌာန်းနည်းပြဆရာကြီးများဖြစ်ကြသော ဆရာကြီးဦးချစ်ခိုင်၊ ဆရာကြီးဦးမာတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလျက်ရှိကြရာ ဆရာကြီးဦးချစ်ခိုင်မှ ပေါ်တော်မူဘုရားတွင် သိုက်စောင့်ကျောက်နွားပုံတော်လိုအပ်နေကြောင်း သို့သော် သာမန်အလျှူရှင်တို့ထက် ပဌာန်းဆက်ကြီးများသူတစ်ဦးတစ်ယောက်က လျှုဒါန်းလျှင် ပို၍သင့်မြတ်ကြောင်း ထိုသူမှာ မယ်တော်ကြီးဖြစ်သည်ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် စာရေးသူတို့မိသားစုတွင် ကျောက်နွားလျှုဒါန်းနိုင်သော အခြေအနေအင်အားမရှိပါ။ ကျောက်နွားဟုဆိုသဖြင့် မယ်တော်ကြီးလည်း သရက်ပင်လေးအောက်မှ အိမ်ကဲဖြင့်တူးဖော်ရရှိသော ကျောက်တုံးလေးကို ဆရာကြီးဦးချစ်ခိုင်နှင့် ဆရာကြီးဦးမာတို့အား ပြသလိုက်ရာ

“ဟာ - ဒါဟာ တကယ့်သိုက်စောင့်နွားအစစ်ပဲ။ နွားမုန့်ရိုးမဟုတ်ဘူး။ ဝန်ကင်ထားတဲ့ရမ်းနွားပဲ။ ညည်းတို့ချမ်းသာလိမ့်မယ်။ ဒီနွားက ရတနာခဲအများကြီးသယ်လာတယ်။ နွားချာချာသိမ်းထားပါ။ ရေလည်ပျက်ပေး။

www.burmeseclassic.com

မြက်လေးတွေလည်းကျွေးပေး”

ဟု ပြောကြားပါသည်။

နောက်တစ်ခေါက် ရွှေဥမင်ကန် ကျောင်းသို့ မယ်တော်ကြီးတို့ရောက်ရှိ သောအခါ ဦးချစ်ခိုင်မှ မယ်တော်ကြီးကို ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်သော်လည်း ဝင်လေ ထွက်လေရှုမှတ်နိုင်ကြောင်း၊ ဝင်လေ ထွက်လေရှုမှတ်ခြင်းမှာ လူမျိုးဘာသာ မရွေး ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်းတို့ကို ပြောပြ တိုက်တွန်းပါသည်။ အစ်မအေးကလည်း တိုက်တွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် မယ်တော် ကြီးလည်း ဝင်လေထွက်လေ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ဖြစ်သွားသည်။

ရွှေဥမင်ကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးကေလာသိဒ္ဓိမှာ သမထပေါက်မြောက် လျက်ရှိနေပြီး တပည့်များကိုလည်း လက်ထပ်သင်ကြားပြသပေးထားရာ ထိုအချိန်၌ ဆရာကြီးဦးချစ်ခိုင်နှင့် ဆရာ ကြီးဦးမာ၊ အခြားသောလက်ရင်းတပည့် ကြီးများမှာ အကြားဓာတ်အမြင်ဓာတ်တို့ ရရှိနေပြီး ရုပ်ခွာနာမ်ခွာအဆင့်အထိပင် ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုဆရာကြီး များမှာ တရားထိုင်နေကြသော ယောက်ျားကို လှည့်လည် ကြပ်မတ်နေကြပါ သည်။ ဆရာကြီးဦးချစ်ခိုင်က မယ်တော် ကြီးမှာ ယောက်ျားအသစ်ဖြစ်နေသည့်အပြင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်ဘဲ တရားထိုင်ခြင်း ဖြစ်၍ အထူးအားပေးကာ စောင့်ကြည့် နေကြသည်။

တရားဖြတ်ပြီးသောအခါ ဦးချစ်ခိုင် သည် အစ်မအေးနှင့် မယ်တော်ကြီးတို့ ကို အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာတို့ ပြောစရာရှိသေးကြောင်း၊ ပြန်ကြသေး ဘဲခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပေးရန် ပြောကြား ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မယ်တော်ကြီးတို့ လည်း ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။ ဦးချစ်ခိုင်သည်လည်း တရားစခန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ထံ လျှောက် ထားစရာရှိသည်တို့ကို လျှောက်ထားပြီး မယ်တော်ကြီးတို့ထံလာသည်။

“မထွေး၊ ညည်းက တကယ့်ပါရမီ ရှင်ပါ။ ပြီးတော့ ပေါ်တော်မူဘုရားအဆက် ဖြစ်တယ်။ ညည်းတရားထိုင်နေတဲ့အချိန် မှာ ပေါ်တော်မူဘုရားသိုက်က ညီမ နှစ်ယောက် ဖောဓိညောင်ရွက်တစ်ရွက် စီကိုင်ပြီး ညည်းဘေးမှာ ရောက်လာကြ တယ်။ ပြီးတော့ ညည်းကို ဖောဓိ ညောင်ရွက်နဲ့ ယပ်ခတ်ပေးနေကြတယ်။ အခုမှ အဆက်အစပ်တွေကို ပြန်သတိ ထားမိတာ။ ညည်းဒီရိပ်သာကိုစရောက် တဲ့နေတုန်းကလည်း ပေါ်တော်မူသိုက်

နန်းရှင်ညီအစ်မတွေ ဖောဓိညောင်ရွက် တစ်ရွက်စီကိုင်ပြီး ရောက်လာကြသေး တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ညည်းနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့မထွေးမိဘူး။ ပေါ်တော် မူဘုရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကိုပြောစရာရှိ လို့လာကြတယ်မှတ်နေတာ။ ပြီးတော့ ထူးခြားတာတစ်ခုက ပေါ်တော်မူဘုရား မှာ သိုက်စောင့်နွားပုံတော်ထားဖို့ရာ အင်းညောင်ရမ်းကုန်းမြေမှာ သာသနာ ပြုနေတဲ့ဆရာကြီးဒေါ် စန္ဒာထေရီကိုပင့်ပြီး နေရာရွေးချယ်ကြပြီး အုတ်အင်္ဂါတေနဲ့ ကျောက်နွားလုပ်နေကြတာ တော်တော် နဲ့မပြီးဘူးဖြစ်နေတယ်။ တစ်ညတော့ ဆရာအိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲ မှာ ဧရာမနွားလားဥသဘကြီး မိကျောင်း တက်ရွာဘက်ကနေပြေးသွားပြီး ဒုဠဝတီ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးတယ်။ ပြီးတော့ ပေါ်တော် မူဘုရားကုန်းပေါ်ကို တက်သွားတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ရပြီးတော့ မကြာခင်မှာ ညည်းက ကျောက်နွားလေးလာပြတာ ပဲ။ အဲဒီရဲ့နောက်မှာတော့ ပေါ်တော်မူ ကျောက်နွားလည်းပြီးသွားတော့တာပဲ”

ဟု ထူးဆန်းသော အကြောင်း အရာတို့ကို ပြောပြပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာတို့ကို စာရေး သူတို့သိရှိရသောအခါ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သလိုလို၊ ပီတိဖြစ်သလို လိုခံစားကြရပါ၏။

ပေါ်တော်မူဘုရားဒါယကာဖြစ်သော ကိုခင်မောင်ဦးမှာ ပါတီကောင်စီခေတ် ကောင်းစဉ်အခါက ထိုခေတ်လူကြီးများ နှင့်ကျွမ်းဝင်သူဖြစ်၍ လူကြီးများနှင့် လိုက်ပါလာတတ်မြဲရှိ၍ စာရေးသူတို့ မိသားစုနှင့် ခင်မင်နေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့ပြင် ကိုခင်မောင်ဦးသည်လည်း ဦးကေလာသိဒ္ဓိ (ဆည်ရွာ ရွှေဥမင်ကန်) ၏လက်ရင်းတပည့်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး လောကီ ပညာရပ်တို့ အတော်အသင့်ပြည့်စုံ၍ သမထအကျင့်စခန်းလည်း အတန်ငယ် ပေါက်မြောက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုခင်မောင်ဦးသည် လမ်းစဉ် ပါတီခေတ်ချုပ်ငြိမ်းစမှာပင် ရွာဟောင်း၊ ကုန်းရွာသူနှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီး ဒုဠဝတီ မြစ်ကမ်းနဖူးက ခြံကျယ်ကြီးကို ဝယ်ယူ လိုက်သည်။ ခြံ၏တစ်ဝက်ခန့်မှာ တော ချုံများထူထပ်သည့် ဖုန်းဆိုးတောကြီး ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနေရာတွင် မြွေဆိုးများပေါ ခြင်း၊ ခြောက်လှန့်တတ်ခြင်းတို့ရှိပြီး ခြံ ရှင်ကို ခိုက်တတ်သည်ဟူသောသတင်း များထွက်ပေါ်နေ၍ မဝယ်ရဲကြပါ။ ကိုခင်မောင်ဦးကတော့ ရတနာသုံးပါး

အားကိုး ဆရာတော်ဘုရားကြီးဦးကေလာ သိဒ္ဓိအားကိုးဖြင့် ထိုမြို့မြေကို ဝယ်ယူ လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုခြံအတွင်းရှိ အစောင့်အရှောက်များနှင့် ဝေနေယျ အားလုံးတို့ကို မေတ္တာပြုသလိုက်သည်။ ထို့နောက် တောချုံတို့ကို ခုတ်ထွင်ရှင်း လင်းရာ ပြုပျက်၍နေသော ရှေးဟောင်း စေတီတစ်ဆူ တွေ့ရှိရသည်။

ထိုစေတီအား သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ် ပြီး ထူးသက်နိုးကပ်သည်။ တစ်ပိုင်းတစ်စ ကျန်ရှိရစ်သောမုခ်အတွင်း ဘုရားပန်း များ၊ သောက်တော်ရေ၊ သုံးတော်ရေ များနှင့် ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်တို့ ပူဇော်သည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသည် ကိုခင်မောင်ဦးနှင့်အတူ ထိုခြံထဲသို့ သုံးခေါက်မျှလိုက်ပါသွားခဲ့ဖူး၍ ထိုစဉ် ကမြင်ကွင်းနှင့် အခြေအနေတို့ကို မှတ်မိ နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကိုခင်မောင်ဦး သည် ထိုဘက်ခြမ်းကို သစ်ပင်များစိုက်ပျိုး မြေအဖြစ် ဖော်ထုတ်ရန် ခုတ်ထွင်ရှင်း လင်းခြင်းဖြစ်သော်လည်း စေတီတော် ကို တွေ့ရှိရသောအခါ ထိုနေရာတွင် သီးနှံပင်တို့ စိုက်ပျိုးခြင်းမပြုတော့ပါ။ ဘုရားဝင်းသဘောမျိုးထားရှိပါသည်။

ထိုစဉ်က ထိုမြေထဲနေရာနှင့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသောမုခ်လိုက်အတွင်း ၌ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်မရှိသော ထိုစေတီ တော်မှာ နောင်တစ်ချိန်၌ ပေါ်တော်မူ မြတ်စွာဘုရားဟု လျှမ်းလျှမ်းတောက် တန်ခိုးတော်တို့ ကြီးမားတော်မူလာပြီး လူပေါင်းများစွာတို့ရောက်ရှိလိမ့်မည်ဟု စာရေးသူ ကိုခင်မောင်ဦးနှင့်တကွ မည်သူ မျှ ထင်မှတ်နိုင်ခြင်းမရှိပါ။ ဆရာကြီး ဦးချစ်ခိုင်မိန့်ကြားသကဲ့သို့ စာရေးသူတို့ မိသားစုသည် ပေါ်တော်မူဘုရားနှင့် ဆက်စပ်ခြင်းရှိသည်ဟုဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန် ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စာရေးသူ သည် အခါအားလျော်စွာ အကြောင်း အားလျော်စွာ ပေါ်တော်မူဘုရားဟူ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားခြင်းမဖြစ်မီ လူမသိ သူမသိအခြေအနေ၌ ထိုစေတီတော် အား ကိုခင်မောင်ဦးနှင့်အတူ သုံးလေး ကြိမ်ထက်မနည်းဝတ်ပြုဆုတောင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခွင့်ရရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ထို့နောက်တွင်တော့ ကိုခင်မောင်ဦး သည် ဆရာတော်ဦးကေလာသိဒ္ဓိ၏ လမ်းညွှန်ချက်တို့ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်များဆက် တိုက်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ရပ်ဝေးမှလူများ ပြု သိုက်နန်းရှင်များမှ အိပ်မက်ပေးပေး သဖြင့် ပေါ်တော်မူဘုရားဟူ၍

ပေါ်ပေါက်တော်မူလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ကိုခင်မောင်ဦးသည် မူလတန်းနိ တော်မကြီးမားမိက ဘုရားဝင်းဟု သတ်မှတ်ထားသော မြေဧရိယာကို ဘုရားမြေ အဖြစ် လှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ကိုခင်မောင်ဦး၊ ဇနီးမညွန့်ညွန့်တို့သည် ကံထူးလှသော ဘုရားဒါယကာအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူမျှ မမျှော်လင့်ထင်မှတ်ထားခြင်း မရှိသောကိစ္စပင် ဖြစ်ပါ၏။ ပေါ်တော်မူစေတီ၏ မူလဒါယကာမှာ သာသနာပြု မင်းမြတ် အလောင်းစည်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုခင်မောင်ဦးမိသားစုသည် အလောင်းစည်သူမင်းကြီးနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုစေတီတော်ကို စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော သိုက်နန်းရှင်ရှမ်းမောင်နှမများနှင့်သော် လည်းကောင်း ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုရှိမည်ဟု မှတ်ယူမိပါ၏။

ပေါ်တော်မူဘုရားပွင့်ထွန်းတော်မူလာသောအခါတွင်လည်း စာရေးသူတို့ မိသားစုသည် အခါအားလျော်စွာရောက်ရှိဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်ကာလများသည်ကား စာရေးသူတို့နေအိမ်တွင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူခြင်းမရှိမီ (၇) နှစ်ခန့်ကအဖြစ်များ ဖြစ်ပါ၏။ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ပွင့်ထွန်းတော်မူလာသောအခါတွင်တော့ တစ်ချိန်က ဆရာကြီးဦးချစ်ခိုင်ပြောကြားခဲ့သကဲ့သို့ ပေါ်တော်မူသိုက်နန်းရှင်ညီအစ်မများက ဗောဓိညောင်ရွက်တစ်ရွက်စီကို ကိုင်ဆောင်၍ မယ်တော်ကြီးထံရောက်ရှိလာကြပြီး ဗောဓိညောင်ရွက်များဖြင့် ယမ်ခတ်၍ပေးကြသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ပါသည်။ ဗောဓိညောင်ရွက်သည် ဗုဒ္ဓသင်္ကေတဖြစ်ပါ၏။ မယ်တော်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓ၏အရိပ်သို့ခိုဝင်ပြီး အေးမြမှုများခံစားရမည်ဟူသော အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်ကြောင်း မယ်တော်ကြီး၏ ယနေ့အခြေအနေကိုကြည့်၍ သုံးသပ်နိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအပြင် သူရဇမဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် ဖော်ပြပါရှိပြီးသော အစောပိုင်း ရွှေကံကုဆောင်းပန်းများတွင် စာရေးသူတို့နေအိမ်သို့ ရွှေကံကုလေပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ် မကြွရောက်လာမီဖြစ်ပေါ်ခဲ့သောထူးခြားမှုများအကြောင်းကို တင်ပြခဲ့ရာ၌ လေးကြီးမိုးကြီးကျပြီးသော တစ်ညနေ၌ စာရေးသူတို့၏ အိမ်ရှေ့တံခါးဝနှင့် အိမ်နောက်တံခါးဝတို့တွင် ဗောဓိညောင်ရွက်တစ်ရွက်စီ ရောက်ရှိ၍

နေသည်။ ထိုဗောဓိရွက်တို့မှာလည်း အနာအဆာကင်း၍ သန့်စင်လျက်ရှိသည်။ ထူးခြားစွာရောက်ရှိခြင်းမဟုတ်ဘဲ လေနှင့်လွင့်ပါလာခြင်းဖြစ်ပါက အခြားနေရာများတွင်လည်း ဗောဓိရွက်တို့ကိုတွေ့ရှိနိုင်မည်ဖြစ်၍ စာရေးသူတို့နေအိမ်၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာပေနော်ရာပတ်လည်၍ ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေကြည့်ခဲ့သော်လည်း ဗောဓိညောင်ရွက်တစ်ရွက်တလေမျှပင် ထပ်မံ မတွေ့ရှိရပါဘူး။ ဖော်ပြခဲ့ပြီး တစ်ဖန် စာရေးသူတို့နေအိမ်သို့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ကြွရောက်တော်မူလာပြီး ၉-၉-၁၉၉၉ ရက်နေ့တွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားအဖြစ်သို့ လှူဒါန်းသိရှိလာကြပြီးနောက်တွင် အလိုအလျောက် ထူးထူးခြားခြား ဗောဓိညောင်ပင်တစ်ပင်စတင်ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် တော့ အိမ်ဝင်းနေရာအနံ့မှာပင် ဗောဓိညောင်ပင်တို့အများအပြားပေါက်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် ဒေသစာရီခရီးများ စတင်လိုက်ပါကြခြင်းတော်မူချိန်မှ ဤယနေ့တိုင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ပင့်ဆောင်ပူဇော်ကြရာ နေအိမ်ဌာနများစွာတွင် ဗောဓိညောင်ပင်များအလိုလို ပေါက်ရောက်လာကြခြင်းမှာ ပေါ်တော်မူသိုက်နန်းရှင်များပြုသခဲ့သော အတိတ်နိမိတ်အတိုင်းဖြစ်နေပါ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် မယ်တော်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ မယ်တော်ကြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး မကြာမီမှာပင် ယနေ့အချိန်၌ ရွှေကံကုလေပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အဖြစ် ပွင့်ထွန်းတော်မူလာမည့် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မြတ် စာရေးသူတို့ နေအိမ်သို့ ကြွမြန်းတော်မူလာသည်။ ထိုအချိန်ကာလများအတွင်း၌ မယ်တော်ကြီးသည် အိပ်မက်ဖြင့် ထူးဖော်ရရှိသောကျောက်နွားလေးကို ရဟန်းပညာရှိ လူပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ကြိုကြိုက်သော အခါများတွင်ပြသကြည့်ရာ ကျောက်နွားမှာအသက်ရှိတယ်။ နာမိရှိတယ်။ ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ရာရောက်ရှိလာတာဖြစ်တယ်။ အလိုရှိရာတိုင်တည်လို့ရတယ်ဟု ပြောကြပါသည်။

၉-၉-၁၉၉၉ ရက်နေ့တွင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည် တန်ခိုးတော်များထင်ရှားတော်မူလာ၍ သာမန်လူမသိသူမသိမိမိတို့မိသားစုသာ ကိုးကွယ်ထားရှိရာ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်အဖြစ်မှ ထူးခြားသော တန်ခိုးကြီးသော ရုပ်ပွားတော်အဖြစ် ရောက်ရှိတော်မူလာပြီးအချိန်

တွင်တော့ ထိုကျောက်နွားလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီးပြောဆိုကြသည်မှာ ဤကျောက်နွားလေးသည် သာသနာပြုရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ပွင့်ထွန်းစ အချိန်၌ ယခုကဲ့သို့ အမြဲတစေ ကိုးကွယ်ယုံကြည်ဆည်းကပ်လှူဒါန်းကြသူတို့မရှိပါ။ ထိုအခါ စာရေးသူတို့မိသားစုသည် ငွေကြေးပိုလှူပေးခြင်းမရှိသော်လည်း မည်သည့်အကြောင်းဖြင့် လာရောက်ကြသည်ဖြစ်စေ ဘုရားဖူးနည်းသည်တို့ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်စေရန် ပွဲ၊ ပန်း၊ သစ်သီးစသည်တို့ကို လှူဒါန်းထားရှိရပါသည်။

မယ်တော်ကြီးနှင့် အနိတိအေးတို့သည် ထိုအချိန်၌ ကောင်းဆရာမများ (အစ်မအေးသည် လမ်းစဉ်ပါတီခေတ် တုန့်ဆုံးပြီးနောက်တွင် သမဝါယမဝန်ထမ်းမှ ပညာရေးသို့ ကူးပြောင်းလိုက်သည်) ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်၍ အခါအားလျော်စွာ လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်ဆရာမများ အိမ်ကို လိုက်လာလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတွင် မယ်တော်ကြီး၏သူငယ်ချင်း ဆရာမအေး ကျောက်နွားကလေးကို ထုတ်ပြပြီး သိရှိသော ပစ္စည်းသိုက်စောင့်ကျောက်နွားဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆရာမက ကျောက်နွားလေးကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ကြည့်ပြီး -

“ဒီမယ်ထွေးထွေး ဒါတာမှမဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုးကျောက်တစ်လုံးပဲ။ တကယ်သာ သိရှိရှိရင် ညည်းတို့ကို ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဆောင်မနေနဲ့ လွှင့်ပစ်လိုက်”

ဟု ပြောပါသည်။ ထို့နောက် ထိုဆရာမလည်း ၎င်း၏နေအိမ်သို့ပြန်သွားပါသည်။

“နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်တော့ ထိုဆရာမရောက်ရှိလာ၍ -

“ထွေးထွေးရေ ညည်းသိုက်စောင့်ကျောက်နွားက တကယ်အသက်ရှိတယ်အေး။ မနေ့ညက ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ဘုရားခန်းမှာ ဘုရားကန်တော့ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့နောက်က နွားကြီးတစ်ကောင် ရောက်လာသလို နှာမူတ်သံတွေကြားရပြီး ငလေပါတိုးတယ်။ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ပုံပဲ။ ခွာရှုပ်တဲ့အသံတွေရော။ အစကတော့ တကယ်နွားကြီးရောက်လာတယ်လို့ထင်တာ။ စဉ်းစားကြည့်တော့မှ ငါ့အိမ်ဘုရားခန်းထဲကို နွားဝင်လာလို့မရဘူးတာသတိပြုမိပြီး ညည်းရဲ့သိုက်ပိုင်ကျောက်နွားကို အမှတ်တရထားပြီး တောင်းပန်လိုက်မှ အသံတွေ

ပျောက်သွားတယ်။ ကြောက်လှိုက်တာ
အေး။ အခုဆိုရင် လမ်းမှာနွားမြင်တိုင်း
သတိထားနေရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ
ကျောက်နွားလေးကို လာပြီးတောင်းပန်
တာ

ဟု ပြောပါသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ
ပင်ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ၏ အစ်ကို
ကိုဝင်းကို (၎င်းသည်လည်း ရွှေကံကုနှင့်
တစ်ဆက်တည်းသား (၇) လက်မ ဉာဏ်
တော်ရှိ ရုပ်ပွားတော်ကို ပူဇော်ခွင့်ရရှိ
ထားသူ) သည် ထိုအချိန်ကာလများက
ရှုပ်ရှင်တော်မြတ်ကိုလည်း ယုံကြည်
ကိုးကွယ်မှုသဒ္ဒါတရားနည်းပါးပါသည်။
ထို့ပြင် ရွှေကံကုအောင်မြေတွင်ဖြစ်ပေါ်
သော ထူးခြားမှုများကိုလည်း အပြည့်
အဝယုံကြည်ဟန်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်
မယ်တော်ကြီး၏ သိုက်စောင့်ကျောက်
နွားလေးနှင့်ပတ်သက်၍ -

“နင်တို့ ပုံကြီးချဲ့ပြီးလျှောက်ပြော
မနေကြနဲ့။ ဒီလိုကျောက်ခဲတွေကပေါမ
ပေါ်”

ဟု ပြောသွားပါသည်။

ထိုညတွင် ၎င်းတို့အိမ်ခန်းအပြင်
ဘက်မှ နွားတစ်ကောင်၏ တရုဏ်းနွား
မှတ်သံတို့ကိုကြားလိုက်ရသည်။ ၎င်းတို့
နေအိမ်ထဲမှာ ဟောင်းနွမ်းပြီးကျလျက်
ရှိရာ နွား၏နှာခေါင်းအနံ့နှင့် လေတို့
သည်ပင် ထရပေါက်ကြားမှ ဝင်ရောက်
လာပါသည်။ ကိုဝင်းကိုသည် ရပ်ကွက်
ထဲမှ နွားလွတ်ပြီးရောက်ရှိနေသည်ဟု
ထင်မှတ်မိ၍ အပြင်သို့ထွက်၍ တစ်ဖက်
အိမ်စည်းရိုးနှင့်ကပ်နေသော အိမ်ကြား
ကို ဓာတ်မီးထိုးကြည့်ရာ မည်သည့်နွားမျှ
မရှိပါ။ ထိုအခါမှ သိုက်စောင့်ကျောက်
နွားကို သတိရမိကာ တောင်းပန်လိုက်ရ
သည်ဟု နောက်ရက်တွင် စာရေးသူတို့
ကို ပြောပြပါသည်။

ထိုအချိန်များအတောအတွင်းမှာ
ပင် တစ်နေ့တွင် စာရေးသူ နို့ဆီလုပ်ငန်း
လုပ်ကိုင်စဉ်က ခင်မင်ခဲ့သော မိတ်ဆွေ
တစ်ဦးရောက်ရှိလာသည်။ ထိုသူသည်
မန္တလေးမှဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်
တော်မြတ်ပွင့်ထွန်းတော်မူစဖြစ်သဖြင့်
ညော်သည်နည်းပါးလှရာ ထိုမိတ်ဆွေနှင့်
အချိန်အကြာကြီး စကားပြောနိုင်ပါ၏။
ထိုသူသည် လောကီပညာအတော်နဲ့စပ်
ပါသည်။ ကျောက်နွားလေးကို ကိုဝင်း
ကြည့်ပြီးမှ -

“တကယ်သိုက်စောင့်ကျောက်နွား
စစ်တယ်။ ခိုင်းလို့ရတယ်”

ဟု ပြောပါသည်။

“ဝမ်းကွဲနည်းလည်းရှိတယ်။ အဲဒါ
ကတော့ ညပိုင်းမှာ အသင်ကျောက်
နွား၊ အသင် ရှာထဲကိုလှည့်လည်ပါ’ လို့
ပြောပြီး အိမ်ဝိုင်းပေါက်ဘက်လှည့်ထား
လိုက်ပါ။ ခဏနေရင် နွားရှိတဲ့အိမ်တွေ
နားသွားကြည့်ပါ။ နွားတွေတွန်လိမ့်မယ်၊
လန့်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပါသည်။

ထိုညတွင် ထိုသူပြောသည်အတိုင်း
လုပ်ကြည့်ရာ နောက်နေ့မနက်တွင်
မယ်တော်ကြီးနှင့် တစ်ကျောင်းတည်း
တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ဆရာမ
မမြင့်မြင့်သန်း ရောက်လာသောအခါ -
“ထွေးထွေးရယ်၊ မနေ့ညက တို့
အိမ်ကနွားတွေတွန်လိုက်တာအေး။ ပြီး
တော့ ရပ်ကွက်ထဲက နွားတွေလည်း
လန့်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး”

ဟု ပြောသောအခါ စာရေးသူတို့
သည် ဒါဟာသိုက်စောင့်ကျောက်နွားရဲ့
လက်ချက်ပုံဟာသိရှိကာ ပြီးမိကြပါသည်။
ထိုအခါ ကျောက်နွားလေးမှာ တကယ်
သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဟုသိရှိရ၍ ဝမ်းသာကြရ
ပါသည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် မန္တလေး
မှ နို့ဆီမိတ်ဆွေပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါ
သည်။

စာရေးသူတို့က ကျောက်နွားလေး
ကိုစမ်းသပ်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေ
ပြောသကဲ့သို့ ထူးခြားမှုတို့ဖြစ်ပေါ်
ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ
၎င်းသည် အိမ်ဝိုင်းအတွင်း လှည့်လည်
ကြည့်ရပြီး ဒီဝိုင်းထဲမှာရွှေတွေအများကြီး
ရှိသည်။ ဖော်ပေးမည်ဟုပြောပါသည်။
ဘုရားပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ အပြစ်ကင်းစင်
သည်ဆိုလျှင်တော့ ရယူလိုကြောင်း၊
ဘုရားပစ္စည်း ဘုရားသိုက်ဖြစ်နေလျှင်
တော့ မယူလိုပါဟုပြောလိုက်ရာ ဘုရား
ပစ္စည်းမဟုတ်ပါ။ သာမန်ရှေးလူများ
မြှုပ်နှံသွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ
အိမ်အဝင် အုတ်လှေကားအောက်တွင်
အများဆုံးရှိနိုင်သည်ဟု ပြောပါသည်။

မနက်ဖြန်ပြန်လာခဲ့မည်။ ယနေ့
ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မျက်နှာ
စာအနံ့ ပေါက်ပေါက်ပွင့်များကို ကြုံဖြန့်
လိုက်ပါ။ ထို့နောက် အိမ်တံခါးကိုပိတ်
ထားလိုက်ပါ။ အပြင်ကိုလုံးဝထွက်မကြည့်
ပါနှင့်။ မနက်ကျလျှင် ထူးခြားမှုများ
တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ပေါက်ပေါက်ပွင့်များ
ကို တံမြက်စည်းမလှည်းပါနှင့်။ ဒီအတိုင်း
ထားပါ။ သူပြန်လာခဲ့မည်။ သူရောက်

လာသောအခါမှ ကျန်တာဆက်လုပ်မည်
ဟု ပြောသွားပါသည်။

စာရေးသူတို့လည်း ထိုသူပြန်သွား
သည်နှင့် ပေါက်ပေါက်ပွင့်များသွားဝယ်
ပါသည်။ ညရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့
မျက်နှာစာကို ပေါက်ပေါက်ပွင့်များကြုံဖြန့်
လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် အိမ်တံခါးမ
ကြီးကိုပိတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြ
ပါသည်။ မနက်အိပ်ရာထသောအခါ
တွင် အိမ်တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး
ပေါက်ပေါက်ပွင့်များကို ကြည့်လိုက်ပါ
သည်။ ထူးဆန်းလှပါ၏။ ပေါက်ပေါက်
ပွင့်တို့သည် ညတုန်းက အညီအညာကြ
ဖြန့်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ တစ်ဝိုင်းလုံးဖွေး
လျက်ရှိနေရာမှ ယခုတွေ့မြင်ချိန်တွင်
တော့ ဟိုနေရာတစ်ခု ဒီနေရာတစ်ခုစု
နေကြပြီး လှေကားထောင့်အခြေတွင်
အများဆုံးစုပုံနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။
ထူးခြားလှပါ၏။ မည်သည့်အတွက်
ကြောင့် ပေါက်ပေါက်ပွင့်တို့ ဟိုတစ်စုဒီ
တစ်စုဖြစ်နေရပါသနည်း။ နားမလည်
အောင်ဖြစ်ရပါသည်။

ထိုနေ့က မန္တလေးမှ နို့ဆီဧည့်သည်
ရောက်မလာခဲ့ပါ။ နောက်ရက်နောက်
ရက်များတွင်လည်း ရောက်ရှိမလာခဲ့
ပါ။ နောင်အလျဉ်းသင့်သောအခါ၌ ထို
အကြောင်းအရာများကို ဆရာဦးချစ်ခိုင်
အား ပြောပြရာ -

“ဟာ-တော်သေးတာပေါ့။ အဲဒါ
သိုက်တူးမလို့ရယ်။ သိုက်ရုံတုန်းနေရာတွေ
ကိုသိချင်ရင် ပေါက်ပေါက်ပွင့်တွေကို
ကြုံရတယ်။ ပစ္စည်းရှိတဲ့နေရာမှာ ပေါက်
ပေါက်ပွင့်တွေအလိုလိုစုနေတယ်။ အဲဒီ
နေရာဟာ ပစ္စည်းရှိတယ်။ အဲဒီလူမလာ
တာကောင်းတယ်။ ဒီအိမ်ရဲ့အောက်
တည့်တည့်မှာ ဧရာမစေတီကြီးရှိတယ်။
ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်ထားခဲ့တဲ့
စေတီကြီးပဲ။ ညည်းတို့မိသားစုဟာ အဲဒီ
ရှေးဘုရားကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။
စဉ်ကိုင်ဆိုတာ ရှေးတုန်းက စည်ကိုင် လို့
အမည်တွင်ခဲ့တာ။ ကာလရွေ့လျော့ပြီး
စဉ်ကိုင်လို့ဖြစ်လာတာ။ အဲဒီဘုရားရဲ့
သိုက်ရှိတယ်။ အစောင့်တွေများလည်း
များထက်လည်းထက်တယ်။ ဘယ်သိုက်
ဆရာမှ ဒီသိုက်ကိုရအောင်တူးနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောပြသောအခါမှ စာရေးသူ
တို့လည်း အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ပြီး ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်မိပါသည်။

မန္တလေးမှ နို့ဆီမိတ်ဆွေဧည့်
(၃) နှစ်တိတိ ကြာမြင့်သောအခါမှ

မခိုင်ခဲ့ပါ။ ခွာနှင့်ပေါက်လိုက်လျှင်၊ ချိုဖြင့်
ငွေလိုက်လျှင် စာရေးသူတွင် လွတ်လမ်း
ရှိမည်မဟုတ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် စာရေး
သူသည် ဇရပ်အောက်မှမြက်ပင်တွေ
အကြားတွင် ဝမ်းလျှားထိုးပြီးထွက်ပြေးခဲ့
တော့၏။ လယ်ကြားအထိတိုင် မြက်ပင်
များအောက်မှ ဝမ်းလျှားထိုးပြီးဆက်သွား
ပါသည်။ ရွံ့ထဲရေထဲမှာပင် မောဟိုက်
ပင်ပန်းလျက် ချွေးတိုရွံ့နစ်လျက်ရှိပါ၏။

ဇရပ်နှင့်ပေတစ်ရာခန့်ဝေးသွားအခါ
စာရေးသူရပ်နားလိုက်ပြီး အသံပလံတို့
ကို နားစွင့်ကြည့်ရာ မည်သည့်အသံမျှ
မကြားရပါ။ နွားကြီးသည် စာရေးသူကို
မျက်ခြည်ပြတ်သွားပုံရပါသည်။ စာရေး
သူသည် မြက်ပင်များကြားမှဒူးထောက်
ပြီး လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြည့်ရှုရာ နွားကြီး
ကိုမတွေ့ရပါ။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အဝေး
သို့တိုင်ကြည့်သော်လည်း နွားကြီးကို
မတွေ့ရပါ။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူသည်
အမောဖြေနားနေရန်အတွက် ဇရပ်ဆီ
သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဇရပ်
ပေါ်သို့တက်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ပြန်လည်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ နွားကြီးသည်
ဇရပ်အနီး ချိုင့်ကျသောနေရာတွင်ဝပ်၍
ပုန်းအောင်းနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ စာရေးသူ
ထံ ဝါးလုံးထိုးပြေးလွှားရောက်ရှိ၍လာ
သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ပြေး၍
လည်း လွတ်လမ်းမမြင်တော့။ ပြေးနိုင်
လောက်သောအင်အားလည်း မရှိပြီ။
အချိန်လည်းမရှိပြီ။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူ
စိတ်အားလျှော့လိုက်သည်။ ကြမ်းခင်း
ပေါ်တွင် ပတ်လက်လှအိပ်ချလိုက်၏။
နွားကြီးဇရပ်ပေါ်သို့ခွန်တတ်လာသည်။
စာရေးသူသည် မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်
ပြီး ဘုရားကို အာရုံပြုနေလိုက်သည်။
ကြောက်ရွံ့ အားငယ်စိတ်တို့သည်ကား
ဆိုဖွယ်ရာမရှိပါပြီ။ မတတ်သာသည့်
အဆုံး လည်စင်း၍ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်
ပါ၏။ နွားကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်
နှင့် ဇရပ်ကလေးပင်ယိုင်ထိုးလှုပ်ခါသွား
ပါသည်။ နွားကြီး၏နှာမှတ်သံတို့ကြား
နေရ၏။ သို့သော် အချိန်အတန်ကြာသည်
တိုင်အောင် ကျွန်တော်ကိုမခွေသေးဘဲ
ရှိနေပြီး ရုတ်တရက် နွားကြီး၏ လှုပ်ရှား
သံတို့ကိုပါ မကြားရဘဲရှိ၏။ သို့သော်
စာရေးသူသည် မျက်စိကို မဖွင့်ရဲပါ။
ကြောက်စိတ်တို့ဖြင့် ဇောချွေးများပြန်
လျက် ရှိပါ၏။

အတန်ကြာသော် မိန်းကလေး
တစ်ဦး၏ငိုရွက်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့်

စာရေးသူမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ ဝမ်းသာသွားမိသည်။
စာရေးသူအနီးတွင် နွားကြီးမရှိတော့ပါ။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေပြီး စာရေး
သူဘေးတွင်ထိုင်၍ စာရေးသူကိုငိုကြည့်
ကာ ငိုကြွေးနေခြင်းဖြစ်၏။ မိန်းကလေး
မှာ အသက် (၂၀) ခန့်မျှသာရှိသေးပြီး
ရှမ်းတိုင်းရင်းသူပုံစံဖြစ်၏။ မိန်းကလေး
၏မျက်နှာတွင်လည်း ချွေးစေးတိရှိနေပြီး
ရွံ့ဗွက်နှင့်ရေတိုလည်းပေကျနေပါသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် အိပ်မက်မှာ ပြီးဆုံးသွားပါ
သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာမှနိုးလာခဲ့
သည်။

ထိုအခါ စာရေးသူ၏စိတ်ထဲတွင်
ဝမ်းနည်းသလိုခံစားရပါသည်။ တကယ်
တော့ စောစောကမိန်းကလေးသည် နွား
ကြီးပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည်
စာရေးသူ နေ့စဉ်ပြုမြဲကောင်းမွန်တို့
ပျက်ကွက်သဖြင့် ခြောက်လှန့်၍ ဆုံးမရ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် စာရေးသူ
တွင် ထိတ်လန့်မှုတို့ဖြစ်ရသည့်အတွက်
စိတ်မချမ်းမြေ့ဘဲကြွေးနေခြင်းဖြစ်သည်
ဟု နားလည်မိပါသည်။ ထိုအိပ်မက်ကို
အကြောင်းပြု၍ စာရေးသူလည်း သိုက်
စောင့်ကျောက်နွားမှာ တကယ်ရှိသည်။
သို့သော် ပကတိရုပ်သွင်မှာ သိုက်နန်းရှင်
မိန်းကလေးသာဖြစ်သည်ဟု သိရှိခဲ့ရပါ
သည်။

၂၀၀၃ - ၂၀၀၄ ခုနှစ်များတွင်
တော့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည် ရန်ကုန်
ခရီးစဉ်စတင်ပြုဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်
၏ဂုဏ်သတင်းတို့မှာလည်း အတော်ပင်
ကျယ်ပြန့်စပြုလာပြီဖြစ်သည်။ သိုက်စောင့်
ကျောက်နွားလေးကို အချို့ဆရာတော်
များနှင့် အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဒီပစ္စည်း
ဟာ ဆေးကုလို့ရတယ်၊ ညည်းရုံသာသနာ
ပြုခရီးမှာ အထောက်အကူပြုလိမ့်မယ်
ဟု မိန့်ကြားဖူးပါသည်။ သို့သော် မည်သို့
ကုရမည်ကိုတော့မပြောတတ်ပါ။ ရေစိမ့်
တိုက်ရမည်လား၊ သွေးလိမ်းရမည်လား
မသိပါ။ အချိန်တန်လျှင် မိမိဘာသာသိရှိ
လာလိမ့်မည်ဟုသာ ပြောကြပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ထိုနှစ်များအတော
အတွင်းမှာပင် စာရေးသူတို့နေအိမ်သို့
ဘုရားဖူးလာရောက်နေကျ ဗြူမရပ်ကွက်
မှ မသီတာ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုစဉ်
က စာရေးသူတို့အိမ်ရှေ့လမ်းမှာ ရေဝပ်
သောအနိမ့်ပိုင်းများဖြစ်နေ၍ တတ်နိုင်
သမျှ ထွေလာဂီ(၅)စင်းငှား၍ မြေဖို့စေကာ
(၃) ပေခန့်အကျယ် စက်ဘီးလမ်း၊ လူ
သွားလမ်းလေးသာခင်းနိုင်ခြင်းရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့အထိ ကားဝင်၍မရ
ပါ။ ထိုလူသွားလမ်းကလေးမှာလည်း
မိုးကြီးသောအခါများတွင် ရေမြုပ်လေ့ရှိ
ပါသည်။ ထိုလမ်းကလေးမှာ စာရေးသူတို့
ကိုယ်တိုင်ခင်းထားသည်ဖြစ်၍ ညီညာ
ချောမွေ့ခြင်းတော့မရှိပါ။ မသီတာသည်
မည်ညာသောလမ်းပေါ်တွင်စက်ဘီးနင်း
လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားကန်တော့
ပြီးသောအခါ မသီတာသည် စုပ်သပ်
လျက်ရှိနေပြီး မျက်ရည်များကျနေပါ
သည်။ ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးတို့မှ
အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသောအခါ
နံအောင့်သောရောဂါစွဲကပ်နေကြောင်း
ဆေးကုသသော်လည်း မသက်သာ
ကြောင်း၊ မခုစက်ဘီးဆောင့်သည့်
အတွက်ပင် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်
နေကြောင်းပြောပါသည်။

ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးသည် -
“ဒါဆိုရင် ငါလည်း ဒီသိုက်စောင့်
ကျောက်နွားက ဆေးကုလို့ရတယ်လို့
သာသိထားတာ တစ်ခါမှကုမကြည့်ရ
သေးဘူး။ အသေအချာလည်းမစမ်းဘူး
တော့ လူစိမ်းဆိုရင်တော့ မကုဘူး။
ညည်းကတော့ လူရင်းဖြစ်နေတော့
တကယ်စွမ်းလို့ ပျောက်သွားရင်လည်း
ညည်းရဲ့ကပ်ပဲ။ မပျောက်ရင်လည်း လူရင်း
ဆိုတော့ပြဿနာမရှိဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့်
ညည်းကို စမ်းကုပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးထိုင်စေပါသည်။
ထို့နောက် ပိတ်ဖြူစကို ခြံပေးလိုက်
သည်။ ထို့နောက် မယ်တော်ကြီးသည်
ဘုရားကန်တော့လိုက်ပြီး ရတနာသုံးပါး
ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုကာ သိဒ္ဓိဝင်
ကျောက်နွားကလေးဖြင့် အထက်မှ
အောက်သို့ သပ်ချပေးလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မသီတာ
ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ ခံစားနေရ
သောနံအောင့်သောဝေဒနာ သက်သာ
ပျောက်ကင်းသွားပြီဟု သိရပါသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ကျောက်နွားလေး
သည် ဆေးကု၍ရသည်ဟု တစ်ခါက
ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ပြောခဲ့ခြင်း
မှာ မှန်ကန်ကြောင်းသိရပြီး အခါအား
လျော်စွာ အခြားသော ခုနစ်ရက်သား
သမီးများကိုလည်း မယ်တော်ကြီးမှ သိုက်
စောင့်ကျောက်နွားကလေးဖြင့် ဆေးကု
ပေးခဲ့ပါသည်။

တစ်ဖန် ဤသိုက်စောင့်ကျောက်
နွားလေးသည် မယ်တော်ကြီး၏သာယာ
ပြုခရီးတွင် ကူညီထောက်ပံ့လိုက်ညီဟု
ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့တောကြား

ဝင်၍ မ...
မ...
မြုပ်လေ့...
ရေးသူတို့...
ညီညာ...
တာသည်...
ဘ်သီးနှင့်...
ကန်တော့...
စုပ်သပ်...
ကျနေပါ...
ကြီးတို့မှ...
သာအခါ...
ကြောင်း...
ပတ်သာ...
ဝင့်သည်...
နာကျင်...
သည်...
ဘ်စောင့်...
ဘယ်လို...
ကြည့်ရ...
စမ်းဘူး...
ကုဘူး။
နံတော့...
လည်း...
လူရင်း...
ကြောင့်...
သည်။
လို့တံ...
သည်...
သုံးပါး...
ပီဒီဝင်...
သက်မှ...
ပည်။
သီတာ...
နေရ...
ဘ်သာ...
ည်။
လေး...
ခါက...
ခြင်း...
အား...
သား...
သိုက်...
ဝေးကွ...

အားချက်မှာလည်း မှန်ကန်ကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ တန်ခိုးတော်တို့ ဘယ်ပြန်လာပြီး ဒေသစာရီခရီးများ များပြားလာသောအခါ သိရှိ၍လာပါသည်။

သက်တော်ထင်ရှားမြတ်စွာဘုရားသည်ပင် ရှင်ဒေဝဒတ်နှင့်အပေါင်းအပါများ၊ တိတိတကတ္တတုန်းများနှင့် မာရ်နတ်၏ နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်မှု ရန်ပြုမှုတို့ကို ခံခဲ့ရသည်နည်းတူ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထားရစ်သော သာသနာတော်ကြီးတွင်လည်း အတိုက်အခိုက် အနှောင့်အယှက်တို့ရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အချို့နေအိမ်များတွင် ဘုရားဖူးနည်းသည်အား ရွာသူလော၊ နတ်လော၊ အောက်လမ်းလော၊ သိုက်လော၊ နဂါးလော၊ လမိုင်းလောမသိပါ ဝင်ရောက်ပူးကပ်ပြီး ကြမ်းတမ်းစွာလှေ့လိုခွန်ပေါက်ခြင်းများ၊ ရန်ပြုရန်ထောင်အော်ဟစ်ပြောဆိုခြင်းများရှိတတ်ပါသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ကန်တော့ပွဲများ၊ သစ်သီးပွဲများကို ထိခိုက်သည်အထိ ကြမ်းပါသည်။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်များလည်း စိတ်ညစ်ရပြီး ဘုရားဖူးဧည့်သည်များလည်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မယ်တော်ကြီးသည် ရောက်ရှိနေသော မုန့်လိအား မေတ္တာရပ်ခံ ချောမော၍ ဘုရားဖူးပါ။ ပြီးလျှင် မိမိနေရာဌာနသို့ ပြန်ပါဟု ချီချီသာသာပြောဆိုပါမည်။ ထိုသို့ ပြောဆို၍မှမရဘဲ ဆက်လက်သောင်းကျန်းနေလျှင်တော့ မယ်တော်ကြီးသည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြွရောက်တော်မူရာ ဌာနတိုင်းတွင်ပါရှိမြဲဖြစ်သော ကျောက်နွားလေးကို ယူလိုက်ပါသည်။ ကျောက်နွားလေးကို တစ်စုံတစ်ရာပူးကပ်နေသော ဧည့်သည်၏ ဦးခေါင်းထိပ်သို့တင်လိုက်လျှင် ပူတယ်၊ ပူတယ်ဟူ၍ အော်ပြီး ပူးဝင်နေသောအရာထွက်ခွာသွား၍ ပင်ကိုပတ်တိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ဒေသစာရီကြွမြန်းရာသို့ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်ရန် လိုက်ပါရသည်မှာ စာရေးသူတို့လို သာမန်မျှဖြင့် မဖြစ်ပါ။ အချို့နေရာဌာနများတွင် အနှောင့်အယှက်များဝင်လာတတ်ပါသည်။ ထိုအနှောင့်အယှက်များကို ရှင်းလင်းနိုင်မှသာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ပင့်ဆောင်ပူဇော်သူတို့ စိတ်အေးချမ်းသာမိမည်ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေကံကုလေပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်တွင် သိုက်စောင့်ကျောက်နွား

မျှသာမကဘဲ အခြားသောအစောင့်အရှောက်တို့လည်း များစွာပါရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ပင့်ဆောင်ပူဇော်ရန် ဖုန်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ လာရောက်လျှောက်ထားကြရာ၌ ဘယ်မြို့၊ ကပါ၊ ဘယ်ဒေသကပါ၊ နေရပ်လိပ်စာကဒီအတိုင်းပါဟု ဒေသစာရီလက်ခံမှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ရေးပေးသွားခဲ့ကြသော်လည်း ထိုမြို့၊ ထိုလိပ်စာတွင် အမှန်တတယ်နေထိုင်ကြောင်း ရုပ်ကွက်ထောက်ခံစာလည်းမပါရှိပါ။ အထောက်အထားလည်းမပါရှိပါ။ စာရိတ္တကောင်းမွန်ကြောင်းရစ်ခန်းထောက်ခံစာလည်းမပါရှိပါ။ အထောက်အထားမပါရှိပါ။ စာရေးသူတို့မှလည်း ထိုသူတို့သည် ထိုနေရာ ထိုဒေသတွင် အမှန်တကယ်နေထိုင်၏လော၊ စာရိတ္တရာဇဝင်သမိုင်းကြောင်းမည်သို့ရှိသည်တို့ကို တစ်ဖက်လှည့်နှင့် စုံစမ်းသမူလည်းမပြုပါ။ ၎င်းတို့နေရက်ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့ပင့်ဆောင်ရာဌာနသို့ စိတ်ချလက်ချပင်လိုက်ပါကြမြန်းခဲ့ကြပါသည်။

ရုပ်ရှင်တော်မြတ်တွင် တန်ဖိုးကြီးမားသောရတနာတို့များစွာပါရှိပြီး ရုပ်ရှင်တော်မြတ်နှင့် လိုက်ပါသူတို့မှာလည်း မိန်းမသားနှစ်ဦးတည်းသာဖြစ်ပါသည်။ ကြွမြန်းရောက်ရှိရာ နေရာဌာနတို့တွင်လည်း မယ်တော်ကြီးနှင့် အန်တီအေးတို့သည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား နေသားတကူပူဇော်ခြင်း၊ ပွဲ၊ ပန်း၊ သစ်သီး၊ ဆွမ်းတို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီးသည်နှင့် အခန်းတွင်း၌ ဝင်ရောက် အနားယူကြပါသည်။ ညအိပ်သောအခါတွင်လည်း ဘုရားခန်းတွင် အိပ်စက်ခြင်း၊ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ပင့်ဆောင်ထားရှိခြင်းတို့မပြုပါ။ အချို့အိမ်များဆိုလျှင် ဟိုတယ်၊ တည်းခိုခန်းများမှာပင် သွားရောက်အိပ်စက်ကြသည်လည်း ရှိပါသည်။ ဤသည်မှာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး၏ ကြီးမားသော တန်ခိုးတော်နှင့် အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါရှိသည်ဟူသောအချက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါကဆိုလျှင် မယ်တော်ကြီးတို့သည် ပြည်မှ မကွေးသို့ကြွမြန်းတော်မူရာ လမ်းခုလတ်တောတွင်းတစ်နေရာ၌ ဇရပ်လေးတစ်ဆောင်ပေါ်တွင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ဆွမ်းဆက်ကပ်ပါသည်။ ဤခန်းကို လိုက်ပါပို့ဆောင်သူတို့မှာ ပြည်မြို့ ကိုအီးတပ်မှအရာခံလည်းမြင့်ထွန်း

နှင့် ဒေါ်သက်သက်ခိုင်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ပြည်မြို့သို့ ရဲမှူးကြီးလှမျိုးရှိန် (ယခု-နေပြည်တော်) ဇနီးဒေါ်မင်းမင်းထွေးတို့မှနေ၍ ပင့်ဆောင်ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးမြင့်ထွန်း၊ ဇနီးဒေါ်သက်ခိုင်၊ သမီးအေးမြတ်မိုးအေးတို့၏ နေအိမ်တွင် နာရီပိုင်းမျှသာ ပူဇော်ခွင့်ရရှိပြီး ၎င်းတို့၏ သားငယ်သည် ပခုက္ကူတွင် အင်ဂျင်နီယာအလုပ်ဝင်စပြစ်၍ သားဆီသွားရင်း ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကို မကွေးမြို့သို့ပင့်ဆောင်ပေးဖို့ ခွင့်တောင်းခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလမ်းခရီး၌ အန်တီအေး၊ မယ်တော်ကြီးနှင့် အရာခံဗိုလ်ဦးမြင့်ထွန်း၊ ဇနီးဒေါ်သက်ခိုင်တို့သာပါရှိပါသည်။

ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကို ဆွမ်းကပ်သောအခါ နေအိမ်များတွင် ပင့်ဆောင်ပူဇော်စဉ်ကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ အနီးကပ်ဖူးတွေ့ကြရပါသည်။ ထိုအခါ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား လှူဒါန်းထားသည် များပြားလှသောရတနာတို့ကို တွေ့မြင်သွားသည်။ ဦးမြင့်ထွန်းသည် ရတနာတို့ကို တွေ့မြင်သွားပြီးနောက် -

“မယ်တော်ကြီး၊ ဘုရားမှာရတနာတွေအများကြီးပဲနော်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်မျိုးလောက် လှူချင်ပါသေးတယ်။ မယ်တော်ကြီးပဲ စဉ်းစားပြီး အပ်ပေးပါ။ ကျသလောက် ကျွန်တော်လှူပါ့မယ်”

ဟု ပြောပါသည်။ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးသည် တန်ခိုးတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှပါ၏။ ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူများကိုသာ ကြိုဆိုရခဲခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ၎င်းတို့ကို မယ်တော်ကြီးမှ ရွှေအိုးစည်လှူဒါန်းစေခဲ့ပါသည်။ ယနေ့အချိန်၌ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြွမြန်းတော်မူရာတွင် ရွှေအိုးစည်ကိုကြည်ညိုနိုင်ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

၂၀၁၂ ခုနှစ်က စာရေးသူ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်နှင့်အတူ လက်ပန်တိုရေန်မြေသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ထိုခရီးစဉ်မှာ သူ့ရဲ့မေ့ဝှင်းကြီးတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။ လက်ပန်တိုရေန်မြေမှာ ပခုက္ကူမြို့၏ အနောက်ဘက်တွင်တည်ရှိပြီး မိုင်(၅၀) ခန့်ရှိမည်ဖြစ်ရာ ယောနယ်စပ်ဖြစ်၍ ပိုတောင်ပုံညာတောင်တန်းကြီးများကို လှမ်း၍မြင်ရပါသည်။ ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးအား စာရေးသူမှ ဆေးသိဒ္ဓိသစ္စာရေဖြင့် ဆေးကုပေးစဉ် ပယောရွာသို့ ဝင်ရောက်လာပါသည်။ စာရေးသူသည် မယ်တော်ကြီးကဲ့သို့ ပခုက္ကူကို

နိုင်နင်းပါ။ ထို့ကြောင့် ဘုရားကိုတိုင် တည်၍ ပယောဂထွက်ရန် အတော်ပင် ကြိုးပမ်းရပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ပန်တို ရေခဲမြေတွင် နောက်ထပ် မည်သူ့ကိုမျှ ဆေးမကုပေးတော့ဘဲနေခဲ့ရပါသည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်တော် မြတ်သည် ပဲခူး အင်းမရိ ရဲမှန်တပ်မြို့ လက်နက်ကြီးအကူသင်တန်းကျောင်းအုပ် ကြီး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး တင်မောင်မြင့်၊ ဇနီး ဒေါ်နီနီအောင်တို့၏ နေအိမ်မှ ပင့်ဆောင်ပူဇော်ပါသည်။ ထိုညတွင် မယ်တော်ကြီးမှ သိုက်စောင့်ကျောက်နွား လေးအား -

“က - အသင်ကျောက်နွားလေး၊ ဤတပ်နယ်အတွင်း လျှောက်လည်ချင် လည်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဒုတိယဗိုလ်မှူး ကြီးတင်မောင်မြင့်နှင့် ဇနီးဒေါ်နီနီအောင် တို့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ရာ လမ်းခရီးတွင် ကား ပေါ်၌ -

“မယ်တော်ကြီးရယ် ညတန်းက အိပ်မက်က ထူးဆန်းလိုက်တာ။ စိတ်စွဲ စရာလည်းမရှိဘဲနဲ့ ကောင်းကင်မှာ လှလိုက်တဲ့နွားဖြူကြီး မြေပြင်ပေါ်သွား သလိုပဲ လေထဲမှာနင်းပြီး သမီးတို့တပ်ကို ပတ်ပြီးသွားနေတာ”

ဟုပြောပါသည်။ ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးက - “အဲဒါ ဒီသိုက်စောင့်ကျောက်နွား လေးပဲ”

ဟု ဆိုကာ ပြသလိုက်ပါသည်။ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးတင်မောင်မြင့် က -

“ရတနာတွေမှာတောင် တန်ဖိုး ကြီးလာရင် အစောင့်ဆိုတာ ရောက်လာ တာပဲ။ ဘုရားတိုင်းမှာလည်း အစောင့် တွေရှိသလို ဘုရားတန်ခိုးကြီးလေး အစောင့်အရှောက်တွေများလေကြီးလေ ပဲ”

ဟူ၍ ရှင်းပြပါသည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ရန်ကုန်မြို့သို့ကြွမြန်းတော်မူခဲ့ရာ၌ အလုံ မြို့နယ် ဆင်မင်းအိမ်ရာမှ ဘရုတ်လူမျိုး ဦးမောင်မောင်စိန်တို့နေအိမ်မှပင့်ဆောင် ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ဦးမောင်မောင်စိန်၏ သား မောင်ကျော်ကျော်မှာ ဘာသာရေး လိုက်စားသူဖြစ်ပြီး သိဒ္ဓိရှင်မဟိဒ္ဓိရှင်ပုဂ္ဂိုလ် တို့ကိုလည်း လေးစားသည်။ ထို့ကြောင့် အမဲသား၊ ဝက်သားစားသုံးခြင်းကို

ပုဂံမြို့ရှင်မထီး (ခ) ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အားရောက် ဆရာတို့တို့

၁၉၇၇ မှ ၂၀၀၃ တိုင် အရွယ်မကြီးထွားသော ထူးဆန်းသည့်သရက်ပင်

ရှောင်ကြဉ်သူဖြစ်ပါသည်။ ထိုကလေး၏ ကြည်ညိုမှုကြောင့်ပင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ကို ၎င်းတို့နေအိမ်သို့ ပင့်ဆောင်ပူဇော် ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်၌ မယ်တော်ကြီးတွင် မယ်တော်ကြီးကိုယ်တိုင် အိပ်မက်ရရှိ၍ တူးဖော်ရရှိထားသော ကျောက်နွား ရေတိုင်တူးရာတွင် မယ်တော်ကြီး၏ သမ္မာပြုချက်ကြောင့် မြေစာအတွင်းမှ ပါလာသော ကျောက်ဖား၊ ဘီးတော် လေး (ယခု မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ သဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေနှင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ရ အရှင်ဇေန အပ်ချည်မျှင်ကိုယ်တော်) ဆည်တော်ကြီး (မထွာရာမြို့နယ်)အတွင်း မှရရှိ၍ပေးအပ်ထားသော ကျောက်မြေ မယ်တော်ကြီး ကျောက်ဆည်မြို့အရှေ့ ဘက်ရှိ ဓာတ်တော်တောင်မှ ကောက်ယူ ခဲ့သော မိကျောင်း၏နုတ်သီး (ပါးစပ်)ပိုင်း နှင့်တူသောကျောက်တို့ ပါရှိသွားရာ ဦးမောင်မောင်စိန်သည် ထိုပစ္စည်းတို့ကို တစ်ခုခုပေးခဲ့ပါရန် ထွက်တောင်း၍နေပါ သည်။ မယ်တော်ကြီးမှပေး၍မဖြစ်ပါ။ ဤပစ္စည်းတို့သည် သူ့အကြောင်းနှင့်သူ လိုအပ်၍ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၍ ထိုက် သူထံသာ အကျိုးရှိကြောင်း ရှင်းပြသော် လည်း မယ်တော်ကြီးကလည်း နှမြော တာဗျာဟုဆိုသဖြင့် တခြားပစ္စည်းတွေ က သမိုင်းကြောင်းမရှိ မိမိစိတ်ဆန္ဒဖြင့် ဓာတ်တော်တောင်မှ ကောက်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ မိမိတွင် ပေးပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ယူဆကာ -

“ကံဗျာ-ဒါလောက်တောင်လိုချင် နေရင်လည်း ဒါလေးယူထားလိုက်”

ဟု ဆိုကာ မိကျောင်းခေါင်း သဏ္ဍာန်ကျောက်တုံးကလေးကို ပေးခဲ့ သည်။

ထူးဆန်းလှပါ၏။ နောက်တစ်နေ့ မှာ ဦးမောင်မောင်စိန်တွင် မနီးဖုကြီး များပေါက်လာပြီး အနာစိမ်းများတစ်လုံး ပြီးတစ်လုံးထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ပထမ တွင် အပူကန်၍အနာများထွက်သည်ဟု ထင်ပြီး ဆေးဝါးများနှင့် ကုသသည်။ သို့သော် အနာတို့မှာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုသို့ဖြင့် အနာတို့ အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်၍လာသည်မှာ သုံးလေးလမျှကြာမြင့်လာခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျောက်မိကျောင်းကိုသတိရသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မယ်တော်ကြီးထံ ကျောက် မိကျောင်းကိုပြန်ယူရန် အကြောင်းကြား သည်။ ထိုအချိန်၌ မယ်တော်ကြီးတို့ သည် ရန်ကုန်ခရီးစဉ်ပြီးဆုံး၍ စဉ့်ကိုင် မြို့သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့အလုံမြို့နယ် ဆင်မင်းရေးရေ ရှိဦးအေးသိန်း၊ ဒေါ်ဘေဘီ၊ ဘေဘီသိန်း ရွှေဆိုင်မိသားစုအား ကျောက်မိကျောင်း ကို ၎င်းတို့အိမ်သို့ယူဆောင်ထားရန် ဖုန်း မြှင့်ပြောကြားသည်။ ဒေါ်ဘေဘီလည်း ကျောက်မိကျောင်းကို မယူထားရဲဖြစ်နေ သည်။

မယ်တော်ကြီးမှ - “ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်မေတ္တာရပ်ခံ ပေးမယ်။ ကျုပ်တို့ရန်ကုန်ရောက်ရင် ယူမှာပဲ။”

ဟု ပြောကြားလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဘေဘီတို့လည်း မရတရဲဖြင့် ကျောက်မိကျောင်းကို ၎င်း

www.burmeseclassic.com

တို့နေအိမ်သို့ ယူထားလိုက်ပါသည်။ ကျောက်မိကျောင်းယူဆောင်သွားသည် နှင့် ဦးမောင်မောင်စိန်တွင် အနာများ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့ပါ။ ဒေါ်ဘေဘီတို့နေအိမ်တွင်လည်း ထူးခြား ပါသည်။ ထိုကျောက်မိကျောင်းရောက် ရှိနေသောနေ့မှစ၍ အရောင်းအဝယ် များသိသိသာသာကောင်းမွန်လာသည်။ သို့ဖြင့် ရန်ကုန်ခရီးစဉ်သို့ပြန်လည်ရောက် ရှိ၍လာခဲ့သည်။

မယ်တော်ကြီးတို့ရန်ကုန်သို့ရောက် သောအခါ ဒေါ်ဘေဘီအား ကျောက် မိကျောင်းကို မယ်တော်ကြီးတို့ထံလာ ရောက်ပေးပို့ရန် အကြောင်းကြားသည်။ သို့သော် ဒေါ်ဘေဘီသည် ကျောက် မိကျောင်းသည် ၎င်းတို့အား ခိုက်လည်း မခိုက်၊ အရောင်းအဝယ်လည်းကောင်း စေသဖြင့် တော်တော်နှင့်လာရောက်မပို့ ဆောင်မြတ်စွာပေးပါသည်။

ထိုသို့ရှိစဉ် ဒေါ်ဘေဘီသည် ဒေးဒရိုမြို့သို့ အလှူပွဲကျောင်းပွဲတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေခိုက် ဝန်တောပေါ်မှပြုတ်ကျ သည်။ ကျစရာအကြောင်းမရှိပါ။ ထို့ပြင် ထိုခိုက်အနာတရလည်းမဖြစ်ပါ။ လန့် သွားရုံသာရှိပါသည်။ ဒေါ်ဘေဘီသည် ဦးမောင်မောင်စိန်၏ ဇာတ်လမ်းကိုသိရှိ ထားသည်ဖြစ်၍ ဒေးဒရိုမှ ပြန်ရောက် သည်နှင့် မယ်တော်ကြီးတို့ရုပ်ရှင်တော် မြတ်နှင့်အတူ ရောက်ရှိနေရာနေအိမ်သို့ ကျောက်မိကျောင်းကိုလာရောက်ပေးအပ် ပါသည်။

သိုက်စောင့်ကျောက်ခွားနှင့်ကျောက် ဖားတို့ရရှိပုံကို စာရေးသူ၏ ရွှေကံကူ အစောပိုင်းဆောင်းပါးများ (၂၀၁၁ - ၂၀၁၂) ၌ သူ့ရလေ့မဝင်ကြီးတွင် ဖော်ပြ ပါရှိပြီးဖြစ်သကဲ့သို့ နက္ခတ္တရောင်ခြည် မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင်လည်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ဝင် ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင် စာရေးဆရာ ဟူဂျင်းဒီ (ခ) ထက်မင်းကျော်စွာ၏ ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်တွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက် ၍ ရည်မှန်ကျမ်းများကျမ်းပြုအရှင် သာသနာဓဇ မေ့စရာရိယာဘွဲ့တော်အပါ အဝင် (၁၃)ဘွဲ့ရ လယ်တွင်း အရှင်တေဇ ဗလ သရက်တောပရိယတ္တိစာသင်တိုက် သပြေရိုးကျေးရွာ စဉ့်ကိုင်မြို့နယ်အား မေးမြန်းလျှောက်ထားရာ -

"သာသနာစောင့်နတ်မင်းကြီးလေး ပါးဆိုတာ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘာ၊ ယက္ခ မင်းကြီးတွေပဲ။ သူတို့မှာ လက်အောက်

ငယ်သားတွေက အရေအတွက်အားဖြင့် အများအပြားရှိတယ်။ အဲဒီနတ်တွေဟာ သာသနာတော်ကြီးကိုစောင့်ရှောက်နေကြ တယ်။ စေတီပုထိုးတွေမှာ တချို့လည်း တည်ထားကိုးကွယ်စဉ်အခါကတည်းက ရွှေ၊ ငွေရတနာတွေအများအပြားထည့် သွင်း ပူဇော်လှူဒါန်းခဲ့ကြတယ်။ ရွှေတိဂုံ၊ မဟာမြတ်မုနိစတဲ့ဘုရားတွေမှာကျတော့ နဂိုရှိရင်းစွဲရတနာတွေအပြင် နေ့စဉ်လှူ ဒါန်းသူတွေရှိနေလို့ ရတနာတွေဟာ တိုးပွားလို့လာနေတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မြေပေါ်မြေအောက်ရတနာပစ္စည်းတွေကို စောင့်ဖို့ရာ စောင့်အရှောက်တွေရောက်ရှိ လာကြတယ်။ ခုလည်း ရွှေကံကူဘုရား မှာ အစောင့်အရှောက်တွေ ရောက်ရှိ လာခြင်းဟာ အဲဒီသဘောပါပဲ။"

ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများနှင့်ပတ် သက်၍ပင် နိုင်ငံတော်ဗဟိုသံဃာဝန် ဆောင် တောင်တန်းနယ်စပ်နှင့်ကမ်းရိုး တန်းသာသနာပြု အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ မဟာဓမ္မကထိ က၊ တောင်စလင်းတိုက်သစ် မန္တလေးမြို့ ဝါခင်းကုန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဦးတိက္ခ မုလည်း -

"အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အမျိုးအစားအားဖြင့်လည်း များတယ်။ အရေအတွက်အားဖြင့်လည်းများတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့စောင့်ရှောက်ရတဲ့နေရာ ဌာနတွေကလည်း သူ့နေရာသူအပိုင်းနဲ့ သူ တာဝန်ယူကြရတယ်။ ရေလမ်းခရီး ရေအပိုင်း၊ ကုန်လမ်းခရီး ကုန်းအပိုင်း၊ လေလမ်းခရီးလေအပိုင်းဆိုသလိုရှိကြ တယ်။ ဒီလိုစေတီပုထိုးရုပ်ပွားတော်တွေ ဆိုတာ ဘုရားရဲ့ကိုယ်စားတော်တွေဆို တော့ အစောင့်အရှောက်တွေရှိတယ်ဆို တာအထူးပြောဖို့မလိုဘူး။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတောင် ဘုရားတရား နှင့် နေမယ် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဆိုတဲ့ ကုသိုလ်တရားတွေနှင့်ပြည့်စုံမယ်။ အား ကောင်းမယ်ဆိုရင် အစောင့်အရှောက် တွေဟာ အလိုလိုရောက်လာတော့တာ ပဲ။ တရားက ကိုယ့်ကို ပြန်စောင့်တယ် လို့ခေါ်တာပေါ့။"

ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူဖူးပါသည်။ ယနေ့အချိန်တွင် ရွှေကံကူလေပျံ သစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည် မြန်မာ နိုင်ငံအနှံ့အပြားမျှသာမက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အချို့မှာပင် ပင့်ဆောင်ပူဇော်လျက်ရှိ နေပြီဖြစ်ပါ၍ ဒေသစာရိခရီးများမနား တမ်း ကြွမြန်းတော်မူလျက်ရှိပါသည်။

တစ်နေရာ တစ်အိမ် တစ်ဌာနလျှင် ပုံမှန် အားဖြင့်မူ နှစ်ရက် နှစ်ညသာအပူဇော် ခံယူတော်မူ၍ အချို့နေရာဌာနတို့တွင် ရူးရှားပါးပါး (၅) ရက် (၅) ညခန့်အထိ အပူဇော်ခံတော်မူပြီး တစ်နေ့တစ်ညသာ ပူဇော်ခွင့်ရရှိသောနေရာဌာနတို့လည်းရှိ သကဲ့သို့ နာရီပိုင်း၊ အချိန်ပိုင်းမျှသာ ပူဇော်ခွင့်ရရှိသောနေရာဌာနတို့လည်း ပါရှိပါသည်။ ထိုခရီးစဉ်များတွင် လေ ကြောင်းခရီးတို့လည်းပါ၏။ ကုန်းကြောင်း ခရီးမှာ အများဆုံးပါဝင်ပြီး ရေကြောင်း ခရီးတို့လည်း ရံဖန်ရံခါပါရှိတတ်ပါသေး သည်။

ထိုခရီးစဉ်များအားလုံး ရုပ်ရှင် တော်မြတ်နှင့်အတူ အနိတိအေးနှင့် မယ်တော်ကြီးတို့သည် တောက်လျှောက် လိုက်ပါလျက်ရှိကြပါ၏။ မည်သို့ပင် သက်တောင့်သက်သာသွားရသည်ဆိုစေ ရောက်ရှိသည့်နေရာတွင် မည်သို့ပင် သက်တောင့်သက်သာနေရသည်ဆိုစေ ခရီးပမ်းသည့်ဒဏ်ကတော့ရှိပြန်ပါ၏။ ရံဖန်ရံခါ ကြမ်းတမ်းသောခရီးတို့နှင့် အနေကျဉ်းမြောင်းသောနေရာဌာနတို့ကို လည်း ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိရာ ဤခရီးစဉ် များကို မနားတမ်းလိုက်ပါရသော အနိတိအေးနှင့် မယ်တော်ကြီးတို့မှာ တော်ရုံရုံ၊ တော်ရုံလုံလုံနှင့် ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ လေးစားချီးကျူးဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။

ယခုဆိုလျှင် အနိတိအေးနှင့် မယ်တော်ကြီးတို့မနားတမ်းခရီးသွားလျက် ရှိသည်မှာ (၁၀) နှစ်ရာသီပင်ကျော်လွန် ခဲ့ ပြီဖြစ်ပါ၏။ ဘုရားတန်ခိုး၊ တရား တန်ခိုး၊ ဘုရားကျေးဇူး၊ တရားကျေးဇူးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘေးမသန်းဘဲအေးချမ်းစွာ ရှိနေကြပါ၏။

ယခုကဲ့သို့ အနှောင့်အယှက်၊ အဟန့်အတား၊ ဘေးအန္တရာယ်တို့ကင်း ရှင်းစွာဖြင့် နှစ်ရှည်လများဒေသစာရိခရီး များ ကြွမြန်းတော်မူလျက်ရှိနေခြင်းမှာ သမ္မာဒေဝနတ်မြတ်နတ်ကောင်းအပေါင်း တို့၏ကူညီစောင့်ရှောက်မှုတို့သည်လည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ပါဝင်လျက် ရှိမည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

(ရွှေကံကူသာဝကအပေါင်းတို့နှင့် တကွ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ရတနာသုံးပါး၏စောင့် ရှောက်မှုကိုခံယူရရှိပါစေဟု ဆန္ဒပြုတော်မူ ပါ၏)

ဘိဝံသီရွှေကံကူ)

နွဲဘက်၊
အခါမှ
သုံးချ
တေး
တာမ
ဆိုတာ

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (ရန်စိုစေးမြေစေးစေး) သံယောဇဉ်အမြင်

သိက္ခာရဥယျာဉ်ဆီသို့ -
ကျွန်ုပ်တို့သားအဖ မရောက်သည်
သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

မိုးက အလွန်ကောင်းရုံမက သား
လည်း အဓိဋ္ဌာန် ရက်(၉၀)ဝင်နေ၍ဖြစ်
၏။ သားသည် မကြာမကြာအဓိဋ္ဌာန်ဝင်
၍ကျင့်၏။ နေ့စဉ်လည်း ကျင့်ကြံအား
ထုတ်လွန်းလှလေရာ ကျွန်ုပ်ကပင်
စည်းရုံး၍ ယခုလို ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်
ခန်းအဖြစ် လာရောက် အပြေးလေ့ကျင့်
ခြင်း၊ လမ်းလျှောက်ခြင်းပြုလေ့ရှိ၏။

“အေးချမ်းလိုက်တာ၊ မရောက်
တာတောင်ကြာပြီနော် အဖေ”

“အေး-ပန်းရောင်စုံလှလှလေးတွေ
ပိုပြီးပွင့်နေကြတော့ ကြည့်ရတာ ဘယ်
ကြည့်ကြည့် မျက်လုံးကိုအေးနေတာပဲ။
ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ပန်းပေါင်းစုံကို ဒီလို
သူ့နေရာနဲ့သူ့အောင်စိုက်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
တွေကို အဖေ အရမ်းချီးကျူးတာပဲ။
ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် လှမှလှ”

“ဟုတ်တယ် အဖေ”

သားအဖနှစ်ယောက် ရှင်ဥပဂုဏ္ဏ
ကျောင်းတော်ကြီးတည်ရာကန်ကို လမ်း
ပတ်လျှောက်ရင်း လေကောင်းလေသန့်
ရှူနေလိုက်၏။ လမ်းလျှောက်နေကြ
သူများ၊ အပြေးလေ့ကျင့်နေကြသူများ၊
လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကြသူများနှင့်ဆိတ်
ငြိမ်စွာလှုပ်ရှားနေ၏။လေတိုက်နေသော
ကြောင့် ကန်ရေပြင်မှာလည်း လှိုင်းကြက်
ခွပ်လေးများသဖွယ်လှပနေ၏။

ရှင်ဥပဂုဏ္ဏရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး
ကို ဖူးမြော်ကန်တော့လိုက်ကြပြီး -

“အဖေ”

“ဟေ”

“မနေ့တုန်းက... သုံးဆယ်မှာ
နေတဲ့ ကိုမြမောင်ကို အဖေပြောနေတာ
ကြားလိုက်တယ်။ မန်ကျည်းသားကို
ကျားထုဆောင်တဲ့အတွက် တဖြည်းဖြည်း
ထိခိုက်သွားတယ်ဆိုတော့ သူလည်း
တအံ့တဩဝန်ခံတယ်။ မငြင်းနိုင်ဘူး။
အဖေ သူ့ကိုပြောတာ ငွေကြေးပြဿနာ
တွေချည်းပဲ။ သူလည်းဟုတ်တယ်ချည်း
ပဲ မငြင်းဘူး။ နည်းနည်းလေးတောင်
မငြင်းဘူး။ အခါက သူ့ခိုက်တဲ့အခါကြီး
နော်။ သားကြည့်လိုက်တော့ သောကြာ
အခါကြီး”

“သူတင်ခိုက်တာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ
သားရဲ့။ သူ့ဆောင်တဲ့ကျားလည်း ရုပ်
စိတ်ဒဏ်ရာမှာပဲလေ စတုရန်းမှာ”

“အ - ဟုတ်တယ် အဖေ၊ အခိုက်
နဲ့ စတုရန်း”

“သူက ကြာသပတေးသက်ရောက်
မှာ အဲဒါဆောင်လိုက်တာလေ သား။
မဆောင်သင့်ဘူးပေါ့လေ။ တကယ်လို့
နောက်နှစ်မှဆောင်ရင် သူဟာ တကယ်
ကို လာဘ်တွေတအားဝင်တော့မှာ။ဆောင်
တာစောသွားတယ်”

“ဪ-ကြာသပတေးမှာ ဟာ-
ဟုတ်တာပေါ့။ မန်ကျည်းသား ကျားထု
ဆောင်တာ ဟုတ်တာပေါ့ နိစိ-မြကြီး”

သားကိုပြောနေရင်း ကျေးဇူးရှင်
ဆရာသခင်ကို ချက်ချင်းသတိရလိုက်၏။
ဆရာသည် စာအုပ်နှင့်လိုက်မတ်၍ လုံးဝ
မကြိုက်သလို တစ်ခုခုပြောလိုက်လျှင်

လည်း ယခု သားပြောသလို ဒူးခနဲဒေါက်
ခနဲမြင်မှသာသဘောကျ၏။ တွေးနေ၍
တွေ့နေ၍ လုံးဝမကြိုက်။ သားကိုကြည့်
ပြီး ဆရာကိုသတိရနေ၏။ ဆရာသခင်
များရှိလျှင် ယခုလို မခိုင်မငေါင်တဲဒေါက်
ခနဲပြောတတ်သောသားကိုအလွန်သဘော
ကျပြီး ပြုံးကြည့်နေမည် ဖြစ်၏။

“အေး - ပြီးတော့ သူက(၂)ကြွင်း
သားရဲ့”

“ဗျာ - (၂) ကြွင်း။ ဟောဗျာ -
မရဏနဲ့ ဘင်္ဂအတွဲ ဖြစ်သွားတယ်နေ
သူ့ဆောင်ထားတာကြီးက

“အေး- နိစိ-မြတစ်ချက်၊ မရဏ

www.burmeseclassic.com

နဲ့တစ်တစ်ချက်၊ ပြီးတော့... သောကြာ
အခါမှာ အခိုက်နဲ့ စတုရန်းတစ်ချက်၊
သုံးချက်လည်းမိရော စဉ်းစားစရာမလို
တော့ဘူး။ အဖေဒါရိုက်ပြောလိုက်တော့
တာပေါ့။ ငွေကြေးအခက်အခဲရှိတယ်
ဆိုတာ သူလည်း မငြင်းနိုင်တော့ဘူး။

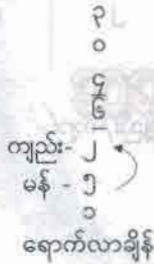
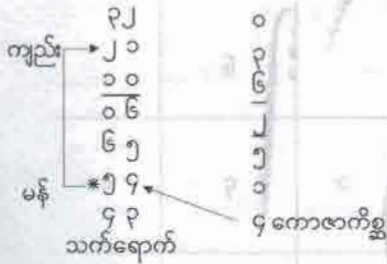
သူများကို သိန်းသုံးရာလောက် ပြန်ဆပ်
ဖို့ သူ့အိမ်ကိုရောင်းရတော့မှာလေ”
“ဟာ - ကြည့်ပါဦး”
“ဒါ - မဲစုတာတွေမှာ ပါသွားတာ
တွေလည်းပါတယ်။ သူက အာမခံလိုက်
တာကိုး။ ထိတာပေါ့”

	၆	
၀	၄	၀
၅	၂	၃

မ ကျည်း/ကျား

(တီထွင်ရေးဆွဲသူ)

မန်ကျည်းသားကို ကျားထူ ဆောင်သော ကိုမြမောင်၏ အဆောင် များသွားပုံများကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ အဆင့်ဆင့်ပြသလိုက်ပါသည်။

ဆောင်အုပ်၊ မဆောင်အုပ်နှစ်နှင့် ဆောင်သင့်သောအဆောင်၊ မဆောင် သင့်သောအဆောင် ကွဲကွဲပြားပြားမြင် နိုင်တွေ့နိုင်လောက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အဆောင်လွဲချော်သွားပြီဆိုလျှင် မီးခိုး ကြောက်လျှောက်လိုက်တတ်၏။ ကောင်း ကျိုးထက်ဆိုးကျိုးကိုပိုသွားစေ၏။ ပြုပျက် ကုန်ဆုံးရန် တွန်းအားပေးလိုက်သည် သို့နယ်ဖြစ်တော့၏။

အမန်က မန်ကျည်းသား ကျားထူ ခြင်းသည် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာခန်းတွင် အလွန် ထင်ရှားကျော်ကြားပြီး အလွန် အောင်မြင်လှသော အဆောင်ပညာခန်း ဖြစ်၏။ အလွန်မှအကျိုးပေး၏။ အောင် မြင်လှ၏။ ကြာသပတေးသားသမီး၊ ကြာသပတေးနာမည်ရှင်များဆောင်ကြ လျှင် အလွန်မှအကျိုးပေးသန်လှ၏။ အလွန်အစွမ်းထက်၏။ သို့သော် ယခု ပြသခဲ့သည့်အတိုင်း အချိန်အခါတို့သာ မက ပညာရှုထောင့်ပေါင်းများစွာက သတိမူ၍ကြည့်လိုက်ရပါမူ အလွန်အစွမ်း ထက်သောအဆောင်ကို မည်သည့်အချိန် တွင်ဆောင်ရမှန်းထင်ရှားလှ၏။ ထို့ကြောင့် မြင်ကွင်းတစ်ခုထဲသာမက အခြားပညာ မြင်ကွင်းများစွာနှင့် ချိန်ဆဆင်ခြင်လိုက် ရမည်ရှိသော် . . .

ဒီလိုတွေ့ထိတာတွေ အဖေခဏ ခဏတွေ့ဖူးတယ်။ သားလည်းသိပါတယ်။ သားတတ်ယစီးရီးရိုက်ကွင်းမှာတုန်းက

အဖေကိုစက်မှုဆိုင်ကမ်းမှာလာနှုတ်ဆက် တဲ့ ကျော်နိုင်လေ မှတ်မိလား။ အဖေတို့ ဗီဒီယိုရိုက်ကြတဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးကို အအေး တိုက်သွားတာလေ။

“ဪ - ကိုကျော်နိုင်၊ ဒေါင် ကောင်းကောင်းနဲ့ သိပြီ။ ဟို-ကြည့်မြင် တိုင်မှာနေတာ”

“အေး-ဟုတ်တယ်”

“သူလည်းဆောင်လားအဖေ”

“ဆောင်တယ်။ သူက သူ့မယား ညီအစ်ကိုဆောင်ထားတာ အောင်မြင် လို့ဆိုပြီး အဲဒီကိုလိုက်သွားပြီး ဝယ်လာ တဲ့အဆောင်။ ထုထားတာတော့အတော် လှတယ်။ ကသစ်သားကို ပူးရုပ်ထုထား တာ။ ခွဲလေးပေါ်မှာ ပူးလေးပုံ လှတယ်”

“သူလည်း ပစ္စယုတ်အဆောင်ပဲ နော် အဖေ။ တသစ်-ပူး”

“အေးလေ - ခုန ကိုမြမောင်လိုပဲ လေ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာအဆောင်။ ဒါပေမယ့် သူက အထွန်းဖွား”

“ဪ - သုံးကြွင်းကိုး၊ ကသစ်- ဟာ - အထွန်းကနေ မရဏကိုဆိုက် ဆင်းသွားတဲ့အဆောင်ပဲနော်”

“အေး - ဟုတ်တယ်”

“သူဆောင်တာ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး သက်ရောက်မှာလား အဖေ၊ (၆-၂)နိစ်ပြ လေ”

“မဟုတ်ဘူး သား၊ သောကြာ သက်ရောက်မှာ”

“သောကြာ၊ ဪ - တန်းကပ်မှာ တနင်္လာရိုပြီး တိုင်ခြေမှာ သောကြာရို နေတဲ့နှစ်မှာဆောင်တာ။ အဆောင် လောသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် - သူ့ကို အဖေက ပြောတယ်။ ခဏလေးထားလိုက်ပါဦး၊ နောက်မှဆောင်ပါလားဆိုတော့ ဆောင် ထားပြီတဲ့။ သူလာပြန်တော့လည်း သောကြာအခါပဲ မှတ်မှတ်ရရ။ သူ့အိမ် ကိစ္စအောင်မြင်ဖို့ သူ့သွားတဲ့ ခုနပြော တဲ့ သူ့ညီအစ်ကိုအောင်မြင်လို့ဆိုပြီးလိုက် သွားတဲ့ဆီကပေးလိုက်တာ။ ငါးသောင်း လေးထောင်ဆိုလားပေးခဲ့ရတယ် မနည်း ဘူး”

“သောကြာအခါ ဆိုတော့၊ ဟာ- ဒါဆို ကိုကျော်နိုင် စောလှ-လှဆန်မိ သွားတာပဲနော် အဖေ”

ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက် တွေ့သွားပြီး သားကိုကြည့်လိုက်၏။ စပို့ရှပ်အဖြူလေး ကိုဝတ်ထားပြီး ကျိုးရှင်းကရာတေးကစား သောဘောင်းဘီနှင့်ဖြစ်၏။ လေထဲတွင် လက်သီးများဟိုထိုးဒီထိုးထိုးနေရင်း

အုခေးဟု ခေါ်သော အကာအပိတ်များ ရိုက်ရင်း ခပ်အေးအေးပင်ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုပင် လှည့်မကြည့်။ သူ့ အလုပ်သူလုပ်နေ၏။

“စောလှလှဆန်၊ ဘယ်လိုစောလှ လှဆန်လဲ သား”

“အဖေကလည်း သောကြာအခါ မှာဆို”

“အေးလေ”

“သောကြာအခါမှာ ကိုကျော်နိုင် က အိမ်ကိစ္စအောင်မြင်ဖို့ အဆောင် ဆောင်တဲ့ကိစ္စကိုအဖေကြည့်ခဲ့တာလေ”

“သောကြာအခါ . . . ကျော်နိုင်- အိမ်ကိစ္စ။ ဟာ - အေးဟာ ဟုတ်သားပဲ နော်။ ဪ . . . ဒါတွေပေါင်းစုံသွား တာကိုး။ အင်း - အမြင် အမြင်”

ခပ်အေးအေးလျှောက်ရင်း၊ လက် လှေကျင့်ခန်းများလုပ်ရင်းလျှောက်နေ သောသားအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံး ထားလိုက်၏။ ဆရာသခင်သာ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေလျှင်လည်း ယခုလိုပြုံးနေ မည် ဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ကိုကျော်နိုင်”

“သူ့အိမ်ကိစ္စ ပိုဆိုးသွားတယ်။ သူ အဲဒါလည်းဆောင်ပြီးရော ရှုံးသွားတာပဲ သား။ လျှော်လိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ အဆောင်ကောင်းတွေဆောင်ရဲ့ သားနဲ့ ဘာလို့ရှုံးတာလဲဆိုတာ လာမေး တာ”

“သူ သုံးကြွင်းလေ၊ ဘယ်ဆောင် လို့ရမလဲ”

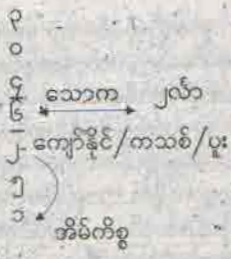
“အေး - ဟုတ်တယ်”

		၀	
က	၂	၅	၁
	၆	၃	၄
	သစ်/ပူး		

	၅	၁
	၄	၀
	၃	၆
က	၂	၅
	၁	၄
	၀	၃
သစ်/ပူး	၆	၂
	(ထိုစဉ်ကသက်ရောက်)	
	ကောဇာမှတ်မိ	

မိတ်များ
နေခြင်း
ညှို့။ သူ
စောလှ
အခါ

(တနင်္လာ ဝေယျာဇာ (အထွန်းစူး) ကျော်နိုင်သည် ကသစ်သားကို ပူးရုပ် ထုဆောင်လိုက်၏။ မူလမှ မရကဗြဟ် ကိုဆင်းသွားသောအသားအဆောင်ဖြစ် မှ အဆောင်သင့်ပါ။ အခြေအနေတစ်ခု မှ အခြေအနေတစ်ခုသို့ ရွှေ့လျော့သွား နိုင်မည် ဖြစ်၏။

သောကြာသက်ရောက်တွင်ဆောင်

သောကြာသက်ရောက်သည် မှစ၍ သောအမြင်နှင့် ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် တနင်္လာသားနှင့် ရောက်နေသောသက် ရောက်တို့ သောက (၆-၂) ရန်ဖြစ်၏။ အတွင်းရန်ဖြစ်၏။ အတွင်းရန်ဟူသည် အနီးကပ်ရန်သဘောကိုဆောင်လေရာ ထိုသက်ရောက်ကျမှ ကိုယ်တွင် အနီး ကပ်ဆုံးဆောင်ထားသော တနင်္လာသား နှင့် ထူထပ်အဆောင်သည်လည်း အတွင်း ရန်ကို ပို၍ အားပေးလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်ခဲ့ ရပါသည်။ ကသစ်သည် တနင်္လာနှင့် သောကြာကို ထပ်မံအင်အားဖြည့်ပေး လိုက်သည်သို့နွယ်ဖြစ်သွားပြန်လေရာ ကိုကျော်နိုင်အတွက် မဆောင်သင့်သော နှစ်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

တနင်္လာနဲ့ စသော ကသစ်သား ဖြစ်စေ၊ တိုင်ခြေ သောကြာအားရှိသော ပူးဖြစ်စေ အဝင်မတော်ပါ။ အထူးသဖြင့် ရန်ကြုံနေရသောနှစ်များမှာ ပို၍သတိ ထားရပါသည်။

သောကြာအခါ -

ကိုကျော်နိုင်သည် ကသစ်သားကို ပူးထု၍ အိမ်ကိစ္စအောင်မြင်စေရန်ဆောင် ခဲ့၏။ ထိုအခါ ကသစ်-ကျော်နိုင်နှင့် အိမ် ကိစ္စတို့ စောလှ-လေဆန်ကိန်းမိသွားခဲ့ပါ သည်။ အခါအလှအရလည်း သူနှင့် ရန်တော်စပ်ခဲ့ပါသည်။ ရန်ဟူသည် မိတ်ကို အားမရပေပါ။

စောလှ - လေဆန်သည် မူလ အလယ်အခြာကို ပြုပျက်သွားစေသော ကိန်းဖြစ်၏။ ပညာခန်းဖြစ်၏။

ယခု စောလှ - လေဆန်သည် ကျော်နိုင်၏ စွဲမြဲရာအရပ်ဖြစ်သော ဌာန အရပ် သောကြာကို ထိခိုက်ပြုပျက်သွား

စေနိုင်တော့လေရာ သူ့အတွက် အခိုင် အမာဖြစ်သော အိမ်ကိစ္စကိန်းမိသွားခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် စံကားပြော ရင်း ပုံဖော်ခဲ့ကြသော ပညာခန်းအမြင် များကို ဗဟုသုတယူလိုသူတို့အတွက် မထိမိမချန်ပြုသလိုက်ပါသည်။)

ပြောနေရင်းနှင့် လေထဲတွင် လက်သီးထိုးရင်း ခပ်ဖွဖွလေးပြေးလိုက် နားလိုက်လုပ်နေသောသားကိုကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်လည်းလိုက်ပြေး၏။ ကန်ပတ်လမ်း မှသည် ပညာဘက်ချိုးလိုက်တိုင်း ရွှေ့တိုက် စေတီတော်မြတ်ကြီးကိုဖူးမြော်ခွင့်ရသည် က ဘာနှင့်မမလဲနိုင်သောပတ် ဖြစ်၏။ ကန်ပတ်လမ်းမှ ပညာဘက်ချိုးပြီး ကုန်းကို ပြန်ပတ်သောလမ်းကိုအဖြတ် သားကို နှုတ်ဆက်ကြသော သူမိတ်ဆွေများထံမှ မင်္ဂလာပါဟု သိမြင်ထွက်လာကြ၏။ ငါးဆယ်အရွယ်ခန့်နှင့် ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်လူကြီးများဖြစ်ကြ၏။ မိုးထရေထဲ ပင်လျှင် ထီးဆောင်း၍ ဖွံ့နှင့်လျှောက် ကြပြီး သားကိုအတော်ခင်ကြသောအုပ်စု ဖြစ်၏။ ကြည့်ရသည်မှာ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး များဖြစ်ကြဟန်ရှိ၏။ သားကိုမြင်လျှင် လက်ပြု၍ မပြီးတော့။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘေး မှပြေးလိုက်ရင်း ကုန်းပတ်လမ်းအတက် ဘယ်ဘက်ရှိလက်ပံပင်ကြီးကိုလှည့်ကြည့် မိပါသည်။ ထိုလက်ပံပင်ကြီးပွင့်ပြီဆိုလျှင် တစ်ပင်လုံး ရဲရဲနီပြုံးအလွန်လှ၏။ လာ ကောက်ကြသုများလည်းရှိ၏။ မြေပြင် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးများပေါ်တွင် လက်ပံ ပွင့်နီနီလေးများ ပြန့်ကျဲနေလျှင်လည်း ကြည့်၍ လှမလှ။ ထိုလက်ပံပင်ကြီးနားရှိ ပတ်လမ်းလေးသည် အလွန်ဆီတိပြိုင် လေရာ ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ် အမြဲထိုက်ချိ ဆော့လေ့ရှိ၏။ သို့သော် ယနေ့တော့ သားဘေးကပြေးလိုက်လိုက်၊ ခပ်သူတိ သုတ်လျှောက်လိုက်နှင့် -

“အဲဒီလို ပဉ္စပွတ်အဆောင်တွေ ဆောင်ကြတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုစိန်ဟန် ဆိုတဲ့လူကိုသွားသတိရတယ်။ ခုပြောနေ ရင်း”

“ဟုတ်လား အဖေ၊ သူကဘာ ဆောင်တာလဲ”

“သူက စွယ်တော်သားကိုဆောင် တာ”

“ဘေးလား၊ နဂါးလား အဖေ”

“နဂါး”

“ရေဩ”

“ဒါပေမယ့် သူ့ကိုအေးပြောတယ်။ ခင်ဗျားဒီအဆောင်နဲ့အကျိုးမပေးနိုင်ဘူး”

ဆိုတော့ သူ့အရမ်းလေးစားရတဲ့ သူ ဘာထွေးကပေးထားတာမို့ပါတဲ့။ ဘကြီး တွေ၊ ဘထွေးတွေက ရှေ့မိနောက်မိတွေ ဆိုတော့ တူတွေ၊ မြေးတွေကို ဒီလိုပေး တတ်ကြတယ်လေ။ သူကတော့ ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး၊ ငွေဝင်အောင်ဆောင်ပုံရ တယ်ကြည့်ရတာ။ ဒါပေမယ့်... သူ စားသောက်ဆိုင်ကြီး ပြန်ပိတ်လိုက်ရ တယ်”

“ဩဩ- ဘေးသောက်ဆိုင်ဖွင့်တာ လား”

“ဟုတ်တယ်သား၊ တခြားတစ်နေ ရာမှာသွားဖွင့်တာ။ သူက ရာဟုထဲ အရောက်မှာ အဲဒီအဆောင်စဆောင် တာလို့ပြောတယ်။ သူပြောတဲ့နှစ်ကိုချိန် လိုက်တော့ ရာဟုထဲမှာ၊ ရာဟုအဝင် မှာ”

“နှစ်-သုံး-လေး၊ ဟာ-စွယ်တော် သားကို နဂါးထုဆောင်တာ နှစ် ပြမိနေ တယ် အဖေ၊ နှစ်လေးနဲ့ပြ”

“ဟုတ်တယ် - သူ့နာမည်ရော ဘာထားလဲ။ နှစ်-ပြမိနေတာပဲလေ။ စိန်ဟန်ဆိုတော့”

“ဟာ - ဟုတ်တာပေါ့”

“တော်တဲ့အလုပ်သမားလေးတွေ ထွက်ထွက်ကုန်တာတဲ့ သား။ လူဒေါ် ပြန်ရင် အဆမတန်တောင်၊ အလုပ်ကျ အဆင်မပြေ၊ ပြေလာပြန်ရင် တခြား အလုပ်ကိုပြောင်းကြနဲ့ အဲဒီဒဏ်တွေသူ မခံနိုင်တော့ဘဲ ဆိုင်ပိတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါ ဒီရာဟုထဲရောက်တာနဲ့ ဖြစ်ကုန် တာတွေနော်”

(စွယ်တော်သား နဂါးထုဆောင်သော ကိုစိန်ဟန်သည် အလွန်မှအောင်မြင်နိုင်သည့်အဆောင်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်အခါအရသော် လည်းကောင်း၊ မူလကအနေနှင့်သော် လည်းကောင်း မဆောင်သင့်ပါ။ မီးတောက် (စနေ) နှင့်လေညှင်း (အင်္ဂါ) သည် အလွန်မှအားကောင်းလှသောအဆောင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကိုစိန်ဟန်အတွက်မူကား အပေါ်ယံမှာ ပြီး အတွင်းမှာ လုံးဝမမြောက်သေးသော ရွှံ့နံ့ကြီးပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်သွားသို့ နှယ်...)

“အဖေ့ကို သားတစ်ခုမေးကြည့်ချင်လို့”

“မေးလေ သား”

အလွန်လှပစွာစိုက်ပျိုးထားသော ရောင်စုံရွက်လှပန်းလေးများ၊ အပွင့်ပန်းလေးများကိုကြည့်၍ ဘယ်လိုများ ဒါလောက်လှအောင်ပုံဖော်စိုက်ထားပါလိမ့်ဟု တာဝန်ရှိသူများကို ချီးကျူးနေစဉ် သားပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဘယ်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အဖေ သားကို အင်္ဂုဇာသင်တော့ ဆောင်ရာသင့်လျှင် သံယောဇဉ်ကို မယှဉ်စေရာ ဆိုတာ သားကျက်ခဲ့ရတယ်နော်”

မေးခွန်းမဟုတ်သော်လည်း အဖြေတောင်းနေသော သား၏စကားကို ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်ပါသည်။ ပြုံးနေလိုက်မိ၏။ ကျေနပ်နေလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်တယ် - ဆောင်ရာသင့်လျှင် သံယောဇဉ်ကို မယှဉ်စေရာ မှန်တယ်။ ဆောင်ဖို့သာသင့်လို့ကတော့ တွေးမနေနဲ့။ စဉ်းစားမနေနဲ့ ဆောင်သာဆောင်လို့ ဆုံးမထားတဲ့ ပညာရှိစကားပဲ။ ဒီတော့ သံယောဇဉ်ကိုမယှဉ်ဘဲဆောင်နိုင်အောင် ဆောင်ဖို့သင့်၊ မသင့် ဆိုတဲ့ ဆုံးမစကားကိုလည်း တို့တွေ ကွယ်ဖျောက်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး သား။ အဲဒီဆောင်ဖို့သင့်မသင့် ဆိုတာ အရေးကြီးလို့သာ ဆုံးမထားတာပေါ့။ ဒါဖြင့် ဆောင်ဖို့သင့်လား၊မသင့်လားဆိုတာကတော့ ပညာနဲ့ ချင့်ချိန်

စဉ်းစားတွေးတောရတာပေါ့။ ဒါမှ ဆောင်သည့်ဆိုတာသိတော့မှ သံယောဇဉ် မယှဉ်နဲ့တော့ ဆောင်ပေတော့ပဲ။ အကျိုးပေးပြီ”

“ဪ - သားခုမှသဘောပေါက်တယ်”

“ပြီးတော့ ပြောရရင်တော့ ရှေးရှေးကလူကြီးသူမတွေဟာ သီလကို စောင့်ထိန်းကြတယ်။ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို အတော်ကိုကြည့်ညှိကြတယ်။ တောင့်တမှု၊ ကြောင့်ကြမှုနည်းပါးကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့တွေအချိန်တုန်းက ရေပေးဆေးဖြစ်ဆိုသလို ပေးလိုက်တိုင်း အဆောင်တွေဖြစ်နေမှာပဲ။ သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်ခူးဆောင်ရုံနဲ့ ကြီးမားတဲ့ ကိစ္စကြီးတွေ အောင်မြင်ကြတာလည်း ပညာခန်းတွေမှာပြထားတယ်။ ခု - တို့တွေခေတ်ကာလကျတော့ သီလစောင့်ထိန်းမှုတွေအဲဒီတုန်းကလောက်မရှိတော့ဘူးလေ သား နည်းသွားပြီ။ ဒီတော့ ကံတရားတွေက မတူနိုင်တော့ဘူး။

စိတ်ထားတွေ၊ အသိတရားတွေ မတူတော့ရင် အမြင်တွေမတူတော့ဘူး။ အမြင်တွေမတူရင် ခံယူချက်တွေမတူနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်ချင်းစာတရားတွေမတူနိုင်တော့ဘူး။ ခံယူချက်တွေမတူရင် လုပ်ဆောင်ချက်တွေ မတူညီနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ကိုယ့်ကံနဲ့ဆိုင်တဲ့အကျိုးပေးခြင်း၊ မပေးခြင်းဆိုတာတွေရှိလာနိုင်ပြီလေသား။ ဒီတော့ ‘ထဝယ် ဉာဏ်ရှိ မဆုံးတည်းဆိုတဲ့ ပညာရှိစကား အဆိုအမိန့်အတိုင်း ဆင်ခြင်ရပြီပေါ့။ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက ကြည့်ရင်ရပြီပေါ့။ ဒါမှဖြစ်တော့မယ်လေ။ ရှေးရှေးနဲ့မတူတော့ဘူး”

“အဖေပြောတာ သားသဘောတော့ပေါက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ထဲထဲဝင်ဝင်နားလည်လာအောင်တော့ ကြိုးစားရဦးမယ်”

“အေးပေါ့ သားရဲ့။ လူဆိုတာ အမြဲကြိုးစားနေရမှာ မှန်တယ်။ ဒါမှ ကိုယ်သိမှ ကိုယ့်ပညာ၊ ကိုယ်မသိရင် ကိုယ်မတွေ့ရင် ကိုယ့်ပညာဖြစ်မလာဘူး စာအုပ်ထဲမှာပဲရှိမယ်။ တစ်ဆင့်ကြားတဲ့ ပညာဟာ တစ်ဆင့်ကြားပဲရှိမယ်။ ကိုယ်တိုင်ရုံရုံမပြောနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်သိမှ ကိုယ်တွေ့မှ ကိုယ်မြင်မှ ကိုယ့်ပညာ၊ သူများပြောတာ သူများသိတာ ကိုယ့်ပညာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အချိန်ရှိသရွေ့ ကြိုးသာကြိုးစား။ အဖေခဏခဏပြောသလိုပေါ့။ ခရီးဆိုတာရပ်နေလို့မရောက်ဘူး။ လျှောက်မှရောက်တာ။ အေး -

လျှောက်ပြီဆိုရင်တော့ ခလုတ်တိုက်ရင် တိုက်မယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နေဒဏ်လေ ဒဏ်မီးဒဏ်ရှိကောင်းရှိမယ်။ ဒါတွေကိုတော့ သားကြံကြံခံနိုင်ရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်လုပ်ရမှာကိုယ်အလုပ်ပဲ။ ရောက်အောင်လျှောက်ဖို့ပဲ။ ဘာမှဖြစ်မလာပါဘူးကွာလို့ပြောလည်း မတုန်လှုပ်ရဘူး။ သူက သူ့အလုပ်သူလုပ်တာ။ ကိုယ်ကကိုယ်အလုပ်ကိုယ်လုပ်။ ခုနဲ့ တို့ဒီကုန်းပတ်လမ်းပေါ် အပြေးလေးတက်တော့ နည်းနည်းမြေငိုဘူးလား”

“မြင့်တယ်”

“အေး-မြင့်တယ်ကွာ၊ လျှောက်ရတာမောတယ်ဆိုပြီး တို့ဆက်မလျှောက်ရင် ဟိုဘက်တံတားလေးနားမရောက်ခင်မှာရုံတုန်းလှလှလေးတွေကို တို့မြင်နိုင်ပါဦးမလား”

“မမြင်နိုင်တော့ဘူး”

“အဲဒီနားက လှပမတ်စောက်တဲ့ အပင်လေးတွေနဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေကိုကော မြင်နိုင်ပါဦးမလား”

“မမြင်နိုင်ဘူး”

“တို့ အခုလျှောက်လာတော့ မြင်ခဲ့ရတယ်။ သူများပြောလို့မြင်တာမဟုတ်ဘူး တို့တွေ ခွဲတာ၊ တို့ဟာတို့မြင်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဖေ”

“အေး - အဲဒီနားကလေးလို့ပဲခက်ခဲတယ်ဆိုပြီး ဆက်မလျှောက်ရင် ခက်ခဲခြင်းရဲ့ဟိုမှာဘက်မှာရိုက်အလှအပတွေ၊ မြင်ကွင်းတွေ တို့သိရတော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရောက်အောင်လျှောက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကန်ပတ်လမ်းတွင် ခိုစာကျွေးကြသူများ၊ ကန်စပ်တွင် ငါးစာကျွေးကြသူများတဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ဤနေရာလေးရောက်လျှင် သတိရစရာလေးတစ်ခုရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ဤဥယျာဉ်ကြီးထဲမှပတ်လမ်းလေးများအတိုင်း သားနှင့် သူ့ကိုခင်သော သူငယ်ချင်းလေး လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြ၏။ သား၏သူငယ်ချင်းလေးမှာ ကိုနုယာသူလေးဖြစ်ပြီး နာမည်မှာ အိုအုန်းဖြစ်၏။ မြန်မာပြည်တွင် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအဖြစ် ခေတ္တအလုပ်လာလုပ်ခြင်းဖြစ်ပြီး သူ့အားလုပ်သည့် နံနက်စောစော ဤဥယျာဉ်အတွင်း၌ လမ်းလာလာလျှောက်ရာမှ သားနှင့်ခင်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ သားရွယ်တဲ့ အရပ်အမောင်းတူဖြစ်ပြီး ကုပ်ဝဲနဲ့ဖြစ်၏။ အသားအရောင်တူ၏။ မြန်မာလိုမပီကလာမီလာပြော

တိုက်ရင်
ကံလေ
တွေကို
ကိုယ်
အောင်
သွားက
သွက်
ကိုယ်
နံးပတ်
နည်း
သွက်ရ
သွက်
ရောက်
တို့မြင်
တံတွဲ
လေး
မြင်
ဟုတ်
ဘာ
လိုပဲ
ရင်
အပ
မှာ
ပတ်
ကြ
သွ
၏။
ရာ
ခန့်
လေး
သွ
ပြီး
၏။
ဖြစ်
ဘေး
ဝင်
သမ္မ
နှင့်
ပင်
တူ
ပွဲ

တတ်ပြီး သားနှင့်ပြောလျှင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောကြ၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည့်မှာ တိစ္ဆိမ ဟောသော ကိုရီးယားကားထဲမှ မင်းသမီး ဘစ်ဦးကို ကြည့်နေရသလားထင်ရ၏။ သားက မြန်မာအခေါ် အဝေါ် များ အစား အစားများ၊ နှုတ်ဆက်ပုံများ၊ ယဉ်ကျေးမှု များကို ပြောပြောပြ၏။ သူက စိတ်ဝင် စာစားသင်ယူ၏။ သားကရာတေးကစား ပြုလျှင် သဘောကျစွာကြည့် နေတတ် ၏။ သားကိုအတော်တိုခင်၏။ လေ့ကျင့် ခန်းများပြုလုပ်ကြ၊ ဖွဖွလေးပြေးကြပြီး ပြန်ကြတော့မည်ဆိုလျှင် ဥယျာဉ်အဝင်စ နားရှိ အလွန်ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီး အား ဝိုင်းဆောက်ထားသော ကျောက် ထိုင်ခုံအဝိုင်းလေးထိလျှောက်လာကြ၏။ ထိုနေရာမှာသာ လူ့ဆင်းခွဲပြန်ကြလေ့ရှိ၏။ မင်္ဂလာပါဟုမိကလာပီကလာအသံဝဲဝဲ လေးနှင့် နူးညံ့စွာပြောပြီး ဂျီအွန်းပြန်၏။ ပြန်ကြပြီဆိုလျှင် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် နှင့် လက်ပြု၍ မဆုံးတော့။

ဤနေရာလေးနားအရောက် လမ်း မြတ်လျှောက်တိုင်း ဂျီအွန်းလေးကိုသတိ ရ၏။

“အဖေ ဘာတွေငေးပြီးလျှောက် ကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ... ဂျီအွန်းလေးကိုသတိ ရလို့ပါ”

သားကပြုံးပြီး ခေါင်းညှိ၏။

“ဂျီအွန်းက တိုက်ကွမ်ဒီခါးစည်း နက်ရတဲ့အထိကစားခဲ့တာ။ သားကွိုရှင်း ကရာတေးကစားပြရလည်း သူ့အရမ်း သဘောကျတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ သူ လျှောက်နေလျှောက်နေ အဖေမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ သားကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ပြေးပြေး လာတယ်”

“သိတယ်လေ”

“သူ့ကို သားကမြန်မာနာမည်ရွေး ပေးတော့ ခင်ဆုရည်ရယ်၊ သူ့ကြိုက်တဲ့ ခင်မာလာဆိုတာရယ် ဘယ်ဟာမှည့်ရ မလဲမေးနေသေးတယ်။ သားက ခင်ဆု ရည်လို့ပြောတော့ သူ့အရမ်းသဘောကျ တယ်။ သူ့ကိုယ်သူစကားပြောရင် ကျွန်မ ကျွန်မနဲ့။ သားကိုတော့ အဖေကြားတဲ့ အတိုင်း အိုပါးတဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ အစ်ကို လို့ခေါ်တယ်။ ကိုရီးယားကိုလာလည်ပါ လားတဲ့။ လာရင် ဂျီအွန်းတို့အိမ်မှာတည်း လို့ရလားဆိုတော့ ရတယ်တဲ့။ အိမ်မှာ အဖေရယ် အမေရယ် ဂျီအွန်းရယ်ပဲနေ တာတဲ့။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ကနေဒါမှာ အလုပ်သွားလုပ်တယ် တဲ့။ ထမင်းဟင်းချက်တတ်လားဆိုတော့

ကျွန်မ မချက်တတ်ဘူးတဲ့။ ပဲခေါက်ဆွဲ တော့လုပ်တတ်တယ်။ ပဲခေါက်ဆွဲလုပ် ကျွေးမယ်တဲ့”

သားက အားရပါးရပြောရင်း ပြုံး နေပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်နေ၏။

သူ့ဘေးနားက စကားလေး တပြောပြောနှင့်တကောက်ကောက်ပြေး လိုက်လေ့ရှိသော ကိုရီးယားသူ သူငယ်ချင်း လေးကို သတိတရဖြစ်သွားဟန်ရှိ၏။

“သူလည်း... သူ့အလုပ်တာဝန် ပြီးလို့ သူ့နိုင်ငံပြန်သွားရောပေါ့။ ကုမ္ပဏီ အလုပ်နဲ့လာတာဆိုတော့”

ပြောရင်းနှင့် လေထဲတွင်လက်သီး ထိုးများလုပ်နေပြန်ပြီး -

“အဖေ”

“ဟေ”

“ခွန်ပညာခန်းတွေဆက်ပြောဦး လေ။ အဖေကလည်း နားထောင်ရတာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းနဲ့”

သူငယ်ချင်းကို သတိရတဲ့စိတ်က လေးကို ချက်ချင်းပြောင်းပစ်လိုက်တယ်မို့ လားဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည့်အပြုံးနှင့် ကျွန်ုပ်ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ -

“အေးလေ - ပြောနေတယ်လေ သား”

“ကိုစိန်ဟန်လား ဘယ်သူလဲ၊ သူတင်ရပ်နေလို့”

“ဪ - ဟုတ်တယ် ကိုစိန်ဟန်၊ စွယ်တော်သား နဂါးထုဆောင်ပြီးမှ ဆိုင် တွေဘာတွေပိတ်ရတဲ့အထိဖြစ်သွားတာ အဲဒါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးလေ - အဲဒါလေးတွေကိုမြင် အောင်ကြည့်တတ်ဖို့ပါ။ ပေးလိုက်တာ တော့ လွယ်တာပေါ့၊ သားရယ်။ တစ် ယောက် စွယ်တော်သား နဂါးထုဆောင်

လို့ စီးပွားတွေတက်ရင်တက်မယ်၊ ရာထူး တွေတက်ရင်တက်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူ တက်သလို နောက်တစ်ယောက်ကတက် ချင်မှတက်မယ်။ ထူးချင်မှထူးလိမ့်မယ်။ တက်သွားသူက သူ့ရဲ့ကံကောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေတဲ့ သူ့လုပ်ရပ်တွေ၊ သူ့ကုသိုလ် တွေက အဆောင်ကိုအင်အားပြည့်အောင် ပံ့ပိုးပေးလိုက်တာကိုတော့ နားလည်ပေး ရလိမ့်မယ်။ သူ့မှာစီးပွားတက်လာစေနိုင် တဲ့ ကောင်းကျိုးမင်္ဂလာတွေ ဘာရှိလဲ။ ဒါလည်းမမေ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ထူးသလို တစ်ယောက်ထူး ချင်မှထူးတာမျိုးပေါ်လာနိုင်တယ်။ ဒါဆို ဒီအဆောင်ဟာ အလကားပါကွာဆိုပြီး အထင်သေးသွားနိုင်တယ်။ အဆောင်ကို အထင်သေးတယ်ဆိုတာ ပညာကိုအထင် သေးသွားတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါကြောင့် အလကားပါကွာဆိုတဲ့ အဆင့် အထိ မရောက်ခင် ကြားမှာဖြတ်သန်းပြီးကြည့် ရမယ့် ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက မြင်ကွင်း လေးတွေ သားကိုမြင်ပြပေးနေတာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဖေ အင်္ဂလိပ်ပညာ ကြီးကိုချစ်သလိုလေးစားသလိုယုံကြည် သလို သားကလည်း ပညာကြီးကိုချစ်လို့ ယုံကြည်လို့၊ လေးစားလို့ပဲ။ ဒီလိုမြင်ပြ ထားမှလည်း သားသိမှာ။ သိမှလည်း အဆောင်ပေးသင့်၊ မပေးသင့်ဆိုတာ သားစဉ်းစားတော့မှာ။ အဖေငယ်ငယ်က နေရာလေးတစ်ခုမှာ အဆောင်အရပ် လေးတွေရောင်းတဲ့ ဆရာတစ်ယောက် မြင်ဖူးတယ်။ သူ့အဆောင်က လက်ထဲ မရောက်ခင် သူ့ပြောနေတာကို နားထောင် ရုံနဲ့ ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ ဝယ်ချင် နေကြပြီ။ အဲသလိုအပြောကောင်းတာ။ ဒါနဲ့ ဝယ်ကြတာပေါ့လေ။ လူနှစ်ဆယ် လောက်ရှိတယ်”

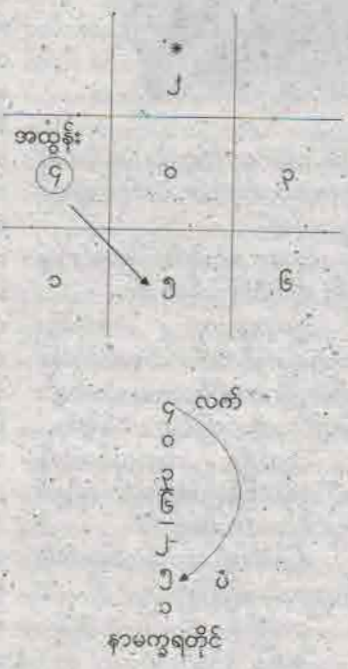
“မနည်းဘူးဘ”

“အေး - အဲဒါနဲ့ နောက်နှစ်လ၊ သုံးလကြာတော့ အဖေလိုက်ပို့ပေးရတဲ့ ဝေါ်ကြီးဆီသွားမေးကြည့်တယ်။ ဘာ ထူးလဲဆိုတော့ ဘာမှမထူးဘူး။ သူတို့နဲ့ ခင်တဲ့ဘေးအိမ်ကတစ်ယောက်ကိုမေး ကြည့်တော့လည်း ဒီလိုပါပဲဆိုတဲ့စကား ပဲထွက်တယ်။ ဘာမှမထူးဘူး။ အဖေ လည်း စောစောက အဆောင်ပေးတဲ့ ဆရာလာသွားတဲ့အိမ်ကို မယောင်မလည် ပြန်သွားလိုက်တယ်။ ဆရာကတော့ပြန် သွားပြီတဲ့။ အဆောင်တွေကတော့ သူ လာမှပေးတာတဲ့။ (၉) မတ် ပေးရတာပဲ တဲ့။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်အဖေကြီးက ပို့ပေးဖူးလို့ သိပါတယ်ခင်ဗျ။ အဲဒါများ

www.burmeseclassic.com

ရဦးမလားလို့ဆိုတော့ ကလေးတို့အပေါ် ဘယ်နှယ်နေလဲထူးလားတဲ့။ အဖေ အဲဒီ စကားကို သတိထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဒီမှာမှားထူးကြလားဆိုပြီးလာ မေးကြည့်တာပါဆိုတော့ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့သွားသလိုလိုနှစ်ထစ်ချက် ညီတိုပြီး ထူးပါတယ်တဲ့။ စကားမှာ အား မပါတော့ဘူး။ သိလိုက်ပြီ။ မထူးပေမယ့် ဟန်နုဆက်ပြီးဟိုလူမပြောရဲဒီလူမပြော ရဲနဲ့ ဆက်ဆောင်နေကြတယ်ဆိုတာ အဖေသိလိုက်ပြီ။ ကိုယ်သိကွာကိုထိန်းပြီး ဟန်နုဆက်ဆောင်နေကြတာပေါ့။ အဲဒါ အဆောင်ပေးသင့်၊ မပေးသင့်ခြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားရဲ့အသက်ပါ။ ဒါကြောင့် အဖေဟာ အင်းဆောင်သင့် မဆောင် သင့်ကွင်းဆက်များဆိုတာရယ်၊ အဆောင် တွေမဆောင်သင့်တဲ့နှစ်၊ ခိုက်တတ်တဲ့နှစ်၊ ဆောင်ရင် စီးပွားတက်အောင်မြင်မယ့် နှစ်တွေကို ၁၉၈၉ ခုနှစ်လောက်ထဲက အများကြီးရေးခဲ့တယ်။ ၁၈၁၈ကလည်း ပြန်ပြန်ရေးတယ်။ မေ့လောက်သင့်ရင် ပြန်ရေးတယ်။ အဆောင်ပေးတဲ့သူဟာ သူကိုယ်တိုင် သီလ၊ သမာဓိအားကောင်း တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ သူဘာပေးပေးစွမ်းပြီ။ သူလည်း ဘာစွမ်း အားမှမရှိသေးဘဲ အဆောင်ထုပ်ထူနည်း သိတာတစ်ခုတည်းနဲ့ပေးနေလို့ကတော့ ခုနပြောသလို ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ရုံမျှ သား၊ ဆောင်သူ အကျိုးမရှိဘူး။

တာလဲ”
“နှစ်တော့မသိဘူး။ သူဆောင် ထားတာ သုံးလေးနှစ်လောက်ရှိပြီဆိုပြီး အဖေတို့ပြတာ။ အဲဒီသုံးလေးနှစ်အတွင်း မှာ ကြွေးကသိန်းတစ်ထောင်နီးပါးတင် သွားတယ်။ တိုက်တစ်လုံးလည်းရောင်း လိုက်ရပြီးပြီ။ မရသေးဘူး၊ ရဖို့ငွေတွေ ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ သူပေးရမှာတွေက တန်းကိုစီနေတာပဲ။

ဘေးမှလိုက်နေရင်း သေချာစွာ နားထောင်နေသောသားကို လှည့်ကြည့် လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်နေလိုက်၏။
“စကားဆက်ရရင် နောက်တစ် ယောက်က ဒီလိုမရဏနဲ့ဆောင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူဆောင်ပုံက ပညာသား ပါတယ်။ သူက တနင်္လာ အဓိပတိဖွား ငါးကြွင်း၊ ဆောင်တာက လက်ပံ။ လက်ပံ သားကို ကျားထုဆောင်တာ”
“ငါ့ကြွင်း၊ လက်ပံ၊ သူက အဓိပတိ က အထွန်းကို လှမ်းဆောင်လိုက်ပေါ့”
“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အထွန်း တနေ ဘစ်ကိုဆိုက်ဆင်းနေတယ်။ နာမက္ခရတိုင်နဲ့ဆို ဇေယျကနေ မရဏကို ဆင်းသွားတယ်။ သူ့ခံမှာ အဲဒါလည်း ဆောင်ပြီးရော မိတ်ပြုတ်ဆောင်ပါ တယ်ဆိုမှ လုပ်ငန်းတွေအဆင်ပြေအောင်၊ မိတ်များအောင်ဆောင်ပါတယ်ဆိုမှ ရန် ချည်းများနေတော့တာပဲ”
“အဖေ သူကဘယ်နှစ်မှာဆောင်

တနင်္လာအဓိပတိဖွားသည် လက်ပံ ကို ကျားထုဆောင်လိုက်၏။ အထွန်း သားကို မိတ်ဓာတ်ပြု၍ ဆောင်လိုက် ဟန်ရှိသော်လည်း၊ အဆောင်ပေးသူက ပေးလိုက်ဟန်ရှိသော်လည်း အဆောင်ပြု ရန် အစင်အကြယ်လိုအပ်၍ နှစ်နာဆုံးရှုံး မှုများစွာဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။
“ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်နော် အဖေ၊ သားတော့မပေးရဲဘူး”
“ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ သား၊ ပေး သင့်တာနဲ့ကြုံရင် ပေးရမှာပဲ။ မန်ကျည်း သား ကျားထုဆောင်လို့ စီးပွားတက် သူတွေ မန်ကျည်းသား ကျားထုပြီး ကျား ပေါ်မှာ ရှင်သီဝလီရဟန္တာမထေရ်ရှင် မြတ်ကြီးပုံတော်ထုဆောင်ကြသူတွေထဲ မှာ တက်လိုက်တဲ့စီးပွားတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ သစ်ဆိမ့်သားကို ခြင်္သေ့ ထုပြီး ခြင်္သေ့ပေါ်မှာ ရှင်သီဝလီရဟန္တာ ပုံထုဆောင်လို့ စီးပွားတက်တာလည်း တွေ့ဖူးတယ်။ သစ်ဆိမ့်သားကို ခြင်္သေ့ ပုံတစ်မျိုးတည်းထုဆောင်လို့စီးပွားတက်

နေတာလည်းတွေ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ပေးလိုက်လို့ သူစီးပွားတက်မယ်၊ အောင်မြင်မယ်ဆိုတာမြင်နေပြီဆိုရင်ပေး ရမှာပဲ။ အဖေ ခုနပဲဟိုကွေ့ လေးနားမှာ ပြောခဲ့တယ်လေ။ ငလျှောက်နေရင်ဆက် လျှောက်ရမယ်။ ဘာကိုမမတုန်လှုပ်ရဘူး လို့။ ခလုတ်တိုက်မှာတို့၊ လေဒင်၊ မိုး ဒင်တိုမိကြောက်ရဘူးလို့။ မလျှောက် ရင် ဘယ်ခရီးမှမရောက်တော့ဘူးလေ”
“သားဦးနှောက်ထဲမှာ မှတ်ထားပါ မယ်။ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးကလည်း ကြည့် တတ်အောင်သားကြိုးစားနေမယ်”
“အေးပေါ့ သားရဲ့။ ဒါမှလွဲချော် တာတို့၊ တိမ်းစောင်းတာတို့မဖြစ်တော့ ဘူးပေါ့။ ကိုယ်ဆီလာတဲ့မိတ်ဆွေတွေကို ဘယ်လိုအန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ စီးပွား တက်ဖို့၊ ကျန်းမာဖို့၊ အောင်မြင်ဖို့၊ စိတ် ချမ်းသာဖို့ တို့တွေအမြဲစဉ်းစားပေးနေရ မှာပဲ သား။ ဒီကောင်းကျိုးတွေကို တို့ ဆောင်ပေးရမှာပဲ။ သူများရင်ကိုအေး အောင် တို့လုပ်ပေးနေရမှာပဲ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”
“သားရွေးတော့ရုံနဲ့မပြီတစ်ပတ် ထပ်ပြေးဦးမလို့လား”
“ပြေးလိုက်ဦးမယ်အဖေ၊ တစ်ပတ် လောက်”
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနှင့် ပြေးသွား သော သားကိုကြည့်၍ “ပိတ်များဖြစ်နေမိ ၏။ သားကိုနို့သက်ခံမစိုစေချင်ပါ။ ကိုယ် တိုင်သိ ကိုယ်တိုင်မြင် ကိုယ်တိုင်တွေ့ အောင် ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားစေချင်ပါသည်။ အလွတ်ကျက်ပြီး အလွတ်လျှောက်အော် နေရုံ၊ အလွတ်ရနေရုံနှင့် မတင်းတိမ် စေချင်ပါ။”
ထို့ကြောင့် ပညာပေးသည့်အခါ စာအုပ်၊ ဘောလိပ်မကိုင်ရသော ဤလိုအချိန် လေးများကိုသာရွေး၍ ပညာပေးလေ့ရှိ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကုန်းပတ်လမ်းလေးပေါ် လျှောက် မိပြီဆိုသည်နှင့် ညာဘက်ကွေ့ တွေ့ချင်း ဖူးမြင်နေရသော ရွှေတိုက်စေတီတော်မြတ် ကြီးကို ခြေစုံရပ် လက်အုပ်ချီ၍ ဖူးမြော် ကန်တော့လိုက်ရင်း သားပြေးသွားသော ခြေးလမ်းလေးအတိုင်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လျှောက်နေလိုက် လေတော့သတည်း။
ဆရာဦးမောင်မောင်သား
(ရင်ကိုအေးမြင်အေးအေး)

ဆရာရွှေတစ်ယောက် ဆေးကုသ
ရေးလုပ်ငန်းဘက်တွင် တစ်စတစ်စ
နာမည်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ဘုရားသွေ
ကြီးလမ်းညွှန်မှာကြားထားခဲ့သည်အတိုင်း
စရုဏတရားဖြည့်ကျင့်မှုပိုင်း၌ လျော့ရဲ
အားနည်းလာပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်
အလုပ်အလွန်များသောကြောင့် ရုံးဝ
အဆက်ပြတ်၍ သွားပါသည်။

ပရိသတ်ကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်
လျှာပြီး ငွေကြေးအသပြာလည်း အဆ
မတန်ရ၍ လာခဲ့လေသည်။ ပြောရလျှင်
သူ့အတွက် အအောင်မြင်ဆုံးအချိန်ဖြစ်
လေသည်။

ဓာတ်လုံးကို ပြဒါးဖမ်း၍ ကျွေး
လာခဲ့တာကလည်း (၃) ဆ၊ (၃) လေးခန့်
ရောက်ခဲ့ပြီမို့ ဓာတ်လုံးအရောင်မှာလည်း
ရောင်လေးတွေထွက်လာပြီး အင်မတန်

ကိုမှ နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းနေပါတော့
သည်။

သည်အချိန်မှာ ဆရာရွှေ၏စိတ်
ထဲတွင် ဓာတ်လုံး၏ အစွမ်းသတ္တိကို
အလွန်စမ်းသပ်ကြည့်ချင်မိနေပါသည်။

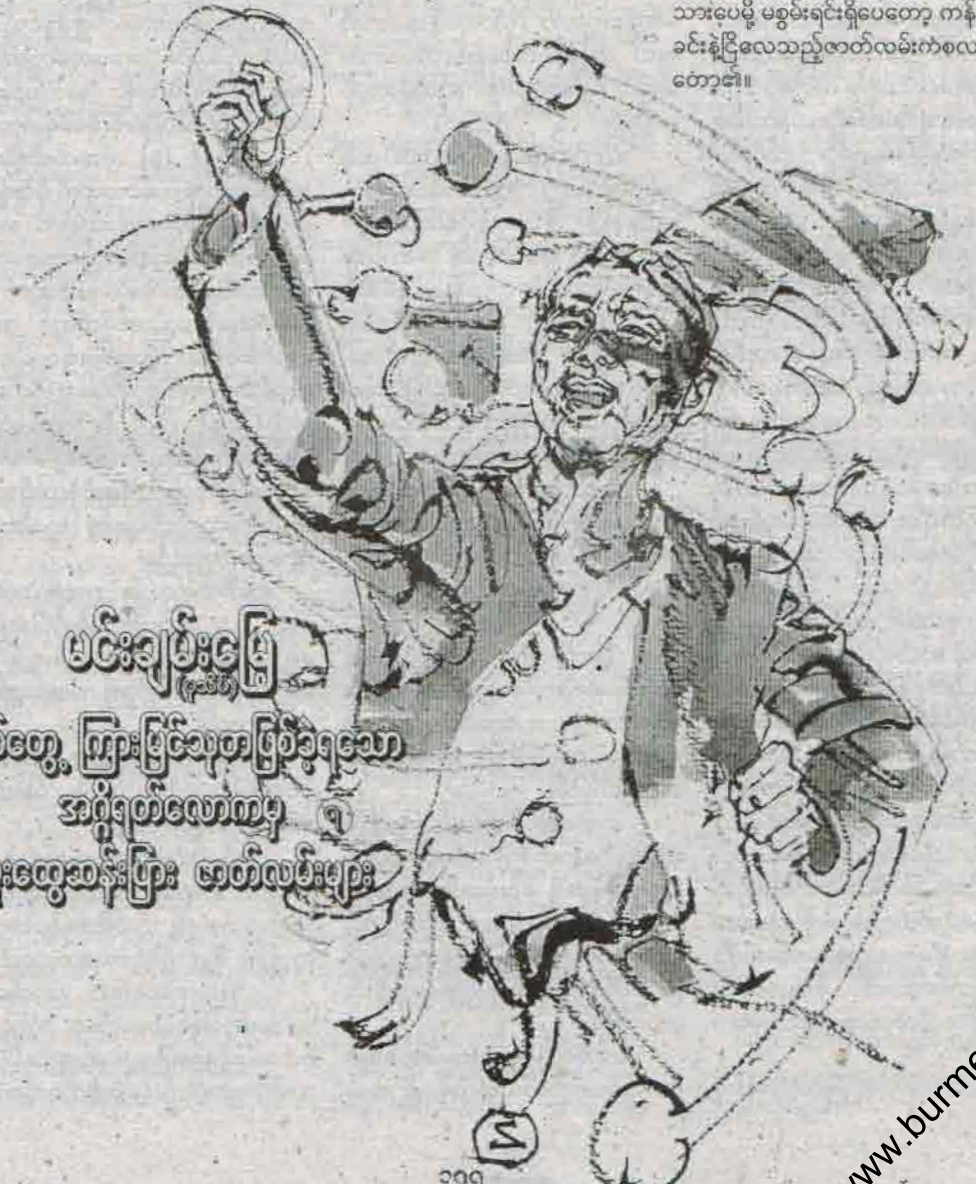
ဒါနှင့် ဓာတ်လုံးထိုးထားသည့်
လုံခြုံထဲသို့ သွပ်ငါးမူးသားကိုထည့်၍
လေဖိုလေးနှင့် မီးတစ်နေ့လောက် နှပ်၍
ထားပြီး လုံကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
မတော့ သွပ်ငါးမူးသားလုံးစုစည်းကျစ်
လျစ်၍နေပြီး ရွှေရောင်ကဲ့သို့ ဝင်းလဲ့နေ
သည်ကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌတွေ့လိုက်ရပါတော့
သည်။

ဓာတ်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း ဆေး
ဒန်းပြဒါးဓာတ်ကို အခြေတည်၍ တည်
ထားသောဓာတ်လုံးဖြစ်ပေသည်မို့ ဆေး
ဒန်းသတ္တိက သွပ်ကိုအလွန်နိုင်ပေသည်

ဖြစ်၍ သွပ်ကို တစ်လုံးတစ်မီးတည်းနှင့်
ဓာတ်သေကိတ်လုံးအဖြစ်သို့ ကူးသွား
နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

က - အကောင်းတွေပေါ် အထူး
ဆင့်၍ ဖြစ်လာသည့် ထိုသွပ်သေကိတ်
ဓာတ်လုံးလေးကို ဆရာရွှေတ အမြဲ
ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားလေသည်။

ပြောပါသော်ကော ဓာတ်တို့မည်
သည် သူ့သဘောသူဆောင်စေတတ်
သည်ဆိုတဲ့ သဘာဝနှင့်အညီ အပွင့်
သွပ်ဓာတ်ကလည်း သွပ်၏အစွမ်းသတ္တိ
သဘာဝကိုပြုလေသည်မို့ ဆခင်ကတည်း
ကပင် ပရိသတ်ဝိုင်းဝိုင်းလည်ရသည့်
အထဲ ယခု သွပ်ဓာတ်လုံး၏ အစွမ်း
ကြောင့် ထိုအထဲတွင် အမျိုးသမီးပျိုပျို
ရွယ်ရွယ်များက ထပ်၍ပြုလာကြလေတော့
ဆရာရွှေတစ်ယောက်လည်း လောကီ
သားပေမို့ မစွမ်းရင်းရိပေတော့ ကန်စွန်း
ခင်းနဲ့ငြိလေသည့်ဓာတ်လမ်းကလောပါ
တော့၏။

မင်းချမ်းမြေ့
ကိုယ်တွေ့ ကြားမြင်သုတဖြစ်ခဲ့ရသော
အပိုရတ်လောကမှ
ထူးထွေဆန်းပြား ဖတ်လမ်းများ

အစပိုင်းတွင် ဇနီးသည်က အိမ်ထောင်ရေးမထိခိုက်စေရန် သတိပေး သည်းခံ၍ နေသော်လည်း နောက်ပိုင်း တွင် အခြေနေကို ထိန်းမနိုင်တော့ဘဲ အခါ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့ သည်။

သို့သော် ဆရာရွှေကတော့ အချိန် နှင့်လိုမဲ့ကောင်းနေဆဲပင်။ အဟောင်း ဆင်းလျှင် အသစ်တက်စနစ်နှင့်ပေါ့။ ဘာကိုမှ အမှုမထားတော့ပေ။

သည်အချိန်မှာပဲ ဆရာရွှေနှင့် ဘရသေ့ကြီး ဒုတိယအကြိမ် အိပ်မက် ထဲတွင်တွေ့လိုက်ရပြီ -

“အေး - မင်းကတော့ စူဠလိပ် ရေထဲချလိုက်တဲ့ကိန်းဆိုင်လေပြီပေါ့ကွာ။ သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသကာပေါ့လေ”

ဟု ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်၍ သွား ပါသည်။

သည်တစ်ခါမှာတော့ ဆရာရွှေ တစ်ယောက် အလိုလိုအိပ်မက်ထဲမှာ ချုံးပွဲချပြီးငိုမိလေသည်။ ဟုတ်ပေသည်။ ငါ့အတ္တတရားကြီးမားခဲ့ပြီး မာန်တက်၍ အမှောင်ဖုံးလွှမ်းခဲ့မိလေပြီ။ သည်တစ်ခါ တော့ ဘရသေ့ကြီး ငါ့ကို လုံးဝကို ဥပေက္ခာပြု၍ သွားလေပြီဟု တွေးတွေးမိ ပြီး ဝမ်းနည်းလို့မဆုံးဖြစ်လေတော့သည်။

သို့သော် နောက်ကျမှရသော နှောင်းနှောင်းတပြစ်ရလေပြီ။ အကြောင်း တော်က ခေါင်းပေါ်မှာချာချာလည်၍ နေလေပြီဟု ဆိုရမည့် နောက်မှပေါက် တဲ့ရွှေကြာပင်လေးက သန္ဓေတော်နှုတ်ငံ ပိုက်၍ ရွှေဗိုက်ကလေးနှင့်ဆိုတော့ကား ဖျာလိပ်ထဲဝင်မိနေသည့် သတ္တဝါလိုပဲ။ နောက်ဆုတ်၍မရ ရှေ့သို့သာမလှမ်းချင် လည်း လှမ်းရပေတော့သည်။

ဒါဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ တာဝန်ကျေအောင် စမ်းဆောင်နေရင်း နှင့် ကျန်တဲ့ ဓာတ်လုံးပိုင်းဆိုင်ရာအဆင့် တက်ရမည့်ကိစ္စရပ်များကို ပုံမှန်ချီတက် ၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လိုသွားမဟဲ့ဟု ကြွေးကြော်ပြီး ဓာတ်လုံးကို ပြဒါးဖမ်း၍ ကျွေးလာခဲ့တာ ယခုနောက်ဆုံးအဆင့် ဓာတ်လုံးတစ်လေးကျွေးပြီးလျှင်တော့ အန္တိမအဆင့်သို့ရောက်လေပြီဖြစ်ပေသည် မို့ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်လှမ်းကိုင်နိုင်ပြီဆို သည့် အတွေးစိတ်ကူးလေးကို အားဆေး အဖြစ် အသုံးချအတွေးကလေးတွေ့ပြီး ဆရာရွှေတစ်ယောက် စိတ်ဘဝင်ထဲ မယ် ပျော်သလိုလိုလေးဖြစ်၍ လာခဲ့လေ သည်။

မဝင်တာကြာခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ဖိုခန်းကို

လည်း သေချာသန့်စင်ရှင်းလင်းစေ၍ ဓာတ်လုပ်ငန်းခွင်ကို စတင်ပေတော့ သည်။

ဖြစ်ပျက်သမျှသော အရာအားလုံး ကို စိတ်ထဲတွင် ခါးချလိုက်ပြီး ပြန်လည် မာန်တင်း၍ ခြေလှမ်းသစ်စတင်လိုက်၍ လားမသိပါ။ ပထမဦးဆုံး ဖိုခန်းသို့ဝင်၍ ဓာတ်လုံးထိုးရတာ အတော်ပီတိဖြစ်၍ နေပါသည်။

သို့သော် လာနေကျဥဉ်ပရိသတ် ကတော့ ကျွဲပါးသွားတာကိုတော့ သိသာ ၍လာခဲ့လေသည်။

ဆရာရွှေ၏စိတ်ထဲမှာတော့ -

‘အေး - ပရိသတ်နည်းလာတော့ ပိုလို့တောင်ကောင်းသေး။ ငါ့အေးအေး ဆေးဆေးဓာတ်လုံးထိုးရတာပဲ’ ဟု တွေးမိလေသည်။

သည်လိုနှင့် ဓာတ်လုံးကို ပြဒါး ဖမ်း၍ကျွေးတာ (၇) လုံးခန့်အရောက် တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်လာပါသည်။ ခါတိုင်း ပြဒါးကျွေးလျှင် လုံထဲမှဘာသံ မှမမြည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ယခု အကြိမ်မှာတော့ လုံထဲမှ တဝီဝီနှင့်အသံ မြည်နေပြီး ဖိုဆွဲတာကိုရပ်လိုက်လျှင် မြည်သံရပ်၍ သွားပါသည်။ အတော်ထူး ဆန်းနေပေသည်။ ဘာမှန်းတော့မသိ။

သည်လိုနှင့် နောက်ထပ်တစ်ခါ ပြဒါးကျွေး၍ ဓာတ်လုံးကိုထိုးတဲ့အခါ တွင်လည်း ယခင်ကလို အသံမြည်နေပါ သည်။ ဆရာရွှေနည်းနည်းစဉ်းစားရ ကျပ်၍ နေပါတော့သည်။

ဓာတ်လုံးစတည်စဉ်ကတည်းက ဤသို့တစ်ခါဖူးမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ။ ယခုခါမှ တာတွေဖြစ်မှန်းမသိတော့ပါ။ ကောင်း မှာလား၊ ဆိုးမှာလား ဘာမှဝေခွဲ၍မရ လေပြီ။

သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးအချိန် လေး ဓာတ်လုံးလေးစဉ်တက်လမ်းပြီးဆုံး ခါနီးလေးကျမှ ဘာဗွေဖောက်လာသည် မသိပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်၍တော့ တက်ရပေမည်။

ဆရာရွှေတစ်ယောက် ဤသို့ဖြစ် ခဲ့ပြီးသည်နောက် (၂) ပတ်ခန့်အချိန်ယူ ပြီး အဖြေရှာ၍ စဉ်းစားပါသော်လည်း အဖြေကိုရှာ၍မတွေ့သောကြောင့် က- ဖြစ်ချင်တာတွေသာဖြစ်ပေတော့ကွာဆို ပြီး ဓာတ်လုံးကိုဆက်၍ ပြဒါးကျွေး၍ ထိုး လေသည်။

ဓာတ်စထိုးလို့ ပထမမီးတစ်ဖျပ် အကုန်လောက်မှာပဲ လုံထဲမှစ၍ အသံ

တဝီဝီမြည်၍ လာပါတော့သည်။ ကြားခါ စတော့ ဆက်မထိုးဘဲရပ်ထားရလျှင် ကောင်းလေမလားဟုတွေးမိသော်လည်း မထူးပါဘူးလေ။ ဒီတစ်လိုက်တော့ အကြောင်းသိရအောင်ထိုးကြည့်လိုက် ဦးမည်ဟု စဉ်းစား၍ ဆက်ထိုးလေသည်။

ဒါပေမယ့် အသံသာမြည်နေပြီး ဓာတ်လုံးက ဘာမှချို့ယွင်းချက်မရှိဘဲ အကောင်းပကတိပဲဆိုတော့ သူစိုးရိမ် စိတ်လေးနည်းနည်းလေးလျော့ပါသွားပါ သည်။

ပြဒါးကျွေးရမှာကလည်း လမ်းဆုံး ရောက်ဖို့ အလေးချိန် တစ်မတ် (၄) ပဲ လောက်ပဲသာကျန်တော့သည်မို့ နောက် ထပ် (၇) လုံးခန့်ထိုးလိုက်လျှင် ခန်းဆုံး တော့မည် ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဆရာရွှေ စိတ်အား၊ လူအားထည့်၍ ဓာတ်လုံးကို အားကြီးမာန်တက်ဆက်၍ ဖိုခွင်သို့ဝင် လေတော့သည်။ ပထမအတွေ့အကြုံ အရ သူလက်ရလာပြီး အသံမြည်နေ သော်လည်း သိပ်ပြီးမစိုးရိမ်မိတော့ပါ။

ဒီလိုနှင့် (၃) လုံးဆက်ထိုးပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ ယခင်ကထက် ပိုထူးခြား ၍လာပြန်ပါ၏။ ပထမတန်းက အသံ မြည်သံသာပေးသော်လည်း အခုတော့ ဓာတ်လုံးမီးခွင်တက်ထိုးနေစဉ်မှာပင် လုံ နှုတ်ခမ်းပတ်လည်တစ်ဝိုက်တွင် အဝါ ရောင်မီးပန်းလေးများစုစုလှည့်ပတ် နေသည်ကို အံ့ဩစွာကိုပဲတွေ့လိုက်ရပါ သည်။ ဒါနှင့် လိုက် မီးထိုးတာရပ်ပြီး အအေးခံပြီးခွဲကြည့်လိုက်တော့ ဓာတ်မှာ နဂိုအတိုင်းထက် ရောင်စုံယှက်သန်း အုံမခန်းတွေ့လိုက်ရတော့ သူဝမ်းသာ သွားပါတော့သည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ‘ဘာရမလဲ အဲဒါ ငါကွ’ ဟု ကြွေးကြော်လိုက်ပါသည်။ ရှေ့လက်တစ်ကမ်းတွင် သာတွေ့ကြုံရ တော့မည့်အောင်မြင်မှုကို တရားရနေမြင် နေမိပါသည်။

(ဇမ္ဗူမှာ တစ်လူတစ်မင်း စေတစ်လုံး ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပေတော့မည်ပေါ့။ ပန်းတိုင် အရောက်ခရီးပေါက်ပြီ။)

နောက်ဆုံးပိတ်ထိုးရမည့် (၃) လုံး အတွက် ဆရာရွှေ ဥပုသ်စောင့်သက် သတ်လွတ်စား၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံး သုဒ္ဓါပြု၍ ဖိုခွင်သို့ဝင်လေတော့သည်။

ကျိန်းသေပေါက်ကို ဓာတ်လုံး လမ်းအောင်မြင်စေရမည်ဟု ယုံကြည် စိတ်အပြည့်နှင့်ပေါ့လေ။ မှန်းချက်ပိုမို ထွက်တော့ ကိုက်၊ မကိုက်၊ မသိပေ။

ဝန်းမော်ညိုသူ ခန္ဓာအတွင်းကျောက်တည်လာရင် ဒီဆေးကိုစားပါ

မနေ့က ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတစ်ဦး အိမ်ကိုလာပြီး ကျောက်ကွဲဆေးရွက်လာ တောင်းပါတယ်။ အဲဒီဆေးပင်က မြစ်ကြီးနား ဝန်းသိုကျောင်းတိုက် ဆရာ တော်ဘုရားကြီးစိုက်ထားတဲ့ကျောက်ကွဲ ဆေးကို တောင်းယူပြီး ကျွန်တော်အိမ်မှာ စိုက်ထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျောက်တည် ရောဂါသည်များ အတောင်းများလွန်းလို့ အရွက်မရှိတဲ့အပင်ကတုံးများဖြစ်နေကြ ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဆေးရွက်လာတောင်း တဲ့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေဟာ ဆေးရွက် မရဘဲ ပြန်သွားရပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွားတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ မိတ်ဆွေရဲ့အဖေဟာ ဆီးကျောက်တည်နေလို့ ဆီးမသွားနိုင် အောင်အခံရခက်နေတဲ့အကြောင်းပြော သွားလို့ပါ။

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး စာအုပ်စားပွဲမှာရှိနေတဲ့ ဆေးဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကို လှန်လှော့ပြီး ကျောက်တည် ပျောက်ဆေးမှတ်တမ်းလေးကို ရှာမိပါ တယ်။

ဟော - တွေ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ကိုနေဝင်းမဆုံးမိကပေး သွားတဲ့ဆေးနည်းလေးပါ။ ကိုနေဝင်း

ဟာ ကျွန်တော်တို့ဖုန်းမော်မြို့မှာ အလွန် ချမ်းသာတဲ့မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သူပါ။ တက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့များရယူပြီး ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲနေသူဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တော့ နေရတာပျင်းတယ်ဆိုပြီး ကုန်သွယ်ရေးမှာ အထက်တန်းစာရေး ဝင်လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီအလုပ်လုပ်နေရင်း တ ဆီးအိမ်မှာ ကျောက်တည်နေလို့ ဆေးရုံတက်ပြီးခွဲစိတ်တာ တောကြက်ဥ လုံးခန့်ကျောက်တုံးရရှိတယ်လို့ပြောပါ တယ်။ နောက်(၆)လကြာမှခွဲပေးမယ်လို့ ဆရာဝန်များက ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် အနာကျက်တော့ ဆေးရုံကဆင်းပြီး အနားယူနေတဲ့အချိန်မှာ တောင်ပေါ်မှာ နေတဲ့ ကချင်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ် ကိုအလည်လာသတဲ့ ကိုနေဝင်းအကြောင်း ကို ဆီသွားတဲ့ ကချင်မိတ်ဆွေကြီးက -

“ကျောက်တစ်ကြိမ်ခွဲစိတ်ရမယ့် ဆီး ကျောက်တို့ခွဲမထုတ်နဲ့တော့။ ကျွန်တော် ပေးတဲ့ဆေးကို (၁၀) ရက် စားကြည့်ပါ။ အဲဒီဆေးကတော့ ဝက်သားနဲ့ ဗေဒါရွက် ကိုချက်စားပါ။ ချက်ရိုးချက်စဉ်အတိုင်း ငရုတ်သီးမှုန့်၊ ချင်း၊ ခရမ်းချဉ်စတဲ့အရံ များလည်းပါလို့ရပါတယ်။ ခင်ဗျားမယ့်

ရင် ဝက်သားနဲ့ဗေဒါချက်တဲ့ဟင်းထဲကို ကျောက်ခဲသေးသေးလေးထည့်လိုက်ပါ။ အဲဒီကျောက်ခဲဟာ တဖြည်းဖြည်းအရည် ပျော်သွားပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားနွားကိုယ် ထဲမှာ ဘယ်နေရာမှာပဲရှိရှိ ကျောက်များ ဟာ ဒီဗေဒါဝက်သားဟင်းကြောင့် အား လုံး အရည်ပျော်ပြီး ဆီးဖြစ်သွားပါလိမ့် မယ်။ မယ့်ရင်စားကြည့်ပါတဲ့။

ကိုနေဝင်းဟာ မယ့်တယ့်နဲ့ အဲဒီ ဗေဒါနဲ့ဝက်သားကို ချက်စားကြည့်ပါ တယ်။ သူပြောသွားတဲ့အတိုင်း (၁၀)ရက် ကြာတော့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ခွဲထုတ်ရမယ့် ဆီးကျောက် ဟာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲမသိတော့ ဘူး။ ဆရာဝန်တွေက အံ့ဩပြီးမေးတော့ ဝက်သားနဲ့ ဗေဒါရောချက်စားကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်တဲ့။

အဲဒီမှတ်တမ်းလေးကို တွေ့တွေ့ ချင်း ကျောက်ကွဲဆေးရွက်လာတောင်း တဲ့မိတ်ဆွေဆီအမြန်သွားပြီး ဗေဒါနဲ့ ဝက်သားချက်စားပါလို့ ဆေးနည်းကို ပြောခဲ့ရပါတယ်။ ဝက်သားရဲ့ဓာတ်ဟာ ဘယ်လိုသတ္တိရှိမှန်းကျွန်တော်မသိပါဘူး။ ဗေဒါရဲ့သတ္တိဟာလည်း ဘယ်လိုရှိမှန်း ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ အမှန်တကယ် ကျောက်တည်ရောဂါပျောက်ကင်းသွားတဲ့ ကိုနေဝင်းပြောထားတဲ့မှတ်တမ်းလေးကို တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဝန်းမော်ညိုသူ

ဖိခွင်စထိုးလိုက်လျှင်ပင် မနေ့က တွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့ မီးပန်းအစုအဝေးလေး ဟာ ယနေ့မှာတော့ မီးလုံးအသွင်နှင့် တွေ့လိုက်ရပြီး လင်းထိန်တောက်ပနေပြီး လုံတစ်လုံးလုံးကို လှည့်ပတ်နေပေတော့ သည်။ ဒါကို သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဓာတ်လုံး အောင်မြင်ခါနီးလာပြီမို့ အကျမြူကလာပ် အမတေဓာတ်များစုဝေး၍ ကွန်မြူနေ ခြင်ဟု တွေးထင်နေပြီး ပျော်ရွှင်ပီတိဖြစ် ၍နေပေသည်။

ဒါနှင့် နောက်တစ်နေ့မှာ ဒုတိယ တစ်လုံးဖိခွင်ဝင်၍ မီးထိုးလိုက်ပြီဆိုလျှင်ပဲ မီးတစ်အုပ်ကို မကျသေးခင်မှာပင် လုံထဲ မှာနေပြီး တဝီဝီအသံကျယ်လောင်စွာ မြည်သံပေးလာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ လုံ၏ပတ်လည်တစ်ဝိုက်တွင် မနေ့ကလို မီးလုံးမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဓာတ်လုံးလိုက် အတိုင်းသားကြီးကိုလှည့်ပတ်၍နေသည် ကို ဆရာရွှေ မျက်မြင်တွေ့လိုက်ရပြီဆို

တော့ သူအတော်ကြီးတုန်လှုပ်သွားပါ တော့သည်။ ဒါဟာ ဓာတ်လုံးအာကာသ ဓာတ်လွန်ကဲသွား၍ (သို့) လူနှင့် ဓာတ် အဆင့်မညီမျှ စရုဏပြည့်ကျင့်မှုအား နည်းပါးခြင်းကြောင့် ဓာတ်လုံးထွက်ပျံ သွားခြင်းမျိုးဆိုတာထက် သူသိလိုက်လေ ပြီ။ (သို့သော် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ ပေ။)

ထိုတစ်ခဏကလေးအတွင်းမှာပင် ဓာတ်လုံးဟာ တဝီဝီမြည်နေပြီး လုံအပေါ် ဘက်သို့ပျံဝဲ၍တက်လာကာ နောက်ဆုံး မှာတော့ နိုင်ဖယ်သေနတ်ပစ်ဖောက်လိုက် သည့်အသံမျိုး ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟိန်း ၍ ဖိုခန်းတစ်ခုလုံး မီးခိုးလုံးကြီးဖုံးသွား ကာ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်သွားပါသည်။

ထိုအခါ ဆရာရွှေတစ်ယောက်မှာ လည်း ပါးစပ်ဟလျက် ဘာစကားသံမှ မထွက်နိုင်ဘဲ မှင်တက်မိ၍ ကြက်သေ သေနေပါတော့သည်။ ဖိုရိုခန်းထဲမှ

ပေါက်ကွဲသံများကြား၍ အိမ်သားတွေ လာကြည့်သည့်အချိန်မှာ ကြောင်တောင် တောင်နှင့် စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်ဖြစ်နေ သော ဆရာရွှေကို မနည်းနာနှုတ်၍ ခေါ်ကြည့်ကော့မှ ဟင်းဆိုပြီး သက်ပြင်း ရှည်ကြီးချလိုက်ပြီး ဘာစကားမှမဆိုနိုင် ဘဲ မျက်ရည်တွင်တွင်စီးကျနေပေတော့ သည်။

ဤလိုနှင့် ဆရာရွှေတစ်ယောက် တစ်လကျော်လောက်ကိုပင် စကားမပြော မဆိုနှင့် ကြောင်တက်တက် အသိစိတ် ကင်းမဲ့နေသလိုကိုဖြစ်၍နေပါသည်။

မင်းချမ်းအမြွ (ပုသိမ်)

(ရှေ့လတွင် ဆရာရွှေ၏ဘဝရပ်တည် ကြီး၏ဓာတ်လုံးလမ်းစဉ်ကို အရေးစိတ် တင်ပြပေးပါမည်။)

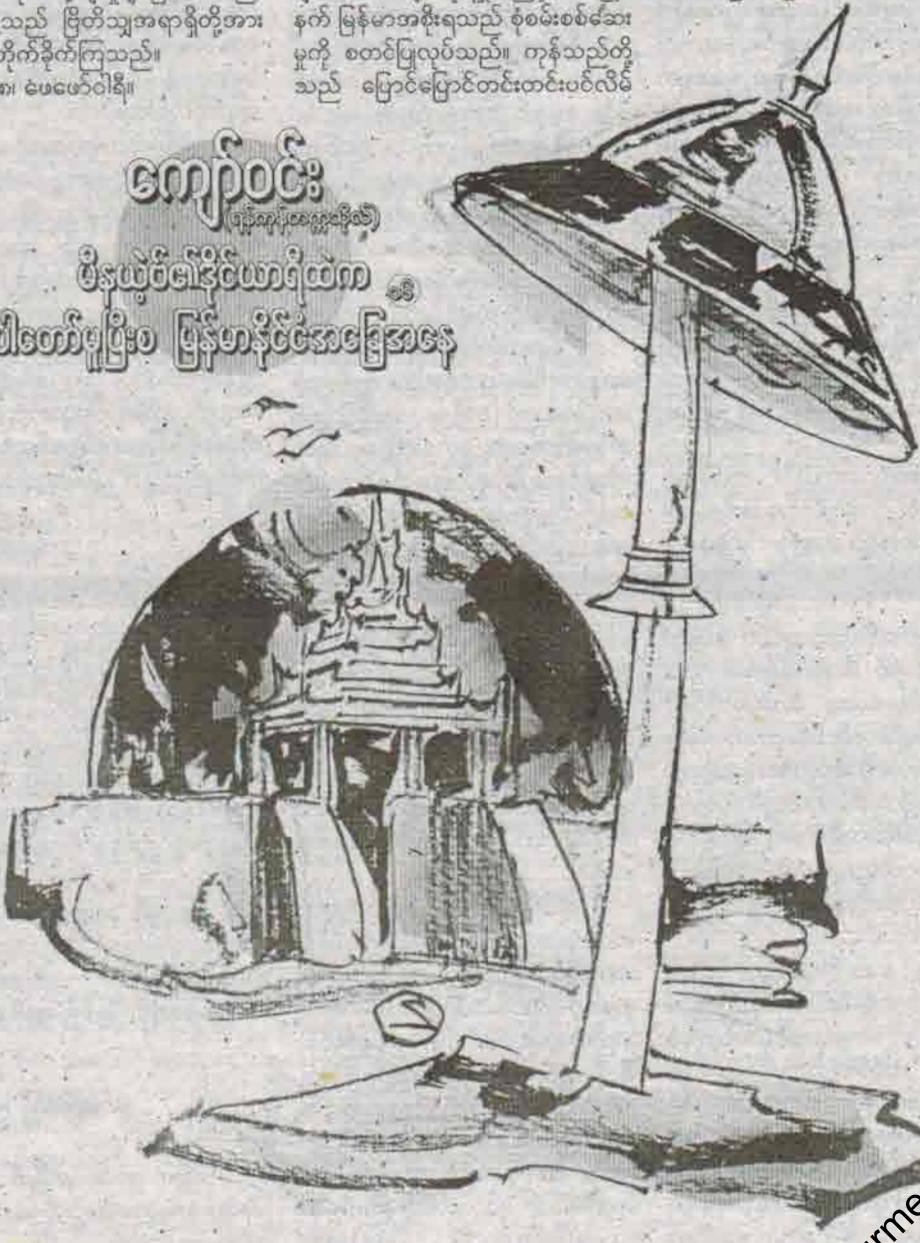
၂၆။ ဖေဖော်ဝါရီ။
 ကဲပွဲအပြီး ညစာစားပွဲတွင် အရက်
 သောက်ကြသည်။ အရာရှိတစ်ဦးက
 ဗြိတိသျှတို့အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြ
 သည်။ နှစ်သစ်ကူးလက်ဆောင်အဖြစ်
 အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို ဘုရင့်အားဆက်သ
 လိုက်ကြောင်း၊ လူအမြောက်အမြားကို
 အနိုင်စက်ခံဘဝမှ ကယ်တင်လိုက်ကြောင်း
 ပြောဆိုရာ ပရိသတ်က ဩဘာပေးကြ
 သည်။ ပြည်သူတို့ကလည်း အောင်နိုင်
 သူတို့ကို ငြိမ်သက်စွာဖြင့်လက်ခံလိုက်ကြ
 သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း လက်နက်
 ချလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နေရာအနှံ့တွင်
 လက်နက်ကိုင်ဆွဲကျင့်မှုများဖြစ်လာသည်။
 ဓားပြတို့သည် ဗြိတိသျှအရာရှိတို့အား
 ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

၂၇။ ဖေဖော်ဝါရီ။

Africa သင်္ဘောပေါ်သို့ရောက်ရှိ
 သည်။ (၁၀) နာရီခန့်တွင်ရောက်ရှိပြီး
 သီးသန့်အခန်းတွင် နေရာယူသည်။
 ထို့နောက်တွင် အပြင်သို့ ကားဖြင့်သွား
 သည်။ ဟိုတယ်သို့ပြန်လာသည်။ မထင်
 မှက်ဘဲ ဂိုလ်ဘတ်အား မြန်မာနိုင်ငံတွင်
 လူကြိုက်များသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။
 သူသည် ဗြိတိသျှတို့ မြန်မာနိုင်ငံအား
 သိမ်းပိုက်ခြင်းကို ဆန့်ကျင်သည်။ ထို
 အချက်ကြောင့် သူ့ကိုလေးစားကြခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ဘုံဘေးဘေးမှားသစ်ကမ္မဇာတိ
 သည် ပြဿနာပေါ်ပေါက်စေသည်။
 ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တို့ထံမှ သတင်းအ
 ချက်အလက်များကိုရရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်
 နက် မြန်မာအစိုးရသည် စုံစမ်းစစ်ဆေး
 မှုကို စတင်ပြုလုပ်သည်။ ကုန်သည်တို့
 သည် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင်လိမ်

လည်ခဲ့ကြသည်။
 မောင်ဖိုးမင်သည် ဗြိတိသျှအစိုးရ
 က သာသနာပိုင်ခန့်ထားခြင်းကိုဆန့်ကျင်
 သည်။ သူသည် ဘုရင်ခံထံသို့ တင်လွှာ
 ပေးပို့ရာတွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ အင်ဒ
 ရေနို (Andrino) က မြန်မာမင်းအား
 မြန်မာနိုင်ငံအား ကယ်တင်နိုင်ရေးသည်
 လက်နက်ကြီးများပိုင်ဆိုင်မှုအပေါ် မူတည်
 ကြောင်း အကြံပေးသည်။ သူ၏ကြိုးပမ်း
 မှုကြောင့် လက်နက်ကြီးများကို ဝယ်ယူ
 ရန် အမှာစာများပေးပို့သည်။ လက်နက်
 များ ရရှိလာသောအခါ နန်းတော်ရှေ့
 တွင်ထားရှိသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ကြိမ်မှ
 ပစ်ခတ်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

ကျော်ဝင်း
 (ရှည်ကျမ်းရေးဆရာမ)
မိန့်ယုစိဇ်ဒိုင်ယာရီထဲက
ပါတော်မူပြီး မြန်မာနိုင်ငံအခြေအနေ

အစိုးရ
ကျွန်ုပ်
လွှာ
အင်ဒ
အား
သည်
အည်
ပမ်း
ယူ
နက်
ရေ
မု

ဟိုတယ်တွင် ညစာစားပြီးနောက် သင်္ဘောရှိရာသို့ သွားရောက်သည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်တော်ရယူထားသော အခန်းကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ယူလိုက်သည်ကို အံ့ဩစွာဖြင့် တွေ့ရှိလိုက်သည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် သင်္ဘောကပ္ပတိန်တို့ အကြီးအကျယ်စကားများကြသည်။ ကပ္ပတိန်က ကျွန်ုပ်အား သီးသန့်အခန်းမပေးနိုင်ဟု ပြောဆို၏။ စကားအချေအတင်ပြောဆိုရင်း မစွတာမက်ကင်ဇီအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။ မစွတာမက်ကင်ဇီဆိုသူမှာ ဗြိတိသျှလူမျိုး အရေးပါသော ပဋိညာဉ်အရာထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်က သင်္ဘောကပ္ပတိန်အား မစွတာမက်ကင်ဇီကော သီးသန့်အခန်းရပါသလားဟု မေးမြန်းရာ သင်္ဘောကပ္ပတိန်က ရရှိကြောင်းပြန်လည်ဖြေကြားသည်။ မက်ကင်ဇီအနေဖြင့် သီးသန့်အခန်းပေးဖို့ လျှောက်ထားကြောင်း သိဖြစ်၍ ကပ္ပတိန်အကျိုးအတွက် လုပ်ဆောင်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကပ္ပတိန်က ပြောကြားသည်။ ဆက်လက်ပြီး သူက မက်ကင်ဇီသည် အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ကပ္ပတိန်အကျိုးအတွက်လုပ်ဆောင်ပေးရကြောင်းကိုလည်း ချေပပြောဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်က မိမိကိုလည်း လုပ်ဆောင်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခရီးသွားစာအုပ်ရေးနေသည့်ဖြစ်သောကြောင့် အထူးအခွင့်အရေးပေးသင့်ကြောင်း ပြန်လည်ပြောဆိုခဲ့သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် သင်္ဘောကပ္ပတိန်သည် မုသားပြောဆိုနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် သီးသန့်အခန်းပေးထားပြီ ဖြစ်သည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် မစွတာဘားနစ်ထံသို့ သွားရောက်သည်။ ဘားနစ်သည် ကျွန်ုပ်ပြောသမျှစကားလုံးတိုင်းကို လိုက်လံမှတ်သားနေသည်။ ကျွန်ုပ်က မန္တလေးသို့ သွားရောက်ခဲ့သည့် ခရီးစဉ်အပေါ် ကျွန်ုပ်၏အမြင်ကို ပြောပြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ပါဠိဘာသာဖြင့်ပြောကြားခဲ့သည့်ရဟန်းသုံးပါးအမည်ကိုပြောသည်။ ရိုးသားစွာပြောကြားရလျှင် ပါဠိလိုကျွမ်းကျင်သူရဟန်းတစ်ပါးမှမတွေ့ရီရဟု ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ ဘားနစ်သည် ဆန်းကြယ်သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ နာမည်ကျော်ကြားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်တို့သည် အထက်မြန်မာနိုင်ငံသို့ပါ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာကြပြီးဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှတို့သာ မြန်မာနိုင်ငံကိုခေမိပိုက်ပါက ပြင်သစ်တို့သိမ်းပိုက်

သွားမည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံမှ ကုန်တော် (Royal Monopolis) များကိုလုပ်ခွင့်ရရန် ကြိုးပမ်းလာသည်။ မီးရထားလမ်းများကိုလည်း ဖောက်လုပ်တော့မည် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပြင်သစ်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှင်သခင်များဖြစ်လာမည်မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်သည်။

၂၈။ ဖေဖော်ဝါရီ။

ယမန်နေက မက်ကင်ဇီသည် ကျွန်ုပ်အား မန္တလေးနန်းတော်အလှအယက်ခံရကြောင်းပြောကြားသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ဘုရင်ခံမရောက်လာမီကပင် သာသနာပိုင်အကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကိုယ်စားလှယ်များက မဟာဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးထံသို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စေလွှတ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် သာသနာပိုင်အား ဗြိတိသျှအစိုးရကိုယ်တိုင် ခန့်အပ်စေလိုကြသည်။ ၎င်းတို့က အစိုးရအဖွဲ့ပြောင်းလဲတိုင်း သာသနာပိုင်အသစ်ကို ခန့်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာဆိုကြသည်။ ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တို့က မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အား မြန်မာနိုင်ငံတွင် သာသနာပိုင်တစ်ဦးခန့်ထားပေးရန် တရုတ်ဧကရာဇ်ထံတောင်းဆိုသင့်သည်ဟု အကြံပေးသည်။ မြန်မာတို့က သဘောမတူပေ။ သာသနာပိုင်ခန့်အပ်ရေးကိစ္စကို ထောက်ရှု၍ ဗြိတိသျှတို့သည် မြန်မာတို့၏ သဘောထားကို အလေးအနက်မထားရှိကြောင်းပြသလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်လည်း ဗြိတိသျှတို့သည် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတို့၏ သဘောထားကို အလေးအနက်မထားရှိခဲ့ပေ။

မိနယွမ် စီးနင်းလိုက်ပါလာသော သင်္ဘောသည် မတ်လ ၂ ရက်နေ့တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကာလကတ္တားသို့ရောက်ရှိလာသည်။ အိန္ဒိယသို့ ရောက်ရှိပြီး

နောက်ပိုင်းတွင် မိနယွမ်၏ဒိုင်ယာရီတွင် မြန်မာနိုင်ငံခရီးစဉ်အကြောင်း မပါရှိတော့ပေ။

ရုရှားလူမျိုး မိနယွမ်သည် မြန်မာသမိုင်း၏ အလှည့်အပြောင်းတွင် အရေးပါသောအချိန်၌ မြန်မာနိုင်ငံသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏တတိယမြောက်ခရီးစဉ်ရလဒ်အဖြစ် မြန်မာနိုင်ငံမှ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ (Englishman in Burma) ဆောင်းပါးကို ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ဆောင်းပါးတွင် မိနယွမ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏သမိုင်းအကျဉ်းချုပ်နှင့် ဥရောပတိုင်းသားတို့ဝင်ရောက်လာပုံကို ဖော်ပြထားသည်။ ထို့အပြင် မြန်မာနိုင်ငံတောင်ပိုင်းအသိမ်းခံရပုံ၊ မြန်မာနိုင်ငံတွင် နေထိုင်သူများအကြောင်း၊ စိုက်ပျိုးရေးပြဿနာ၊ နိုင်ငံ၏အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပြည်သူတို့၏ ပညာရေးအကြောင်းတို့လည်း ပါဝင်သည်။

စာရေးသူ မိနယွမ်သည် အထက်မြန်မာနိုင်ငံ၏ နေပြည်တော်ဖြစ်သော မန္တလေးအား ဗြိတိသျှတပ်များသိမ်းပိုက်ပြီးနောက်ပိုင်း ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ၏ အချုပ်အခြာအာဏာသည် ခုခံမှုမရှိဘဲ ဗြိတိသျှတို့လက်တွင်းသို့ကျရောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဗြိတိသျှတို့အနေဖြင့် အထက်မြန်မာနိုင်ငံအား အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ငြိမ်းချမ်းမှုမရှိခဲ့ပုံ၊ မြန်မာမျိုးချစ်တို့တော်လှန်ခဲ့ပုံတို့ကို ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံအား ဗြိတိသျှတို့သိမ်းပိုက်ခဲ့ပုံ၊ မြို့တွင်းနေထိုင်သူများနှင့် နန်းတော်မှပစ္စည်းများ လုယက်ခံရပုံ သီပေါမင်းအပေါ် ပြည်သူတို့၏ သဘောထား၊ ဗြိတိသျှလက်အောက်ခံ မန္တလေးနေပြည်တော်၏ သာသနာရေးအခြေအနေ၊ ပါဠိစာပေ၊ သံဃာတော်များ၏အခြေအနေ စသည်တို့ကို စုံလင်စွာဖော်နိုင်ခဲ့သဖြင့် မိနယွမ်၏မြန်မာနိုင်ငံခရီးစဉ်အကြောင်းဒိုင်ယာရီသည် သမိုင်းရေးလော့သုများအတွက် တန်ဖိုးရှိလှသော အထောက်အထားဖြစ်ကြောင်းတင်ပြရင်း ဤအခန်းဆက်ဆောင်းပါးကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။

ကျော်ဝင်း (နေ့ကုန်တက္ကသိုလ်)

ကျမ်းကိုး -

1.P.Minayeff, Travels and Diaries of India and Burma, Calcutta.

www.burmeseclassic.com

လွန်ခဲ့သော အနှစ် (၅၀) ကျော် လောက်က မှော်ဘီမြို့နယ်ထဲတွင်ရှိသော မြို့ချောင်ရွာလေးတွင် အမျိုးသမီးလေး နှစ်ယောက်၏ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက် ကို စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေ ဦးမောင်ကိုမှ ပြောပြသဖြင့် လောကီနယ်လွန်ပညာရပ် တွေရှိနေပါလားဟုသိလာရသည်။

တစ်နေ့ စာရေးသူသည် အိမ်တွင် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးနေရင်း အလိန်လည် ကျေးရွာမှ ဦးလေးလည်း တော်စပ်ပြီး သူငယ်ချင်းလိုခင်ရသော ဦးမောင်ကို ရောက်လာသဖြင့် ကော်ဖီ၊ မုန့်များ ရေးနွေးကြမ်းနှင့် ညှော်ခံ လိုက်သည်။ ညအိပ်မှာဖြစ် သဖြင့် ညနေစာပါ တစ်ခါ တည်းကျွေးမည်ဖြစ်သည်။

တစ်စုအဖြစ်အပျက်က တော်တော်လေး ထူးဆန်းပြီး ကြောက်စရာလည်းကောင်း တယ်ဗျ။ ကိုဆောင်းဦးလည်း ရေးဖို့ ဇာတ်လမ်းရတာပေါ့ဗျာ”

“အင်း-စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ကောင်း ပါတယ်။ စာရေးဖို့လည်းရတာပေါ့ဗျာ”

မြို့ချောင်းရွာလေးတွင် ဦးမြဝင်း- ဒေါ်လှလှရီတို့သည် လူချမ်းသာစာရင်း ဝင်များဖြစ်ကြသည်။လယ်ဧက(၂၅)ဧက ပိုင်ပြီး ရွာစွန်တွင် ဆန်ကြိတ်စက်လေး တစ်လုံး၊ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ နှစ်ထပ်အိမ်ကလေး နှင့် တင့်တောင့်

ရွာဖွေပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြီးမ မဝင်းမြက စီးပွားရေး လုပ်ပြန်သည်။ ရုပ်ချောချော မွှေးမွှေး ကြိုင်ကြိုင်နှင့်သဘောကောင်းသလောက် အပြောကတော့ဆိုးသည်။ သို့သော် အားနည်းသူကို သနားတတ်ပေမယ့် မဟုတ်တာလုပ်လာလိုကတော့ မည်သူ ဆို ပြောလွတ်ဆိုလွတ်ပြီး သိပ်စိတ်ဆိုး လာလျှင် လက်ပါတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သားနှစ်ယောက်ကတော့ အကြီးကောင် လယ်လုပ်ပြီး အငယ်ကောင်က စပါး အဝယ်တော်လုပ်ပြီး ဆန်စက်တွင်ဝိုင်း လုပ်ပေးသည်။ တစ်ခုတော့ပြောစရာရှိ သည်။ အငယ်ကောင်က အသောက် အစားရှိပြီး အကြီးကောင်ကတော့ လူ အေးဖြစ်ပြီး ဘုရားတရားသမား ဖြစ် သည်။

ကိုဆောင်းဦး (အလိန်လည်ကျေးရွာ) အရသေ့နှင့် ပြုစားခံရသောမိန်းကလေး

“ဦးမောင်ကို ဘာ ကိစ္စနဲ့လာတာလဲ”

“ကိုဆောင်းဦးရေ ရွာက ပဝါရဏာပွဲအတွက် လိုတဲ့ပစ္စည်းလေး လာဝယ်တာ။ မှော်ဘီမှာမရတဲ့ပစ္စည်းကျ တော့ ရန်ကုန်အထိတက်လာရတာပေါ့”

“ဒါဆိုဒီမှာပဲတည်းလေ”

“မင်းလည်း ရွာအလှူလာဦးလေ”

“အားရင်တော့ လာချင်ပါတယ်။ ရွာက သီတင်းကျွတ်ပွဲဆို တော်တော် စည်တာလေ။ နိဗ္ဗာန်ဈေးပွဲတော်ဆိုရင် တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက်ဝင်စားရတာ ပျော်စရာကြီး။ အခုအထိမှတ်မိနေသေး တယ်ဗျာ”

“အခုလည်း အရင်အတိုင်းပါပဲ။ လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါလား”

“အေးဗျာ၊ လာနိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားပါမယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုဆောင်းဦးက စာရေး တယ်နော်။ မြို့ချောင်းရွာကမိသားစု

တင့်တယ်နေနိုင်ကြသည်။ ထိုခေတ်က တောရွာတွင် နှစ်ထပ်သစ်သားအိမ် ဆောက်နေနိုင်လျှင် သူငွေးစာရင်းဝင် ဖြစ်သည်။ သားနှစ်ယောက်၊ သမီးနှစ် ယောက်ရှိပြီး အကြီးမ မဝင်းမြက အိမ် ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ဆီ၊ ဆန်၊ ဆား၊ ငရုတ် သီး၊ ကြက်သွန်၊ ကုန်မျိုးစုံတင်ရောင်း သည့်အပြင် ရာသီပေါ် သီးနှံများ၊ ကုန်စိမ်း များပါတင်ရောင်းသေးသည်။ တစ်ဖက် တွင်လည်း အထည်ဆိုင်နှင့်အလှူကုန်ဆိုင် လေးတွဲဖွင့်ထားသည်။ အကြီးမ မဝင်းမြ က (၁၀) တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ပြီး မိသားစုကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ ငွေ

အဝယ်ဆုံးမလေး မနှင့်ဖြူ လေးက ဆန်စက်တွင် စာရင်း များဝိုင်း၍ပြုစုပေးသည်။မိသားစု တက်ညီလက်ညီရှိပြီး ဆွေမျိုး သားချင်းများပါခေါ်ထားသဖြင့် ငွေအားလူအားတောင့်လှသည်။ မဝင်းမြက ညီမဝမ်းကွဲသော နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားပြီး ပစ္စည်းစုံစုံလင်လင်ရောင်း သဖြင့် ရောင်းကောင်းလှ သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆိုင်အကြီးကြီးဖြစ်သွား သည်။

မဝင်းမြက သူ့ဆီ အကြွေးယူလျှင် ကတိ တည်မှကြိုက်သည်။ ပေး မည့်နေ့တွင်မပေးဘဲရှောင် နေလျှင်တော့ အိမ်ရှေ့တွင် သွားရန်တွေ့ တော့သည်။

ဦးမြဝင်းနှင့် ဒေါ်လှလှရီတို့က ထိုသို့ မလုပ်ဖို့ပြောပေမယ့်မရပေ။ သူ့အကျင့် အတိုင်းပင်လုပ်သည်။ မရှိဆင်းရဲသား ဆိုလျှင်တော့ အလကားတောင်ပေး တတ်သည်။ ရှိလျက်နှင့်မပေးဘဲလှည့် နေလျှင်တော့ ရွာထဲတွင် ပတ်ပြီးအော် ပြောတော့သည်။ ဒါကြောင့် သူ့ဆိုလျှင် ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်နေသည်။ မဝင်းမြက ရုပ်လှသလောက် ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းကြီးဖြစ်သည်။ လှူတန်းစရာရှိ ရင်တော့ လက်မနှေး ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်းတတ်သည်။ကြမ်းတမ်းလွန်းတာ ကြီးသဖြင့် မည်သည့်ယောက်ျားအမျှ အနားမကပ်ဝံ့ပါ။ ကာလသားအနား

www.burmeseclassic.com

မကပ်စုံသဖြင့် အသက်(၃၀)
နားနီးလာသည်အထိ အပျိုကြီး
ဖြစ်နေတော့သည်။

အငယ်ဆုံးဖြစ်သော နှင်းဖြူလေး
က တက္ကသိုလ်ကျောင်းပြီးသွားသဖြင့်
အဖေနှင့် ဆန်စက်ထဲတွင် စာရင်းဝင်
လုပ်ပေးနေ၏။ အသားဖြူ ရုပ်ချောချော
ဖြစ်ပြီးလုံးကြီးပေါက်လှဖြစ်ရာ မြို့ချောင်း
ရွာတွင်မက ရွာနီးစပ်ပါ နာမည်ကြီးလှ
သည်။ အပြောအဆိုမှာ ယဉ်ကျေးပြီး
ချိုသာလှသဖြင့် ချစ်သူခင်သူပေါများလှ
သည်။ အရင်ခေတ်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
ကြီး ခင်သန်းနုနှင့်တူသဖြင့် ကာလသား

အိမ်ထောင်ပျက် လူချိုးခြားတစ်ယောက်
ဖြစ်ပြီး အသက် (၄၅) နှစ်ကျော်ပြီ ဖြစ်
သည်။ မြောင်းတကာဘက်တွင်နေပြီး
မိန်းမအလွန်ရှုပ်ပွေသောလူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော (၇) နှစ်ခန့်ကလည်း
ပန်းတောရွာမှ ကောင်မလေးကိုယူမယ်
ဆိုပြီးမယူသဖြင့် ငွေများလျှော်ပေးလိုက်
ရသည်။ ဆင်းရဲပြီး မသိနားမလည်သူ
မိန်းမပျိုလေးတွေကို ပန်းကောင်းအညွန့်
ချိုးနေသူဖြစ်သည်။ စပါးပွဲစားလုပ်ပြီး
အတော်ချမ်းသာနေသူ ဖြစ်လေသည်။
သူ့ရွာတွင် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နှင့်နေပြီး

များကြားတွင် ကျော်ကြားလှသည်။
ချစ်သူကြိုက်သူနှင့် တောင်းရမ်း
သူများကို အသာအယာပင် ငြင်းဆန်၍
မိဘနှင့်သာ အတူနေထိုင်သည်။ ချစ်ခွင့်
ပန်သူတွေကိုလည်း အသာအယာပင်
အလိမ္မာသုံး၍ ရှောင်တတ်လေသည်။

ထိုအထဲတွင် စပါးပွဲစားလှမောင်
က အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ မိမိအသက်
အရွယ်မှ အားမနာ မနှင်းဖြူလေးကို
အတင်းချဉ်းကပ်ပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်း
များကို လူထောက်နှင့်ဝယ်ပေးသည်။
ပေးသမျှပစ္စည်းကို နှင်းဖြူလေးက မယူ
ဘဲ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ လှမောင်သည်

သူ့အပေါ်တစ်ယောက် အိမ်ဆိုင်လေး
ဖွင့်ထားသည်။ အခြားအလုပ်ဖြစ်သော
ငွေတိုးချေးသောအလုပ်ကိုလည်း တရား
မဝင်လုပ်ကိုင်သေးသည်။ ဒီပြင်မြိုက်မြိုက်
လေးရမည့် တရားမဝင်အလုပ်များ
လည်း အဆက်အသွယ်ကောင်းကောင်း
တွေ့လျှင် လုပ်ကိုင်တတ်သဖြင့် အတော်
ချမ်းသာနေသည်။ သူ့အိမ်ထဲ ကုန်တိုက်

သော ဒေါ်ဂျွန်တစ်စီး၊ သူစီးသော ဝီလီ ဂျစ်တစ်စီးပင်ပိုင်ဆိုင်နေသည်။ မြစ်ရိုး တစ်လျှောက် ရွာစဉ်တွေ စပါးဝယ်ယူရာ တွင်လည်း ကိုယ်ပိုင်စက်လှေနှင့်သာ သွားလာနေသည်။ အရက်လည်းအလွန် ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။

သူ့ရွာက တစ်ခုလပ်မလေးနှင့် လည်း ထိတ်တိတ်ပုန်းယူထားသည်ဟု အသံထွက်နေသဖြင့်ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ချောမောလှပပြီး ပညာတတ်သော မနှင်းဖြူလေးကို သံသယမရှိချင်နေ သည်။

မြို့ချောင်းရွာမှလတ်ကျောင်းတွင် ဆရာလေးကိုစောနိုင်သည် ရန်ကုန်မြို့မှ မြို့ချောင်းရွာလေးတွင် ကျောင်းဆရာ လေးအဖြစ် တာဝန်ချထားခံရပါသည်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်အမောင်းကောင်း ကောင်း၊ ရုပ်ရည်ကလည်းချောမောလှပ သဖြင့် ရွာမှလူပျိုဖြူများ၏ကြားတွင် အသည်းစွဲဖြစ်နေ၏။ တည်တည်တံ့တံ့ နေတတ်သော ကျောင်းဆရာလေး ကိုစောနိုင်ကို ယိုးဖြူတွေက အလေးကသာ ငေးမောကြသည်။ အသက်အရွယ်အား ဖြင့်လည်း (၂၇) နှစ်လောက်သာရှိသေး ပြီး လူကြီးများနှင့်လည်းဝင်ဆုံလှသဖြင့် ရွာလူကြီးများကလည်း ဆရာလေး ကိုစောနိုင်ကို ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။

ရွာရှိအမျိုးမျိုးနှင့်ဆန်စက်ပိုင်ရှင် မနှင်းဖြူလေးကလည်း ကိုစောနိုင်ကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ မနှင်းဖြူလေးက ဆရာလေးစောနိုင်ကို နှစ်သက်စိတ်ဝင် စားသော်လည်း ကျွဲခြေရှင်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ရွာတွင်လည်း ကွမ်းတောင်ကိုင် လှပဖြူဖြစ်သဖြင့် ဆရာလေးကိုစောနိုင်ကို တိတ်တခိုးသာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

ဆရာလေးကိုစောနိုင်သည် စက် ပစ္စည်းတွေအကြောင်း ဝါသနာပါသဖြင့် ညနေ ကျောင်းဆင်းပြီးလျှင် မနှင်းဖြူ လေးတို့ဆန်စက်သို့ ညနေတိုင်းရောက် ဖြစ်သည်။ မနှင်းဖြူ၏ဖခင် ဦးမြဝင်းက လည်း ဆရာလေးကိုစောနိုင်ကို သဘော ကျသည်။ ပညာတတ်လည်းဖြစ်ပြီး စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများကို စိတ်ဝင်စား သဖြင့် တိုးတက်မည့်လူတော်လေးတစ် ယောက်အဖြစ်မြင်နေသည်။ မနှင်းဖြူ လေးကလည်း ဆရာလေး ကိုစောနိုင် အား ဤဆန်စက်အကြောင်း ရှင်းပြရ သည်။ ကြာလာတော့လည်း သံယောဇဉ်

တွေဖြစ်ကုန်တော့သည်။ မနှင်းဖြူလေး ကလည်း ဆရာလေး ကိုစောနိုင်စားပို့ နေ့စဉ် ဟင်းတစ်ခွက်ချက်ပို့နေသည်။ ဒီအကြောင်းကိုသိလေသော စပါးပွဲစား လှမောင်တစ်ယောက် ဒေါသမီးတွေပွား ပြီး ဆရာလေးကိုစောနိုင်ကိုကြည့်မရဖြစ် နေသည်။

ဆရာလေးကိုစောနိုင်နှင့် မနှင်းဖြူ လေးတို့ ရွာဦးစေတီလေးတွင် ဝတ်ပြုပြီး အဝေးမှရှုခင်းများ၊ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်း များကိုကြည့်ပြီး စိတ်တွင်ကြည်နူးနေကြ သည်။ မိုးကောင်းကင်ထဲတွင်လည်း တိမ်တိုက်ဖြူဖြူများ အလိပ်လိက်အလိပ် လိုက်တဖြည်းဖြည်းလွင့်နေကြသည်။ လေအေးတွေကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေကြသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးနေကြသည်။ မနှင်းဖြူလေး၏ ဆံပင်တွေကလည်း လေပြည့်ထဲတွင် တလွင့်လွင့်ဝေဝေနေကြ၏။ ဆရာလေး ကိုစောနိုင်က မနှင်းဖြူလေးကိုငေးကြည့် နေမိသည်။

“ဆရာလေး ကျွန်မတို့ရွာမှာလာ နေရတာပျော်ရဲ့လားဟင်။ ရန်ကုန်က အဆက်ကြီးကိုများလွမ်းနေမလားလို့”

“ဘာအဆက်မှမရှိပါဘူး မနှင်းဖြူ လေးရယ်။ ရန်ကုန်မှာကျန်ခဲ့တဲ့အမေနဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ညီမလေးတို့ကိုသတိရလို့ပါ။ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီရွာလေးမှာပဲ နေမယ်လို့စိတ်ကူးထားတယ်။ မနှင်းဖြူ လေးလက်ခံမှာလားဟင်”

“ဟီးထား ဆရာကြီး၊ ဆရာနေချင် ရင်နေပေါ့။ နှင်းဖြူက ဘာလို့လက်ခံရ မှာလဲဟင်”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျွန်တော်က ဇန့်သည်။ မနှင်းဖြူလေးက အိမ်ရှင်ဆို တော့ ကျွန်တော်တစ်သက်လုံးနေမယ် ဆိုရင် မနှင်းဖြူလေးရဲ့မဖြစ်မှာပေါ့”

ဆရာလေး ကိုစောနိုင်က လူပျို စကားပြောလိုက်သဖြင့် မနှင်းဖြူလေး ရက်သွားသည်။ မနှင်းဖြူလေးမျက်နှာရဲ့ ပြုံးရွက်နေတာက ချစ်ဖို့အရမ်းကောင်း နေ၏။ တောရွာလေးမှာနေပြီး အစွမ်း ကုန်လှပနေသောမနှင်းဖြူလေးကို ဆရာ လေး ကိုစောနိုင် အလွန်ပင် ချစ်မြတ်နိုး နေမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးပြာရောင် ကောင်းကင်ထဲမှ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်ကြီး တွေကဖွေးနေပြီ ငွေတောင်ကြီးတွေ အလားလှပလှ၏။ ရွာထိပ်က ပင်လယ် ကဗွီပင်ကြီးတွေကလည်း လေအေးတွေ

ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားနေပုံကလည်း သာယာလှပနေ ၏။ ဘုရားဘေးအပင်ပေါ်မှ တောစံပယ် ပန်းပွင့်လေးတွေကလည်း လေပြည့်ထဲ တွင် တသင်းသင်းမွှေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်ပြီးနေ သည်။ သဘာဝတရားကြီးက လှပနေပြီး နှင်းဖြူလေးကလည်း သဘာဝတရားကြီး နှင့်အပြိုင် အစွမ်းကုန်လှပနေတော့ သည်။

မနှင်းဖြူလေးက ဆရာလေး ကိုစောနိုင်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ပြီး ရှက်နေသောမျက်နှာလေးကပြောလာသည်။ “နှင်းဖြူ ရန်ကုန်သားတွေကို ကြောက်ပါတယ်။ ရန်ကုန်သားတွေက လူညာကြီးတွေမို့လို့”

“အာ - အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် မပါဘူး နှင်းဖြူလေးရယ်။ ယခုအထိ ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ဘူးသေးပါဘူး။ ဒီရွာ လေးရောက်မှ ကျွန်တော့်ရဲ့ မေတ္တာပန်း ပွင့်လာ ဖူးပွင့်လာတာပါ။ အဲဒါကလည်း မနှင်းဖြူလေးကိုတွေ့မှ ဖူးပွင့်လာတဲ့ မေတ္တာပန်းပါ ယုံပါနော်။ ကျွန်တော် မနှင်းဖြူလေးကို နှစ်နှစ်ကာကာချစ်မိ နေပြီ နှင်းလေးရယ်”

မနှင်းဖြူလေးက ရှက်ပြီးခေါင်းငုံ့ နေသည်။

ခဏနေမှ ခေါင်းလေးမော့လာပြီး ဆရာလေးကိုစောနိုင်ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ဖြစ်ပြီး -

“အင်းလေ - ဆရာလေးကို ရွာက လူကြီးတွေကရော အဖေကပါ လေးစား ကြပြီး တစ်ရွာလုံးကလည်း ချစ်ခင်ကြ တော့ ယုံရမှာပေါ့ ဆရာလေးရယ်။ ဆရာ လေးသာ နှင်းဖြူကိုထားပြီး မြို့ပြန် သွားရင် နှင်းဖြူရင်ကွဲပြီးသေမှာ”

“အာ - ဘယ်တော့မှ နှင်းဖြူလေး အနားက တစ်ဖဝါးတောင်မခွာဘူး။ လူကြီး စုံရာနဲ့တောင်းပြီး ဒီရွာလေးမှာပဲ နှင်းဖြူ လေးနဲ့အတူ တစ်သက်လုံးနေသွားတော့ မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“အစ်ကို၊ ပြန်ကြရအောင်နော်။ နှင်းဖြူ အိမ်မှာလည်း လုပ်စရာရှိသေး တယ်။ စပါးစာရင်းတွေလည်းမပြီးသေး ဘူး။ မနက်ဆိုရင် စပါးကြိတ်မယ့်သူတွေ လာကြမှာ”

နှင်းဖြူလေးက ‘အစ်ကို’ ဟု ခေါ် လိုက်သဖြင့် ဆရာလေးကိုစောနိုင်ကြည့်နူး ဝမ်းသာသွားသည်။ နှင်းဖြူလေး၏လက် ကိုတွဲပြီး ရွာလမ်းအတိုင်းရွာထဲသို့ပြန် ကြသည်။

“အစ်ကို၊ ရွာထဲမှာလာပြီ”

နော်။ တော်ကြာ လူတွေမြင်သွားဦးမယ်။

“ရွာထဲမရောက်သေးပါဘူးကွယ်။ အခုစာသင်းကျောင်းလေးရှေ့ပဲရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်တော့ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး နှင်းလေးရယ်”

ကုက္ကိုပင်ကြီးအကွယ်လည်းရောက်ရော ဆရာလေး ကိုစောနိုင်က မနှင်းဖြူလေး၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။ ကိုယ်လုံးအိအိလေးက ဆရာလေးကိုစောနိုင်၏ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ နစ်မြုပ်သွားသည်။ နှင်းဖြူလေး၏ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို အနမ်းမိုးတွေရွာချလိုက်သည်။ နှင်းဖြူ၏မျက်နှာလေးဟာ ရှက်လွန်းလို့နီရဲနေသည်။

“တော်တော့ကွာ၊ ဒီမှာအသက်ရှူကျပ်နေပြီ။ လူတွေမြင်သွားရင်ရှက်စရာကြီးနော်”

ဆရာလေးလည်း မနှင်းဖြူလေးနှင့် လူချင်းခွာလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ နှစ်ယောက်သား ရွာထဲပြန်ဝင်လာကြသည်။ ကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် ကျောင်းရှေ့မှ ရွက်လှပင်လေးတွေက ဆရာလေးတို့ဝံ့တွံ့ကို ပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်နေကြသည်။

တရားဝင်ချစ်သူတွေဖြစ်သွားသဖြင့် ဆရာလေးကိုစောနိုင်က ညနေ ကျောင်းလွတ်တိုင်း မနှင်းဖြူလေးတို့ ဆန်စက်ထဲရောက်သွားပြီး နှင်းဖြူလေး၏စာရင်းတွေပိုင်းလုပ်ပေးသည်။ ဆန်စက်၏စက်ပစ္စည်းများကိုလည်း ဦးမြောင်းကရင်းပြသဖြင့် အတော်အတန်သိလာသည်။ မနှင်းဖြူလေး၏အမေဦးမြောင်းကလည်း သူ့သမီးလေးနှင့် ဆရာလေးကို နီးစပ်စေချင်သဖြင့် ဆရာလေးစောနိုင်နှင့် စကားပြောပြီး အိမ်ပြန်သွားသည်။ ဆရာလေးကလည်း ဆန်စက်အကြောင်းသိချင်သဖြင့် ဆန်စက်ကိုကိုယ်တိုင်ဝင်ကြီးကြပ်ပေးသည်။ ဦးမြောင်းသည် ဆရာလေးကိုစောနိုင် ယခင်က ဆန်စက်ထဲရောက်လျှင် ကိုယ်တိုင် ဧည့်ခံစကားပြောပြီး နောက်ပိုင်း မနှင်းဖြူလေးနှင့် တာတွဲတွဲဖြစ်လာသဖြင့် ဆရာလေးကိုစောနိုင်ကို သူ့သမီးမနှင်းဖြူလေးနှင့်သာလွှတ်ထားလိုက်သည်။

ဆရာလေး ကိုစောနိုင်ကို ညနေတိုင်း နှင်းဖြူလေးနှင့်အတူ ဆန်စက်ထဲတွင်တွေ့နေရပြီး ပိတ်ရက်တိုင်းတွင် ဆန်စက်ထဲတွင် စာရင်းတွေပိုင်းလုပ်ပေး၊ ဆန်စက်ကိုလည်းကြီးကြပ်ပေးနေသည်။ ရွာထဲမှစေတီသို့လည်း နှစ်ဦးသားသွားရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။ ရွာတံတားလေး

မှာလည်း နှစ်ယောက်သားထိုင်ပြီးစကားပြောနေကြသည်။

ဆရာလေးကိုစောနိုင်နှင့် မနှင်းဖြူလေးရည်ငံနေကြတာကို ရွာထဲတွင်သာမက ရွာနီးချပ်စပ်ရွာများကပင် စပေးလာကြိုက်ရင်းသိသွားကြသည်။ ရွာရှိ လူပျိုဖြူများရော ရွာနီးချပ်စပ်မှ အမျိုးမျိုးကပါ မနှင်းဖြူလေးကို မနာလိုဖြစ်ကြသည်။ အမှန်တော့ ဆရာလေးကိုစောနိုင်နှင့် မနှင်းဖြူလေးက နေ့နှင့်လ ရွှေနှင့်ပြပမာ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီလှသည်။ ရွာရှိကာလသားများနှင့် အခြားရွာရှိကာလသားများကလည်း မနှင်းဖြူလေးအချစ်ပန်းကို ဆရာလေး ကိုစောနိုင်ခူးဆွတ်သွားသဖြင့် နှမြောတသစ္စာခံစားနေရသည်။ ထိုအထဲတွင် စပေးပွဲစားလှမောင်တစ်ယောက် ယမ်းပုံးမီးကျဒေါသတွေဖြစ်နေတော့၏။ မိမိရည်မန်းထားသောပန်းလေးကို ဘာမဟုတ်သည့်ကျောင်းဆရာလေးကဆွတ်သွားသဖြင့် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ပင်ဒေါသတွေထွက်နေသည်။

စပေးပွဲစား လှမောင် စပေး (၂၀၀) လာကြိုတ်သောနေ့တုန်းက ဆရာလေးကိုစောနိုင် ကျောင်းပိတ်သောနေ့ဖြစ်နေသဖြင့် ဆရာလေး ကိုစောနိုင်လည်း နှင်းဖြူလေးနှင့်အတူ စက်ထဲပိုင်းလုပ်ပေးနေသည်။ မူးနေသော စပေးပွဲစားလှမောင်က ဆရာလေးကို မျက်ထောက်နီကြီးနှင့် ခဏခဏကြည့်နေသည်။

“ကျောင်းဆရာကတော့ကွာ စာသင်မှာသင်စမ်းပါ။ ဘယ်နှယ် ဆန်စက်ထဲရောက်နေရတာလဲ။ ဆန်စက်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

စပေးပွဲစားလှမောင်က ဆရာလေးကို ခပ်ထေ့ထေ့ပြောလိုက်သည်။

မနှင်းဖြူလေးသည် ဆရာလေးကို စပေးပွဲစားလှမောင်က ထေ့ထေ့ငေါ့ငေါ့ပြောသဖြင့် ဒေါသဖြစ်ပြီး -

“ဦးလှမောင်ကြီးကလည်း ကျောင်းဆရာဆိုတာ ပညာတတ်ရှင်။ စပေးအကြောင်းဆန်စက်အကြောင်းလေလာရင် ခဏလေးနဲ့တတ်တယ်။ ကျွန်မလည်း ဆရာလေးကိုလက်ထပ်သင်ပေးနေတာ။ ဆရာလေးက နောက်ဆိုင် ဒီဆန်စက်မှာ မန်နေဂျာဖြစ်မှာရှင်”

“ဟာ-တယ်ဟုတ်ပါလား။ ကျောင်းဆရာတို့က မြို့မှာ အလုပ်မဖြစ်သမျှ ဒီရွာလေးမှာ အနေချောင်အစားချောင်တော့မှာ”

“ဟာ - ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး

ဗျာ။ ကျွန်တော်က စက်ပစ္စည်းတို့၊ ဆန်စက်တို့ဆိုရင် အရမ်းစိတ်ဝင်စားလို့ပါဗျာ”

“ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စမ်းပါဗျာ။ မဆိုင်တဲ့အလုပ်တွေလုပ်ရင် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်ဗျာ”

“ဦးလှမောင်ကြီးက ဆရာလေးကို အထင်သေးတာကို။ နှင်းကတော့ ဆရာလေးသာလုပ်မယ်ဆိုရင် နှင်းတို့ဆန်စက်မှာ အခုချက်ချင်း မန်နေဂျာခန့်မှာ”

စပေးပွဲစားလှမောင်လည်း မနှင်းဖြူလေးက အပြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး ကွမ်းတံထွေးကို ထိုခန့်တစ်ချက်ထွေးပြီး ရွာမြောက်ပိုင်းရှိ ကိုအေးအရက်ဆိုင်သို့ထွက်သွားသည်။

စပေးပွဲစားလှမောင်က ဘာသာခြား ဖြစ်သည်။ အောက်လမ်းအတတ်ပညာကိုလည်း အနည်းငယ်တတ်မြောက်ထား၏။ သူတို့ဘာသာမှ အောက်လမ်းမှော်ပညာရှင်ဆရာကြီးတစ်ယောက်၏ သင်ပြပေးမှုကြောင့် တတ်မြောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အတတ်ပညာဖြင့်ပင် မိန်းမပျိုလေးများကိုရယူခဲ့ပြီး မပေါင်းချင်တော့လျှင်တော့ ငွေဖြင့်ရှင်းလိုက်သည်။ လူဆိုးလူမိုက်များကို ငွေနှင့်ပင် အပေါင်းအသင်းပွဲထားပြန်သည်။ မိန်းမပျိုလေးများကို ပန်းကောင်းအညွှန်ချိုးနေသောသူဖြစ်သည်။ အသက် (၄၀)ကျော်နေပြီး အရက်၊ မိန်းမ၊ ဖဲအလွန်ကြိုက်သူဖြစ်သည်။ တစ်ခုလပ်မလေး မအေးရီနှင့်လည်း တိတ်တိတ်ပုန်းထားသေးသည်။

စပေးရောင်းငယ်ရင်း မြို့ချောင်းရွာလေးမှ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ဦးမြောင်း၏ သမီးငယ် မနှင်းဖြူလေးက လှပလွန်းပြီး ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်သည်။ ဦးမြောင်း၏ နေ့အင်အားကိုလည်း သိမ်းပိုက်ချင်နေသဖြင့် မနှင်းဖြူလေးကို မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မရရအောင်ပြုလုပ်မည် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမည် အကြမ်းနည်းတော့မလုပ်ရပါ။ ဦးမြောင်း၏ သားအလတ်ကောင် ရဲဒင်ကလည်း ဒီရွာတစ်ဝိုက် မြစ်ရိုးစာစ်လျှောက်တွင် လက်သံပြောင်ပြီး တပည့်တပန်းကလည်း ပေါများသည်။ ရဲဒင်လာပြီဟောဆိုလျှင် ငိုနေသောကလေးတောင်တိတ်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည် လူကောင်ထွားထွားကြီး ဖြစ်သည်။ ဦးမြောင်း၏သားသမီးများသည် မှော်တီမြို့မှ သိုင်းဆရာကြီး ဦးမိုးကြီး၏ တပည့်တွေဖြစ်သည်။ ဦးမြောင်း၏ကလေးတွေငယ်စဉ်ကတည်းက ရဲဒင်ဆရာကြီးဦးမိုးကြီးကိုရွာချောင်းပေး၍

သင်ကြားပေးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲဒင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အင်းများထိုးထားသဖြင့် ကိုယ်လုံးကောင်း လှသည်။ ကျန်တဲ့မောင်နှမတွေမထိုး သော ဘီလူးအင်းကိုထိုးထားသဖြင့် အသတ်အပတ်ဝါသနာပါနေခြင်း ဖြစ် သည်။ ဦးမြဝင်းတို့မိသားစုတွင်လည်း တစ်မိပေါက်တစ်ယောက်ထွန်းဆိုသလို မိုက်ကန်းကန်း ဂျစ်ကန်ကန်နေတတ်ပြီး လူကြီးမိဘတွေကိုတော့ ရိုသေလေးစား တတ်သည်။ ဦးမြဝင်း၏ ဆန်စပါးရောင်း ဝယ်သည်ကိုစွဲများကို အလတ်ကောင် ရဲဒင်ကလုပ်သည်။ ရဲဒင်၏ခြေတံလက် တံတွေက ဒီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တင် မဟုတ် မှော်ဘီနှင့်တိုက်ကြီးမြို့တွေအထိ ရှည်လှသည်။

ဒါကြောင့် မနှင်းဖြူလေးကို အကြမ်းနည်းမသုံးရပေ။ ရဲဒင်နှင့်တွေ့ သွားလျှင် ပိုဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်ဟု တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကြီး ကောင် ရဲဒင်ကတော့ အေးသည်။ ဦးမြ ဝင်း၏ လယ်ဧက (၁၀၀) ကျော်ကို ဦးစီး လုပ်ကိုင်နေသည်။ မိမိ၏လယ်ပွဲနှင့်နီး သော ငါးကန် (၅) ဧကကျော်လောက်ထိ လည်း ဝယ်ယူပြီး ငါးကြင်း၊ ငါးမြစ်ချင်း များ မွေးမြူထားသည်။ အကြီးမမြဝင်း ကတော့ သူ့အစ်ကိုလေးနှင့် စိတ်တူ သည်။ ထစ်ခနဲဆိုရိုက်ချင်နှက်ချင်သူဖြစ် သည်။ အသက် (၃၃) နှစ်တိုင်အောင် အိမ်ထောင်မပြု။ ချစ်သူရည်းစားမရှိဘဲ ဈေးဆိုင်ဖွင့်ပြီး မိဘကိုလုပ်ကျွေးနေ သည်။

စပါးပွဲစား လှမောင်တစ်ယောက် မနှင်းဖြူလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့အတွက် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်ချိုးစုံလုပ်နေတော့၏။ မနှင်းဖြူလေးကိုရလျှင် တစ်ချက်ခုတ်နှစ် ချက်ပြုတ်သွားမည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေလည်းရမည်။ ဒီနယ်ကစိပ်ကံတွင် လည်း မိမိဩဇာတက်လာမည်။ မိမိ ပြောသမျှဆိုသမျှ အောင်မြင်လာမည်။ ဒီကြားထဲ ဆရာလေးကိုစောနိုင်က မိမိ သွားမည့်လမ်းထဲဝင်ရှုပ်နေသဖြင့် ဆရာ လေးကိုလည်း ရှင်းပစ်ချင်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာက ရဲဒင် ဖြစ်နေ သည်။ ရဲဒင်က သူ့ညီမ မနှင်းဖြူလေးကို အနေအေးသော ဘုံရပ်ညာတတ်ကျောင်း ဆရာလေးနှင့် သဘောတူထားသည်။ ကျောင်းဆရာလေးကလွဲ၍ မနှင်းဖြူလေး နား မည်သည့်ကာလသားမျှမကပ်ရပါ။ ရဲဒင်က ဆရာလေးကိုစောနိုင်ကို လေးစား ချစ်ခင်သဖြင့် ဆရာလေး ကိုစောနိုင်ကို

လည်း အကြမ်းနည်းသုံးမရဖြစ်နေသည်။ ရဲဒင်ကိုတော့ စပါးပွဲစားလှမောင် ရင်မဆိုင်ရပါ။ လက်ရဲရက်ရဲနှင့်ပိုက်ကန်း သူလည်းဖြစ်နေပြီး တပည့်တပန်းတွေက လည်းပေါလှသည်။ ရဲဒင်နှင့်ရင်ဆိုင်လျှင် ဒုက္ခလှလှတွေ့သွားပြီး စပါးပွဲစားအလုပ် ပါ စွန့်လွှတ်သွားရနိုင်သည်။ အကြမ်း နည်းများကိုရှောင်ပြီး အောက်လမ်း မှော်ပညာနည်းနှင့်တိုက်ခိုက်ဖို့ ရှင်းပစ်ဖို့ စဉ်းစားနေသည်။ စပါးပွဲစားလှမောင်က မကောင်းသော အကြံအစည်များကို ကြံစည်ပြီး သဘောကျသဖြင့် ကောက်ကျစ် စဉ်းလိစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ကိုလှမောင်ကြီးဘာတွေ့သဘော ကျလို့ ပြုံးနေတာလဲ။ ကိုလှမောင်ကြီးဘာတွေ့သဘော ကျလို့ ပြုံးနေတာလဲ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကိုအေးရာ။ အရင်အကြောင်းတွေစဉ်းစားမိလို့ပါ။ လက်ကျန်အရက်ကို ဝှပ်ခနဲ မော့ပြီး ကြက်ကြော်တစ်တုံးမြည်းရင်း အရက်ဖိုးရှင်းလိုက်သည်။ မိမိတည်းခိုရာ ကမ်းနားပိုင်းရှိ မြင့်စိန်တို့အိမ်သို့ပြန် လာခဲ့သည်။ နောက်နေ့တွင် စက်လှေ ဖြင့် မြောင်းတကာသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ မြောင်းတကာတွင်ရှိသော အောက်လမ်း မှော်ဆရာကြီးသူတို့လူဖိုထဲတွင် အတိုက် ပြုလုပ်ရန်သွားတော့သည်။

မဝင်းမြ ဒီကနေ့ အလိန်လည်ရွာ သွားပြီး စပါးခြင်ရမည် ဖြစ်သည်။ အလိန်လည်ရွာမှ ကိုစိန်သောင်း စပါး (၂၀၀)လာပို့ဖို့ခွဲနားထားတာ ဒီနေ့ဆိုလျှင် (၂) ရက်တောင် လွတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ မမြဝင်းလိုက်သွားပြီး စပါး (၂၀၀) သွား ခြင်ယူမည်ဖြစ်သည်။ အလတ်ကောင် ရဲဒင်က လည်းဆိပ်ရွာဘက်တွင် စပါး တင်း (၅၀) သွားခြင်သည်။ မဝင်းမြ ကိုစိန်သောင်းဆိုသော သူကိုမတွေ့ဘူး ပဲ။ လာဖို့မည်ဆိုပြီး လာမဖို့သဖြင့် ကက် မတည်သော ကိုစိန်သောင်းကို စိတ်တို ပြီး ဒေါသထွက်၍ စက်လှေနှင့် မရောက် ဘူးသော အလိန်လည်ရွာသို့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မဝင်းမြသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့် အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူ ဖြူနှင့် လုံးကြီးပေါက်လှဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာက မနှင်းဖြူလေးနှင့်ဆင်သဖြင့် အတော်လှသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း ဖြစ်ပြီး ကိုယ်လုံးပညာပါတတ်မြောက် ထားသဖြင့် မည်သည့်ကာလသားမျှ

အနားမကပ်ရပါ။ မြန်မာသိုင်းဆရာကြီး ထဲတွင် မောင်နှမအားလုံး ကိုယ်လုံးပညာ သင်ထားပြီး ရဲဒင်နှင့်မဝင်းမြတို့မောင်နှမ (၂)ယောက်အတူ တတ်မြောက်ထားကြ သည်။ ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ရိုက်မည်နှက်မည် တက်ကဲဖြစ်နေသဖြင့် မဝင်းမြအနား မည်သူမျှမကပ်ရပါ။ ယခုလည်း ကိုစိန် သောင်းကို စပါးလာမဖို့ရကောင်းလား ဟု ဒေါသဖြစ်ပြီးပြောဆိုနေသဖြင့် -

“တယ်-ဒီကောင်မလေး မောင်စိန် သောင်းကို သွားမပြောနဲ့နော်၊ အားနာ စရာတွေဖြစ်တုန်းမယ်”

“အဖေကလည်း၊ ဘာအားနာစရာ လို့လို့လဲ ကတိမမတည်တာ”

“ဟဲ့-မောင်စိန်သောင်းကိုစွတစ်ခု ခုရှိုလို့နေမှာပါ။ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ နင်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိမယ်။ သူများရွာမှာ သွားရန်မတွေ့နေနဲ့နော်။ ငါသိကွာကျ တယ်”

“အင်းပါအဖေရဲ့၊ နည်းနည်းတော့ ပြောမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှနောက်မလုပ်ရမှာ”

“တယ် ဒီကောင်မလေး ပြောလေ ကံလေပဲ။ ဘာဘာညာညာကြားလို့က တော့ ကြိမ်လုံးနဲ့အတွေ့ပဲ”

ဆုဆုအောင်အောင်နှင့် မဝင်းမြ၊ မိအေး၊ မြင့်စိန်၊ အောင်လေး၊ ဝင်းမြင့် တို့အုပ်စု စက်လှေဖြင့် အလိန်လည်ရွာ ဘက်သို့ထွက်လာကြသည်။ မဝင်းမြနှင့် အဖော်လိုက်သွားသူတွေက ညီမဝင်းကွဲ နှင့် မောင်ဝင်းကွဲလေးတွေ ဖြစ်သည်။ အလိန်လည်ရွာရောက်တော့ မဝင်းမြ စိတ်ထဲတွင် သာယာကြည်နူးမိသည်။ ရွာ ကြီးကသစ်ပင်တွေအုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း နှင့်အေးချမ်းသာယာလှသည်။ ရွာထိပ် တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် စေတီလေး ကိုတွေ့ရပြီး စာသင်ကျောင်းပါတွေ့ရ သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှစ်ကျောင်းနှင့် စာသင်ကျောင်းကြီးပါ ရွာထိပ်တွင်ရှိပြီး သစ်ပင်ကြီးများပေါက်နေသဖြင့် အေး ချမ်းသာယာလှသည်။ စက်လှေပေါ်မှ ကုန်းပေါ်တက်ပြီး ရွာအတွင်းသို့ဝင်လာ ခဲ့သည်။ သစ်ပင်များအုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း နှင့်အေးမြပြီး နေချင့်စဖွယ်ကောင်းသော ရွာကြီး ဖြစ်သည်။

ရွာလယ်လမ်းမတွင် ကျောက်ပြား များခင်းထားသည်။ ခြံဝင်းကြီးတွေနှင့် အိမ်ကြီးနှင့်နေကြသည်ရွာဖြစ်ပြီး (၂)ထပ် တိုက်တစ်လုံးပါတော့ ရသဖြင့် ရွာကြီး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ရွာအတွင်းရှိ လူများကလည်း ဖော်ဖော်နေပြောပြီး ရွှင်ရွှင်တွေ့နှင့်ဆိုတော့ ရဲဒင်ကနေသော

ကြီး
ညာ
င်နမ
ကြ
မည်
နား
လား
စိန်
နာ

ဒေါသများပင် ပြောပျောက်သွားသည်။
ရင်ထဲတွင်လည်း အေးချမ်းသွားသည်။
ကိုစိန်သောင်းတို့အိမ်ကိုမေးသွားရာ ရွာ
လယ်ပိုင်းတွင်ရှိသော ကန်စုံဆိုင်ကြီးသို့
ရောက်သွားသည်။ ခြံဝိုင်းထဲဝင်သွားပြီး
ကိုစိန်သောင်းကို မေးလိုက်သည်။
အသက်(၅၀)ကျော်လူကြီးတစ်ယောက်
နှင့် အသက် (၄၀) ကျော် အဒေါ်ကြီး
တစ်ယောက် ဈေးရောင်းနေရင်းနှင့် ခြံ
ဝိုင်းထဲဝင်လာသော မဝင်းမြတ်ကြည့်နေ
သည်။

“ဘာကိုစွန့်လိုလဲ ကလေးမ။
မောင်စိန်သောင်း လယ်ထဲသွားတယ်။
ကျွန်ခဲတဲ့ရက်က မိုးရိပ်တွေ့လို့ ကွင်းထဲ
တစ်ပေးတွေ စီထဲ(ဂိုဒေါင်)အပြီးသွင်းနေ
တာ မြို့ချောင်းကို စပါးသွားပို့စရာရှိတာ
တောင်မသွားရသေးဘူး”

အဒေါ်ကြီးပြောလိုက်မှပဲ မဝင်းမြတ်
လည်း စိတ်အေးသွားသည်။

ကိုစိန်သောင်းတို့၏ အိမ်ကလည်း
ကန်စုံဆိုင်ကြီးနှင့် အိမ်ကြီးရခိုင်ဖြစ်ပြီး
ခြံဝိုင်းကြီးကလည်း ကျယ်ဝန်းလှသည်။
ခြံထဲတွင် သီးပင်စားပင်တွေနှင့် အေးမြ
နေသည်။ မဝင်းမြတ် လာရင်းအကြောင်း
ပြောပြသဖြင့် ဧည့်ခန်းတွင် ရေခဲခွေးနှင့်
မုန့်တွေချပြီးဧည့်ခံ၏။ နောက်ဖေးဘက်
မှ အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ် လောက်
ချောမောလှပသော မိန်းမမျိုးလေးတစ်
ယောက်က ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့်
ထန်းလျက်ခဲကို လေ့ကြီးထဲထည့်ပြီးလာ
ရောက်ချပေးသည်။

တစ်ခဏကြာတော့ နောက်ဖေး
ခြံဝိုင်းထဲမှ ခေါင်းရင်းလမ်းကြားလေးမှ
အသားလတ်လတ် ဗလကောင်းကောင်း၊
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်ယောက်ျား
ပီသပြီး ချောမောသောတစ်ယောက်
အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသည်။ မဝင်းမြတ် သူ
ကိုတွေ့လိုက်မှ တစ်ခါမှမဖြစ်ဘူးသော
အဖြစ်တွေထဲဖြစ်လာ၏။ ရင်တွေအရမ်း
ခုန်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်းကြည့်
၍မဝဖြစ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကိုမြင်မှ
လွမ်းသလိုလိုဆွေးသလိုလိုဖြစ်လာသည်။
မဝင်းမြတ် တွေးနေပါသည်။ ရွေးဘဝက
ရေစက်ထင်ပါရဲ့ တစ်ခုခုကိုဆိုနေသလို
ဖြစ်နေပြီး ရင်တွေအရမ်းခုန်လာတော့
သည်။

“ဪ - ဦးမြဝင်းလွတ်လိုက်တာ
ထင်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း မနက်က
လာပို့တော့မလို့ဘဲ။ ကွင်းထဲမှာပုံထား
တဲ့စပါးတွေ မိုးရိပ်မြင်လို့ စီထဲ (ဂိုဒေါင်)
အရောက်သွင်းနေတာ။ ဒါဆို အတော်ပဲ။

ရောက်တုန်း စပါးခြင်ပြီးယူသွားကြလေ။
ကျွန်တော်ပါလိုက်ခဲ့မယ်။ ဦးကြီးနဲ့စာရင်း
တွေလုပ်စရာရှိသေးတယ်”

ကိုစိန်သောင်းပါ လိုက်မယ်ဆို
သဖြင့် မဝင်းမြတ်တစ်ယောက် ကိုတံပြီး
ဝမ်းသာနေသည်။ စပါးတွေခြင်ပြီးတော့
နေခင်း (၂) နာရီထိုးပြီးပြီ ဖြစ်သည်။
နံနက်စာကို ကိုစိန်သောင်းတို့အိမ်မှာပင်
စားလိုက်ကြ၏။ စက်လှေကို မြို့ချောင်း
ရွာသို့ထွက်လာကြသည်။ ကိုစိန်သောင်း
က မဝင်းမြတ်ဘေးတွင်ထိုင်လိုက်လာသဖြင့်
မဝင်းမြတ်တစ်ယောက် မဖြစ်စဖူး ရှက်နေ
သည်။ ရင်ထဲတွင်လည်းပျော်ရွှင်သလိုလို
နှင့် ရင်တွေအရမ်းခုန်နေသည်။

“ဒီက ညီမက အိမ်မှာဈေးဆိုင်
တည်ပြီး ဈေးရောင်းနေတာ ညီမလား”
ဟုတ်ကဲ့ရဲ့ဦး ကျွန်မ အိမ်မှာဆိုင်
တည်ထားပါတယ်။ အခုလည်း အစ်ကို
လေး လှည်းဆိပ်သွားလို့ ကျွန်မလိုက်
လာတာ

“အိုး-အားနာလိုက်တာ ကျွန်တော်
လည်းလာပို့မလို့ပါဘဲ။ မိုးကြောင့်လာမပို့
ဖြစ်တာ။ ဒါတိုင်းဆိုရင် စက်ထဲကပဲပြန်
သွားတော့ ညီမကိုမမြင်ဖူးဘူးဖြစ်နေ
တာ”

“အင်း - ဒီနေ့တော့ အတော်ပဲ။
အိမ်မှာအိပ်သွားပြီး မနက်မှပြန်ပေါ့”

“ကုန်းကြောင်းပြန်လည်းရပါတယ်
ညီမရဲ့”

“အိုး - မဟုတ်တာ။ ဒီနေ့ပြန်ရင်
မိုးချုပ်သွားမှာပေါ့။ အခုပဲ (၃) နာရီခွဲနေ
ပြီ။ အိမ်မှာပဲတစ်ညတလေအိပ်ပြီးမှပြန်
ပါ။ ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့ ညစာချက်
ကျွေးပါမယ်”

“အင်း - ဒါလောက်အိပ်စေချင်မှ
တော့ အိမ်မပြန်တော့ပါဘူး။ မနက်
စောစောမှပဲထပြန်တော့မယ်”

“အင်း - ဒီလိုမှပေါ့။ ဝင်းမြတ်က
တော့ရင်းရင်းပဲ ဒါဆိုဒါပဲ။ အဲဒီလိုမှ
ကြိုက်တာ”

မဝင်းမြတ်တော့ သူ့ဝယ်အတိုင်း

တုံတိုးကြီးကိုပြောနေတော့ အင်း-ကြိုက်
မရက်ငိုက်မရက်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ညီမဝမ်း
တွဲလေးတွေက မဝင်းမြတ်ကြည့်ပြီး
ကျိတ်ရယ်နေကြသည်။ ပြောချင်ရာ
ပြောပြီး ဖြူဖွေးနေသောအသားဟာ နီရဲ
နေအောင်ရက်နေတော့သည်။

မဝင်းမြတ်တစ်ယောက် စိတ်ထဲတွင်
ကြည့်နှုန်းနေသည်။ အလိန်လည်ရွာသို့
ပထမဆုံးလာဖူးပြီး မိမိစိတ်ဝင်စားသူပါ
ပါလာ၍ စိတ်ထဲတွင် ကြည့်နှုန်းချမ်းမြေ့
နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်းသာသာ
ပြီး လေပြည့်လေညှင်းတွေကလည်း
တိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် လေပြည့်ထဲတွင်
မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သောပန်းရနံ့လေးများ
က ရင်ကိုချမ်းမြေ့စေသည်။ အရှေ့ဘက်
တွင်လည်း တိမ်တောင်ကိမ်စိုက်တိမ်တိုက်
ဖြူဖြူကြီးတွေက ဖြည်းညှင်းစွာတရွေရွေ
မြောက်ဘက်တောင်ဘက်သို့လွင့်မော
နေကြသည်။ စိမ်းလန်းသစ်လွင်နေသော
သစ်ပင်ပန်းမန်တွေကလည်း လေတိုက်
တိုင်းယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။ မဝင်းမြတ်
ရင်ထဲတွင်လည်း ကြည့်နှုန်းချမ်းမြေ့နေ
သည်။

လူခိုးကြီး ကိုစိန်သောင်းကတော့
ချောမောလှပသော မဝင်းမြတ် မျက်နှာ
လေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ နောက်
တစ်လလောက်ကြာတော့ ကိုစိန်သောင်း
နှင့် မဝင်းမြတ် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြ
သည်။ သိမ်မကြာခင်မှာပဲ ကိုစိန်သောင်း
တို့ဘက်မှ လူကြီးစုံရာဖြင့် လာတောင်း
သဖြင့် ရက်သတ်မှတ်ပြီး မြို့ချောင်းရွာ
တွင် ကြီးကျယ်စွာပင် မင်္ဂလာဆောင်
လိုက်ကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ကို မြို့
ချောင်းရွာတွင်မတ် အလိန်လည်ရွာမှာ
ထပ်ဆောင်ကြသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာ
သူများဖြစ်ကြသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်ကို
ခြိမ်းခြိမ်းသဲဆောင်ကြသည်။ ထိုအချိန်
နာမည်ကြီးနေသော ဆိုင်းဝိုင်းပင်ထည့်
ကြသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတော့ သေ့ျောင်
နောက်ဆံထဲပါဆိုသည်အတိုင်း မဝင်းမြတ်
လည်း ကိုစိန်သောင်း နေထိုင်သော
အလိန်လည်ကျေးရွာတွင် သွားရောက်
နေထိုင်တော့သည်။ မဝင်းမြတ်ကိုစိန်သောင်း
ကိုတော့ ညီမလေးနှင်းနှင်း၊ ညီမဝမ်းကွဲ
လေး နှင်းအိတ်တို့က ဆက်ဖွင့်ကြသည်။
မဝင်းမြတ် တစ်ပတ်တစ်ခါပြန်လာတတ်
သည်။

မဝင်းမြတ် ကိုစိန်သောင်းတို့
မယားနှစ်ယောက်ကတော့ ကြီးမားမား
မောင်နှံဆိုတော့ မိုးမြင်နေမမြင်ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

နေတော့တာပေါ့။ အလိန်လည်ကျေးရွာတွင်နေလိုက်၊ မြို့ချောင်းရွာသွားလိုက် မှော်ဘီသွား၊ ရန်ကုန်မြို့တက်လိုက်နှင့် ပျော်နေကြတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် မပျော်နိုင်သကတော့ မရှိ။ အလိန်လည်ကျေးရွာ ကမ်းနားပိုင်းတွင်နေသော တစ်ခုလပ်မလေး မရှိ။ မရိုက ကိုစိန်သောင်းကို တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းနေသူ ဖြစ်သည်။ မရိုက လယ် (၁၀) ဧကရှိပြီး ကိုစိန်သောင်းတို့ လယ်ပွဲနှင့် မရိုတို့လယ်ပွဲက ကပ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ကိုစိန်သောင်းက မရိုတို့ကို ကူညီခဲ့ဖူးသည်။ ကိုစိန်သောင်းက သဘောကောင်းသဖြင့် မရိုအဖေကြီး နေမကောင်းတုန်းကလည်း အကူအညီပေးဖူးသည်။ အဲဒါကြောင့်လည်း မရိုက ကိုစိန်သောင်းကို တိတ်တခိုးစွဲလမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုစိန်သောင်းကတော့ နှမလေးတစ်ယောက်လိုသာခင်မင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရည်းစားလုလု အနုကျွဲခတ်ဖြစ်နေသောမရိုက ဆောက်တည်ရာမရဖြင့် လုပ်မိလုပ်ရာတွေလုပ်လေတော့သည်။ အောက်လမ်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ထံတွင် အပူကပ်၍ ကိုစိန်သောင်းကိုပြန်ရအောင်လုပ်နိုင်တော့သည်။

ယောပြန်ဆရာကြီး ဦးရာကျော်သည် မရိုဆီက ငွေသားငါးထောင်နှင့် စပါးတင်း (၅၀) ရလိုက်သဖြင့် အခြားဆရာများမလုပ်ကိုင်ဘူးသောအလုပ်ကို ခိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင်လုပ်တော့သည်။ လုပ်တုန်းကတော့ မဝင်းမြတစ်ယောက် တည်းသေစေရန် ရည်ရွယ်သော်လည်း လုပ်ပုံများယွင်းသဖြင့် ရွာကိုတိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ညနေနေဝင်ရီတရောအခါမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းဘက်မှ မီးလုံးကြီး၊ မီးလုံးလေးတွေတက်လိုက်ဆင်းလိုက်လုပ်နေတာကို သင်္ချိုင်းကုန်းနားကဖြတ်သွားသူအချို့တွေ့သဖြင့် ပြောပြကြသည်။ ညနေ (၅) နာရီ ကွင်းထဲတွင်လူတိထားသောနွားသွင်းသော အချိန်၊ ထိုအချိန်ကို နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဟုခေါ်ဆိုကြသည်။ ယခင်အခါက နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင် ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် အခု နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင် ရွာအတွင်းမှ ခွေးများတလည်းအူကြသည်။ နွားတွေကလည်း နွားရိုင်းတွေအလား ခြစ်ည်းရုံတွေဝင်ခွေတော့သည်။ မည်းမည်းမြင်ရာဝင်ခွေသဖြင့် ကလေးတွေကို အိမ်ပေါ်တက်ခိုင်းရသည်။ နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင် နွားခွေခံရလျှင် ဒုက္ခတွေ့နိုင်သည်။

နွားတွေ အိမ်တွေရှိ နွားတင်းကပ်တွေထဲရောက်သွားပြီးလျှင် ရွာအတွင်းလမ်းမပေါ်တွင် မှောင်ရီပျိုးခန့်လေးဖြစ်လာပြီး လမ်းမပေါ်မှာ လှုပ်မကွဲအောင် မှောင်စပြုလာပြီဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဘယ်ကရောက်လာသောကလေးများ ရွာလယ်လမ်းမပေါ်တွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြ၍ ရွာထဲမလူများလည်း ကြောက်သဖြင့် အပြင်သို့မထွက်ရကြချေ။ တစ်ခါက အရက်သမား မောင်ပိန်တစ်ယောက် တစ်ဖက်ရွာ ကြက်ပွဲမှာ အရက်မူးပြီး နေဝင်ရီတရောတွင် အထဲသို့ဝင်လာရာ ရွာလယ်လမ်းမပေါ်တွင် ရှိသော နာနာဘာဝကလေးများက ပြေးလိုက်လာသဖြင့် မောင်ပိန်အရက်မူးစားတွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘဲ အိမ်အရောက် ဒုန်းစိုင်းပြေးတော့သည်။ ကိုစိန်သောင်းတို့အိမ်နားတစ်ဝိုက်တွင်လည်း ညညကျမြွေတွန်သံလိုလို ကလေးတွေပြေးလွှားနေသလိုမျိုးအသံတွေကြားနေရသည်။

နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ မရိုက ကိုစိန်သောင်းနှင့် မဝင်းမြစားဖို့ ပုစွန်ထုပ်နှစ်ကောင်လာပို့သည်။ နောက်နေ့တွင် ကိုစိန်သောင်းက မှော်ဘီမြို့တွင် ကုန်သွားတိုက်ရာ မဝင်းမြကတစ်ကောင် စားလိုက်သည်။ ကျန်သည့်တစ်ကောင်ကို ကိုစိန်သောင်းစားဖို့ ကြောင်အိမ်ထဲတွင်သိမ်းထားလိုက်သည်။ နောက်နေ့တွင် ကြောင်ဝါကြီးခိုးစားသဖြင့် ကိုစိန်သောင်း မစားရလိုက်ရပေ။ အဲဒီထဲက ကြောင်ဝါကြီးလည်း တောဝင်သွားတာ ပြန်မလာတော့ပါ။ ကိုစိန်သောင်းတို့ အနောက်ဘက်တွင် ဒီရေလမုတောကြီးကဟီးထနေသည်။ တောဝင်ကို ချေနှင့်တော့ခွေးတွေပါရှိသည်။

နေဝင်ရီတရောတွင် နောက်ဖေးဘက်လမုတောမှာလည်း မီးလုံးကြီးတွေက ကိုစိန်သောင်းတို့ခြံ၏နောက်ဘက် တောင်သလင်းကြီးနားတွင် ပျံဝဲနေကြသည်။ တစ်ညနေ ကိုစိန်သောင်းတို့ခြံနောက်ဘက်တွင် အစားစားနေသော ခဲချတစ်ကောင်ကို မဝင်းမြတွေ့ပြီး ကတည်းက စိတ်ကမမှန်ချင်တော့ပေ။ ညဘက်တွင် ပိုဆိုးလာသည်။ မဝင်းမြသတင်းကြားသဖြင့် မြို့ချောင်းမှ အဖေနှင့် အမေလည်းရောက်နေသည်။

“ဟော - လာပြီ လာပြီ အောင်မလေး လုပ်ကြပါဦး။ ဘာကောင်ကြီးလဲ မသိဘူး လာခေါ်နေတယ်။ အောင်လိုက်တာ အမေရယ်၊ မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား

ဟင်။ အမေလေးလုပ်ကြပါဦး၊ လာကုန်ကြပြီ”

မဝင်းမြ ကယောင်ကတမ်းပြောလေ မိသားစုတွေလည်း စိုးရိမ်နေကြသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်က ဆရာတွေပြသော်လည်း မသက်သာပေ။ ရွာထဲတွင် ရှိသော ပိန္နဲဆရာကြီး မောင်အုန်းမှ ဆေးရွက်တွေပေးသော်လည်း ခဏသာ သက်သာပြီး ပြန်ပြန်ဖြစ်တာပဲဖြစ်သည်။ ဆေးပျက် ဘာသာခြားဖြစ်သဖြင့် မယုံကြည်ပေ။ စိတ်ကစဉ်ကလွှားဖြစ်သည့် ရောဂါဟုသာ ပြောပါသည်။ ဆေးထိုးတုန်းသာ သက်သာသွားပြီး ဆေးပျက်ပြန်သွားတာနှင့်ပြန်ဖြစ်ပြန်သည်။

မဝင်းမြအမေကလည်း သမီးကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်ဖြစ်နေသည်။ ရွာထဲတွင်လည်း နာနာဘာဝတွေဝင်လို့ စိတ်ညစ်နေလေသည်။ လူကြီးတွေလည်း ဆရာတော်နှင့် တိုင်ပင်ပြီး ပရိတ်တွေရွတ်ကြသည်။ ခဏတော့ငြိမ်သွားပေမယ့် တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အရင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်တော့သည်။

ရေတွင်းကုန်းရွာတွင်အကြွေးသွားတောင်းသော ဦးကြီးအောင်လုတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ရွာကို မှောင်ခါနီးပြန်ရောက်လာကြ၏။ ရွာအဝင် ရိုးထဲတားလေးလည်းကျော်ရော လမ်းဘေးအစပ်မှ ကလေးတွေက ပြေးလိုက်လာသဖြင့် ဦးကြီးအောင်လုတို့လည်း ရွာထဲသို့ပြေးလာကြသည်။ ရွာထဲအထိလိုက်မလာကြသော်လည်း ရိုးထဲတားထိပ်တွင် ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေကြသည်။

(၂) ရက် (၃) ရက်ကြာတော့ ရွာထိပ်တွင် သပိတ်တစ်လုံးနှင့် ဒေါက်ခြာဆောင်းရသေ့ကြီးတစ်ပါး ရွာအတွင်းသို့ဝင်လာသည်။ ရိုးထဲတားပေါ်တွင် ခြေစုံရပ်ပြီး ဂါထာတွေ၊ မန္တရားတွေ နှုတ်မှတိုးတိုးရွတ်နေသည်။ သင်္ချိုင်းဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး မန္တန်တွေရွတ်ဆိုနေသည်။ ပြီးမှ ရွာအတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ ကိုစိန်သောင်းတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ရပ်ပြီး အိမ်ခြံပိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ကိုစိန်သောင်းတို့မိသားစုကလည်း ရသေ့ကြီးကို ခရီးဦးကြိုမြဲပြီး အိမ်ပေါ်သို့ပင့်သည်။ ခေါင်းရင်းတွင် ဖျာခင်းပြီး ရသေ့ကြီးကထိုင်ပြီး “အိမ်မှာ နေမကောင်းတော့ ရှိတယ်ဆိုလို့ ကြာလာတာ။ အရင်ဝင်ကတော်စပ်ခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ကံက-

သမီးလေးကို ဒီကိုခေါ်လာခဲ့။ ဘရသေ့
ဒီရောဂါတွေရှင်းပေးသွားမယ်”

ဘရသေ့လည်း ဘုရားရှင်တော်
မြတ်ကြီးကို ဦးချပြီး ပရိတ်တွေရွတ်ဆို
ပူဇော်နေသည်။ ကိုစိန်သောင်းတို့လည်း
မဝင်းမြကို ရသေ့ကြီးရှေ့တွင် ထိုင်စေ
သည်။ ရသေ့ကြီးလည်း ဘုရားဝတ်ပြု
နေရမှ မဝင်းမြကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။ မဝင်းမြလည်း တစ်ချက်
တုန်တက်သွားပြီး -

“အီးဟီးဟီးဟီး - နောက်မလုပ်
တော့ပါဘူး။ အဘဝိဇ္ဇာကြီးခင်ဗျာ သား
ကြောက်ပါတယ်”

“အေးအေး - နောက်ဒါမျိုးတွေ
မလုပ်နဲ့တော့ပေါ့ကွာ။ မင်းကြောင့် ရွာ
မှာလည်း ဒုက္ခတွေဖြစ်နေတာ မင်းရဲ့ပညာ
တွေ အခုနုတ်သွားတော့၊ မနတ်သွားရင်
ဖျက်ချလိုက်မယ်။ ငါ့ဖျက်ချလိုက်ရင် မင်း
ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တဲ့-သိပါတယ် အဘဝိဇ္ဇာ
ကြီးရယ်”

“အေး - ဒီနယ်မှာငါ့သားသမီးတွေ
ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ဒီနယ်ကနေ
ထွက်သွားတော့ နောက်တစ်ခါ မင်း
ပညာရပ်တွေကို မဟုတ်တဲ့နေရာတွေမှာ
သုံးမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို ကြီးလေးတဲ့
ပြစ်ဒဏ်ပေးရမယ်သိလား။ ကံကဲ-သမီး
ဒီဘုရားသောက်တော်ရေသောက်လိုက်”

ဘရသေ့ကြီးက ဘုရားသောက်
တော်ရေစွန့်ပြီး တိုက်လိုက်ရော မဝင်းမြ
လည်း အသိပြန်လည်လာတော့သည်။
စောစောကဝင်းနေသောပယောဂဆရာ
လည်း ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ကဲ - အဘ ဒီရွာကကိစ္စတွေရှင်း
ပြီးသွားပြီ။ သမီးလည်း ရောဂါပျောက်
သွားပြီ။ အဘခရီးဆက်ဦးမယ်”

“ဆွမ်းကပ်ချင်ပါတယ် အဘ။
ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသွားပါ ဘရသေ့ကြီး
ခင်ဗျာ”

“အေး - ကပ်ချင်သပဆိုလည်း
အထွေထွေလုပ်မနေပါနဲ့။ အသက်သက်
သတ်လွတ်ဆိုတော့ ဆီနဲ့စား ထမင်းပြုနဲ့
နယ်ကပ်လည်းရပါတယ်ကွယ်”

ဘရသေ့လည်း သက်သတ်လွတ်
ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး အရှေ့အရပ်ဘက်သို့
ကြွသွားတော့သည်။ ဘရသေ့လည်း
ခွဲကွဲစည်လေးတောင်နောင်ထုပြီးထွက်
သွားတော့သည်။

မဝင်းမြနှင့် ကိုစိန်သောင်းတို့တွင်
သားလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားလာ
သောအခါ ရွာတောင်ပိုင်း ကိုစိန်သောင်း
အတွားဒေါ်ကျင်ညွန့်မေမြောသွားသဖြင့်
မဝင်းမြကို ကုသပေးသော ကေလာသ
တောင်မှ ဘရသေ့ကြီး၏တပည့် ဝိဇ္ဇာ
မဟိန္ဒီဂိုဏ်းဆရာကြီးကုသရာ ခေါ်ချိန်
မတိုင်သေးဘဲ နတ်ပြည်မှလာခေါ်သွား
သော ကိုစိန်သောင်းအတွား ဒေါ်ကျင်ညွန့်
လည်း တစ်လကျော်မှ သတိပြန်ရလာ
သည်။

ထို့နောက် ကိုစိန်သောင်း၏ပင့်ဖိတ်
ချက်အရ ရွာတွင် ဆရာကြီးက သက်ထက်
ဆုံးတိုင်နေသွားရင်း တိုင်းရင်းဆေးနှင့်
စုန်း၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပြိတ္တာပူးကပ်သူများ
ကို ကုသပေးတော့သည်။

ပွဲစားလှမောင်တစ်ယောက်ခြေငြိမ်
ချက်ကောင်းနေရာမှ ဆရာကြီးဆီမှ ရရှိ
လာသောပညာဖြင့် ငှက်နှစ်ကောင်
တစ်ချက်တည်းပစ်ရမည့်အချိန်ကောင်း
ကိုစောင့်ဆိုင်းနေတော့သည်။ ကိုအေး
အရက်ဆိုင်မှာတောင် အရက်မသောက်
တော့ဘဲ သူတည်းနေသည့်ရွာမြောက်ပိုင်း
က မြင့်စိန်တိုအိမ်တွင်သာ အရက်တစ်
လုံးဝယ်ခိုင်းပြီးသောက်ရင်း အကြံထုတ်
နေတော့သည်။

သီတင်းကျွတ်လ မြို့ချောင်းရွာ
တွင် အလှူပွဲရှိသဖြင့် အမျိုးသမီးများ
ရွာလုံးကျွတ်ပင် လုပ်အားပေးကြသည်။
ကိုမြင့်စိန်တို့ကလည်း ဒံပေါက်ဆွမ်းကပ်
ပြီး ရွာသူရွာသားများကိုလည်း ဒံပေါက်
ပင် ကျွေးမွေးကြသည်။ ဒံပေါက်ကို ပွဲစား
လှမောင်၏အသိဖြစ်သောမော်ဘီမှလူများ
လာရောက်ချက်ပေးကြသည်။ ဒံပေါက်
အလှူကို ပွဲစားလှမောင်က တာဝန်ယူ
လှူဒါန်းသည်။ ဆရာလေးနှင့် မနှင်းဖြူ
လေးတို့လည်း ကူညီလုပ်ကိုင်ရင်း အလုပ်
ရွပ်နေကြသည်။

“ဟဲ့ - နှင်းဖြူ။ နှင်းနဲ့ဆရာလေး
အတွက် ငါ့ယူလာတာ”

ဒံပေါက်ကြိုက်သော မနှင်းဖြူ
ဒံပေါက်ဆိုတာနှင့် သွားရေကျနေပြီ ဖြစ်
သည်။

“မမတင်လည်းစားလေ၊ ကျွန်မ
လည်း အလုပ်ရွပ်နေတာနဲ့ မစားဖြစ်
သေးတာ”

“အေးလေ - ဒါကြောင့် နှင်းစားဖို့
ယူလာတာ။ ဆရာလေးဖို့ပါ ပါတယ်။
ဆရာလေးကိုလည်း ခေါ်လိုက်လေ”

“သူကဘယ်ရောက်နေသလဲမသိ
ဘူး မမတင်ရဲ့။ ခုန ကိုအောင်ကြီးနဲ့

ကျောင်းအပြင်ဘက်ထွက်သွားတာတွေ
လိုက်တယ်”

“မမတင်လည်းစားလေ”

“ငါစားပြီးပါပြီတယ်”

မနှင်းဖြူလေးက မတင်ယူလာ
သော ဒံပေါက်ကိုစားလိုက်သည်။ ဆရာ
လေးကတော့ ကာလသားတွေနှင့်အလုပ်
ရွပ်နေသဖြင့် မတင်လာပေးသော
ဒံပေါက်ကို မစားဖြစ်လိုက်ပါ။

အလှူပွဲပြီး တစ်လလောက်ကြာ
တော့ မနှင်းဖြူလေး အအိပ်ပျက်အစား
ပျက်ဖြစ်လာသည်။ ညညလည်း ထထ
လန့်သဖြင့် ဆရာလေးလည်း မနှင်းဖြူ
လေးတို့အိပ်တွင် သွားအိပ်တော့သည်။
ဆေးဆရာပေါင်း၊ ပယောဂဆရာပေါင်း
စုံလာသော်လည်း မထူးခြားသဖြင့် မြို့
တက်၍ ပါရဂူတွေပြသော်လည်း မထူး
ခြားသဖြင့် ရွာသို့သာပြန်ခေါ်ခဲ့လေ
သည်။

ဆာနေပေမယ့်လည်း အစားက
စားမရပါ။ အိပ်ချင်ပေမယ့်လည်း အိပ်
မရပါ။ နောက်ကနေ လူတစ်ယောက်က
မစားနှင့်၊ မစားနှင့်ဟု အမိန့်ပေးသလို
နားထဲတွင်ကြားနေရ၏။ အိပ်မက်လိုလို
ဘာလိုလိုနှင့် ဝိုးတဝါး လူတစ်ယောက်
နောက်ကလိုက်လာနေသဖြင့် အိပ်ပျက်
ခဲ့ရတဲ့ညပေါင်းက မနည်းတော့ပါ။
တစ်ခါတလေထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်
ထိတ်လန့်ခဲ့ရသောညတွေလည်း မရေ
တွက်နိုင်တော့ပါ။ ဆန်ပြုတ်လေးတစ်ခွန်း
နှစ်ခွန်းလောက်နှင့် အသက်ဆက်လာ
တာ (၆) လပင်ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လူ
လည်း ပိန်လွန်းသဖြင့် အင်အားပင်မရှိ
တော့။ အရိုးပေါ် အရေတင်ပင်ဖြစ်နေ
တော့သည်။

နှင်းဖြူလေး ရောဂါသည်နေတာ
ပွဲစားလှမောင်ကြားတော့ဝမ်းသာနေ၏။
သူ့ကိုစည်ထားသောအကြံအောင်တော့
မည်ဖြစ်သည်။ မနှင်းဖြူလေးကို ဒံပေါက်
ကျွေးသော မတင်တင်ကို (၅၀၀၀) ကျပ်
ပေးလိုက်သည်။ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ပါ
ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ မတင်တင်နှင့်နှီးမြှဝင်း
တို့ လယ်ပွဲကိစ္စစကားများဖူးထားသည်။
မတင်ဦးလေး ဦးအေးသောင်းဆီက
လယ်(၅)စကကို ဦးမြှဝင်းက ဝယ်လိုက်
ရာ မတင်တင်က အမေ့ဆိုင်ပါတယ်ဆိုပြီး
ရုံးရောက်ဂါတ်ရောက်ဖြစ်ပြီးမှ မတင်တင်
ရုံးသွားသည်။ အဲဒီထဲက မတင်တင်
ဦးမြှဝင်းတို့မိသားစုအပေါ် အပြစ်တား
ရန်ခဲ့မည်။ မနှင်းဖြူလေးကို သိပျက်ချင်

သောစပါးပွဲစားလှမောင်နှင့်ပေါင်းမိသွားပြီး မကောင်းသော အစီအရင်များနှင့် မနှင်းဖြူလေးတို့မိသားစုကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တော့သည်။

ကိုစိန်သောင်းလည်း ခယ်မလေးမနှင်းဖြူဖြစ်နေတာက မနှိုးမှန်းသိသဖြင့် မိမိတို့အလိန်လည်းကျေးရွာတွင်ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သောတိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိအထက်တန်းဆရာကြီး အာဇာပိုင်ဆရာကြိုင်ကိုပင့်ပြီး မနှင်းဖြူလေးကိုကုသဖို့လုပ်ကြတော့သည်။ အလိန်လည်ကျေးရွာမှ ဆရာကြီး အာဇာပိုင်ဆရာကြိုင်နှင့် တပည့် ဦးစောဟန်တို့ ဆေးလွယ်အိတ်ကိုယ်စီဖြင့် မြို့ချောင်းရွာလေးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ဦးမြဝင်းတို့အိမ်ပိုင်းထဲရောက်တော့ ပဋ္ဌာန်းရေဖြင့် စည်းချထားလိုက်သည်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် ဝတ်ပြန်တပ်ပင့်ပြီး မင်္ဂလာသုတ်၊ ရတနာသုတ်၊ မေတ္တာသုတ်၊ ဓမ္မဂ္ဂသုတ်၊ အာဇာနည်သုတ်၊ မဟာသမယသုတ်တော်များ ရွတ်ဆိုပူဇော်ပြီး သမ္မုဒ္ဓေါဏတော်ကြီးကို ကိုးခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး ဘုရားရှင်အား ဝတ်ပြုပူဇော်လိုက်သည်။ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော ငါးဖိုးပွဲတံခွန် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ ကြေးခွက်လေးကို ထုတ်ယူပြီး သောက်တော်ရေထည့်၍ ဘုရားရှင်အားပူဇော်လိုက်၏။ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး ကြေးခွက်လေးကို ပြန်စွန့်ရန် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရေ တွင်ထိုင်နေသော မနှင်းဖြူလေးအပေါ် ပြန်ချလိုက်သည်။ မနှင်းဖြူလေးလည်း လန့်ဖျပ်တုန်တက်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးယိုယွင်းလှုပ်ရှားလာသည်။ မနှင်းဖြူလေးက ပျော့ခွေနေရာမှ ကျားတစ်ကောင်အလား စားတော့ဝါးတော့မည့်အတိုင်း မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကလည်း ဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။

“ဪ-ဆရာတွေခေါ်ထားတယ်ပေါ့။ ဘာဆရာတွေလဲ။ ငါ့ကိုလာနှောင့်ယှက်တာလား၊ ဘာစွမ်းလို့လဲ ဆရာယောင်တွေ”

အားလုံးကလည်း ပျော့ခွေနေသော မနှင်းဖြူလေးက ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်အလား ကြိမ်းမောင်းလှုပ်ယမ်းပြီး ထခွန်တော့မည့်အလားဖြစ်လာသဖြင့် ကြောင်နေကြသည်။ ဦးမြဝင်းတို့ကလည်း နှင်းဖြူလေးကို ဖမ်းထိန်းမယ်လုပ်နေ၍ ဆရာကြီးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ပယောဂဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။

အသာနေကြပါ။ သူ့နိုင်မလားလို့လုပ်ကြည့်နေတာပါ”

“အေး-မင်းဘာကောင်လဲတော့မသိဘူး။ ငါ့သမီးကို ပြုစားထားတာတွေ အခုခုတ်နှော်။ မဟုတ်လို့ကတော့ မင်းဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာကြီးက ရွှေကြိမ်လုံးသေးသေးလေးဖြင့် ကြမ်းပြင်ကိုရိုက်လိုက်ရာ နှင်းဖြူလေးမှာပူးကပ်နေသော ပယောဂကောင် အမလေး အဘလေးအော်သွားတော့သည်။

“မင်းကို အသာတကြည်ပြောနေတာကို လက်ခံလိုက်။ ဒီထက်ကြမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရောက်လာရင် မင်းပညာတွေ အကုန်နုတ်ပြီး မင်းအသက်ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟား ဟား ဟား ငါမကြောက်ဘူးကွ”

“ဪ-မင်းက ယခုအထိ ခေါင်းမာနေသေးတယ်ပေါ့။ ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိဂိုဏ်းတော်ကြီးမှ ကြီးမိုင်း၊ ကြိမ်ပိုင်၊ ရေပိုင်၊ မီးပိုင်၊ အာဇာပိုင်တို့တော်ကြီးများ ကြုံရောက်၍ ရှင်းလင်းပေးတော်မူပါ ဆရာသခင်များ”

ဆရာကြီးက မာန်နှင့်ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ပယောဂပူးကပ်နေသော မနှင်းဖြူလေးမှာ လူးလို့မိုနေပြီး နှုတ်မှလည်း -

“ကြောက်ပါပြီ၊ ကြောက်ပါပြီ။ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး။ ပူတယ်၊ ပူတယ်။ အား အား ရိုက်နေတယ် ရိုက်နေတယ် ကြောက်ပါပြီ။ သေရပါတော့မယ်”

အသံကုန်အော်ပြီး တုံးလုံးလဲတုသွားသည်။

နှင်းဖြူလေး ပြန်သတိရတော့ မယောဂပူးကပ်နေတာလည်းမရှိတော့ပေ။ အကောင်းဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်ကမှ ဆရာကြီးက သူလွယ်အိတ်ထဲမှ ရွှေရောင်ဆေးတော်လေးထုပ်ပြီး ကြေးခွက်တွင်ရေနှင့်ဖျော်ပြီး နှင်းဖြူလေးကို တိုက်လိုက်သည်။

“အန်ချင်တယ်၊ အန်ချင်တယ်၊ အန်ချင်တယ်”

အဝတ်လျော်သည့်လှေကြီးယူလာပေးသဖြင့် အန်ချလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လလောက်က စားထားသော ဝိပေါက်များပူပူနွေးနွေးအတိုင်း ပြန်ထွက်လာကြသည်။ လာရောက်ကြည့်ရှုသူတွေရော ဦးမြဝင်းတို့မိသားစုပါ အံ့ဩသွားသည်။

“ကဲကဲ - သမီးမှာရှိတဲ့ရောဂါတွေလည်းစင်သွားပြီ။ နောက် သမီးဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အခု ချိန်ကစပြီး သမီးလေးမှာ ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိစေတုဂိုဏ်းတော်ကြီးရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်ရောက်သွားပြီ။ နောက်ထပ်ပြုစားလို့မရတော့ဘူး။ အခုဟာကလည်း သေစေချင်လို့လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ လူကိုလိုချင်လို့လုပ်ထားတာလက်မတင်လေးပဲ။ နောက်တစ်ပတ်ဆို အဲဒီလုပ်တဲ့ဆရာရောက်လာပြီးကုလိမ့်မယ်။ သူလုပ်တာသူကုလို့ကတော့ပျောက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ဆေးတစ်မျိုးတိုက်လိုက်မယ်။ အဲဒီကစပြီး သူ့ကိုတစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတဲ့ သူ့တို့သမီးလေးက တန်းတန်းစွဲဖြစ်သွားမှာ။ ပြီးမှသူကလူကိုသိမ်းမှာ။ အခုတော့ သူ့တို့လည်း ဒုက္ခရောက်သွားပါပြီ”

“ကဲကဲ - မောင်စိန်သောင်း၊ အဲဒီဝိပေါက်တွေကို ရေနံဆီလောင်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်တော့”

မနှင်းဖြူလေးလည်း လူကောင်းပကတိဖြစ်သွားသဖြင့် အစားများပြန်စားနိုင်ပြီး အိပ်ပျော်စားဝင်ဖြစ်သွားသဖြင့် လူလည်း နဂါးအတိုင်းပြန်လှပရပြန်လာသည်။ ဆရာလေးကိုစောနိုင်နှင့် ရည်ငံနေတာ ဦးမြဝင်းတို့သာမက တစ်ရွာလုံးပင်သိနေသဖြင့် ဝါကျွတ်တွင် မင်္ဂလာဆောင်တော့သည်။ ဦးမြဝင်းတို့က ငွေကြေးလည်းပြည့်စုံ မိတ်ကလည်းများသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်က စည်ကားလိုက်သည့်ဖြစ်ချင်း။ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ဝက်သာ။ ကြက်သားပြောင်ချက်များဖြင့် ဓညံခဲကျွေးမွေးကြသည်။ မြို့ချောင်းရွာနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်ရွာများ အလိန်လည်ရွာမှနည်သည်များနှင့် စည်ကားလှတော့သည်။

စပါးပွဲစားလှမောင်လည်း မြို့ချောင်းရွာမှပျောက်သွားသည်။ မြို့ချောင်းရွာသို့ သတင်းတစ်ခုရောက်လာ၏။ ဆန်ပွဲစားလှမောင်နှင့် သူ့ဆရာတို့ တိုက်ကြီးမြို့မှ အပြန် ၇၀၀ ကားမောက်သဖြင့် လှမောင်က ခြေထောက်ကျုံးပြီး ဒုတိယဖြစ်သွားသည်။ လှမောင်၏ ဆရာကြီးကတော့ ဦးခေါင်းထိသွားပြီး စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတော့သည်။

မိန်းကလေးတွေကို ပန်းကောင်းအညွန့်ချီးနေသူများ ဇာတ်သိမ်းသွားတော့သည်။

ကိုဆောင်ရွက်ခြင်း (အသိန်လည်ရွာ)

မြတ်ဒေါင်းနိုင် (ဂျပင်းတန်း)

သိကြားမင်းအား ဉာဏ်ထက်မြက်အောင်
မြတ်စွာဘုရားမှဆုံးမသောဂါထာ

စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့်ရင်သွေးငယ်များအတွက်
စာမေးပွဲအောင်ဂါထာ

စာမေးပွဲအောင်ဂါထာ

- ဒေဝါနံ နန္ဒနော ဒေဝါ
- ဒေဝဒေဝေ နန္ဒနော
- ဝေဒ ဝိနေန ဝေဒေန
- ဝေဒိဝေဒေန ဝေဒိနော
- ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန
- ဟောတု မေ ဇယ မဂ်လံ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သတ္တမဝါကပ်တော်မူစဉ် အခါက သိကြားမင်း၏စိတ်တွင် ဤသို့ အကြံဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။

ပဏ္ဍမ္မလာမြကျောက်ဖျာသည် အလွန်ကြီးမားလှ၏။ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သော် ဝန်းကြီး (စကောကြီး) အလယ်၌ စာဝတီးဂုဏ်ငယ် နားနေသည့်ပမာ အသုံးဝင်သောနေရာ နည်းပါးပြီး အသုံးမဝင်သည့်နေရာက များသဖြင့် အချည်းအနီးကဲ့သို့ဖြစ်ချေ တော့မည်တကားဟု စိတ်အကြံမှားခဲ့ဖူး ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်း၏ စိတ်အကြံတော်ကို သိတော်မူ၍ ကိုယ်တော်မြတ်၏ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို ကျောက်ဖျာတစ်ခုလုံးဖုံးအုပ်ခင်းထား လိုက်၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် သင်္ကန်းတော်ကို ကျောက်ဖျာတစ်ခုလုံး ဖုံး၍ချထားနိုင်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင်ကမူ အနည်းငယ်မျှ သောနေရာ၌သာထိုင်နေတော်မူပေလိမ့် မည်ဟု အတွေးမှားနှင့်ကြံစည်မိပြန်၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သိကြားမင်း၏စိတ်အကြံကိုသိတော်မူ၍ ပဏ္ဍမ္မလာကျောက်ဖျာတစ်ခုလုံးကို တင်ပို့၍ ခြေ၏အတွင်း၌သာပြု၍နေတော်မူလေ ၏။

* ထိုအခါ သိကြားမင်းလည်း မိမိအပြစ်ကိုသိမြင်တော်မူကာ မြတ်စွာ

ဘုရားရှင်မည်သည် အဘယ်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ အကုန်အစင် ငါတို့သည် မသိမြင်နိုင်ကုန်စွမ်းတကား။

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတို့သည် အဘယ်မျှ အတိုင်းမသိကြီးမား ကုန်၏ဟူ၍ အကုန်အစင် ငါတို့သည် မသိမြင်နိုင်ပါတကားဟု မိမိ၏အပြစ်ကို ထင်မြင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား အလွန် ရိုသေမြတ်နိုး ရိုခိုးကန်တော့ပါသည်။

သိကြားမင်းကိုယ်တိုင်ပင် ဉာဏ်အားနည်းမိသည်ကို မြတ်စွာဘုရားက ဉာဏ်ထက်မြက်အောင် ဆုံးမသော ဂါထာ ဖြစ်ပါသည်။ ဇိနာလင်္ကာရဋီကာ ကျမ်းတော်လာဂါထာတော်ကို ဉာဏ်ပညာထက်မြက်လို့သူများ စာမေးပွဲအောင်လိုသူများ နေ့စဉ်သက်စေ့ရွတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဤဂါထာကို မိုင်းကိုင်စက္ကူတွင် အင်းချေယောင်းတိုင်ပတ်၍ မီးပူဇော်ပါ။ လွန်စွာတန်ခိုးကြီးသော ဂါထာ ဖြစ်ပါသည်။

ဂါထာတော်အနက်အဓိပ္ပာယ်

ဒေဝါနံ - နတ်တို့၏၊ နန္ဒနော - နှစ်သက်မြတ်နိုးရာဖြစ်သော၊ ဒေဝါ - သိကြားမင်းသည်၊ နော - ငါတို့၏၊ ဝေဝဒေဝေ - နတ်တကာတို့ထက်မြတ်သော မြတ်စွာဘုရားအား၊ နန္ဒိ - စိတ်ဝယ်ပေါ်၍ အထင်တော်လျှော့ခဲ့သည်၊ ကသ္မာ - အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ ဝေဒိဝေဒေန - သိကြားမင်းပညာအားနည်းခြင်းကြောင့်ပင်တည်း၊ အထ - ထိုမှတစ်ပါး၊ ဝေဒေန - သိကြားမင်းမှာ မိမိပညာဖြင့် ဝေဒိ - ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်အားဖြင့် စွမ်းပကားကို ထင်ရှားသိခဲ့၊ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန - ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့်၊ မေ - ငါအား၊ ဇယမဂ်လံ - အောင်ခြင်းမဂ်လာသည်၊ ဟောတု - ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဤဂါထာကို ယုံကြည်အားကိုး၍

ကျက်မှတ်ရွတ်ဖတ်ပါ။ စာမေးပွဲ အလုပ်အင်တာပျားများ ဖြေဆိုအောင်မြင်ချောမွေ့သောဂါထာပင် ဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားသွားလိုသည့်သူများ အထူးရွတ်ဆိုအောင်မြင်ပါကြောင်းဟု တင်ပြလိုက်ရမိပါသည်။

စာကြောင်း။ ဤဂါထာကို စာမေးပွဲဖြေမည့်နေ့တင်မက ကြိုတင်၍ အလုပ်အကိုင် ရာထူးခန့်ထားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လူတွေ့စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့်အခါ တွင်လည်း ရွတ်ဆိုပါက အခက်အခဲအနှောင့်အယှက်မရှိလွယ်ကူစွာဖြေဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ထိုဂါထာကို စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့် မိမိရင်သွေးငယ်များ ရွတ်ဖတ်တတ်အောင် သင်ကြားပေးပါ။

ရာထူးဌာနများတိုးတက်ပါမည်။ အတိုက်အခံကိုအောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

ရင်သွေးငယ်တို့အဖို့ နေ့စဉ် နံနက်နှင့် ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ဘုရားရိုခိုးကြပါ။

ပုဂံစိပ်ခြင်း ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုပွားများကသိုလ်ကောင်းမှုကျင့်စဉ် စရဏများသည် မိမိတို့ဘဝခရီးအောင်မြင်တိုးတက်မှုများကို အထောက်အကူဖြစ်စေသည်ကို သံသယဖြစ်စရာမလိုကြောင်း တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာရန်မှာ စာကြိုးစားမှု၊ လိုလပ်ရိယမှုမှ အစရှိသော ပညာအခြေခံခိုင်မာပြည့်စုံဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ သို့သော် လိမ္မာယဉ်ကျေး၍ ကိုယ်ကျင့်တရားသီလသမာဓိရှိကြဖို့လည်း လိုအပ်ပါကြောင်းကိုလည်း သတိပြုရပေမည်။

မြတ်ဒေါင်းနိုင် (ဂျပင်းတန်း)

ကွမ်ရင်မယ်တော်နှင့် မင်းသမီးမြောင်ရှမ်းဒဏ္ဍာရီ ဖောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

ကွမ်ရင်မယ်တော်၏မူလဇာတ်မြစ်သည် အိန္ဒိယမှဖြစ်ပြီး ပုရိသအသွင်ဆောင်သော အဝလောကီတေသွာရဖြစ်သည်ဆိုလျှင် အံ့ဩကြပေလိမ့်မည်။ အဝလောကီတေသွာရ ဆိုသည်မှာ မြင့်မြတ်သော ဗောဓိသတ္တတစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓသုတ္တန်ကျမ်းများတွင် ရှင်းလင်းဖော်ပြတတ်သည့် ကြီးမြတ်သော ဗောဓိသတ္တများအနက်တစ်ပါးဖြစ်၏။ အဝလောကီတေသွာရ၏ ဖြစ်တော်စဉ်ဘဝနှင့်မွေးဖွားလာပုံအကြောင်းများ ပါဝင်သည့် မြောက်မြားလှစွာသော ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များရှိပါသည်။ အဝလောကီတေသွာရသည် ဗောဓိသတ္တဖြစ်ရန် ဘဝပေါင်း (၃၅၇) ဘဝကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်ဟု သဒ္ဓမ္မပုဏ္ဏရိကသုတ္တန်မှာဆိုထားပါသည်။

အဝလောကီတေသွာရသည် မွေးဖွားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်ထံတွင် ကြာပန်းတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ဥုံမှာကပ်ပစ်မေ့ဟု တူသောမန္တန်ကိစ္စတစ်ဆိုင်သည်ဟုဆိုထားပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဥုံ ကြာပန်းထဲမှ ရတနာများ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည် ဆိုသည်။ ထိုမန္တန်နှင့် ကြာပန်းသင်္ကေတတို့သည် နောက်ပိုင်းတွင် ဣတ္ထိယအသွင် ကွမ်ရင်မယ်တော်နှင့် ဆက်စပ်မှုရှိသွားပါသည်။

ကွမ်ရင်မယ်တော်၏မြောက်မြားလှစွာသောဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များမှ မင်းသမီးမြောင်ရှမ်းဒဏ္ဍာရီကို ဖော်ပြပါမည်။

ရှေးရှေးတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးတွင် သမီးတော်သုံးပါးရှိခဲ့ပါသည်။ အငယ်ဆုံးမင်းသမီးကို မြောင်ရှမ်းဟု ခေါ်ပြီး အံ့ဩဖွယ်ကုသိုလ်တရား ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ မြောင်ရှမ်းကိုမွေးဖွားသည်နှင့်ထစ်ပြိုင်နက် ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ချက်ချင်း လှုပ်ရှားတုန်ခါခဲ့ပြီး ကောင်းကင်မှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပန်းများဖြန့်ကြဲကျဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သူမ၏ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် အလွန်မွှေးကြိုင်သောရန်များ သင်းဖျံလွှမ်းခြုံခဲ့ပါသည်။ အထက်ပါ နိမိတ်သင်္ကေတများအရ ထိုမွှေးဖွားခြင်းသည် အလွန်မြင့်

မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု လူအများကပြောခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော်လည်း ဘုရင်နှင့်မိဖုရားသည် အလွန်လောဘကြီးသူများဖြစ်သောကြောင့် ဤအချက်ကို အနည်းငယ်မျှပင် အလေးအနက်မထားခဲ့ကြချေ။ သူတို့အလိုရှိသည့်တစ်ခုတည်းသောအရာမှာ ရနိုင်သမျှပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝရေးပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် ဤနုလုံးသားသန်စင်ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်အပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသောမင်းသမီးငယ်ကို နားလည်ရန် ခက်ခဲနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းသမီး မြောင်ရှမ်း အရွယ်ရောက်သောအခါမှာ သူ၏ဖခင် ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ကိုလက်ထပ်ထိမ်းမြားစေလိုသည့်ဆန္ဒရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငြင်းဆိုခဲ့ပြီး ဒုက္ခခံစားနေရသော လူသားများကို ကိုယ်တိုင် ကယ်တင်ပေးလိုသည့်ဆန္ဒကိုအထောက်အပံ့ဖြစ်မည့် မင်္ဂလာဆောင်မျိုးဖြစ်မှသာ ထိမ်းမြားမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤသို့မဖြစ်ခဲ့ပါမူ မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည့် တရားကျင့်ခြင်းကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ပြီး လူနှင့် တိရစ္ဆာန် အပါအဝင် အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်းကို ကယ်တင်ကူညီနိုင်မည်ဖြစ်သည်ဆို၏။

သမီးတော် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန်ငြင်းဆိုကြောင်း ဘုရင်ကြီးသဘောပေါက်သိရှိသွားသောအခါ ဒေါသအများပြောင်ခြင်းထွက်ခဲ့ပါလေသည်။ အပြစ်ပေးသည့်အနေဖြင့် သူ့ကို အစေခံအလုပ်များလုပ်ခိုင်းရန် စီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ မြောင်ရှမ်း၏အစစ်တော်များသည်ဘုရင်ကြီး၏ဆန္ဒအတိုင်း အလျှော့ပေးပြီး ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် စည်းရုံးကြိုးပမ်းခဲ့ကြပါသော်လည်း အချည်းနှီးသာဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်ကြီးလည်း လက်မြောက်အရှုံးပေးခဲ့ပြီး သီလရှင်ကျောင်း၌ နေထိုင်ရန် မြောင်ရှမ်းကိုပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် မြောင်ရှမ်းစိတ်ပြောင်းပြီး မိမိဆန္ဒအတိုင်း အလျှော့ပေး

လက်ခံလာနိုင်ရေးအတွက် သူ့ကိုအလွန်ခက်ခဲပြီး ခွန်နှင့်အားနှင့်လုပ်ရသော အလုပ်များကို ခိုင်းစေရန် သီလရှင်များကို အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မြောင်ရှမ်းကို မျက်နှာသာမပေးဘဲ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ဆက်ဆံရန်လည်း အမိန့်ပေးခဲ့ပါသေးသည်။ မင်းသမီးငယ်သည် လေးလံသော သစ်တုံးများ ရေပုံးကြီးများကို ဆယ်ဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ကျတ်တီးမြေတွင်လည်း ဥယျာဉ်တစ်ခုကိုတည်ဆောက်ခိုင်းခဲ့ပါသေးသည်။

ဤနပျိုသော သီလရှင်မလေး၏ မဆုတ်မနစ်ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့် ကျတ်တီးမြေမှာ ကောင်းကင်ဘုံသဖွယ်ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့ပါသည်။ မြောင်ရှမ်းသည် သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သောကြောင့် ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ စိမ်းလန်းစိပြည့်နေပြီး ဆောင်းရာသီတွင်ပင်လျှင် ခဲဥားထည်ဝါမှုကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဘုရားကျောင်းမီးဖိုဆောင်အနီးမှာ မည်သို့မျှဖြစ်နိုင်ခြေမရှိသည့် အကိုင်အခက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် တိရစ္ဆာန်လေးများကလည်း မြောင်ရှမ်းအလုပ်လုပ်သည့်အခါပိုင်းဝန်းကူညီစောင့်ရှောက်ပေးလာခဲ့ကြပါသည်။

ဤထူးဆန်းသောအကြောင်းအရာများကို ဘုရင်ကြီးကြားသည့်အခါတွင် အကြီးအကျယ်အံ့ဩဝံ့ထခဲ့ပြီး မြောင်ရှမ်းကို သတ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ မြောင်ရှမ်းကို ဖူးထောက်လာအောင် လုပ်ဆောင်ရန် သီလရှင်များကို အမိန့်ပေးခဲ့သော်လည်း သီလရှင်မလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း မြောင်ရှမ်းကိုသတ်ရန်အထိ မြင်လာခဲ့ပါသည်။ သီလရှင်များနှင့်တကွ

ကျောင်းတွင်နေထိုင်သူအပေါင်းကို မီးရှို့ပစ်ရန် ဘုရင်ကြီးအမိန့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဘုရားကျောင်းမီးလောင်နေတာကို မြောင်ရှမ်း တွေ မြင်ရသောအခါတွင် ဆံထိုးဖြင့် မိမိ၏လျှာကို အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ထိုးဖောက်ခဲ့ရာ လျှာမှာ သွေးများပန်းထွတ်လာခဲ့ပါသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ဟာ ပြင်းထန်သောမုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာရန် ဆင့်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာမီတွင် မိုးများအကြီးအကျယ်ရွာချလာပြီး မိုးငြိမ်းသွားခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သီလရှင်အားလုံးလည်း လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ဘုရင်ကြီးဟာ လက်လျှော့ရန် ငြင်းဆန်သော မြောင်ရှမ်းကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားနိုင်ရန်အတွက် သတ်ပစ်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ မည်သည့်လက်နက်နှင့် မျှမြောင်ရှမ်းကိုမသတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ကောင်းကင်ဘုံတို့အုပ်ချုပ်သော ကျောက်စိမ်းဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် မြောင်ရှမ်းကို စောင့်ရှောက်နေသောကြောင့် မြောင်ရှမ်းခန္ဓာကိုယ်ကို မထိခိုက်နိုင်ပါ။ ဓားတစ်စင်းပြီးတစ်စင်းကျိုးသွားခဲ့ရသလို မြားများမှာလည်း တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းကျိုးသွားခဲ့ရပါသည်။

ထိုအချိန်၌ လေထုသည်လည်း ငြိမ်သက်သွားပြီး ရုတ်တရက်အလွန်ကြီးမားသော အပြုရောင်ကွားကြီးတစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ကွားကြီးသည် မြောင်ရှမ်းကိုပွေ့ချီပြီး အလွန်ဝေးသော နေရာသို့ တစ်ချက်တည်းနှင့် ခုန်ထွက်ကာ စောင့်ရှောက်ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။

မြောင်ရှမ်းသည် ဤနည်းဖြင့် အခြားဘုံများသို့ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး ငရဲဘုံကို အုပ်စိုးသူ ယမမင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ ယမမင်းကြီးသည် မြောင်ရှမ်းကို ငရဲသားများ၏ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံများနှင့်ပြည့်နှက်နေသည့် ငရဲခန်းများကို ခေါ်ဆောင်ပြသခဲ့ပါသည်။ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသော ငရဲသားများထံ မြောင်ရှမ်း၏ နက်ရှိုင်းသည့်တရုဏာတရားများ ကျရောက်ခဲ့ပါသည်။ သူမ၏ ကရုဏာတရားကြောင့် ငရဲသားတစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ငရဲဘုံတစ်ခုလုံးလည်း လှပသောအလင်းတန်းများ ငြိမ့်ညောင်းသာယာသည့်သီချင်းသံများ၊ အံ့ဩဖွယ်ရာမွှေးရနံ့များနှင့် ပြည့်နှက်လွန်းခဲ့ပါသည်။ ငရဲဘုံသည် မြောင်ရှမ်းကဲ့သို့ တန်ခိုးတူရှိပါမိနှင့် ပြည့်စုံသူများအတွက် သင့်လျော်သည့်

နေရာမဟုတ်သည့်အတွက် ယမမင်းကြီးသည် မြောင်ရှမ်းကို ငရဲဘုံနှင့်ဝေးရာသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ သူမပြန်လည်ထွက်ခွာနေစဉ်အတွင်း ယမမင်းကြီးသည် သူမကို ရွာပါးသော သက်တော်ရှည် မက်မွန်သီးတစ်လုံး လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။

မြောင်ရှမ်းသည် လေထဲတွင်ပျံသန်းရင်း နောက်ဆုံးမှာ ပူတိုရှမ်းကျွန်းသို့ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဤကျွန်းတွင် သူမသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နက်ရှိုင်းသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများကို ကျင့်ကြံခဲ့ပါသည်။ ဤကာလအတွင်း၌ မြောင်ရှမ်းသည် နင်းရည်စိုစွတ်နေသည့် မြက်ခင်းများနှင့် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ပန်းများကိုသာ အဖော်ပြုနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့၌ မြောင်ရှမ်းသည် နက်ရှိုင်းသောသမာဓိဖြင့် တရားထိုင်နေစဉ်အတွင်း ပြင်းထန်သော ရောဂါဝေဒနာကြောင့် နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ရောက်ရှိနေသည့် မိမိ၏ဖခင်ဘုရင်ကြီးပုကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။ သမားတော်များလည်း လက်လျှော့ခဲ့ရပြီး ဘုရင်ကြီးမှာ မအိပ်နိုင်မစားနိုင်အဆင့်သို့ရောက်ရှိနေရာမှ မကြာမီအတွင်း နတ်ပြည်စံရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် ရုတ်တရက် ဘုရင်နန်းတော်သို့ရောက်လာပြီး ဘုရင်ကြီးကိုပျောက်ကင်းအောင်ကူသပေမည်ဟု ကတိပြုခဲ့ပါသည်။ ဤသို့လုပ်ဆောင်နိုင်ရန်အတွက် ထူးခြားသော ဆေးတစ်စုံကို ဖော်စပ်ရမည်ဖြစ်ပြီး ထိုဆေးတွင် ဒေါသလည်း မရှိ၊ အမုန်းတရားလည်းမရှိသည့် လူသားတစ်ဦး၏ မျက်လုံးနှင့် လက်များပါ ဝင်ရမှာဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက သူမေတ္တာရပ်ခံပေးလျှင် ပျော်ရွှင်စွာဖြည့်စွမ်းဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည့် အထက်ပါအရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံသည့် ဗောဓိသတ္တတစ်ပါးဟာ ပူတိုရှမ်းကျွန်းတွင်နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဟု ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် စစ်သားတစ်ဦးကို ပူတိုရှမ်းကျွန်းသို့ စေလွှတ်လိုက်ခဲ့ပြီး မကြာမီအတွင်းပင် ယင်းဗောဓိသတ္တ (မြောင်ရှမ်း) ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ မြောင်ရှမ်းသည် သူမ၏လက်နှင့်မျက်လုံးများကို သဒ္ဓါကြည်လင်စွာပေးခဲ့သည့်အတွက် ဆေးဖော်စပ်နိုင်ကာ ဘုရင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးပြန်လည်ကောင်းမွန်လာစေပါသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် ဘုန်းတော်ကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးက ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို အတ္တစိတ်ကင်းစွာဖြင့် ပေးဆပ်နိုင်သည့် တစ်ဦးတည်းသောပုဂ္ဂိုလ်သည်သာလျှင် ဘုရင်ကြီး၏ကျေးဇူးတရားနှင့် ထိုက်တန်သည်ဟု အကြံပေးခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရောက်လာစဉ် ဘုန်းကတဲသို့ပင် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။

ဤလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လှသော အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်အတွက် အံ့ဩဖွယ်ရာလက်ဆောင်ပစ္စည်းအမြောက်အမြားကို ယူဆောင်ရင်း မိဖုရားကြီးနှင့်အတူ ပူတိုရှမ်းကျွန်းသို့ သွားရောက်ရန် ဘုရင်ကြီးဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ထိုဗောဓိသတ္တနေထိုင်သောပူတိုဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြပြီး အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူတို့၏အငယ်ဆုံးသမီးတော်မြောင်ရှမ်းဖြစ်ကြောင်းသိရှိသွားရပါသည်။ ဤသို့ သိရှိလိုက်ချိန်မှာ လေကတွင် အလွန်သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သောရနံ့များဖြင့်ထုံမွှေးနေပြီး ဂူခေါင်မိုးပေါ်မှ ပန်းအမြောက်အမြားသက်ဆင်းကျရောက်လာပါသည်။ မြောင်ရှမ်းက မျက်လုံးပေါင်းတစ်ထောင် လက်ပေါင်းတစ်ထောင်ပါရှိသောအသွင်တစ်ခုကို မြင်မြတ်စွာ ပြောင်းလဲဖန်တီးယူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂူတစ်လုံးသည် တောက်ပသော အလင်းတန်းများနှင့် ပြည့်နှက်သွားပြီး မြောင်ရှမ်းမှာလည်း လေနှင့်အတူ အဝေးသို့မျောပါထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ သူမသည်လည်း အလွန်သန့်ရှင်းပြီး ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်း မရှိတော့သည့်ကရုဏာဓာတ်တိန်းဝပ်ရာဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့သည် မာန်ချလိုက်ကြပြီး မြောင်ရှမ်း၏ကျေးဇူးတော်ကို အာရုံပြုဆင်ခြင်၍ တရားဓမ္မများကို စတင်ကျင့်ကြံခဲ့ကြပါသည်။ သမီးတော်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ဤနေရာ၌ သူတို့သည် ဘုရားကျောင်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ယခုအခါတွင် ဤနေရာကို နံသာတောင်မြတ်အဖြစ် လူသိများလာခဲ့သည် ဆိုပါသည်။

ခေတ်သန်းခွေ (ထာဝဝ ယ်)
ကိုးကားချက်
ဒေါက်တာအောင်နိုင်(ခေမာ)
တွမ်ရင်မယ်တော်

ရောမြေကျော်ဝေ

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးစောင့်ရှောက်သည့် ရွာသူကြီး

အရှေ့ဦးဆီမှ နေမင်းသူရိန်က ထွန်းလင်းတောက်ပလာသည်နှင့်အမျှ မြစ်ပြင်ရောထဲတွင် လေကြီးလေငယ်တို့ က ၃၅ဟိုသွားလာလှုပ်ရှားနေသည်မှာ တံငါလှေများရှိကြသလို အခကြေးငွေဖြင့် လိုရာခရီးကို ပို့ဆောင်ပေးသော ကူးတို့စက်လှေနှင့် သင်္ဘောများလည်း ခုတ်မောင်းသွားလာနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ထိုမြစ်၏ဝဲဘက်တွင် ရွာတည်ထားသော သပြေမြိုင်ရွာကြီးသည် အိမ်ခြေသုံးရာခန့်ရှိသည်။ ထိုရွာရှိလူများက တချို့တံငါလှုပ်ငန်းဖြင့်အသက်မွေးဝမ်းမူပြုကြသလို အချို့ကလည်း လယ်ယာကိုင်ကျွန်းလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးပြုကြ၏။ ထိုရွာတွင် အရှေ့ပိုင်းနှင့် အနောက်ပိုင်းနှစ်ပိုင်းခွဲထားသည်။ အရှေ့ပိုင်းတွင် အိမ်ခြေ (၁၅၀) နှင့် အနောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ခြေ (၁၅၀) ရှိသည်။ သူကြီးတစ်ဦးတည်းအုပ်ချုပ်သောရွာကြီး ဖြစ်သည်။ အိမ်နံရံအာဏာပိုင်သူကြီး ဦးမင်းမာန်ခ ဟု သိရသည်။ သူကြီးကတော်ဒေါ်သူဇာ သင်းနှင့် သမီးလေးယောက် မိသားစု (၆) ယောက်တို့သည် အတူတကွနေထိုင်ကြသည်။ အာဏာရသူကြီးတို့သည် သူပိုင်ဆိုင်သောရွာတွင် ဘုရင်တစ်ပါး၊ အလား အာဏာရှိကြသည်။ ရွာအရှေ့ပိုင်း၌ စေတီတစ်ဆူတည်ထားကိုးကွယ်သလို ရွာအနောက်ပိုင်းတွင်လည်း စေတီတစ်ဆူ ကိုးကွယ်ထားသည်။ အများကောင်းမှုပေါင်းစု၍ လှူကြသော်လည်း နာမည်တွင်သည်ကား 'သူကြီးဘုရား' ဟုသာ စေတီနှစ်ဆူက နာမည်တွင်လေသည်။ ထိုစဉ်ကစခဲ့သည်လားတော့မသိ 'သူကြီးဘုရားရွာသားကောင်းမှု' ဆိုသော စကားတွင်ခွဲခြားသည် ယနေ့တိုင် လူတို့ ပြောလေ့ပြောထရှိကြသောစကားဖြစ်

သည်။ သပြေမြိုင် ရွာကြီးမှာ တစ်ရွာတည်းသာနာမည်ရှိသဖြင့် နှစ်ပိုင်းခွဲခြားသော်လည်း ဘုရားပွဲကျင်းပလျှင် ဘုရားနှစ်ဆူစလုံး နေ့ရက်၊ လတို့ တူညီစွာ ကျင်းပရစမြဲပင်။ ထိုသို့မျှ မပြုလုပ်ပေးလျှင် အရှေ့ပိုင်းနှင့် အနောက်ပိုင်းရွာသားအချင်းချင်း ရန်သူသဖွယ် ဓားခုတ်လှံထိုး ရန်ဖြစ်ကြသည်မှာ အသေအကျဖြစ်ကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းလည်း အရှေ့ပိုင်းတွင် တစ်ကျောင်းရှိသလို အနောက်ပိုင်းတွင်လည်း တစ်ကျောင်းရှိသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှစ်ပါးတို့သည် ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူသော အမြွှာညီအစ်ကိုနှစ်ပါးဖြစ်ကြသည်။ အရှေ့ဘက်ကျောင်းတွင် အစ်ကိုဖြစ်သူဆရာတော် ဦးကလျာဏ (၁) က ကျောင်းထိုင်သလို အနောက်ဘက်တွင် ညီဖြစ်သူဆရာတော် ဦးကလျာဏ (၂) က ကျောင်းထိုင်လေသည်။ ထိုခေတ်ထိုအချိန်က ရွာသူရွာသားများ၏ သားသမီးကလေးများကို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများကသာ စာသင်ပေးပါသည်။ ရွာသူကြီး ဦးမင်းမာန်ခ ကလည်း သူ၏ သမီးလေးများကို ရွာအရှေ့ကျောင်းတွင် သမီးကြီးဖြစ်သူ မလေးခင်ခင်ကို စာပေသင်ကြားစေသလို သမီးလတ် မနှင်းနှင်းဥကိုလည်း အနောက်ကျောင်းတွင် စာပေသင်ကြားစေလိုပါသည်။ သူကြီးသမီးတွေဆိုတော့လည်း ကျောင်းတက်၊ ကျောင်းပြန်လည်းယဉ်ကြော့နှင့်ပေါ့။ သီပေါမင်းပါ တော်မူပြီးနောက်ပိုင်းတွင်တည်ခဲ့သော

ရွာလေးတစ်ရွာ ဟု အချို့ကဆိုကြပါသည်။ သမီး (၄) ယောက်ရှိသည့်အတွက် အငယ်သမီးနှစ်ယောက်က ကျောင်းနေစဉ်အရွယ်မဟုတ်သေးသဖြင့် ကျောင်းမထားရသေးပါ။ သမီးငယ်ဆောင်းနွေးနွေးနှင့် နှင်းပန်းနုတို့ကို မိခင်ဒေါ်သူဇာ သင်းက ကလေးထိန်း ဒေါ်မင်းကို နေ့စားအခကြေးငွေပေးရုံ နေ့ပိုင်း

တာဝန်တစ်ခုတည်းသာငှားထားသဖြင့် သက်သာပေါ့ပါးစေပါသည်။ ဂေါ်သူဇာ သင်းသည် သူကြီးကတော်ဖြစ်သော် လည်း မိမိ၏အိမ်တွင် ရက်ကန်းစင် ထောင်ထားသဖြင့် မိမိကအငြိမ်မနေ မိမိ၏မိခင်အမွေဖြစ်သော ရက်ကန်းစင် တစ်စင်ကို မိမိကိုယ်တိုင်ခတ်ရမှသာ

ကျေနပ်လေ့ရှိသည်။ ဦးမင်းမာန်နှင့် ဂေါ်သူဇာသင်းတို့သည် အသက်လေး ဆယ်ကျော်ရွယ်တူဇနီးမောင်နှံများဖြစ်ကြ သော်လည်း ဘာသာရေးကိုလေးစားကြ သည်။ တစ်ရွာတည်း နှစ်ပိုင်းခွဲခြားသော် လည်း ရွာသားများသည် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အလုပ်ကို မခွဲခြားဘဲ စုပေါင်း ညီညာစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူကြီး

ဦးမင်းမာန်သည် သီတင်းကျွတ်လပြည့် နေ့ညတွင် သူတော်စင်တစ်ပါးကအိပ်မက် ပေးသဖြင့် သူ၏အိပ်မက်ကို အကောင် အထည်ပေါ်စေရန်အတွက် ရွာသား များထံ မောင်းထု၍ခေါ်ပြီး အစည်းအ ဝေးတစ်ခုသဖွယ် တောပြောဆုံးမလေ့ ရှိသည်။

ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား တို့ ကျုပ်တို့ လယ်ယာကင်းကျွန်းမြေများ ကို ထွန်ယက်ရာတွင် အရေးပါလှသော အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် နွားများကို ယနေ့မှစ၍ ရပ်ရွာတွင်းတွင် အမဲ၊ လျှာအဖြစ် သတ်ဖြတ်ခြင်းရှောင်စား သောကံခြင်းကိုပြုလုပ်ပါက ဝမ်းရောက်

စွာ အရေးယူအပြစ်ပေးခြင်းကို ပီတိပင် တားမြစ်လိုက်ပါသည်။

ဟု သူကြီးဦးမင်းမာန်ခက စကား ပြောမှားသွားသောအခါ သမီးကြီးဖြစ်သူ မလေးခင်က ဖခင်အနားတိုးတိုးကပ်၍ -

“အဖေစကားတွေမှားနေတယ်။ ကျေးဇူးရှင် အသက်သခင်ဖြစ်တဲ့ နွား တွေကို သတ်ဖြတ်ရောင်းချစားသောက် သူတွေကိုတွေ့ရင် အရေးယူထိရောက် စွာ အပြစ်ပေးရမယ်လို့ ပြောရမှားလေ”

ဟု ဆိုတော့ ဦးမင်းမာန်ခက - “ဟုတ်ပါ သမီး၊ အဖေစကားပြော မှားသွားတယ်။ အရင်လိုအနားဖြစ်ဆို သလိုဖြစ်နေပြီ”

ဟု ရွာသူရွာသားတွေကို တောင်း ပန်ပြီး နွားတွေကိုသတ်ဖြတ်စားသောက် ခြင်းမပြုကြရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက် လေတော့သည်။ သားသတ်မှုဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသော ရွာသား တချို့က တီးတိုးတီးတိုးဖြင့် မကျေနပ် ကြသလိုဖြစ်ပေမယ့် သူကြီးကိုတော့ စောဒကမတက်ရဲပေ။ သူကြီးအာဏာ တည်ခဲ့သလို နွားသတ်ခြင်းများတင်းဝေး ပြီး ရပ်ရွာတွင် ဖျားနာခြင်းများလည်း ကင်းဝေးစေပါသည်။ အကုသိုလ်ကြီးများ ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးမှုကို သူတော်စင် များက မလိုလားသဖြင့် သူကြီးကိုအိပ်မက် ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကြီးကလည်း အိပ်မက်ကို ယုံကြည်သည်။ သမီးလေး ယောက်အရွယ်ရောက်သည်အထိ သူကြီး သက်တမ်းနဲ့ဆယ်အထိအုပ်ချုပ်ရသော သူကြီးသည် သပြေပင်မြိုင်ရွာသူကြီး ဦးမင်းမာန်ခတစ်ယောက်သာလျှင်ရှိပေ သည်။ မင်းပြောင်းသော်လည်း သူကြီး မပြောင်းသောရွာဟု အဆိုရှိကြသည်။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့ တွင် အကျွတ်အလွတ်ပွဲတော်ကျင်းပပေး လေသည်။ ရွာအရှေ့ပိုင်းတွင်နေသော သူကြီးတပည့်ကျော်ဗေဒင်ဆရာရဲထွဋ်ဇော် ကို မကျွတ်မလွတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှ ဝင်ပူးလေတော့သည်။

“ငါက ကွင်းပိုင်ကြီးဖိုးလုံးကွ။ အခု လိုအကျွေးအမွှေးနဲ့ပွဲတော်ပြုလုပ်ပေးတဲ့ သူကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့နေထိုင်တဲ့ ဒီသပြေမြိုင် ရွာကြီး လာမယ့်ဝါဆိုလထဲမှာ ရေကြီး လိမ့်မယ်တော့။ ဝါဆိုလဆိုတာ လာမယ့်နှစ် ထဲက ဝါဆိုလကိုပြောတာနော်။ သင်္ချိုင်း လည်းရေမြုပ်သလို ရွာသူရွာသားတွေ လည်း ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်။ မြစ်ရေ ကြီးခြင်းရဲ့သဘာဝဘေးဒဏ်ကို အလူး

အလဲခံကြရမှာ။ ကွင်းပိုင်ကြီးဖိုးလုံးက သတိပေးတာ မယုံမရှိကြနဲ့”

ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားလေတော့ သည်။ ဖိုးလုံး ဟူသော ကွင်းပိုင်က ရဲထွဋ်ဇော်ကို ဝင်ပူးပြီးပြောပေမယ့် ရဲထွဋ်ဇော်က ဘာမှမသိ။ အေးမှရွာသား တစ်ဦးဖြစ်သူ ကျော်လွင်ဦးက ပြောပြ တော့မှ အကြောင်းစုံသိခဲ့ရပြီး သူကြီး ဦးမင်းမာန်ခကို ရဲထွဋ်ဇော်ကပြောပြလေ တော့သည်။

သူကြီးဦးမင်းမာန်ခ -

“အင်း - လာမယ့်နှစ်ကိုသတိထား ရမယ်။ ကြိုတင်ပြီး အခုကတည်းက စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရမယ်လေ”

ဟု ဆိုပြီး မောင်းထုခေါ်၍ ရွာသားများနှင့် တိုင်ပင်ကြရလေတော့ သည်။ အချို့သောရွာသားများက အယုံ အကြည်မရှိကြသလို အချို့ကလည်း ယုံကြည်ကြသည်။ ယုံကြည်သူများက ‘သူကြီးပြောတာတွေက အမြဲတန်းမှန် တယ်လေ။ သူကပြောတိုင်းမှန်၊ လုပ် တိုင်းဖြစ်နေတာ။ ဒါကလည်း သူ့ဘုန်း သူ့ကံကြောင့် ပရလောကသားတွေနဲ့ သူတော်စင်တွေကတောင် ချစ်ကြတာ၊ သက်ပေးစကားတွေ ပြောကြတာ မယုံ ကြည်လို့မရဘူးလေ’

ရွာသားများနှင့် သူကြီးသည် သဘောတူညီမှုယူပြီး ရွာ၏ အနောက် ဘက် မြေလွတ်မြေရှိုင်းတောင်ကုန်းမြင့် တစ်ခုကို စုပေါင်းပိုင်းဝန်းခုတ်ထွင်ရှင်း လင်းပြီး ကုံကော်မြိုင်ရွာဟု အမည်ပေး ပြီး အကွက်ရိုက်၍ ယာယီဝါးအိမ်များ ဆောက်လုပ်ကြပြီး သူန်းကြီးကျောင်းကို လည်း ဝါးကျောင်းကြီးဆောက်လုပ်ပြီး ယာယီ (၂) ကျောင်း သံဃာတော်များ သီတင်းသုံးရန်အတွက် တစ်ကျောင်း တည်း ဆောက်လုပ်ထားလေသည်။ သူတို့၏ ရည်မှန်းချက်မှာ နွေအကုန်မိုး အကူးတွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြဖို့ဖြစ် သည်။ နွားတင်းကပ်များလည်း ယာယီ ဆောက်ကြသလို ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်

မွေးမြူကြသူများကလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်စေရန် ကြိုတင်ယာယီတံများဆောက် လုပ်ထားကြသည်။ ကြိုတင်အမည်ပေး ထားသော ကုံကော်မြိုင်ရွာကို ချဲ့နွယ်ပိတ် ပေါင်းများရှင်းလင်းရာတွင် ရှေးဟောင်း စေတီတစ်ဆူကို တွေ့ကြရသောအခါ သူကြီးဦးမင်းမာန်ခက ဦးဆောင်ပြီး အမှတ်တရ စေတီဟောင်းကို ပြန်လည် မွန်းမံပြီး ဉာဏ်တော်ထပ်မြှင့်၍ (၁၈) တောင်ပြည့် ထုံးဖြူဖွေးဖွေးစေတီတော် လေးကို အများကောင်းမှုအဖြစ် တည် ထားရာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ အဖျက် အဆီးမရှိ တန်ခူးလတွင် သပြေပင်မြိုင် ရွာမှ ကုံကော်မြိုင်ရွာသို့ ရွာလုံးကျွတ် နွားလှည်းများဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ကြသည် မှာ လွှမ်းမတ်ရာလို့ဆိုရမလား။ ပျော်စရာလို့ ဆိုရမလားပင်။ ပထမပါဆိုလတွင်စပြီး မြစ်ရေလျှံ၍ရေကြီးခဲ့သည်။ သို့သော် ထူးခြားသည်မှာ ရွာလုံးကျွတ်မျှ ရေများ ရွာထဲဝင်သော်လည်း နေအိမ်များ ပိန်ပိ ခွတ်မျှသာမြုပ်ပြီး လယ်ကွင်းနှင့် စပါး ခင်းများက ရေမမြုပ်ပါ။ ရွာထဲမှ စေတီ တော်နှစ်ဆူက အသွင်တူသကဲ့သို့ပင် (၉) တောင်ပြည့်စေတီတော်များ ဘုရား ဝင်းသို့ ရေများမဝင်ပါ။ တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးမြူသူတို့က သပြေပင်မြိုင်ရွာ မှာပင် လှေများနှင့် အဖော်ပြု၍ နေထိုင် ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် အလွန်ကြီးမားသော ရွှေဝါရောင်ငါးကြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို တံငါသည် ဦးထွန်းအေးဆွေကမိထား သည်။ သူကြီးဦးမင်းမာန်ခက ရွှေရေ ငွေရေလောင်းပြီး ပြန်လွှတ်ပါရန်ပြော သောအခါ သူကြီးစကားကိုနားမထောင် ဘဲ ဦးထွန်းအေးဆွေက ငါးကြီးကိုသတ် ဖြတ်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူကို ငါးကြင်းခုတ်သား အခြားရွာများသို့ လှည့်လည်ရောင်းချ ခိုင်းသည်။ ထိုငါးကြင်းခုတ်သားကို ဝယ် စားသူအချို့ မိသားစုလိုက် ဝမ်းလျှော ဝမ်းပျက်ရောဂါများ ဖြစ်ပွားကြသည်။ ဝယ်စားသူများ အလူးအလဲခံကြရသည်။ သေတော့မသေကြပါ။ နောက်တစ်နေ့ ညတွင် သပြေပင်မြိုင်ရွာထဲတွင်နေထိုင် ပြီး ကျန်ခဲ့ကြသော တံငါသည်မိသားစု များ၊ ရေလုပ်သားခေါင်းဆောင် ဦးထွန်း အေးဆွေ အပါအဝင် မိသားစုပေါင်း (၃၀) ကျော် လှိုင်းမှန်တိုင်းရိုက်ခံခဲ့ရပြီး မြစ်အတွင်းတွင် နှစ်မြုပ်ပျောက်က သွားခြင်းကို နံနက်မိုးသောက် အလူးဆေး ရောက်မှသိခဲ့ရလေတော့သည်။ သူကြီးဦးမင်းမာန်ခ ကြိုတင်

နတ်မောက်မင်းချစ်နော် တစ်ပွဲတိုးခရီးသွားတုတ်အစီအရင်

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ခရီးတို၊ ခရီးရှည် စသည်ဖြင့် ခရီးသွားလာမှုပြုကြ ရပါသည်။ ထိုသို့ ခရီးသွားလာရာတွင် အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်း၍ လိုရာပန်းတိုင် ဦးတည်ချက်ဆီသို့ အေးချမ်းသာယာ စွာ ရောက်လိုကြပါသည်။
အထူးသဖြင့် ကျေးလက်နေ တောင်သူလယ်သမားများမှာ နေ့စဉ်လို ပင် ယာထဲကိုင်ထဲလယ်ထဲသို့ သွားလာ လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်နေရသည်ဖြစ်သဖြင့် ဤတစ်ပွဲတိုးအစီအရင်လေးသည် အလွန် ပင် ထိရောက်သင့်မြတ်လှပါသည်။ မြို့

ပါးကင်းပါး၊ ခွေး၊ ဝက်၊ ကျား ဆိုသလို အဆိပ်ရှိသတ္တဝါ၏ဘေးမှ ကင်းဝေးစေ သဖြင့် တစ်ကြိမ်သွားတစ်ခါစီရင်ရပါမည်။
စီရင်နည်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။
ဝါး၊ သစ်သားတစ်မျိုးမျိုးကို မိမိ လက်လေးဆစ်ဖြင့် တိုင်းဖြတ်ယူပါ။ ထို့နောက် အောက်ပါဂါထာဖြင့် အသက် အောင်ထားပြီး (အသက်မရှူဘဲ) ခုနစ် အုပ်မန်းပါ။

■ ပွဲ စိတ္တံ ပန္နမဟိတ်
ထိုသို့မန်းပြီးလျှင် ၎င်းတုတ်ကို

ခါးတွင်ထိုး၍ဆောင်ယူသွားပါ။ အဆိပ် ရှိသတ္တဝါများမကိုက်နိုင်ပါ။ ဝေးစွာရှောင် ရှားသွားပါမည်။ ဟောင်တတ်တိုက်တတ် သောခွေးပင် မဟောင်မကိုက်ပါ။ ၎င်း တုတ်ကိုပင် နောက်တစ်နေ့ခရီးသွားမည် ဆိုလျှင် အထက်ပါအတိုင်း ဂါထာကို ခုနစ်အုပ်မန်းပြီး ဆောင်ယူသွားလာနိုင် ပါသည်။ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းစေပါ မည်။

တိုးတက်ကြီးပွားကြပါစေ

နတ်မောက်မင်းချစ်နော်

အိပ်မက်ပေးခဲ့သောရွှေဝါရောင်ငါးကြင်း ငါးသုတော်ကြီးသည် သေနေစေသလို သေခဲ့ရသော်လည်း မယုံကြည်သော တံငါသည်များကလည်း နားမထောင် သဖြင့် ငါးကြင်းကြီးနောက်သို့ အကူသိုလ် ရေစီးလမ်းအတိုင်း အသက်ပေး၍ မျော ပါသွားခဲ့ရလေတော့သည်။ တစ်သက် တွင်တစ်ခါ ရေကြီးခဲ့ရသော သပြေပင် မြိုင်ရွာကလေးသည် ယနေ့ထိတိုင်ရှိနေ ပါသေးသည်။ မကြာခဏ ကမ်းပြိုရေ တိုက်စားခဲ့ရသော မြစ်ကမ်းနံဘေးက သပြေပင်မြိုင်ရွာကလေးသည် ယခုတော့ မြို့နှင့်မခြား ကျေးလက်ဆေးရုံ၊ အထက် တန်း၊ အလယ်တန်းပါ သင်ကြားလို့ရ သော တွဲဖက်အစိုးရကျောင်းနှင့် မူလ တန်းကျောင်းလေးက (၂) ကျောင်းဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိပေသည်။

ရွာအဝင်ကမ်းနားရိပ်ဝယ် ကြီးမား သော အုတ်ဂူဖွေးဖွေးယှဉ်လျက် (၂) လုံး ကတော့ ဦးမင်းမာန်ခ အသက် (၈၀)နှစ် နှင့် ဒေါ်သူဇာမြိုင်သင်း အသက် (၈၀) နှစ်တို့ရဲ့ အုတ်ဂူတွေပဲဖြစ်ပါတော့တယ်။ သမီးကြီးဖြစ်သူ အပျိုကြီး မလေးခင်ခင်၊ သမီးလတ် မနင်းနင်း၊ သမီးလတ်နို့ညာ မဆောင်းနွေးနွေးနှင့် သမီးငယ်မနင်း ပန်းနုတို့ကလည်း ဘယ်ဘဝရေစက်တွေ လဲမသိ ညီအစ်မလေးယောက်စလုံး က ကျောင်းဆရာမတွေဖြစ်ကြသလို တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးတွေပဲပေါ့။ ကျောင်းဆရာများဖြစ်ကြသော ကိုမင်း

ထက်စော၊ ကိုထွန်းသက်ကျော်၊ ကိုရဲဝေ ထွန်း၊ ကိုမင်းချစ်သူတို့ကလည်း ကြီးစဉ် ငယ်လိုက်အပျိုကြီးဆရာမတွေကို တစ်ဝဲ လည်နောက်ပိုးပိုးနေတဲ့ ဆရာလူပျိုသိုး တွေဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ရွှေဖူးစာဆိုလျှင်တော့ ချစ်သူတွေဘဝနဲ့ ကြင်ဖော်လက်တွဲကြရပေမပေ။ အရွယ် လွန်တဲ့အပျိုကြီးတွေလည်း စဉ်းစားပေး မပေ။

ဒီဂမ္ဘီရဝတ္ထုလေးကတော့ ကုသိုလ် နဲ့ အကူသိုလ်ကွဲပြားစေလိုတဲ့ ဇာတ်လမ်း လေးပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူကြီးဦးမင်းမာန်ခ နဲ့ သူဇာဒေါ်သူဇာသင်းတို့က သေပုံထူး တယ်ဗျာ။ အသက် (၈၀) အရွယ် အဘိုး ကြီး၊ အဘွားကြီးဘဝတွေမှာလေ ညတက် တရားထိုင်ရင်းနဲ့ တစ်နေ့တည်း တစ်ည တည်းမှာ ရောဂါအထွေအထူးဖော်မရ ဘဲနဲ့ သေဆုံးသွားကြတာဟာ တရားရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါ လားခင်ဗျာ။ ဘဝရေစက်အထုပ်ပုစိတွေ က ဂမ္ဘီရမဆန်ပေဘူးလား။

သူကြီးဦးမင်းမာန်ခကို အိပ်မက် ပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ရက်ကန်းစင် တောင်ဆရာတော်ကြီး ဦးညွှာသာသလို ပြောကြတယ်။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ဝိဇ္ဇာတွေ ဟာ ကောင်းမြတ်သောသူတော်ကောင်း တွေကို အမြဲကယ်တင်လေ့ရှိပါတယ်။ အိပ်မက်ပေး၍ ကယ်တင်ခြင်း၊ စိတ်ကို အသိပေး၍ ကယ်တင်ခြင်း၊ ကိုယ်ထင်ပြု ၍ ကယ်တင်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်

ငါးကြင်းကြီးကို သတ်မစားရန် သူကြီး ဦးမင်းမာန်ခကို အိပ်မက်ပေးခဲ့သည် မှာလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး ဆရာတော် ဦးညွှာသာသပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူကြီးက အိပ်မက်အရ ဂမ္ဘီရစကားတွေကို ယုံကြည်ပြီး ကြိုတင်သိထား၍ပြောပြပါ သော်လည်း အကူသိုလ်စိတ်မုန်နေသော တံငါသည်များက မယုံကြည်ကြသလို သူတို့၏စီးပွားရေးအတွက် အနှောင့် အယှက်ပေးသောသူဟူသူကြီးကိုထင်မြင် ယူဆကြလေသည်။ ယခုတော့ မှားပြီ ပေါ့။ တံငါသည်ဟူသမျှ ဒီသပြေပင်မြိုင် ရွာမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိတော့။ ရွာကြီးက အကူသိုလ်ကင်းစင်သွားပေပြီ။ ထိုတစ်နှစ်ရေကြီးပြီးသည့်အချိန်ကစပြီး သူကြီးလင်မယားကွယ်လွန်သည်အထိ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ရွာကြီးကသာယာ လှပပြီး စိုပြည်စည်ကားလျက်ပင်ရှိနေပါ တော့သည်။ ဂမ္ဘီရဆန်သောသပြေပင် မြိုင်ရွာကြီးကို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးစောင့်ရှောက် သည်မှာ မှန်ပေသည်ဟု ထင်မှတ်မိရပါ တော့သည်။ စာရေးသူကလည်း သူကြီး ခေတ်မှ ယခုခေတ်အထိ (အကူသိုလ် ကင်းစင်သောဂမ္ဘီရရွာကြီး) အတွက် ဂုဏ်ယုဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦး ၏ပြောပြခြင်းကိုမှတ်သားပြီး ဇာတ်လမ်း ပြု၍ အမည်နာမများ ပြောင်းလွှဲပြီး ရေးသားလိုက်ရပါတော့သည်။

ရောဂါအထွေအထူး

နိုင်ပြေသိမ်းချစ်

ကပ္ပိယံ ကရောဟိ

ကပ္ပိယံ အန္တေ

အခန်း (၁)

အရေတကြီး ကြေးနန်းစာ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်ထံသို့ ကျောက်ဆည်စာတိုက်မှရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်းစာတစ်စောင်ရောက်လာပါတော့သည်။

ကြေးနန်းပါအကြောင်းအရာကမောင်နိုင်၊ ရက်စွဲပါနေ၌ အစ်ကို ဖျဉ်းမနားကို အပြီးပြန်လာမည်။ မဖြစ်မနေရ ထားအမိလာကြိုပေးပါ။ အလွန်အရေးကြီး

(အစ်ကိုသိန်းအောင်)

ကိုသိန်းအောင်၏ ကြေးနန်းစာပါသောနေ့အရောက် ကြိုတင်၍ အမှတ် (၁) စင်္ကြံ ဖျဉ်းမနားဘူတာ၌ (ညခုနစ်နာရီတွင် ပြန်ဆက်ရောက်သော) တူးဒေါင်းစာပို့ရထားအမိ ကျွန်တော် ကြိုတင်ရောက်နေပါတော့သည်။

စိတ်ထဲကလည်း -

“ကိုသိန်းအောင်က အဲဒီကျောက်ဆည်မှာပဲ ယာစိုက်ယာခင်းလုပ်ငန်းကို ဇောက်ချအခြေတည်တာပဲဟာ။ သူ့ရော ပို့လိုက်တဲ့စာတွေထဲမှာလည်း အားလုံး အဆင်ပြေတယ်နေထားတာ။ တစ်သက်လုံးအခြေချတော့မယ့်အနေအထားက ဘယ်နှယ် ဖုတ်ပုမီးတိုက်ပြန်လာချင်တာလဲ။ ငါမသိတဲ့အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိနေမှာအမှန်ပဲ။ သူ့ရဲ့ ကျောက်ဆည်ကို အလည်သွားတုန်းကလည်း အစစအရာရာအားလုံးအဆင်ချောနေတာကြီးကို”

တူးဒေါင်းစာပို့ရထားအမိ ကျွန်တော်

ညနေ (၄) နာရီခွဲကတည်းက အချိန်ကို လျှော့ အေလာမြို့မှ ဖျဉ်းမနားသို့ ဂုဏ်ကားခရီးဖြင့် ပြန်ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်လည်း တော်တော်ကြီးပိုနေသည့် အားလျော်စွာ လေတဖြူဖြူတိုက်နေသည့် မီးရထားစင်္ကြံ အမှတ် (၁) ပေါ်၌ တောင်လျှောက်မြောက်လျှောက်လုပ်နေပါတော့သည်။ ရုပ်ကသာလမ်းလျှောက်နေပါသည်။ စိတ်အတွေးအစဉ်တန်းကတော့ ကျောက်ဆည်မြေသို့ အလည်တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့စဉ်က ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးသော အတိတ်တစ်နေရာသို့ လွင့်လျက်ပြန်လျက် ဖြတ်သန်းလျက်။

အခန်း (၂)

လယ်တွင်းကိုးခရိုင်နတ်ကိုးကွယ်မှု အစွဲအလမ်းများနှင့် ကျောက်လိုထိခေါင်း၊

လည်ဆွဲကလေးများ သံကွင်းစွပ်မြွေများ ကိုသိန်းအောင်၏နှမ မခင်မာက ဖျဉ်းမနားသူဖြစ်သည်။ ကျောက်ဆည်မြို့နေ စပါယ်တောကျေးရွာသား ကိုမင်းကြည်နှင့်အကြောင်းပါ၍ သျှောင်နေကန်ဆံထုံးပါလေ့အရ စပါယ်တောကျေးရွာသို့ လိုက်သွားရပါသည်။ သူတို့စုံတွဲအလည်ခေါ်၍ ကိုသိန်းအောင်နှင့်အတူ နူးလုပ်ငန်းကိုခွင့်ယူခဲ့၍ အလည်ခရီးပါသွားရပါတော့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း နေမူအဆင်ပြေသော်လည်း စားမူသောက်မူ၌ ကျွန်တော်ပြဿနာစတင်ပါတော့

သည်။ ထမင်းဝိုင်း ထိုင်တော့ အမဲသားဟင်းတစ်ခွက်ကောင်း၊ (ဆီလည်ရေလည်အနစ်ပြစ်ကောကောနိုင်ချင်း)က အမဲသားဟင်း လုံးဝမစားသော ကျွန်တော်ကို လှောင်ပြောင်နေပါတော့၏။ ကိုသိန်းအောင်က အမဲသားဟင်းကြိုက်သူမို့ ခေါင်းပင်မဖော်နိုင်အောင်တွယ်မည့်သူမို့အကြောင်း မဟုတ်ပါ။

“ကဲပါလေ၊ မန်ကျည်းရွတ်နေတဲ့ များနဲ့ ဆီထွေးထွေးချက်ထားတဲ့ အချဉ်ဟင်းတစ်ခွက်က လက်လှည့်ရာမှာရှိနေတဲ့ဟာ”

ဆိုပြီး လောလော
 လတ်လတ် အချဉ်ဟင်းနှင့်ညား
 တော့မည့် ကျွန်တော်ကို အချဉ်ဟင်း
 ခွက်ကလည်း သရော်ပြန်ပါတော့သည်။
 ဇွန်းလေးနှင့် မန်ကျည်းရွက်ချဉ်
 ရည်ဟင်းကို ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်
 ဆယ်၍ ထည့်ဟန်ပြင်မှ မန်ကျည်းရွက်
 အချဉ်ရည်ဟင်းဖတ်များအောက်မှ
 အချဉ်ရည်ဟင်းနှင့်ရောချက်
 ထားသော အမဲသားအတုံး
 အဖတ်က လက်ကိုတွန့်သွားစေပါ
 တော့သည်။ နောက်မှ ကျွန်တော် အမဲ

သားဟင်းမစားမှန်းသိသွားကြ၍ တခြားဟင်းတစ်ခွက်ကို ကသောကမျောစီစဉ်ပေးကြပါတော့သည်။ နောက်ပြီး သူတို့အရပ်ခလေ့က ခိုင်းနွားအထီးများကို ဟင်းလျာအဖြစ် အမဲမဖော်ကြပါ။ အမြဲတမ်း နွားမတမ်းကိုသာ ဟင်းလျာဖော်ကြပါသည်။ နွားမတမ်းသားအလွန်ကြိုက်ကြသောအရပ်ဖြစ်ပါသည်။ နေ့တိုင်း ထိုအမဲသားဟင်းလျာမမြတ်ကြပါ။ (ယခုတော့ ထိုခလေ့ရှိ မရှိမသိပါ။) ကျွန်တော့်ခမျာ ကြက်ဥကိုနာမည်ပြောင်း၍ ကြော်တစ်လှည့် ဆီပြန်တစ်လှည့်နှင့်သာ နေထိုင်စဉ်ခဏမှာ ပြီးခဲ့ရပါတော့သည်။

စပါယ်တောကျေးရွာသည်ကား ကျောက်ဆည်မြို့နယ်နှင့်မြစ်သားမြို့နယ်အစပ်မှာရှိပါသည်။ ထိုနယ်အစပ်ကို မြစ်ဟု ခေါ်သော်လည်း ချောင်းအရွယ်မည်ကာမထူ ရေကခြားထားပါသည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ချောင်းကိုကျော်၍ ကူးလူးရန် သံတံတားကြီးတစ်ခုက အခိုင်အမာရှိခဲ့သော်လည်း ဂျပန်ခေတ်က ဂျပန်လေယာဉ်လား၊ ဗြိတိသျှလေယာဉ်လား လေယာဉ်ဗုံးအကြကောင်း၍ သံတံတားကြီးက ကူးမရတော့ဘဲ ပျက်စီးသွားကာ တံတားပိုင်းကြီးတစ်ခု၊ နှစ်ခုနှင့် သံပေါင်သံကိုင်ကြီးတစ်ခုသာတင်ကျန်ကာ တံတားပျက်ကြီးဖြစ်နေပါသည်။ (ယခုပြင်ပြီး မပြီး မသိပါ။)

ကလေးသူငယ်မှန်သမျှ လည်ပင်းတွင် လက်သည်းခွဲမရှိတရှိ အခေါင်းပါသော စနယ်လည်းမဟုတ်။ ကျောက်လည်းမဟုတ်။ လိုက်ခေါင်းတိုးလျှိုပေါက်ပါသောကျောက်လည်ဆွဲကလေးများကို အပ်ချည်လျှိုထိုးသိ၍ အဆောင်အဖြစ်ဆွဲပေးထားခြင်းကြောင့်မေးကြည့်တော့-

“နာနာဘာဝ၊ ရုပ်နာဘာဝ၊ စုန်း၊ ကဝေကိုတော့ အတော်နိုင်တဲ့ ကျောက်လိုက်ခေါင်းလေးတွေဗျ။ ကလေးတွေအတွက် အဆောင်ပေါ့ဗျာ။ တချို့လည်း လည်ပင်းမှာဆွဲရင်ဆွဲ၊ လက်မောင်းမှာ အပ်ချည်နဲ့တွဲသိပြီး မန်းကြိုးအဖြစ်သုံးနေကြတာပဲ”

ထိုကျောက်လိုက်ခေါင်းလေးများကို တံတားကြိုးနေသော မြစ်သောင်ပြင်ကမ်းနားအစပ်၌ ပေါများစွာတွေ့ရ၍ တစ်ခုစနစ်စနစ်အမှတ်တရကောက်ယူခဲ့ပါသေးသည်။ (ယခု ဘယ်နေရာထားမိမှန်းမသိပါ။)

တစ်ရက်သော် -
နွားတင်းကုပ်နွားများအနီး၌ကစားနေကြသောကလေးများက တွဲရဲရဲတွဲရဲ

လိမ်တွန့်လိမ်လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်အကောင်တစ်ကောင်ဖမ်း၍ သူ့ကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်၊ဝပ်ရုံစားမြဲပြန်နေသော နွားတိုကျောကုန်းပေါ်တင်လိုက်၊ ဆော့ကစားနေသော မြင်ကွင်းကိုတွေ့ရ၍ စိတ်ထဲက -

‘ဒီကလေးတွေဘာအကောင်များဖမ်းပြီးဆော့နေတာလဲမသိဘူး။ အန္တရာယ်တော့ရှိပုံမရဘူး။ သူတို့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတောင် ဖမ်းလိုက်သွင်းလိုက်ဆော့နေကြတာ’

သိချင်စိတ်ဖြင့် အနားကပ်သွားကြည့်တော့ သံကွင်းစွပ်မြွေပေါက်လေးများစွာကို ဝပ်နေသောနွားအနီး၌ ပေါများစွာ တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ နွားကိုကြည့်တော့လည်း မြွေတွေ့ပါက နာတရူးရှူးမှုတ်ရမည့်အစား သူ့ကိုယ်ပေါ်တက်သည့်တိုင်၊ ကျောပေါ်တင်သည့်တိုင် စားမြုံ့ပြန်တောင်မပျက်။ အဝါတစ်ကန်အနက်တစ်ကန်သံကွင်းစွပ်မြွေကို ကလေးလက်ထဲမှ အတင်းလုယူ၍ အမြီးဖျားမှကိုင်ကာ အဝေးဆွဲလွှင့်ပစ်ရင်း -

“ဟဲ့ကလေးတွေရဲ့ အလွန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေအမျိုးအစားဟာ။ ဘယ်နယ်ဗျာ မကြောက်မလန့်ဖမ်းပြီး ကစားစရာအဲသလောက်ရှားသလား”

ကရုဏာဒေါသောနှင့်ဆူမိသော ကျွန်တော့်ခမျာ ကလေးတစ်သိုက်၏ အဟားကိုပင်ခံရပါတော့သည်။

“စည်သည် ဦးဦးရဲ့၊ ဒီအကောင်လေးတွေက နွားနဲ့အတူနေကြတာ။ နွားကျင်ငယ်ရေသိပ်ကြိုက်ကြတာ။ ရွာထဲက ဘယ်နွားတင်းကုပ်ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကိုပေါပေါများများတွေ့ ရမှာပဲ။ သားတို့ပျင်းရင် သူတို့ကိုဖမ်းပြီး အမြဲဆော့နေကြတာ။ သွားလေရာ အိတ်ကပ်ထဲတောင်ထည့်ပြီးခေါ်သွားနေကြတာ။ ဦးဦးပြောသလိုသိပ်အဆိပ်ပြင်းတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ ကိုက်ဖို့မပြောပါနဲ့။ ပါးစပ်တောင်ဟတဲ့ကောင်လေးတွေမဟုတ်ဘူး ဦးဦးရဲ့။ ဒီနယ်မြေမှာ ဒီအကောင်လေးတွေ ကိုက်လို့ သေတယ်ဆိုတာ ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။ သူတို့ကိုက်လို့ဖျားတာနာတာဆို ပိုပြီးဝေလာလေပဲ”

အဝါတစ်ကန်၊ အနက်တစ်ကန် (ကျွန်တော်တို့ နယ်မြေများမှာ) အလွန်အဆိပ်ပြင်းသော သံကွင်းစွပ်မြွေများက သည်နယ်မြေမှာတော့ ခြေသုတ်ပုဆိုးအဆင့်မပြောပါနှင့်။ ကလေးများဆော့

ကစားရာအရပ်လိုဖြစ်နေပါတော့သည်။ ထို့အပြင် ဘုရားကျောင်းဆောင်နှင့် အပြိုင်မဟုတ်သော်လည်း လက်ဝဲဘက်၌ထားသော နတ်စင်ကိုတော့ အလွန်သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ အမြတ်တနိုးထားကြပါသည်။ ဘယ်လောက်များ သနပ်ခါးရေစင်ပက်ထားခဲ့မှန်းမသိပါ။ သနပ်ခါးရေစက်၊ သနပ်ခါးအစွန်းအပြောက်များ ကမုက်စီနောက်ခမန်းပြစ်စပ်နေပါတော့သည်။ အသေးအဖွတ်စွဲလေးများကအစ။

“ဟဲ့-နတ်ပွဲထိုး၊ နတ်ပွဲထိုး”

နတ်ကုံးကြပါတော့သည်။ ရဲစခန်းသို့ပင် တော်ရုံတန်ရုံအမှုများကို မတိုင်မတော့ကြပါ။ ရဲစခန်းအစား နတ်ပွဲသာ အားကိုးတကြီးထိုး၍ နတ်မေးကြပါတော့၏။ စပါယ်တောရွာကလေးလို ကျောက်ဆည်အစွန်အဖျား၌ရှိသည့်အားလျော်စွာ ရဲစခန်းတည်ရှိရာ ကျောက်ဆည်မြို့ပေါ်အထိသွား၍ တိုင်ဖို့၊ အမှုဖွင့်ဖို့က ခရီးဝေးကွာရသည်ကလည်းတစ်ကြောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နတ်ကဖော်၍ အမူခင်း၊ အမူကိစ္စပြေသွားခြင်းကလည်းအကြောင်းတစ်ကြောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ချောင်းကလေးကျော်၍ မြို့ငယ်မြို့ရဲစခန်းရှိသော်လည်း နယ်မြေပိုင်ဖို့အပိုင်မဟုတ်၍ မြစ်ငယ်ဘက်ကလည်း ကျောက်ဆည်အပိုင်ကိစ္စကိုဝင်စွက်၍ မရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ရွာလုံး ယာခင်းများ၌ နိုင်ငံတော်စီမံကိန်းသီးနဲ့ ဝါကိုသာ အဓိကစိုက်ကြသောအရပ် ဖြစ်ပါသည်။ (ယခုခေတ်လို ဂျပန်နမ်းဆီ ကြားတောင်ကြားဖူးမည် မဟုတ်ပါ။) ဝါစိုက်ခင်းများသို့ ရေသွင်းရန် ရေလွှတ်မြောင်းများက ပင့်ကူအိမ်ယုက်သလိုရှိနေပါသည်။ ဝါခင်းတစ်ခုထဲ ရေသွင်းမည်ဆိုပါက ရေလွှတ်မြောင်းကို (သူတို့အရပ်အခေါ်) ပင်းတားတားပိတ်ဆို့၍ မြင့်တက်လာသောရေကို ဝါခင်းထဲသို့ ရေဖောက်ချလိုက်ရုံသာ။ ရေလုရင်း ပင်းတားချိုးရင်း ရန်ဖြစ်ကြသည်တော့မရှိပါ။ ကိုယ်အကွက်ရေသွင်းပြီးလျှင် ရေတားထားသော ပင်းတားကို အသိစိတ်ဖြင့် ဖွင့်ချပေးစေသော။ ဧောက်အကွက်ရှင် ရေလိုလျှင် ရေမြောင်းကို နောက်တစ်ဖန် ပင်းတားထားပိတ်ဆို့ ထိုရေလွှတ်မြောင်းကို အပေါ်စီးမှ အမြင့်တစ်နေရာမှကြည့်လျှင် ရေတားထားသော ပင်းတားအရာ၊ အစို့အပိတ်ပေါ်များကို စနစ်တကျလှလှပပအလှူပူ၍ တွေ့ရပါတော့သည်။

အခန်း (၃)
ညောင်ညောင်လင်းမနေနိုင်
နတ်ဝင်ပျံ့၍ဘယ်ညာယိုင်

ကျွန်တော်ရောက်သည့်နေ့များနှင့် ထိုက်ဆိုင်စွာ ချိန်ခါကိုက်၍ ထိုစပါယ် တောကျေးရွာလေး၌ ကျောင်းကအပြန် တစ်ဆယ့်လေးနှစ်သမီးလေး အိမ်ပြန် မရောက်ဘဲ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါတော့သည်။ မီးလှရာရွာများအထိ ခြေစကွာပြန် မောင်း အုဒ္ဓုဆင့်ရမည့်အစား သူတို့ ကလေး ရွာပုံတော်က -

“ဟဲ့-နတ်ပွဲထိုး၊ နတ်ပွဲထိုး”

အစဉ်အလာ တိပ်ခွေကြီးပထမပွင့် ပါတော့သည်။ သူတို့ဘာကြောင့်နတ်ကို အလွန်အမင်း ယုံကြည်ခြင်းကိုလည်း အပြစ်ဆို၍ မရကြောင်း လက်တွေ့ မျက်တွေ့ တွေ့ရပါတော့သည်။ ထိုကိစ္စ ၌ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထဲထဲဝင်ဝင် ပတ်သက်ခဲ့ရမည်ကိုလည်း ထင်ကိမထင် ခဲ့ပါ။ နတ်ပွဲထိုး၍ နတ်မေးသည်ကို မမြင် တာ၍ လေ့လာလိုသောကြောင့် နတ်မေး နေသည့် လူအုပ်အနောက်မှာ အသာ အယာဝင်ထိုင်၍ နတ်ကရာဇာကြည့်၍ လည်ပင်းမော့နေပါတော့သည်။ နတ်က ရာ ကိုးမော့ ဟု အဆိုလွှဲနေပါသည်။ နတ်ဝင်သည်ကရာ၊ နတ်ဝင်သည်ဟော ရာ လည်ပင်းမော့ရလွန်း၍ ရင်မော့ရ ခြင်းပါ။ နတ်ဝင်သည်က နတ်ဝင်ရွှေ၌ ပုဆစ်တုပ်လျက် နတ်ပွဲကို ခေါင်းပေါ်ပင် မြှောက်ကာ လက်တုန်ကိုယ်တုန်နှင့် တိုင်တည်နေပါတော့သည်။

“ကိုးမြို့ရှင် ကိုးနယ်စား အရှင် ကောင်းအရှင်မြတ်၊ အရှင်သခင်မတို့ရှင်။ ပေါယ်တောကျေးရွာနေ ဦး×××၊ ဒေါ်×××တို့၏သမီး အသက်(၁၄)နှစ် သမီးတစ်ယောက် ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားပါသည်ရှင်။ ထိုကလေးမ မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိနေသည်ကို နတ်တို့ တန်ခိုးဖွင့်၊ နတ်မျက်စိဖြင့်ကြည့် ကာရှုကာ လမ်းညွှန်ပေးပါရန် ပန်ကြား နားတော်သွင်းပါသည် အရှင်ကောင်း၊ အရှင်မြတ်၊ အရှင်သခင်မကြီးတို့ရှင်”

ပုပွားဒေသလို၊ ပျဉ်းမနားဒေသ လိုနတ်ဝင်သည်တွေက နတ်မင်းတို့ အကျိုးဆောင်၍ အောင်မြင်လျှင် ဗောင်း တော်အသစ်လဲပေးပါမည်။ ဝတ်လဲတော် ရွှေပုဆိုးအသစ်ဆက်ကပ်ပါမည်ဟုကတိ ပေးကြပါသည်။ ကျောက်ဆည်နတ်ဝင် သည်က၊ နတ်မြှောက်သက ကတိမထား ခြင်းကိုတွေ့ ထူးထူးခြားခြားသတိပြုမိပါ

တော့သည်။ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါမြောက် ထိုစကားအတိုင်း နတ်ပွဲမြောက်၍ နတ် ကိုးနေစဉ် -

နောက်ဆုံးတစ်နေရာ၌ လေ့လာ ရန်ရောက်ရှိနေသော ကျွန်တော်တို့ယ် တိုင် ရယ်ချင်သလိုလို့၊ ငိုချင်သလိုလို့၊ ထပဲကချင်သလိုလို့ ရင်ထဲလှိုက်လှိုက် ဖြစ်ပြီး မောဟိုက်လာကာ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းထဲ အစုံအသည်းစုံ ထိရောက်အောင် အပြင်ဘက်တစ်နေရာ မှာလာသော ပါဝါအလွန်ကြီးသော အရိန်အဟုန်တစ်ခုက ကျွန်တော်သိစိတ် ကတားနေသည့်တိုင် ငြင်းဆန်နေသည့် တိုင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်၍ တဒဂ် ကျွန်တော်ပျောက်ဆုံးသွားပါတော့သည်။ ဘယ်လောက်ကြာသည်မသိ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် သတိပြန်ရချင်း ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်က နတ်မေးနေ သည့် ရွာသူရွာသားအားလုံး ကျွန်တော့် ဘက်ဝိုင်းလှည့်၍ အံ့ဩသောမျက်နှာ ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကလည်း -

“သူတို့က ငါ့ကို ဘာလို့ဝိုင်းကြည့် နေကြတာလဲ။ ငါညွှန်သည်မှန်း သူတို့ လည်း သိနေပြီသားပဲဟာ”

ဝေခွဲမရဖြစ်နေသော ကျွန်တော့် ခမာ သူတို့စကားကြောင့် ပါးစပ်ဟောင်း လောင်းဖြစ်ရပါတော့သည် လားလား။

နတ်မေးသူအားလုံးထဲမှ ဖယ်ကြည့် ၍ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ နတ်ဝင်ပွဲ ကာ နတ်စကားပြောခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ် ပါသည်။ ကျွန်တော့်နှုတ်မှပြောသော စကားကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ကျွန်တော့် နားနှစ်ဖက်မှာ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် မကြားခဲ့ရတာလဲ။ ဒါကလည်း ကျွန်တော် လုံးဝစဉ်းစားမရခဲ့သော (ပြန်တွေးလျှင် အလွန်အုရုလည်လွန်းသောကိစ္စကြီးဖြစ် ပါသည်။) လေးငါးခြောက်မိနစ်လောက် လောက် ကိုယ်ပြောသောစကား ကိုယ် ပြောသောအသံကို လုံးဝမကြားရခြင်း က အပြင်ကတီးဝင်လာသော ပါဝါစွမ်း အားက ကိုယ်ထက်အားကြီးလွန်း၍ပဲ ဟု မှတ်ယူရုံသာရှိပါတော့သည်။ နတ်ပွဲ မြှောက်ထားသူက နတ်ပွဲကိုအောက်ချပြီး ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက် သောစကားကြောင့် နားဝေတိခံတောင် ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ခမာ အမြင်ရှင်း၊ အသိရှင်းသွားရပါတော့သည်။

(စိတ်ထဲက) -

“လက်စသတ်တော့ ငါ့ကိုမှအေးပြီး နတ်ဝင်ပွဲသွားပြီး နတ်စကားခြွေသွားခဲ့

တာပါလား”

“ဟေ့ - ဒီပျဉ်းမနားကလာတဲ့နည့် သည်ကိုရင်လေးက ဝိညာဉ်တော်တော် လှပါလားဟာ။ သူတို့မှအေးပြီး အရှင်၊ အရှင်မတို့က စီးဝင်ပြီး နတ်စကားခြွေ ခဲ့တဲ့အတိုင်း ကလေးမလေးအလောင်း ကို ပြောတဲ့နေရာမှာ သွားရှာကြစို့လား။ ကလေးမလေးကို စော်ကားပြီး သတ်ပစ် ခဲ့တဲ့ မသူတော်ကိုလည်း အရှင်၊ အရှင်မ တို့က နတ်တန်ခိုးနွယ်မှမသွားရအောင် တားထားတယ်ဆိုပါလား။ ဒီလောက် မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင် ရွာထဲရပ်ထဲထားဖို့ကို မကောင်းတော့တာ အမှန်ပဲဟေ့”

ရွာသူရွာသားအားလုံး အရေး တကြီး အလျင်အမြန်ပြေးထွက်သွားကြ ပါတော့သည်။ မကြာခင် ကလေးမလေး ငါ့အလောင်းကို ဝါခင်းသို့ ရေသွင်းသော တစ်မြောင်း၏တစ်နေရာမှာ အလောင်း ပေါ်သို့ ကိုင်းပင်ဝါပင်များဖို့တင်၍ မမြင် အောင် အလောင်းဖျောက်ထားသည်ကို တွေ့ရပါတော့သည်။ ကလေးမလေးကို စော်ကားသူ (ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ အသားမည်းမည်း၊ ခြေခွင်ခွင်၊ အပေါ် အကျီပင်မပါသူ) ကိုလည်း သူ၏ယာ အကွက်၊ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ငူငူ ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်ကာ ဘယ်မှမသွားဘဲ ယောင် ပေပေတွေ့ရပါတော့သည်။ တစ်ယောက် တစ်လက်ရွာသားလက်ဆီသည်အတိုင်း ဖွတ်ဖွတ်ကြော့ခမန်းသမခံရပါတော့သည်။ ကျောက်ဆည်ရေခန်းသို့ ဖမ်းချုပ်ပြီး အငို ခံရသည်တိုင်အောင် ဖွဲ့အိတ်တစ်အိတ် ဖြစ်ခမန်း ထိုမသူတော် ခံစားရသွားပါ တော့သည်။ နောင်မှ ကျွန်တော်သိရ သည်မှာ ကျွန်တော်နတ်စီးခံရစဉ်ကပြော သောစကားက -

“ငါ့ကျောင်းကပြန်လာတော့ အဲဒီ အကောင် ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ အသားမည်းမည်း၊ ခြေခွင်ခွင်နဲ့ အပေါ် အကျီလည်းမပါဘူး။ ငါ့ကို ဝါခင်းထဲ ပါးစပ်ပိတ် အတင်းပွေ့ခေါ် သွားပြီး မဟား တရားလှစ်တယ်။ လည်ပင်းညှစ်ပြီး ငါ့ကို သတ်တယ်။ ငါ့အလောင်းကို ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် အကွက်ရဲ့နံ့အေးကမြောင်း ရေထဲပစ်ချပြီး ဝါပင်တွေနတ်ပြီးငါ့အပေါ် ကိုဖို့တင်ထားတယ်။ အဲဒီအကောင် အခု။ အကွက်ထဲက သစ်ပင်အောက်မှာရှိနေ တုန်း”

ကျွန်တော် တော်တော်ကြီး စုံနဲ့သာ မြင်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ မဂျာအေး သီချင်းလို ပြန်ကောက်ပြန်ကောက် လွန်း၍ လည်ပင်းထဲရှိ ခံစားထဲရှိ

တံတွေးများပင် ခြောက်ခမန်းဖြစ်ရပါ တော့သည်။ ဤအရာကို တိုက်ဆိုင်မှု ဟုဆိုရပါလျှင်လည်း ပေါ့တန်လွန်းမက ပေါ့တန်နေပါတော့သည်။ တိုက်ဆိုင် တာကလည်း နည်းနည်းနေအောင်တိုက် ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်။ ဧည့်သည်အဖြစ် အလည်လာသူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထံထဲဝင်ဝင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ရသည် အဖြစ်။

(၄)

ပညာ၏အရည်အသွေး ကိုယ်တိုင်ကပင် လျှို့ဝှက်နိုင်လွန်းသောအခါ

စပါယ်တောကေးရွာတွင် ကျွန်စစ် သားမင်းကြီးတည်ထားစေတီတော်ကြီး တစ်ဆူကို ရွာ၏ မြောက်ပိုင်းအစွန် တစ်နေရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းပိုင်းထဲ၌ ဖူးခဲ့ရပါသည်။ ဉာဏ်တော်ပင်လျှင် တော်တော်ကြီးမြင့်ပါသည်။ လည်ပင်း မော့ဖူးရပါသည်။ ဒီသုကာလက်ရာပင် လျှင် ပုဂံဒေသမှ ရွှေစည်းခုံစေတီတော် ကြီးကို ကျောက်ဆည်မြေတစ်နေရာ၌ ရွှေပြောင်းတညထားသလိုအနေအထား မျိုးပါ။ သို့သော် စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူ လုံး ရွှေသင်္ကန်းမပူဇော်ထားခြင်းကလည်း ပဟောင့်ဆန်နေပြန်ပါသေးသည်။ လုံးတော် ပြည့်ရွှေသင်္ကန်းကပ်ဖို့ကလည်း ဘုရား ကြီး၏ထုထည်၊ တည်ထားပုံစနစ်အလွန် ကြီးမားလွန်း၍ ကုန်ကျစရိတ်နည်းလှမည် မထင်ပါ။ ရွှေသင်္ကန်းဒကာမပေါ် ခဲ့ခြင်း ကြောင့်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။ ယုတ်စွ အဆုံး လုံးတော်ပြည့်စေတီတော်တစ်ဆူ လုံး ထုံးသင်္ကန်းပင်ကပ်မထားပါ။ စေတီ တော်ကြီး၏ရှိုရင်းစွဲရှေးဟောင်းအုတ်ချပ် များ၊ သရိုးသရွတ်များနှင့် ဣန္ဒြေအဟန့် ကပင်လျှင် ကြက်သီးမွေးညင်းထလောက် အောင်၊ အထီးကျန်သလိုထင်ရအောင်၊ စိတ်အားငယ်သွားလောက်အောင်ပင် ဆွဲဆောင်အားကောင်းနေပြန်သေးသည်။ (ဆရာတော်က စေတီဘို့ အမည်ပြောခဲ့ သော်လည်း နှစ်များကြာသွားသော ကြောင့် မမှတ်မိတော့ပါ။ ဆရာတော်၏ ဘွဲ့အမည်ပင် မမှတ်မိတော့၍ ဦးတေဇ ဝဏ္ဏဘွဲ့အမည်ကို အစားထိုးဖလှယ်ခဲ့ရ ပါသည်။ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဆရာ တော်ဘုရား။)

ရွာခံကိုမင်းကြည်ပြောပုံက တစ်ခါ သော် ဆရာတော်လေးကို အကဲစမ်းလို ၍ ဓားပြအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ကောင်းပေါ်တက် တာ အနကြမ်းစီး၏။ သို့သော် ဦးတေဇ

ဝဏ္ဏဆရာတော်ကိုယ်တိုင် တုတ်ပြီး ဓား ပြီးနေသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထို ဓားပြများအလံအကွဲအဆော်ခံရ၍ ရွာ၌ ဆရာတော်ဦးတေဇဝဏ္ဏနာမည်အလွန် ကြီးပါသည်။ 'ပျဉ်းမနားကိုယ်တော်၊ ပျဉ်းမနားဆရာတော်' ဟု စပါယ်တော ရွာသူရွာသားများက ခေါ်ပါသည်။ ဘွဲ့ နာမည်တပ်မခေါ်ပါ။

ဆရာတော်၏ပင်ကိုစရိုက်က ရေခဲ အရုံးပေးရလောက်အောင် အေးဆေး လွန်းလှပါသည်။ ဆရာတော်မှူးဇာတိ တား ပျဉ်းမနားမြို့နယ် ပြန်ကပြေး ကျေးရွာဟုသိရသောကြောင့် ပျဉ်းမနား သားများပီပီ ရှိင်းပင်းတတ်သော အလေ့ အထကြောင့် ပျဉ်းမနားမပြန်ခင်နောက် ဆုံးရက်၌ လျှို့ဝှက်ဝတ္ထုများနှင့် ကျွန်တော် တို့ ကန်တော့ရောက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က ပျဉ်းမနားနယ်ခံ မှန်းသိ၍ ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ စေတီတော် ကြီးကို ကနဦး လိုက်ပတ်ပြပါသည်။ စေတီတော်သမိုင်းကိုလည်း စုံစုံစေ့စေ့ ရှင်းပြပါသည်။ ကျောင်းပေါ်၌ ရေနေ့ လက်ဖက် ပဲခြမ်း အချိုပွဲများနှင့် စုံနေ အောင်ဧည့်ခံပါတော့သည်။ ပျဉ်းမနား အကြောင်းမေးရ ပြန်ကပြေးရွာအနေ အထားမေးရနှင့် တစ်ခဏချင်းပင် ညီ အစ်ကိုရင်းများသဖွယ်ဖြစ်သွားခဲ့ပါတော့ သည်။ ဆရာတော်ဦးတေဇဝဏ္ဏ၏ အသက်အရွယ်ကလည်း (၃၅၊ ၄၀) ပတ် ဝန်းကျင်ကြောင့် အသက် (၂၀)ဝန်းကျင် ကျွန်တော်တို့အရွယ်နှင့် အစ်ကိုကြီး ညီလေးဆက်ဆံမှုက လိုက်လျောညီထွေ ခဲ့ပါသည်။ ကိုသိန်းအောင်ကိုယ်တိုင်က မြန်မာ့ရိုးရာ တုတ်ပြီး ဓားပြီးနည်းကို မေးလျှောက်ပါတော့သည်။ နံဘေးမှ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဆရာတော်ဦးတေဇ ဝဏ္ဏကို တော်တော်ကြီးအားနာသွားရပါ တော့သည်။ တောင်းသူကတစ်ယောက်၊ အမေးခံရတော့ ကျွန်တော်ဖြစ်နေပါ တော့သည်။

ဆရာတော်က ရယ်မောရင်း - "ဒကာလေး မောင်သိန်းအောင် က တုတ်ပြီး ဓားပြီး နည်းနာလိုချင်လို့ လျှောက်တယ်ထားပါဦး။ ဒကာလေး မောင်နိုင်ကကော မလိုချင်ဘူးလား"

ကျွန်တော် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ရင်းက ခေါင်းခါပြပြီး -

"တပည့်တော်မှ ဝါသနာမပါတာ ဘုရား။ ဝါသနာမပါရလောက်အောင် ကြောက်သွားတာကလည်း ဘုန်းဘုရား ကို လျှို့ဝှက်ထားစရာမလိုလို့ ပွင့်ပွင့်လင်း

လင်းလျှောက်ပါမယ်ဘုရား။ သိပ်မကြာ ခင်ကလေးကတင် အေလာမြို့က ဆရာ တော်ကြီးတစ်ပါးဆိုမှာ စုတ်နဲ့ (မြေနိုင် ဆေး) ထိုးခဲ့သေးတာပါ ဘုရား။ ဆရာ တော်ကြီးက မြေနိုင်ဆေးအပြင် တပည့် တော်မလျှောက်မတောင်းဘဲနဲ့ 'မတာ မြိုင်ဆေးတော်ကြီး'လို့ ခေါ်ခေါ်နေကြ တဲ့ က၊ ယ၊ က၊ ငြကြီးလေးကြီး ဆေး တော်ကြီးပါ အဆစ်အနေနဲ့လက်ဆောင် ထိုးပေးတာခံခဲ့ရသေးတယ်ဘုရား။ ဒီကြီး လေးကြီးဆေးတော်ကြီးရဲ့စွမ်းပကားနဲ့ နတ်လူလင်မော်ပါအောင်ခဲ့တော့ ပြဿနာ ဖြစ်ရောဘုရား။ မော်ဆိုတဲ့အတိုင်း မုမုန် စိတ်ပျောက်လောက်အောင်ပညာပြတာ ကိုး ဘုရား။ ဒီပညာကို မဲပေါက်တာ အမှားကြီးမှားပါလားလို့ထင်နေချိန်မှာ အခု ဘုန်းဘုရားကပါ တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး တပည့်တော်ကို ထပ်ဆင့်ရင် မောင်နိုင် လောက်ပြေးပေါက်မှားတဲ့လူ ဘယ်ရှိနိုင် တော့မှာလဲဘုရား။ ဘယ်ပညာရပ်မဆို မသိသေးရင်တော့ သုခပဲဘုရား။ သူ့ အကြောင်းသိတာ ကြာလာတော့ ဒုက္ခ ဖြစ်တော့တာပဲ။ အင်္ဂိုရတ်ပညာလိုပေါ့ ဘုရား။ ကနဦးအစမှာ နည်းနည်းလေး အလိုလိုပြီးပေးထားတော့ ဟုတ်နိုး၊ ဟုတ်နိုးထင်ပြီးလိုက်ကြတာ ဖို့ခွင့်ထဲက ထွက်ကိုထွက်မရတော့ဘူး။ ဘယ်ပညာ ရပ်မဆို ဝဲကတော့လိပဲ။ ကြာလေမြုပ် လေမြုပ်လေနဲ့ ပညာဆိုတဲ့သင်္ကေင်သား နဖူးမှာ ထုံးတံ့မယ်ဟေ့ဆိုပြီး စိန်ခေါ်ကြ တာပဲဘုရား။ ပညာခေါင်းပေါ်တက်ထိုင် မယ်ဟေ့လို့ ကနဦးကြွေးကြော်ကြတာ ပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ပညာသားကောင် လုံးလုံးဖြစ်ရတာ ဘုန်းဘုရား။ စေတနာ ကိုစော်ကားတာမဟုတ်ဘူးနော် ဘုရား။ ပညာဆိုတဲ့အရာကို ဘေးကကြည့်ပြီး ကြောက်ကြောက်လာတာကို ပြောတာ မပေးနဲ့ဘုရား။ မလိုချင်ဘူး"

ဆရာတော် ဦးတေဇဝဏ္ဏသည် အကြောင်းနှင့်အကျိုးဆက်နွယ်၍ ပညာရှင် တို့၏ တိုင်းဆမရသောနယ်ပယ်အကြောင်း ကို ဘူးခံ၍လျှောက်သော ကျွန်တော် စကားကို ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့်နားထောင်ပြီး ကျောင်းပြတင်းမှ လှမ်းမြင်ရသောစေတီ တော်ကြီးကို အတန်ကြာငေးကြည့်နေပါ တော့သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဝေဖန်ခိုင် ခြားနေသောဟန်ဖြင့် ပြီးမခေါင်းပြန်ဘူး ၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို စူးစူးစိတ်စိတ် ရင်ထဲဖောက်ဝင်ခမန်းလှပေးနေပါတော့ သည်။ ပြီးမှ အလွန်အနာသောအဖွဲ့ ဖြင့် တည်တည်ပြုပြုကြည့်မိန့်ပါတော့

သည်။

“လှိုင်ချင်သူပဲဖြစ်စေ၊ မလှိုင်ချင်သူ ဖြစ်စေ ဒီပညာကိုတော့ ဘုန်းဘုရား ကိုယ်တိုင် မြေကြီးထဲထိ ယူမသွားဘူးလို့ သန့်ဌာနချုပ်ပြီးသားပါ။ မေးသင့်သူရှိက သေးရမယ်လို့ ဆရာဆရာတော်ကြီးတွေ ကိုမိန့်ထားပြီးသားပါလေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အတန်ကြာ စူးစူးစိုက်စိုက်ပြန်ကြည့်ရင်း ဆက်မိန့်ပါတော့သည်။

“ဒကာလေးတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အသက်က အခုမှ (၁၉၊ ၂၀) ဝန်းကျင် တွေဆိုတော့ ငယ်လွန်းအားကြီးသေး တယ်။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ တစ်ခုခုကိုစိတ်နဲ့ ထိန်းကျောင်းနိုင်ဖို့က အလွန်ခက်တဲ့ အရွယ်ပဲ။ တစ်စုံတစ်ခုကို မထိန်းချုပ်နိုင် ဘဲ လွန်လွန်ကဲကဲတွေဖြစ်သွားခဲ့ရင် မေး တဲ့ ကျုပ်အတွက်လည်း တယ်မကောင်း ထုပေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကဲကဲ-ဒီလိုလုပ်ကြ ရအောင်။ ဒီပညာကို ဒကာတို့နှစ်ဦးကိုပဲ ရွေးပြီး ဘုန်းဘုရားပေးခဲ့မယ်။ မေးတဲ့ ဆရာက ပျဉ်းမနားသား။ အပေးခံရတဲ့ စာပညာတွေကလည်း ပျဉ်းမနားသား ဆိုပြီး ကျုပ်တံကိုလိုက်တယ်ပြောလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူတစ်စုံတစ်ဦးက နည်း ဒီပညာစွန့်ပါဆိုပြီး တစ်ခါတစ်ရံ နုတ်လာလျှောက်မတောင်းမှမတောင်းကြ တာကိုးကွယ်။ ဒီပညာပေးမယ်ဆိုတာ အခုအချိန်ခါတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒကာလေးတို့ ကိုယ့်စိတ်ကို နိုင်နိုင်နင်း နင်းထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့အသက်(၃၀)အရွယ် ကျမှ ဘုန်းဘုရားဆီ ဒီပညာယူဖို့ဆက် ဆက်သာ မပျက်မကွက်လာယူကြ ဟုတ် ပြီလား။”

ဆရာတော်ကို လျှောက်ဝတ္တုများ ဆက်ကပ်လျှောက်ပြီး ကန်တော့၍ နတ်ဆက်ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။ တုတ်ပြီး ဓားပြီးနည်းနာကိုမရခဲ့၍ မျက်မှောင်ခါ ထားသော ကိုသိန်းအောင်ကို ကျွန်တော် က လေပြေထိုးရပါတော့သည်။

“ဆရာတော်မိန့်လိုက်တာကလည်း သဘာဝကျတယ်အစ်ကိုရ။ ကျွန်တော် တို့အရွယ်က ထစ်ခန့်ဆို သွေးဆွတဲ့ အရွယ်မဟုတ်လား။ ဉာဏ်ကရေ့က မသွားနိုင်သေးဘူးလေဟူ။ အသက်(၃၀) ပြည့်တဲ့နေကျရင် ဆရာတော်ဆီ အစ်ကို ကိုယ်တိုင်သွားပြီး မေးလျှောက်ယူပေါ့။ အစ်ကိုအနေနဲ့က ကိုမင်းကြည်တို့ မခင်မာတို့ စပါယ်တောကျေးရွာမှာ အမေ ဒီချနေသရွေ့ ပျဉ်းမနားနဲ့ကျောက်ဆည် ဆိုတာ ခရီးအိုးနဲ့ရေမှတ်လို့ဖြစ်နေမှာ

ကိုး။ ပြီးတော့... (တစ်စုံတစ်ခုကိုယတိပြုတ်ဆုံးဖြတ် ထားသောလေသံသို့ပြောင်းကာ...) “တုတ်ပြီးဓားပြီးနည်းနာကို အစ်ကို သိခဲ့ရင်လည်း အစ်ကိုတို့ထံပဲထား၊ ယောင်လို့များတောင်ကျွန်တော့်ကိုမပြော နဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ နတ်လုလင်မှော်တစ်ခု တည်းနဲ့တင် စိတ်တော်တော်နောက်နေ တာ။ ဒီမှော်က သွေးသားထဲထိစိမ့်ဝင် နေလို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကဖောက်ထုတ်လို့မရ လို့ ဖောက်ထုတ်လို့ရရင် ဖောက်ထုတ် ပစ်ချင်တာ။ ဆုပ်လည်းစူး၊ ဓားလည်းရှူး ဖြစ်နေတာဗျ”

လမ်းခရီး၌ ပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပါတော့သည်။ ပြီးမှ ကိုသိန်းအောင်က တွေးဆွေးဆဆ ဖြင့် မျက်မှောင်ကွက်ကာ -

“မင်းမလှိုင်ဘူးလို့လျှောက်တော့ ဆရာတော်ပြီးတဲ့အပြားက သိပ်ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်နိုင်လွန်းတယ်မောင်နိုင်။ ပြီးတော့ တို့နှစ်ယောက်ကိုပဲပေးမှာဆိုတော့ တို့ အသက်(၃၀)ပြည့်တဲ့အခါ ငါမအားရင် မင်းပဲသွားရမှာနော် မောင်နိုင်။ ဒါကို တော့ မင်းသတိပြုထားရမှာ။ မောင်မင်း ကြည်ကို တို့တိုယ်စားလွတ်လို့ ပေးမယ် များထင်သလား။ ဒါဆို မင်းသိပ်များသွား လိမ့်မယ်။ ပညာလေကွာ၊ ပညာ။ ပစ္စည်း တစ်ခုလို ရောအင်လို အလွယ်တကူ ပေးလို့မရတာကြီးကို”

ကိုသိန်းအောင်၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြီး ပိုရင်မောသွားရပါတော့ သည်။

စိတ်ထဲကလည်း -
‘ဪ-ပညာ ပညာ။ နားလည်ရ ခက်လှပါတဲ့တောင်။ ဘာကြောင့်များ မလှိုင်တဲ့လူဆိုကိုမှ ရွေးပြီးအလည်လာ ချင်ရတယ်လို့’

အခန်း(၅)

ပျဉ်းမနား သို့မဟုတ် မြင်းဖြူရှင်နတ် ကိုယ်တော်ကြီးပိုင်စိုးရာနယ်မြေ

“မန္တလေးဘက်မှာလာသောတူးဒေါင်း စာပို့ရထားသည် ပျဉ်းမနားဘူတာနံပါတ် (၁) စကြိုသို့ မကြာမီအချိန်အတွင်း ဆိုက်ရောက်လာပါတော့မည်”

ထိုကြေညာသံက နားထိပီပီပြင် ပြင်ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ လွင်ပျံ နေသောစိတ်အစဉ်က ပစ္စုပ္ပန်ထဲ သို့ ချက်ချင်းပင် ကူးပြောင်းရောက်ရှိ လာပါတော့သည်။

ပျဉ်းမနားဘူတာ၏မီးရထားတာဝါ မှစက်ဖြင့်ကြေညာပြီးသည်နှင့် (၁၀)မိနစ် အတွင်း နံပါတ် (၁) စကြိုသို့ မီးရထားက ဝင်လာပါတော့သည်။ ကိုသိန်းအောင်ကို မီးရထားတွဲများပေါ် မှဆင်းလာကြသော ခရီးသည်များကြား မျက်လုံးကိုဝေဝဲရှာ ပါ၏။ မတွေ့။ စိတ်ကပူလာပါတော့ သည်။ မဖြစ်တော့ပါ။ မီးရထားတွဲ တစ်တွဲချင်း ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းလျှို ဝင်၍ တစ်တွဲချင်း စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ရှာပါတော့သည်။ ပစ္စုပ္ပန်အတွင်း ခေါင်း လျှိုဝင်၍ဝေဝဲကြည့်မှ အနိုင်နိုင်အားယူ ၍ပြောသည် ကိုသိန်းအောင်၏အသံကို ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

“မောင်နိုင်၊ အစ်ကို့ဒီမှာ၊ လာပြီး တွဲကူပါဦး”

အထင်နှင့်အမြင်ပါစစ်အောင်လွှဲ ချော်သွားပါတော့သည်။ ကိုသိန်းအောင် ကို အချိုးပေါ် အရေတင်နေသည့် ခန္ဓာ ကိုယ်ဖြင့် ပျော့ပေခွေယိုင်လှနိုးပါးတွေ့ ရပါတော့သည်။ သူငယ်ချင်း ကိုသိန်း အောင်ကို ပန်းတစ်ဖက်မှ လက်လျှို၍ ရုထားထိုင်ခဲ့မှ ကွဲကောက်သို့ မနည်း ဆင်းယူရပါတော့သည်။ လက်ဆွဲအိတ် တစ်ဖက်၊ လူမမာတစ်ဖက်ဖြင့် စကြို(၁)၌ ဖွင့်ထားသော ရွှေဝါဖူးလက်ဖက်ဆိုင် ထဲသို့ ဝင်လာကြသော ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်၏ မဟန်သောအခြေအနေကို ကောင်တာထိုင်နေသော သူငယ်ချင်း အစ်ကိုထင်ဝင်းမြင်သွားသည်နှင့် အလျင် အမြန်လာထူကာ နီးစပ်ရာစားပွဲ၌နေ ရာပေးပါတော့သည်။ ပြီးမှ စားပွဲထိုးကို လူမမာအတွက် အိုတာတင်းတစ်ခွက်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ကျဆိမ့်တစ်ခွက်နှင့် ဓားစရာအစုံချပေးရင်း ကိုသိန်းအောင် ကို ကရုဏာဒေါသောနှင့် အစ်ကိုထင်ဝင်း ကဆိုပါတော့သည်။

“ငါ မင်းကို မသွေးခင်းကတည်းက အတန်တန်ထားတယ်နော် သိန်းအောင်။ မီးပွားဆိုတာ ဒီမှာရှာလည်းရပါတယ်လို့။ မင်းစိတ်ကို ငါက သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ပိုသိတယ်လေကွာ။ ငါတို့မောင်နိုင်တို့က ပသီဘာသာဝင်တွေပါ။ မင်းတို့ကိုးကျွယ် တဲ့ နတ်တွေကိုလည်းမကိုးကျွယ်တာသာ ရှိမယ်။ အရှိအသေမလျှော့ဘူး။ မစော် ကားဘူး။ ဒီကျောက်ဆည် ကိုးမြို့ရှင်နယ် က ကြမ်းတယ်နော် သိန်းအောင်။ မင်း စိတ်ထူးတာနဲ့ဖြစ်မယ်မထင်ဘူးဆိုပြီး ပိတ်ဆို့ထားတဲ့အထဲက မင်းဝတ်ထဲ သွားတာကိုးကွ။ မင်းဒီလိုပုံနန်းနဲ့ပြော ခြံဆိုမှတော့ ထိပ်တိုက်တွေ နှိပ်လွှဲလို့

ဘာရှိတော့မှာလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။
ကိုသိန်းအောင်ပုံစံက ကိုယ့်မြေကိုယ်
ရွာပြန်ရောက်လာ၍ အနည်းငယ်အားရ
လာသောအခန်းအားဖြင့် ဟောလစ်ခွက်
မှ တစ်စုံတစ်ရာကို သောက်ရင်း ထိုင်နေ
သော ကုလားထိုင်မှ ကျောမတ်၍ပြန်
အားယူကာ မချီပြုလား။ မခံချင်သော
အပြုံးလားပြုံးရင်း -

"ကျွန်တော်က သူတို့ကိုအစွမ်းကုန်
ထော်လော်ကန့်လန့်လုပ်ခဲ့တာ။ သူတို့
မကြိုက်တာဆို အကုန်လုပ်တော့ နှင့်
အလောင်းကို ပျဉ်းမနားပြန်ပြီးတိုက်ကို
ယူရမယ်ဟေ့လို့ နတ်ဝင်သည်ကိုစိုးပြီး
သူတို့ကလည်း အစွမ်းကုန်ပြန်တိုက်လို့
ကျွန်တော် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ခံလိုက်
ရတာပဲ ကိုတင်ဝင်း။ နတ်တို့သတ်လို့ နှင့်
တို့နယ်မြေမှာ ငါသေမယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်
မိုင်းလိမ့်မယ်။ သေချင်သေ ပျဉ်းမနားပြန်
သေမယ်ဆိုပြီး အနိုင်နိုင်အားယူပြန်လာ
တာ။"

အစ်ကိုတင်ဝင်းရော ကျွန်တော်ပါ
ကိုအောင်သိန်းကို ကိုယ်ချင်းစာသွား
ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့စိတ်တူ
ကိုယ်တူပေါင်းကြသော သူငယ်ချင်းအား
လုံးက လက်တွေ့ ဓမ္မဋ္ဌာန်ကျသော
အကြောင်းတရားများမှလွဲ၍ ကျန်လက်
တွေ့မဆန်သော၊ ဉာဏ်ဖြင့်လွှာ၍ချဉ်း
ကပ်သော်လည်း အပြေတိတိကျကျ
မထွက်သော (Unseen) မမြင်ကွယ်ရာ
အကြောင်းများကို ပေယျာလကန်ပြု
ထားသူများပြုခဲ့သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။
မေ့ခင်မယ့်၊ လက္ခဏာပညာဆောရီး၊
နတ်ဝင်သည် ဘေးထွက်၊ ခေါင်းခွဲဆရာ
နောက်ဆုတ်၊ ဝမ်းတွင်းပါအကြားအမြင်
ပေါက်ခေါက်ထားဆီသူများဖြစ်ကြသော်
လည်း ယုံကြည်လိုက်စားသူတို့ကိုမူ ပြက်
ရယ်ပြုခြင်း၊ အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်း၊
အလုပ်ကိုမူ မပြုလုပ်ကြပါ။ သူလိင်း
ကိုယ်လိင်းခွဲ၍ နတ်တို့တစ်ရွာ၊ ငါတို့က
တစ်မြို့စိတ်ထားနှင့် ခပ်ကင်းကင်းသာ
နေထိုင်ကြပါသည်။ ထိုကိစ္စမျိုးကြားလျှင်
လည်း သိပ်လွန်ကဲလာပါက စိတ်ခပ်ချဉ်
ချဉ်နှင့် -

"ဟုတ်လား။ အင်း - ဖြစ်နိုင်တာ
ပေါ့။ ဒါအလွန်အဆန်းတကြယ်ပါတဲ့။
အဲဒီလူနဲ့တပ်ထားခွာမသွားနဲ့။ ကပ်
ထားဖို့တော်မရှိရင် ယူသွားလေ။ ဘယ်
တော့မှခွာရေတဲ့ စွပ်ဂလူး ကျွန်တော်
တို့မှာရှိတယ် အကျိုးဆောင်ပါရစေ"

အလွန်အမင်းလွန်ကဲလာသူများ
ကို အရွဲ့စကားဆိုပြီး မြောက်ပေးပြီးမှ

ထိုလိုက်စားယုံကြည်ကလေးနဲ့သူတို့ကို
ဘောလီဘောစကားနှင့်ပြောရလျှင် သူ
မြောက်နေပြီနော် သတိထား။ မကြာခင်
(၁၀) ပေစည်းထဲဝင်အောင် ရိုက်ချလိမ့်
မယ် ဆိုသည်အတိုင်း ပြီးမှ -

"ပထမနေရာ ဥစ္စာတကော ဆိုပြီး
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟောထား
အတိုင်း ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်
တိုင်က တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ရှားနေ
ကြတာပါပဲ။ အရှားကြီးနဲ့အရှားလေးပဲကွာ
တာပေါ့။ ဒါကတော့ သေချာသမ္မ ချချာ
လို့တောင်မည်နေသေးတယ်။ လူတွေရှား
လွန်းအားကြီးတော့ ကမ္ဘာရွာကြီးတောင်
နာမည်ပြောင်းသွားပြီပေါ့။ မိတ်ဆွေမကြား
သေးလို့ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ MAD, MAD,
Word အရှားကမ္ဘာ ဆိုလား။"

ထိုလိုက်စားလွန်သူတို့ ယုံကြည်
ကလေးနဲ့သူတို့ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့်
ကျန်နေခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့
ထက်စာလျှင် ကိုသိန်းအောင်ကိုယ်တိုင်
က သူ့မွှေးရက်ဖြစ်သော သောကြာနေ့
တိုင်း သက်ပယ်စားသူ ဖြစ်ပါသည်။
အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးကို အမြစ်စိပ်သူဖြစ်ပါသည်။
ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာမှလွဲ၍ ခေါင်းပေါ်
ဦးထိပ်ရွက်တင် ကင်ရမည့်အရာ ခုလည်း
မရှိ၊ နောင်လည်းမရှိ ခံယူချက်ပြင်းသူ
တစ်ဦးပါ။

ကိုသိန်းအောင် ဘာတွေထော်
လော်ကန့်လန့်လုပ်ခဲ့၍ နတ်ဝင်သည်
တွေ့ဆီနောက်ကွယ်မှ ကိုးမြို့ရှင်၊ ကိုးနယ်
စားဆိုသူများနှင့်ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ရသည်
အကြောင်းများကိုတော့ ကျွန်တော်တို့
မမေးတော့ပါ။ သူ့ကျန်းမာရေးကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ ယခု စကားကလေးတစ်ခုနဲ့
တစ်ညပြောတာတင်လျှင် အလွန်အား
ယူပြောခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် အစ်ကိုတင်ဝင်းက သူ့ကျန်းမာ
ရေးကိုင့်၍ ကျွန်တော်ဘက်ကိုပါမေး
သည်ပုံဖြင့် -

"မောင်နိုင်၊ မင်း သိန်းအောင်ကို
ရွာကောက်ရပ်ကွက်ထိ မြင်းလည်းငှား
ပြီးလိုက်ပို့မဖြစ်မှာနော်။ မတော်လေရိုက်
လို့ မူးလဲသွားဦးမယ်"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်
နှင့် အစ်ကိုတင်ဝင်းက ကိုသိန်းအောင်ကို
အလွန်ဂရုစိုက်လေသဖြင့် လက်ခံနိုင်
လောက်သောစကားကိုပြောပါတော့သည်။

"သူငယ်ချင်း သိန်းအောင်၊ မင်း
ကောင်းကောင်းထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်
မှ ငါတို့ပြန်ဆိုကြတာပေါ့ဟုတ်လား။ စိတ်
တော့လုံးဝမလျော့လိုက်နဲ့နော်။ ကိုယ့်မြေ

ကိုယ်မြို့ပြန်ရောက်နေပြီပဲ။ ကိုယ့်မြေ
ရောက်ရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြက်ဖပေါ့
ကွ ဟုတ်လား။ သူတို့ပိုင်တဲ့နယ်မှမဟုတ်
တာ။ ဒီပျဉ်းမနားဆိုတဲ့ နယ်မြေဟာ
အင်မတန် သဘောထားကြီးလွန်းတဲ့၊
သဘောထားကောင်းလွန်းတဲ့ မြင်းဖြူရှင်
ကိုယ်တော်ကြီးပိုင်ဖို့တဲ့နယ်မြေကွ။ သူတို့
ဒီနယ်မြေအထိုင်ခွက်ချင်တောင်ခွက်ဖက်
လို့မရဘဲ။ မြင်းဖြူရှင်ကိုယ်တော်ကြီး
အေးလွန်းအေးလွန်းတယ်ဆိုပေမယ့် သူ
နယ်သားတွေထိရင်ခေါင်းငုံ့ခံလိမ့်မယ်များ
ထင်သလား။ သူတို့စကားကလည်းရှင်း
နေတာပဲလေကွ။ ဘာတဲ့ နှင့်အလောင်း
ကို ပျဉ်းမနားအထိ ပြန်တိုက်သယ်ရမယ်
ဆိုလား။"

သေသေချာချာ အစ်ကိုတင်ဝင်း
စကားကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားတော့
လက်တွေ့ဆန်လွန်းနေပါသည်။ နတ်ဝင်
သည်ချင်း နယ်မြေပိုင်စားသူချင်း ရန်
တိုက်ပေးသောစကားတော့ မဟုတ်ပါ။
ဧည့်သည်က စော်ကားသည့်တိုင် အိမ်
ရှင်က အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံပေးရမည့်
ဝတ္တရားကိုထင်ပေါ်စေလို၍ဖြစ်ပါသည်။
နည်းနည်းလေးမျှ သည်းခံစိတ်မထားဘဲ
စိတ်လက်တစ်ဆစ်၊ စိတ်တစ်ရွာစာနှင့်
ထစ်ခနဲဆို ဆော်လိုက်ရမလားဘေလိုက်
ရမလားအပြစ်ပေးလိုက်ရမလားဆိုပြီး
(မြင်းဖြူရှင်နယ်မြေမှအပ) ကျန်နယ်မြေ
ပိုင်ဖို့သူတို့က သည်းခံမှုအရာနှင့် အစေး
မကပ်ပါတဲ တစ်ချက်လွတ်လုပ်တတ်ကြ
၍လည်းဖြစ်ပါသည်။

တောင်ငူ ရေတာရှည်၊ ဆွား၊
သာဝရ၊ မြို့လှ၊ လယ်ဝေး၊ ပျဉ်းမနား၊
အေလား၊ တပ်ကုန်း၊ ရမည်းသင်း၊
ဖျော်ဘွယ်၊ မလိုင်၊ မြင်းခြံ၊ တောင်သာ
အထိ (မိတ္ထီလာပါမပါမသိပါ) မြင်းဖြူရှင်
နတ်မင်းပိုင်ဖို့ရာနယ်မြေဖြစ်၍ ကိုးကွယ်
ကြသည်။ ရှင်ပြုမောင်ရင်လောင်းလှည့်
တာတောင် မြင်းဖြူရှင်နတ်ကျွန်းအထိ
သွားပြီးနတ်ပြုပြီးမှ မောင်ရှင်ကို ဆံချ၍
သတ်နန်းဆီးပေးကြစမြဲသာ။ ဆရာတော်
များကလည်း နတ်ပြုပြီးမှသက်နံလားဆီး
ခြင်းကို မတားမြစ်ကြပါ။ ဘုရားထက်မြင့်
တာ ဘာရှိလဲ။ မောင်ရှင်က မကြာခင်
သက်နန်းဆီးပြီး ဘုရားသားတော်တောင်
ဖြစ်တော့မှာဟု ဘယ်ကျောင်းတိုက်
ဘယ်ဆရာတော်မှမခံနိုင်ပါ။ (အလှူရှင်)
စိတ်မဆင်းရဲစေလို၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ရှင်လေ့ရွာလေ့၊ မြို့စေ့ရွာကို
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယနေ့အထိ ခပ်ဆန်း
ဆန်းလေးများ ကျန်ရှိပါသေးသည်။

အခန်း(၆)

မရည်ရွယ်ဘဲရောက်တဲ့ခရီး

ကိုသိန်းအောင်၏ကျန်းမာရေးကို သူမိသားစုနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းအားလုံး အနီးကပ်ဂရုစိုက်ပြုစုသောအခါ စိတ်ချရသောအခြေအနေသို့ မူလကျန်းမာရေးအဆင့်အတိုင်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ရလာပါတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရက်ကိုလစား၊ လက်နှစ်စားနှင့် အချိန်များကလည်း တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာပါတော့သည်။ ရှေ့လျှောက် လယ်တွင်းကုန်းခရိုင်နှင့်ပတ်သက်စရာမရှိနိုင်တော့ဟု ယူဆထားခဲ့သော်လည်း တစ်နေ့သောအခါ ကိုသိန်းအောင်က အရေးကြီး အမှာဆင့်သဖြင့် အေလာမြို့မှ ပြန်လာရပါတော့သည်။

တွေ့သည်နှင့် -

“မောင်နိုင်ရေ မင်းလည်း သိတဲ့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အမေကျန်းမာရေးအခြေအနေက ကရောင်ရှောင်ဖြစ်နေတာကြာပြီ။ သူ့သမီးကြီး ခင်မာကိုပဲ တတမ်းတတဖြစ်နေတာ။ အစ်ကိုအနေနဲ့လည်း အမေနားကခွာပြီးခင်မာတို့ရှိတဲ့ ကောက်ဆည်တိုသွားဖို့ကလည်း...”

ခင်မာနှုတ်ဆိတ်နေပြီး ခပ်မာမာ စကားဖြင့်

“ငါ သူတို့ကို ကြောက်လို့တော့ မထင်နဲ့ မင်းမှားသွားမယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့ နှမအငယ်နှစ်ကောင်နဲ့ အခွေကိုချန်ထားလို့ဖြစ်မဖြစ်ကို စဉ်းစားရခက်နေတာ။ အခြေအနေက ရှေ့ကိုလည်း သွားမရ နောက်ကိုလည်း စိတ်လက်ချချန်မဖြစ်နဲ့ ကွာ။ ဒီတော့ကတည်း မင်းရုံးကိုခွင့်ယူပြီး ကျောက်ဆည် စပါယ်တောမှာရှိတဲ့ ခင်မာနဲ့ မောင်မင်းကြည်နှစ်ယောက်လုံး သွားခေါ်ပေးပါဦး။ ခင်မာက စိတ်ပျော့တယ်။ အမှန်အတိုင်းမပြောနဲ့။ ဝိုလို့ယုံလို့ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး ငါ့ယောက်ဖကိုသာ အခြေအနေမှန်ပြောပြဟုတ်လား”

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုဆို အမှတ်ရ သွားပုံဖြင့် ပြုံးကာ-

“ငါမေ့တော့မလို့ ငါတို့အသက် တွေလည်း (၃၀)နားကပ်နေပြီ။ အစ်ကိုက မင်းထက် (၂) နှစ်ကြီးတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ ထဲက ပြည့်သွားပြီ။ ခရီးလည်း ကြုံနေတာပဲ။ တစ်လက်စတည်း ဆရာတော် ဦးတေဝေဏ္ဍာဆီ ဝင်ခဲ့ဖူးလည်း မမေ့နဲ့ဦး။ ဆရာတော်က တုတ်ပြီးစားပြီးပေးလည်းယူခဲ့။ မပေးလည်း အနေခက်အောင်တော့မလုပ်နဲ့ ဟုတ်ပြီ”

လား” ဤသို့ဖြင့် ကျောက်ဆည်မြို့နယ် စပါယ်တောကျေးရွာသို့ ကျွန်တော်ခများ မရည်ရွယ်ဘဲ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်လာရပြန်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်မြင်သည်နှင့် မခင်မာက မိန်းမသားတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ရိပ်မိဖမ်းမိ၍ငိုပါတော့သည်။ အမေကို အိပ်မက်တောက်လျှောက်မက်နေတာ ဘာသာဖြင့် အရွယ်တူချင်းလည်းဖြစ်၍ မနည်းငေါက်ငမ်းရပါတော့သည်။

“အခင်၊ အမေကျန်းမာရေးက ငါ့နမိရလောက်တဲ့အထိမဆိုးပါဘူးဟဲ့။ လူကြီးဆိုတော့ တရောင်ရှောင်ဖြစ်တတ်တာကသဘာဝပဲလေ။ အစားအသောက် ပျက်ရုံလောက်ကလေးတင်ပါ။ အခုဟာက သူ့သမီးနဲ့သူ့သမက်ကို မတွေ့တာကြာလို့ တမ်းတရံသက်သက်ပါ။

(ကိုမင်းကြည်ဘက်ပါလှည့်၍) ကိုမင်းကြည် ကိုရင်တို့လင်မယားကကော ဖိုးစိုင်းမွေးပြီး ကလေးလာပြပြီး ကတည်းက ပျဉ်းမနားဘက်မရောက်တာကြာပြီလေ။ ဘယ်သူလွန်သလဲစဉ်းစား။ ကဲ - နက်ဖြန်မနက် ပျဉ်းမနားအလည်ပြန်လိုက်ဖို့စီစဉ်တော့။ ယာလုပ်ငန်းတွေကို မျက်နှာလွှဲရမယ့် ကိုသာချိုတို့ကိုလွှဲခဲ”

ကိုမင်းကြည်ကိုတော့ ကွယ်ရာသို့ လက်တို့ခေါ်၍ ကိုသိန်းအောင်အမှာစကားကိုပြောရပါတော့၏။ ညနေခင်း (၂) နာရီ၌ လူ့ဖွယ်ဝတ္ထု (ပျဉ်းမနား) ဒေသထွက် မိုးမျှစ်ချဉ်၊ ကျွန်းဦးရေပေါ်ပဲလှော်၊ ဖြူဖြူဝင်း ခရမ်းချဉ်သီးသီး နှမ်းပျစ်၊ နှမ်းစိန်ကံတဲပုန်မျိုးစုံ လက်ဆွဲခြင်း တစ်လုံးစာဆွဲ၍ ဆရာတော်ဦးတေဝေဏ္ဍာ သီတင်းသုံးရာ ရွာမြောက်ဘက်တွင်ရှိ ကျောင်းတော်သို့ တစ်ဦးတည်းထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း(၇)

ငါးသလဲထိုးငါးကလေးများ၏ အနိုင်မခံအရှုံးမပေးဝံ့သတ္တိနှင့် ရေဆန်သို့အပြန်လမ်း

ဆရာတော်ဦးတေဝေဏ္ဍာသီတင်းသုံးရာကျောင်းတိုက်သို့ လာရာလမ်းခရီး၌ အန်မိအမြင့်လိုက်ရှိနေသော ဝါခင်းများကို ရေပေးရန် မြောင်းလက်တံတစ်ခု၏ ရေတံခါးရေတံတစ်ခုက အောက်ဘက်မြောင်းထဲသို့ မြင့်ရာမှနိမ့်ရာအရပ်သို့ စီးဆင်းရသည့်အတိုင်း ရေတပြောပြောကျသံပေး၍ စီးဆင်းနေပါသည်။

ရေကျသံက သေသေချာချာနားထောင်လျှင် ဂီတသံစဉ်တစ်ခုလို စဉ်းချက်ညီလှပါသည်။ အပိတ်အဆို့အတားအဆီး ရေတံခါး၏ အနားသတ်ဘောင်ကို ကော်၍ ပိုလှုံရေတ အောက်အနိမ့်ပိုင်း မြောင်းထဲသို့ ကျနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ညနေခင်း နေရောင်က ပါးလျားသောရေကို ဖြန့်ထိုးထား၍လည်း ရေရောင်ပြန် နေရောင်ပြန်ကြောင့် ငယ်ရွယ်သောသက်တံလေးများက ကျနေသော ရေစီးကြောင်းကို ဗဟိုပြု၍ လှပနေပြန်ပါသေးသည်။

ရေတံခါးကိုကော်၍ကျနေသောရေများကို မော့ကြည့်နေစဉ် သဘာဝတရား၏ အနိုင်မခံအရှုံးမပေး ဇွဲသတ္တိအရာ၌ စံထားလောက်စရာ မြင်ကွင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၍ မြောင်းနံဘေး၌ လက်ဆွဲခြင်းချထားကာ သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက် ရပ်ကြည့်ခဲ့ရပြန်ပါတော့သည်။

ကြည့်ပါဦး။

ငါးသလဲထိုးငါးကလေးပေါင်းများစွာက အန်မိမြောင်းရေပြင်ကို အမြီးထောက်၍ ကျွမ်းအပေါက်ကလေးပေါင်းများစွာ ထိုး၍ တဖြောဖြောကျနေသောအပေါ်ရေတံခါးမရေစီးကို ခုန်တက်နေကြခြင်းကြောင့်ပါ။ လူတစ်ယောက်အတွက် အောက်မြောင်းရေပြင်မှ အပေါ်ရေတံခါးပေါင်သည် ခါးလယ်သာသာမြင့်သော်လည်း ငါးသလဲထိုးငါးကလေးများက လူ့လက်သန်းမျှလောက်သာရှိရာ ငါးကလေးများအတွက်မူ သူတို့အရွယ်၏အပြန် (၂၀၊ ၃၀) ခန့်ကွာဝေးလွန်းလှပါသည်။

ကျွန်တော် ယခင်က မြင်ဖူးတွေ ဖူးခဲ့သည့် အသိတရားမှာ ငါးသလဲထိုးခေါ် သဲစားငါးကလေးများဆိုသည်မှာ ရေအောက်သပြင်၌ ကောက်ခဲကြိုကျောက်ခဲကြား၌ကပ်၍ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ပါးပာက်ကလေးများလှုပ်၍ အသက်ရှူနေကြသော မတုန်မလှုပ်ပျင်းရိသော ငါးကလေးများဖြစ်ပါသည်။ လက်ခုပ်နှစ်ဖက်ကို ရေထဲနှစ်၍ ကျဉ်းယူတာ အုပ်ဖမ်း၊ စုပ်ဖမ်းလျှင် အလွန်မိလွယ်သောငါးပျင်းကလေးများသာ။ ယခု မြင်ကွင်းကြည့်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တော်တော်ကြီး လွဲမှားနေမှန်းသိရပါတော့သည်။

ပထမ ငါးကလေးတစ်ကောင်

အမြီးထောက် ကျွမ်းပစ်၍ အထူးရကျရာနေရာသို့ ခုန်တက်သွားသည်။ မရပါ။ အောက်မြောင်းရေထဲသို့ ပုံဆိုး

ပန်းဆိုး ကျွမ်းပစ်ပြန်ကျသွားပြန်သည်။
 (ထိုငါးကလေးပဲလား သို့မဟုတ် နောက်
 ထပ်ငါးကလေးတစ်ကောင်လား မှတ်ရ
 မလွယ်၍မသိပါ) ဒုတိယ ငါးတစ်ကောင်
 ထိုနည်းအတိုင်း ခုန်တက်ပြန်ပါသည်။
 မရပါ။ အောက်ပြန်ကျသွားပြန်ပါပြီ။
 တတိယ ယခင်ထက် အပြီးထောက်
 အားကျွမ်းပစ်အား ခုန်တက်အားတင်၍
 နောက်တစ်ကောင်ခုန်တက်သွားပါပြီ။
 ရသွားပါပြီ။ ရေတံခါးရေစီးကိုကျော်၍
 ကျွန်တော်မျက်လုံးမရောက်သော အထက်
 ထစ်နေရာသို့ မအောင်မြင်သော ငါး
 ကလေးများ ပြန်ခုန်တက်ပြန်ပါတော့
 သည်။ အားလုံးနီးပါး သူတို့လိုရာ ခုန်
 တက်သွားနိုင်ပါပြီ။ ငါးကလေးများ၏
 ဇွဲသတ္တိကို သဘောကျလွန်း၍ လေချွန်
 ကာ လက်ခုပ်နှစ်ဖက်သာသာယာယာ
 တီး၍ ဝမ်းစပိုးဂုဏ်ပြုမိပါတော့သည်။
 ဘဝသည် ဒါပဲဖြစ်ပါသည်။
 အခက်အခဲဟူသည်မှာလည်း ကျွန်တော်
 တို့၏ဇွဲသတ္တိကို အကြိမ်ကြိမ်မှတ်
 ကျောက်တင်သော စာမေးပွဲများပါ။
 တစ်ကြိမ်ကျွန်းရုံဖြင့် အခွီးပေးရပါမည်
 လား။ အလျှော့ပေးရပါမည်လား။ စိတ်
 ဓာတ်ကျလွယ်လွန်းသော ကျွန်တော့်ညီ
 ကျွန်တော့်မောင်နှမတို့ကို ငါးသလံထိုး
 ငါးကလေးများ ရေဆန်သို့အပြန်ခရီးနှင့်
 တစ်ထပ်တည်းနီးပါးတူညီသည့် အဆို
 တော်ဦးခင်မောင်တိုး၏ ကြီးကြာငှက်တို့
 ၏အိမ်ပြန်ခရီးသို့ချင်းကလေးကို မကြာ
 ခဏနားထောင်ပေးပါ။ ထို့အပြင် စတိုင်း
 နက်ရှုပ်သံ အရိုင်းကမ္ဘာဇာတ်လမ်း များ
 မှ ဆဲလ်မန်ငါး(ဆော်လမုန်ငါး)တို့၏အိမ်
 ပြန်ခရီး ဇာတ်လမ်းကလေးကို သေသေ
 ချာချာပြန်ကြည့်သင့်ပါကြောင်း။

အပေါ် တစ်ဖို့ ထပ်မံထားဆီးထား
 သော ရေတံခါးတို့က အများအပြားကျွန်
 ရှိနေပါသေးသည်။ ငါးလေးများအတွက်
 နောက်ထပ်အခတ်အခဲများကစောင့်ကြို
 နေပါသေးသည်။ ချော့ကလေးများ
 လွတ်လွတ်လင်လင် အလျှော့မပေး
 ဆက်၍ခုန်တက်နေတန်းပဲလား။ ခွန်အား
 ပြတ်၍ မလှုပ်မယှက်ရှိနေသေးသလား
 သိချင်၍ ရေတံခါးပေါ်ပေါ် နံဘေးမှ
 ပန်း၍ ဆွဲတက်ကြည့်သောအခါတွင်
 ကျွန်တော် အလွန်စိတ်တိုစိတ်ဆိုးသွား
 ပါတော့သည်။
 ငါးလေးများကျွမ်းပစ်ခုန်တက်၍
 တည့်တည့်ကြီးအောက်ပြန်ကျလာနိုင်သော
 နေရာ၌ သကောင့်သား အော့ကြောလန်
 သကောင့်သမီး ပြောမရဆိုမရတို့က

ရွက်ရေအိုးကို ရေစပ်စပ်ခံ၍ စောင့်ကြည့်
 စရာမလိုဘဲ ငါးထောင်ငါးဖမ်းသည့်
 အချောင်သွန်းသူတပ်ပညာကို တွေ့ရပါ
 တော့သည်။ အိုးကလေးကို မြောင်းရေ
 ထဲဆင်း၍ငုံကြည့်သောအခါ ငါးသလံ
 ထိုးငါးကလေးပေါင်းမြောက်မြားစွာက
 သနားစဖွယ်မိနေပါတော့သည်။ အိုးထဲ၌
 အိုးရေမပျောရန်ရေတစ်ဝက်ခံထား၍သာ
 တော်ပါသေးသည်။ ထိုရေအိုးကို ပြန်
 အသုံးမချရန် ရိုက်ခွဲခဲ့ပြန်ပါသေးသည်။
 ဤသို့ဖြင့် လက်ဆွဲခြင်းဆွဲ၍ တစ်စုံတစ်ခု
 တွေ့လိုက် ငါးထောင်ရေအိုးတွေ့လျှင်
 ငါးလွတ်သွန်၍ရိုက်ခွဲလိုက်နှင့် ကျွန်တော့်
 စိတ်အထင် ငါးထောင်အိုး (၁၀)လုံးမက
 ရှိပါလိမ့်မည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ အများစု
 အသက်ကိုကယ်၍ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး တစ်နပ်
 စာငါးဟင်းလုပ်ပေးကြပါခပ်ဗျာ။ ငါး
 ထောင်အိုးခွဲသိုက် စောင့်ဖမ်းမည်ဆိုလျှင်
 လည်း မောရုံသာရှိပါမည်။ ကျွန်တော်
 မနက် ရထားစိုး၍ နေရပ်ပြန်သွားကြောင်း
 ပါတူ ၍။

အခန်း(၈)

မလိုချင်ဘဲရတဲ့ သို့မဟုတ်
သိယာတော်တို့၏နတ်ထွက်စကား
တစ်ခွန်းတိုင်းတစ်ခွန်းတိုင်း

ကျောင်းတော်သို့ရောက်သောအခါ
 ဆရာတော်ဦးစောဝေဏ္ဍကို လှူဖွယ်ဝတ္ထု
 ပစ္စည်းများ ဆက်တပ်၍ ရိုသေစွာရှိခိုးပါ
 တော့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့်
 နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့သော်လည်း ပျဉ်းမ
 နားသားချင်းမို့ မှတ်မိသည်နှင့် ပြုံးရင်း
 ကိုရင်ငယ်တစ်ပါးကို လင်ပန်းဖြင့် ရေနှေး
 အိုးအမြည်းစားစရာတို့ချခိုင်းပြီးမှ
 “ပျဉ်းမနားက ဒကာလေး
 (နာမည်တို့ဆိုင်းနေ၍ မောင်နိုင်
 နှင့် ကိုသိန်းအောင် အရင်တစ်ခါ ဆရာ
 တော်ကို လာဖူးခဲ့ကြောင်းလျှောက်၍
 နာမည်အပြည့်အစုံမှတ်ခံသွားပြီး)
 “ဟုတ်ပြီ၊ ဘုန်းဘုရားက ဒကာ
 လေးတွေ နာမည်သာနှစ်ကြာလို့မေ့သွား
 ပေမယ့် ဘုန်းဘုရား ကတိစကားတော့
 မမေ့ပါဘူး။ သည့်အတွက်များ တမင်
 လာခဲ့သလား။ ဒါမှမဟုတ်”

ထို့ကြောင့် မခင်မာ၏မိခင် မယ်
 တော်ကြီးကျန်းမာရေးကြောင့် အခေါ်
 လာရသည့်အကြောင်းလျှောက်ကြားရင်း
 တစ်လက်စတည်း -

“အစ်ကို သိန်းအောင် အသက်
 (၃၀) ပြည့်သွားပြီဘုရား။ တပည့်တော်
 က (၂၇) နှစ်ဆိုတော့ (၃၀) ပြည့်ဖို့လိုပါ
 သေးတယ်။ ဒါပေမယ့်ဘုရား အရင်
 အရွယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူ့မှာ ဒီပညာ
 ကို တော်တော်လိုချင်ခဲ့တာပါ ဘုရား။
 အခုတော့ သူလည်း အရွယ်ကြောင့်
 ရင့်ကျက်သွားပါပြီ။ ဘုန်းဘုရားအနေ
 ခက်အောင်မလုပ်နဲ့။ ကြိုကြိုက်တုန်း
 ဘုန်းဘုရားဘုဉ်းပေးဖို့ ပျဉ်းမနားဒေသ
 ထွက်ဘောဇဉ်တွေလျှင်တာကအဓိက
 ပါဘုရား ဘုန်းဘုရား။ ပညာမပေးရင်
 မယူခဲ့နဲ့လို့တောင် မှာလွတ်လိုက်တာ
 ဘုရား”

ဆရာတော် ဦးစောဝေဏ္ဍက
 သဘောကျလွန်း၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
 ရယ်ပါတော့သည်။ ပြီးမှ ရယ်ပိုးသက်
 ရင်း-

“အခုတော့ ဒီပညာကို မလိုချင်
 ပြန်တူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့်
 ဘုန်းဘုရားကတိက ကြိုပြီးရှိထားခဲ့ပြီပဲ
 ကွယ်။ကတိတော့တည်ရမှာပေါ့။ ဒကာ
 လေးမောင်နိုင်အသက်က (၂၇) ဆိုပေ
 မယ့် (၃၀) နားချဉ်းနေတာတစ်ကြောင်း
 ဒီနယ်မြေကို ရောက်အောင်လာဖို့က
 လည်း တယ်မှမလွယ်တာကိုးကွယ်။ ဒါ
 ကြောင့် ခုကတည်းက ဒီတုတ်ပြီးစားပြီး
 စေတုဂါထာကို တစ်ခါတည်းပေးလိုက်ပါ
 မယ်။ သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး
 မှတ်သားပေတော့။ ဂါထာက ဒီလို”

ဆရာတော် သင်ကြားပေးသည့်
 ဂါထာကို နားထောင်ရင်း မယ့်ကြည်နိုင်
 လောက်အောင် အံ့ဩသွားပါသည်။
 အလွန်ခက်ခဲသောဂါထာဖြစ်မှာပါဟုထင်
 ထားသောစိတ်က လက်မခံနိုင်အောင်
 ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။ အကြောင်းမှာ
 ဂါထာတော်ကားသိယာဂေါက၌ ထမင်း
 စားရေသောက်သလို သုံးစွဲနေကြသော၊
 ငယ်စဉ်ထဲက နားအလွန်ယဉ်ခဲ့သော
 သိယာတော်တို့၏နတ်ထွက်စကားလေး
 တစ်ခွန်းတစ်ညဖြစ်နေသောကြောင့်ပါ။
 ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ အံ့ဩ
 ရိပ်ကို ဆရာတော်က ဖမ်းမိသွားပုံဖြင့်
 “ဒကာလေး မောင်နိုင်ကို ကြည့်ရ
 တာ ဒီဂါထာကို ကြားဖူးသိဖူးနေ
 အပြင် ဒီလောက်စွမ်းနိုင်ပါမလို့
 လည်း တော်တော်ကြီး သံသယဖြစ်နေပုံ

www.burmeseclassic.com

ပါပဲ”

(ပြီးမှ လေးလေးနက်နက်မျက်နှာဖြင့်)

“မယ်မရှိနဲ့ ဒကာလေး မောင်နိုင်၊ မျက်စိမိုတ်ပြီးတော့သာအတင်းယုံကြည်လိုက်တော့။ ဘုန်းဘုရားလည်း ဆရာဆရာတော်ကြီးတွေဆီက ဒီဂါထာစသင်တဲ့အချိန်မှာ ဟုတ်ပါမလားလို့ မောင်နိုင်သံသယဖြစ်တာထက် မပိုချင်သာရှိမယ် မလျော့ခဲ့ဘူးကွယ်။ ကိုယ်တွေ့ကြုံတော့မှ မလိုလည်းလိုလည်း ဒီဂါထာကိုစမ်းပြီးသုံးစွဲကြည့်တော့မှ အစွမ်းထက်ပုံက အတိုင်းအဆထက်လွန်အောင် အကျိုးသိပ်ရှိခဲ့တာကုန်တော့။ ဩော် - သံဃာတို့ ရေလဲသုံးစွဲတဲ့စကားလေးတစ်ခွန်းတိုင်း တစ်ခွန်းတိုင်းအပြုအမူဟန်ကလေးတစ်ခုတိုင်းက အဓိပ္ပာယ်မဲ့အလကားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကွဲကွဲပြားပြားသိသွားခဲ့တာပါပဲ။ ဒကာလေး မောင်နိုင်က အရိပ်ပြုအကောင်မြင်လွယ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ ထိုင်တော်မူရပ်တော်မူ၊ လျောင်းတော်မူ စကြိုသွားတော်မူစတဲ့ မုဒြာမျိုးစုံတောင်မှ တန်ခိုးသိပ္ပံမဟိန္ဒိတော့နဲ့ အလိုလိုနေရင်း ပြည့်စုံနေတာ။ မပြည့်စုံရုံပါမလား။ နှစ်ဘဝပါရမီတော်တွေထဲမှာ ဒီပညာရပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်ခဲ့လွန်းလို့ သူ့ဘေးတော်သံဃာတော်မှန်သမျှ အကျိုးမဲ့ခြင်းမှ ကင်းဝေးအောင် ဝိနည်းတော်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပညတ်ခဲ့တာလို့ ဒကာလေးမောင်နိုင် နားလည်ယုံကြည်ထား”

ဆရာတော် ဦးတေဇဝဏ္ဏကို ရှိခိုးဦးချ၍ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကျောက်ဆည်မှ ပျဉ်းမနားသို့ ပြန်ရောက်စဉ် ကိုသိန်းအောင်ကို ဆရာတော်မိန့်ခဲ့သော စကားအပြည့်အစုံကို တုတ်ပြီး ဓားပြီး ဂါထာမှအစ ပြောပြခဲ့သောအခါ ကိုသိန်းအောင်ကိုယ်တိုင် ဖက်ဟပ်ပက်ပက်ရယ်မောရင်း -

“ခရုကို ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ဖမ်းတဲ့လူ၊ ယောက်မခါးထိုးပြီး ရှာတဲ့လူကိုပြုပါဆိုရင် မောင်နိုင် မင်းနဲ့ အစ်ကိုကိုမှ လက်ညှိုးမထိုးရင် ဘယ်သူ့ကိုထိုးမလဲကွာ”

အခန်း(၉)

ကပ္ပိယံ ကရောဟိ ကပ္ပိယံ ဘန္တေ

ဤကား သံဃာတော်အရှင်သုမြတ်တို့ အမြဲသုံးစွဲသော စကားလေးတစ်ခွန်းဖြစ်ပါသည်။ တုတ်ပြီး ဓားပြီးဂါထာတော်လည်းဖြစ်ပါသည်။ သင့်အဖ တစ်စုံတစ်ဦး

ကဖြစ်စေ၊ တစ်ဖွဲ့တစ်စည်းလုံးကဖြစ်စေ၊ တုတ်နှင့်ဓားနှင့်ပိုင်းထားပါက သင်အနီးအနားမှသစ်ပင်ထပ်ပင်ကဖြစ်စေ၊ ပန်းပင်ကလေးတစ်ပင်ကဖြစ်စေ၊ မြေပေါ်မှမြက်ပင်လေးတစ်ပင်ဖြစ်စေ၊ ချဲ့ပုတ်ကလေးတစ်ခုပင်ဖြစ်စေ လက်နောက်ပြန်ဖြင့် ထိုသစ်ပင်မှ အရွက်၊ အညွန့်၊ အညောင်၊ ပန်းပွင့်၊ ကိုင်းကလေးတစ်ခုကို ကပ္ပိယံကရောဟိ ကပ္ပိယံ ဘန္တေဆိုသောစကားလေးတစ်ခွန်းကို အချိန်ရလျှင် (၃) ကြိမ် (၃) ခါ မရလျှင် (၁) ခါဆိုပြီး ထိုသစ်ကိုင်းလေးကိုချိုး၍ လက်နောက်ပြန်ဖြင့် ယူကာ အာခံတွင်း၏ အပေါ်အံသွား၊ အောက်အံသွားနှင့် အန္တရာယ်မကင်းမချင်း ကြိုတင်ခံကိုက်ထားရုံကလေးသာဖြစ်ပါသည်။ အံခံထားသမျှကာလပတ်လုံး တစ်ဖက်သား၏ အန္တရာယ်ဖြစ်စေသော တုတ်၊ ဓားမှန်သမျှ စပွေလောက်စရာမဟုတ်သော အရာများဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အစုံမှာ -

•ကပ္ပိယံ ကရောဟိ။

ကပ္ပိယံ - အပဲအောင် အပ်နဲ့ပါ။

ကရောဟိ - ပြုတော်မူပါဘုရား။

ကပ္ပိယံ - အပ်နဲ့ပြီးပါပြီ။

ဘန္တေ - အရှင်ဘုရား။

ငရုတ်သီးတောင်ကို ကျောင်းသား သို့မဟုတ် သာမဏေကလည်း တစ်ဖက်က ကိုင်ထား၊ သံဃာတော်ကလည်း တစ်ဖက်ကကိုင်ထားစဉ် သံဃာတော်က ကပ္ပိယံ ကရောဟိ ဆိုရပါသည်။ သံဃာတော်ကဆိုရသောစကားလေးပါ။

ကျောင်းသား သို့မဟုတ် သာမဏေ ငရုတ်သီးတောင်ကလေးကို မူလအနေအထားမှလွှဲပျက်ယွင်းအောင်ထက်ပိုင်း ချိုး၍လည်းကောင်း၊ အတွင်းရှိ ငရုတ်စေ့များထိရောက်အောင် လက်သည်းဖြင့်စိတ်၍လည်းကောင်း ပြုလုပ်ပြီးမှ သံဃာတော်ကို (ကပ္ပိယံ ဘန္တေ)စကားကို ရွတ်ဆို၍ သံဃာတော်လက်ဝယ် စားသုံးရန် သုံးဆောင်ရန် ဘုဉ်းပေးရန် အပ်နဲ့ရခြင်း၌ ကိုရင် သို့မဟုတ် ကျောင်းသားကဆိုရသောစကားလေးပါ (ထိုသို့ ဘာကြောင့် လုပ်ရပါသလဲ)။

ဝိနည်းဒေသနာတော်၌ သံဃာတော်အရှင်သုမြတ်တို့သည် ငရုတ်သီးအတွင်းမှ အစေ့လေးများက (ဗီဇကာမ) ဗီဇနိယာမအရ (ဗီဇကံအရ) အပင်သစ်မျိုးဆက်သစ်ကလေးများ ပေါက်နိုင်၍ အစေ့ကလေးများကို နဂိုမူလအတိုင်း မဖျက်ဆီးကောင်း၊ မသုံးဆောင်ကောင်းပါ။ ထိုအတူ အညွန့်အညောင်မှဖြစ်သော

အသက်ရှင်ဓာတ်ကို လည်းကောင်း (ဥပမာ ငရုတ်သီး၊ ကုလားအော်သီး၊ ပဲတောင်ရှည်) (ဘူတကံ) အပင်ကြီးများ၏အညွန့်အညောင်မှသီးသော၊ အသီးမှန်သမျှ (ဥပမာ ပန်းသီး၊ မာကလာသီး) တို့သည်လည်း အသီးများမှာ မျိုးဆက်သစ်အပင်များ ပေါက်ရောက်နိုင်စွမ်းရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကပ္ပိခြင်းမှာလည်း သုံးမျိုးသုံးစား ရှိပါသည်။ အနေအထားပျက်ယွင်းအောင် မောင်ရှင်၊ သာမဏေ၊ ကျောင်းသား၊ ဒကာ၊ ဒကာမများက -

၁။ မီးအဂ္ဂိနှင့်ကပ်ပိခြင်း။

၂။ ပရိက္ခရာ(၈) ပါး၌ပါဝင်သော အပင် သို့မဟုတ် ဓားနှင့်အနေအထား ပျက်ယွင်းအောင် ကပ္ပိခြင်း။

၃။ မောင်ရှင်၊ သာမဏေ၊ ကျောင်းသား၊ ဒကာ၊ ဒကာမတို့၏လက်ဖြင့် အနေအထားပျက်ယွင်းအောင် ကပ္ပိခြင်း ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထို (၃) မျိုးထဲမှ တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ကပ္ပိပြီးမှ သံဃာတော်တို့ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ကောင်းပါသည်။ ထိုသို့ အပြည့်အစုံ အကြောင်းခြင်းရာကို ကျွန်တော်အား ၂၃-၁၁-၂၀၁၆ နေ့၌ ဆရာတော် ဦးကောဝိဒ၊ စာချဆရာတော်(ဇောတိက အဆောင်တော် မဟာဝိသုဝသရာမ ဈေးကုန်းကျောင်းတိုက် ရွာကောက်ရပ် ပျဉ်းမနားမြို့က အလုံးစုံ ထိုစကားကို နားလည်အောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မိန့်ပါသည်။ ဆုံးမပါသည်။ နာယူခဲ့ရပါသည်။ (တစ်သေဝေမတိမ်း ဤသည်မလွဲ)။

တုတ်ပြီး ဓားပြီးဂုဏ်တော်အစွမ်းလုံးဝမသက်ရောက်သူများမှာ အနန္တဇမြှာကိုစော်ကားထားသူများ၊ ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးကို စော်ကားထားသူများ ဖြစ်သည်။

ငါးပါးသီလပိုလုံလေလေ ရှစ်ပါးသီလ မကျိုးမပေါက်လေလေ တုတ်ပြီး ဓားပြီးဂုဏ်တော် ပို၍ပို၍ အစွမ်းထက်ပါကြောင်း၊ အမေမျိုးနွယ်ဖြစ်သော အဘွား၊ မေမေ၊ ကြီးကြီး၊ ဒေါ်ဒေါ်၊ မမ၊ နမတို့သည် ခေတ်ကာလအရ (ကျွင်းထဲကျပ်ထဲကျလွယ်ရောက်လွယ်လွန်းသောကြောင့်) ဤတုတ်ပြီးဓားပြီးဂုဏ်တော်လေးကို အလွတ်ကျက်၍ အထက်ဖော်ပြပါနည်းများအတိုင်း လွယ်ကူစွာဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ။

မင်းသိကျော်

ပျက်နာကြည့်လင် အလှတိုးလေသည့် ယုံကြည်မှုအစိတ္တန်

မိမိမျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ခြံ မွဲခြောက်ကာ ဖြစ်နေပါက ဘယ်လိုပင်ကုသပါသော်လည်း ပျောက်ကင်းမှုမရှိ ပိုပိုဆိုးလာပါက ယုံကြည်မှုအစိတ္တန်ဖြင့် ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်လည်းဖြစ်၊ နတ်ဒေဝါလည်းချစ်ခင်ပြီး သူတော်ကောင်းတွေလည်း အိမ်ထဲသို့ အစွမ်းထက်လှသော ဆောင်ရွက်ချက်လုပ်ဆောင်ချက်ဆောင်ရွက်နည်းမှာ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေးဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်စေ ဝက်ခြံ မွဲခြောက်၊ တင်းတိပ်တွေထူနေပြီး မွဲခြောက်ကာ မည်းပြီးကုမရဖြစ်နေပါက စိတ်ညစ်ကြပါလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုကင်းကာ ပူဆွေးသောကရောက်ကြမည်မှာ အမှန်သာဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ဖြစ်နေတွေ ကြုံနေရပါက စိတ်ညစ်နေလို့မပြီးပါ။ ဘယ်နည်းဘယ်စနစ်ဖြင့် ကုသပါသော်လည်း မရခြင်းကို တချို့ဖြစ်နေပါ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဉာဏ်ဖြင့်ယှဉ်စဉ်းစားပြီး ဆောင်ရွက်ဖို့လိုလာပါပြီ။

ဆောင်ရွက်ပုံကတော့ - သူတစ်ပါးမလုပ်ချင်သောအလုပ်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး သစ္စာပြုဆုတောင်းပါ။ သူတစ်ပါး လူတကာမလုပ်ချင်သောအလုပ်ကား ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆိုပါက ကုဋိ အိမ်သာ၊ သန့်စင်ခန်းများကို ဆေးကြောသုတ်သင်ကုသိုလ်ယူခြင်းကို နေ့စဉ် (သို့) တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ တံမြတ်စည်းလှည်းခြင်း၊ ကျောင်းဇရပ်၊ ဓမ္မာရုံလှူသူများသောနေရာများသို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးခြင်း၊ အမှိုက်ကောက်ခြင်း၊ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော မီးဖိုချောင်အဆောက်အအုံ၊ သူတစ်ပါးစားသုံးပြီး ဖျားခွက်ပန်းကန်များအားဆေးပေးခြင်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးခြင်းစသော ကုသိုလ်ထူးသည် ကုသ၍မရသော မိမိမျက်နှာပေါ်မှ ဝက်ခြံ၊ တင်းတိပ်၊ မွဲခြောက်၊ အမည်းစက်များ၊ မျက်နှာအရောင်အဆင်းမရှိခြင်းများကို ဘယ်လိုပင်ကောင်းသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပါသော်လည်းရေပါက လုပ်ဆောင်ရမည့် ဆောင်ရွက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ လက်တွေ့ ပျောက်ဖူးသူ

အဆင်ပြေအောင်မြင်မှုရသွားသူတွေများပါပြီ။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မုံရွာမြို့တွင်ရှိသော စာသင်တိုက်ကြီးတွေ၊ ရိပ်သာကြီးတွေ၊ သံဃာများသော ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေကို နေ့စဉ်နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ဝင်ရောက်ကာ ကျောင်းတံမြတ်စည်းလှည်းမှု၊ သောက်ရေဖိစင်များရေးဖြည့်မှု၊ လယ်တီကျောင်းတိုက်ကြီးတွင်လည်း ကုဋိဆေးကြောမှု၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးရေးဖြည့်မှု အစရှိသော သူတစ်ပါးမလုပ်လိုသော၊ သူတစ်ပါးမလုပ်ချင်သော ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်များကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ တစ်ချို့သော သံဃာတော်များ ကုဋိသွားစဉ်တွေ့ပြီး ဆရာတော်ကြီး ကုဋိရေးဖြည့်နေသဖြင့် မတက်ခဲ့ကြ။ မလုပ်ဖို့ ဆရာတော်ကြီးကို တားတော့ ဆရာတော်ကြီးပြောဆိုပုံက -

“ငါ့မှာဘဝသံသရာအဆက်ဆက် သားကျွန်မယားကျွန်ဖြစ်ပြီး သံသရာလည်ခဲ့တာများလှပါပြီကော။ ဒီဘဝကကောင်းထောက်မ၍ မြတ်ဗုဒ္ဓသာ သနာတော်မြတ်ကြီးနဲ့တွေ့တုန်း ဘုရားကျွန်၊ ကျောင်းကျွန်၊ သံဃာကျွန်လုပ်ပါရစေ လုပ်ခွင့်ပြပါ။”

ဟု ပြောဆိုကာ ဆရာတော်မြတ်ကြီးသည် ဤကဲ့သို့ သူတကာမဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သော မဟာကုသိုလ်တော်ကောင်းမှဝတ်ကြီးကို နှစ် (၂၀) ကျော်တိုင်တိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ၏။

ဤကား သာဓကထုတ်ပြခြင်းပင်တည်း။ နောက်ထပ်သာဓကတစ်ခုထုတ်ပြပါဦးမည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်အခါက မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်ထံမှ ဘယ်လိုပင်ကုသပါသော်လည်း ရောဂါမပျောက်၊ တစ်ကိုယ်လုံး နုနာရောဂါခံစားနေရရှာပြီး ရှက်လှကြောက်လှစွာဖြင့် လူတွေ့မခံ ပုန်းအောင်းရှောင်ရှားနေရရှာသော ရောဂါဟိမည်သော အမျိုးသမီးလေးကို ရောဂါပျောက်စေရန် မြတ်ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင် မင်းသမီးပိုင်ဆိုင်သော လက်ဝတ်ရတနာတန်ဆာများအားထုခွဲရောင်းချကာ ရဟန်းသံဃာများ ဆွမ်းသုံးဆောင်ဘုဉ်းပေးသော ဆွမ်းစားကျောင်းကြီးဆောက်လုပ်စေ၍ ရောဂါဟိမင်းသမီးကိုလည်း တိုယ်တိုင်

ကိုယ်ကျ ဆွမ်းစားကျောင်း၏ သေနာသနဝတ်ဆောင်ရွက်စေခြင်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်စေခြင်း၊ ကြမ်းတိုက်စေခြင်း၊ အိမ်သာကုဋိများ ဆေးကြောစေခြင်း၊ စွန့်ပစ်သောထမင်းဟင်းစွန့်ပစ်ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းစေခြင်း၊ သန့်ရှင်းစေခြင်း ဟူသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများအား ပြုလုပ်စေ၏။

ဤတွင် ဆေးပင်ကုသ၍မပျောက်သော ရောဟင်္ဂမင်းသမီး၏ နုနာရောဂါများပျောက်ကင်းကာ ရွှေအဆင်းကုသိုဝါဝင်းသော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါထွက်ပြီး တင့်တယ်လှပရတော့၏။

ဤကဲ့သို့သော ကောင်းမြတ်လှသည့်ဂုဏ်ဖြစ်များ၊ သာဓကများကြောင့် ဘယ်လိုမှကုသ၍မပျောက်၊ ဆောင်ရွက်၍မရသော မျက်နှာပေါ်ရှိ ဝက်ခြံ၊ တင်းတိပ်၊ မျက်နှာအရောင်အဆင်းမလှခြင်း၊ မွဲခြောက်ခြင်း၊ မွဲမည်း၊ မွဲခြောက်စွဲကပ်ခြင်း ဟူသော စိတ်ပျက်စိတ်ညစ်စရာကြုံတွေ့နေရသည့် လူကြီးလူငယ် မှန်သမျှလက်တွေ့ဆောင်ရွက်သင့်သော အချက်ပင်ဖြစ်နေပါတော့၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ဆောင်ရွက်ကြည့်ပါ။ လက်တွေ့အရ ကျေနပ်မှုရှိပြီး လူချစ်နတ်ချစ် ကုသိုလ်လည်းဖြစ်ကာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပြီး ရွှေအဆင်းလှိုဝါဝင်းပြီး မြင်သူငေးမောရပြီး လုပ်သမျှလည်းအောင်မြင်၊ မိမိ၏စိတ်ရည်မှန်းချက်များသည်လည်း နတ်ပြဗ္ဗသူများက ဖန်ဆင်းပေးသည့်အလား ထင်ရှားလက်တွေ့ဖြစ်လာမည်မှာ အသေအချာပါပင် ဟု ဆိုစကားကမ်းဆင့်သိရင်ဖြင့်-

- မျက်နှာမွဲခြောက် ဝက်ခြံတင်းတိပ် ထူထပ်မွဲမည်းမွဲနီစွဲကပ် စိတ်ညစ်ရကာ ကုသမရသော် များမလုပ်လို အိမ်သာရေဆေး ကြမ်းတိုက်သန့်ရှင်း အမှိုက်သိမ်းကာ လုပ်ဆောင်ပါက ရွှေလိုဝင်းဝါတောက်ပလာမည် လုပ်ကြည့်ကြပါ များသူငါတို့ ဟု ဟူ၍သာ။

မင်းသိကျော်

မိန့်ခြင်း - သစ်တံခါးဆရာတော်၏ ကံမြို့ လာဘ်ပွင့်စေကြောင်း ပြောဆို ကျင့်စဉ်ကောင်း

ဖဟာနွယ်(မန်းတက္ကသိုလ်) နွယ်မြက်သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင်

ကတိသစ္စာတည်သောအခါဝယ်
ဩဇာလေးနက် ခိုဆိုတက်၍ နွယ်မြက်
သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင်၏။

မုန်ကန်သော သစ္စာစကားတစ်ခု
ဖြစ်ပါ၏။ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်၌ ပေါက်
ရောက်နေကြသော သစ်ပင်၊ ပန်းပင်၊
နွယ်ပင်တို့သည်ကား ဆေးဖက်ဝင်သော
အပင်များသာ ဖြစ်ကြပါ၏။

ဤနေရာတွင် အစွမ်းထက်သော
ဆေးတစ်ပင်အကြောင်းကိုတင်ပြပါမည်။
ဆေးပင်အမည်မှာ သစ်ဆိမ့်ပင် ဖြစ်၏။

ဆေးပင်၏ပုံသဏ္ဍာန်

သစ်ဆိမ့်ပင်သည် အပင်ကြီးမျိုး
ဖြစ်၏။ အလွန်ပြောင့်မတ်သောပင်စည်
ရှိ၏။ အပင်၏ လုံးပတ်သည် (၇) ပေမှ
(၁၀) ပေအထိရှိ၏။ အမြင့်ပေ (၆၀) မှ
(၇၀) ပေအထိ မြင့်မား၏။ အရွက်မှာ
(၃) လက်မမှ (၈) လက်မအထိရှိ၏။
ထိပ်ဖျားကား၏။ အပွင့်မှာ တပိုတွဲလှ
တပေါင်းလများတွင်ပွင့်၏။ တန်ဆောင်
မုန်း၊ ပြာသိုလများတွင် အသီးရင့်၏။
၎င်းသည် အကြီးမျိုး၊ အဝယ်မျိုးရှိ၏။
အသီးလုံးပတ်အချင်း (၁)လက်မမျှရှိ၏။
အရွက်နုများမှာ ကြေးနီရောင်ရှိ၏။ ၎င်း
အပင်မှာ ထနောင်းအစေးများကဲ့သို့
အစေးတစ်မျိုးထွက်၏။ ၎င်းသစ်ဆိမ့်
အဆန်ကိုလည်း ဆီထုတ်၍ယူကြ၏။
ခန့်မှန်းခြေ သစ်ဆိမ့်အဆန် (၇၅) ကျပ်
တွင် ဆီ (၂၂) ကျပ်၊ (၈) ပဲသားမျှထွက်
၏။ ၎င်းအဆီသည် အကျတစ်မျိုး၊ အပျစ်
တစ်မျိုးအားဖြင့် (၂)မျိုးထွက်၏။

ဂုဏ်ရည်သတ္တိနှင့်စွမ်းရည်

အရသာမှာ ခါး၏။ စပ်၏။ ဖန်၏။
ဝမ်းသက်၏။ ဝါပကဋ် ချို၏။ ခြောက်
ကပ်၏။ မျက်စိကိုအကျိုးပြု၏။ ဆံပင်ကို
တိုးပွားသန်မာစေ၏။ မလတို့ကို ပြင်ပ
သို့ထုတ်ဆောင်တတ်၏။ အသံပျက်ခြင်း၊
သွေးဖောက်ပြန်ခြင်း၊ လည်ချောင်းနာ၊
မျက်စိရောဂါ၊ ချောင်းဆိုးရောဂါ၊ နှလုံး

ရောဂါ၊ ပိုးနာတို့ကိုကင်းဝေးစေ၏။ ၎င်း
ကို လွန်စွာစားလျှင် မူးယစ်ပြီးအော့အန်
စေတတ်၏။

၎င်းအသီးမှည့်၏အဆန်သည်

မျက်စိနာခြင်း၊ အဆစ်အဆက်
ကိုက်ခဲနာကျင်ခြင်း၊ ရောင်ရင်းခြင်းတို့ကို
ကင်းဝေးစေ၏။

ရောဂါအလိုက်အသုံးပြုပုံ

ပန်းသေရောဂါ

သစ်ဆိမ့်သီးမူန့် (၆) ပဲသား၊ ကြံ
သကာ (၆) ပဲသားနှင့်ရော၍ နေ့စဉ်သုံး
ဆောင်ပါမူ ပန်းသေရောဂါပျောက်ကင်း
ပါသည်။

သွေးအားနည်းရောဂါ

သစ်ဆိမ့်အခေါက်သွေး၍သောက်
မူ သွေးအားနည်းရောဂါပျောက်ကင်းပါ
လိမ့်မည်။

ကျောက်တည်ခြင်း၊ ဆီးအောင့်ခြင်း ပျောက်ဆေး

သစ်ဆိမ့်သီးအဆန်ကို အရက်နှင့်
သွေးသောက်ပါက ပျောက်ကင်းချမ်းသာ
ပါလိမ့်မည်။

အတိသာရဝမ်းသွားရောဂါ

သစ်ဆိမ့်ပင်မှအခေါက်နှင့်လေးညှင်း
ရော၍ အမူန့်ပြုကာ ပျားရည်နှင့်ရော၍
သောက်ပါက အတိသာရဝမ်းသွား
ရောဂါပျောက်ပါ၏။

နှလုံးတုန်သောရောဂါ

ဒဟဿကိုင်း (၆) ပဲ၊ သစ်ဆိမ့်
သီးဆန် (၆) ပဲကို အမူန့်ပြု၍ ရေအေးနှင့်
သောက်ပါ။ ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

သည်းခြေပျက်နာပျောက်ဆေး

သစ်ဆိမ့်သီးကိုသွေး၍ မျက်ကွင်း
ဆေးသဘောနှင့် မျက်စိကိုကွင်းပေးမူ
သည်းခြေကြောင့်ဖြစ်သော မျက်စိနာ
ပျောက်ကင်းပါ၏။

ဝမ်းဗီးနံခြင်း

သစ်ဆိမ့်ပင်၏ အရွက်ခြောက်
အမူန့်ကို ဝမ်းဗိုက်တွင်လိမ်းပေးပါက
ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

သွားနာ၊ သွားကိုက်၊ သွားဖုံးရောင်

သစ်ဆိမ့်ပင်၏အမြစ်အခေါက်ကို
ပြုတ်၍ ငှဲဆေးအဖြစ်ပြုကာ သွားနာ၊
သွားကိုက်၊ သွားဖုံးရောင်ရောဂါပျောက်
၏။

ရောင်ရမ်းခြင်း

သစ်ဆိမ့်အဆန်ကိုသွေး၍ မီးနှင့်
နွေးအောင်ပြုပြီးလျှင် ရောင်ရမ်းခြင်း၊
ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း၊ ဒဏ်ရာရခြင်းတို့ကို
လိမ်းပေးမူ ပျောက်ပါ၏။

သရက်ရွက်ကြီးခြင်းပျောက်ဆေး

သစ်ဆိမ့်အပွင့်ကိုပြုတ်၍သောက်
မူ သရက်ရွက်ကြီးရောဂါ၊ အတိသာရ
ဝမ်းသွားခြင်း၊ ရင်ဘတ်နာခြင်း၊ သွေးဆီး
ခြင်း၊ သလိပ်ထခြင်း၊ ပူခြင်းတို့ကိုပျောက်
ကင်းပါလိမ့်မည်။

မှတ်သားပါရန်

သစ်ဆိမ့်သီးအစိမ်းရင့်သည် ဝမ်း
လျှော၏။ အမှည့်အခြောက်သည် ဝမ်းကို
ချုပ်စေ၏။

တိုင်းရင်းဆေးပညာကိုသေရွာသို့
မယူလိုပါ။ လေ့လာမှတ်သားအကျိုးများ
ပါလိမ့်မည်။

ဤဆေးတို့သည် ရှေးသမားတော်
ကြီးများလက်စွဲသုံးခဲ့ကြသောဆေးများ
ဖြစ်ပါ၏။

တိုင်းရင်းဆေးပညာကို လွယ်လင့်
တကူသိရှိကြစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်
ရေးသား ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

သန့်ရှင်းသော မေတ္တာစေတနာ
များစွာဖြင့် ကျန်းမာချမ်းသာအလန်းပြာ
ကြပါစေ

ဖဟာနွယ်(မန်းတက္ကသိုလ်)

■ ဥတုသုံးလီကျင့်ရသော မန္တန်ကျင့်စဉ် ကိုအောင်ပြည့်သည် တောတွင်း ဘုရားကြီးတွင် ပထမဥတုကျင့်စဉ် ကိုကျင့်ခဲ့၏။ လပြည့်ခါနီးသော အခါ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးရောက်လာ ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဤနေရာမှ ပြောင်းပြီး ပို၍လူသူအရောက် အပေါက်နည်းသော တောနက် သည့်နေရာ ရိညာဝါသီတွင် ကျင့်ရန် ပြောကြားလာ သဖြင့် ထိုနေ့ညတွင် ကိုအောင်ပြည့်သည် လက်ရှိကျင့်ကြံခဲ့သည့် နေရာတွင် ကူညီခဲ့ သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စောင့်ရှောက်ခဲ့ သည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ

အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး မေတ္တာပို့ပေးခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ အခြားသောကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုခြင်းများကိုပြုပြီး လှိုက်လှ စွာပင် အမှုအတန်းပေးဝေခြင်းတို့ကို သန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ ပြုလေ၏။ ထိုသို့အမှုအတန်းပေးဝေပြီးသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်တောလုံးဟိန်းသွား သည်ဟု ထင်ရတိအလား သာဓုခေါ်သံ များကြားရ၏။ ထို့နောက် ကိုအောင်ပြည့် သည် စေတီကြီး၏ တနင်္ဂနွေထောင့် သို့သွားရောက်ကာ မြစ်မင်းရင်မင်းသမီး နှင့် သူ၏အခြွေအရံအပေါင်းတို့အတွက် ရည်ရွယ်ကာ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီး အမှုအတန်းပေးဝေ ပြန်လေ၏။ အမှုအတန်းပေးဝေပြီးသည့် နောက်တွင် မလှမ်းမကမ်းနေရာများမှ သာဓုခေါ်သံများကို ခပ်အုပ်အုပ်ကြားရ လေ၏။

မရှေးမနှောင်းတွင်ပင် ကိုအောင် ပြည့်၏အနီးတွင် အလွန်ပင်ကြီးမားလှ သော တိလူးကြီးလေးဦး၏အသွင်သဏ္ဍာန် များပေါ်လာသည်ကို မှုန်ပျံပျံလ၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် မပီပီတဝါး တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုသို့ တွေ့မြင်ရ သည့်အတွက် သူတို့အားဆက်ပြီး မေတ္တာပို့ အမှုပေးဝေခြင်းတို့ပြုလေ၏။ ထိုသို့ အမှုအတန်းဝေနေစဉ်တွင် ပင် မြစ်မင်းရင်မင်းသမီးနှင့် အခြွေအရံ အပေါင်းတို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ထို

ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကိုအောင်ပြည့်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိကြသောအခါတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သည့်စကားတစ်စုံ တစ်ရာကိုမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုကြဘဲ အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့် နေမိကြ၏။

ထိုသို့ကြည့်နေရင်းပင် ကိုအောင် ပြည့်၏အာရုံ၌ အတိတ်အတိတ်သော ဘဝဘဝအပေါင်းတို့မှဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များ သည် ထင်ရှားစွာပေါ်လာခဲ့၏။ မိခင် တစ်ဦး၏ မေတ္တာရိပ်၌ ခိုလှုံ့ရသကဲ့သို့ သော နွေးထွေးသည့်ခံစားမှုများလည်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ရင်ထဲမှလည်း လှိုက် လှိုက်ပြီး တက်လာသော ထူးခြားသည့် ခံစားမှုကိုလည်းထိန်းပြီး မျိုသိပ်သည့်ခံ ကာ ထိုနေရာမှ ထပြန်ရန်ပြင်ဆင်လိုက် ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြစ်မင်းရင်မင်းသမီး က -

“အသင်ရသေ့၊ သင့်အား စောင့် ရောက်ရန်အတွက်လိရာခိုင်းနိုင်ဖို့အတွက် တိလူးကြီးနှစ်ဦးကိုခွဲပြီးထည့်ပေးလိုက်ပါ တယ်။ သူတို့ဟာ အင်မတန်မှတန်ခိုးကြီး ပါတယ်။ သင့်အား စောင့်ရှောက်ဖို့လိုက် ပါတယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ဟာ သင့်ရဲ့အနီး မှာရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ခပ်ဝေးဝေးမှာပဲနေ ကြမှာပါ”

ဗုတိယအဆင့်အဓိဋ္ဌာန်ကိုကျင့်နေ စဉ်တွင်လည်း ထူးခြားသောအတွေ့အ ကြုံများစွာတို့ကို မကြာခဏပင် ကြုံတွေ့ ရလေ၏။ အချို့သော အတွေ့အကြုံ အဖြစ်အပျက်တို့သည် ပြန်လည် ထုတ်ဖော်တင်ပြခွင့်မရှိပါသဖြင့် အသေးစိတ် မဖော်ပြနိုင်ပါ။

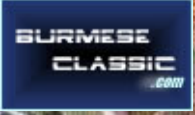

ထိုကဲ့သို့ ကျင့်နေစဉ်အတွင်း သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်ဆရာသခင်တို့သည် မကြာခဏပင်ရောက်လာကြ၏။ လိုအပ်သည်များ၊ လုပ်ဆောင်ရန်ရှိသည်များကို ညွှန်ကြားခြင်းများလည်း မပြတ်တမ်းရှိပါသည်။

ဤနေရာ၌ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ ကြွရောက်လာသည်ဆိုရာတွင် ကိုအောင်ပြည့်ထံသို့ တိုက်ရိုက်ရောက်ရှိလာခြင်းမျိုးမဟုတ်ပေ။ ညွှန်ကြားပိုင်းအချိန်သို့ရောက်ရှိလျှင် ကိုအောင်ပြည့်သည် သူ့အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရာ အနီးဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများအောက်သို့ လိုက်လံကြည့်ရှု ရှာဖွေရ၏။ ထိုအခါတွင်မူ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်ဆရာအရှင်များကို တွေ့ရ၏။ ဩဝါဒခံယူရပြီး သူတို့၏ လမ်းညွှန်ချက်များအတိုင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ကိုပြုရလေ၏။

မန္တန်ဝိဇ္ဇာကျင့်စဉ်ကိုလည်း ကျင့်ရသည်အပြင် သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်းလည်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရလေ၏။ လူလည်း အလွန်ပင်ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်ရလေ၏။ အခက်အခဲပေါင်းများ

ကျေးဇူးရှင်စပ်ကွင်ဆရာတော်ကြီး၏စာပည့်
မဟာပထမံပညာ၏မြေပြင်ကိုထားချုပ်
ပါရမီရှင်ဆရာကြီးဦးထွန်းမြိုင်
ပထမံဆရာဦးအေးရွှေ

စွာကိုလည်း ကြုံတွေ့ရ၏။ သို့သော် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းများမဖြစ်စေဘဲ အဓိဋ္ဌာန်ကိုသာ ပိုပြီးတင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်လေ၏။ ဤသို့အားဖြင့် ဒုတိယအဆင့် ဥတုကာလတစ်ခုကျင့်စဉ် သည် အောင်မြင်ခဲ့၏။

သို့ဖြင့် တတိယနှင့် နောက်ဆုံး ဥတုကျင့်စဉ်ဖြစ်သော လူသူလုံးဝမရောက် ရှိသည့် ပို၍နက်သောတောထဲသို့ သွား ရောက်ကာကျင့်ရသည့် သုညာဝါသီ ကျင့်စဉ်ကိုကျင့်လေ၏။ ထိုကျင့်စဉ်သည် ယခင်ကျင့်စဉ်များထက် ပို၍ ခက်ခဲပြီး ပို၍လည်း ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းလှ၏။ အမျိုးမျိုးသော အခက်အခဲပေါင်းများစွာ ပါသော ဝိဇ္ဇာဓိရထွက်ရပ်ပေါက်ဆိုင်ရာ စာမေးပွဲများကို ဖြေဆိုခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး တွင် အခက်အခဲအပေါင်းကိုကျော်ဖြတ် အောင်မြင်ပြီး မန္တန်ဝိဇ္ဇာဓိရဖြစ်လာတော့ ၏။

ဆရာဦးအောင်ပြည့်သည် မန္တန် ဝိဇ္ဇာဓိရဖြစ်လာသောအခါ ရသေ့ဘဝ အဖြစ်နှင့်ဆက်လက်ကျင့်သွားခဲ့၏။ ရသေ့ ဘွဲ့အမည်ကိုလည်း မြစ်မီးရှင်ရသေ့ကြီး ဦးအောင်ပြည့်အဖြစ် မှည့်ခေါ်ခဲ့၏။

ဆရာဦးအောင်ပြည့် မန္တန်ဝိဇ္ဇာဓိရ ဖြစ်လာပြီးနောက်ပိုင်းတွင် လုပ်ကိုင် သည့်အဓိကလုပ်ငန်းမှာ ဝိဇ္ဇာလောက အတွင်းတွင်လည်း စည်းဖောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို လိုက်လံရှာဖွေပြီး ရှင်းလင်းသတ်သင် ရသည့်တာဝန်မှာ အဓိကဖြစ်၏။ ထိုသို့ ရှင်းလင်းသတ်သင်ရသည့်လုပ်ငန်းသည် လွယ်ကူသောကိစ္စတစ်ရပ်တော့ မဟုတ် ပေ။

မည်သို့ စည်းဖောက်သည့်ဝိဇ္ဇာ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါစေ ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပြီဆိုကတည်း က သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဟုတ်တော့ပေ။ သိဒ္ဓိမဟိဒ္ဓိများ၊ တန်ခိုးကုဒ္ဓိပါဒ်များ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ရှိကြသည်ချည်း သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှင်းလင်း သတ်သင်ရန် အထူးပင်ပြိုင်ဆိုင်အား ထုတ်ခြင်းပြုရလေ၏။ ကြီးစွာသောဘေး အန္တရာယ်မျိုးစုံနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ကျော် ဖြတ်ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စအတွက် သူ၏ တန်ခိုးကြီးလှသော ဘီလူးကြီးများက လည်း ပူးပေါင်းကူညီကြသဖြင့်သာ ဤ သို့ အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် ဦးအောင်ပြည့်သည် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ ပြဿနာကြီး များဖြစ်ပေါ်နေသောနေရာများသို့သွား

ရောက်ပြီးလည်း ထိုပြဿနာများပြေငြိမ်း အောင်ဆောင်ရွက်ပေးသည့်အမှုများစွာ ကိုလည်း ပြုမူဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ခဲ့သော ပြဿနာကြီးများစွာအနက်မှ ပြဿနာ ကြီးတစ်ခုကို နမူနာအဖြစ် ကောက်နုတ် ဖော်ပြလိုပါသည်။

ဤနေရာ၌ဖော်ပြသည့်ပြဿနာ ကြီးများဆိုသည်မှာ သာမန်လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဘာသာရေးကိစ္စရပ်များ မဟုတ်ပေ။ ဝိဇ္ဇာဓိရဆိုင်ရာ ပြဿနာ ကြီးများသာ ဖြစ်ပါသည်။

■ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်မီးလောင်ခံရသော ပေါင်လောင်ရွာ

အဆိုပါ ပေါင်လောင်ရွာသည် ပခုက္ကူမြို့နယ်တွင်း၌ရှိသောရွာကြီးတစ် ရွာဖြစ်၏။ ဤရွာသည် ယခင်ကလွန်စွာ စည်ကားသောရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သော် လည်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မီးလောင်ဖန်များ သဖြင့် အချို့သည် မနေဝံ့တော့ဘဲ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသဖြင့် ရွာသိမ်ရွာ ငယ်အဖြစ်သို့ပြောင်းလဲသွားရတော့၏။ ပေါင်လောင်ရွာ၏အဖြစ်ကလည်းဆိုး လှ၏။ ကျိန်စာသင့်နေသကဲ့သို့ဖြစ်သော ကြောင့် ခရီးသွားများပင် ထိုရွာသို့မသွား ရဲလောက်အောင်ပင်ဖြစ်စေခဲ့၏။ ထိုရွာ မီးလောင်ရသည့်အကြောင်းအရင်းမှာ ထိုရွာနှင့်မလွမ်းမကမ်းတွင် လောကဒီပ အမည်ရှိ တောင်ကြီးတစ်လုံးရှိ၏။ ထို တောင်ပေါ်သို့ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် ကျားတက်ဟိန်းလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ကျားတက်ဟိန်းပြီးသည်နှင့် မကြာမီတွင် ထိုလောကဒီပတောင်နှင့် အနီးဆုံးရှိတည်ရှိနေသော ပေါင်လောင် ရွာသည် မီးလောင်လေတော့၏။ ထို သတင်းကို ရသေ့ကြီးဦးအောင်ပြည့် ကြားသိရသောအခါ အထူးပင်စိတ်ဝင် စားသဖြင့် ထိုပေါင်လောင်ရွာသို့စုံစမ်း ပြီးသွားလေ၏။

ထိုသို့သွားလေရာ လမ်းတွင် ရွာ တစ်ရွာကိုတွေ့သဖြင့် ပေါင်လောင်ရွာ နှင့် လောကဒီပတောင်အကြောင်းသိရှိ ရန်နှင့် စုံစမ်းရန် ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုရွာ ထိပ်တွင် ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် ထိုကျောင်း ထဲသို့ဝင်လိုက်၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ထဲတွင် အခန့်သင့်စွာပင် သင်းအုပ်ဆရာ တစ်ဦးကို တွေ့ရသဖြင့် ရသေ့ကြီး ဦးအောင်ပြည့်က စတင်ပြီး -

“ခင်ဗျားက ဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်း

ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းက သင်းအုပ်ဆရာ ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲဗျ”

“ဟာ - အခန့်သင့်လိုက်လေဗျာ။ ခင်ဗျားနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဦးလှမောင် ပါ”

“ဒီလိုဗျ ဦးလှမောင်ရေ ခင်ဗျား တို့ ဒီအနားမှာပေါင်လောင်ရွာဆိုတာရှိ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ရှိပါတယ်”

“နောက်ပြီးတော့ အဲဒီရွာနားမယ် လောကဒီပတောင်ဆိုတာရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့-ရှိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျ။ ဘာလုပ်... လုပ်မလို့လဲ”

ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ပြန်မေးလေ ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ပြည့်က -

“ကျုပ် အဲဒီတောင်ကိုသွားချင် တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီကိုလိုက်ပို့ပေးပါ လား”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါတွင် သင်းအုပ်ဆရာ ဦးလှမောင်သည် ရုတ်ခြည်းပင် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ထိုအခြေအနေကိုရိပ်စားမိလိုက်သော ဦးအောင်ပြည့်က -

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ လောကဒီပ တောင်လို့ပြောလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားက မျက်နှာအမူအရာတစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်သွား ရတာလဲ။ အကြောင်းအရင်းများရှိရင် မသိရဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ သင်းအုပ်ဆရာ က -

“ဒီလိုပါရသေ့ကြီး၊ အဲဒီလောက ဒီပတောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရင်တုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီဘုရား ရှိခိုးကျောင်းကို ရသေ့ကြီးလုပ်လာပြီး စုံစမ်းပြီး အဲဒီတောင်ကိုသွားခဲ့တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ လူဆရာပုဂ္ဂိုလ်စုစု ပေါင်းငါးဦးရှိပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက သုံးပါးရှိပါတယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်ဆရာကနှစ် ယောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ပစ္စည်းပစ္စယ တွေကို ဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာအပ် ထားခဲ့ပြီးပြန်တဲ့အခါကျမှ သူတို့ရဲ့ပစ္စည်း များကို ဝင်ယူမယ်ပြောပြောပြီး အဲဒီကို သွားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက် မှပြန်လာပြီး သူတို့ပစ္စည်းတွေကိုမယူနိုင် ခဲ့ကြပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ သူတို့ဟာ မပြန်လမ်းထဲကိုဝင်သွားခဲ့လို့မယ် လို့ပဲ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။”

“သူတို့လာတာ အဖွဲ့လိုက်လာတာလား၊ တစ်ဦးချင်းလာတာလား”

“တစ်ဦးချင်း အချိန်ခြားပြီးတော့လာတာပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ရသေ့ကြီးလည်း မကြုံတွေ့ရအောင်...”

ဟု ပြောပြီး စကားကိုလက်စမသတ်ဘဲရပ်ထားလိုက်၏။

“ဪ - ဒါကြောင့် သင်းအုပ်ဆရာကြီးက လောကဒီပတောင်လို့ပြောလိုက်တာနဲ့ မျက်နှာပျက်သွားရတာကို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီနေ့အထိ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို လာမယူကြတော့ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ချင်ရင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပေါ်မှာရှိပါတယ်။ တက်ကြည့်ပါလား”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ တစ်မကြည့်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလောကဒီပတောင်ကို မရောက်ရောက်အောင် သွားချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကတောင်ကိုအတိအကျသိတဲ့လူဆိုတော့ လိုက်ပို့ပေးပါလား”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ သင်းအုပ်ဆရာလည်း စောစောကကဲ့သို့ မျက်နှာပျက်သွားရုံမျှမကတော့ဘဲ ထိတ်လန့်သည့်အမူအရာသို့ပါ ပြောင်းသွားပြီး -

“ရသေ့ကြီးရယ်၊ အဲဒီတောင်ကို ဘာဖြစ်လို့သွားချင်ရတာလဲ။ ဘေးအန္တရာယ်များလွန်းလှပါတယ်။ မသွားပါနဲ့ဟု ပြောပြီး တားလေး၏။

ဦးအောင်ပြည့်ကလည်း ဖြစ်သည်နည်းဖြင့်လိုက်ပို့ပေးပါရန် ပြောနေသဖြင့် ဦးလှမောင်က ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့အသံဖြင့် -

“အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော်လည်း ကြောက်တယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ရသေ့ကြီးကိုလိုက်မပို့ရဘူး”

“ဪ ဦးလှမောင်ရယ်၊ ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေ၊ အဲဒီလောက်တောင်ပါပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ရသေ့ကြီး။ အဲဒီအကြောင်းပြောတာနဲ့တင် ရင်တွေတုန်လာလို့ပါ”

ဟုဆိုလာသောအခါ ဦးအောင်ပြည့်က -

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား ဦးလှမောင်။ ကျုပ်ကို အဲဒီလောကဒီပတောင်ရောက်အောင်လိုက်မပို့ပါနဲ့။ တောင်ကို သွားတဲ့လမ်းနဲ့ မနီးမဝေးလောက်မှာ လက်ညှိုးနဲ့ ညွှန်ပြတဲ့နေရာရောက်ရင် အဲဒီတောင်ပါပဲလို့ ညွှန်ပြပြီး ဦးလှမောင်

ပြန်ပါ။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲဆက်သွားပါမယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် တောင်ကို လှမ်းမြင်ရတဲ့နေရာအထိလိုက်ပြီပေးမယ်။ အဲဒီလောက်လိုက်ပြပေးမယ်ဆိုရင်ကော ဖြစ်မလား”

“ဟာ - ဖြစ်ပါတယ် ဖြစ်ပါ”

ဟု ပြောဆိုကြပြီးနောက် ခေတ္တမျှ ကြာသောအခါ ဦးလှမောင်သည် ဦးအောင်ပြည့်ကိုခေါ်ပြီး လောကဒီပတောင်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။ အတော်အတန်လျှောက်သွားမိကြသောတောတန်းဆွယ်တစ်ခုကို တွေ့ကြရ၏။ ထိုတောတန်းကိုကျော်ပြီး ကွေ့လိုက်သောအခါတွင် ဦးလှမောင်သည် ရပ်လိုက်ပြီး လှမ်း၍ ညွှန်ပြလေ၏။

သူညွှန်ပြရာသို့ကြည့်လိုက်သောအခါ အတော်လှမ်းလှမ်း၌ မှုန်ပျံနှင့် တောင်တစ်လုံးသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုနောက် ဦးလှမောင်သည် ခွင့်တောင်းပြီးပြန်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ပြည့်သည် ထိုတောင်ရှိရာသို့မှုန်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့၏။

တစ်နာရီခန့် ခပ်ပြင်းပြင်းသွားမိသောအခါ လောကဒီပတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ဦးအောင်ပြည့်သည် ထိုတောင်ခြေရောက်သည်နှင့် အသေအချာပင် စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုပြုလိုက်ပြီး တောင်ပေါ်သို့ အတန်ငယ်တက်ကာ အကြောင်းစုံသိရှိရန် လေ့လာလိုက်၏။ သူသိလိုသမျှကို သိရှိပြီးသောအခါ တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး မူလလာရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ကျောင်းရောက်သောအခါ ဦးလှမောင်က အံ့ဩစွာဖြင့် -

“ဘယ်လိုလဲ ရသေ့ကြီး၊ တောင်ပေါ်ရောက်ခဲ့ပြီးပြီလား။ သိချင်တာကောသိခဲ့ပြီးပြီလား။ ခုလိုပြန်လာတာတွေ့လို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

“သိချင်တာတွေတော့ သိခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျုပ်သိပ်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းလည်း အဲဒီတောင်ထဲမှာရှိပါတယ်။ အဲဒါကိုတော့ မရရအောင်ယူရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် လက်နက်ပစ္စည်းလိုတယ်။ အဲဒါယူဖို့ပြန်လာတာပဲ”

“ဘာလက်နက်ပစ္စည်းလဲ။ အဲဒီတောင်ကြီးကိုတူးဖို့လား။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ ရသေ့ကြီးရယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်ရအောင် ယူမှာပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးတည်းနဲ့တူးပြုမှာလား”

“ဖြစ်အောင်လုပ်ရတော့မှာပေါ့။ လက်နက်တစ်ခုလိုတယ်။ အဲဒီလက်နက်သာရှာပေးပါ”

“လက်နက်ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလက်နက်ရှာပေးရမှာလဲ”

“ဪ - လက်နက်ဆိုလို့ ဦးလှမောင် အကြီးအကျယ်ကြီးတွေမစဉ်းစားပါနဲ့။ ကျုပ်လိုချင်တာတ လက်ပံသားပဲလိုတာပါ။ အရည်ကတော့ သုံးတောင်လောက်ရှာပေးပါ”

ဟု အကူအညီတောင်းလိုက်သောအခါ -

“ဒါလောက်တော့ရပါတယ်”

ဟုပြောပြီး ဦးလှမောင်ထွက်သွားတော့၏။ များမကြာမီတွင် ဦးလှမောင်သည် လက်ပံသားတုံးကြီးတစ်တုံးယူပြီး ပြန်လာသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ပြည့်သည် ဦးလှမောင်ထံမှ သစ်ခတ်ဓားမကောင်းတောင်းတစ်လက်ကို ငှားယူလိုက်ပြီး မိမိလိုချင်သည့် ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်အောင် လက်ပံသားကို ခုတ်ခြင်း၊ ထစ်ခြင်း၊ ရွှေ့ခြင်းများကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုလုပ်လေတော့၏။

အတန်ကြာသောအခါ အဆိုပါလက်ပံသားတုံးကြီးသည် ပထမသားမန်သစ်သားတုံးတစ်တုံး၏ ပုံသဏ္ဍာန်မဲ့ နေရာမစားမကြီးတစ်ချောင်း၏ပုံသဏ္ဍာန်သို့ပြောင်းလဲသွားတော့၏။ ထိုလက်ပံသားဓားမကြီးကို အချောကိုင်ပြီးသောအခါ ဦးအောင်ပြည့်သည် သူ၏ပစ္စာရထွက်ရပ်ပေါ်သို့ မှုန်ပြီး ဓားမကြီး၌ ဘယ်ပြန်ညာပြန်နစ်ဖက်ရေသားလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ဦးလှမောင်အား ခေါ်လိုက်ပြီး သူနှင့်အတူပါလာသော ပစ္စည်းများကို ပေးအပ်လိုက်ပြီး အသုံးလိုမည့်ပစ္စည်းအချို့ကိုသာ ယူထားလိုက်ကာ -

“ကဲ - ဦးလှမောင်၊ ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျားကိုအပ်ထားခဲ့မယ်။ တတယ်လိုကျပ်ပြန်မလာဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားပဲအပိုင်ယူလိုက်ပါ။ လိုအပ်သလိုသုံးပါတော့”

ဟု ပြော၍ပေးပြီးနောက် ဦးလှမောင်အား နှုတ်ဆက်ကာ လက်ပံသားဓားမကြီးကိုထမ်းပြီး လောကဒီပတောင်ရှိရာသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

(ရှေ့ဆက်ပါ)

www.burmeseclassic.com

အဘဝ(သာသနာ့အလင်းအောင်) ဇီးကွက်ပျက်ပြူး ရေထဲဆွဲချ ငါမသေဘူး ရေကူးတတ်တယ်

“ပုခွံ သရက် ဂဏ္ဍာမိ ဓမ္မ သရက် ဂဏ္ဍာမိ သိယံ သရက် ဂဏ္ဍာမိ ဘုရား တရား သိယံ ရတနာမြတ်ဆုံးပါးအား ဘုရားတပည့်တော်သည် ရှိသေ့မြတ်နိုး လက်ခံခဲ့၍ ခိုခိုးပါးပါးဘုရား။

ဘုန်းတော်မြောက်ဆူ အောင်လံ တူ၍ တောင်သူတကာတို့၏ အစိပတိ အောင်သိဒ္ဓိဖြစ်တော်မူသော ဂေါတမ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ သာသနာ ငါမသေဘဲအရှက်ကြာအောင်စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းတော်မူကြကုန်သော တူခွပ်ခွာ

မိရုံ မမှတ်စွာခိုရုံ သံယံဝိဇ္ဇာခိုရုံ သမထ ဝိဇ္ဇာခိုရုံ ဝိပဿနာဝိဇ္ဇာခိုရုံ စမဝိဇ္ဇာခိုရုံ အင်းခိုရုံခိုရုံ ဆေးဝိဇ္ဇာခိုရုံ ပြဝေဝိဇ္ဇာခိုရုံ သိဝိဇ္ဇာခိုရုံ နဝဇာဝိဇ္ဇာ ဓန္တရဝိဇ္ဇာခိုရုံ ခန္တရာဂိဇ္ဇာခိုရုံ ဆိုထိုသို့သော အာသကိ ခရုဂျာဗိဇ္ဇာခိုရုံ ပေါက်ဆရာကြီး ငြိမ်ကန်ဆယ်တစ်သောက်နှင့် ဝိဇ္ဇာရစ် ဆောင်းဆရာကောင်းတို့၏ တပည့်များ ဖြစ်သော-

ရှင်မယ်၊ အရှင်ဖေခွေဂေါတမ၊ ဓမ္မ ခေတိအဘိဓမ္မာခေါင်နှင့် ပထမဘိုးဘိုး

အောင်၊ ရသေ့ဦးအောင်၊ ဆံရှည်ကိုယ် တော် ဦးမေမေရုံ၊ ရှင်မယ်၊ အဘိအမပြု ၍ ရွှေပုရပိုက်မှမုံကို အာပဒေါ်ခြင်းခံရ သော ယတ္ထနားစင်တောင်ဆရာတော် ဦးဩဘာသာ ဦးတွန်း ဦးဝါသဝ တွက်ရပ် ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့၏ မိန့်မှာတော် မှချက်ကို ဦးထိပ်ရှက်ပန်ဆင်ရသော ဦးခန္တီ(ခေါ်)တပ်တော်ဘာကြီးဦးဖိုးမင်း၊ ဝိက္ခလာကံဘုရားဆရာရသေ့ သံသိပ္ပံသို့ခံ ကိုးကန်သောဘုတော်ရှင်ကျော်အပေါင်း တို့နှင့်တကွ မနောမယ်ခွီယာ၊ မနောမယ် ဒီပြိုင်ဦးကန်သော တေတော်ဝိဇ္ဇာရော ယတ္ထနားစင်တောင်အဖ အဘအောင်မင်း ခေါ်အဆူ ထိုထိုသောဝိဇ္ဇာခိုရုံများပေါင်း ထို့တို့ အယ် အကျွန်ုပ်သည် အာရိယံဂ ခေတော အနန္တော ဆည်းကပ်ကာ ဝိဇ္ဇာမိ ကုန်တော့သိုက်ပါးပါး ဘုရား၊ ထပ်မံ၍ အကျွန်ုပ်သည် ကြိုတင်ပုံပေါက် သူတော်စင်အပေါင်းတို့အား ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆရာ၌ သက်သေအရာ၌တည်ပါမေ သတည်း။

BURMESE CLASSIC .com

တွေ့ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ အကာကြီးအောင်မင်းခေါင်ဓာတ်ခန်းဟာ အစစ်အမှန်ပဲ ဟု မှတ်ချက်ပြုခဲ့သော ဆရာတော်ဦးဆူရိယ

ဥက္ကလာဦးခေတိ အဘအောင်မင်းခေါင်ဓာတ်ခန်းထဲ၌ တပည့်သားသမီးများကို လက်ခံကာ တွေ့ဆုံနေသော ဆရာတော်ဦးဆူရိယနှင့် အတူတူတင်တိုင်

ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးတော်ရင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှင့် အိမ်ဖက်ထဲတွင် ဖွဲ့တွေ့ ရခြင်း၊ ဆရာ တော်ကြီးနှင့် စကားပြောရခြင်းများထိ လည်းကောင်း၊ ယတ္ထနားစင်တောင်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးအသုံးပြုခဲ့သည့်ဆိုသော အင်းချပ်များ၊ အင်းပြုဒီးဖယောင်းတိုင် များကို ပြည်တောင်းထဲ၌ထည့်၍ (ဟာ ရောက်ဆုံးမြိုင်ခြင်းကို) လည်းကောင်း၊ အဘဘိုးဘိုးအောင်မှ အဘနေထိုင်ရာ တောင်တွင်းကြီးတိမ်၌ ဆေးတော်များ ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝါးနှစ် ဖက်အပေါ် သို့ ကိုယ်ထိုင်ကိုယ်ကျန်မြိုင် ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ အဘဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီးနှင့် လည်းကောင်း၊ အမည်မသိသောထွက် ရပ် ပေါက်လှတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် လည်းကောင်း၊ အိမ်ဖက်ထဲ၌အကြိမ်ကြိမ် ဖူးနှင့်၊ တွေ့ဆုံခွင့်နှင့် မိန့်မှာကြားချက် များကိုချီးမြှင့်မြှောက်တားခြင်းများ မ ခဏဆိုသလို ရရှိခဲ့ရပါသည်။ ဂုဏ်စွာ စကားသည် အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသော လှပဆီခဲပြုံးသော ပုစွာဂတား

www.burmeseclassic.com

၁၃၅၇ ခု၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့ တနင်္လာနေ့ ဆရာတော်ဦးသုရိယ၏ (၇၂) နှစ်မြောက်မွေးနေ့နှင့် (၃၁) ဘုံမောင်ပွဲကို မင်းကျွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပုံ

ဆရာတော်ဦးသုရိယ မင်းကျွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် အတူဦးစင်ချိတ်

၁၃၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၁၂) ရက် တနင်္လာနေ့ နံနက်တွင် ရောက်ခံပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ဆရာတော်ဦးသုရိယ ရေထဲကျဆော့ပုံ

ကမ္ဘာ့အေးဘုရား နေပြည်တော်အောင်အောင်ကန်နန်းပျံ အတူဦးတင်လှိုင်နှင့် ဆရာတော်ဦးသုရိယ

သည် မလွဲအကန် အမှန်ပင်ဖြစ်ခဲ့ပါက ကျွန်ုပ် သစ္စာအရပ် သက်သေတည်ထားပြီးဖြစ်သော ပိဋကတ်သောင့် ဘုရားတော်စင်အပေါင်းတို့၏ ဘာညီကြီးအဖြစ် အတ်မှတ်ခံရပြီး ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းနှင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ အပူအပင်သောကများကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှနေ၍ အေးမြချမ်းသာအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်သောသူဖြစ်ရပါလိမ့်ဘုရား။

အလွတ် ကတော့ အဟံ အတ္ထာ အန္တောဝါသိ ကောတိမိ ဓာရေထ။

အလွတ်ကတော့-ယနေ့ကို အစပြု၍ အရက်-ကျွန်ုပ်သည်၊ အတ္ထာန်-မိမိကိုယ်ကို၊ အန္တောဝါသိ- တပည့်ဟူ၍ မိ- ကျွန်ုပ်ကို၊ တုမေ-ယက္ကန်းစင်တောင် အစ အဘအောင်မင်းခေါင်အဆုံး ပိဋကတ်ဆရာကြီးတို့သည်၊ ဓာရေထ-ကမ္ဘာတရား၊ စိတ်ကထား၍ မှတ်သားတော်မူ

ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဟာဆတောင်ကား ဦးဆုတန်တော့ လိုက်ပြီး ဝိဇ္ဇာရုစီသောင်းဆရာသမီး အပေါင်းတို့အား သစ္စာပြုတိုင်တည်ပြီး သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အကအစောင်မင်းခေါင်ကြီးကို ကန်တော့ပွဲဆတ်ကပ်ရန် အတွက် ကန်တော့ပွဲကို ကိုင်မြှောက်ကာ ဤသို့ရွတ်ဆိုလိုက်ပါတော့သည်။

ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီးကို ကန်တော့ပွဲကပ်လှူနည်းကန်တော့ခန်း

အာစရိယဂုဏော အနန္တောဟု မိန့်ဟောအရ ကောက်ယူပြသော် နည်းယနည်းနာအဖြာဖြာကို လိမ္မာစေကြောင်း မေတ္တာလောင်း၍ မကောင်းကိုပြင်ကောင်းရာသင်လျက် နှုတ်မြုတ်သံချို ဆုံးမဆိုသား အဟိုများစွာ သံသရာဝယ် သုံးသွယ်လောက လေးရပ်အပါယ် ရှစ်သွယ်ရပ်ဖြစ် ဆုံးညစ်ယုတ်မာအပြာ

ပြာကို မေးဘူး သေးမရှိအောင် နိဗ္ဗာန်သောင်သို့ရောက်အောင်ညွှန်ပြသွန်သင်ပေးတတ်ခြင်း၊ ဘဝပစ္စုပ္ပန်ဌာနချိန်သည် ရုပ်နှင့်နာမ်နက်ဟန်ကို မပျက်မယွင်းစေဘဲ ဒီယာအာယုအသက်ရှည်မှုတို့ကို ပေးညွှန်မစတော်မူနိုင်သော ဘိုးမင်းခေါင် (နာမ) ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီးဟု အမည်တွင်သော (၈၅) ယူမင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်း၊ ဝိဇ္ဇာမင်းတို့၏ နှစ်စဉ်ဦးခိုက်ပါရမိခွါရညာဏလှုံပြောင် တန်ခိုးမဟိပွဲ သိပ္ပံအဆောင်အယောင်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အလောင်းတော်ဘိုးမင်းအောင်မင်းခေါင်ကြီးဘုရား

www.burmeseclassic.com

အဘအောင်မင်းခေါင် နာမ်ဇာတ်ကိန်းခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ

ဆရာတော်ဦးလွင်၊ အဘဦးတင်လှိုင်နှင့် ဆရာတော်စိတပည့်သာသနီများ

ဆရာတော်ဦးလွင်နှင့် မတ်တတ်ရပ် အလယ်မှ အဘဦးတင်မြင့်

ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် အပ္ပရာ - နေ့ရောညပါအခါခါပြတ် သုံးထွေဒွါရ ပဏာမဖြင့် ကြည်စွာသဒ္ဓါခါခါမြတ်နိုး လက်မှတ်ချိန်ကန်တော့လိုက်ရပါတော့ သည်။ ဓနပါရဂူမဟာတစ်ဆူဖြစ်တော်

မူသော အလောင်းတော်ဘိုးမင်းခေါင် ကြီးဘုရား၊ မယ-တပည့်တော်တို့၏ဥစ္စာ သယံနမဟာသယံနဟု ဆိုအပ်သော ဤခင်းကျင်းရာမြင့်မြတ်ရာပွဲမာန်ဌာနသို့ ခြေစုံတော်ဆန့်တန်း၍ ကြွလှမ်းအလှူ

ခံတော်မူပါ ခမည်းတော် အောင်မင်း ခေါင်ကြီးဘုရား”

ဟု ဒေဝဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရသေ့သင်ပေး လိုက်သည့်အတိုင်းရွတ်ဆိုကာ ကန်တော့ ပွဲကပ်လှူလိုက်ပါ သည်။

ဤသို့ ကျွန်ုပ်၏အိမ်၌ ကန်တော့ ပွဲဆပ်ကပ်လှူဒါန်းပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့ဆုံပြီးလျှင် အဘအောင်မင်းခေါင် ၏ အကြောင်းအရာအချို့ကို မေးမြန်း ချင်သည်ဟု ဖုန်းဆက်ချိန်ဆိုးထားသော သူရှိရာ ဥက္ကလာဦးစေတီ သာသနာ့ အလင်းရောင်သို့ ကျွန်ုပ် ထွက်လာခဲ့ပါ သည်။ ဥက္ကလာဦးစေတီသို့ ရောက်ရှိ သောအခါ အဘအောင်မင်းခေါင်ဇာတ် ခန်းရှေ့တွင်ထိုင်နေသော လူကြီးတစ်ဦး ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုသို့တွေ့မြင် လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဓာတ်ခန်း ရှေ့တွင်ထိုင်နေသောသူရှိရာသို့လျှောက် လှမ်းလာကာ သူ၏ဘေး၌ထိုင်ထိုင်လိုက် ပါသည်။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ် ဝင်ထိုင်လိုက် သည်နှင့် ကျွန်ုပ်ထက်အရင်စော၍ ရောက်ရှိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်ုပ်အား စတင်၍ -

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - မင်္ဂလာပါဗျာ”

“ဒိတ်ဆွေက အဘဝ(သာသနာ့ အလင်းရောင်) ကလောင်နဲ့ ဓာနရူးသူ ထင်တယ်”

“မန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဘဝပါ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့် နာမည်ကတော့ ကိုကျော်စိန်လှ ခေါ်ပါ တယ်။ ခုလိုလာတွေ့တာ အရမ်းကျေးဇူး တင်တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုကျော်စိန်က အဘဘိုးတော်အောင် မင်းခေါင်ကြီးအကြောင်းသိချင်တာလေး တွေအနည်းအကျဉ်းမေးမြန်းချင်တယ်ဆို ပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ထားတယ် နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကဲ - ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို မေး ချင်တဲ့မေးခွန်းလေးတွေကို လွတ်လွတ် လပ်လပ်နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးလိုရပါ တယ်။ ကျွန်တော်သိသလောက် ပြောပျံ မယ်။ မသိတဲ့အကြောင်းအရာမေးခွန်း ကိုတော့ မသိဘူးလို့ပဲပြောပယ်။ ဘာ ကြောင့် ဒီစကားပြောရသလဲဆိုတော့ အဘဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီးဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ဓာတ်ကျရာအရာအနှံ့အ ပြားမှာ သာသနာတော်ကြီးတည်တံ့ခိုင်

အဘဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ရဲသမိုင်းကို ပြန်လည်ရေးသားဖော်ပြရန် တာအုပ်ပေးသွားသော ဝင်းမြန်မာပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် အဘဦးဝင်းမြင့်

ဆရာတော်ဦးသုရိယကို အဘဦးဝင်းမြင့်မှ ဒီဗီဒီနဲ့အိမ်တွင် ဆွမ်းကပ်နေပုံ

ဘုရားထီးတင်ပွဲသို့ ကြွရောက်လာသော ဆရာတော်ဦးသုရိယနှင့် တပည့်သားသမီးများ။

မြအောင် ဓာတ်ပစ္စုတ်တွေရိုက်ခဲ့တဲ့ အတွက် တချို့နေရာဒေသမှာ အဘပြု လုပ်ဆောင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မသိရိဘူး။ ညွှန်လည်းမမီဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လေ့လာမှတ်သားမိသလောက် ပြောကြားမယ့် အကြောင်းအရာကိစ္စတွေ ဟာ အစစ်အမှန်ဖြစ်သလို တခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များတွေကြည့်ခွင့်ရတဲ့အကြောင်း အရာကိစ္စတွေကိုလည်း မှားတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူးဗျ။ အားလုံးက သူပညာနဲ့ ဆက်နဲ့သပဲ။ ဒါကြောင့် ခုတိုကျော်စိန် ကို ကျွန်တော်ပြောမယ့် အဘအောင်မင်း ခေါင်ကြီးရဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ ကျွန်တော် လေ့လာမှတ်သားထားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့အမြင်၊ ကျွန်တော်ရဲ့အတွေ့အကြုံ ကျွန်တော်ရဲ့တဟုသုတာ ကျွန်တော် ရဲ့ထင်မြင်ချက်များသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ကြိုတင်ပြီး ပြောထားပါရစေ။

“ဟုတ်ကဲ့ အဘဝ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“က - သဘောပေါက်တယ်ဆိုရင် ကိုကျော်စိန် သိချင်တာလေးတွေ စမ်း လို့ပြောဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်မှ ပြောလိုက်သည်နှင့် ကိုကျော်စိန်မှ စတင်၍ ဤသို့မေးပါ တော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - ပထမဆုံး ကျွန်တော် မေးချင်တာက တချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောနေကြတယ်ဗျာ။ အဘအောင်မင်း ခေါင်၊ အဘဘိုးဘိုးအောင်စသဖြင့်ပေါ့ ဗျာ။ အဲသလို ပိဋကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို

ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေသူတွေကို သရဏဂုံ ပျက်တယ်လို့ ပြောဆိုနေကြတယ်။ အဲဒါ တကယ်ပဲ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ကိုးကွယ် မိရင် တကယ်ပဲသရဏဂုံပျက်ပါသလား ဆိုတာကို သိချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒီမေးခွန်းက သိပ်တန်ဖိုး ရှိတဲ့မေးခွန်းကောင်းပဲ။ ဒီအမေးကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောကြားရမယ်ဆိုရင် လောကမှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေရဲ့ ကိုးကွယ်ရာအစစ်အမှန်နဲ့ ကိုးကွယ်ရ မယ့်အရာက ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဆိုတဲ့ ရတနာမြတ်သုံးပါးမှလွဲပြီးတော့ ကိုးကွယ်ရာ အခြားမရှိဘူး။ ဒါကိုလည်း ယုံမှားသံသယဖြစ်နေဖို့မလိုဘူး။ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲဖြစ်တယ်။ အ - အခုလို အဘဘိုးဘိုးအောင်၊ အဘအောင်မင်း ခေါင် စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ အဲဒီလို သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့

အနေနဲ့ အာစရိယဂုဏောအနန္တာဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဆရာ သခင်ကြီးများအနေနဲ့ ရည်မှန်းပြီးတော့ ဆည်းကပ်နေတဲ့သူတွေကို သရဏဂုံ ပျက်တယ်လို့ပြောလို့ရပါမလား။ စဉ်းစား သာကြည့်ပေတော့ ကိုကျော်စိန်ရေ”

“ဟုတ်ကဲ့-အဘဝရေး ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကိုတော့ ကျွန်တော်ရှင်းရှင်းလင်း လင်းသဘောပေါက်သွားပါပြီ။ အ - ဆက် ပြီး ကျွန်တော်မေးချင်တဲ့ ဒုတိယမေးခွန်း ကတော့ အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီးကို ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသ၊ ဘယ်ခုနစ်မှာ ဖွားမြင်ပါသလဲခင်ဗျ။ အဲဒါလေးလည်း ပြောပေးပါဦး”

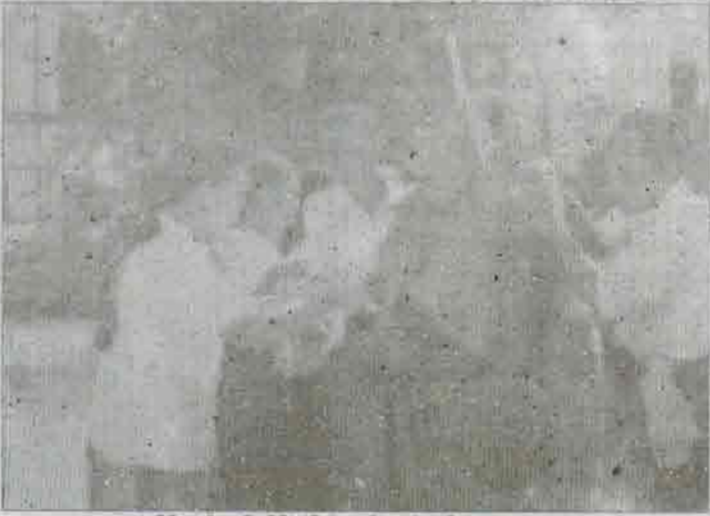
“ဟုတ်ကဲ့-ကိုကျော်စိန်ရေ၊ အဘ အောင်မင်းခေါင်ကြီးကို ဘယ်မှာ၊ ဘယ်ဒေသ၊ ဘယ်ခုနစ်မှာဖွားမြင်ပါသလဲ ဆိုတဲ့မေးခွန်းကိုတော့ အဘအောင်မင်း

ပြန်ပြောဆိုနိုင်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ
မရှိသေးဘူးခင်ဗျား။ ထာကြောင့် ဒီလို
မျိုး မပြောနိုင်သလိုဆိုတော့ အဘ
အောင်မင်းခေါင်ကြီးကိုယ်တိုင်က ရုပ်ကို
မသုံး နှစ်ကိုသုံးသုံးမယ်လို့ ပြောကြား
ခဲ့တဲ့စကားရယ် နောက်ပြီး စင်မြင့်ရွာ
သား ကိုမင်းအောင် (ခေါ်) ဆရာတော်
ဦးအာရုံက ရုပ်ရုံရုပ်ရုံကိုယ်ကြီးကို သူ့နေ
ထိုင်မကောင်းဖြစ်ပြီး သုံးရက်လောက်
ပေးပြော နေချိန်မှာ အဘတို့ အပါအဝင်
သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက သာသနာ
တော်ကြီး အဖွဲ့နဲ့ ပျဉ်းမားအတွက်
လူ့စောင်လူ့လောကထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အပြင်
သာသနာတော်ကြီးနဲ့ သမ္မတတွေကို
ကျယ်တင်နိုင်ဖို့အတွက် အထူးပိုကြံ
စည်ဆိုကာကို ကျွန်တော်တို့ထံရှိမတ်
သားစုစားရယ် ပြီးတော့ အဘအောင်
မင်းခေါင်ကြီးဟာ ဦးအာရုံရုပ်ရုံ
ကြီးမှ ပျဉ်းမားတော်တော်လေးက မလိုသာ
ဆိုရာမှာ နေမိအပြင် နှစ်ကိုလည်းကောင်း
က စင်မြင့်ရွာမှာနေထိုင်ကြတဲ့ အဘရဲ့
နေထိုင်မှုတွေက ဟိုအဖိုး ဦးမင်းအောင်
(ခေါ်) ဆရာတော် ဦးအာရုံဟာ ကိုယ်
အသားလေးလေးပြီး ရှက်ပြုခေါ်ဖို့
လုပ်တော့ အဖတ်တော့ ပြန်ပြောသလိုဆို
တော့ အဖတ်တော့လည်းကောင်း အပါ
တော်မတော့လည်း မဟုတ်သေးဆိုတဲ့
စကားစေ့နဲ့သာ ပြန်ပြောပြောပြီး
တတ်တတ်ပူပူလုပ်လုပ်လုပ်လုပ်နေတဲ့အတွက်
အဖတ်အဖတ်တွေနဲ့ ဦးအာရုံ အပါအဝင်
ထိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွန်တော်ပြောရမယ်ဆိုရင်
အဘရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်နဲ့အသက်အရွယ်
ဒေသမှာဖွားမြင်သလိုဆိုတဲ့ အကြောင်း
ကို မသိသေးချာချာက ယနေ့က သုံးမရှိ
ဘူးလို့ အပြောပေးချင်ပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒီဥပမာနဲ့ ဒီအပြော
ဟာ လုံလောက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်
သဘောပေါက်ပါပြီ အဘခရစ်၊ နောက်
ထပ် တတိယအဖွဲ့နဲ့အဖွဲ့နဲ့ ဒီအဘ
အောင်မင်းခေါင်ကြီးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးဟာ ဖြန်မာပြည်ဆူပြည် သားအဖျား
အဖျားရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ အဘအကန့်ဆိုပြီး
တစ်ဘတည်းဘဲပြောဆိုနေကြတာတွေ
ကို တော်တော်များများ ကြားသိနေရ
တယ်။ ဒီလိုမျိုး သူတို့ပြောဆိုနေကြတဲ့
အဘဆိုတဲ့ ဘိုးမင်းခေါင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ
တကယ်ရှိခဲ့တာလား ဂါမဟုတ် ဝေဏှာရီ
ဆန်ဆန်ပြိုင်ဆန်ဆန်နဲ့တည်ရှိနေတာ
လား။ ပြီးတော့ တကယ်ရှိခဲ့တာဆိုရင်
လည်း ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ဘယ်လမ်းစဉ်မျိုး
ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး ဘယ်လိုမျိုး

ဆရာတော်ဦးသုဒ္ဓိယနှင့် ဝင်ပြန်ဟန်နိုက်တိုက်ရုပ် အတူဦးဝင်မြင့်တို့ နေထိုင်နေ

ဆရာတော်ဦးသုဒ္ဓိယ၏ သိမ်ဆင်လောင်းလှူပွဲတွင် အတူကွဲတွေ့ရသည့် ကမ္ဘာ့အေးမတ်နန်းမှ အတူဦးတင်လှိုင်

ဆရာတော်ဦးသုဒ္ဓိယရုပ်အလောင်းထည့်ထားသော မုန်ခေါင်းကို ထမ်းလာသော ယာဘက်မှ အတူဦးဝင်မြင့်

ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့သူတွေကို ကူညီ စောင့်ရှောက်ပါသလဲဆိုတာကို သိချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အခု ကျွန်တော်တို့ ပြောဆီနေ

ကြတဲ့ အဘအောင်မင်းခေါင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ သမထရော ဝိပဿနာ တရားကိုပါ ပေါက်ပေါက်ပြောက်ပြောက် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တာပါ။ ပီလီပြောရ

တဲ့အကြောင်းကလည်း ကျွန်တော့်အနေ နဲ့ ရမ်းသန်းပြီး မှန်းပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဝိသုတ္တံအထောက်အထားတွေရှိပါတယ်။ ဒီအထောက်အထားတွေကဘာတွေလဲဆို တော့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို့အများက လက်ခံထားတဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဝေတု ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိနဲ့ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို့ အများကလက်ခံထားတဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိဋ္ဌိင်ဆရာ တော်ကြီးကိုယ်တိုင် ရှေးသားထားတဲ့ အဝဂ္ဂန္ဓာရသင်္ဂေဟကထာစတုစားကုပ် တွေမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် အဘဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီးရဲ့ အကြောင်းကို သေသေချာချာ ထင်ထင် ရှားရှားနေဖွဲ့ထားတာတွေကို ဖော်ပြဖွဲ့ ဘာရေးနာယ်။ ဒါကြောင့် အဘအောင် မင်းခေါင်ကြီးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထကယ်မို့ ခဲ့တယ်လို့ ရှေ့လိုက်တာပါ။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုအောင်ကြံတဲ့သူမျိုးကို ကူညီစောင့် ရှောက်သလဲဆိုရင် ကိုယ်ကျွန်းအတွက် မင့်ဆဲ ဝါးပါးသီလမြဲပြီး ထာသနာပြုတဲ့ သူနဲ့သမထဝိပဿနာကျင့်ကြံအားထုတ် တဲ့သူတွေကို လိုအပ်တဲ့အချိန် လိုအပ် တဲ့နေရာတွေမှာအမြဲကူညီစောင့်ရှောက် ပါတယ်။ အခုကျွန်တော်တို့ပြောခဲ့တာတွေ ကို မယ်ကြည့်အားဆိုရင် စေတနာဆရာ တော်ဟူရားကြီးရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိနဲ့ ကျေးဇူး တော်ရှင် မဟာဗောဓိဋ္ဌိင်ဆရာတော် ဟူရားကြီးတို့ထံရှိနေသားတဲ့အဝဂ္ဂန္ဓာရ သင်္ဂေဟကထာစာအုပ်တွေကိုဝယ်ပြီး ဖတ်ရှုတွေ့လာပါ။ ပြီးတော့ ဝါးပါးသီလ လုံခြုံစွာ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ အလုပ်အား ရရှိလာတဲ့ သီလ သမာဓိ ပညာနဲ့ အဘဘိုးတော်အောင် မင်းခေါင်ကြီးဆိုမှာ ထပ်ညှိခံကာ သစ္စာ တိုင်တည်ပြီး ကိုယ်တိုင်လေ့လာ တွဲ ဝယ် တိုင်းချွန်းကပ်ပါ။ အဘအကြောင်းကို သိရှိရပါလိမ့်မယ်လို့ပါ တိုက်တွန်းချင်ပါ တယ်။

ဆရာတော်ဦးသုရိယ၏စာပေအခန်းအများကို ရဟန်းသံဃာများ လိုက်ပါပို့ဆောင်နေသောပုံ

စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ လှည့်လည်အပူတော်ခံခဲ့သည့် ဆရာတော်ဦးသုရိယ၏ စာပေအခန်းအများ

မန္တလေးမြို့ထဲ၌ ဇေဝါဝင်း၊ ရာဇာဝင်းများခင်းကာ လှည့်လည်ခဲ့သော ဆရာတော်ဦးသုရိယ၏စာပေအခန်းအများ

“ဟုတ်ကဲ့ - အဘဝရေ ခုဖပ်ရှင်း ရှင်းလင်းလင်းသိရပါပြီ။ က-အခုနေ့က ဆုံးမေးခွန်းဖြစ်တဲ့ စတုတ္ထမြောက်မေး ခွန်းကို ကျွန်တော်မေးတော့မယ်။ ခုနက အဘဝပြောလိုက်တယ်နော်။ အဘ အောင်မင်းခေါင်ကြီး ဝိပဿနာသမား လည်းဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်းပါခဲ့တယ် နော်။ ဒါကြောင့် အဘက ဝိပဿနာ သမားဖြစ်ပြီးတော့ ဘာကြောင့် လော ကလမ်းဖြစ်တဲ့ သာသနာတည်ခြင်း၊ လိုက်တပည့်အများအပြားနဲ့ ဝိပဿနာ ကို ရိုက်ခြင်း စသဖြင့်ပေါ့။

www.burmeseclassic.com

ဘာဖြစ်လို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နေရတာလဲဆိုတဲ့ ကွဲပြားခြားနားချက်လေးကို ပြောပြပေးပါဦး

“ဒီအကြောင်းအရာက ဒီလိုရှိတယ်ဗျာ။ ကုသလာမွှော သုခဝိပါကလက္ခဏာ လို့ ဒေသနာတော်အတိုင်း အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီးဟာ မြန်မာပြည်သူပြည်သားအားလုံး စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်နဲ့ ဘေးဒုက္ခမျိုးစုံကြုံတွေ့ရမှာကို ကြိုတင်သိထော်မဲ့တဲ့အတွက် ကုသလာဘုရားလေးငယ်ငယ် ကိုးတောင်ပြည့်တည် ကုသိုလ်ဟုဆိုကုန်သော ဓမ္မာဓာတ်သဘောတို့သည် တိဟိကပ္ပေဟိ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ် အမှန်ခံရလတ္တံ့သော သတ္တန္တရကမ်း ရောဂါအမျိုးမျိုးကျရောက်၍ သေရလတ္တံ့သော ရောဂန္တရကမ်း အစာခေါင်းပါးရောဂါပွား၍ သေရလတ္တံ့သော ဒုဗ္ဗိက္ခန္တကပ်ဟုဆိုအပ်ကုန်သော ဤသုံးပါးသောကပ်တို့မှ သုခဝိပါကလက္ခဏာ တင်းစင်လွင်ပျောက် မကျရောက်ဘဲ စောင်းကျိုးသူခဟူသမျှတို့ကို ရရှိခံစားရခြင်းလက္ခဏာရှိကုန်၏ဟု ဆိုကာကြောင့် အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီးက ခုနစ်ရက်သားသမီးများ ကပ်သုံးပါးတွေ့ရမယ်ဘေးမှ လွတ်တင်းကြစေရန် ကရုဏာစိတ်ထားပြီး သနားတော်မူတဲ့အတွက် ခုလို ကိုးတောင်ပြည့်စေတီများတည်ထားကိုးကွယ်ကြရန်နဲ့ ပြည်သူပြည်သားအများကို ဘုရားဒကာ၊ ဘုရားအမ၊ ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအမတွေဖြစ်ကြပြီး ကုသိုလ်ဓာတ်တွေဖွင့်ကာ မကောင်းသောကံတွေပျောက်၊ ကောင်းတဲ့ကံတွေရောက်လာဖို့အတွက် ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတွေတည်ထားကိုးကွယ်ကြရန်နဲ့ သာသနာတော်ကြီးအရွယ်တည်တံ့ခိုင်မြဲစေရန်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ဓာတ်ကျနေရာတွေမှာ သာသနာဓာတ်ပန္နက်တွေ ရိုက်နှိပ်ကြရန် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်တယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီးက သာသနာတော်ကြီးနဲ့ အများပြည်သူတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ရှေးရှုပြီးတည်ထားခဲ့တဲ့ဘုရားစေတီကို ထင်ထင်ရှားရှားပြုရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် အခုကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေတဲ့ ဒီဥက္ကလာဦးစေတီရဲ့ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ဆယ်တောင်ပြည့်စေတီဆိုရင် အဘကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်လာပြီး (၁၀) ရက်တည်းနဲ့ အပြီးတည်ခဲ့တာ။ ဒီဘုရားကို တည်ရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နေရာဒေသအနှံ့အပြားမှာ ရောင်စုံသူပုန်တွေ ဆူပူထကြွသောင်းကျန်းနေတဲ့အချိန်ပေါ့။

အဘဦးဝင်းမြင့်မှ ဆရာတော်၏ရုပ်အလောင်းကို မီးသဏ္ဍိုင်ရန် ပြင်ဆင်နေပုံ

ဆရာတော်ဦးသုရိယ၏အရိုးပြာများကို ရွှေစီးထဲထည့်ရန် ပြင်ဆင်နေသော အဘဦးဝင်းမြင့်

အဲဒီအချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့မြို့တော် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသာ သောင်းကျန်းသူတွေရဲ့ လက်အောက်ကိုသာ ကျရောက်သွားမယ်ဆိုရင် တစ်နိုင်ငံလုံးကျပြိပဲ။ အဲဒီလို ဝါဒခြားနားတဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေရဲ့ လက်အောက်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး ရောက်ရှိသွားပြီဆိုရင် ဘာသာသာသနာအတွက် စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေကို ရောက်ရှိသွားမှာဖြစ်တဲ့ အတွက် အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီးက အဲဒီဘေးတွေကနေပြီး ကယ်တင်နိုင်ဖို့အတွက် ရွှေထိပ်စေတီတော်ကြီးရဲ့ တနင်္ဂနွေထောင့်အရပ်မှာရှိတဲ့ ဒီသယ်နိုးကျွန်းဘောက်ထော်အရပ်က အခုဆယ်တောင်ပြည့်စေတီတည်ထားမယ့် ကုန်းတော်ပေါ်ကို ၁၃၁၀ ပြည့်နှစ်မှာ အဘကိုယ်တိုင် ကြွရောက်လာပြီး ဓာတ်ပန္နက်ရိုက်ကာ (၁၀) ရက်တည်းနဲ့ အပြီးသတ်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ အဘက (၃၁)

ဘုံသားများအေးငြိမ်းချမ်းသာစွာနေထိုင်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ကာလမှာပဲ ထပ်မံပြီးတော့ ဆယ်တောင်ပြည့်စေတီရဲ့ တနင်္ဂနွေထောင့်အရပ်မှာရှိတဲ့ အခုကျွန်းတော်နဲ့ကိုးကျော်စိန်ရောက်ရှိနေတဲ့ ဥက္ကလာဦးစေတီ (၃၁) ဘုံဓာတ်ဘုရားကိုတည်ပြီး (၃၁) ဘုံဓာတ်ကိုချုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ၁၃၁၂ ခုမှာ အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီးက ဦးအပ်ကြီးကို တာဝန်ပေးပြီးတည်ထားကိုးကွယ်စေခဲ့တယ်။ အဘအနေနဲ့ ဦးအပ်ကြီးကို ဒီတာဝန်တာကြောင့်ပေးရသလဲဆိုရင် အပ်ဆိုတာ အချုပ်လို့အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် အဘက စစ်မီးစစ်လျှံများ တောက်လောင်မယ်ဘေး။ သာသနာတော်ကြီးမေးမိန့်မယ်ဘေးဆီးတွေက ကင်ပွန်းပြီး အေးချမ်းစွာနဲ့တိုင်းပြည်သာယာစေဖို့ စေဆိုတဲ့ဓာတ်ကိုချုပ်ကိုင်မိန့်နဲ့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တဲ့ ဦးအပ်ကြီးကို ခိုင်းစေ

www.burmeseclassic.com

ရခြင်းပဲဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ အဘက ဒီဥက္ကလာဦးစေတီမှာ ဓာတ်ကိုဘယ်လို ချုပ်ကိုင်သလဲဆိုရင် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာနည်းဖြစ် တဲ့ (ညီ+ညီ) (ခေ+မာ) (သု+တ) (ဝေ+ရီ) ရန်စီစီဆိုတဲ့ ရန်ဓာတ်ကို ကက်ကင်းရိုက် ပြီး ဓာတ်ပြန်ကာ ငြိမ်းချမ်းစေဖို့အတွက် (ညီ+ညီ) တနင်္ဂနွေ+အင်္ဂါ = ရန်ဓာတ်ကို (ညီ + ဦး) + အင်္ဂါ + တနင်္ဂနွေဆိုတဲ့ ဓာတ်ပြန်တဲ့ကက်ကင်းအဓိပ္ပာယ်နဲ့တူညီ အောင် (ညီ+ညီ) အစား (ဆွမ်း+အုပ်) အင်္ဂါ + တနင်္ဂနွေကို ကက်ကင်းရိုက်ပြီး ဓာတ်ပြန်ကာ ဒီဥက္ကလာဦးစေတီတော်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးမှာ ဆွမ်းအုပ်ကို ထီးတင်ပြီး တည်ထားကိုးကွယ်စေခဲ့တယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ နောက်ထပ်ရှိသေးတယ်။ ဗေဒင်ကိန်းဂဏန်းအရ (၈+မ္မာ)(သော+ က) (အင်း+ဝ) (ရာ+ဇာ) စတာတွေဟာ ရန်ဘက်တွေဖြစ်တယ်။ ဒီရန်ဓာတ်ကို ကက်ကင်းရိုက်တာ ဓာတ်ပြန်တဲ့အနေနဲ့ အဘက (၈+မ္မာ) စနေ+ကြာသပတေး ရန်ဓာတ်ဟာ (တိုက် + ယုံ) စနေ+ကြာ သပတေး ရန်ဓာတ်နာမ်တို့ကို ဓာတ်ပြန် ကာ ကက်ကင်းရိုက်အောင် (ပင်+နီ) ရောင် ကြာသပတေး + စနေအဖြစ် ဓာတ်ပြန်ပြီး ငြိမ်းချမ်းအောင် အဘက အောင်မင်းခေါင်ကြီးက တိုက်ပုံကို ပင်နီ အရောင်ဝတ်ဆင်ထားခြင်းပဲဖြစ်တယ်ဗျ။ ဒီအကြောင်းတရားတွေကို လေ့လာ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ရင် အဘအောင်မင်း ခေါင်ကြီးက သတ္တဝါတွေအပေါ်ကို ဘယ်လောက်အထိ မေတ္တာစေတနာ ထားပြီး ဓာတ်အစီအမံတွေပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိနိုင် လောက်ပါတယ် ကိုကျော်စိန်ရေ။

“ဟုတ်ကဲ့ကျေးဇူးပါပဲ အဘဝရေ အခုမှပဲ အဘ အောင်မင်းခေါင်ကြီးရဲ့ အကြောင်းကို သေသေချာချာရှင်းရှင်း လင်းလင်းသိရတော့တယ်ဗျ။ ကျေးဇူး လည်းအရမ်းတင်တယ် အဘဝရေ။”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက် ပြီးပြန်သွားပါတော့သည်။

ထိုသို့ ကိုကျော်စိန် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သာသ နှာအလင်းရောင်ဘုရားအရှေ့သို့ သွား ရောက်ကာ ပုတီးထိုင်စိပ်နေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ တန်ဆောင်း အတွင်းထဲ၌ရှိသော ဧည့်ခံစားပွဲတွင် စာရေးကြီး ဦးထွန်းမြင့်၊ မင်းမင်း၊ ဘားပိတို့သုံးဦး စကားပြောနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ရှိ ရာစားပွဲဆီသို့ထသွားကာ သူတို့သုံးဦး

နှင့် အတူတကွ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် များကို ပြန်လည်၍ ပြောဆိုနေမိပါသည်။
ဤသို့ ကျွန်ုပ်တို့လေးဦးစကားပြော ဆိုနေကြချိန်တွင် ယောဂီအပေါ်အောက် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ်ဆောင်းထား သော အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲသို့ မှခါဦး အဝမှနေ၍ လျှောက်လှမ်းလာနေသည် ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တွေ့မြင်နေရပါ သည်။ ထိုအဘိုးကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရ သည်နှင့် စာရေးကြီးဦးထွန်းမြင့်မှ စတင် ၍ ဤသို့ပြောပါတော့သည်။

“အေး - ဟုတ်ပါပြီ ကြည့်စမ်း၊ ချိန်းထားရင် လွဲနေဦးမယ် အဘဝရေ။ အခု ဒီကိလာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ နာမည် က ဦးဝင်းမြင့်လိုခေါ်တယ်။ သူကတော့ အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီးနာမိကိန်းပြီး သာသနာပြုခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ဦးသုရိယနဲ့ အနီးကပ်တပည့်ကြီးပဲဗျ။ သူက ဟိုတစ်နေ့ က ဒီဘုရားကိုရောက်လာပြီး ငါနဲ့စကား ပြောဖြစ်ကြတော့ ဘာတွေသိရသလဲဆို ရင် သူ့ဆီမှာ ၁၃၁၄ ခုနှစ်က ရိုက်နှိပ် ပြန်ဝေခဲ့တဲ့ အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီးရဲ့ သမိုင်း၊ နှုတ်မြွက်စကားတဘောင်စတာ တွေကို စုစည်းပြီးတော့ ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါလာတယ်။ အဲဒီစာအုပ် ထဲက အကြောင်းအရာတွေကို လူတိုင်း သိရအောင်ဖော်ပြချင်တယ်လို့သူကပြော တယ်။ ပြီးတော့ အစစ်အမှန်ပဲ လိုချင်လို့ လည်း ထပ်ပြောပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း သူ့ရဲ့ အဲဒီစကားတွေကြောင့် မင်းနဲ့မိတ် ဆက်ပေးမယ်လို့ပြောပြီး မင်းကိုချိန်းရ အောင်လို့ ဘယ်နေ့ ဒီဘုရားကိုထပ်လာ မလဲလို့မေးတော့ သူကဘာပြန်ပြော တယ်မှတ်လဲ။ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်ပြန် လာခဲ့မယ်လို့ ကတိပေးလို့မရဘူးတဲ့။ သူကအာရုံကျရာနေရာတွေမှာ လိုက်လံ ပြီးတရားအားထုတ်နေတာတဲ့။ ပြီးတော့ ကတိပေး ချိန်းဆိုပြီး ပျက်ကွက်ခဲ့ရင် မကောင်းဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူအာရုံကျ တဲ့အချိန်အခါကျရင် လာခဲ့မယ်လို့ပြော ပြီးရော ထပြန်သွားတော့တာပဲ။ အခု တော့ကြည့်စမ်း၊ ချိန်းထားရင်လွဲနေဦး မယ်။ ဒီနေ့ မင်းရောက်နေတဲ့အချိန်ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ဟောဟိုမှာလာနေ ပြီ”

ဟု လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောပြပါ သည်။ ထိုသို့ပြောနေချိန်အတွင်းမှာပဲ အဘဦးဝင်းမြင့်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာစားပွဲ ဆီသို့ရောက်ရှိလာကာ ဝင်ထိုင်ပါတော့

သည်။ ဤသို့ဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် စာရေး ကြီးဦးထွန်းမြင့်မှ အဘဦးဝင်းမြင့်ကို -
“ကျွန်တော် ဟိုတစ်နေ့ကချိန်းပေး မယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ အဘဝ ဆိုတာ သူ့ပါပဲ”

ဟု ဦးထွန်းမြင့်မှ ပြောလိုက်သည် နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မတ်တတ်ရပ်အရိ အသေပေးပြီး -

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ ကျွန်တော် အဘဝပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်မှ အရိအသေပေးကာ မိတ်ဆက်လိုက်သည်နှင့် အဘဦးဝင်းမြင့် မှ -

“အေး - သိတယ်၊ ငါက မင်းလို အစစ်သမားပဲလိုချင်တာ။ အတူတွေ မလိုချင်ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ပြောကာ သူ၏ လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် ထိုစာအုပ်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ -

“ဒီမယ် ဒီစာအုပ်က ၁၃၀၄ ခုနှစ် က ဘာသားသမီးတပည့်အရင်းအချာတွေ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့စာအုပ်။ ဒီစာအုပ်ကို ငါ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘိုးတော်အောင်မင်း ခေါင်ကြီးရဲ့ အစစ်အမှန်သမိုင်းကြောင်း ကို အဘသားသမီးပဋ္ဌာန်းဆက်တွေသိရှိ ရအောင်လို့ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထပ်မံ ပြီးတော့ ရိုက်နှိပ်ကာ လျှို့ဝှက်ထုတ်ဝေခဲ့ တဲ့ အဘသမိုင်းစာအုပ်ပဲ။ ဒီစာအုပ်ကို ငါက မင်းအရင် လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅)နှစ်ကျော် ကျော်လောက်က ကချင်ပြည်နယ်ဘက် မှာနေတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို ပြန်ရေးပြီး ဖြန့်ဝေဖို့ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ အဲ- ဒါပေမယ့် ဒီစာရေးဆရာက ဒီစာအုပ် ထဲကအကြောင်းအရာတချို့ကို ချန်လှပ် ပြီး သူ့ဘာသာဆန္ဒနဲ့သူ သူ့ရဲ့အဘော် တွေကိုပါ ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့တယ်။ အခုလိုမျိုး သူ့အဘော်တွေကို ဖြည့် စွက်ရေးသားလိုက်တော့ မူရင်းအကြောင်း အရာတွေပျောက်ကုန်ပြီး ရောနှောကုန် တာပေါ့။ ဒီအကြောင်းကိုစွဲတွေကို ငါ လည်းသိရော သူ့ဆီပြန်သွားပြီး စာအုပ် သွားတောင်းတာပေါ့။ အဲဒီလို သူ့ဆီကို လည်း ငါရောက်ရော သူက ဒီစာအုပ် ထဲကအကြောင်းအရာတွေက မှတ်သား ထားပြီး သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ဘိုးတော် လုပ်စားနေတယ်ကွ။ ဒါနဲ့ ငါလည်းသူ့ကို တွေ့တော့ သူ့မျက်နှာကိုတည့်တည့် ကြည့်ပြီး မင်း ငါ့ကို မှတ်မိလားလို့ လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ သူက သူ့မိလို့ ပြန်ဖြေသလဲမှတ်တယ်။ ငါ့မိတပည့်

တွေ့အရေမှာ မုသားသုံးပြီး မသိဘူးလို့ ပြန်ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း အေး-မသိဘူးဆိုရင် ငါပေးထားတဲ့ အဘအောင် မင်းခေါင်ကြီးရဲ့ သမိုင်းစာအုပ် ငါ့ကိုပြန်ပေးလို့လည်းပြောလိုက်ရော တစ်ခါတည်း သူ့မျက်နှာက အချိုးပြောင်းသွားပြီးတော့ အခုမှပဲသတိရတော့တယ် အဘရယ် စောစောက ဒီလိုမျိုးပြောရောပေါ့အဘရယ်လို့ဆိုပြီး မျက်နှာချိုသွေးပြီးပြန်ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ရတော့မလဲ။ ငါကချက်ချင်းပဲ ပေးငါစာအုပ်ဆိုပြီး တောင်းယူလိုက်ပြီးတော့ မင်းလိလူမျိုးဆိုမှာ ဒီစာအုပ်မရှိသင့်ဘူး။ အစစ်အမှန်သမားတွေဆိုမှာပဲ ဒီစာအုပ်ရှိသင့်တာကွလို့ ပြန်ပြောပြီး ယူလာခဲ့ရတယ်ဟေ့။ အခုတော့ မင်းလက်ထဲကို ငါဒီစာအုပ်ကိုထည့်ပေးလိုက်တော့မယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကတိပေးပါ။ ဒီစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာအားလုံးကို စာကြောင်းတစ်ကြောင်းနဲ့တစ်ကြောင်းကို စကားဆက်စာသားမှလွဲပြီး ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ ဖယ်ထုတ်ခြင်းမလုပ်ပါဘူးလို့ မင်းကိုယ်တိုင်ကတိပေးရမယ်ဖြစ်နိုင်သလား။”

“ဖြစ်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်တော် သူ့ရဲ့မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြရေးသားသွားမှာပါ အဘ”

“အေးအေး - ကောင်းတယ်ဟေ့၊ သာဓုကွယ် သာဓု သာဓု။ အေး- အခုလိုမျိုး ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီးရဲ့ အကြောင်းကို ဖော်ပြလိုက်တော့ ခုနစ်ရက်သားသမီးအားလုံးဟာ အဘအကြောင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိကြရပြီး ဘိုးတော်အတုဘိုးတော်အယောင်ဆောင်တွေကို ခွဲခြားလို့ရတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

“အေး - ဒီခေတ်ကာလကလည်း ဘိုးတော်အတုအယောင်တွေအများသားကွယ်။ တစ်လောကဆိုရင် အဘအောင်မင်းခေါင်ဓာတ်စီးပြီး ဟောတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆီကိုသွားရင်းလာရင်းနဲ့ အမှတ်မထင် ငါရောက်သွားတယ်။ အဲဒီအိမ်ပေါ်ကိုလည်း ငါရောက်ရော အဲဒီဓာတ်စီးတယ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ချက်ချင်းပဲ အဘအောင်မင်းခေါင်လိုမျိုး တင်ပျဉ်ခွေချိတ်ထိုင်ပြီး ငါ့ကိုဟောမယ်လို့ ဟန်ပြင်တုန်းရှိသေး ငါက စိတ်ထဲကနေပြီး အစစ်အမှန်ကိုပဲသိချင်တယ်လို့ စိတ်ထဲက အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း အဘဓာတ်စီးတယ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တင်ပျဉ်ခွေ

ချိတ်ထိုင်တာကို မြေလိုက်ပြီး ဒူးတုပ်ပြောင်းထိုင်လိုက်ပြီးတာနဲ့ တပည့်တော်သိက်ချုပ်ကြီးပါ ခင်ဗျာလို့ပြောပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ထွက်သွားပါလေရော။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီလိုပုံစံတွေလည်း ရှိတယ်ဆိုတာကို အများသူငါသိစေဖို့အတွက် မင်းကဒီစာအုပ်ကိုချပြရမယ်ကွယ် ကြားလား။ ပြီးတော့ အဘနာမ်တကယ်ကိန်း ခွဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေလည်းရှိတယ်ကွယ်။ ဆရာတော်ဦးအာစိန္တာ၊ အဘပွား၊ ပြီးတော့ ဆရာတော် ဦးသူရိယ စတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ အဘနာမ်ကိန်းခွဲတာအမှန်ပဲကွယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ငါက ဆရာတော်ဦးသူရိယရဲ့ အနားနေတပည့်အရင်းကြီးပဲကွယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော် ဦးသူရိယကို အဘနာမ်မကိန်းခင်မှာ ဆရာတော်ဦးသူရိယအလောင်းလျာက အဘပွားအနားမှာ အနီးကပ်နေခဲ့ရပြီး အဘတို့က ကြိုတင်ရွေးချယ်ထားခဲ့တယ်လို့လည်းပြောရမှာပဲ။ ဆရာတော်ဦးသူရိယကို ဘယ်အချိန်မှာ အဘနာမ်စကိန်းသလဲဆိုရင် ဆရာတော်ဦးသူရိယ ရန်ကုန်ကနေ မြောင်းမြကိုသွားတဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ စတင်ခဲ့တာပဲကွယ်။ ဆရာတော်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရေကိုသိပ်ကြောက်တာကွယ်။ ဒါကြောင့် အခုမြောင်းမြသွားနေတဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာဆိုတော့ ဆရာတော်က ရေကိုကြောက်တဲ့ဓာတ်ခွဲကြောင့် မျက်နှာတန်ပန်အမူအရာတွေပျက်ပြီး ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သင်္ဘောစီးလာပြီး မြောင်းမြရောက်ခါနီးကျတော့မှ ဆရာတော်ဦးသူရိယဟာ ထိုင်နေရာကနေပြီး မတ်တတ်ထရပ် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အသံဩဇာကောင်းကောင်းနဲ့ ‘ဇီးကွက်မျက်ပြူးရေထဲဆွဲချ ငါမသေဘူး ရေကူးတတ်တယ်’ စသားကို ရွတ်ဆိုပြီးတာနဲ့ အဘအောင်မင်းခေါင်ရဲ့ နာမ်ဓာတ်စတင်ဝင်ရောက်ပြီးကိန်းအောင်းတော့တာပဲဟေ့။ အဲဒီလို အဘအောင်မင်းခေါင်နာမ်ဓာတ်ကိန်းအောင်းပြီးတာနဲ့ ဆရာတော်က မြောင်းမြ မြတ်ဂုံဆရာတော်ကြီးဆီဝင်ပြီး ဝိဇ္ဇာဓာတ်တွေချတယ်။ အဲဒီလို မြောင်းမြ မြတ်ဂုံမှာ ဝိဇ္ဇာဓာတ်တွေချပြီးတာနဲ့ သာသနာအညာဆန်မယ်ဟေ့လို့ကြွေးကြော်ပြီး မြောင်းမြကနေ ရန်ကုန် ဥက္ကလာဦးစေတီ အဘအောင်မင်းခေါင်ဓာတ်ခန့်ထဲမှာ တပည့်သားသမီးများ၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေကို (၇) ရက်သီတင်းသုံးပြီးတွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ ပြီးတော့မှ ဥက္ကလာဦးစေတီကနေ မန္တလေးရွှေဘုံ

သာကျောင်းကို မီးရထားစီးပြီး ပြန်လည်ကြွရောက်ခဲ့တယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့် အဘဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီးသမိုင်းကို ရေးသားတော့မယ်ဆိုရင် အရင်ဦးဆုံးအနေနဲ့ ဒီအကြောင်းအရာတွေကိုဖော်ပြသင့်တယ်လို့ထင်တယ်ကွယ်နော်။ ရော့ဒါက မင်းအနေနဲ့မှတ်တမ်းတင်ရအောင် ဆရာတော်ဦးသူရိယရဲ့ စာပဒအခမ်းအနားပဲကွယ်။ ပြန်ပြီးဓာတ်ပုံရိုက်ထားလိုက်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား မှတ်တမ်းတင်ထားသောဓာတ်ပုံများစွာထုတ်ပေးပါတော့သည်။ ထိုဓာတ်ပုံများကို ကျွန်ုပ်မှတ်တမ်းယူပြီးသည်နှင့် ဝင်းမြန်မာပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် အဘဦးဝင်းမြင့်သည် အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီး၏ သမိုင်းစာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်ကိုပေးကာ ပြန်သွားပါတော့သည်။

ထိုသို့ အဘဦးဝင်းမြင့်နဲ့တွေ့ဆုံပြီးနောက်တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာအေးဘုရားဝင်းရှိ အဘအောင်မင်းခေါင်၏ ဓာတ်နန်းသို့ ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာအေးဓာတ်နန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကမ္ဘာအေးဓာတ်နန်းကို တာဝန်ယူကာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေသော အဘဦးတင်လှိုင်ကို အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် အဘဦးတင်လှိုင်မှ သေချာစွာနားထောင်ပြီး အဘဦးဝင်းမြင့်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထပ်မံ၍ ဆရာတော်ဦးသူရိယနှင့် သူ၏ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ၊ သူသိရှိမှတ်သားထားသော အကြောင်းအရာတချို့ကို ဤသို့ ထပ်မံ၍ ပြောပြပါတော့သည်။

“အင်း-အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီးနာမ်ကိန်းတဲ့ ဆရာတော်ဦးသူရိယအကြောင်းကိုပြောပြရရင် ဥက္ကလာဦးစေတီရဲ့ မြေအလှူရှင်ဒေါ်လှမေကစပြီး ပြောပြရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်ဦးသူရိယက မြောင်းမြကိုသွားတယ်။ မြောင်းမြကိုရောက်တော့ ဆရာတော်ဟာ မြောင်းမြ မြတ်ဂုံဆရာတော်ကြီးနဲ့ အတူနေတယ်။ မြောင်းမြသွားတဲ့သင်္ဘောပေါ်ကစပြီး အဘနာမ်ကိန်းထားတဲ့အတွက် သာသနာအညာဆန်မယ်ဆိုပြီး သင်္ဘောနဲ့ ရန်ကုန်ကိုလာပြီး ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ဥက္ကလာဦးစေတီကို အရင်ဝင်တယ်။ ဘာလို့ ဥက္ကလာဦးစေတီကိုဝင်ရသလဲဆိုတော့ နှမတိုင်းပြည်ကို အရင်ဝင်ရမယ်ဆိုပြီးဝင်တယ်။ မြဲရှင်က ငွေတိုက်ရိုက်ပိုင်ရှင်ဒေါ်လှမေလေ။ ဒါနဲ့ ဥက္ကလာဦးစေတီမှာ ဆရာတော် ဦးသူရိယတိုင်းသုံးတော့ ဒေါ်လှမေ ရောက်လာတယ်။

လည်
အဘ
င်းကို
ဦးဆံ
ဖော်ပြ
ရေး-
အာင်
မ်းအ
လိုက်
တမ်း
ပေး
ချွန်ပုံ
နံမာ
ပည်
မိုင်း
ပေါ
ပိုပြီး
အေး
င်၏
ဗွာ
ခေါ
ကာ
ဘ
က်
င်မ
မြင့်
င်၏
တ်
ချို့
ပါ။
ကိုး
သ
ဒီး
ဒီး
က်
နဲ့
ဝ
ပဲ့
း
ဝ
။
နဲ့
ဝ
ပဲ့
း
ဝ
။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်လှမေက ဆရာတော် ဦးသူရိယကို အဘနာမ်ကိန်းထားတယ် ဆိုတာကို မယုံဘူး။ အဲဒီတော့ ဆရာတော် ဦးသူရိယနဲ့ ဒေါ်လှမေတို့ စကားတွေအပြန်အလှန်ပြောကြတယ်။ အဲဒီလို ပြောမိကြတဲ့အခါမှာ အဘနာမ်ကိန်းတဲ့ ဆရာတော်ဦးသူရိယက သူနဲ့ ဒေါ်လှမေတို့ အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီး တောင်ကလပ်မှာရုပ်ခန္ဓာနဲ့တန်းက ပြောခဲ့ကြတဲ့ လျှို့ဝှက်စကားတွေကိုလည်း ပြောလိုက်ရော ဒေါ်လှမေက ဆရာတော်ဦးသူရိယဟာ အဘနာမ်ကိန်းတာအစစ်ပဲဆိုပြီး တော့ ယုံကြည်သွားပြီး ဦးချတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ဦးသူရိယ ဒီဥက္ကလာဦးစေတီမှာ သီတင်းသုံးမယ့် (၇) ရက်စလုံးကို နေ့ဆွမ်း၊ အရက်ဆွမ်းနဲ့ ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စအားလုံးကို သူ့အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်ဆိုပြီးတော့ လျှောက်ထားပြီး သူတာဝန်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုလျှောက်ထားပြီးတဲ့အခါကုမ္ပဏီ ဆရာတော်ဦးသူရိယကနေပြီး ဒေါ်လှမေကို -

ဟဲ့ - လှမေ နင်က နှမဟဲ့။ ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျားဇာတ်ထုပ်ကို ငါခင်းတာ။ နှမတိုင်းပြည်ကို ငါအရင်ဝင်ပြီပေါ့။

ဆိုပြီးပြောတယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီး ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျားဇာတ်ထုပ်ကိုရိုက်တဲ့ရုပ်ရှင်မင်းသားခင်မောင်ကိုသွားခေါ် လို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ သွားခေါ်တော့ ခဏကြာတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ခင်မောင် ရောက်လာတယ်။ ခင်မောင်ရောက်တဲ့အခါ ခင်မောင်ကလည်း ဆရာတော်သူရိယကို အဘနာမ်ကိန်းတာဟုတ်မဟုတ်သိချင်တဲ့အတွက် လေ့လာတဲ့အနေနဲ့ သူနဲ့ အဘအောင်မင်းခေါင် တောင်ကလပ်မှာပြောခဲ့ကြတဲ့ လျှို့ဝှက်စကားတွေကို လျှောက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်ဦးသူရိယကလည်း လျှို့ဝှက်စကားတွေနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ မင်းကို ငါရေးခဲ့တာ ဘယ်နေ့ဘယ်နေ့ရာမှာ မင်းကို ငါ ဘာတွေပြောခဲ့တယ်မှတ်လား လို့ပြောလိုက်တော့ ရုပ်ရှင်မင်းသားခင်မောင်လည်း ဟုတ်ပါတယ်လို့အဖြေပေးကာယုံကြည်သွားပြီး ထိုင်ကန်တော့တာပဲ။ အဲဒီလိုကန်တော့ပြီးတာနဲ့ ခင်မောင်ကလည်း ဆရာတော် သီတင်းသုံးတဲ့ (၇) ရက်လုံးလုံးကို ဆွမ်းထမင်းဟင်းတွေကို စတင်ချိုင်တွေနဲ့လာလာပို့တယ်။ အချို့ပွဲတွေလည်းလာလာကပ်တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါလည်းရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော် ဦးသူရိယဆိုကို

မင်းကျွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး အဘဦးဝင်းမြင့်နှင့် ဆရာတော်ဦးသူရိယ

မြောင်းမြ မြစ်မီးရောင်တောင်ဆရာတော်ကြီးကြွလာတယ်။ ပြီးတော့ မြစ်မီးရောင်တောင်ဆရာတော်ကြီးက ခင်မောင်အိမ်ကိုကြွတယ်။ ဆရာတော် ဦးသူရိယကတော့ မကြွဘူး။ မြောင်းမြ မြစ်မီးရောင်တောင်ဆရာတော်ကြီးက ခင်မောင်အိမ်ကိုကြွတော့ ငါလည်းပါသွားတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ခင်မောင်အိမ်ကို ကြွတော့မှ မြောင်းမြဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့ ခင်မောင်တို့ အမျိုးတော်တာတွေကို သိလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော် ဦးသူရိယက ပြောလိုက်တယ်။ ခင်မောင်အိမ်က ဘုရားခန်းထောင့်က ကံကော်ပန်းတွေပွင့်နေတယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။

ဒါကို ခင်မောင်က မယုံဘူး။ ဘာဖြစ်လို့မယုံသလဲဆိုတော့ ဒီအချိန်ဟာ ကံကော်ပန်းတွေပွင့်တဲ့အချိန်အခါမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အိမ်လည်းရောက်ရော ဘုရားခန်းထောင့်က ကံကော်ပင်ကြီးက ကံကော်ပန်းတွေပွင့်နေတာကို တအံ့တဩနဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကုမ္ပဏီ မြောင်းမြ မြစ်မီးရောင်တောင်ဆရာတော်ကြီးက ခင်မောင်မင်းသဘောပေါက်ပြီလားလို့မေးတော့ ခင်မောင်က သဘောပေါက်ပါပြီဘုရားလို့ ပြန်လျှောက်ပြီး ထိုင်ပြီးကန်တော့တာပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ဆရာတော်ဦးသူရိယက (၇)ရက်ပြည့်တာနဲ့ ရထားနဲ့ မန္တလေးကိုပြန်ကြွတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မန္တလေးရွှေဘုံသာကျောင်းမှာ တစ်ညအိပ်ပြီးတော့ ရွှေဘုံကို ဆက်တက်တယ်။ ရွှေဘုံကို ဘာဖြစ်လို့ဆက်တက်လာသလဲဆိုတော့ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရွှေဘုံမှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့အချိန်ဖြစ်လို့ ပြီးတော့ ဝေဘူဆရာတော်ကြီးဆိုမှာ ဆရာတော် ဦးသူရိယက အဘနာမ်ကိန်းတာ အစစ်အမှန်ဆိုတာကို အစစ်ပဲခိုးအတွက် ရွှေဘုံကို ရောက်လာခဲ့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာတော် ဦးသူရိယကို အဘနာမ်ကိန်းတယ်ဆိုတာကို လက်မခံ

ကြဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဆရာတော် ဦးသူရိယက ဝေဘူဆရာတော်ကြီးရှေ့မှာ အစစ်ပဲတော့ သူနဲ့ အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီး နှစ်ဦးလား ပြောဆိုခဲ့ကြတဲ့ လျှို့ဝှက်စကားတွေကိုမေးတော့တာပေါ့။ ဝေဘူဆရာတော်ကြီး အဲဒီလိုမေးတော့ အဘနာမ်ကိန်းထားတဲ့ ဆရာတော် ဦးသူရိယကလည်း တစ်လုံးမကျန်အကုန်ဖြေနိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့မှ ဝေဘူဆရာတော်ကြီးက ဟုတ်ပြီ၊ မောင်မင်းတို့ ယုံမှားသံသယမရှိကြလေနဲ့တော့။ ဒါမောင်သူရိယကို နာမ်ကိန်းတာ ဒကာကြီးအောင်မင်းခေါင်အစစ်ပဲဆိုပြီး မှတ်ချက်ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ဝေဘူဆရာတော်ကြီးရဲ့မှတ်ချက်နဲ့အစစ်ပဲပြီးတော့မှ ဆရာတော်ဦးသူရိယက မန္တလေးရွှေဘုံသာကျောင်းမှာပြန်ထိုင်တယ်။ အဲဒီလို ဝေဘူဆရာတော်ကြီးရဲ့မှတ်ချက်စကားလည်း ပျံ့နှံ့သွားရော ခုနစ်ရက်သားသမီးအားလုံးဟာ အဘနာမ်ကိန်းတယ်ဆိုတာကို ယုံသွားပြီး တစ်နိုင်လုံးမှာရှိတဲ့ အဘသားသမီးပဌာန်းဆက်တွေဟာ ရွှေဘုံသာကျောင်းကို တဖွဲဖွဲရောက်လာကြတော့တာပဲ။

ဆက်လက်၍ အဘဦးဝင်းမြင့်ကလည်း ဆရာတော်ဦးသူရိယနှင့်အနီးနေတပည့်ကြီးပေးသွားသော အဘဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသမိုင်းကို သူ့ရုန့်ဖုတ်တွင် အခန်းဆက်အနေဖြင့် ရေးသား ဖော်ပြရန်အတွက်လည်း တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ရုန့်ဖုတ်တွင် 'မီးကွက်မျက်ပြူး ရေထဲဆွဲချ ငါမသေဘူး ရေကူးတတ်တယ်' ဤစာမူတင်ပြပြီးသွားသည်နှင့် 'ကမ္ဘာတွင်အောင် သာသနာ့အလင်းဆောင် အဘအောင်မင်းခေါင်' ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် အဘဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသမိုင်းကို ရေးသားတင်ပြပါမည်ဟု အဘ၏ သားသမီးမြေးမြစ်များနှင့်အဘပဌာန်းဆက်ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း သူတော်တောင်းအပေါင်းတို့ကို ကြိုတင်အသိပေးကာ ဖော်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

သတ္တဝါမှန်သရွေ့ တရားတွေ့ အေးငြိမ်းချမ်းသာရှိကြပါစေ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာ့ ရောင်ဝါနေသို့လင်းစေသော

အဘဝ (သာသနာ့အလင်းရောင်)

သက္ကရာဇ် ၄၅၄ ခုနှစ်တွင် အလောင်းစည်သူမင်း နန်းတက်၏။ ထိုမင်းသည် ကျန်စစ်သားမင်း၏ မိဖုရား လေးပါးတွင် မိဖုရားကြီးဖြစ်သော အပယ်ရတနာမုဒ္ဒားမြင်သည့် သမီးတော် ရွှေအိမ်သည်နှင့် စောလူးမင်း၏သား စောထွန်းတို့နှင့်မြတ်ရာမှ ဖွားမြင်သော သားတည်း။ ထီးနန်းဆက်ခံရာတွင် ဘိုးတော်ကျန်စစ်သားမင်း၏အရိုက်အရာ ကို ဆက်ခံ၏။

အလောင်းစည်သူကို ဖွားမြင် သောအခါ အိမ်ရှင်စည်ကြီး သူမတီးဘဲ အလိုလိုမြည်၏။ ဥကသတ်ခါး သူမဖွင့် ဘဲအလိုလိုပွင့်၏။ ဘိုးတော်ကျန်စစ်သား မင်းလည်း မြေးတော်ကို ရင်ခွင်ပိုက်၍ - "ငါကား ငါ့မြေးနန်းကိုစောင့်ပါ သည်သာ။ အလောင်းဘိုးသာ

ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီးလျှင် သီရိ ဇေယျသုရဟူသောအမည်နှင့် ဘိသိက် သွန်း၍ မင်းမြှောက်၏။ ရင်ခွင်ပိုက် အရွယ်တွင် ထီးနန်းကို ရရှိပြီး တိုးတော် ကျန်စစ်သားမင်းနတ်ရွာစံမှနန်းတက်၏။

မင်းဖြစ်လျှင် ရှေးဦးစွာ ရွှေဂူ ဘုရားကိုတည်သဖြင့် ရွှေဂူဒါယကာ၊ ဘိုးတော် ကျန်စစ်သားမင်းပေးသော သီရိဇေယျသုရ ငယ်စဉ်ငိုသောအခါ ချက်တော်တစ်စိုက်ခန့်ရှည်ထွက်သည် ကြောင့် ချက်တော်ရှည်၊ ဇမ္ဗူသပြေပင် ရင်း၌ သိကြားပေးသော သီရိကြိုဘဝနာ ဒိတျာ ပဝရ ပဏ္ဍိတ သုဓမ္မရာဇာမဟာ ဝိပတိ နရပတိစည်သူဟူသောအမည်၏ အဖျားကိုယူ၍ နရပတိစည်သူ၊ ရှင်ဖြူ ဘုရား ဗလဝါမုက္ခ၌ စင်ကျသောအခါ - "အလောင်းစည်သူ၊ ငါ့ကိုယူ လော့"

ဟု မိန့်သောစကားကြောင့် အလောင်းစည်သူ စသည်အမည်တို့ဖြင့် အရေးအမှတ်ရှိ၏။

အခါတစ်ပါး၌ မင်းကြီးယောက်ဖ တော် မဟာသမန်းသည် မင်းနှင့်ယှဉ်၍

နန်းတော်တိုင်အောင် ဆင်စီးလျက် လောကားတွင် ဆင်ယဉ်တက်၏။ မဟာ ဝိရိနတ်မြင်သော ငါရိုလျက် ငါ့ခင်ပွန်းကို မရိုမသေမကျိုးမနွဲ့ပြုသည်ပြုရာသလော့ ဟူ၍ ခြိမ်းလေ၏။ မဟာသမန်းလည်း နတ်ခြိမ်းလျှင် တုန်လှုပ်လျက် ဆင်နှင့် တကွ အဝေးသို့စဉ်လွှင့်၏။ ထိုအခြင်း အရာကို ပညာရှိတို့မြင်သော် သည်မင်း လက်ထက် သူပုန်သူကန်များ၍ ပြင်းစွာ ရိုင်းပျားလတ္တံ့သည်ဟု နိမိတ်ဖတ်၏။ ဖတ်သည့်အတိုင်းလည်း ဖြစ်၏။

သက္ကရာဇ် ၄၅၆ ခုနှစ်တွင် သူမီး ဓားပြတစ်ရာကျော်တို့ နန်းတွင်းသို့ဝင် ရောက်ရာ အတွင်းသင်းမှူးသား ကျန်များ မတ်တိုသိလျှင် ဓားလှံတို့ဖြင့်ထိုးခုတ်ရ ၏။ နန်းရာဇပလ္လင် ဥကင်ဝတွင် လူသုံး ယောက်သေသည်ဖြစ်၍ သွေးရည်အညို စသည်ဖြင့် နန်းထက်အမြင်မသာရှိ၏။ အချို့သော သူမီးဓားပြတို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်၏။ ထိုနောက် သူမီးဓားပြ တစ္ဆေတို့ ညဉ့်အခါ ကိုယ်ထင်ပြု၍ ခြောက်သည်တွင် စောင်ရမ်းလှလင်တို့ ခြောက်နှင့်ပစ်ခတ်ရ၏။ ကျင်ငယ်ရည်တို့ နှင့်လည်းပေါက်ထွက်၏။ တစ္ဆေတို့လည်း သရပတိခါးကို အနိုင်ဖွင့်ခြင်း၊ တောင် လေသာနန်းတံခါးကိုဖွင့်ခြင်းတို့ ပြု၍ ခြောက်လှန့်၏။

တစ်ရံရာအခါ အလောင်း စည်သူမင်းကြီး တိုင်းနိုင်ငံလှည့်သည် တွင် တန်ကြည့်တောင်သို့ရောက်သည်၌ လယ်တစ်ပယ်မျှလောက်သော ကျောက် ဖျာထက် နဂါးရုပ်တစ်ခုကိုမြင်၏။ ဖန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် နေရောင်လင်း လသောအခါ နေတစ်ခုကဲ့သို့ဖြစ်သည် တွင် ရေ၌ဖွေးဖွေးဖျင်ဖျင်အရောင်ထင်၏။ ထိုအရောင်ကို လက်ညှိုး၌ဝတ်ဆင်ထား သော သိကြားပေးသည် မြရောင်လက်စွပ် ဖြင့်ကာလေရာ ဖန်ရောင်ကို မြရောင်ဖုံး ၏။ ထိုအခါမှ နောက်တော်ပါ များမတ် ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့ နဂါးရုပ်ကို မြင်ရ၏။

ထိုမှလွန်သော် တစ်နေရာ၌ တူရိ ယာငါးပါးလွယ်လျက်ရှိသော ကျောက် သူရုပ်တို့ကိုမြင်တော်မူလျှင် -

ဤ အရုပ်တို့အား အဘယ်နည်း"

ဟု မေးတော်မူ ၏။

ဟူးရားတို့လည်း -

"ဘုရား ဘေးတော်အနော်ရထာ မင်းသည် ငါ့သားတော်၊ မြေးတော်တို့ တိုင်းနိုင်ငံလှည့်၍ ဤအရုပ်သို့ရောက် သောအခါ ဆင်တို့ ပတ်စည်စောင်းညှင်း တီးမှုတ်ကုန်ဟူ၍

ထားတော်မူခဲ့သော ကျောက်သူရုပ်"

ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးလည်း -

"ယင်းသို့ဖြစ်တုံလျှင် ငါလာတော် မူသည်ကို ပသိုသောကြောင့် မတီးမမှုတ် ကျန်သနည်း"

ဟု မိန့်လေလျှင် ကျောက်သူရုပ် တို့သည် ဝိညာဉ်ရှိသောသတ္တဝါကဲ့သို့ တီးမှုတ်ကုန်၏။ ဟူးရားဟူသည် နက္ခတ် ဗေဒင်ဆိုင်ရာအတတ်၊ ထိုအတတ်ကို တတ်ကျွမ်းသူကို ဆို၏။

ထိုမှသည် သိန်းယိုကျွန်းသို့ ရောက်၏။ သိန်းယိုမင်းလည်း သိန်းဂဏန်း မျှသော လူတို့စီးနိုင်သည့် သင်္ကန်းနက် လေ့ကြီးနှင့်တကွ သမီးတော်စောဦးထွေး ကိုဆက်၏။ သိန်းယိုမင်းတို့အစဉ်အဆက် ကိုးကွယ်သော အရှင်မဟာကဿပ ဓုတင်ကျင့်တော်မူဟန် ရုပ်တုတော်ကို လည်း ကိုးကွယ်စေခြင်းငှာဆက်၏။ ထို ရုပ်တုတော်ကို သင်္ကန်းနက်လေ့တင် ပြီးလျှင် ဇမ္ဗူသပြေပင်သို့ပြုတော် မူ၏။

ရောက်တော်မူလျှင် ဇမ္ဗူသပြေ
ရင်း၌ ဘုရားရှင်တို့နေရာဖြစ်သော ခရု
သင်းပွတ်သစ်နှင့်တူသော ကျောက်ဖျာ
ကို တွေ့ရှိ၏။ ထိုနေရာတွင် နေလိုသော
စိတ်ဖြစ်ပေါ်သည်၌ နေတော်မူသော်
အသို့ရှိအံ့သနည်းဟု မိန့်၏။ ဟူးရားတို့
သည် 'နေတော်မမူသင့်ချေ။ ဘုရား
သခင်တို့နေတော်မူရာဖြစ်ဟန်ရှိ၏။
ဦးပေါင်းတော်ကိုတင်၍ ဤ

နေရာသည် ဘုရားသခင်တို့နေရာဖြစ်
သော် ဤတင်သောဦးပေါင်းတော်သည်
ကြက်တောင်ကို မီးဝယ်ပစ်သကဲ့သို့ကျွမ်း
သည်ဖြစ်စေသောဟု မိဋ္ဌာန်တော်မူပြီးမှ
တင်တော်မူ' ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး
လည်းအမိဋ္ဌာန်တော်မူပြီး ဦးပေါင်းတော်
ကိုတင်သည်ရှိသော် ကြက်တောင်ကို
မီးဝယ်ပစ်သကဲ့သို့ ကျွမ်း၏။

ထိုအခြင်းအရာကို သိကြားမင်း
မြင်သော် -

'သည်မင်းကား ဘုရားရှင်သာသနာ
တော်ကို ရွက်ဆောင်သောမင်းဖြစ်သည်'
ဟူ၍ ဘိသိက်သွန်း၏။ 'သိရိတြိဘဝနာ
ဒိတျာပဝရ' ပုဏ္ဏိတ သုဓမ္မရာဇာမဟာ
ဝိပတိနရပတိစည်သူ' ဟူသော အမည်
ကို ပေး၏။ မင်းတို့သုံးရာဖြစ်သော
မြောက်စည်သံလွင်မင်းခမ်းမင်းနား

တို့ကိုလည်း ဆောင်နှင်း၏။ ကျောက်ဖျာ
သတ္တုတန်ခိုးကိုလည်း ဘုရားရှင်တုထလုပ်
၍ ပေး၏။ ထိုဘုရားကို ရှင်ဖြူတွင်၏။
ဇမ္ဗူသပြေပင်၏လက်ယာခက်အလတ်ကို
လည်း ဘုရားရှင်တုထလုပ်ပေး၏။ ထို
ဘုရားကို ရှင်လှတွင်၏။

ထိုမှသည် မြင်းမိုရ်တောင်သို့သွား
လိစိတ်ဖြစ်ပေါ်သည်ကြောင့် သွားရောက်
ရန် အစီအစဉ်တို့ကို ပြု၏။ သိကြားမင်း
လည်း မရောက်ရှိနိုင်သည်ကိုသိ၍ မြစ်
တားရ၏။ ထိုမှ နေပြည်တော်သို့ပြန်
တော်မူသည်တွင် သက်နက်လေသည်
ဗလဝါမုခသို့ရောက်သည်၌ ထုန်တခိုက်
ကျိုးအံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၏။ သိကြားမင်းအပ်
သော ရှင်ဖြူရှပ်တုစင်၍ ရေတွင်ကျ၏။
မင်းကြီးလည်း စိတ်မသက်မသာရှိ၏။
ဘေးလွတ်ရာသို့ရောက်လျှင် ဟင်္သာနစ်
ခု တောင်ချင်းယှဉ်လျက် ဆင်းတုတော်
ကိုခံယူပြီး -

"အလောင်းစည်သူငါ့ကိုယူလော့"
ဟုမိန့်၏။ မင်းကြီးလည်း ရှင်ဖြူ
ရှပ်တော်ကို ပင့်၍ ကိုးကွယ်၏။

ထိုကမှ မလ္လာယုကျွန်းသို့ရောက်
တော်မူရာ နတ်ဘိလူးအပေါင်းတို့ ကမ်း
နားညွတ်မျှကြည့်ကြ၏။ ယင်းသော
အခါ ဘိလူးပတစ်ကောင်

သည် သားဖျိုကိုချီ၍ ကြည့်လင့်စဉ် သား
လက်ကကျွတ်၍ ရေသို့ကျ၏။

ဘိလူးမလည်း -

"မင်းကြီးကိုကြည့်ရာတွင် ငါ
သားလက်ကကျွတ်
၍ကျ၏။
ငါ့သားကို
ယူ၍ပေးပါ"

ဟုတောင်း၏။

မင်းကြီးလည်း -

"ငါ့သို့သောမင်းလာရောက်သည်
ကိုကြည့်ရှုရာတွင် ဘိလူးမသားကျလေ
သည်ကို မင်္ဂါမေခလာနတ်တို့သည် ဆယ်
ယူ၍ မပေးနေသည်။ နေရာသလော"

ဆို၍ ရေကို ကြိမ်ဖြင့်ခတ်၏။

မင်္ဂါမေခလာနတ်လည်းဆယ်
ယူ၍ မင်းကြီးထံဆက်၏။ မင်းကြီး
လည်း ဘိလူးမကိုပေးရာ ဘိလူးမ
သည် သားရပေပြီဟူ၍ အထူးထူး

မောင်လှိုင်ထွေး
အလောင်းစည်သုနင်
သုဓမ္မရာဇာမဟာ

သောနံသာမျိုးတို့ကိုယူ၍ မင်းကြီးထံ ဆက်၏။ သိကြားမင်းကလည်း မဟာ ဇောဓိဒက္ခိကသာခါနှင့်အတူ သရက္ခနံ နံသာတို့ကိုအပ်၏။

ရှေးအခါ ဒဂုံမင်းကြီးစီးတော် မူသော ဆင်ဖြူကျွဲသရဇ်သည် ကောင်းကင်ဝယ်သေ၍ သမုဒ္ဒရာသို့ကျ သောအခါ ကျောက်ဖြစ်လေ၏။ ထို ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းဖြစ်သောအရပ်၌ သိရိမေဃာသောကမင်း၏သားတော်ဖြစ် သော ရှင်မဟိန္ဒရာဇာသည် စကြိုသွား တော်မူစမှတ်ပြု၏။ ထိုအရပ်သို့ရောက် တော်မူလျှင် ကြီးစွာသောပူဇော်သက္ကာရ ကိုပြုခဲ့၏။

မာန်အောင်ကျွန်းတွင်လည်း ထို ကျွန်းကိုအစိုးရသောမင်း၏ အမတ်တို့ သည် မာန်အောင်မင်းအား -

“နက်ဖြန်သည် အရိမဒ္ဒနာပုဂါ ရာမပြည်ကို အစိုးရသောမင်းကြီးသည် ရောက်တော်မူလတ္တံ့။ ထိုမင်းနှင့်ထိုက် သော ဆက်ကပ်စရာ ပဏ္ဍာကာရတို့ကို စီမံတော်မူမူသင့်ပေမည်။

ဟု လျှောက်၏။

မာန်အောင်မင်းက -

“ယခုကြွလာသောမင်းကို ငါရိုခိုး ရမည်လော

ဟုမေး၏။

အမတ်တို့က -

“ဘုန်းကြီးသောမင်း ဖြစ်သည်။

ရိုမခိုးရချေသော်ကား”

ဟုလျှောက်ရာ မာန်အောင်မင်း လည်း-

“သူ့ကိုရိုခိုးရသည်ထက် သေသော် မြတ်၏”

ဟူ၍ အိုးစရည်းကို လည်တွင်ဆွဲ ပြီး ရေထဲဆင်း၍သေ၏။

အလောင်းစည်သူမင်း မာန်အောင် ကျွန်းသို့ရောက်သည်တွင် မာန်အောင် မင်း ဆင်း၍သေရာအရပ်၌ လှေဆိုက် မိ၏။ မာန်အောင်မင်း အမှူးအမတ်တို့ ကြီးစွာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဍာကာရ တို့ စီရင်၍ ဆက်ကုန်၏။

မင်းကြီးလည်း -

“ငါအဆွေတော်ဖြစ်သော မာန် အောင်မင်းသည် အဘယ်ကြောင့် ငါ ရောက်တော်မူသည်ကို အဖူးအမြင် မလာမရောက်သနည်း”

ဟု မေး၏။

အမတ်တို့လည်း -

“ဘုန်းကြီးသည်အရှင်ရောက်တော် မူလျှင် ရိုခိုးခြင်းမပြုလို၍ ရေဝယ်ဆင်း

သေသည်”

ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးလည်း -

“ငါသို့သောမင်းကို ရိုခိုးခြင်းမပြု လို၍သေသည်။ သေရာသလော”

ဟူ၍ လှေတော်ဦး၌ရပ်တော် မူပြီးသော် လက်ညှိုးညွှန်၍ -

“ငါအဆွေ မာန်အောင်မင်း၊ ငါ လာရောက်တော်မူသည်ကို အဘယ်ကြောင့် အဖူးအမြင်မလာမရောက်ဘိသနည်း”

ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အိုးစရည်းကို လည်ဝယ်ဆွဲလျက် ရိုခိုး၍ အသက်ရံ သောသူကိုသို့ပေါ်လာ၏။ ထိုအခြင်း အရာကို မာန်အောင်ပြည်သူတို့မြင်လေ သော် ကြောက်ရွံ့ခြင်းပြင်းစွာဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအရပ်မှ ဗမ္မာဒိပ်သို့ရောက်၏။

တောအုပ်တစ်ခု၌ ကင်းကြီးတစ်ခုသည် ဆင်တို့ကိုသတ်၍စားပြီးသော် ဆင်စွယ် တို့ကို အသိုက်ပြုနေ၏။ မင်းကြီးမြင် လျှင် -

“အဘယ်အကြောင်းနည်း”

ဟု မေးရာ ဟူးရားတို့က -

“ကင်းကြီးနေသောအသိုက်”

ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုဆင်စွယ်တို့ကို ကင်းကြီးအစာရှာလေသည်နောက် လှေ တွင်တင်၍ယူခဲ့၏။

ကင်းကြီးသည် မိမိကျက်စားရာ အရပ်မှရောက်လေသော် မိမိအသိုက်ကို မမြင်၍ လှေနောက်သို့ရေကူး၍လိုက်၏။ မင်း၏ဘုန်းကြောင့် လိုက်၍မိမိရိုသော်-

“ငါအသိုက်ကို ယူသောသူသည် လူမည်ကာမဟုတ်။ ဘုန်းကြီးသောသူ ဖြစ်သည်။ ငါ့ကိုသို့ လှေလုပ်၍စီးစေ သနည်း”

ဟု အမှတ်ပြု၍ မိမိ၏ ခေါင်းနှင့် အမြီးကိုထောင်၍ပြု၏။ မင်းကြီးလည်း ပုဂါရာမသို့ရောက်လျှင် ကင်းသဏ္ဍာန် လှေလုပ်၏။ ဘုရားခြောက်ဆူကို ကွန်းရွာတစ်ဆူ၊ ပုခန်းတစ်ဆူ၊ ရှင်တောင် မတစ်ဆူ၊ ဆင်ကျိုးတစ်ဆူ၊ သီဟတော တစ်ဆူ တည်ထောင်မူ၏။ မြတ်ပေါင်း မညူတစ်ဆူကို ပုခန်းကြီးအရပ်၌ သီတင်း သုံးသော သီလဝန်၊ ဂုဏဝန်နှင့်ပြည့်စုံ သော သခင်မြတ်အားအပ်၏။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် နေပြည်တော်တွင် ရှည်ကြာအောင်နေ တော်မူမူတိုင်းနိုင်ငံလှည့်လည်သည်များ သောကြောင့် ဆင်းသည်၊ မြင်းသည်၊ သင်းသည်အမှုထမ်းတို့ အလွန်ဆင်းရဲ ကုန်၏။ တလိုင်းပြည် ပုသိမ်လည်း

သောင်းကျန်း၏။ တက်သစ်ကျွန်း၌ ငသစ်လည်းရိုင်းပျ၏။ ခက်သစ်တောင် ထက် ငရွယ်လည်း ပုန်ကန်၏။ သက် တောင်ထက် ဝေလျမင်လာလည်း မကျိုး မန့်ရို၏။ သိန်းယိုကျွန်း၌ထားသော ကုလားလည်း သစ္စာဖောက်၏။ တနင်္သာရီ လည်း ဆက်မြက်ပြုမရောက်။ သက်မင်း ကတုံလည်း ကျေးဇူးသစ္စာသွေဖည်၏။ စစ်သူကြီး ငရဲတိုင်၊ ငရဲနိုင်တို့ကို ဆင်လုံးမြင်းရင်းအများနှင့်ချီစေသည်တွင် ငစဉ်ကိုင်သို့ရောက်သော် သက်မင်းကတုံ ကြိုနှင့်သည်ကို အနိုင်တိုက်၍ သို့ပုန်း အများရ၏။ သက်မင်းကတုံ၏ဦးခေါင်း ကို ဖြတ်ယူ၍ မင်းကြီးထံဆက်၏။

မဟာဂီရိနတ်လည်း ကိုယ်ထင်ပြု ၍ -

“မင်းကြီးဆုတောင်းဖက်ဖြစ်သော သူ့ကို အဘယ်ကြောင့်သတ်ဘိသနည်း”

ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးလည်း -

“ဆုတောင်းဖက်ဖြစ်လျက် ကျေး စွန်ရွာနားတို့ကို မချမ်းမသာအောင်ပြု လေသောကြောင့် ဆုံးမသည်သာ။ သေ သည်ကို ငါအလိုမရှိ”

ဟု ဆို၏။

မဟာဂီရိနတ်လည်း -

“သက်မင်းကတုံ၏ ဦးခေါင်းကို ရတနာပန်းတောင်း၌ထားပြီးသော် ရွှေ တန်ဆောင်၊ ငွေတန်ဆောင်၊ ရွှေပန်း၊ ငွေပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်လေ”

ဆို၏။

မင်းကြီးလည်း ပူဇော်အံ့သည်ဟူ ၍ ဦးခေါင်းကို ရတနာပန်းတောင်းထက် တင်၍ မိမိသို့မျက်နှာပြုလျက်ထားသော် ဦးခေါင်းလည်း ပတ်ချည်းလည်ဘိ၏။

မင်းကြီးလည်း -

“ခင်ပွန်းကို သတ်ဘိဟူ၍ ငါမဆို၊ ခင်ပွန်းသေခြင်းကိုလည်း ငါအလိုမရှိ။ မင်းတကာတို့တိုင်းကား နိုင်ငံကျယ်မည် အကြောင်း သုတ်သင်စီရင်သောထုံးစံရှိ သောအတိုင်း လုပ်ကြံစေရာတွင် စစ်သူ ကြီးတို့အလျောက်မှားလေသည်သာဖြစ် သည်။ ယခု ငါဆိုသောအတိုင်း ဟုတ် မှန်မူသော် ငါစိုက်သောကညင်ပင် ရှင် သည်ဖြစ်စေသော”

ဟူ၍ လံဖျားအရပ်၌ ကညင်ပင် ကြီးကို အဖျားကပြန်၍စိုက်တော်မူ၏။ ထိုကညင်ပင်ကြီး ညဉ့်ချင်းပင် အခက် အရွက်ထွက်၍ ရှင်၏။ သက်မင်းကတုံ ဦးခေါင်းကိုယူခဲ့၍ ပုဂါရာမသို့ရောက် လျှင် တူရွင်းတောင်ယံ၌ တောင်းစွာသို့

မောင်မောင်နိုင် (နတ်မောင်)

ဝမ်းတစ်လုံးကောင်းစေတဲ့ဆေး

‘ဝမ်းတစ်လုံးကောင်း ခေါင်းမခဲ’ ဟူသောစကားကို လူတိုင်းသိပါသည်။ လူတွင် ဆီး၊ ဝမ်း၊ ဓာတ်လေ ညီညွတ် မှန်ကန်နေပါက အထူးပင် ကျန်းမာရွှင် လန်းပြီး ဦးခေါင်းကိုက်ခဲခြင်းဟူသော သာမန်ရောဂါလေးမျှပင် မကျရောက် မကပ်ရောက်နိုင်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ယခုတင်ပြလိုသော ဆေးနည်း သည် ရှေးရိုးရာ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်းစေ သောဆေးနည်းဖြစ်ပြီး ရှေးဘိုးဘွားများ ဤဆေးနည်းတစ်ခုနှင့်ပင် သက်တမ်း စေ့ အသက်ရာကျော်ရှည်သွားသူတွေ အနုမတူပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဆေးနည်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

- ၁။ မန်ကျည်းရွက်ရင့်ရင့်များ ခူးခြွေ ပြီး ရေစင်စွာဆေး၍ စကာနှင့်စစ် ကာ နေရိပ်တွင် သဘာဝအတိုင်း အခြောက်သွေပါစေ။ နေပူမလွန်း ရပါ။ ဆေးအာနိသင်ယုတ်လျော့ စေပါသည်။ အမှုန်ပြုပြီး (၄၀)ကျပ် သားရယူရပါမည်။
- ၂။ ဆီးဖြူသီးများကို လေးစိတ်ခွဲ

ထောင်း၍ အစေ့များဖယ်ကာ ဆီးဖြူသီးအသားချည်းရယူကာ အခြောက်ခံ၍ အမှုန်ထောင်း (၃၀) ကျပ်သား။

၃။ ပရဆေးဆိုင်မှ ဆားပုပ်ခဲကို အမှုန်ထောင်း (၃၀) ကျပ်သား။

၄။ စမုန်နက်စေ့အမှုန်ထောင်း (၂) ကျပ် သား။

၅။ ပိတ်ချင်းသီးအမှုန်ထောင်း (၂) ကျပ်သား။

၆။ ကန့်ချပ်ဖြူပုဂဇင်းပါးအခြောက်မှုန့် ထောင်းပြီး (၂) ကျပ်သား။

အထက်ပါဆေးအမှုန်အားလုံးကို သမအောင်မွှေပြီး လေလုံဖန်ပုလင်းတွင် ထားရပါမည်။ လေမလုံလျှင် လေဝင်ပြီး ဆေးငွေ့ပြန်ကာ အစိတ်တစ်ဝင်၍ ဆေး အာနိသင်များစွာယုတ်လျော့တတ်သဖြင့် သတိပြုစေလိုပါသည်။

ထိုဆေးကို အစားစားပြီးဆယ်ငါး မိနစ်ခန့်ရှိလျှင် လက်ဖက်စားဖွန်းဝက်ခန့် လျက်၍ ရှေးအေးဝေသောက်ပေးပါ။ အစာကြေညက်၍ ခွန်အားတိုးစေပါ သည်။

အစာစားလွန်း၍၊ များ၍ ရင်ပြည့် ရင်ကယ်ဖြစ်လျှင် ဟင်းသောက်ဖွန်း တစ်ဖွန်းပြည့်ပြည့်ကို ရှေးအေးနှင့်ဖျော် သောက်ပေးလိုက်ပါ။ ရင်ချောင်လန်း ဆန်းသွားပါမည်။

ချောင်းဆိုး၊ ခွဲကျပ်၊ သလိပ်ကပ် ဖြစ်နေပါက တွမ်းရွက်ကြီးလျှင်တစ်ရွက်၊ ငယ်လျှင်နှစ်ရွက်ထပ်ပြီး ဆေးမှုန့်လက် ဖက်စားဖွန်းထည့်ထုတ်ဝါးကာ အရည် ကို တဖြည်းဖြည်းမျိုချပေးပါ။

ဝမ်းချုပ်၊ စမြင်းခံနေပါက ဆေး မှုန့်ဟင်းသောက်ဖွန်းတစ်ဖွန်းကို ရောက် သီးတစ်လုံးအရည်ဖြင့် ဖျော်သောက်ကာ ရှေးအေးဝေသောက်ပေးပါ။ စမြင်းကျေ ကာ ဝမ်းသွားပါမည်။

မိမိညက်ရှိသလို ဉာဏ်ကျယ် သလို ရေလဲနှင့်အမျိုးမျိုးအသုံးပြုနိုင်သော ဆေးဖြစ်ပြီး တိမ်ကောပပျောက်ပူမရှိစေ ရန် ရေးသား တင်ပြအပ်ပါသည်။

ကျန်းမာချမ်းသာလန်းဖြာကြပါစေ
မောင်မောင်နိုင် (နတ်မောင်)

ထားလျက် လူအပေါင်းတို့တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ပူဇော်ရ၏။

တစ်ရံရောအခါ အလောင်းစည် သူမင်းသည် -

“ဘေးလောင်းတော်တို့သည် ငါ ကဲ့သို့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးအိမ်မဟုတ်ရာ” ဟု ဝစီကာ၊ မနောက်တို့ဖြင့်ပြစ်မှား မိ၏။ ထိုခဏ၌ပင် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကွယ် ၏။

ကွယ်သည့်အကြောင်းကိုမေးရာ ဟူးရားတို့က -

“ဘေးလောင်းတော် ဘိုးလောင်း တော်တို့ကို ပြစ်မှားသောကြောင့် ကွယ် သည်။ ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်း တော်တို့ကို ရွှေတန်ဆောင်၊ ငွေတန် ဆောင်၊ ရွှေပန်း၊ ငွေပန်း၊ ရွှေပေါက်ပေါက်၊ ငွေပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ပူဇော်လျှင် မျက်လုံးတော်မြင်လတ္တံ့”

ဟု လျှောက်၏။
မင်းကြီးလည်း ပုဂါရာမပြည်တည်

ထောင်စ သမုဒ္ဒရာရမ်းမင်းမှစ၍ ခမည်း တော်စောယွမ်းတိုင်အောင် မင်း(၄၄)ဆက် တို့အရပ်ကို ရွှေကိုသွန်း၍ ရွှေအင်းပျဉ် ထက်ထားလျက် ပူဇော်၏။ ပျူမင်းထီး၊ အနော်ရထာ၊ ကျန်စစ်သား ထိုသုံးရပ် သာ ထားမြဲတိုင်းရှိ၍ ကျန်ရပ်တို့ တုံးရရုံးလဲ၏။ မျက်လုံးတော်လည်း ပြန်မြင်လာ၏။

သက်တော် (၁၈၀) နှစ်သို့ရောက် သော် သည်းထန်စွာ နာတော်မူ၏။ သား တော် နရသူသည် နာတော်မူသော ခမည်းတော်မင်းကြီးကို နန်းကချ၍ ရွှေဘုရားအတွင်းသို့ ပို့ဆောင်ထား၏။ မင်းကြီးသတိရတော်မူသောအခိုက် -

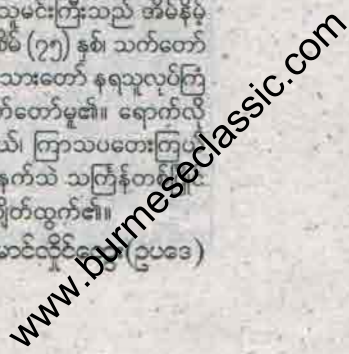
“ငါနန်းမဟုတ်တကား”
ဟု မိန့်၏။
ကိုယ်လုပ်တော်လည်း -
“နန်းတော်မဟုတ်၊ ကောင်းမှု တော်”
ဟု လျှောက်၏။

“အသူအတတ်နည်း”
ဟုမေးရာ ကိုယ်လုပ်တော်က -
“သားတော်နရသူ၏ အစီအရင် တည်း”

ဟု လျှောက်၏။
ထိုအကြောင်းကို နရသူ သိရှိ သော် မင်းကြီး အနာမုထမြောက်လျှင် ငါပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ချိမ့်မည်ဟူ၍ အဝတ်ပုဆိုးတို့ဖြင့်ဖိ၍ မင်းကြီးကိုသတ် ၏။

ဘုန်းလက်ရုံးတန်ခိုးအာဏာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောရွှေဘုရားပါယဏာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် အိမ်နိမ့် (၂၆) နှစ်၊ စည်းစိမ် (၇၅) နှစ်၊ သက်တော် (၁၀၀) နှစ်တွင် သားတော် နရသူလုပ်ကြ ၍ အနိစ္စရောက်တော်မူ၏။ ရောက်လိ သော် စနေကြယ်၊ ကြာသပတေးကြယ် ခွပ်ကြ၏။ ဝိန်းနက်သံ သင်္ကြန်တင် နှက်သံငါး။ ကျိတ်ထွက်၏။

မောင်မောင်နိုင် (နတ်မောင်)

လှသိန်းဆန်း(ပလိပ်) ပျဉ်းတော်သိမ်ပင်ဆေးစွမ်း

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းအချိန်မှာ ဆရာသိုက်တစ်ယောက် ပရဆေးပင်များကို ရေလောင်းပေါင်းသင်ပြုလုပ်နေပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာသိုက်၏ မြေးဖြစ်သူ မောင်လှသက် ရောက်ရှိလာပြီး အဘိုးဖြစ်သူအား မေးမြန်းပါတော့သည်။

“အဘိုး ဒီဆေးပင်က ဘာအပင်လဲခင်ဗျ”

“ငါ့မြေး၊ ဒီဆေးပင်က ပျဉ်းတော်သိမ်ပင်လို့ ခေါ်တယ်ကွယ်၊ ရှေးတုန်းကတော့ ပျဉ်းတော်သိမ်လို့ ခေါ်ကြတယ်ကွယ်။ ရှေးအခါက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ပျဉ်းစွဲရောဂါ(ဝမ်းဗိုက်ကြီးရောင်ဖောနေတဲ့ရောဂါ)ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ နန်းတွင်းသမားတော်တွေလည်း ကြိုးစားပြီးကုသသော်လည်း ဘုရင်ကြီးရဲ့ပျဉ်းစွဲရောဂါဟာ ပျောက်ကင်းမသွားခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပါးနပ်လိမ္မာပြုဖြစ်ထိုက်ကာ နန်းတွင်းသမားတော်တစ်ဦးက ဒီဆေးပင်ရဲ့အရွက်တွေကိုခူးပြီး ကျိုပြီးတိုက်တယ်။ ဒီဆေးပင်ရဲ့အရွှေ့ဘက်ကအမြစ်ကိုတူးယူတယ်။ အဲဒီအရွှေ့ဘက်ကအမြစ်ဟာ နေရောင်ခြည်ကိုဦးစွာရလို အစွမ်းထက်မြက်တာပေါ့။ အဲဒီဆေးမြစ်ကို ရေစင်စင်ဆေးပြီး ကျောက်ပျဉ်မှာ ရေအေးနဲ့သွေးပြီး ဘုရင်ကြီးကို နေ့စဉ်တိုက်ကျွေးခဲ့လို့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ပျဉ်းစွဲရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းသွားခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ပျဉ်းစွဲရောဂါဟာ တဲ့အတွက် ပျဉ်းတော်သိမ်လို့ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ယခုတော့ ပျဉ်းတော်သိမ်လို့ခေါ်ကြတယ်”

“အဘိုး ဒီဆေးပင်နဲ့လက်တွေ့ကုသခဲ့ဖူးလားလည်း ပြောပြပေးပါဦး”

ပျဉ်းတော်သိမ်ဆေးပင်ဟာ ပျဉ်းစွဲရောဂါ လိင်ရင်းမှာအဖုပေါက်တဲ့ရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ပျဉ်းစွဲရောဂါရှင်ကတော့ အင်းဝက မချောစု အသက်(၂၂)ခန့် သူမ၏အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်သူဇာနှင့် ဆရာထံလာကြသည်။ ဒေါ်သူဇာက အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး တူမဖြစ်သူနှင့်အတူ အထည်များ

ကို ရောင်းချနေပါသည်။ ဒေါ်သူဇာက သူ့ တူမ မချောစု၏ရောဂါဝေဒနာကို ကုသရန် ဆရာသိုက်ကို အပ်နှံသဖြင့် စမ်းသပ်စစ်ဆေးမေးမြန်းပါသည်။

“တူမကြီးမှာ ချစ်သူရည်းစားရှိပါသလား”

“ရှိပါတယ်ရှင်”

“တူမကြီးရဲ့ချစ်သူနဲ့အချစ်နယ်ကျွံဖူးပါသလား”

“အချစ်နယ်မကျွံဖူးပါဘူး၊ ရိုးရိုးသားသားဖြူဖြူစင်စင်ချစ်ကြတာပါ”

“တူမကြီးရဲ့ရောဂါက ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ရောဂါမဟုတ်ဘူး။ ဗေလုံးစွဲတဲ့ရောဂါလည်းမဟုတ်ဘူး။ တူမကြီးရဲ့ရောဂါက ရေပျဉ်းစွဲတဲ့ရောဂါပဲ။ ဆရာကုပေးတာပေါ့ကွယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်မကို ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်သံသယတွေဝင်နေကြတာ။ ဆရာ့ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပျဉ်းတော်သိမ်နဲ့ ဖော်စပ်ထားတဲ့ ပျဉ်းစွဲရောဂါပျောက်ဆေးတိုက်ကျွေးပြီး ကုပေးခဲ့သဖြင့် ရက်သတ္တသုံးပတ်အကြာမှာပဲ သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပါသည်။ မချောစုလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က သံသယကင်းစင်သွားကာ ရင်တော့ပြီး လက်မထောင်နိုင်ခဲ့တာပေါ့။

နောက်ဝေဒနာရှင်က အမရပူရက လယ်သမား မောင်သာလှပေါ့။ အသက်(၃၀) ခန့်။ ဖြစ်တဲ့ဝေဒနာက လိင်တံအရင်းမှာအဖုတွေပေါက်လို့ ဆရာဆီရောက်လို့ကုသပေးခဲ့ရပါသည်။ ဆရာသိုက်က မောင်သာလှရဲ့ရောဂါဝေဒနာကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကြွက်နို့လည်းမဟုတ်၊ ရေယုန်လည်းမဟုတ်၊ ကြာဆူးနာလည်းမဟုတ်၊ ကျောက်ကြီးနာလည်းမဟုတ်။ မိတ်ကြီးနာလည်းမဟုတ်ပါ။ လိင်တံအရင်းမှာ ပြောင်းဖူးစေ့ခန့်အရွယ် မာကျောသော အဖုလုံးများတန်းစီပြီးပေါက်နေတာကို တွေ့ရပါသည်။

“ဟေ့ကောင် သာလှ၊ မင်းအပျော်အပါးလိုက်စားသလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က တစ်ကြိမ်ပျော်ပါးခဲ့ပါတယ်”

“နောက်နောင်မှာ အပျော်အပါးမလိုက်စားဘဲ ရှောင်ကြဉ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရာသက်ပန်ရှောင်ကြဉ်ပါ့မယ်လို့ ကတိသစ္စာပြုပါတယ်”

ဆရာလည်း သာလှရဲ့ရောဂါကို ပျဉ်းတော်သိမ်ပင်ရဲ့အရွှေ့ဘက်ကအမြစ်(နေရောင်ဦးစွာရသဖြင့် ဆေးစွမ်းထက်သည်) ကို တူး၊ ရေစင်စင်ဆေးကာ ကျောက်ပျဉ်မှာသွေးပြီးလိမ်းပေး၊ သောက်လည်းသောက်စေပါသည်။ တစ်နေ့သုံးကြိမ်လိမ်း၊ တစ်နေ့သုံးကြိမ်သောက်စေပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရက် ပေါင်း (၂၁) ရက်ကြာသည့်အခါ မောင်သာလှ၏ လိင်တံအရင်း၌ အဖုပေါက်သောရောဂါဝေဒနာမှာ ပျဉ်းတော်သိမ်မြစ်ဆေးစွမ်းကြောင့် သက်သာပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပါသည်။

မောင်လှသက်လည်း ဆရာသိုက်ကလက်ဆောင်ပေးသော ပျဉ်းတော်သိမ်ပင်အိုးကိုထမ်းကာ နေအိမ်သို့ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဆရာသိုက်၏ လက်တွေ့ကုထံများကို ဆက်လက်တင်ပြပါဦးမည်။

လှသိန်းဆန်း(ပလိပ်)

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်မင်္ဂလာအခါတော် ဂိုဏ်းအောင်(ဂဗ္ဘိရ)

နေသိဒ္ဓိနက္ခတ် စန်းယှဉ်ချိန်၊ နေသိဒ္ဓိနက္ခတ် လက်ဖြတ်ချိန်၊ နေသိဒ္ဓိနက္ခတ် မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ချိန်၊ ၎င်းအခါသုံးပါးထပ်ချိန် တို့၌ အဓိဋ္ဌာန်တာဝန်ပေးများခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန် မန္တန်ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ အထူးသဖြင့် မဟာဝေဒဗ္ဗမန္တန်ကြီး အပါအဝင် ဓနလတ်ဆိုင်ရာ ဂါထာမန္တန်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါလျှင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာများကို ရရှိခံစားရပါမည်။
၁၈-၁၀-၂၀၁၈ နေ့၊ နေ့လယ် (၁၁:၅၁) နာရီတွင် စန်းသည် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်ကို စတင်ဝင်ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး ၁၈-၁၀-၂၀၁၈ နေ့၊ ညဉ့် (၁၁:၅၀:၀၉) နာရီတွင် စန်းသည် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်ကာ ၁၉-၁၀-၂၀၁၈ နေ့၊ နံနက် (၁၁:၀၁) နာရီတွင် စန်းသည် ဓနသိဒ္ဓိနက္ခတ်မှ စတင်ထွက်ခွာမည် ဖြစ်သည်။

လက်သည် ၁၈-၁၀-၂၀၁၈ နေ့ (၁၄:၂၄:၁၁) နာရီမှ (၁၄:၀၆:၁၃) နာရီအတွင်း ဓနသိဒ္ဓိနက္ခတ်ကို ကျော်ဖြတ်မည်ဖြစ်ပြီး မွန်းတည့်မျဉ်းသည် (၂၀:၃၉:၁၃) နာရီမှ (၂၁:၃၃:၄၅) နာရီအတွင်း ဓနသိဒ္ဓိနက္ခတ်ကို ဖြတ်ကျော်မည်ဖြစ်သည်။

လက်ဖြတ်ကျော်ချိန်			မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ကျော်ချိန်		
ရက်	စတင်ချိန်	စထွက်ချိန်	ရက်	စတင်ချိန်	စထွက်ချိန်
၁	၁၅: ၃၀: ၀၃	၁၅: ၁၄: ၀၅	၁	၂၁: ၄၆: ၀၅	၂၂: ၄၀: ၃၇
၂	၁၅: ၂၆: ၀၇	၁၅: ၁၀: ၀၉	၂	၂၁: ၄၂: ၀၉	၂၂: ၃၆: ၄၁
၃	၁၅: ၂၂: ၁၁	၁၅: ၀၆: ၁၃	၃	၂၁: ၃၈: ၁၃	၂၂: ၃၂: ၄၅
၄	၁၅: ၁၈: ၁၅	၁၅: ၀၂: ၁၇	၄	၂၁: ၃၄: ၁၇	၂၂: ၂၈: ၄၉
၅	၁၅: ၁၄: ၁၉	၁၄: ၅၈: ၂၁	၅	၂၁: ၃၀: ၂၁	၂၂: ၂၄: ၅၃
၆	၁၅: ၁၀: ၂၃	၁၄: ၅၄: ၂၅	၆	၂၁: ၂၆: ၂၅	၂၂: ၂၀: ၅၇
၇	၁၅: ၀၆: ၂၇	၁၄: ၅၀: ၂၉	၇	၂၁: ၂၂: ၂၉	၂၂: ၁၆: ၀၁
၈	၁၅: ၀၂: ၃၁	၁၄: ၄၆: ၃၃	၈	၂၁: ၁၈: ၃၃	၂၂: ၁၂: ၀၅
၉	၁၄: ၅၈: ၃၅	၁၄: ၄၂: ၃၇	၉	၂၁: ၁၄: ၃၇	၂၂: ၀၈: ၀၉
၁၀	၁၄: ၅၄: ၃၉	၁၄: ၃၈: ၄၁	၁၀	၂၁: ၁၀: ၄၁	၂၂: ၀၄: ၁၃
၁၁	၁၄: ၅၀: ၄၃	၁၄: ၃၄: ၄၅	၁၁	၂၁: ၀၆: ၄၅	၂၂: ၀၀: ၁၇
၁၂	၁၄: ၄၆: ၄၇	၁၄: ၃၀: ၄၉	၁၂	၂၁: ၀၂: ၄၉	၂၁: ၅၆: ၂၁
၁၃	၁၄: ၄၂: ၅၁	၁၄: ၂၆: ၅၃	၁၃	၂၁: ၀၈: ၅၃	၂၁: ၅၂: ၂၅
၁၄	၁၄: ၃၈: ၅၅	၁၄: ၂၂: ၅၇	၁၄	၂၁: ၀၄: ၅၇	၂၁: ၄၈: ၂၉
၁၅	၁၄: ၃၄: ၅၉	၁၄: ၁၈: ၀၁	၁၅	၂၁: ၀၀: ၀၁	၂၁: ၄၄: ၃၃
၁၆	၁၄: ၃၀: ၀၃	၁၄: ၁၄: ၀၅	၁၆	၂၁: ၀၆: ၀၅	၂၁: ၄၀: ၃၇
၁၇	၁၄: ၂၆: ၀၇	၁၄: ၁၀: ၀၉	၁၇	၂၁: ၀၂: ၀၉	၂၁: ၃၆: ၄၁
၁၈	၁၄: ၂၂: ၁၁	၁၄: ၀၆: ၁၃	၁၈	၂၁: ၀၈: ၁၃	၂၁: ၃၂: ၄၅
၁၉	၁၄: ၁၈: ၁၅	၁၄: ၀၂: ၁၇	၁၉	၂၁: ၀၄: ၁၇	၂၁: ၂၈: ၄၉
၂၀	၁၄: ၁၄: ၁၉	၁၃: ၅၈: ၂၁	၂၀	၂၁: ၀၀: ၂၁	၂၁: ၂၄: ၅၃
၂၁	၁၄: ၁၀: ၂၃	၁၃: ၅၄: ၂၅	၂၁	၂၁: ၀၆: ၂၅	၂၁: ၂၀: ၅၇
၂၂	၁၄: ၀၆: ၂၇	၁၃: ၅၀: ၂၉	၂၂	၂၁: ၀၂: ၂၉	၂၁: ၁၆: ၀၁
၂၃	၁၄: ၀၂: ၃၁	၁၃: ၄၆: ၃၃	၂၃	၂၁: ၀၈: ၃၃	၂၁: ၁၂: ၀၅
၂၄	၁၃: ၅၈: ၃၅	၁၃: ၄၂: ၃၇	၂၄	၂၁: ၀၄: ၃၇	၂၁: ၀၈: ၀၉
၂၅	၁၃: ၅၄: ၃၉	၁၃: ၃၈: ၄၁	၂၅	၂၁: ၀၀: ၄၁	၂၁: ၀၄: ၁၃
၂၆	၁၃: ၅၀: ၄၃	၁၃: ၃၄: ၄၅	၂၆	၂၁: ၀၆: ၄၅	၂၁: ၀၀: ၁၇
၂၇	၁၃: ၄၆: ၄၇	၁၃: ၃၀: ၄၉	၂၇	၂၁: ၀၂: ၄၉	၂၁: ၀၆: ၂၁
၂၈	၁၃: ၄၂: ၅၁	၁၃: ၂၆: ၅၃	၂၈	၂၁: ၀၈: ၅၃	၂၁: ၀၂: ၂၅
၂၉	၁၃: ၃၈: ၅၅	၁၃: ၂၂: ၅၇	၂၉	၂၁: ၀၄: ၅၇	၂၁: ၀၈: ၂၉
၃၀	၁၃: ၃၄: ၅၉	၁၃: ၁၈: ၀၁	၃၀	၂၁: ၀၀: ၀၁	၂၁: ၀၄: ၃၃
၃၁	၁၃: ၃၀: ၀၃	၁၃: ၁၄: ၀၅	၃၁	၂၁: ၀၆: ၀၅	၂၁: ၀၀: ၃၇

(ဆန်ချေဖိ) မောင်လေးအောင် လူစင်စစ်က သရဲဖြစ်လာသူ

လူစင်စစ်က သရဲဖြစ်တာဟုတ်တယ်။ လူစင်စစ်က သရဲဖြစ်တာအမှန်ပဲ။ ကျုပ်အဘိုးက တစ်ရွာတည်းနေတစ်ရေတည်းသောက်ခဲ့ရတော့ သိတာပေါ့။ ကျုပ်အဖေတောင်မမိလိုက်ဘူး။ အဖေက တစ်နှစ်သားတောင်မပြည့်တတ်သေးဘူးလေ။

အဘိုးပြောပြလို့ အဖေသိရတာ။ အခု ကျုပ်အရွယ်ရောက်တော့ အဖေပြောပြလို့ ကျုပ်သိခွင့်ရခဲ့ပြီ။ ကျုပ်တောင်အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နေမှပဲ။ ကျုပ်သိရတော့ အများကိုလည်း သိသလိုသိစေချင်တာ ကျုပ်ရဲ့စေတနာ။ အဖြစ်ကသည်လိုပဲ။

ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ခေတ်တစ်ချိန် တစ်ခါတုန်းက မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အရပ်ရှိ လူနေအိမ်ခြေနှစ်ရာနီးပါးရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာပေါ့။ အဲဒီရွာကြီးမှာ ဦးတာတီးတို့မိသားစုက ထိပ်ဆုံးက ပိုက်ဆံအရှိဆုံးပေါ့ဗျာ။ ဦးတာတီးကလည်း ငယ်စဉ်ထဲက တံငါလုပ်ကိုင်စားသောက်တဲ့မိဘများလက်ထက်ထဲက ငါးဖမ်း၊ ငါးနို့က၊ ငါးရိုက်၊ ငါးခွဲစတဲ့ အလုပ်များနဲ့ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်တယ်ဗျာ။

ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးများရသောအခါမှာ ကိုယ်ပိုင်လှေကလေးတစ်စင်းနဲ့ တံငါအလုပ်နဲ့ပဲ အသက်မွေးလာခဲ့ရာ ဇနီးမယားသမီးများကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ငါးလုပ်ငန်းနဲ့ ကြီးကြီးစားစား

စီးပွားရှာခဲ့တာကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်လာခဲ့ကြတာဗျာ။

ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝလာတာကြောင့် အင်းကြီးတစ်ခုကို လေလဲဆွဲယူပြီး ကိုယ်တိုင်ဦးစီးဦးထိုင်ပြုကာ တပည့်များစွာနဲ့ အားကြီးမာန်တက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတာ။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် စီးပွားလမ်းဖြောင့်တန်းပြီး တစ်နေ့တခြားကြီးပွားတိုးတက်လာခဲ့ကြတာပေါ့။

အင်းသူကြီးအလုပ်ဆိုတာကတော့ အကုသိုလ်အလွန်များလွန်းလို့ သုံးနှစ်ပဲလုပ်ရုံးထုံးစံရှိတာဗျာ။ ဒါပေမယ့် အင်းပိုင်သူကြီး ဦးတာတီးကတော့ လောဘကို အတောမသတ်နိုင်ဘဲ အခြားအင်းသူကြီးတို့ရဲ့ထုံးစံကို မလိုက်နာနိုင်တော့ဘဲ အင်းလိုင်စင်ကို သုံးနှစ်ပြည့်တိုင်းပြည့်တိုင်း ဆက်ကာဆက်ကာခဲယူပြီး အဆက်မပြတ်လုပ်ခဲ့တာကိုဗျာ။

ငါးတွေပစ္စန်တွေဆိုတာ ကျောက်ခဲသလဲကို ကျုံးယူရသလိုရတာကိုးဗျာ။ အင်းသူကြီး ဦးတာတီးကလည်း အရပ်တစ်ခွင်မှာရှိတဲ့ အင်း၊ အိုင်၊ ချောင်း၊ မြောင်းများကို ခြေရာချင်းထပ်အောင် နှံ့စပ်အောင်လုပ်ကိုင်လာဖူးသူလေဗျာ။ ခုခါကျတော့ သူတပည့်တွေဆိုသွားပြီး-

“ဟေ့-ငခွေ့၊ ပိုက်ချရင် အင်းတောင်စောင်းက ထိန်ပင်နားမှချ။ ငါးသလောက်တွေ ရလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုလျှင် တပ်အပ်ပဲ။ သေချာပေါက် ငါးသလောက်တွေရခဲ့ပါကော

လာဗျာ။
“ငပုတို့လှေက ရေလယ်ကောင်မှာဖမ်းဟေ့၊ ငါးကြီးတွေရှိတယ်”

ဟု ဆိုသော် -
တပ်အပ်ပါပဲဗျာ။ ငါးကြီးတွေလှေဝမ်းအပြည့်ရခဲ့တာပေါ့။

“ကျောက်ကြီးတို့က အရှေ့ဘက်ကမ်းစပ်မှာ ဖမ်းကြ။ ငါးမြင်းကောင်ကြီးတွေရလိမ့်မယ်”

ဆိုပြန်ရင် တပ်အပ်ပဲဗျာ။ ငါးမြင်းကောင်ကြီးတွေရလိုက်တာမှအများကြီး။

ဒီလိုနဲ့ တပည့်လက်သားများပင်မကတော့ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားဖြင့်ကြားသိလေရာ အပြင်လူများကိုပါ ထိုင်ရာမထည့်နိပြုနေပြီး ချောင်း၊ မြောင်း၊ အင်း၊ အိုင်တို့မှာ သွားရောက်ဖမ်းကြလေတဲ့အခါ ဦးတာတီးပြောတဲ့အတိုင်း တပ်အပ်မလွဲပါပဲ ငါးကြီး ငါးကောင်းတွေရကြတာဗျာ။ ဒီတော့လည်း ဦးတာတီးအတွက် အကောင်ဆုံး အဆူးဖြိုးဆုံး ငါးကြီးငါးကောင်းတွေပို့လာရတဲ့အထိပါပဲဗျာ။

ဦးတာတီးဇနီး ဒေါ်မယ်ခနဲ့ သားသမီးများကလည်း အလုပ်သမားများအပေါ်မှာ အအုပ်အစီး အထိပ်အတွပ်

ကောင်းတယ်ဗျ။ အင်းထဲက နေ့စဉ်ကျ
လာသမျှ ငါး၊ ပုစွန်များကို တလင်းမှာ
အရှင်လတ်လတ် ခြံခတ်စုပုံ၊ ယောက်ျား၊
မိန်းမအလုပ်သမားများကို ငါးအကြီး၊
အသေး၊ အရွယ်၊ အလတ်အမျိုးအစား
သတ်သတ်စိရွေးချယ်ပြီး ပုစွန်အသေး
အဖွဲ့နဲ့ငါးအသေးအဖွဲ့ကို ငါးပိလုပ်တဲ့
နေရာမှာ တောင်းကြီးများနဲ့ သယ်ပို့ပြီး
ခွန်အားကြီးတဲ့ ယောက်ျားကြီးများက
အရှင်လတ်လတ် မောင်းထထည့်ပြီး
ငါးပိဖြစ်အောင်ထောင်းကြတာဗျ။

ငါးရဲ့ခြောက်လုပ်ငန်းဘက်ဆိုရင်
ကလည်း မိန်းတစ်သိုက်က ငါးရဲ့ကြီး
ငယ်တို့ကို အရှင်လတ်လတ်ခေါင်းဖြတ်
သူဖြစ်၊ ရင်ကိခွဲပြီး အူ၊ အသည်းကော်
ထုတ်ကာ ငါးရဲ့ခြောက်ဖြစ်အောင်ခွဲ၊
ဆားတလင်းထပ်သူပစ်၊ အသက်ပြင်း
တဲ့ငါးရဲ့တွေက ခေါင်းဖြတ်ရင်ခွဲကိုယ်
အစိတ်စိတ်ကွဲနေရာမှပင် ဆားထဲမှာ
ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နဲ့ အပြီးဖျားလေးတွေ
တဖျတ်ဖျတ်ဖြစ်နေရတာ။ အထက်
အောက်လှန်ပြီး နေပူခံပေးသူကပေး၊
ငါးကျည်းကျပ်တင်တဲ့ဘက်မှာလည်း
နေပူထဲမှာ ငါးကျည်းအရှင်တွေကို အရည်
စစ်အောင်တစ်နေ့ကုန်ထားပြီး နေအေး
တဲ့အချိန်ကျမှ ကျပ်ခိုခင်ငယ်များအပေါ်
မသေမ ရှင်ဖြစ်နေတဲ့ငါးများကိုတင်ပြီးမှ
မီးရဲရဲနဲ့ကျပ်တင်တာဗျ။

မသေမရှင်နဲ့ဒုက္ခဝေဒနာခံစား
ရရာတဲ့ ငါးကျည်းများမှာ မီးအပူပေးရာ
မကြာမီ ငါးကျည်းခြောက်ဘက်ရောက်

ရရှာတာပေါ့ဗျာ။ မသေမရှင် ပုစွန်တုပ်
များကို ခေါင်းချိုးသူကတစ်သိုက်၊ ကိုယ်
ပိုင်းကို ဝါးတံစို့နဲ့ထိုးသိပြီး မီးကင်ကျပ်
တိုက်ပုစွန်ကင်အဖြစ်ရောက်တာကတစ်ဖို့
လေ။ ဒယ်အိုးကြီးငယ်မှာ ခေါင်းချိုးထား
တဲ့ ပုစွန်ခေါင်းများမှ ပုစွန်ဆီများကို
မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားစားသောက်နိုင်
ရန် တင်ပို့တဲ့ဘက်က တစ်ဌာန၊ ပုစွန်
ချဉ်ထည်၊ ပုစွန်ငါးပိလုပ်၊ ငါးမြင်းခေါင်း
ကြီးများခွတ်ထစ်ပြီး ငါးပိတစ်လုပ်သူက
တစ်သွယ်၊ အလုပ်သမားများနဲ့အကြီးအ
ကျယ်အလုပ်ပေးထားကြတာကိုး။

ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အဘိုးအို၊
အမယ်အို၊ ကလေးငယ်ကအဆုံး နိုင်ရာ
နိုင်ရာအလုပ်များကိုလုပ်ကြရပြီး အဘိုး
ကြီး၊ အဘွားကြီးများက ခေါင်းဖြတ်ရ
မယ့်ငါးရုံကြီးများကို ဖမ်းမနိုင်ကိုင်မရ
ဖြစ်နေစဉ် တဖျတ်ဖျတ်ကော့လန်ရုန်း
ကန်နေတာတို့ကို လက်ရိုက်တုတ်ကြီး
များနဲ့ထုနှက်သလို အဆက်မပြတ်တစ်
ကောင်းပြီးတစ်ကောင် ခေါင်းပြောင်
ပြောင်ကို ရိုက်သတ်ပေးကြတာဗျ။

ခေါင်းဖြတ်ရင်ခွဲတဲ့အလုပ်ကိုတော့
လူငယ်လေးများက လုပ်ကိုင်နေကြတာ
တွေ့ရမြင်ရတော့ ဦးတာတီးရဲ့အကုသိုလ်
အထုပ်သည်အလုပ်ကြီးကို အသီးသီး
ဝေစုခွဲယူသလို ရှိနေကြတာမျိုး။

ဦးတာတီးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
လူရှုပ်မပေါ်တော့။ အကုသိုလ်ဖိစီးလာ
တာကြောင့် မျက်လုံးများကပြုလာ၊ နှုတ်
ခမ်းများတွဲလာပြီး နားများလည်းကြီးလာ
ပါတယ်။ အသားအရေများကြမ်းတမ်း
လာတယ်။ အစားငမ်းပြီးအစားကြမ်းကြီး
ဖြစ်လာတယ်။ ဒေါ်မယ်ခနဲ့ သားသမီး
များ စိတ်မကောင်းကြ။ အကုသိုလ်ကြီး
မားလွန်းသောကြောင့် သားလေးကို
ရှင်ပြုပေးရန် သက်န်းဆီးရန် ဦးတာတီး
ကိုပြောပြီး စိမ်ကြသောအခါ သားလေး
မှာ အကောင်းပကတိကနေ ရုတ်တရက်
ဝေဒနာခံစားသွားကာ သေဆုံးရရှာပါ
တယ်။

ကုသိုလ်ရေးအတွက် ဆက်လက်
ပြီး ရှင်ဒကာခံကြရန် သူတစ်ပါးသား
များကို ရှင်ပြုရန်စိမ်ကြလေသောအခါ
ရည်မှန်းထားကြတဲ့သူတို့မှာ အကြောင်း
အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်သေကြရရှာတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ဗျာ ဦးတာတီးတို့
မိသားစုဟာ ဆွေမျိုးအရင်းနှီးဆုံးမိတ်
ဆွေသင်္ဂဟများခေါ်ကာ မော်တော်တစ်

တန်၊ ကားတစ်တန်နဲ့ မြန်မာပြည်အနှံ့
ဘုရားစုံလည်ဖူးမယ်။ ဘုရားတွေကို
ရွှေသင်္ကန်းကပ်မယ်ဆိုပြီးထွက်လာခဲ့ကြ
တယ်ဗျ။ ပထမဆုံး ရွှေတိဂုံဘုရားဝင်ဖူး
ကြတယ်လေ။ ဘုရားဖူးပြီး ရွှေသင်္ကန်း
ကပ်လှူမယ်ပေါ့။

ဦးတာတီး၊ ဇနီးဒေါ်ခယ်မ၊ သား
သမီးများနဲ့ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေသင်္ဂဟတို့က
ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို အားရပါးရဖူးကြ
တာပေါ့ဗျာ။ ဦးတာတီးတစ်ယောက်က
တော့ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတယ်။
ပြောရရင် ဘုရားကိုမမြင်ရဘူးဗျ။ အကု
သိုလ်ကြီးမားလွန်းလို့ ဘုရားကကွယ်
ထားတာလေဗျာ။ တိုတိုပဲပြောကြပါစို့
ဗျာ။

ဦးတာတီး အပါအဝင် မိသားစု
အားလုံး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုယိုကြပြီး စိတ်
ထိခိုက်ကုန်ကြတာပေါ့။ ဆွေမျိုးမိတ်
သင်္ဂဟအားလုံးလည်း ဦးတာတီးကိုယ်
စားစိတ်မကောင်းကြဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့်
လည်း ဘယ်ဘုရားကိုမှ ဆက်ပြီးမသွား
တော့ဘဲ ရွှေဆိုင်းလည်းမချတော့ဘဲနဲ့
ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ရွာကိုပြန်ခဲ့ကြတာ
ဗျို့။

ဘုရားသွားပြီး ဘုရားမမြင်ရ မဖူး
ရဘဲ ပြန်လာတဲ့နေ့ ရွာကိုပြန်ရောက်တဲ့
အချိန်ကစပြီး ယခင်ကနဲ့မတူ လူဖြစ်ရုံး
ခွဲတာကို စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
စေတော့ဆိုပြီး စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းပြီး
နေချင်တိုင်းနေတော့တာဗျ။ အရင်က
ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုကြမ်းလာပြီး
မှ အင်းအလုပ်ထဲမှာပဲ သဲသဲမဲမဲဝင်စား
ပြီး လုပ်ကိုင်လာခဲ့ရာက ဦးတာတီးရဲ့
မျက်စိက ဘုရားကိုမမြင်ရသော်လည်း
ရေထဲက ငါးတွေကိုကား ရေကိုဖောက်
ထွင်းပြီးမြင်ရဘိအလား ဘယ်နေရာ
ဘာငါးရှိတာကို ယခင်ကထက်ပင်
လက်ညှိုးထိုးမလွဲ ပြောတိုင်းမှန်နေလေ
တော့တာဗျို့။

နောက်ဆုံး ရေသတ္တဝါတွေကို
သာမက ကုန်းသတ္တဝါများကိုပါ ဘယ်
နေရာ ဘယ်နေရာ ဘယ်လူနားမှာ ဘာ
ကောင်ရှိသည်ဟု အတပ်ပြောနိုင်ခဲ့လို့
မလွဲတမ်း တပ်အပ်ဆိုနိုင်ခဲ့တာကြောင့်
သတင်းကြီးပြီး တစ်ပွဲစားခေါ်
လူတစ်ပိုင်း သရဲတစ်ပိုင်းဖြစ်လို့နေပါပြီ
ကောလားဗျာ။

ကြည့်ပါဦး။ ရှေးကနဲ့မတူ နီကြင်
ကြမ်းထော်အက်ကြောင်းတွေပေါ်လာပြီ
လေ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာပေါက်နေတဲ့ကိုယ်မွေး
များမှာလည်း ဝက်မှင်ဘီးလို့ကြမ်းတမ်း

ကာ မည်းနက်ပြီး ပိုပြီးပိုပြီး ရှည်လာပါ
ပြီလေ။ မွှက်ခပ်ပြုပြုဖြစ်နေတဲ့ပါးစပ်မှာ
လည်း တစ်နေ့တခြား နှုတ်ခမ်းထူရွဲတဲ့
သည်ထက်တဲ့ကာ ပြုသည်ထက်ပြုပြီး
မည်းနက်ထူအမ်းလာပြီး သွားများသည်
ကြတီးကြတောက်၊ ရှည်သည်သွားက
အလွန်အကျွံရှည်ကာ အစွယ်များပမာ
အဖျားတွေချွန်လာတာဗျ။ လျှာကြီးမှာ
လည်း ရှည်လျားကြမ်းထော် ကျားလျှာ
စူးတွေပေါ်လာခဲ့ရာမှ သရဲအသွင်ဖြစ်
မှန်းမသိဖြစ်လို့နေတာဗျ။

“မယ်ခနဲ့ သားတို့သမီးတို့ အဖေ
ပြောမယ် နားထောင်ကြ။ လူကိုယ်တွေ
ကပုလွန်းလို့ အဖေ လူနားကပ်လို့မရ
တော့ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ထင်းမီးနဲ့ချက်
ပြုတ်ထားတဲ့အစားအစာတွေကိုလည်း
အဖေစားလို့မရတော့ဘူး။ သွေးစိမ်းစိမ်း
မြင်နေရတဲ့ သားတွေ၊ ငါးတွေ၊ အမဲ
ပေါင်တွေ၊ ကျွဲပေါင်တွေ အစိမ်းတွေပဲ
ငါ စားချင်တော့တယ်။ သည်တော့ ငါ
ကိုးရက်တစ်ခါ ဆယ်ရက်တစ်ခါ ရံဖန်
ရံခါပဲလာတော့မယ်။ လူမနီးတဲ့အင်းကြီး
အနားမှာပဲနေတော့မယ်”

ပြောပြီးကတည်းက တစ်ပွဲစား
လူတစ်ပိုင်းသရဲတစ်ပိုင်း တာတီးကြီးကို
မတွေ့ရတော့ဘူးဗျို့။

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မယ်ခမှာ အကု
သိုလ်ကြီးမားလွန်းရှာတဲ့ ခင်ပွန်းသည်
အတွက် ရတက်မအေး သောကတွေ
တထွေးကြီးနဲ့ပွဲဆင်ရရှာတာပေါ့။ မိခင်
ကြီးငိုပွဲဆင်ရသလို သားသမီးများမှာ
လည်း ဖခင်အတွက် တင့်တည်းငိုကြပါ
လေရော။

တာတီးကြီးပျောက်သွားလိုက်တာ
ဆယ်ရက်မကတော့ပါဘူး။ ဆယ့်ငါးရက်
ရက်နှစ်ဆယ်ကျော်မှတစ်ခေါက် တာတီး
ကြီးပြန်ရောက်လာတယ်ဗျ။

တာတီးကြီးဟာ အရင်ကနဲ့ကို
လုံးဝမတူတော့တာတော့ အမှန်ပဲ။ လူ
တစ်ပိုင်းသရဲတစ်ပိုင်းဘဝကနေ ခုတော့
သရဲကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေရှာပါပေါ့လား။
ယုံရမှာတောင်အခက်ပါဗျာ။ မသေဘဲနဲ့
အကုသိုလ်ကြီးမားလွန်းတာကြောင့် လူ
စင်စစ်ကနေ သရဲဖြစ်ရတာပါဗျာ။

တကယ်မှသရဲ ကြောက်စရာ
ရုပ်ကြီး၊ အမွှေးတွေဗရပုစ၊ မည်းမည်း
ညစ်ညစ်၊ မျက်လုံးကြီးတွေက လူမျက်
လုံးမတူတော့ သရဲမျက်လုံး နီနီနီ
ပုပ်ပုပ်ဟောင်နေတဲ့ပါးစပ်ကြီး၊
ပါးစပ်ကိုသို့ ကြောက်စရာတွေ၊ သော
သွားကြီးများ၊ အစွယ်ကြီးစုံချောင်း

(၁၉) ကြိမ်မြောက်
ထိဖွင့်ပွဲကြီးနီးလာပါပြီ။

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

စက်တင်ဘာလ၊ ၄၊ ၈၊ ၁၃၊ ၂၂၊
၂၆၊ ၂၉ ရက်တွေမှာ ထိထိုးပါ။

တစ်နေ့ထဲ ဘုရား (၅) ဆူပြည့်
အောင်သွားဖူးပါ။ ဘုရားတိုင်းမှာရှိတဲ့
ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူဆူရေမှာ ပန်းပေါင်း
ဆုံ (၅) မျိုး ပူဇော်ပြီး ဂုဏ်တော်များ
ရွတ်ခိုးပါ။ အပြန်မှာ ထိထိုးပါ။

အောက်တိုဘာလမှာ ၅၊ ၃၊ ၄၊
၈၊ ၆ ဂဏန်းတွေ အကွရာတွေ နံသင့်
ထိဆိုင်တွေ အကျိုးပေးနေပါတယ်။

တနင်္လာသားသမီးများ

စက်တင်ဘာလ၊ ၅၊ ၁၃၊ ၁၉၊ ၂၃၊
၂၆၊ ၂၉ ရက်တွေမှာ ထိထိုးပါ။

တစ်နေ့ထဲ ဘုရား (၉) ဆူပြည့်
အောင်သွားဖူးပါ။ ဘုရားတိုင်းမှာရှိတဲ့
ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူဆူရေမှာ ပန်းပေါင်း
ဆုံ (၅) မျိုးနဲ့ ပူဇော်ပြီး ဂုဏ်တော်များ
ရွတ်ခိုးပါ။ အပြန်မှာ ထိထိုးပါ။

အောက်တိုဘာလမှာ ကြာသပ
တေး၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ အင်္ဂါ၊ သောကြာနာမည်
ထိဆိုင်တွေ အကွရာတွေ၊ ၅၊ ၄၊ ၈၊ ၃၊
၆ ဂဏန်းတွေ ကံစပ်နေပါတယ်။

အင်္ဂါသားသမီးများ

စက်တင်ဘာလ၊ ၆၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၂၀၊
၂၆၊ ၂၉ ရက်တွေမှာ ထိထိုးပါ။

ဒီလထဲမှာ မျက်မမြင်တွေ
စိတ်ကုန်းမာရောညံ့သူတွေကို ဆေး၊
ဆာဟာရလှပေးပါ။ နှစ်ကြိမ်စီလှူ
ဆွဲ ထိထိုးလိုရပါပြီ။

အောက်တိုဘာလမှာ ကြာသပ
တေး၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေနာမည်ထိဆိုင်
တွေ အကွရာတွေ၊ ၅၊ ၄၊ ၈၊ ၁ ဂဏန်း
တွေ ကံစပ်နေပါတယ်။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(၇၆ ချီအေ၊ ၂၅၅၈၅၅)

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

စက်တင်ဘာလ ၇၊ ၁၃၊ ၁၅၊ ၂၀၊
၂၆၊ ၂၉ ရက်တွေမှာ ထိထိုးပါ။

တစ်ရက်အားတဲ့နေ့မှာ ကြာသပ
တေးနံဘဲ့မည့်ရှိတဲ့ ဘုရားတစ်ဆူဆူကို
သွားပါ။ ဝိုလ်တထောင်၊ မိုးကောင်း၊
မယ်လမာ၊ မဟာနဝင်း၊ မြသလွန်၊ မဟာ
မြတ်မုနိဘုရားရောက်ရင် ရုပ်ပွားတော်
တစ်ဆူရေမှာ ဂုဏ်တော် (၉) ပါးကို
ဝီဝီသသနဲ့ အနည်းဆုံး နာရီဝက်ကြာ
အောင်ရွတ်ပူဇော်ပါ။ အခေါက်ရေမမှတ်
ပါနဲ့။ အပြန်မှာထိထိုးပါ။

အောက်တိုဘာလမှာ အင်္ဂါ၊ ကြာ
သပတေး၊ စနေ၊ သောကြာနာမည်ထိ
ဆိုင်တွင် အကွရာတွေ၊ ၃၊ ၅၊ ၇၊ ၆
ဂဏန်းတွေ ကံစပ်နေပါတယ်။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

စက်တင်ဘာလ ၈၊ ၁၃၊ ၁၆၊ ၁၉၊
၂၂၊ ၂၆၊ ၂၉ ရက်တွေမှာ ထိထိုးပါ။

စိတ်ကုန်းမာရောမကောင်းသူတွေကို ဆေး၊
ငွေ၊ အာဟာရလှပေးပါ။ အနည်းဆုံး (၅) ကြိမ်
လှူပြီးရင် ထိထိုးပါလေ။

အောက်တိုဘာလမှာ ကြာသပ
တေး၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေနာမည် ထိဆိုင်
တွေ အကွရာတွေ၊ ၅၊ ၄၊ ၈၊ ၁ ဂဏန်း
တွေ ကံစပ်နေပါတယ်။

သောကြာသားသမီးများ

စက်တင်ဘာလ ၉၊ ၁၀၊ ၁၃၊ ၂၀။

၂၃၊ ၂၆၊ ၂၉ ရက်တွေမှာ ထိထိုးပါ။

ရွှေ ဘွဲ့ အမည်ရှိတဲ့ ဘုရားစေတီ
တစ်ဆူဆူကိုသွားပါ။

ရွှေတိဂုံ၊ ရွှေတုန်းပွင့်၊ ရွှေနားပန်း၊
ရွှေမော်မော၊ ရွှေစာရုံ၊ ရွှေမုဗ္ဗေ၊ ရွှေဆံ
တော်၊ ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာရှိတဲ့ ရုပ်ပွား
တော်တစ်ဆူဆူရေမှာ ပန်းပေါင်းဆုံ(၉)မျိုး
နဲ့ ပူဇော်ပါ။ ဂုဏ်တော်ပွားပါ။ အပြန်မှာ
ထိထိုးပါ။

အောက်တိုဘာလမှာ အင်္ဂါ၊
ကြာသပတေး၊ သောကြာ နာမည်ထိ
ဆိုင်တွေ အကွရာတွေ၊ ၃၊ ၅၊ ၆၊ ၈
ဂဏန်းတွေကံစပ်နေပါတယ်။

စနေသားသမီးများ

စက်တင်ဘာလ ၁၁၊ ၁၃၊ ၁၅၊
၁၈၊ ၂၁၊ ၂၄၊ ၂၆၊ ၂၉ ရက်တွေမှာ ထိ
ထိုးပါ။

ဘုရားရှင်ကို စံပယ်ပန်းတွေ၊
မုန့်လုံးရေပေါ်တွေနဲ့ ပူဇော်ပါ။ သရဏဂုံ
ရွတ်ပါ။ (၇) ရက်တိုင်တိုင် ပူဇော်ပြီးရင်
ထိထိုးပါ။

အောက်တိုဘာလမှာ ၃၊ ၄၊ ၈၊
၁ ဂဏန်းတွေ ကံစပ်နေပါတယ်။ အင်္ဂါ၊
ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေနာမည် ထိဆိုင်တွေ၊
အကွရာတွေကံစပ်နေပါတယ်။

စက်တင်ဘာလမှာ -

၁၃-၉-၂၀၁၈၊ ကြာသပတေးနေ့၊
၂၆ - ၉ - ၂၀၁၈ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊

၂၉ - ၉ - ၂၀၁၈ စနေနေ့တွေမှာ
(၇) ရက်သားသမီး မည်သူမဆို ထိထိုး
သင့်ကြပါတယ်။ မအားရင်တောင်
ရအောင်ထိထိုးပါ။ ပေါက်တာနဲ့ အနန္တော
အနန္တငါးပါးကို အရင်ဦးဆုံးလှူပြီးမှ
လိုရာသုံးပါ။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း

(ရင်ကိုအေးမြစေသား)

ဟာ ရှည်လျားစွာရှိနေသောကြောင့်
တော်ရုံလှမြင်တာတွေတာနဲ့ ဖင်ထိုင်မေ့
သွားနိုင်တယ်ဗျ။

ဪ- ပြောရဦးမယ်။ တာတီးသရဲ
ကြီးက အရပ်ကအရှည်ကြီး၊ ထန်းပင်
လောက်မြင်တယ်ဗျ။ ခြေတန်လက်တန်
ကလည်း အရှည်ကြီး။ ဝါးတစ်ပြန်
လောက်ရှည်တာဗျ။

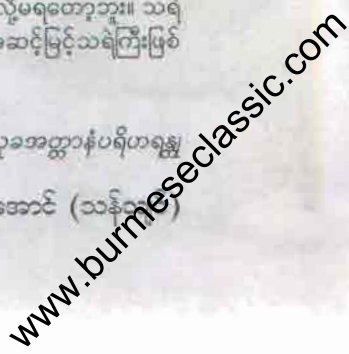
တာတီးသရဲကြီးက သူ့ရဲ့သား
သမီးတွေဆီ နောက်ဆုံးလာပြီး သူ့ရဲ့
အကြည့်ဆိုးတဲ့မျက်နှာ၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို

မပြဘဲ အသံပေးနေတာကို အားမရနိုင်
ဘဲ ဇနီးမယားနဲ့ သားသမီးများက မြင်
ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး အတင်းမရမကနားပူ
ကြလို့ ခဏတာမိနစ်ပိုင်းလေးပြလိုက်မိ
လို့ ဖင်ထိုင်ကျပြီး ခဏမေ့တုန်ကြပါရော
လားဗျာ။ အဲ - တာတီးပြန်ခါနီးပြော
သွားတဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်ဗျ။ အဲ -
တာတီးပြန်ခါနီးပြောသွားတဲ့ စကား
တစ်ခွန်းရှိတယ်။ သူ့မိသားစုကိုပြော
သွားတဲ့စကား ကြားချင်လားနားထောင်။
“ငါကရိုးရိုးသရဲမဟုတ်တော့ဘူး။

အဆင့်မြင့် အဆင့်တိုးလာလို့ စတုမဟာ
ရာဇိနတ်မင်းကြီးများအမိန့်နဲ့ သူ့ကိုဆီ
မှာ ခစားရတော့မယ်။ အရင်ကလို လွတ်
လွတ်လပ်လပ်နေလို့မရတော့ဘူး။ သရဲ
ကြီးပေါ့ကွာ။ အဆင့်မြင့်သရဲကြီးဖြစ်
သွားပြီဟေ့”

သူ့ခအတ္တာနံပရိယာရန္တ

မောင်လေးအောင် (သန်းဝင်း)

နေ့တစ်ရက်၏ ရွက်ကြွေတောထဲဝယ် အမောတကောမပြေးရုံတမယ်လမ်းလျှောက်လာသူတစ်ယောက် ကုက္ကိုပင် ကြီးတစ်ပင်အောက်ရောက်တော့ ဘာကိုကြောက်နေမှန်းမသိဘဲ နောက်ဘက်ပြန်ကြည့်လိုက်၊ ရှေ့ဆက်လှမ်းလိုက်ဖြင့် မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းမှာ မသက်သာလှ။ တဖြည်းဖြည်း ရွာခြေနှင့်နီးလာမှစိတ်သက်သာရာရပုံဖြင့် နဖူးကချွေးစေးတွေကို ခေါင်းပေါင်းထားသည့် ပုဆိုးကို ဖြေ၍ သုတ်လေသည်။

“ဝေး... ကိုကြီးသာဦး၊ ဒီနေ့ပြန်လာတာစောလှချေလားဗျ”

သူ့ရှေ့ရှိ သရက်တောထဲမှထွက်ပေါ်လာသည့်အသံကြောင့် ကိုသာဦးတစ်ယောက် လန့်ဖျပ်သွားပြီး ချက်ချင်း

ဣန္ဒြေဆည်လိက်ပေမယ့် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မလုံဖြစ်ကာရှက်နေမိ၏။ မရှက်ဘဲနေပါ့မလား။

ကိုသာဦးတစ်ယောက် ဒီလိုကြောက်လန့်ခဲ့ဖူးသည်ဟူ၍ သူ့ဘဝတစ်လျှောက် တစ်ခါမျှမရှိဘူးချေ။ ကိုသာဦး၏ရှေ့ဘက်ရှိ သရက်တောဆီမှ အသားရောင်မည်းမည်း၊ အရပ်ပုကွကွ၊ ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွားဖြင့် လူရွယ်တစ်ယောက် သူ့ဆီလျှောက်လာနေလေ၏။ ရွာလယ်ပိုင်းက သရက်သီးခူး(ဆွတ်)သည့် ဖိုးကုလားဖြစ်သည်။

ကိုသာဦးတို့ ကြို့ပင်စခန်းရွာမှာ ဆွေမကင်းမျိုးမကင်းများသည့်ရွာပေမို့ ရွာသားအချင်းချင်းက အတော်ချစ်ခင်

စည်းလုံးကြသည်။ ဖိုးကုလားကပဲဆက်၍ လှမ်းမေးနေပြန်သည်။

“ကိုကြီးသာဦး၊ ဒီနေ့တော့လည်း ဘာအကောင်ဗလောင်မှရမလာပါလားဗျ”

“အေးကွ-ဖိုးကုလားရ၊ လာလာ-ရွာထဲကိုအမြန်လာ။ ငါရွာထဲကလူတွေကို သတိပေးစရာရှိလို့ကွ။ ရွာသူကြီးကိုဇော်မြင့်ဆီ အရင်ဝင်ပြီးမှ လူစုမှရမယ်။ ဒါမှ လူတိုင်းသိပြီး ရှောင်ကြဉ်နိုင်မှဟ”

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲ ကိုကြီးသာဦးရ၊ မထိတ်သာလန့်သာဗျာ”

“လာကွာ၊ ဟိုရောက်တော့ သိရတာပေါ့။ ဒီမှာအန္တရာယ်များတယ်။ လာကွာ - မြန်မြန်”

ဟု ဆိုကာ ကိုသာဦးက ဖိုးကုလားလက်ကိုဆွဲ၍ သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်ဖြင့်

ဝန်းရံခ သွေးကောင်းကြသူများ

က်
ည်း
ား
ာ-
တွ
ွီး
ရ
င်
ီး
ရ
်။
း
င်

နှစ်ယောက်သားမှာ ရွာထဲတန်းဝင်သွား
လေသည်။

“ဗျို - မောင်ဇော်မြင့်”

“ဗျို - ကိုကြီးဇော်မြင့်”

ကျေးရွာလူကြီး ကိုဇော်မြင့် အိမ်
ရှေ့ခြံဝမှတကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေ
သည်အသံများကြောင့်ထင်သည်။ အိမ်
ထဲမှ ကိုဇော်မြင့်ထွက်လာပြီး ကိုသာဦး
နှင့် ဖိုးကုလားတို့ကိုတွေ့ကာ အိမ်ထဲသို့
လှမ်းခေါ်လေသည်။

“လာဗျာ - ကိုလေးသာဦး။

ဖိုးကုလားရောပါလာပုံထောက်ရင်တော့
တစ်ခုခုထူးပြီထင်တယ်”

ကိုဇော်မြင့်တစ်ယောက် အသက်
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရွာလူကြီးဖြစ်ရ
သည်မှာ အိမ်ထဲအိမ်အခြည်ကြည့်
တတ်၊ အခြေအနေအချိန်အခါကိုခန့်မှန်း
တတ်သလို လူကဲခတ်ကျွမ်းခြင်းကြောင့်

ဖြစ်မည်။ ယခုလည်း ကိုသာဦးတို့၏ ရေးကြီးသတ်ပုံပုံကိုကြည့်ပြီး တန်းပြောနိုင်သည်။ ကိုဇော်မြင့်နောက်မှ ကိုသာဦးနှင့် ဖိုးကုလားတို့ နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လိုက်ဝင်သွားသည်။ ကိုဇော်မြင့်ကပင် သူ့အိမ်အောက်အလယ်ရှိ ခုံတန်းလွှားတွင် ထိုင်စေ၍ ကိုဇော်မြင့်ကပင် စကားဆိုသည်။

“က - အမောပြေရေရွေးကြမ်းလေးသောက်လိုက်ဦး။ ပြီးမှ ပြောစရာရှိတာပြောပါ ကိုလေးသာဦး”

“ဟာ - ကိစ္စမရှိခင် ပြောမှဖြစ်မယ်။ အရေးကြီးတယ် မောင်ဇော်မြင့်ရ”

“အဲဒါဆိုလည်းပြောပါဗျာ။ ဘာတွေအရေးတကြီးဖြစ်လာလို့လဲ ကိုလေးသာဦးရ”

“ဒီလို မောင်ဇော်မြင့်ရဲ့ ငါ မနေ့ညနေက ဒီဘက်ကမ်းနဲ့ ဘုရားကူးချောင်းဘက်မှာ ကြွက်ကုတ်ဖိတွေ့လက်ညှပ်တွေသွားထောင်ခဲ့တာကွ။ ပြီးတော့ ညက ရွာအနောက်ပိုင်းက ဖိုးစုအသုဘမှာ ဖိသွားရိုက်တာ မနက်က အိပ်ရာထ အတော်နောက်ကျတာဟ။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့နေ့လယ်လောက်မှာ ငါ့ကြွက်ကုတ်ဖိတွေ့ ကြွက်လက်ညှပ်တွေသွားသိမ်းတာပေါ့”

ကိုသာဦးမှာ အမောတကောနှင့် ပြေးလာရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အာခြောက်လာသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ပြောလက်စကားကို ခဏရပ်ပြီး ရေရွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကိုကောက်မော့နေသဖြင့် ဆက်ပြောမယ့်စကားကို အရမ်းသိချင်နေသော ဖိုးကုလားက ဝင်ထောက်လာ၏။

“ကိုကြီးသာဦးကလည်းဗျာ။ လူကို ဆန့်တင်ငင်ငင်ဖြစ်အောင်သိပ်လုပ်တာပဲ။ ဆက်ပြောဗျာ။ သိချင်လှပြီဗျ”

ဖိုးကုလားအပြောကို ကိုဇော်မြင့်က သဘောကျပြီးပြီးလိုက်၏။ ကိုသာဦးကသာ အာခြောက်ပြေဟန်နှင့် လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

“အဟမ်း အဟမ်း အေးပါဟ ဖိုးကုလားရ ပြောပါမယ်ဟ။ ဒီမှာလည်ချောင်းကပ်နေရတဲ့ကြားထဲ အဟမ်းအဟမ်း။ အဲဒါကွာ ဒီဘက်ကမ်းပါးမှာကတည်းက ငါ့ကြွက်ကုတ်ဖိတွေ့မှာ ကြွက်တွေမိနေမယ့် ကြွက်တွေက သေတာကြာလို့ တောင့်တောင်နေပြီ။ ဒီလိုနဲ့ငါဆက်ဖော်လာတာ ငှက်ပျောတိုက်နားရောက်

တော့ စဖောက်တော့တာပဲ။ ဖြစ်ပုံကကွာ။ ငါထားခဲ့တဲ့ကြွက်လည်ညှပ်ပျောက်နေလို့ ကြွက်ကြီးမိနေလို့ တစ်နေရာရာမှာရှိနေမှာပဲလို့ထင်ပြီး တောငှက်ပျောတောထဲဝင်ရာမှာ ကံကောင်းလို့ဟေ့။ စွီးဆိုပြီး မြေဟောက်ကြီး ပါးပျဉ်းခွပ်ပြီး ငါ့ကိုအရမ်းရန်လိုနေတဲ့ပုံနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတာလား။ ငါကလည်း သာဦးလေကွာ။ ဘယ်ရပါမလဲ။ ခက်ရင်းခွနဲ့ ခေါင်းချိန်ပြီးထိုးခဲ့တာပေါ့”

ဤနေရာ၌ ကိုသာဦးက ခပ်ကြွားကြားကလေးပြောသဖြင့် ကိုဇော်မြင့်နှင့် ဖိုးကုလားတို့က ပြုံးကြည့်နေလေသည်။ ကိုသာဦးကပဲဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ကွာ ကျန်တဲ့ကုတ်ဖိတွေ့လိုက်ဖော်၊ လည်ညှပ်တွေလိုက်ကောက်ရင်း ဘုရားကူးချောင်းထဲရောက်သွားသဟ။ အဲဒီလိုနဲ့ ငါလည်း ရထားတဲ့ ကြွက်တွေပုပ်သွားမှာစိုးရိမ်လို့ ခပ်မြန်မြန် လေးသိမ်းရင်းကနေ ပိန့်မြောင်နားရောက်တော့ ပိန့်ရိုင်းပင်တွေနဲ့ အင်ဖက်ပင်တွေ ယိမ်းထိုးနေပြီး တပေါပေါအသံကြားရတာနဲ့ စောင့်ကြည့်မိတာဟ။ ငါ့စိတ်ထဲကလည်း မျက်စိလည်လမ်းများလာတဲ့ ချေ ဒါမှမဟုတ် ဒရယ်တစ်ကောင်တောင် ဖြစ်လို့ကတော့ ကော်ပြီပေါ့လို့ထွက်ထားတာဟာ။ တကယ့်တကယ်ဘူးခန့်ပေါ်လာတာက ဘယ်ကလာ ချေ။ ဒရယ်ဟုတ်ရမှာလဲ”

“ဘာကြီးလဲဗျ”

“ဘာကောင်ကြီးလဲ”

ကိုဇော်မြင့်နှင့် ဖိုးကုလားဆီက သိချင်လေဖြင့် မေးသံမှာ ပြိုင်တူဆိုသလို မရှေးမနှောင်းပင်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ကိုသာဦးမျက်နှာမှာလည်း ပြောနေရင်းက သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြူရော်သွားပြီး လက်တုန်ခြေတုန်ဖြင့် ရေရွေးကြမ်းတစ်ခွက်ငဲ့သောက်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

“ငန်းပုပ်ကြီးဟ”

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ မဟာမဟင်ကြနဲ့။ ငန်းပုတ်ကြီးခေါင်းကလည်း လူကြီးပေါင်လုံးမရှိတတ်ရှိတတ်လောက်ပဲ။ ဒီကောင်ကြီးက လူနဲ့ရလို့ အမြီးထောက်ကြည့်တယ်ထင်တယ်။ ငါလည်းလက်ထဲက ခက်ရင်းခွကြီးရှိလျက်နဲ့ ခဏတော့သူ့ကိုကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိတာဟ။ ဒီကောင်ကြီးလည်း ကြောင်သွားပုံပေါ်တယ်။ ခဏနေမှ ငါ့ကိုလိုက်မယ့်ဟန်ပြ

ပြီးပါးပျဉ်းပြန်ချတာနဲ့ ငါ့မှာလည်း ဘာမှမလုပ်ရဲမတိုင်ရဲတော့ဘဲ ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ။ ခြေတုန်သုတ်တာပေါ့။ ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ အတင်းထိုးလိုက်နေတာမှ ဒီကောင်ကြီးမျက်စိတွေမှာ ရဲရဲတောက်လို့။ မိလို့ကတော့ အသေပေါက်မယ့်ရုပ်ဟ”

“ဒါနဲ့ ကိုကြီးသာဦး ဘယ်လိုလွတ်လာသလဲဗျ”

“ဟ - မြွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့အတွေ့အကြုံကလည်းနည်းသလားကွ။ ဒီကောင်ကြီးဆက်တိုက်လိုက်လာမှန်းသိတာနဲ့ တစောင်းလက်ပုပ်တောထဲဖြတ်ပြေးတာပေါ့။ ဒီတော့ကို ငါတို့ရွာသားတွေက ဘယ်နေရာဘာရှိတယ်ဆိုတာ အလွတ်ရပြီးသားပဲဟာ။ ဒီကောင်ကြီးကြာတော့ ပန်းသွားလို့လား ဒါမေဟုတ်နယ်ကျော်လာလို့လားမသိဘူး။ ငါ့နောက်ဆုံးလမ်းကြည့်လိုက်တော့ ငှက်ပျောတောအထိပဲလိုက်ရဲသဟ။ ဒါပေမယ့် ငါကအပြေးကတော့ မလျှော့ဘူးမောင်။ တို့ရွာနားရောက်တဲ့အထိ မပြေးရတာမယ်ပဲဟ။ ဒီလိုကောင်ကြီးမျိုးက စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး။ အန္တရာယ်သိပ်ကြီးတယ် မောင်ဇော်မြင့်ရေ။ ဘုမသိဘာမသိနဲ့ ရွာကလူတွေ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ အဲဒါလာအကြောင်းကြားထားတာပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကိုလေးသာဦး။ ကျွန်တော် ရွာသားတွေကို အကုန်အသိပေးလိုက်ပါမယ်။ ကဲ - ဖိုးကုလား မင်းပဲလက်စနဲ့ ရွာဆော်ကျားကြီးကိုသွားခေါ်ချေကွာ”

ဟု ကိုဇော်မြင့်က ပြောလိုက်သည်နှင့် ဖင်ပေါသော ဖိုးကုလားမှာ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်သွားလေသည်။

ရွာဆော်ကျားကြီးက အော်လဲဖြင့် ရွာအနှံ့လိုက်ကာ ဘုရားကူးချောင်းကို မသွားဖို့ လိုက်အော်ပြောထား၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဘုရားကူးချောင်းဘက် ခြေဦးမလှည့်ရချေ။ ဤပင်စခန်းရွာသည် ယခင်အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်က ပဲခူးရိုးမမှသစ်ထုတ်သည့်ကားလမ်းမကြီးဘေးရှိ အရှေ့စုနှင့်အနောက်စုဟူ၍ အပိုင်း (အစု) နှစ်ပိုင်းရှိသည့် ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်၏။ ထိုရွာကြီး၏တောင်ဘက်တွင် ကတ္တရာလမ်း၊ ရွာမြောက်ဘက်တွင် မြို့လယ်ချောင်းနှင့် ချောင်းဟိုဘက်ကမ်း၌ ဘီးကွဲရွာ၊ ရှားစေဖိရွာတို့တည်ရှိ၍ ရွာအရှေ့ဘက်မှာ သရက်ပျဉ်း

သရက်တိုက်အကျော် မိုင်ဝက်ခန့်အကွာ မှာမှ တောင်ပို့ပြောင်ရွာ၊ အနောက်ဘက် ၌ ကံကလေးရွာတို့ တည်ရှိလေသည်။

အဆိုပါ ကြို့ပင်စခန်းရွာသား ကိုသာဦးနှင့် ဖိုးကုလားတို့မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ကြုံရာကျပန်းလုပ်ကိုင်စားရ သည့် ကော့တောသား ပုံကုအလုပ်သမား များဖြစ်သည်။ မိုးတွင်းဘက်ဆီ သူများ လယ်မှု ပျိုးနုတ်၊ လယ်လုပ်တစ်ဖက်နှင့် ဖားရွာ၊ ငါးရွာ၊ မြူးထောင်လုပ်ကိုင်ကြရ ၍ ဆောင်းတွင်းမှာ ကောက်ရိတ်၊ စပါး တလင်းနယ်ကာ အားလျှင်အားသလို ကြွက်ထောင်၊ ငှက်ထောင်တတ်ကြသလို နွေဦးပိုင်းရောက်လာရင်တော့ ပဲနုတ်ပဲ ရိတ်၊ ပဲနယ်နှင့် လယ်တွေထဲမှာ ကြွက်၊ ငှက်ရှားပါးသွားသဖြင့် မြို့လယ်ချောင်း နှင့် မြို့လယ်ချောင်းထဲသို့ စီးဝင်သည့် ချောင်းလက်တက် ဘုရားကူးချောင်း ကမ်းပါးပေါ်ရှိ သစ်တောဝါးတော ကိုင်း ဖုတ်တွေမှာ ကြွက်ထောင်၊ ငှက်ထောင် ချောင်းထဲမှာ ခရုစမ်းဂုံးစမ်းလုပ်ပြီး သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ကြရလေသည်။

ကျေးလက်တောရွာတို့တွင် ပျံကျ အလုပ်သမား၊ ဆင်းရဲသားလူတန်းစား တို့မှာ ဤမျှ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မအားမလပ် နိုင်အောင် ကြိုးစားရုန်းကန်နေရသည်။ အကြောင်းမှာ လယ်ယာမြေမရှိပါက လယ်ယာမြေရှိသူတို့အိမ်၌ သူရင်းငှား လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ လယ်ယာမြေမရှိသူ တို့သည် မိုးဦးမကျမီ နွေရာသီအလုပ်ပါး ချိန်ကတည်းက ကြိုတင်ယူစားထား သည့် စပါးပေးဖိုးမှာ လယ်လုပ်ပြီးချိန်၌ မိုးဦးမကျမီ နွေရာသီအလုပ်ပါးချိန်က တည်းက ကြိုတင်ယူစားထားသည့် စပါး ပေးဖိုးမှာ လယ်လုပ်ပြီးချိန်၌ရမည့်အခ ကြေးငွေကုန်သလောက်ရှိ၏။ တချို့ဆို သည်ရာသီလုပ်ခထက် ကျော်လွန်ကာ ယူသုံးထားသဖြင့် နောက်ရာသီကျမှထပ် ဆက်၍လုပ်ကိုင်ပေးကြရသည်။ ထို့ကြောင့် စပါးပေါ်ချိန် ကောက်ရိတ်၊ စပါးနယ်ခ အတွက် မိုးတွင်းလယ်လုပ်ပြီးတာနှင့် ကြိုတင်ငွေထပ်ယူရကာ တစ်ရာသီနှင့် တစ်ရာသီကြားမှာ လယ်ယာမြေမဲ့သူ များအတွက် လုံးလည်ချာလည်လိုက်ပေ သည်။ ကြားပေါက်ဖြစ်သည့် ငါးရွာဖား ရွာ၊ ငါးပက်ငါးဖမ်း၊ ငါးမျှား၊ ကိုင်း ထောက်၊ မြူးထောင်၊ ငါးရှဉ့်ထောင်၊ ကြွက်ထောင်၊ ငှက်ထောင်အလုပ်တို့မှာ ခဏတာအစီရန် သူထက်ငါအလအယက် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်နိုင်မှသာ သက်ဆိုင်ရာ

မိသားစုများအတွက် အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက်၏အသက်ရှူချောင်စရာထွက် ပေါက်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။

ကလေး (၄) ယောက်တို့၏အဖေ ကိုသာဦးအဖို့ ဤဒုက္ခသုက္ခတွေကို ခါး စည်းခဲလာရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော် ကြာနေပေ၏။ ဒါပေမယ့် ကိုသာဦး တစ်ခါမျှမညည်းဖူးချေ။ အိမ်သူသက် ထားနှင့်သားသမီးအတွက် အမြဲတက်ကြွ လျက်ရှိသလို တစ်ခါမျှလည်း သည်လို ရှာရဖွေရ လုပ်ကိုင်ရရာ၌ အဘယ်မျှ အန္တရာယ်ကြီးစေကာမူ မိသားစုအတွက် မှီ ကိုသာဦးမမူပေ။ မိသားစုအတွက် ကြောက်လည်းမကြောက်တတ်သည့်သူ ဖြစ်လင့်ကစား သည်ကနေကြုံတွေ့ရ သည့် ငန်းပုပ်ကြီးကိုမူ အသည်းတုန် အတုန်ဖြစ်မိပေ၏။ ဒါပေမယ့် ၎င်းငန်း ပုပ်ကြီးကိုမူမှာ ကိုသာဦးကပင် ရွာလူကြီး နှင့် ရွာသူရွာသားတွေကို လီဆယ်သလို ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုသာဦးအကြောင်းကြားသည့်နေ့ ၌ပင် အမြော်အမြင်ရှိသော ရွာလူကြီး ကိုဇော်မြင့်က ရွာဆော်ကျားကြီးကိုခေါ် ကာ ဘုရားကူးချောင်းဘက်မသွားရန် ရွာအတွင်းလှည့်လည်အော်ခိုင်းထားသလို ပညာတတ်လူထက်မြက်ရွာလူကြီးပီပီ ကြိုတင်ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ကြို့ပင် စခန်းကျေးရွာနှင့် တစ်ခိုင်ကျော်မျှဝေး သည့် ကြို့ပင်ကော့ဇာန်မြို့နယ်၌ အလယ် ကုန်း ရံကင်းသို့ကြိုတင်အကြောင်းကြား ထားပေသည်။ ရံကင်းမှသည် အထက် အဆင့်ဆင့်တင်ပြု၍ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း တာဝန်ရှိသူတို့က ဝေနေတ်တွင် ကျည်အဆင့်သင့်ထိုရုံ ဘုရားကူးချောင်း သို့ လာရောက်ကာ သုံးလေးရက်မျှလာ ရောက်စစ်စမ်းသော်လည်း ကြို့ကြီးဖားမား မြွေဆိုပြီး တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှမတွေ့ရ ချေ။

ထိုကိစ္စကို အခံရအခက်ဆုံးမှာ ကြို့ပင်စခန်းရွာ၏ဂုဏ်ထူးဆောင် သတ္တိ ပြောင်သူ ကိုသာဦးဖြစ်သည်။ ကိုသာဦး ခမာ သူ့အမုန်တကယ်တွေ့ရှိခဲ့သည်ကို ပြောလင့်ကစား ခုပုံအရဆို သူပလီတာ၊ သူအပမီကာ သူသွေးရှူးသွေးတန်းဖြစ် ကာ ရှူးကြောင်ကြောင်နှင့် သတင်းပေး သလိုဖြစ်နေပေသည်။ ကိုသာဦး သူ ကိုယ်သူပေါ့ပတာ အိမ်နေကာအကြောင်း အထပ်ထပ်အခါခါပြန်တွေးကာ စဉ်းစား နေမိသည်။ ဒါပေမယ့် အများအယွင်း မရှိ။ သူမကျေနပ်ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် သက်သေပြစရာမရှိ၍ အလယ်ကုန်းရံ

ကင်းမှတာဝန်ရှိသူ ရဲဝန်ထမ်းတွေကို ပြန် လွှတ်လိုက်ရသည်။

ဤကဲ့သို့ ကိုသာဦးတစ်ယောက် ဘုရားကူးချောင်းရှိ ငန်းပုပ်ကြီးကိုစွဲဖြင့် ဦးနှောက်ခြောက်ကာနေသည်။ ကိုသာဦး စိတ်ထဲကလည်း မခံချိမခံသာဖြစ်နေ လေ၏။ ကြို့ပင်စခန်းကျေးရွာတွင် ကိုသာဦးဆိုတာ လယ်လုပ်၊ ပျိုးနုတ်အ ပြင် ငါးရွာဖားရွာအလုပ်တို့၌လည်း ရွာ ထဲရှိ ဘယ်သူနှင့်မဆို ယှဉ်ပုံသည့်သူဖြစ် သည်။ သတ္တိအရာ၌လည်းခေသမတုတ် သလို မြွေနှင့်ပတ်သက်လျှင် မြွေပွေးတွေ ဈေးကောင်းစဉ်အခါက မြွေပွေးလို အကောင်ကိုပင် အရှင်ဖမ်းကာရောင်း စားလာသူဖြစ်၏။ သူတစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မကြောက်မလန့်လုပ်ကိုင်ရှာ ဖွေ စားသောက်ခဲ့ပေမယ့် မဟုတ်တာ ဆို၍ ဆံခြည်မျှင်မျှမပြောဆိုဖူးသူဖြစ် ပေရာ အခဲငန်းပုပ်ကြီးနှင့်မှ ကိုသာဦး နာမည်ပျက်ကိန်းဆိုက်နေချေပြီ။ ဒီလို တော ကိုသာဦးအဖြစ်မခံနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ခုခုစီစဉ်မှုကို ဖြစ်တော့ မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ရလေတော့ သတည်း။

ကြို့ပင်စခန်းရွာတွင် နေထိုင်ကြ သည့် ရွာသူရွာသားတွေမှာ ငန်းပုပ်ကြီး သတင်းကိုကြားပြီးကတည်းက မြို့လယ် ချောင်းဘက်သို့ ခြေဦးမဟုတ်ရရာမှ အလယ်ကုန်းရဲစခန်းက ရဲတွေရောက် လာပြီး ဘုရားကူးချောင်းနားဝန်းကျင်ကို (၃) ရက် ဘိုင်တိုင် လာရောက် ရှာဖွေစစ် ဆေးရာ ငန်းပုပ်ကြီး၏ဘာအစအနကိုမှ မတွေ့ရှိသဖြင့် မြို့လယ်ချောင်းထဲသို့ နဂိုပုံမုန်အတိုင်း သွားရောက်က ဂုံးစမ်း သူစမ်း၊ ခရု (ခရုဖင်ရှည်) ကောက်သူ ကောက်ကြလေသည်။ ကိုသာဦးက သူ ရွာသူရွာသားတွေကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သတိထားဖို့လိုက်ပြောသည်ကိုပင် ရယ် ကြို လှောင်ကြပြုံးကြ၏။ ဒီတော့လည်း ကိုသာဦးခမာ ဘာမှထပ်ပြောမရ လောက်အောင် အခက်ကြုံရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုသာဦးခမာ ကျေးရွာလူ ကြီး ကိုဇော်မြင့်ထံ ပြေးရပြန်သည်။ ကိုဇော်မြင့်တော့ ကိုသာဦး အကြောင်းကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အတွင်းသိအစဉ်းသိဖြစ်၍ ရွာသူရွာ သားတွေအားအတင့်မရကြဖို့ အန္တရာယ် နှင့်ကြုံလျှင် ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်ဖို့ထူထောင် သတိပေးရသည်။ ထိုသို့ ကျေးရွာကြီး

ကိုဇော်မြင့်က သတိပေးလိုမှ တစ်ပတ် မပြည့်သေးခင် တစ်ရက်၌ ရွာအရှေ့ဖျားရှိ ကိုညွှန်၏ ဆိတ်သုံးကောင် ချောင်းစင်မှာပိုးထိသေလေသည်။ ဒါနှင့် ကိုညွှန်တို့လူစု၍ ဆိတ်သေးသုံးကောင် ကို ရွာပြန်ထမ်းပြီး အသားဖျက်တော့ ဆိတ်သားတွေမှာမည်းပြာနေလေသည်။ ကျေးရွာလူကြီး ကိုဇော်မြင့်လည်း သတင်းကြားရပြီး သွားရောက်ကြည့်ရှုကာ အံ့ဩခင်သက်နေလေ၏။ ထိုအပြင် ယခု ဆိတ်သေတွေမှာ ဒါတိုင်းပိုးထိနေ ကျအကောင်သေတွေလို ပိုးထိသည့် ဒဏ်ရာက အကောင်တွေ၏ခြေထောက် တွေ၌မဟုတ်။ လည်ကပ်တွေမှာ အပေါက် ကြီးတွေတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဇော်မြင့် မှာ ကိုသာဦးတစ်ယောက် မကြာသေး ခင်ရက်ပိုင်းက မခံချိမခံသာ မျက်နှာဖြင့် သူ့ဆီလာပြီး မချီတင်ကပြောနေဟန်နှင့် စကားသံတို့ကိုပါ ပြန်မြင်ယောင်ကြား ယောင်နေမိသည်။

“ဒီမယ် မောင်ဇော်မြင့်ရာ၊ မင်းတို့ လေးငါးခြောက်တန်းကတည်းက မင်းတို့ အိမ်မှာ ငါသူရင်းငှားနောက်လိုက်အနေ နဲ့ နွားမြက်ထမ်း၊ နွားမီးဖို၊ ကောက်ရိုး ဆွဲလုပ်ပြီးနေထိုင်လာခဲ့တာပါကွာ။ ဖား ရှာ၊ ငါးရှာ၊ ကြက်ထောင်၊ ငှက်ထောင်၊ ငါးရုံဥများ၊ မြေဖမ်းလုပ်ခဲ့လို့ သူများ အသက်သတ်ချင်သတ်မိခဲ့တယ်။ ဒါပေ မယ့် ငါလိမ်ညာပြောဆိုရမှာတို့တော့ အင်မတန်ကြောက်တဲ့ကောင်ပါကွာ။ အခု ဟာက ငါတို့ရွာသားတွေ အန္တရာယ်ရှိ လွန်းလို့ပါ။ မင်းက ဩဇာအာဏာရှိ တော့ တားပေးစမ်းပါကွာ။”

ဤကဲ့သို့ ကိုဇော်မြင့်အတွေးတို၌ ကိုသာဦး၏စကားသံ၊ ပုံရိပ်တို့လွင့်နေရာ နေစဉ် တိုက်ဆိုင်စွာပင် ကိုဇော်မြင့်၏ နောက်ဘက်မှ အသံထွက်ပေါ်လာပေ သည်။

“ကဲ - ငါပြောတာမယုံကြဘူး မဟုတ်လား။ ခုစလာပြီ ဒီမှာဆိတ်သေ ဇာတ်လမ်း၊ အနောက်စုက ရာကျော်က တော့ လူတင်မက နွားပါအစစ်ပါသေး။ လက်ပံပင်တန်းအောက်ချိုင့်မှာ နွားရေ ချိုးနေတုန်း ကုပ်ကိုအကိုက်ခံရတာကွ။ လူရောနွားပါ မည်းပြာနေတာရယ်။ နောက်ဆိုလာပါလိမ့်မယ်တို့ရွာထဲအထိ။ ဒီမယ် မောင်ဇော်မြင့်ရာ မင်းကို ငါတို့ရွာ ရဲ့လူကြီးမို့သေသေချာချာပြောထားရက် နဲ့ကွာ။ အခုတော့ ရွာသားတွေလိုပဲ မင်း ကပါ ငါပြောတာမယုံတော့ ခုလိုအဖြစ် ဆိုးနဲ့ကျကြရပြီဟ”

ကိုဇော်မြင့်နှင့်အနီးအနားမှရွာသူ ရွာသားတွေမှာ သတင်းဆိုးထပ်မံကြားရ ပြန်သဖြင့် စိတ်ထိခိုက်မိသည်။ ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်မှာ ကိုသာဦးစကားတွေက ကိုဇော်မြင့်ကိုအပြစ်တင်လေသံပါသဖြင့် ကိုဇော်မြင့်က ကိုသာဦး၏ မျက်နှာတည့် တည့်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းသံရောယှက် လျက် ဆိုနှင့်စွာ ပြန်ရှင်းပြသည်။

“ကိုလေးသာဦး၊ ကိုလေးပြောတာ ကို ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့ ရှားစေးဖို့နဲ့ ဘီးကွဲရွာက ကျေးရွာလူကြီးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တိုင်ပင် နေပါတယ် ကိုလေးသာဦး”

“ဟ - သူတို့ရွာတွေက ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်ကပါလာပြန်တာဇာကွ”

“ဘယ်ကပါလာရမလဲ ကိုလေး သာဦးရ။ အလယ်ကုန်းရဲကင်းကရဲတွေ လာစုံစမ်းစဉ်က ဒီငန်းပုပ်ကြီးက ဘုရား ကူးချောင်းအထက်ပိုင်းရောက်နေတာပျ။ ဒါကြောင့် ရှားစေးဖို့ရွာက အောင်လေး တို့ကြောင်လိုက်တဲ့အဖွဲ့နဲ့ ဘုရားကူး ချောင်းဘက် သန်းပင်ကုန်းမှာတည့် တည့်တိုးတာပေါ့။ သူတို့လည်း သေပြေး ရှင်ပြေးပြေးခဲ့ရတာပဲ။ သူတို့တစ်ခု ကံကောင်းတာက သူတို့ကြောင်လိုက် ခွေးတွေပဲ။ ကြောင်လိုက်ခွေးတွေဆိုတာ တခြားခွေးတွေထက် သတ္တိကောင်းသလို သခင်အပေါ် သစ္စာရှိလေတော့ အသေ ခံကြရတာပေါ့”

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်လား”

“မအံ့ဩကြနဲ့။ ဘီးကွဲရွာက စိုးပိုင် ဆို သူ့နွားသိုးနောက်လိုက်ရင်း ဘုရား ကူးချောင်းကွေ့ သဖန်းပင်ချိုင့်မှာ အဒီ ကောင်ကြီးနဲ့ တည့်တည့်တိုးတာပေါ့။ စိုးပိုင်အကြောင်း ကြားဖူးသူတွေသိကြ ပါတယ်။ စိုးပိုင်က အစကတည်းက ကြောက်စိတ်မရှိဘူး။ ဒီတော့ သူ့မှာ အဆင့်သင့်ပါလာတဲ့ လေးခွနဲ့ ဂျင်ကလီ (သံချောင်းကို ချွန်ပြားပြီး ချိတ်ထစ်လုပ် ထားသည့်ပစ္စည်း) ကို ထည့်ပစ်တော့ ပထမတစ်ချက် ငန်းပုပ်ကြီးကိုထိမှန် တယ်။ နောက် ဒုတိယတစ်ချက်ထပ်ပစ် တော့ ငန်းပုပ်ကြီးက ရှောင်ပြီး စိုးပိုင် နောက်ကို အတင်းလိုက်တယ်ဆိုပဲ။ စိုးပိုင်ကလည်း ပတ်ပြေးလိုက် နောက် လှည့်ပြန်ပစ်လိုက်နဲ့ တစ်ချက်မှာငန်းပုပ် ကြီးတယ်ဘက်မျက်လုံးကို ထိမှန်သွား

တော့ ဒီကောင်ကြီးမှန်ထူးသွားတုန်း စိုးပိုင်က သူ့ရွာဘက်ကို အားသွန်ပြေး တာတုဗျ။ ဒါနဲ့ဒေါသတွေခြောင်းခြောင်း ထွက်နေတဲ့ငန်းပုပ်ကြီးကလည်း အမှန် ပြေတာနဲ့ ဒုတိယအတင်းလိုက်ပေမယ့် စိုးပိုင်အတွက် ကြားက ဓားစာခံက မြို့ လယ်ချောင်းဘက်က ဖြတ်ပြေးလာတဲ့ နွားသိုးလေးပေါ့။ ငန်းပုပ်ကြီးက အချက် ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ပေါက်ပြီး မှ ဘုရားကူးချောင်းဘက် ပြန်ဆင်းသွား တယ်လို့ကြားရတာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့တော့ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် အနာဇောနဲ့လှည့်ပတ်ရမ်းနေတာထင်ပါ ဗျာ”

“ဒီအကြောင်းတွေ မင်းသိထား ရက်နဲ့ကွာ။ တို့ရွာကလူတွေကို ချောင်း ကမ်းပါးဘက်မထွက်အောင် မင်းမတား တာအံ့ဩတယ် မောင်ဇော်မြင့်ရာ”

“ဒီမယ် ကိုလေးသာဦး၊ ခင်ဗျား မသိပေမယ့် ကျွန်တော်မှာ ရွာသားတွေ ကိုနည်းအမျိုးမျိုးနဲ့တားထားပြီးပါကော ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ရွာသားတွေမှာ တစ်ခု ခက်နေတာက အန္တရာယ်ထက် စားဝတ် နေရေးပျ။ အခုလိုအချိန်အခါအလုပ်ပါး ချိန်မှာ သူတို့မှာ ဘာဝင်ငွေမှမရှိဘဲဘာ နဲ့သွားစားမလဲဗျ။ ခင်ဗျားပြောခဲ့ဖူးသလို ကျွန်တော်က အာဏာရှိသမို့ အတင်း အကျပ်ပြောလည်း သူတို့မှာက စားဝတ် နေရေးမှမပြေလည်တာနားထောင်မလား ဗျာ။ လက်ရှိကြီးမားနေတဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်းကို ခင်ဗျားလည်းအသိပဲဟာ။ ကျွန်တော်ဆို တာလည်း ရွာလူကြီးဆိုပေမယ့် သူတို့ စားဝတ်နေရေးကို ကူညီဖြေရှင်းပေး နိုင်ပါမှ တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ ကူညီပေးနိုင် မှာလေဗျာ။ ကိုလေးသာဦး၊ ခင်ဗျား သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်။ မိဘဆို တာ ကိုယ်တိုင်ငတ်တာခံနိုင်ကောင်းခံ နိုင်ပေမယ့် သားသမီးငတ်လာပြီဆိုရင် အသက်ရင်းပြီး ဓားပြထွက်တိုက်ရှာကျွေး ရဲသေးတာဗျာ။ ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ သွားတားလည်း အလကားပဲဗျ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းပြောသလို ဘီး ကွဲနဲ့ ရှားစေးဖို့ရွာကလူကြီးတွေနဲ့ အမြန် တိုင်ပင်လေကွာ”

“အကုန်တိုင်ပင်ပြီးသားပါဗျာ။ ဘီးကွဲရွာက စိုးပိုင်၊ ရှားစေးဖို့ရွာက အောင်လေးတို့အဖွဲ့က စိုးသိန်း။ ကျွန်တော်တို့ရွာက...”

ကိုဇော်မြင့်အသံတိမ်သက်သည်။ ကိုသာဦးတစ်ယောက် ညီအစ်မလိုချစ်ခဲ့ ရသည့် ပညာတတ်ကြားရွာလူကြီး

ကိုဖော်ပြခြင်းကို သူကိုယ်တိုင် စွပ်စွဲပြောဆို ခဲ့သည်စကားများအတွက် ရှက်ကြောက် အားနာမိလာသည်။ ကိုသာဦး ဖိုးကုလား ကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။ သူ့ညီ ဖိုးကုလား ပင် သူ့ကိုကြည့်ပုံမရ။ ကြာတော့ ကိုသာ ဦး ဘုရားကူးချောင်းမှာ ငန်းပုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ပြီး ကြောက်သေးပါအောင်ပြေးခဲ့ ရပုံကို ပြန်ပြောပြသော်လည်း ရှက်စိတ်တို့ ငယ်ထိပ်သို့တက်လာပြီး မတ်တပ်ထရပ် လျက်အလိုလိုညာဘက်လက်ဆန့်ထောင် ကာ ကယောင်ကရမ်းအော်မိသည်။

“ရို သာဦး”

ထိုအခါမှ ဖိုးကုလားက မျက်ရည် တွေဝေလျက် ထရပ်ပြန်သည်။

“ရို ဖိုးကုလား”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ထိုနေ့ညက ကြိုပင်စခန်းကျေး ရွာတွင် လက်ခုပ်ဩဘာသံတို့ တိမ်လွှာ ကောင်းကင်ယံ မိုးထက်သို့တိုင်ညံ့လေ နေ၏။

ကြိုပင်စခန်း၊ တီးကွဲ၊ ရှာစေးဖိုရွာ သုံးရွာမှ လူကြီးတွေနှင့် လူငယ်လူရွယ် တွေ စည်းဝေးတိုင်ပင်၍ ရွေးချယ်ထား သည့်လူတစ်စုမှာ ဓား၊ တုတ်၊ လက်နက် ကိုယ်စီကိုင်လျက် သဖန်းပင်ချိုင့်သို့သွား ကြလေသည်။ ထိုလူတစ်စုတို့ သဖန်းပင် ချိုင့်ကို ရွေးရခြင်းမှာ ငန်းပုပ်ကြီးကိုမျှား ခေါ်ရာ၌ ကွင်းပြင်ရောက်ဖို့ အရေးကြီး သည်။

ကြိုပင်စခန်းရွာဘက်မှ မျှားခေါ် လျှင် မြို့လယ်ချောင်းက ကြားမှာခဲနေ သလို ကိုင်းတော၊ ကိုင်းဖတ်၊ ငှက်ပျော တောများနှင့် အောက်ခြေရှုပ်သဖြင့် မျှားခေါ်သူအဖို့ အခက်ကြုံနိုင်သည်။ ယခုရွေးချယ်ထားသည့် သဖန်းပင်ချိုင့်မှ မျှားခေါ်သူအနေဖြင့်အသက်အန္တရာယ် နှင့် ကြုံလာပါက ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေး နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ ငန်းပုပ် ကြီးမှာ စိုးပိုင်လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ် ရာရထားသဖြင့် ဒေါသအလွန်ထွက်နေ မှာသေချာသည်။ ကိုဖော်ပြခြင်းကလည်း ရွာဆော်ကားကြီးကို အလယ်ကုန်းရကင်း ကို အကြောင်းကြားခိုင်းထားပြီး ဖြစ် သည်။ တီကွဲရွာလူကြီးကိုစိုးလေးနှင့် ရှား စေးဖိုရွာလူကြီးကိုသန်းစိန်တို့က အလယ် ကုန်းရကင်းမှ ရဲတွေကို သိပ်အားမကီးလို ချေ။ ကြိုပင်စခန်းရွာလူကြီး ကိုဖော်ပြခြင်း

ကသာ အခြေအနေမတန်လျှင် ဝင်ထိန်း ရန်အတွက် သူနည်းသူဟန်နှင့် အကြောင်း ကြားထားခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ တီးကွဲ ရွာသားစိုးပိုင်ကတော့ ငန်းပုပ်ကြီးကို နှိမ်နင်းဖို့ ယခုစုဖွဲ့ထားသည့် ရှားစေးဖို ရွာသား ကိုစိုးသိန်း၊ ကြိုပင်စခန်းရွာ သားများဖြစ်ကြသည့် ကိုသာဦး၊ ဖိုး ကုလားတို့နှင့်ပင် လိုလောက်ပြီဟု ဆို သည်။ တကယ်တမ်း အလုပ်အကိုင်စီမံ တော့လည်း စိုးပိုင်ကပင် မြေဖမ်းရာတွင် ကျွမ်းကျင်မှုရှိသည့်ကိုသာဦးကို ဦးဆောင် စေသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုသာဦး၏ဦးဆောင် မှုနှင့်အတူ သဖန်းပင်ချိုင့်၌ ကြက်ဖတစ် ကောင်ကို ခြေတွင်ကြိုးချည်ထားပြီး ချည်တိုင်ဖြင့်ထားသည်။ ထိုကြက်ဖနှင့် ဝါးတစ်ပြန်လောက်၌ နောက်ထပ် ကြက်ဖတစ်ကောင် ထပ်မံ၍ ထားစေ သည်။ ပြီးမှ ငန်းပုပ်ကြီးကို မျှားခေါ် မည့်လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် တော ငှက်ပျောတုံးကြီးတွေ လှဲချထားသည်။ ထို့အပြင် ငန်းပုပ်ကြီးနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ ဖူးသည့် စိုးပိုင်က ငန်းပုပ်ကြီးအပြင်ထွက် လာစေရန် မျှားခေါ်ရမည့်တာဝန်ကိုယူရ သည်။ အကြောင်းမှာ စိုးပိုင်၏ကိုယ်နံ့ ကို ငန်းပုပ်ကြီးအပြင်ထွက်လာစေရန် မျှားခေါ်ရမည့်တာဝန်ကိုယူရလေသည်။ အကြောင်းမှာ စိုးပိုင်၏ကိုယ်နံ့ကို ငန်းပုပ် ကြီး မှတ်မိနေနိုင်သလို အကယ်၍ စိုးပိုင် ကိုတွေ့ပါက ဒေါသထွက်ကာ အတင်း ထိုးလိုက်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သဖန်းပင်ပေါ်မှ ပုန်း အောင်းနေမည့် ကိုသာဦးနှင့် ကိုစိုး သိန်းတို့က ငန်းပုပ်ကြီးနောက်ကလိုက် ပြီး ဓားဖြင့်ပြင်တူအပိုင်းပိုင်းကြရမည်။ ရှေးမှမျှားခေါ်မည့်စိုးပိုင်၏ ဘယ်ဘက် လက်တွင် တောနာနတ်ကြီးလက်ကိုင် ထားပြီး ညာဘက်လက်၌ သုံးခွလှံရုံည တ်ချောင်းနှင့် ကိုယ်တွင်လောက်လေးခွ အိတ်တို့ကိုလွယ်ကာ ဘုရားကူးချောင်း ထဲဆင်းသွားလေသည်။ တစ်အောင့် လောက်ပဲကြာမည်ထင်သည်။ စိုးပိုင်တစ် ယောက် သဖန်းပင်ချိုင့်ပေါ်ပြန်တက် လာလေသည်။ သူ့နောက်မှာတော့ ဒေါသတွေခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့် ငန်းပုပ်ကြီးက ခိပ်ခနဲခိပ်ခနဲအောင် အမြန်နှုန်းတင်၍ လိုက်လာသေသည်။ ကြီးပြည်တွေ တအားအား၊ ဆက်ရက် ငှက်တို့အလန်တကြားတကြီးအော်သံ တို့မှာ တောပြိုခမန်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စိုးပိုင်ပြေးလာရင်း ကြိုးချည်ထားသည့်

ကြက်ဖအနားရောက်တော့ ကြက်ဖမူဟု လည်း တတော်ကတော်တကြော်ကြော် အော်ရင်း ရုန်းကန်နေကာမှ ချည်ကြိုး ပြတ်ခမန်းပင်။ စိုးပိုင်ဆက်ပြေးနေဆဲ မရပ်နားဝံ့။ သဖန်းပင်အောက်ရောက်မှ နောက်ပြန်တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တော့ ငန်းပုပ်ကြီးမှာ ကြက်ဖဆီအာရုံပြောင်း သွားပြီး ပါးပျဉ်းကြီးခွက်လျက် ကြက်ဖ ကိုပေါက်ဖို့ ချိန်ရှယ်နေလေသည်။ ငန်း ပုပ်ကြီးသည် ပိုင်ပြီဆိုမှ ပေါက်ချလိုက် ရာ ကြက်ဖလေးမှာ ကိုခနဲတစ်ချက်သာ အသံထွက်နိုင်လေ၏။

စိုးပိုင်က မကြာခင် မင်းအလှည့် ရောက်လာတော့မှာပါ ငန်းပုပ်ရာ ဟု အသံပြုကြားဝါးလိုက်ရာ ငန်းပုပ်ကြီးမှာ ကြက်ဖဆီမှ စိုးပိုင်အပေါ် အာရုံပြောင်း ကာ စိုးပိုင်နောက်ကိုဆက်လိုက်လာလေ သည်။ ထိုကဲ့သို့ ငန်းပုပ်ဖိုးကို မျှားခေါ်ရ သူမှာ တော်ရုံတန်ရုံသတ္တိဖြင့် မလုပ် ဆောင်ရဲချေ။ စိုးပိုင်မှာသာ ပင်ကိုသတ္တိ ကောင်းသူမို့ ဤသို့လုပ်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း စိုးပိုင်မှာ အားနှင့်မာန် နှင့် ရှေ့မှအားသွန်ပြေးနေရသည်။ ငန်း ပုပ်ကြီးကလည်း နောက်မှတရကြမ်း လိုက်လာလေသည်။ ငန်းပုပ်ကြီးသည် ဝါးတစ်ပြန်လောက်၌ ချည်ထားသည့် ကြက်ကိုလည်း အာရုံမရောက်တော့ စိုးပိုင်နောက်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲလိုက်လေ ၏။ စိုးပိုင်အဖို့ တစ်ခုအားသာသည်မှာ တောငှက်ပျောတုံးတွေကို သူကကျော် ပြေးနိုင်၍ ငန်းပုပ်ကြီးအတွက်မှ အတန် အတား ပစ်ခတ်လိုဖြစ်နေပေသည်။ လယ် တွင်းပြင်ဆီရောက်တော့ စိုးပိုင်က ပို အားထည့်ပြီးပြေးရသည်။ တောထဲ တောင်ထဲကျင်လည်နေသည့် ငန်းပုပ် ကြီးအတွက် လမ်းသာနေ၍ ဖြစ်သည်။ စိုးပိုင်အပေါ် ငန်းပုပ်ကြီး အာရုံအပြည့် အဝရောက်သွားမှန်းသိသည်နှင့် သဖန်း ပင်ပေါ်က ကိုသာဦးတို့အဖို့ ဆင်းလာ ၏။ ငန်းပုပ်ကြီးနောက်သို့ သုံးယောက် သား ရင်ပေါင်တန်းလိုက်ကြလေတော့ သည်။ လူနှင့်မြွေ၊ မြွေနှင့်လူတို့၏ အပြေးနှင့်အလိုက်အချိန်တိုမှာ အိုမခန်း ပင်ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းပြေးရင်းနှင့် ရှေ့မှပြေးသည့် စိုးပိုင်မှာလည်းမောဟိုက် လာသည်။ ငန်းပုပ်ကြီးကတော့ ငန်းပုပ် တို့၏ သဘောသဘာဝအတိုင်း ရှေ့သို့ အာရုံရောက်နေလျှင် နောက်ကြောင်းက ပြန်မကြည့်တတ်သဖြင့် သည်ကြီး သည် ကြီးကို တွန်း၍လိုက်နေလေ၏။

ပြေးရင်းလိုက်ရင်းနှင့်တစ်ချက်တွင် စိုးပိုင် သူတို့ကိုယ်တိုင်ခင်းထားသည့် တောငှက် ပျောတုံးကို ခလုတ်တိုက်ပြီးဘေးတိုက်လဲ ကျသွားသည်။ လက်မှလှနှင့် တောနာ နတ်ကြီးလက်တို့ကို မလွတ်စေဘဲ သတိဖြင့် မြဲမြံကိုင်ပြီး လူးလဲအထတွင် စိုးပိုင် နှင့်လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်ရုံ လာသောငန်းပုပ်ကြီးက ပါးပျဉ်းကြီးခွက် ပြီး အားနှင့်ပေါက်ချဖို့ ချိန်ရွယ်နေပေ သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်ပြီး နောက်က လိုက်လာသူတွေပါ ဘုရားတစ်ကြိမ်သည်။ စိုးပိုင်ကမူ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချလိုက်ပြီး တောနာနတ်ကြီးလက်နှင့် ကိုယ်ကိုကာ ချိ ဘေးသို့လိုမိအချ ငန်းပုပ်ကြီးက အပေါက်တို့ တိုက်ဆိုင်ချိန်၌ပင် စိုးပိုင် လိုမိအချတွင် ခြေဖျားဖြင့်ခတ်မိလိုက် သော တောငှက်ပျောတုံးက ကြားခံဖြစ် လျက် ငန်းပုပ်ကြီး၏ အားပါပြင်းထန် သည့်ပေါက်ချက်မှာ တောငှက်ပျောတုံး ပေါ်သာကျရောက်လေ၏။ မျက်တောင် တစ်ခတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း မှောက်လှင့် မထားသောအဖြစ်အပျက်ပင်။ ငန်းပုပ် ကြီးမှာ တောငှက်ပျောတုံး၌ ပြီနေသည့် အစွယ်ကို ဖြုတ်ဖို့အားကုန်ရုန်းရာ အမြီး တဖုတ်ဖုတ်နှင့် ရိုးပြတ်များပင်လွင့်စဉ် ထွက်ကုန်လေ၏။

ထိုအခါတွင် အချိန်ကိုက်ရောက် လာသည့်အဖွဲ့မှ ကိုသာဦးက ကာမိန်း ဝေးရှည်ဖြင့် ငန်းပုပ်ကြီး၏ ခေါင်းပိုင်း၊ ဖိုးကလားက မှိန်းဖြင့် လည်တိုင်း၊ ကိုစိုး သိမ်းက ကိုင်းခတ်စားရှည်ဖြင့် ခါးပိုင်း ကို ဟန်ချက်ညီညီအပြိုင်ထိုးခတ်ကြလေ သည်။

“ဖန်း... ”
“ဇိုး... ဝို”
“ဖန်း... ”

ဆိုသည့်အသံကြီး အပြိုင်ထွက် ပေါ်လာတာတောင် ငန်းပုပ်ကြီးမှာ လူး လွန်နေသဖြင့် စိုးပိုင်က လျင်မြန်စွာပင် ခက်ရင်းခွဲကြီးဖြင့် ခေါင်းကိုထိုးစိုက်ချ လိုက်လေတော့သည်။ ငန်းပုပ်ကြီး၏ အမြီးပိုင်းမှလွဲ၍ ကျန်အပိုင်းတွေငြိမ်သက် သွားမှသာ ကိုသာဦးတို့လေးယောက် သား ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ထိုင်ချနိုင် တော့သည်။ စိုးပိုင်၏ ခြေထောက်နှင့် ဖူးတွေမှာ သွေးအလိမ်းလိမ်း၊ ဖိုးကလား မှာ ခြေမကွဲကွာ သွေးတွေစို့လို့၊ ကိုသာ ဦးမျက်နှာမှာသွေးစက်ထရမှု၊ ကိုစိုး သိမ်း ခြေသလုံးတွေ၌ ခြစ်ရာအစင်းကြောင်း ကြီးတွေထလျက် အားလုံးပက်လက်လန် ၍ နားနေကြချိန်မှ ရွာလူကြီးတွေနှင့်

ရဲကင်းက ရဲတွေရောက်လာလေသည်။ နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ်ကြီးက သူတို့လေး ယောက်လှနေရာသို့ လျှောက်လာကာ အသိအမှတ်ပြုဂုဏ်ယူသောအကြည့်ဖြင့် လေးလေးစားစားကြည့်ပြီး ချီးကျူး စကားဆိုလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ တော်တော်သတ္တိ ကောင်းတဲ့လူတွေပဲ။ ပြောစတုန်းက ဒီမြေကြီးဒီလောက်ကြီးမုန်းမသိဘူးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ဗို့သာ စား လို့ မှိန်းတို့လောက် နဲ့လိုက်ရတာ။ ကျွန်တော်တောင် ဒီမြေ သေကြီးကြည့်ပြီးတော့ ရင်တုန်မိတယ်။ ခင်ဗျားတို့လေးယောက်စလုံးရဲ့ သတ္တိမျိုး ကတော့ ရှာမရှားပါပဲ။ မတစ်ထောင် တစ်ကောင်တွားတွေလေးယောက်သား စုထားသလားမှတ်ရတယ်ဗျ။ သိပ်သတ္တိ ကောင်းတဲ့လူတွေဗျာ။ မချီးကျူးဘဲကို မနေနိုင်ဘူးဗျ။”

ကိုသာဦးတို့ လေးယောက်သား ကတော့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ရှာပေ။ နား တွေထဲက လေတွေထွက်ပြီး အသက် ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်နေရသဖြင့် သူတို့၏ဗိုက် မှာ ဖားဖိုထိုးသလို ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက် ဖြစ်နေပေသည်။ ကိုသာဦးတစ်ယောက် သာ သူတို့ရွာလူကြီးကိုလော်မြိုင်ကို လမ်း ကြည့်ရင်း မနေက သူပြောမိခဲ့တဲ့အဖြစ် တစ်စကားတွေအတွက် တောင်းစန့်အ ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလေရာ ကိုလော်မြိုင် က နားလည်ခွင့်လွတ်သည့်အကြည့် ခိုကျူး ဂုဏ်ယူသည့်အကြည့်တို့နှင့် မတ်တတ် ရပ်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ကိုသာဦးအနီး ကိုသွားကာ ဖေးမ၍ ဆွဲထူရင်း ချီးမွမ်း စကားပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုလေးသာဦးတို့ လေးယောက် စလုံးအရမ်းတော်တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေ အတွက် အားကိုးလောက်ပါပေရဲ့။ ကိုလေးကိုသာဦးတို့တာဝန်ကျေပါတယ်။ သုံးရွာပေါင်းပြီး ကိုလေးသာဦးတို့ကို ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ပေးဖို့ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်ဗျ” ကိုသာဦးခမျာ ငယ်စဉ်တောင် ကျေးကလေးဘဝမှ ယခုတိုင် ညီလေး တစ်ယောက်လိုချစ်ခင်ခွဲရသည့်ကျေးရွာ လူကြီး ကိုလော်မြိုင်၏ စကားအဆုံးတွင် မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တွေစီးကျလျက် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ကာ ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် ကိုလော်မြိုင်ကို ခုမှမြင်ဖူးသည့် သူလို အံ့ဩဝမ်းသာကြည့်နေလေတော့ သတည်း။

ဝန်းခိုင်

နတ်မောက်မင်းသန်နိုင် ကင်းဆိပ် အမြန်ပြေပျောက်စေရန်

ကင်းခြေများ၊ ကင်းမလက်မည်။ ကင်းမြီးကောက်ဟူ၍ ကင်းသုံးမျိုးရှိသည် ကို လူတိုင်းသိပါသည်။ ထိုကင်းသုံးမျိုး ကိုက်လျှင်ထိုးလျှင် အနည်းဆုံး (၂၄) နာရီ မှ (၇၂) နာရီအထိ ကင်းအဆိပ်တက် ခြင်းတွေနာကို ခံစားရတတ်ပါသည်။ ကင်းဆိပ်အလွန်ပြင်းအလွန်တက်လျှင် အန်သည်အထိ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါသည်။ အထက်ပါ ကင်းသုံးမျိုးမှ တစ်မျိုး မျိုးထိုးလျှင် အကိုက်ခံရလျှင် နာရီဝက်၊ တစ်နာရီအတွင်း ကင်းဆိပ်အမြန်ပြေ ပျောက်စေသည့်နည်းစနစ် (ဆေးနည်း) တင်ပြလိုပါသည်။

မည်သည့်ကင်းထိုးထိုး အထိုးခံရ သည့်ဒဏ်ရာတွင် အစွယ်ကျန်နေခဲ့လျှင် မွေ့ညှပ်၊ ဇာကနာတစ်ခွက်နှင့် ဆွဲညှပ်ထွင် ပစ်ထုတ်ပစ်ပါ။ အမြန်သက်သာသွား ပါသည်။ အကယ်၍ အစွယ်ငုတ်မကျန် ခဲ့လျှင်၊ ထုတ်ရနုတ်ရခက်ခဲနေလျှင် ကင်း ထိုးအစွယ်ရာပေါ်သို့ မန်ကျည်းစေ့ကို အဖြူသားပေါ်လာသည်အထိ ကျောက် ပျဉ်ပေါ်တွင် ရေနှင့်သွေး၍ အစွယ်ရာ ပေါ်ဖိကပ်ပေးထားပါ။ မန်ကျည်းစေ့မှ ကင်းဆိပ်များကို စုပ်ယူဖယ်ရှားပေးပါ သည်။ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် မန်ကျည်းစေ့ နှစ်စေ့သုံးစေ့အထိသွေး၍ကပ်ပေးနိုင်ပါ သည်။ ထို့နောက် ဝမ်းတွင်းသောက်ရန် အတွက် ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်အရွက် ဖြစ်သော ကရုဏေအရွက်ခြောက်ကို မှုန့်အောင်ထောင်း၍ လက်ဖက်စား တစ်ဖွဲ့ခန့် ရေအေးနှင့် သောက်ပေး လိုက်ပါ။

အထက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်ပေးပါ။ ကင်းဆိပ်သည် အမြန်ပြေပျောက်သက် သာသွားပါမည်။

ကျန်းမာချမ်းသာလန်းဖြာကြပါစေ

နတ်မောက်မင်းသန်နိုင်

မြန်မာ့ရိုးရာ ခု-လ-ရက်-နေ့ပွားအဟောများ ပန်းချီတင်အောင်မိုး(ချောက်)

သူရဇမဂ္ဂဝင်းကြီး၏ စာဖတ် ပရိသတ်နှင့်တကွ မြန်မာ့ရိုးရာ ဖေဒင် ပညာ ဝါသနာရှင်များအတွက် အလွယ် တကူ အသုံးချရန် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ သက္ကရာဇ် ၁၂ လ၊ ရက်၊ နေ့သိရှိဖြင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးများအားလုံးအတွက် စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စ များ အကောင်၊ အဆိုး သိစေနိုင်တဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်ဟောနည်းလေးများကို ရေးသားဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နေ့ပွားအဟော

■ တနင်္ဂနွေနေ့ပွားအဟော

တနင်္ဂနွေ၊ ဝင်္ဂါ၊ ဧသတိဂဏေ သတိတိ တနင်္ဂနွေ။ ယောဒိဝေါ-အကြင်နေ့သည် တနင်္ဂနွေ၊ ဝင်္ဂါ-အကောက်အကျစ်၊ ဧကတိ ဂဏေသတိ-ရှာမိုးတတ်၏။ ဣတိတဿာ-ထို့ကြောင့်၊ သောဒိဝေါ- ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေ-တနင်္ဂနွေမည်၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ ပွားများသည် အပူဓာတ်ကိုဆောင်၏။ မကြာခဏ အနိမ့်အမြင့်၊ အကောက် အထွတ်အခက်အခဲများကိုဖြစ်စေနိုင်၏။ အသီး (၁၂) လုံးပါသောငှက်ပျောသီးကို ဝယ်၍ တနင်္ဂနွေနေ့မတင်၍ ငှက်ပျော သီး အဖျားဘက်က (၃) ကိုရေး၊ အရင်း ဘက်က (အ) ကိုရေး၍ သမ္ပဒွေ (၂၇) အုပ်စုတံ၍စားပါ။ (၁၂) ရက်တိတိ (၁၂) လုံးပြည့်အောင်စားပါ။ နံနက်စောစော ထ၍စား။ အကျိုးက များစွာသောစီးပွား ဥစ္စာရရှိ၍ ဘေးအန္တရာယ်တင်းဝေး၏။ မိမိနေအိမ်၌ ဆီးပင်၊ ဇွန်ပင်၊ ဇွတ်လှပင်၊ ဇလပ်ပင်၊ အင်္ဂါနံ၊ ဥဒ္ဓဟူးနံအပင်မစိုက် ရ။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာလှပတင်တယ် အောင်ထားပါလေ။ (ခဲတတ်ပင်၊ ခွေးတောက်ပင်မစိုက်သင့်။)

မာန်မာနတိုက်ထန်ကြမ်းတမ်း သည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီးတည်ကြည်ဖြောင့် မတ်သောစိတ်ထားရှိသည်။ မဟာနဖူး နဖူးကျယ်မည်။ အလှူဒါနပြု၍ လူကြီး မိဘအားရှိသေလေးစားမည်။ အများ၏

အထင်ကြီးခံရ၍ ရဲရင့်သတ္တိရှိမည်။ စိတ် နှင့်ကိုယ်ဆင်းရဲမည်။ အိမ်ထောင်ရေး ညံ့တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် မိမိ က အလိုလိုက်မိ၍ စီးမိုးလွှမ်းမိုးခြင်းခံရ တတ်သည်။ မိမိက လက်ဦးစတတ်၍ နောက်၌ ငြိမ်၍ခံနေတတ်သည်။ အမြဲ တမ်းတကျက်ကျက်ဖြစ်ချင်သောစိတ်ရှိ သည်။ ကိုယ့်အကျိုးချွန်ရမည်။ သိပ် မချမ်းသာနိုင်ချေ။ အသက်ကြီးလျှင် အေးချမ်းမည်။ ပညာရေးတွင် တစ်ပိုင်း တစ်စနှင့်ရပ်တန့်၍နေမည်။ ပေါ့ပေါ့ လျော့လျော့နေထိုင်တတ်သည်။ အတတ် ပညာတတ်ကျွမ်းသည်။ ချီဆိမ့်သောအရ သာမိုးနှင့် အသား၊ ငါးများလည်း ကြိုက် နှစ်သက်တတ်သည်။ အသက် (၂) (၅) နှစ်သားအရွယ်တွင် ခြေဒူးအနာရောဂါ နှင့်ခြေဆစ်လက်ဆစ်နာကျင်တတ်သည်။ အသက် (၆) နှစ် (၁၀) နှစ် (၁၂) နှစ် ကာလတွင် ရောဂါဥပဒ်ဖြစ်တတ်သည်။ မိဘဆွေမျိုးများဖြင့်ကွဲကွာရတတ်သည်။ အသက် (၂၁) နှစ်၊ (၂၂) နှစ်ထဲတွင် သူတစ်ပါး၏ လင်/မယားကို ပြစ်မှား ဖောက်ပြန်မိတတ်သည်။ အသက် (၂၄) နှစ်၊ (၂၅) နှစ်ထဲတွင် မရှာဖွေဘဲတွေ့ ရှိပြီး အိမ်ထောင်ပြု၍ ကွဲတတ်သည်။ အသက် (၂၇၊ ၂၈၊ ၂၉) ထဲတွင်ညံ့တတ် သည်။ အထက် (၄၀) ကျော်လျှင် အိုးအိမ်၊ ခြံ ကားပိုင်ဆိုင်ရက်န်းရှိသည်။ အသက် (၄၅) နှင့် (၆၆) တွင် သေဆုံး တတ်သည်။ အသက် (၅၆)နှစ်မှာ ရတနာ ရွှေ၊ ငွေတို့နှင့် ပြိုဟ်စားယကြာမြဲ၍ ဦးခေါင်းဆေးလျော်ပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာစီးပြန်ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရာ၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်၌ အတုမရှိအောင် ကျော်ကြား လတ္တံ။

■ တနင်္လာနေ့ပွားအဟော

တနင်္ဂနွေ၊ ဝင်္ဂါ၊ လူနာတိ-ဆိန္ဒတိတိ- တနင်္လာ၊ ယောဒိဝေါ-အကြင်နေ့သည် တနင်္ဂနွေ-ဝင်္ဂါ-အကောက်အကျစ်ကို၊ လူနာ

တိ-ဆိန္ဒတိ-ရိတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ဣတိတဿာ - ထို့ကြောင့်၊ သောဒိဝေါ- ထိုနေ့သည် တနင်္လာဖြစ်၏။

တနင်္လာနေ့ပွားများသည် အဖေအမေ ဓာတ်ကို ဆောင်၏။ မကြာခဏ မိမိ၏ ဖိနပ်၊ အင်္ကျီ၊ ဝတ်ဆင်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို ပျား၊ ကြက်၊ ခွေး၊ ကြောင်၊ ကျားစသော သတ္တဝါတို့က ကိုက်ချဖျက်ဆီးခြင်းပြုတာ တိုခံရတတ်၏။ (တိရစ္ဆာန်မပွေးသင့်၊ ညောင်၊ အုန်းပင် မစိုက်ရ။) ဇော်ခွက်၊ ငွေခွက်ထဲထည့်၍ မန်ကျည်းသီးအနည်း ငယ်ကို နံနက်စောစောထ၍ စတိအဖြစ် စားသင့်၏။ မစားသုံးခင် ဥုံ ဧဟိမိတ္တံ၊ ဧဟိဓနံ၊ ဧဟိသုခံ ဧဟိဇေယျံ၊ ဧဟိ မင်္ဂလံ၊ သဗ္ဗသိဒ္ဓိံ ဒေဟိဒေဟိ (၃၇) အုပ် စုတ်၍ စားသုံးပါ။ တနင်္လာနေ့ကစ၍ တနင်္ဂနွေနေ့အဆုံး နေ့စဉ် ညစဉ် (၇) ရက်လုံး လမင်းကိုရိုသုံးပါ။ အကျိုးတ ချက်ချင်း လက်တွေ့ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာရအံ့။

ရတနာ (၃)ပါးကိုကြည့်ညိုမြတ်နိုး တတ်သည်။ ပညာဉာဏ်မြော်မြင်နှင့် လေးနက်သောအကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုတတ်သည်။ စိတ်ထားကောင်း ပြီး အလှူဒါနလည်း ပေးကမ်းတတ် သည်။ လူအများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မာန်မာနနိမ့်ကျပြီးဆက်ဆံတတ်ပါသည်။ မျက်နှာတည်ကြည်၍ ပီယဝါစာရှိတတ် ၏။ ခေါင်းကိုက်၊ ဇက်လေး၊ နောက် မကြာတင်းမည်၊ နှလုံးတုန်မည်၊ သွေးတိုး ရောဂါဖြစ်တတ်၏။ ဉာဏ်ကောင်း၍ သူတစ်ပါးအား (အပြစ်ဖို့) တတ်သည်။ မယုံကြည်မလေးစားတတ်၊ အိမ်ထောင် ရေးကောင်းလှသည်။ ချမ်းသာသူ၊ စိတ် ထားကောင်းသူနှင့် ညားတတ်သည်။ အသက် (၉) နှစ်၌ ဖျားနာ၍ အသက် (၁၂) နှစ်ကျော်ကြား ချမ်းသာ၏။ အသက် (၁၅) နှစ်၌ ရောဂါဘယဖြစ်ပွားတတ် သည်။ မိဘဆွေမျိုးများ၏ငွေကြေးများ ရုတ်တရက်ကုန်ဆုံးတတ်သည်။ မဟုတ် ခိုက်ရန်ကိစ္စကြောင့် တရားဘောင်ဖြစ်

ပြီး ငွေကြေးများကုန်ဆုံးရတတ်သည်။ အသက် (၁၆) နှစ်တွင် ငွေကြေးများရရှိ တတ်၏။ အသက် (၂၃) နှစ်တွင် ခွဲကံရန် ခေါ်သကြောင့် အမှုအခင်းရှိတတ်သည်။ အသက် (၁၈)၊ ၂၀၊ ၂၂၊ ၂၃၊ ၂၈) တွင် ဒုက္ခများတတ်သည်။ အသက် (၃၀) နှစ် တွင် အခြားသောမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးတွင် ပြဿနာပေါ်လာတတ်သည်။ အသက် (၃၂) နှစ်မှ (၃၆) အကြား၌ နှုတ်အားကောင်း ၍ မိန်းမများက ချစ်ခင်တတ်သည်။ အသက် (၃၉) နှစ်တွင် ပညာရေး ကောင်း၏။ အသက် (၂၄) နှစ် (၄၀) နှစ်အတွင်း ချမ်းသာမည်။ အသက် (၄၀) နှစ်တွင် ယတြာပြုလုပ်ပေးရ၏။ အသက် (၅၅) နှစ်၊ (၅၆) နှစ်၌ အလွန်ကံကောင်း ပြီး ဥစ္စာပစ္စည်းများရရှိတတ်သည်။ ရတနာ (၃) ဝါးအားထားလျှင် လွန်စွာ တိုးတက်မည်။ အသက် (၆)၊ ၈၊ ၁၀၊ ၁၆၊ ၂၀၊ ၂၅၊ ၂၈၊ ၃၀၊ ၃၂၊ ၃၈၊ ၄၀) ကံအတော အထူးညံ့တတ်ပါသည်။ အသက် (၄၄) နှစ်ထိ အစစအရာရာညံ့သည်။ အသက် (၂၄၊ ၂၅၊ ၂၇၊ ၂၉၊ ၃၀၊ ၃၃၊ ၃၄၊ ၃၅ နှင့် ၃၇၊ ၃၉) တွင် ကံအတောကောင်း ပါသည်။ ဇာတာရှင်နေအိမ်၏ အရှေ့ မြောက်အရပ်တွင် ဒန်သလွန်ပင်စိက်ပါ က အသက်ရှည်၍ ကျန်းမာချမ်းသာ လိမ့်မည် ဖြစ်၏။

■ အင်္ဂါနေ့ဖွားအဟော

အင်္ဂါ-သဗ္ဗန္ဓ-ဝိဇ္ဇာဇေတီတိ အင်္ဂါ ယောဒိဝေါ - အကြင်နေ့သည် အင်္ဂါသဗ္ဗန္ဓ- အဆင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာအတတ်ပညာ နှင့်ပြည့်စုံခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဇေတီ - ဖြစ်စေတတ်၏။ ဣတိတသ္မာ - ထို့ကြောင့်သော၊ ဒိဝေါ - ထိုနေ့သည်၊ အင်္ဂါ - အင်္ဂါမည်၏။ အင်္ဂါနေ့ဖွားသည် ပြင်းထန်ပေါက်ကွဲစေနိုင်သောစွမ်းအင် ဓာတ်၊ ခံနိုင်ရည်ရှိသောမြေဓာတ်ကို ဆောင်သူဖြစ်သည်။ အင်္ဂါနံဘုရား သို့မဟုတ် သံဃာများ အသက်ကြီးသော မှုဆိုး၏။ မုဆိုးမကြီးများအား မယ်လီ ပူးသပ်၊ တလသီး စသည်တို့ကို လှူဒါန်း ၍ မြေယာ၊ မြဲ၊ ဥယျာဉ်နှင့် သက်ဆိုင် သောဆုတောင်းပါ ဆုတောင်းပြည့်၏။ (ရင်ခတ်ပင်၊ ဝက်သစ်ချပင်၊ ရှောက်ချို ပင်မစိုက်ရ။)

အိမ်ထောင်တစ်ဆက်နှင့်မမြဲတတ် ချေ။ မိမိ၏မာန်မာနကြောင့် ဥစ္စာပစ္စည်း များကုန်ဆုံးရတတ်သည်။ အားအင်သန် စွမ်းမည်။ ဆီးရောဂါဖြစ်မည်။ စိတ်နှလုံး

ကောင်း၍ ထက်မြက်မည်။ အရာရာ၌ စပ်စု၍ စကားပြောညံ့ဖွင်းတတ်သည်။ ဇွဲလုံလရုံ၍ ပညာကိုပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ နှိမ့်မည်။ ပညာသင်လျှင် အသက် (၂၅) နှစ် အတွင်း ပညာကို အသုံးချလိမ့်မည်။ အသက် (၈) နှစ်တွင် ဖျားနာ၍ ခြေ လက်အင်္ဂါတို့တွင် ရောဂါဖြစ်ပွားတတ် သည်။ အသက် (၂၃) နှစ်တွင် ပစ္စည်း ဥစ္စာများရရှိခံစားရတတ်သည်။ အသက် (၂၅) နှစ်မှ (၂၈) နှစ်အတွင်း အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စား၍ ကြိုးစားလိမ့်မည်။ အသက် (၂၅) နှစ်တွင် ဆွေမျိုးများနှင့်အကြီးအ ကျယ်စကားများတတ်ပြီး ဥစ္စာပစ္စည်း များ ပျက်စီးမည်။ အသက် (၃၀) နှင့် (၃၂) နှစ်တွင် ငွေကြေးအထူးဝင်တတ် သည်။ အသက် (၃၃) နှစ်တွင် ရှိသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာများရုတ်တရက်ကုန်ဆုံးတတ် သည်။ အသက် (၃၅) နှစ်တွင် အိမ် ထောင်ဖက်ကျန်းမာရေးကြောင့် ငွေကုန် တတ်သည်။ အသက် (၁၇၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၅၊ ၂၆၊ ၂၇၊ ၃၃၊ ၃၄၊ ၃၅၊ ၃၉၊ ၄၃၊ ၄၇၊ ၅၁) တွင် ဒုက္ခများရတတ်သည်။ အမှုအခင်းဖြစ်ပွားတတ်သည်။ အသက် (၅၀) နှစ်နှင့် (၅၂) နှစ်တွင် ထင်ပေါ် ကျော်ကြားတတ်သည်။ အကြီးအကဲဖြစ် တတ်သည်။ နာမည်ကောင်းလက်မှတ် များရရှိတတ်သည်။ အိမ်ခြံကားဝင်ဂိမ်း ရှိသည်။ အသက် (၅၅) နှစ်၌ ထိပေါက် ကိန်းရှိသည်။ အသက် (၆၆) နှစ် သေ တတ်သည်။ မသေလျှင် (၇၇) နှစ်နေရ တတ်၏။ ဤကား အင်္ဂါနေ့ဖွားများ၏ ဝါရနေ့အဟောဖြစ်ပါသည်။

■ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖွားအဟော

သဗ္ဗညုတ၊ ဗုဒ္ဓညဏံ၊ ဇေတီတိ ဗုဒ္ဓဟူး ယောဒိဝေါ - အကြင်နေ့သည်၊ သဗ္ဗညုတ ဗုဒ္ဓဏံ - ဘုရားရှင်၏ဉာဏ် တော်ကဲ့သို့သောဉာဏ်ကို၊ ဇေတီ - ဖြစ် စေတတ်၏။ ဣတိတသ္မာ - ထို့ကြောင့်၊ သောဒိဝေါ - ထိုနေ့သည်၊ ဗုဒ္ဓဟူး-ဗုဒ္ဓဟူး နေ့မည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖွားများသည် အပူ အအေးဓာတ်လွန်ကဲ၏။ အရပ်ပုလျှင် လည်းလျှင်စွာပူ၏။ အရပ်ရှည်လည်း လွန်စွာရှည်၏။ စကားနည်းရင်လည်း လွန်စွာနည်း၍ စကားများလည်းအလွန် များသဖြင့်တတ်၏။ ဧကမဂ်အုန်းသီး ရနိုင်၏။ အုန်းသီး ဘုရားလှူပါက စီးပွား တိုး၏။ (ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်ကဲ့သို့ ထူးခြားသောအသိဉာဏ်ကိုဖြစ်စေသော နေ့)

အမျက်ဒေါသမာန်ကြီးတတ်သည်။ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းများကို အလွန်ကြိုက်

နှစ်သက်သည်။ ခန္ဓာဝါပိုး၍ ဝမ်းဗိုက် ကြီးမည်။ ခြေလက်အားကြီးမားမည်။ ဂရင်ဂျီနာ၊ လိပ်ခေါင်းရောဂါဖြစ်မည်။ အမြဲတမ်း သူတစ်ပါးအား ဂုဏ်ပြိုင် သော်လည်း စိတ်ကောင်းရှိမည်။ ဉာဏ် ပညာအကျိုးပေးအံ့။ စစ်ဘက်၌၊ စက်မှု လက်မှု၌ လည်းကောင်း ဝါသနာပါမည်။ မှန်မှန်အေးအေးနေ၍ ဆရာလုပ်တတ် သည်။ အသက် (၁၀) နှစ်နှင့် (၁၂) နှစ် မှာ ကျန်းမာရေးကြောင့် စီးရိမ်ရတတ် သည်။ ဖျားနာရောဂါများတတ်သည်။ အသက် (၂၀) ၌ ရုတ်တရက်အိမ်ထောင် ကျတတ်၏။ အသက် (၂၁) နှစ်၌ ဆွေမျိုး များနှင့်တကွ ကွဲကွာပြီးနေထိုင်ရတတ် သည်။ အသက် (၁၈) နှစ်မှ အသက် (၂၂) နှစ်အတွင်း ပညာရေးညံ့လှသည်။ အသက် (၂၂) နှစ် (၃၃) နှစ်၌ စီးပွား ရေးတိုးတက်ကောင်းမွန်မည်။ အသက် (၃၁) နှစ်တွင် ငွေကြေးဖြစ်စေ၊ ယာဉ် ဖြစ်စေဆုံးရှုံးရန်ရှိသည်။ အသက် (၁၈) နှစ်မှ (၂၄) နှစ်အတွင်း အိမ်ထောင်ရေး စဉ်းစားမည်။ မကြာခဏ ချစ်သူရည်စား ရ၍ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် မကောင်းပါ။ သာယာမှုမရှိဖြစ်မည်။ အသက် (၂၅) နှစ် ကော်မပြုလျှင် ကောင်းမွန်၏။ အသက် (၁၈) နှစ်မှ (၃၇) နှစ်အတွင်းကာလ၌ အလွန်ကောင်းစားပြီး ချမ်းသာပျော်ရွှင် စွာနေရမည်။ အသက် (၃၅) နှစ်တွင် ကျန်းမာရေးကြောင့် ရောဂါဝေဒနာခံစား ရတတ်တတ်သည်။ နောက်တစ်ဖန် အသက် (၄၀) နှစ်တွင် ရောဂါဘယများ ထပ်မံဖြစ်ပွားတတ်သည်။ အသက် (၁၆၊ ၁၇၊ ၁၈၊ ၂၆၊ ၃၂၊ ၃၃၊ ၄၀၊ ၅၅၊ ၆၆) နှစ် များ၌ ဒုက္ခတွေ့ရတတ်သည်။ အသက် (၄၅) နှစ်တွင် စုတ်ကြီးလာဘ်ကြီးဝင်ပြီး ကြီးပွားကိန်းရှိသည်။ အသက် (၆၃) နှစ် တွင် လုပ်ငန်းစီးပွားနှစ်နာကိန်းရှိပြီး ဘေး ဒုက္ခရောက်ရတတ်သည်။ ယတြာအထူး ပြုသင့်ပါသည်။

■ ကြာသပတေးနေ့ဖွားအဟော

ကေကြာသသောဘတိ ကြာသပ တေး ယောဒိဝေါ - အကြင်နေ့သည်၊ ကေကြာသ-ကုမုဒြာကြာမျိုးကဲ့သို့သော၊ ဘတိ - ကောင်းမြတ်တင့်တယ်၏။ ဣတိ တသ္မာ - ထို့ကြောင့်၊ သောဒိဝေါ - ထိုနေ့သည်၊ ကြာသပတေး - ကြာသပ တေးမည်၏။ ကုမုဒြာကြာကဲ့သို့တင့်တယ် လှပသောနေ့ဖြစ်၏။ ကြာသပတေးနေ့ ဖွားများသည် အအေးဓာတ်ကိုဆောင် ၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုဖြစ်စေမည်။ စေ့ပူ ပုထိုး၌ ရွှေပန်းခိုင်လှသင့်၏။ လူပုဂံဝင်

စိတ်ထားပါက ကံဇာတာကောင်းမွန်စေ
၏။ ဥသျှစ်သီးကို အစိအမဲများပြုလုပ်၍
ဆောင်ထားလျှင် စီးပွားဥစ္စာတိုးပွားစေ
၏။ ဥပမာ အိမ်ဘုရား၌ ဥသျှစ်သီး(၁)လုံး
လျှာ၍ ဥသျှစ်သီးပေါ် အပင်နှင့်အပေါက်
ဖောက်ထား၍ အမွှေးတိုင်(၁)တိုင်ထွန်း
၍လျှာပါ။ (၁၉) ရက်၊ အမွှေးတိုင် (၁၉)
တိုင် လျှာပါက ရွှေငွေဥစ္စာရရှိ၏။

ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုမြတ်နိုး
တတ်သည်။ ထီးထွင်းသိမြင်သောဉာဏ်
နှင့်ပြည့်စုံသည်။ စိတ်အားဖြူစင်သည်။
စကားများကိုတည်တည်ကြည်ကြည်ဆို
တတ်သည်။ ရင်ဘတ်ကြီး၍ ခွန်အား
ဗလကောင်းလှသည်။ အ၊ အသည်း၊
သတ္တိကောင်းသည်။ မကြာခဏရင်ဆိုင်
မောပန်းသည်။ သတိမေ့လျော့မည်။
သွေးသားဓမ္မတာရောဂါရအံ့။ စိတ်ထား
ကောင်း၍ ဉာဏ်ပညာရှိတတ်သည်။
မိမိ၏အတွင်းရေးကိုပြောပြတတ်သည်။
စာပေဝါသနာရှိတတ်သည်။ အသက်
(၃) နှစ်ထဲတွင် ရောဂါဘယများပြား၍
ခွေးကိုက်ခံရတတ်သည်။ အသက် (၈)
နှစ်တွင် ရေနှစ်တတ်သည်။ အသက်
(၁၀) နှစ်တွင် မြင့်သောနေရာမှ လိမ့်ကျ
တတ်၏။ အသက် (၁၉) နှစ်တွင် နေရာ
ဌာနအပြောင်းအလဲရှိသည်။ အစွတ်စွဲ
ခံရကိန်းရှိ၏။ အသက် (၂၀) နှစ်မှ (၂၅)
နှစ်အကြား၌ရေနှစ်တတ်သည်။ အသက်
(၂၃) နှစ်တွင် ချစ်သူအတွက် ပုဆွေး
သောကနှင့် အချုပ်အနှောင်ခံရကိန်းရှိ
သည်။ အသက် (၂၅) နှစ်မှ (၂၉) နှစ်
အတွင်း ကံဇာတာကောင်းမွန်လှ၏။
ကြီးပွားကိန်းရှိသည်။ အသက် (၃၁) နှစ်
တွင် သူတစ်ပါး၏ အလိမ်အညာကိုခံရ
တတ်သည်။ မိတ်ဆွေများနှင့် ကင်းကွာ
ရတတ်သည်။ အသက် (၃၃) နှစ်တွင်
ချမ်းသာအံ့။ အသက် (၄၂) နှစ်နှင့် (၅၂)
နှစ်တွင် ဥစ္စာပစ္စည်းများတိုးပွားခံစားရပြီး
အိမ်ခြံမြေပိုင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ ယာဉ်
ကားများဖြင့် သွားလာနေထိုင်ရသောကံ
ရှိသည်။ အသက် (၁၆၊ ၂၄၊ ၃၂၊ ၄၀၊
၄၇၊ ၅၅၊ ၅၇၊ ၆၇) နှစ်များ၌ ကံဇာတာ
ညံ့ပြီး ဒုက္ခများတတ်သည်။ အသက်
(၆၇)၌သေကျေအံ့။ ကော်လျှင် အသက်
(၈၄)နှစ်အတွင်း အိုဇာတာအထူးကောင်း
မွန်လှပါသည်။

■ သောကြာနေ့ပွားအဟော

သုဠဝစနံ ဗဟဝစနံ ကရောတိတိ၊
သောကြာ၊ ယောဒိဝေါ-အကြင်နေ့သည်၊
သုဠဝစနံ - ကောင်းသောစကားကို

လည်းကောင်း၊ ကရောတိ-ပြောဆိုခြင်း
ကိုပြုတတ်၏။ ဣတိတာသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊
သောဒိဝေါ- အကြင်နေ့သည်၊ သောကြာ-
သောကြာနေ့မည်၏။ (စကားကောင်း
ခြင်း၊ အသံတောင်းခြင်းဖြစ်စေ၏။)
သောကြာနေ့ပွားများသည် လေလပ်ပန်း
ဘုရားလျှာဒါန်းသင့်၏။ ဘူးသီး၊ ဘူးပင်
အိမ်ခြေရင်းမစိုက်သင့်။ ဘူးသီးသည်
သောကြာ သား/သမီးအတွက်အရေးပါ
၏။ ပိတောက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ ဗေဒါ၊ ဗန်ဒါ၊
မိုးနံပင်စိုက်သင့်၏။ လဆန်း၊ လဆုတ်
၉ ရက်နေ့ ဘူးသီးမစားရ။

စိတ်ထားရဲရင့်သည်။ ခရီးသွား
လာလိုသည်။ ချစ်ခင်သူပေါများတတ်
သည်။ သန့်သန့်ပြန်ပြန်နေထိုင်တတ်ပြီး
အသားငါးများကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။
ထီးထွင်းဉာဏ်ပညာရှိသည်။ မျက်နှာ
စာညိုညို၍ ဣန္ဒြေရှိတတ်သည် (ပိယ
ဝါစာ) စကားပြောကောင်း၍ သွားများ
လှပတတ်သည်။ ပါးပြင်ကြီး၏။ သွား
ကိုက်ရောဂါ၊ ရင်ကျပ်ရောဂါ၊ အဖျား
အနာ(နမိုးနီးယား) ငှက်ဖျားရှိတတ်မည်။
ပေါ့လျော့စွာနေတတ်သည်။ စိတ်ထား
ကောင်း၍ စကားများတတ်သည်။
အသက် (၂၀) နှစ်တွင် အစွတ်အစွဲခံရ
ကိန်းရှိတတ်သည်။ အသက် (၂၁) နှစ်
တွင် မိန်းမများနှင့်ပတ်သက်ပြီး အရှုပ်
အရှင်းရှိတတ်သည်။ မိဘများကျန်းမာ
ရေးညံ့တတ်သည် အသက် (၂၂) တွင်
ဒေါသကြောင့် အမှုအခင်းဖြစ်၍ အချုပ်
အနှောင်ခံရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးညံ့
တတ်သည်။ အသက်(၂၇)နှစ်တွင် စီးပွား
တိုးတက်မည်။ အသက် (၄၂) နှစ်နှင့်
(၅၂) နှစ်တွင် ဥစ္စာပစ္စည်းများတိုးပွား
မည်။ အသက် (၃၄) နှစ်တွင် အကောင်း
ဆုံးသောဘဝတွင်နေထိုင်ရပြီး ဥစ္စာရွှေ
ငွေအိမ်မြေများ ပိုင်ဆိုင်ရကိန်းရှိသည်။
အသက် (၄၄) နှစ်တွင် ခြေ (၄) ချောင်း
၏ ဒုက္ခပေးခံရမည်။ အသက် (၃၅) နှစ်
တွင် ဥစ္စာပစ္စည်းများသည် မိန်းမကြောင့်
ပျက်စီးရကိန်းရှိသည်။ အသက် (၅၀) နှစ်
တွင် ဒုက္ခဘေးရန်တွေ့ကြုံ၍ ငွေကြေး
ကုန်တတ်သည်။ အသက် (၅၂) နှစ်တွင်
စီးပွားရေးတိုးတက်၍ ရောဂါဝေဒနာများ
မည်။ အသက် (၆၃) နှစ်၌ ဘေးကြီးရန်
ကြီးဖြစ်ပွားမည်။ အသက် (၇၃) နှစ်တွင်
အသက်ခန္ဓာပျက်စီးတတ်၏။ အသက်
(၂၀၊ ၂၁၊ ၂၂၊ ၂၈၊ ၂၉၊ ၃၀၊ ၃၆၊ ၃၇၊ ၃၈၊
၄၄၊ ၄၅၊ ၄၆၊ ၄၇၊ ၅၂) ဒုက္ခတွေ့ကြုံ
ရတတ်သည်။ အစစအရာရာ သတိပြုပါ
လေ။

■ စနေနေ့ပွားအဟော

စုတိပဝတ္တိနေတိတိစနေ၊ ယောဒိ
ဝေါ-အကြင်နေ့သည်၊ စုတိပဝတ္တိ-သားဦး
မယားဦး ဥစ္စာဦးတို့ကို ရွှေ့လျော့ပျက်စီး
သည်၏အဖြစ်ကို၊ နေတိ- ဆောင်တတ်
၏။ ဣတိတာသ္မာ- ထို့ကြောင့်၊ သောဒိ
ဝေါ- ထိုနေ့သည်၊ စနေ- စနေမည်၏။
(သား/သမီးဦးကို ပျက်စီး၏) စနေနေ့
ပွားများသည် ထူးခြားသောသူများဖြစ်ပါ
သည်။ လှုပ်ရှားသောဓာတ်ကိုဆောင်သူ
ဖြစ်၏။ စနေသား/သမီးအား စနေနေ့၌
အရှေ့အရပ်က ပြောင်ပင်၏၊ အရှေ့သို့
သွားသည်အဖြစ်အားယူခိုင်းပြီး လက်စွပ်
အဖြစ်ဆောင်နိုင်လျှင် ပိယသိပ္ပံပြီးမြောက်
၍ နတ်လူအများချစ်ခင်စေ၏။ ကြာညို
ပန်း၊ ဘုရားရှင်ကို လျှာသင့်၏။ ကြာညို
ပန်း၊ ခရမ်းပိတ်သီးစသည်တို့ကို စနေ
သား/သမီးအတွက်အသံပြုလျှင် အထွတ်
အထိပ်သို့ရောက်နိုင်၏။ စီးပွားဥစ္စာ
ရတနာတိုးပွားစေ၏။

သားစိမ်းငါးစိမ်း၊ အကြော်အလှော်
နှင့်ကတူ ချိုဆီမို့အေးမြသောအရသာတို့
ကိုနှစ်သက်သည်။ ရွာတည်တည်နေတတ်
၍ မိုးသားသောအသွင်အပြုရှိတတ်သည်။
အေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်တတ်သည်။
ငိုက်နာနှင့်အစာမကြေရောဂါဖြစ်မည်။
အနည်းငယ်ဖြင့် အမျိုးမျိုးစားချင်မည်။
အစားလောဘရှိသည်။ အမြဲတမ်းအား
ယူ၍နေတတ်သည်။ တည်ကြည်၍
မှန်ကန်မည်။ စိတ်ဒေါသကြီးမည်။
အလုပ်လုပ်လျှင် အဖျားရှူးသွားတတ်
သည်။ မိမိထတ်ကြီးသူများကိုရည်မှန်း၍
ချစ်ခင်တတ်သည်။ မိန်းကလေးဖြစ်မှ
ငယ်သူကိုမှန်းတတ်သည်။ အသက်(၂၉)
နှစ်ကျော်လျှင်မှာ အိမ်ထောင်ပြုကာ မိမိ
ထက် ငယ်ရွယ်သူနှင့်သား၍ ကောင်းစား
တတ်သည်။ အသက် (၁၀) နှင့် (၁၁)
နှစ်အတွင်း ဦးခေါင်း၊ လက်ပြင်၊ လည်ပင်း
တို့တွင် မီးလောင်ခံရကိန်းရှိသည်။
အသက် (၁၁)နှစ်၊ (၁၂)နှစ်တို့၌ မိဘများ
နှင့် တူကွဲတပြားနေထိုင်ရတတ်သည်။
အသက် (၁၅) နှစ်တွင် တရားတဘောင်
အမှုအခင်းဖြစ်တတ်သည်။ ဥစ္စာပစ္စည်း
များပျက်စီးရကိန်းရှိသည်။ အသက်
(၂၁) နှစ်ထဲ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာတိုးပွားမည်။
အသက် (၂၃၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၃၁၊ ၃၂၊ ၃၃၊
၃၄၊ ၄၀၊ ၄၁၊ ၄၄၊ ၄၅၊ ၄၈၊ ၄၉၊ ၅၅၊
၅၆၊ ၅၇) ဒုက္ခများဖြစ်မည်။ အသက်
(၄၂) နှစ်တွင် ကာမရာဂကြောင့် ခြင်
တွေးတောမှုမရှိဘဲ တရားလျှောက်ဖြစ်

တတ်သည်။ အသက် (၅၆) နှစ်ယာဉ်ပိုင် ရမည်။ အသက် (၆၀)၌ အလှူကြီးပေးရ မည်။ အသက် (၆၈) သေအံ့။ မသေ လျှင် (၈၁) နှစ်ရှည်အံ့။

လဆန်းရက်ပွားအဟော

လဆန်း (၁) ရက်နေ့ မွေးလျှင် စန်းအားနည်း၍ ဆိုးသွမ်းဟော့ရမ်း၏။

လဆန်း (၂) ရက်နေ့မွေးလျှင် စန်းအားနည်း၍ ငယ်စဉ်က အထူးကြီး စားရ၏။

လဆန်း (၃) ရက်နေ့မွေးလျှင် စန်းအားနည်း၍ ငယ်စဉ်က လောကဓံ တရားခံရအံ့။ ကြီးလျှင် ရဟန်းသံဃာ ဖြစ်နိုင်အံ့။

လဆန်း (၄) ရက်နေ့မွေးလျှင် စန်းအားနည်း၍ ကျန်းမာရေးညံ့၏။ သို့သော် ချမ်းသာကြွယ်ဝ၏။

လဆန်း (၅) ရက်နေ့မွေးလျှင် စန်း အား သင့်မြတ်လာ၍ ချမ်းသာအံ့။

လဆန်း (၆) ရက်နေ့မွေးလျှင် စန်း အားသင့်မြတ်လာ၍ ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဟု သုတများအံ့။

လဆန်း (၇) ရက်နေ့မွေးလျှင် စန်း အားသင့်မြတ်လာ၍ ဗဟုသုတရှိအံ့။ သို့သော် ဥစ္စာပစ္စည်းနည်းပါးအံ့။

လဆန်း (၈) ရက်နေ့မွေးလျှင် ပိဋိ ကရိုဏ်းနှင့် ဆန်းအားသင့်မြတ်လာ၍ ဒေါသမာနကြီးအံ့။ ပြည့်စုံအံ့။

လဆန်း (၉) ရက် မွေးလျှင် စန်း အားကောင်းလာ၍ လှပတင့်တယ်အံ့။ သို့သော် ဆင်းရဲဒုက္ခခံနိုင်အံ့။

လဆန်း (၁၀) ရက် စန်းအား ကောင်း။ ခန္ဓာကိုယ်ယုန်ဝအံ့။

လဆန်း (၁၁) ရက် စန်းအား ကောင်း။ ထင်ရှားအောင်မြင်အံ့။

လဆန်း (၁၂) ရက် စန်းအား ကောင်း။ အလှူဒါနပြုအံ့။ အသုံးအစွဲ များအံ့။

လဆန်း (၁၃) ရက် စန်းအား ကောင်း။ ကျွဲ၊ နွား၊ မြင်း၊ ယာဉ်ကားရှိ အံ့။

လဆန်း (၁၄) ရက် စန်းအား ကောင်း။ ကုန်သည်ပွဲစား အရောင်းအ ဝယ်အားလုံးအောင်မြင်အံ့။

လဆန်း (၁၅) ရက် စန်းအား ကောင်း။ လောကစည်းစိမ်ခံစားအံ့။ အပျင်းကြီးအံ့။

လဆုတ်ရက်ပွားအဟော

လဆုတ်(၁)ရက် စန်းအားကောင်း။

စီးပွားဥစ္စာရအံ့။ သို့သော် ရိုးသားညံ့ဖျင်း အံ့။

လဆုတ်(၂)ရက် စန်းအားကောင်း။ ဥစ္စာပစ္စည်းရွှေငွေပေါများအံ့။

လဆုတ်(၃)ရက် စန်းအားကောင်း။ သို့သော် ပိဋိကရိုဏ်းနီး၍ ဂုဏ်၊ ရာထူး၊ ပညာရေး၌ ကျော်ကြားမှုသိပ်မရှိ။

လဆုတ်(၄)ရက် စန်းအားကောင်း။ သို့သော် ပိဋိကရိုဏ်းသင့်၍ ဆင်းရဲတစ် လှည့်၊ ချမ်းသာတစ်ခါမမြင်ဖြစ်အံ့။

လဆုတ်(၅)ရက် စန်းအားကောင်း ၍ အထွတ်အထိပ်ရောက်အံ့။ အများမို့မို့ ရာဖြစ်အံ့။

လဆုတ်(၆)ရက် စန်းအားကောင်း ၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝအံ့။

လဆုတ်(၇)ရက် စိတ်အားအထူး မွန်မြတ်အံ့။ သူတော်ကောင်းဖြစ်အံ့။

(လပြည့်ကျော် (၇) ရက် လမင်း သန်းခေါင်းထွက်၊ ထွက်တဲ့လမင်း ထိန် ထိန်သလင်းဆိုတဲ့ တဘောင်သိုက်စာ အကြောင်းကို နောင်အခါ ရေးသား ဖော်ပြပါမည်။)

လဆုတ်(၈)ရက် စန်းအားသင့်စုံ။ တရားထူးရအံ့။ တောထွက်၍ အကျင့် မြတ်ကျင့်အံ့။

လဆုတ် (၉) ရက် စန်းအားနည်း ၍ နှမ်းပါးအံ့။

လဆုတ်(၁၀)ရက် စန်းအားနည်း ၍ သံဝေဂတရားရှိအံ့။ လောကဓံခံရအံ့။

လဆုတ်(၁၁)ရက် စန်းအားနည်း ၍ စီးပွားရေးကြီးစားရအံ့။ အငြိမ်မနေ အသွားအလာခရီးများအံ့။

လဆုတ်(၁၂)ရက် စန်းအားနည်း ၍ ဖိမ်ခံမနေရ။ ကြွယ်ဝအောင် အလုပ် ကြိုးစားနေရ၏။

လဆုတ် (၁၃) ရက် စန်းအား နည်း၍ ကောင်းဂုဏ်၊ ဆိုးဂုဏ်၊ အမည် ဆိုး၊ အမည်ကောင်းတစ်မျိုးမျိုးနှင့် ထင် ရှားအံ့။

လဆုတ်(၁၄)ရက် စန်းအားနည်း ၍ စီးပွားရေးခက်ခဲ၏။ သို့သော် အဆင်း လှပ၏။

လဆုတ်(၁၅)ရက် စန်းအားနည်း ၍ အားငယ်စိတ်ရှိနိုင်၏။

လပွားအဟော

တန်ခူးလ၌ပွားမြင်သောယောက်ျား သည် ထင်ရှားမည်။ ရဲရင့်သတ္တိရှိ၍ ဒေါသကြီးတတ်သည်။ မိန်းမဖြစ်မှ မိဘ နှင့်အတူနေရပြီးလျှင် မိဘကိုသဂြိုဟ် မည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိ၏။ မိသားစုသိပွား

ဖြစ်၍ ဒေါသမာနလည်းကြီးနိုင်၏။

ကဆုန်လ၌ ပွားမြင်သော ယောက်ျားသည် တန်ခိုးကြီးမား၏။ သနားသည်းခံစိတ်ရှိ၏။ မိန်းမဖြစ်မှ စီးပွားဥစ္စာဖြင့်ပြည့်စုံ၏။ ပြိသရာသိပွား ဖြစ်၍ (တနင်္ဂနွေရန်အိမ်) အချစ်ရေး ကံမကောင်း။ အကြီးအကဲများနှင့် ချစ်ရ သူတို့ အဆင်မပြေလှ။

နယုန်လ၌ ပွားမြင်သော ယောက်ျားသည် ရွှေငွေဥစ္စာအုမ်းသာ၏။ မ-ဆန်ရေစပါး။ အစားအစာဥစ္စာ အုမ်းသာမည်။ (မေထုန်ရာသီပွား)

ဝါဆိုလ၌ပွားမြင်သောယောက်ျား သည် သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူတတ်၏။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမား၏။ လူအများက လေးစားတတ်၏။ မိန်းမဖြစ်မှ လက်မှု ပညာရှိ၏။ သို့သော် အခက်အခဲအပျက် အစီးများတွေ့ကြုံရအံ့။ (ဣကဋ်ရာသီ ပွား)

ဝါခေါင်လ၌ ပွားမြင်သော ယောက်ျားသည် သားကောင်း မယား ကောင်းရမည်။ ချစ်ခင်သူများ၍ မျက်နှာ ပွင့်လန်းမည်။ မိန်းမဖြစ်မှ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိ နိုင်၏။ သီဟိုဠ်သိပွား တနင်္ဂနွေ၊ ကသစ်၊ အိုးအိမ်၊ အကြီးအကဲ ကံကောင်း အံ့။

တော်သလင်းလ၌ ပွားမြင်သော ယောက်ျားသည် အသက်ရှည်မည်။ ကုန်သည်ပွဲစားဖြစ်တတ်၏။ မိဘကို ပူဇော်တတ်သည်။ မိန်းမဖြစ်မှ ဆန်စပါး ရွှေငွေရှိတတ်သည်။ ဣန္ဒြေရှိတတ် သည်။ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်၏။ သို့သော် စိတ်ထားမမန်ရှိအံ့။ (ကန် ရာသီပွား)

သီတင်းကျွတ်လ၌ ပွားမြင်သော ယောက်ျားသည် မိဘကိုချစ်ခင်၏။ ဖျော်ရွှင်မှုကိုကြိုက်၏။ အရက်၊ ဖဲ သတ် ထားသင့်အံ့။ မိန်းမဖြစ်မှ အရွယ်ရောက် လာလျှင် နောင်ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများနိုင် ၏။ ရောဂါဝေဒနာရှိတတ်၏။ သူတစ်ပါး ကို ယုံစားလွယ်၏။ အလိမ်အညာခံရ တတ်၏။ (တူရာသီပွား)

တန်ဆောင်မုန်းလ၌ ပွားမြင် သောယောက်ျားသည် သေကျေတတ် ၏။ မသေလျှင် ကြွေးမြီးများနိုင်အံ့။ ရသေ့၊ ရဟန်းဖြစ်နိုင်၏။ စာပေဗဟု သုတပြည့်ဝ၏။ မိန်းမဖြစ်မှ မိဘဘိုးဘွား ကိုပြုစုယူ၏။ သနားကြင်နာ၏။ (ပြိတ္တ ရာသီပွား)

နတ်တော်လ၌ ပွားမြင်သော ယောက်ျားသည် သေလေတတ်၏။

မသေလျှင် ရသေ့၊ ရဟန်းဖြစ်၍ ပညာ
ဉာဏ်ကြီး၏။ ဘုန်းတန်ခိုးရှိအံ့။ မိန်းမ
ဖြစ်မှု သူ့ဝမ်းဗျား၏လင်ကို ခိုးယူပေါင်း
ဖော်၏။ မိဘအမျိုးအနွယ်ကို ဖျက်ဆီး
စေနိုင်၏။ (ဓနုရာသီဖွား)

ပြာသိုလ၌ ဖွားမြင်သော
ယောက်ျားသည် ပစ္စည်းဥစ္စာရှိတတ်
သည်။ စာပေဗဟုသုတရှိအံ့။ ရသေ့
ရဟန်းဖြစ်အံ့။ မိန်းမဖြစ်မှု ချစ်ခင်သူများ
အံ့။ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိအံ့။ လှပတင့်တယ်အံ့။
အသိစူးရှရှုလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းအံ့။
(မကာရရာသီဖွား)

တပို့တွဲလ၌ ဖွားမြင်သော
ယောက်ျားသည် ထင်ရှားကျော်ကြား
အံ့။ ဘုန်းတန်ခိုးရှိအံ့။ မိန်းမဖြစ်မှု
ရွှေငွေဥစ္စာရှိအံ့။ (ကိုရာသီဖွား)

တပေါင်းလ၌ ဖွားမြင်သော
ယောက်ျားသည် ဉာဏ်ပညာကြီးအံ့။
လူအများချစ်ခင်လေးစားအံ့။ နိုင်ငံ
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်အံ့။ မိန်းမဖြစ်မှု
မင်းကတော်စိုးကတော်ဖြစ်အံ့။ ဆရာ
ကတော်(ကတော်ဆယ်ပါး) ဘုန်းကြီးအံ့။
(မိန်ရာသီဖွား)

ခု-ဖွားအဟော

မြန်မာနှစ် ၁၃၁၀ ခု၊ ၁၃၁၇ခု၊
၁၃၂၄ ခု၊ ၁၃၃၁ ခု၊ ၁၃၃၈ ခု၊ ၁၃၄၅ခု၊
၁၃၅၂ခု၊ ၁၃၅၉ ခု၊ ၁၃၆၆ ခု၊ ၁၃၇၃ခု
ဖွားများသည် စနေဂြိုဟ်ထွန်းလင်း
တောက်ပ၍ တနင်္လာဂြိုဟ်ပုပ်ပါသည်။
လမ်းခရီးကိစ္စ၊ တစ်ရပ်တစ်ရွာက လူ
ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တွဲစပ်သောကိစ္စများအတွက်
ငွေကုန်ကြေးကျများနိုင်၏။ ငယ်စဉ်က
တည်းက မိခင်၊ အစ်မ၊ ဒေါ်ကြီးများနှင့်
ခွဲခွာနေရတတ်၏။ အိုးအိမ်အုပ်စု၊ အိမ်
နီးချင်းအကျိုးပေးမကောင်းလှ။ ခေါင်း
အုံး၊ ပျက်ဖန်များ ။ ရွှေ၊ လှေ၊ လှည်း၊
လယ်၊ ဝက် အကျိုးမပေး။ ဆရာသမား
ပညာရှိဖြစ်ပေ။ လက်အောက်ငယ်သား
နောက်လိုက်တပည့် အကျိုးပေးကောင်း
၏။ လောဘ၊ ဒေါသရှိတတ်၏။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ပျင်းရိရွာနေထိုင်တတ်သည်။
(အနက်၊ အပြာ၊ အဝါကံကောင်းစေ၍
အဖြူ၊ အနီ၊ အစိမ်း ခိုက်၏)

မြန်မာနှစ် ၁၃၁၁ ခု၊ ၁၃၁၈ ခု၊
၁၃၂၅ ခု၊ ၁၃၃၂ ခု၊ ၁၃၃၉ ခု၊ ၁၃၄၆ခု၊
၁၃၅၃ခု၊ ၁၃၆၀ခု၊ ၁၃၆၇ ခု၊ ၁၃၇၄ ခု
ဖွားများသည် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် ထွန်းလင်း
တောက်ပ၍ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပုပ်ပါသည်။
ကျန်းမာရေးအတွက်ခန့်ထွက်၍ဆေးမကု
သင့်။ အင်္ဂါနံစက်ပစ္စည်းအဝယ်များတာ

များအံ့။ အခြားသူကို ဝယ်ခိုင်းသင့်၏။
ပညာရေးကံများမကောင်း။ တစ်ပိုင်း
တစ်စရပ်နားရအံ့။ ငယ်သူငယ်ချင်းများ
ဆုံးရှုံးတာများတတ်၏။ မိခင်နှင့်ငွေကြေး
ကံလည်း မကောင်းပါ။ မိမိက မိသားစု၊
ဆွေမျိုးအုပ်စုထဲတွင် အကြီးအကဲဖြစ်နိုင်
၏။ သို့မဟုတ် အကြီးအကဲမစတာခံရ
တတ်၏။ ဒေါသကြီး၍ ကောင်းကျိုးပေး
သော မိန်းမများနှင့် လက်တွဲရတတ်၏။
(အနီ၊ အနက်၊ အပြာ ကံကောင်းစေ၍
အဝါ၊ အဖြူ၊ ပန်းရောင်ခိုက်၏။)

မြန်မာနှစ် ၁၃၁၂ ခု၊ ၁၃၁၉ ခု၊
၁၃၂၆ ခု၊ ၁၃၃၃ ခု၊ ၁၃၄၀ ခု၊ ၁၃၄၇ခု၊
၁၃၅၄ ခု၊ ၁၃၆၁ ခု၊ ၁၃၆၈ ခု၊ ၁၃၇၅ခု
ဖွားများသည် ငယ်စဉ်က တစ်ရပ်တစ်ရွာ
အလည်သွားရင်း ရေနစ်တာ၊ လှေမှောက်
တာ၊ ရေချိုးဖူးရောဂါရတတ်၏။ အိမ်
တွင်းမိသားစုအပေါ် အနိုင်ယူဗိုလ်ကျ
တတ်၏။ ရွှေ၊ လှေ၊ လှည်း၊ လယ်ယာ
အကျိုးမပေး။ စက်ပစ္စည်းငယ်လျှင် ပျက်
ဖန်များတတ်၍ သူတစ်ပါးကို ဝယ်ခိုင်း
သင့်၏။ အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်း။
သာယာမှုမပြည့်ဝနိုင်။ သားသမီးအကျိုး
ပေးအားနည်း၏။ တနင်္လာဂြိုဟ်ထွန်းလင်း
တောက်ပ၍ ငွေကြေးကံကောင်းလှပါ
သည်။ ထိပေါက်ခြင်းငွေအစုလိုက်ရခြင်း
များကြုံတွေ့ရမည်။ မိခင်၊ အစ်မ၊
အဒေါ်ကြီးစသည်တို့၏ ကြည့်ရှုစေတာ
လည်းခံရမည်။ (အနီ၊ အဖြူကံကောင်း
စေ၍ အပြာ၊ အစိမ်းခိုက်၏။)

မြန်မာနှစ် ၁၃၁၃ ခု၊ ၁၃၂၀ ခု၊
၁၃၂၇ ခု၊ ၁၃၃၄ ခု၊ ၁၃၄၁ ခု၊ ၁၃၄၈ခု၊
၁၃၅၅ ခု၊ ၁၃၆၂ ခု၊ ၁၃၆၉ ခု၊ ၁၃၇၆ ခု
ဖွားများသည် အပျော်ခရီး၊ ဘုရားဖူးခရီး၊
ပညာရေး၊ ခရီးသွားရင်း စိတ်ညစ်စရာ
ကြုံတွေ့ရတတ်၏။ ခူးနား၊ အကြော၊
အာရုံကြောရောဂါဝေဒနာရတတ်၏။
ရွှေပျောက်တတ်၏။ ရေချိုးဖူးတတ်၏။
လူလိမ်လူညာခံရတတ်၏။ ဓာတ်ပုံ၊
ဓာတ်ဘူး၊ ဖိနပ်ကံမကောင်း။ အိမ်၌များ
စွာမထားသင့်။ မိမိသုံးရုံသာဝယ်ပါ။
အင်္ဂါနံ ဆနံ၊ ဆီ၊ ဆေး၊ စက်ပစ္စည်းကံ
ကောင်းလှ၏။ ထူးချွန်ပြီးပညာကောင်း
သောသူနှင့်လက်ထပ်ရမည်။ အိမ်ထောင်
ရေးကံကောင်း၏။ ငွေကြေးဥစ္စာကောင်း
လှသည်။ (အနီ၊ ပန်းရောင်၊ အဖြူ
ကံကောင်းစေ၍ အဝါ၊ အစိမ်း၊ အနက်
ခိုက်၏။)

မြန်မာနှစ် ၁၃၁၄ ခု၊ ၁၃၂၁ ခု၊
၁၃၂၈ ခု၊ ၁၃၃၅ ခု၊ ၁၃၄၂ ခု၊ ၁၃၄၉ခု

၁၃၅၆ ခု၊ ၁၃၆၃ ခု၊ ၁၃၇၀ ခု၊ ၁၃၇၇ခု
ဖွားများသည် အချစ်ရေး အပျော်အပါး
စသောကိစ္စများကြောင့် နာမည်ပျက်
တတ်၏။ လူမှုရေး၊ ပညာရေးကံမကောင်း
လှ။ ဆရာသမားအကြီးအကဲ၊ အထက်
လူကြီးများ၏အထင်လွှဲတာခံရတတ်၏။
ရွှေ၊ လှေ၊ လှေ၊ လယ်ယာ၊ သားသမီး
ကံကောင်း၏။ အသားအရေလှပတင့်
တယ်၏။ စကားပြောကောင်း၏။ ငွေကြေး
ဥစ္စာလည်း ပြည့်ဝနိုင်၏။ (အပြာ၊ အဝါ၊
အနီခိုက်၍ အစိမ်း၊ အဖြူကံကောင်း
စေ၏)

မြန်မာနှစ် ၁၃၁၅ ခု၊ ၁၃၂၂ ခု၊
၁၃၂၉ ခု၊ ၁၃၃၆ ခု၊ ၁၃၄၃ ခု၊ ၁၃၅၀ခု၊
၁၃၅၇ ခု၊ ၁၃၆၄ ခု၊ ၁၃၇၁ ခု၊ ၁၃၇၈ခု
ဖွားများသည် ငွေ၊ အလှအပ၊ အကြွေး
အဝါမလုပ်သင့်။ ငွေကြေးနှင့်မိခင်၊ အစ်မ၊
နမက်အကျိုးပေးညှိ၏။ မိမိလက်အောက်
ငယ်သားအစေအပေးများကုသပေးတတ်
၏။ ခရီးသွားရင်း ကြမ်းတမ်းယုတ်မာသူ၊
ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါဆိုးဝါးသူများကြောင့် စိတ်
ညစ်ရတတ်၏။ ခူး၊ နား၊ အာရုံကြော
ရောဂါဝေဒနာရရှိတတ်၏။

အသိဉာဏ်ပညာထူးခြားထက်မြတ်
၏။ ပညာရှိတစ်ဦးဖြစ်တတ်၏။ ပညာ
ရေး၊ ဘာသာရေး၊ ဆရာသမားကံကောင်း
သူဖြစ်၏။ (အဖြူ၊ အနက်၊ အပြာရောင်
ခိုက်ပြီး အဝါ၊ အစိမ်းကံကောင်းစေ
သည်။)

မြန်မာနှစ် ၁၃၁၆ ခု၊ ၁၃၂၃ ခု၊
၁၃၃၀ ခု၊ ၁၃၃၇ ခု၊ ၁၃၄၄ ခု၊ ၁၃၅၁ခု၊
၁၃၅၈ ခု၊ ၁၃၆၅ ခု၊ ၁၃၇၂ ခု၊ ၁၃၇၉
ခုနှစ်ဖွားများသည် အိုးအိမ်၊ မိသားစု
တစ်နေရာတည်းအမြဲမနေရ။ ရွှေပြောင်း
သွားလာနေရတတ်၏။ အလုပ်အကိုင်
မမြဲဖြစ်တတ်၏။ လက်အောက်ငယ်သား
ကြောင့် ခုကွဲတွေ့ရတတ်၏။ အင်္ဂါနံ
ပစ္စည်းများအဝယ်များတတ်၍ သူတစ်ပါး
အား ဝယ်ခိုင်းပါ။ လူမှုရေး၊ မေတ္တာရေး၊
အချစ်ရေးကံကောင်းသူဖြစ်၏။ မျက်နှာ
ပွင့်စမ်းပွင့်သူ ဖြစ်၏။ မင်းစိုးရာဇာ
လူကြီးများ၏မေတာခံရတတ်၏။ စကား
ပြောကောင်းမွန်သူဖြစ်တတ်၏။ ဆွေမျိုး
မိဘ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာကံကောင်းနိုင်၏။
မကြာခဏငွေအစုလိုက်အပုံလိုက်ရရှိနိုင်
၏။ (အနီ၊ အနက်ခိုက်၍ အပြာ၊ အဝါ
ရောင်ကံကောင်းကျိုးသုခဖြစ်စေ၏။)

ပန်းချီတင်အောင်မိုး (ချော)

www.burmeseclassic.com

(ယခင်လမှအဆက်)

■ ကိုမျိုးခိုင်ဆုံးပါးခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်တော်သို့ တစ်လတစ်ခေါက်ပင်ရောက်ရန် ခဲယဉ်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်အဆင်ပြေနေစဉ်ကမူ ဓာတ်တော်၌လည်း ဆွမ်းမကြာမကြာ ကပ်၏။ အိမ်သို့ပင် ပင့်၍ကပ်ပါသေးသည်။ ယခုသော်မူ အဆင်မပြေသဖြင့် ဘာမှတတ်နိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် မရောက်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချစ်ရွှေမှာလည်း မိုးကုတ် စစ်တန်းကုန်းရပ်၍ သူ၏ဇနီးသည် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားရာ သူ့ယောက္ခမများ အိမ်၌ သမီးလေးကျန်ရစ်ရာပါသည်။ ထိုအခါ သူ့သမီးလေးအားခေါ်၍ ဇာတ်ဖြစ်သော ဗန်းမော်ဖြူသို့ အပြီးတိုင်ပြန်သွားခဲ့လေ၏။ သူ့သယောဇော်အလွန်ကြီးသော ဓာတ်တော်ကုန်းအား အပြီးတိုင်ခွဲခွာသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗန်းမော်၌မူ သူ၏မိဘဆွေမျိုးများ၊ ညီအစ်ကိုမောင်

နှမများရှိကြောင်း သိရ၏။ ထိုမှစ၍ ချစ်ရွှေနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်ရ၏။ အလွန်ရိုးပြောင့်သောတရုတ်လေး ဖြစ်ချေ၏။ စံကွေးခေါ် ချစ်ရွှေသည် ကျွန်ုပ်အတွက်အမှတ်တရလွှဲ ဖြစ်ပါသည်။

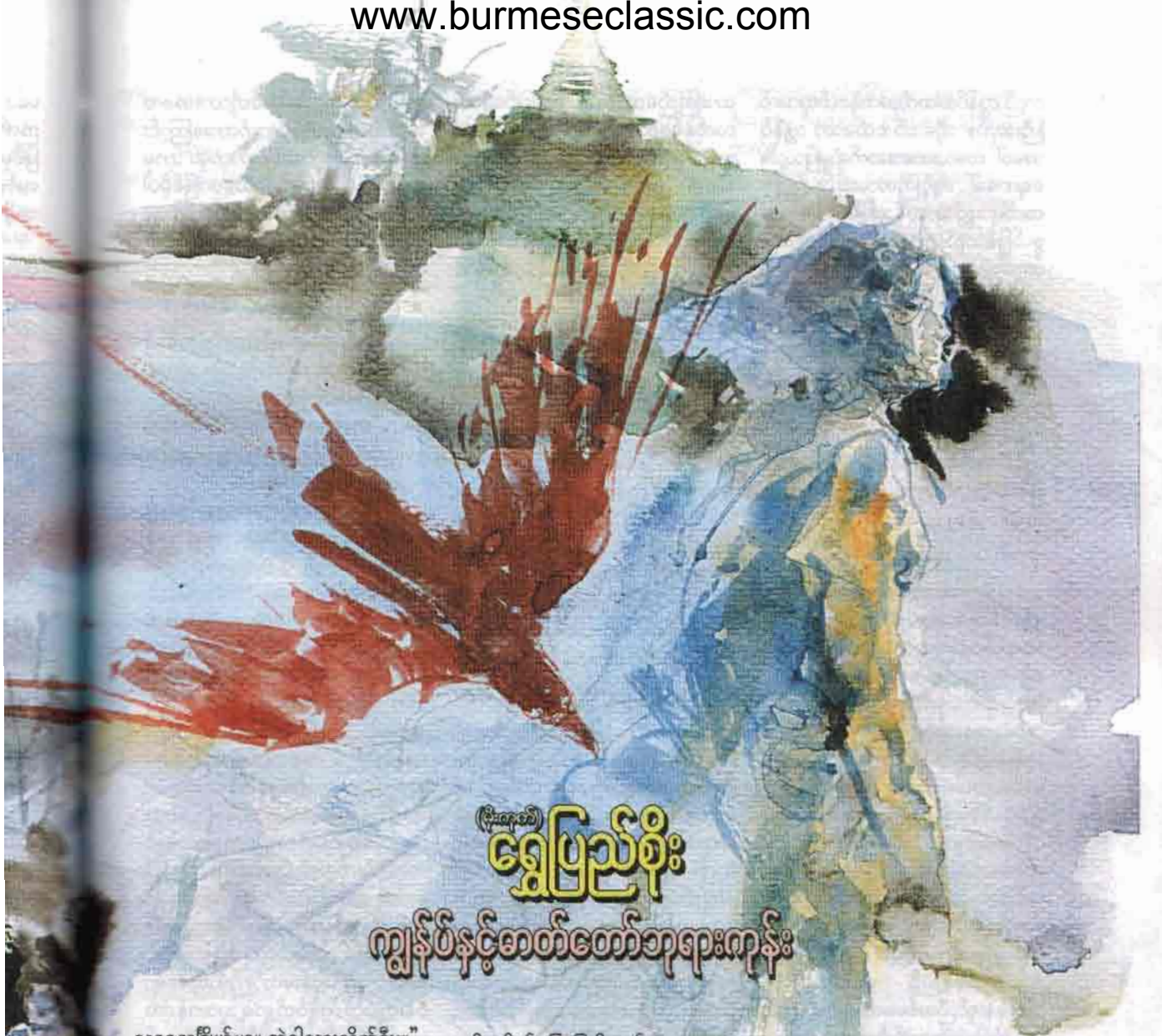
ကျောက်ဖျာ၌ ဦးဆန်၊ ဒေါ်မြတို့၏သမီး စောခင်နှင့်အိမ်ထောင်ကျသော ဗန်းမော် မန်စီမှ ရှမ်းနီကလေး ဖိုးခင်မှာလည်း ကံမကောင်းအကြောင်းမလှသဖြင့် ဖောက်တွင်းထဲပြုတ်ကျကာ သေဆုံးသွားပါသည်။ စောခင်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့ပါသည်။ အရာရာ

သည် သူ့သဘောအလျောက်ပြောင်းလဲ၍နေလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကိုစိန်မောင်းကလာပြော၏။

“ကိုကျော်စိုး၊ ဆင်ခွာက ကိုခိုင်ဇော်ဇော်မှာဆုံးတယ်။ အဲဒါ အကြီးက လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါ။ ဒီနေ့

ရွှေပြည်စိုး ကျွန်ုပ်နှင့်ဓာတ်တော်ဘုရားကုန်း

ညနေသပြေဟ်မှာ။ အဲဒါသွားလိုက်ဦးဗျ”
ဟု လာပြောရာ ကိုယ့်နားကို
ကိုယ်မယ့်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ အသက်
(၄၀) ဝန်းကျင် အရွယ်ကောင်း ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်း ကျန်းကျန်းမာမာရှိ
သည့် ကိုမျိုးဘာရောဂါနှင့်သေပါလိမ့်ဟု
တွေးကာ ဓာတ်တော်သို့ခပ်သုတ်သုတ်
သွားရပါသည်။

ပရော့နစ်သည်မှာ ဓာတ်တော်ကြာပြီ
ဖြစ်သော ဓာတ်တော်ကုန်း၌ နာရောကိစ္စ
နဲ့ လူတို့များစွာရောက်နေသည်ကိုတွေ့
ရ လေ၏။

ဓာတ်တော်ကုန်းရောက်သည်နှင့်
ဘုန်းတော်ကြီးထံ ဦးစွာသွား၍ ကန်တော့
၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မျက်နှာ
မကောင်းလှပါ။ ထို့နောက် ကိုမျိုး၏ ဇနီး
မညိုနှင့်တွေ့၏။ ထိုအခါ မျက်ရည်

တာရိုးကျိုး၍ ပြောပြပါသည်။
ကိုကျော်စိုးရယ် သူက ကျွန်ုပ်မထီ
ကိုထားခဲ့ပြီး သာသနာ့ဘောင်ဝင်ဖို့လုပ်
နေတုန်းမှာပဲ ဆုံဆို့နာဖြစ်လာခဲ့တာပါ။
မြန်လိုက်တာမပြောပါနဲ့။ သူ့ကို ဓာတ်
တော်ကုန်းကို အမြန်ပို့ပေးပါလို့ ပူဆာ
တာနဲ့ ဒီကို ကားနဲ့လာပို့တာပါ။ သူက
ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ သိုက်နန်းရှင်တွေကို
အရမ်းအားကိုးတာလေ။ သူ့ကို ကယ်နိုင်
လိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားတာ။ ဒါပေမယ့်
ဒီရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဆုံးသွား
ခဲ့ပါတယ်။ သူထင်သလိုမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ သူ
သက်တမ်းကုန်ပြီနေမှာပေါ့ကိုကျော်စိုး
ရယ်။ ခုလည်း ကျွန်မတို့ကို ထားသွားခဲ့
ပါပြီ”

ဟု ပြောပြ၏။
ဆင်ခွာမှလူများ၊ ကျောက်ပြုသဒ္ဒါ

မှလူများ အများအပြားရောက်နေကြပါ
သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကုန်းပေါ်ရှိ
ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ သရဏဂုံတင်
ကာ ညောင်ပင်ကြီး၏ တောင်ဘက်
ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်အုတ်ဂူတည်၍ အုတ်ဂူ
သွင်းကာ သပြေဟ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်
ဆိုလျှင် နှမြောလွန်း၍ မျက်ရည်ပင်ကျမိ
ပါသည်။

ကိုမျိုး (ခေါ်) ကိုမျိုးခိုင်နှင့်ကျွန်ုပ်
ကား ဓာတ်တော်ကုန်းပေါ် ရောက်မှ
ခင်မင်သိက္ခမ်းရသောဓမ္မစိတ်ဆွေဖြစ်၏။
သို့သော် သူ၏ရိုးသားဖြောင့်မတ်တော်
စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်ကိုသိရသောအခါတွင်
ညီအစ်ကိုပမာ ခင်မင်ရပါသည်။ ကိုမျိုး

သည် ကျွန်ုပ်အထက်အတန်ငယ်အသက်ကြီးသည်။ သို့သော် ငယ်သော ကျွန်ုပ်အပေါ် တလေးတစားဆက်ဆံမှုပြုသည်။ စရတခေါ် ကျင့်ကြံအားလည်း ကျွန်ုပ်ထက်များစွာသာလွန်သူဖြစ်ရာ လေးစားဖွယ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အား ထာဝရခွဲခွာ၍ သံသရာခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်သွားခဲ့ပေပြီ။

သူဖြစ်ချင်လွန်းသောရဟန်းဘဝကို ရမသွားရာပါ။ ရဟန်းဘဝဖြင့် တရားကျင့်မည်ဟူသောအကြံကား လက်တွေ့တွင်ဖြစ်မလာခဲ့ရာ သံဝေဂယုတ္တိကောင်းလှပေသည်။ ထိုအသဘာဝပြီးသည်မှစ၍ ကျွန်ုပ်ဓာတ်တော်ကုန်းသို့ လုံးဝမရောက်ဖြစ်တော့ပေ။ စီးပွားရေးလုံးပန်းရင်းသာ အချိန်ကုန်နေရတော့၏။

■ အိပ်မက်၌တွေ့ဆုံခြင်း

‘မီးဝေးတော့ခိုဗ်မာ’ဟူသောစကား မှန်ကန်လှပေ၏။ ဓာတ်တော်ကုန်းသို့ မရောက်တာကြာသောအခါ သွားချင်စိတ် မရှိတော့သလို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်လည်းရှိလာပါသည်။ အနီးမှဖြတ်၍ တွင်းသွားရသည့်တိုင် မဝင်ဖြစ်တော့ပေ။ ဘုန်းတော်ကြီးမည်သို့ရှိသည်ကိုလည်း မသိတော့ပါ။ သို့သော် အမှတ်တရတို့ များစွာရှိခဲ့ပါသည်။

ဆင်ခွာမှ ကိုမျိုးခိုင်သည်လည်း ကုန်းတော်၌ရှိ၍ သေဆုံးခဲ့ရာ ကုန်းတော်ပေါ်၌ပင် ကျင်လည်ကျက်စားသွားလာနေထိုင်နေမည်ဟုထင်မိပါသည်။ မည်သည့်ဘဝဟူ၍တော့မသိပါ။

တစ်နေ့ည၌ အိပ်မက်ထဲတွင် သိုက်နန်းရှင်ညီအစ်မလေးဖော်နှင့်ကျွန်ုပ်တွေ့ဆုံပါသည်။ သူတို့၏ ရုပ်ရည်များအား ပီပီပြင်ပြင်မြင်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။ ဝေဝေဝေးဝေးသာရှိပါသည်။ စကားပြောဆိုခွင့်မရပါ။ ပြောရန်စကားလည်း ကျွန်ုပ်၌မရှိပါ။ မြင်ရုံမျှသာမြင်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အတန်ငယ်ကြာသော် အစ်မကြီး ဟုထင်ရသော သိုက်နန်းရှင်သည် ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးဖြင့်ညွှန်လိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ညွှန်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်လိုက်သကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ့အလိုလို ကျွန်ုပ်အားပုခံတစ်ခုသို့ ပီပီပြင်ပြင်ပြောင်းလဲသွားလေ၏။ ပြောင်းလဲပြီးသည်နှင့် ဓာတ်လိုက်သကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ပူထူသောဝေဒနာတို့ အရှင်းလွင့်ပျောက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါကျမှ မိမိကိုယ်မိမိ သတိ

ထားကြည့်သောအခါ တင်ပျဉ်ခွေကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်ယှက် ဝိပဿနာ တရားရှုမှတ်ပွားများသောပုံစံဖြစ်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ ခြောက် - အစ်မကြီးက ငါ့ကို ဝိပဿနာတရားပွားများအားထုတ်ခိုင်းတာပါလား ဟူ၍ သိလိုက်ရလေ၏။

ထိုသို့ သိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာမှဖျတ်ခနဲလန့်နိုးကာ ပီပြင်လွန်းသောအိပ်မက်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားနေခဲ့လေ၏။ ဓာတ်တော်ကုန်းပေါ်ရှိ ဝေနေယျတို့ကား ကျွန်ုပ်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိဟန်တူလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ တွင်းသားတစ်အုပ်နှင့် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအဆင်မပြေဖြစ်နေရာ သူတို့သံယောဇဉ်ရှိသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်မှာမူ မသွားနိုင်ခဲ့ပေ။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ဦးအောင်သိန်း ဒေါ်အေးတို့မှာလည်း စီးပွားရေးအခက်အခဲကြောင့် ကျောင်းသို့မရောက်ဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ ကိုကြည်အောင်နှင့်မူ လူမှုကိစ္စဖြစ်သော သာရေးနာရေးတို့၌ ရံဖန်ရံခါဆုံဖြစ်ပါသည်။

■ ဦးရွှေမန်းကြွသွားပြီ

ကာလအတန်ကြာသော် ဘုန်းတော်ကြီးဦးရွှေမန်း မွန်ပြည်နယ်သို့ပြန်ကြွသွားပြီဟုသိရလေသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုဓာတ်တော်ကုန်းသည် အစဉ်အဆက် ကျောက်ဖျာကျောင်းဆရာတော်မှပိုင်ပါသည်။ ဦးရွှေမန်းအား ကျောက်ဖျာကျောင်းဆရာတော် ဦးနာဂိန္ဒမှ ဓာတ်တော်ကုန်း၌ သီတင်းသုံးနေသော ဘုန်းတော်ကြီးဦးရွှေမန်းအား ဓာတ်တော်ကုန်းမှလွဲ၍ ကျန်သောနေရာများ၌ သီတင်းသုံးရန် စာဖြင့်ပေးပို့ကြောင်းသိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးရွှေမန်းသည် သူ၏ဇာတိ မွန်ပြည်နယ်သို့ ပြန်ကြွသွားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသား မောင်အေးကို မှာမူ ပတ္တမြားဖြေ၌ ကျန်ရစ်ကြောင်းသိရ၏။ မည်သည့်နေရာ၌နေသည်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်မသိပါ။ မောင်အေးကိုပင် လျှင် လူလားမြောက်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

ကုန်းတော်၌နေသူတစ်ဦးမှမကျန်ရစ်တော့ပါ။ ရေအားလျှပ်စစ်သည်လည်း ပျက်စီးကုန်၏။ ကျွန်ုပ်လျှာထားသော အိုးကြီးအိုးငယ်ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့လည်း ပျက်စီးကုန်ပါသည်။ ကုန်းတော်၌ ဂူတစ်လုံးကျောင်းတစ်ဆောင်ဇရပ်အိုးလေးသာ ကျန်ရစ်ပါသည်။

ထိုကုန်းတော်အား သစ်ဆိမ့်ကုန်း

ရွာမှ ကိုကြည်အောင်တို့သားအဖက ဆက်လက် စောင့်ရှောက်ထားကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုအခါ လောကမှာ ဘာမှ အမြဲမရှိပါလားဟူ၍ သံဝေဂဖြစ်မိပါသည်။ ယခင် လူတွေစည်စည်ကားကား ရှိသောနေရာသည် ယခုပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပေပြီ။

■ ကြိုတင်မြင်ခဲ့ခြင်း

တစ်ခါသော် မင်္ဂလာကိစ္စတစ်ခု၌ ကိုကြည်အောင် ဆုံဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ကိုကြည်အောင်မှ -

“ဓာတ်တော်ဘုန်းတော်ကြီးတော့ မွန်ပြည်နယ်ပြန်ကြွသွားပြီဗျို့” ဟု ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်ကြားတယ် ကိုကြည်အောင်။ ကျွန်တော်လည်း အခြေအနေကြောင့် ကျောင်းကို လုံးဝမရောက်ဖြစ်တော့ဘူးဗျ”

“ဒါပေါ့ဗျာ လောကခံရစ်ပါးထဲက အလာဘောရဲ့ဒဏ်ကိုခံရရင် လူဟာ အလိုလိုကိ စိတ်သိမ်ငယ်သွားတာဗျ။ ဒါက ကျွန်တော်တို့တွင်းသမားတွေကြုံနေကျမို့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆို ကလေးကများတော့ကာ အတော်ကသောင်းကနင်းနိုင်တာ။ ဒါထက် ဘုန်းတော်ကြီးပြန်မကြွခင်မှာ ကျွန်ုပ်ကိုအပြင်ခေါ်လာပြီး အရှေ့တစ်ဝိုက်ကားလမ်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး ကိုကြည်အောင် သိပ်မကြာခင် ဟောဒိကားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ မိုးတိမ်တွေဖြစ်ပြီး စည်ကားလာလိမ့်မယ်တဲ့ဗျ စဉ်းစားကြည့်လေ။ အဲဒီဘုန်းတော်ကြီးပြတဲ့နေရာ ဝန်းကျင်က ကျွန်ုပ်တို့ရွာရဲ့ သုသာန်လေဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အဲဒီနေရာဝန်းကျင်က တပည့်တော်တို့ သစ်ဆိမ့်ကုန်းရွာရဲ့ သုသာန်ပါဘုရားလို့ လျှောက်တော့အေး - အဲဒီသုသာန်ကို ဗဟိုပြုလိမ့်မယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ကျုပ်လည်း တင်ပျဉ်ဘုရား၊ စည်ကားလာတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဘုရားလို့ လျှောက်လိုက်ရတယ်”

“အခုကော ထူးခြားပြီလား”
“ဟင့်အင်း- မထူးခြားသေးပါဘူး။ ဟုတ်မဟုတ်၊ မွန်မမှန်တော့စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့ဗျာ”
ဟု ဆိုလေ၏။

ကိုကြည်အောင်ကား သျှောင်ထုံးတို့ သတ္တလတ်ပဝါအကျားဖြင့် မြန်းဆန်ဆန်ပေါင်းထားလျက် စတုရန်းကပ်လာဖြူ မီးခိုးရောင်တိုက်ပုံ ပုံစံအနက် ကွက်ထောက်နှင့်ဖြစ်ရာ သွားနှင့်တူ

သဖြင့် ကျွန်ုပ်က သဘောအလွန်ကျပါသည်။

“ဒါထက် ကိုကြည်အောင် ကုန်းတော်ကို မှန်မှန်ရောက်ဖြစ်လား”

“ရှောက်တယ် ညနေသွားပြီး ည

(ဂ) နာရီလောက်မှ ပုံမှန်ပြန်တယ်။ ကျုပ်တို့သားအဖ အဒါတွေ လတ်မပျက်ကြပါဘူး”

“အေးဗျာ - ဝမ်းသာပါတယ် ကိုကြည်အောင်၊ စောင့်ရှောက်သူရှိတော့ ပြီးကောင်းတာပေါ့”

“ကျုပ်တို့ရွာက ကောင်လေး ပုခူ

(ပျားတူ) ကိုက်လို့သေပြီးကတည်းက ရွာကမဟုတ်မဟုတ်လုပ်တဲ့အကောင်တွေ

တစ်ကောင်ထက်ပြီးမပစ်ရဲတော့ဘူးပဲ။ အတော်ဟန့်သွားတယ်။ သိတယ်မဟုတ်

ဘဲ။ လူဆိုတာ အရက်သမား၊ ဘိန်းစား၊ ဆွနိုး၊ ဂျူးအစရှိတာ။ ဒီကောင်တွေ

မာတ်တော်ကုန်းကို အရင်လိုတက်မပွေ့ရဲတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဆင်ရွာကိုမျိုး ကုန်း

ပေါ်မှာသေပြီး ‘ဂုဏ်ညီထားတော့ကာ ပြီးလန်ကုန်ကြပုံရိပါတယ်။

“အေးဗျာ - ကောင်းတာပေါ့” ဟုဆိုရပါသည်။

ထိုမင်္ဂလာနေ့အထဲတွင် ကိုကြည်

အောင်နှင့်ဆုံပြီး နောက်ကာလအထိ

ကြာမခံဖြစ်ကြတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့တွင်း

အသမားများသည် အစဉ်မစားတမ်း

လှုပ်ကိုင်နေကြရာ သီးခြားသွားလည်နိုင်

အခွင့်အရေး ယူနိတ် နည်းပါးပါသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ဆိမ့်ကုန်းအိမ်ရှောက်ဖြစ်

ပါ။

● ခြေယာဝယ်သူများ

“ကိုကျော်စိုးရေ ကြာတုန်းပြောရဦး

မယ်။ တိတစ်လောက် နေ့လယ် တွင်း

သွားဖြစ်တာနဲ့ အလကားနေမယ့်အတိုက်

ခတ်တော်သွားပရိဝုဏ်မှာ ခြေသွား

ရှင်းမယ်ဆိုပြီပြန်ရင်းနေတာပဲ။ အဲဒီလို

ခွဲနေတာနဲ့ လူတစ်စုတက်လာတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ လီရှော့အုပ်စုနဲ့ ကျုပ်

တို့ရွာကကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။

ဒါနဲ့ ကျုပ်က ဟေ့ကောင် ဘာ

အခုကြည့်မိတယ်။ လီရှော့တွေဖြစ်

နေတယ်ပဲ။ ဗမာစကားတောင်ကောင်း

ကောင်းပြောတတ်ပုံမရှိပါဘူး။ တောလီ

ရှော့တွေဖြစ်ဟန်ထူပါတယ်။ လူတွေက

ဟက်ဟက်တော့ပုံတွေပါ ဖရိုဖရဲနဲ့ပါ။

မိုးကုတ်မှာရှိတဲ့ခရစ်ယာန်အသင်း

ဥက္ကဋ္ဌလီရှော့က တောကြီးကြီးက

လီရှော့တွေခေါ်လာပြီး မိုးကုတ်မြို့နယ်

တွေမှာ ရွာတွေတည်မေး ချာချီကျောင်း

တွေဆောက်ပေးနေတာ ကျုပ်တို့အမြင်

ပဲလေဗျာ။ ခုလည်း ဒီခေတ်တော်ကုန်း

ပြန်ကြီးက နေရာအနေအထားကောင်း

တော့ကာ ကုန်းပေါ်မှာ ချာချီကျောင်း

ဆောက်ပြီး ခြေကုပ်ယူမလို့နေမှာပဲ။

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဟေ့ကောင် ဒါ

ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာနယ်မြေဆိုတာ

မင်းမသိဘူးလား။ ဒါပဲတို့ပိုင်တာမဟုတ်

ဘူး။ ကျောက်ဖျာကျောင်းဆရာတော်

ပိုင်တာ။ ဒီတော့ မင်းတို့ဘယ်လောက်

ပေးပေး ရောင်းမှာမပါဘူးလို့ပြောလိုက်

တယ်။

အဲဒီလိုပြောတော့ ဒီခေတ်တော်

ဘုရားကြီးကို မထီခိုက်စေရပါဘူး။

ခတ်တော်ဘုရားကြီးမှာလည်း လီအပ်

တဲ့အဆောက်အအုံတွေ ဆောက်လုပ်

လျှပ်ဒါန်းမှာပါလို့ အရင်တက်လာပြန်

တယ်ပဲ။ ဒီကောင်ကို ပွဲခေတ်ကောင်းကောင်း

ပေးမယ်ဘာညာပြောတာဟန်ရှိတယ်။ ဒီကောင်ဗျာ မျက်စိခိုက်ပြီးတော့ကို

ကိုဘာမှတ်နေလဲဆိုပြီး မောင်းချရတယ်။

ဒီတော့မှ ဒီကောင်တွေပြန်ဆင်းသွားကြ

တယ်။

ဒီအရပ်ဒီဒေသက မြေတွေဟာ

သေလောက်စေောင် အဆိပ်မပြင်းပေ

မယ် ကိုထွက်လှပတတ်ရောင်ကိုင်းလာ

မှာတော့ သေချာတယ်။ စဉ်းစားကြည့်

ပြန်တော့ရင်းနေတဲ့ကျုပ်ကျတော့ မြေက

မကိုက်ဘဲ မြေလာဝယ်တဲ့လူတွေကျ

တော့မှ ထွက်ကိုက်လိုက်တာ ဘယ်

လောက်ဆိုပြီကောင်းလဲဗျာ။ ကျုပ်သိ

တယ် ဒါနဲ့နဲ့မြေမဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ

ဘဲ။ တစ်ကောင်မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ကောင်

တောင်ပဲ။ ဒီကောင်တွေပြန်ဆင်းသွားမှ

မြေနှစ်ကောင်မြက်တော့ထဲပြန်ဝင်သွား

တော့တာ။

ဒီကိစ္စက ဒီမှာတင်မပြီးဘူးပဲ။

အဲဒီကောင် ညမှာ ကျုပ်ဆီပြေးလာ

တော့တာပဲ။ ထပ်တဲ့အတိုင်းပဲဗျို့၊ ခြေ

ထောက်ကြီးရောင်နေတာ ကားထွက်နေ

တာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တလည်း ကုန်းတော်

ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို

ထောင်ပန်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့သားတို့

ဆေးနုလိမ္မော်ပေးဖို့ကတယ်။ အဲဒီကောင်

ကိုလည်း နောင်မမှားမိအောင်ပြောရ

တာပေါ့ဗျာ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကိုယ့်ရဲ့

လျှို့ဝှက်စေတဲ့ကိုကြည့်ပြီး ဘုရားပြေကို

တောင်လိုက်ဝယ်ပေးရတယ်လို့ အတော်

www.burmeseclassic.com

တွင် တည်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသင်္ချိုင်း အား လီရှောများမှ ကားလမ်းမြောက် ဘက်ကုန်းစောင်းတွင် ရွှေပေးကာ သုသာန်ဇရပ်ပင်ဆောက်ပေးလိုက်သော ဇာတိ။ ယခင်က သုသာန်ဇရပ်မရှိခဲ့ပါ။ သုသာန်နေရာသည် ဓာတ်တော်ကုန်း၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်သို့ရောက်လာ၏။

သုသာန်ပြန်အား ဝုများဖျက်ကာ ချာချီကျောင်းဆောက်ရန် လီရှောတို့လုပ် အားပေးကြလေ၏။ မြေများညိုကြ၏။ တောများချုံ့များချုံ့ထွင်ရှင်းလင်းကြ၏။ လီရှောခေါ် လီဆူးများသည် တရုတ် မျိုးနွယ်စုများဖြစ်သော်လည်း ရှေးဦးက ပင် မြန်မာနိုင်ငံ၌နေထိုင်သဖြင့် မြန်မာ နိုင်ငံတော်၏ လူမျိုး (၁၃၅) မျိုးတွင် ပါသည်။ တောင်တန်းနေလူမျိုးတို့ဖြစ် သဖြင့် အများအားဖြင့် ခရစ်ယန်ဘာသာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြပါသည်။

ထိုသို့ ချာချီကျောင်းဆောက်ရန် သင်္ချိုင်းမြေအားဖြန့်ကြစဉ် သူတို့ချွတ် ထားသောဖိနပ်တို့သည် အလိုလိုမှာ လမ်းလျှောက်နေကြသဖြင့်ရော အထူး အဆန်းကိုမြင်ရသဖြင့် အလွန်သဘော ကျကာ ရယ်မောကြကြောင်းသိရပါသည်။ သူတို့သည် တောထဲတောင်ထဲ နေထိုင် ကြီးပြင်းခဲ့ရာ အကြောက်အလွန်အများ အားဖြင့်ကင်းသွဲတို့ဖြစ်ကြသည်။ သင်္ချိုင်း မြေကိုဖျက်သောအခါ သင်္ချိုင်းနေပြိတ္တာ တို့သည် သူတို့ကို အမျိုးမျိုးခြောက်လှန့် သော်လည်း မကြောက်တတ်သူတို့ဖြစ် ကြရာ ကြာသော် ပြိတ္တာတို့လက်လျှော့ သွားကြရ၏။

သင်္ချိုင်းနေရာတွင် ကြီးမားသော ခရစ်ယန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးဖြစ်လာ သလို ထိုဝန်းကျင်တွင်လည်း စည်ကား သောလီရှောရွာဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ဘုန်း တော်ကြီးဦးရွှေမန်းပြောခဲ့သောစကား သည် ဒဏ်ထိမိကုန်ခဲ့လေ၏။ သို့သော် သစ်ဆိမ့်ကုန်းရွာဟုသောခေါ်ကြပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့နေပြည် တော်ဒေသ နေပြည်တော်ကြီးမတည်မီ ၁၉၉၁၊ ၁၉၉၂၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွေ၌ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး သည် ဗျင်းမနားမြို့နယ် သပြေကုန်းရွာ၊ ငွေလှဲကုန်းရွာ၊ ရေပြာရွာစသည့်ရွာတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းထားသောလယ်တောများ အလယ်ရှိ လက်လုပ်တောင်တောရတွင် သီတင်းသုံးတော်မူပါသည်။

ဆရာတော်သည် အနီးဝန်းကျင်မှ ရွာများသို့ တစ်ရွာလျှင်နှစ်ရက်အလှည့် ကျဆွမ်းခံကြ၍ ခိုးမြောက်ပါသည်။

ဖူးမြော်လို့သူ ဆွမ်းလောင်းလိုသူတို့သည် တောလမ်း၊ လယ်ကန်သင်းလမ်း၊ လှည်း လမ်းတို့မှ သင့်သလိုလာကြရပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နေပြည်တော် ပြန်ကပြေးမှ လူတို့မှာမူ လယ်ကန်သင်းလမ်းအတိုင်း သွားကြရပါသည်။

လက်လုပ်တောင်ကား စေတီငယ် တစ်ဆူနှင့် ကျောင်းငယ်လေးသာရှိခဲ့ပြီး ကုန်းတော်တစ်ခုခင်သည် တောအတိဖြစ် ခဲ့၏။ ဆရာတော်ကြီးရောက်ပြီးသော် သာသနိကအဆောက်အအုံများနှင့် ရှေး ဟောင်းစေတီငယ်ကို ပြုပြင်လှူဒါန်းသူ တို့ ဖော်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

စေတီတော်ထီးတင်ပွဲတော်ပြုလုပ် ပြီးသောအခါ ဆရာတော်သည် တောင် ဘက်သို့မျှော်လင့်လျက် -

ဒကာတို့ ဟောဒီနေရာတွေဟာ နောင် မကြာမီ မြို့ကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ကားတွေတစ်စီး၊ မီးတွေတစ်စီးထိနဲ့ အလွန်စည်ကားတဲ့နေရာကြီးဖြစ်လာမှာ ပါဗျာ။ ဒကာကြီးတို့မိကြပါလိမ့်မယ်။

ဟု လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြောပြ သည်ဟု ယခု လက်လုပ်တောင်တောရ တွင် ကပ္ပိယလုပ်နေကြသောဆရာတော် ကြီး၏တပည့်များက ပြောပြကြပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးညွှန်ပြသောနေရာ သည်ကား ယခုနေပြည်တော်ကြီးတည် ပြီးသော် ရာဇဌာနီ (၁၆) လမ်းသွား လမ်းမကြီးဖြစ်၍နေကာ ဥပ္ပိတသန္တိ စေတီတော်ကြီးတည်ရှိရာနေရာဖြစ်လာ လေ၏။ ဥပ္ပိတသန္တိစေတီတော်ကြီးကား လက်လုပ်တောင်၏အရှေ့ဘက်တွင်တည် ရှိပါသည်။ သို့ကြောင့် နေပြည်တော်သို့ ဘုရားဖူးရောက်ခဲ့ပါက ဥပ္ပိတသန္တိစေတီ တော်ကြီးကို မလွဲမသွေဖူးကြလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဌာနီလမ်းမကြီးပေါ် သို့ ရောက်ကြရသည်သာ ဖြစ်၏။ သူတော် ကောင်းတို့၏ ကြိုတင်နိမိတ်စကားကား မှားခဲ့လှပေ၏။ ဤသည်မှာ ဆက်စပ်၍ တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

■ ဝိလ်ဗျူးကြီးထွန်းနောင်

ဓာတ်တော်ကျောင်းကား တောရ ကျောင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျောင်း၌ သီတင်း သုံးမည့်ရဟန်းမပေါ်ခဲ့ရာ ကာလအတန် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ကျောက် ပြဿဒီမှ ဒေါက်တာစောနောင်ဦး၏ဖခင် တပ်ရင်းမှူးဟောင်း(ငြိမ်း) ဝိလ်ဗျူးကြီး ထွန်းနောင်သည် ရဟန်းဝတ်ဖြင့်ရောက် လာကာ ဓာတ်တော်ကုန်းတောရကျောင်း ၌ သီတင်းသုံးနေသည်ဟူသောသတင်း

ကို ကြားရလေ၏။

ထိုရဟန်းကြီး ဝေါစရဝါမ်ပြုရာ မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကျောက်ဖျာရွာဖြစ်နေသဖြင့် နေ့စဉ် ဆွမ်းလောင်းလျှောက်ရာ ရွာသူရွာ သားတို့ အလွန်ပင် ကြည်နူးဝမ်းမြောက် ကြရလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသို့ ဆွမ်းခံသောရဟန်း ရွာသို့တစ်ခါမှ မကြာဘူး၍ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် အိမ် တိုင်း တက်တက်ကြွကြွဖြင့် ကြိုတင်ပြင် ဆင်ကာ လောင်းလျှောက်လေ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဒေါက်တာ စောနောင်ဦးသည် နှစ်ရှည်လများ ကျောက် ပြဿဒီ၌နေလျက် ကျောက်ပြဿဒီ၊ ကျောက်ဖျာ၊ ဆင်ခွာ၊ ရေအေး၊ စသော ရွာများအတွက် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက် ပေးနေခြင်းကြောင့်လည်း ထိုကျေးဇူး တရားတို့ဖြင့်နွယ်ကာ ဖခင်ရဟန်းကြီး အား ပိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်လှူဒါန်းခြင်း လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာကလည်း ဖခင်ဖြစ်သူအား အထူးပင်စောင့်ရှောက် ပါသည်။ ဒေါက်တာ၏မိခင်ကား အထက် တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဟုသိရ၏။

ထိုရဟန်းကြီးနေသောအခိုက်၌ ကုန်းတော်အား ဘာသာခြားများ မနှောင့်လှက်စေနိုင်ရန် ဓာတ်တော်စေတီ တော်ကြီးဝတ္တကမြေအား ကျောက်ဖျာ- လူကြီးများ၊ တိုက်နယ်မှလူကြီးများနှင့် ပူးပေါင်းကာ တိုင်းထွာမှတ်သားမြေ ထုတ်လျက် မြေစာရင်းရုံး၌ မြေကရန်ပြု လုပ်ပေးပါသည်။ တောင်ထိပ်ရေကြည် ထွက်အထိ ဝတ္တကမြေသတ်မှတ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဓာတ်တော်သို့လုံးဝမရောက် ဖြစ်တော့ပါ။

■ တောင်တန်းဆရာတော်ကြီးအား မြော်ခြင်း

သီတဂူသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး ဦးညက်သာရသည် လည်းကောင်း တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရသည် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က မိကုတ်မှပင်လျှောက် ချက်အရ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ရောက်၍ တရားခိုးမြင့်တော်မူပါသည်။

ထိုသို့ မိုးကုတ်မြို့သို့ကြွရောက် လာတော်မူတိုင်း ကျောက်ပြဿဒီမှပင် လျှောက်ချက်အရ ကျောက်ပြဿဒီ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ တရားခိုးမြင့် လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ကြိုခဲနေသော ကြောင့် မဝေးလှသော ကျောက်ပြဿဒီဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဆရာတော်ကြီးများအား မြော်တော်

တရားနာယူလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင်မူ ကျောက်ပြာသစ် ကျောင်း၌ တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ကြီးဦးဂုတ္တမသာရကြွရောက် ၍ တရားဟောမည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် တရားနာသွားရန်စုရုံးနေကြသည်။ ဆိုသို့ ရွာလယ်၌စုရုံးနေစဉ် ဓာတ်တော် ၌ သီတင်းသုံးနေသော ရဟန်းတော်ကြီး သည် ရွာတောင်ဘက်အပေါက်မှ မပြေး ရုံတမယ မြန်ဆန်သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ရွာထဲဝင်လာလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ဘာအရေးကြီးလို့ပါလဲဘုရား”

ဟု မေးလျှောက်ရာ -

“ဒကာတို့ နောက်မှ ကျုပ်ပြောပြ မယ်။ တောင်တန်းဆရာတော်ကြီးက ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါဗျာ။ အခုချိန်ဆို ကျောင်းမှာရောက်နေလောက်ပြီ။ အဲဒါ သွားဖူးမလို့ဗျ”

တုပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက် သွားလေ၏။ တပ်မတော်သားဟောင်းမို့ ပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေ ၏။

တောင်တန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွ၍ ပရိတ်တရားချီးမြှင့်သည့်အခါ၌ လည်းကောင်း၊ သီတဂူဆရာတော်ကြီး ကြွရောက်၍ တရားများချီးမြှင့်ဟော ကြားသည့်အခါ၌ လည်းကောင်း ကျွန်ုပ် သည် မေ့သနပ်လှောင်ဘေးတွင် နေရာယူ ကာ နန်းကပ်ကပ်ကြည့်ညှိလျက် နာယူ လေ့ရှိ၏။

တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော် ကြီး ပရိတ်တရားတော်ချီးမြှင့်သောအခါ ရဟန်းတော် ဦးထွန်းနောင်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့ သည် ပလ္လင်ဘေးညာဘက်၌ နေရာယူ ကာ ပရိတ်တော်နာယူကြပါသည်။ ဆရာ တော်ကြီးရှေ့တွင်မူ ပရိတ်ရေဘူးများ၊ ပုလင်းများ စားပွဲကြီးအပြည့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပရိတ်နာယူရင်း ခရပုလင်းတို့ ဆွပ်ကဲမှုရှိ မရှိကို အမြဲ တစေ အာရုံပြုကာကြည့်နေလေ့ရှိ၏။ ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်အား နေ့စဉ်ပြတ် ရွတ်ဖတ်လေ့ရှိသော ကျွန်ုပ်သည် ဆရာ တော်ကြီး၏ ပရိတ်သံနှင့်အတူ စီးမော့ ကာ စိတ်ထဲမှအလိုလိုလိုက်ဆိုနေလေ့ရှိ ၏။ ခရပုလင်းများသို့လည်း အာရုံပြုနေ မိ၏။

ပရိတ်ရွတ်၍ (၅)မိနစ် (၁၀) မိနစ် မျှကြာသည်နှင့် ရေပုလင်းတို့သည် အမြှုပ်တစ်စုံနှင့် ပူစိဖောင်းလေးများ တဖောက်ဖောက်တက်လာသည်ကိုတွေ့

ရလေ့ရှိ၏။ ဆွဲဆေးထည့်လိုက်သည် ပမာဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆွဲဆေးလောက် တော့ ဆွပ်ကဲခြင်းမရှိပါ။ ခရပုလင်းတိုင်း အမြှုပ်ကလေးများတစ်စုံတက်နေသည် ကိုတော့ ပရိတ်ရွတ်တိုင်း ကြုံရမြဲဖြစ် သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ပရိတ်ရေ ပုလင်း တစ်ခါမှယူမလာခဲ့ဘူးပေ။ ငါ လည်း ပရိတ်အမြဲရွတ်နေတာပဲဟူသော အသိကြောင့်မယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်တော့ ဤသည်မှာ မာန်စိတ်ဖြစ်ပါ သည်။ မာန် ဟူသည် မာနသဒ္ဓါမှဆင်း သက်သောပါဠိပျက်စကား ဖြစ်သည်။ မာနတရားထားခြင်းကား အကုသိုလ် စိတ်ဖြစ်ကြောင်းသိပါသည်။ သို့သော် ပုထုဇဉ်စိတ်ဟူသည်ကား မကောင်းမှု၌ သာ မွေ့လျော်တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

တစ်ခါသော် ကျွန်ုပ်သည် တောင်တန်းဆရာတော်ကြီး၏ ပရိတ် တော်နာယူပြီးနောက်နေ့၌ အကြံတစ်ခု ဖြစ်မိ၏။ ဆရာတော်ကြီးကား ပရိတ် တော်ရွတ်ဖတ်တိုင်း ပရိတ်ရေတို့ဆွပ်ကဲ ပြီး ပရိတ်ရေထည့်၍စမ်းသပ်ကြည့်မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ နံနက်အိပ်ရာထထွက် တွင်းသားတို့ ထမင်းချက်နေချိန်ဝယ် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ခုတင်အိပ်ရာ ထက်၌ ဘုရားဝတ်တက်ပြီး ပရိတ်ရေ တစ်ခွက်ပြုကာ ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ် ရွတ်ဖတ်ပါသည်။ ပရိတ်ရေကား တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ပါ။ ပရိတ်ရေကို အာရုံပြု၍ ရွတ်ဖတ်လိုက်သည်မှာ ပရိတ်ကြီးသာကုန်သွားသည်၊ ဘာမှ မထူးခြားပေ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သဘောကျ ၍ ပြုံးမိပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးဆို သည်ကား သီလရှိသောမြတ်စွာဘုရား ၏သားတော်ရဟန်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကား ကိလေသာတောတွင် နစ်မြုပ်နေသော လှူဝတ်ကြောင်ဖြစ်လေ၏။ ဆရာတော် ကြီးကား သံမာန်နှင့်ပြည့်စုံသောမေတ္တာ ဘာဝနာအစဉ်ပွားနေသည့် မေတ္တာရှင် ကြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကား လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ဦးစီးကာ နေ့စဉ်တစ်ဝမ်း တစ်ခါးရှာနေသောလူတစ်ဦး ဖြစ်ပေ၏။ မေတ္တာပွားခြင်းဟူသည်လည်း ခေတ္တခဏ လေးသာ ဝတ်ကျွေးတန်းကျေပွားနိုင်၏။ ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးပမာ ရွှေသားစစ်စစ် နှင့် ခဲပုပ်ပမာလွန်စွာကွာခြားလှပေ၏။ သို့ကြောင့် မနှိုင်းအပ်မနှိုင်းရာ မတူအပ် မတူရာသွားပြုမိသဖြင့်ပြုံးမိခြင်း ဖြစ် သည်။ ထိုသည်ကို ဘယ်သူမှမသိကြပေ။ ပတ္တမြားအစစ်အစူး ကျောက်စရစ်ခဲက

သွားတုသည်ပမာ ရယ်ဖွယ်သာဖြစ်ခဲ့ပါ သည်။ ဂုဏ်ချင်းက မြင်းမိုရ်တောင်နှင့် ဆီးစေ့ပမာ လွန်စွာကွာခြား၍ဖြစ်သည်။ တရားတော်နာယူပြီးသော် ကျွန်ုပ် တို့သည် အေးချမ်းစွာပြန်လာကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ရဟန်းတော်ကြီးဦးထွန်း နောင်ပါလာသဖြင့် တောင်တန်းဆရာ တော်ကြီးနှင့် မည်သို့မည်ပုံတွေ့ဆုံဆက် နွယ်ခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်ုပ်က မေးကြည့်မိ ၏။

“ဒီလိုဗျ၊ ကျုပ်ချင်းပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျတော့ တောင်တန်းဆရာတော် ကြီးသီတင်းသုံးတဲ့ခန္တီတောင်တန်းကြီး ကို တာဝန်အရရောက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ တုန်းက ကျုပ်က ဗိုလ်ကြီးဘဝပဲရှိသေး တာ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်မှာပိုင်ဆိုင်တာ ဆိုလို့ မိသားစုပဲရှိတယ်။ ဘာဆိုဘာမှ ပိုင်ဆိုင်တာမရှိခဲ့ဘူး။ ဗိုလ်ကြီးငယ်ပေါ့ ဗျာ။ ဒါနဲ့ တောင်တန်းပေါ်မှာ ဆရာတော် ကြီးသာသနာပြုခရီးကြွတာနဲ့ ကျုပ်တို့ စစ်ကြောင်းဆုံတယ်။ ဆုံတဲ့အခိုက်လေး မှာပဲ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ခြေတော်ကိုဦးခိုက် ပြီး -

“ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဗိုလ်ကြီးထွန်းနောင်ပါ။ ဘုရား။ တပည့် တော် ဆင်းရဲမဲ့တေလှပါတယ်။ ဘုရား တပည့်တော်အတွက် မေတ္တာပို့လွှတ်ပေး တော်မူပါဘုရား”

လို့လျှောက်တော့ ဆရာတော်ကြီး က ကျုပ်ရဲ့ဦးခေါင်းကိုကိုင်ပြီး မေတ္တာပို့ လွှတ်ပေးတော်မူပါတယ်။ ပို့လွှတ်ပြီးတာ နဲ့ -

“က သား၊ သား ဒီကပြန်သွားပြီး တာနဲ့ အရာရာအဆင်ပြေပါလိမ့်မယ် ကွယ်။ ဘုန်းကြီးမေတ္တာပို့လွှတ်ထားပါ တယ်”

လို့ မိန့်ကြားတယ်ဗျ။

ကျုပ်ဗျာ အချမ်းပျော်သွားတာ စိတ်ထဲကြည့်နူးပြီးအေးချမ်းသွားတယ်။ ဆရာတော်ကြီးမိန့်တော်မူတဲ့အတိုင်းပါ ပဲဗျာ။ ရှေ့တန်းကပြန်သွားပြီးနောက် မှာတော့ ရာထူးတွေအဆင့်ဆင့်တိုးပြီး တပ်ရင်းမှူးဘဝကိုရောက်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန် မှာ အိမ်ဝိုင်း(၃)ခုကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါ တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့ပြန်လည် ဆုံစည်းခွင့်ပြန်မကြုံရတော့ပေမယ့် ဆရာ တော်ကြီးရဲ့ကျေးဇူးကို အစဉ်အောက်မေ့ ပြီး နေ့စဉ်ရိုခိုးတန်တော့ပါတယ်ဗျာ။ နှစ် တွေတောင်ကြာခဲ့ပြီပေါ့။ ဒီကနေ့တော့ ဆရာတော်ကြီးကို ခြေတော်ဦးခိုက်ပြီး ပြီး ဖူးမြော်ခွင့်ပြန်ရခဲ့တယ်ဗျ။ သာ

လိုက်တာမပြောပါနဲ့တော့"

ဟု ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်ဝန်းများဝယ် ဝမ်းသာကြည်နူးရိပ်တို့ လွမ်းမိုးလျက် ရှိချေ၏။

■ တောထွက်ရဟန်းကြီးနှစ်ပါး

ရဟန်းတော်ကြီးဦးထွန်းနောင်ကား ဓာတ်တော်ကုန်းတွင် တစ်နှစ်နီးပါး သီတင်းသုံးအပြီးတွင် မြန်မာနှင့် ယိုးဒယားနယ်စပ်အနီးရှိ ရွာလေးတစ်ရွာ သို့ ပြောင်းရွှေ့သီတင်းနေကြောင်းသိရ ၏။ ဓာတ်တော်ကုန်းကား ဘုန်းကြီး ဆက်ပြတ်သွားပြန်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ကာလအားဖြင့် အလွန်ကြီးမကြာလိုက် ပါ။ ရဟန်းတော်ကြီး ဦးထွန်းနောင်ညွှန် လိုက်သဖြင့် တောရဆောက်တည်လို သော တောထွက်ရဟန်းတော်ကြီး ( )ပါး ဓာတ်တော်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်လာပြီဟု သတင်းကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာအလွန် ဝမ်းမြောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဆောက်ခဲ့သော ကျောင်း ကလေးသည် သီတင်းသုံးသော ရဟန်း မရှိခဲ့ပါက ဘိုးရွှေခြမ်းများစားကာ ပျက်စီး ကုန်မည် ဖြစ်သည်။ အဆောက်အအုံ ဟူသည် လူရှိပါမှ အစဉ်ခိုင်ခံ့ပါသည်။ မည်မျှခိုင်အောင်ဆောက်ပါစေ လူမနေ သော် ကြာကြာမခံဘဲပျက်စီးရပါသည်။

ဦးကုတ်ဒေဝ ကျောက်တွင်းတူး ရာတွင် ဖောက်တွင်းသည် အများဆုံးဖြစ် ၏။ ဖောက်တွင်းကား သစ်ဝါးတို့ဖြင့်ခွေ ရှိဆင်ရ၏။ ဖောက်တွင်းသည် လူဆင်း နေသည့် - ကြံ့ခိုင်၏။ လူမဆင်းခဲ့သော် မကြာမီ ပျက်စီးသွားလေ၏။ လူဆင်းနေ သော် လူတွေ ကြောင့် လည်းကောင်း၊ လူ ဘုန်းကြောင့် လည်းကောင်း တွင်းသည် မပျက်မစီးတည်ရှိ၏။ လူမဆင်းသည်နှင့် မကြာမီ ပျက်စီးသွားသည်သာဖြစ်သည်။ အိမ်လည်း ထိုအတူဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းကြီးနှစ်ပါးသည် သစ်ဆိမ့် ကုန်းနှင့်စခန်းကြီးရွာတို့သို့ ဂေါစရဂါမ် မြကာဆွမ်းခံကျောင်းသိရ၏။ ဓာတ်တော် ကုန်းအား အစဉ်စောင့်ရှောက်နေသည် မှာ ကျိကြည်အောင်တီးသားအဖဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ (ဂေါစရဂါမ်-ဆွမ်းခံရာရွာ၊ ပါဠိပျက် - ဂေါစရဂါမ်)

တစ်နေ့သည် ရွာလူကြီးက ကျွန်ုပ် အား -

"ကိုကျော်စိုး၊ ခင်ဗျားကို ဓာတ်တော် က ကိုယ်တော်ကြီးနှစ်ပါးက တွေ့ဖူးမြင် ဖူးချင်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒါ အားတုံတစ်နေ့

ဓာတ်တော်ကို လာခဲ့ပါဦးတဲ့။ ကျုပ်ကိုမှာ တာ နှစ်ခါ၊ သုံးခါရှိပြီဗျ။ အခု ခင်ဗျား ကိုမြင်မှသတိရတော့တယ်။ ကိုယ်တော် ကြီးတွေက ခင်ဗျားကိုသိပ်တွေ့ချင်နေ တာ။ အဲဒါအားတုံနေ့သွားလိုက်ပါဦး ဗျ"

ဟု ဆိုလေ၏။

ရွာလူကြီးကား ကိုစိန်မောင်း ဖြစ် သည်။ ရပ်ကျိုးရွာကျိုးကို အားသွန်ခွန် စိုက် စေတနာပါပြုလုပ်သူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က လေးစားချစ်ခင်မှုရှိ၏။ ဓာတ် တော်ကား ကျောက်ဖျားပိုင်နက်ဖြစ်ရာ ပစ်မထားဘဲ ထွားရောက် ကြည့်ရှုစောင့် ရောက်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ သတင်းပို့နိုင် ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် တွင်းအား သောတစ်နေ့၌ ဓာတ်တော်ကုန်းသို့သွား ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဆောင်သူ ဘုန်းတော်ကြီးကား နားရွက်စားကား၊ အသားလတ်လတ် နှင့် ဥပမိကောင်း၏။ နောက်တစ်ပါး ကား အသားညိုညိုနှင့်ခပ်ကုပ်ဖြစ် သည်။ သူ့ဟာသူ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ထိုင်နေ ၏။ သို့ကြောင့် ဦးဆောင်ဘုန်းတော်ကြီး နှင့်စကားပြောဖြစ်၏။

"ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား၊ တပည့် တော်ကျောက်ဖျားက ကျော်ဖို့ပါဘုရား"

"အေးဗျာ ဒီမှာလာကြတဲ့လူတိုင်း က ဒကာကြီးကိုပြောကြလွန်းလို့ ကြား ဖူးနေတာကြာပါပြီ။ အဲဒါတွေ ချင်မြင် ချင်လွန်းလို့ ဒကာကြီးကိုစိန်မောင်းကို လာတိုင်းမှာနေရတာပါ"

"ဟိုတစ်နေ့ကမပြောလို့ တပည့် တော်လာခဲ့တာပါ။ တပည့်တော်ဒီကုန်း ပေါ်ကို မရောက်တာကြာပါပြီ ဘုရား"

"ပြောတယ်။ ကိုမိုးဆုံးပြီးနောက် ပိုင်း လုံးဝမလာတော့ဘူးလို့ပြောတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် မရောက်ဖြစ်တော့ပါ ဘူး။ ဒါထက် အရှင်ဘုရားတို့က ဘယ်က နေကြလာတာပါလဲ ဘုရား"

"တောင်ကြီးမဟာစည်ရိပ်သာက နေ တောရဆောက်တည်ဖို့ကြွလာတာ ပါ"

"ကောင်းပါတယ် ဘုရား၊ တပည့် ရွက်လည်း မဟာစည်နဲ့ရင်းနီးပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ပျဉ်းမနား ပြန်ကပြေးမဟာစည်ရိပ်သာမှာ လေးငါး ခြောက်လနေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီမှာကတော့ တရားအားထုတ်ရတာ အေးချမ်းမှုရှိတာ ပေါ့ဘုရား"

"ကောင်းပါတယ်၊ အေးချမ်းလိုက်

တာအလွန်ပါပဲ"

"တရားထိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဘာတွေ မလာဘူးလား ဘုရား"

"အေးဗျာ - ပြီးခဲ့တဲ့နေရာသီက စာမေးပွဲတွေပြီးချိန်မှာ စာသင်သား ရဟန်းတော်လေးနှစ်ပါးတရားအားထုတ် ချင်လို့ဆိုပြီး ဒီကိုရောက်လာပါတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ပါးက ဆွမ်းခံကျွေးတော့ အရာရာအဆင်ပြေပါတယ်။ တစ်ပါးက ဂူထဲမှာသွားပြီးထိုင်တယ်။ တစ်ပါးက တော့ တရားအားထုတ်ဖို့ဆောက်ထား တဲ့ အရပ်လှဲတွေနေ့သွားတဲ့နေရာလေးမှာ ပေါ့ဗျာ ထိုင်တာပေါ့။ သိပ်မကြာလိုက် ပါဘူးဗျာ။ လေးငါးရက်အရ တစ်ည မိုးချစ်မှာ ကိုယ်တော်လေးဟာ ထိ ကျောင်းလေးဆီ တရားအားထုတ်ဖို့ အသွားမှာ မည်းမည်းအကောင်ကြီးက ကျောင်းလေးအပြည့်ထိုင်နေတာကိုတွေ့ တော့ ချက်ချင်းပဲ ကိုယ်တော်လေး ကျောင်းပေါ်ကိုပြန်ပြေးတက်လာတယ်။ အတော်ကလေးလန့်သွားဟန်ရှိပါတယ်။ ထိုကျောင်းလေးက အမီးနဲ့အခင်ပဲရှိတာ လေ။ အကာက လုံးဝမရှိပါဘူး။ ဒီတော့ မည်းမည်းအကောင်ကြီးထိုင်နေတာကို ကောင်းကောင်းမြင်ရတာပေါ့။ ကိုယ်တော် လေးတရားမထိုင်ရတော့ဘဲ နောက်နေ့ မှာ နှစ်ပါးစလုံး ပြန်ကြသွားကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အခတ်တရားထိုင်သူ ပေါ်မလာသေးပါဘူး"

"ဒါထက် ဒီကုန်းပေါ်မှာနေကြတဲ့ သာဝကတွေရော မြင်ဖူးပြီလားဘုရား"

"ဖြူဖြူဖြူဖြူနဲ့သွားလာနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပြောတာလား"

"မနှိပ်ဘုရား"

"မြင်ဖူးတာပေါ့ဗျာ ကြာလှပါပြီ။ သူတို့ဟာသူတို့သွားလာနေကြတာပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းခေါင်းရင်းနားက တောင်ဖြစ်သွားလိုက်သေးသဗျ"

"အရှင်ဘုရားတို့ဆီကောဝင်ရောက် ဖူးမြော်ကန်တော့တာမရှိသေးဘူးလား ဘုရား"

"ကျောင်းနားကသာဖြစ်ဖြစ်သွား တာ ကျောင်းပေါ်တောင်မော့မကြည့်ဘူး ဗျ။ တက်လာဖို့ဆိုတာတော့ ဝေးရော"

"သမာဓိအားလိုသေးလို့ပါဘုရား။ သီလသမာဓိနဲ့ပြည့်စုံရင်တော့ နတ်တွေ က အရှင်ဘုရားတို့ကို ဆည်းကပ်ကုံး ကွယ်လာကြပါလိမ့်မယ်ဘုရား။ ဒါထက် အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ကျောင်းကြီး ဦးအောင်သိန်းတို့လက်ထက်က ပြုခဲ့တဲ့ စေတီတော်ကို ဆက်တင်တာတာလား"

ဘုရား

“ဟုတ်တယ် ဒကာကြီးရေ ဘုရား ဆက်တည့်မယ့်ဒကာပေါ်လာတာနဲ့ဆက် တည်နေကြတာ။ ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်ဗျာ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပေါ့ဗျာ”

“မုန့်ပါဘုရား”

“ကိုမျိုးက ဒီကုန်းပေါ်မှာ ကုန်း အစွန့်သေသွားတော့ သူတို့ဒီမှာတည် ပြီးသင်္ကြယ်ထားတယ်။ ဒီတော့ ဒီမှာရှိနေ လိမ့်မယ်လို့ယူဆထားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဘုရားတည်ရာမှာ အခက်အခဲ ဖြစ်ရင် ကိုမျိုးကိုတိုင်တည်ပြီး ကိုမျိုးရေ ဘုရားတည်ပြီး ကုတ်ကတော့ ကုန်နေပြီ။ အဲဒါ အုတ်အခြေခံရောက်အောင်လုပ်ဦး လို့ပြောလိုက်ရင် မနက်ကပြောလိုက်တာ နဲ့ ညနေဆို အုတ်ကားရောက်လာတော့ တာပါ။ သံတော့ ကိုလပ်ပြေတွေကုန်ရင် လည်း အဲဒီလိုပဲ ကိုမျိုးကို တိုင်တည်ပြီး ပြောလိုက်ရင် အဆင်ပြေလေ့ရှိတယ်။ တိုက်ဆိုင်တာလားဘာလားတော့မသိဘူး ပေါ့ဗျာ။ အဆင်ပြေတာချည်းပဲ။ ဘယ်လို ဘဝနဲ့နေနေလဲဆိုတာသမသိတာ ရှိ တော့ရှိနေပုံရတယ်ဗျာ”

ဟ ပြောပြလေ၏။

ဤကုန်းပေါ်၌ ကိုမျိုး၏နောက် ဘဝတစ်ခု ရှိ၏။ မရှိမီ ကျွန်ုပ်မသိသော် လည်း ဤကုန်းပေါ် သို့တက်လာရသည် မှာ စိတ်မလှသလိုခံစားရပါသည်။ အမှန် သော် သတ္တိစိတ်ဖြတ်ယွင်း၍ ကြောက် စိတ်ဝင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုန်းတော် ကြီးနှင့် (၁)နာရီကျော်ကျော်စကားပြော ပြီးသောအခါ ဘုရားနှင့်ဘုန်းတော်ကြီး အား ဝတ်ပြုကာ ပြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။

■ ဖိနပ်လွှင့်ပစ်ခံရခြင်း

ကျောင်းသည် တောင်မြောက် ဖားလျားရှိကာ လေကူးအား တောင် တက်၊ အရှေ့ဘက်မျက်နှာ၌ ပြုလုပ်ထား ၏။ ကျွန်ုပ်တက်ခဲ့စဉ်က ဘုန်းတော်ကြီး ဖိနပ်နှစ်ရစ်၏အကြား၌ ချွတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ပြန်ဆင်းလာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ရော်ဘာဆင်ကြယ်ဖိနပ်အား မတွေ့ရတော့ပေ။ ဖိနပ်သည် ဆင်ကြယ် ဖိနပ် သင်္ကြားအပြာရောင် ဖြစ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ပါလာရာ ကျွန်ုပ်ဖိနပ်ပျောက်နေသည်ကို ကြည့်၍

“ဒကာကြီးဖိနပ်က အဲဒီမှာချွတ် ခဲ့တာလား”

“မတ်မတ်ရရ အရှင်ဘုရားတို့ဖိနပ် နှစ်ရစ်ကြားမှာချွတ်ထားခဲ့တာပါဘုရား”

“ခွေးတွေများခဲ့သွားသလားမပြော တတ်ပါဘူး”

“ကျောင်းမှာခွေးမွေးထားသလား ဘုရား”

“မမွေးပါဘူးဗျာ တစ်ကောင်မှမရှိ ပါဘူး။ ဝုလီပျောက်သွားတော့ ခွေးများ လာခဲ့သွားသလားလို့ပါ”

ဟုပြောကာ ကုဋိဘက်သို့ထွက် သွားပါသည်။ ကုဋိဟူသည် ကျောင်းငယ် ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ အညစ်အကြေးစွန့် သည့်ကျောင်းငယ်အား ဘုန်းကြီး ကျောင်းများတွင် ကုဋိဟုအလွယ်ခေါ် ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဖိနပ် ပျောက်၍ သောကရောက်နေချေ၏။

ခွေးဆိုသော် ဘုန်းတော်ကြီးများ စီးသောသားရေဖြင့်ပြုလုပ်သည့်ဘုန်းကြီး စီးဖိနပ်ကိုသာချီရပေမည်။ ရော်ဘာဖြင့် ပြုလုပ်သော ကြက်ပေါင်ဖိနပ်ကို ချီရော အကြောင်းမရှိ။ ကျောင်းတွင် ခွေးလည်း မရှိရာ ကျွန်ုပ်၏ဖိနပ်ပျောက်သွားခြင်း သည် သွေးနိုးသားနိုးမဟုတ်နိုင် ကြောင်း ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက် ၏။

ဤကုန်းပေါ်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦး သည် မကျေနပ်၍ ကျွန်ုပ်စီးသောဖိနပ် အား အဝေးသို့လွှင့်ပစ်ခြင်းဖြစ်နိုင်လေ ၏။ ထို့ကြောင့် ဖိနပ်ချွတ်ထားရာနေရာ ၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ ဤနေရာမှလွှင့် သော် တောင်သို့လွှင့်ပစ်ပါက တောင် ဘက်တည့်တည့်တွင်ရှိရမည်ဟု ဗဟို ကာ ချက်ချင်းပင် တောင်ဘက်သို့လိုက် ကြည့်၏။ သက်ငယ်ပင်၊ မြက်ပင်များ သာရှိပြီး ချုံပင်မရှိရာ မြင်ရလွယ်၏။

စေ့စေ့ပစ်ပစ် အသေအချာလိုက် ကြည့်ရာ ဖိနပ်ကား ငှက်ပျောအုံကြား တွင်ညပ်၍နေလေ၏။ အကွာအဝေး သည် ပစ်သောနေရာနှင့် ဆယ်လံမျှကွာ သေး၏။ ထိုစစ်ဖက်ကိုကောက်ကာ ကျန်သောတစ်ဖက်ကိုရှာပြန်၏။ အဝေး သို့သာရောက်သွားသည်မတွေ့ပါ။

သို့ကြောင့် ကျန်သောတစ်ဖက် အား မြောက်ဘက်သို့လွှင့်ပစ်ဟန်တူပါ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြောက်တည့်တည့် လိုက်ရှာပြန်၏။ ထိုဘက်တွင် ငှက်ပျော ဝင်မရှိပါ။ ကွင်းပြင်သာဖြစ်ပါသည်။ ဆယ်လံမျှအကွာတွင်မှ ကျန်ဖိနပ် တစ်ဖက်အား သက်ငယ်တောထဲတွင် တွေ့ရလေတော့၏။

ထိုအခါ ကုန်းတောင်ပေါ်ရှိ သာဝ ကများသည် ကျွန်ုပ်အားနှုတ်ဆက်သည့် သဘောလား။ လာသည်ကိုမကြိုက်၍ လား။ သူတို့ကိုခွဲခွာသွားခဲ့၍ မုန်းတီး၍

လား။ နောက်မြောင်ကျိစယ်လို၍ လား ခွဲခြား၍မသိသောအသိသည် ချက်ချင်း ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါ ကြောက် စိတ်က အလိုလိုဝင်လာကာ ကုန်းတော် ပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းခဲ့လေ၏။ လိပ်ပြာတော့မလုံတော့ပေ။ ယခင်က သတ္တိတို့ လွှင့်စဉ်ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပေပြီ။ ထိုနောက်တွင်မှ မည်သို့သောအကြောင်း နှင့်မျှ ဓာတ်တော်ကုန်းသို့ မရောက်ဖြစ် တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဓာတ်တော်ကုန်း ကား ရေစက်ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီထင်ပါသည်။ ဆိုသော် သက်တရတော့ရှိနေလေ၏။

■ ကိုကြည်အောင်နှင့်သိုက်နန်းရှင်များ

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ သင်္ကြန် အပြီးတွင် ကျွန်ုပ် မိုးခင်းပတ္တမြားမြေသို့ ရောက်ပါသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလ သီတင်းကျွတ်အပြီး၌ ကျွန်ုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ မင်းသိဟ သန်းကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီသို့ ခေတ္တခွင့် ပန်ကာ မိုးတုတ်သို့ အလည်ပြန်ခဲ့ပါ သည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်အလွန်ခင်တွယ် သော ကျောက်ဖျာရွာလေးသို့ရောက်ခဲ့ ပါသည်။ အသံမစမဟာပဌာန်းရွတ်ဖတ် ပုလေပွဲနှင့် ကထိန်ပွဲတော်ကျင်းပချိန် ကွက်တိုဖြစ်နေ၏။ ရွာကလွဲတွေသည် ထိုပွဲတော်ကျင်းပတိုင်း ကျွန်ုပ်ကိုသတ်ရ နေကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် သည် ကျောက်ဖျာဘုံကထိန်စတင် ကျင်းပသည်မှစ၍ ဦးစွာ ဆရာချို သူကြီး ဦးထွန်းညိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဦးဆောင်ခဲ့၏။ သူကြီးနှင့် ဆရာချိုဆိုပါးသော် ကိုစိန် မောင်၊ ကိုကျော်ငွေတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ် တို့ ဦးဆောင်ခဲ့၏။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး အယ်ပဒေသပင်နှင့်မျှတော့အောင် ပဒေ သာပင်စနစ်ကို ကျွန်ုပ်က တီထွင်ပေးခဲ့ ၏။ ထိုအခါ မြင်ရသူတို့သွားပြေပါက ယာရောက်လျှင်ဒါနိုးကြသဖြင့် ရွာနှင့်မမျှ အောင် စည်ကားခဲ့လေ၏။ ရွာမှ လူတို့ သည် ကျွန်ုပ် ကထိန်အမိ ပြန်ရောက်ခဲ့ သဖြင့် တစ်ရွာလုံးကြည်နူးမဆုံးရှိခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ပဌာန်း (၅) ရက် ရွတ်ဖတ်၍ ကထိန်တစ်ရက်ကျင်းပရာ အဝင်နေနှင့် ဆိုပါက (၇) ရက်တိုင်တိုင် ဒြိမ်ဒြိမ်သိ ကျင်းပသောပွဲ ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဘဦးအိမ်၌ကိုင် တိုဘဦးက ကိုကျော်စိုး၊ ခင်ဗူး၊ မောင်ဆီမှ ကုန်းက ခင်ဗူးတော်ဒါ ပြည်အောင်

က တွေ့တိုင်းမေးနေတယ်ဗျ"

ဟု ဆိုလေ၏။

"ဟုတ်လား၊ အေးဗျာ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုသတိရပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ကော အဆင်ပြေရဲ့လားဗျ"

"အောင်မယ် ဟိုတုန်းက ကိုကြည်အောင်မဟုတ်တော့ဘူးဗျ"

"ဘာလဲ သျှောင်ထုံးကြီးနဲ့ယောဂီဝတ်ကြီးနဲ့ဘိုးတော်လုပ်ပြီးဆေးကုနေတာလား"

"မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကိုကြည်အောင်က ဟိုးအရင်တုန်းကလို တဲကုပ်နဲ့မဟုတ်တော့ဘူး။ နံကပ်တိုက်အိမ်နဲ့ဘာနဲ့သွေးဖြစ်နေတာဗျ"

"ဟုတ်လား ဝမ်းသာပါတယ်ဗျ။ သူ့ခမာ ကလေးကများ၊ စီးပွားရေးကလည်းအဆင်မပြေနဲ့ အတော်ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ။ ခုတော့ ကျောက်ကြီးရတယ်ထင်ပါရဲ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ရေသိတာတွေကတိပဲဗျ။ ရလို့ကလို့ကတော့ အရည်နဲ့ အသားပြောစရာမလိုဘူးလေ။ တစ်ခါရရင် လူဖြစ်သွားတာပဲ"

"အေးဗျာ - ဝမ်းသာလိုက်တာ"

"ခင်ဗျားကိုတွေ့တိုင်းမေးနေတာခဏသွားလည်ပါဦးဗျာ"

"သွားပါမယ်ဗျာ၊ သွားပါမယ်"

ဟု ကတိပြုလိုက်လေ၏။

ပဌာန်းပွဲတို့တွင် ကိုကြည်အောင်မပါသော်လည်း ကထိန်ပွဲတော်နေ့တွင် သစ်ဆိမ့်ကုန်းရွာမှ ဖိတ်ကြားထားသူတို့တွင် ကိုကြည်အောင်ပါလာလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သွားရောက်နှုတ်ဆက်ရာ လွန်စွာ ဝမ်းသာလျက်။

"ကိုကျော်စိုးကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို မေးမေးနေတာဗျ။ သိပ်သတိရတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားကိုပြောပြစရာတွေရှိလို့ပါ။ အဲဒါ ကိုကျော်စိုးအားရင် ကျွန်တော့်ဆီလာလည်ပါဦး"

"နက်ဖြန်မနက် ကိုကြည်အောင်တွင်းမသွားမီ ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်ဗျာဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ပြီဟုတ်ပြီ၊ က - ကျွန်တော့်တို့ခွင့်ပြုပါဦး"

ဟု ပြောကာ ဧည့်သည်များစုဝေးရာ ကျောင်းကြီးအခေါ်ထပ်သိုက်သွားလေတော့၏။ တွေ့လိုသူကို တွေ့ရ၍ ကြည်နူးရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကိုကြည်အောင်ကား သျှောင်တစောင်းထဲနတ်မြန်မာဆန်လွန်းလှပေ၏။ သူလိုလူကား သူတစ်ယောက်သာရှိလေ၏။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် သစ်ဆိမ့်ကုန်းရွာသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုကြည်အောင်၏အိမ်ကား ရွာအနောက်ဖျား ကားလမ်းအကွေ့တွင် တည်ရှိရာ နံကပ်နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေးဖြစ်လျက် ဆေးရောင်အား ပန်းရောင်လေးသုတ်ထားလေ၏။ ရောက်သော် ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ခံရွာပါသည်။ သူ၏ဇနီးသည် လွန်စွာအေးလျက် စကားပင်လေးလေး ပြည့်အောင်ပြောသူမဟုတ်ပေ။ ကိုကြည်အောင်သည် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြချင်သည်တို့ရှိကြောင်းသိပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှ စကားစ၍ခေါ်ရ၏။

"ကိုကြည်အောင်ရေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဓာတ်တော်ဇာနီးနဲ့ဝေးသွားလိုက်တာ ကြာလေထေးလေပါပဲဗျာ။ ကိုကြည်အောင်ကတော့ ရောက်ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်"

"ရောက်တာပေါ့ဗျား၊ ဘယ်သူရောက်ရောက်မရောက်ရောက် ကျွန်တော်ကတော့ အမြဲရောက်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က ဓာတ်တော်ဘုရားကြီးကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိတော့ ဖောင့်ရှောက်တယ်။ ပြီးတော့ ကုန်းတော်ပေါ်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ဝေနေယျတွေနဲ့လည်း သာဝကတွေ လို့ယူဆပြီး သံယောဇဉ်ရှိတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ကြာကြာမဟုတ်တောင် ခဏတော့ရောက်ဖြစ်တယ်ဗျ။ ရွာနဲ့ဆိုတာကလည်း ဘာဝေးတာမှတ်လို့ ခုသွားခုရောက်တဲ့ခဏ"

"ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဓာတ်တော်မှာ မြဲတာဆိုလို့ ခင်ဗျားပဲရှိတာလေ။ ကျောင်းဒကာဦးအောင်သိန်းတို့တောင်မှ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်ကုန်ကြပြီပဲဗျာ။ ဒါထက် ကုန်းတော်ကအစစ်မတွေ့နဲ့ကော ကြုံဖြစ်ဆုံဖြစ်သေးလား"

"ကျွန်တော် ကိုကျော်စိုးကို အဲဒါတွေ ပြောပြချင်တာပါ။ ကျွန်တော့်မိသားစုလေးအဆင်ပြေအောင် အစစ်မကြီးကိုယ်တိုင်လာပြီးတော့မစသွားတာဗျ။ ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက အဆင်မပြေပုံများဗျာ ပြောရမှာတော့ပုံရက်ရှက်ရယ်ပါ။ ကိုကျော်စိုးသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံသာမချမ်းသာတာကလေးတွေက တစ်အုံတစ်မကြီးလေ။ ဒီတော့ လူတွေတော့ ချမ်းသာတာပေါ့ဗျာ။ တွင်းသမားဆိုတာ တွင်းကမရရင် အင်မတန်ဒုက္ခရောက်တာ ကိုကျော်စိုးသိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သားအဖ (၃) ယောက်တွင်းဆင်းနေတာက ရေသိတာရပ်ကွက်ဗျ။ ရေသိတာဆိုတာ ကျောက်

အလွန်ပိုးတို့လုပ်ကွက်လေ။ ဒီတော့ မနားတမ်းလုပ်တာတောင် စားဖို့အနိုင်နိုင်ဗျ။ ကျောက်ကမရလို့ စားဖို့ခက်နေတယ်ဆိုတာမှ နုရာဝဲစွဲ၊ လဲရာသွဲခိုးထောင်းဆိုတာလိုပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့သားအဖသုံးယောက် ဖျားပါလေရော၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာက ရမ်းကုပ်ရှိတာလေ။ ပိုက်ဆံမရှိတော့ ရမ်းကုတောင် သွားမခေါ်နိုင်ဘူးဗျ။ ဒီတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ဆေးလေးပဲ သောက်နေရတာပေါ့။ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ဘဝ စားချင်ရာမစားရ၊ ဆေးကလည်းမကုနိုင်တော့ ကျွန်တော်တို့သားအဖ (၃) ယောက်ဖြစ်ကြော့ရှည်ပြီး နာတာရှည်တွေဖြစ်လာကြတယ်။ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိတာလေ။ အိမ်မှာ ဘာမှမမရှိတာ။ စားစရာတောင် အနိုင်နိုင်ဆိုတော့ကာ ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲဆိုတဲ့အတွေးသာဝင်နေမိတယ်ဗျ။ နောက်ဆုံးကြံရာမရတော့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်တယ်မှတီလဲ။"

"ဓာတ်တော်ဘုရားကြီးဘက် ရှိခိုးကန်တော့ပြီး -"

အစစ်မကြီးအစစ်မလေးတို့ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ဖျားနာပြီးဒုက္ခရောက်နေကြပါတယ်။ ကယ်တော်မူပါဦးခင်ဗျား"

လို့ လိုက်လိုက်လှလှ ညဦးပိုင်းမှာ တိုင်တည်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုတိုင်တည်ပြီးတော့ကာ ရင်ထဲအားရှိသလို ခံစားရပါတယ်။ ရေနစ်တဲ့အချိန်မှာ ကောက်ခိုးတစ်မျှင်ကိုဆွဲမိသလိုပေါ့ဗျာ။ ဆယ်နေတစ်နေ့ကိုးနေ့တစ်ရာမရေရာ ပေမယ် စိတ်ထဲမှာ အားကိုးတကြီး သို့ကိနန်းရှင်တွေကို မျှော်မိတာအမှန်ပါ။ ညဟာ တဖြည်းဖြည်းညဉ့်နက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်မပျော်နိုင်ပါဘူး။ သောကပရိဒေဝတွေနဲ့ကွဲဗျ။ ဒါနဲ့ဗျာ ညသန်းခေါင်မတိုင်မီ (၁၁) နာရီလောက်ထင်ပါရဲ့။ တံခါးကိုတီးတီးလေးခေါက်သံကြားတာနဲ့ ထပွင့်ဖေးလိုက်တော့ တံခါးဝမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဝတ်ရုံခြုံထားတဲ့အစစ်မကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတာပဲဗျ။ အဲဒီမှာ -

"အစစ်မကြီးအိမ်ထဲကြပါ"

လို့ ဖိတ်ခေါ်တော့ အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ဘုရားကိုဦးချကာထိုင်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှ -

"ငါ့မောင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

လို့မေးတယ်။

ကျွန်တော်လည်း -

"အစစ်မကြီးရယ် ကျွန်တော်တို့မှာ"

တွင်းကလည်း ကျောက်မရ၊ ဖျားနာလည်းဖျားနေတော့ ကြုံရာမှာနဲ့

အစ်မကြီးတို့ကိုတိုင်တည်ပြီး အကူအညီ တောင်းရတာပါ။

ထို့ ပြောပြပါတယ်။ မီးထွန်းမ ထားပေမယ့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ဝတ်ရုံ အလင်းကြောင့် သံသကွဲကွဲမဟုတ်ပေ မယ့် အကုန်မြင်နေရပါတယ်။ အဲဒီမှာ အစ်မကြီးက တိုးတိုးညှင်းညှင်းပြန်ပြော ပါတယ်။

ကဲပါကွယ် ငါ့မောင်တို့သားအဖ (၃) ယောက် နေကောင်းပါပြီ။ နက်ဖြန် ကျရင် တွင်းသွားဆေးလိုက် ဟုတ်ပြီ လား။ မဆေးဘဲမနေနဲ့နော် ဆေးဖြစ် အောင်ဆေး ဟုတ်ပြီလား။ ငါ့မောင်တို့ ဆင်းရဲတွင်းကလွတ်ရမှာပါကွယ်။ ကဲ - အစ်မသွားဦးမယ်။

လို့ပြောပြီး ဘုရားကိုဝတ်ပြုကာ ထပြန်သွားပါတယ်။ ဒါကိုတွေ့လိုက်ကြုံ လိုက်ရတာ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းပါ။ ကျွန်တော်ထင်တာက ကိုမိုးကိုကုပေး တုန်းကလို့ လက်ကိုကိုင်ပြီး သပ်ချပေး မယ်မှတ်နေတာ။ ဘာဆိုဘာမှလုပ်မပေး ဘူးဗျ။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့စတားပဲပြော သွားတာ အစ်မကြီးလည်းပြန်သွားပြီး ရော့ ကျွန်တော်ဟာ အလိုလိုပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွားတယ်ဗျ။ အိပ်ချင်စိတ်ဝင် လာတာကြောင့် အိပ်လိုက်တာ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။ မနက်လည်း မိုးလင်းရော ကျွန်တော်တို့သားအဖ

(၃)ယောက်စလုံး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကျန်းကျန်းမာမာဖြစ်နေကြတော့တာပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဒီနေ့တွင်းသွားကြ မယ်။ ကျန်တဲ့ကျောက်ဖြူးနည်းနည်း ကောက်ပြီးတာနဲ့ တွင်းဆေးကြမယ်လို့ ပြောရတာပေါ့ဗျာ။ ထမင်းကလည်း ဟင်းသာမကောင်းတာ စားတောင်းလိုက် တာလွန်ပါရော။ အိမ်သူခမျာမှာလည်း မိသားစုစားရအောင် ရှာရဖွေရ၊ ချေးရ ငှားရပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုပဲလေ ရှိတဲ့အခါပြန် ဆပ်လိုက်၊ မရှိတဲ့အခါ အကြေးယူလိုက် နဲ့ လုံးချာလည်နေရတာပါ။ ကိုကျော်စိုး ရော အံ့သြစရာများကောင်းချက်ကတော့ အဲဒီနေ့က တွင်းဆေးတာ အရေးပေါ် ဆေးရတော့ သံသိပ်မများပေမယ့် ကျောက်ကျတော့ နီလာအစ်ကြီးနစ်ပွင့် တောင်ရတာဗျာ။ ပထမတစ်ပွင့်ရတာနဲ့ ကို ကျွန်တော်ကပျော်လှပြီ။ နောက်တစ် ပွင့်ထပ်ရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက် ပျော်လိုက်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ အစ်မကြီးတို့ရဲ့စောင့်ရှောက် မှုကြောင့် ကျွန်တော် အခုလူလူသူသူ နေထိုင်နိုင်တဲ့ဘဝမျိုးကိုရလာခဲ့တာပါ။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြချင် လွန်းလို့ ကျောက်ဖျားကလူတွေတွေ့ တိုင်း ကိုကျော်စိုးကို မေးမေးနေတာဗျ။ ဒီအဖြစ်ကို ကျန်တဲ့လူတွေကိုပြောပြရင် လုံးဝလဲကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကျော်စိုး ဆိုတာကတော့ ကုန်းတော်ကအစ်မတွေ နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့နေကြနေလို့ ခုလို ပြောပြတာပါ။ ကျန်တဲ့လူတွေကို ပြောပြ စရာလည်းမလိုဘူး။ ပြောလည်းပြောမပြ ပါဘူး။ ယုတ်စွာအဆုံး ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ ကျွန်တော့် မိသားစုကိုတောင်ပြောမပြပါ ဘူး။ လက်တွေ့ကြုံခဲ့တာက ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းကိုးဗျ။ ဒါထက် ကိုကျော်စိုး ကုန်းတော်ဘက်မသွားတော့ဘူးလား။

“မသွားဖြစ်တော့ပါဘူး ကိုကြည် အောင်ရယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ နေ့လယ် ပိုင်းမှာ မိုးကုတ်ကိုပြန်တော့မှာ။ ဒါနဲ့ ကုန်းတော်က ကိုယ်တော်ကြီးနစ်ပါးရော နေကောင်းကြရဲ့လား။”

“ကောင်းပါတယ်။ သူတို့ကသူတို့ အကျင့်နဲ့သူတို့အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြ တော့တာ ကျန်းမာကြပါတယ်။ ခင်ဗျား ကိုလည်း တစ်ခါသာတွေ့ဖူးပေမယ့် သတိရနေကြတယ်ဗျ”

“ကျွန်တော်လည်း သတိရပါ တယ်။ မရောက်ဖြစ်တာဘိရှိတာပါ။ ကဲ- ကိုကြည်အောင်ရော နောင်မှဆိုကြတာ ပေါ့ဗျာ ပြန်ဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အတွေးထဲတွင်မူ သိုက်နန်းရှင် ညီအစ်မလေးဦးကပါလာလေ၏။

■ ဆယ်စုတစ်ခုအလွန်၌

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကျွန်ုပ် မိုင်းရှူးရတနာမြေသို့ ပြန်တက်ခဲ့ လေ၏။ ထိုမှစ၍ မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေ နှင့်ကွဲကွဲခွဲခြား မိုင်းရှူးပတ္တမြားမြေ၌ ဖက်စက်ကိုဦးစီးလုပ်ကိုင်ရသောမန်နေဂျာ ဖြစ်ခဲ့ရာ အချိန်တိုင်း အလုပ်တို့ဖြင့်ပဲနေ သဖြင့် နောက်ကြောင်းသို့လှည့်မကြည့် နိုင်တော့ပေ။ မည်မျှကြာသနည်းဆိုသော် ဆယ်နှစ်မျှပင်ကြာသွားခဲ့ပါသည်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ တွင်မူ မိုင်းရှူးပတ္တမြားမြေလုပ်ငန်းများ ရပ်နားကုန်သဖြင့် မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေ သို့ပြန်ရောက်ပါသည်။ထိုအခါ သံယော ဇဉ်ကြီးသော ကျောက်ဖျားရွာလေးသို့ ရောက်ဖြစ်ပါသည်။ သေသူတွေသေ ကုန်ကြပြီး အချို့မှာမူ အခြားဒေသများ သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ နေထိုင်လုပ်ကိုင်စား သောက်နေကြကြောင်းသိရပြီး ရွာမှာမူ

လူမရှိသတဲ့သို့ ခြောက်ကပ်၍နေလေ၏။ ထိုအခါ သံဝေဂရမိပါသည်။ လောက မှာ ဘယ်အရာမှခြင်းမရှိပါလားဟူ၍ ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နေစဉ်ကမူ လွန်စွာ စည်ကား၍ ပျော်စရာကောင်းသော ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်- မန္တလေး၊ ဖားကန့်-သပိတ်ကျင်း၊ နေပြည်တော်-တောင်ကြီး စသောဒေသ များသို့ လူငယ်များ ပြောင်းရွှေ့ကုန်ကြ ကြောင်းသိရ၏။

ကျောက်ဖျား၌ ကိုဘစိုး၊ မတင် ကြည်တို့အိမ်၌အိပ်ပါသည်။ ထိုအခါ ကိုကြည်အောင်၏အကြောင်းကို မေး ဖြစ်သည်။ ကိုကြည်အောင်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းသိရသောအခါ အတော်ပင် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်ရပါသည်။ လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်က ကျွန်ုပ် သူ့အိမ်၌ သူ့အားနှုတ်ဆက်ခဲ့ခြင်းသည် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့ခြင်းပါလားဟူ၍ သိရသည်။ နောင်မှဆိုကြတာပေါ့ဗျာ ဟူသော နှုတ်ဆက်ခြင်းသည် ယခုဘဝအတွက် မဟုတ်တော့ပြီ။ သံသရာအတွက် နှုတ်ဆက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ချေ၏။ သံသရာ တစ်ကွေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ဆုံနိုင်ကြဦး မည်ထင်ပါသည်။ ဓာတ်တော်ကုန်း၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုသိုလ်အတုပြုခဲ့ကြ၏။ ရေစက်အတုချခဲ့ကြ၏။ ထိုကုသိုလ် ရေစက်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ပြန်ဆုံနိုင်ရန် အကြောင်းဖန်ဦးမည်ထင်ပါသည်။

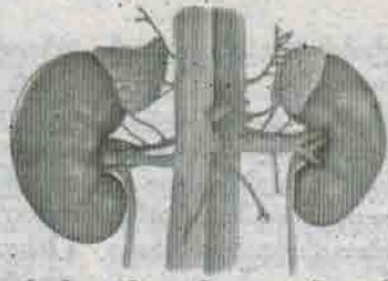
ဆယ်နှစ်တာတည်းဟူသောကာလ အတွင်း မိုင်းရှူးရတနာမြေတွင် ဖက်စပ် ကို ဦးစိုး၍ ပျော်ပျော်ကြီးလုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ ထိုဆယ်နှစ်တာဟူသည် ကြာသည်ဟု မထင် ခဏတာဟုသာထင်မိ၏။သို့သော် ထိုဆယ်နှစ်တာအတွင်းဝယ် သေသူတို့ သေကုန်ကြပေပြီ။ ကိုယ့်ထက်ငယ်သူ၊ ကိုယ်ထက်ကြီးသူ ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူအစ် ဖြစ်သည်။ ဆယ်စုတစ်ခုလွန်ခြောက်၍ ကျောက်ဖျားသို့ပြန်ရောက်ခဲ့ရာ အမှန်ပင် သံဝေဂရမိယုံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ကြောင့် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ပျော်ရွှင်ခြင်းမဖြစ်မီ ကြောင်းဝန်ခံပါသည်။

■ ၂၀၁၆ ဟု

၂၀၁၆ ၏၊ ဇူလိုင်လလွန် မရောက် တာကြာပြီဖြစ်သောမိုးကုတ်သို့ သားကြီး သူရိန်စိုးအား ဆိုင်ကယ်မောင်းစေကာ ဆိုင်ကယ်စီး၍ သွားကြပါသည်။ မိုးကုတ် နှင့် မန္တလေးလမ်းဟောင်းသည် (၂၀၁၆) မိုင်းသာရုံရာ စာဖွဲ့ရွှေဘက်ကောင်းပမ်း မဟုတ်ပါ။ မိုးကုတ်သို့သွားရာ ဦးစွာ

နေဝင်းဝင်း(လွန်ဆေး) ကျောက်ကပ်ရောဂါများအတွက် ဆေးတပ်ဖို

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က စာရေးသူနှင့် ရင်းနှီးခင်းမင်သော မြန်အောင်မြို့မှာ နေသည့် ဦးသန်းဆွေဖခင် ဦးဟန်ရင်မှာ ကျောက်ကပ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဆီးအောင်ခြင်း ဆီးသွားစဉ်သွေးစပါခြင်း နာကျင်တိုက်ခဲခြင်းဝေဒနာတို့ကို ခံစားနေရသည်။ မြို့နယ်မှာရှိသည့် ဆရာဝန်များနှင့် ပြသကုသနေပါသော်လည်း သက်သာခြင်းမရှိသေးချေ။ မသက်သာတော့သည့်အဆုံး ရန်ကုန်မြို့က အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများထံ သွားရောက်ပြသရလေသည်။ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများက စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ပြီးနောက် အသားဟန်ရင်၏အခြေအနေကို ပြောပြပါသည်။

ဘကြီးဦးဟန်ရင်မှာ ထိုအချိန်က

အသက်(၇၀)ရှိပြီဖြစ်သည်။ ကျောက်ကပ်မကောင်းတာတစ်ခကလျှင်တော့ အခြားရောဂါမရှိပါ။ ဆရာဝန်ကြီးက ဦးဟန်ရင်၏ ကျောက်ကပ်မှာ သက်တမ်းကုန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကုသမှုပြုပေးလျှင်လည်း ဝေဒနာသက်သာရုံပဲရှိမည်၊ ပြန်ကောင်းလာဖို့မရှိပါ။ ကျန်းမာအသက်ရှည်ဖို့ဆိုလျှင် ကျောက်ကပ်အစားထိုးကုသရန်နည်းလမ်းကသာအကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ပြောလာသည်။ ထိုအချိန်တုန်းက ကျောက်ကပ်အစားထိုးကုသလဲလေလျှင် အိန္ဒိယကို သွားကြရသည်။ ကုန်ကျစရိတ် သိန်း (၃၀၀) မှ (၅၀၀) အထိရှိသည်ဟု ကြားသိထားသည်။ ကျောင်းဆရာတစ်ပါး မှုသာဖြစ်သည့် ဦးသန်းဆွေဖခင်မှ မကွေးရဲစရာအခြေအနေဖြစ်လေသည်။

အိန္ဒိယအထိ သွားရောက်ကုသလိမ့်သော်လည်း မည်သို့မျှ မကြံစည်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဖခင်ကြီး၏ရောဂါအတွက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာခံစားလျက် တပ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

မြန်အောင်မြို့သို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဒေါက်တာသိန်းဝင်း၊ ဒေါက်တာသန်းထွဋ်တို့ကဲ့သို့ သမ္မာရုံ ဝါရင်ဆရာဝန်များနှင့် ဆက်ပြီးကုသသည်။ ၎င်းတို့ကလည်း ဝေဒနာသက်သာစေရုံသာ ကုသပေးနိုင်သည်။ အရင်ဆုံးထိုးနှံသည့်ဆေးက တစ်လမျှသက်သာမည်ဖြစ်သော်လည်း နောက်ထပ်နောက်ထပ်ထိုးသောဆေးများက ရက်(၃၀)မှ (၂၀)(၁၅) စသည်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းဆုတ်သွားမည်၊ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ လူတစ်ထက်တမ်း

မန္တလေးမြို့နယ်ကိုဖြတ်ရ၏။ ပြီးလျှင် ဝယ်မိကြီးမြို့နယ်ကို ဖြတ်ရ၏။ မတ္တရာမြို့နယ်တစ်ထောက်နား၏။ ပြီးသော် စဉ်းကူးမြို့နယ်ကိုဖြတ်ရ၏။ စဉ့်ကူးမြို့နယ်ကိုဖြတ်ရ၏။ သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်လွန်သော် မိုးကုတ်နယ်သို့ဝင်၏။ မိုးကုတ်မြို့နယ် ရွှေညောင်ပင်၌ တစ်ထောက်နား၏။ နံနက် (၁၁) နာရီထိုးလွန်းတွင် ရွှေပင်ရွာသို့ရောက်ရာ ကျောက်ဖျာ၌ တစ်ထောက်နားရန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ နံနက် (၇) နာရီ မန္တလေးမှထွက်ခဲ့ရာ (၁၀)နာရီတွင် ကျောက်ဖျာရောက်၏။

ထိုသို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ခရီးနှင့်ခရီးထိုးစဉ်၌ ရွှေညောင်ပင် တင်ကုပိုင်စခန်းကြီး ဟူ၍ အမည်အတိုင်းတက်ခဲ့ရာ စခန်းကြီးရွာရောက်သည်နှင့် အရှေ့ဘက်ကုန်းတော်တွင် ဓာတ်တော်စေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြင်ရပါသည်။ ကားပေါ်မှာကဲ့သို့ လက်အုပ်ချိန်၌ ရှိနေခိုင်းခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ထဲမှာသာရှိနေရပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်မှာ ရွှေမင်းရင်းနေသော သားကြီး၏ ခါးကိုဖက်၍ စီးရသောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။

ထူးခြားချက်ကား ယခင်က ခေတ်တော်ကြီးသည် တောစိမ်းစိမ်းတို့အလယ်တွင် ထီးသတ်နှိုးငွေဖွေနှင့် အလွန်ပင် သပ္ပာယ်လှပါသည်။ ယခုသော်မူ ခေတ်

နှင့်လျော်ညီစွာ ရွှေဆေးသတ်နှိုးကပ်လျှထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထူးဖွေဖွေလောက် မတော့ကပ်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်လားသည်။

ထိုသို့ ဓာတ်တော်စေတီတော်ကြီးအား ဖူးမြော်ရသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ကုန်းတော်တွင်နေခဲ့သည်တို့ကို အထူးသတိရမိပါသည်။ အတုနေခဲ့ရသူလား၊ နတ်စသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလည်း သတိရမိ၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုဓာတ်တော်ကုန်းနှင့်ဆက်စွယ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်ဓာတ်တော်ဘုရားကုန်း ဟုသောဝတ္ထုကိုလည်း ရေးသားနေချိန်ဖြစ်၏။ ထိုဝတ္ထုရေးနေချိန်ဝယ် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိုးကုတ်သို့ရောက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ကျောက်ဖျာ၌ နားနေစဉ်အတွင်း သိလိမ့်သောအရာမှာ ဓာတ်တော်ကုန်း၌ သီတင်းသုံးနေသော ရဟန်းကြီးနှစ်ပါးရှိ မရှိသိခင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ကိုဘစ်ကိုရေးစေ၏။ နှစ်ပါးစလုံး ကျန်းမာစွာ သီတင်းသုံးလျက်ရှိကြောင်း သိရသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါသည်။

ထိုရဟန်းတော်နှစ်ပါးသည်ကား လောဟိထွက်ရုပ်လိင်းမဟုတ်ပါ။ မဟာ

စည်စရာတော်ဘုရားကြီး၏ နည်းနာနိဿယကိုမယူလျက် ဝိပဿနာတရားပွားကျင့်ကြံကြိုးထုတ် အားထုတ်တော်မူသော ရဟန်းတော်များသာဖြစ်ပေ၏။ သူတို့သည် ခံယူကတ္တရာတရားအစစ်ကိုရှာဖွေနေသောရဟန်းတော်များဖြစ်ရာ မြင့်မြတ်လှပေ၏။ လွန်စွာကြည်ညိုထိုက်ပေ၏။ သက်တော်အားဖြင့်လည်း ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်၏။ တောထွတ်ပန်းသည်မှာ ကိလေသာအာရုံကာမဂရုစင်ထောပု ရှန်းထွက်လာခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်ရာ ကိလေသာတောမှရှုန်းကွက်နိုင်ခဲ့သည်ပင် ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှပေပြီ။

မိုးကုတ်တွင် (၇) ရက်မျှနေပြီး ကျွန်ုပ်တို့သားအဖ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်မန္တလေးသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ သစ်ဆီခွဲကုန်းလွန်သော် ဓာတ်တော်စေတီတော်ကြီးအား မျက်တောင်မခတ်ဖူးမြော်ခဲ့ပါသည်။ မိုးကုတ်ဖွဲ့ရွာသွန်းလျက်ရှိရာ ပတ္တမြားမြေသည် ကျွန်ုပ်တို့သားအဖအား နှုတ်ဆက်နေသယောင်ရှိခဲ့၏။

မိုးကုတ်သို့မိုးကုတ်သားအားလုံးသို့ အမှတ်တရ

ချမ်းမြေ့ကြည်စရာ
ရွှေညောင်ပင်(မိုးကုတ်)

www.burmeseclassic.com

လည်းစေနေပြီ။ အစားထိုးကသဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အခြေအနေမို့ကြောင့် လက်လျှော့သင့်ပါပြီဟု ရင်းနှီးစွာ ရှင်းပြ အကြံပြုကြပါသည်။

ဦးသန်းဆွေကမူ မွေးသဖခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးအတွက် လုံးဝလက်မလျှော့ နိုင်ပါ။ ဖခင်ကြီးကို တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားမည်ဟု စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ထားခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားဆေးဝါး ကုထုံးနည်းတွေနှင့် မကုပေးနိုင်လျှင် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးနည်းများဖြင့် ကုသ ပေးရမည်။ ကျောက်ကပ်အစားထိုးကုသ လိုသော်လည်း ဆေးကုသစရိတ်မှာ ကျပ်သိန်းငါးရာဆိုသည် အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးခဲ့ချေ။ မတတ်နိုင်တော့ တတ် နိုင်သည့်နည်းလမ်း၊ ဆေးဝါးများဖြင့်သာ ကုသပေးနိုင်အောင်လုပ်ရပေမည်သာ။

ထိုမှအစပြု၍ ဖခင်ကြီး၏ ရောဂါ ကို ပျောက်ကင်းအောင်ကုသပေးနိုင်မည့် တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးများကို လိုက်လံ ရွာဖွေပါတော့သည်။ ဆေးဆရာကြီး သုံးလေးဦးနှင့် ပြဿကုသသော်လည်း သက်သာပျောက်ကင်းသည် မရှိခဲ့ပေ။ နောက်တော့ မင်းတန်းမြို့က ဆေးဆရာ ကြီးတစ်ဦး၏သတင်းကို ကြားရသည်။ မင်းတန်းမြို့အထိ သွားရောက်ပင့်ရန် စီစဉ်ဆဲတွင် ထိုဆရာကြီးမှာ ကြံခင်း မြို့နယ်ထဲတွင် ရောက်ရှိဆေးကုနေသည် ဟု ကြားသိရပါသည်။ ဆရာကြီးကိုစုံစမ်း ရွာဖွေပြီး သူ့၏အိမ်သို့ခေါ်ပင့်လာခဲ့ပါ သည်။

ဆရာကြီးက ဦးသန်းဆွေအိမ် ရောက်သည်နှင့် အဘဦးဟန်ရင်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများကို ပြောပြသည်။ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးပြောခဲ့သည့် သက်တမ်း ကုန်နေသည့်ကျောက်ကပ်ကို အစားထိုး ကုသပေးရန်ကလွဲ၍ အခြားနည်းလမ်း မရှိကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလေရာ အံ့အားသင့်ကြရသည်။ ယခင်ကလည်း ကျောက်ကပ်ဝေဒနာရှင်များကို ပျောက် ကင်းအောင်ကုသပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ ယခုလည်း ဒိဋ္ဌပျောက် တင်းပါလိမ့်မည်ဟု ပြောပြနေရာ မယုံနိုင်သေးသော်လည်း ဝမ်းမြောက်မိ ကြသည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးက ဦးသန်းဆွေကို ဆေးဖော်ရန်အတွက် ရွှေစတိုင်းအရွက်တစ်ပိဿာ၊ တစောင်း လက်ပပ်တစ်ပိဿာ၊ အညာထန်းလျက် တစ်ပိဿာ၊ စမုန်မျိုးငါးပါး တစ်ဆယ် ကျပ်သားတို့ ရွာခိုင်းသဖြင့် နှာဖွေပေးပါ သည်။ ဆရာကြီး၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ရွှေစတိုင်းတစ်ပိဿာနှင့် တစောင်း လက်ပပ်တစ်ပိဿာကို ရေစင်စင်ဆေး ခုတ်ဖြတ်ပြီး မြေအိုးအသစ်တစ်လုံးတွင် ရောကျိုချက်သည်။ အညာထန်းလျက် များကို နောက်ထပ်မြေအိုးတစ်လုံးကျို ပါသည်။ စမုန်မျိုးငါးပါးတစ်ဆယ်ကျပ် သားကို အရိပ်ထဲတွင် ခြောက်သွေ့နေ အောင်ဖြန့်ခင်းထားသည်။

ရွှေစတိုင်းရွက်နှင့် တစောင်း လက်ပပ်တို့ကြေမှုပျစ်ခဲချိန်၊ ထန်းလျက် အိုးပေါက်စီးကျချိန်တွင် အအေးခံထား

ပြီး ခြောက်သွေ့နေသော စမုန်မျိုးငါးပါး ကို မှုန့်ညက်နေအောင်ထောင်းပေးပါ သည်။ ထို့နောက် အအေးခံထားသော ထန်းလျက်ရည်အိုးကို အနည်းငယ်စောင်း လျက် (အောက်ခြေက သိကျောက်မပါ စေရန်) ရွှေစတိုင်းနှင့် တစောင်းလက်ပပ် ကျိုပြီး အအေးခံထားသောအိုးထဲသို့ လောင်းထည့်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ညက် အောင်ထောင်းထားသည့် စမုန်မျိုးငါးပါး အမှုန့်များကို ဖြူးထည့်ပေးပါသည်။ အိုးထဲသို့ ဆေးအမယ်တွေနုလင်အောင် ထည့်ပြီးပြီဆိုသောအခါ ယောက်တစ် ချောင်းဖြင့် နှစ်ပိဿာအထပ်ထပ်မွှေ ပေးခိုင်းပါသည်။ နံနက်စတင်မွှေပေးပြီး သောအခါ ဆေးတစ်ဖုံဖော်ခြင်းပြီးစီး ပြီဟု ဆရာကြီးကဆိုပါသည်။

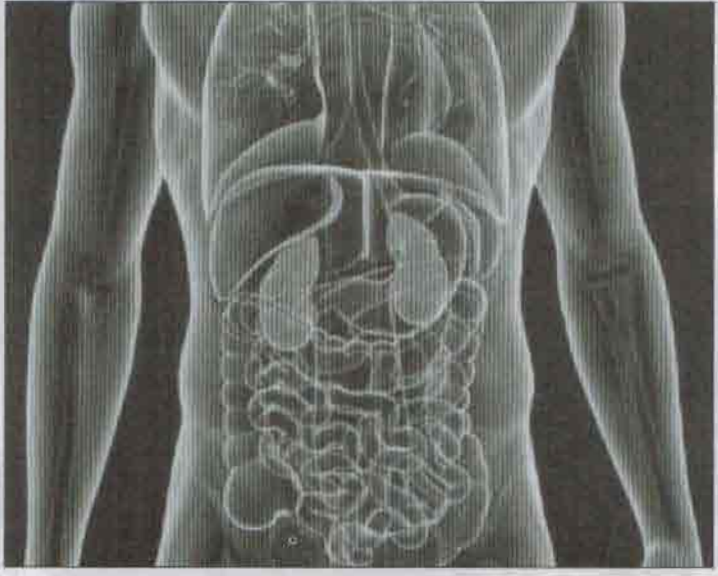
ဆေးဖော်ပြီးသောအခါ ဦးဟန်ရင် အား ဆရာကြီးက နေ့စဉ်စားနိုင်သမျှ စားစေပါသည်။ ရောဂါသက်သာပျောက် ကင်းလိုသည့် ဦးဟန်ရင်ကလည်း ဂရု တစိုက်စားပါသည်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကျော်လာသည့်အခါ ထူးခြားလာပါ သည်။ ဆီးသွားလျှင် နာကျင်ကိုက်ခဲ သွေးပါခြင်း၊ ခံရခြင်းများမရှိတော့ပါ။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သက်သာလာပါ သည်။ ထိုဆေးတစ်ဖုံကုန်သည်နှင့် နေကောင်းကျန်းမာလာခဲ့ပါသည်။ အဘ ဦးဟန်ရင်က ရောဂါထပ်မံဖြစ်မှာစိုးရိမ် ပြီး နောက်ထပ်ဆေးတစ်ဖုံဖော်စားခဲ့ပါ သည်။

အဘဦးဟန်ရင်သည် ဆေးနှစ်ဖုံ ဖော်စားပြီးနောက် ခံစားနေရသော ကျောက်ကပ်ရောဂါ အမြစ်ပြတ်ပျောက် ကင်းသွားခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ် အသက် (၉၂) နှစ်အရွယ် ကွယ်လွန် ချိန်အထိ ကျန်းမာစွာ နေထိုင်သွားခဲ့ပါ သည်။ အမန်တကယ်လက်တွေ့ပျောက် ကင်းခဲ့သည့်ဆေးနည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်ကပ်မကောင်း၊ ပျက်စီး ချို့ယွင်းမှုကြောင့်ဝေဒနာခံစားနေရလျှင် ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်အားကိုးအားထားပြု သုံးစွဲသင့်ပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြအပ် ပါသည်။

နေဝင်းဝင်း (ထွန်းဆေး)

ဆေးနည်းနှင့် လက်တွေ့ပျောက် ကင်းမှုကို မေတ္တာစေတနာထက်သန်စွာ ဖြင့် ပြောပြပေးသော ဆရာဦးသန်းဆွေ အား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းပြုလျက်

www.burmeseclassic.com

■ ကံကိုပုံနှိပ်ကြရသူများ

မိုးကုတ်တည်းဟူသော ပတ္တမြား မြေပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်မှာ မြန်မာနှစ် ၅၇၉ ခုနှစ်ကဖြစ်ရာ ၁၃၇၉ ခုနှစ်တွင် နှစ်ပေါင်း (၈၀၀) ပြည့်ခဲ့လေပြီ။ ထိုနှစ် ပေါင်း(၈၀၀)ပြည့်သည်မိုးကုတ်ပတ္တမြား မြေ နှစ်ပေါင်း (၈၀၀) ပြည့်ပွဲတော်အား ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာကျင်းပနိုင်ရန် စီစဉ် လျက်ရှိရာ ကြော်ငြာအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြော်ငြာလျက်ရှိသည်။

ပတ္တမြားမြေကား ခေတ်အမျိုးမျိုး ကို ကြိုခိုင်စွာဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ခေတ်ဆိုးတွေလည်း ကြုံခဲ့၏။ ခေတ် ကောင်းတွေလည်း ကြုံခဲ့၏။ ပတ္တမြား မြေ၏ အခြေခံအကျဆုံးအလုပ်သည်

ကျောက်တွင်းတူးခြင်းအလုပ်သာဖြစ်ရာ သို့အတွက် အများစုက ကျောက်တွင်း တူးခြင်းအလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်ကြလေ ၏။

ထိုကျောက်တွင်းတို့မှထွက်သော ကျောက်တို့ကို အမှီပြုကာ ကျောက် ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ကျောက်သွေးခြင်း၊ လက်ဝတ်ရတနာလုပ်ခြင်း၊ ကျောက် ပွဲစားလုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပတ္တမြားမြေသက် ဝင်လှုပ်ရှားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက် တွင်းသာမရှိခဲ့သော် ပတ္တမြားမြေဟူသည် အဓိခံသားရေနည်းငါးပမာ ဆောက်တည် ရာမရဖြစ်ရချေမည်။ သို့အတွက် ပတ္တမြား မြေရှိနေသရွေ့ အခြေခံကျသော ကျောက် တွင်းလုပ်ငန်းများလည်း ရှိနေမည်ဖြစ်

သည်။

ပတ္တမြားရတနာဟူသည် မြင်ရ သော အမြင်အတွေ့အလုပ်မဟုတ်ပါ။ မြေအောက်ထဲရှိ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာ က ကိန်းအောင်းနေသောပတ္တမြားကို ရှိ သည်။ မရှိသည်မသိဘဲ ကံကိုအားကိုးယုံ ကြည်ကာ အထင်နှင့်လုပ်ကြရခြင်းသာ ဖြစ်ခြင်းဆိုရသော် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သာလုပ်ရသောအလုပ် ဖြစ်လေ၏။ ကံ ကိုယုံကာ ဆူးပုံနင်းကြရခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားက အမြဲမပြတ်ဆင် ခြင်အပ်သောတရား(၅)ပါးကို အဘိဏှ သုတ်ဟူ၍ ဟောကြားခဲ့သည်။ အဘိဏှ ဆိုသည်မှာ အမြဲမပြတ်ဟူသောသဘော ကိုရပါသည်။ အဘိဏှတရား (၅) ပါးမှာ

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး

ပြကျောက်

၉၀

မြင်ရ
တပါ။
များစွာ
ကိုရို
ကိုယ့်
င်းသာ
က်ဖြင့်
။ ကံ
သည်။
က်ဆင်
ဘိကျ
ဘိကျ
ဘော
ပါးမှာ

အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ချစ်ခင်
မြတ်နိုးသူတို့နှင့် ရှင်ကွဲသေကွဲ ကွဲခြင်း၊
ကံသာလျှင် ဥစ္စာ၊ ကံသာလျှင် အမွေခံ၊
ကံသာလျှင် အမျိုး၊ ကံသာလျှင် အဆွေ၊
ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိခြင်း ဟူသည့်
အကြောင်းတရားများ ဖြစ် သည်။
ထိုအဘိကျသုတ်တော်၏ ပဌမ

အကြောင်းအရာအတိုင်း ကံကိုယုံကာ ပုံအပ်ပြီး ကျောက်တွင်းလုပ်ကြံခြင်း ဖြစ်ပေရာ ဥစ္စာဟူသည် ကံကလေးမှရပါ သည်။ ကံကောင်းထောက်မရှံ ကျောက် ကြီးကျောက်ကောင်းကို ရပါသော်လည်း ကျောက်ကြီးကျောက်ကောင်းမှန်းမသိ ဖြစ်ကာ ဥစ္စာမရဖြစ်တတ်ကြပါသည်။ ပေးကာပေး၏မရ ဟူသော စကားကဲ့သို့ ပေးလျက်နှင့်မရဖြစ်ကြကာ ထိုရလာ သောကျောက်သည် မြင်ရုံမြင်ရလိုက် သောပြကျောက်များသာဖြစ် ဖြစ်တတ် ကြပါသည်။

ပြကျောက်ဟူသည် ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖြင့်ပြတတ်သည်။ ပတ္တမြားရတနာသည် ဆန်းကြယ်သကဲ့သို့ ပြကျောက်များက လည်း ဆန်းကြယ်ပေရာ တစ်သက်လုံး ကျောက်တွင်းအလုပ်ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ ရသောကျွန်ုပ်သည်လည်း ပြကျောက်တို့ များစွာရခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုသည်တို့မှ မိုးကတ်ပတ္တမြားမြေ၏ပြကျောက်တစ်ခု ကို ဦးစွာတင်ပြပါမည်။

■ အရေးအခင်းကာလ

တစ်ပါတီကိုကြိုက်သလား၊ ပါတီ စုံကိုကြိုက်သလားဟူသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်း၏တီဗွီခန်းခွန်းပြောကြားပြီးနောက် ပိုင်းမကြာမီပင် ရှစ်လေးလုံးအရေးအခင်း ကြီး တစ်တိုင်းပြည်လုံး အချိန်အဟုန်ကြီး စွာပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

ထိုအချိန်ထိုကာလ၌ ပတ္တမြားမြေ အား သက်ကြီးစစ်သားများမှ တပ်တွင်း သမဝါယမအဖြစ် ကျောက်တွင်းတူးဖော် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ ထိုသက်ကြီးစစ်သား များမှပင် ကျောက်မျက်နှာယမြေလုံခြုံ ရေးတာဝန်ကို ပူးတွဲတာဝန်ယူစောင့် ရှောက်နေချိန် ဖြစ်သည်။

အရေးအခင်းကြီးဖြစ်ပေါ်လာ သည်နှင့် ကျောက်မျက်လုပ်ကွက်နှယ် မြေများအား ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့်ကို ပိတ်လိုက်ရာ ကျောက်မျက်တူးဖော်သူ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်မျက်တူးဖော် ခွင့်လုံးဝမရကြတော့ပေ။ အားလုံးပင် ငုတ်တုတ်မေ့နေကြရလေ၏။

ထိုအချိန်သည် ကျွန်ုပ်အသက် (၄၁) နှစ်ဖြစ်ရာ စနေဘုရားပြုတ်ဝင်စ အချိန်ဖြစ်၍ စီးပွားရေးကျပ်တည်းနေ ချိန်ဖြစ်ရာ တွင်းသားတစ်သိက်နှင့် အတော်အဆင်မပြေနေချိန် ဖြစ်သည်။ ဦးဘစိုး၊ ဒေါ်တင်တင်ကြည်တို့မှ စောင့် ရှောက်နေ၍သာရှုသာရှုက်သာရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကျောက်ဖျာ ရွာကား အလကားမနေကြပါ။ ကျောက် ဖျာရွာနှင့် ဝှေးပင်သွားကားလမ်းအား ရွာလုံးကျွတ် အစ်တိုက်အားတိုက်ထွက် ကာ ချောင်းမိုးမကျောက်တုံးကျောက်ခဲ များသယ်လျက် ကွန်ကရစ်လမ်းခင်းကြ ပါသည်။ တစ်နိုင်သုတိုက် ပိုက်ဆံ၊ ကား၊ အစားအစာတို့ ကုသိုလ်ပါဝင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးလုပ်ကိုင်ကြ လေ၏။ တစ်မြို့နယ်လုံး မြန်မာ့ဆိုရှယ် လစ်လမ်းစဉ်မှသည် ဒီမိုကရေစီသို့ ပြောင်းလဲရေး ဟူ၍ ကြွေးကြော်ကာ ဆန္ဒပြသူများထံ၌ ကျွန်ုပ်တို့ကျောက်ဖျာ မပါပါ။ စည်းစည်းလုံးလုံးဖြင့် ကွန်ကရစ် လမ်းကိုသာမတင်၍ အားသည့်အခိုက် ၌ဖောက်လုပ်နေကြပါသည်။

တစ်လမျှကြာသော ထိုရှစ်လေး လုံးအရေးအခင်း၌ ကွင်းမဆင်းရသည့် အတူတူ အကျိုးရှိအောင် ကားလမ်းကွန် ကရစ်လောင်းကြရာ အရေးအခင်းကြီး လည်းအပြီး ကျောက်ဖျာကားလမ်း လည်း ချောင်းအထိပြီးစီးသွားခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံတော်အား တပ်မတော်မှ အခြေ အနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ပြန်လည်ထိန်း သိမ်းလိုက်သောအခါ နိုင်ငံတော်ကြီး အမှန်တကယ်ပင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားခဲ့ပါ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ငြိမ်ဝပ်အစိုးရဟုခေါ် ကြပါသည်။ အခေါ်အားဖြင့် နဝတအစိုးရ ဟုခေါ်ကြ၏။

ထိုကွန်ကရစ်လမ်းသည် အလုပ် မရှိ၍ အလုပ်ရှာကာ အကျိုးရှိလိုပုံခွဲ ကြသော အမှတ်တရလမ်း ဖြစ်သည်။ ဆိုရသော် ရှစ်လေးလုံးအမှတ်တရလမ်း ဖြစ်၏။ အရေးအခင်းကြီးပြီးသောအခါ ကျောက်မျက်ရတနာများတူးဖော်သော သက်ကြီးစစ်သားများလည်း ပြန်လည် ရှုပ်သိမ်းသွားခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောက်မျက်လုပ်ကွက်များ ပြန်လည် လွတ်လပ်သွားသဖြင့် ကျောက်မျက်တူး ဖော်ရန်နေရာအသစ်ရှာကြရပြန်လေ၏။

(ထိုကွန်ကရစ်လမ်းသည် ယခု အခါ၌ ကိုယ်ထူကိုယ်ထစနစ်ဖြင့် ကတုရာ လမ်းအဖြစ်အဆင့်တိုးမြှင့်လိုက်ပြီ ဖြစ် သည်။ ကျောက်ပြသွား၊ ကျောက်ဖျာ၊ ဆင်ခွာ၊ ရေအေး၊ ဝှေးပင် စသောရွာ များသည် ကျောက်ခင်းလမ်းမှ ကတုရာ လမ်းအဆင့်အားလုံးတိုးမြှင့်ပြီဖြစ်၏။)

သို့သော် ဝိသေသလေးများထည့် ၍ ကပိုင်အနီးမှ မြိုင်ကြီးအား ကပိုင်မြိုင် ကြီးစသည်ခေါ် ဝေါ်ကြသဖြင့် ဘယ်မြိုင် ကြီးဟူ၍ ကွဲကွဲပြားပြားနားလည်လေ့ရှိ

ကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကျောက် ဖျာရွာ၏အနောက်ဘက်၌ရှိသော သူရိန် တောင်တန်းကြီးပေါ်မှမြိုင်ကြီးလုပ်ကွက် သို့သွားကာ တွင်းရာရာပါသည်။ ထိုမြိုင်ကြီးလုပ်ကွက်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ယဉ်ပါးလျက်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်နှင့် ထွန်းဖေတို့ မျှော လည်းတိုက်ဖူး၏။ ဖောက်တွင်းလည်း လုပ်ဖူး၏။ ထို့အပြင် သက်ကြီးစစ်သား ကြီးများအား အသနားခံကာ ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးပြော၍ သူတို့ကြား၌လည်း ဖောက်တွင်းလုပ်ဖူး၏။ ကြင်နာတတ် သောစစ်သားကြီးများသည် မည်သမျှ မဝင်ရသောသူတို့၏လုပ်ကွက်၌ ကျွန်ုပ် ကိုပေးလုပ်ရာ ကျေးဇူးကြီးလှပါသည်။ ထိုတွင်းမှလည်း အထိုက်အလျောက် အဆင်ပြေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တွင်းရာတစ်ခုကို သတ်မှတ်ကာပြန်ခဲ့ပါသည်။ အချိန်သည် မိုးကာလဖြစ်သည်။ မိုးကာလဖြစ်၍ အချို့နေရာတို့၌ ဖောက်တွင်းလုပ်၍မရ သော်လည်း တောင်စောင်းဖြစ်သော မြိုင်ကြီး၌ ဖောက်တွင်းလုပ်၍ရပါသည်။ ထို့အပြင် မြိုင်ကြီးမှမြေတို့မှာ အလွန် စေးပိုင်လွန်းရာ ပြုကျရန်ခက်သဖြင့် မိုးရာသီဖောက်တွင်းကို အထောက်အ ကူပြုပါသည်။ မှောတိုက်ခြင်းဟူသည်၌ ရေကိုအားပြုရရာ ရေရရန်ဟူသည်မှာ မလွယ်ကူပေ။ မြိုင်ကြီး၌မှောတိုက်လို ပါက ရှေးအခါက လေးငါးဆယ်မိုင်ဝေး သောနေရာမှစိုစွမ်းရေကို အိုင်ပြုကာ သံပိုက်များဖြင့် သွယ်တန်းရေယူကာ ကန်တူး၍လှောင်ရ၏။ ထိုကန်ရေဖြင့် မှောတိုက်ရ၏။ ပြည်သူပိုင်သိမ်းပြီး နောက် မှောင်ခိုခေတ်ဝယ် အစိမ်းတော လုပ်ကွက်မှ ချောင်းရေကို မြောင်းတူး ခြင်း၊ ရေတံလျှောက်များဖြင့်သွယ်ခြင်း ဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲရေရအောင်ပြုကာ မှောတိုက်ကြရ၏။ ထိုရေမြောင်းသည် တစ်မိုင်ကျော် နှစ်မိုင်နီးပါးတောင်စောင်း ၌ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက်ဖောက်ကာ ရယူခြင်းဖြစ်သည်။

သူရိန်တောင်မြိုင်ကြီးသည်ကား ကျောက်ပေါ်ပေါများများထွက်ပါသော် လည်း ကျောက်ကောင်းရားသောလုပ် ကွက်ဖြစ်ပေ၏။

■ ဖောက်တွင်းစခြင်း

ဖောက်တွင်းမှာ လက်ကြားမြင် သည်။ ဟင်းမှာဝက်သား၊ တွင်းမှာဝက်

ကြားဟုအဆိုရှိရာ လွယ်ကူသောလက်
ကြားကိုရှာထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်
ကြားဝ၌ ခဲလုံးကြီးတစ်လုံးပိတ်နေရာ
ထိုခဲလုံးကြီးအား ယမ်းတစ်လက်ခွဲကာ
ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး လက်ကြားနှိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုလက်ကြားထဲ၌ ဆေးပိုင်သော
ဖြန်းမြေတို့ဖြင့်ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိလေရာ
ထိုနေ့ပင် ဖြန်းမြေရသောနေ့ဖြစ်ပေ၏။
ဖြန်းမြေထဲ၌ ခဲကြီးခဲသေးတို့ဖြင့်ရော
နှောနေထိုင်ရာ ခဲကြီးခဲသေးတို့ကိုတတ်
နိုင်သမျှဖယ်ထုတ်ရ၏။ ခဲတို့ကိုသတ်
သတ်တင်ကာ စွန့်ပစ်ရ၏။ ဖြန်းမြေတို့၌
အာလူးအရွယ်လောက်၊ စာလုံးအရွယ်
စသော ခဲတို့များစွာ ပါဝင်ကြလေ၏။
ခဲတို့မှာ ကျောက်မာအားလူးသဏ္ဍာန်
ခဲချောချောများဖြစ်ကြလေ၏။ ထိုဖြန်း
တို့ကို ဆေးရန်စုပုံထားစေ၏။

လက်ကြား၏ အားသာချက်မှာ
လက်ကြားတွင်းဟူသည် လေးပင်တွင်း
များကဲ့သို့ သစ်ဝါးများဖြင့် ခွေဆင်းရ
ခြင်းမဟုတ်၍ သစ်ဝါးအကုန်သက်သာ
ခြင်း၊ လေးပင်တွင်းကဲ့သို့ လည်မှာ
မကြောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ကြား
ဟူသည် အလွန်ကြီးမားသော စကျင်
ကျောက်ပင်ကြီးများ၏ အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခုဖြစ်ရာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ခိုင်မြဲနေ
မည်ဖြစ်သော အရာတို့ဖြစ်သည်။

လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်နက်သော
အခါ ဖောက်တွင်းတို့ထုံးစံ စက်သီးဆင်
ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏နောက်လိုက် (၃)ဦး
ပါရှိရာ ကျွန်ုပ်၏သားကြီးသူရိန်စိုးလည်း
ပါပါသည်။ သူရိန်စိုးမှာ အရွယ်လွန်စွာ
ငယ်သေးသော်လည်း (၆) တန်းနှစ်တွင်
ကျောင်းအမြဲပြေးနေသဖြင့် ကောင်းနတ်
ကာ ကျွန်ုပ်မခေါ်ထားပြီး တွင်းဆင်းရာ၌
နောက်လိုက်ထားရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။
သူရိန်စိုးအားတွင်း၏ကွေ့ကောက်သော
နေရာ၌ထိုင်စေကာ စက်သီးကြီးထိန်း
တာဝန်ကိုပေးထားပါသည်။

တပည့်မောင်ဆွေမှာ သစ်ဝါးခုတ်
တတ်သောကြောင့် လက်ထောက်နေရာ
၌ရှိကာ လက်ကြား၌ဆင်းရန်၊ တက်ရန်
အထောက်အကူဖြစ်သောတန်ကူထောက်
တို့ကို တိကျစွာခုတ်ပေးနိုင်သဖြင့် လုပ်ငန်း
တွင်ကျယ်ပါသည်။ လက်ကြားတွင်း၌
တန်ကူထောက်သည် အသက်ဖြစ်သည်။
တန်ကူထောက်တို့သည် တင်းနေကာ
ထိန်တိန်မြည်နေရမည်ဖြစ်သည်။ သစ်
ဝါးတို့ဖြင့် အလျဉ်းသင့်သလိုသုံးကြပါ
သည်။ သစ်ဆီပါက မာကျောရသလို

ဝါးဆီပါကလည်း ဝါးရင်းသားအသား
ထူထူနှင့် အဆစ်ပိတ်လေကောင်းလေ
ဖြစ်သည်။ တွင်းဆင်းနေပါက နှစ်ရှည်လ
များခဲသလို မဆင်းပါကဆွေးကုန်သည်။
လူနှင့်အမြဲထိတွေ့နေပါမှ နှစ်ရှည်ခိုင်
ခြင်း ဖြစ်သည်။ မဆင်း၍ လေးငါးဆယ်
ရက်ကြာသော် တန်ကူထောက်တို့ လက်
ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ်ပါမူ လက်
ထဲပါလာသော မာကျောသည့် တွင်းသီး
ပစ္စည်းဖြစ်သော ဓားမ၊ တူ စသည်တို့ဖြင့်
လည်းကောင်း မတက်မီ တစ်ထစ်ချင်း
ခေါက်ကြည့်ရ၏။ တိန်တိန်မြည်၍ တင်း
နေမှ ရဲရဲဆင်းရ၏။ မတော်တဆတန်ကူ
ထောက်ပြုတ်ကျသော် အလွန်အန္တရာယ်
ကြီးလေ၏။ ပေများစွာနက်သောလက်
ကြားလူးတို့ဆိုပါက ပိုမိုဂရုပြုကြရပါ
သည်။

တွင်းပညာဟူသည် လွန်စွာကျယ်
ဝန်းလှပါသည်။ အခြေခံဖြစ်သော တုရိုး၊
ပေါက်ပြားရိုးတပ်ခြင်း၊ စောကူ၊ လူးခြင်း
ရက်ခြင်း၊ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ် တွင်းဆရာ
ခိုင်းသည်အတိုင်း တိကျစွာခုတ်တတ်
ရခြင်း၊ မောင်းတုံး၊ မောင်းတိုင်၊ မောင်း
လက်ဆင်ခြင်း၊ စက်သီးဆင်ခြင်း၊
အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် အခက်အခဲတို့
ကိုကျော်လွှားရခြင်း၊ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်
ရခြင်း၊ ခဲရိုက်ကျွမ်းကျင်ရခြင်းစသည်ဖြင့်
များပြားလွန်းလှပေ၏။ မျှော၌လည်းမျှော
ပညာ၊ ဖောက်တွင်း၌လည်းဖောက်တွင်း
ပညာဟူ၍ မတူခြားနားမှုများ အများ
အပြားရှိရာ မျှော၌ ကျောက်စီပညာ
အရေးပါသကဲ့သို့ အရေးပါလေ၏။

■ ဖြန်းဆေးရန်ရေ

ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်း၌ မျှော
တွင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဖောက်တွင်း
သည် လည်းကောင်း၊ လူးတွင်းသည်
လည်းကောင်း၊ ခဲတွင်းသည် လည်းကောင်း၊
မရှိမဖြစ်သည်မှာ ရေပင်ဖြစ်သည်။ ရေ
မရှိသော် ပတ္တမြားတူးဖော်ခြင်းအလုပ်၌
ဘာမှလုပ်၍မရပါ။ ဖြန်းမြေတို့ကိုလည်း
ရေဖြင့်ဆေးရ၏။ ခဲတွင်းမှ ခဲစာတို့ကို
လည်း ရေဖြင့်ဆေးရ၏။ ရေမရှိသော်
ရေရှိရာအရပ်သို့ ရောက်အောင်သယ်
ပိုးကာဆေးကြရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၌ ဖြန်းတစ်မှန်စာရထား
ပေးပြီ။ ဆေးရန်ရေမှာ ဟိုးအောက်
အလေးကြီး၌ရှိရာ မိုးရာသီဖြစ်သဖြင့်
လမ်းတို့ချော်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆေး
ရန်ရေကိုစွဲအတွက် အနီးဝန်းကျင်၌
လှေလာရပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့တွင်းနှင့်တစ်လံ
အကွာ၌ရှိသော ကြီးမားသော ခဲကြီး
စစ်လုံးကိုတွေ့ရ၏။ ထိုခဲကြီး၏ခြေရင်း
၌ ကျယ်ပြန့်သောခဲပြားကြီးလည်းတည့်
လျက်ရှိသည်။ ထိုခဲကြီးတစ်ခုလုံး၌
ကတ္တီပါကဲ့သို့စိမ်းနေသောရေညှိပင်တို့
အပြည့်ပေါက်လျက်ရှိရာ ထိုရေညှိပင်တို့
မှအောက်ခြေကျောက်ပြားပေါ်သို့ ရေ
တသွင်သွင်စီးလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
ချက်ချင်းပင် ထိုခဲပြားပေါ် ရေမုန်ခွေရန်
အကြံရကာ ရေမုန်ခွေရန်စီစဉ်ရပါသည်။
ကဲဟေ့-ဒီမှာရေမုန်ခွေမယ်၊ ဒီခဲ
ကြီးက စီးထွက်နေတဲ့ရေက ကြာကြာ
ထားရင်အများကြီးဖြစ်လာမှာ။ အနီးနား
ကမျက်နှာလှတခဲတွေသယ်ခဲ့ကြကွာ”
ဟု ခိုင်းလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အနီး၌ ခဲများတောင်ပုံ
ယာပုံရှိသဖြင့် စိတ်ကြိုက်ရွေးကာ သယ်
လာပေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရေစီးလမ်း
ကြောင်းကိုပိတ်ကာ ဝလံးသဏ္ဍာန်ရေမုန်
ကို ဖန်တီးလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက်
ရေမုန်ရေလုံစေရန် အနီးနားမှမြေခိုစေး
များကိုသယ်ယူစေကာ စီထားသော
ခဲများအကြား၌ သရိုးကိုင်သကဲ့သို့လိုက်
၍ဝိတ်ပါသည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမို့
အချိန်တိုအတွင်း ရေမုန်တစ်ခုပြီးစီပါ
သည်။ ထိုရေမုန်မျိုးအား ပတ္တမြားမြေ
က ရေမုန်ကတုံးဟု ခေါ်ကြ၏။ တွင်းမှာ
မြန်ကောင်းသက်သာဖြစ်သကဲ့သို့ ရေမုန်
မှာလည်း မြန်ကောင်းသက်သာဖြစ်ပါ
သည်။

ရေဂေါ်သော ချောင်းမြောင်းတို့
တွင်မှ ရေ နက်မုန်ခွေပါက နေရာရွေး
ရခြင်း၊ ခဲပြားများများစွာရှာရခြင်း၊ ခဲပြား
များခင်း၍ ရေမုန်ခွေရခြင်း၊ အထက်
စလုတ်၊ အောက်စလုတ်တပ်ရခြင်း၊
ချောင်းမှရေရအောင်စီမံရခြင်း၊ ရေသွား
မြောင်းများဖောက်လုပ်ရခြင်းစသည်ဖြင့်
လူ့အင်အားလိုသလို အချိန်ကလည်း
နေ့ဝက်မျှကြာပါသည်။ ထိုသို့သော
ရေမုန်တို့သည် ကျွန်ုပ်များစွာခွေခဲ့ဖူး
သဖြင့် အဆန်းမဟုတ်တော့ချေ။

ခဲထောင်ထောင်ကြီး၏ရေညှိပင်
များမစီးဆင်းနေသောရေတို့သည် ခြေမ
လုံးခန့်ရှိရာ မကြာမီပင် ရေတို့အိုင်လာ
သဖြင့် ဖြန်းများအား ရေမုန်ထဲသို့ပြောင်း
ထည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဖြန်းထည့်ပြီးသည်
နှင့်နေ့လယ်စာစားချိန်ရောက်ရာ ကျွန်ုပ်
တို့ နေ့လယ်စာစားကြလေ၏။

အမှန်သော် ထူထဲသောရေမုန်
များသည် မိုးရွာသည့်အခါ မိုးကြော့ကို

စုပ်ယူထားသကဲ့သို့ရှိပြီး မိုးမရွာသော အခါတို့၌လည်း ရေတသွင်သွင်စီးဆင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးကုတ်မြေသည် မိုးများခြင်း၊ မြိုင်ကြီးသည် သစ်ပင်တို့ထူထပ်ခြင်းကြောင့် ယခုလို မိုးရာသီ၌ ရေစီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးပါးသွားသည်နှင့် ရေညီပင်တို့မှရေထုတ်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်တော့ချေ။

■ နဝတပတ္တမြားကြီးနှင့်တူသော

မြိုင်ကြီးဖြုန်းထား ဖောက်တွင်းမြေဖြုန်းသည် အလွန်ပင်စေးပိုင်လှပါသည်။ လူသုံးယောက်ပေါက်ပြားဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်စဉ်း၊ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းမှ သံစေ့ တို့ကို နင်းမိတတ်လေ၏။ ရေဖြင့် တစ်ကြိမ်စဉ်းလိုက်၊ ဗွက်ရေတို့ကို ဖွင့်ထုတ်လိုက်နှင့် လေးငါးကြိမ်မျှပြုပါမှ သံစေ့တို့ကိုမြိုင်ရပါသည်။ ဖြုန်းစဉ်းသူတို့မှာ တစ်ကိုယ်လုံးမြေနှိပ်ပွက်တို့လိမ်းကျလျက် ကျွဲများပွက်လွှဲထားသည့်ပမာရှိချေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လက်ကြားဖြုန်းမှာ ထိုမြေဖြုန်းများလောက်မစေးပါ။ အတန်ငယ်ဖွာပါသည်။ ဖွာသည်မှာသံထူခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ သံထူသောအခါ သံချင်းပွတ်တိုက်၍ မကြာမီ ရွှံ့စေးမြေတို့ ပြောင်သွားကာ သံစစ်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ဦးစွာပေါက်ပြားဖြင့် ခုတ်စဉ်းကာ ဖြုန်းမြေတို့ကို တစွပ်စွပ်နင်းခြေနေကြပါသည်။ ကျောက်ဖြုန်းတို့မှာ အာလူးကျောက်မာများဖြစ်၍ ခြေထောက်ကို မစူးငြိပါ။ ရေသည် ရေမုန်းပြည့်ဖြစ်နေသဖြင့် ရွှံ့နှစ်နီနီရဲရဲများ ရေမုန်းပေါ်တော်၍ စီးဆင်းနေ၏။

ထိုသို့နင်းနေစဉ် ကျောက်ဖြုန်းတို့အထဲမှ ကျောက်ဖြုန်းတစ်လုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေဖမ်းအား စူးငြိသဖြင့် အန္တရာယ်ရှိသော ထိုကျောက်တုံးအား ဆွဲထုတ်ပစ်မှတော်မည်ဟုတွေးကာ ခြေထောက်အောက်မှ စူးငြိသောကျောက်ဖြုန်းအား ရေထဲနှံ့က်ကာကောက်ယူပြီး ရေထဲဆေးကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟင်”
ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားလေ၏။ ထိုလက်ထပ်ပါလာသောကျောက်ဖြုန်းဟု ထင်သောအရာမှာ ကျောက်ဖြုန်းမဟုတ်ဘဲ ပတ္တမြားကြီးဖြစ်၍ နေသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

“ဟာ-ဟောကောင်တွေကြည့်စမ်း၊ ခြေထောက်ကို စူးမိလို့ ကောက်ကြည့်

လိုက်တာ ကျောက်ကြီးဖြစ်နေတယ်ကွ”
“ဟာ - ဟုတ်ပါ့ လေးကျော်စိုးရာ၊ ကျောက်ကြီးကကြီးလိုက်တာ၊ နဝတပတ္တမြားကြီးကျနေတယ်။ ငါးကျပ်သား လောက်တော့ရှိမယ်ထင်တယ်”

“အေး - ဟုတ်သဟ၊ နဝတပတ္တမြားကြီးနဲ့ ပုံစံကခပ်တူတူပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကျောက်က အရည်တွေကွက်ကွားဖြစ်နေတယ်။ တစ်ပွင့်လုံးရဲတွတ်နေရင်တော့ မဆီးဘူးဟာ။ ရော့ - မောင်ဆွေကြည့်စမ်း”

ဆိုပြီး မောင်ဆွေ၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ မောင်ဆွေသည် ကျောက်ကြီးအား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး နောက် -

“လေးကျော်စိုး၊ တကယ်ဗျာ။ နဝတပတ္တမြားကြီးနဲ့အတော်ကိုတူတာနော်။ ဒီပေါ်တင်ထားလိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ကတ္တီပါကုသိုပေါက်နေသောရေညှိစိမ်းစိမ်းအထစ်ပေါ်ဝယ် အကျအနုတင်လိုက်လေ၏။ အောက်ခံစိမ်းညိုညိုရေညှိပြင်ပေါ်ဝယ် နီရဲသော ဆန့်ကျင်ဘက် အရောင်ပတ္တမြားကြီးသည် လှချင်တိုင်းလှလျက်ရှိရာ ထိုမြိုင်ကွင်းမျိုးအား ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှလွဲ၍ မည်သူမျှ ကြံဖူးမည်မဟုတ်ချေ။ အမှတ်တမဲ့ ပြုမိရာမှ အမှတ်တရဖြစ်စေသော မြိုင်ကွင်းမျိုးဖြစ်ချေ၏။

ကျောက်ကြီးသည် အနီကွက်၊ ပန်းရောင်ကွက်၊ ပန်းနုကွက်တို့ဖြင့် ဖြစ်တည်နေရာ အရည်မညီသော ကျောက်ဆန်းမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလှပသောအနေအထားကို မြတ်နိုးခံခင်စွာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြည့်ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်စိထဲ ထာဝရစွဲသော မြိုင်ကွင်းဖြစ်၏။

ကျောက်ဟူသည် ကြီးရုံနှင့်မပြီးပါ။ ကောင်းရန်လည်းလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ကြီးကျောက်ကောင်းများရရပါလိ၏ဟူ၍ တွင်းစောင့်နတ်ဘိုးဘိုးကြီးများထံ ကျောက်တောင်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အရွယ်၊ အရည်၊ အသား၊ အနေအထားအားလုံးပြည့်စုံပါမှ ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်မည်ပါသည်။

ယခုကျောက်သည် အရွယ်အားဖြင့် ပြောစရာမလိုသော်လည်း အရည်ကကွက်၍နေ၏။ အသားကလည်း အစစ်သားမဟုတ်ဘဲ လုံးချောသားဖြစ်နေ၏။ သို့ကြောင့် စံကျောက်တစ်ပွင့်တော့မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း အရွယ်ဂုဏ်၊ အသားဂုဏ်ရှိလေ၏။ အများအားဖြင့်

အရွယ်ကြီးသည်မှာ နီလာခေါ် ကျောက်ပြာပတ္တမြားများသာဖြစ်၏။ ကျောက်နီပတ္တမြားတွေ့ရန်ခက်ခဲလှလေ၏။ ယခုသော် ကြီးစားသော ကျောက်နီပတ္တမြားကြီးသည် လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။

သဲဖြစ်၍ ဝိုင်းစကာဖြင့်ဝိုင်းသော် သဲ (၇) ဝိုင်းစာမျှရရှိပြီး ကျောက်နီအရည်ချိုများ၊ သလဲသားရည်ခေါ် သလဲသီးနီသကဲ့သို့ နီရဲမျှသာနီသောပတ္တမြားကျောက်တို့ လက်ခုပ်တစ်ခုပ်စာမျှရရာ ကျောက်လည်း အလွန်ပေါများလှပေ၏။ ထိုလုပ်ကွက်၌ နီလာထွက်လေ့မရှိပါ။ ကျောက်နီများသာအများစုထွက်ပါသည်။ ထိုဝန်းကျင်တစ်ကြော၌ ကျောက်နီကြောများသာတည်ရှိပြီး ပေါ်တော်မှ တောင်တစ်ကြော၌သာ တစ်ပွင့်စာလေရှားရှားပါးပါး ဝီဇဖောက်၍ အနီကြောနှင့်အပြာထွက်ကာ အပြာကြောမှ အနီထွက်တတ်၏။

တွင်းဆေးပြီးသော် နေစောင်းပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လေးယောက် ဖျော်ရွှင်စွာပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ရတနာဟူသည် ထိုက်ပါက လွယ်ကူစွာရတတ်လေ၏။ မနေ့ကတွင်းစဆင်း၏။ ထိုနေ့၌ပင် ဖြုန်းရ၏။ ဒီနေ့ဆေး၏။ ဒီနေ့ပင်ကျောက်ရ၏။ ကံအလျဉ်းသင့်သော် လွန်စွာလွယ်ကူလေ၏။ ယနေ့ အစီးလည်းရခဲ့၏။ အမြီးလည်းရခဲ့၏။ အပြန်လမ်းမှာ အတက်ကြမ်းသော်လည်း မော့၍မော့မုန်းမသိကြပေ။

■ နဝတပတ္တမြားကြီး

နဝတအဖိုးရတက်အဖြစ်၌ မှောင်ခိုတွဲ၍ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ရောင်းထားသော မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးတစ်ပွင့်အား နိုင်ငံတော်မှ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့ပါသည်။ ထိုပတ္တမြားကြီးသည် ဟိုးလေးကျော်ဖြစ်ကာ နဝတပတ္တမြားဟုအမည်တွင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနဝတပတ္တမြားကြီးပုံအား မိုးကုတ်မြို့ အောင်နန်းရပ် ကျောက်ကလားတုရား၊ ကျောက်ကုလားဘိုးဘိုးကြီးစင်အနီး၌ လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ဘူတာကြီးအနီး ခုံးကျော်အဆင်းအဝိုင်း၌ လည်းကောင်း၊ အမှတ်တရထုဆစ်အလပုံဖော်ထားသည်ကို ယနေ့တိုင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

နဝတပတ္တမြားကြီးကား ခုခတ်နှင့်သုအခါ လွန်စွာကျော်ကြီးခဲ့သော ပတ္တမြားကြီးဖြစ်သည်။ သော် ထိုပတ္တ

မြားပတ်သက်၍ စကားစပ်မိသဖြင့် ရှေး
ကျောက်ကုန်သည်အမေကြီးတစ်ဦးနှင့်
ပြောဆိုကြရာ ထိုကျောက်ကုန်သည်
အမေကြီးက အေးဆေးစွာပြောပြဖူးပါ
သည်။

“ခုခေတ်စားနေတဲ့ နဝတပတ္တမြား
ဆိုတဲ့ကျောက်ကြီးပေါ့ကွယ်။ အဲဒီ
ကျောက်ကြီးရလာကြတော့ သူတို့တွေ
ကကျောက်ကြီးကို အမေ့ဆီလာပြပြီး
တော့ ကျောက်ဈေးမှန်းခိုင်းကြတယ်
ကွယ်။ အမေလည်း အသေအချာကြည့်
ပြီး အေးကွယ် - ထိုခေတ်ကတော့ ဒါမျိုး
ကျောက်ကိုမဝယ်ကြဘူးကွယ်။ ကျောက်
စစ်ကျောက်ကောင်းတွေမှ အမေတို့က
ဝယ်ခဲ့ကြတာ။ ကျောက်စစ်မဟုတ်တော့
ဈေးမခန့်မှန်းတတ်ပါဘူး။ ခုခေတ်မှာ
တော့ အတော်တန်မှာပေါ့လို့ ပြောလွတ်
လိုက်တယ်။ အမေတို့ခေတ်ဆိုတာက
ကျောက်တွေအလွန်ပေါတာ။ အမေတို့
ဝယ်လက်ကြီးဆိုတော့ ကျောက်တစ်ပွင့်
ဆိုတာ လက်ဖဝါးထဲထည့်ရင် လက္ခဏာ
အရေးအကြောင်းတွေကိုဖောက်ထွင်းမြင်
နေရတဲ့မှန်လို ကြည့်ပြီးအသားကောင်း
မှဝယ်ကြတာလေ။ အဲဒီကျောက်က
အဲလိုက်နာမကောင်းတာ။ ရှင်းရှင်း
ပြောရရင် ကျောက်မျိုးလို့ခေါ်ရမယ်။
မှတ်စာပေးထဲထည့်ထားပြီး လေးခွဲကျွဲ
နှားတွေခြောက်လှန်ပစ်ခတ်ရတဲ့ ကျွဲ
ခြောက်နှားခြောက်ကျောက်မျိုးပါပဲ။
ဒါပေမယ့် သူတို့ကို အဲဒီလောက်အထိ
တော့ ပြောမပြလိုက်ပါဘူး။ သူတို့ကသူ
တို့ကျောက်ကို အတော်အထင်ကြီးဟန်
နဲ့သိကွယ်။ အဲဒီကိစ္စက အမှတ်တမဲ့ပါ။
ဒါပေမယ့်ကွယ် အဲဒီကျောက်က အခု
အစိုးရခေတ်မှာ နဝတပတ္တမြားဆိုပြီး
အလွန်ကျော်ကြားတာကွယ်”

ဟု စကားစပ်မိရာမှ ကြားနာခဲ့ဖူး
၏။ ကျောက်ဟူသည်တိုင်း ကြောက်စရာ
ကောင်းလှပေ၏။ ထိုကျောက်နှင့်နှယ်၍
ထောင်ကျသူတွေကျလည်းကုန်ကြ၏။
ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးသည် ထောင်
ထဲ၌ပင် ကံမကောင်းစွာဆုံးပါးသွားခဲ့ရ
၏။ ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသော ပတ္တမြား
ခြေအား တွင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိပေ။
ကျောက်မျက်နှင့် ပတ်သက်ပါက တွင်း
ဖူးခြင်း၊ ကျောက်ရောင်းဝယ်ခြင်း၊
ကျောက်သွေးခြင်း စသည်တွေ့ရှိပါက
ထောင်ကိုးလကျသောခေတ် ဖြစ်သည်။
သို့သော် ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာသော
ကျွန်ုပ်တို့သည် မလွဲမခွဲသူလုပ်ဆောင်
ကြရလေ၏။ ထိုနဝတပတ္တမြားသည်

မိုးကုတ်အရှေ့ပိုင်းမှထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
ထိုနဝတပတ္တမြားနှင့်နှယ်၍ ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင် မှတ်မှတ်ရရတစ်ခွဲကြုံဖူး၏။
ခုပသီနေ့တွင်နားသဖြင့် ကျွန်ုပ်
မိုးကုတ်မြို့ မြို့လယ်ရပ်ရှိမိသားစုထံတွင်
အနားယူနေချိန် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်
မိုးကုတ်-မိုင်းလုံလိုင်းကားပြေးသောကား
သမားသည် မိုင်းလုံရှိဆွေမျိုးများမူပါး
လိုက်သောပစ္စည်းတစ်ခုလာပို့ရင်း အိမ်၌
ခေတ္တထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်နှင့်စကားပြောဖြစ်
သည်။

ထိုသို့ စကားပြောစဉ်သူ၏ ညာ
လက်ဖဝါးအား လှုပ်တပြတ်ကြည့်မိရာ
အလွန်ရှားပါးသော လက္ခဏာပိုင်ရှင်ဖြစ်
နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

“ခင်ဗျား ကားမမောင်းဘဲ တွင်း
လုပ်သင့်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ခင်ဗျားရဲ့လက္ခဏာမှအလွန်ကြီး
ကျယ်တဲ့ကျောက်ကြီးကျောက်ကောင်း
ရဖို့အကြောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားတွင်းလုပ်
ရင်ရလိမ့်မယ်”

“ဟာဗျာ-ရပြီးပြီလေ။ နဝတပတ္တ
မြားလို့ခေါ်နေကြတဲ့ ကျောက်ကြီးက
ကျွန်တော်တို့ရတာဗျ။ ဝေဇုကများတော့
ကာ တစ်ယောက်တို့အလွန်ကြီးမကြေပါ
ဘူး။ အဲဒီကရလို့ ကျွန်တော်ဂျစ်ကား
ဝယ်ပြီး မိုင်းလုံလိုင်းကားပြေးနေတာပါ”

“ဪ-ဟုတ်လား”

ဟူ၍သာပြောနိုင်ပါသည်။ လက်
၏လက္ခဏာအရေးအကြောင်းတို့သည်
မှန်ကန်လှပေ၏ဟုသာတွေးနေမိလေ၏။
ဤသည်မှာ နဝတပတ္တမြားနှင့်ဆက်နွယ်
ခဲ့ဖူးများဖြစ်ပေ၏။

ပျက်နေသောကျောက်ဈေးကွက်

အရေးအခင်ကာလဝယ်ကျောက်
ဈေးကွက်ပျက်သုဉ်းကာ ကျောက်လက်
ဝယ်ထားရှိသူတို့မှာ ထိုအချိန်ဝယ် တန်ဖိုး
မရှိဖြစ်၍ နေကြလေ၏။ ကျောက်ဈေး
မှောင်းဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမက ကျဆင်းသွား
သဖြင့် အတော်ပင် ဒုက္ခရောက်ကြပါ
သည်။ အရေးအခင်းပြီးသည့်တိုင်အောင်
ကျောက်ဈေးမှာ ပြန်လည်ဦးမော့မလာ
တော့ဘဲ အေးမြအေးလျက်ရှိလေ၏။
သို့သော် ကျောက်ဟူက သူဈေးနှင့်သူ
တော့ရောင်းရပါသည်။ ကျောက်ရထား
သော်လည်း ကျောက်ဈေးမကောင်း၍
အားတော့သိပ်မရှိလှပါ။ ပြီးတော့
ကျောက်ကလည်း ခြောက်ပြစ်ကင်း
မဟုတ်ပေ။

တွင်းမှပြန်ရောက်၍ ရေချိုးပြီး
သော် ကျောက်ကုန်သည် အဒေါ်တင်
ကြည်ရောက်လာသည်။ တွင်းစများ
ပြသောအခါ ဒေါ်တင်ကြည်သည်
ကျောက်ကြီးကိုကြည့်ကာ -

“အို-ကြီးလိုက်တာနော်၊ အရည်
ကကျက်တိကျကားနဲ့ တစ်လုံးလုံးပြည့်
ခဲ့ပါလား။ ကိုကျော်စိုး ဒါမျိုးကျောက်
တော့ ကျွန်မဝယ်တတ်ဘူး။ အောက်ပိုင်း
လေသက်တွေပဲ တည်အောင်ရောင်းပေး
လိုက်”

ဟုဆိုရာ စိတ်ဓာတ်ကျချင်ချင်ဖြစ်
သွားမိပါသည်။ ဒေါ်တင်ကြည်သည်
ကျွန်ုပ်အား လိုသမျှအေးအေးပေးနေသော
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ပေ၏။ ကိုဘစိုး မတင်
ကြည်တို့နှင့် နှစ်အတန်ကြာ စီးပွားတူ
တွင်းအတူလုပ်ခဲ့ကြ၏။ ကိုဘစိုးနှင့်
ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ အိမ်ရှင် ကိုကျော်တင်
မှာ ညီအစ်ကိုရင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်နှင့်
ညီအစ်ကိုများပမာ ချစ်ခင်ကြလေ၏။
ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်သည်။
သို့နှင့် အောက်ကျောက်များတည်အောင်
ရောင်းပေးလိုက်၏။

“ဒေါ်တင်ကြည် ဒီကျောက်ဘယ်
လောက်ရရင် ရောင်းရမလဲ”

“ကျွန်မ ဒါမျိုးကျောက်မဝယ်ဖူး
ဘူးပါ။ ဒါကစွန့်ကျောက်မျိုးပဲ။ ကြိုက်
သူတွေရင် ဈေးကောင်းရတတ်ပါတယ်။
အဲဒါကြောင့် ဘယ်၍ ဘယ်မျှတော့
ကျွန်မမပြောရဲဘူး”

ထင်ထားသောကျောက်အား စိတ်
ဓာတ်ကျချင်ချင်ဖြစ်သွားမိ၏။ ထင်ထား
သည်မှာ မြီးကြီးဟုတ်ပေ။ အထိုက်
အလျောက်သာဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်
ဟူသည်မှာ ကျောက်စစ်ကျောက်ကောင်း
များပုံစံမျိုးစုံအရွယ်မျိုးစုံရှိ၏။ သူဈေး
နှင့်သူခန့်မှန်းတတ်ကြ၏။ ယခုကျောက်
ကား ရှားရှားပါးပါးအရွယ်ကြီးမားလွန်း
စွာထွက်သောကျောက်ဖြစ်၏။ အရည်
တကျက်ကျား အသားကအထိုက်အ
လျောက်ကောင်းပေရာ ကြိုက်သူခိုလောက်
ပေ၏ဟုတွေးရပါသည်။ ကျောက်ဈေး
မကောင်းသဖြင့် ခြေချင်းလိမ်မျှလာ
တတ်သောကျောက်ကုန်သည်တို့သည်
ယခုအချိန်ဝယ်တော့ ကြတ်ပျောက်ငှက်
ပျောက်ပျောက်နေသောအချိန်ဖြစ်ပေ၏။
ကျောက်ကြီးအရည်တက်စေရန် ဆီစိမ်
ထားလိုက်၏။

■ ဗိုက်ပူကိုမောင်

“ကိုကျော်စိုး၊ ဗျို ကိုကျော်စိုး

“ဗို”
အသံကြားသည်နှင့် ဗိုက်ပူကိုမောင်
မှန်းသိသဖြင့် ချက်ချင်းထွက်ကြည့်လိုက်
၏။

“ကိုမောင်ပါလား လား လာ”
“ဒေါ်တင်ကြည်က ကိုကျော်စိုး
ဆီ မှာကျောက်တစ်ပွင့်ရှိတယ်လို့ပြော
လိုက်လို့။ အဲဒါကျွန်တော့်ရောင်းပေးဗျာ”
ထူးထူးဆန်းဆန်း ကိုမောင်က
ကျောက်အရောင်းအဝယ်ထွက်နေတာ
လား။ ဆိုင်ကောမလုပ်တော့ဘူးလား”

“ဆိုင်က သမီးရှိတယ်လေ။ သူ
အမေကတော့ အိမ်မှာပေါ့”

“ဪ-ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ”
ဟု ပြောကာ ကျောက်ယူ၍ပြု
လိုက်သည်။ ခေတ္တမျှကြည့်ရှုကာ
ကျောက်ဈေးမေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်များ
များမတောင်းပါ။

“တစ်သောင်း ကိုမောင်”
“ကိုကျော်စိုး၊ တစ်သောင်းတော့
မမိဘူး။ ငါးထောင်အောက်တစ်ရမလား”

“ဆစ်ဗျာ”
“နှစ်ထောင်ဗျာ၊ နှစ်ထောင်”
“တဲဗျာ-သုံးထောင်ယူသွားဟုတ်
ပြီလား”

“အေးဗျာ-ယူမယ်။ နောက်လည်း
ကျွန်တော့်ကိုရောင်းပေးနေ”
“ရှိရင်ရောင်းပေးမှာပေါ့ဗျာ။ ကဲ-
မြတ်ပါစေ၊ စွန်းပါစေဗျာ”

“ဟု ပြောကာ ကျောက်ကိုအပ်
လိုက်ပါသည်။ မောင်ဆွေ နဝတပတ္တမြား
ဟု တင်စားသော ကျောက်ကြီးအား
သုံးထောင်ဖြင့် ရောင်းပေးလိုက်တော့၏။
ဗိုက်ပူကိုမောင်လည်း ပြန်သွားတော့၏။

ဗိုက်ပူကိုမောင် ဆိုသည်အတိုင်း
လူက အလွန်ပကာ ဗိုက်ကြိုပူထွက်နေ
၏။ ကိုမောင်သည် ပျော်ဘွယ်သားဖြစ်
ပြီး မိုးကုတ်မြို့ စည်ပင်သာယာရပ်မ
ဦးအေး၊ ဒေါ်လေးတို့၏သမီး ခင်လှမြင့်
နှင့်အိမ်ထောင်ကျခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးအေး၊ ဒေါ်လေးတို့မှာ မိုးကုတ်
ဈေးကြီး၌ စားသောက်ကုန်စုံဆိုင်ရှိပြီး
ကျပ်ပြင်ဈေးနေ၌လည်း ဈေးလာရောင်း
၏။ ကျောက်ဖျာတစ်ရွာလုံး ဦးအေးတို့
ဆိုင်၌ စတည်းချကြ၏။ ထို့ကြောင့်
မိသားစုများပမာ တစ်ရွာလုံးနှင့် ရင်းနှီး
နေ၏။ ဝယ်ယူအားပေးကြ၏။ မိုးကုတ်
ဈေး၌လည်းရောက်ပါက ဝင်ကြ၏။
ဦးအေး၊ ဒေါ်လေးတို့လည်း ဝကြသလို
ခင်လှမြင့်ကလည်း ဝဝကြီးဖြစ်ကာ
အသားညိုကြ၏။ ကိုမောင်ကလည်း

ဝဝမည်းမည်းဖြစ်ရာ ရှေ့သွားနောက်
လိုက်ညီလှ၏။ ၁၉၇၆ ခု၌ မင်္ဂလာ
ဆောင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မင်္ဂလာထက်
ရက် (၂၀) မျှစော၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်
ပြောမနာဆီမနာရင်းရင်းနီးနီးနေသူများ
ဖြစ်ကြသည်။ ကိုမောင်ကား ရယ်မော
စရာပြောတတ်သူ ဖြစ်လေ၏။

■ ကျောက်ကြောပေါက်ခြင်း

ကံအလျဉ်းသင့်သောအခါပင်ပန်း
ကြီးစွာ ရှာဖွေမနေရဘဲ သက်သောင့်
သက်သာနှင့် ကျောပေါသောနေရာသို့
ရောက်ရှိနေကာ နံနက်ပိုင်းဖြုန်းတင်၏။
ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ကတ္တီပိစိမ်းရေညှိ
ခဲထောင်ကြီးဘေးရှိ ရေမှန်ထဲပြောင်း
ထည့်ကာဆေး၏။ နေ့စဉ် လက်ဆုပ်တစ်
ဆုပ်ခန့် ကျောက်နီ၊ ကျောက်ဖြူ သလဲ
စေ့ရည်ခေါ် သလဲသီးရည်ကျောက်တို့ရ
၏။ ထိုကံသင့်သောဈေးနှင့် ဒေါ်တင်
ကြည်သို့ရောင်းပေး၏။

ဒေါ်တင်ကြည်သည် ထိုကျောက်
တို့ကိုပြန်မရောင်းဘဲ နို့မှုန့်ဘူးဖြင့်
ကျောက်ရည်တစ်စပ်တည်းရအောင်စ
ထား၏။ ချမ်းသာသော ဒေါ်တင်ကြည်
သည် စုနိုင်သောအရည်အချင်းလည်း
ရှိ၏။ ထိုအချိန်သည် ဒေါ်တင်ကြည်အား
မိသောကျောက်ကုန်သည် ကျောက်ဖျာ
၌မရှိသေးပေ။ ဒေါ်တင်ကြည်သည်
တစ်ရွာလုံးကို ကူညီစောင့်ရှောက်၏။
အလှူအတန်းရက်ရော၏။ ဖြူစင်ရိုးသား
၏။ အလုပ်လည်း အလွန်ကြီးမားသဖြင့်
သည်။ ထို့ကြောင့် အများကချစ်ကြပါ
သည်။

မိုးကျွတ်သွားသောအခါမတော့
ခဲထောင်ထောင်ကြီး၏ရေညှိပင်တို့က
ရေထုတ်မပေးနိုင်တော့ပေ။ ထိုအခါ ဟီး
တောင်ခြေရှိ ရေကြည်ထွက်ကလေးသို့
သွားကာဆေးရပါတော့မည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့အောက်ဘက်ရှိ တွင်းအထိ
ဖြုန်းထမ်းလမ်းပြုပြင်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်
တို့အောက်အောက်လမ်းလမ်း၌ တွင်းတို့
ရှိ၏။ ထိုတွင်းတို့က ရေထွက်အထိ လမ်း
ပြုပြင်ထားပြီ ဖြစ်သည်။

မြိုင်ကြီးသည် မြေသားနည်းပါးပြီး
အလွန်ကြီးမားသော ကျောက်တုံး
ကျောက်စိုင်ကြီးများဖြင့်သာ တည်ရှိပါ
သည်။ ထုံးကျောက်ခေါ် စကျင်ကျောက်
တန်းများက ခဲစိုင်ကြီးများ၏အောက်၌
တည်ရှိကာ လုံးများလက်ကြားများအ
ဖြစ်တည်ရှိကြသည်။ ထိုလုံးများ၊ လက်
ကြားများကို အမှီပြုကာ တွင်းလုပ်ကြရ

ခြင်းဖြစ်ပေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့သည် တွင်းရောက်သည်
နှင့် ဖြုန်းတင်၏။ တစ်မှန်စာရသော်
ဆာလာအိတ်ဖြင့် အောက်ရေမှန်သို့
ရောက်အောင်ပိုး၍ ဆင်းကြရ၏။ ပုံမှန်
တစ်ယောက်ကို သုံးပိုးပိုးရ၏။ အဆင်း
မှာ ဝန်ပါသော်လည်း မပင်ပန်းလှပါ။
ပြန်အတက်တွင် မော့ထက်ကြီးမို့ ပင်ပန်း
လှပေ၏။

တောင်ခြေကျောက်ကြားမှခြေမ
လုံးခန့်သောရေသည် မနားတမ်းထွက်
နေ၏။ ထိုရေကို အိုင်ပြုကာဆည်းထား
၏။ ထိုရေကိုခပ်ကာ ရေမှန်ထဲထည့်၍
ဖြုန်းဆေးကြရ၏။ ရေမှန်စုစုပေါင်း (၈)
လုံးခန့်ရှိရာ ကိုယ်ပိုင်ဟူ၍မရှိဘဲ ဦးသူက
အရင်ထည့်၍ဆေး၏။ နောက်ကျသူက
ပုံထားရ၏။ ရေမှန်တို့၌ ဆေးမည့်သူတို့
တန်းစီနေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စု၌ လက်ထောက်
ဖြစ်သော မောင်ဆွေက စကာလှည့်၏။
စကာမောက်သည်နှင့် လေးယောက်
သားဝိုင်းကာ အလုပ်တံလိုက်ကြ၏။ သူ
များမြင်၍မဖြစ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် သဲ၏အလယ်၌ ကျောက်တို့ရဲရဲ
နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်တို့ကို ဦးစွာ
ကုပ်၍ ကျောက်ဘူးထဲထည့်ရ၏။ ပြီးမှ
ကျန်တာရွေးရလေ၏။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
ကျောက်ရနေသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့တ
တွေသည် ပျော်ရွှင်၍နေကြသဖြင့် မော့
ပန်းရမှန်းလည်း မသိကြပါ။ အိမ်ရောက်
သော် ဒေါ်တင်ကြည်သို့သားရောင်းပေး
ပြုဖြစ်၏။

သို့သော် ဦးစွာပထမရလိုက်သော
ကျောက်ကြီးမျိုး လုံးဝမပါတော့ပါ။ ဝိသေ
သအားဖြင့် အရည်ဟူ၍ အဖြူပျက်ရုံ
ပါသော ကျောက်ဖြူအစစ်များ နေ့စဉ်
လိုလို တစ်ကာရက်အရွယ်၊ နှစ်ကာရက်
အရွယ်များပါခြင်း ဖြစ်သည်။ အရည်
ပြည့်ခဲ့ပါက တန်းဖိုးကြီးကျောက်တို့ဖြင့်
ပေ၏။ အရည်မပါသော သလဲသီးငှေ
များဖြစ်သဖြင့် နေ့စဉ်နောက်လိုက်အ
အဖြစ်ပါပဲသွားကြလေ၏။ သလဲသီး
စားဖူးကြပါမည်။ ထိုသလဲသီးအထဲ
အကန်လိုက်ခဲပြုတ်နေသောသလဲငှေ
အရောင်များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်
ရည်ဟူသည် သွေးပမာ၊ မဂ္ဂါပန်းပမာ
ခဲပျက်နေရမည် ဖြစ်သည်။

■ ပြကျောက်

“စည်ပင်သာယာ... ဗိုက်ပူ”

ကိုမောင်ကို ကိုကျော်စိုးက ကျောက်ဆန်းကြီးတစ်ပွင့် ရောင်းပေးလိုက်တယ်ဆို

- "ဟုတ်တယ်လေ"
- "ဘယ်လောက်နဲ့လဲ"
- "သုံးထောင်နဲ့"
- "ဟာ - သွပ်သွပ်သွပ်"
- "ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ခင်ဗျားဟာဗျာ၊ အလကားပေးလိုက်တာပါပဲ"

"ရွာမှာ တစ်လက်ပြကြည့်တယ်။ မစွဲတာနဲ့ ကိုမောင်ကို ရောင်းပေးလိုက်တာ"

"အဲဒီကျောက်ဟာ ကျောက်ဆန်းပထမတန်းလုံးချောတွေ အတော်များများဖြစ်သွားတယ်။ ဖြတ်တောက်လိုက်တော့အထဲမှာ အရည်ကောင်း၊ အသားကောင်းတွေဖြစ်နေတယ်။ ကျောက်က အတော်ကြီးလား"

"ငါးကျပ်သားလောက်ရှိတယ်"

"အိုဗျာ၊ နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ။ မိုးကုတ်ကိုယူခဲ့ပြီး တိုင်တိုင်ပင်ပင်လုပ်လိုက်ရင် ခင်ဗျား တစ်ခါတည်း ထောမှာ။ ကိုမောင်က အများကြီး မဟုတ်ဘူးနော်။ တစ်ပွင့်တည်းနဲ့ကို အတော်ထောသွားတယ်။ ကျောက်က ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ကျောက်ဆန်းကြီးကို ကိုမောင်ရဲ့ဆရာက ဖြတ်ပြီးသွေးပေးတာ။ နောက်ဒါမျိုး ရရင် အရမ်းမရောင်းနဲ့ဗျ"

ဟု ဆိုလေရာ ဤကျောက်သည် အမြင်အထင်ကျောက်မဟုတ်ဘဲ စွန့်ကျောက်ဖြစ်နေပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုမောင်အတွက် ရှာပေးရသော ပြုကျောက်ဖြစ်မှန်းသိလိုက်ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်အားပြုရုံပြသွားသော ကျောက်ကြီးအကြောင်းအား ကျွန်ုပ်၏နောက်လိုက် တပည့်များအား လုံးဝပြောမပြခဲ့ပါ။ ပြောပြခဲ့သော် သူတို့လည်း ကျောက်ကြီးကိုလွမ်းနေကြမည်ဖြစ်သည်။ ယခုသော် မှ ထိုနဝတပတ္တမြားဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်သောပြုကျောက်ကြီးအား ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာကြိုက်၍လွမ်းနေမိလေ၏။

သို့သော်လည်း ပြုကျောက်တို့၏ သဘောကို စောကြောမိသော ကျွန်ုပ်သည် ကြာကြာလွမ်းမနေပါ။ ကျွန်ုပ်ထံမှ ပွဲအမျှပင်မရှိသော သုံးထောင်ကျပ်ဟု သောငွေကြေးဖြင့် ရယူသွားသော ကိုမောင်သည် ထိုသို့သော ကျောက်မျိုး နောက်တစ်ဖန် ရလေဦးမလားဟုသော သဘောဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံ အကြိမ်ကြိမ်လာ

မေးလေ့ရှိ၏။ တွင်းလုပ်သက်တစ်ခုလုံး၌ ထိုသို့သောပုံစံ၊ ထိုသို့သော အရည်အသွေးဖြင့် ထိုတစ်ခါမျှသာရဖူးပြီး နောင်လုံးဝမကြုံဘူးတော့ပေ။ ပြောပြသော ကျောက်ကုန်သည်ကိုလည်း သတိထား ဖွယ်စေတနာဖြင့်ပြောပြသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရပေ၏။

ဒေါ်တင်ကြည်မှာလည်း ကြီးသော အရည်မညီ ကွက်တိကွက်ကျား ကျောက်အား အထင်ကြီးခြင်းမရှိသလို သူနှင့်လည်းမထိုက်၍ လှချောရခြင်းဖြစ်သည်။ ရေညှိကတ္တီဝါစိမ်းစိမ်းအပေါ်၌ နေပတ္တာဖြင့်ရဲရဲတွတ်နေသော နဝတပတ္တမြားခေါ် ကျောက်ဆန်းကြီးသည် မျက်စိထဲ၌ စွဲနေသော ကျောက်တို့တွင် တစ်ပွင့်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

■ ဖက်စပ်လိုင်စင်များချပေးခြင်း

နဝတအစိုးရတက်ပြီး မကြာမီမှာပင် မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေ၌ တွင်းလုပ်ခွင့်ဖက်စပ်လိုင်စင်များချပေးလေသည်။ ထိုအခါ နိုင်ငံအဝန်းမှ ကျောက်မျက်စိတင်စားကြသော သူဌေးတို့သည် ကွက်ရပ်အသီးသီးတို့၌ လိုင်စင်များလာ၍ ဆွဲကုန်ကြလေ၏။

ဒေသခံ ကျွမ်းကျင်သူတို့ထံမှ ငွေကြေးဖြင့် သတင်းရယူကာ ဆွဲကုန်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ကိုင်ရာ မြိုင်ကြီးသည်လည်းပါသွားသည်။ ကွက်ရပ်တစ်ခု၌ တစ်တွင်းဆုံသော် ထိုကွက်ရပ်တစ်ခုလုံး အလံလွင့်ကာ သိမ်းလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကား လိုင်စင်မဲ့မှောင်ခိုတွင်းသမားများဖြစ်ကြလေရာ အလံလာလွင့်ရုံမျှဖြင့် ဂရုမစိုက်ကြဘဲ ဆင်းမြဲဆင်း၍ ဆေးမြဲဆေးနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စုပေါင်းပါတ လူလေးငါးရှစ်ဆယ်မျှရှိ၏။ သူတို့လူလေးငါးယောက်လာရောက်အလံလွင့်ထူသည်ကို ဂရုမပြုကြပါ။

ထိုအခါ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရေမှန်များအပေါ် အုပ်မိုးနေသော သစ်ပင်ကြီးများပေါ်တက်၍ သစ်ကိုင်းများ ခုတ်ချကာ ပိတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှာမှ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ဖြစ်မည့်ဖိုး၍ တွင်းပစ္စည်းများသိမ်းကာ မြိုင်ကြီးလုပ်ကွက်အား ကျောခိုင်းခဲ့ကြရပေ၏။

မြိုင်ကြီးတွင်းကား တစ်နေ့ကို ရွှေတစ်စုံ ဥပေးသောငန်းမကြီးအလား ကျွန်ုပ်တို့၏စားဝတ်နေရေးကို ပြေလည်စေပါသည်။ ထိုတွင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်

ရသောအခါ သိမ်ငယ်စိတ်တို့စိုးမိုးလာပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ တွင်းခမုန်သော တွင်းတစ်တွင်းကိုတွေ့ရန်ရရန်မှာ ဒုလ္လဘတစ်ပါးဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုတွင်းသည် ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကျောက်ကြီးတစ်ပွင့်ပေးခဲ့၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ပြုကျောက်သက်သက်သာဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ပြုကျောက်များမပေးတော့ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် ထိုစဉ်က အတွေးဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလအတန်ကြာသောအခါဝယ်...။

■ စိန်နီများဈေးကောင်းခြင်း

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ သင်္ကြန်အပြီး၌ ကျွန်ုပ် မိုင်းရှူးသို့ရောက်ပြီး ၂၀၀၀ ၌ ဖက်စပ်တစ်ခုတွင် မန်နေဂျာစဖြစ်၏။ ၂၀၀၁ ခု၌ လူးဖက်စပ်မန်နေဂျာမှ ဒဲတောင်ဒဲတွင်းမန်နေဂျာဖြစ်သည်။ ထိုအခါဝယ် အပေါင်းအသင်းတို့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိလာခဲ့၏။

မိုင်းရှူးပတ္တမြားမြေ၌လည်း မိုးကုတ်သူမိုးကုတ်သားတို့ များပြားစွာ ရပ်တည်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေ၏ သတင်းတို့ကို စုံလင်စွာကြားရလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတွင် ကုန်သည်တစ်ဦးက ပြောပြ၏။

"မိုးကုတ်မှာ အခုခေတ်စားနေတာက ကျောက်ပြသစ် သူရိန်ဖောင်မြိုင်ကြီးကထွက်တဲ့ ကျောက်သလဲသီးရည်တွေပဲဗျ။ ကျောက်ဖြူအစစ်တွေဆိုရင် စိန်နီဆိုပြီး ဈေးကောင်းပေးနေလိက်ကြတာ တစ်ကာရက်ကျော်တောင် သိန်းချီတန်နေပြီဗျ။ နှစ်ကာရက်သုံးကာရက်ဆို တကယ့်ကျောက်ကြီးရတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဈေးအရမ်းကောင်းနေတာ"

ဟုကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ထိုအရည်ဖြူကျောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့တွင်းမှမရေတွက်နိုင်အောင်ထွက်ကာ နေ့စဉ်နောက်လိုက် အပြီးအဖြစ် အလကားပေးပေးနေရသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ စိတ်မကောင်းလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်းပါပေ။ ထိုအခါကျမှ ထိုကျောက်ဖြူအစစ်လေးများသည်လည်း ကျွန်ုပ်အားပြသွားသောကျောက်များပေတကားဟု တွေးမိပါတော့၏။

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ

နေပြည်တော်ကျော်စွာ (၂၀၀၀) ဤစာစုဖြင့် မိုးကုတ် (၂၀၀၀) ပြည့်ပွဲတော်အား လက်ကြီးသည်။

“ဒီအိမ်ပဲ ဆရာ၊ ဆရာနေရမယ့် အိမ်၊ အိမ်ကြီးကကြီးတယ်ဆရာ။ ဆရာ မနေရဲရင် ညညကျွန်တော်လာစောင့်ပါ မယ်”

“နေရဲပါတယ် ကိုညိုရယ်၊ ကနေ့ တော့ ကူညီရှင်းလင်းရင်းနဲ့လာအိပ်ပါ။ ခင်ဗျားမှာလည်း အိမ်ထောင်နဲ့စွာ။ နောက်ညတွေဆိုလာစရာမလိုပါဘူး”

ကျွန်တော်နှင့် ရုံးအကူမောင်ညို တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့်ပင် မြို့ စွန့်တောစပ်ရှိ အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်ရောက် ခဲ့ပါသည်။ အိမ်ဝင်းမှာ နှစ်ကေခန့်ကျယ် ပြီး ကျွန်းပင်များ၊ ပိတောက်ပင်များ၏ အလယ်တွင် ကြီးမားလှသောအိမ်ကြီးဆီ သို့လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ငါးခန်းပတ်လည် အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး အုတ်ကွက်ဖော်၌ အုတ် များဖြင့်ကာရံထားသော အုတ်ကာအုတ် ကြွပ်မိုးနှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

သော့ဖွင့်၍ အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်သော အခါ တစ်ချိန်ကခမ်းနားလှသည့်အိမ်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း မှက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ရ ပါသည်။ သို့သော် လူမနေသည်မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်၍ ပင့်ကူမျှင်များ၊ ဖုန် များမှာထုတက်နေ၍ ဆရာတပည့်နှစ် ယောက် အတော်ပင် ရှင်းလှပပါသည်။ အိမ်အောက်ထပ်တွင် ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာတွဲလျက် အိပ်ခန်းသုံးခန်း၊ ဧည့် ခန်း၊ မီးဖိုခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း၊ အိမ် ဘေးကားဂိုဏ်းနှင့် ဆက်လျက်စတီခန်း တို့ရှိပါသည်။ နေ့လယ် (၁၂)နာရီမှစ၍ ကြရာ ညနေခြောက်နာရီထိုးမှ အောက် ထပ်ကိုရှင်းပြီးပါသည်။ မီးဖိုခန်းမှ ရေဘုံ ဘိုင်ကိုဖွင့်ကြည့်ရာ ရေလာနေသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာသွားပါသည်။

လျှပ်စစ်ဌာနသို့ နေ့လယ်ကပင် ဖုန်းဆက်ထား၍ ညနေ (၆) နာရီတွင် မီးလာပါသည်။ သို့သော်လည်း ဧည့်ခန်း မီးသီးတစ်လုံးသာလင်းပြီး ကျန်နေရာ များမှာ မီးသီးခေါင်းသာရှိပြီး မီးသီးမရှိ သဖြင့် မှောင်မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေ ရာ မနက်ဖြန်အစီအစဉ်တွင် မီးသီးများ တပ်ဆင်ရန်ဟု ရှေးမှတ်ထားပါသည်။ ညနေစာကို မြို့ထဲထွက်စားပြီးအပြန် တွင် ဖယောင်းတိုင်၊ မီးခြစ်တို့ဝယ်ခဲ့ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှာ ကျွန်တော်ပြောင်း လာစကပင်လီလာပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်ယူထားသော အခန်းအတွင်းရှိ ခုတင်ဟောင်းတစ်လုံး ပေါ်တွင် အိပ်ရာခင်း၍ ခေါင်းရင်းတွင် မဟာမြတ်မုနိပုံတော်ကိုချိတ်ဆွဲလိုက်ပြီး လုပ်နေကျအတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်

၍ မေတ္တာပို့ပါသည်။ ထူးထူးခြားခြားဆို၍ မေတ္တာသုတ်ကိုခေါက် ရွတ်ပြီး မေတ္တာပို့ရာ နေရာသစ်ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရုက္ခ စိုး၊ ဘုမ္မစိုး၊ အာ ကံသစိုးနှင့် မြင် အပ် မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုပါ နက် နက် နံ နံ မေတ္တာပို့ကာ အိပ်ရာပေါ်လှဲ၍ စဉ်းစားခန်းဝင်မိ ပါသည်။

ရမ်းပြည်နယ်မြောက် ပိုင်း ဤမြို့နယ်ခွဲလေးကို လက် ထောက်မြို့ပိုင်အဖြစ် ရာထူးတိုးပြောင်း ရွှေ့လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခရိုင်မြို့ပြ များတွင် လက်ထောက်မြို့ပိုင် ဟူသည် သေးမှားသော်လည်း ရောက်ရှိနေသော မြို့နယ်လေးတွင်မူ ကျွန်တော်က အကြီး ဆုံးပေါ့လေ။

မြို့အဝင်တွင် တပ်မတော်မှတပ် စိတ်တစ်စိတ်စခန်းချပြီး ရဲကင်းစခန်းရှိ သည်။ အလယ်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်း၊ ဈေးနှင့်မြို့နယ်ခွဲစည်ပင်ရေးဌာနလေးတစ်ခု သာရှိပါသည်။ ဤမျှသေးငယ်သောမြို့ တွင် ဤမျှကြီးမားသောအိမ်ကိုဆောက် ထားခြင်းမှာ မောင်ညိုပြောပြချက်အရ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က သစ်တောအရေးပိုင် လာ၍ရုံးထိုင်စဉ်ကဆောက်လုပ်ထားခဲ့ ကြောင်းသိရပါသည်။ အိမ်နောက်ဘက် ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျွန်းတောကြီးဖြစ် ရာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အတော်အရေးပါ သောသစ်တောကြီး ဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်။

ရောက်ရောက်ချင်းညက အိမ် အောက်တစ်ထပ်လုံးကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ် ထားသဖြင့် တစ်နေ့မှမိန်းကဲအိပ်ကောင်း ခဲ့ပါသည်။ နောက်နေ့ နံနက်စောစော မြို့ထဲသွား၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း မီးသီး၊ မီးလုံးများနှင့် အခြားလိုအပ်သည် များဝယ်၍ပြန်ခဲ့ပြီး နံနက်စာထမင်းချိုင့် များကို မီးဖိုထဲတွင် သိမ်းထားခဲ့ကာ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရပြန်သည်။ အိမ်အိမ်ဘက်ထိပ် ဘက်ခန်းမှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး နေချင့် စဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ဝရန်တာမုဒွင်ကြည့် လျှင်လည်း မြို့ကလေးတစ်မြို့လုံးသည်

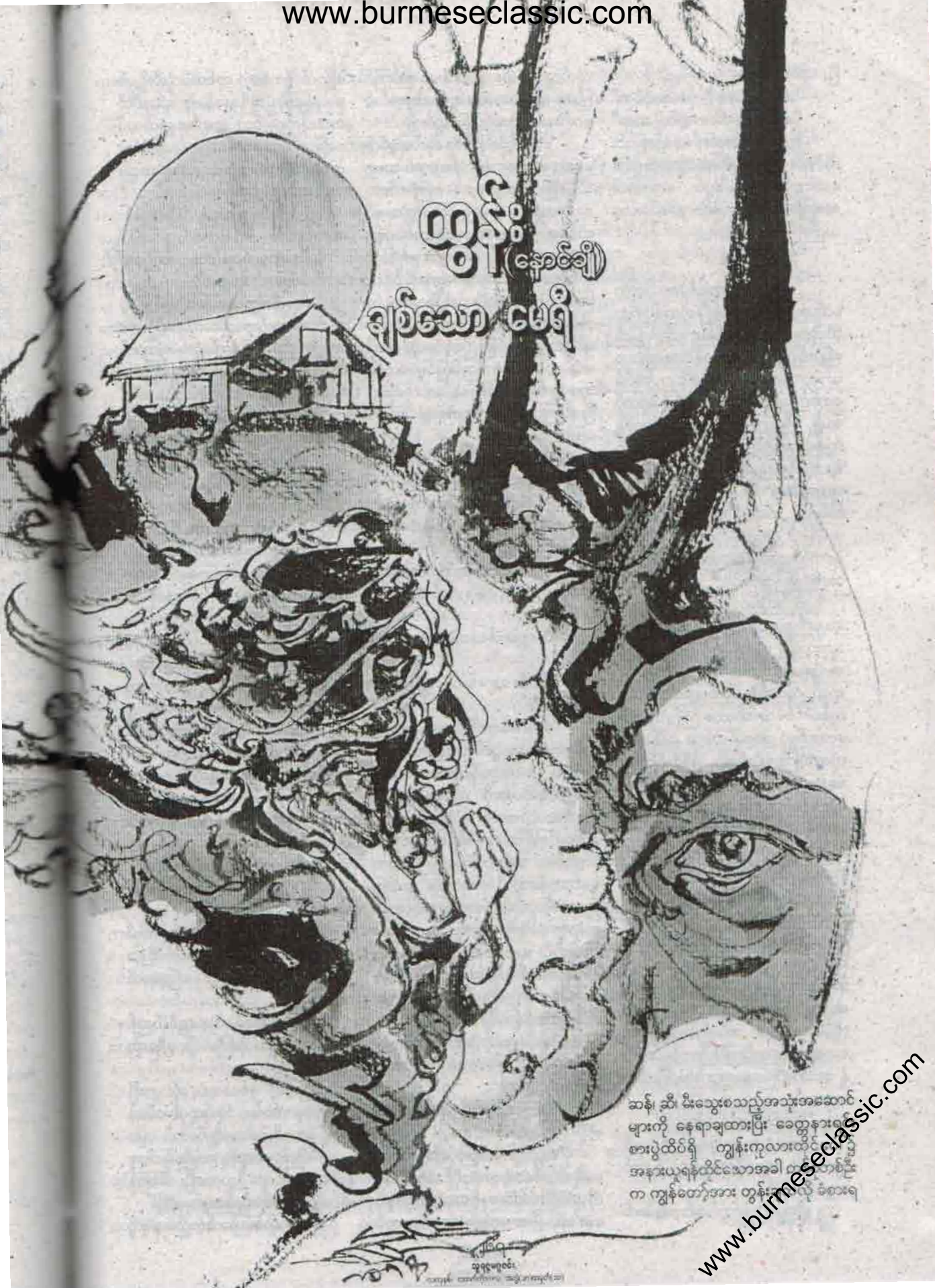
တောင်တန်းကြီးများ နောက်ခံဖြင့် အပေါ် စီးမူကြည့်လျှင် အ လွန်လှပသော ပန်းချီ ကားတစ်ချပ်ပင်ပင်။
“မောင်ညိုရေ ငါတော့ ဒီအခန်းကို သိပ်သဘောကျသွားပြီ။ ဒီအခန်း ပြောင်းနေမှ ထင်တယ်”
“မနေပါနဲ့ ဆရာ။ အောက်ထပ် ဆင်းတဲ့

လှေကားနုက ဝေးလွန်းပါတယ်။ သိပ် သဘောကျရင်တော့ ရွှေခင်းကြည့်ချင် တဲ့အချိန် တက်လာပေါ့။ လာပါ ဆရာ၊ ကျွန်တို့နေရာတွေ မီးသီးလိုက်တပ်ရ အောင်”

နေ့ (၁၂) နာရီခန့်တွင် အလုပ် များပြီးစီးရကား အောက်ထပ်မီးဖိုထဲရှိ သားနားလှသောကျွန်းစားပွဲကြီးပေါ်တွင် ပြင်ဆင်၍စားကြပါသည်။ စားပွဲကြီးက သားနားခန့်ထည်သလောက် စားပွဲနှင့် လိုက်ဖက်သော ကုလားထိုင်များမှာ စားပွဲဆိပ်ရှိ ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီးသာရှိ ပြီး ကျန်ကုလားထိုင်များမှာ အဟောင်း အကျိုးအပူများသာဖြစ်ပါသည်။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ နေ့ရက်များ၌ ချက်စားရန်ဝယ်လာသော

ထွန်း (နောင်ချို) ချစ်သော မေရီ

ဆန်း ဆီ၊ မီးသွေးစသည့်အသုံးအဆောင်များကို နေရာချထားပြီး ခေတ္တနားရစ်စားပွဲထိုင်၍ ကျွန်းကုလားထိုင်၍ အနားယူရန်ထိုင်သောအခါ ကျွန်တော်အား တွန်းခတ်ခဲ့စေရ

ပြီး ယိုင်သွားရာ -

"ဟ-ဘာလဲဟ ဒီကုလားထိုင်က"

"ဆရာ ဒီအက်လားထိုင်ပါ ဆရာ"

ကျွန်တော်လည်း နေရာပြောင်း ထိုင်ရင်း မောင်ညိုကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်သောအခါတွင် အောက်ပါ အကြောင်းအရာများကို သိရပါတော့ သည်။

"ရှေးကဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်တော့ မသိဘူးဆရာရယ်။ စစ်ပြီးတဲ့အခါ ဆရာ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ချမ်းပြည် မြောက်ပိုင်းတာ အလွန်အေးချမ်းသာ ယာတာဆရာရဲ့။ တစ်ရက်မှာ တပ်မ တော်က အရာရှိတစ်ယောက်နဲ့ ရဲဘော် တချို့ ခရီးသွားရင်း ငှားချပ်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ဝင်နားတယ် ဆရာ ရဲ့။ သူတို့နားနေစဉ် ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲနေရာ ချထားပေးတယ်။ ဗိုလ်ကြီးက အပေါ် ထပ်က ဆရာသဘောကျတယ်ဆိုတဲ့ အခန်းကို သူယူလိုက်တယ်။ ကျွန်တို့ ရဲဘော်တွေက အောက်ထပ်မှာပဲ သင့် သလိုနေကြတာပေါ့။

ဗိုလ်ကြီးက အရက်နည်းနည်း သောက် ညစာစားပြီး အပေါ်ထပ်တက် သွားတယ်။ သောက်တာဆိုလို့ အလွန် အကျွံသောက်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ ရာသီဥတုဒဏ်နဲ့ ငှက်ဖျားကာကွယ်ဖို့ တစ်ပတ်ပဲသောက်တာ။ ည (၁၁) နာရီ လောက်မှာ အပေါ်ထပ်က လန့်အော် တဲ့အသံကြားလိုက်ရပြီး အဲဒီဗိုလ်ကြီးက ဒရောသောပါးဆင်းပြေးလာပါတယ်။ အောက်ထပ်ကအိပ်နေတဲ့ရဲဘော်တွေကို တောင်လှည့်မကြည့်နိုင်ဘဲ ခြံဝင်းအပြင် ဘက်က အလုပ်သမားတန်းလျားထိကို ပြေးတာ။ အလုပ်သမားတန်းလျားမှာက မနက်အလှူပိုင်ဆိုပြီး ချက်ပြုတ်နေတဲ့ လူတွေတစ်ရပ်ရပ်ရှိနေတော့ အဲဒီထိပြေး တာ။ အလှူအတွက်ချက်ပြုတ်နေတဲ့ လူတွေကလည်း ဘာမှန်းမသိပေမယ့် အလွန်တကြားကြောက်နေတဲ့မြင်ရတော့ ရေတွေဘာတွေတိုက်ပြီး ဘာဖြစ်တာလဲ လို့မေးတာပေါ့။ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ မောနေတုန်း တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် နဲ့ ရဲဘော်သုံးလေးယောက်အပြေးလိုက် လာတယ်။

'ဗိုလ်ကြီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ'

'မမေးနဲ့ ဆရာ၊ ခုချက်ချင်းဆက် ထွက်မယ်။ ကားဒရိုင်ဘာကော ရဲဘော် တွေပါနီးလိုက်'

လို့ပြောပြီး ညတွင်းချင်း ခရီးဆက်

ထွက်သွားတယ်။ သွားခါနီးမှာ တပ်ကြပ် ကြီးက အလုပ်သမားတွေကိုကျေးဇူးတင် စကားလာပြောရင်းပြောသွားတယ်။

'ကျုပ်တို့ဗိုလ်ကြီးက တိုက်ရေးခိုက် ရေးမှာ သတ္တိကောင်းသလောက် ဟစ္စေ သိပ်ကြောက်တတ်တယ်။ ကြောက်တာ လည်းမပြောနဲ့ တစ္ဆေရှိတယ်ဆိုတဲ့အရပ် တိုင်းမှာ သူချည်းပဲရွေးခြောက်ခံနေရ တာ။ ဒုလည်း သူ့အိပ်ပျော်နေတုန်းကို တစ်ယောက်ယောက်က စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သလိုခံစားရပြီး လန့်နိုးလာတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ခြေရင်းမှာ အင်္ဂလိပ်မတစ်ဦး ရပ်ပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသတဲ့။ ဒါပေ မယ့် ရပ်နေတာက ကြမ်းပြင်မှာမဟုတ် ဘူး။ မျက်နှာကြက်ကနေ လောက်ထိုးဆွဲ ပြီးရပ်ကြည့်နေတာတဲ့။ အဲဒါနဲ့လန့်အော် ပြေးတာပါ'

လို့ ပြောသွားတယ်။ သူတို့က တော့ ခရီးဆက်လို့အကြောင်းမဟုတ် မပမယ့် အလှူမှာပိုင်းလုပ်နေတဲ့လူတွေ ကြောက်ပြီး တစ်ညလုံး မီးဖိုဘေးမှာပဲ ပိုင်းစုနေတယ်တဲ့ ဆရာရဲ့။

"အင်း- သစ်တဲမှာကတစ္ဆေများ အခြောက်ခံရရင်ဆိုပြီး စိတ်ထဲစွဲနေလို့ နေမှာပါ"

"တစ္ဆေမက တကယ်ရှိတာဆရာ ရဲ့"

"ဆိုပါဦး နောက်ဘာတွေဖြစ်သေး လဲပြောပါဦး"

"နောက်ရောက်လာတာကတော့ သစ်တောအရေးပိုင်မိသားစုပဲ ဆရာရဲ့။ သူတို့က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေ။ တစ္ဆေသရဲဆိုတာကို မယုံရုံမဟုတ်ဘူး နားကိုမလည်တာ။ ပြောင်းလာပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ခရစ်ယာန်ဘုရား ကျောင်းက သင်းအုပ်ဆရာနဲ့ မြို့ထဲက ခရစ်ယာန်တွေ ဒီအိမ်မှာစုပြီး ဝတ်ပြု ဆုတောင်းပွဲလုပ်ကြတယ်။ သင်းအုပ် ဆရာက မေရီကိုမေတ္တာပို့ဆုတောင်းပေး ကြပါဆိုပြီး ဆုတောင်းပွဲလုပ်တာ ဆရာ ရဲ့။ နောက်တစ်ပတ်နေတော့ သူ့သမီးလေး ညတပိတပါးသွားပြီးအပြန် လှေကား ထိပ်မှာ ဂါဝန်နဲ့အမျိုးသမီးရပ်နေတာကို မြင်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဦးခေါင်းမပါဘူးတဲ့ ဆရာရဲ့။ ကလေးမလေးက လန့်အော် တာပေါ့"

"သူတို့ကဘယ်လိုနှင်ထုတ်သလဲ တဲ့"

"မနင်ဘူး ဆရာ၊ အရေးပိုင်က မေရီ ငါ့သစ်တောအရေးပိုင်နော်၊ ဒီအိမ် ကို ခုငါပိုင်တယ်။ နင့်အခန်းထဲမှပဲနင် နေ။ ခြောက်တာလွန်တာမလုပ်နဲ့။ ထပ်

ခြောက်လို့ကတော့ တစ်အိမ်လုံးမီးရှို့ပစ် မယ်ပြောပြီး အဲဒီအခန်းကို သော့ပိတ် ထားလိုက်တယ်တဲ့ ဆရာ။ နောက်ထပ် မခြောက်တော့ဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ အခန်းထဲက အသံပလံတွေကြားလည်း ဘယ်သူမှကရုမစိုက်ကြတော့ဘူး"

"အင်း - ဒါလည်း ခပ်ကောင်း ကောင်း ပဲ"

"ဆရာမယ့်ဘူးလား၊ ကြောက် ကောမကြောက်ဘူးလား"

"ကျွန်တော်က မယ့်တာသတ် သက်၊ ကြောက်တာကိုသတ်သတ်ခွဲထား တာပါကိုညို။ ကျွန်တော်လုံးဝမကြောက် တတ်ပါဘူး။ နောက်ဘာအကြောင်း အရာတွေရှိသေးလဲ"

"ကချင်အရေးပိုင်ကြီးပြောင်းခါနီး မှာ နှုံးအကူကချင်အဘိုးကြီးကို ညစောင့် ဆိုပြီး အိမ်ကြီးကိုရွှေပေးတယ် ဆရာ။ အဘိုးကြီးက အသက်ကြီးတော့ အလုပ် သိပ်မလုပ်နိုင်တာနဲ့ သက်သာတဲ့နေရာ ဆိုပြီးရွှေပေးလိုက်တာ ဆရာ"

"သူကောခြောက်တာပဲလား"

"ခြောက်တယ်ပြောရမှာပဲဆရာ။ သူက သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာကို နား မလည်တာ။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုမေး ကြည့်တယ်။ အဘ ညတယ်မှာအိပ်လဲ ဆိုတော့ အောက်ထပ်ဝရန်တာမှာထွက် အိပ်တယ်တဲ့။ အိမ်ထဲဘာလို့မအိပ်တာ လဲဆိုတော့ ဘယ်ကောင်လဲမသိပါဘူး ကွာ ညအိပ်ရင် ခေါင်းအုံးဆွဲချသွား စောင်ဆွဲချ၊ လူဆွဲချနဲ့ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရတော့ ငါ့သူ့ကိုဆတာပေါ့။ ကောင်းကောင်းအိပ်ချင်ရင် နအောက်ထပ် ဝရန်တာထွက်အိပ်လို့ပြောတာနဲ့ အချင်း မများချင်ပါဘူးလေဆိုပြီး အပြင်ထွက် အိပ်လိုက်တာတဲ့"

"နေဦး၊ သူကဆွဲချတဲ့လူကိုမမြင် ဘူးလား"

"အဘိုးကြီးက မျက်စိပူနံတယ် ဆရာ။ ဒီအထဲ တစ္ဆေခြောက်တာကိုနား မလည်တာဆိုတော့ အင်း - ပြောရခက် တာပေါ့"

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ တစ္ဆေစိတ်ညစ် အောင်လုပ်တဲ့အဘိုးကြီးပေါ့။ ခုရှိသေး လား"

"ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လကပဲ ဆုံးသွားပြီ ဆရာ။ နောက်တော့ ဘယ်သူမှလာမနေ တာနဲ့ သော့ပိတ်ထားလိုက်တာ"

"ကိုညို၊ ခင်ဗျားမှာလည်း မိသားစု နဲ့ဆိုတော့ ခင်ဗျား ဒီညကစပြီး အိမ်ပျော် နဲ့အိပ်ပါ။ မိသားစုလည်းမျှော်မှော်"

"ဆရာတစ်ယောက်လည်းမရှိလို့"

လား”

“နေရဲပါတယ် ကိုညို၊ ဘာမှမပူပါနဲ့”

“ကျေးဇူးပဲဆရာ”

ကိုညို ပြန်သွားပြီးညတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာသုတ်ရွတ်ကာ အမျှဝေပြုပါသည်။ ညအိပ်ချိန်တွင် အပေါ်ထပ်မှ တစ်စုံတစ်ဦးလမ်းလျှောက်သံ၊ စားပွဲကုလားထိုင်များရွှေ့သံများကို ကြားရသော်လည်း ကျွန်ုပ်က ဂရုမစိုက်ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာပင်အိပ်ပါသည်။ နံနက်ထက်ော်ဖီဖျော်နေရင်း စိတ်ကူးတစ်ခုခုလှသည်။ ညညသရဲနှင့်ရန်ဖြစ်မည့်အစား မိတ်ဆွေဖွဲ့ရလျှင် အဆင်ပြေမည်လားဟု စဉ်းစားမိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် မုန့်တစ်ခုကို အပေါ်ထပ်သရဲနေသောအခန်းရှေ့ရှိ ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ထားပြီး -

“မေရီ၊ မင်းအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ မုန့်တစ်ခုထားခဲ့မယ်။ မင်းလည်း ဆာရောပေါ့”

ဟု တစ်ယောက်တည်းပြောပြီး ထားခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညတွင် ညပိုင်း၌ မထူးခြားသော်လည်း ညဉ့်လယ်ပိုင်းတွင်ထိုအခန်းတွင်းမှ ပစ္စည်းများကျသံ၊ ပစ္စည်းများကို တွန်းလှဲသံကြားရပါသည်။ အောက်ထပ်တွင်မူ ဘာမှမထူးခြားသဖြင့် အိပ်ပျော်ပါသည်။ နံနက်တွင် ထိုအခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ဘာမှခြေရာလက်ရာမပျက်ပေ။

နံနက်တိုင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ မုန့်တစ်ချပ်ကို မေရီဟု နာမည်ခေါ်ကာ သူ၏စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားခဲ့လေသည်။ ထိုရက္ခာန်တွေတောင် ယဉ်ပါးလာသေးတာ ဒီသရဲကဘာမို့လို့လဲဟု တွေးရင်း ဇွန်နှင့်ပိုပေးပါသည်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ဘာသံမှမကြားရတော့ပါ။ လဝက်ကျိုးချိန်တွင် နံနက်စာထမင်းချက်နေစဉ် မီးဖိုထဲသို့ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်လာသည်ဟု ခံစားမိပါသည်။ ထိုတစ်ယောက်ယောက်သည် စားပွဲထိပ်ကုလားထိုင်နားတွင်ရပ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေသလို ခံစားရပါသည်။ ထိုရပ်နေသည်ဟုထင်သောနေရာကိုစိုက်ကြည့်ပြီး -

“မေရီ ဘာလို့ချင်လဲ၊ ဘာစားချင်လဲပြော ချက်ကျေးမယ်”

“လူကလေး ငါ အသားဟင်းစားချင်တယ်”

ဆိုပြီး အလွန်တိုးတိတ်ညင်သာသောအသံသံသ့လေးကြားလိုက်သည်ဟု

ထင်ပါသည်။

“ကောင်းပြီ မေရီ၊ ညနေ ငါရုံးဆင်းရင် မြို့ထဲက ဆိတ်သားခါးပတ်တစ်ပွဲဝယ်လာပေးမယ်”

တစ်နေ့လုံး ရုံးတွင် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားနေ၏။ အမှန်ပြောရလျှင် တစ္ဆေကို အသားကျေးရမည်ကို လုံးဝမနှစ်သက်ပါ။ ပိုမိုဆိုးရွားလာမည်တောင်းဆိုမှု၏ ခြေလှမ်းအစလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာလုပ်သင့်သနည်းဟု အမျိုးမျိုးတွေးပါသည်။

ညနေ ရုံးဆင်းသောအခါ မြို့ထဲမှ ဆိတ်သားခါးပတ်တစ်ပွဲဝယ်လာခဲ့ပြီး မေရီအခန်းရှေ့ ခုံပေါ်တွင် အကျအနတင်ပြီး -

“ဒီမှာ မေရီ မင်းမှာတဲ့အသားခါးပတ်တစ်ပွဲဝယ်လာပေးတယ်။ ကြိုက်သလိုစားပါ။ စားပြီးရင် ငါပြောတဲ့အလုပ်တစ်ခုကိုလည်း မင်းလုပ်ပေးပါ။ ခက်ခက်ခဲခဲမဟုတ်ဘူး။ ညကျရင် ငါမင်းအခန်းရှေ့မှာ အမျှ၊ အမျှလှူပါလို့ဆိုရင် မင်းသာ သာဓုလို့တစ်ခွန်းဖြစ်ဖြစ်ဆိုပါ။ အဓိပ္ပာယ်နားလည်စရာမလိုဘူး။ သာဓုလို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောရင် ငါကျေနပ်ပြီ”

ထိုသို့မှာခဲ့ပြီး ညကိုးနာရီတွင် ဘုရားဝတ်တက်ပါသည်။ မေတ္တာသုတ်ကို အနက်ပါရွတ်သည်။ တစ်ခေါက်မကပါ။ ကိုးခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး မေရီအခန်းရှေ့သို့ လာခဲ့ပါသည်။

“မေရီ ငါပြုခဲ့သမျှကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို အမျှပေးဝေပါတယ်။ သာဓုခေါ်ပါ။ အမျှ အမျှ အမျှ မစွဲမေရီ”

ဘာအသံမှမကြားရပါ။

ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါသည်။ အိပ်ရာဝင်ပြီး အိပ်မပျော်တော့မှ ထင်ထင်ရှားရှား အိပ်မက်တစ်ခုမြင်မက်ပါသည်။ မည်မျှထင်ရှားသလဲဆိုလျှင် တကယ်လူကိုတွေ့ရသလို ထင်ထင်ရှားရှား ဝါဝန်အဖြူအရှည်ကြီးကိုဝတ်ထားသော (၁၈) နှစ်အရွယ် အင်္ဂလိပ်မလေးဖြစ်ပါသည်။

“လူကလေး၊ မင်းညဦးဘုရားဝတ်ပြုနေကတည်းက ငါအေးချမ်းမှုတစ်ခုကို ခံစားရတယ်။ တစ်ခါမှ ငါအလောက်အေးမြမှုကိုမရဖူးဘူး။ မင်းအခန်းရှေ့လာပြီး အမျှလို့ဆိုတော့ ငါလည်း မင်းမှာထားတဲ့အတိုင်း သာဓုလို့ဆိုတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးရိုန်းခနဲဖြစ်ပြီး ပေါ့ပါးသွားတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းဘုရားဝတ်ပြုပြီးရင်ဆိုသလို သာဓုလို့ခံကြိုခံဆက်ပြီးရွတ်လိုက်တယ်။ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူကလေး။ ခုနကပဲ အဝတ်အဖြူတွေ ဝတ်ထားတဲ့အဘိုးကြီးကလာပြောတယ်။

ငါအင်္ဂလန်ကိုပြန်ရမယ်တဲ့။ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒါငါလာနုတ်ဆက်တာ”

“နေဦး မေရီ။ မင်းကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးမှာကျန်ရစ်တာလဲ ငါသိချင်တယ်”

“စင်ကာပူခံတပ်ကျပြီဆိုကတည်းက တို့အိန္ဒိယကိုပြေးဖို့ပြင်ကြတယ်။ ဒီမြို့တစ်စလမ်းကျတယ်။ ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး ညနေမှာပဲ ဂျပန်တွေက မြို့ထဲကို ဝင်ကြတယ်။ ဒီအိမ်ကိုလည်း လေယာဉ်တစ်စင်းဝင်လာပြီး စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်တယ်။ ငါက ဒြယ်မှာပန်းခူးနေတုန်း ငါ့ကိုတည့်တည့်မုန်တာပဲ။ စစ်ကလည်း နီးလာပြီဆိုတော့ ငါ့ရုပ်လောင်းကိုဒြယ်မှာပဲမြှုပ်ပြီး အဖေနဲ့အမေက ငါ့သမီးကို ဘုရားသာခင်စောင့်ရှောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး နောက်နေ့မှာပဲ ပြောင်းပြေးကြတာ။ ငါလည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာသောင်တင်နေတာပေါ့”

ကျွန်တော်လည်း မေရီကို ကရုဏာသက်စွာငေးကြည့်နေမိပါသည်။

“လူကလေး ငါ့သားမယ် ဂွတ်တိုင်”

လက်ကလေးကို ယမ်းခါပြရင်း အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်သွားပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်အိပ်ခန်းကို မောင်ညိုအကျဉ်းနှင့် မေရီအခန်းကိုရွှေ့ပါသည်။

မောင်ညိုက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် -

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာရယ်”

ဟု မရဲတရဲမေးပါသည်။

“မေရီမရှိတော့ဘူးကွ။ ငါ့သူအခန်းပြောင်းနေတော့လည်း အလွမ်းမပြေတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောမိပါသည်။

အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းရင်း ပင်စင်ယူပြီးပါပြီ။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်က ရုပ်မြင်သံကြားအင်တာဗျူးတစ်ခုတွင် အင်္ဂလန်မှ ခရီးသွားအုပ်စု၌ မေရီကိုတွေ့မိပါသည်။ မေရီမှ မေရီအစစ် (၁၈) နှစ်အရွယ် ချစ်စဖွယ်အမူအရာဖြင့် -

“ကျွန်မငယ်ငယ်ကတည်းကမြန်မာပြည်ကိုလာလည်ချင်ခဲ့ပါတယ်”

ဟု ဖြေသွားပါသည်။

သူကတော့ ဘာမှမသိ ကျွန်တော်မှာသာ လွမ်းဆွတ်ရေရွတ်မိပါသည်။

ချစ်သောမေရီ...။

www.burmeseclassic.com

ရွှေ့နွယ်ရိုး ထူးဆန်းသော ကြောင်နက်ကြီး

ကြောင်နက်ကြီးကို ခြောက်လှန့်ခြင်း၊
မောင်းနှင်ခြင်းမပြုလုပ်ဘဲ အသာတ
ကြည်လွတ်ထားခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိုးကုန်သွားပြီးနောက်
တစ်ညတွင် ထိုကြောင်နက်ကြီးသည်
ထုံးစံအတိုင်း မစင်လာစွန့်ပြန်ပါသည်။
သို့ရာတွင် ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ အနံ့မခံ
နိုင်လောက်အောင် နံ့စော်နေသဖြင့်
မောင်ကျော်ရိုးက အနီးကပ် မရုံမရှာ
အသေအချာကြည့်ရှုလိုက်ရာ ကြောင်ခွေး
မှာ အတုံးအခဲများမဟုတ်ဘဲ ခပ်ပျစ်ပျစ်

တစ်ခါက အညာရှိ ရွာတစ်ရွာ
တွင် ဦးဘအောင်နှင့် ဒေါ်အေးသာဆို
သော ရွာသူကြီးဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်
ရှိပါသည်။ သူတို့မှာ အသက်ငါးဆယ်နီး
နေသည့်တိုင် သားသမီးရတနာမထွန်း
ကားပါ။ သားထောက်သမီးခံမရှိပါ။
ထို့ကြောင့် စာရင်းငှား(လူငှား)နှစ်ယောက်
နှင့် တောင်သူလုပ်နေရပါသည်။

တစ်ယောက်မှာ ဦးဘအောင်နှင့်
ဒေါ်အေးသာတို့ အိမ်နီးချင်း မအေးမြ
၏သား မောင်ကျော်ရိုး ဖြစ်ပါသည်။
မောင်ကျော်ရိုးမှာ မိခင်မုဆိုးမကြီးကို
လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသူ လူပျိုလူလွတ်
တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ကျော်ရိုးသည် သူ၏တစ်နေ့
တာလုပ်ငန်းများပြီးဆုံးသွားချိန် ညဦးပိုင်း
တွင် အိမ်သို့ပြန်လာလေ့ရှိ၏။ ထို့နောက်
လူငယ်သဘာဝအပေါင်းအသင်းများနှင့်

အတူ ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်လည်ကာ
မိခင်ကြီး အိပ်ရာဝင်ခါနီးချိန်တွင် အချိန်
မှန်ပြန်လာလေ့ရှိပါသည်။ မိခင်ကြီးအား
ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုကာ နင်းနိုင်ပေးပြီး
မှသာ အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိပါသည်။

တစ်ညတွင်ကား ကြောင်နက်ကြီး
တစ်ကောင်သည် မောင်ကျော်ရိုးအိပ်နေ
ကျ ကွပ်ပျစ်ခြေရင်းမှ တိုင်ခြေရင်း၌
မစင်စွန့်သည်ကို ရေနံဆီမီးခွက်အလင်း
ရောင်ဖြင့် မောင်ကျော်ရိုး ကောင်းစွာ
မြင်လိုက်ရပါသည်။ကြောင်တို့၏သဘော
သဘာဝမှာ သူတို့မစင်ကို ဖုန်သဲစသည်
တို့ဖြင့် လုံခြုံအောင် ဖုံးအုပ်ထားပေးလေ့
ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ကျော်ရိုးက

ခပ်ခွဲခွဲဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
ပါသည်။

မောင်ကျော်ရိုးက ၎င်းကိုလက်ခွဲ
ဖြင့်ကူးယူကာ ဝေးရာသို့စွန့်ပစ်ပါသည်။
ကြောင်ခွေးနံ့မကုန်မချင်း မြေကြီးကို
လက်ခွဲဖြင့်ခြစ်၍ခြစ်၍ကျုံးရာ နေရာ
ဆုံး၌ ပိုးစအထုပ်ကလေးများ တစ်ထုပ်
ပြီးတစ်ထုပ်ပေါ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ

www.burmeseclassic.com

ဘဲ တွေ ရှိရပါသည်။

မောင်ကျော်ရိုးက ကြောင်ချေးအတုံးအခဲများကိုသာတွေ့ရှိရလိမ့်မည်ဟုထင်မြင်ထားခဲ့သော်လည်း ယခုမူထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ပိုးစအထုပ်ကလေးများကိုသာတွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေပါသည်။ ထိုပိုးစထုပ်များထဲမှ တစ်ထုပ်ကို ဖြေဖွင့်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ငွေပြားများကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရ၏။ အံ့ဩ

သွား၏။ ရေတွက်ကြည်ရာ တစ်ထပ်တွင် ဆယ်ပြားခန့်ပါရှိသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ထိုငွေပြားထုပ်များကို ပိုးစဖြင့်ပြန်ထုပ်ပြီး မူလအတိုင်းပင် ခြေရာလက်ရာမပျက်ပြန်လည် မြှုပ်နှံထားလိုက်ပါသည်။

ဤသည်ကို ကြောင်နက်ကြီးက ရိပ်မိဟန်မတူပါ။ အခါတိုင်းလိုပင် ညတိုင်း မစင်စွန့်ဟန်ပြုပြီး ငွေပြားတစ်ထုပ် ပုံမှန်လာရောက်မြှုပ်နှံလေ့ရှိပါသည်။ ဤ

သို့ဖြင့် နောက်တစ်မိုးကုန်သွားပြန်ပါပြီ။

တစ်နေ့သောအခါ နေ့လယ်ခင်း အချိန်၌ လူသူရှင်းနေခိုက် ဒေါ်အေးသာသည် အိမ်၏ဥရှုတိုင်ခြေရင်းတွင် လူသူလေးပါး မရိပ်မသိရှိအောင် မိမိကိုယ်တိုင် လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံထားသော ငွေပြားများ၏ အခြေအနေကိုသိရှိလို၍ မြေကြီးကို တူးဆွကြည့်ရှုရာ ငွေပြားထုပ်မှာ မဆိုစလောက်အနည်းငယ်မျှသာကျန်ရှိတော့ပြီး အများစုမှာ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်နေသည်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျေးရွာအရှေ့ထိပ်ရှိ ပိတောက်

ကန်ကြီး တဖြည်းဖြည်းကကောလာနေသည်ကိုပြုပြင်တူးဖော်ရန်ရည်ရွယ်လျက် ငွေပြားများကို မသုံးရက်မစားရက်ဘဲ ချွေတာစုဆောင်းထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ ခဲလေသမျှသဲရေကျဖြစ်ရတော့မည်ဟုတွေးကာ ဒေါ်အေးသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ပိတောက်ကန်ကြီး၏ မူလအလှူရှင်မှာ ဒေါ်အေးသာ၏ ဘိုးဘွားများဖြစ်ပြီး သားစဉ်မြေးဆက် လက်ဆင့်ကဲ

အမွေအဖြစ် ဆက်လက်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုကန်ကြီးမှာ လယ်သောက်ကန်ဖြစ်၍ ကန်အောက်ရှိ လယ်များမှာ သာသနာပိုင် (ဝတ္ထုကံ) လယ်များဖြစ်ပြီး စိုက်ပျိုးရေးအလှူအလောက်ရသဖြင့် တစ်နှစ်သုံးသီးစားရပါသည်။

ထိုလယ်များမှ ထွက်သမျှသော ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို ရောင်းချကာ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကရွာရှိ ဘုရား၊ တန်ဆောင်း၊ ဝူ၊ ကျောင်း၊ ပြာသာဒ်အစရှိသည့် ရှေးဟောင်းသာသနိကအဆောက်အအုံများကို မူလလက်ရာမပျက် သမိုင်းတန်ဖိုးလည်းမထိခိုက်စေရအောင် ထိန်းသိမ်းပြုပြင်မွမ်းမံလေ့ရှိပါသည်။

ပိတောက်ကန်ကြီးကို တိမ်ကောမသွားအောင် မပြုပြင်မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့လျှင် ကန်အောက်ရှိ သာသနာပိုင်ဝတ္ထုကံလယ်များ စိုက်ပျိုးရေးအလှူအလောက်မရနိုင်တော့ဘဲ သီးနှံများမအောင်မြင်မဖွံ့ဖြိုး အထွက်နှုန်းလျော့ကျလာတော့မည်အရေး၊ ရှေးဟောင်းသာသနိကအဆောက်အအုံများကို မပြုပြင်မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ခိုင်ချကာ ငေးမောကြည့်ရှုနေရမည့်အရေးတို့ကို ခုနစ်စဉ်အမျှင်တန်းတွေးတောကာ ဒေါ်အေးသာမြေမဆည်နိုင်အောင်ခံစားနေရပါသည်။ နောက်ဆုံး ကိုးကွယ်အားထားရာအဖြစ် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်အား မိမိခံစားနေရသမျှ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့်ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်သွားရောက်လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က -

“ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ ထိုက်ရာနားတာ ဒကာမကြီးရဲ့၊ ဒကာမကြီးပစ္စည်းမှန်ရင် ပြန်ရမှာပေါ့ဗျာ။ မပူပါနဲ့။ ပိတောက်ကန်အတွက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ဒကာမကြီးတို့မတတ်နိုင်ရင် ဘုန်းကြီးပြင်မှာပေါ့ဗျ”

ဟု ဆိုကာ သောကပြေအောင်ဖြေသိမ့်တောကြားပါသည်။

သို့ရာတွင် ဒေါ်အေးသာ၏ သောကမီးမှာ အပြီးတိုင် မငြိမ်းနိုင်သေးပါ။ ဖွဲဖိုးလိုတငွေ ငွေလောင်ကျွမ်းနေဆဲသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်ဖြစ်သော ပိတောက်ကန်ကြီးကို သားစဉ်မြေးဆက် မပျက်ကွက်အောင် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းပြုပြင်နိုင်ခဲ့ပါလျက် မိမိလက်ထက်ကျမှ မပြုပြင်မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့လျှင် မိမိပျော့ညှာ၊ တာဝန်မကျေရာကျတော့မည်ဟူသောအတွေးက သူမ

၏သောကကို မီးလောင်ရာလေပင့်သလို ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတိုးပွားကျယ်ပြန့်လာစေပါသည်။

ဥစ္စာပျောက် ငရဲလား မဖြစ်ရလေအောင်၊ အကျယ်အကျယ်မငြိမ်းဖွယ် မဖြစ်ရလေအောင် ထိန်းသိမ်းသည့်အနေဖြင့် ခင်ပွန်းသည် ဦးဘအောင်ကို ပင် ဖွယ်တမပြောဘဲ တစ်ဦးတည်းသာ ဒေါ်အေးသာ ကြိုတင်မိတ်ခံစားနေရပါသည်။

ကြာလာတော့ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ကာ ဒေါ်အေးသာတစ်ယောက် အိပ်ရာထဲဘုန်းဘုန်းလဲပါတော့သည်။ ခင်ပွန်းသည်ကမူ မီးယပ်သွေးဆုံးကိုင်ခြင်းသာဖြစ်မည်ဟုထင်ကာ တိုင်းရင်းမြန်မာသမားတော်ကြီး ဩဠာရိက သုခုမဆရာပြောင်ကြီးကိုပင့်ပြီး ကုသပါသော်လည်း ဒေါ်အေးသာရောဂါမှာ မသက်သာပါ။

ဒေါ်အေးသာဘုန်းဘုန်းလဲသွားကတည်းက မောင်ကျော်ရိုးမှာ အခါတိုင်းလို အိမ်ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ ဒေါ်အေးသာကို မအိပ်မနေပြုစောင့်ရှောက်ပေးပါသည်။ ဒေါ်အေးသာ၏ထဘီ၊ ခွေးခံအင်္ကျီ၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်း၊ တဘက်၊ မျက်နှာသုတ်တဘက်မှစ၍ စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ အိပ်ရာခင်းအဆီးအားလုံးကို လျှော်ဖွပ်ပေးပါသည်။ အနီးကပ်ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပြုစုပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် မောင်ကျော်ရိုးနှင့် ဒေါ်အေးသာတို့မှာ တစ်နေ့တခြား ပိုမိုရင်းနှီး ခင်မင်လာကာ သံယောဇဉ်လည်း ပိုမိုခိုင်မာလာပြီး တူဝဲရိုးအရင်းပမာ ဖြစ်လာပါသည်။

တစ်ညတွင် လူခြေတိတ်ခါနီး အချိန် ခင်ပွန်းသည်ဦးဘအောင်သည် ဘုရားခန်းမှာ တရားထိုင်နေခိုက် ဒေါ်အေးသာက မောင်ကျော်ရိုးကို ခေါ်ကာ တိုးတိုးတိတ်ရင်ဖွင့်ပြောပြပါသည်။

“အဒေါ်ဘာကြောင့်နေမကောင်းဖြစ်ရတာဆိုတာသိလား”

ဟုဒေါ်အေးသာက နိဒါန်းပျိုးကာ မိမိအနှစ်နှစ်အလလက မသုံးရက်မစားရက်ချွေတာစုဆောင်းထားသောငွေပြားများ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်နေခြင်းအကြောင်းကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်စုံလင်အောင်ပြောပြပါသည်။

ထိုအခါ မောင်ကျော်ရိုး၏စိတ်ထဲတွင် ကြောင်နက်ကြီးကို ဘွားခနဲပြေး၍ မြင်ယောင်လိုက်မိပါသည်။ ထို့နောက်

ကြောင်နက်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ သူတွေ့ကြုံရသမျှတို့ကို မောင်ကျော်ရိုးက ဒေါ်အေးသာအား မခြင်းမချန်အကြောင်းစုံပြောပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်ကာ ငွေပြားထုပ်အားလုံးကို တစ်ထုပ်မကျန် တူးဖော်ခဲ့ပြီး ဒေါ်အေးသာအား အကုန်လုံးပေးအပ်လိုက်ပါတော့သည်။

ထို့နောက် ဒေါ်အေးသာက ဤအကြောင်းကို ပြင်ပသို့မပေါက်ကြားရလေအောင် ငွေပြားထုပ်နှစ်ဆယ်ကို ကိုမောင်ကျော်ရိုးအားပေးကာ နှုတ်ပိတ်လိုက်ပါသည်။ မောင်ကျော်ရိုးက ငွေထုပ်များကို လက်မခံပါ။ သို့သော် နှုတ်လုံပါမည်ဟူ၍ကား အခိုင်အမာကတိပေးပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်အေးသာမှာ ထိုညမှစ၍ စိတ်ချမ်းသာသွားကာ တဖြည်းဖြည်း နာလန်ထလာပါတော့သည်။

မကြာမီ ဒေါ်အေးသာတစ်ယောက် မူလအတိုင်း ပြန်လည် ကျန်းမာလာပြီးနောက် တစ်နေ့နံနက်၌ ရွာဦးကျောင်းမှ ဘုရားအများရှိသောသံဃာတော်အရင်သူမြတ်တို့အား အရုဏ်ဆွမ်းဆက်ကပ်ပါသည်။ ဖိတ်ကြားထား၍ ကြွရောက်လာကြသော ကျေးရွာလူကြီးမင်းများ၊ ရုပ်မိရုပ်ဖုများ၊ အိမ်နီးချင်းများအားလည်း နံနက်စာဖြင့် ကျွေးမွေးနည်းခံပါသည်။ ထို့နောက် အားလုံးကို သက်သေအရာထားလျက် အများရှေ့မှောက်မှာပင် ဦးဘအောင်နှင့် ဒေါ်အေးသာတို့က မောင်ကျော်ရိုးအား အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် ကျေးလက်ခလေထုံးစံနှင့်အညီ စာချုပ်ချုပ်ဆိုကာ တရားဝင်မွေးစားလိုက်ကြပါတော့သည်။

ထိုနေ့ကစ၍ ကြောင်နက်ကြီးမှာ လုံးဝပေါ်မလာတော့ပါ။ စုပ်စမြုပ်စရွာမရအောင် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

ဒေါ်အေးသာကမူ မောင်ကျော်ရိုးဖခင်သည် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရောက်ရာဘုံဘဝမှသည် ကြောင်နက်ကြီးအသွင်ဖန်ဆင်းကာ လူဘုံလူရွာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး သူ့သားမောင်ကျော်ရိုး၏ ရိုးသားခြင်းဂုဏ်ကို ပေါ်လွင်စေရန်နှင့် သူ့သားမောင်ကျော်ရိုးဘဝသာယာပြောင့်ဖျိုးစေရန် ဖခင်တို့အတိုင်းမသိသောမေတ္တာဖြင့် စောင်မကူညီသွားခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချထင်မြင်ယူဆနေမိပါလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျော်မိုးလွင်

(စိတ်ဝင်စားစရာ)

ကိုရင်ကြီးနှင့်တိုင်းရင်းဆေးပညာ

ကျွန်ုပ်သည် လေဖြတ်သူတော်တော်များများကို ကြုံဖူးခဲ့ပါသည်။

လေဖြတ်သူတော်တော်များများသည် ရောဂါအရိပ်အယောင်ပြသည်ကို မသိခဲ့ကြပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ပုံမှန်ပင် လှုပ်ရှားနေတတ်ကြပါသည်။

ကြုံဖူးသောလူသားဦးအကြောင်းကို ရှေးဦးစွာရေးပြလိုပါသည်။

ဦးထွန်းရွှေ။

အသက်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ် ကျော်ဝန်းကျင်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။

ပင်မအလုပ်မှာ သမ္မန်ခတ်သူဖြစ်၍ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသူဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်အချိန်က သာသနာ့ရက္ခိတဝတ်အသင်းဖွဲ့စည်းထားပါသည်။ အဖိတ်နေ့တိုင်း အရက်လှည့်၍ ညဘက်ဘုရားရှိခိုးဝတ်တက်ကြရပါသည်။

ဦးထွန်းရွှေနှင့်ကျွန်ုပ်မှာ သာသနာ့ရက္ခိတဝတ်အသင်းသားများဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခုသော ဝါတွင်းကာလတွင် ကျွန်ုပ်နေသော ရွာသစ်ကမ်းနားလမ်း (ယမုံသီတာလမ်း) ကူးတို့ဆိပ်အနီးသို့ ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမြတ်ကြီးဖောင်တော် ဝင်ရောက်ကပ်လာခဲ့ပါသည်။

ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမြတ်ကြီးဖောင်တော်ကြွခြင်းသည် ကုသိုလ်ထူးခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

ဖောင်တော်ဆိုက်ရောက်သောနေရာတိုင်းတွင် အလှူဒါနလုပ်ကာ ညအခါ ဝတ်တက်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယမုံသီတာလမ်းနေသူများလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ရဟန်းတော်မြတ်ကြီး ဖောင်တော်ကပ်လာ၍ နေ့စဉ် စတုဒိသာကျွေး

ကြသည်။ ညစဉ် ပရိတ်ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ် ပူဇော်ကြပါသည်။

တစ်ည -

ဦးထွန်းရွှေ အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့ ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမြတ်ကြီးဖောင်ပေါ်တွင် ပရိတ်ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါသည်။ အလှူရှင်များက ညစဉ်ဖျော်ရည်အစားအသောက်အများနှင့် ဧည့်ခံကြပါသည်။

ရွာသစ်မြစ်ကမ်းစပ်၌ ဖောင်မှာဆိုက်ကပ်ထား၍ လေနအေးအရသာကိုခံစားကြရပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကမ်းဘက်တိုက်သာသောလှိုင်းသံများနှင့် အတူ ပရိတ်ပဋ္ဌာန်းရွတ်သံများက သာယာငြိမ်ညောင်းကာ ညခင်းကို လှပစိုပြည်စေခဲ့ပါသည်။

ဓမ္မာရုံကြီးမှာ အဖိတ်နေညနေတိုင်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေကြဖြစ်၍ သံပြင်ရွတ်ဆိုနေခြင်းများညီလှပါသည်။ ပီသလှပါသည်။

ပုရိမှာ ပုရိမှာ အကုသလာဓမ္မာအပိုဒ်အရောက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုထွန်းရွှေ၊ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်ုပ်၊ ဦးထွန်းရွှေ ဒေါ်ညွန့်တို့မှာ အနီးကပ်ထိုင်ကာ ပဋ္ဌာန်းရွတ်နေသူများဖြစ်၍ ဒေါ်ညွန့်ထံမှမေးသံကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ငါကဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

ဦးထွန်းရွှေအသံက တိုးညင်းစွာပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အသံကပျောက်

သွားလိုက်ပေါ်လာလိုက်နဲ့အိပ်ငိုက်နေတာလား”

ဒေါ်ညွန့်၏အပြောကြောင့် ဦးထွန်းရွှေ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှင်ဒီကပြန်ရင် သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်ဦး။ သွေးပေါင်ကျသလား၊ တက်သလား ပ” ဒေါ်ညွန့်က အတွေ့အကြုံရှိသူဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဦးထွန်းရွှေကို ထိုစဉ်ကသတိပေးလိုက်၏။

ရွာသစ်ဘုံမဟာကထိန်ပွဲတွင် ဖြစ်ပါသည်။

အလှူက ဝက်သားကျေးသည်။ ကျောင်းပေါ်ထမင်းစားပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးထွန်းရွှေ တစ်ပိုင်းတည်းကျပါသည်။

ကထိန်က ဝက်သားမစားသူများအတွက် ကြက်သားဟင်းကို စီမံထားသည်။

ဦးထွန်းရွှေကား ကြက်သားဟင်းကို မနှိုက်ပါ။ ဝက်သားဟင်းကိုနှိုက်ကာ အားရပါးရစားနေပါတော့သည်။

သွေးတီးရုံသူတိုင်း ဝက်သားမတည့်ကြောင်း လူတိုင်းသိပါသည်။

သိလျက်နှင့် ဝက်သားကို အားရပါးရစားနေခြင်းမှာ ဦးထွန်းရွှေအတွက် ကြမ္မာငင်ခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သတင်းဆိုးက ကျွန်ုပ်ထံရောက်လာပါလေတော့သည်။

ဦးထွန်းရွှေတစ်ယောက် လေထိကာ အိပ်ရာထဲပုန်းပုန်းလဲသည့်သတင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

နောက်တစ်ဦးကား ဦးအောင်ထွန်းဦး။

ပြန်/ဆက်ဦးစီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့စာရေးဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌပင် ဖြစ်ပါသည်။

အသက်အားဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင် ပင်စင်ယူခါနီး ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဝါးခယ်မမြို့ရွှေခယ်သီရိခန်းမ၌ ဆုံခဲ့ကြသည်။

ဝါးခယ်မမြို့ စာဆိုတော်နေ့စာပေဟောပြောပွဲအတွက် ခန်းမပြင်ဆင်သည်ကိုလာကြည့်ခိုက် ဆုံကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာအောင်သင်း၊ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဆရာနေဝင်းမြင့်နှင့် နာမည်ကြီးစာရေးဆရာများတောကြမည်ဖြစ်သဖြင့် အခမ်းအနားကို အထူးပြင်ဆင်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကျော်မိုး အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား။ ဘာလို့သေးလဲ။ ကိုကျော်မိုးက ပန်းချီလည်းဆွဲတတ်တော့မေးကြည့်တာပါ။”

ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ လှပပါသည်။ မလှသည်ကား သူ့အသံပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးအောင်ထွန်းဦးအသံက ဦးထွန်းရွှေကဲ့သို့ပင် မမမှန်ခဲ့ပါ။ ပျောက်လိုက်ပေါ့ လာလိုက်ဖြစ်နေသည်။ အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်ုပ် မနေနိုင်တော့။ ဦးအောင်ထွန်းဦးအနားကပ်ကာ သတိပေးစကားပြောရတော့သည်။

“အစ်ကို၊ အစ်ကိုအသံက မမှန်ဘူး။ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်လား ဆရာကျော်မိုး”
ကျွန်ုပ် ဦးထွန်းရွှေအကြောင်း ပြောမည်ပြင်ပြီးမှမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

“အိမ်ပြန်ပြီး သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်လိုက်ပါ အစ်ကို။ ဆေးသောက်ပါလား။ ဒီမှာလည်း အားလုံးပြီးနေပြီပဲ”

တာဝန်သိသူဖြစ်၍ လာရောက်ကြီးကြပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

“အင်း - နည်းနည်းတော့လေးနေသလိုပဲ”

ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်၍ စက်တီးစီးကာ ဦးအောင်ထွန်းဦး ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် -

ဦးအောင်ထွန်းဦး လေထိသည်သတင်း မကြားချင်ပါလျက်ကြားလိုက်ရပြန်ပါတော့သည်။

သုံးယောက်မြောက်က အစ်ကိုချစ်တီး။

သူက ကျွန်ုပ်အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်ပါသည်။ ဝါးခယ်မမှာ ဘောကန်နာမည်ကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် အဆိုတော် ရန်ပိုင်စိုး၏ ဦးလေးဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်မှာနေရာက ဝါးခယ်မဆွေမျိုးများထံ အလည်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ မာမာဆွေမှာတပ်တိုက်တွင် ဓာတ်ပုံပညာသင်ယူနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကိုချစ်တီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်ရှိ လူပျိုကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ -
သူ့ညီ ကျွန်ုပ်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ရန်လာခေါ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ ဗေဒင်ပညာလေ့လာနေသူဖြစ်၍ အစ်ကိုချစ်အား ဝါးခယ်မလာတိုင်း ဗေဒင်တွက်ပေးရပါသည်။

“လောလောဆယ် ဗေဒင်တွက်တာထက် အစ်ကိုချစ် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့လိုတယ်”

အစ်ကိုချစ်အသံကို နားထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ - ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”
အစ်ကိုချစ်က မျက်လုံးပြူးကာ ကျွန်ုပ်အားပြန်ကြည့်ရင်း တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်မျက်စိထဲမှာကား ဦးထွန်းရွှေ ဦးအောင်ထွန်းဦးတို့၏ပုံရိပ်များကို

ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုကားကြည့်နေရသည့်နှယ် မြင်ယောင်နေခဲ့တော့သည်။

“အစ်ကိုချစ်၊ သွေးတီးရုံသလား”
ကောင်ကင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နှစ်ယောက်သားဝင်ထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်က မေးကြည့်လိုက်သည်။

“အေး - တစ်ခါတစ်ခါတက်တတ်တယ်ကွ”
အစ်ကိုချစ်က လက်ဖက်ရည်လှမ်းမှာကာ ဝန်ခံလိုက်သည်။

ဆေးဦးသည်လား။ ကံတောင်းသည်လားမသိတော့ပါ။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ထံဖုန်းဆက်လာခဲ့သည်။

ညီလေးကြောင့် အစ်ကိုမသေတာတဲ့။

ထိုစဉ်ကမသေခဲ့သော အစ်ကိုချစ် နောက်ပိုင်း ထိုရောဂါနှင့်ပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။

ဤအကြောင်းရေးသားခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

ဘက်စုံတော်သော ကိုရင်ကြီးအကြောင်း ရေးလိုရင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုရင်ကြီးရှိစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့သည် (၁၂) နှစ်အရွယ် ကလေးများဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်၊ ဝင်းကျော် (လှရွက်) အောင်မင်း၊ စန်မြင့်(ဝက်ကြီး) တို့ ကိုရင်ကြီးနေသော ကျောင်းဝင်းအတွင်းတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေခိုက် ဖြစ်ပါသည်။

ရွာထဲမှ ဦးညိုကြီးမျက်နှာကြီးရှုံ့မိကာ ကျောင်းထဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်က ကိုရင်ကြီးဘုရားခန်းတွင် ညောင်ရေအိုးပန်းများလဲနေသူဖြစ်၍ ဘုရားခန်းရှေ့တွင် လမ်းလျှောက်နေသော ကိုရင်ကြီးအနီးတွင်ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းတွင်းရောက်လာသော ဦးညိုကြီးနှင့် ကိုရင်ကြီးပြောနေသောစကားသံကို အတိုင်းသားကြားနေခဲ့ရပါသည်။

“အင်း - အကြောအခြင်ထုံကျဉ်းကိုကဲခဲတယ်ဆိုတော့ ပေါ့လို့မရဘူး။ လေဝန်းဖြစ်ချင်တဲ့သဘောပဲ ဒကာကြီးရဲ့။ ကျုပ်မှာ လောလောဆယ်ပေးရမှ ဆေးမရှိသေးဘူး။ နောက်ဆုံးလေပျောက်ကြာရင်ပြန်လာခဲ့။ ဆက်ဆက်မမေ့နဲ့။ ရော - လောလောဆယ်ဆေးလုံး

တွေ့စားထား”

ကိုရင်ကြီးက ဆွမ်းအုပ်တစ်ခုကို ဖွင့်ကာပေးလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်မြင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးညိုကြီး ထွက်သွားသည်နှင့် ကိုရင်ကြီးက ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်ကာ အလုပ် ပေးတော့သည်။

“စာကလေး၊ မင်းသူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်ပြီး ကြက်မောက်ပွင့်၊ ထိကရုံးရွက် ရနံ့နံ့သံမျှားလာခဲ့။ ပြီးရင် ဒေါ်နုဆိုင်မှာ လက်ဖက်စိုဝင်ဝယ်လာခဲ့။ မှတ်မိတယ် နော်”

(ကြက်မောက်ပန်းပွင့်မှာ ကြက် အမောက်နှင့်တူသော အပွင့်ပင် ဖြစ်ပါ သည်)

ကျွန်ုပ်လည်း ဘုရားညောင်ရေအိုး များ ရေလဲပြီးပြုဖြစ်၍ လှရွတ်၊ အောင် မင်း၊ စန်းမြင့်တို့ကိုခေါ်ကာ အပင်ရွာ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

အပင်း၊ အပွင့်များကား ရှာရလွယ် ပါသည်။

မကြာမီ ပြည့်စုံ၍ ဒေါ်နု၏ဆိုင် တွင် လက်ဖက်စိုဝင်ဝယ်ကာ ကိုရင်ကြီး ကျောင်းပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုရင်ကြီးက ကျောင်းရှေ့မှ ကျွန်ုပ် တို့ပြန်လာကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ပါ သည်။

“ကဲ - မင်းတို့လည်း ကုသိုလ်ရပါ တယ်။ ငါ့ခိုင်းသလိုလုပ်ကြ။ ဟိုကောင် အောင်မင်း ကျောင်းအနောက်မီးဖိုဆောင် မှာ ငရုတ်ဆုံနဲ့ကျည်ပွေ့ရုံတယ်သွားယူ ချေ”

အောင်မင်း ပုဆိုးတိုတိုဖြင့်ဝတ် ကာ မီးဖိုဆောင်ဘက်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“လှရွတ်၊ ငါမေ့ပြီးမမှာလိုက်မိဘူး။ သွား-ပုလင်းလွတ်တစ်လုံးယူ။ ဒေါ်နုဆိုင် က နှမ်းဆီငါးကျပ်သားလောက်ဝယ်လာ ခဲ့”

လှရွတ်လည်း ပုလင်းလွတ်တစ်လုံး နှင့် ကိုရင်ကြီးဆီမှပိုက်ဆံယူကာထွက် သွားပြန်သည်။

ခဏနေတော့ အောင်မင်း ငရုတ်ဆုံ ယူကာ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ - ဒီတစ်ခါ အလှည့်ကျသူက စာကလေးပဲ။ မင်းခူးလာတဲ့အရွက်တွေ၊ အပွင့်တွေအညီအမျှပြုပြီး လက်ဖက် အစိုပါ ငရုတ်ဆုံထဲထည့်ထောင်းကာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုရင်ကြီးပြောသလို အရွက်များ၊ အပွင့်များ ငရုတ်ဆုံထဲခြွေ ထည့်ကာ သီချင်းအော်ဆို၍ထောင်းရပါ တော့သည်။

“အေး-ကောင်းတယ်။ သီချင်းဆို ပြီးထောင်းတော့ လက်ညောင်းမှာမသိ တော့ဘူးပေါ့ ဟား ဟား ဟား”

ကိုရင်ကြီးက ကျွန်ုပ်ခေါင်းလှမ်း ပတ်ကာ ရယ်မောပြီး အနားမှထွက်သွား ပါတော့သည်။

ဆီဝယ်သွားသူ လှရွတ်ပြန်ရောက် လာခဲ့သည်။

ကိုရင်ကြီးက လှရွတ်ရောက်လာ ပြီးလားဟုလှမ်းမေးကာ ဘုရားခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုရင်ကြီးကိုယ် တိုင် ကျွန်ုပ်ထောင်းပြီး၍ညက်နေသော အဖတ်များကို ငရုတ်ဆုံထဲမှလက်ကော် ယူကာ မုန့်လက်ချောင်းများသဖွယ် အတောင့်လေးများလုပ်နေပါတော့သည်။

“စန်းမြင့်၊ ဒီတစ်ခါ မင်းအလှည့်။ ဒီဆေးတောင့်လေးတွေ ယွန်းပန်းထဲ ထည့်ပြီး ကျောင်းအမိုးပေါ်မှာနေလှန်း ချေ။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းတို့အလှည့်ကျ ဆေးပန်းနေလှန်းရမယ်။ ရုပ်ရမယ်”

ကိုရင်ကြီး ဘာကြောင့် ဒါတွေ လုပ်ခိုင်းသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့နားမလည် ကြပါ။

သို့သော် ကိုရင်ကြီးကို ချစ်ကြောက် ရိုသေရ၍ ကိုရင်ကြီးခိုင်းသမျှ ထိုစဉ်က လုပ်ခဲ့ကြရပါသည်။

ဆေးပန်းကို အလှည့်ကျနေလှန်း ကြရပါသည်။ ငါးရက်ရသောနေ့တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုရင်ကြီးချိန်းထားသော ဦးညိုကြီး ကိုရင်ကြီးကျောင်းတိုပြန် ရောက်လာခဲ့သည်။

မရှေးမနှောင်းပင် ရွာထဲမှ ဦးသိန်း ကျော် ငှက်ပျောခိုင်ကြီးထမ်းကာရောက် လာခဲ့သည်။

ဦးသိန်းကျော်မှာ အသက်ငါး ဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်ရှိ သန်မာထွန်း ကျိုင်းသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုရင်ကြီး၏ ဆွမ်းဒကာလည်း ဖြစ်ပါ သည်။

“ဒကာ ဦးသိန်းကျော် ရောက်လာ တာ အတော်ပဲ။ ကျုပ်ကိုလုပ်အားပေးဖို့ စာကလေးကို ခေါ်ခိုင်းမယ်ပြင်နေတီ”

ကိုရင်ကြီး ဦးသိန်းကျော်နှင့် ဘာ လုပ်မှာလဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ကလေးတစ်သိုက် စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရပါသည်။

“လာလာ - ဒကာဦးသိန်းကျော်၊ ငှက်ပျောခိုင်ကို ဘုရားခန်းထဲမှာသွား ထားလိုက်။ ပြီးရင် ဒီကိုလာပါ”

ကိုရင်ကြီးအသင့်ရောက်နေသော ဦးညိုကြီးကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ - ဒီနေ့တော့ ဒကာရောဂါကို အပြတ်ဖြတ်ရမယ်”

ကိုရင်ကြီး၊ ဦးညိုကြီး၊ ဦးသိန်း ကျော် အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့ကလေး တစ်သိုက် ကိုရင်ကြီးခေါ်သော ဘုရား ခန်းရှေ့ ညာဘက်အခြမ်းတွင်ရောက်နေ ခဲ့ကြပါသည်။

ပုံစံက မျက်လှည့်ပိုင်းတွင် မျက်လှည့် ပြသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည့်နယ်ဖြစ် ပါတော့သည်။ ကိုရင်ကြီးက ဘုရားခန်း ဘက် ဦးညိုကြီးရှေ့ဘက်တွင် နေရာယူ ထားပါသည်။

ကိုရင်ကြီးက ဦးညိုကြီးကို ဘုရား ခန်းကျောပေးကာ ခြေဆင်းထိုင်ခိုင်း လိုက်သည်။

ဦးညိုကြီးကလည်း ကိုရင်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်းထိုင်လိုက်၏။

“ဒကာကြီး ဦးသိန်းကျော်၊ ဒကာ ဦးညိုကြီးရုန်းမထနိုင်အောင် ခြေနှစ်ဖက် ကို ဖိထားရမယ်။ သွား - နေရာယူပြီး လုပ်ပါ”

ဦးသိန်းကျော်က ပုဆိုးတိုတိုဖြင့် ဝတ်ကာ ကိုရင်ကြီးခိုင်းသည့်အတိုင်း ဦးညိုကြီးရှေ့မှ မုဆိုးထိုင်ထိုင်ကာ ခြေ နှစ်ဖက်ကိုဖိထားလိုက်ပါသည်။

ဦးသိန်းကျော်မှာ ဗလကောင်းသူ ဖြစ်၍ ဦးညိုကြီးကို ဘာလုပ်မှာလဲ။ စိုးရိမ်စိတ်က ကျွန်ုပ်တို့ကလေးတစ်သိုက် ကိုလှမ်းမီးသွားခဲ့ပါသည်။

ကိုရင်ကြီး ဘုရားခန်းရှေ့မှာရပ် ကြည့်နေရာက ဦးသိန်းကျော်ခြေနှစ်ဖက် ဖိနေသော ရာရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“မေးက ပူမယ် ဒကာကြီး။ ခဏ တော့သည်းခံပြီးအောင့်ခံပါ။ အနာခံမှ အသာခံရမယ်လေ”

ကိုရင်ကြီးက ဦးသိန်းကျော်ကို အချက်ပြကာ သင်္ကန်းခါးပန်းကြိုးထဲမှာ ထည့်ယူလာသော ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ပေး သည့်ဆေးတောင့်တစ်တောင့်ကိုထုတ်ယူ လိုက်သည်။ ပြီး ဦးညိုကြီးခြေမကြားသို့ ထိုးညှပ်လိုက်၏။

“အားပါးပါး ပူတယ်၊ ပူတယ်” အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ဦးညို ကြီးကိုယ်ကို လှုပ်စစ်နှင့်တိုလိုက်သည်သို့ ထွန်ထွန်လှူးလှူးကား ထွန်လိမ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဦးသိန်းကျော်ကလည်း ကိုရင်ကြီး အချက်ပြထားသည့်မို့ ဦးညိုကြီးမရုန်းနိုင် အောင် ခြေနှစ်ဖက်ကို တီးဖိထားလိုက် သည်။

ကိုရင်ကြီးက ဦးညိုကြီးခြေမကြား

ဦးကိုကိုကြီး (စစ်ဆေးရေး) ကလေး (၁၂) နှစ်အထိ သွေးပတိုး၊ သွေးပတက်စေတဲ့ ချက်ပြုတ်နည်း

မိုးကာလ၏ မိုးမရွာသောနေ့ တစ်နေ့တွင် စာရေးသူနှင့် အင်မတန်မှ ရင်းနှီးသည့် ကိုစန်းမောင်တစ်ယောက် စာရေးသူ၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိ၍ လာပါသည်။

ကိုစန်းမောင်သည် ရွာထောင်ရွာသားဖြစ်ပြီး စာရေးသူ အိမ်ထောင်မကျခင်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့သော မိတ်ဆွေဖြစ်ပါလေသည်။

တောထဲတောင်ထဲမှ မိမိလိုချင်သောပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ စာရေးသူမှ လိုအပ်တာရှိခဲ့ပါလျှင် ကိုစန်းမောင်အား အားမနာတမ်းမှာခဲ့ပါလျှင်ဆောင်ရွက်ပေးသူ ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏အိမ်သို့ ကိုစန်းမောင်ရောက်လာခဲ့ပါလျှင်လည်း စာရေးသူ၏ ဇနီး ချစ်ညိုမှ ကိုစန်းမောင် စားချင်ဖွယ်ရာများရှိခဲ့ပါလျှင်လည်း ချက်ပြုတ်ကျွေးတတ်ပါလေသည်။

ကိုစန်းမောင်၏စားအိမ်သောက်အိမ်သည် စာရေးသူ၏အိမ်ဟုဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ။

ကိုစန်းမောင်သည် အိမ်ထောင်ပျက်ပြီး နောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းသာနေထိုင်နေသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

"ကိုစန်းမောင်ကြီး လာဗျာ။ ဒီမှာထိုင်၊ ရေနေ့ကြမ်းသောက်ဦး"

ဟု စာရေးသူမှ စကားဦးပျိုးလိုက်ပါသည်။

ကိုစန်းမောင်မှ -

"ဗျာတ်တဲ့ - ဆရာ့ဆီလာတာက ကွင်းလှတောင်ကိုသွားပြီး ပြောင်းဖူးလည်းသွားစားရင်း ပြောင်းဖူးတွေလည်း သွားတောင်းကြရအောင်လို့ ဆရာ့ကို လာခေါ်တာ။ ကွင်းလှတောင်ကတောင် ယာမှာ ကျွန်တော်အဖေနဲ့အမေ တောင်ယာစိုက်ပျိုးနေထိုင်ကြတယ်။ ဆရာ့လိုက်ခဲ့ပေတော့"

ဟု ပြောဆိုသဖြင့် ဇနီးချစ်ညို

အား ခွင့်ပန်ကာ အဝတ်အစားလဲ၍ ကိုစန်းမောင်နောက်သို့လိုက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က ဆိုင်ကယ်များခေတ်

မစားသေးသဖြင့် စက်ဘီးတစ်ယောက် တစ်စီးဖြင့်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

စာရေးသူနေထိုင်ရာ အေးချမ်း

သာယာ (၁) ရပ်ကွက်မှ စတင်ထွက်လာခဲ့ရာ မိုးလေးတန်းကျေးရွာကို စတင်ရောက်ရှိပြီး ဖြတ်တောက်လာခဲ့ကြပြီး နောက်မတော့ လယ်ပျဉ်တန်းရွာကို ရောက်သည်နှင့် ကိုစန်းမောင်နှင့် ရင်းနှီးသည့်အိမ်တစ်အိမ်တွင် စက်ဘီးများအပ်

ထားခဲ့ပြီးခြေကျင်ခရီးဆက်ရပါလေတော့သည်။

(၁) နာရီမျှ ခြေကျင်ခရီးနှင့်ပြီးသည်နှင့် ကိုစန်းမောင်၏မိဘတောင်ယာသို့ရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။

တောင်ယာထဲတွင် အစိမ်းရောင်ရင့်ရင့်သန်းနေသော ပြောင်းပင်များစွာ အဖူးများလှိုင်လှိုင်ဖြင့်စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည့်အပြင် အခြားသော ငရုတ်၊ ခရမ်း၊ ဘူး၊ ဖရုံ၊ သခွား၊ ခရမ်းချဉ်ပင်များကိုပါ လန်းလန်းဆန်းဆန်း စိမ်းစိမ်းစိုစို ညိုညိုမိုင်းမိုင်းတွေ့ရပါသဖြင့် ဟောဟံစိုက်နေပါသော စာရေးသူ၏ အမောတို့ပြေပျောက်လုနီးနီးဖြစ်ရပါလေသည်။

သို့ဖြင့် သစ်ပင်တို့ကို ထေးမောကြည့်နေသော စာရေးသူအား ကိုစန်းမောင်မှ စာရေးသူ၏လက်ကိုဆွဲခေါ်၍ တောင်ယာတံရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်ကာ သွားပါလေသည်။

တောင်ယာတံပေါ်သို့ရောက်လျှင် ကိုစန်းမောင်၏ဖခင် ဦးတင်လှိုင်၊ မိခင် ဒေါ်ငယ်တို့ ရေနေ့ကြမ်းသောက်၍ ထမင်းစားနေသည်ကိုတွေ့ရှိရပါသည်။

ကိုစန်းမောင်မှာလည်း သူ၏မိဘနှစ်ပါးနှင့် စာရေးသူအား မိတ်ဆက်ပေး

တွင် ညှပ်ထားသော ဆေးတောင့်ကို လှည့်လှည့်ပေးနေခဲ့သည်။

ဦးညိုကြီးချွေးပြန်နေလေပြီ။

အတန်ကြာမှ ခြေမကြားက

ဆေးတောင့်ကို ကိုရင်ကြီးကပြန်ယူကာ ဦးညိုကြီးကျော်အား လွှတ်ပေးရန် အချက်ပြုလိုက်သည်။

"ဘယ်နယ်လဲ ဒကာကြီး၊ ပေါ့မသွားဘူးလား"

ကိုရင်ကြီးက ဦးညိုကြီးအခြေအနေကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"ပူကောင်းကြီးပါ ကိုရင်ကြီး"

ဦးညိုကြီးစကားကြောင့် ကိုရင်ကြီးနှင့် ဦးညိုကြီးကျော်က သဘောကျကာ ရယ်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကလေးတစ်ယောက်လည်း အခုမှ စိုးရိမ်စိတ်ကွယ်ပျောက်ကာ ကိုရင်ကြီးတို့နှင့်အတူ ရောယောင်ရယ်မိကြပါတော့သည်။

"စာရေးဆရာဖြစ်မယ့်စာကလေး၊ ဆေးနည်းကို မှတ်ပြီးပြီလား၊ ဒီဆေးနည်းက လေဖြတ်တဲ့သူ့ အကြောအခြင်ကို ခဲညောင်းညာသူ၊ ခြေလက်ထဲကျဉ်သူ တွေအတွက် အကောင်းဆုံးဆေးပဲကွ"

ကိုရင်ကြီးပျံလွန်တော်မူသွားသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဟောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်လည်း စာရေးဆရာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကိုရင်ကြီးကား စာမရေးသော်လည်း မှတ်တမ်းရေးဝါသနာပါသူဖြစ်၍ သူရေးခဲ့သောမှတ်တမ်းများကိုကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်သာတောင်းဆိုခဲ့လျှင် ထိုင်းရင်းဆေးပညာကိုသင်ပေးပေးလားမသိပါ။

ယခုအခါ လေငန်း၊ သွေးတိုးရောဂါဆိုးကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ မျက်မြင်ကြုံတွေ့ရ၍ ကိုရင်ကြီးကထုံးကိုမြင်ယောင်မိကာ ဤစာကိုရေးလိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

လေးစားစွာဖြင့်

ကျော်မိုးလွင် ဝါ။ ဝါ။ ဝါ။

ပြီး စားတစ်ချောင်းဆွတာ တောင်ယာထဲသို့ဆင်းသွားပါလေသည်။

စာရေးသူမှာလည်း ခရီးကပန်းလာသဖြင့် ဣန္ဒြေပင်မဆယ်နိုင်တော့ဘဲ ပါးပိုးဝါးခေါင်းအုံးကလေးအား ဆွယူ၍ တံပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း အိပ်ပျော်သွားပါလေတော့သည်။

စာရေးသူ တစ်နာရီနီးပါး အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက်သောအခါ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ပြောင်းဖူးပြုတ်များကို ကိုစန်းမောင်မှပြီးခွင့်ဖော်ရွေစွာ လာရောက်ချပေးလေသည်။

စာရေးသူလည်း နွှာထားပြီးသား ပြောင်းဖူးတစ်ဖူးအားယူ၍ စတင်ကာစားလိုက်ပါလေသည်။

ယခုခုတ်၊ ယခုပြုတ်၊ ယခုစားရသောပြောင်းဖူးကြောင့်လားမထိ ချိုမြိန်လိက်ပါဘိတော့ထယ် စာဖတ်ပရိသတ်တို့ရယ်။

စားကောင်းကောင်းဖြင့် စာရေးသူစားလိုက်ရာ (၆) ဖူးချပေးထားသော ပြောင်းဖူးတို့သည် (၄) ဖူးမျှ အကုန်စားပစ်လိုက်တော့သည်။

ပြောင်းဖူးစားပြီး၍ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကိုစန်းမောင်၏မိခင်မှထမင်းစားရန် တံခါကြမ်းခင်းပေါ်တွင်ပြင်လေသည်။

ထမင်းစားကြရာတွင် စာရေးသူက ခေါင်းရင်း၊ ကိုစန်းမောင်က စာရေးသူ၏ညာဘက်၊ ဒေါ်ငယ်က စာရေးသူ၏ဘယ်ဘက်စားကြလေသည်။

ဖခင်ဦးတင်လှိုင်ကတော့ မဆာသေး၍ မစားသေးဘဲ တောင်ယာထဲတွင်ဆင်း၍ အလုပ်လုပ်နေလေသည်။

ထမင်းခိုင်းတွင် ဟင်းကတော့ ယုန်သားခြောက်အားမီးကင်ပြီး ဆီဆမ်းထားသောဟင်းတစ်ပွဲ၊ ကာလီငရုတ်သီးကို ဆားနှင့်ထောင်းထားတာကတစ်ပွဲ၊ ဆူးပုပ်ကြီးဟင်းချိုတစ်ခွက်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူသည် သွေးတိုးရုံသဖြင့် ဆူးပုပ်ကြီးဟင်းချိုကို စားချင်ပါလျက် မသောက်ရဲဘဲ ယုန်သားခြောက်နှင့် ရေကတ်သီးထောင်းဖြင့် ထမင်းလျှော့ရပါလေသည်။

စာရေးသူစားနေသည်ကို အကဲခတ်နေသော ဒေါ်ငယ်မှ -

“ဟဲ့-စာရေးဆရာ၊ ဆူးပုပ်ဟင်းချိုက ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မစားတာတုံး”

ဟု စာရေးသူအားမေးရာ စာရေး

သူမှ သွေးတိုးရုံ၍ မစားကြောင်းပြောရပါလေသည်။

“ဪ-ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒါပေမယ့် အဒေါ်ပြောပြမယ်။ အဒေါ်ကိုယ်တိုင်လည်း သွေးတိုးရုံတပဲ။ ဆူးပုပ်ကြီးဟင်းချိုသောက်လည်းသောက်၊ စားလည်းစားပဲကွယ်။ ဒီဆူးပုပ်ကြီးဟင်းချိုက သွေးမတုံး၊ သွေးမတက်အောင်ချက်ထားတာဟု ပြောပြလေရာ စာရေးသူမှာဩသွားပြီး -

“အဒေါ်ရယ်၊ ဆူးပုပ်ကြီးဆိုတဲ့ အမျိုးဟာ သွေးအင်မတန်တက်တဲ့အမျိုးပဲ။ ဆရာဝန်တွေကတောင် သွေးတိုးသမားတွေကို ဆူးပုပ်ကြီးစားခွင့်လုံးဝခွင့်ပြုမထားဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် စာရေးဆရာ။ ဒါပေမယ့် အဒေါ်တို့က ဆူးပုပ်ကြီးကြိုက်တဲ့သူတွေဆိုတော့ မတတ်နိုင်တဲ့ တောနည်းတောဟန်နဲ့ချက်တော့ ဘယ်တက်မလဲကွယ်။ မင်းမယ့်ရင်သောက်ကြည့်၊ စားကြည့်လိုက်ပါ။ စားသောက်လို့ကြည့်လို့ သွေးတိုး၊ သွေးတက်လာခဲ့ရင် အဒေါ်ကိုမင်းကြိုက်သလိုပြော”

ဟု ဆိုပြန်လေသည်။

ထို့ဖြင့် ဒေါ်ငယ်အညွှန်းကောင်းလာသဖြင့် စာရေးသူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆူးပုပ်ကြီးအင်မတန်ကြိုက်သူဖြစ်သဖြင့် စားသောက်ပါတော့လေသည်။

စားပြီးသည်နှင့် စာရေးသူလည်း သွေးများတိုးလာမလားလို့ စောင့်ရင်း စောင့်ရင်း ညနေစောင်းရောက်သည်အထိ ခေါင်းမူးခြင်း၊ သွေးတိုးခြင်းမရှိကြောင်းတွေ့ရပါသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ဆူးပုပ်ကြီးစားပြီး၍ နာရီဝက်လောက်ကြာလာပါလျှင် ပထမသန်းဝေလာပါသည်။ နောက်တော့ ခေါင်းမူးလာကာ အိပ်ချင်လာပါ၍ ခေါင်းတွေလေးလံထိုင်းမိုင်းမှူးဝေလာတော့သည်။ အခုတော့တာမမဖြစ်သဖြင့် စာရေးသူ စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် ချက်ပြုတ်နည်းကိုဖြင့် ဒေါ်ငယ်အား မေးမပြစ်တော့မည်ဆိုပြီး မေးရပါလေသည်။

“ဟဲ့ဟဲ့ - စာရေးဆရာ၊ တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပြီထင်တယ်။ သိချင်မှတော့ပြောရမှာပေါ့။ မြေအိုးထဲကို ဆူးပုပ်ကြီးတစ်ဆယ်ကျပ်သားအရင်ထည့်၊ နောက်ထမင်းရည်နို့ဆီဘူးသုံးဘူးကို ဆူးပုပ်ကြီးပေါ်လောင်းထည့်ပြီး လယ်ကန်စွန်းရွက် (၇) ညွှန်ကိုချိုးစိတ်ထည့်။ အဲဒီပေါ်ကမှ ငါးမိလေးလက်မလောက်ကိုထည့်၊ နောက်တော့ ဆားသင့်ရုံ၊ ဆီ

လက်ဖက်စားစွန်းသုံးစွန်းထည့်ပြီး လက်ကလေးနဲ့ သမအောင်မေ့ပြီး မီးဖိုပေါ်ကို မြေအိုးအဖူးဖူးပြီ ချက်ပေတော့။

ဪ - စာရေးဆရာကို ထပ်ပြီး မှာလိုက်ချင်တာက တန်ဆေးလွန်ဘေးဆိုတဲ့စကားကိုတော့ စာရေးဆရာကြားဖူးမှာပါလေ။ စားကောင်းတိုင်း မတရားသဖြင့် လွန်လွန်ကဲကဲကြီးတွေလုပ်စားတာမျိုးတော့လုပ်မစားပါလေနဲ့လို့တော့ အထူးမှာလိုက်ပါရစေ”

ဟုထပ်လောင်းကာပြောပြပါလေသည်။

ဒေါ်ငယ်၏ ပြောပြချက်များကိုတော့ စာရေးသူ အထူးစိတ်ဝင်စားပါသဖြင့် ပါလာသော မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် သူ့ရဲ့မဂ္ဂဇင်းကြီးသို့ ရေးသားပေးပို့ရန်ရေးမှတ်လိုက်ရပါလေသည်။

ပြန်ချိန်မတော့ ကိုစန်းမောင်သည် ပြောင်းဖူးများကို အတွဲလိုက်စည်းထားပြီး စာရေးသူအား -

“ဆရာပြောင်းဖူးဘယ်နှဖူးလောက်ထမ်းမလဲ”

ဟု လှမ်းမေးရာ စာရေးသူမှ -

“ကိုစန်းမောင်ရေ၊ ထမ်းပိုးမှာ ရှောင်ဖူးတစ်တွဲ၊ နောက်ငါးဖူးတစ်တွဲတို့ သာချိတ်လိုက်ပါဗျာ တော်ပါပြီ”

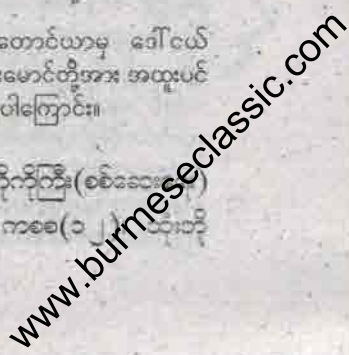
ဟု ဆိုသဖြင့် ကိုစန်းမောင်သည် စာရေးသူအတွက် ထမ်းပိုးတွင်ချိတ်ဆွဲပေးပါလေတော့သည်။

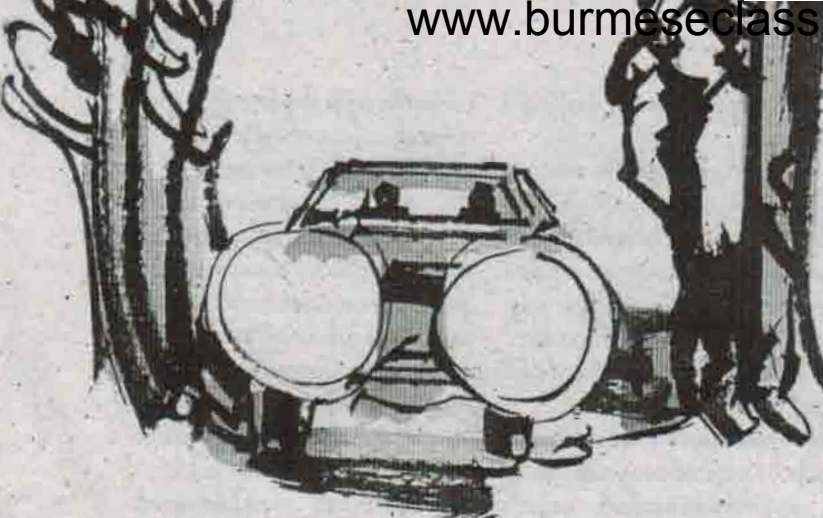
များများထမ်းနိုင်လျှင် ပြောင်းဖူးများမှာစွာရရှိနိုင်မိသော်လည်း (၁၀) ဖူးမျှသာထမ်းနိုင်သဖြင့် နိုင်သရွေ့ထမ်းရင်း ကိုစန်းမောင်နှင့်အတူ အိမ်သို့ပြန်ကြပါတော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်၍ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဣဒ်လူတောင်ယာမှ ဒေါ်ငယ်ပြောကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ဆူးပုပ်ကြီးအား ချက်ပြုတ်စားသောက်ရာ သွေးလုံးဝမတက်၊ မတိုးဘဲ စားသုံးရသည်မှာ ဆူးပုပ်ကြီးရဲ့အရသာပျောက် အဆင်ပြေကာ စားသုံး၍ အဆင်ပြေလှပါကြောင်း စာရွှေသူများအား မျှလေ့လိုက်ရပါပေသတည်း။

ကွင်းလူတောင်ယာမှ ဒေါ်ငယ်နှင့် သားကိုစန်းမောင်တို့အား အထူးပင်ကျေးဇူးတင်လှပါကြောင်း။

ဦးကိုကိုကြီး (စစ်ဆေးရေး) ကာစေ(၁) သုံးဘိ

ကိုကိုလတ် (ဆည်မြောင်း) မျှော်တော်ယောင်

၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလက ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး လက်ပံတန်းမြို့နယ်တွင် စတင်တည်ဆောက်လုပ်ကိုင်သော သဲကောဆည်တည်ဆောက်ရေးစီမံကိန်းသို့ရောက်ခါစအချိန် ဖြစ်သည်။ ဆည်တည်ဆောက်ခါစအချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဆည်ဧရိယာများတွင် စက်ကြီးများဖြင့် တောရှင်းခြင်း လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်နေကြသည်။ ဆည်တည်ဆောက်မည့်နေရာမှာ တောဆင်ရိုင်းများလာရောက်ကျက်စားလေ့ရှိသောနေရာဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ညညှိ တောဆင်းရိုင်းများ၏ အန္တရာယ်ကိုကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် မီးဖိုများဖိုထားပြီး ပါးပိုးဝါးများ မီးပုံထဲသို့ထည့်ကာ တဖြောင်းဖြောင်းမြည်အောင်အသံပြုနေရပါသည်။ မီးစက်များဖြင့် ညလုံးပေါက်မီးထွန်း၍ စက်ကြီးများလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်နေကြသဖြင့် စက်သံများကြောင့် နောက်ပိုင်း၌ တောဆင်ရိုင်းများ မလာရဲကြတော့ချေ။ သားကောင်ပေါများသည့်နေရာဖြစ်သဖြင့် ရွာနီးချုပ်စပ်များတွင် ချေ၊ တောဝက်၊ ဖွတ်ကြီးများနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဆတ်ဖားကြီးများအထိ မကြာခဏရတတ်ကြသည်။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် သဲကောဆည်မှ လက်ပံတန်းရှိ မိသားစုထံသို့ ခေတ္တပြန်ရန်အတွက် ည(၇)နာရီခန့်တွင် ဗင်နတ်ကားလေးဖြင့် ဆည်မှထွက်လာခဲ့သည်။ ဆည်နှင့် လက်ပံတန်းမှာ ခန့်မှန်းခြေ (၈) မိုင်ခန့်သာဝေးသဖြင့် မှောင်စပြူးနေသည့်အချိန်ကျမှထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မှော်အင်းကျေးရွာအရောက်၌ လူတစ်အုပ်စုရုံးစုရုံးနှင့်တွေ့ရသဖြင့် ဆင်းကြည့်ရာ ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်အားပိုင်း၍ ဖျက်နေသည်

ကို တွေ့ရပါသည်။ ညနေတမု ဖမ်းမိလာသည်ဟု သိရသည်။ မြို့ပေါ်တွင် ဆတ်သားစစ်စစ်ရရန်မလွယ်ကူပါ။ ယခုလို ကြုံတုန်း မိမိနှင့်ခင်မင်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအား ဆတ်သားခြောက်များ လက်ဆောင်ပေးလို သောကြောင့် ဆတ်ကြီး၏ ခေါင်း၊ ခြေ ထောက်နှင့်ဝမ်းတွင်းသားများမှလွှဲ၍ ကျန် တစ်ကောင်လုံး၏ အသားများအား ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ခန့်မှန်းခြေ (၁၅) ပိဿာခန့်ရှိမည်ထင်ပါသည်။ သူတို့ထံမှ တောင်းကြီးနှစ်တောင်းအား နောက်တစ်နေ့အပြန်မှ ပေးမည်ဟုပြောပြီးငှားကာ လောလောလတ်လတ်ဖျက်ထားသော ဆတ်သားများထည့်၍ ကားလေး၏နောက်ပိုင်းတွင်တင်လိုက်ပါသည်။ တပည့်နှစ်ဦးဖြစ်သူ တင်ဇော်နှင့် ကျော်ဝင်းကို ဆတ်သားနှစ်တောင်းနှင့်အတူ ကားနောက်ပိုင်းမှ လိုက်စေခဲ့ပါသည်။

ဆတ်ကြီးအားဖျက်သည်ကိုစောင့်၍နေရသောကြောင့် ည (၁၀) နာရီလောက်ကျမှ မှော်အင်းရွာမှထွက်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကားထွက်လာ၍(၁၀)မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သစ်သားတံတားဟောင်းအပျက်တစ်ခုအနီးသို့အရောက်ကားမှာရုတ်တရက်စက်ရပ်သွားပါသည်။ ဤကားလေးသည် အတော်ဉာဉ်ကောင်းသောကားလေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဤကားလေးဖြင့် ခရီးသွားတိုင်း လမ်းခရီး၌ တစ်ခါမျှမပျက်ဘူးပါ။

ကားသမား လှထွင်ဆင်း၍ တတ်သလောက်မှတ်သလောက် (၁) နာရီကျော်ကျော်ကြာအောင် ပြင်သော်လည်း စက်နှိုး၍မရသဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ ဆတ်သားများပါလာသဖြင့် အချိန်မီဆားမနယ်နိုင်ပါက ပုပ်သွား

မည်ကို စိုးရိမ်နေမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒရိုင်ဘာလှထွင်အား-

“ဟေ့ကောင်၊ ကြီးစားပြီးပြင်ကြည့်ပါဦးကွ။ တော်ကြာ ငါ့ဆတ်သားတွေ အချိန်မီဆားမနယ်ဖြစ်ရင် ပုပ်ကုန်မှာစိုးရတယ်။ မင်းကလည်း ကိုယ့်ကားကိုယ်တာဖြစ်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ သိအောင်လုပ်ထားမုပေါ့ကွ”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လှထွင်က ကျွန်တော့်အား -

“ဆရာကြောက်မှာစိုးလို့ကျွန်တော် မပြောတာ။ ကားကို ကျွန်တော်အားလုံး စစ်ကြည့်ပြီးပြီ။ ဘာမှအပြစ်မတွေ့ဘူး။ အချိန်မတော်ကြီး ဆရာအသားစိမ်းတွေ ကားနောက်မှာတင်လာလို့ ဒါမျိုးဖြစ်တာနေမှာ”

ဟု ပြန်ပြောတော့မှ ကျွန်တော် ကြောက်လာကာ -

“ဒါဖြင့်ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါဆိုရင် စတီသင်္ဘောနဲ့အသားနည်းနည်းလောက်လွှင့်ပစ်ပြီးပေးလိုက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု တင်ဇော်ကပြောရာ လှထွင်က ပျာပျာသလဲ -

“ဟာ-မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့။ အဲဒါမှ ပိုဆိုးသွားမှာ။ အခုဟာ အသားစိမ်းလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေဆိုတော့ အညှို့နဲ့ရပြီး သူတို့စားချင်လို့ အနှောင့်အယှက်ပေးတာ။ ဒါကြောင့် ကားကိုပျက်အောင်လုပ်တာ။ ဒါပေမယ့် သွားပြီးအသားပစ်မကျွေးလိုက်နဲ့။ ကျွေးမှန်းသိရင်ဒီကောင်တွေ နောက်ထပ်ထပ်ပြီးမကျွေးမချင်း ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး”

ပြောပါသည်။
“ဒါဆိုရင် ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုမှလုပ်လို့မရဘူး။ မိုးလင်း
အထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေကြရုံပဲရှိ
တယ်”

ဟု လှူထွန်ကပြောပါသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၊ ကားသမား
လှူထွန်နှင့် တပည့်တင်ဦးဖြစ်သူ တင်ဇော်၊
ကျော်ဝင်းတို့ (၄) ဦးသား တစ်ညလုံး
တံတားပျက်ကြီးအနီးတွင် ဆတ်သား
တောင်းကြီးနှစ်တောင်းဘေး၌ မီးလုံရင်း
မိုးလင်းခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်း
တော့ ကားနှိုးကြည့်ရာ
ဘာမှမပြင်ရဘဲ ကားမှာ
ချက်ချင်း နှိုး၍ ရသဖြင့်
ကျွန်တော်မှာ အံ့ဩနေမိ
ပါသည်။ သဲကောဆည်
မှအပြန် ဆတ်သားတောင်း
နှင့် ဆောင်းတစ်ညသည်
ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် အမှတ်ရစရာ
တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂)

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ကျွန်တော်သည် ရာထူးတိုးပြီး ဦးစီး အရာရှိအဖြစ်ဖြင့် သိကောဆည်မှ သထုံမြို့ ဝါးပါးဆည်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဝါးပါးဆည်မြောင်းဝင်းအတွင်း၌ တည်ဆောက်ရေး (၆) မှ ဆည်မြောင်း အဖွဲ့များလည်းရှိသဖြင့် ၎င်းတို့နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။

၂၀၀၃ ခုနှစ်ခန့်တွင် ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တွင် ရုံးကိစ္စဖြင့်ရောက်ခဲ့နေသော ကျွန်တော်သည် သထုံမြို့သို့ပြန် မည့်လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး (EE) ဦးတင်ဝင်း (ထိုစဉ်က စာနာသာရီတိုင်း ဒု-ညွှန်ကြားရေးမှူး)၏ကားဖြင့် ကားကြို ရှိသဖြင့် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ကားထဲတွင် ဦးတင်ဝင်း၏တပည့် (၃) ဦးပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှ ညနေ (၆) နာရီတွင် ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ဗဲခူးသို့ရောက်ရှိသောအခါတွင် ကျွန်တော်က ဦးတင်ဝင်းအား နာမည်ကြီးကျော်စွာဆိုင်မှ ဘဲတင်ကျွေးရာ အားလုံးအကြိုက် တွေ့ကြပါသည်။ စားရင်းကျွန်တော်က ဤဘဲကင် ကောင်းကြောင်းမှာ ကင်သောဘဲသည် မြန်မာတိုင်းရင်းဘဲများမဟုတ်ဘဲ တရုတ်ပြည်မှပုများကို အထူးမှားယူ၍ဖောက်သော ရယ်ရီဘယ်ရီ (ခ) အဖြူကြီးမျိုးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဘုရားသုံးဆူဘက်တွင် အကြီးအကျယ်မွေးမြူပြီးဖြစ်ကြောင်း ဆိုင်ရှင်ထံမှ ကျွန်တော် မေးမြန်းပြီးသမျှကို ရှင်းပြပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဘဲကင်ထပ်မံစားလိုပါက ဤဆိုင်မှလုပ်ပြီး ကိုင်ပြီးသော ဘဲတစ်ကောင်ဝယ်သွားပြီး မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်အိမ်မှကပ်၍ E.E. ထံသို့ပို့ပေးမည်။ ဝယ်ခဲ့မလားဟုမေးရာ E.E. မှ သဘောတူသဖြင့် တစ်စိတ်သာ ခန့်ရှိသော လုပ်ပြီးကိုင်ပြီး ဘဲကြီးတစ်ကောင်ကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွင် ရေခဲများထည့်၍ အိတ်နှစ်ထပ်လုပ်ပြီး ကားနောက်ခန့်တွင်တင်ခဲ့ပါသည်။ သိမ်ရေပျံ၌ ညစာစားသောက်ရင်းနားကြသည်။

ထို့နောက် သထုံသို့ ဆက်လက် ထွက်လာရာ ကျိုက်ကျော်အလွန် ရော်ဘာတောအုပ်တစ်ခုအနီးတွင် ကားမှာထိုးရပ်သွားပါသည်။ ကားလမ်း၏ဝဲယာနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ရော်ဘာပင်များအုပ်ဆိုင်နေသဖြင့် လမ်းမှာမှောင်ပိန်းနေသည်။

ကားဆရာက ကားကိုပြင်လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ဝိုင်းတွန်းလိုက်၊ ကားစက်နှိုးသွားလိုက်၊ ပြန်ရပ်သွားလိုက်

ဖြင့် လုံးချာလည်၍ နေရာနောက်ဆုံး၌ ကားဆရာလည်း လက်မိုင်ချရတော့သည်။ E.E. ဦးတင်ဝင်းမှ သူကားခရီးသွားစဉ် ယခုလိုတစ်ခါမှမဖြစ်ဘူးကြောင်း ညည်ညူးညှော်ညှော်ဆိုပြီး ကားသမားအား ထပ်၍ ကြိုးစားကြည့်ရန်ပြောသဖြင့် ကားသမားလည်း ကား၏အင်ဂျင်ပိုင်းအား ထပ်မံစစ်ဆေးပြီး ပြင်ဆင်နေပါသည်။ E.E. ဦးတင်ဝင်းနှင့် သူတပည့်များက ကားဘေးမှ စောင့်ကြည့်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ခါးနာလာသဖြင့် ကားထဲတွင် ခေတ္တလှုံ့လိုက်ပါသည်။

ထိုသို့ကားထဲတွင် လှုံ့နေရင်း ခေတ္တမွေးခန့်အိပ်ပျော်သွားစဉ် အိပ်မက်တစ်ခုမက်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ယခု ကျွန်တော်တို့ပျက်နေသည့်ကားမှ ပေ (၂၀)ခန့်အကွာ ဘယ်ဘက်ရော်ဘာတောအုပ်ကားလမ်းစပ်ဘေးတွင် အသက် (၃၅) နှစ်ခန့်အရွယ် မိန်းမတစ်ဦးငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သေချာကြည့်သော်အခါ ထိုမိန်းမသည် ဇာတ်များတွင် အဖျိုတော်များကသည့် အခါဝတ်လေ့ရှိသည့် မင်းသမီးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အရောင်မှာ အစိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်ဖြစ်သည်။ ရင်ကိုလည်း အစိမ်းရောင်ပဝါဖြင့်စည်းထားသည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ဘေးတွင် အသက် (၅) နှစ်အရွယ်ခန့်နှင့် (၃) နှစ်အရွယ်ခန့် ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြပါသည်။ ၎င်းတို့သုံးဦးစလုံးပျက်နေသော ကျွန်တော်တို့ကားလေးကိုကြည့်နေကြ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ သူတို့သုံးဦး ကျွန်တော်တို့ကားလေးကိုကြည့်နေကြပုံမှာ ကလေးများ အခြားကလေးလေးတစ်ဦးဦး မှန်စားနေသည်ကိုစားချင်၍ မျှော်နေသည့်

ပုံစံမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းအိပ်မက်မက်နေစဉ် ကားကို တို့ခန့်တွန်း၍နှိုးမှုကြောင့် ကျွန်တော် လန့်နိုးလာသည်။ ကားကတော့ ပြန်ရပ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ လမ်းဘေး၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်နေသော E.E. ဦးတင်ဝင်းထံသို့သွားပြီးထိုင်ရင်း စကားစပြည်များပြောနေရာမှ အမှတ်မထင်အခန့် ကားထဲတွင်မက်သည့်အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြလိုက်သောအခါ E.E. ဦးတင်ဝင်းသည် ထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး -

“ဟာ - ဒါဆိုရင် မင်းရဲ့ဘဲကြီးကြောင့်ဖြစ်မှာကွ ခုကွပါပဲကွ။ အဲဒါမင်းဘဲကြီးက သားစိမ်းငါးစိမ်းဆိုတော့ သူတို့မျှော်နေကြတယ်ဆိုတာကို အသိပေးတာနေမှာပေါ့ကွ။ ဒါဆိုရင် ဒီနားက မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ကားပြင်နေသည့် သူတပည့်များဆီသို့သွားပြီး ဆက်လက်မပြင်စေတော့ဘဲ ကားကိုဝိုင်း၍တွန်းသွားကြပါသည်။ ပေ (၁၅၀၀) ခန့်တွန်းပြီး ရော်ဘာတောအုပ်ကိုလွန်သွားကာမှ ကားတွန်ခြင်းကိုရပ်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် သူ၏တပည့်များအား သူနှင့် ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှလာသော ကားနှင့် သထုံသို့လိုက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့အားလုံး ကားမှာပင် စောင့်နေကြရန်နှင့် မနက်လင်းလျှင် နားကားတစ်စီးလွတ်ပေးပြီးဆွဲခိုင်းမည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို မှာပါသည်။ ခဏအကြာတွင် အဝေးမှကားလာနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကားထဲမှ ဘဲထည့်ထားသည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အား ပြေးယူပြီး E.E. ဦးတင်ဝင်းနှင့်နှစ်ယောက်သား ၎င်းကားဖြင့် သထုံသို့လိုက်လာခဲ့ကြပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်စဉ်နှစ်ခုမှာ ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွေ့များဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ညခရီးသွားလာရာ၌ သားစိမ်းငါးစိမ်းများကိုသယ်ဆောင်သွားလျှင် အစိမ်းသရဲများက အနှောင့်အယှက်ပေးတတ်သဖြင့် လမ်းခရီး၌ အခက်အခဲများတွေ့ကြုံရတတ်ကြောင်း ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုအား ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုလတ် (ဆည်မြောင်း)

www.burmeseclassic.com

သိဒ္ဓိဋ္ဌေး(လယ်တွင်း)

ဝဲနင်းခူဒိဋ္ဌပျောက်တဲ့ ရွှေကျီးသာလိမ်းဆေး

“အဘိုးရယ်၊ ကျွန်မသမီးက သူ့ရဲ့ ရောဂါကိုကြည့်ပြီး နေ့တိုင်းငိုနေတယ်။ ရှေ့လဆိုင်ရင် အလှူဝတ်လှည့်လိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး နေ့တိုင်းမျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ပါပဲ”

လို့ အစချီပြီးပြောပါတယ်။

အဘိုးက -

“ညည်းသမီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ” မေးလိုက်ပါတယ်။

ဒေါ်တင်စိန်က -

“မသိပါဘူး အဘိုးရယ်။ တချို့က ပြောတော့ ဝဲတဲ့။ ညည်းသမီးနင်းခူဖြစ် နေတာလို့ ပြောတဲ့သူကပြော။ ကျွန်မတော့ ဝဲလို့ပဲပြောရမလား၊ နှင်းခူလို့ ပြောရမလား၊ ဘာရောဂါလို့ပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး အဘိုးရယ်”

အဘိုးက -

“ဘယ်မှာပေါက်နေလဲ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒေါ်တင်စိန်က -

“ခြေသလုံးနဲ့ ခြေဖမိုးမှာဖြစ်နေ တာ အဘိုး”

အဘိုးက ဒေါ်တင်စိန်ရဲ့သမီးကို ညည်းဖြစ်နေတဲ့ရောဂါ ငါ့ကိုပြုလို့ပြော လိုက်တယ်။ ဒေါ်တင်စိန်သမီးက သူ့ ရဲ့လုံချည်ကို ရှက်တိုးရှက်တန်းနဲ့ဆွဲမ ပြီး ပြပါတယ်။ အဘိုးက ကြည့်လိုက်တယ်။ ခြေဖမိုးပေါ်မှာပေါက်တဲ့ အကွတ်က ထွတ်ထွတ်နေတယ်။ ခြေသလုံးပေါ်မှာ ပေါက်တဲ့အကွတ်က မြတ်ထနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဘိုးက ဒေါ်တင် စိန်ကိုလည်းကြည့်ပြီး ညည်းသမီးရဲ့ ခြေဖမိုးပေါ်က နှင်းခူဖြစ်တယ်။ ခြေ သလုံးကတော့ ဝဲနင်းခူဖြစ်တယ်။

ဒေါ်တင်စိန်က -

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး၊ ကျွန်မသမီးကို အလှူမတိုင်ခင် ပျောက်အောင်တုပေးပါ ဦး”

အဘိုးက ဒေါ်တင်စိန်သမီးဘက် လှည့်ပြီး -

“ညည်းဝဲနင်းခူအနာ အလှူမတိုင် ခင်ပျောက်သွားမှာပါ။ ညည်းအလှူဝတ် လှည့်လိုက်ရမှာပါ။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့”

လို့ အဘိုးကပြောလိုက်တော့ ဒေါ်တင်စိန်သမီးက ရှက်ရှက်နဲ့ -

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး၊ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်”

လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ အဘိုးက

ခဏနေတော့ ဆေးအိတ်ယူလိုက်ပြီးမယ် ဆိုပြီးထသွားတယ်။ ဆေးအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဆေးမှုန့်ကို လိမ်းဆေးပုလင်းနဲ့ အပြည့် ထည့်ပေးလိုက်တော့ အဘိုးက -

“အခုပေးလိုက်တဲ့ ဆေးမှုန့်ကို နွားနို့ရယ်၊ နှင်းဆီရယ်ရောပြီး မပျစ်မကျ မွှေပေးပြီးတော့ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ် တစ်ကြိမ် လိမ်းပေးပါ။ ရေချိုးတဲ့အခါ သွေးစိုရင်စို့ပါစေ နာနာတိုက်ပါ။ နေ့လယ် ကို ရေချိုးပြီးမလိမ်းပါ။ သေချာမှတ်သွား ကြ။ ဆေးလိမ်းလို့ ဆေးတစ်ပတ်လည် ရင် ညည်းသမီးရဲ့နှင်းခူနာပျောက်သွား ပြီ။ နဂိုအသားရေတိုင်းဖြစ်သွားမှာပါ။ ဘာမှမပူနဲ့။ နောက်တစ်ပတ်ကျပြန် လာခဲ”

လို့ မှာလိုက်တယ်။

တစ်ပတ်ပြည့်သွားပြီး ဒေါ်တင်စိန် တို့သားအမိရောက်လာပါတယ်။ ပြုံးလို့ ရှင်လို့ ပိုရတဲ့မျက်နှာမျိုးနဲ့။ သူ့သမီးက လည်း လုံချည်ကို ခြေသလုံးသားပေါ် အောင်ဝတ်ထားတယ်။ သူ့ရဲ့ရောဂါ ပျောက်သွားပြီလို့ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ပေါ့။

အဘိုးက -

“ညည်းတို့သားအမိ စောလှပါ လား”

လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

ဒေါ်တင်စိန်က -

“ဟုတ်ကဲ့ - အဘိုးပေးလိုက်တဲ့ ဆေးကို အဘိုးမှာလိုက်တဲ့အတိုင်း နေ့စဉ် လိမ်းပေးတာ ကျွန်မသမီးရဲ့နှင်းခူနာ လုံးဝပျောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် အဘိုး ကိုလားကန်တော့တာ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဘိုးက ဒေါ်တင်စိန်တို့သားအမိ နှစ်ယောက်ကန်တော့တာကိုလက်ခံလိုက် ပြီး မေတ္တာပို့လိုက်ပါတယ်။ ဒေါ်တင်စိန် သမီးကို ညည်းရောဂါပျောက်သွားပြီဆို တော့ အလှူဝတ်လှည့်လိုက်ရပြီပေါ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒေါ်တင်စိန်သမီးက -

“ဟုတ်ကဲ့-အဘိုးပေးလိုက်တဲ့ဆေး ကို ဂရုစိုက်ပြီးလိမ်းပေးတာ။ အဘိုးကို ကျွန်မတစ်သက်မမေ့ပါဘူး အဘိုးရယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရဆိုရာသည်။

အဘိုးက ဒေါ်တင်စိန်တို့သားအမိ ပြန်သွားတာကိုကြည့်ပြီး သူ့ကုလိုက်ရတဲ့ ဝေဒနာရှင် ပျောက်ကင်းသွားတာကို ဝမ်းသာပီတိဖြစ်တဲ့အပြုံးနဲ့ပြောနေပါတယ်။

ကျွန်တော်က -
“အဘိုးရဲ့ဆေးတယ်စွမ်းပါလား”
“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆေးနည်း ပေးပါဦး”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။
အဘိုးက -

“ပေးမှာပေါ့။ ဒေါ်တင်စိန်ကိုပေး လိုက်တဲ့ဆေးမှုန့်က ကျီးပင်က အသီးကို ပြာချထားတဲ့အမှုန့်ရယ်။ နွားနို့ရယ်၊ နှင်းဆီရယ် မပျစ်မကျလှုပ်ပြီးလိမ်းရတာ ပဲ။ ကျွန်တော်က အဘိုးကို ကျီးပင်က အသီးက ဘာကျီးပင်အသီးလဲ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

အဘိုးက -

“အေးကွာ၊ ကျီးပင်က နှစ်မျိုးရှိ တယ်။ ကျီးဖြူရယ်၊ ကျီးနီရယ်ရှိတယ်။ အခု အဘိုးနှင်းခူပျောက်ဖော်စပ်တဲ့ ကျီးပင်ကအပွင့်က အနီပွင့်တဲ့ ကျီးပင်က အသီးကိုပြာချရတယ်။ ဆေးရဲ့အာနိ သင်ပိုထက်တယ်ကွ။တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ နှင်းခူက အစို၊ အခြောက်နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ဝဲနင်းခူကလည်း အစို၊ အခြောက် နှစ်မျိုး ရှိတယ်။ နှင်းခူတို့၊ ဝဲ နှင်းခူတို့ ကုတဲ့ ဆေးနည်းအမျိုးမျိုးရှိတယ်။ နောက်ကြုံ တော့ ပြောပြမယ်။ အခု (နှင်းခူ)ရောဂါ ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းက တစ်တိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုရှိဖို့လိုတယ်။ မသန့်ရှင်းရင် ဖြစ်တတ်တယ်။ ဘုရားဟောတာက တော့ ကံ၊ စိတ်၊ ဥစ္စာ၊ အာဟာရလို့ဟော ထားတယ်။ ကံကြောင့်လည်းဖြစ်တယ်။ စိတ်ကြောင့်လည်းဖြစ်တယ်။ ဥစ္စာကြောင့် လည်းဖြစ်တယ်။ အာဟာရကြောင့်လည်း ဖြစ်တယ်။ အဓိကကတော့ မိမိကိုယ်ကို သန့်ရှင်းအောင် နေတတ်ဖို့လိုတယ်။ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းမှုသည် လာဘ်တစ်ပါးလို့ ငွေလူကြီးတွေဆိုကြတယ်။ ရောဂါမဖြစ် ခင်က ကြိုတင်ပြီး နေတတ်ဖို့လိုတယ်။ မင်းလည်း ခုလို ဝေဒနာရှင်တွေ ရင် အခု ပြောတဲ့နည်းအတိုင်းကုပေါ့။ ပြောလည်း ပြောပြပေါ့။ ဒါမှလည်း သူတို့ကတစ်ဆင့် လူအများသိအောင်ပေါ့ကွာ။

ကျွန်တော်က -

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အဘိုးရဲ့နှင်းခူရောဂါ လက်တွေ့ကုသလို့ ပျောက်ကင်းတဲ့ ပွဲတွေ ဆေးကို အများပြည်သူသိအောင် ကြေညာလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပါတော့သည်။
(မှတ်ချက်-နွားနို့အစိမ်းကိုအသုံး

ပြုရပါမည်။)

သိဒ္ဓိဋ္ဌေး (လယ်တွင်း)

အပင်းဆိုတာ အောက်လမ်းပညာ တစ်ခုအပါဝင်ဖြစ်ပါတယ်။အတွေ့အကြုံ တစ်ခုကို တင်ပြရဲတယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခံစားရတဲ့အခါမှာဖြစ် စေ။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းရဲ့ကိုယ် တွေ့အဖြစ်အပျက်များကိုသိရတဲ့အခါမှာ ဖြစ်စေ။ အမှန်တကယ်တွေ့ကြုံရတာကို သင်ခန်းစာယူနိုင်ဖို့ ဆင်ခြင်တိုက်ရားရရှိ စေဖို့၊ မယုံမကြည်မဖြစ်စေဖို့ အတွေ့ အကြုံရှိသူများက ဗဟုသုတရစ်မိသော ငှာ မှုဝေခံစားပြီး ရေးသားဖော်ပြရ ခြင်းပါ။

ကျွန်မအနေဖြင့် ဝှက်ဖော်လိုတာ လည်းမရှိပါ။ ကြားဝါချင်တာလည်းမရှိ ခဲ့ပါ။ အမှန်တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းကို သာ ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကြုံဖူးမှ ကြားဖူးမှသိတာနော်။

ကျွန်မက မြစ်အနောက်ဘက် ကမ်းကို မကွေးမှနေစဉ်သွားပြီး အလုပ် လုပ်ရသူဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ နံ့ထဲမှာ အလုပ်ပါးချိန်ကျတော့ ထွေရာလေးပါး စုပြီးပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ အောက်လမ်း ပညာဖြစ်တဲ့ အပင်းထည့်ခံရတဲ့ အကြောင်းပါ။

အပင်းထည့်မခံရအောင် လို့ တချို့က လက်မှာ စားခွက်

နှိုက်ဆေးထိုးထားကြပါတယ်။အင်းကွက် လည်းထိုးကြပါတယ်။ တချို့က ဘုရား ကို အာရုံပြုကပ်လှူပြီးမှစားကြတယ်။ တချို့က စားဦးစားဖျားလေးဖယ်ပြီး လှူငှပစ်ပြီးမှစားကြတယ်။ တချို့က ဂါထာလေးတွေရွတ်ပြီးမှ စားကြတယ်။ ဘယ်လိုပဲစားစား မသူတော်တွေက ချိုပါတာမဟုတ်ဘူးလေ။ အနီးကပ် ရန်သူက ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုစိတ်ဟာ တော်တော်ဆိုပါတယ်။လူလူချင်းပျက်စီး အောင်၊ အရွက်တကိုအကျိုးနည်းဖြစ် အောင်၊ လင်မယားကွဲအောင်၊ စီးပွား ပျက်အောင်၊ ရာထူးကျအောင်ဖန်တီး တတ်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ အပင်း ဆိုတာ လူတွေကို ဒုက္ခဆင်းရဲမှုတွေရရှိ စေတဲ့အရာပါပဲ။

အိမ်အဖြစ်အပျက်မို့တွေကို ကျွန်မ ရဲ့မိသားစုမှာ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရဖူးပါ တယ်။ ဒါကြောင့် သူတစ်ပါး နာလိုသူဖြစ်ရပါစေဘုရားလို့ အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းမိခဲ့ပါ

တယ်။ မနာလိုသူ မဖြစ်ချင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့လင်မယားက အလုပ် ကြီးစားလုပ်ပြီး ခိုးသားသူတွေ ဖြစ်တော့ ချစ်သူခင်သူပေါ်ပြီး ဝတ်နိုင်စားနိုင်၊ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်နေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်က အစွဲရောနှောနိုင်ကို မောင်က နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် (၃) လလည်းသွားခဲ့ရပြီး တရုတ်ပြည် ယူနန်နယ်ကို မစ်ရှင်အဖွဲ့နှင့်လိုက်ပါ သွားခဲ့ရပြီး ရွှေလိမြို့ကိုလည်း ကုန်ဝယ် ရောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ ယိုးဒယားနယ်စပ် မှာပြုလုပ်တဲ့ပွဲတော်တစ်ခု စွေးရောင်း ပွဲတော်ရောက်တုန်းက မယ်ဆိုင်မြို့ကို ရောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ ရှေးရှေးက အခုခေတ်လို ကုမ္ပဏီတွေမဖွင့်သေး တော့ ကြီးတုန်းရောက်တုန်းမှာ အိမ် အတွက်ပစ္စည်းလေးတွေ လိုအပ် တာတွေဝယ်လာခဲ့ပါ

ရေနံ့သာ-ခင်လေး အပင်း

ကောင်း
စိတ်
ပျော်
ရွယ်
စေ
အောင်
ပေး
အောင်

၂၈၃
သုန္ဒရီ
သီချင်း
အောင်
အောင်

တယ်။ သူများအိမ်မှာမရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုယ်အိမ်မှာပြည့်စုံနေပါတယ်။ နဂိုက အမေတို့ပေးထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေအပြင် ရှင်ဘုရင်ပုဆိုးပိုးချည်းပဲပြောရလောက်အောင် ဝတ်နိုင်စားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း အရာရှိတစ်ဦးလေ။

မြေးဦးလေး ရက် (၁၀၀) ပြည့်မွေးနေ့ကို အုန်းနီခေါက်ဆွဲကျွေးပြီး ရွှေကမိတ်ဆွေတွေအားလုံး၊ တိုင်းအဆင့်လူကြီးတွေရောဖိတ်မိပါတယ်။ ရုံးကမိတ်ဆွေတွေက အိမ်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းအားလုံးကို ကျီးကန်းတောင်းမောက်ကြည့်ရှုပြီး မနာလိုဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ်။ တချို့ကလည်း အပေါ်မှာတိုင်းအဆင့်လူကြီးတွေကိုဧည့်ခံပြီး အလုပ်အကြောင်းတွေပြောနေကြတာဆိုတော့ အောက်ထပ်စားပွဲကမိတ်ဆွေတွေကိုဆင်းပြီးဧည့်မခံနိုင်တဲ့အခါမှာ စိတ်ကောက်သွားကြပါတယ်။ ဧည့်ခံတဲ့သူတွေရှိပေမယ့် ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် ဧည့်မခံလို့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်သွားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် နောင်အခါမှာ မိမိအိမ်ကအလှူလုပ်ရင် အိမ်နီးချင်းတောင်မဖိတ်တော့ဘဲ သံဃာတော်(၅)ပါး၊ (၃) ပါး ဆွမ်းပင့်ကပ်ပြီး မိမိသားစုပဲတရားနာ အမျှဝေပါတော့တယ်။

ဘုန်းဘုန်းဘုရား၊ တပည့်တော်ဘယ်သူမှမဖိတ်ဘူးဘုရား။ အာရုံနောက်စရာကောင်းအောင် အတင်းအဖျင်းပြောကြပြီး စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တတ်ကြလို့ အလှူလုပ်ရင် ဘယ်သူမှမဖိတ်ပါဘူးဘုရား။

လို့ လျှောက်မိတယ်။ ကိုယ့်အာရုံလေးနဲ့ပဲ ကသိုလ်ရချင်ပါတယ်။ မင်းဘူးရုံးကအပြန် ကျောက်ပုစွန်အကြီးကြီးသုံးကောင်ဝယ်လာလို့ ညချင်းပဲ သံဃာတော်သုံးပါး မနက်ဖြန်နေ့ ဆွမ်းကပ်ဖို့ သွားလျှောက်ပါတယ်။ အိမ်မှာ သံဃာတော်သုံးပါး၊ ငါးပါး ခဏခဏဆွမ်းကပ်ဖြစ်ပါတယ်။ လူတွေမဖိတ်မိပါ။ အိမ်နီးချင်းတောင်မဖိတ်မိတော့ပါ။ ကျောက်ပုစွန်ကို ချိုချင်ကြော်လုပ်ပြီးကပ်တော့ သံဃာတော်တွေအကြိုက်တွေ့ပါတယ်။ အခြားဟင်းတွေလည်းပါပါတယ်။

မြေးဦးလေး (၂) နှစ်နဲ့ (၈) လအရွယ်မှာ လူပြုစားခံရလို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးမောင်ကရာထူးခဏခဏကျခဲ့ပါတယ်။ သူ့အမှားလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့လက်အောက်ငယ်သားအတွက်နဲ့ချည်းပဲခံခဲ့ရပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က မှန်ကန်တော့ စစ်ဆေးပြီး

ရင် မူလရာထူးကိုပြန်လည်ရရှိလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ကြိမ်မက နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ကိုယ်မကျူးလွန်ဘဲနဲ့ လက်အောက်ငယ်သားကို ကြီးကြပ်မှုအားနည်းတယ်ဆိုတဲ့စွဲချက်နဲ့ ခဏခဏခံခဲ့ရပါတယ်။ ရာထူးကျတယ်။ တစ်ဆင့်လျှော့ချခံရတယ်။ တရားစွဲခံရတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စတွေမှာ သိက္ခာကျပြီး အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ လက်အောက်ငယ်သားတွေက မတော်လောဘနဲ့ ပစ္စည်းတွေခိုးထုတ်တာ၊ မကောင်းမှုကြံစည်အားထုတ်တာ သူတို့ဖြစ်ပေမယ့် ခင်ပွန်းသည်က ကန်လန်ကန်လန်အမြဲအပြစ်ပေးခံခဲ့ရပါတယ်။ သူပြောပြလို့ သူစစ်ဆေးခဲ့လို့ပေါ်လည်းသူ့ကိုပဲ တရားခံလုပ်ခံရပါတယ်။ သမာသမတ်နဲ့ မျှမျှတတကြည့်ရှုဝေဖန်စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့၊ တရားသူကြီးတွေနဲ့တွေ့ခဲ့ရလို့သာ အမှန်တရားပေါ်လာပြီး တရားခံဘဝက ခဏခဏလွတ်မြောက်ရပါတယ်။

ကျွန်မမိသားစုမှာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို မာလကာသီးလေးကျွေးပြီးလုပ်ထားတာ နှလုံးကြီးရောင်ကိုင်းပြီး ဘော်လီအင်္ကျီတောင်ချိတ်ချိတ်လို့မရအောင်ဖြစ်နေပြီး အသက်ရှုမရလို့ သမားတော်ကြီးသွားပြရတာ။ အဲဒီအချိန်က ၁၉၈၃ ခုနှစ်လောက်က သမားတော်ပြခဏ (၅၀)တည်းရယ်။ နောက်တစ်နေ့လည်း မသက်သာလို့ သမားတော်ကိုထပ်ပြရပါတယ်။

အမေရယ်၊ သမီးဘယ်ဘက်ခြမ်းကိုကြည့်ပါဦး။ ရောင်ကိုင်းနေတယ်တဲ့။ အသက်ရှုလို့လည်းမဝဘူးတဲ့။ တကယ်လည်း နှလုံးရှိတဲ့ဘယ်ဘက်ခြမ်းက ရောင်ကိုင်းပြီးခုံးနေတယ်။ ဘော်လီချောင်တာလေးကို ဝတ်ခိုင်းရတယ်။ သမားတော်ကြီးကို နှစ်ရက်ဆက်တိုက်ပြတာတောင်မသက်သာတော့ ဖိုးရိုးမဟုတ်နိုင်တော့ဘူးလို့ထင်မိပါတယ်။ လူလုပ်ခံရတာလို့ထင်တယ်။ သမီးက စာလည်းတော်တယ်၊လှလည်းလှတယ်။ စွာလည်းစွာတယ်။ မာနလည်းကြီးတယ်ဆိုတော့ ကြည့်မရတဲ့သူ၊ မနာလိုသူကလုပ်လိုက်တာလို့ ထင်ပါတယ်။ လုပ်လိုက်တာက (၈) တန်းကတည်းက လုပ်ထားတာတဲ့။ ဆေးရုံတက်ရ၊ သွေးနှစ်ပုလင်းသွင်းရနဲ့ ဒုတိယအစမ်းစာပေးပွဲကို ဆေးရုံတက်နေရလို့ မဖြေရဘူး။ ဒုတိယအစမ်းမဖြေလိုက်ရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် (၈) တန်းကို ဝိဇ္ဇာနဲ့ပဲအောင်ပါတယ်။

သိပ္ပံနဲ့အောင်ရင် ဆရာဝန်လိုင်းကိုမှန်းလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် (၈) တန်းကို ဝိဇ္ဇာနဲ့အောင်တော့ (၁၀) တန်းကို ဘောဂဗေဒယူရတာပေါ့။ ဖအေ၊ မအေကလည်း တော်တော့ သမီးကို အစွယ်ချိုးထားတာတဲ့။ ဒါတောင် (၁၀) တန်း ဝိဇ္ဇာတန်းအားလုံးမှာ သမီးက ပထမဦးလူရည်ချွန်ဖြေဖို့ရွေးတော့ သူက နှလုံးရောဂါသည်မို့ ဒုတိယ၊ တတိယရတဲ့ကျောင်းသားကိုရွေးထားတယ်တဲ့။ သမီးကကျောင်းပြန်မှာငိုလာပါတယ်။ သမီးပထမရရဲ့သားနဲ့ လူရည်ချွန်မဖြေရဘူးတဲ့ဆိုပြီး ငိုလာပါတယ်။ သမီးက နှလုံးရောဂါသည်မို့ အားကစားမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး မရွေးတာတဲ့။ ကျွန်မမှာ အတန်းပိုင်ဆရာမနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးကို သွားတွေ့ရပါတယ်။ သမီးက နှလုံးရောဂါသည်မို့ စိတ်ထိခိုက်လွယ်ပါတယ်။ အားကစားကို သူတတ်နိုင်သလောက်လုပ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုရေပေါ်ဆီအပြစ်ထားပေးပါ။ တခြားကလေးတွေလည်း သမီးပါလို့ မဖယ်ပါနဲ့။ သမီးကိုဝင်ပြိုင်ခိုင်းပေးပါလို့ပြောတော့ ဆရာမက ကလေးစိတ်ဓာတ်ကျမှာစိုးလို့ အားကစားပြိုင်ဖို့လုပ်ကြည့်ပေါ့။ မလုပ်နိုင်ရင်ဘေးထွက်နေနော်လို့ မှာပါတယ်။ သမီးက မိတာ (၄၀၀) မြေးပွဲမှာ အမောဆိုပြီး လဲကျသွားပါတယ်။ ကြက်ခြေနီတွေ အလုပ်ရှုပ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဝင်ပြိုင်ခွင့်ရလို့ သမီးကကျေနပ်သွားပါတယ်။ မောလို့မပြိုင်နိုင်တာတော့ သူရပ်နေရုံပဲပေါ့။

သမီး (၁၀) တန်းရောက်မှာပဲ ပြုစားခံရတယ်။ အပင်းထည့်ခံရတယ်ဆိုတာသိတော့တယ်။ သမီး (၁၀) တန်းရောက်တာတောင် သူ့သူငယ်ချင်းလေးက (၇) တန်းမှာ ကျကျနီရစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မနာလိုပြီး သမီးကို မာလကာသီးလေးလာကျွေးတယ်တဲ့။ မာလကာသီးကြိုက်တဲ့သမီးက သူတို့အစီအရင်ကို မိသွားပြီပေါ့။ အပင်းထည့်ခံရတာပေါ့။ (၁၀) တန်းက အရေးကြီးတော့ ညမှာ (၁၀) နာရီလောက်အထိ စာကြည့်စေချင်တာပေါ့။ သမီးက အမေ မျက်ခွံတွေလေးလာပြီ။ အိပ်ချင်လာပြီ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်တော့ဘူးလို့ ည (၈) နာရီပိုရဲသေးတာကိုအိပ်ချင်နေတော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မဟာသစ္စာသမာဓိဂိုဏ်းက ဦးလေးစိုးကို ပြကြည့်ဦးမှပဲဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး ပြကြည့်တော့ ည (၈) နာရီမှာ သမီးပိုအစိမ်းသရဲတွေလွှတ်ပြီး အိမ်နီးပြားမျက်ခွံတွေလေးလာအောင် တာတဲ့။

နောက်ပြီး အိမ်ထဲမှာ နာနာဘာဝ (၁၉) ကောင်၊ ဘီလူး (၈) ကောင် အတိုက် လွတ်ထားသေးတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အိမ်ပေါ်ထပ်ပျဉ်ကြမ်းခင်းက လှမရှိဘဲ နှင့်သံချွန်ကြွပြီးနင်းသံခဏခဏကြားမိပါတယ်။ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်က ကျွန်မတို့အိမ်မှာပျော်လို့တဲ့။ မနှင်ပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်တဲ့။ သူတို့အိမ်က ပျော်စရာကောင်းတယ်တဲ့။ ပျော်လို့ဆက်ပြီးနေပါရစေတဲ့။ ဆရာကြီးကလည်း ကျွန်မတို့အိမ်ကို လုပ်သမျှ မကောင်းဆိုးဝါးများကို နတ်သုခွါ၊ နတ်ဩဇာ၊ နတ်တို့အစာ အာဟာရများကို တိုက်ကျွေးပြီး သူတို့ကို ချွတ်ပြီး ကျွန်မတို့အိမ်ကိုပြန်ပြီးစောင့်ရှောက်ခိုင်းပါတယ်။ လုပ်ထားတဲ့စုန်းမကဝေမတွေက သူတို့လက်နဲ့ရောင်ကိုင်းနေတဲ့နေရာကိုသပ်ချပြီးပြန်ယူသွားတော့ သမီးမှာဘော်လီအင်္ကျီဝတ်လို့ရပြီးရောင်ကိုင်းနေတာလည်းမရှိတော့ပါဘူး။

သမီးကိုသာမကဘဲ ဖအေ၊ မအေ တွေကိုလည်းလုပ်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ သရက်ပုတီး (၉) ပတ်၊ ဂုဏ်တော်ပုတီး (၁၀) ပတ် နေ့စဉ်စိပ်တော့ သူ့ကိုလုပ်လို့မရဘူးတဲ့။ လစ်တဲ့အချိန်မှာ လုပ်မယ်တဲ့။

သမီးရဲ့အဖေကတော့ ဒါမျိုးတွေအယုံအကြည်မရှိဘူး။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘုရားရှိတယ်တဲ့။ ဘုရားစာလည်းမရွတ်ဘူး။ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်လည်းမလုပ်ဘူး။ ငါ သူများအပေါ်မှာ ကောင်းတဲ့စိတ်ထားတယ်။ မကောင်းတဲ့စိတ်မထားဘူးတဲ့။ သူကယောက်ျားလေးကိုး။ အယုံအကြည်မရှိဘူး။

မောင်ရေ၊ မောင်တို့ရုံးက အဲဒီကောင်က ပညာတတ်တယ်။ မိန်းမတွေလည်း သတိထားနော်လို့ပြောတော့ အယုံအကြည်မရှိဘူးတဲ့။ ပညာတတ်တယ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ကွမ်းယာသွားဝယ်စမ်း၊ မုန့်ဟင်းခါးသုပ်၊ ခေါက်ဆွဲသုပ် ထမင်းသုပ်တွေသွားဝယ်ခိုင်းတတ်တယ်။ ဝယ်ဖေးတဲ့ကောင်ကလည်း စိတ်ကြိုက်အပင်းထည့်တာကိုခံရတယ်။

ကျွန်မက သမီးနဲ့ ယောက်ျားကို အမြဲအကဲခတ်နေသူမို့ ယောက်ျားအပြုအမူများ ပြောင်းလဲလာသည်ကို ရိပ်မိပါတယ်။ ကျွန်မက မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းကို နေ့စဉ်ရုံးတက်သွားရပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ထိုင်းရုံးမှာတက်ရသူမို့ ထမင်းစားချိန်မှာ သူ့ထပ်ပည့်မလေးများက ထမင်းချိုင့်ပါလာတာကို ဦးဖျားဖျား ကျွေးတတ်ကြပါတယ်။ အချို့ထမင်းချိုင့်

များဟာ အစီအရင်များပါလို့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ အပင်းမိနေပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်မမသိပါ။ ကျွန်မကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်စကားသိပ်မပြောပါ။ ကျွန်မက ကျွန်မထင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ စွပ်စွဲပြောဆိုမိပါတယ်။

သူက အဲဒီအမျိုးသမီးနှင့် ဘာမှ မဖြစ်ကြောင်း၊ အရှုပ်အရှင်းကင်းကြောင်း ပြောပါတယ်။

ကျိန်ရဲလားဆိုတော့ ဘာလို့ မကျိန်ရဲရမှာလဲတဲ့။ သူနဲ့အရှင်းကြီးတဲ့။ ကျိန်ဆိုခိုင်းတော့ သူကလည်း သေသေဆွာဆွာကျိန်ဆိုပါတယ်။ တစ်ရုံးလုံးကလည်း အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ စွပ်စွဲနေကြတာကို ကျွန်မကြားနေရတယ်လေ။ မောင်ရဲ့အပြုအမူတွေကလည်း ကျွန်မကို စိမ်းကားနေသလိုပဲထင်ရတယ်။

တစ်နေ့မှာ မောင်က ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့နေဘဲ၊ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားတဲ့။ မောင်တရားစွဲခံရတယ်တဲ့။ တရားရုံးထဲမှာ သူ့သေခံချင်းတွေက အာမခံလုပ်ပေးလို့ အချုပ်ထဲမနေရဘဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရတာတဲ့။ ဘာတွေလုပ်မိလို့လဲဆိုတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူးတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့လင်မယားက သူများကို လာဘ်မထိုးတတ်သလို ကိုယ်ကလည်း လာဘ်ယူပြီး အလုပ်မလုပ်ဘူးခဲ့ပါ။ စားစရာမရှိဘူးဆိုရင် မောင်က အရည်အချင်းလိုက်ပြီး အလုပ်ခန့်ပေးပါတယ်။ အဝတ်ဝတ်စရာမရှိရင် ကျွန်မအဝတ်အစား သူ့အဝတ်အစားတွေကို ပေးပါတယ်။ လူကြီးတွေကလည်း တရားစွဲခံရမှန်းသိပေမယ့် ရာထူးမချပါဘူး။ သူ့မဟုတ်မှန်းသိလို့ ရာထူးကမချပါ။ တရားစွဲခံရရင် ရာထူးက ချရတယ်လို့လူကြီးတွေပြောသော်လည်း သူ့ကို လူကြီးတွေ ရန်ကုန်ရုံးကိုပို့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ရုံးကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရန်ကုန်ကိုရောက်ရှိပြီး သူနဲ့အတူ သူ့ရဲ့ရုံးမှာ ပဲတည်းပါတယ်။ ကျွန်မအစီမံခန့်ခွဲမှုကို ခိုလှုံမှုကတော်ကြီးကို ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ အစီမံက မာစတာဂျစ်အစီမံခန့်ခွဲမှု ကျွန်မကိုလှာခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေကြောင်း၊ မယားဝယ်ရုံလားမသိရကြောင်း၊ ယောက်ျားက ဘာဟောလုပ်ထားလို့လဲမသိဘူး၊ တရားစွဲခံရကြောင်း ပြောပြတော့ အစီမံက သယ်နန်းကျွန်း (၃၉) ကားလေးစိတ်ဆုံးနားက ညာဘက်ထဲဝင်သွားတယ်။

အိမ်မည်းမည်းကြီး ပျဉ်ထောင်

အိမ်ကြီး။ တောင်ပိုအကြီးကြီးလည်းရှိပါတယ်။ နတ်ရုပ်တွေလည်းရှိပါတယ်။ ဆရာကြီးက ဗလာစာရွက်ပိုင်းလေးလက်သုံးလုံးခန့်ပေးပါတယ်။ သိချင်တာ သုံးမျိုးကိုရော်ပြီး ဟိုဘက်မျက်နှာမတွေးစေနဲ့တဲ့။ ရော်ပြီး သူ့ကိုပေးလိုက်ပါတယ်။ သူက ဖွင့်မဖတ်ဘဲနဲ့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ မောင်ရဲ့မွေးသက္ကရာဇ်နဲ့ မွေးနေ့ကိုမေးပါတယ်။ ဆေးမိနေတာလွန်တောင်နေပြီတဲ့။ အပင်းမိနေတာကြာပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့် မပူနဲ့တဲ့။ သူ့အပင်းချဆေးပေးလိုက်မယ်တဲ့။ ဝမ်းသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ဝမ်းထဲက အပင်းတွေပါသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ သူ့ရဲ့ထဲက အမျိုးသမီးက သူ့ကိုမရလို့ အသေလုပ်ထားတာတဲ့။ လူကြီးတွေနဲ့ အမြင်မကြည့်လင်အောင် လက်ထိတ်ကြီးချည်ထောင်ကျအောင် အပြုံးနဲ့လှုပ်ထားတာတဲ့။ ဒါလည်းမပူနဲ့တဲ့။ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်အကြီးကြီးဝယ်လာပေးပါတဲ့။ အိမ်ထဲမှာလည်း အင်းမြှုပ်ထားတယ်တဲ့။

ကျွန်မ မောင်ကို စွပ်စွဲမိတာများ သွားပြီ။ မောင် အဲဒီအမျိုးသမီးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ထင်ခဲ့တာလေ။ ရုံးထဲကလည်း တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ပြီးပြောနေကြတာပဲမို့ အဲဒီအမျိုးသမီးက သူ့ထမင်းချိုင့်ကို ဆရာဆိုပြီး ဦးဦးဖျားဖျားလာကျွေးတတ်တယ်တဲ့။ အစီအရင်အပင်းမိတာမဆန်းပါဘူး။ နောက်ပြီး အယုံအကြည်မရှိဘူးမို့ လက်ဖက်သုပ်၊ ကွမ်းယာ၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်တို့က အပင်းထည့်လို့ကောင်းတဲ့အရာတွေလေ။ ကျွန်မယောက်ျားဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ တရားစွဲခံရတယ်ဆိုတော့ အပင်းထည့်တဲ့စုန်းမက သူ့လုပ်တာ သူပြန်ယူသွားတဲ့အချိန်မှာ တရားရုံးကိစ္စလည်း အလိုလိုပြီးသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ရှေ့နေမငှားနဲ့တဲ့။ ဆရာကြီးကပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေ့နေမငှားဖြစ်ခဲ့ပါ။

အစီမံနဲ့ သယ်နန်းကျွန်းက ဆရာကြီးအိမ်ကပြန်လာပြီးတော့ မောင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြမိပါတယ်။ ဆရာကြီးပေးလိုက်တဲ့ အပင်းချဆေးကို ဆေးကောင်းတော့ သန်းခေါင်ဆိုသလိုပဲ မီးခြစ်ဆံခေါင်းလောက် ဆေးမှုန့်လေးကို လှပုံတော်ပတ္တမြားသွေးဆေးမှုန့်နဲ့လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲမှာထည့်ပြီး တိုက်လိုက်ပါတယ်။ ဝမ်းသွားလိမ့်မယ်လို့လည်းပြောလိုက်ပါတယ်။ ဆရာကြီးကဆေးမှုန့်ကို ထမင်းထဲမြှုပ်ကျွေးပြောပြပေးမယ့် ကျွန်မတို့က နည်းနည်းတွေမို့ ရန်ကုန်မှာ ထမင်းဆိုတဲ့ဝယ်

စားရတာမို့ ပြောင်ဖွင့်ပြောပြီးတိုက်ရင် ရလားဆိုတော့ လှည့်တော်ပတ္တမြားသွေး ဆေးနဲ့တိုက်လိုက်တဲ့။ ဝမ်းသုံးလေးခါ သွားပြီး သူ့ရဲ့ပင်ကိုစရိုက်၊ ပင်ကိုစိတ် ပေါ်လာပါတယ်။ ညနေမှာ ကျွန်မကို အဝတ်အစားလဲတဲ့။ ဘယ်သွားမလို့လဲ ဆိုတော့ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားရအောင်တဲ့။ အခုမှ အပင်းတွေကျသွားလို့ ပင်ကိုစိတ် ပေါ်လာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ တို့ရွှေတိဂုံဘုရားသွားပြီးဖူးကြပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင် အကြီးကြီးဝယ်ပြီးတော့သွားဖို့ရပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သွားယူတော့ ဆရာကြီးက ဖယောင်းတိုင်ကို အကုန် တစ်ခါတည်း မထွန်းလိုက်နဲ့နော်တဲ့။ တစ်ခါတည်းထွန်းလိုက်ရင် စုန်းမသေ သွားမှာတဲ့။ ပထမ စထွန်းတဲ့နေ့မှာ (၁၀) မိနစ်ထွန်းပြီး ကွမ်းရွက်၊ ဩဇာရွက်တို့ နဲ့ မီးငြိမ်းပါတဲ့။ ပါးစပ်နဲ့မမှတ်ရတာတဲ့။ နောက်နေ့မှာတော့ နေ့စဉ် ငါးမိနစ်ပဲ မီးထွန်းရမယ်တဲ့။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ သုငယ် ချင်းက တစ်ခါတည်းဖယောင်းတိုင်ကို ကုန်အောင်ထွန်းပစ်လိုက်တဲ့။ အရွက် တံကွဲဖြစ်အောင်လုပ်ထားတဲ့ စုန်းမကို အသေသတ်ပစ်တဲ့။ ခင်ပွန်းသည်ကို ကျွန်မဆရာကြီးက ကတိတောင်းထား နော်။ တစ်ခါတည်းထွန်းမပစ်ဖို့ အနိုင် ရရင်တော်ရောပေါ့နော်လို့ ပြောရတယ်။ ဆရာကြီးက ယူမသတ်ဘူးတဲ့။ အနိုင်ရဖို့ စီရင်ပေးတာတဲ့။ သူပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပါတဲ့။

ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီးပေါ်မှာ ရေး ထားတာက ဒီပါဖယောင်းတိုင်အစီအရင် နဲ့တူပါတယ်။ ဂါထာ (၃) ပုဒ်ရေးထား တာပါ။ ကျွန်မ စာအုပ်ထဲမှာ အဲဒီ ဒီပါ ဖယောင်းတိုင်စီရင်နည်းတွေဖူးပါတယ်။ ဂါထာ(၃)ပုဒ်ရေးရတာပါ။ နောက်ပြီး အဲဒီဂါထာ (၃) ပုဒ်ကိုရွတ်ပြီး ဖယောင်း တိုင်ကို သိဒ္ဓိတင်ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့မှာ ကြုံရတဲ့အခက်အခဲတွေကို အဲဒီ ဒီပါ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ပူဇော်ဆုတောင်း ခဲ့ဖူးပါတယ်။

မောင်က ရုံးချိန်းရိုလို့ ရန်ကုန်က မကျော့ကို ပြန်သွားရပါတယ်။ ကျွန်မ ဖယောင်းတိုင် သေဆာချာချာထွန်းဖို့မှာ ရတယ်။ ကျွန်မကတော့ ရုံးကိုစွမ်းပြီး သေးလို့ ရန်ကုန်မှာပဲ နေခဲ့ရတယ်။ အပင်သာမကတဲ အင်းပါမြို့ဝယ်ထားတာ တဲ့။ အင်းဆိုတာကလည်း အိမ်အပြင် မြေကြီးလေးယက်ပြီး အင်းကိုမြေကြီး နဲ့ဖူးကာ ဒီအိမ်ထဲသွားလို့ဆိုရင် အဲဒီ

အိမ်ထဲကို အင်းကရောက်သွားတယ်တဲ့။ အိမ်ထဲမှာအင်းရိုနေတော့ ကျွန်မတို့လင် မယားမှာ အိမ်ထဲမှာမနေနိုင်ကြဘဲ ရန်ကုန်မှာ လာပေါင်းနေကြရတာလို့ ထင်ပါတယ်။ ဆရာကြီးက အင်းမြို့ပဲ ထားတာအတွက်လည်း ဒီပါဖယောင်း တိုင်ထွန်းရင် အလိုလိုထွက်သွားလိမ့် မယ်တဲ့။

အင်းကို ဆိတ်ခွာ၊ ဆိတ်ဆေးတို့ က နိုင်တယ်လို့ ကြားဖူးတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ဆိတ်အုပ်ကျောင်းတိုက်လေးကို ညီအိမ် ထဲမှာ ဆိတ်အုပ်ခဏကျောင်းပြီး မောင်း ထုတ်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ သစ်ပင်တွေစား စေနေနော်။ တုတ်နဲ့လိုက်ကျောင်းပေးလို့ ပြောလို့ ဆိတ်အုပ်ကို တုတ်နဲ့လိုက် မောင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။ အပြစ် မရှိလို့ မူလရာထူးကိုပြန်ရပါတယ်။

မောင်သိသွားပါပြီ သူများကျွေး ရင် အရမ်းမစားတော့ဘူး။ စားရင်လည်း အစာကိုကြည့်ပြီး ဗုဒ္ဓိ သရက် ဂစ္ဆာမိ၊ ဂစ္ဆာမိ သရက် ဗုဒ္ဓိလို့ရွတ်ပြီးမှစားတတ် ပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် သူတို့လုပ်တာ သူတို့ပဲပြန်ပြီးခံရတယ်လေ။ စလေက အဘုန်းဦးစန္ဒာဝရရွတ်ခိုင်းတာပါ။

အောက်လမ်းတတ်တဲ့ကောင်ကို လည်း ကွမ်းယား ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး သုပ်တွေ မဝယ်ခိုင်းမိတော့ပါ။ နောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဆရာဖို့ဆို ပြီး ပန်းသီးတွေလာပေးပါတယ်။ ပန်းသီး ဖိလင်လေးဖြစ်အောင်လို့နဲ့တူပါတယ်။ ကျွန်မ ဘုရားကိုရည်မုန်းပြီး ဆွမ်းတော် ကပ်လိုက်ပါတယ်။ မောင်ကို ပိုင်ရင် သူတို့တွေအနေအခိုင် အစားအခိုင်ပြီး တစ်ရုံးလုံးကိုပိုင်ပြီတဲ့။ ရုံးထဲမှာလည်း ဆယ့်နှစ်ကြိုးကဝေမ၊ စုန်းမ၊ မောက်လုံး မောက်ပြား၊ ကဝေမျက်နှာဖုံး အောက် လမ်းပညာသည်အုပ်စုတွေကလည်းပေါ။ ကျွန်မက သူတို့အုပ်စုတွေကို မသိချင် ယောင်ဆောင်ပြီး ခေါ်ပြောနတ်ဆက်ရ ပါတယ်။ စိတ်ထဲကတော့ နင်တို့အုပ်စု ကိုအမှန်ကြိုက်ပစ်ချင်တယ်လို့ ပြောချင် တယ်။ ထိုင်းအဆင့်လုပ်တဲ့အရာရှိကြီး နီတူ သတိထားဆင်ခြင်ရတာပေါ့နော်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ ရန်ကုန်က မောင် ရဲ့ စာရေးလေးကို ရုံးထဲမှာမနေစေဘဲ အိမ်မှာလာနေဖို့ပြောတော့ အဲဒီစာရေး လေးက အိမ်မှာလာနေပါတယ်။ တစ်နေ့ မှာ သူလက်ဖခံပေါ်က အင်းကွက်တွေ လက်နှစ်ဖက်လုံးရှိပါတယ်။ အဲဒါသာ တွေ့လို့ဆိုတော့ အစမရယ် ကျွန်တော် ပြည်မြို့၊ ဈေးထဲက ကောင်မလေးက

ကျွန်တော်ကိုကြိုက်နေပြီး ပဲရော့လိမ္မော် ချိုချိုနှစ်လုံးကျွေးပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်စားမိပြီးတော့ ဝိုက်ခဏခဏ အောင်ပြီး နာနေတာ။ ရိုးရိုးဆရာဝန်တွေ နဲ့ပြတာဘာမှမထူးလို့ အစမက ဆရာ ကြီးတစ်ဦးကို ပြကြည့်တော့ ကျွန်တော် ဝိုက်ထဲမှာ လူသေကောင်မျက်လုံးနှစ်လုံး က လှည့်ပတ်သွားလာနေတာ အူတွေ၊ အစာအိမ်တွေနဲ့တိုးမိပြီး ဝိုက်နာဝိုက် အောင်နေတာတဲ့။ ဆရာကြီးက ဆေး ကျွေးပြီး ကျွန်တော်လက်မှာ စားခွက် နှိုက်ဆေးထိုးပေးထားတာတဲ့။ ကျွန် တော်လက်နှစ်ဖက်စလုံး ဘယ်လက်နဲ့ပဲ ယူစားစား အပင်းတွေပျက်ပြယ်တယ် တဲ့။

တစ်ခါတော့ အိမ်ကိုလာလည် တဲ့အဘကြီးတစ်ယောက်က အကြားအ မြင်ဓာတ်ရတယ်ထင်တယ်။ အမြဲတမ်း ပဋ္ဌာန်း- ၂၄ပစ္စည်းကိုရွတ်နေကျမို့ ၂၄- ပစ္စည်းရေးမန်းက အပင်းတွေကျကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ အဲဒီအဘကြီးနေတဲ့ ကျောင်းက မြသလွန်ဘုရားရဲ့ အရှေ့ ဘက်ကကျောင်းလေးပါ။ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကို ရုပ်ကွက်တစ်ခုက ဆွမ်း စားပင်ပြီး အပင်းထည့်ခံရပါတယ်။ အဲဒီ က ဆွမ်းစားပြီးကတည်းက နေလို့ မကောင်းကြောင်းပြောပြတော့ ဆရာ တော်ကို ပဋ္ဌာန်းရေးမန်းတိုက်ပြီး နောက်ဖေးအိုးနဲ့ဝမ်းသွားဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဖေးအိုးထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးတွေ ရယ်၊ ဆိပ်ပန်းတွေရယ်၊ အမဲသားတွေ ရယ်တွေ့ရသတဲ့။ ဆရာတော်လည်း ဆွမ်းစားပင်ရင် လန့်နေတော့တာတဲ့။ အလှူအိမ်ကတော့ ဘာကြောင့်အပင်း ထည့်ကြပါလိမ့်နော်။ အလှူအိမ်ကတော့ မထည့်လောက်ပါတဲ့။ ဆရာတော်ကို မကျေနပ်နေတဲ့သူက အောက်လမ်း ပညာတတ်လို့ထည့်တာနေမှာပေါ့နော်။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် သူရဇမဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်မရေးသားဖော်ပြ ခဲ့တဲ့ လူ့စွမ်းနတ်မခြင်း မှာ ကျွန်မတို့ ရုံးထဲမှ လက်ဖက်သုပ်ကို မစားမိအောင် (ခဝတ) က ဝိုက်ဖူးကို မင်းကြီး၊ မင်းက လေးက ကျွန်မကို အခုချက်ချင်း သူ့ရုံး ကိုလာခဲ့ဖို့ တိုက်တွန်းစီလို့ ဝိုက်ဖူးက ကျွန်မရုံးကို ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ညနေ (၄) နာရီထိုးနေပြီ ဆိုတော့ ရုံးအပြီးဆင်းပြီး ခဝတရုံး ထွက်လာခဲ့တော့ ရုံးထဲက လက်ဖက် သုပ်ကို မစားမိခဲ့တော့ပါ။ အဲဒီရင်အ ပင်းထည့်ထားတဲ့လက်ဖက်သုပ်မို့ မစား

မိအောင် နတ်တွေကဖယ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ နတ်ကတော်တစ်ယောက်က ကျွန်မလည်း မမေးဘဲနဲ့ ညည်းကို တိုဖယ်လိုက်တာတဲ့။ ရုံးထဲက လက်ဖက်သုပ်စားမိတဲ့သူငယ်ချင်းအဆင့် တူအရာရှိတွေ ပြုတ်ကုန်ကြပါတယ်။ နတ်ကတော်ကြီးက မင်းကြီးမင်းကလေး အစွဲရှိသူတဲ့။ ကျွန်မကို နတ်ကဖယ်လိုက် လို့မစားမိခဲ့ဘူး။ တော်ပါသေးတယ် ကံကောင်းလို့။

အပင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရုံးထဲမှာ တခြားမိတ်ဆွေတွေပြောပြတာကတော့ လူမှာ နာခေါင်းပေါက်၊ ပါးစပ်ပေါက်၊ နားပေါက်ဆိုပြီး အပေါက်တွေရှိပါတယ်။ အပေါက်ရှိလို့ အပင်းထည့်ရတယ်မှတ် နေလားတဲ့။ အပေါက်မရှိလည်း ထည့် လို့ရတယ်တဲ့။ မင်းဘူးမန်းရေခဲမြေဆို တာ အမြို့မြို့အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လူပေါင်းစုံ၊ အလုပ်သမားပေါင်းစုံလေ။ အဲဒီမှာ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က ဝါး လုံးအဆစ်ပိတ်ဖိုဘက်ဒီဘက်ပိတ်စေပြီး ပြတ်ခိုင်းတယ်တဲ့။ အပေါက်မဖောက် ရသေးတဲ့ စုဘူးပုံစံပေါ့။ ဒီမှာအပေါက် လုံးဝမရှိဘူးနော်တဲ့။ အားချလောင်းဆို ပြီး ဝါးလုံးကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး အပင်းသွင်း လိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီဝါးလုံးထဲခွဲကြည့် လိုက်တဲ့။ ဝါးလုံးကိုခွဲလိုက်တော့ အမဲ သားအစိမ်းတွေတဲ့။ အပင်းဆိုတာ အပေါက်ရှိမှမဟုတ်ဘူး။ အပေါက်မရှိ လည်း ထည့်လို့ရတယ်ဆိုတာကို မြတာ တဲ့။ ဗဟုသုတပါပဲနော်။ အမဲသားအစိမ်း တလည်း ဘယ်ကရလဲမသိဘူးနော်။ ထူးတော့ထူးဆန်းပါတယ်။ ပညလက်တို့ အောက်လမ်းတို့၊ မှော်အတတ်တို့နဲ့လုပ် တာလားမသိဘူးနော်။ မိတ်ဆွေမူက ကောင်လေးက သူ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပြခဲ့တာပါ။

ဒီတစ်ခါတော့ အပင်းနဲ့ပတ်သက် ပြီး ဟာသလေးတစ်ခု ကြုံခဲ့ရတာကို သတိရမိပါတယ်။ ဒီလိုပါ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ က တိုင်းအဆင့်အရာရှိကြီးဆိုတော့ သူ့ကို အစီအရင်အစားအစာတွေ ခဏခဏမိ တတ်လွန်းလို့ ကျွန်မသူငယ်ချင်း၊ မကွေး တက္ကသိုလ်က ဆရာမတွေကတစ်ဆင့် မြင်းကင်းရွာက ပိဇ္ဇာမကြီး အမေလှိုင် ဆိုတဲ့ အကြားအမြင်ဆရာမကြီးဆီကို သူတစ်ပါးအပင်းအစီအရင်တွေလုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အမေကြီးရယ်ဆို တော့ ငါဂမုန်းဥတွေနဲ့စီရင်ထားတဲ့ဂုဏ် တော်တွေနဲ့ ရွတ်ပွားထားတဲ့ ဆေးလုံး ရှိတယ်တဲ့။ ဆေးလုံးသုံးလုံးကို တိုက်

လိုက်တဲ့။ အပင်းရှိရင် ဝမ်းထဲပူလောင် ပြီး ဝမ်းတွေသွားပစ်လို့မယ်တဲ့။ အမေ လှိုင်က ဆေးလုံး (၁၀) လောက် ပလတ် စတစ်အိတ်နဲ့ထည့်ပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သိမ်းထားလိုက်ပါတယ်။

မောင်က မူဆယ်သွားတုန်း ငှက်ဖျားပါလာပြီး ငှက်ဖျားတိုက်ဖျက် ရေးဌာနကိုသွားပြီး ဆေးသောက်ဖူးပါ တယ်။ ငှက်ဖျားဆိုတာ မနက်ဖျားရင် ညနေပိုင်းမှာ အကောင်းပကတိပါ။ ည နေဖျားရင် မနက်အကောင်းပကတိပါ။ အချိန်မှန် ငှက်ဖျားတက်ပါတယ်။ ငှက် ဖျားရုံးကို အဖျားတက်ချိန်ခေါ်သွားပြီး သွေးစစ်ပြီး ဆေးပေးလိုက်တာနဲ့ ပျောက် သွားပါတယ်။

ဒီတစ်ခါ ငှက်ဖျားတက်တာက တော့ ရုံးတက်သွားတာ (၁၁) နာရီ လောက်မှာ ငှက်ဖျားထလို့ပြန်လာပါ တယ်။ စောင်တွေအကုန်ရှိသမျှထပ်ခိုင်း ပြီး ချမ်းတုန်နေပါတယ်။ ယခင်ငှက်ဖျား ဖြစ်တုန်းက ဆေးပြားတွေရှိသေးတော့ အဲဒါကိုတိုက်လိုက်ပါတယ်။ ညနေဘက် မှာနေကောင်းသွားပါတယ်။ မနက်မှာ သက်သာလို့ ရုံးတက်သွားပါတယ်။ မနက်ရုံးတက်ပြီး ညနေ (၃) နာရီ လောက်မှာ ရုံးထဲငှက်ဖျားထလို့ အိမ်ကို ပြန်လာပါတယ်။ ငှက်ဖျားဆိုတာ အချိန် မှန်အဖျားတက်တယ်လည်းဆိုသေးတယ်။ မနေ့ကနံနက်ပိုင်းမှာ ငှက်ဖျားထလို့ အိမ်ကိုပြန်လာရပြီး ဒီနေ့တော့ ညနေ ပိုင်းမှာ ငှက်ဖျားထလို့ အိမ်ပြန်လာရပါ တယ်။ ဘယ်လိုလဲမသိဘူး။ ငှက်ဖျားဆို တာအချိန်မှန် အဖျားတက်တယ်ပြော ပြီး အခုမနက်ပိုင်း အဖျားတက်၊ အခု ညနေပိုင်းအဖျားတက်နဲ့ နောက်တစ်နေ့ နံနက်(၈)နာရီလောက်မှာ ရုံးမသွားနိုင် အောစီဘဲ အဖျားတက်ပြန်ပါပြီ။ ကလီ ကမာငှက်ဖျားပဲဖြစ်မှာပါ။ လူလုပ်ခံရတဲ့ ငှက်ဖျားပါ။

ကျွန်မ ညနေတက်မှာ အမေလှိုင် ရဲ့ အပင်းကျဆေးသုံးလုံးတိုက်လိုက်ပါ တယ်။ ဝမ်းသုံးလေးခါသွားပါတယ်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ရတော့ မင်းဥစ္စာက ပွေးကိုင်းတွေ၊ ပွေးကိုင်းတွေတဲ့။ အဲဒါ ကြောင့် ဝမ်းသွားတာတဲ့။ ပွေးကိုင်းလုံးဝ မပါဘူး။ နောက်ကျတော့ အဲဒီဆေးကို ဝမ်းသွားတယ်ဆိုပြီး မောင်ကမသောက် တော့ပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲတိုက်တိုက် မသောက်တော့လို့ ကျွန်မ အကြံအိုက် ရပါပြီ။ စစ်တပ်ထဲက အာမီရစ်ပုလင်း သူငယ်ချင်းတို့နဲ့မှာလိုက်ပြီး အမေလှိုင်

ရဲ့ အပင်းကျဆေးတွေကို ချွေပြီးထည့် ထားလိုက်ရပါတယ်။ မောင့်ကိုလည်း ငှက်ဖျားထရင် အာမီရစ်သောက်ပါလား ဆိုတော့ အေးကောင်းတယ်။ တစ်ခွက် လောက်တဲ့။ ငှက်ဖျားပြတ်အောင် အာမီ ရစ်သောက်ပေးဆိုတော့ ပုလင်းတစ်ဝက် လောက်ထိသောက်ပါတယ်။ အရင်က လည်း အပင်းကျဆေးတိုက်ထားတုန်း က သုံးလေးခါသွားပြီး အခုနောက်ပိုင်း သိပ်မသွားတော့ပါ။ အပင်းတွေအကုန် ကျသွားပြီထင်ပါတယ်။ ငှက်ဖျားလည်း အဲဒီကတည်းက ပြန်မထတော့ပါ။ အာမီရစ်ပုလင်းထဲမှာ အပင်းကျဆေး တွေထည့်ထားတယ်ဆိုတာ မောင်လုံးဝ မသိပါ။

တစ်နေ့မှာ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေ က အိမ်မှာလာပြီး စကေရေဘယ်လဲ ကစားကြပါတယ်။ သူတို့က တိုင်းချန်ပီယံ တွေလေ။ တစ်ဦးချင်း၊ အတွဲလိုက်ဆုတွေ ရကြပြီး ကစားနေကျဖြစ်ပါတယ်။ စကေ ရေဘယ်ကလပ်လည်းဖွဲ့ထားပါတယ်။ သူတို့အဖွဲ့က အိမ်မှာလာပြီး သဲကြီးမကြီး ညှဉ်နက်တဲ့အထိ ကစားကြပါတယ်။ ကျွန်မက ရေနှေးကြမ်း၊ လက်ဖက်သုပ် သုပ်ပေးထားပါတယ်။ ဗိုက်ဆာနေကြ မလားလို့ တမင်းကျန်တာကို ဇလုံနဲ့ထည့် ပြီး ဇွန်းတုပ်ပေးထားပါတယ်။ အနားက ထိုင်ကြည့်သူတစ်ယောက်တစ်လူညှပ်ဝင် ကစားကြတာမို့ အားလုံးခြောက်ယောက် လောက် ရှိပါတယ်။

အဲဒီမှာ သော့ကစရာမရှိဘူးလား တဲ့။ မောင်က အာမီရစ်ပုံရှိတယ်တဲ့။ အာမီရစ်ပုလင်းကြီးဆွဲလာပြီး ဖန်ခွက်နဲ့ချ ပေးဖို့လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ အပင်းကျဆေးတွေထည့်ထားတဲ့ အာမီ ရစ်မို့ မပေးချင်လို့ အာမီရစ်ပုလင်းကို မောင့်လက်ထဲကဆွဲလှပါတယ်။ မောင့် ကိုလည်း အပြင်ကသွားဝယ်ပေးလိုက်ပါ လားဆိုတော့ ဒါပဲပေးလိုက်မယ်တဲ့။ နည်းနည်းစီပဲဟာ။ သုံးခွက်စာလောက် ရရင် တော်ပြီတဲ့။ ကျွန်မလည်း အာမီရစ် ပုလင်းကို လူနေတာမြင်သွားတော့ တွန့်တိုတယ်ထင်မှာစိုးလို့ နှမြောမြောနဲ့ ပေးလိုက်ရပါတော့တယ်။ သူတို့ကို ဖန်ခွက်တစ်ယောက်တစ်လုံးစီနဲ့ ဦးဝင်း မောင်ရယ်၊ ဦးတင်စိုးရယ်၊ ဦးဟန်ထွန်း ရယ်သောက်ကြပါတယ်။ ဦးတင်စိုးက တော့ သောက်တာဘယ်လိုမှမနေဘဲ ဦးဝင်းမောင်က အာမီရစ်တစ်စာပင် ချင်း အားနဲ့အော်လိုက်ပါတယ်။ မောင် ထဲ ငရဲမိုးဝင်သွားသလို မီးစားသလို

ပူလောင်သွားတယ်တဲ့။ ဦးဟန်ထွန်းလည်း သောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး အိမ်သာကို နှစ်ခါလောက် ဆင်းသွားတာမြင်နေရပါတယ်။ သုံးခါမြောက်သွားပြီးတော့ မောင်က သံပရာသီးနဲ့သကြားရှိလားတဲ့ ဘာလုပ်ဖို့လဲဆိုတော့ ဦးဟန်ထွန်း ဝမ်းတွေသွား လို့တဲ့။ ဦးဟန်ထွန်း (၃) ကြိမ်လောက် သွားပြီးတော့ ဦးဝင်းမောင်က စပြီးအိမ်သာကိုပြေးပါတယ်။ ဦးဟန်ထွန်း (၅) ခါ လောက်သွားပြီး ဦးဝင်းမောင်က (၃) ခါ လောက်ဝမ်းတွေသွားခဲ့ပါတယ်။ အတူတူသောက်တဲ့ဦးထင်စိုးက ဖန်ခွက် အကြီးကြီးနဲ့သောက်တဲ့သူဖြစ်ပြီး ဦးဝင်းမောင်ဖန်ခွက်လေးကိုလည်း သောက်လိုက်ပါတယ်။ ဦးထင်စိုးဘာမှမဖြစ်ပါ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ဘာတွေစားမိလို့ ဝမ်းတွေဒီလောက်ဆိုးရတာလဲလို့ မေးမိတော့ လက်ဖက်သုပ်ထဲကပင်နံ့သီးကြောင့်လားမသိဘူးတဲ့။

သူတို့ဝမ်းသွားကြပေမယ့် ပွေးကိုင်းဝမ်းနုတ်ဆေးစားရသလို နန်းခွေပြီး မပင်ပန်းကြဘူး။ သူတို့ဘာကြောင့် အာမိရစ်သောက်ပြီး ဝမ်းသွားရပါလိမ့်လို့ တွေးနေမိပါတယ်။ သူတို့ဝမ်းထဲမှာ အပင်းရိုမယ်လို့မှထင်မထားတာလေ။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့ခွဲခွဲ အုတ်ကအောင်ရယ်နေမိပါတော့တယ်။ ကျွန်မအာမိရစ်က အပင်းကျဆေးတွေ ထည့်ထားတဲ့အာမိရစ်လေ။ သူတို့ဝမ်းတွင်းမှာ အပင်းတွေရှိရင် ဝမ်းတွေသွားမှာပါပဲ။ ကျွန်အပြောရသွားပါပြီ။ ဦးဟန်ထွန်းက တိုင်းအဆင့်အရာရှိကြီး၊ ဦးဝင်းမောင်ကလည်း တိုင်းရုံးကအရာရှိငယ် တစ်ဦးပါ။ ဦးထင်စိုးကလည်း တိုင်းအဆင့်အရာရှိငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။

ဦးဟန်ထွန်းနဲ့ ဦးဝင်းမောင်တို့က အပင်းထည့်ထားတဲ့အစားတွေစားမိကြတယ်တဲ့တုတယ်။ သူတို့ဝမ်းတွင်းမှာ အပင်းတွေရှိနေကြတော့ အာမိရစ်ထဲ အပင်းကျဆေးထည့်ထားမိလို့ အပင်းဒဏ်ကျပြီး နေကောင်းပေါ့ပါးနေကြတာပေါ့။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေကြတာပေါ့။ သူတို့ကသူတို့ဝမ်းထဲမှာ အပင်းရိုနန်းတောင်မသိကြပါဘူး။ မောင်လို့ပဲ ဖော်ဖော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ကြ သူတွေရှိ သူတို့အိမ်တွေမှာ အခက်အခဲဒုက္ခတွေရှိလည်း ဖော်ဖော်ပါးပါးပါပဲ။

ကျွန်မက ဦးဝင်းမောင်နဲ့ ဦးဟန်ထွန်းကို ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်ကြရမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ

တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဝမ်းသွားတာ ပေါ့သွားတယ်ဖို့လား။ နန်းခွေမနေဘူးဖို့လားဆိုတော့ အေးဟ၊ ဝမ်းသွားပေမယ့် ပေါ့ပြီး လန်းဆန်းနေတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့နဲ့နော်။

ခင်ဗျားတို့ကို မောင်က အာမိရစ်ပုလင်းယူလာတော့ ကျွန်မဆွဲလုတာ မြင်တယ်ဖို့လား။ မောင်က ခဏခဏ အပင်းမိ၊ ဆေးမိတတ်လွန်းလို့ အပင်းကျဆေးတိုက်ရင် ပွေးကိုင်းတွေ၊ ဝမ်းနုတ်ဆေးတွေဆိုပြီး မသောက်လို့ ငှက်ဖျားအခံလည်းရှိတော့ အာမိရစ်ပုလင်းထဲကို အပင်းကျဆေးတွေထည့်ပြီး တိုက်ရတယ်။ အာမိရစ်ကျန်ကို ခင်ဗျားတို့ တိုက်လိုက်တာပဲ။ ဆွဲလုတာနဲ့မြောတွန့်တို့လို့မဟုတ်ဘူးနော်လို့ပြောပြရတယ်။

မောင်ဖို့ထည့်ထားတဲ့ အပင်းကျဆေးတွေပါနေလို့ ဝမ်းထဲမှာအပင်းရိုရင် ဝမ်းတွေသွားတယ်လို့ ပြောပြရပါတယ်။ မောင်က ဘာမှမသိတော့ ဆွဲလုတာ။ ဒါကြောင့်တိုးတဲ့။

ဦးဝင်းမောင်က အာမိရစ်တစ်ဝတ်ထဲသွားတာ။ ရင်ထဲမှာပူလောင်လိုက်တာဗျာတဲ့။ အာမိရစ်ကတော်တော်ပြင်းတယ်ထင်နေတာတဲ့။ တစ်ဝတ်လေးဝတ်တာတောင် ဝမ်းသုံးခါသွားတယ်တဲ့။ တွန့်တော်ဆက်မသောက်နိုင်တော့လို့ ကိုတင်စိုးယူပြီး သောက်ပစ်လိုက်တာ။ ဖန်ခွက်အကြီးကြီးနဲ့လည်း သောက်သေးတယ်။ ဒီလူဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အံ့ဩစရာကြီးပဲတဲ့။ တင်စိုးကြီးက အပင်းမရှိလို့ ပေါ့ကွာလို့ ဦးဟန်ထွန်းကဝင်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မအိမ်မှာကြည့်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်ကလေးပါ။ အပင်းထည့်တယ်ဆိုတာ တချို့လည်း အမဲသာတွေ၊ တချို့ကဆီခြည်ထွေးတွေတဲ့။ အမျိုးမျိုးအပင်းထည့်တတ်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ရွှေရင်ကျော်ဂိုဏ်းဆရာတစ်ဦးက ဆေးရုံပေါ်က လူနာတစ်ဦးကို အပင်းထုတ်ပေးဖူးတယ်။ လူနာရှင်က လာပင်လို့တဲ့။ ထွေးခံထဲမှာအန်ချလိုက်တာ အမဲသာထိုးတွေနဲ့ ဆံပင်မွေးတွေတဲ့။ အဲဒါတွေထွက်သွားမှ လူနာလည်းဆေးတိုးပြီး သက်သာရာရတော့တယ်တဲ့။ ကျွန်မ မမြင်ဘူးလို့ အဲဒီလိုဆေးကုတာကြည့်ချင်မြင်ဖူးချင်ပါတယ်။

တစ်ခါက မဟာသစ္စာသမာဓိဂိုဏ်းမှာ ဆေးရုံပေါ်က ကလေးတစ်ယောက် ဆရာဝန်တွေရှိနေရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ဆရာဝန်တွေရောင်းလှည့်

ကြည့်ပြီးပြန်သွားရင် ကလေးက ထောင့်တန်းကြီး အမြှုပ်တစ်စုံနဲ့တက်သွားတယ်တဲ့။ မိဘတွေက ဆရာဝန်တွေကို ပြေးခေါ်ရပြန်ရောတဲ့။ အဲဒါကို ညမှာ ဂိုဏ်းဆရာကြီးက စစ်ဆေးကြည့်တော့ ကလေးအဖေက ရွာမှာအတွင်းရေးမှူးတဲ့။ အဖေကို အမြင်ကတ်ပြီး ကလေးသူတို့အိမ်ဘက်လာတုန်းလုပ်လိုက်တာတဲ့။ ဆေးရုံပေါ်က ခုတင်ခေါင်းရင်းနဲ့ ခြေရင်းမှာ သရဲနှစ်ကောင်ရှိတယ်။ ဆရာဝန်တွေပြန်သွားရင် အမြှုပ်တစ်စုံနဲ့တက်အောင်လုပ်ခိုင်းထားတာတဲ့။ သရဲတွေက ထမင်းရည်ပဲသောက်ကြရတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်က မီးနေသည်သရဲပဲ။ တစ်ယောက်က ရိုးရိုးသေတဲ့သရဲ။ သရဲနှစ်ကောင်က အမြှုပ်တွေနဲ့တက်အောင်လုပ်ရတာတဲ့။ ဒါလေးတောင် ထမင်းရည်ပဲကျွေးတာတဲ့။ ဆရာကြီးက သရဲတွေကို ကလေးကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ အမိန့်ပြန်တာပေါ့။ ကလေးကိုဆေးတော်တိုက်ပြီး ခုတင်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဆေးတော်နဲ့ဖုန်းပစ်ခိုင်းပါတယ်။

ဆေးရုံဆေးခန်းဆိုတာ အပေါက်လုပ်ထားရင် မကောင်းဆိုးဝါးတွေကဝင်နိုင်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် သမီးဆေးရုံတက်ရတုန်းက ၂၄-ပစ္စည်းနဲ့ သုံးထပ်လောက်စည်းချရပါတယ်။ ပထမ သမီးခုတင် သမီးနေတဲ့အခန်းကို ဒုတိယစည်းချပါတယ်။ တတိယက ဆေးရုံတစ်လုံးစည်းချပါတယ်။ အဲဒါမှ အန္တရာယ်ကင်းတယ်။ နို့မို့ရင် လူနာစားတဲ့အစားအစာတွေကိုလည်း နှိုက်စား၊ ဝင်စားကတ်တယ်တဲ့။ ထိနို့မို့တဲ့လူနာဆိုရင် သရဲတွေက သူတို့နဲ့အဖော်ရအောင် အသက်နုတ်သွားတတ်တယ်တဲ့။ ဒါကလည်း သမီးအပင်းမိလို့ ဆေးသွားကုတုန်းက မြင်ခဲ့ကြားခဲ့ရတဲ့ ဗဟုသုတလေးပါ။

မောင်ကလေး စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေ၊ သရဲတွေရှိတာတော့ ယုံကြည်ပါတယ်။ လူငယ်ဆိုတော့ အပင်းမမိဘူးခင်က အယုံအကြည်မရှိဘူး။ မကွေးမြို့ကို ရောက်ခါစက မဟာသစ္စာသမာဓိဂိုဏ်းကဆရာကြီး ဦးစိုးမြင့်နဲ့အတူ ရွာတွေက သ/မဆိုင်တွေကို စာရင်းသွားပြီးစစ်ရပါတယ်။ ဆရာကြီးပါတော့တချို့ရွာတွေက ဗညာစမ်းလွတ်တယ်တဲ့။ မကွေးမြို့နယ်ထဲက ကျစ်စုံပေးရွာကို စာရင်းသွားစစ်တော့ မောင်တို့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ငါးအရိုးတွေတဲ့။ ဘယ်လိုလာပြီးထည့်လဲမသိဘူး။ အလိုလိုပျောက်လာတာတဲ့။ လေးစိုးက မကွေးမြို့ ငါးရိုး

တွေထည့်တဲ့စုန်းမကြည့်မလားတဲ့။ ငါ
ခေါ်ပြမယ်တဲ့။

ခဏနေတော့ သူတို့စာရင်းစစ်နေ
တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ရှေ့မှာ မိန်းမတစ်ယောက်
ရောက်လာပြီး အိမ်ရှင်တွေရှိလားလို့မေး
တယ်တဲ့။ သူတို့က နည်းသည်တွေပါ။
အိမ်ရှင်တွေအပြင် ခဏထွက်သွားတယ်
လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ လေးစိုးက အဲဒီ
မိန်းမပဲကွ။ ငါတို့အိတ်တွေထဲ ငါ့ရိုးတွေ
ထည့်လွှတ်တဲ့စုန်းမပဲကြည့်ထားလို့မောင့်
ကိုပြောပြသတဲ့။ ခေါင်းထဲလည်း သန်းဥ
နှိုက်သလိုလက်နဲ့စမ်းပြီး နှိုက်နေတယ်
တဲ့။ အဲဒါ (၁၂) ကြီးကဝေမတွေ စက်နှိုး
နေတာတဲ့။

ကျွန်မမြင်ဖူးပါတယ်။ ရွာတွေမှာ
ရပ်ကွက်ထဲမှာ သန်းဥစမ်းသလို ခေါင်း
ထဲလက်နှိုက်တတ်တဲ့မိန်းမတွေရှိတယ်။
ကျွန်မက ခေါင်းထဲမှာသန်းပေါလို့ သန်း
ဥစမ်းတာလို့ထင်မိတယ်။ လေးစိုးက
စုန်းမတွေစက်နှိုးတာတဲ့။ ဘာချို့ စုန်းမ
တွေက ထာဘီမြို့ရပ်လမ်းတပြစ်တယ်တဲ့။
သူတို့ပညာတတ်မှန်းလူသိရင် မျက်လွှာ
အောက်ချထားတယ်။ မျက်နှာချင်းမ
ဆိုင်ရဲကြဘူး။ မျက်နှာလွန်နေတတ်တယ်။

တစ်ခါက ကျွန်မသူငယ်ချင်းက
သူ့ယောက်ျား မထားဝယ်နေလို့ဆိုပြီး
ခံအောက်လမ်းပညာသွားသင်တယ်လို့
ကြားဖူးပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့မျက်နှာချင်း
ဆိုင်တွေ့တော့ ခေါင်းငုံ့ထားတယ်။
သူ့ယောက်ျားက စောစောစီးစီးသေ
သွားခဲ့တယ်။ သူမိန်းမက သေအောင်
လုပ်လိုက်တာလား။ ရိုးရိုးသားသားသေ
သွားတာလား မသိတော့ပါ။ ဘာလို့များ
အောက်လမ်းပညာတွေသင်ခွင့်ရပါလိမ့်။
ရဲကြီးမှာမကြောက်ဘူးလားမသိပါ။ ဘွဲ့
ရအမျိုးသမီးနော်။ အောက်လမ်းပညာ
တတ်တဲ့အမျိုးသမီးတွေက ကျွန်မတို့နဲ့
တွေ့ရင် မျက်လွှာအမြဲချထားတယ်။
ကျွန်မစိတ်ထဲကနေပြီး အမြဲပြောလေ့ရှိ
ပါတယ်။ နင်တို့နဲ့ငါဟာ ရန်သူမဟုတ်ပါ
ဘူး။ နင်ကိုမနာလိုမဖြစ်မိဘူး။ ငါ့မိသားစု
စီးပွားရေး အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေး
ပျက်ပြားအောင်လုပ်ရင် ပြုလုပ်သူသာ
တန်ပြန်ခံရပါစေသားလို့ သစ္စာဆိုပါ
တယ်။ တကယ်ထိရောက်တယ်ထင်ပါ
တယ်။ သူတို့အိမ်ကိုလုပ်ရင် ကျွန်တော်
တို့ပဲပြန်ခံရတယ်လို့ ပြောတာကိုကြား
ဖူးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ ခဏအောက်လမ်း
ပညာနဲ့ ခဏခဏအလုပ်ခံခဲ့ရတာမို့
ကျွန်မအားလုံးသိနေတာပဲ။ ကျွန်မ
ကိုယ့်ဘာသာရိုးရိုးသားသားအေးအေး

ဆေးဆေးနေပေမယ့် အတိုက်အခိုက်အ
နှောင့်အယှက်တွေက မိသားစုအပေါ်
မှာ အများကြီးနှောင့်ယှက်ခဲ့ကြဖူးပါ
တယ်။ သမီးဖြစ်သူ (၁၀) တန်းပြေခါနီး
မှာ စာမကျက်နိုင်အောင် ည (၈) နာရီ
ခေလောက်မှာ မျက်ခွံတွေလေးလာအောင်၊
တစ်လတစ်ခါ နှလုံးရောဂါအတွက်
ရိတ်ပင်ဆေးတစ်လုံးထိုးရတာ၊ စာမေး
ပွဲနီးမှ အသားဆေးကိုအကြောင်းသွား
အောင် အစိမ်းသရဲတွေလိုက်နှောင့်ယှက်
တာခံရပါတယ်။ သမီးလေးက ဆေးထိုး
တဲ့အချိန်မှာ အားခနဲအော်လိုက်ပြီး အရိုး
ပျော့ရောဂါသည်လို အညှစ်ညှစ်လဲကျ
သွားပါတယ်။ အဲဒါလည်း လေးစိုးဆီပဲ
ပြောရပါတယ်။ စာမေးပွဲတစ်ပတ်အလို
မှာ ဆေးထိုးတဲ့နေရာက အကျိတ်အခဲ
ဖြစ်သွားလို့ ခွဲရမလို့ဖြစ်ရာက ဦးနှော်
မန်လှ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးက ခွဲပေး
သေးတဲ့ ရေခဲအိတ်ကပ်ပေးဖို့ပြောပြီး
စားဆေးပေးပါတယ်။

ဆရာကြီးနဲ့မခွဲဖြစ်တော့ သမိုင်း
ကထိက ဒေါ်သို့သို့စစ်ကို အကျိုးအ
ကြောင်းပြောပြမိတော့ အကျိတ်အဖုကို
မခွဲရမစိတ်ရဘဲမန်းရည်တွေထွက်ကျလာ
ပြီး အပိပေါက်ရာမှ အရည်ကြည့်များ
စိမ့်ထွက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းမခွဲရဘဲ
အနာလည်းကျက်ပြီး အကျိတ်လည်းမရှိ
တော့ပါဘူး။ သူပေးတဲ့ဆေးက ကတ္တ
ရာဖေးလို့မည်းမည်း ဆေးနဲ့အပိပေါက်
ရာကို ချန်လှပ်ပြီး ဆေးလိမ်းလိမ်းပေး
ရပါတယ်။ ညှစ်ရောမလိုဘဲ မန်းရည်တွေ
ကျပြီး အနာအကျိတ်အဖုပြေပြီး မြောက်
သွေသွားပါတယ်။ ဘာခဲဆေးတွေလဲမသိ
ပါ။ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးပါ။ ဆရာမ
က တနည်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်နေမှုကို
ကစ်ဖက်တစ်လမ်းကလုပ်ကိုင်ပြီး မကွေး
တက္ကသိုလ်မှာ ကထိကလုပ်ပါတယ်။
အရေးအခင်း (၈၈) ခုနှစ်မှာ တရား
ဟောလို့ ရာထူးကနားခဲ့ရပါတယ်။
နန်းတွင်းသမားတော်စိုးရိုးမို့ ဆရာမလိမ်း
ဆေးက သမီးရဲ့တင်ပေးက အကျိတ်အဖု
ကို အနာရွတ်မန်းကျည်းခဲစေလောက်ပဲ
ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ သမီးကလည်း (၁၀) တန်း
စာမေးပွဲကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်
ခဲ့ပြီး (၈၈) အရေးအခင်းမှာ သုံးနှစ်
လောက်နားခဲ့ရပြီးမှ မြန်မာစာနဲ့ဘွဲ့ရခဲ့ပါ
တယ်။

ဒါကြောင့် (၁၀) တန်းပြေမယ့်
ကလေးတွေဟာ တချို့တရားထိုင်ကြ
တယ်။ အနှောင့်အယှက်ကင်းအောင်
လို့ပေါ့နော်။

ကိုးရီးယားနန်းတွင်းဇာတ်ကား။

တရုတ်သိုင်းကား၊ အိန္ဒိယဇာတ်ကားတွေ
မှာလည်း မြန်မာတွေနဲ့ခပ်ဆင်ဆင်
အောက်လမ်းပညာတွေနဲ့လုပ်တာ ကြည့်
ဖူးပါတယ်။ အရုပ်ကလေးကိုအုပ်နဲ့စိုက်
ထားတာတို့၊ အောက်လမ်းအစီအရင်
အင်းမြှုပ်တာတို့၊ စားစရာကို အစီအရင်
တွေနဲ့လုပ်တာတွေကို ကြည့်ဖူးပါတယ်။
နောက် သရဲအစိမ်းတွေလွှတ်ပြီး လူကိုမူး
ဝေအောင် အတိုက်လွှတ်တာတွေကို
ကျွန်မ ခေါင်းမူးလာရင် ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗုဒ္ဓေါနဲ့
မျက်စိမှိတ်ပြီးရွတ်လိုက်ပါတယ်။ ခဏ
နေ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် ကြည်လင်
သွားပါတယ်။ ကျွန်မကိုလည်းလုပ်ကြ
သလားမသိပါ။

သူတို့မှာလည်း သရဲစာကျွေးရ
တာ၊ အမဲသားတစ်ပိဿာ၊ ကြက်တစ်
ကောင်မို့ အခဲနေ အမဲသားတစ်ပိဿာ
တွေတစ်သောင်း၊ ကြက်တစ်ကောင်လည်း
တစ်ပိဿာ ရှစ်ထောင်၊ တစ်သောင်း
လောက်ရှိပါတယ်။ သူများကို မကောင်း
ကြံစည်ဖို့ သူတို့မှာလည်း ငွေကုန်ကျ
စရိတ်မသေးပါဘူး။ အောက်လမ်းပညာ
ကိုလည်း လုပ်ပေးခသောင်းချီသိန်းချီ
ကန်တော့ကြရတာကိုလည်း ကြားဖူးနေ
ပါတယ်။ ဘာကြောင့်များ အပင်းထည့်ရ
ပါလိမ့်။ အောက်လမ်းပညာတွေနဲ့လုပ်
ချင်ရပါလိမ့်။ သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးရာ
ပျက်စီးကြောင်း ဘာကြောင့်လုပ်ချင်ကြ
ပါလိမ့်။ သူတို့ပဲ ပြန်ခံကြရမယ်ဆိုတာ
မသိကြဘူးလားမသိပါ။ သူများ
မကောင်းကြံ ကိုယ့်အေးဒဏ်ထိ ဆိုတဲ့
ပကားမကြားဖူးဘူးလား မသိတော့ပါ။

အပင်ထည့်တယ်ဆိုတာ သူကမ်း
ကိုခွဲကွရောက်အောင်လုပ်တဲ့ပညာဖြစ်လို့
သိသရပါသော မကောင်းမတစ်ခုကို
ကျူးလွန်ခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မအတွေ့အကြုံအရ အပင်း
အကြောင်းသိသလောက်ရေးသားခြင်း
သာဖြစ်ပါတယ်။ ပြည့်စုံလုံလောက်သည်
လို့မယူဆမိပါ။ ကျွန်မမိသားစုတွေကြို
ခံစားရခြင်းနဲ့ သမီးကို ဆရာကြီးဆီစစ်
ဆေးတဲ့အတွေ့အကြုံတွေအရ ရေးသား
ဖော်ပြခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီး
ဆီ စက်ခွတ်သွားရင်း သူများအကြောင်း
တွေလည်းသိခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ဗဟုသုတအဖြစ် အတွေ့အကြုံများကို
ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါတယ်။ လူတိုင်း
အပင်းမမိပါစေဖို့ ဆုတောင်းပေးပါ
တယ်။ အပင်းဆိုသည်မှာ ယုတ်ညံ့ခေတ်
အစီအရင်တစ်ခုလို့ ထင်မြင်ယူဆပါ
တယ်။

www.burmeseclassic.com

လှပိုး(ပညာရေး) အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးအောက်ကွယ်ပျောက်သွားသော ဂမ္ဘီရနိုင်ငံတော်

(အ ဝ န်း အ စိ ဝ အ န်း ဝါး)

(ယခင်လမုအဆက်)

မြို့တော်ကြီး၏ ဗဟိုရပ်ကွက်ကို ပေ (၆၀၀) အကျယ်ရှိသော တူးမြောင်းကြီး (ကျား) ဖြင့် ဝိုင်းရံထား၏။ ဤတူးမြောင်းကြီး၏အပြင်တွင် ပေ (၁၂၀၀) ကျယ်သော မြေသားတစ်ခုဖြင့် တံတိုင်းသဖွယ်ကာရံထား၏။ ထိုမြေသားတစ်ခု၏ အပြင်ဘက်တွင် တစ်ဖန် ပေ (၁၂၀၀) ကျယ်သော တူးမြောင်းတစ်ခုဖြင့် ထပ်မံဝိုင်းပတ်ထား၏။ ထိုတူးမြောင်းအပြင်ဘက်တွင် ပေ (၁၈၀၀)ကျယ်သော မြေသားတစ်ခုဖြင့် ကာရံထား၏။ ထိုမြေသားတစ်ခုအပြင်တွင် ပေ (၁၈၀၀)ကျယ်သော လှေသင်္ဘောများ သွားလာနိုင်သော တူးမြောင်းကြီးတည်ရှိသည်။ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်တူးမြောင်းနှင့် မြေသားတစ်ခုအရံတိုင်းတို့ကို ကန်လန်ဖြတ်၍ ကျွန်းကြီး၏အလယ်ဘက်သို့ထွက်သောထွက်ပေါက်တူးမြောင်းနှစ်ခုကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ဖောက်ထားသည်။ ဤမြို့တည်ဇယားစနစ်ကား အံ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ထိုတူးမြောင်းများအတွင်း အတ္တလန္တိတ်နိုင်ငံတော်နှင့် အခြားနိုင်ငံများသို့ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရန်သွားလာကြသည်။ လှေသင်္ဘောကြီးများကို တွေ့ကြရ၏။ တိုင်းသူပြည်သားအားလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကူးသန်းရောင်းဝယ်နိုင်ကြသဖြင့် နိုင်ငံတော်ကြီးမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝ၏။ အတ္တလန္တိတ်နိုင်ငံသားတို့သည် ရှေးပဝေသဏီခေတ်က မည်သည့်တိုင်းနိုင်ငံသားများမှ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ပိုင်ဆိုင်ကြရာ နောက်ထပ်လည်း မည်သည့်နိုင်ငံသားနိုင်ငံသားမျှ ပိုင်ဆိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ မြို့တော်ကြီးရှိ အဆောက်အအုံများမှာ ရွှေစင်ငွေစင်ပြားများဖြင့် မွမ်းမံထားသဖြင့် တစ်ဖက်ဖိတ်တောက်ပလျက်ရှိနေသည်။ မျှော်စင်များမှာလည်း ရတနာများ၏အရောင်ကြောင့် မြင်ရသူများ

အား အံ့ဖွယ်ဖြစ်စေတော့၏။ ပြည်နယ်တိုင်းကြီးကိုးတိုင်းတွင် လူနေထူထပ်လှသည်။ သင်္ဘောဆိပ်များ၊ ဆိပ်ကမ်းများတွင် ကမ္ဘာဒေသအသီးသီးမှလာရောက်ကြသည့် ကုန်သည်များ၊ သင်္ဘောများဖြင့် စည်ကားလှ၏။ ဈေးကြီးများမှာလည်း ရောင်းဝယ်သူများဖြင့် ပျားပန်းခပ်စည်ကားလှ၏။ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကိုလည်း ဒဿနပညာရှင်ပလေတိုက အလေးအနက်ထား၍ တင်ပြထားခဲ့သည်။ အတ္တလန္တိတ်နိုင်ငံသားတိုင်းအား နိုင်ငံတော်က ထာဝစဉ်အလေးထားပြီး အကျင့်သီလကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်စေရန် ဖန်တီးပေးထားသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသူများကလည်း ပြည်သူအများအား မိမိတို့၏ ရင်သွေးများကိုသို့ သဘောထားသည့် တရားစီရင်ရေးစသည်တို့မှာလည်း နိုင်ငံတော်က ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်တရားဥပဒေအတိုင်း စီရင်ဆုံးဖြတ်ကြရသည်။ ဘက်လိုက်ခြင်း၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူခြင်းများမရှိဟုလည်းဆိုသည်။

အတ္တလန္တိတ်နိုင်ငံတော်ကြီး၏ကြည်းတပ်နှင့်ရေတပ်မှာ အင်အားကြီးမားလှသည်။ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်များကိုလည်း အသုံးပြုခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အတ္တလန္တိတ်နိုင်ငံတော်ကြီး၏ရေတပ်ကိုယှဉ်နိုင်သည့် ရေတပ်မတော်မရှိဟုဆိုရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အတ္တလန္တိတ်တိုက်သားတို့သည် အာဖရိကနှင့် ဥရောပသို့ ကျူးကျော်ရေးစစ်ပွဲများ ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ နိုင်ငံအများအပြားကိုလည်း တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းက ဖော်ပြခဲ့၏။

ရှေးပဝေသဏီကပင် ယင်းတိုက်သားတို့သည် ဥစ္စာပစ္စည်းနှင့် လောဘဒေါသကို အလေးမထား။ စင်ကြယ်သော သီလကိုသာ ထာဝစဉ်ထိန်းထားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကျူးကျော်ရေးစစ်ပွဲများ ဆင်နွှဲလာခြင်း၊ နိုင်ငံတကာမှ ကုန်သည်ပွဲစားများ အခါအားလျော်စွာရောက်ရှိလာခဲ့ကြသဖြင့် ယခင်ကသီလစင်ကြယ်

ခဲ့သော အတ္တလန္တိတ်တိုက်သားများ၏ အကျင့်သီလစင်ကြယ်မှုသည် သံတိုင်ခဲသို့ ခိုင်မြဲခြင်းမရှိကြတော့။ လောဘ၊ ဒေါသမီးပွားလာသည်။ ယခင်က စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်အဖြစ် သဘောထားခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါ ထိုသဘောထားပျက်ပြားသွားတော့သည်။ အမြတ်ဆုံးသီလစင်ကြယ်မှုများဆုံးရှုံးခဲ့ကြပြီး အမျက်ဒေါသ၊ လောဘနှင့် မောဟကြီးလာကြသည်။ စဉ်းလဲကောက်ကျစ်သောစိတ်များပေါ်လာသည်။ အောင်ပွဲသရဖူဆောင်း၍ နိုင်ငံတော်က တစ်နေ့တခြားတန်ခိုးထွားလာသောအခါ မာန်ယစ်လာသည်။ တန်ခိုးအာဏာတို့ မက်မောလာသည်။ ယခင်က ပြည်နယ်အသီးသီးမှ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာယူထားသူများ ညီညီညွတ်ညွတ် စိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှုမရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ စိတ်ဝမ်းကွဲလာခဲ့၏။

ဆရာတပည့်လက်ဆင့်ကမ်းပညာများကို လေ့လာလိုက်စားသော ပညာရှင်အများသည် အကျင့်သီလပျက်ပြားလာသော အတ္တလန္တိတ်တိုက်ကြီးတွင် နေထိုင်သူအပေါင်းအားစိမ့်ပျက်လာကြသည်။ ဤတိုက်ကြီး၏ အံ့မခန်းဆန်းကြယ်သောပဒေသာပင်ခေတ်ကြီးသည် သီလကြောင့်၊ မော်ဆရာများကြောင့် ပျက်စီးရတော့မည်ကိုသိမြင်သော သီလစင်ကြယ်သူများ ကနွာရိပညာရှင်များသည် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အတ္တလန္တိတ်တိုက်ကြီးမှ စွန့်ခွာသွားကြသည်ဟုဆိုလည်းသိရသည်။ တစ်နေ့တခြား မကောင်းမှုဒုစရိုက်များလာသည့်အတွက် လောကပါလနတ်တို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဇီးယပ်(စ်)နတ်မင်းကြီးသည် အတ္တလန္တိတ်တိုက်ကြီး၏ ကျွန်းသူကျွန်းသားများအား လောကီအာရုံကာမဂုဏ်အညစ်အကြေးတို့မှ ဆေးကြောသန့်စင်ရန် အပြစ်ပေးဒဏ်ခတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လောကပါလနတ်ဒေဝါတို့၏

www.burmeseclassic.com

တန်ခိုးစွမ်းအင်ဖြင့် ကြီးမားသောမြေ
ငလျင်လှုပ်တော့သည်။ အံ့မခန်းရေလှိုင်း
တံပိုးကြီးများလွှမ်းမိုးသွားခဲ့၏။

တစ်နေ့နှင့်တစ်ညလုံး မိနစ်မလပ်
မိုးသည်ထန်စွာရွာကျလာသည်။ တိုက်
ကြီးတစ်တိုက်လုံးအဏ္ဏဝါပြင်အောက်သို့
တစ်စတစ်စကျရောက်သွားတော့သည်။
ဤသို့ကျရောက်စဉ် အတ္တလန္တိတ်တိုက်
သားအချို့တို့လည်း ထိုကပ်ဘေးကြီးမှ
လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်ဆိုကာ ဒဿန
ပညာရှင်ကြီးပလေတိုက သူ၏မဟာ
ဆွေးနွေးခန်းကြီးကို နိဂုံးချုပ်ခဲ့သည်။
ပလေတိုသည် သူ၏ ဆွေးနွေးခန်းကို
ရေးသားရာတွင် ထိုခေတ်ကရှိခဲ့သည့်
ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းများ၊ နွေပဝေဏီက
သမိုင်းစဉ်လာထုံးတမ်းများကို အလေး
ထား၍ရေးသားခဲ့လေသည်။ ဤရင်သိမ့်
တုန့်ဖမ်းရာကပ်ဘေးကြီးမှ လွတ်မြောက်
လာသူ အနည်းငယ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု
လူအများက အစဉ်အဆက်ယုံကြည်လာ
ကြသည်။ ဥရောပတိုက်၊ အာဖရိကတိုက်၊
မြေထဲပင်လယ်ဒေသ၊ အာရှတိုက်အရှေ့
အလယ်ဒေသနှင့် အမေရိကတိုက်တို့၏
ယဉ်ကျေးမှုများသည် နွေပဝေဏီက
အတ္တလန္တိတ်တိုက်ကြီး သို့မဟုတ် ကျွန်းကြီး
တစ်ကျွန်းမှ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်
ဟူသော ထင်မြင်ယူဆချက်ကိုဖော်ညွှန်း
နေပေသည်။

ဂရိဒဿနပညာရှင်ကြီး ပလေတို
သည် ဤပျောက်ဆုံးသွားသောတိုက်
ကြီးနှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာ
များကို စိတ်တူးညှက်တွန့်ဖြူး၍ ရေးသား
ခဲ့သော သို့မဟုတ် အေသင်ဥပဒေ
ပညာရှင်နှင့် ကဗျာဆရာ ဆိုလိုတပင်
စိတ်တူးဖြင့်ရေးခဲ့သလော သို့မဟုတ်
အီဂျစ်နိုင်ငံ ဆိုင်(စ)မြို့မှ အီဂျစ်ဘုန်း
တော်ကြီးများက လူအများအား သီလ
စဉ်ကြယ်စေလိုသောသဘောဖြင့်သာကေ
ဆောင်သည့်ဥဏ္ဏဝါကြီးကိုဖန်တီးခဲ့လေ
သလော။ ပလေတို လှမ်းလှမ်းတောက်
မပေါ်မိခေတ်က ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များတွင်
အဘယ်ကြောင့် အတ္တလန္တိတ်တိုက်ကြီး
နှင့် ပတ်သက်သော ရည်ညွှန်းချက်များ
မပါရှိခဲ့သနည်း။ ဤမေးခွန်းများသည်
ပလေတိုနှင့် ခေတ်ပြိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များ
ပလေတိုအားဆက်ခံသောပညာရှင်များ
ရင်တွင်းပေါ်ပေါက်လေသည်။ ပလေတို
၏ အယူအဆကို လက်ခံသူမှာ အရစ္စ
တိုတယ်(လ်)ဖြစ်သည်။ နောင် နှစ်ပေါင်း
(၃၀၀) ကျော်ခဲ့ပြီးသောအခါ ထိုပျောက်
ဆုံးသွားသော အတ္တလန္တိတ်တိုက်ကြီး

အကြောင်းကို ဂရိပထဝီနှင့် သမိုင်း
ပညာရှင်စတရာဘိုကလည်း ထောက်ခံ
ရေးသားလာခဲ့သည်။

ခရစ်နှစ် ငါးရာစုတွင် နေလလို
ထင်ရှားခဲ့သော ဂရိသမိုင်းပညာရှင် ပရို
ကလူ(စ) ကမူ ပလေတို၏ဆွေးနွေးခန်း
မှ အတ္တလန္တိတ်တိုက်ကြီးအကြောင်းသည်
ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်နိုင်။ အမှန်တကယ်သမိုင်း
တွင်ဖြစ်ခဲ့သော ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခုဖြစ်
သည်ဟု ဆို၏။ ရောမအင်ပါယာ
ကြီး ပျက်သုဉ်းခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း
တစ်ထောင်အတွင်း အတ္တလန္တိတ်ကျွန်း
ကြီးနှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာ
များသည် မေးမိန့်လိုက်၊ ပျောက်လျက်
ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း (၆၀၀)
နီးပါး ဤပျောက်ဆုံးသွားသော အတ္တလ
န္တိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ အယူအဆသစ်များ
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းလည်းမရှိခဲ့။

ဥရောပတိုက်တွင် စူးစမ်းလေ့လာ
ရေးကိုဦးစားပေးသော ဉာဏ်သစ်အရေး
တော်မျိုးပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့်ပျောက်
ဆုံးသွားသောအတ္တလန္တိတ်အင်ပါယာကြီး
နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားမှုများပေါ်
လာ၏။ အချို့သုတေသီများကလည်း
အတ္တလန္တိတ်အင်ပါယာကြီးရေအောက်သို့
စိုးစိုးမြုပ်ခဲ့ခြင်းသည် မည်မျှလောက်
အထိမှန်ကန်သောဒဏ္ဍာရီဖြစ်၍ မည်မျှ
ထိအောင် ဂရိပညာရှင်ပလေတိုက
စိတ်တူးညှက်တွန့်ဖြူး၍ အဖို့ချဲ့ထွင်ထား
ခဲ့သလောဟု သံသယဖြစ်သူများလည်း
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဤတိုက်ကြီး
နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားမှုများပေါ်
လာသည်။ အချို့သုတေသီများကလည်း
ဤမျိုးကြီးမားကျယ်ပြန့်သောတိုက်ကြီး
တစ်တိုက်လုံး ရုတ်တရက် ရေအောက်

ဖုံးပြုပ်ခဲ့ရသည်ဆိုမှာဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။
ဒဏ္ဍာရီအချို့ကမူ မဟာခရီးသည်ကြီး
ကိုလံဘတ်အသစ်တွေ့ရှိခဲ့သည်ဆိုသော
ကမ်းခြေကြီးမှာ ဤပျောက်ဆုံးသွားသော
တိုက်ကြီးဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ယူဆကြ
၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ပျောက်ဆုံး
သွားသောတိုက်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ အစဉ်
အလာ ယုံကြည်သက်ဝင်မှုများသည်
ဥရောပတိုက်၊ အာဖရိကတိုက်နှင့်
အမေရိကတိုက်များတွင် ထူးထူးခြားခြား
စွဲမြဲပြင်းထန်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။
မုတ်တမ်းများအရ နွေပဝေဏီကမူ
လူသားတို့သည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများ
ကို ကြောက်ရွံ့ကြပါသည်။ ကျယ်ပြော
လှသောအဏ္ဏဝါပြင်တွင် အမျိုးအမည်
မသိရသောသတ္တဝါကြီးများ ကာလနဂါး
ကြီးများ၊ အလင်းရောင်မရှိ မည်းမှောင်
နေသောညများ၊ ပွက်ပွက်ဆူနေသော
အဏ္ဏဝါပြင်များ၊ ကမ္ဘာကြီးအား လှုပ်ရှား
နေသည်ကို မသိရှိကြသဖြင့် တစ်ဖက်
ဖက်သို့ ဦးတည်သွားပါက ပြန်လမ်းမရှိ
သောချောက်ကြီးအတွင်းကျသွားမည်ဟု
ယူဆထားကြသည်။ ရံရင့်သော လူနည်း
စုများသာ စွန့်စွန့်စားစား အဏ္ဏဝါတွင်း
သို့ ခရီးထွက်ကြသည်။ ဤခရီးထွက်ကြ
သူများတွင် အထက်တွင်ဖော်ပြသော
မဟာခရီးသည်ကြီး ကိုလံဘတ်ပါဝင်ပါ
သည်။ ၁၄ ရာစုနှင့် ၁၅ ရာစုအတွင်း
စွန့်ပဲသူဟု ကျော်ကြားခဲ့သော ပင်လယ်
မင်းသားဟင်နရီအပါအဝင် စပိန်နိုင်ငံနှင့်
ပေါ်တူဂီနိုင်ငံများမှ စွန့်စားသွားလာ
များသည် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ
အတွင်း ပြတ်သန်းခွက်လွင့်လှစ်ကျရာ
ကျွန်းများ၊ ကျွန်းစုများ၊ ကမ်းခြေသစ်များ

ကို တွေ့ရှိကြ၏။ သူတို့၏စိတ်တွင် ဂရိ ဒဿနပညာရှင်ကြီး ပြောကြားခဲ့သော ပျောက်ဆုံးသွားသော အတ္တလန္တစ်တိုက် ကြီး၏အပျက်အစီးများတွေ ကောင်းတွေ့ ရမည်မည် မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။

ယနေ့ အတ္တလန္တစ်သုတေသီများ သည် အတ္တလန္တစ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ အာဖီးရပ်(စ်)ကျွန်း၊ ကိတ်ဗာဒီကျွန်း၊ မာဒီရပ်(စ်)ကျွန်းများသည် ပျောက်ဆုံး သော အတ္တလန္တစ်တိုက်ကြီး၏ တောင် ထွတ်များဖြစ်တန်ရာဟု ယူဆခဲ့သည်။ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံသား ရေကြောင်းဖြင့်ခရီး သွားလာသူ မင်းသားဟင်နရီသည် ခရစ် နှစ် ၁၄၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် မာဒီရပ်(စ်) ကျွန်း၊ ခရစ်နှစ် ၁၄၂၂ ခုတွင် အာဖီး ရပ်(စ်)ကျွန်း၊ ခရစ်နှစ် ၁၄၄၅ ခုနှစ်တွင် ကိတ်ဗာဒီကျွန်းများကို တွေ့ရှိခဲ့လေရာ ထိုကျွန်းစုများသည် ရှေးပဝေဏီက ပျောက်ဆုံးခဲ့သော အတ္တလန္တစ်တိုက်ကြီး ၏အစိတ်အပိုင်းများဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆချက်များပေါ်လာခဲ့လေ၏။ အတ္တန္တစ်သမုဒ္ဒရာကြီး၏အမည်သည် ပျောက်ဆုံးသွားသောတိုက်ကြီး၏အမည် နှင့် ဆင်တူနေသည်ကို တွေ့ကြရမည် ဖြစ်၏။

မှတ်တမ်းများအရဆိုရလျှင် ဂရိ လူမျိုးတို့ကမူ ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျွန်းကြီးကို အတ္တလန္တစ်ဟုခေါ်ဝေါ်ခဲ့ ကြပြီး ရောမတို့ကမူ ထိုကျွန်းကြီးကို အတ္တလပ်(စ်) Atlas ဟုခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ အီဂျစ်လူမျိုးနွယ်များကမူ အင်မင်တီ Amenti ဟုဆိုကြ၏။ စပိန်နိုင်ငံတွင် နေထိုင်ကြသောလူမျိုးအချို့ကမူ အတ္တ လန်တီဒါ Atlantide ဟု ခေါ်ကြပြီး အာရှေ့ပိုကျွန်းဆွယ်တွင် နေထိုင်သူတို့ ကမူ ထိုပျောက်ဆုံးသွားသောကျွန်းကြီး ကို အက်(ဒ်) Ad ဟု လည်းကောင်း၊ တောင်အမေရိကတိုက်ရှိမာယာလူမျိုးနွယ် များက အလန် Azilan ဟု ခေါ်ဝေါ် သည်။ မြောက်အမေရိကနှင့် အမေရိက အလယ်ပိုင်းနိုင်ငံအချို့က ထိုပျောက်ဆုံး သွားသော အတ္တလန္တစ်ကျွန်းကြီးကို အတ္တလန်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

အတ္တလန္တစ်သမုဒ္ဒရာကြီးအတွင်း ရှိ ကျွန်းစုများတွင် နေထိုင်ကြသော လူမျိုးနွယ်စုများ၏ ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီများ တွင်လည်း ပင်လယ်အတွင်းနှစ်မြုပ်သွား သောလက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးအကြောင်း ပါဝင်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ အဘယ်ကြောင့် ရှေးခေတ် လူမျိုးနွယ်စုများ၏ ပုံပြင်၊ ဒဏ္ဍာရီ၊ ပါးစပ်ပြောသမိုင်းများတွင်

ပျောက်ဆုံးသွားသော အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံ တော်ကြီးအကြောင်း စွဲစွဲမြဲမြဲပါဝင်နေခဲ့ သည်။ နှစ်ပေါင်းရာထောင်ချီရှိခဲ့သော် လည်း ထိုပျောက်ဆုံးသွားသောကျွန်းကြီး ၏အမည်ကို မေ့ပျောက်သွားခြင်းမရှိကြ သနည်း။ သမိုင်းသုတေသီများပြောဆို လေ့ရှိသော ယဉ်ကျေးမှုရေစီးကြောင်း သဘောတရားကြောင့်ပေလော။ (၁၆) ရာစုနှင့် ၁၇ ရာစုနှစ်များအတွင်း ပျောက် ဆုံးသွားရသော နိုင်ငံတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေးအခေါ် အယူ အဆအမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုခေတ်များအတွင်း ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ဂန္ထဝင်စာပေများ၊ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီ များ၊ ဘာသာရေးကျမ်းဂန်များ၊ ဝိဇ္ဇာရီ စာပေစာအုပ်များတွင် ဤပျောက်ဆုံး သွားသောတိုက်ကြီးများနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကိုဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

ပျောက်ဆုံးသွားသောတိုက်ကြီး၏ နေရာကိုလည်း အချို့မျိုးအဖုံဖုံခန့်မှန်း ပြောဆိုအငြင်းပွားကြ၏။ အချို့ကမူ အတ္တလန္တစ်သမုဒ္ဒရာကြီးအတွင်း၌ရှိနိုင် သည် ဟုရှုလည်းကောင်း၊ အချို့ကမူ မြေထဲပင်လယ်အတွင်း၌ရှိနိုင်သည်ဟုရှု လည်းကောင်း၊ အာဖရိကမြောက်ပိုင်းရှိ ဆာဟာရသဲကန္တာရအတွင်း၌လည်းကောင်း၊ အာရှတိုက်အလယ်ပိုင်းရှိ ဂိုဘီသဲကန္တာရ အတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ တောင်အမေ ရိကတိုက်၊ တမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်၌ရှိနိုင် သည်ဟုရှုလည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒ ရာအတွင်းတစ်နေရာတွင်လည်းကောင်း ရှိနိုင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုခေတ်က ထုတ်ဝေသော မြေပုံစာအုပ်များတွင် အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံတော်သည်ရှိနိုင်မည့်နေရာ ကို စိတ်ကူးဖြင့်ဖော်ပြခဲ့ကြ၏။

ပထမဆုံးရေအောက်သို့ စူးစူးမြုပ် သွားခဲ့သော အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံတော်ကြီး သည် စပိန်တမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်တွင်ရှိ နိုင်သည်ဟုတင်ပြသူမှာ ဖရန်စစ်လို မက်(ဒ်)ဆိုသူ စပိန်အမျိုးသားစွန့်စား သွားလာသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အတ္တ လန္တစ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း ဖြတ်သန်းသွား လာခဲ့သည်သာမက ကောင်အမေရိက တိုက်ရှိ ပီရူ မက္ကစီကို၊ ဘရာဇီး(လ်)နိုင်ငံ တို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ ယင်းဒေသမှ ဒေသခံ လူမျိုးနွယ်များ၏ အယူအဆ ခလေထုံးစံများ၊ ဘာသာစကားများကို ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက်တတ်မြောက် ခဲ့၏။ ယင်းလူမျိုးနွယ်တို့၏ သမိုင်းပုံပြင် များ၊ သက်ကြီးစကားများ၊ ပါးစပ်ပြော သမိုင်းများကိုလည်း စုဆောင်းထားခဲ့သူ

ဖြစ်၏။ ဤအထောက်အထားများနှင့် သူ၏ ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံများကို ပေါင်းစပ်၍ အထက်ဖော်ပြပါ အယူအဆ ကို သူ၏ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွင် ၁၅၅၀ ခုနှစ်က တင်ပြခဲ့ပြီး သူကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲခဲ့ သောအတ္တလန္တစ်နိုင်ငံတော်ကြီး၏မြေပုံ ကို သူခရီးသွားမှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ ၏။

အထက်ဖော်ပြပါ စပိန်ခရီးသည် ကြီး ဖရန်စစ်လိုမက်(ဒ်)၏ခရီးသွားမှတ် တမ်းနှင့် ပလေတို၏ဆွေးနွေးခန်းမှတ် တမ်းများကို ကိုးကား၍ ဗြိတိသျှအမျိုး သားစာရေးဆရာကြီး ဆာဖရန်စစ်ဘော ကွန်သည် ခေတ်သစ်အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံ တော် (The New Atlantic) ဟုသော ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးကိုရေးသားခဲ့သည်။ စိတ် ကူးဉာဏ်ကွန့်မြူး၍ ရေးသောဝတ္ထုဟုဆို ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ပါဝင်သောအချက် အလက်များမှာ အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံတော် ကြီးအကြောင်းစနစ်တကျသုတေသနပြု ၍ရေးသားထားသောကျမ်းများ၊ ဘာသာ ရေးကျမ်းဂန်များ၊ သိပ္ပံအချက်အလက် များကို အထောက်အထားပြု၍ရေးသား ခဲ့သဖြင့် ပျောက်ဆုံးသွားသောတိုက်ကြီး များအကြောင်းရဲရဲဝံ့ဝံ့ဖော်ပြသည့်စာအုပ် ဖြစ်သည်ဟု စာပေအက်ဖတ်သူများက ဆို၏။

ဆာဖရန်စစ်ဘောကွန်၏ စိတ်ဝင် စားဖွယ် ခေတ်သစ်အတ္တလန္တစ်စာအုပ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ဂရိဒဿနဆရာ ပလေတို၏ဂရိဘာသာဆွေးနွေးခန်းစာ အုပ်ကြီးကို ပြင်သစ်အမျိုးသားစာရေး ဆရာ ဟင်နရီမာတင်ဆိုသူက ပြင်သစ် ဘာသာပြန်ဆို၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယင်း ဘာသာပြန်ကျမ်း၏နိဒါန်းတွင် ဘာသာ ပြန်ဆိုသူ ဟင်နရီမာတင်က ပလေတို၏ ဆွေးနွေးခန်းကျမ်းကြီးတွင် ဖော်ပြထား သော အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံတော်ကြီးရေ အောက်သို့ စူးစူးမြုပ်ရပ်မှာ ဆန်းဆန်း ပြားပြား ဇာတ်လမ်းဆင်ထားသော ဒဏ္ဍာရီကြီးသာဖြစ်သည်ဟု ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သဖြင့် အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံတော် ကြီးရှိခဲ့သည်ဟုသော အယူအဆကို လက်ခံထားကြသူများက ပြင်းပြင်းထန် ထန်စပ်ဖန်ခဲ့ကြသည်။ သုတေသီတစ်ဦး ကမူ ဂရိဒဿနဆရာပလေတိုသည် အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံတော်ကြီး ရေအောက် နှစ်မြုပ်ရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတော် အတန်တိကျသောကာလကိုဖော်ပြထား ကြောင်းသိသာသည်။ ထို့ပြင် သူ့သို့ ထိုကာလ လူအများမသိကြသော

www.burmeseclassic.com

တိုက်ကြီးတစ်တိုက်၏ ကမ်းလွန်ပင်လယ် ပြင်ပကျွန်းများကို ဖော်ပြနိုင်ခဲ့လေသည်။
ပလေတို လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေစဉ်ကာလက အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာအတွင်း ယခုခေတ်ထက်ပို၍ ကုန်မြေများပေါများနိုင်သည်။ ယနေ့ လက်ရှိကျွန်းများထက်ကြီးသော ကျွန်း များလည်းရှိနိုင်သည်။ ယခုအခါ ရေ လွှမ်းမိုးသွားပြီဖြစ်သော အခြားကျွန်း များလည်းရှိနိုင်သည်ဟု သုတေသီများ က ယူဆကြသည်။ ထိုစဉ်က သမုဒ္ဒရာ ရေအနက်မှာ ယခုထက်ပေတစ်ထောင် ခန့်ပိုတိမ်နိုင်သည်။

တတိယအကြိမ်မြောက် ရေခဲပြင် များအရေပျော်ဆင်းလာသည့်ခေတ်တွင် သမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာပြင်သည် တဖြည်း ဖြည်းမြင့်တက်လာခဲ့၏။ ယခုအခါတွင် ပင်လယ်ရေအောက်သို့ရောက်ရှိနေသော ပင်လယ်ကြမ်းမြစ်သည် တစ်ချိန်က ကမ်းရိုးတန်းများ၊ ကျွန်းကြီးများ၊ ကျွန်း တစ်ကျွန်းမှတစ်ကျွန်းဆက်စပ်ပေါင်းကူး နေ သည့် ကုန်းတန်းများအဖြစ် တည်ရှိခဲ့ ကြသည်ဟုဆိုသည်။ အတ္တလန္တိတ်ကျွန်း ကြီးတည်ရှိရာဒေသကို တိတိကျကျဖော်ပြ နိုင်မည်ဆိုလျှင်မူ မယုံကြည်သူများ သံသယဝင်နေသူများအား သိမ်းသွင်းနိုင် မည်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း သုတေသီအချို့ က ယူဆကြသည်။ ၁၇ ရာစု၊ ၁၈ ရာစု အတွင်းမှာပင် ဤပျောက်ဆုံးသွားရ သောတိုက်ကြီး နေလိုလလို ထင်ရှား ကျော်ကြားလှသိများကဲ့သို့ ဇော(လ်) တိုင်ယာကဲ့သို့ ပညာရှင်အများကပင် အတ္တလန္တိတ်တိုက်ကြီး အမှန်တကယ်ရှိခဲ့ သည်။ ဂရိပညာရှင်ပလေတိုပြောသကဲ့ သို့ ရေအောက်သို့ စူးစူးနစ်နစ်မြုပ်ခဲ့ရသော မြစ်စဉ်မှာလည်း ဒဏ္ဍာရီမဟုတ် အမှန် တကယ်စစ်မှန်သောဖြစ်စဉ်ဟုဆိုခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ရှေးပဝေသဏီ ခေတ်က အတ္တလန္တိတ်လက်နက်နိုင်ငံ တော်ကြီး သို့မဟုတ် လူတိုင်းစိတ်တိုင်း ကျနေထိုင်ခဲ့သောနိုင်ငံကြီးရှိခဲ့သည်ဆို သည်မှာ ယေဘုယျအားဖြင့် လူအများ လက်ခံထားသောအချက်ဖြစ်ပါသည်။

၁၈၇၇ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နယူး ယောက်မြို့ အမှတ် (၃၀၂) (၄၇) လမ်းရှိ သီအိုဆိုဖီအသင်းတော်ကြီး၏ ဌာနချုပ် အဆောက်အအုံကြီးသည် စွတ်စိုသော နံနက်ခင်း၌ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဤကဲ့သို့သောနံနက်ခင်း တွင် ဧည့်သည်များ ပျားပန်းခပ်လှုပ်ရှား နေလေ့ရှိ၏။ ထင်တိုင်းလည်းမရွာတတ် သောမိုးသည် ထိုနေနံနက်စောစော၌ မူကား ညိုညိုမိုင်းမိုင်းဆင်ပြင်လျက်ရှိ သောတိမ်တောင်တိမ်လိပ်များနှင့် လိုက် လျောအောင်မိုးသဲသဲမဲမဲရွာသွန်း၍ချလေ ရကား လမ်းမကြီးကို မမြင်နိုင်လောက် အောင် မိုးပေါက်ချင်း ဆက်စပ်မတတ် တဖြောင်းဖြောင်းတဝေါဝေါမြည်ဆင်းလာ ခဲ့လေ၏။ လျှပ်စီးတို့သည် အထက် ကောင်းကင်ပြင်၌ ကြောက်မမန်းလိလိရှိ သည်တိုင်အောင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်တဖျပ်ဖျပ်တဝင်းဝင်းလင်း လျက်ရှိနေသည်။

တဝေါဝေါရွာနေသောမိုးနှင့်အတူ မိုးသက်လေကလည်း တစ်ဝီအော်မြည် ၍ သီအိုဆိုဖီအသင်းတိုက်ကြီး၏ နံရံ များကိုတိုက်လျက်ရှိသော နံရံဘက်တွင် အနှစ်နှစ်အလလက မင်းမူနေကြသော တိုက်ကပ်ပန်းများမှာ တရွဲရွဲမြည်လျက်ရှိ နေ၏။ နံနက် (၁၀) နာရီထိုးခဲ့ပြီဖြစ် သော်လည်း မိုးမှာမကျေ့နပ်သေးသော

လက္ခဏာဖြင့်ရွာသွန်းလျက်ရှိနေသည်။ အသင်းတော်ကြီးတည်ရှိသည့် တိုက်အို ကြီးမှာ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေလေသည်။ မိုးသဲလေသဲများကသာ မင်းမူလျက်ရှိနေ သည်။

သီအိုဆိုဖီအသင်းတော်ကြီး၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သော သူတော်စင် မဒမ်ဘာလာဗက်စကီသည် (နောင် အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်ဖြစ် လာသည်) သူရေးသားပြီးဆုံးသွားသော မဟာဂန္ဓာရီပညာသမိုင်းကျမ်းကြီးစာမူကို စာဖတ်ခန်းအဖြစ်အသုံးပြုသောအခန်းထဲ တွင် တစ်ဦးတည်းဖတ်ရှုလျက်ရှိနေ၏။ မဒမ်ဘာလာဗက်စကီသည် တဝုန်းဝုန်း ရွာချနေသောမိုးသဲကို သတိမပြုနိုင်။ သူ၏ စာမူကိုသာ သဲသဲမဲမဲဖတ်ရှုနေမိ သည်။ ယင်းမဟာဂန္ဓာရီပညာသမိုင်း စာအုပ်ကြီးကား ရေးသားပြုစုစတင်ပင် နာမည်ကျော်လာခဲ့သည်။ ရှေးအမျိုး သမီးတစ်ယောက် မည်သည့်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်ကြီးမှ တက်ရောက်၍ စာပေလေ့လာဆည်းပူးခြင်းမရှိဘဲ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဤသို့ခက်ခဲနက်နဲသော ကျမ်းကြီးကို ပြုစုနိုင်ခဲ့သည်ဆိုသည်မှာ အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်တော့သည်။ ဤကျမ်း ကြီးကိုပြုစုရာတွင် အလွန်ရှားပါးသည်။ ဂန္ဓီရပညာကျမ်းပေါင်းရာချီ၍ ကိုးကား ခဲ့ရသော်လည်း မဒမ်ဘာလာဗက်စကီ မှာ အသင်းတော်ကြီးမမေ့စွာ သူစာဖတ် ခန်းစားပွဲတွင်သာထိုင်၍ ရေးသားပြုစုခဲ့ သည်။ ယင်းကျမ်းကြီးမှာအထူးခက်ခဲပြီး သာမန်နို့ရည်ပညာရှင်များပြုနိုင်ရန်မလွယ် က။ ဤကျမ်းကြီးတွင် တက္ကသိုလ်အသီး သီးမှ ဂန္ဓီရပညာရှင်ကြီးများ၏ အဆို အမိန့်ပေါင်း (၂၀၀၀) ကျော်ပါဝင်ခဲ့သည် ဟု လေ့လာသူများကဆိုသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ကိုးကားထား သော ကျမ်းပေါင်း (၁၀၀) ကျော်ပါဝင် သည်။ ကိုးကားသောကျမ်းပေါင်း (၁၀၀) ကျော်တို့မှာ တကယ့်တက္ကသိုလ်ကျောင်း တိုက်ကြီးများမှ စာကြည့်တိုက်များ၌ပင် ရရှိရန်မလွယ်ကူသော ရှားပါးသောစာ အုပ်များဖြစ်သည်။

မဒမ်ဘာလာဗက်စကီကမူ ယင်း မဟာဂန္ဓာရီသမိုင်းစာအုပ်ကျမ်းကြီးကို ပြုစုစဉ်က ကိုးကားရသော ရှေးပဝေဏီ ကဲ့ ဂန္ဓီရပညာရှင်ကြီးများအဆိုအမိန့်များ ကို သူ၏စိတ်အာရုံတွင်အလိုအလျောက် ပေါ်လာခဲ့သည့်အတိုင်း ရေးသားပြုစု သာဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ယင်းကျမ်းတွင် ကိုးကားထားသော ရှားပါးကျမ်းစာအုပ်များမှာ ကမ္ဘာကျော် ဗြိတိသျှတိုက်ကြီးရှိ စာကြည့်တိုက်တွင် ပင်မရှိဟု သိရသည်။ မဒမ်ဘာလာဗက် စက်အား ဟိမဝန္တာမှသူတော်စင်များက ဤကျမ်းကြီးကို ရေးသားနိုင်ရန် ကူညီ စောင့်မခဲသည်။

သီအိုဆိုဖီအသင်းတော်ကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်သူ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီး အော်လကော့ (နောင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ လက်စွဲစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုခဲ့သူနှင့် သာသနာ့အလံကိုထိုင်ခဲ့သူ ဗုဒ္ဓဘာသာ သူတော်စင်ဖြစ်လာသူ) ကိုယ်တိုင်ပင် မဒမ်ဘာလာဗက်စက် ဤကျမ်းစာအုပ် ကြီး ရေးသားခဲ့ပုံကို တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ ရသည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်။ ကျမ်းကြီးတွင် စာလုံးရောင်းသိန်းနီးပါးရှိ သည်ဟု စာပေအကဲဖြတ်သူတို့ကဆို သည်။

ဤစာအုပ်ကြီးကို နှစ်တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပထမတွဲတွင် ဂမ္ဘီရ ပညာနှင့် သိပ္ပံပညာရပ်တို့ကို ရေးသား နေပြီဖြစ်ပြီး ဒုတိယတွဲ၌မူ ကမ္ဘာ့ကိုးကွယ် ရာဘာသာအသီးသီးတို့အား စနစ်တကျ လေ့လာဖတ်ပြုထားခဲ့သည်။ ထိုကျမ်း စာအုပ်ကြီးနှစ်တွဲအား နိုင်ငံတကာမှ ပညာရှင်များ၊ ထက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက် ကြီးများစာမူ ပညာရှင်များကိုယ်တိုင် အဖွယ်သူရဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ခက်ခဲ နက်နဲသောကျမ်းကြီးကို သာမန်အမျိုး သမီးတစ်ဦးက ရေးသားပြုစုနိုင်ပါမည် လောဟု သံသယရှိခဲ့သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှထုတ်ဝေသောသတင်းစာ ကြီးများ၊ နိုင်ငံတကာမှထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများနှင့် စာပေဝေဖန်ရေး ဂျာနယ်များ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဤမဟာ ကျမ်းကြီးအကြောင်းအရာရေးသားခဲ့ကြ ပြီး မဒမ်ဘာလာဗက်စက်မှာ ဟိမဝန္တာမှ ရသော ဂမ္ဘီရပညာရှင်ဖြစ်ရတော့၏။

ဤမဟာကျမ်းကြီးကိုရေးသားခဲ့ သော အမျိုးသမီး ဘာလာဗက်စက်ကို ရုရှားနိုင်ငံတွင် ခရစ်နှစ် ၁၈၇၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ် ၁၁ ရက်နေ့တွင်ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မျိုးရိုးမှာ ဂျာမန်မျိုးနွယ်များမှ ဆင်း သက်လာသည်ဟုသိရသည်။ ဖခင်ဖြစ် သူမှာ ပီတာဗွန်ဟန်ဖြစ်ပြီး မိခင်မှာ ဟယ်လင်နာဗွန်ဟန်ဖြစ်သည်။ ဘာလာ ဗက်စက်အားရေနှစ်မဂ်လာပြုလုပ်သည့် ပွဲတွင် ခေါင်းဆောင်ပြုလုပ်သူ သိက္ခာ တော်ရ သင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ အကျီ လက်ကို မီးစွဲလောင်ခဲ့သဖြင့် ထူးခြား

သောအတိတ်နိမိတ်ဖြင့် ဖွားမြင်လာ သူဟု အများက ယူဆထားကြ၏။

ဘာလာဗက်စက်သည် လူမမည် ကလေးဘဝကပင် ပါရမီထူးသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကလေးအရွယ်စကားပြော တတ်စကပင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော နိမိတ်ပြအိပ်မက်များ မြင်မက်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ လူအများမမြင်နိုင်သော ပရ လောကသားတို့အား မြင်နိုင်သည်။ တမလွန်ဘဝရောက် ပရလောကသား တို့နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ သူကြိုတင်နိမိတ်ဖတ် သည့် အတိုင်း အနာဂတ်တွင် ဖြစ်လာတတ်သည်။ ဆွေ မျိုးသားချင်းများ၏ ထူးခြားဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်လာမည့်ဖြစ်စဉ်များကို တင်ကြိုပြော ပြနိုင်သဖြင့် ထူးခြားသော ပါရမီရှင်ဟု အများက ထင်မြင်ယူဆခြင်းဖြစ်သည်။

အသက် (၁၇) နှစ်အရွယ်တွင် ရုရှားနိုင်ငံမှ ထိပ်တန်းတော်ဝင်မျိုးနွယ် မှပေါက်ဖွားသော နိုင်ငံတော်အုပ်ချုပ် ရေးတာဝန်ကိုယူရသည့်အဖွဲ့ဝင် ဗိုလ်မှူး ကြီးဘာလာဗက်စက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရာ မှ မဒမ်ဘာလာဗက်စက်ဟု ကင်ပွန်းတပ် ခံခဲ့ရ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘာလာဗက်စက် မှာ မဒမ်ဘာလာဗက်စက်ထက် အသက် များစွာကြီးပြီး ဖခင်အရွယ်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်တမ်းများအရသိရ၏။

ပါရမီရှင် မဒမ်ဘာလာဗက်စက် အဖို့ သုမွေးဖွားလာရခြင်းသည် ကာမ ဘောင်အရွပ်အထွေးတွင် အိမ်ထောင် သားမွေးမှုအတွက်မဟုတ်။ လူသားအား လုံးအား မေတ္တာတရားရှေ့ထား၍ စောင့်ရှောက်ပေးရန်၊ သူတော်စင် ဆရာ အရှင်မြတ်တို့က တာဝန်ပေးသဖြင့် မွေးဖွားလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ခံယူထား သည်။ မိသားစုစိတ်ချမ်းသာရေးအရ ဗိုလ်မှူးကြီးဘာလာဗက်စက်ကိုလက်ထပ် ခဲ့ရသော်လည်း လောကီလူ့ဘောင်ရွပ် ထွေးမှုများမှာ အလွတ်ရုန်းထွက်ရန် ကြ ရွယ်ထားသည်။ အခွင့်အလမ်းရသည်နှင့် သူတော်စင်ဆရာသခင်တို့၏လမ်းညွှန်မှု နှင့် ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ ခရီးထွက် ကာ ဂန္ဓာရီပညာရပ်များကို ဆည်းပူး မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့ဖြစ်၍ ခရစ်နှစ် ၁၈၇၈ ခုနှစ် တွင် ဇာတိ ရုရှားနိုင်ငံမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး အိတလီ၊ အီဂျစ်၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်၊ အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ တိပက်တိုင်းနိုင်ငံများ သို့ မဟာခရီးသည်အဖြစ် ခရီးထွက်ခဲ့ သည်။ တစ်နေရာထဲတွင် ကြာမြင့်စွာနေ ထိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ဆရာတပည့်လက်ဆင်

ကမ်းအန္တေဝါသိကတရားများကို ဆရာ အရှင်သူတော်မြတ်တို့ထံမှ သင်ယူ သည်။ သူ့ရောက်သည့်နေရာအနှံ့ ဂန္ဓာရီ ပညာရပ်များ၊ တရားထူးတရားမြတ်များ ရှာဖွေနေစဉ်ကပင် မိခင်၊ ဖခင်တို့၏ မျိုးရိုးစာမည်ကို ခံယူခြင်းမပြုဘဲ တစ်ခါ က ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ခင်ပွန်း သည် ဗိုလ်မှူးကြီးဘာလာဗက်စက်၏ အမည်ကိုပင် ခံယူခဲ့သဖြင့် မဒမ်ဘာလာ ဗက်စက်ဟု နာမည်ကျော်ကြားလှသိ များလာသည်။

အီဂျစ်နိုင်ငံတွင် ခေတ္တပညာ ဆည်းပူးစဉ် အီဂျစ်တို့၏ မဟာဂန္ဓာရီ ပညာကို လက်တစ်ဆုံးနှိုက်လေ့လာနိုင်ခဲ့ သည်ဟု သိရ၏။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ခေတ္တနေထိုင်စဉ် ဟိမဝန္တာမှဆရာသခင် သူတော်စင်အား ကိုယ်တိုင်ဖူးတွေ့ ရပြီး အရှင်သူမြတ်က မဒမ်ဘာလာဗက်စက် အား ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားအားလုံးတို့၏ အနာဂတ်လောကကြီး ငြိမ်းချမ်းရေး၊ လူသားတို့၏ လူမှုဒုက္ခကင်းဝေးရေး၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမေတ္တာတရားထားရေး၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းဝေးရေး အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်ရန် အထူးတာဝန်ပေးခဲ့သည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပြင်သစ် နိုင်ငံသည် အနောက်တိုင်းဂမ္ဘီရလောက တွင် အထူးထင်ရှားသော ပညာရှင်များ ရှိသည်ဟု ဟိုးဟိုးကျော်နေသည်။ ကမ္ဘာ ကျော် ဂမ္ဘီရသမိုင်းကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ် အယ်လီ (စ်) ဖတ်လေဗီမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရမီမြို့တွင် နေထိုင်သည်။ အန္တေဝါ သိက ပညာရပ်များကို သင်ကြားဖို့ချနေ သည့်အချိန်ဖြစ်၏။ မဒမ်ဘာလာဗက် စက်သည် ပါရမီမြို့၌ ခေတ္တနေထိုင်စဉ် ဂမ္ဘီရပညာရှင် အယ်လီ(စ်)ဖတ်လေဗီနှင့် မကြာခဏတွေ့ဆုံ၍ နက်နဲခက်ခဲသော ကမ္ဘာဂမ္ဘီရပညာများကို ဆွေးနွေးခဲ့၏။ ပါရမီတွင် နာမည်ကျော်နေသော ဖရီး ဆမဆင်ဂိုဏ်း(ပညာခေါင်းဖြတ်အသင်း) မှတာဝန်ရှိသူများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံ၍ ဖရီးဆမဆင်ဂိုဏ်းအကြောင်း လေ့လာခွင့် ရခဲ့သည်ဟုသိရ၏။

ခရစ်နှစ် ၁၈၇၁ ခုနှစ်တွင် မဒမ် ဘာလာဗက်စက်သည် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု၊ နယူးယောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိ ခဲ့သည်။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ မဟာ ဂန္ဓာရီပညာရပ်များကို လူသားများ လည်စေရန် ဖြန့်ဖြူးပေးမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သိပ္ပံပညာဂျာနယ်တွင် က

တရားအကြောင်း၊ လူတိုင်းတွင် တိမ်မြုပ်နေသော မနောစွမ်းအင်အကြောင်း၊ သံသရာအရှုပ်အထွေးမှ လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်ကြောင်း တရားထူးရှိကြောင်း စသည့် ဆောင်းပါးများကို ရေးခဲ့ရာမှ နာမည်ကျော်ကြားလူသိများလာသည့် နာမ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာဌာနယ်တွင်လည်း ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်ဖြစ်လာ၏။ ထိုစဉ်က အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်နှင့်ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟူသော အိုင်းရစ်အမျိုးသားဒေါက်ကလပ်ဟုမ်း၏ အယူအဆကို လက်ခံထားသည်။ သတင်းစာဆရာများ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးများမှပညာရှင်များအထိုက်အလျောက်ပေါ်ပေါက်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ရုပ်ဝတ္တုများကို စိတ်ဖြင့်စေစားနိုင်သူဟု သတင်းကြီးနေသည့် လောကီလွန်အံ့ဖွယ်သူရဲများကိုပြုလုပ်ပြသနိုင်သည်ဟုဆိုသည်။ သာမက အားဖြင့် တောက်လောင်နေသော မီးခဲများအားကိုင်းပြခြင်း၊ နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော တူရိယာပစ္စည်းများအား အလိုအလျောက် အသံမြည်စေခြင်း၊ စားပွဲကုလားထိုင်စသော ပရိဘောဂများအား အလိုအလျောက် ရွေ့လျားစေခြင်း၊ ပန်းကန်၊ ဆေးလိပ်ပြာခွက်၊ ဖန်ခွက်၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ လက်သုတ်ဖဝါများ လေထဲ၌ အလိုအလျောက်ပျံစေခြင်းများကို လူအများရှေ့တွင် ပြသနိုင်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

ထိုအံ့ဖွယ်သူရဲဖြစ်ရပ်များကို နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များတွင် ထိုလူထူးလူဆန်း ဒေါက်ကလပ်ဟုမ်းအကြောင်း ရေးသားဖော်ပြကြသည်။ ထိုဆောင်းပါးများကို တစိုက်မတ်မတ် ရေးသူများတွင် အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း အော်လကော့ပါဝင်ခဲ့သည်။ (နောင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်ဖြစ်လာပြီး သီအိုဆိုဖီအသင်းတော်ကြီးကိုတည်ထောင်သူနှင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်လာသူဖြစ်သည်။)

တစ်ဖောက်ပြည်နယ် ချက်တာဒပ်ရွာမှ အယ်ဒီဆိုသူ၏ ယာတောအိမ်ဂေဟာတွင် ထူးဆန်းသော ပရလောကသားနှောင်ယုတ်နေသည့်သတင်းကိုရရှိခဲ့သဖြင့် အငြိမ်းစားဗိုလ်ကြီးအော်လကော့သည် ထိုအိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်တွင် အငြိမ်းစားဗိုလ်ကြီးအော်လကော့နှင့် မဒမ်ဘာလာဗက်စကို တို့ဆုံတွေ့ကြရသည်။ ဤသို့ဆုံတွေ့ရန် ဆရာသခင် သူတော်စင်သူတော်မြတ်

တို့က ဖန်တီးပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူတို့နှစ်ဦးတွေ့ဆုံခြင်းသည် ဗြဟ္မစိုရ်တရားများပြန့်ပွားရေးသစ္စာတရားထက် မြင့်မြတ်သော အရာမရှိဟု ဟူသောယုံကြည်ချက်ထွန်းကားလာရေး၊ လူသားချင်းတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာထားရေး၊ လူသားချင်းစာနာထောက်ထားသောအသိထွန်းကားရေး၊ တိုးပွားများလာစေရန် အကြောင်းဖန်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းဆိုသည်။ (နောင်အခါ မဒမ်ဘာလာဗက်စကိုနှင့် အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီး အော်လကော့တို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာသုတော်စင်အဖြစ်ကူးပြောင်းခဲ့ ကြပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် သီဟိုဠ်နိုင်ငံ (ယခု သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ) တို့တွင် ဗုဒ္ဓ၏ တရားအစစ်အမှန် ပြန်လည်ထွန်းကားလာရေးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ၏။)

သူတို့နှစ်ဦးသည် မိမိတို့နှင့်ဝါသနာရည်ရွယ်ချက်ချင်းတူသော မိတ်ဆွေ (၁၇) ဦးနှင့် ပူးပေါင်းကြပြီး ၁၈၇၅ ခု၊ နိုဝင်ဘာ ၁၇ ရက်နေ့တွင် နယူးယောက်မြို့၌ သီအိုဆိုဖီအသင်းတော်ကြီးကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီး အော်လကော့က ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရပြီး မဒမ်ဘာလာဗက်စကိုက အကူဆောင်အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဒဿနနှင့်ဘာသာရေးကိုစနစ်တကျ စူးစမ်းလေ့လာ၍ပေါင်းစပ်ရေးဖြစ်သည်။ နောင်အခါ အသင်းတော်ကြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အိန္ဒိယနိုင်ငံ အစ်(ဒ)ရာမြို့သို့ ပြောင်းရွေ့လာခဲ့ပြီးနောက် ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာသီအိုဆိုဖီအသင်းကြီး၏ မျက်နှာစုံညီလာခံကြီးကို ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပြီး အသင်းကြီး၏ ခိုင်မာသောရည်ရွယ်ချက်များ၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားပြန့်ပွားရန် ဖြစ်၏။ အသင်းကြီးကြော်ငြာသံများ၊ သစ္စာတရားထက်မြတ်သောဘာသာမရှိ ဟူ၏။

မဒမ်ဘာလာဗက်စကိုအသင်းတော်ကြီးကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်မှ အသင်းတော်အသင်းသားများ လေ့လာနိုင်ရန်အတွက်လမ်းညွှန်ကျမ်းတစ်စောင် လိုသည်ဟု ယူဆသည်။ သို့ဖြစ်၍ မဟာဂန္ဓာရီသမိုင်းကျမ်းကြီးကို ရေးသား ပြုစုခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ရေးသားရာတွင် ဆရာသခင်သူတော်စင်များ၏လမ်းညွှန်မှုအရ အလိုအလျောက် စာရေးသားသော နည်းစနစ်ဖြင့် ဤကျမ်းကိုပြုစုသည်ဟု သိရသည်။ အလိုအလျောက် စာရေးသားနည်းမှာ ခဲတံတစ်ချောင်းကို လက်ထဲတွင် ခပ်ဖောဖော့ကိုင်ထား၍ ကာယကံ

ရှင်ကတစ်ခုခုကို အာရုံစိုက်ထားရ၏။ ထိုအခါ ခဲတံမှာ အလိုအလျောက်မသိမသာရွေ့လျား၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော စာသားများပေါ်လာသည်ဟုဆိုသည်။ ဤကျမ်းကြီးကို မဒမ်ဘာလာဗက်စကိုသည် ဤအလိုအလျောက်စာရေးသားစနစ်အာရုံခံရေးသောစနစ်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ရာ ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ၊ နှစ်တွဲပေါင်းစာမျက်နှာ (၁၅၀၀) ကျော်ရှိသည်။ ကမ္ဘာဂန္ဓာရီသမိုင်းအား ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ အထောက်အထားခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် တင်ပြထားသောကျမ်းကြီးဖြစ်သည်။

ဒုတိယတွဲတွင် မဒမ်ဘာလာဗက်စကိုသည် ပျောက်ဆုံးသွားသော အတ္တလန္တစ်တိုက်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ တစ္ဆေတစောင်း ခိုင်ခိုင်မာမာတင်ပြထား၏။ ထိုအဆိုအရ အတ္တလန္တစ်တိုက်သားများသည် ထူးခြားသော မနောစွမ်းအင်ကို ရရှိသောသူများဖြစ်၏။ အတ္တလန္တစ်တိုက်ကြီးနစ်မြုပ်သွားခြင်းမှာ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း နစ်မြုပ်သွားခြင်းမဟုတ်။ တစ်စတစ်စနစ်မြုပ်သွားခြင်းဖြစ်ရာ ပိုဆီဒွန်ကျွန်းလေးသည် နောက်ဆုံးနစ်မြုပ်သွားသောကျွန်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ အတ္တလန္တစ်တိုက်မှ သူတော်စင်များသည် ဤရေနစ်မြုပ်သောဘေးမှလွတ်အောင် တဖြည်းဖြည်း နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အထူးသဖြင့် မဟာဂန္ဓာရီပညာရှင်များအနေဖြင့် ရေနစ်မြုပ်ခြင်း မမြုပ်မီကပင် မကြာမီကာလတွင် တိုက်ကြီးတစ်လုံး ရေအောက်သို့ စီးစီးနစ်မြုပ်တော့မည်ကို ဂန္ဓာရီပညာဖြင့်သိရှိထားရာ မိမိတို့၏ တပည့်များကိုပါ လွတ်ရာသို့ ခေါ်သွားနိုင်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ဤကဲ့သို့ ထွက်ခွာသွားရာတွင် အနောက်ဘက် အမေရိကတိုက်သို့ ရောက်ရှိသော အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံသားများသည် မဟာနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင်ကြပြီး မက္ကစီကိုနိုင်ငံ၊ ယူကာတန်နိုင်ငံ၊ ပီရူးနိုင်ငံ၊ အင်ဒီးတောင်တန်းဒေသများတွင် မြို့တော်ကြီးများအခိုင်အမာတည်ဆောက်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ယဉ်ကျေးမှုကြီးမှာလည်းမြင့်မားလှသည်။ သို့သော် အတ္တလန္တစ်သားတို့သည် ဒေသခံလူမျိုးနွယ်များ၏ ရိုးရာဓလေ့ယုံကြည်ချက်များနှင့် ရောနှောသွားခဲ့ပြီး ဂန္ဓာရီပညာများ တိမ်ကောသွားသည့်ဆိုသည်။

ဥပေပတိုက်သို့ရောက်ရှိသော

အတ္တလန္တစ်တိုက်သားများမှာ အင်္ဂလန် နိုင်ငံအပါအဝင် နိုင်ငံအချို့တွင် နေထိုင်ကြပြီး အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံသားတို့၏အမွေအနှစ်ဟုဆိုနိုင်သော အဆောက်အအုံကြီးများကိုတည်ဆောက်ကြ၏။ သာဓကအားဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းဒေသရှိ ကျောက်ဝန်းတိုက်ကြီးများ သည် ယင်းတိုက်သားများ၏ဂန္ဓာရီပညာအကြွင်းအကျန်များ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

လွတ်မြောက်လာသူများဖြစ်ပြီး အာရိယန်လူမျိုးနွယ်များဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဤသို့ဖြင့် မဒမ်ဘာလာဗက်စကီအပါဝင် ဂန္ဓာရီပညာရှင်အများသည် ဂရိဒေသနပညာရှင်ပလေတိုတင်ပြခဲ့သော ဆွေးနွေးခန်းစာအုပ်ကြီးနှစ်အုပ်တွင် ဖော်ပြသည်။ အတ္တလန္တစ်တိုက်ကြီးနှင့် လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးအကြောင်း ထူးခြားဖြစ်စဉ်ကို ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။

အချို့အတ္တလန္တစ်တိုက်သားများသည် ဆိုက်ပရီးယား၊ တရုတ်၊ ကိုရီးယားနိုင်ငံများသို့လည်း ပျံ့နှံ့သွားသည်ဟုလည်းဆိုသည်။ မဒမ်ဘာလာဗက်စကီအပါအဝင် ဂန္ဓာရီပညာရှင်အများကမူ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အဓိကအားဖြင့် လူမျိုးနွယ်ကြီးသုံးမျိုးရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ပင်မလူမျိုးနွယ်တို့မှာ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းမှ အတ္တလန္တစ်တိုက်ကြီးကဲ့သို့ ရေအောက်သို့စိုးမိုးမြုပ်သွားသော လာမူရိယာတိုက်ကြီးမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာကြသော လူမျိုးနွယ်များဖြစ်သည်။ လာမူရိယာတိုက်ကြီးမှာလည်း အတ္တလန္တစ်တိုက်ကြီးကဲ့သို့ ရှေးပဝေဏီက ထူးထူးခြားခြားထင်ရှားခဲ့သောလက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးဖြစ်သည်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အတ္တလန္တစ်တိုက်ကြီးကဲ့သို့ စိုးစံခဲ့ရသည်။ ထိုတိုက်ကြီးမှထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာကြသူများသည် အာဖရိကတိုက်တွင် အခြေစိုက်ခဲ့ကြ၏။ ဒုတိယလူမျိုးနွယ်စုများမှာ အတ္တလန္တစ်တိုက်သားများဖြစ်ကြသည်။ ထိုလူမျိုးနွယ်များမှာ ယခုအခါတွင် အရှေ့တိုင်းသားများဖြစ်သော တရုတ်၊ မွန်ဂိုလီးယား၊ ကိုရီးယား၊ ဂျပန်စသော မွန်ဂိုသွေးပါသူများဖြစ်သည်။ တတိယလူမျိုးနွယ်အုပ်စုများမှာလည်း အတ္တလန္တစ်တိုက်ကြီးမှ ထွက်ပြေး

မုန်ပါသည်။ ပလေတိုက သူ၏ ရုတ်တရက်မီးတောင်ပေါက်ကွဲခြင်း ကြီးမားသောလှိုင်းတံပိုးကြီးများတက်လာ၍ အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံတော်ကြီး ရေအောက်သို့စိုးမိုးမြုပ်ခဲ့ရသည်အကြောင်းကို ဤစာအုပ်အခန်း (၂) တွင်ရေးသားဖော်ပြပြီးဖြစ်၏။ ဤဖြစ်စဉ်ကို သုတေသီအများပညာရှင်အများက သို့လောသို့လောဖြစ်ခဲ့ရသည်အကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဂန္ဓာရီပညာရှင်အချို့ကမူ ပလေတိုသည် ဤဆွေးနွေးခန်းကျမ်းကြီးနှစ်စောင်ကိုပြုစုရာတွင်လည်းကောင်း၊ ပျောက်ဆုံးသွားသော အတ္တလန္တစ်နိုင်ငံတော်၏အကြောင်းကို ပြုစုရာတွင်လည်းကောင်း၊ အများပြောသမိုင်းထက် သူ၏အာရုံတွင်ထင်လာသည့်အတိုင်း ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြ၏။ ဤထူးခြားဖြစ်စဉ်ကို သူတော်စင် မဒမ်ဘာလာဗက်စကီကလည်း အတည်ပြုပြောကြားခဲ့သည်။ ဤမဟာဂန္ဓာရီသမိုင်းကျမ်းကြီးကို ဆီအိုဆိုဖီအသင်းသားများ လေ့လာနိုင်ရန် ရေးသားပြုစုထုတ်ဝေခဲ့ပြီး မဒမ်ဘာလာဗက်စကီနှင့်အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီးအော်လကော့တို့သည် သီအိုဆိုဖီအသင်းတော်ကြီးကို အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၈၈၀

ပြည့်နှစ်၊ မေလ ၁၉ ရက်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဗုဒ္ဓပူဇော်နေ့တွင် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှောက်တွင် အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီးအော်လကော့နှင့် မဒမ်ဘာလာဗက်စကီတို့သည် ငါးပါးသီလခံယူ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ကူးပြောင်းခဲ့ကြ၏။

ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များ၏လက်တွင် ကျရောက်နေသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအထက်အမြတ်ထားရာ ဗုဒ္ဓဂယာကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များလက်တွင်းသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ မဒမ်ဘာလာဗက်စကီသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်ဖြစ်လာသည်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာပြန့်ပွားရေးကို တစိုက်မတ်မတ်အပတ်တကုတ်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ပြန့်ပွားရေး အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် မေးမြန်းနေသော ဗုဒ္ဓသာသနာထွန်းလင်းရေးအတွက် မဟာဗောဓိဂျာနယ်ကို ထုတ်ဝေနိုင်ရန်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ချစ်သားတို့ လူတို့၏အလို့ငှာ လည်းကောင်း၊ နတ်တို့၏အကျိုးစီးပွားအလို့အရလည်းကောင်း ခရီးသွား၍ သာသနာပြုကြကုန်အံ့ဟူသောဒေသနာတော်အတိုင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးခရီးလှည့်လည်၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ ဆရာသခင် သူတော်စင်တို့၏ လမ်းညွှန်မှုအရ စာမျက်နှာသုံးရာကျော်လေးရာနီးပါးခန့် ရှိသော ကျမ်းစာအုပ်ပေါင်း (၁၄) တွဲ ထုတ်ဝေသည်ဟု သိရသည်။

(ဆက်ရန်) စတုမိုး (ပညာရေး)

Ref:
၁။ Book of Damned - By. Charles Forth.
၂။ The Search for Lost, World By. James Wallard.
၃။ Atlantis By. Prof Arysio Santo.
၄။ Wakipeolia- (အင်တာနက်)
၅။ Finger Prints of The Gods By. G-Itancoek
၆။ Lost Cities And Vanished Civilization By. R- Silverbears.
၇။ The Shadow of Atlantis. By Colonel- A Bragine
၈။ Edgar Cayce on Atlantis. By- Edgar Cayce.

www.burmeseclassic.com

ရာမည-သွေးမွန် လောကဟိတရာသိကျမ်းလာ တောင်ပို့မိတ်

မိမိတို့မြန်မာများ၏ ယုတ္တိပညာတွင် လူကိုလည်းကောင်း၊ သဘာဝအဖြစ်အပျက်ကို လည်းကောင်း တိုက်ရိုက်မကောက်ယူဘဲ ယင်းအဖြစ်ပျက်တို့၏ ယေဘုယျလက္ခဏာကို တစ်နည်းလမ်းအားဖြင့် သွယ်ဝိုက်၍ ဖော်ပြတတ်သော အတိတ်၊ နိမိတ်တို့ကို အယူကောက်ကာ အနာဂတ်၌ဖြစ်လတ္တံ့သောကိစ္စအရပ်ရပ်ကို ကြိုတင်ဟောပြောကြ၏။ ဤသို့သော ဟောပြောချက်သည်ပင်လျှင် မြန်မာမှုဝေါဟာရအလိုအားဖြင့် အနမ္မာန မျက်ရမ်းမုန်းဆခြင်းဟု ဆိုသည်။

မြန်မာ့လူနေမှုဘဝတွင် နှောင်းပိုင်းကာလ ခေက္ခာကျန်ရစ်သည့် အဖြစ်အပျက် ကာလ၊ ဒေသ ပယောဂကို စုပေါင်းကာ ထပ်မံပြုပြင်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဖရာသည် အတိတ်ဖြစ်ပေရာ ပုဗ္ဗမည်သောအနာဂတ်ဖြစ်ပျက်ရမည့်အကြောင်းတရားအကျိုးတရားတို့သည် ယခုကဲ့သို့သော ပစ္စုပ္ပန်၊ မျက်မှောက် အရိပ်ပမာ ထင်ဟပ်ခြင်းသည်ပင် မိမိတို့က နိမိတ်ဟု ယူကြသည်။

လူတို့၏ သဘာဝကိုက ရောက်ရှိမလာသေးသောအဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာတို့ကို ကြိုတင်သိမြင်လိုကြသည်။ ဤသို့သော အနာဂတ်အဖြစ်အပျက်များကို ကြိုတင်သိမြင်နိုင်ရန် အာသိသလွန်ကဲတတ်ကြသည်မှာ လူပိုသောလက္ခဏာဟုဆိုရပါမည်။ လူ့သမိုင်းအစ ကနဦးကပင် ဤသို့သော အတိတ်နိမိတ်ဖော်သည့်ဓလေ့ထုံးစံသည် သန္ဓေတည်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လောင်ဘက်ပျက်ဘက် စကြဝဠာကုဋေတစ်သိန်းတွင် ဘုရားတကာတို့ မာန်ငါးပါးကို အောင်မြင်ရာ အပရာဇိတပလ္လင်ရာ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်မြေ၌ ဘုရားပွင့်မည့်ကမ္ဘာဖြစ်လျှင် ပရိက္ခရာပါသော ကြာပွင့်နှင့် ကြာပင်ပေါက်ရောက်သည်။ ထိုကြာပင်၊ ကြာပွင့်တို့ကြည့်၍ ၍ ဘုရားပွင့်မည်၊ မပွင့်မည်ကို ကြာတွာကြီးလေးဦးတို့ နိမိတ်ယူကြသည် ဟု ရှေးဦးမဆွကပင် ကျမ်းဂန်များကုံးကားလျက် မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော် 'မိတ္တကဝိဇ္ဇာကျမ်း' ကိုစီရင်ရာတွင်

အတိတ်နိမိတ်ကောင်းများအတွက် ပူဇော်ထားသော ခြံတောင်ပို့

ရှေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။
အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုးတို့သည် လူ့ဘဝသဘာဝကို ပြုပြင်ဖန်တီးရှင်များဖြစ်ရာ ကမ္ဘာဦးကာလမှ ယနေ့တိုင် မပြောင်းလဲသော နိယာမဖြစ်ရာ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမည့် လောကဓံတရား သံသရာခရီးသွားများအဖို့ အားကိုးစရာသည် ယုတ္တိဗေဒအဝင်အပါ အတိတ်နိမိတ်ဖော်ခြင်းသည်သာ တည်း။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီ ၁၉၂၇ခု ဇွန် ၁၉ ရက် အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့တွင် ကမ္ဘာ့ဟိတဝိတ်တန်းလက်တွေ့နိဗ္ဗာန်ပညာပွဲသည် ယင်းပွဲတွင် ဂျိုးလူးဝစ် (Joe Louis) ကို ဂျာမန်လက်တွေ့သမား မက်(ရီ)မဲလင်း (Max Schme Ling) က (၁၂) ချီအရောက်တွင် အနိုင်ယူခဲ့သည်။

ဤသည်ကို နာဖိစစ်ခေါင်းဆောင် အဒေါ့ဟစ်တလာက -

“မင်းဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံသားကို အနိုင်ယူခဲ့လို့ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့ ရန်သူ၊ ငါတို့ရဲ့ ပစ်မှတ်ကို တစ်ယောက်ချင်း လက်သီးချင်း စီးချင်း ထိုးရာမှာ အပြတ်အသတ်အနိုင်ယူခဲ့တာပဲ။ ဒါဟာ ဂျာမန်တွေရဲ့ 'အတိတ်နိမိတ်ကောင်းပဲ'”

ဟု ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ကြိုဆို

ဂုဏ်ပြုဖကားပြောခဲ့သည်။
ထိုနည်းတူ ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ ဇွန် ၂၂ ရက်တွင် ယင်းမြို့မှာပင် ဒုတိယပွဲစဉ် အဖြစ်ပြန်တွေ့ကြရာ ပထမအချိန်စခင်းမှာပင် မက်(ရီ)မဲလင်း နောက်ကောက်ကျ ဖွဲ့နိမ့်သွားသည်။ ဤသည်ကိုလည်း အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး ဖရန်ကလင်ရုစတဲက ဂျာမန်နှင့်စစ်ခင်းရတော့မည့်အခြေအနေကိုရည်၍ -

“ငါကအတိတ်နိမိတ်ကိုယုံတယ်။ ငါ့ဇနီးမေရီတလည်း အတိတ်နိမိတ်နဲ့ ဗေဒင်လဲကွဲကတော့ကိုယုံတယ်။ မင်းက ပထမပွဲတန်းကရှုံးတယ်။ နောက်ပွဲမှနိုင်တယ်။ ဒါဆိုတော့ ငါတို့တွေ ဂျာမန်နဲ့ စစ်တိုက်တဲ့အခါ ပထမတော့ ရှုံးနိုင်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော့ တို့တွေနိုင်မယ့် သဘောလို့ တို့တွေယုံကြည်နေတယ်။ ဒါတွေက မင်းတို့လက်တွေ့ကရတဲ့ အတိတ်နိမိတ်ကြောင့်ဆိုရမယ်”

ဟု ရယ်ရယ်မောမော ဂုဏ်ယူစွာ ပြောခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း တစ်နှစ်နှင့်တစ်လ အကြာမှာပင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီး ခတောက်လောက်ခဲ့ရာ သမ္မတကြီးနိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်သင်္ဂေမတိမ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများမှလူသိများခဲ့သော အတိတ်နိမိတ်ကောက်ယူမှုသာမက ခြစ်

သည်။

ဤသို့သော အနောက်တိုင်း ဝေဿများတွင်ပါ အတိတ်နိမိတ်ကို အားကိုးတကြီး ယုံကြည်နေခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့ မြန်မာပြည်ကို ကျူးကျော်စစ် သုံးကြိမ်ဖြင့် အနိုင်ယူသိမ်းပိုက်ခဲ့သော ဗြိတိသျှသည်ပင်လျှင် နောက်ဆုံးတတိယ စစ်ပွဲ အထက်မြန်မာပြည် မန္တလေးနေပြည်တော်ကို သိမ်းပိုက်ရန် စစ်အောင်နိုင်ရေးအတွက် ထိုစဉ်က ၎င်းတို့ပိုင်နက် နယ်မြေဖြစ်သော မော်လမြိုင်မြို့တွင် အတိတ်နိမိတ်အောင် ယုံကြည်ချေသည် အနေအဖြစ် သရုပ်တူသဏ္ဍာန်မြူကာ မော်လမြိုင်မြို့မြောက်ဘက် ကြက်တန်း၊ မန္တလေးရပ်တွင် ပကတိစစ်ချီသိမ်းပိုက် ဟန်လုပ်ဆောင်ခဲ့သေးသည်။ (ဤသည်ကို မလသီမဂ္ဂဇင်း ဇူလိုင် ၂၀၁၆ တွင် မိမိအကျယ်ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။)

မိမိတို့၏ လက်ရှိကမ္ဘာသည် 'ဇမ္ဗူဒီပါ လက်ယာတောင်ကျွန်း ဩဘာ နိမိတ်ထွန်း' ဟူသည် မတုတ်ပါလား။ ရှေးပညာရှိတို့၏ ဆုံးမဩဝါဒသည် အချည်းနှီးမဟုတ်။ မိမိတို့၏ ရာဇဝင် သမိုင်းလာ ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့၏ ဖြစ်စဉ်များတွင် နိမိတ်အယူတော်များနှင့် ရောပြင်းနေသောဖြစ်စဉ်များ အများအပြားတွေ့နိုင်ပါသည်။ နိမိတ်တောင်းဆောင်ကာ အောင်မြင်မှုရရှိစေခဲ့သော မွန်မင်းဧကရာဇ်တို့၏ ဘဝဖြစ်စဉ်များတွင် မွန်ပညာရှိမင်းကံစီနှင့် မင်းဧကရာဇ် ရာဇဓိရာဇ်သည် လူသိထင်ရှားပါသည်။ ယုံကြည်မှုမရှိသူမှာလည်း မယုံကြည် သည့်အလျောက် လောကတော်ရာအလှည့် အပြောင်းအကဲကို လည်စင်းခံကြရုံသာ ဖြစ်သည်။

ပုထုဇဉ်ပီသစွာ အတိတ်နိမိတ်ဆိုးများကို တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ကြရသောအခါ အားကိုးတကြီးဖြင့် နွယ်မြက်သစ်ပင် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်အဖြစ် ရောင်ရဲစရာ မှာလည်း ယုံကြည်သည်သာဖြစ်သည်။ ယုံကြည်သည်ထက် ပုဒ္ဒယုံကြည်ကိုပြုခြင်းက အလုံခြုံဆုံး၊ စိတ်အချရဆုံးဟု ဆိုချင်ပါသည်။ အတိတ်နိမိတ်ဆိုးသည် အမှန်တော့ အကုသိုလ်တို့၏ ဖိစီးမှု ဂယက်သရုပ် ဖြစ်၏။

မိမိသည်ပင် တစ်နေ့က စာကြည့်တိုက်သို့အသွား ရွှေကလာသောကားကို အရှောင် မိမိအတွက် ဝေပုံကျဆိုင်ကယ် လမ်းကြောင်းအကျဉ်းတွင် (၂)ပေခွဲခန့် မြွေငယ်တစ်ကောင်သည် ဝဲယူသွားသို့ ရုတ်ခြည်းဖြတ်သည်။ ရှောင်နိုင်ခြေမရ

သဖြင့် ဘရိတ်ကိပ္ပဗုဒ္ဓနင်းကာ မြွေငယ်ကို ဖြတ်သွားခွင့်အချိန်ပေးသည်။ ကွန်ကရစ် လမ်းပြောင်ချောမို့ မြွေငယ်ကလည်း အလူးလူးအလွန်လွန်ဖြင့် ရှေ့သို့မရောက်နိုင်။ အလျင်စလိုမဖြတ်နိုင်။ ရှေ့ဘီးနှင့် ကြိုတင်မိလုလုဖြစ်ရသည်။

ထိုစဉ်ကပင် ယနေ့ လမ်းခရီး အဆင်မချောဖြစ်နိုင်သည်ဟုတွေးသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ သပြေကုန်းအပိုင်း မရောက်မီမှာပင် မိုးလေသည်းသည်းနှင့် ဆုံသည်။ လေရောခိုးပါဖြစ်ရာ မျက်မှန် သမားဆိုင်ကယ်စီးသူအဖို့ အန္တရာယ်မဖြစ်ရန် အတော်သတိပြုမောင်းနှင်ရသည်။ သို့သော်လည်း မိုးကာကြောင့် ရေစိုတစ်ပိုင်းဖြစ်ရာ အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်မှ အအေးခန်းတွင် စာဖတ်နေလို့မဖြစ်ပါ။ သို့ဖြင့် ရောက်ခါနီးမှ နေအိမ်သို့လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။

အတိတ်နိမိတ် အယူအစွဲတို့တွင် မိမိတို့ကဲ့သို့သော စာသမားများ ရင်ဆိုင် ကြရလေ့ရှိသော ပြဿနာတစ်ရပ်မှာ ခြကောင်း၊ ခြတောင်ပို့ဖြစ်သည်။ ခြဟူးက တည်းက ကောင်းကျိုးမပြုသောအဖြစ်ကို အမှတ်ရမိကြမည်ထင်သည်။ မိမိတို့ တရုတ်တေ အမြတ်တန်း သိမ်းဆည်းထားသော စာအုပ်စာတမ်းကျမ်းဂန်များကို ပရမ်းပတက်ကိုဖြတ်ဖျက်ဆီးလေ့ရှိပေရာ အဘယ်မှာမေတ္တာထားနိုင်ပါမည်နည်း။

ခြမည်သောသတ္တဝါသည် လူ မမြင်ကွယ်ရာတွင် ပန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး အဖျက်သမားများဆိုသည်ဖြစ်ရာ ဥပုသ်အကျိုးခံကာ တွေ့ရာသင်္ချိုင်းစားမဆိုင်း ဟုဆိုရပါမည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ မြေကြီးနှင့် အတန်အသင့်ဝေးသည် ဆိုသော ဝန်ထမ်းအိမ်ရာအပေါ် ဆုံးထပ်သို့ပင်ရောက်ရှိကာ မှန်ပီရို၊ အဝတ်အစားသေတ္တာ၊ စာအုပ်စင်များကို ဒုက္ခပေးသည်။

ခြတောင်ပို့နှင့်ပတ်သက်၍ အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ အဆိုးချည်းသာ အဟောများပြော အချို့မှာကား အကောင်းဘက်က အမြင်များသည်။ ယခု ဤဆောင်းပါးနှင့်အတူ ဖော်ပြထားသော ဓာတ်ပုံမှာ ဆိုင်ရွှေမျက်စောင်းထိုးလောက်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသော ကောင်ပို့ငယ်အား အကျိုးပေးသည်ဟု သောယုံကြည်ချက်ဖြင့် နံ့သာအမွှေးတိုင်း ပန်း ဆီမီးတို့ ဆက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ မိမိတွေးမိသည်မှာ

ခြငယ်တို့၏ နှုတ်တစ်စုံစာမျှသော မြေ သားမြေစေးများဖြင့် ဤမျှသောလူမြင် ကွင်းသို့ထိုးထွက်လာအောင် ထုထည်ပြ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြသော သူတို့၏ သံမဏိ ဇွဲ ဝီရိယ၊ လုံ့လကို တွေးကြည့်မိပါက အံ့မခန်းစွမ်းချည်ကိုတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ၏ အနှောင့်အယှက် မရှိပါက ထုထည်မည်မျှကြီးမားလာနိုင်မည်ကို တွေးမရနိုင်ပါ။ အာဖရိကရှိ ခြတောင်ပို့များမှာ တောင်ပူစာတမျှ မြေကြီးမှ ပေ (၂၀) ကျော်ခန့်ပင်မြင့်မား ကြီးထွားကြကြောင်းဆိုပါသည်။

အမှန်က ခြမည်သော အင်းဆက် သတ္တဝါငယ်သည် မိမိတို့ဘက်က မည်မျှ အဆိုးမြင်ပါစေ သူတို့ဘက်ကကြည့်တော့ သူရဲကောင်း ဟူသော ဆရာမောင်သာရ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏အမည်ကို ငှားရမ်းသုံးစွဲရမည်သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်သည်။ အခြားသောအင်းဆက်များဖြစ်ကြသည့် ပုရွက် ဆိတ်၊ ပျား၊ နကျယ်တို့နှင့် မူကွဲစွာ ပြုမှု နေထိုင်ရုံညီသန့်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ခြတွင် လူတို့အတုယူစရာအများအပြားရှိကြောင်း ရှေးရိုးရာအစဉ်အလာ အဆိုးအမမြန်မာ့ စကားပုံများတွေ့ရသည်။

ခြကိုပုံတပမာပြု တောင်ပို့ ကောင်းလျှင် ခွဲပေါက် အိမ်သာယာ လျှင် ဧည့်ရောက် (ကရင်စကားပုံ) တောင်ပို့မရှိတော့ ကြက်ဆေးကမြင့် (မွန်စကားပုံ) ခြတောင်ပို့ရှိမှ ပလူကောင် ဖြစ်မည် (ချင်းစကားပုံ) စသည်ဖြင့် ခြတောင်ပို့ကို မိမိတို့ရွာထောင့်မှ အမျိုးမျိုး ပမာပြုခိုင်းနိုင်ကြသည်။ မိမိတို့၏ လူနေမှုဘဝပုံရိပ်ကို ထင်ဟပ်ပြဆိုကြသည်။

ခြမည်သော အင်းဆက်သတ္တဝါ သည် တစ်ကောင်တစ်မည်ဖြင့် ရှင်သန် ရပ်တည်လေ့ရှိသည်မဟုတ်။ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် တစ်မြို့တစ်ရွာ တစ်နိုင်ငံတည်ကာ ထုနှင့်ထည်နှင့် မနားမနေမခိုမကတိလုပ် အားမပြတ်ပေးကာ သူတို့ဘဝအဝန်းအဝိုင်းကို စုစုရပ်တည်ကာ ခေါင်းမာစွာနေ နိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အတောင်အထည်ကို သေးသေးကျွေးကျွေး၊ အသားအရေက ပါးပါးလှုပ်လှုပ်နှင့် အမြင်ကတ် စရာကောင်းသော အပျက်သမားဆိုရ သော်လည်း ဘုရင်၊ ဘုရင်မအုပ်ချုပ်ဝိုင်းရံ ဘာ ခြစစ်သည်၊ ခြလုပ်သား၊ ခြသား သမ်းများနှင့် သူတို့နိုင်ငံတွင် လမ်းမကြီး၊ လမ်းသွယ်၊ ရေစီးလမ်း၊ အစာသိုလောင် ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ အနားယူခန်း၊ အရွှေ့ မရောက်သေးသော ကောင်ပေါ်များ အခန်း၊ လေဝင်လေထွက်လှည့်သည်

www.burmeseclassic.com

ဖြင့် စနစ်ကျနစွာဖွဲ့စည်းကာ လုံ့လဝီရိယ အရာတွင် စံနမူနာယူစရာနေထိုင်ကြသူ များဖြစ်ကြောင်း သုတေသီများကဆို ထားသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ခြမျိုးနွယ်ဝင် အမျိုးပေါင်း (၁၂၀၀)ခန့်ပင် ရှိသည်ဟုဆို သည်။ ခြငယ်ဘဝတွင် အစားအစာနှင့် ပြုစုပုံကွဲလွဲမှုကြောင့် ဘုရင်၊ ဘုရင်မ လောင်းလျာများ၊ ခြစစ်သား၊ ခြလုပ်သား များဟူ၍ ကွဲပြားလာကာ ခြဘုရင်နှင့် ဘုရင်မလောင်းလျာများမှာ အရွယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အတောင်နှစ်စုံစီပေါက် လာသည်။ သို့မှ ပလူအဖြစ် အစုလိုက် အပြုံလိုက် တွင်းထဲမှထွက်ကာ ပျံသန်း ကြတော့သည်။ ကျီးစား၊ ငှက်စား၊ ကြက် စာတို့မှ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ လွတ် မြောက်သူတို့မှ အတောင်များခြေချကာ အသီးသီး ဖိနပ်သစ်အိမ်သစ်ထူထောင်ရန် အတွဲကိုယ်စီဖြင့်သွားကြတော့သည်။

မြေကိုအစိုးရသောဘုမ္မစိုးများနှင့်ဆက် နွယ်နေသည်ဟု အချို့ကဆိုသည်။ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်မှာ မည်သို့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေများတွင်မှ ရှာဖွေ၍မရ နိုင်သော မွန်တိုင်းရင်းသား ဦးဘိုးမြစ်ဖြစ် သည်။ ခြတောင်ပိုအဟောသည် အဆို ပါ ပုဂ္ဂိုလ်ပြုရသော တစ်အုပ်တည်းဟု ထင်ရသော လောကဟိတရာသီကျမ်းမှ ဖြစ်သည်။ ကျမ်းပြုစုသူ၏အမည်ကို မည်သူမျှသိကြမည်မဟုတ်။ လောကျမ်း ပြုစုသူဟုဆိုကာမှ သိကြမည်ထင်ပါ သည်။ အကြောင်းကား ခေါင်းခဲသော် အခဲမခက်သော မန်ကျည်းမှည့်ကို ဆား နှင့်ဖျော်၍ရှူသော် မပျောက်လော့ ဟူသော ရှေးရှေးအဝေဘဝက လူကြီး သူမများထံမှ လက်ဆင့်ကမ်းခံယူရရှိလာ သော ဆေးမြီးတို့များကို အကျဉ်းနိုင်ဆုံး ကုသနည်းကို ထူးခြားသောပုံဟန်ဖြင့် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့်

ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်သော ခြတို၏ စည်းလုံးနေထိုင်မှုပုံစံကို ယနေ့တိုင် သုတေသနပညာရှင်တို့ စူးစမ်းကြဆုံး ရှာဖွေနေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ ဖြစ်စေ ခြတို၏လုပ်အားပြယုဂ်မြင်ကွင်း မှ ခြတောင်ပိုများတည်ရှိနေမှုအခြေအ နေ၊ တည်နေရာအရပ်မျက်နှာကို မူတည် နိမိတ်ယူကာ လူတို့၏ မျက်ရမ်းမှန်းဆ အတတ်ပညာသည်လည်း ကျမ်းဂန်များ မှာ အခိုင်အခံ့ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ဤသည် ကို ထုတ်နုတ်ဖော်ပြလိုပါသည်။ ခြတိုသည် ဆိုခဲ့သည်အတိုင်း အသိဉာဏ်ရှိ အင်းဆက်ပိုးကောင်များ ဖြစ်ရာ မြေဖြင့်မွမ်းမံ၊ မြေဖြင့်အိမ်ဖွဲ့၊ မြေ သားနံရံအကာအကွယ်ယူကာ ရှင်သန် လှုပ်ရှားကြသဖြင့် မြေသားအဖို့ပြုလျက်

လောကျမ်းဆိုသည်ကိုပင် လူသိများပြီး ကျမ်းပြုသူကို မည်သူမျှမရမပြုကြ။ ဂရု ပြုမိသောမိမိသည်လည်း ကျမ်းပြုသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို သိလိုစိတ်ဖြင့် ရနိုင်သမျှ စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေများတွင် အပတ်တကုတ်ရှာဖွေသော်လည်း ယခု တိုင်မတွေ့သေးပါ။ (အဆိုပါ ကျမ်းပြု ပုဂ္ဂိုလ် မော်လမြိုင်မြို့ ကတိုးရွာဇာတိ ဆရာမြစ်(ခေါ်) ဦးဘိုးမြစ်၏အကြောင်း ကို ဒေသခံစာရေးသူများ စူးစမ်းရှာဖွေ ဖော်ထုတ်သင့်ပါသည်။ ဤကား စကား ချပ်) လောကီ၊ လောကုတ်နှစ်ဖြာသော အကျိုးကို ပွားများစေတတ်သော ရှေး စကားအဆိုအမိန့်များစွာ ယင်းကျမ်းတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။ တိမ်မြုပ်ပျောက်

ကွယ်တော့မည့်အခြေအနေသို့ရောက် လျက်ရှိပါသည်။ ယင်းကျမ်းထဲမှ စာမျက်နှာ (၂၉)တွင် ပြဆိုထားသည်ကို နိမိတ်ကောင်ဆောင် အောင်မြင်လိုကြ သူများအတွက် ဆင့်ကမ်းလက်ဖြင့် မျှဝေဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

■ ခြတောင်ပိုအရပ်စွဲဟောကျမ်း

လောကီမနုဿ၊ ဟုသမျှတို့၊ သိကြစေတောင်း၊ နိမိတ်ကြောင်းမူ၊ မှတ် နာယူလော့။

လူတို့ဂေဟ၊ ရှေ့ငှာနန္ဒ၊ ရောက် ထတောင်ပို့၊ ရှိခဲ့တို့လျှင်၊ အကြင်အိမ်လူ၊ ခပ်သိမ်းသူတို့၊ ဆာပူမရှိ၊ ဘေးမထိဘဲ၊ မုက်ရတနာ၊ ဥစ္စာရွှေငွေ၊ ရတို့ပေအံ့၊ တထေ့မကွာ၊ ရပ်ပစ္စာက၊ ပေါက် လာတုံထ၊ မိတ္တကလျာ၊ သူတော်စွာကို၊ မှန်စွာမူချ၊ ရအံ့ဟောပါ။

ဒက္ခိဏာက၊ ရောက်လာလေငြား၊ မယားကူတို့၊ ကညာမိတို့၊ ရမည်ဆို၏။ ထိုမှတဖြာ၊ ဥတ္တရာဟု၊ မြောက် မျက်နှာက၊ ပေါက်ထလေရာ၊ ဥစ္စာပေါ်၊ ရွှေငွေပွားအံ့။

မှတ်ထား၊ ကေန်၊ ရှေ့မြောက်ရန် မှ၊ ရောက်ထတောင်ပို့၊ မချိုထင်မှား၊ သူတစ်ပါးသော်၊ လာဘ်ပူဇော်အံ့။ ထိုသော်တစ်၊ ရပ်အပိုတွင်၊ ပေါက် လေလျင်ကား၊ အိမ်ရာများကို၊ မမှား မှန်ဘဲ၊ မီးဘေးထိအံ့။

- မှတ်လေသိဆောင်၊ အနောက် တောင်တွင် ရှိခဲ့လျှင်ငြား၊ မြင်နွား အဿ၊ ရလိမ့်ဟောလေ။

- တထေ့မှတ်လောက်၊ အနောက် မြောက်တွင်၊ ရောက်ထလေရာ၊ ရတနာ လာဘ်သပ်၊ ရပြမှတ်လော၊ အတပ် ဟောရာ၊ ကျမ်းဉာဏ်သည်၊ လင်္ကာညွှန်ပြု အကျဉ်းတည်း။

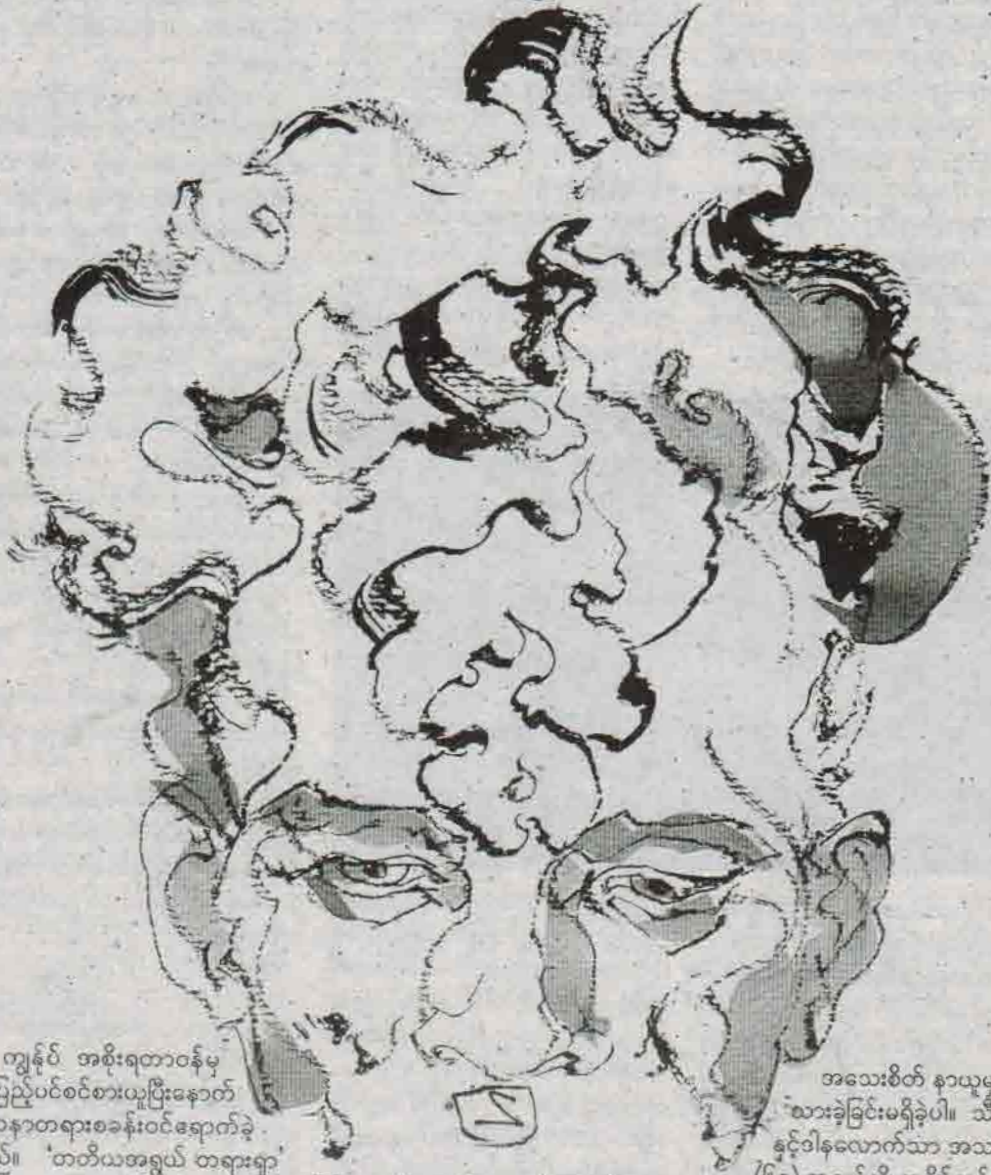
ရာမည-သေဥမွန်

ကိုးကား -

ဆရာကြီးဘိုးမြစ်၏ လောကဟိတ ရာသီကျမ်း ဝေဒရာသမ(၁၃)ကြိမ်မြောက် နိပါတ်၊ ၁၃၂၄ ခု ဆရာဦးဆန်းလွင်၏ မြန်မာ့ယုတ္တိ ပညာ အယူတော်မင်္ဂလာ ဆရာစကြာလုလင်၏ ထင်ရှား ကျော်ကြားသော ရှေးခေတ်နိမိတ် တဘောင်ဖြစ်ရပ်များ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ (ကျ- ၅)

မောင်မောင်အောင်မင်း (ဒေသနိက) သတိနှင့်ကျွန်ုပ်ဘဝ

ကျွန်ုပ် အစိုးရတာဝန်မှ
သက်ပြည့်ပင်စင်စားယူပြီးနောက်
ဝိပဿနာတရားစခန်းဝင်ရောက်ခဲ့
ပါသည်။ 'တတိယအရွယ် တရားရှာ
ဆိုသည့်စကားက ကျွန်ုပ် အထက်တန်း
ကျောင်းသားအဝတွင် နားရည်ဝအောင်
ကြားသိခဲ့ရပြီး စိတ်ထဲ၌လည်း မှတ်
မှတ်ထင်ထင်ခွဲကျန်ရစ်နေခဲ့ပါသည်။
တရားစခန်းတွင် အသက်သုံးဆယ်
ကျော်လူငယ်များကိုတွေ့ရသောကြောင့်
'ဪ - ငါ့အသက်(၆၀)ပြည့်မှ
ဒီဝိပဿနာတရားအလုပ်ကိုလုပ်မိလေ

ခြင်း။ သူတို့အရွယ်လောက်ကတည်းက
လုပ်ခဲ့ရမှာ
ဟု မိမိကိုယ်မိမိပင် အပြစ်တင်ခဲ့
မိပါသည်။ တကယ်တော့ ဝိပဿနာ
တရားစခန်းဝင်ခဲ့သော်လည်း ဝိပဿနာ
တရားအလုပ်က နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
တရားစစ်တရားမှန်ဟု တိတိပပသိခဲ့ခြင်း
မရှိပါ။ သစ္စာလေးပါးတရားကိုလည်း

အသေးစိတ် နာယူမှတ်
စားခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ သီလ
နှင့်ဒါနလောက်သာ အသက်
(၆၀) အရွယ်ထိ အချိန်ကုန်ခဲ့ရ
ပါသည်။ တရားရိပ်သာ၌ တရားပြုဆရာ
တော်များမှာ ပဋိသစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာ
တော်စက်ဝိုင်းကြီးကို ရှင်းလင်းဟောကြား
ပြသသည့်အခါမှသာလျှင် အနည်းငယ်
သဘောပေါက်ခဲ့မိပါသည်။ သစ္စာလေး
ပါးတရားကိုလည်း ထိုအချိန်မှသာ
အချိန်ယူကာကြားခဲ့ရသဖြင့် မဂ္ဂ

www.burmeseclassic.com

ကြေ
ခပ်
ရော
ပါသ
ကို
ညို
မြတ်
မြေ
ကြေ
ယ
ဘ
နာ
မှတ်
အနိ
အ
ဉာ
ကျ
သ
ဖြစ်
ကြ
အ
သ
စက
မှ
တစ်
ပါ
သ
ဆေ
ကြ
သ
မြန်
ရှု
သ
သံ
နှစ်
လ
နေ
နိုင်
ပြီး
ကြ
သံ
သ
အ
မ
ကြ
ထို

ကြောင်းတစ်ခုတည်းကသာလျှင် ဒုက္ခ
ခပ်သိမ်းချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို
ရောက်ရှိနိုင်ကြောင်း သစ္စာဉာဏ်ကိုရရှိခဲ့
ပါသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
ကိုလည်း ပိုပြီးသဒ္ဓါတရားပွားများကြည်
ညိုခဲ့မိပါသည်။ ထိုမဂ္ဂင် (၈) ပါးအကျင့်
မြတ်တရားက သံသရာဝင်ဆင်းရဲမလွတ်
မြောက်ကြောင်းတရားစစ်တရားမှန်ဖြစ်
ကြောင်းသိခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ယနေ့ထက်တိုင် မိုးကုတ်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် ဝိပဿ
နာတရားများကို နေ့စဉ်နာကြားနေဆဲ၊
မှတ်သားနေဆဲ၊ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
အနိစ္စခန္ဓာ၊ ဒုက္ခခန္ဓာ၊ အနတ္တခန္ဓာ၊
အသုဘခန္ဓာကြီးဖြစ်ကြောင်း ဝိပဿနာ
ဉာဏ်နှင့်သိအောင် သတိနှင့်စောင့်ကြည့်
ကျင့်ကြံအားထုတ်ပွားများနေဆဲ ဖြစ်ပါ
သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ စက္ကန့်မခြား
ဖြစ်ပေါ်ချုပ်ပျောက်မှုကို သတိနှင့်စောင့်
ကြည့်ရသည့်အလုပ်က ဝိပဿနာတရား
အလုပ်၌ အဓိကဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသတိဆိုသည့်
စကားလေးနှစ်လုံးကို လုပ်ငန်းနယ်ပယ်
မှ အငြိမ်းစားမယူမီ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်
တစ်နှစ်လုံးလုံးထိတွေ့ယဉ်ပါးလိုက်နာခဲ့ရ
ပါလားဆိုသည့်အတွေးလည်းဖြစ်ခဲ့ရပါ
သည်။ တပ်မတော်၌ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့သည့် (၁၆) နှစ်လုံးလုံး ထိုရှေ့
ကြည့်၊ သတိ၊ သက်သာ၊ အေးစေဆို
သည့် စစ်မိန့်သံများလွှမ်းမိုးခံခဲ့ရသလို
မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သို့ကူးပြောင်းရောက်
ရှိပြန်တော့လည်း ထိုရှေ့ကြည့်၊ သတိ၊
သက်သာ၊ အေးစေ ဆိုသည့် အမိန့်ပေး
သံများက ကျွန်ုပ်ဘဝကို နှစ်ပေါင်း (၂၅)
နှစ်လုံးလုံး လွှမ်းမိုးခံခဲ့ရပြန်ပါသည်။
လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ အစည်းဆိုသည်က
နေ့စဉ် တန်းစီကြရပြီး ရှေ့ကြည့်သတိ၊
နိုင်ငံတော်အလံအလေးပြု၊ ကျဆုံးလေ
ပြီးသော ရဲဘော်အပေါင်းအား အလေး
ပြု၊ သစ္စာလေးချက်ဆို စသည့်အမိန့်ပေး
သံများက အမြဲလုပ်နေကျအလုပ် ဖြစ်ပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသတိဆိုသည့်
အချက်က တပ်ထဲ၌ (၁၆)နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ
ရဲတပ်ဖွဲ့၌ (၂၅) နှစ် စုစုပေါင်း နှစ်ပေါင်း
(၄၁) နှစ်တာကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်ဘဝ
၌ ရင်းနှီးနေခဲ့ရပါသည်။

ယခု သက်ပြည့်အငြိမ်းစားယူပြီး
ပြန်တော့လည်း ဝိပဿနာဘာဝနာ
တရားအလုပ်၌ ထိုသတိက ကျွန်ုပ်ဘဝ
ကို စိုးမိုးထားပြန်ပါသည်။ ခန္ဓာငါးပါး

ရှုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို သတိဖြင့်စောင့်ကြည့်
ရသည့်အလုပ်က ဝိပဿနာဘာဝနာ
အလုပ်၌ မရှိမဖြစ်အဓိကသော့ချက်ဖြစ်
နေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ လက်ရှိ
ကျွန်ုပ်ဘဝက နေဝင်ချိန်၊ လူ့ဘဝနေရဖို့
အချိန်ထက် သေရဖို့အချိန်ကပို၍ နီးကပ်
နေပါပြီ။ ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူသော
ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာနှင့် ခန္ဓာငါးပါး
ရှုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ
တွေကို ထင်သာမြင်သာအောင် သတိ
ဖြင့်မပြတ်ကြည့်နေရပါပြီ။

သို့သော် တစ်ချိန်က သတိနှင့်
ယခုခန္ဓာငါးပါး၊ ရှုပ်နာမ်နှစ်ပါးကိုစောင့်
ကြည့်ရသည့်သတိကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ခုံမိ
၏။ အစိုးရလုပ်ငန်းခွင်၌ တွေ့ခဲ့ရသည့်
သတိက အထက်အရာရှိမှ အရေးယူ
အပြစ်ပေးခံရမှာကိုကြောက်၍ လိုက်နာ
ခဲ့ရပြီး ယခုဝိပဿနာအလုပ်စခန်းခွင်
၌တွေ့ခဲ့ရသည့်သတိက အပါယ်သံသရာ
ကိုကျမှာကြောက်လို့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို
ရောက်ဖို့ဖြစ်ကြောင်း ဝိပဿနာဉာဏ်
ဖြင့် သစ္စာသိသိခဲ့မိပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး
ဘဝခန္ဓာကြီးကို ဒုက္ခဖြင့် သန္ဓေတည်
မွေးဖွားပြီး ဒုက္ခဖြင့် အဆုံးသတ်ခြင်းမှ
တစ်ပါး ဘာမှမရှိနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို ရှေးရှေးအတိတ်
ဘဝပေါင်းများစွာက သံသရာကြီးကို
ရှည်ကြာစွာ တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ ကျင့်
လည်ခဲ့ရပေါင်းများခဲ့ပြီးဟု ဗုဒ္ဓကဟော
ကြားတော်မူခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။
သုံးဆယ့်တစ်ဘုံတွင် ကျင့်လည်နေရ
သမျှ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းက
လည်း ဘယ်သောအခါမှ လွတ်မြောက်
နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ လူ့ဘဝခန္ဓာ၊ နတ်ဘဝ
ခန္ဓာ၊ ဗြဟ္မာဘဝခန္ဓာရရှိနေသမျှ ထိုအို
ခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကရိုနေမည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓက ထိုအိုခြင်း၊
နာခြင်း၊ သေခြင်းက လွတ်မြောက်နိုင်
မည့်မဂ္ဂင်လမ်းကို ညွှန်ပြတောကြားထား
တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခန္ဓာရရှိနေ
သမျှ သတ္တဝါအားလုံး ခန္ဓာဒုက္ခကို
တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ ပင်ပန်းကြီးစွာခံစား
နေရမှာကိုမကြည့်ရက်သဖြင့် နိဗ္ဗာန်
ချမ်းသာကိုရောက်ရှိနိုင်သည့် မဂ္ဂင်လမ်း
လမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းကိုသာညွှန်ပြ
ဟောကြားထားတော်မူခြင်းက ဗုဒ္ဓ၏
မဟာကရုဏာတော်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်
တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အားလုံး နားလည်
လက်ခံယုံကြည်ထားကြပါသည်။

ယခုလက်ရှိ ကျွန်ုပ်ဘဝက နေဝင်
ချိန်ရောက်လို့နေပါပြီ။ မကြာမီ
တောင်ဆွယ်နေကွယ်တော့မည့် ဖြစ်ပါ
သည်။ လူ့ဘဝ၌နေရဖို့အချိန်ထက် သေ
ရဖို့အချိန်က နီးကပ်လို့နေပါပြီ။ ဘုရား
ဝေးထားသည်ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ခန္ဓာ
ငါးပါး၊ ရှုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို အနိစ္စဉာဏ်၊
ဒုက္ခဉာဏ်၊ အနတ္တဉာဏ်တွေကို ထင်
သာမြင်သာအောင် သတိနှင့်မပြတ်စောင့်
ကြည့်နေရပါပြီ။ ယခု ကျွန်ုပ် ဉာဏ်နှင့်
စောင့်ကြည့်နေရသည့်သတိက သေသည်
အထိ ကျွန်ုပ်ဘဝကို စိုးမိုးသွားမှာဖြစ်ပြီး
သေလုမြောပါးဝေဒနာကို ခံစားနေရ
လျှင်တောင်မှ ကျွန်ုပ်တစ် ထိုသတိဖြင့်
ဝေဒနာကို ဖြစ်ပျက်ရှုမှတ်နိုင်သမျှ ရှုမှတ်
နေရပါမည်။ ထိုသို့ ရှုမှတ်နိုင်ပါက
တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံတွေမလာနိုင်။ ဇာတိ၊
ဇရာ၊ မရဏတွေမလာနိုင်တော့ဘဲ နိဗ္ဗာန်
ချမ်းသာကိုမျက်မှောက်ပြုနိုင်လိမ့်မည်
ဟု ကျွန်ုပ်ကိုကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေမိပါ
သည်။ တကယ်အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို
ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ကြည့်နိုင်လျှင်ဖြင့်
ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိတိစွာလည်းကောင်းမည်လည်း
မဟုတ်ပါလား။

ငါသည်မှချသေရမည်၊
အချိန်ပိုင်းသာလိုတော့သည်
မောင်မောင်အောင်မင်း (ဒဿနိက)

(မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဟောကြားထားခဲ့သည့်ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်
ဝိပဿနာတရားတော်များကို နေ့စဉ်နာ
ယူမှတ်သား၏။ မိမိဉာဏ်မိသလောက်
ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်
၍ ဤဆောင်းပါး၌ အမှားအယွင်း
ပါက စာရေးသူ၏ ချွတ်ယွင်းချက်သာ
ဖြစ်ပါသည်။)

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်၊
လွတ်လပ်ရေးနေ့တွင် နံနက်ခင်း
လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ ထွန်းသန်းတို့အိမ်သို့ဝင်ခဲ့သည်။
ထွန်းသန်းက အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်နေသဖြင့်
ကျွန်တော့်အားခေါ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့
သည်။ သူက မုန့်ခြင်းတောင်းကိုချပေး
ပြီးစားခိုင်းသဖြင့် မုန့်တစ်ခုစားပြီး
စကားပြောကြသည်။

ထို့နောက် သူငယ်စဉ်က ကျောင်း
တက်ခဲ့ရသောအတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်ဆန်း
များကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ
သည်။

မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ
သူ၏ဇာတိ သပြေချောင်းရွာ၏ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းမှာ နှစ်ထပ်ကျောင်းကြီးဖြစ်
ပြီး အလွန်ကျယ်ဝန်းပါသည်။ ၎င်း၏
အနီးတွင် မူလတန်းစာသင်ကျောင်းတစ်
ကျောင်းနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းတွင်
စေတီတစ်ဆူ၊ အုတ်တိုက်သိမ်ကြီးတစ်ခု
ရှိသည်။

ထိုသိမ်တိုက်ကြီးထဲတွင် အလျား
ရှည်သော အုတ်ပလ္လင်အမြင့်ပေါ်၌ ဗုဒ္ဓ
ရုပ်ပွားတော်ငါးဆူတည်ရှိသည်။ ထိုသိမ်
ကြီးက ညအခါတွင်သရဲခြောက်သည်ဟု
နာမည်ကြီးနေ၏။

ညဘက်တွင် ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး
တပ်လှူရန် ကျောင်းသားတိုင်း၊ ကိုရင်
တိုင်း မသွားရဲကြပေ။ သွားရသူများမှာ
ထွန်းသန်းနှင့် အဖော်ငါးယောက်သာရှိ
ကြသည်။

ထိုသိမ်တိုက်ထဲတွင် ညလုံးပေါက်
တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရလျှင်အိပ်ရန်
အလောင်းအစားလုပ်ကြ၏။ တစ်ယောက်စီ
အလှည့်ကျအိပ်ကြရာ တစ်ယောက်တစ်
မျိုးသရဲခြောက်ခံရ၏။ တချို့မအိပ်ရဲဘဲ
ထွက်ပြေးရသည်ဆို၏။

ထွန်းသန်း၏အလှည့်တွင် သရဲ
ခြောက်မခံရဟုဆိုသည်။ ဘုန်းကြီးက
ထွန်းသန်းနှင့် အဖော်ငါးဦးကို နောက်
ထိုသို့မလုပ်ရန်ခေါ်ဆွဲခဲ့သည်။

ထွန်းသန်းသည် ကျောင်းတွင်
လေးတန်းကျောင်းသားဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီး

ကျောင်းတွင်လည်း ကျောင်းအိပ်ကျောင်း
စားနေသည်။ သူနှင့်အတူ ကျောင်းသား
အဖော်များနှင့် ကိုရင်များလည်းနေကြ
သည်။ စာသင်အတွဲ၊ ကစားလည်းအတွဲ
တူ၊ ညအိပ်လည်းအတွဲတူ အဖော်များနှင့်
ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ရပေသည်။

ထိုသို့နေထိုင်ခဲ့ရစဉ်အချိန်ကာလ
မှစတင်၍ ထွန်းသန်းတစ်ယောက် ပရ
လောကသားများနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရလေ
သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ရှေ့ဘက်တွင်
သပြေပင်ကြီးတစ်ပင် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်
တည်ရှိနေ၏။ ကျောင်းတော်ကြီး၏
မျက်နှာစာတွင် အနားတစ်ဖက်လျှင် ပေ
(၁၀၀) ကျော်ရှိသော မြေပြင်ကွက်လပ်
ကြီးရှိ၏။ ထိုမြေကွက်တွင် ကျောင်းသား
လေးများ ဘောလုံးကန်ကစားကြ၏။

တစ်ညနေတွင် ထွန်းသန်းတို့
အဖော်တစ်သိုက် ဘောလုံးကစားကြရာ
နေဝင်ရီတရောအချိန်သို့ရောက်ရှိလာ၏။
ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဝိုးပေါက်
ထဲသို့ ဘောလုံးကိုကန်သွင်းလိုက်ရာ
ဝိုးပေါက်ချော်ပြီး ဘောလုံးပျောက်သွား

၏။ ဘောလုံးသည် သပြေပင်ကြီးဘက်
သို့ရောက်သွားသဖြင့် အားလုံး၏
မျက်လုံးအစုံက ထိုအပင်ကြီးဆီသို့ဝိုင်း
၍ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ဘောလုံးကစားနေသည်
ကိုကြည့်နေကြသည်ဟု ယူဆရသော
ယောက်ျားလေးငါးယောက်၊ မိန်းမသုံး
လေးယောက်နှင့် ကလေးအချို့တို့
သည် အပင်ကြီးဘက်ဆီသို့ လှည့်

သွားကြပြီး ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွား
သည်ကို ထွန်းသန်းတို့လူစုအားလုံးမြင်
တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့အားလုံး ရုတ်
တရက် မှင်တက်သွားပြီး တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် သို့လော သို့လောနှင့်
ကြည့်မိကြလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆို

သော် ယခင်နေ့များက ယခုကဲ့သို့
တကူးတက လာရောက်ကြည့်ရှုသူတစ်
ယောက်မျှမရှိသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဘယ်လို
လဲဟူသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်မိကြပြီး
စကားမပြောအားဘဲ ဘောလုံးကိုအပြေး
အလွှားဝိုင်းဝန်းရှာဖွေကြ၏။ ဘောလုံး

ဘစောနိုင်သူ ရွှေလောင်းလှေရှင် သိုက်နန်းရှင်သခင်မ

မှာ ခပ်ဝေးဝေးသို့မရောက်နိုင်။ ရှုပ်ထွေးသောချို့များလည်းမရှိ။ သို့သော် ရှာမတွေ့ကြပေ။ ထိုသို့ရှာဖွေနေစဉ် အစိမ်းရောင်ဘောလုံးလေးတစ်လုံး ကွင်းပြင်ထဲသို့ကျရောက်လာ၏။ ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိရပေ။

“ဟာ - ဘောလုံးလေးကွ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို တစ်ယောက်က ပြေးကန်လိုက်၏။ ဘောလုံးကလည်ထွက်လာသည်။ နောက်တစ်ယောက်က ပြေးကန်ပြန်သည်။ ဘောလုံးက ခုန်ပေါက်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျန်လူများသည် ပျောက်နေသောဘောလုံးကိုဆက်မရှာကြတော့ဘဲ ဝင်ရောက်ကန်ကြရာတွင် ကွင်းထဲတွင် ကျောင်းသားလေး (၂၂) ယောက်စလုံး ရောက်ရှိနေကြပြီးသော် နောက်ထပ် အဝါရောင်နှင့် အနီရောင် ဘောလုံးနှစ်လုံးထပ်မံရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ကျောင်းသားများလည်း တွေ့ရာကြိုရာဘောလုံးကိုကန်ကြလေတော့သည်။

သူတို့သည် ဘောလုံးများဘယ်လိုဘယ်နည်းရောက်လာသည်ကို မစဉ်းစားအားဘဲ ကစားဖို့သာအရေးထားနေကြလေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလှအယက်ကန်ကြသောအခါ ဘောလုံးများသည် ဝေဝေလှလှပုံနေပြီး နူးရိုင်းသွင်းချိန် မှောင်ရီပျိုးစရောက်၍ မှောင်လာမှသာလျှင် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြကုန်၏။ မှောင်လည်းမှောင်၊ ဘောလုံးများလည်းပျောက်၊ သူတို့လည်း နားချိန်ရောက်၍ နားလိုက်ကြပြီး ရေဆင်းချီးကြရ၏။

“ဟေ-ငါတို့ကဘောလုံးမရှိလည်း ကန်လို့ရတာပဲကွ”

ဟု တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကန်တာ အဲဒီဘောလုံးတွေကိုထိရဲ့လား”

ဟု နောက်တစ်ယောက်က မေးလိုက်ရာ ထိုကျောင်းသားလေး ကြောင်သွား၏။

ထိုအခါ ထွန်းသန်းကဝင်၍ -

“မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သောအခါ ထိုကျောင်းသားက -

“ငါတော့မထီဘူးကွ။ ဘယ်လိုကန်ကန်လုံးဝမထီဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် ကန်လိုက်တဲ့အခါ ဘောလုံးကို လုံးဝ

မထီဘဲ ဘောလုံးက သူ့အလိုလိုလွင့်စဉ် သွားပြီး ကွင်းထဲကိုပြန်ဝင်လာတာပဲကွ အရမ်းကိုထူးဆန်းနေတာပဲကွ”

ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ကျောင်းသားလေးများ အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြကုန်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘယ်သူကန်လို့ မှုထီမှာမဟုတ်ပါဘူးကွ”

ဟု တစ်ယောက်ကအော်ပြောသည်။

“အေး - ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါတို့လည်းကန်လို့မထီဘူး။ အနားကပ်ပြီး ကန်တာတောင်မထီဘဲနဲ့ ဘောလုံးက ရွေ့သွားတယ်။ အပေါ်ကိုမြှောက်တက်သွားလိုက်ပြန်ကျလာလိုက်ဖြစ်နေတာပဲကွ”

“အေးကွ-ငါက လက်နဲ့လိုက်ဖမ်းတာတောင်မရဘူး။ ကိုင်လို့မရဘူး လွင့်ပျံ့သွားတယ်။ ဘယ်လိုမှဖမ်းလို့မရဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ။ ငါတို့က ကိုယ့်အနားရောက်လာလို့ကန်တယ်မထီဘူး။ အစိမ်းရော၊ အဝါရော၊ အနီရော သုံးလုံးစလုံးဝေပျံ့နေတာ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ”

“ဒါပေမယ့်ကွ။ ငါကန်တာမထီပေမယ့် မင်းတို့ကန်နေတာကိုကြည့်ရတာထိတယ်လို့ မြင်နေရတယ်ကွ”

“ဟာ - ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါတို့လည်း အဲဒီလိုပဲထင်နေရတယ်။ ကိုယ်ကန်တာမထီပေမယ့် သူများကန်တာကို ကြည့်ရတာထိတယ်လို့ထင်ရတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူးနော်။ သိပ်ကိုထူးဆန်းနေတာပဲကွ”

“အေး - ဒီလိုဆို ကန်လို့ထီတဲ့လူဘယ်သူမှမရှိဘူးကွ။ အံ့ရောအံ့ရော” ထိုသို့ပြောကြဆိုကြရင်း ရေချိုးရာမှတတ်လာကြသောအခါ ထွန်းသန်းက တစ်ခုခုသတိထားမိသလို ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦးကွ ငါပြောဦးမယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့သတိထားမိရဲ့လား။ ငါတို့ဘောလုံးမပျောက်ခင်က ငါတို့တွေကစားနေတာကို သပြေပင်ကြီးအောက်ကနေကြည့်နေကြတဲ့လူတွေကို မင်းတို့တွေ့ကြလား”

“ဟာ-ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါတို့အားလုံးတွေ့ကြတာပဲ။ ဟုတ်တယ်မို့လား”

ဟု တစ်ယောက်ကပြောလိုက်၏။

“အေး၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါတို့အားလုံးအကုန်မြင်တယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒါဘယ်သူတွေလဲကွ” ဟု တစ်ယောက်မေးသည်။

“ဘယ်ကလူတွေလဲဆိုတာတော့ ငါတို့မသိဘူး။ ရွာထဲကလူတွေတော့ မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု ကျောင်းသားအားလုံးကပြောကြသည်။

“ကဲ - ဒါဆို သူတို့မျက်နှာတွေကို မင်းတို့မတွေ့ဘူးလား၊ မမှတ်မိဘူးလား” ဟု ထွန်းသန်းကမေးလိုက်သည်။

ကျန်လူများက -

“ငါတို့တွေ့ရမြင်ရပေမယ့် သူတို့မျက်နှာတွေကို သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရဘူးကွ။ အဝတ်အစားတွေကလည်း စိမ်းစိမ်း၊ ဝါဝါ၊ နီနီတွေအရောင်တောက်တောက်တွေ လူစိမ်းတွေပဲ။ ထူးဆန်းနေတယ်ကွ။ လူ့ယောင်ဖန်ဆင်းထားတာတွေလားမသိဘူးကွ”

စသည်ဖြင့် ပြောကြလေ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွ။ သူတို့မျက်နှာတွေကိုအကြည့်မခံချင်သလိုနဲ့ တစ်ဖက်လှည့်သွားတဲ့လူနဲ့ တည့်တည့်ကြည့်တဲ့လူတွေကျတော့လည်း မျက်နှာတွေက မပီသဘူး”

“သရဲတစ္ဆေတွေလား၊ ဥစ္စာစောင့်တွေများဖြစ်နေမလားတောင် မသိဘူးကွ”

“ဟာ - ဟုတ်တယ်နော်။ တကယ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ ပြောလို့မရဘူးနော်။ မင်းတို့မကြောက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲကွ။ လူပဲဥစ္စာ”

ဟု တစ်ယောက်ကပြောလိုက်၏။

“အေးပါ အေးပါ၊ တော်ကြာတကယ်သရဲဖြစ်နေမှခက်နေမယ်။ သရဲကုတ်ခွဲပြီး လည်ပင်းညှစ်လိုက်လို့ မျက်လုံးပြူးလျှာထွက်ပြီး ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်”

“အံ့မာ - လုပ်ကြည့်ပါလားကွ။ သရဲမကလို့ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ထိရင်တော့ ပြန်ဆော်မှာပဲ။ သရဲကောဘာကောမထားဘူးကွ ဟမ်း . . .”

“ဟားဟားဟား - မင်းက တယ်သတ္တိကောင်းပါလား၊ တော်ကြာ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်နေတော့မှ မင်းကိုလိပ်ပြာနတ်သွားပြီး လူချင်းလဲလိုက်လို့ ဟုတ်ပါဖြစ်သွားဦးမယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား၊ ဝါးဟား ဟား ဟီးဟီးဟီး အူးဟူးဟူးဟူး” အားလုံးကဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကား

နိုင်လူရင်းမှ ရန်ထမြစ်မည်စိုးသဖြင့် ထွန်းသန်းကဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ-ဟေ့ကောင်တွေ တော်ကြပါ တော့ကွာ။ ဘာမဟုတ်တာနဲ့အချင်းချင်း စကားနိုင်လှမနေကြနဲ့တော့။ တော်ကြာ နေ့ ဟိုမမြင်နိုင်တဲ့အကောင်ကလာပြီး မင်းတို့လည်စေ့ကို မမြင်ရတဲ့လက်နဲ့ဖျစ် လိုက်လို့ အောင်မလေးပျဲအော်ပြီးပြီး ထွက်သွားဦးမယ် ဝါး ဟား ဟား ဟား အား ဟူး ဟူး ဟူး ဟီး ဟီး ဟီး”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ပြီး ပွဲကြဲသွား လေသတည်း။

သို့နှင့် သူတို့ ညနေစာတိုကျောင်း တွင် အတူစားကြ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်း သား(၁၂)ယောက်နှင့် ညကျောင်းတက် သောလေးတန်းကျောင်းသား(၁၃)ယောက် တို့ရှိကြရာ အားလုံး (၂၅) ယောက်ခန့် ကျောင်းတွင်အိပ်ကြသည်။ ကျောင်း သားများက အိမ်မှ ထမင်းချိုင့်ယူလာ၍ စုပေါင်းစားကြသည်။

ညစာစားပြီးနောက် ည (၇) နာရီ မှ (၁၀) နာရီအထိ စာကျက်ကြရသည်။ စာရမရကို ဆရာက တစ်ယောက်ချင်း စစ်ဆေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ (၇) နာရီမထိုး မီတွင် ထွန်းသန်းသည် ညနေက အဖြစ် အပျက်ကို ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ငါတို့အားလုံး ဘောလုံးပျောက်တာကို ရှာဖွေ သဖြေပင်ကြီးဘက်ကိုထွက်လာ တော့ အဝင်အောက်ကလူတွေကို အား လုံးမြင်တယ်မဟုတ်လား”

“အေး-ဟုတ်တယ်လေ၊ မြင်တာ ပေါ့”

ဟု အားလုံးက ပြောကြ၏။

“အဲဒါ ငါ့အထင်ပြောရင် ရိုးရိုး လူတွေမဟုတ်ဘူးကွ။ နာနာဘာဝတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကွာ။ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ မျက်နှာကို လည်း အထင်အရှားမမြင်ရဘူး။ သူတို့ ကအမြင်မခံတာ။ ပြီးတော့ ငါတို့က ဘောလုံးပျောက်တာကိုရှာဖွေ အာရုံစိုက် တုန်း သူတို့ကသစ်ပင်အောက်မှာပဲ ရုတ် တရက် ချက်ချင်းပျောက်သွားကြတယ်။ ဘယ်ကိုမှထွက်သွားတာလဲမတွေ့ ရဘဲ ရုတ်ခြည်းဖျတ်ခနဲပျောက်သွားတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ဘောလုံး တွေရယ်၊ ငါတို့ကအဲဒီဘောလုံးတွေကို ကန်လို့ ထိလို့မရတာရယ်၊ ဖမ်းယူလို့ တောင်မရဘဲ လှုပ်ရှားလွင့်ပျံနေတာတွေ ရယ်၊ ဟာ-နာနာဘာဝတွေလုပ်နေတာ

လို့ ငါထင်တယ်ကွာ”

“အေး - ဟုတ်တယ်ကွ။ ဒီလိုဖြစ် တာသိပ်ထူးဆန်းတယ်။ ငါတို့လည်း ဒီ တစ်ခါပဲကြုံဖူးတယ် ထွန်းသန်းရာ၊ မင်း ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ မဟုတ်မှလွဲ ရော ငါတို့လည်း အဲဒီလိုပဲထင်တယ်”

ဟု ကျော်မြင့်က ထောက်ခံလိုက် ပြီး အားလုံးကလည်း သူတို့၏ အထင် အမြင်ကိုပြောကြလေ၏။ ထိုနောက် သူတို့ အားလုံး စာကျက်ကြပြီး ည (၁၀) နာရီ တွင်အိပ်ကြလေတော့၏။

ထိုအကြောင်းကို ကိုရင်များသိ သွားကြပြီး ဘုန်းတော်ကြီးအားလျှောက် ထားကြ၍ နောက်တစ်နေ့၌ ဘုန်းတော် ကြီးက သူတို့အား ခေါ်ယူမေးမြန်းလေ သည်။ သူတို့ကလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန် စင်ကို အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားလျှောက် ထားကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက -

“မင်းတို့ကျောင်းသားတွေ နောက် ရက်တွေမှာ ဘောလုံးမကန်ရဘူး”

ဟု တားမြစ်ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေမှာပင် နေဝင် ရီတရောအချိန် သပြေပင်ကြီးအောက်၌ မိန်းမငါးယောက်ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် သွားလာနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ရေကန်ဘက်သို့သွားသောကျောင်း သားတချို့ကလည်း ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မိန်းမလေးငါးယောက်ကို အထင်အရှားတွေ့ကြရသည်။

ထိုအကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက် ၍ သူတို့ကျောင်းသားအချင်းချင်းအတွေ့ အကြုံများကိုပြောဆိုကြရာ -

“အေးကွာ - အဲဒီမိန်းမတွေကို ရွာထဲကလားလို့ မြန်းခနဲထင်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရွာထဲကမဟုတ်မှန်းသတိထား ကြည့်တော့သိသာတယ်ကွ။ ရွာထဲက ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှလာမထိုင်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ဝတ်ထားတဲ့အရောင်တွေက တစ်မျိုးပဲ။ ကျောခိုင်းထိုင်နေတာများ တယ်။ တချို့က ဘေးစောင်းနေတယ်။ မျက်နှာကို ဘေးတိုက်ပဲမြင်ရတယ်။ ဘယ်တော့မှတည့်တည့်လှည့်မလာဘူး။ သူတို့အနားကိုရောက်တုန်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွေ့ရင်လည်း မျက်နှာကဝါးထား တားနဲ့မပိပြင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့အချင်း ချင်းခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ စကားပြောနေ တာတောင် တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အနားနီနေပြီ မကြားရဘူး။ သူတို့အနား ကို တိုးကပ်ပြီးတော့လည်း မသွားရဲ တော့ပါဘူးကွာ”

ကိုရင်များနှင့် ကျောင်းသားများ စုစုပေါင်း အင်အား (၃၀) ခန့်မျှရှိလာ ၍ ကြောက်ရကောင်းမှန်းမသိကြဘဲ ပရ လောကသားများနှင့် ထွန်းသန်းတို့လူစု မှာ အတွေ့အမြင်များပြီး ယဉ်ပါးနေကြ ပေသည်။

ထိုသို့ နောက်ထပ်တွေ့မြင်ရသည့် ပရလောကသားများကို ကျောင်းအနီး အနား၌ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့ မြင်ရသဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဘုန်းကြီးက ရွာထဲရှိ ရပ်မိရပ်ဖများနှင့် ကျောင်းသားမိဘများကို ဆင့်ခေါ်ကာ အလှူဒါနပွဲပြုလုပ်ရန်နှင့် ပရိတ်တော် များရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်း၊ အမှုအတန်း ပေးဝေခြင်း၊ ကမ္မဝါဖတ်ခြင်းတို့ကိုပြု လုပ်ရန် စည်းဝေးတိုင်ပင်လေ၏။

“ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘုန်းကြီးက ဒီလိုအစီအစဉ်ကို ဘာကြောင့်ပြုလုပ်ရ တာလဲဆိုတော့ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျွတ်ဖို့အချိန်တန်ရင်လည်း ကျွန်လွတ်သွားဖို့ မကျွတ်လွတ်နိုင်သေး သူတွေလည်း ကုသိုလ်ကောင်းကျိုးခံစား ရပြီး လူတွေကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေ တဲ့ပြုလုပ်ရှားမှုတွေကို နောက်နောင် ဘာတစ်ခုမှမပြုလုပ်ကြစေဖို့အတွက်ဖြစ် ပါတယ်”

ဟူ၍ ဘုန်းကြီးက မိန့်ကြားခဲ့လေ သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ကျောင်းသား များအား ထိုရက်များအတွင်း ရေကူး ခြင်း၊ သစ်ပင်တက်ခြင်း၊ ကစားခြင်းများ မပြုလုပ်ကြရန် တားမြစ်ထားပါသည်။

နောက် (၃) ရက်ခန့်ကြာသော အခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်ပတ်ဝန်းကျင် ရွာများမှ ဘုန်းတော်ကြီးများအား ပင့် ဖိတ်၍ သံယဒါနဆွမ်းအလှူပွဲနှင့် ပရိတ် ရွတ်၊ အမှုဝေ၊ ကမ္မဝါဖတ်ခြင်းတို့ကို စီမံ ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။

ဆွမ်းအလှူပွဲပြုလုပ်၍ မေတ္တာပို့ အမှုဝေခြင်းတို့ကိုဆောင်ရွက်ပြီးသည့် နောက်ရက်တွင် ဟိုနားဒီနားတစ်ဝိုက် တွေ့နေမြင်နေရသော ပရလောကသား များကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ပေ။

သို့သော် အလှူပွဲပြီးနောက်တစ် နေ့ညတွင် ရွာလယ်ပိုင်း၌ နေထိုင်သော အသက် ငါးဆယ်နှီးပါးခန့် လူပျိုကြီး ကိုဘတင်အား အိပ်မက်ပေးသည်ဟု ထွန်းသန်းတို့ ရွာသားများသိကြရသည်။ အိပ်မက်အကြောင်းကိုတော့ မည်သို့ တိတိကျကျမသိရသေးပေ။ သူ့အမေး လျှင်လည်းကိုမပြောချေ။

နောင်အခါတွင်မှ သိရသည်မှာ အိပ်မက်ပေးသူက သူ့အား မိသားစုကို မပြောရ။ မတိုင်ပင်ရ။ အခြားသူများကို လည်းမပြောရဟုတ်ပင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ပြောမိလျှင် အခွင့် အရေးဆုံးရှုံးမည့်အပြင် အန္တရာယ်ရှိနိုင် သည်ဟုသတိပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဘတင်သည် အိပ်မက်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူ့ကိုမျှမပြောတော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ် (၆) လခန့် ကြာသောအခါ ကိုဘတင်၏ အိပ်မက် အကြောင်းဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို သူ၏ မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးသောသူများထံမှ တစ်ဆင့် ရွာသူရွာသားများ ကြားသိကြ ရလေသည်။

ကိုဘတင်၏အိပ်မက်ဖြစ်ပုံအလုံး စုံမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

ထိုညက ကိုဘတင်သည် ဘုရား ဝတ်ပြုပြီး အမျှအတန်းဝေ၍ ည(၉)နာရီ ခွဲခန့်တွင် အိပ်ချင်လာသဖြင့် အိပ်ရာဝင် ခဲ့သည်။ သူ့အား အိပ်မက်ထဲတွင် ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးတစ်ဦးက-

ရှင်ကိုလောင်းလှေတစ်စင်းပေးခဲ့ မယ်။ ကျွန်မတို့ကပြောင်းရရွေ့ရတော့ မှာဆိုတော့ ပစ္စည်းတချို့ကိုပေးသင့်တဲ့ လူပေးခဲ့မှာပါ။ ရွာသားတွေအလှူအတန်း ပြုလုပ်ကြပြီး အမျှဝေတဲ့အတွက်အားလုံး ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သာဓုခေါ် ရလို့ ကျွန်မတို့မှာ အထူးကျေးဇူးကြီးမား ပါတယ်။

ရှင်ရရှိတဲ့ပစ္စည်းကို အိဒီလောင်း လှေကို ရှင်ဘာသာရှင် ရောင်းချင်ရောင်း သုံးချင်သုံး ကြိုက်သလိုပြုလုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမျှမပြောရဘူး။ မတိုင်ပင်ရဘူးရှင်။

မိသားစုကိုရော အခြားသူတွေကို ရောမပြောရဘူး။ မတိုင်ပင်ရဘူးရှင်။ အကယ်၍ ပြောဆိုတိုင်ပင်ပါက အခွင့် အရေးဆုံးရှုံးမယ်။ ရသင့်တာမရဘဲ အန္တရာယ်တောင်ရှိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကို တော့ သတိထားပါ။ ပြီးတော့ ရှင်ကို ပြောမယ်။ အခု လာမယ့်လပြည့်ညမှာ ရွာထိပ်ကဘန်းကြီးကျောင်းနဲ့မနန်းမဝေး မှာရှိတဲ့ မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်ကို ညဉ့်ဦးပိုင်းအတွင်း တစ်ယောက်တည်း အရောက်လာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှမအသိ မပေးဘဲ၊ အဖော်မခေါ်ဘဲ ဆက်ဆက် လာပါ။

ဟူ၍ ပြောဆိုပြီး ပျောက်ကွယ် သွားလေ၏။

ကိုဘတင်သည် အိပ်မက်မှရုတ်တ

ရက်လန့်နိုးလာပြီး ထထိုင်လိုက်မိ၏။ သူ့အိမ်တွင် သူနှင့်အတူ ညီမအပျိုကြီး တစ်ယောက်၊ တူတစ်ယောက်၊ တူမ တစ်ယောက်တို့နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့ မိသားစုလေးယောက်စုပေါင်းနေထိုင်ကြ ပြီး အဆင်ပြေပါ၏။ သူသည် နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ညဉ့် (၁၂)နာရီကျော်ရုသာ ရှိ၍ သန်းခေါင်ချိန်တွင် အိပ်မက်မက်ခဲ့ ကြောင်းသိရလေသည်။

ကိုဘတင်သည် အိပ်မက်မက် သည်ဟုသာပြောပြီး သူ၏အိပ်မက် အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှမပြောဘဲနေ ခဲ့၏။ သို့နှင့် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ လပြည့်နေ့သို့ရောက်လာလေ၏။ တစ်ပတ် လပြည့်နေ့ဖြစ်သည်။

သူ၏ အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားရင်း ညအချိန်တွင်အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်းသွားရန် သင့်၊ မသင့် တွေးနေမိ၏။ မည်သူ့ကိုမျှမပြောဘဲ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း လုပ်ဆောင်ရန် ခက်နေ၏။ သူစိတ်က ချီတိုချတိုဖြစ်နေ သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ အိပ်မက်ထဲကချိန်းဆိုသည့် အတိုင်း လပြည့်ည၏ညဉ့်ဦးယံအတွင်း ည(၉)နာရီခန့်တွင် ရွာထိပ်က မန်ကျည်း ပင်ကြီးအောက်သို့ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့၏။ သူ၏ ခါးကြားတွင် လက်စွဲတော်အားမြှောင်ကိုဝှက်ယူလာခဲ့ သည်။ သားရွေ့နှင့် လောက်စာလုံးများ ထည့်ထားသော လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လည်း လွယ်ထားသည်။

သူသည် ရွာထိပ်မှသွားဘဲ ရွာ၏ အပြင်ဘက်ကွင်းပြင်မှလျှောက်လာခဲ့ရာ ရွာထိပ်သို့ ရောက်လာ၏။ သူတစ်ဦး တည်းသာဖြစ်၏။ လပြည့်ည၏လရောင် တတော့ ထိန်ထိန်သာလျက် ရွာ၏လှေ

ထုံးစံအတိုင်း ည (၉)နာရီ ကျော်လျှင် သက်ကြီးခေါင်းချချိန်ဖြစ်၍ လူခြေတိတ် လျက်ရှိ၏။

ကိုဘတင်တစ်ယောက်တည်း စိတ် ချောက်ချား ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

သူသည် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာ ပြီး သတိကြီးစွာထားနေရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်ဥင်များ၏ အော်မြည်လျက်ထပ်ပုံသံသည် တိတ်ဆိတ် သောညကာလက ဖြူခွင်းလိုက်သကဲ့သို့ ကြက်သီးထစရာကောင်းလှပေသည်။ ရွာထိပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်လည်း နီးနေပေပြီ။ လရောင်အောက်တွင် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း မန်ကျည်းပင်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ ရွာထိပ်ကမ်းနားစပ်ရှိ ချွန်ဖယ်တစ်ခုအနီးတွင် ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး သူ၏မျက်လုံးများက မလှမ်းမကမ်းရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်သို့ စူးစိုက်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အပင်ကြီးအောက်တွင် သစ်ပင် ရိပ်ကြောင့် မှောင်နေပြီး လရောင်က အမှောင်တစ်ကွက်အလင်းတစ်ကွက်နှင့် ကျိုးတိုးကျဲထဲဖြစ်နေ၏။

သူသည် မန်ကျည်းပင်ကြီးဆီသို့ ခြေတစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်သွားသည်။

ထိုအခိုက် ချုံကြားမှငုတ်တစ် ကောင်လန့်ပြီး ထအပျံတွင် ဒီနီးခန့်ရင် ခန့်သွားကာ သူ၏ခါးကြားမှဖမ်းမြှောင် ကို လက်နှင့်စမ်းမိလိုက်၏။

ကိုဘတင်သည် ရတနာသုံးပါးကို အာရုံပြုလိုက်ပြီး သရဏဂုံကိုရွတ်ဆို သည်။ မာန်တင်၍ အကြိတ်ပြီး လက်သီး ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာမန်ကျည်း ပင်ကြီးအောက်သို့ရဲရဲတင်းတင်းဝင်ရောက် သွားတော့၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်းထလျက် ဇောချွေးများပြန် လာ၏။ ရင်ခန့်လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ငြိမ်းဆိတ်အောင် မာန်တင်းပြီးနောက် -

ငါယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ သူ ပိတ်ခေါ်ထားတဲ့အတိုင်း ငါလာတာပဲ။ အာမဆို့ ရင်ဆိုင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ကတိပြုပြီး ဆောင်ရွက်နေတာပဲ။ ငါမမှားဘူး။ ငါ သစ္စာကတိနှင့်ငါရင်ဆိုင်မယ်။ သေတစ်နေ့ ခမွှေးတစ်နေ့ပဲ။ ငါဘာလို့ကြောက်ရမှာ လဲ။

ဟု စိတ်ထဲက တွေးလိုက်ပြီး သတိထားကြည့်လိုက်ရာ တဒစ်အတူ မှာပင် မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ပင်စဉ်းစိတ် စိုက်တွင် ဝင်းခန့်လက်ခန့်အရောင်များ တဖြန်းဖြန်းပြာထွက်လာ၏။

ထို့နောက် လှည့်ပတ်ပြေးနေသောဝင်းလက်လက်အရာနှစ်ခုကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ရလေတော့၏။

ကိုဘတင်သည် မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကာ သတိကြီးစွာစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ဝင်းခနဲလက်ခနဲ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသောအရာနှစ်ခုမှာ ရွှေလောင်းလှေကလေးနှစ်စင်းဖြစ်နေသည်ကိုအံ့ဩစွာတွေ့ရလေသည်။

၎င်းတို့သည် လှေလှော်သားများအပြည့်နှင့် လှော်တက်များကို ကိုယ်စီကိုင်ကာ တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း အပြိုင်လှော်နေကြလျက် မန်ကျည်းပင်၏ ပင်စည်ကိုပတ်ပြီး ရွှေလှော်သားများနေကြလေသည်။

ကိုဘတင်သည် အံ့အားသင့်လျက်ကြည့်နေရာမှ သတိဝင်လာကာ လောင်းလှေလေးများအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ပြေးလွှားနေသောလှေတစ်စင်းကို ညှာလက်ဖြင့် ဖမ်းယူဆပ်ကိုင်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ကျန်လှေတစ်စင်းက ဖျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ အိမ်မက်ထဲတွင် လှေတစ်စင်းပေးမည်ဟုပြောထားသည်ကိုလည်း သူသတိရမိလေ၏။

သူ့လက်အတွင်းသို့ ပါလာသော ရွှေစင်ရွှေသားလောင်းလှေကလေးကို လရောင်ဖြင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝင်းလက်နေသောရွှေလောင်းလှေကလေးတစ်စင်းဖြစ်နေလေ၏။

အရွယ်အစားမှာ တောင်ဆုပ်မျှ ရှည်လျားပြီး လုံးပတ် (၇) လက်မခန့်ရှိသည်။ အလေးချိန်ကတော့ တစ်ပိဿာလောက်မှန်းဆရာသည်။၎င်း၏ပုံသဏ္ဍာန်သည် ပကတိပြိုင်လောင်းလှေပုံသဏ္ဍာန်အချိုးအစားအတိုင်း လက်ရာမြောက်လှသည်။

သို့သော် လှော်တက်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး လှော်နေသော လှေလှော်သားများပါ မလာတော့ပေ။ (သေးငယ်သောလူအတူများဖန်ဆင်းထားသည်ဟု ယူဆရသည်) ပျောက်ကွယ်သွားပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူ့အိမ်မှထွက်လာစဉ်က စလွယ်သိုင်း၍ လွယ်လာခဲ့သော သားရေခွနှင့် လောက်စာလုံးထည့်ထားသည့်လွယ်အိတ်ထဲသို့ ရွှေလောင်းလှေကလေးကိုထည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ကိုဘတင်သည် ရွှေနောက်ဝဲယာ ဘေးဘီတစ်ဝိုက်နှင့် အပင်ပေါ်သို့အကဲခတ်၍ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမထူးခြား။ ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ့ခြေတစ်လှမ်းချင်း နောက်သို့ နောက်ပြန်ဆုတ်၍ မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှထွက်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်ကင်းလွတ်သောလရောင်အောက်အလင်းသို့ရောက်လာသောအခါ မန်ကျည်းပင်ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ရွာဘက်ဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် ပြေးလှေ့တတ်ပြန်လာလေ၏။

နောက်ဘက်မှ ဘာများလိုက်လာလိမ့်မလဲ။ သို့မဟုတ် ရှေ့ဘက်က ဘာအတားအဆီးများပေါ်လာလိမ့်မလဲ စိုးရိမ်အတွေးနှင့် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ကာနောက်ကျောမလုံရှေ့မလုံနှင့်ဖော့ဖော့များပြန်နေလေ၏။

ဘုရား တရား သံဃာ အာရုံထားတာ နောက်ကျောဘက်သို့လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ရွာ၏နောက်ဖေးဘက်ကွင်းထဲမှ လာလမ်းအတိုင်းပြေးရလေတော့၏။

သို့နှင့် သူ၏အိမ်ရှိရာ ရွာလယ်ပိုင်းသို့ရောက်ရှိလာသည်။ သူသည် ရွာ၏ခြံစည်းရိုးကိုကျော်၍ ရွာလမ်းသို့ဝင်လာ၏။ သူသည် ခြံဝင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အိမ်ဝင်းထဲသို့ဝင်လာပြီး အိမ်တံခါးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များကြောင့် လရောင်တကွက်တကွက်ကြား။

သူ့အိမ်မှတိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့စဉ်က အိမ်တံခါးကိုပိတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း လက်နှိုက်၍ အတွင်းချက်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးပြန်ပိတ်ချက်ထိုးပြီး အိမ်သားများအိပ်နေစဉ် အသံမမြည်စေရန် အသာကလေးဝင်ခဲ့၏။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ကို လက်နှင့်စမ်းပြီးယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မီးထွန်းသေးဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ပြီး ခေတ္တအမောဖြေလိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် မီးခြစ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းလိုက်သည်။ ချွေးခွံနေသောအင်္ကျီကိုချွတ်၍ ချွေးသုတ်ပြီး အဝတ်လဲဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လွယ်အိတ်ထဲမှထူးဆန်းသည့်အရာဝတ္ထုကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းရောင်တွင် ရွှေလောင်းလှေကလေးမှာ ပြောင်လက်ဝင်းပနေသည်။ ကိုဘတင်သည် ပြုံး၍ကြည့်နေရာမှ ၎င်းကိုစက္ကူသန့်သန့်နှင့်ထုပ်သည်။ ပြီးလျှင် လွယ်အိတ်ထဲမှသားရေခွနှင့် လောက်စာလုံးတို့ကိုထုတ်၍ လွယ်အိတ်ကိုဖုန်ခါသည်။ စက္ကူနှင့်ထုပ်ထားသောရွှေလောင်းလှေကလေးကိုလွယ်အိတ်ထဲသို့ထည့်၍ ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး သူ၏

ကိုယ်ပိုင်သံသေတ္တာထဲတွင် သေချာစွာ ထည့်ကာ သော့ခတ်ပြီးသိမ်းထားလိုက်လေသည်။

ကိုဘတင်သည် သူ၏လှုပ်ဆောင်မှုကို အောင်မြင်စွာ အဆုံးသတ်နိုင်ပြီဖြစ်၍ သက်ပြင်းရှည်ကို ဟူးခနဲမှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး အမောမဖြေလိုက်၏။ ထို့နောက် ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် (၆) လမျှ ကြာသော် ကိုဘတင်တစ်ယောက် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ကိုင်ရန် စိတ်ကူးပေါက်လာသည်။ သူ၏အိမ်သားများ ရွာထဲသို့ သွားကြနေကြသောတစ်နေ့တွင် သူ၏ သံသေတ္တာထဲမှ ရွှေလောင်းလှေကလေးကိုထုတ်ယူကြည့်မိ၏။ နေ့ဘက်အလင်းရောင်ဖြင့်မြင်ရသောအခါတွင် ယခင်ကအတိုင်း ရွှေစင်ရွှေသားအတိဖြစ်ဝင်းဝါပြောင်လက်နေ၏။ ထိုနောက် ပြန်လည်ထုပ်ဖုံးပြီး နဂိုအတိုင်း ပြန်သိမ်းလိုက်ကာ စဉ်းစားတွေးတောပြန်လေ၏။

ဤပစ္စည်းလေးကို ထုခဲ့ပြီးအလုပ်လုပ်ရန်ကောင်းမလား။ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းအကြာကြီးသိမ်းထားရင်လည်း အချိန်ကုန်ပြီး အလုပ်မဖြစ် အကျိုးမရှိ။ အဲဒီတော့ ဒါကိုထုခဲ့ပြီးငွေဖြစ်လာလျှင် အနည်းဆုံးတော့ အတိုးပေးစားရုံနှင့် အလုပ်ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ထုခဲ့တာပဲကောင်းသည်ဟုတွေးပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချရင်း သက်ပြင်းမောက်ရွှိက်ထုတ်လိုက်လေ၏။

အင်း-ခုချိန်ခါအထိရောက်လာပြီးမှတော့ အသိပေးတိုင်ပင်ရင်လည်းရလောက်ပြီထင်ပါတယ်။ အိမ်မက်အရ ဝါလက်ထဲကပစ္စည်းရောက်နေတာလည်း (၆) လတောင်ကျော်လာပြီပဲ။ ငါ့နမူကို အကျိုးအကြောင်းဖြစ်စဉ်အတိုင်းပြောပြပြီး တိုင်ပင်ရင်ကောင်းမယ်။ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်လေ ဟု တွေးမိသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူ၏ညီမနှင့် တူ၊ တူမတို့ရွာထဲမှပြန်လာကြသောအခါ ညီမအပျိုကြီးအား ခြံထောင့်တစ်နေရာသို့ခေါ်၍ ဖြစ်ကြောင်းရယ်တုံ့ကုန်စင်အလုံးစုံကိုဖွင့်ပြောပြပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးပြောတာတကယ်လား၊ ညီမကြားရတာ အိမ်မက်မက်သလိုပဲ” သူ၏ညီမကပြောလိုက်သည်။ “ဟ-တယ်ပေါ့ဟ၊ ငါကမဟုတ် ပြောပါမလားဟာ” “အဲဒါဆိုရင်လည်း ပဲပါတယ်။”

အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကင်ဆာပျောက်ဆေးနည်း

အမည်က ဦးထွန်းဝေပါ။ နေတာ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး ငပုတောမြို့နယ် ငရုတ်ကောင်းရွာမှာနေပါသည်။ ငရုတ်ကောင်းရွာဟာ ယခုတော့ မြို့နယ် ခွဲအပ်ခံရ သတ်မှတ်ပြန်ပြီ။ ဦးထွန်းဝေသည် ခိုက်အောင်၍ အစာမစားချင်ဖြစ်သဖြင့် ပုသိမ်သို့သွားပြီး ဆရာဝန်နှင့်ပြု၏။ ပုသိမ်မှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်မြို့သို့လွှဲသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ဆေးကုလာကြ၏။ အပြင်ဆေးခန်းမှတစ်ဆင့် အထူးကုဆေးခန်းတွင် ရောဂါရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံး ကင်ဆာအထူးဆရာဝန်ကြီးနှင့်တွေ့၍ ရောဂါကို တိတိကျကျသိရလေသည်။

“ခင်ဗျားရောဂါက အူမကြီးမှာ အနာဖြစ်တာ အခုကင်ဆာအဆင့်ဖြစ်နေပြီ”

“ခွဲစိတ်ကုသရင် ငွေဘယ်လောက် ကုန်မှာလဲ ခင်ဗျား”

“ခွဲစိတ်ကုသရင်တော့ သိန်း(၁၀၀) လောက်တော့ကုန်မယ်”

“ကျွန်တော်က တော့သား၊ ကျွန်

တော့မှာ သိန်း (၁၀၀) မပြောနဲ့ (၁)သိန်း တောင်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ခွဲစိတ်ကုသ မခံနိုင်ပါဘူး ဆရာကြီး”

“အေးဗျာ၊ ဒါတော့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဆေးရုံဆေးခန်းတွေကတွက်ချက်ယူကြတာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ရောဂါကတော့ ခွဲစိတ်မကုသရင် ကင်ဆာဆဲလ်တွေ ပျံ့နှံ့ပြီး (၃) လစခံတော့မှာ”

“ကျွန်တော်ကသေရမှာမကြောက်ပါဘူး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့သေသေ နည်းနည်းမှ မစိုးရိမ်ဘူး။ ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ် မရှိပါဘူး။ လူတိုင်း သေရမှာမို့ မရဏာ နုဿတိတရားကို ပွားများထားပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက အခုလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို ဆေးရုံဆင်းပေးပါ။ ကျွန်တော် ရွာပြန်ပြီး သေပါရစေ”

ဦးထွန်းဝေသည် သေခြင်းတရားကို အပြုံးမပျက်ရင်ဆိုင်နိုင်သော အာဂလူသားဖြစ်ပါသည်။ (၃) လပဲခံတော့မည်။ (၃) လသာ လူ့ဘဝတွင် အသက်

ရှင်တော့မည်ကို ကြိုတင်သိရှိထားသော်လည်း တော့မလုပ်ပါ။ သာမန်လူသားတွေလို ပြောနိုင်ဆိုနိုင်လှုပ်ရှားသွားလာလေသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းပြီး ငရုတ်ကောင်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ၎င်း၏ ဇနီးနှင့်မိသားစုများကို ပြန်ပြောပြလေသည်။

“မိန်းမရယ် အူမကြီးကင်ဆာဖြစ်ပြီး (၃)လပဲခံတော့မယ်လို့ ဆေးရုံကပြောတယ်”

“ဒုက္ခပဲ၊ ရှင်သေရတော့မှာပဲ။ ရှင်မသေခင် ဘုန်းကြီးဝတ်ပါလား”

“မင်းကလည်းကွာ ဘုန်းကြီးဝတ်ရုံနဲ့ သေခြင်းတရားကလွတ်မှာလား”

ဦးထွန်းဝေသည် ရောဂါပျောက်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို စဉ်းစား၏။ ခေတ်မီအနောက်တိုင်းဆေးပညာနည်းစနစ်များဖြင့် ကုသ၍မရတော့ပါ။ ယတြာချေရုံဖြင့်လည်း မရနိုင်ပါ။ မြန်မာ့ဆေးဝါးဖြင့် ကုသနိုင်သည်။ တိုင်းရင်းဆေးဖြင့် ကုသနိုင်သည်။ ဘယ်လိုကုသရမလဲ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားလေသည်။

ညီမတို့နှစ်ဦးနီးကဲ့ရွှေဆိုင်မှာသွားရောင်းကြတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရာ”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်လာကြပြီး သူ၏သေတ္တာရုံရာသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ကိုဘတင်က သေတ္တာကို သော့ဖွင့်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူသိမ်းထားသော ပစ္စည်းကို နှိုက်ယူဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲခနဲအသွားတုန်ယင်သောလက်ဖြင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ အရာဝတ္ထုကိုထုတ်ယူလိုက်၏။

လက်ထဲတွင်ပါလာလေပြီ။ သူတို့၏မျက်လုံးအစုံက ထိုအရာဝတ္ထုပေါ်သို့ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကိုဘတင်၏လက်များကတုန်လာသည်။

သူသည် သူ၏လက်ထဲမှထုပ်ပိုးထားသော စက္ကူကိုဖြေလိုက်ရာ ဟာခနဲဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ယခင်အခါများကလို အရောင်တွေမဝင်းလက်တော့ပါ။

“ဟိုက် - သွားပါပြီကွာ သွားပါပြီ သွားပြီ သွားပြီဟေ့ သွားပြီ” သူတို့နှစ်ယောက် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အရာမှာကား -

မည်းနက်မှောင်နေသော မီးသွေးတုံးလောင်းလှေကလေးဖြစ်နေလေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီးရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ရှိပါစေတော့လေ ပြီး သွားပါပြီ။ စိတ်ထဲလည်းထားမနေပါနဲ့တော့ အစ်ကိုကြီးရာ။ ဟိုဘုန်းက အစ်ကိုကြီးကိုပြောထားခဲ့တဲ့အိပ်မက်ထဲကလို ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘဲ မတိုင်မီဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြီးစီးအောင်လုပ်ရမှာကို။ အခုတော့ အစ်ကိုကြီးရာ ကိုယ်နဲ့မထိုက်လို့မရတာလို့ဘဲ သဘောထားလိုက်ပါတော့”

ဟု သူ၏ညီမက မျက်ရည်စို့လျက် ပြောရှာလေသည်။

ဪ - လောကဓံတရားသည် ဆန်းကြယ်လေစွ။ လှည့်စားတတ်လေစွ

တကားဟူ၍ စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသောလောင်းလှေပုံစံ မီးသွေးတုံးလှေကလေးမှာ နောက်တစ်နေ့တွင် ရိုးရိုးမီးသွေးတုံးတစ်ခုဖြစ်နေလေသတည်း။

တစ်နေ့သောအခါ ကိုဘတင်သည် မော်ကျန်းမြို့သို့ရောက်ရှိလာပြီး ထွန်းသန်း၏ဦးလေး ဦးသောင်းကျော်နှင့်တွေ့ကြုံရာ -

“ဘတင်ရာ မင်းနယ်ကွာ စွန့်စားခဲ့ပြီးတော့မှ ဒဲလေသမ္မု သဲရေကျဖြစ်ရလေတယ်ကွာ။ မဂ္ဂတာတောင်ကောင်းပဲ။ ကံ အဲဒါတွေတွေ့မနေပါနဲ့တော့။ မင်းရဲ့စိတ်ကိုသာ ဖြေဖျောက်လိုက်ပါတော့ကွာ”

ဟု ဦးသောင်းကျော်က ပြောလိုက်လေသတည်း။

သံဗေ့ သင်္ခါရာ အနိစ္စိတံ သံဗေ့ နိုင်သို့

ဟုတ်ပြီ-သတိရပြီ။ ငါငယ်စဉ်က မြန်မာသမားတော်ကြီးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေဖူးသည်။ ဒီဆရာကြီးက အနာကြီး ရောဂါသည်တွေကို မြန်မာ့ဆေးနဲ့ကုသ ရာမှာ နာမည်ကြီးသည်။ ယခုအခါ သမားတော်ကြီးမှာ ဆုံးပါးသွားလေပြီ။ လက်ထောက်တပည့်တွေလည်း မရှိခဲ့ပါ။ ၎င်း၏ပညာများဆက်ခံမည့်သူမရှိသဖြင့် တန်ဖိုးရှိသော ဆေးပညာများ လွန်စွာ နှမြောမိ၏။ ဆရာကြီးမရှိတော့ ဆရာ ကြီးကုသခဲ့တာတွေနှင့် မိမိရောဂါနှင့် အဆင်ပြေရာကို စဉ်စားနေမိသည်။ ဆရာကြီးနှင့်စကားပြောခဲ့တာကို ကြား ယောင်နေ၏။

“ဆရာကြီး၊ အနာကြီးရောဂါကို ဘာနဲ့ ကုသပေးတာလဲ”
“မင်း မသေမချင်း မှတ်ထားကွ။ ကလေးသီးနဲ့ကုသရတာကွ။ ဒီနည်းကို နန်းတွင်းသမားတော်တွေထဲကသိခဲ့ရ တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”
“ရှေးရှေးတုန်းက မြန်မာတုရင် တစ်ပါး နှုနာရောဂါဝှက်ပဲလို့ နန်းတော် က နှင်ထုတ်ခြင်းခံရတယ်။ တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းတံထိုးပြီးနေရတယ်။ ဒီကလေးသီးကိုပဲပြုတ်ပြီးသောက်တယ်။ ကလေးသီးကိုပဲ ရေနဲ့ပြုတ်ပြီး ရေချိုး တယ်။ ကလေးသီးအစွမ်းကြောင့် နှုနာ ရောဂါပျောက်သွားတယ်။ ငါလည်း ကလေးသီးနဲ့ပဲ ကုသပေးတယ်”

“ဆရာကြီး၊ ဒီအသီးတစ်ခုတည်းနဲ့ ကုသတာလား။ အခြားသစ်ရွက်တွေ ကော မပါဘူးလား”

“ကလေးသီးအစွမ်းကတော့ မင်း သိပြီးပြီ။ နောက်တစ်ခုကတော့ လောက် သေရွက်ပဲကွ။ လောက်ထနေတဲ့အိမ်သာ ထဲကို လောက်သေရွက်ထည့်လိုက်ရင် လောက်တွေအကုန်သေကုန်တယ်။ ဒါ ကြောင့် လောက်သေရွက်ကို ပဉ္စငါးပါး ထည့်ရတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ လောက် သေရွက်ပဲလား။ အခြားအရွက်တွေပါ သေးသလား”

“အေး - ဒီ(၂)မျိုးနဲ့လည်း ရောဂါ ပျောက်ပါတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် နောက် အရွက်တစ်မျိုးလည်း ထပ်ထည့်သေး တယ်ကွ”

“ဘာအရွက်လဲ ဆရာကြီး”

“နောက်အရွက်ကတော့ ပိစပ် ရွက်လို့ခေါ်တယ်။ ဂျာမဏီရွက်လို့လည်း

ခေါ်တယ်။ ကုန်းပေးဒါရွက်လို့လည်းခေါ် တယ်။ ဒီအရွက်ကလည်း ဆေးလောက မှာ မပါမပြီးဘူး။ အစွမ်းသတ္တိအတော် ကြီးတယ်။ သူ့ကိုလည်း ပဉ္စငါးပါးထည့် သုံးရတယ်။ သစ်သီးသစ်ရွက် (၃) မျိုးကို ဆတူရော (၃)ခွက်(၁)ခွက်ကျိတ်ပေါ ကွာ။ ပျောက်ပါတယ်ကွ”

“ဒါဆို ဆရာကြီး၊ အသီး(၁)ခု အရွက်(၂)မျိုးပေါင်း(၃)မျိုးရောပြီး ကျိ သောက်ရင် ဒီရောဂါပျောက်တာပေါ နော် ဆရာကြီး”

“တစ်မျိုးတောင် ပျောက်တာ (၃) မျိုးဆိုရင် အမြန်ဆုံးပျောက်တာပေါ့ကွ။ အေး - ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ဆရာစား ချန်ထားတာရှိသေးတယ်”

“ဆရာတို့မြန်မာသမားတော်တွေ ဟာ ပညာတော့တတ်ပါတယ်။ ဆရာ စားတွေချန်ချန်ထားတော့ ဆေးတွေက စွမ်းသင့်သလောက် မစွမ်းတော့ဘူးကြာ တော့ တိုင်းရင်းသားဆေးတွေဟာ မေး မိန့်လာတာပဲ”

“ဆရာစားမချန်လို့လည်းမရဘူး။ မင်းက ဆေးကုမစားလို့ ပညာအကုန် ပြောရတာ။ မင်းသာ ငါ့တပည့်ဆိုရင် ဆရာစားချန်ထားရတာ။ မင်းလည်း ဆေးဖော်ပြီး ကုတယ်။ ငါလည်း ဆေး ဖော်ပြီးကုတယ်။ ရောဂါပျောက်တာချင်း တူရင် ငါ့ဆီဘယ်လာတော့မှာလဲ။ ဆရာ နဲ့တပည့်က တူလို့မှ မရတာ”

“ဟုတ်ပြီ ဆရာကြီး၊ ဆရာစား ချန်ထားတယ်ဆိုတာက ဘာလဲခင်ဗျား”

“ဒါက မထည့်လည်းရတယ်ကွ။ ထည့်ရင်ပိုစွမ်းတာပေါ့ကွ။ ဒါကအိန္ဒိယ ဘင်္ဂလားဆား (၁) မတ်သားထည့်ပြီး ကျိရတယ်ကွ”

“ရိုးရိုးအိမ်သုံးဆားကော မရဘူး လား”

“ရတော့ရတာပေါ့ကွ။ ဘင်္ဂလား ဆားလောက်အစွမ်းမရှိဘူးကွ။ ဘယ် ဆေးဆိုင်တွေမှာရှိပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မှတ်သားထားပါမယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝ အတွက် တစ်ချိန်ချိန်မှာ အသုံးတည့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“လူ့အသက်ကိုကယ်ရတာကုသိုလ် ရပါတယ်ကွ။ ဆေးပညာက ဘယ် တော့မှမတိမ်ကောဘူး။ မင်းသေသေချာ ချာမှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာကြီး”

ဦးထွန်းဝေသည် စဉ်းစားရင်းစဉ်း စားရင်းဖြင့် ငယ်ငယ်က အနာကြီးရောဂါ

ကုသသောဆရာကြီး၏ ဆေးနည်းကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိသွားပါလေသည်။ ဆရာကြီးရဲ့ဆေးနည်းက အနာကြီး ရောဂါပျောက်တာ။ ငါကကင်ဆာရောဂါ။ ငါ့ရောဂါနဲ့ ပျောက်ပါမလားမသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီရောဂါလည်း ရောဂါပိုး ကြောင့်ဖြစ်တာပဲ။ ကင်ဆာလည်း ကင်ဆာပိုးကြောင့်ဖြစ်တာပဲ။ ဒီဆေးက ရောဂါပိုးကို သေစေတာပဲ။ ငါသိတဲ့ဆေး ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖော်မယ်ဟု ဆုံးဖြတ် ချက်ချပါသည်။

ကလေးသီးကိုရှာသည်။ ကလေး သီးကိုခွဲစိတ်ပြီး နေရိပ်မှာအခြောက်ခံ၏။ လောက်သေရွက်၊ ပိစပ်ရွက်များကိုစု ဆောင်းပြီး အခြောက်ခံ၏။ အမှုန့် ထောင်း၏။ ကလေးသီး၊ လောက်သေ ရွက်၊ ပိစပ်ရွက်များကို ဆတူရော၏။ အိန္ဒိယဘင်္ဂလားဆား (၁) မတ်သားကို ထည့်ပြီး အိုးကြီးထဲမှာထည့်၍ ပေါင်းပါ သည်။ ထိုပေါင်းရည်ကို အရက်ချက် သလို ချွေးခံ၏။ ရေတစ်အိုးကျိချက်မှ ပေါင်းရည် (၄) ပုလင်း (၅) ပုလင်းသာ ရပါသည်။ ရရှိသောပေါင်းရည်ကို လက်ဖက်ရည်သောက် ပန်းကန်လုံးဖြင့် နံနက်(၁)ကြိမ်၊ ည (၁) ကြိမ်သောက်ပါ သည်။ (၂)လခန့်ကြာသောအခါ ရင် ထဲမှာ အောင့်နေသောဝေဒနာမှာယူပစ် သလိုပျောက်သွား၏။ စားလို့ကောင်း၊ အိပ်လို့ကောင်းပြီး လူမှာဝဝဖြိုးဖြိုးစိုစို ပြည့်ပြည့်ဖြစ်လာ၏။

ဘာရောဂါမှ မခံစားရသောအခါ ရန်ကုန်သို့ဆင်းပြီး မူလပြသခဲ့သော ကင်ဆာပါရဂူထံသွားပြပါသည်။ ပါရဂူမှ ဆေးစစ်ကြည့်ရာ ထူးဆန်းစွာ ကင်ဆာ ရောဂါမရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရှိပါသည်။ ကင်ဆာပျောက်ကင်းတာ ဘာဆေးကို သောက်သလဲဟုမေးပါသည်။ မြန်မာ့ တိုင်းရင်းသားဆေးသာသောက်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ဦးထွန်းဝေဟာ အသက် (၄၀) အရွယ်က (၃)လပဲခံမယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ ရောဂါပျောက်ပြီး အသက် (၇၅)နှစ်သို့ ပင်ရောက်နေလေပြီ။ ယခုအထိ ကျန်းကျန်းမာမာပင်။ ၎င်း၏ကိုယ်တွေ့ ဆေးနည်းကိုပြောသဖြင့် မြန်လည် ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အောင်မြင်ထွန်း (အောင်မြင်) သေလိုရာသေ မကြောက်စတမ်း

လူတို့သည် အသိဉာဏ်ပညာရှိ
သောသတ္တဝါများဖြစ်ကြကုန်၏။ သုံးဆယ်
တစ်ဘုံသားအားလုံးကိုခြံ၍ သတ္တဝါဟု
ခေါ်ဆိုပါသည်။)

လူတို့သည် ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်
ကို ကောင်းသည့်ဘက်တွင်သုံးသူများရှိ
သလို ဆိုးသည့်ဘက်တွင်လည်းအသုံးပြု
သူများရှိနေကြပြန်၏။ မည်သူမည်သည့်
ဘက်တွင်သုံးသည်ဖြစ်စေကာမူ အသိ
လိမ္မာရှိသူသည်သာလျှင် ကောင်းသည့်
ဘက်သို့လိုက်သည့်အတွက် ကောင်းကျိုး
ခံစားရမည်မှာ ဧကန်အမှန်ဖြစ်ပါလေ
တော့၏။

မကောင်းသည့်ဘက် ရေလိုက်လွှဲ
သူ (လူမိုက်) တို့သည်ကား မိမိကိုယ်ကို
မိမိ အောက်သို့တုံ့ချနေသူများ လူမိုက်တို့
မသိနားမလည်ကြပေကုန်သတည်း။

ကောင်းမွန်သည့် စိတ်ထားဖြင့်
ကောင်းသည့်အလုပ်ကိုလုပ်နေသူသည်
မိမိအတွက်သော် လည်းကောင်း၊ မိမိ
ဝန်းကျင်ကိုသော် လည်းကောင်း၊
ကောင်းကျိုးပြုသူမည်၏။ အမှန်ကို
အသိဉာဏ်ကဖြင့်လှမ်းရန်လို၏။ လောဘ
အမှောင်ဖုံးထွားပြုဆိုပါက အမှန်သည်
ပျောက်ဆုံးရလေ၏။ လောဘအမှောင်
ဖုံးသူတို့ မကောင်းသည့်တောမှာ ပျော်
ကြလေကုန်၏။ ဤကား အမှန်ဟု ခွဲခြား
မမြင်နိုင်တော့ချေ။ ထိုအတ္တဖုံးလွှမ်းသူ
သည် တကယ်တော့ သနားစရာသတ္တဝါ
ဖြစ်သွားရရှာလေသည်။

ဤလူ့စားတို့လောကတွင် ဒုနှင့်
ဒေးရှိနေကြပါသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘုရားနှင့်
နီးစပ်သူ၊ တရားနှင့်နီးစပ်သူတို့သည်
ယဉ်ကျေးလိမ္မာကြကုန်၏။ မိမိကိုယ်စိတ်
နည်းကိုကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင်
ပြုပြင်လာကြပါတော့သည်။ ထိုသူတို့ထံ
တွင် သာယာကုန်းရွာသားကြီး ဦးချစ်
မွှေးတစ်ယောက်ပါဝင်ပါသည်။ သူသည်
ဘုရားတရားမြဲသူမိအတို့မှ ပေါက်ဖွား
လာကာ ဘုရားစကားတရားစကားတို့
နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရှိခဲ့သည်။

သူသည်လည်း လောကီဘုံသား

ပေမို့ လူတိုင်း
ထုံးစံအတိုင်း သူ
တစ်ပါး သေဆုံး
သည်ကို ကြားလိုက်ရ
လျှင် သူ့မှာနေစရာမရှိ
အောင်ကြောက်လန့်ခဲ့ဖူးပါ
သည်။ သူကိုယ်တိုင်သေရမည်ကို
လည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်
၏။ ဪ - ပုထုဇဉ်လူသား တရား
မပြည့်ဝသေးသောအရွယ်က ကြောက်ရွံ့
ခဲ့သည်တို့ကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရပေလိမ့်
မည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝမှစတင်၍ အိမ်
ထောင်သားမွေးအရွယ်အချိန်အထိတိုင်
စီးပွားရေးလုပ်လိုက်၊ တရားရှာလိုက်
လုံးလည်လိုက်နေပါသော တတိယ
အရွယ်သို့ရောက်ရှိချိန်တွင်မူကား -
ဆရာတော်တို့၏ တရားများ
နာကြားခဲ့ရသလို တရားဗဟုသုတ
စာအုပ်စာပေများကို လိုက်စားခြင်းဖြင့်
အတွေးအသိအမြင်သိသတ္တဝါတို့၏ဖြစ်
ပျက်တို့ကို အမှန်သိလာရပြီး လောက
ကြီးတွင် သတ္တဝါတို့သည် နိဗ္ဗာန်မရောက်
မချင်း သတ္တဝါတစ်ခု ကတစ်ခုကြောင့်
ဘဝတစ်ခုမှအပြီးတိုင်ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်
ရှိသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ တစ်ဘဝမှတစ်ဘဝ
သို့ ကူးပြောင်းမှုတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း
ဦးချစ်မွှေး မြင်မိလာ၏။ မိမိသည်
ကောင်းမှုကိုသာ ပြုလုပ်ထားသော်ငြား
ကာယကံအကုသိုလ်ကင်းပါသော်ငြား
မသိမသာအကုသိုလ်ဖြစ်သော ဝစီကံ၊
မနောကံတို့၏အကုသိုလ်အနည်းငယ်မျှ
လူတို့မှာရှိကုန်၏။

မိမိသည် လက်ရှိဘဝ၌ ကွယ်လွန်
ခါနီးမှာ ကောင်းမှုများကိုသာတွေးတော
နေရန်နှင့် ကုသိုလ်စိတ်လေးနှင့်ကွယ်လွန်
သွားပါက ကောင်းရာဘုံသို့ရောက်နိုင်
ကြောင်း ဘုန်းကြီးတို့ဟောကြားထား
သည်ကို ဦးချစ်မွှေး မှတ်သားနာယူဖူး

လေသည်။ ဘဝကူး
ကောင်းရန်၊ တောင်း
ရာဘုံဘဝသို့ ရောက်နိုင်
ကြောင်း ဟောကြားထားခြင်းသာ ဖြစ်
၏။ သံသရာတစ်လျှောက်ပြုလုပ်ခဲ့သော
အကုသိုလ်ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်
ဖြစ်စေ အကုသိုလ်ကတော့ ဘယ်ဘဝ
ရောက်ရောက် ပြန်လည်အကျိုးပေးမည်
ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ တရားစာပေတို့မှလည်း
တရားဗဟုသုတရခဲ့ပုံမှာ ဒေါက်တာ
မင်းတင်မွန်၏ ရွှေဘဝနောက်ဘဝ
စာအုပ်တွင် အနောက်နိုင်ငံမှ လူတို့၏
နောက်ဘဝရှိသလားပြဿနာကိုလေ့လာ
သူသုတေသီတို့၏ စမ်းသပ်ချက်အရ
သေခါနီး သေရွာပြန် (၅၀၀၀၀) ကို
စမ်းသပ်ချက်ပြုလုပ်ခဲ့ကြရာ ဗုဒ္ဓတရား
တော်အလိုအတိုင်း သိပ္ပံပညာရှင်တို့၏
စမ်းသပ်မှုမှလည်း ထပ်တူညီချက်များကို
မြင်လာရပါသည်။

တမလွန်လောကကို မြင်တွေ့ခဲ့ရ
သော သေရွာပြန်များသည် သေခြင်း
တရားကို မကြောက်လန့်ကြတော့ချေ။
ယခင်က နောက်ဘဝကိုမယုံကြည်ခဲ့ကြ
သောသူများပင်လျှင် တမလွန်လောက
သို့ ကူးပြောင်းခြင်းဖြစ်သည့် 'သေခြင်း'
ကို မထိတ်လန့်ကြတော့ချေ။

- သူတို့က -

"ကျွန်တော်အခုချက်ချင်းမသေလို
သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သေရမှာကို
ကျွန်တော်မကြောက်တော့ပါဘူး။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်သေရ
ဘယ်ကဲ့သို့သွားရမယ်ဆိုတာကို သိနေပြီ
ပဲ"

ဤသို့ တရားအသိစာပေဟု သူတို့
ကြောင့် ဘယ်ခရီးကို ဘယ်လို သွားရ
မည်ကို သိနေသော သေရဲသူဝံ့သူ၊ သေ
ရမှာမကြောက်သူ ဒါမှမဟုတ် သေလို
ရာ သေမကြောက်ရုံ မတုန်လှုပ်သူ ဦးချစ်
မွှေးဆိုသော လူတစ်ယောက် အကြောင်း။

“ခေါင်းရင်းအိမ်က အဘွားကြီး
ဆုံးသွားပြီတဲ့”

“ဗျာ - အမေ၊ ဟိုအဘွားကြီး
ဒေါ်ညိုဆုံးသွားပြီလား။ သားကြောက်
တယ် အမေ၊ သားကြောက်တယ်”

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ သားရယ်၊
လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပဲ ကွယ်။
သားက ဘာကိုကြောက်ရတာ
တဲ့”

“လူသေရင် သရဲ
ခြောက်တယ်လို့ သား
သူငယ်ချင်း ခွေးပုက
ကျွန်တော့်ကို ပြော
ဖူးတယ်”

မောင်ချစ်မွှေး
နေစရာမရှိ အလွန်
ကြောက်နေရာ၏။
သင်္ဃာ မျက်လုံးများ
ဝနာမမြင်တော့ပါ။

ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်း
ကြည့်လိုကြည့် အိမ်နောက်
ဖေးကို လှမ်းကြည့်လိုကြည့်၊
အိမ်ရှေ့ကိုလည်း အလွတ်
မပေးပါ။ မောင်ချစ်မွှေး

သည် (၄) နှစ်သားမျှသာ
ရှိသေး၏။ ရွာထဲက သူနှင့်
ပေါင်းသော သူ၏ သူငယ်ချင်း
များက (၅) နှစ်(၈)နှစ်အရွယ်
များဖြစ်ကြရာ သူထက်ပဟာ
သူတစ်ယောက်မျှဖြစ်၍ သူတို့
စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်
သူက မောင်ချစ်မွှေးပါ။

ရွာဦးကျောင်းက သရဲခြောက်
သတဲ့။ ရွာအနောက်တောထဲက လက်ပံ
ပင်ကြီးမှာ ထိပ်နီသရဲရှိလေသည်။
အပေါင်းအသင်း အရွယ်ကြီးသူများက
ပါးစပ်ထဲတွေ့ ကရာပြောတတ်ကြလေရာ
လူစုံလျှင် ပေါက်တက်ကရလေးဆယ်
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကုန်ကြတော့
သည်။ ဒါကိုကြားနေကျ မောင်ချစ်မွှေး
ပဟာ သတိမထားမိပါ။ ကလေးအရွယ်
များဖြစ်ကြလေရာ သူကပိုသိသည်
ပိုသိသည် အသိချင်းပြိုင်နေကြ၏။
အယ်သူကပိုသိသည်ဟု ပေါက်ကိုရ

ယူလိုကြသည်။ သူထက်ငါးဦးအောင် ဟုတ်သည်လည်းရှိ၊ မဟုတ်သည်လည်း ရှိ၊ ငါအနိုင်ရပြီးရောဆိုလျှင် ခရီးသွားများ ပင် မတည်းခိုင်လောက်အောင် အခြောက် အလှန်ကြီးသည်။ နားရွက်ကြီးနှစ်ရွက် ကြီးနှစ်ဖက်ကိုခြုံ၍ အိပ်သော အမွှေးစုတ် ဖွားဖြင့် သရဲကြီးတစ်ကောင်ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဒီအကြောင်းကိုတော့ လူကြီး တွေကတစ်ဆင့်မောင်ချစ်မွေးသိရသည်။ ကလေးတို့ အများဆုံးစိတ်ဝင်စားသည် မှာလည်း သရဲအကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေထဲမှာ မောင်ဂျစ်တူးဆိုလျှင် သူညီဘက်အိမ်သာ သွားတုန်းက သရဲခြောက်ခံရသည်ဆိုပါ လား။ ဒီလိုဆိုတော့ သရဲဆိုသည်မှာ သူတို့နေစရာ များပြားလှချေတဲကား။ ထို့ကြောင့်ပင် မောင်ချစ်မွေးသည် မိခင်ရင်ခွင်ထဲသို့ဝင်ပန်းလေတော့သည်။ ဒီလောကကြီးမှာ မိခင်ရင်ခွင်လောက် နွေးထွေးလုံခြုံသောနေရာမရှိနိုင်တော့ပြီ လေ။

“သားလေးရယ်၊ လူသေတိုင်းသရဲ ဖြစ်တာမဟုတ်တာကွယ်။ မကောင်းမှု လုပ်တဲ့သူတွေသာ အပါယ်လေးဘုံကျပြီး ရေသားတို့တိရိစ္ဆာန်တို့ ပြိတ္တာတို့ အသူရ ကယ်တို့ဖြစ်ကုန်ကြရတာပါ။”

မိခင်ဒေါ်ခင်လေး၏ပြောစကား အရဆိုလျှင် မကောင်းမှုလုပ်သောသူ များသာ သရဲဖြစ်တတ်ကြောင်း အခုဆုံး ပါးသွားသော အဘွားကြီးဒေါ်ညိုသည် ဘုရားတရားမြဲသူဖြစ်၍ ကောင်းရာဘုံ သို့ရောက်မည်စကန်ဖြစ်ကြောင်း မိခင် က မောင်ချစ်မွေးနားလည်လွယ်စေမည့် စကားလုံးရွေးချယ်ကာ ပြောဆိုရှင်းပြနေ သည်။ ဒါကြောင့် ဒီအဘွားကြီးနှုတ်ခမ်း တလုပ်လုပ်နှင့်ရွှစ်ရွှစ်လုပ်နေခြင်းသည် ပရိတ်ပဋ္ဌာန်းရွတ်ခြင်း၊ ဘုရားဂါထာရွတ် ဆိုခြင်းတို့ပြုလုပ်ကြောင်း သိခွင့်ရလိုက် ပါ၏။

နံနက်စောစော အရုဏ်တက်ချိန် အဖူဝေ ဆတောင်း မေတ္တာပို့ ကြေးစည် သံကို မောင်ချစ်မွေးအိပ်ရာထဲက နေ့စဉ် ကြားနေရတတ်သည်။ မောင်ချစ်မွေး သည် ဟိုစဉ်က ကြေးစည်သံကို ကြေး စည်သံအဖြစ်သာတုံးတီမြင်၏။ ယခု အခါ မိခင်ကသင်ပေးထား၍ ကြေးစည် သံဆိုသည်မှာ မိမိကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု လုပ်ထားသည်တို့ကို အများသူငါတို့ရရှိ ကြပါစေကြောင်း မှုဝေပေးသံဟု နားလည် လိုက်ရပါတော့သည်။

ကြေးစည်သံကိုကြားသည်နှင့်

“သာဓု သာဓု သာဓု”

ဟု ခေါ်လျှင် သာဓုခေါ်သူလည်း ကုသိုလ်ရကြောင်းသိလာမြင်လာရပါ သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်ချစ်မွေးကို မိခင်က ဩကာသ ကန်တော့ချီးဖြင့် ဘုရားရှိခိုးနည်းကို သင်ပေးထားလိုက် ၏။ ဘုရားစာရွတ်ရန် သမ္မဒွေဂါထာကို လည်း နှုတ်တိုက်ချပေး၏။ မောင်ချစ်မွေး သည် သမ္မဒွေဂါထာရွတ်နေချိန်တွင် မိမိ ကိုယ်၌ နွေးထွေးလာသလိုလို ကြောက် ရွံ့မှုကင်းရှင်းလာသလိုလိုခံစားနေရတတ် ကြောင်း သတိပြုမိလာ၏။ နောက်ဖေး ဘက်အိမ်သာသို့ ညဘက်တစ်ယောက် တည်းသွားလိုလျှင် သမ္မဒွေရွတ်၍ သွား ပါက အဖော်မိခင်ခေါ်ရန်ပင်မေ့လာ တတ်၏။

သူတို့ခေတ်က လူတစ်ယောက် သေရန်မလွယ်ချေ။ ယခုခေတ်လိုမဟုတ် ချေ။ သူတို့နေသောရွာလေးမှာ သာယာ ကုန်းရွာလေးဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာရေး ကို အထူးအလေးထား ကိုင်းရှိုင်းကြကုန် ၏။ သက်ရွယ်ကြီးရင့်သော ဆရာတော် ကြီးတစ်ပါး ကျောင်းထိုင်ပါသည်။ တရားဘာဝနာအားထုတ်ကျင့်ကြ၏။ သမထဝိပဿနာဘက်ကို မိမိကိုယ်တိုင် အားထုတ်လုံလုံပြုသလို ရွာထဲက ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကိုလည်း ဝိပဿနာဘက်ကို အားသန်စေရန် တရားဟောပြောပြလေ့ ရှိသည်။ လူတို့သည် ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ ဘဝကို လျှောက်လှမ်းနေကြကုန်၏။

ဆင်းရဲဒုက္ခအကြားမှရရှိလာသော ချွေးနှုတ်လေးကို လျှာကြတန်းကြကုန်၏။ ရွာဦးကျောင်းတွင် ဥပုသ်သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ကြကုန်၏။ ဆရာတော် ကြီးကကျောင်းလာရောက်ကြသူ ဒကာ၊ ဒကာမများကို ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းပြပေးကာ တရားဘာဝနာအားထုတ်စေ၏။ လူတို့ ကိုဒုက္ခတောမကုယ်တင်ပေးနေပါသည်။

လူမုန်လျှင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ဤသုံးတန်ပြည့်စုံနေမှသာလျှင် လူတို့၏ ဒုက္ခတောမှ လွတ်မြောက်မည့်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

(၁၀) နှစ်သားအရွယ်ရှိလာပြီဖြစ် သော မောင်ချစ်မွေးသည် မိခင်နှင့်အတူ ဥပုသ်ကျောင်းသို့ လိုက်လာလေ့ရှိရာ ဘုရားစကား၊ တရားစကားနားရည်ဝ လာသည်။ တံငါနားနီတံငါ မဆိုးနားနီး မုဆိုးဆိုသလို ဘုန်းကြီးကျောင်းသူတော် စင်နှင့်နီးစပ်သူသည် သူတော်ကောင်း ရန်သင်း၏။ အများနည်းလာသည် သို့မဟုတ် အကုသိုလ်နည်းလာသည် ဟု

ဆိုရချိန်မည်။

ခွေးပုတို့၊ ဂျစ်တူးတို့လောက်လေး ခွနှင့် လောက်စာလုံးကိုင် တောထဲဝင် လျှက် မောင်ချစ်မွေးက အဖော်များနှင့် တော့ လိုက်ပါလာတတ်သေး၏။ အရင် ကလို ကိုယ်တိုင် လောက်လေးခွတော့ မကိုင်တော့ချေ။ ကြက်ကလေး၊ ငှက် ကလေး၊ ဖွတ်၊ ပုတတ်၊ ရှဉ့်တို့ကို ကိုယ် တိုင်မပစ်လိုပဲခတ်လိုစိတ် ကင်းပလာ ၏။ ကလေးဆိုတော့လည်း အဖော်များ နှင့်တောထဲမှာဖျော်တတ်လေသည်ပေါ့။

ကြက်ပင်ငှက်ပစ်နား၍ အရိပ် ကောင်းသောညောင်ပင်ကြီးအောက်ထိုင် လျက် အနားယူကြ၏။ ခွေးသုတ်သူ သုတ်ရင်း လူငယ်စကားပိုင်းဖွဲ့ကြပြန် သည်။ (၁၄) (၁၅) နှစ်သားအရွယ် ရောက်လာကြပြီဆိုသောအခါ စိတ် ကစားတတ်သောအရွယ်များဖြစ်လာခဲ့ကြ သည်။

သူတို့လူပျိုပေါက်လေးများဆုံမိ ကြလျှင် သရဲအကြောင်းအပြောနည်း လာကြသည်။ သူကြီးသမီး လှယဉ်ကျေး ချောပုံလှပုံ၊ ရွာတောင်ပိုင်းက ပွဲစားကြီး ၏သမီးနွဲ့ဖွင့် ကွမ်းတောင်ကိုင်စရင်းဝင် လာပုံတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သတင်းပေး ကြ၏။ ပိုးမန်းလိုသော စိတ်ကလေးများ ဝင်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့အထဲမှ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော မောင်ချစ်မွေးကတော့ နားထောင်သူ တစ်ယောက်သာဖြစ်နေပါ၏။ သူတစ်ပါး အသက်သတ်သည့်စကားနည်းလာကြပါ သည်။ သူတို့အုပ်စုစကားပိုင်းဖွဲ့လိုက်ကြ သည်မှာ အမောပြေသည်အထိဖြစ် သည်။ နေလုံးနီကြီးလည်း ရွာ၏ အနောက်တောတန်းကိုမေးတင်လေပြီ။ ညနေစောင်းချေပြီ။ လူစုခွဲလိုက်ကြ၏။ ကလေးတို့ဘဝပျော်ရွှင်စွာဖြင့် မိမိတို့အိမ် သို့ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ယနေ့အဖို့ မောင်ချစ်မွေး ဝမ်းအသာဆုံးဖြစ်ရလေ၏။ သူတို့အုပ်စု ဖာနေ့ စောလိုက်ရာတွင် ငှက်တစ် ကောင်ကြောင်တစ်ခြီးမှ မရရှိခဲ့သော ကြောင့်ပေါ့။

မောင်ချစ်မွေးအိမ်ကို တန်းမပြန် ဦးသာနီး၏ လယ်ကွင်းစပ်မှ ဖြတ်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဦးသာနီး၏လယ်ကန် သင်းရိုးတွင် ကန်စွန်းရိုးနီကျွတ်ကျွတ် လေးများနတ်ယူ၍ပြန်၏။ အဖေ အတွက်ပါ။ အမေအလွန်ကြိုက် ချစ်သည်။ ဒီညနေ အမေနှင့် ထမင်းစားလျှင် အမေတော့ ခံတွင်းပြန်မှာတော့သည်

ဟုတွေးကာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အမေ မွေ့နေစော့မည်။ မောင်ချစ်မွေးသည် ကန်စွန်းရိုးနီလက်တစ်ဆုပ်စာရသည်နှင့် အိမ်အပြန်မျက်နှာပန်းလှပြီဖြစ်၏။

မောင်ချစ်မွေး အသက် (၁၅) နှစ် တင်းတင်းပြည့်ချိန်မှာ ဦးတင်ရွှေတို့လယ် တွင် လယ်သူရင်းငှားစလုပ်၏။ အမေ့ကို လုပ်ကျွေး၏။

မောင်ချစ်မွေးသည် ဆရာတော် ကြီးထံမှ သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ နီတိတို့ကို သင် ယူခဲ့ရ၏။ အရေးအဖတ်အတွက်အခြေခံ တို့ကိုလည်း ဆရာတော်ကသင်ပေးထား ရာ အတွက်အချက်ဘက်မှာလည်း ကျွမ်း ကျင် နိုင်နင်းပါသည်။ သာယာကုန်းရွာ သည် မြို့နှင့်လည်း အလွန်အလှမ်းကွာ ဝေးသည်။ မြို့တွင် အစိုးရစာသင် ကျောင်းရှိသော်လည်း ကျောင်းစာကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ လယ်သမားသားသမီး များပေမို့ မိဘုလက်ငုပ်လက်ရင်းအလုပ် ဖြစ်သော လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ဆီသို့ သာ စိတ်ဝင်စားကြကုန်၏။ စာသင်ရ ကောင်းမှန်းမသိသောကြောင့် စာပေ ဗဟုသုတနည်းပါးကြကုန်၏။

ပညာမတတ်သောအခါ အကောင်း အဆိုးမခွဲခြားတတ်ကြချေ။

လယ်ပိုင်မရှိသူမောင်ချစ်မွေးတို့လို လူစားသာလျှင် လယ်သူရင်းငှားဖြစ်ကုန် ၏။ မိခင်ဒေါ်ခင်လေးလက်ထက်က လည်း သူတစ်ပါးလယ်ခွင်မှာ ကောက် စိုက်ပြီးနုတ်အလုပ်တို့ဖြင့်သာ သားလေး မောင်ချစ်မွေးကိုလူလားမြောက်စေခဲ့၏။ စာပေဗဟုသုတမရှိသောအခါ အတွေး အမြင်နည်းကာ ပီရိယရိုပါသော်လည်း နည်းပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ချို့ယွင်းမှုများနေ ၏။ ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ ရင်ပေါင်တန်း မလိုက်နိုင်သောအခါ ဘဝအဆင့်အတန်း နိမ့်ကျလာ၏။ အတွေးအခေါ်နိမ့်ကျလာ ၏။

လူကျင့်ဝတ်ကိုဖျောက်ဖျက်သူများ ရှိလာခဲ့၏။ မောင်ချစ်မွေးတို့လို ဘုန်းကြီး ကျောင်းနှင့် ယဉ်ပါးသူတို့သာ သူတစ်ပါး အသက်မသတ်၊ သူ့စွာမခိုး၊ သူတစ်ပါး အိမ်ရာမကျူးကျော်၊ လိမ်လည်မှုကင်း၊ မူးယစ်စေသောအရာတို့ကို ရှောင်ကြဉ် နိုင်ခဲ့လေသည်။

လယ်သူရင်းငှားအလုပ်ကိုဝင်လုပ် တော့မည်ဟု မောင်ချစ်မွေးသည် သူ၏ မိခင်ဖြစ်သူကို စေတနာအရင်းခံကာ တင်ပြစဉ်က -

“ဟဲ့-လူလေးရယ် ကလေးဘဝနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေစမ်းပါကွယ်။ ဒီ အရွယ်အလုပ်လုပ်ရမယ့်အရွယ်လည်း

မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်။ ဒီအလုပ်တွေ အမေလုပ်နိုင်ပါသေးတယ်ကွယ်။ အမေ တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး ဘာမှမပူနဲ့။ မင်းအဖေသာရှိရင် ဒီအရွယ်အလုပ်လုပ် ရကောင်းလားဆိုပြီး အမေ့ကိုဆွဲတောင် ဆူဦးမှာ။ မင်းအဖေက မင်းကိုသိပ်ချစ် တာ။ မင်းအဖေချစ်သလိုပဲ အမေက လည်း တစ်ပြားသားမှမလျော့ပါဘူး လူ လေးရယ်။ အမေက ခုမှ (၄၀) ကျော်ရှိ ရှိသေးတာ။ အမေ့ကိုသားအားကိုးစမ်း ပါ။ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ သားရယ်”

“အမေမှားနေပြီ၊ လူဆိုတာ အရွယ်ရောက်ရင် မိဘကိုလုပ်ကျွေးရ မယ်လို့ ဘုန်းဘုန်းက သားကိုအမြဲဆုံးမ နေကျပါ။ အမေ သားအခုအလုပ်လုပ် နိုင်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ လူဆိုတာ သေမျိုးလို့အမေအမြဲပြောဖူးတယ်။ ပြီး တော့ အမည်တောင်းဝင်းအကင်းတပြိုက် မြိုက်ဆို။ ဘုန်းဘုန်းကပြောတာကျပြန် တော့ ကွေးသောလက်မဆန့်မိ ဆန့်သော လက်မကွေးမိတဲ့။ ကဲ-ဘယ်မှာအချိန်ဆို တာရှိတော့လို့လဲဗျာ။ အမေဟာ ပင်ပန်း တဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် ပါးရည်နားရည်တွန့် အရွယ်ကျခဲ့ပြီ။ အသားအရေတွေလည်း နေလောင်လို့ ဖွဲခြောက်ခဲ့ရပါပြီ။ ဒါ ကြောင့် အမေအလုပ်ကနားပါတော့ ဗျာ သားမကြည့်ရက်ဘူး အမေ။ အဖေ ကိုလည်း လုပ်ကျွေးချင်ပေမယ့် သားသိ တတ်တဲ့အရွယ်မရောက်ခင်မှာဘဲ ဆုံးပါး သွားတော့ သားလုပ်မကျွေးလိုက်ရဘူး။ သားရင်ထဲမှာနာရပါတယ်။ အမေ ဒါကြောင့်လေ သားအမေ့ကိုလုပ်ကျွေး ခွင့်အချိန်လေးပေးပါ အမေ

သား၏ စကားက မှန်နေသည်။ သားကိုချေပစရာစကား အမေ့မှာမရှိပါ လေတော့။ အများပြောနိုင်ဦးမည်နည်း။ အမေ့မျက်ရည်ကျလေ၏။

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ လူလေးရယ်၊ ဘုရားစကားနားထောင်တတ်တဲ့လူလေး ရယ်။ ငါ့ရဲ့သားလေး ဘုန်းကြီးပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေကွယ်”

ဟု ဆိုကာ အသက် (၁၅) နှစ် အရွယ် လူညိုထွားကြီးကို အမေက အားရပါးရဖက်ကာ သား၏ခေါင်းမှ ဆံပင်များကိုပွတ်သပ်ကာ နှမ်းရုပ်လေ ရာ အမေ့မျက်ရည်များ မောင်ချစ်မွေး၏ မျက်နှာပြင်ထက်ဝယ် စိမ့်သွားလေတော့ ၏။

မောင်ချစ်မွေးသည် လယ်ကူလို အလုပ်ဖြင့် ကြုံရာကျရာအကုန်လုပ်၏။

အမေ့ကို ကောင်းစွာပြုစုလုပ်ကျွေး၏။ ကောင်းမွန်သောအလုပ်အကုသိုလ်ကင်း သောအလုပ်ဖြင့် ဝင်ငွေရှာ၊ ရသမျှဖြင့် ရောင်ရဲတင်းတိမ်ကြကာ လောဘမရှိသူ များအဖို့ အပူပင်ကင်းမဲ့လျက် စိတ်ချမ်း သာစွာဖြင့် သားအိမ်နစ်ယောက်နေထိုင် ကြရကုန်၏။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်နေရ သည်ဆိုသော်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှု ကြောင့် အလုပ်ပင်ပန်းသည်ဟု မထင် ခဲ့ပါ။ ရသမျှဝင်ငွေ အမေ့ကိုအပ်ကာ မျှမျှတတသုံးစွဲကြရာ အာဟာရလည်း ပြည့်၏။ ကျန်းမာရေးလည်းကောင်းမွန် ကြကုန်၏။

မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့ ခရီး သွားသည်ဖြစ်စေ၊ အိမ်မှာပဲနေသည်ဖြစ် စေ၊ သတ္တဝါတို့အားလုံးတို့အပေါ် မေတ္တာပို့သရန် အစီမံအခင်လေးက သင်ကြားပေးထားပါသည်။ သတ္တဝါတို့ အားလုံးအပေါ် မေတ္တာထားနေသူသည် ရန်သူနည်းပါး၏။ ရန်ပြုလိုသူ မနာလိုသူ ဟူ၍ မရှိသလောက်ရှားပါးသွားပါသည်။ စိတ်ထားမွန်မြတ်သူသည် ဘေးမတွေ့ ဘေးမတွေ့သော် စိတ်ချမ်းသာရင်း စိတ် ချမ်းသာလျှင် အစစအရာအရာ ပြည့်စုံ သည်နှင့်ညီမျှလေသည်။

ကောင်းတာလုပ်မှကောင်းတာရ မည်၊ မကောင်းတာလုပ်လျှင် မကောင်း တာရမည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်တော့သည်။

အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုး ချင်းထားကြိုးချင်းငြိ ဆိုသည်နှင့်အညီ ကိုချစ်မွေးသည် ဦးတင်ရွှေတို့အိမ်အဝင် အထွက်ရှိလေ၏။ ဦးတင်ရွှေ၏အမေအို ကြီးကိုလည်း ကိုယ်အဘွားလိုသဘော ထားကာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးလေရာ အဘွားအိုနှင့်အနီးကပ်နေရသူ အဘွားအို ၏မြေးမလေး ဦးတင်ရွှေ၏သမီးဖြစ်သူ နှင်းယမုံနှင့်တွေ့ကာ မေတ္တာမျှကြလေ ၏။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုသကဲ့သို့ ကိုချစ်မွေးသည် ဦးတင်ရွှေတို့အိမ်သား များနှင့် မိသားစုသမ္ဘာယဖြစ်လာခဲ့၏။

ဦးတင်ရွှေသည် တစ်ရပ်တည်း သားချင်း ငယ်မွေးခြံပေါက်ကိုချစ်မွေးကို အုမချေးခါးအစအသေးစိတ်သိထားလေ ရာ သူ့သမီးနှင်းယမုံနှင့် သဘောတူပါ သည်။ ကိုချစ်မွေးတို့က ဥစ္စာပစ္စည်းချို့ တဲ့၍ တင်တောင်းစရာဘာမှမရှိပါ။ သူ တို့သားအမိတင်တောင်းနိုင်သည့်အရာ မှာ ဦးတင်ရွှေတို့မိသားစုအပေါ် အလေး အနက်ထားရှိသော သူတို့၏ကိုယ်ဝင် သန့်စင်အေးမြသော မေတ္တာပေးလျှင်

ဖြစ်ချေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကိုချစ်မွေး သာသာ သောအိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါ၏။ ကိုချစ် မွေးသည် ယခင်ကထက်နှစ်ဆပိုပင်ပန်း လာသည်။ ကိုချစ်မွေးသည် မိဘအတွက်၊ ယောက္ခမအတွက် အလုပ်ဟူသမျှ မပြု မငြင်းကုန်းရုန်းလုပ်ကိုင်နေရသည်။ သူ၏ ချစ်ဇနီးချောလေးနှင့်ယမုံခမျာ သဘော ကောင်းသူလေးဖြစ်၍ ကိုချစ်မွေးအပေါ် နားလည်ပေးသည်။

ကိုချစ်မွေးသည် အလုပ်မိမီးမူ ကြောင့် ဘာသာရေးဘက်၌အားနည်း သွားခဲ့ပါသည်။ ပဋနာဒ်ဒေသနာနှင့် ပရိတ်ရွတ်ဖတ်ခြင်းကို အချိန်ရလျှင်ရ သလို သတိထားလျက် ရွတ်ဖတ်မှုများရှိ တက်ပါ၏။ ပုပုသံသီတင်းဆောက်တည် ခြင်းအခါလင့်သည့်ရက်များလာသည်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးကပင်လျှင် ကိုချစ်မွေး ကျောင်းအရောက်နည်းလာ သည့်အတွက်မေးယူရသည်အထိအခြေ အနေအနည်းငယ်ယိုင်ခဲ့လေ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ အိမ်ထောင်ဝန်ပုံနေတမို့ တပည့်တော် ကို သည်းခံခွင့်လွတ်ပေးတော်မူပါ ဘုရား”

လူသဘော လူသဘာဝတို့နှင့် မကင်းကွာသော ရွာဦးကျောင်းဆရာ တော်က နားလည်သဘောပေါက်ပြီး သားဖြစ်၍ကရုဏာသက်မိပါ၏။ ဪ သို့ လူတွေလူတွေ သံသရာကြောမှာမှော ချင်တိုင်းမျောကြရဦးတော့မှာပါလားဟု သတ္တဝါတို့အပေါ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ ရှာ၏။

ဦးချစ်မွေး၊ ဒေါ်နှင်းယမုံတို့ ကလေးသုံးယောက်ရလာ၏။ သမီးကြီး ပိုင်းလေး၊ သားလတ်မောင်နန္ဒ၊ သားငယ် မောင်ရူပတို့ဖြစ်၏။ ဦးချစ်မွေးယောက္ခမ တို့သည်လည်းကောင်း၊ သူ၏မိခင်ကြီး သည်လည်းကောင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီဖြစ်ပါသည်။ စီးပွား နှေးလုပ်ငန်းများဖြစ်သော လယ်ယာလုပ် ငန်းပညာပညာခြံမြေလုပ်ငန်းတို့ကို ဦးချစ် မွေးက ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။

သမီးတို့သားတို့အရွယ်ရောက်လာ ခဲ့ကြပါသည်။ ခွန်အားပလ ကျန်းမာရေး အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံကြသူတို့ဖြစ်ကြ သည့်အလျောက် မည်သည့်အလုပ်မဆို နိုင်နိုင်နင်းနင်းလုပ်ကိုင်နိုင်လာကြသည်။ သားတို့သမီးတို့က ဖခင်ကြီးဦးချစ်မွေး၏ အလုပ်မှန်သမျှကို သူတို့အားလုံးလုံးဝ

လက်လွှဲတာဝန်ယူလိုက်ကြကုန်၏။ ဖခင် နှင့်မိခင်တို့ကို အိမ်ဦးခန်းတွင်ထားကာ လိုလေသေးမရှိပြုစောင့်ရှောက်ပေးကြ ၏။ မိဘတို့အတွက် သားသမီးအလီမ္မာ ရတနာကလေးများဖြစ်ကြတော့သည်။ ဦးချစ်မွေးသည် သူတရားအလုပ်ကို ကောင်းစွာ ပြုလုပ်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ တရားထိုင်ခြင်းအလုပ်ကို ရွာဦး ကျောင်းဆရာတော်ထံမှ နည်းနာခံယူ လျက် တရားထိုင်နိုင်လာပါသည်။

“ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ဘုရားတရား အလုပ်ကိုပဲလုပ်ကြပါ။ သားတို့သမီးတို့ ကပြုစုလုပ်ကျွေးသွားမှာမို့ စိတ်ချမ်းချမ်း သာသာနဲ့နေကြပါနော်”

“သာဓု သာဓု သာဓုပါ။ သားတို့ သမီးတို့ရယ်”

လူသာဓုခေါ်နတ်သာဓုခေါ်သား သမီးတို့ဖြစ်ကြကုန်၏။ ရပ်ထဲရွာထဲက ပင် ဇီလိုသားသမီးမျိုးငါတို့လည်း လိုချင် စမ်းပါတီဟု မိခင်ဖခင်အရွယ်တို့အားကျ ရကုန်သော မိသားစုလေးတစ်ခုပါပေ။ ဦးချစ်မွေး၊ ဒေါ်နှင်းယမုံတို့ ကြည့်နှုစွာ သာဓုခေါ်ထိုက်သော သားသမီးရတနာ အစစ်အမှန်လေးများပါတကား။

ဦးချစ်မွေး ဒေါ်နှင်းယမုံတို့ ဘုရား ပွဲတစ်ခုနှင့်ကြိုကြိုလေ၏။

တရားဟောဆရာတော်ကြီးမှာ တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရ ဖြစ်သည်။

အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ကြွခဲ့ သောဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပါ၏။ ဆရာ တော်ကြီး၏ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျဟော ပြောပွဲကို နာရခဲ့ဘိတောင်း။ ထိုတရားပွဲ သို့ ဦးချစ်မွေးနှင့် ဒေါ်နှင်းယမုံတို့ ရှေ့ သွားနောက်လိုက်ညီစွာ တရားပွဲရှေ့ဆုံး မှ နေရာယူလိုက်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ တော်ကြီး ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်ကို နှလုံးသွင်းသိမ်းဆည်းနိုင် ခဲ့ကြပါသည်။

ကမ္မနိယာမ သံသရာဆိုတာ

သတ္တဝါတွေ အနားမှာမရှိ အစဉ် တစိုက်သွားနေကြသော သံသရာခရီး သည် ခန္ဓာ၊ အာယတနဓာတ်တို့ အစဉ် မပြတ်ဖြစ်နေခြင်းကိုခေါ်သည်။ ရပ်သုံး ရွာသုံးစကားနှင့်ဆိုရလျှင် ဘဝတွေစဉ် ဆက်မပြတ် ဖြစ်၍ပျက်၍ရပ်နားခြင်းမရှိ သွားနေကြပုံကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သတ္တဝါတို့သည် မရဏတရားဝင်လာပြီး သေခြင်းသို့ရောက်လျှင် သတ္တဝါတစ်ဦး ရဲ့ ဘဝတာခရီးပြီးဆုံးသွားပြီဟုဆိုကြ၏။ အမှန်မှာ အပြုတိုင်အဆုံးသတ်သွားခြင်း

မဟုတ်။ ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ကူးပြောင်းခြင်း သာ ဇာတိ၊ ရောဂါ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏဒက္ခတေ သယ်ဆောင်ပြီး ခရီးဆက်နေခြင်းဖြစ် ၏။

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အနားမရှိ ဆက်ကာဘဝတည်း ဟူသော ခရီးရှည် ကြီးသွားနေကြရသည်ကို 'သံသရာ' ဟု ခေါ်၏။

ကံတရားထာကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ

သဗ္ဗေခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါ သတ္တဝါတို့သည် ကမ္မသကာ ကံသာ လျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရှိကြကုန်၏။

သံသရာတစ်ခွင်မှာ ကြည့်လင်နေ တဲ့သတ္တဝါအားလုံး ကံသာလျှင်ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာရှိကြကုန်၏။

ဥပမာ ရွှေငွေရတနာဥစ္စာပစ္စည်း အားလုံးတို့ကို ရန်သူမျိုးငါးပါးနှင့်ဆက်ဆံ လျက်ရှိနေကြသည်။ ရေ မီး၊ မင်း၊ ခိုးသူ၊ မချစ်မနှစ်သက်သော အမွေခံသားဆိုး သမီးဆိုးထိ (၅) မျိုးကို ရန်သူမျိုးငါးပါး ဟု ခေါ်ပါသည်။ အထက်ပါပစ္စည်းတို့ သည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာမဟုတ်ကြလေကုန်။ မိမိပြုလုပ်ထားသည့် ဒါနကုသိုလ်

ကံ၊ ကျင့်သုံးဆောက်တည်ထားသည့် သီလကုသိုလ်ကံ၊ ပွားများအားထုတ်ထား သည့်သမထဝိပယသနာတာဝနာကုသိုလ် ကံ၊ ဒါတွေကမူသာ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာဖြစ် ကြောင်း ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရ က ဟောပြုလေ၏။

ကံတရားသုံးမျိုး

ကိုယ်ဖြင့်ပြုလုပ်သည်က ကာယ ကံ၊ နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုသည်က ဝစီကံ၊ စိတ် ဖြင့်ပြုစည်တွေးတောသည်က မနောကံ ဟူ၍ ကံတရား (၃) မျိုးရှိသည်။ လူတို့ သည် နေ့စဉ်ကံသုံးမျိုးကိုဖန်တီးနေကြ သည်။ စေတနာသည် ကံတရားအစစ် ဖြစ်၏။ လူအများက 'ဘယ်သူဟာကံ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်သူဟာကံဆိုးတယ်' ဟု ပြောလေ့ရှိကြပါ၏။ ကံကောင်းခြင်း၊ ကံဆိုးခြင်းကို ဘယ်သူမှလာရောက်ဖန် ထီးပေးလို့မရ။ ကိုယ့်ကိုယ်သာလျှင် ဖန်တီးနေကြပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က 'စေတနာဟံ ဘိက္ခုဒဝ ကမ္မံဒါမိ' ဟုဟောခဲ့ပါသည်။ စေတနာကောင်းလျှင်ကံကောင်း မည်။ စေတနာဆိုးလျှင်ကံဆိုးမည်ဖြစ် တော့သည်။

လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်ချင်ကြ သူတိုင်း မိမိတို့၏နှုတ်ထွက်စကား၊ သတိထားပြီးမှ မဂ်လာဖြစ်စေရန် ကောင်းသောစကားကိုသာ ဆိုကြ

ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ပါကကာလ

(၁) မိုးဦးက စိုက်ပျိုးထားသော စားသုံးသီးပင်များသည် မိုးလယ်ပိုင်း အချိန်တွင် စားသုံးကြရသလို ပထမ အရွယ်၌ပြုလုပ်ထားသောကံတရားသည် ဒုတိယအရွယ် လူလတ်ပိုင်း အသက် (၃၀) အရွယ် (၄၀) အရွယ် (၅၀) အရွယ်အချိန်ပိုင်းတွင် အကျိုးပေးတတ်ပါသည်။

(၂) မိုးဦးက စိုက်ပျိုးထားရာ မိုးနှောင်းကာလ ဆောင်းရာသီအချိန်တွင် စားသုံးကြရသလို တတိယအရွယ် အသက် (၅၀) ကျော်မှ အသက် (၇၅) နှစ်အရွယ် အချိန်ပိုင်းတွင် အကျိုးပေးတတ်ပါသည်။

(၃) မိုးဦးကစိုက်ပျိုးထားရာ မိုးကုန်ပြီးနောက် နွေဦးပေါက်မှ စားသုံးကြရသကဲ့သို့ စတုတ္ထအရွယ် အသက် (၇၅) နှစ်ကျော်မှ အသက် (၈၀) အရွယ် (၉၀) အရွယ် (၁၀၀) အတွင်းကာလအချိန်ပိုင်းရောက်မှလည်း အကျိုးပေးတတ်ပါသည်။

(၄) ထိုနှစ်စိုက်သော သစ်ပင်က ထိုနှစ်အတွင်း စားသုံးခြင်းမရှိသေးမူ၍ နှစ်လွန်ပြီးကာလ၊ နောင်နှစ်များရောက်ကာမှသီးပွင့်ကြသော အပင်များကဲ့သို့ ထိုဘဝလွန်ပြီး နောက်ဘဝရောက်ကာမှ အကျိုးပေးတတ်သော ကံတရားလည်းရှိတတ်ကြကုန်၏။

ကောင်းကျိုးပြုသူသာကောင်းကျိုးဖြစ်စေတတ်၏။ မကောင်းမှုပြုသူကား မကောင်းကျိုးကို ဧကန်ခံစားရမှာကို ခွဲခြားသိမြင်ကြပါဟု ဆရာတော်ကြီးဦးဥတ္တမသာရ၏တရားနာယူရင်း ဦးချစ်မွေးအကြိုက်ဆုံးတရားစကားမှာ -

နေတတ်ဖို့လိုသလို သေတတ်ဖို့လည်းအရေးကြီးသေးတယ်။ လူထိုင်းလူထိုင်း သေရတဲ့အားကိုးတစ်ခုကိုယ်စီထားရှိကြရမယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ သေမင်းကို တောင်မကြောက်တဲ့နည်းတွေရှိတယ်။

ဆရာတော်ကြီး ဟောကြားတော်မူသည့် သေမင်းကိုတောင် မကြောက်သောနည်းများရှိသည်ဆိုသည်ကို ဦးချစ်မွေးစိတ်ဝင်စား၏။ လူတို့၏ဘဝသံသရာခရီးကား ဘယ်အချိန်ကစလာမှန်းမသိ၊ ဘယ်တော့မှ ရပ်နားမည်ကိုလည်း မသိနိုင်ကြလေကုန်။ ကောင်းသောဘုံဘဝကို ရောက်အောင် ကောင်းသောသုစရိုက်များထူထောင်ကြရမည်မှာ ဧကန်အမှန်ဖြစ်တော့သည်။ ဘဝကူးတံတားအခိုင်အမာတည်ဆောက်ထားရန်လို၏။

ငါ့ဘယ်လိုသေမလဲ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဘယ်အားကိုးနဲ့သေလိုပါသလဲ။ အားကိုးစရာထားရှိရမည်။ အာစိဏ္ဍကံ၊ မိမိနေ့စဉ်လုပ်ခဲ့သောအလုပ်၊ အာသတ္တကံ၊ သေခါနီးမှာကပ်ပြီးဝင်လာသောကံ (အလုပ်) စိတ်နေစိတ်ထားအရေးကြီးပါ၏။

မိမိပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကိုပြန်လည်ပြီး အထပ်ထပ်ဆင်ခြင်ရမည်။ မိမိပြုလုပ်နေကျ ကုသိုလ်ဝတ်တစ်ခုကို နေ့စဉ်မပြတ်လုပ်ရပါမည်။ ပြုလုပ်ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုလည်း အမြဲသတိရနေရမည်။ ဤကား ရရှိပြီးကုသိုလ်ကို ပွားများနည်းဖြစ်ပါသည်။ လူတို့သည် အရာရာကို တွယ်တာသော သံယောဇဉ်ရှိကြကုန်၏။ သံယောဇဉ်ကြီးသည် မိမိကိုအောက်သို့ဆွဲချသောကြီးဖြစ်သည်။ ထိုကြီးကိုဖြတ်တောက်ထားရပါမည်။

သတ္တဝါတို့မှာ လာတုန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်း၊ ပြန်တော့လည်း တစ်ယောက်တည်း၊ သံယောဇဉ်ကြီး မတွယ်ပါမှ ကောင်းရာဘုံသို့ရောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပြုလုပ်ထားရှိပြီး ထိုအထဲမှမိမိအနှစ်သက်ဆုံးကို နှုတ်အာရုံတွင်စွဲမှတ်ထားကာ ဘဝကို ကောင်းသောဘဝပြောင်းခြင်းဖြင့် ကူးပြောင်းလိုက်ပါ။ ဤနည်းသည် အပါယ်လေးဘုံနှင့်ကင်းကွာ၍ ကုသိုလ်ကောင်းသောသံသရာလည်းခြင်းတည်း။

သရဏဂုံနှင့် ဘဝနိဂုံးချုပ်ပုံကို ဆက်လက်ဟောကြားရာတွင် -

မိမိမှာ သေခါနီးကာလ ဝေဒနာပြင်းထန်လွန်းအားကြီးနေချိန် မျက်စိကလည်းမဖွင့်နိုင်၊ ခေါင်းလည်းမထူနိုင်၊ သတိကလည်း မရတစ်ချက်ရတစ်ချက်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဒါနလည်းမဆင်ခြင်နိုင်၊ သီလလည်းမအောက်မေ့နိုင်၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းလည်း မစီးဖြန်းနိုင်ဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင် အသင်ဘာလုပ်သင့်ပါသလဲ။

ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ' အထက်ပါ သရဏဂုံကို ရွတ်ဆိုနေရပါမည်။ သတိပြန်လည်လာသည်နှင့် ရွတ်ဆိုမိအောင် ယခုကတည်းက လေ့ကျင့်ထားရပါမည်။

ဘုရားကိုးကွယ်ပါ၏။ တရားကိုးကွယ်ပါ၏။ သံယာကိုးကွယ်ပါ၏ဆိုသည်နှင့်လည်း အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသုံးဂါထာမရွတ်ဆိုဘဲနှင့်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဖြစ်နိုင်ချေတကား၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံယာနုဿတိဟုဆိုသော

ကမ္မဋ္ဌာန်းသုံးမျိုးကို အလိုလိုနည်းသွင်းပြီးသားဖြစ်သွားပါ၏။

သည်တင်မျှမက တကယ်လိုများ ငါအသက်ငင်နေရင် ဒီသရဏဂုံသုံးပါးကို ရွတ်ဆိုဆင်ခြင်ဖို့မမေ့အောင် လေ့ကျင့်မယ်ဆိုသောမူကို ကြိုတင်ချထားရန် အရေးကြီးပါ၏။

ဆရာတော်ကြီးဦးဥတ္တမသာရ၏ တရားပွဲမှအဖိုးတန်စကားများ ဦးချစ်မွေးနည်းအမိအတွင်း သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ဦးချစ်မွေးသည် တရားစာအုပ်များလေ့လာရာတွင်လည်း -

ကမ္မနိယာမအရ ကောင်းသော အလုပ် (ဝါ) ကုသိုလ်ကံသည် ကောင်းကျိုးကိုဖန်တီး၍ မကောင်းသောအလုပ် သို့မဟုတ် အကုသိုလ်ကံသည် မကောင်းကျိုးကို ဖန်တီး၏ဟု လေ့လာသိရှိရပြန်သည်။

ပိုက်သားရပ်၊ ဆိုကရေတီး၊ ပလေးတို စသည့်ရှေးဂရိတွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီးများသည် နောက်ဘဝရှိသည်ကို ယုံကြည်လက်ခံသူများဖြစ်ကြ၏။ လူသေသော်လည်း ပိညာဉ်မသေဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ကြ၏။ ဘီစီ ၄ ရာစုနှစ်အတွင်းက ပလေးတိုရေးသားခဲ့သော နောက်ဘဝအယူအဆသည် အေဒီ ၄ ရာစုအတွင်း ဒေါက်တာမုဒီတင်ပြခဲ့သော နောက်ဘဝအတွေ့အကြုံများနှင့် အံ့ဆီးဖွယ်ရာ ဆင်တူနေကြပါသည်။

အနောက်တိုင်းပညာရှင်ကြီးတို့၏ သုတေသနပြုချက်များသည်လည်း ရှေးဘဝနောက်ဘဝရှိကြောင်းကို လက်ခံယုံကြည်ကြသည်မှာ ဗုဒ္ဓအယူအဆကိုမှီငြမ်းထားသည့်နည်း။

လူတိုင်း သေရမှာကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကြသည်မှာ ဘုရားရဟန္တာမှ လွဲ၍ အားလုံးထပ်တူညီကြကုန်၏။ ထိုပုထုဇဉ်လူသားတို့အထဲတွင် ဦးချစ်မွေးလည်းပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကြောက်ရွံ့ခဲ့ပါသည်။ တုန်လှုပ်ခဲ့ပါသည်။ သားမယား သံယောဇဉ်ကြောင့်ဟုဆိုပါလျှင်လည်း မမှားချေ။ သေမှာတို ဘာကြောင့် ကြောက်ရွံ့ကြလေတုန်သနည်း။ မယားအတွက်ပူရ၊ သားအတွက်ပူရ၊ သမီးအတွက်ပူရ ရတက်မအေးဖြစ်နေတတ်ကြပါသည်။ အချို့က လူသံယောဇဉ်ထက် ဥစ္စာမစွဲလွန်းကိုပို၍ မက်မောသော သံယောဇဉ်ကြီးများကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီး၏ တရားတော်ထဲတွင် တရားနာရန် အကြောင်းတစ်ရပ်လည်း ပါဝင်ခဲ့လေ

သည်။ တရားနာယူမှသာလျှင် တရားသဘောကို နားလည်နိုင်ကြပါမည်။ တရားသဘောကို နားလည်မှသာလျှင် ဪဠာ လောကကြီးမှာ ဒီလိုနေမှဒီလိုထိုင်မှ အနေတတ်မည်။ အနေတတ်မှ အသေတတ်မည်။ အသေတတ်မှ ကောင်းရာဘုံသို့ရောက်ကြရမည်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဦးချစ်မွေးသည် တတိယအရွယ်အထိ သံယောဇဉ်နှောင်ထားခဲ့ဖြစ်သည်။ တရားနာကြားပြီးနောက် သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ကြိုးစားဆဲဖြစ်သည်။ မိသားစုအတွက် စိတ်ပူပန်မှုများစွာဖြစ်နေဆဲပါ။ သားသမီးတို့၏ ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကိုခံယူရင်း သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်ဘဲ ကွယ်တော့နေဆဲ။

ဇနီးမယားဖြစ်သူ ဒေါ်နှင်းယမုံသည် ဇနီးကောင်းဖြစ်လေ၏။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် အိုမင်းရင့်ရော်လာပြီဖြစ်လေရာ သံယောဇဉ်အပူမီးကို ဖြတ်တောက်ရန်နှင့် တရားဘာဝနာကို သတိကပ်ထားရန် အားပေးတိုက်တွန်းနေပါသည်။

“မောင်ကြီးရယ်၊ ကလေးတွေလည်း အရွယ်ရောက်လို့ မိအိုဖအိုတွေကို ကောင်းကောင်းပြုစုနိုင်နေကြပါပြီ။ သားသမီးတွေကလည်း လိမ္မာကြပါရဲ့။ သူတို့အတွက် ဘာမှပူစရာမရှိတော့ပါဘူး။ မောင်ကြီးမှာတရားအားထုတ်တဲ့ အလုပ်လောက်ကိုသာ အခုလိုကျန်းမာနေတုန်း ကြိုးစားစမ်းပါ။ ဘာကိုမှနောက်ဆံ့မတင်းနဲ့တော့နော်”

ဆရာတော်ကြီးတို့၏တရားတော်များနာခဲ့ရသလို ဇနီးသည်၏ အားပေးစကားကလည်း နားလည်ခံယူတတ်မည်ဆိုပါလျှင် လူကပြောသောတရားစကားများဖြစ်နေပါ၏။ ဒေါ်နှင်းယမုံပြောသလို သူနားလည်လိုက်ရသည်မှာ သံယောဇဉ်အပူမီးကို ယခုကစပြီး ဖြတ်တော့၊ ဖြတ်တော့ဟု အရေးတကြီးတိုက်တွန်းနေပါပေါ့လား။

ထိုအချိန်မှစ၍ စိတ်ငြိမ်ဆေးတိုက်ကျွေးခံလိုက်ရသူလို ဘောင်ဘင်ခတ်နေသော သူ၏စိတ်တို့သည် တည်ငြိမ်စပြုလာ၏။ တရားသမားဖြစ်၍ သူငယ်ပြန်ချင်းမရှိ၊ မေ့တတ်ခြင်းမရှိပါ။ သမာဓိကောင်းစွာထူထောင်နိုင်လာပြီး သံယောဇဉ်မှန်သမျှဖြတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ၏အာရုံတွင် ရှင်းလင်းနေပါ၏။ ဘယ်သားဘယ်သမီးတို့၏ အကြောင်းမျှပေါ်မလာချေ။ အလျှူလုပ်ခဲ့ပုံ၊ ဥပုသ်သီလဆောက်တည်ခဲ့ပုံ၊ တရားထိုင်ခဲ့

ပုံတို့ကိုသာ သူ့အာရုံထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်သာနေ၏။ စိတ်တည်ငြိမ်ဖို့ရာ မလွယ်ပါကလား။

သူ၏စိတ်ကို မပျံ့လွင့်စေဘဲ ကြိုးစား၍ စုစည်းလိုက်သော် ရွှပ်ထွေးနေသည့်တို့ရှင်းသွားကာ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာ စုစည်းလိုက်နိုင်သည်နှင့် သူ့ခန္ဓာစဉ်တွင် ပူပင်သောတတို့ချုပ်ငြိမ်းသွားကြကုန်၏။ အေးမြသောဓာတ်ကိုခံစားရရှိလာသည်။

ဤစိတ်၏ကျင့်စဉ်ကို နှစ်အနည်းငယ်မျှကျင့်ယူရင်း သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ဆိုတာ တကယ်မလွယ်သောအလုပ်ဟုသိခဲ့ရသည်။ အိုမင်းရင့်ရော်လာလေလေ တရားအသိများလာသည့် ဦးချစ်မွေးတစ်ယောက် သေမင်းကိုမည်သို့ရင်ဆိုင်သွားလေသနည်း။

ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန် သွားသည်များကို လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ဆောင်ကာ သာသနာတော်အကျိုးသယ်ပိုးရင်း သတ္တဝါတို့ကို ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ဟောဖော်ညွှန်ပြပေးကြသည့် ဆရာတော်ကြီးထို့၏ စကားကို ဦးချစ်မွေးတစ်ယောက် နားထောင်ခဲ့ပါသလား။

ယခုအချိန်တွင် ဦးချစ်မွေးသည် စတုတ္ထအရွယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါ၏။

သားသမီး (၃) ယောက်တို့သည်လည်း အိမ်ထောင်အသီးသီးအသက်အသက် တည်ထောင်လိုက်ကြကုန်၏။ လူဆိုသည်ကလည်း သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရပေဦးတော့မည်။ သူတို့အိမ်ယာထူထောင်လိုက်သည်နှင့် ဘဝပေးအခြေအနေအရ ယောက္ခမအိမ်သို့ အသီးသီးသွားရောက်နေထိုင်ရလေရာ စလယ်ဝင်အိုးနှင့်စခဲ့သော ဦးချစ်မွေး၊ ဒေါ်နှင်းယမုံတို့အိမ်တွင် စလယ်ဝင်အိုးနှင့်သာ ဇာတ်လမ်းဆုံးရချေမည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အားမငယ်ရပါ။ အိုကြီးအိုမရောက်ကာမှ ဒုက္ခမရောက်ခဲ့ကြချေ။

သူတို့အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ကြသော်လည်း ‘မိအိုဖအိုများကိုတော့ လုံးဝပစ်မထားရက်ကြပေ။ ဂရုစိုက်မြဲတည်း။ စောင့်ရှောက်မြဲတည်း။ မိအိုဖအိုတို့အတွက် အစားအသောက်နေဖို့ညစာ ဖူလုံစွာဖြင့် မပျက်မကွက်ပို့ပေးကြကုန်၏။

မိဘတို့ထံသို့ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် နေစဉ်ရောက်ကြ၏။ မိဘလိုအပ်သည်တို့ကို ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်း ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုပေးပြီးမှ ပြန်ကြပါ

သည်။

လိလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေသဖြင့် သားသမီးအလိမ္မာတို့အတွက် ဦးချစ်မွေး စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပါသည်။ အကယ်၍ သူသေမည်ဆိုလျှင်တောင်မှ သူ့ဇနီးသည်အတွက်လည်း စိတ်မချစရာမရှိ၊ သားသမီးတို့အတွက်လည်း ပူစရာမလို၊ စတုတ္ထအရွယ်ပိုင်းအရောက် ဦးချစ်မွေး တရားဘက်ကိုသာ အားသန်နေလေရာ သံယောဇဉ်ဆိုသည့် အပူမီးကိုမေ့ပစ်နိုင်ခဲ့ပါ၏။

သူ၏စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းလျက်ရှိနေလေပြီကော။

ဦးချစ်မွေးတစ်ယောက် အသက် (၉၁) နှစ်အရွယ်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ ရောဂါပြင်းထန်စွာ ခံစားရခြင်းမရှိ၊ သာမန်လူကြီးနာရောဂါဖြင့်သာကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အေးငြိမ်းစွာ ဘဝကူးပြောင်းနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သေခါနီး ရောဂါဒဏ်ဖိစီးချိန် အသက်ငင်နေချိန်မှာ သတိထားကောင်းစွာရှိနေပုံမှာ -

သူသည် ကုသိုလ်ရေးများကိုသာ စဉ်းစားတေးတောနေပုံရပါလေသည်။ ကြောက်လန့်သည်မျက်နှာအနေအထား လုံးဝမရှိခဲ့ပါချေ။ သူ၏နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ ဘုရားစာရွတ်နေပုံမျိုးမျှသာ လှုပ်ရွလျက်ရှိနေပါသည်။ သူ၏နှုတ်မှ နောက်ဆုံး -

“ဘုရားကိုးကွယ်ပါ၏”

ဟု ရွတ်လိုက်သံကို ဒေါ်နှင်းယမုံ နားထဲမှာ ပီပီသံသတိတိကျကျကြားလိုက်ရပါ၏။ ထိုအသံကိုကြားပြီးသည်နှင့် ဦးချစ်မွေးဦးခေါင်းသည် လက်ယာဘက်သို့စောင်းသွားကာ ငြိမ်သက်သွားပါတော့သည်။ သူမ၏ ယောက္ခားကောင်းရာဘုံဘဝသို့ရောက်လိမ့်မည်ကို ကျိန်းသေသိလိုက်ရ၍ အဘွားအို ဒေါ်နှင်းယမုံပီတိမျက်ရည်ကျရှာသည်။ ဦးချစ်မွေး၏အနေအထားမှာ တစ်ဖက်စောင်း၍ အိပ်နေသည်နည်း။

ဒေါ်နှင်းယမုံ၏လက်ထဲမှ ကြေးစည်လေးကလည်း ‘နောင်ဝေဝေ’ ဟု မြည်နေဆဲပါ။

ဤကြေးစည်သံက ကွယ်လွန်တော့မည့်သူအား မြင်မြတ်သောဘုံဘဝသို့ အရောက်ပို့ဆောင်ပေးရန် လှုံ့ဆော်အချက်ပေးလိုက်သည်ကုသိုလ်ရေးကြောင့် စည်သံဟု ဆိုပါရစေလား။

အောင်မြင်ထွန်း (အသုံးအဆောင်)

ကျွန်တော် အသက် (၂၃) နှစ်မှာ အစိုးရဝန်ထမ်းတာဝန်ကို စတင်ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ အိမ်ငှားဘဝနဲ့စတင်နေဖူးတာပေါ့။ အိမ်လေးက သုံးပင်အိမ်လေး အိမ်လခက တစ်လကို (၂၅)ကျပ်ပေးရတယ်။ သာစည်မြို့နယ်က ယင်းမာပင်လို့ခေါ်တဲ့ မြို့နယ်ခွဲလေးပေါ့။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ကပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလူပျိုလူလွတ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ စားကျောထမင်းဆိုင်နေတာက အိမ်ငှား။ အိမ်ရှင်အဖွားကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်။

၁၉၇၂ ခုနှစ်မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး မြင်းခြံမြို့နယ် ဆီမီးခုံမြို့နယ်ခွဲကိုပြောင်းရတယ်။ သင်္ဘောဆိပ်မြို့ကလေးပေါ့။ အိမ်ငှားရတာ တော်တော်ကိုခက်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော့်ဖုန်းပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးငှားလို့ရတယ်။ အပေါ်ထပ်အောက်ထပ်ပေါ့။ အပေါ်ထပ်မှာပဲနေ

ကြတယ်။ တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်လေးပေါ့။ အိမ်ရှင်တွေကလည်း သဘောကောင်းတယ်။ အိမ်ပိုင်းထဲမှာ သရက်ပင်တွေ၊ အုန်းပင်တွေ၊ မာလကပင်၊ ဆီးပင်အစရှိတယ်။ စားချင်တာ ခူးစားလို့ရတယ်။ အိမ်ပိုင်းထဲမှာ ရေတွင်းလည်းရှိတယ်။ ဆီမီးခုံအိမ်မှာ (၈) နှစ်နေထိုင်ခဲ့တယ်။ တစ်လကို အိမ်လခ (၃၀) ကျပ်ပေးရတယ်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်မှာ တပ်ကုန်းမြို့နယ် ရွှေမြို့မြို့နယ်ခွဲကိုပြောင်းရတယ်။ ဘူတာရုံရှိတယ်။ ကားလမ်းနဲ့ (၃) မိုင်လောက်ဝေးတယ်။ ဆင်သေချောင်းကိုဖြတ်ပြီးမှ သပြေချောင်းရွာကတစ်ဆင့် ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးကိုရောက်တယ်။ အိမ်ငှားရတာတော်တော်ခက်တယ်။ ငှားစရာအိမ်မရှိဘူးတဲ့။ ကျန်းမာရေးဌာနက တိုက်နယ်ဆရာဝန်ရဲ့ အိမ်လွတ်နေလို့အိမ်မှာခဏနေတယ်။

တော်တော်ကြာမှ မိသားစုတစ်စုနဲ့ရင်းနှီးပြီး သူတို့အိမ်မှာနေခွင့်ပေးတယ်။ သူတို့က စေးထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပြောင်းပြီးနေကြတယ်။ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးပဲ။ ပိုင်းကလည်းကျယ်တယ်။ ရွှေမြို့ဘူတာရုံနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်ကြီးပေါ့။ အိမ်လခ တစ်လကို (၅၀) ကျပ်ပေးရတယ်။ အိမ်ရှင်ကလည်း သဘောကောင်းပါတယ်။ (၄) နှစ်လောက်နေပြီး တပ်ကုန်းမြို့ပေါ်ကိုရွှေ့နေရတယ်။ ကလေးကလည်း (၃) ယောက်ရပြီး ကျောင်းသားတွေဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကျောင်းနဲ့ နီးမယ့်အိမ်ကိုရွာရတယ်။

တစ်ထပ်တိုက်လေးတစ်လုံးငှားလို့ရတယ်။ တစ်လကို (၇၅) ကျပ်ပေးရတယ်။ သူတို့တောင်းသလောက်ပေးရတာ တစ်နှစ်ပြည့်သွားတော့ အိမ်ရှင်ကဖယ်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုတော်တော်စိတ်ဆင်းရဲရတာပေါ့။ အိမ်နားနီးချင်းတွေကမပြောင်းစေချင်ဘူး။ လခတိုးပေးကြည့်ပါလို့ပြောတာနဲ့ အိမ်ရှင်နဲ့ညှိနှိုင်းကြည့်ပါတယ်။ တစ်လကို (၁၀၀) ကျပ်နဲ့ အဆင်ပြေသွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်နှစ်ပြည့်ပြန်ရော အိမ်ရှင်က

(ရမည်းဆင်း)
ဆလိုင်းငွန်သိန်း
ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့နေရအောင်

မထားနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒီလကုန်ရင်ဖယ်ပေးပါတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရာပေးမယ့် အဆင်မပြေဘူး။ ဒီနေရာမှာက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်မပြေနေပြီ။ ဒါနဲ့ အိမ်ရှင်ကိုသွားပြောရတယ်။ (၁၂၅) ကျပ်ပေးပါမယ်လို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောတော့ အဆင်ပြေသွားပါတယ်။ နှစ်စဉ် (၂၅) ကျပ်တိုးတိုးပေးရတယ်။ တပ်ကုန်းမှာ နောက်ထပ်တစ်အိမ်ပြောင်းရသေးတယ်။ တစ်လကို (၂၀၀) ကျပ်ပေးရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော် ချင်းပြည်နယ် မဟာပိမြို့ကိုပြောင်းရပါတယ်။ ရာထူးလည်းတိုးသွားပါပြီ။ မြို့နယ်ဦးစီးမှူးပေါ့။ မိသားစုကို ပျော်ဘွယ်က သူမိဘအိမ်မှာထားခဲ့ရတယ်။ သားကြီးက (၉) တန်း၊ သမီးက (၇) တန်း၊ သားအငယ်ဆုံးက မူကြိုကျောင်းမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟာပိကိုပြောင်းသွားတာ အဆင်မပြေပါတယ်။ ရုံးမှာပဲနေလိုက်တယ်။ မဟာပိမှာ (၂) နှစ်နေပြီး ရမည်းသင်းမြို့ကိုပြောင်းရတယ်။ ဒုက္ခက အိမ်မြို့မှာ အကြီးအကျယ်တွေ တာပဲ။ အိမ်ငှားရတဲ့ဒုက္ခက မလွယ်ဘူး။ လုံးချင်းမရလို့ တိုက်ပိုင်ရှင်က အပေါ်ထပ်မှာနေပြီး ကျွန်တော်တို့မိသားစုက အောက်ထပ်မှာနေရတယ်။ တိုက်ပိုင်ရှင်က အပျိုကြီးတွေ၊ စည်းကမ်းတွေ အမျိုးမျိုးထုတ်ပြန်တယ်။ ည (၉) နာရီ မီးပိတ်ရတယ်။ ည (၉) နာရီတိုးပြီးရင် ဝိတာမတီးရ သီချင်းမဆိုးရ။ ကျွန်တော်သားကြီးက ဝိတာတီးတယ်။ သီချင်းဆိုတယ်။ ကြာတော့ အဆင်မပြေဘူး။ နောက်ထပ်တစ်အိမ်ကိုပြောင်းရတယ်။ အိမ်ရှင်တွေက စည်းကမ်းတွေအမျိုးမျိုးထုတ်ပြန်ပြီး နှစ်စဉ်လခတိုးတောင်းတော့တာပဲ။ မီးမလုံလည်းပြင်မပေးဘူး။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်တန်နဲ့ပဲလုပ်ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရမည်းသင်းမှာ (၁၀) နှစ်နေတာ အိမ် (၅) အိမ်ပြောင်းနေခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်မြို့မှာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ရှိပေမယ့် တာဝန်မကျလို့ နေခွင့်မရခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ရာထူးတိုးပြီး ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းက ကွမ်းလုံမြို့ကိုပြောင်းရတယ်။ အိမ်ငှားစရာမလိုဘူး။ ရုံးရှိတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ ကွမ်းလုံမြို့က ကြီးတံတားရှိတယ်။ တံတားထိပ်မှာ တံတားဦးဘုရားရှိတယ်။ ကွမ်းလုံမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနေတာပါ။ မိသားစုကို ရမည်းသင်းမှာအိမ်ငှားနဲ့ထားခဲ့ရပါတယ်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ လခတိုးပေးရတာ

ပေါ့။ ကွမ်းလုံက တံတားဦးဘုရားမှာ ကျွန်တော်အမြဲပူတီးစိပ်ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးနဲ့ ဘုရားမှာဆိုကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဆွမ်းကပ်လိုက်ပါတယ်။ နေ့စဉ် စကားပြောဆွမ်းကပ်နဲ့ရင်းနှီးသွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က အိမ်ငှားနဲ့နေရတာ ဒုက္ခများလွန်းလို့ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်ဖြစ်ချင်ကြောင်းပြောပြတယ်။

ဘရသေ့က ရမည်းသင်းမှာ အခြေချပြီးနေသင့်ကြောင်းနဲ့ ရမည်းသင်းမြို့မှာ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ပြောပြီး ကျွန်တော်ကို ဂါထာတစ်ပုဒ်သင်ပေးပါတယ်။ နေ့စဉ် (၁၀၈) ခေါက်ရွတ်ခိုင်းပါတယ်။ ပုတီးစိပ်ခိုင်းပါတယ်။ (၁၀၈) လုံး ပုတီးနဲ့ တစ်နေ့တစ်ပတ်ပေါ့။

ကျွန်တော် ကွမ်းလုံမှာ တစ်နှစ်နေပြီး သပိတ်ကျင်းမြို့ကိုပြောင်းရပါတယ်။ ပုတီးလည်းနေ့စဉ်စိပ်ပါတယ်။ ဂါထာတစ်ခါဆိုပြီးရင် ပုတီးတစ်လုံးချပေါ့။ ကျွန်တော်ပုတီးစိပ်တာ တစ်နှစ်ပြည့်သွားတော့ အခြေအနေထူးခြားလာပါတယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ရပ်ကွက်လမ်းမှာ အိမ်ပိုင်းရောင်းမယ့်သူ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ ရပါတယ်။ သူတို့အိမ်နားမှာ သူငွေတွေများပါတယ်။ လိုချင်ကြတယ်။ ကြိုက်တဲ့ဈေးပေးမယ်လို့ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှမရောင်းဘူး။ ကျွန်တော်ကိုပဲရောင်းချင်တယ်။ အိမ်ကိုလာပြီးပြောတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပိုင်းမှာနေတယ်ဆိုတာကြားလို့ သူတို့အိမ်ပိုင်းကိုဝယ်ပါတဲ့။ ဈေးနှုန်းကလည်း သက်သာပါတယ်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ နှစ်ဆောင်မြိုင်အိမ်ကြီးနဲ့ အိမ်ပိုင်းကို (၁၂) သိန်းနဲ့ရခဲ့ပါတယ်။ ဘရသေ့ရကျေးဇူးပါပဲ။

ကျွန်တော်အမြဲရွတ်တဲ့ ဂါထာကတော့ -

- စီရံပါလေတု မံ ဗုဒ္ဓေါ ဓမ္မောရမတု မာနသေ သံယောဓာတု သုခံသဗ္ဗေ ဒေဝါမန္နေတု မံ သဒါ။

ယုံကြည်စွာနဲ့ပုတီးစိပ်ပါ။ သင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ နေရပါလိမ့်မယ်။

ဆေလိင်းငွန်သိန်း (ရမည်းသင်း)

လက်တစ်ကမ်းက ပွေးပျောက်ဆေးနည်း

အောက်ပြည်အောက်ရွာ၌ ပွေးကိုင်းရွက်ကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသုံးဖူးသူများ ပေလိမ့်မည်။ ဝမ်းနုတ်ဆေးအဖြစ်လည်း အသုံးဝင်သောကြောင့် လူသိများသည်လည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အဆိုပါပွေးကိုင်းပင်သည် အပင်ပုအမျိုးဖြစ်၏။ အရွက်သည် ထိပ်ပိုင်းရှည်လျက် အကြောများဖောင်းကြွနေသည်ကို မြင်နိုင်ပါသည်။ အပွင့်အဝါရောင်ရှိ၏။ အဆုပ်အဆုပ်ဖြစ်၏။ အသီးကား ထွာဆိုင်မျှရှည်၍ လေးမြောင့်ပုံရှိပေသည်။

ဆိုခဲ့ပြီးသော ပွေးရောဂါကုသရန်အတွက် ထိုအပင်မှ မနုလွန်းမရင့်လွန်းသောအရွက်ကိုခူးပါ။ ပြီးလျှင် ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ထပ်ပါ။ လိပ်ပြီးသည့်နောက် ပွေးပေါက်သည်နေရာကို ပွေးနှုတ်ခမ်းသားများပါးသွားသည်အထိ ပွတ်တိုက်ပေးရပါမည်။ သွေးစလေးများထွက်ချင်လည်းထွက်လာနိုင်ပါသည်။ ဒီနောက် ခေတ္တနားလိုက်ပါ။ ကျိန်းစပ်လာလျှင် နားလိုက်ပါ။

တစ်ခါ အုန်းမှုတ်ခွက်အခြောက်ကိုထုခြေ၍ အစိတ်အပိုင်းလေးများဖြစ်အောင်လုပ်ရပါမည်။ ထိုအုန်းမှုတ်ခွက်အစိတ်အပိုင်းကိုယူပြီး ထင်းခွေးမအပြားပေါ် သို့မဟုတ် ဒန်ဖုံးတစ်ခုပေါ်တင်၍ မီးကျိုးများရှိသောအပေါ်သို့တင်ထားလိုက်ပါ။ အပူလွန်သောအခါ အုန်းမှုတ်ခွက်မီးစွဲ၍ အုန်းဆီများ သံပြား (သို့) ဒန်ပြားပေါ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။

ထိုရရှိသောအုန်းဆီပူပူနွေးနွေးကို အထက်က ပွေးကိုင်းရွက်ပွတ်ပြီးထားသောအနာပေါ်ကို သုတ်လိမ်းပေးပါ။ အနည်းငယ်စပ်သော်လည်း အောင်ခံရာ၏။ ဆေးသုတ်ပြီးနာရီပိုင်းအကြာ ပွေးကွက်သည် သိသိသာသာညှိုးသွားပါလိမ့်မည်။ ဆက်ပြီး ထိုအုန်းဆီ (၃)ရက်ခန့်လူးပေးပါ။

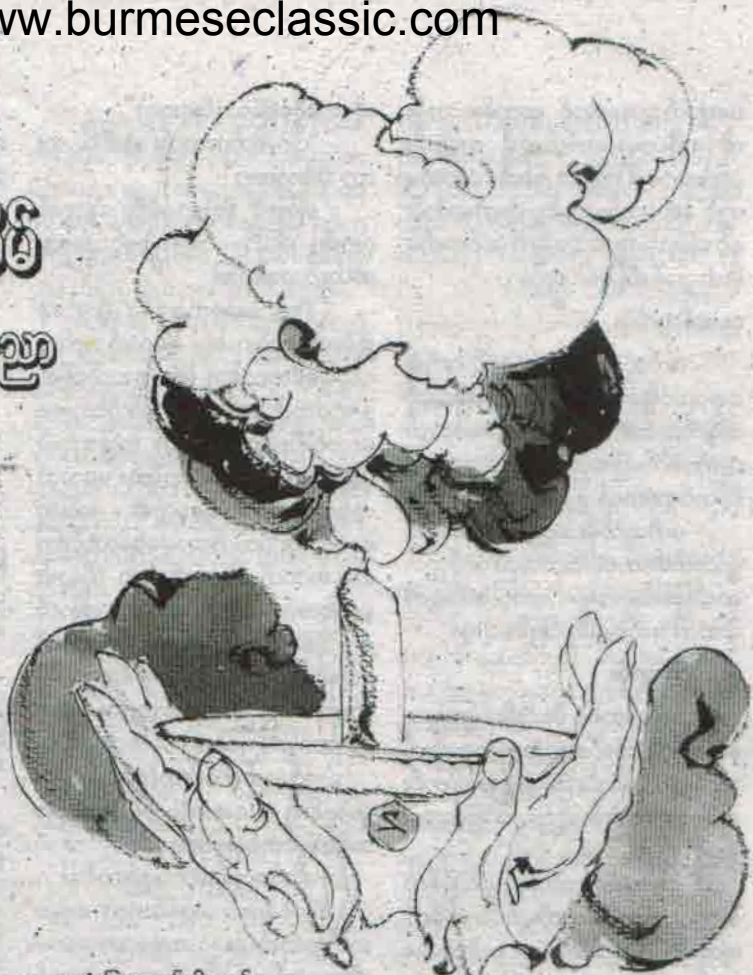
ဤသို့ဖြင့် လေးငါးကြိမ်မျှအထက်ပါနည်းအတိုင်း သုတ်လိမ်းပေးပါက တစ်လအတွင်း ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားပါလိမ့်မည်။

ဤတား ကျေးလက်သုံး မိန့်ဖလပွေးပျောက်ဆေးပင်။

www.burmeseclassic.com

မင်းကျောအိမ် ဂမ္ဘီရမိုးတားနည်းပညာ

မိုးတွင်းကာလသို့ ရောက်ရှိတော့လျှင် မိုးနှင့်နွားသိုးအစိုးမရသလို မိုးတွင်းကာလ ကျောင်းသွားချိန်၊ စေးသွားချိန်၊ ဝန်ထမ်းတွေရုံးသွားသည့်အချိန်များနှင့် ကျောင်းဆင်းချိန်၊ ရုံးဆင်းချိန်များတွင် မိုးကသည်းလိုက်တာ။ နောက်ပြီးတော့ ရွဲရွဲစိုစေ့အောင် သူ့ပမရွာသလို နေရောင်လေးတောင်ပြလိုက်သေး။

မူရာမာယာမိုးကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ။ နားမလည်တာလား။ မိုးဆိုတာ ကောင်းကင်လေထုတိမ်အစိုင်အခဲတွေနှင့် ရေခိုးရေငွေ့တွေ ပင်လယ်တွင် နေအပူရှိန်ကြောင့် အငွေ့ပြန်ပြီး သယ်ဆောင်လာသောတိမ်တွေက တောတွေကိုဖြတ်ကျော်ရာမှ မိုးအဖြစ်ရွာသွန်းခဲ့သည်ဟုသိခဲ့ရသည်။ ဒီတော့ မိုးက သူ့အချိန်သူ့ရွာတာမဆန်း။ ဒါပေမယ့် မိုးကြောင့် လေပြင်းတွေပိတ်ခေါ်။ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကပ်ဆုံးတွေ နှစ်စဉ်ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာပြည်မှာကျရောက်နေ၏။ မိုးရွာသွန်း၍ တောင်ကျရေနှင့်အတူ ဘေးထွက်ခါးကိုတော်တော်များများခံစားနေရပါသည်။ ဖြစ်မှုကုသခြင်းထက် ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းက အစွမ်းထက်ပါသည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် မိုးကို ဂမ္ဘီရနည်းနှင့် တားကြမည်။ အခြားနည်းတွေနှင့် တားလို့ရတယ်ဆိုတာကိုလည်းသိစေချင်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အလျှော့ နှာနေတွေမှာ မိုးဖျက်လို့ပျက်ခဲ့ရတဲ့အခါကို ကြိုဖူးကြမှာပါ။ အရေးကြီးသက်လုံကောင်းစေဖို့ မိုးတားနည်းတွေ စုစည်းတင်ပြလိုက်ရပါသည်။ ဒါပေမယ့် ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန် စည်းကမ်းချက်တွေတော့ လိုက်နာဖို့လိုပါသည်။

မိုးတားနည်းအစီအရင်မှာ ဂမ္ဘီရတော့ နည်းနည်းဆန်ပါသည်။ ငှေ့ဆရာအစဉ်အဆက်ကမှတစ်ဆင့်ဆက်ခံသော တပည့်သားမြေးများဆီမှ လက်ဝေခံပညာရပ်အဖြစ် ဆည်းပူးရရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းသောဘက်တွင်သာ လိုအပ်

မှ အသုံးပြုစေချင်ပါသည်။

ဂမ္ဘီရမိုးတားနည်းမှာ အစီအရင်မျိုးစုံနှင့် ကျွန်ုပ်ကတော့ မေတ္တာပို့မိုးတားနည်းကိုသာ လွန်စွာသဘောကျ၏။

မိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်မှတ်သားဖူးသည်မှာ နဂါးမိုး၊ ဂဠုန်မိုး၊ နတ်မိုး၊ သစ္စာမိုး၊ ဥတုမိုး၊ မာရ်နတ်မိုး၊ တန်ခိုးမိုး၊ ကမ္ဘာပျက်မိုးဟူ၍ (၈) မျိုးရှိကြောင်း သိယုတ္တနိကာယ် ဝလာဟာကသတ် ရှေးပညာရှိတို့၏မှတ်တမ်းအရ ပျဉ်ထောင်မိုး၊ ကန်ဆင်းမိုး၊ ဆင်ရာတိမ်မိုး၊ ဖက်ဆွတ်မိုး၊ ရှောက်ရွာမိုးဟူ၍ မိုး (၅) မျိုးရှိကြောင်း မှတ်သားရ၏။ နောင်းလူတွေ အတွက် ဗဟုသုတအဖြစ် မိုး (၅) မျိုးအကြောင်းကို လွယ်ကူစွာ သဘောပေါက်အောင် တင်ပြရအပ်ပါသည်။

၁။ ပျဉ်ထောင်မိုး

လွယ်ကူစွာ မှတ်သားဖို့ဆိုရင် အလွန်အမင်းသည်းထန်စွာရွာသောမိုးကို ဆိုလိုပါသည်။ မိုးရွာသောအခါ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့သည် ပျဉ်ထောင်ပေါ်တွင် သာမက ချောင်းမြောင်းအသွယ်သွယ်တို့တွင် ရေစီးပြင်းထန်လောက်အောင် ရွာသောမိုးကိုခေါ်၏။

၂။ ကန်ဆင်းမိုး

ဝါခေါင်လမှ တော်သလင်းလတန်ခွေပြီဟု ရွှေပြောင်းစဉ်ကာလရွာသောမိုးကိုခေါ်ပါသည်။ ဥပမာ သင်္ကြန်တတ်ပြီး နောက်တစ်ရက်မှစရေတွက်သော် ရက်ပေါင်း (၁၄၀) မြောက် ဖောက်ဆိပ်ကြယ် ကောင်းကင်အလယ်တည့်တည့်ရောက်ချိန်၊ မွန်းတည့်ချိန်၊ ထိုနောက် (၁၅၄) ရက်မြောက် တန်ခွေပြီဟု သိဟ်ရာသီမှ ကန်ရာသီသို့ပြောင်းသောအချိန်ရွာသောမိုးကို ကန်ဆင်းမိုးဟုခေါ်၏။

၃။ ဆင်ရာတိမ်မိုး

ရှေးပညာရှိတို့၏ မှတ်တမ်းတွင် အဓိပ္ပာယ် (၃) မျိုးခွဲခြားထား၏။ မိုးသည် မြေကြီးနူးရုံမျှသာရွာသဖြင့် မြေရူးပေါ်ဆင်နင်းသည့်အခါ ဆင်ခြေရာမှာနက်ရှိုင်းစွာမရှိဘဲ တိမ်ကျန်နေခြင်းကိုကြည့်၍ လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်တွင် မိုးသံသံမဲရွာတော့မည့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ မရွာဘဲ တိမ်ညိုတိမ်ပုပ်တွေပျောက်ကွယ်သွားခြင်း၊ မြေပျော့ပျော့တွင်ထင်ထင်ကျန်ရစ်သောဆင်ခြေရာများ ထိုနောက်

ပပျောက်သွားအောင် ရွာသွန်းသောမိုးကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ၍ အမျိုးမျိုး ခွဲခြားကာခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ပမာဆိုရလျှင် နတ်တော်လတွင်ရွာတတ်သောမိုးနှင့် မြေနုန်းရုံမျှရွာသောမိုးကို ဆင်ရာတိမ်မိုးဟု ခေါ်ဆိုကြပါသည်။

၄။ ဖက်ဆွတ်မိုး

ဖက်ဆွတ်မိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးပညာရှိများက ဖက်ဆွတ်စေသည် အနက်သဘော ပိုမိုထင်ရှားစေသည်ထက် ဖက်ခြေသည်အနက်သဘောကို ပိုမိုထင်ရှားစေရန် ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားလေ့ရှိ၏။

ဖက်ဆွတ်မိုးသည် တပေါင်းလ၌ ရွာတတ်၏။ တပေါင်းလသည် ဖက်ဆွတ်ရာသီဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဖက်ဆွတ်မိုးသည် ဖက်ခြေမိုးပင်ဖြစ်ချေအံ့။

၅။ ရှောက်ရွာမိုး

တစ်ခါတစ်ရံ မိုးသီးမိုးခဲများရွာချသောမိုးကို ဆိုလို၏။ ရှောက်ရွာမိုးဆိုသည်မှာ မိုးသီးမိုးခဲများဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ရာဇာကျမ်းအချို့၌ ဖော်ပြထားပါသည်။

ဤရှေးစကားဟောင်းရင်းမြစ်ကို လေ့လာရာတွင် ရှောက်-ထိပါး၊ ထိခိုက်၊ ဖျက်ဆီး၊ ခွဲဖျက်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ရွာ - ကျဆင်း၊ သက်ကျ၊ သွန်ချ၊ သွန်းလောင်းခြင်းတို့ကိုဆိုလိုသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောက်ရွာမိုး-ထိခိုက်ဖျက်စီးအောင်ရွာသောမိုး သို့မဟုတ် ထိပါးဖျက်ဆီးမိုးဟုဆိုလေသည်။

ဤသည်မှာ မိုးတားမည့်အစီအရင်မရေးမီ မိုးအကြောင်းဋီကာဖွဲ့ပြခြင်းဖြစ်၏။ မိုးတားတထိပြီး မိုးအကြောင်းမသိလျှင် အဓိပ္ပာယ်မသိမိမ္မေ့လှ။

ကဲ- မိုးတားကြမည်။ အရေးပေါ်အချိန်တွေမှာအသုံးပြုတတ်အောင်ဖြစ်ပြီး မလိဘ်နှင့်မသုံးပါရန်လည်း မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

မိုးတားနည်းက အမျိုးမျိုးရှိ၏။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်တို့ယတွေ့ မိုးတားနည်းမှာ မိုးတွင်းကာလ ကျွန်ုပ်၏မယားညီအစ်ကိုတစ်ယောက် နှာကင်ဆာနှင့်သေ၏ (နှာပုပ်ရောဂါ)။ သူသေသော် ကျွန်ုပ်ခယ်မ မိအေးမြင့်က အသုဘချမည့်အချိန် မိုးတွေ တဝန်းဝန်းတဝေါဝေါရွာနေ၍ သေသူ၏ ကျန်ခဲ့သောပုဆိုးကို ရေတွေတစ်ဖလားပြီးတစ်ဖလားလောင်းနေသည်ကိုတွေ့၍

“ဟဲ့ အသုဘပဲချတော့မယ်။ ပုဆိုး

ကိုတာလို့ရေလောင်းတာလဲ”

“ငါ့အစ်ကိုကလည်း အဲဒါ မိုးတားတာ မိုးတားတာ”

မကြာမီ မိုးဖွဲရာမှစ၍ နေထွက်လာ၏။ ဩော် - သူနည်းနှင့်သူတော့ အဟုတ်သားလား။

ဒါက အသုဘချခါနီး မိုးရွာနေ၍ မိုးတားနည်းတစ်ခု။ မြေလတ်ဘက်လူတွေရဲ့ လေတစ်ခု။ မိုးတားသည်ဆိုရာ၌ သေသူ၏ ပုဆိုးအခြောက်ကိုသာ ရေလောင်းပြီးမိုးတား၍ရ၏။ အခြားသူ၏ ပုဆိုးကိုရောလို့ မေးစရာရှိ၏။ မသေဘဲ အကောင်းပကတိရှိနေသူ၏ ပုဆိုးကို နောက်ဆုံး မတတ်သာမရလောင်းကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူ၏ ရေလောင်းခံရသောပုဆိုးမှာ ခြောက်သွေ့ချိန်တွင်တော့ ရေလောင်းခံရသောပုဆိုးပိုင်ရှင်သည် လူ့နှုတ်ပကတိမှ နာဖျားမကျန်းဖြစ်ပါတော့သည်။ (သတိနှင့် ဆင်ခြင်ကြပါရန်)

ဤသည်မှာ မိုးတွင်းချိန်တွင် မိုးရွာသွန်း၍ နာရေးအသုဘမိုးတားနည်းအစီအရင်တစ်ခုဖြစ်၏။

ကိုယ်တွေ့ မိုးတားနည်းတစ်ခု။ တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်သည် စာပေသမားမဟုတ်ပါ။ အနုပညာသမား။ တိကျစွာပြောရလျှင် ဂစ်တာသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မြို့မှာ တောင်ပိုင်းဘုရားကြီး၏ ဗုဒ္ဓပူဇော်ပွဲတော်ဆွမ်းသိမ်းပွဲ (သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင်) တွင် သူငယ်ချင်းလူငယ်တွေရပြီး တီးကြဆိုကြနှင့် လူငယ်ဘဝ လူငယ်ညများဆိုတာရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တောင်ပိုင်းလူငယ်များ၏ Stage Show မစမီတွင် သီတင်းကျွတ်ပေမယ့် မိုးကတခြမ်းခြိမ်းအသံပေး၍နေ၏။ ထိုအခါတွင် တီးပိုင်းထဲမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ထိုနေ့အဖို့ ရေမချိုးစေဘဲ ရှင်ဥပဂုတ္တကိုယ်တော် မြတ်ကြီးကိုပင့်ဖိတ်သောဂါထာကို ရွတ်ဆိုစေပါသည်။

ဆန်ကတစ်ပြည်၊ ငွေကအကြွေတစ်မတ်၊ ငှင်ပျောသီး (ရခိုင်) တစ်ဖီးကို ပိတ်ဖြူတစ်ကိုက်နှင့်ပွဲတင်၍ စတိတ်စင်တိုင်၌တွဲချည်ထားပါသည်။ တီးပိုင်းစချိန်မှ ရှင်ဥပဂုတ္တပွဲပေး၍ အမွှေးတိုငါ ဆီမီးများထွန်းကာ ပူဇော်ခဲ့ကြပါသည်။

ဤသည်မှာ တီးပိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့တိုင် ပြုကျင့်ခဲ့သော ရှင်ဥပဂုတ္တကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်နှင့် မိုးတားနည်းဖြစ်၏။

ထိုညအဖို့ မိုးလေကင်း၍သာယာသောညတစ်ညမှာ ငြိမ်ညောင်းသောတေးသံသာများနှင့် လူထုကို ဖြေဖျော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ဂါထာ

■ မရှိလဲ ကတ သရက်ထိရံ ဥပဂုတ္တ ထေရံ။ သဗ္ဗ ဘယ သမုတ္တိန္နံ ဝန္တာမိ သိရသာ မတ် (၉) ခေါက် ရွတ်။

အရေးကြုံလျှင် ဤဂါထာဖြင့် ပင့်ဖိတ်ပြီး ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၍ ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာ မြတ်ကြီးကို ပင့်ဖိတ်ပူဇော်၍ မိုးတားနိုင်ပါကြောင်းနှင့် သစ္စာပြုဆုတောင်းကို တော့ အထူးဂရုပြုရပါမည်။

ပွဲနေပွဲထိုင်များအတွက်ကတော့ ငှက်ပျောတစ်ဖီး၊ ပိတ်ဖြူတစ်စ၊ ဆန်တစ်ပြည်၊ ငွေတစ်မတ်နှင့် ပင့်ဖိတ်မိုးတားဆီးနိုင်ပါသည်။

(ကိုယ်တွေ့ - ထိုကန်တော့ပွဲကို ပင့်ဖိတ်သူကိုပြန်စွန့်ပါ။ မစွန့်ပါက မိုးကြီးလေကြီးကျတတ်၏။)

ဂမ္ဘီရပညာရပ်ဖြင့် မိုးတားနည်းဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နည်းနောက်တစ်ခုမှာ အလှူမင်္ဂလာပွဲများတွင် မိုးမဖျက်ရန်အတွက်အစီအရင်မှာ အညာဒေသများတွင် ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ (အစီအရင်ကို တစ်ရက်ကြိုတင်၍ ပြုလုပ်ရပါမည်။)

လိုအပ်သောပစ္စည်းမှာ ငှက်ပျောပင်အသင့်အတင့်တစ်ပင်ဝါးဖတ်အရွက်နှင့်ပြုလုပ်ထားသော ခမောက်တစ်ခု၊ ဖယောင်းတိုင်(၂၄)တိုင်ပါ(၃)ထုပ်၊ မီးခြစ်တစ်လုံး၊ မြေကွက်ထောင့်တစ်နေရာမြေ၊ ပြုလုပ်ရန်မှာ အလှူကြီးရက်မတိုင်မီ အကြိုနေ့တွင်ပြုလုပ်ရပါမည်။

သင့်တင့်သောအရွယ်ငှက်ပျောပင်အမြစ်ပါအောင်ကိုတား၍ မြေကွက်ထောင့်တစ်နေရာတွင် တွင်းတူး ဇောက်ထိုးစိုက်ပါ။ ထိုနောက် ခမောက်ကိုပက်လက်လှန်၍ ငှက်ပျောပင်ခြေရင်းတွင် မြေအနည်းငယ်တူးပြီး ငြိမ်နေအောင်ထားရမည်။

ခမောက်ထဲ၌ မြေခွက်တစ်ခုကို ထားပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းပါ။ ဖယောင်းတိုင်မီးငြိမ်းခါနီး၌ နောက်ထပ်ထွန်းပါ။ မီးမပြတ်ပါစေနှင့်။ တစ်တိုင်ပြီး တစ်တိုင်ဆက်ထွန်းထားပါ။ မီးထွန်းနေက ရေမချိုးရ။ အရေးကြီးသော အခါမှသာဘင်များတွင်သာ အသုံးပြုသောဖြစ်

ပြီး သတိပြုရန်မှာ မိုးဦးကျလေးဦးကျ တွင် အစီအရင်ကိုမပြုမိစေရန်ဖြစ်၏။ မိမိကျင်းပပြုလုပ်မည့်အလှူမဟာပွဲတော်ဝန်းကျင်အနီး လုံးဝမိုးမရွာစေ သည့် ဂန္ထီရိုးတားနည်းအစီအရင်တစ်ခု ပင် ဖြစ်သည်။

■ မိုးလေကင်းစင်ရန် ရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာ ပူဇော်နည်း

အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ၊ ရှင်ပြုပွဲ၊ ကထိန်ပွဲနေ့၌ မမျှော်လင့်ဘဲမိုးမကျရန် အတွက် ရှင်ဥပဂုတ္တအစီအရင်ပင့်နည်း တစ်မျိုးမှာ -

အလှူပွဲအဝင်နေ့၊ အကြိုနေ့တွင် ရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်းဆောင်ကို သင့်မြတ် သောနေရာတွင်ထား၍ ဝါးနှင့်ကျောင်း တော်ပြုလုပ်ထားရန်။ အမိုးကို ငှက်ပျော ရွက်(သို့)ဖက်စိမ်းမိုးပါ။ အကာကိုလည်း ဖက်စိမ်းနှင့်ကာပါ။ ကျောင်းတော်ပေါ် သို့ ရုပ်ပွားတော်ကို ရှိသောစွာပင့်ဖိတ် သံတင်းသုံးစပ်ယူရန်ပင့်ပါ။

ဆီမီးခွက်ကြီးထဲတွင် ဆီအပြည့် ထည့်ပါ။ ချည်မျှင်အသစ်ကို မီးစာကျစ် လျက် မီးပူဇော်ပါ။ ဖယောင်းတိုင်ဖြင့် လည်း မီးပူဇော်ပါ။

ရှေးဦးစွာ မိုးတားမည့်သူသည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပြီး (၅)ပါးသီလခံယူ ပါ။ ဘုရားရှိခိုးပါ။ ပြီးလျှင် ရှင်ဥပဂုတ္တ ဝါထာတို့ (၃)ကြိမ်ပူဇော်ရန်ဖြစ်၏။

- ဒီနေ့ ဒီနေ့ နမာမဟံ၊ ဥပဂုတ္တ မဟာထေရံ၊ မာရ ပဗ္ဗန နိတေဇံ၊ သောနောဌာနံ၊ အာဂစ္ဆတု၊ အန္တရာယေ၊ ဝိခမိတ္တာနု၊ သုခံဒေတု ပုနပ္ပုန်။

မိမိပွဲကျင်းပမည့်နေရာတွင် မိုးလေ ကင်းစင်ရန်၊ နယ်မြေသတ်မှတ်ပေးရန် နှင့် ကောင်းကင်ကိုကြည့်လျက် -

- ဉံ၊ ဣတိပိသော အန္တေကာလေ အခိဋ္ဌာမိ (၇) ခေါက်ရွတ်ပါ။ (အကုသိုလ်အလုပ်ဖြင့် အသက် မွေးသူများ မိုးတားမရပါ။)

ထွန်းညှိထားသောမီးအလင်းတိုင် ကို မီးမငြိမ်းစေရပါ။

မိမိတို့အလှူပွဲ၊ ဘုရားပွဲများပြီးစီး သည့်နှင့် အစီအရင်ကို ချက်ချင်းရုပ်သိမ်း ရပ်တန့်ရမည်ဖြစ်၏။ (ဖျက်သိမ်းခြင်း) ဤအစီအရင်မှာ ယခုမှမဟုတ် ပေ။ ရှေးအမင်းမင်းတို့ပူဇော်ခဲ့သည့် အစီ အရင်နည်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဆိုရလျှင် -

မြန်မာနှစ် ၉၆၈ ခုနှစ်၊ (၁) ဝါဆို လပြည့်ကျော် ၁ရက်နေ့ မဟာဓမ္မရာဇာ မင်းတရား မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရား ရှင်အား ထီးတော်တင်လျှာသည့်အခိုက် မင်းပရိသတ်ရှေ့တွင် မိုးကမစဲရှိနေ၍ ဤနည်းဖြင့် မိုးတားအောင်မြင်ခဲ့၏။

တစ်ဖန် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် တွင် စလင်းမြို့ ဆရာဦးစံလှကိုခေါ်၍ အလှူပွဲလမ်းသဘင်ပွဲများတွင် ဤနည်း ဖြင့် မိုးတားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မိုးလေဝသ ကင်းစင်ရန်အတွက် သီလသမာဓိရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုသာ ဆည်းကပ်ရန်နှင့် အကုသိုလ်နှင့် အလုပ်အကျွေးပြုသူများ ကို အကူအညီတောင်း၍ အကျိုးမရှိပါ ကြောင်း။

■ ကျွန်ုပ်အနှစ်သက်ဆုံးမိုးတားနည်း

ကျွန်ုပ်သည် တရားစခန်းမဝင် ဘူးပါ။ မိုးကုတ်ယောဂီလည်းမဟုတ် သလို မဟာစည်ယောဂီ၊ ဖားအောက် တောရများသို့ တရားအားထုတ်ဖူးခြင်း မရှိပါ။ တစ်နေ့ ပုတီးအပတ် (၂၀) မစိပ် ပါ။ စာကိုတော့ ကျွန်ုပ်မပြတ်ရေးနေပါ သည်။ ကျွန်ုပ်စာရေးနေသည့်အချိန် သည် တကယ်တော့ စာထဲတွင်သာ အာရုံနှစ်ထား၍ မည်သူအပေါ် မှစိတ် ကမရောက်။ ကျွန်ုပ်လိပ်ပြာသန့်နေ၏။ မည်သူအပေါ် မျှလှတ်မာကောက်ကျစ် သည့်စိတ်မဝင်။ တစ်နည်း စာရေးခြင်း သည်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ ပုတီး (၂၀)ပတ်မရပေမယ့် တဒဂ်စိတ်ချမ်းသာ ၏။ တရားကျင့်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဗန်းမော်ဆရာတော် DR. ဘန္တောမာရာဝံသ (လက်ရှိ) ၏တရားတော်ကို နာကြား မိပြီး ဆရာတော်ကို ကျွန်ုပ်က ကြည်ညို ရင်းစွဲရှိတာမို့ တရားထဲကကျွန်ုပ်ရသည့် အသံ။

ဗန်းမော်ဆရာတော်သည် မင်းကွန်း ဆရာတော်ကြီးရှိစဉ်က ဉာလက်ရိုး တစ်ဆူပမာ ပညာရင်နို့သောက်စို့ခဲ့ပြီး စာသင်သားများစွာကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့ သော စာချတိုက်အုပ်ဆရာတော်ကြီးဖြစ် ၏။ အနေရိုး၍ အပြောတည်၏။

တစ်နေ့ မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး နှင့် စစ်ကိုင်းဘက်ရွာတစ်ရွာကိုဆွမ်းစား ဂျစ်ကားလေးနှင့်ကြွရာ လမ်းတွင် လေမိုး ပြင်းထန်စွာကျရောက်ပြီး ရှေ့(၃)ကိုက် ခန့်တောင်မြင်ကွင်းကမိပ်ပြင်။ သစ်ကိုင်း တွေက တစ်စီကျိုးကျ၊ သစ်ပင်အောက် တွင်မိုးခိုနေစဉ်မှာ မင်းကွန်းဆရာတော်

ကြီးသည် ရုတ်တရက် ကားရှေ့ခန်းမှ ဦးခေါင်းပြုထွက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ယှက် ပြီး နှုတ်မှလည်း ကောင်းကင်ကိုကြည့် လျက် တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆို့နေပြီး ကား ထဲပြန်ဝင်လာပါသည်။

မကြာပါချေ။ လေရောမိုးရော ကြမ်းရမ်းစွာတိုက်ခတ်နေရာမှ အားပျော့ ပြီး မိုးဖွဲလေးများစွေကာ နေမင်းက လည်း ပြုထွက်လို့လာပါသည်။

ထူးဆန်းလှချေသည်။ သီလသမာဓိ ရှိသူနှင့်ပေါင်းသင်း၍ ချမ်းသာရသည့် အဖြစ်။

ထိုအခါ - “ဆရာတော်ဘုရား စောစောက အပြင်ကို ဘာထွက်လုပ်တာပါလဲ”

“ဒါလား မောင်ပစ္စင်း၊ လေနတ် သား မိုးနတ်သားကို မေတ္တာရွှေ့ထား တောင်းပန်တာလေ။ လေနတ်သား၊ မိုး နတ်သားဆိုတာ မေတ္တာပို့ရုံငဲ့ရတာပဲ။ မောင်မင်းလက်တွေ့ပဲမဟုတ်လား”

ဤသို့ ဆရာတော်၏ မေတ္တာ ဓာတ်ကိုခိုလှုံ၍ မွန်းမတိမ်းမီ လိုရာခရီး ရောက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနိုင်ခဲ့လေသည်တုံ။ ထိုသို့မိုးတားနည်းကတော့ ရဟန်းသံဃာ လောကမှာ လွန်စွာမှ ကျော်ကြားခဲ့ပါ လေသည်။ လေနတ်သား၊ မိုးနတ်သား ဆိုတာ မေတ္တာကို လွန်စွာတောင့်တ၍ ပြောရဆိုရ အလွန်လွယ်ကူပါသည်။

သဲကြိုးမဲကြိုးရွာသွန်းနေသောမိုး ကို မေတ္တာပို့၍ တားဆီးနိုင်ပါကြောင်း၊ ဆရာတော်ကြီး၏တကယ့်မေတ္တာအစွမ်း နှောင်းလူတွေကိုလည်း အစွမ်းထက်စေ ခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ မေတ္တာစွမ်းအား နှင့် မိုးတားနိုင်သည်မှာလည်း ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှစွာ ဂမ္ဘီရမေတ္တာပင်ဖြစ်ပါ သည်။ ဂမ္ဘီရနည်းမေတ္တာဖြင့် မိုးတားခြင်း ဖြင့်လည်း မိမိတို့အလိုရှိရာ အကျိုးသက် ရောက်ပါတတ်ကြောင်းကို လေ့လာမှတ် သားသိရှိထားသည့်အဖြစ်များကို ရွေး ထုတ်တင်ပြလိုက်ပါသည်။

သည်တော့ မိမိတို့မိုးတားနည်း များစွာထဲက တစ်နည်းနည်းကို အသုံးပြု ၍ အလိုရှိရာ အကျိုးသက်ရောက်နိုင် ကြပါစေဟု ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

(သို့သော် မိုးတားနည်းစနစ် အတိုင်း အစီအရင်ပြုလုပ်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။)

ရခိုင်ပြည်နယ် မြေပုံမြို့နယ် တောင်ဘက်ခြမ်း နောင်တော်ကြီးပင်လယ်ထဲ မှထိုးတက်လာသောတောင်ဆီးမြစ်သည် အမ်းမြို့နယ်နှင့် မြေပုံမြို့နယ်တို့၏ နယ်နိမိတ်အနားသတ်ရေစီးကြောင်းတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ တောင်ဆီးမြစ်၏လက်ယာဘက်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်လုံးသည် အမ်းမြို့နယ်အတွင်းပါဝင်ပြီး မြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်းဒီရေရောက်တော်ကြီးများကြီးလျက်ရှိသည်။ မြေပုံမြို့နယ် ကျွန်းစဉ်နယ်အတွင်း ပါဝင်သောမြစ်၏လက်ဝဲဘက်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင်တော့ ပေါက်တူးတောင်၊ ကျေးတော၊ တပ်ရာမည်သော ရွာသုံးရွာရှိသည်။

မြစ်ကမ်းခြေနေ ရွာသားအများစုမှာ ငါးပိုက်ထောင်ခြင်၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် ဘဝဝမ်းမီးကို ငြိမ်းသတ်ကြ၏။ အဓိကကတော့ ဒီရေ

ကိုမောင့်ကိုဘယ်မှမသွားစေချင်ဘူးသိလား”

“ကိုမောင်လည်း ဘယ်သွားချင်ပါ့မလဲ။ အေးနုမျက်နှာပိုင်းပိုင်းလေးကို မဝတမ်းထိုင်ကြည့်နေချင်တာပေါ့ကွယ်”

ရွက်သစ်နုတို့ဖြင့်ဝေစည်နေသော မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက် ကွပ်ပုစ်လေးတွင် ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်ရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြရာ မှတ်သုံလေအပင်မှာ အေးနု၏ ဆံနွယ်မိုင်လေးများက တိုးမောင်ကြီး ပါးပြင်ကို ကျီစယ်ပွတ်သပ်ကြ၏။ အေးနု၏ ကိုယ်ရနံ့သင်းသင်းလေးကလည်း တိုးမောင်ကြီးအတွက် နံ့သာတုံးအလား ထင်မှတ်မှားစေ၏။

အတိုင်း လှော်ဝင်လာကြ၏။ ချောင်းဝပိုင်းတွင် အမြဲလိုလိုပင် သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်များကြသဖြင့် ဝါးတွေလည်းရှားကုန်ကြပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ချောင်းဖျားပိုင်း ဇိုးမတောင်ခြေထိ လှေလှော်လာခဲ့ကြ၏။ ဝါးခုတ်သားတို့၏သဘာဝမှာ ဝါးခုတ်ပြီးလျှင် တောင်ခြေချောင်းသို့ ဝါးကိုတစ်လုံးချင်း တောင်နံရံကထိုးချကြရသည်။ ချောင်းသို့ရောက်လျှင် ဆယ်လုံးတစ်စည်းစီ စည်းပြီးဖောင်ခတ်ကြ၏။ ဝါးဖောင်လေးနှင့်ပင် ရေကျနှင့်လှော်ဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ကြသည်။ လှေကိုတော့ ဝါးဖောင်မှာပဲတွဲ

ရောက်တော့ကြီးများကို လက်ကောက်ပိုင်းသဏ္ဍာန်ပိုင်းပတ်ဆည်ဖို့ပြီး ဒီရောက်တော့များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ လယ်ယာလုပ်ငန်းကိုလုပ်ကိုင်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရေငန်တားတံခံကြီးများပိုင်းပတ်ဆည်ဖို့ပြီးလုပ်ကိုင်ကြကာ လယ်ကွင်းများသည် ရေချိုကြီးဖိုးလာချိန်တွင် တောရိုင်းမြေပို စပါးတွေကောင်းလွန်းလှ၏။ စပါးဖူးချိန်ပွင့်ချိန်များကျပလားဆို လူအရပ်နှစ်မြုပ်သည်။ အထွက်ကောင်းသဖြင့် လယ်သမားတိုင်း စပါးတောင်ပုံယာပုံ။

တိုးမောင်ကြီးနှင့်အေးနုတို့တပ်ရာရွာသည် တောင်ဆီးမြစ်ကြီးဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင်ရှိပြီး ရခိုင်ဇိုးမတောင်တန်းကြီးမှစီးဖြာကျနေသော မဲချောင်းရေသည် တောင်ဆီးမြစ်ထဲစီးဝင်နေ၏။ တပ်ရာရွာသားတို့မှာ သစ်ဝါးအလိုရှိလျှင် လှေကလေးများဖြင့် တောင်ဆီးမြစ်ကိုဖြတ်ကူးပြီး မဲချောင်းတစ်လျှောက် လှေလေးဖြင့်လှော်ဝင်ကာ ဇိုးမတောင်ခြေကမ်းပါးယံများ၌ ရှာဖွေခုတ်ယူကြ၏။

တောင်ဆီးမြစ်၏ဘယ်ဘက်ကမ်းခြေတစ်ခုတွင် မဲချောင်းအပြင် အမ်းချောင်းနှင့် အုန်းတည်ချောင်းတို့လည်း ပါဝင်သည်။ အုန်းတည်ချောင်းတံတားမှာ ရန်ကုန် - စစ်တွေ အဝေးပြေးလမ်းတစ်လျှောက် တံတားကြီးဆယ်စင်းအနက် ပထမဆုံးတွေ့ရသောတံတားကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ယူကြသည်။

တိုးမောင်ကြီးတို့ သုံးယောက်ချောင်းဖျားပိုင်းသို့အရောက်တွင် ဝါးတောအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး တိုးမောင်ကြီးက ချောင်းဘယ်ဘက်ခြမ်းသို့တက်ခုတ်ပြီး အဖော်နှစ်ယောက်က လှေကိုယူပြီး ချောင်းညာဘက်ခြမ်းတောင်နံရံတွင်တက်ခုတ်ကြ၏။ 'တောလည်းသာခေါင် တောင်လည်းသာတွေ့' ဆိုသလို 'တောရိပ်ဝန်းကျင်တစ်ခုကတော့ သာယာလွန်းဘိ၏။

နေမွန်းတည့်ခွဲပြီမို့ တိုးမောင်ကြီးထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်ပြီးစားလိုက်သည်။ ထမင်းစားပြီး၍ ခဏကလေးအနားယူချိန်တွင် နောက်ဘက်က အသံကြား၍ လှည့်အကြည့်တွင် ဖြန့်ဆုံ တောကောင်ကြီးတစ်ကောင် တိုးမောင်ကြီးလက်လမ်းဆွဲသည်။ တိုးမောင်ကြီး ရုန်းသွားတွင် လက်နှစ်ဖက်စလုံး တောကောင်ကြီးဖမ်းချုပ်ထားမိပေပြီ။ တိုးမောင်ကြီး

■

နေ့နှောင်းဝသန် တောင်လေမှတ်သုံအပင်မှာ မိုးပွင့်ကလေးမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံကြောဆင်းကြခြင်းသည် လယ်သမားတို့အား လယ်ယာလုပ်ငန်းဝင်ရန် တပ်လှန့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

“အေးနုရေ၊ သူများတွေ့တတ်ပါ သွားခတ်ကြတော့မှာတဲ့။ ကိုယ်လိုက်သွားလိုက်မယ်နော်”

“ကိုမောင်ရယ်၊ အေးနုတို့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတာ တစ်လကျော်ကျော်လေးပဲရှိသေးတယ်နော်။ အေးနုတော့

■

တိုးမောင်ကြီးတို့ သုံးယောက်တောင်ဆီးမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး မဲချောင်း

www.burmeseclassic.com

၀င်း
ခတ်
ကြ
တာ
ခတ်
လျှင်
ချင်း
ညးစီ
လေး
ပြန်
ပဲတွဲ

တ်
၀င်း
ခတ်
ကြ
တာ
ခတ်
လျှင်
ချင်း
ညးစီ
လေး
ပြန်
ပဲတွဲ

ကြောက်ကြောက်နှင့်ရုန်း၏။ တွန်း
လှန်၏။ သို့သော် တိုးမောင်ကြီး၏
ရုန်းကန်မှုမှာ တောကောင်ကြီးနှင့်
အင်အားချင်းမမျှသဖြင့် မည်သို့
မျှအရာမထင်။

တိုးမောင်ကြီး သူ့အား
ချုပ်နှောင်ထားသောအကောင်
ကြီးအားအသေအချာကြည့်လိုက်
၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က တိုးမောင်
ကြီးထက်ပင်ကြီးသယောင်ရှိလေ၏။
တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အမွှေးအမျှင်များဖြင့်
ပြည့်နေ၏။ လူလိုကိုယ်လုံးမျိုးရှိပြီး
မျက်နှာက မျောက်ကြီးနှင့်ခပ်ဆင်ဆင်။

တောကောင်ကြီးမှာ တထူးအော်
ပြီး တိုးမောင်ကြီးကို ဆွဲယူ၏။ တိုးမောင်
ကြီးတောင့်ခံလျှင် သူက အားထည့်ပြီး
ဆောင့်ဆွဲ၏။ တိုးမောင်ကြီးကား
တင်းမခံသာပေ။ တောကောင်ကြီး

ဆွဲရာသို့လိုက်ပါလာ၏။ တစ်နေ့ကုန်ပါ
ပဲ။ တောင်ကိုကျော်၏။ ချောက်ကိုဆင်း
၏။ ခင်တန်းကိုဖြတ်သန်း၏။ ညနေမိုး
ချုပ်နေဝင်ခါနီးတွင် သစ်ပင်ကြီးခြေရင်း
၌ အိမ်သေးသေးကလေးတစ်လုံးခန့်ရှိ
အသိုက်ကြီးတစ်ခုကိုတွေ့၏။ တောကောင်
ကြီးသည် တိုးမောင်ကြီးကို အသိုက်ထဲ
သို့ဆွဲသွင်း၏။ တိုးမောင်ကြီးကား
တောကောင်ကြီးပြုသမျှနုနုရပေပြီ။
အားချင်းကမမျှသဖြင့် မရုန်းသာမလွန်
သာ။

သိုက်မြုံကြီးသို့အရောက်တွင်
တောကောင်ကြီးသည် တိုးမောင်ကြီးကို
တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး တိုးမောင်
ကြီးကိုယ်တွင်ရှိသောအင်္ကျီ၊ ပုဆိုးတို့ကို
အတင်းဆွဲချွတ်တော့သည်။ တိုးမောင်
ကြီးမှာ ကြောက်လည်းကြောက်၊ ရုတ်
လည်းရုတ်သဖြင့် ရှိသမျှခွန်အားဖြင့်
တားဆီးခဲ့၏။ ခဏအတွင်းမှာပင်

ကျွန်းစဉ်မြေစောခက် သမုဒယရင်ခွင်ထဲက လှံကြီး

တိုးမောင်ကြီးမှာ အဝတ်ခွဲသောကိုယ် ဖြစ်ခဲ့ရပေပြီ။ တောကောင်ကြီးကား မငြိမ်ပေ။ တိုးမောင်ကြီးကို အားရပါးရ ဖက်ပြီးလှဲသိပ်၏။ တိုးမောင်ကြီးသတိ တစ်ချက်ထားလိုက်မိချိန်တွင် တောကောင် ကြီးမှာ ကာမဂုဏ်စိတ်ပြင်းထန်သော မဂါပါ သက်ရှိတစ်ကောင်မန်း သတိထား လိုက်မိသည်။ မျောက်ကြီးအစားမျိုးလို ဖြစ်နေသဖြင့် လူတွေပြောနေကြသော လူဝံဆိုတာမျိုးထင်ရဲ့ဟု ခံယူလိုက်မိပေ ၏။

လူဝံမသည် လင်သေများလေ လော၊ လင်ပစ်မများလေလော၊ ကာမ ဂုဏ်ကို ငဲ့လင့်နေသော အပျိုရိုင်းကြီး များလေလော။ တိုးမောင်ကြီး တစ်ဆက် တည်းစဉ်းစားမိသည်မှာ ဤလူဝံမသည် သူ့ကိုအသက်အန္တရာယ်ပြုရန်အကြောင်း မရှိ။ သူ့အား ရယူပိုင်ဆိုင်လိုမှုသက် သက်ဖြင့် ကြိုးစားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်မိလေ၏။ လူဝံမသည် တိုးမောင်ကြီးကိုထားခဲ့ပြီး သိုက်မြုံထဲက ထွက်သွားခဲ့ပေသည်။ လူဝံမသည် သိုက်မြုံမှထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာပြန် ရောက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် တောစာငှက်ပျောမှည့်တစ်ခိုင်ပါလာ၏။ တောစာငှက်ပျောမှာ လူတွေစားသော ငှက်ပျောလိုပဲချို့၏။ သို့သော် ငှက်ပျော သီးထဲတွင် အစေ့မည်းမည်းလေးများ ပြည့်နေ၏။

လူဝံမသည် သူမလင်အဖြစ်သတ် မှတ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်သော တိုးမောင် ကြီးကို ငှက်ပျောသီးကျွေး၏။ သူငြိမ်း ဆန်၍မရပေ။ စားဖြစ်အောင်စားရ သည်။ တိုးမောင်ကြီးတစ်ယောက် တောထဲတွင် လူဝံမလင်ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။ တိုးမောင်ကြီးမှာ လူဝံမ၏သမုဒယကွန် ရယက်က ပြေးထွက်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရပေပြီ။

ချိန်ညနေ နေခြည်အစောင်းမှာ တိုးမောင်ကြီး၏အပေါင်းပါနှစ်ယောက် ဝါးဖောင်စည်းပြီးချိန်တွင် မဲချောင်းတစ် ဖက်ကမ်း တိုးမောင်ကြီး ဝါးခုတ်သည့် နေရာသို့ရောက်လာကြ၏။ သူတို့နှစ် ယောက် တိုးမောင်ကြီးကို ဝါးခုတ်ပြီးလို့ အဆင်သင့်ဖောင်စည်းပြီးစောင့်နေပြီဟု ထင်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့အမြင် ပါစင်အောင်လှခဲ့လေပြီ။ တိုးမောင်ကြီး ကို တောင်ကျချောင်းနံဘေးမှာ လုံးဝမ တွေ့။ ဝါးခုတ်သားနှစ်ယောက် တောင်

နံရံသို့တက်လိုက်ကြပြီး တိုးမောင်ကြီးကို လိုက်ရှာကြ၏။ တိုးမောင်ကြီးကိုကား မတွေ့။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဝါးခုတ် ရာနှင့် ဝါးလုံးအချို့ ချောင်းကမ်းစပ်သို့ ထိုးချထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တိုးမောင်ကြီးကို အသံ ကုန်ဟစ်ပြီး အော်ခေါ်ကြ၏။ သို့သော် မည်သို့မျှအရာမထင်။

နောက်ဆုံးတော့ စိတ်မကောင်း ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ရွာပြန်ခဲ့ကြရသည်။ သူ တို့နှစ်ယောက် ရွာရောက်သည်ဆိုလျှင် ပင် တိုးမောင်ကြီးတစ်ယောက် တော ထဲတွင် ပျောက်ကျန်ခဲ့သည့်အကြောင်း အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ကုန်ကြ၏။

မနက်လင်းသည်နှင့် ရွာသားများ မဲချောင်းဖျားသို့ လှေအုပ်စုအလိုက် လှေ ပျောက်ရှာသွားကြ၏။ ရွာသားများထဲ တွင် တိုးမောင်ကြီး၏ကြင်စဉ်း အေးနု လည်း လိုက်ပါလာ၏။ တောင်သို့ အရောက်တွင် တိုးမောင်ကြီး ဝါးခုတ် သည့်နေရာတစ်ဝိုက် တောနင်းပြီးရှာဖွေ ကြ၏။ တိုးမောင်ကြီးကိုကား အစအန ပင်မတွေ့ရ။ တိုးမောင်ကြီး ထမင်းစားစဉ် သစ်ပင်မှာ ခုတ်စိုက်ထားခဲ့သည့် ဝါးခုတ် ဓား၊ တိုးမောင်ကြီး ထမင်းစားခဲ့သော ထမင်းချိုင့်လောက်သာတွေ့ကြ၏။

“မောင်ရေ တိုတိုးမောင်ရေ”

“ကိုတိုးမောင်ရေ မောင်ရေ”

အေးနု၏ခေါ်သံမှာ တောင်ယံ တွင် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။ အေးနုတစ် ယောက်ကား သည်ခင်ကီလျှောက်ပါလို့ လင်ပျောက်ရှာခဲ့ရပေပြီ။ အမုဒယအပူ မီးက အချိန်ပြင်းပြင်းလောင်ကျွမ်းခဲ့ရပြီ မို့ ပူတယ်လေ ဆယ်နေကံခဲ့ပြီ။

လူဝံမ၏ဒုက္ခကလည်းမလွယ်ပေ။ သမုဒယနွယ် သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရသော လူသားတစ်ယောက်ကို လင်အဖြစ်ပိုင် ဆိုင်ထားရသော ကျေနပ်မှုနှင့်တွဲလျက် ဆုံးရှုံးရမည့်အဖြစ်ကို လူဝံမလုံးဝအလို မရှိ။ သူ့လင်ကို သိုက်မြုံထဲမှာပဲထား သည်။ သိုက်မြုံအနီးကနေတေးဝေးလံလံ ထွက်ခွာခွင့်မပေး။ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ရှောက်ထားသည်။

တိုးမောင်ကြီးမမှာလည်း အသက် ဘေးချမ်းသာရရေးအတွက် လူဝံမအလို လိုက်ပြီး အကြိုက်ဆောင်နေရလေ၏။ တိုးမောင်ကြီးမှာ ညားခါစအိမ်သူသက် ထား ဇနီးမယားကို လွမ်းလိုက်သည်မှာ လည်းပြောစရာမရှိ။ ဇနီးသည်အေးနုမိမိ

အပေါ် ဘယ်လောက်အထိသံယောဇဉ် ကြီးသည်၊ ဘယ်အတိုင်းအတာထိချစ် သည်ကို ငယ်ချစ်လင် တိုးမောင်ကြီး အသိဆုံး။ တိုးမောင်ကြီးတစ်ယောက် လမ်းဘဝသံသရာလည်ခဲ့ရပြီ။

လောဘတဏှာ၊ သံယောဇဉ် တရားတို့အကြောင်းပြုပြီး သောဓာအပူ ရင်အနွမ်းတွေကိုယ်စီနှင့် ခံစားနေကြရ သော တောတိရစ္ဆာန် လူဝံမ၊ ကာမဂုဏ် သားကောင် လူဝံမ၏စွဲလမ်းမှုအောက် က လူသားစင်စစ်တိုးမောင်ကြီး၊ တပ်ရာ ရွာသူ အေးနုတို့၏ ဘဝပေးအကြောင်း တရားတွေက ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်။

လူဝံမကြီးမှာ လူသားတိုးမောင် ကြီးကို အနုကြမ်းစီးပြီး လင်အဖြစ်ပေါင်း ဖော်လာခဲ့သည်မှာ တစ်မိုးကုန်ခဲ့ပြီ။ တိုး မောင်ကြီးမှာ မပြီးမလိမ့်မပြင်မဆင်ရ ဘဲ အဝတ်ခွဲသောကိုယ်ဖြင့် တစ်မိုး ဟူသောရာသီကို ကုန်လွန်ခဲ့ပြီမို့ ဆံပင်၊ မှုတ်ဆိတ်၊ ကိုယ်မွေ့၊ လက်မွှေးတို့ထိုး ထိုးထောင်ထောင်ရှည်ရှည်မျောမျောနှင့် တကယ်တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လိုဖြစ် နေခဲ့ပြီ။ တိုးမောင်ကြီးမှာ အသက်(၂၀) ကျော်အရွယ်ဒေါင်ဒေါင်မြည်မို့ သဘာဝ ဒဏ်ရာသဉ်တုဒဏ်ကိုခံနိုင်ရုံမက လူဝံမ ကျွေးသည်ကိုစားပြီး ထားသလိုနေနိုင် သည့် စွမ်းရည်ရှိသူမို့ တော်သေးသည်။

လူဝံမကြီးနှင့်မခြား ချွတ်စွပ်တူနေ သော တိုးမောင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး လူဝံမ သံယောဇဉ်ပိုကြီးလာခဲ့သည်။ တိုးမောင် ကြီးမှာ သိုက်မြုံထဲသို့ရောက်သည့်အချိန် ကစပြီး လွတ်လမ်းကိအစဉ်သဖြင့်ရှာဖွေ ခဲ့၏။ သို့သော် သံယောဇဉ်သားကောင် လူဝံမက လုံးဝအခွင့်အရေးမပေး။ ဆီးလို့ ကာလို့တားခဲ့သည်။ ဘယ်နေရာ ဘယ် စခန်းကိုမျှ လှမ်းခွင့်မပေး။

တိုးမောင်ကြီးကိုခေါ်ယူခဲ့စဉ်တုန်း က စားသောက်ဖွယ်ရာ သစ်သီးသစ်ဥ များကို သိုက်မြုံပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူဝံမ ရှာဖွေ၍ရသည်။ ရက်ရှည်လများကြာ လာသည့်အချိန်တွင် အနီးပတ်ဝန်းကျင် တွင် ရှားပါးခဲ့လေပြီထင်။ တစ်ခေါက်စီ အစာရှာထွက်တိုင်း နေ့တစ်ဝက်နီးနီး ကြာလာတတ်သည်။ လူဝံမသည် သစ်သီး တွေသယ်ပြီးပြန်ရောက်လာတိုင်း တိုးမောင် ကြီးကို သိုက်မြုံထဲတွေ့နေရခြင်းကပင် လူသားတစ်ယောက်ကို ပိုပြီးယုံကြည် လာခဲ့သည်။

သည်ကနေ မနက်စော့ကပင်

လှုပ်မအာစာရာထွက်သွားခဲ့သည်။ ခါကိင်း
နေတွေ့လိပ် လှုပ်မ နေ့တစ်ဝက်တိုင်မှ
ပြန်ရောက်လာမည်ဟု တိုးမောင်ကြီးသိ
နေသည်။ လှုပ်မထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ
တိုးမောင်ကြီးသိုက်အမြဲအပြင်ဘက်သို့
ထွက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အဝှမ်းလှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ ငှက်ကလေးတွေစိုးစိုးစိုးစိုးမြည်
နေကြပြီး ရှည်ကလေးတွေဟိုပင်သည်ပင်
ခုန်ပုံဖြောင့်လွှားနေကြသည်အပေ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားမတွေ့ရ။ ဤသည်ပင်လျှင်
ကိုတိုးမောင်ကြီးအတွက် အခွင့်အရေး
တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တိုးမောင်ကြီး အနောက်ဘက်သို့
ဦးတည်ပြီး သစ်ဝါးတို့ဖြင့်ရှုပ်ယက်ခတ်
နေသောတောကြီးကိုဖောက်ပြီးပြေးတော့
၏။ စေးပြိုက်ကိုဖောက်၊ ချောက် ကမ်းပါး
ကိုကျော်တောင်မံမံကိုပတ်၊ တောပြတ်
ကိုကျော်နှင့် မနားတမ်းပြေးလာခဲ့သည်။
ပြေးရင်းလွှားရင်း ဝမ်းသမုဒ္ဒရာအူအင်္ဂါ
ကုလည်း အစာသစ်တစ်ခုပြည့်ဆည်းရန်
တောင်းဆိုနေလေပြီ။ တိုးမောင်ကြီး
ရောက်နေသည့်နေရာက အနီးရှိသစ်ပင်
ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ချက်ချင်းပင်
သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ကနစိုးသီးခိုင်ကို
ဖဲ့ခြွေပြီး အာဟာရပြည့်တင်းလိုက်၏။
သစ်ပင်အောက်သို့ပြန်ဆင်းပြီး တသွင်
သွင်စီးနေသော စမ်းချောင်းထဲကရေကို
လက်ဝါးခွက်လုပ်ပြီးခပ်သောက်ပစ်လိုက်
၏။ ဗိုက်ကတော့ နေသာထိုင်သာရှိသွား
ပြီ။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လျှောက်ပြန်သည်။
လျှောက်ရင်းပြေးရင်းနှင့်နေခြည်ညှိုးလို့
တစ်မိုးချုပ်ခဲ့လေပြီ။ တိုးမောင်ကြီးမှာ
တောထဲမှထွက်မရောက်နိုင်သေး။ သားရဲ
တိရစ္ဆာန်တို့၏ရန်မှ စောင်းဝေးအောင်
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွယ်ချိတ်တက်
လိုက်ပြီး ခွဲကောင်းကောင်းကောင်းတစ်ခု
တွင် အိပ်စက်ရန်ကြံလိုက်၏။ ညသန်း
ခေါင်တိုင်ခဲ့ပေပြီ။ တိုးမောင်ကြီးလုံးဝ
အိပ်မပျော်နိုင်။ သစ်ကိုင်ကြီးကိုဖက်ရင်း
ဖဲ မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

သစ်ရွက်ကြီးအကြားက နေပြောက်
တစ်ခု သူမျက်နှာကို တန်းတန်းမတ်မတ်
ကျရောက်နေသည့်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
“ဩော်-မီးတောင်လင်းနေမှတိုး”
တိုးမောင်ကြီးသည် သစ်ပင်ပေါ်
ကဆင်းပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။
တောင်အနိမ့်ဘက်သို့အရောက်တွင် ဝါး
ပင်များနှင့် ယှဉ်းကတိုးပင်များကို ခပ်ကျဲ
ကျဲတွေ့လာရသည်။ စိုးမောင်ကြီးမှာ
ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့် သစ်သီးတွေတစ်
ခုပွဲတစ်စိုက်နှင့် လူသားလင်ကိုတွေ့လိမ့်

နီးနှင့်မောရပန်းရမုန်းမသိလိုက်ရာနေရာ
မည့်လှုပ်မကြီးကိုတွေ့ပြီး သနားသလို
ဖြစ်မိသွား၏။ လှုပ်မကြီး သူ့ဆီရောက်
လာပြီး ပြန်လက်ဆွဲခေါ်မှာကုလည်းမီးမိ
ပြန်သည်။ တွေးရင်းနှင့်စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာ
ပြီး ခပ်သွက်သွက်ပြေးထွက်လိုက်ပြန်
သည်။

ဆွမ်းခံနေလှန်အချိန်လောက်ရှိ
ရောမည်ထင်သည်။ နေကပူရှိန်ပြင်းလာ
သည်။ ဗိုက်ကလည်းဆာလာပြန်ပြီ။
လူတွေနှင့်တွေ့လိုစိတ်လည်း ပြင်းပြနေ
သဖြင့် တိုးမောင်ကြီး ခပ်သွက်သွက်ပဲ
သွားမြဲသွားလည်။ မွန်းတည့်ချိန်လောက်
တွင် တောကြီးထဲမှ ထွက်ကျလာပြီး
တောင်ယာစပါးခင်းကြီးတစ်ခင်းကိုတွေ့
လိုက်ရသည်။ တိုးမောင်ကြီးတတိုင်းမသိ
ဝမ်းသာသွား၏။

အခုစပါးတွေမှည့်ဝင်းပြီဆိုတော့
တစ်မိုးကုန်လို့ ဆောင်းဝင်ရောမည်ဟု
အသိထင်ဝင်သွား၏။ ဗိုက်အရမ်းဆာ
လာသဖြင့် စပါးခင်းကြီးထဲလှမ်းကြည့်
လိုက်မိ၏။

စပါးခင်းထဲရှိ မြေတွားသခွား
နွယ်တန်းတွင် တစ်ဆစ်တစ်လုံးတန်းစီ
သီးပြီးမှည့်ဝင်းနေကြပေပြီ။ တိုးမောင်ကြီး
သခွားသီးတစ်လုံးကိုကောက်ဆွဲလိုက်၏။
“ဂလောင်း ဂလောင်း ဂလောင်း
ဂလောင်း”

တောအလုံး တောဇီအလုံး ဆူညံ
သွားသည်။ တိုးမောင်ကြီး လက်ထဲတွင်
ကိုင်ထားသောသခွားသီး လွတ်ကျသွား
သည်။ တိုးမောင်ကြီး ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့်နှင့် ဟိုဟိုသည်သည်လှမ်းကြည့်
လိုက်ရာ သစ်သားခေါင်းလောင်းများ
စပါးခင်းထဲတွင်တွဲဆင်ထားသည်ကိုတွေ့
လိုက်ရ၏။ တိုးမောင်ကြီးနားလည်သွား
ပေပြီ။ စပါးခင်းတွေကို တောတိရစ္ဆာန်
တွေ ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးမှာစိုးသဖြင့်
ခြောက်လှန့်ရန်အတွက် အချက်ပေး
သစ်သားခေါင်းလောင်းများကို ယာခင်း
ရှင်များက ချိတ်ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။
ယခုလည်း မိမိကို အရိုင်းတိရစ္ဆာန်ဟု
ထင်မှတ်များပြီး ခေါင်းလောင်းဆွဲခြောက်
လှန့်ကာ မောင်းထုတ်လိုက်ကြခြင်းပင်
ဖြစ်ပေသည်ဟု နားလည်လိုက်ပေပြီ။

“ယာခင်းရှင်တို့ရယ်၊ ကျွန်တော်
လူသားအစစ်ပါ”
“ဟင်- စကားပြောတယ်ဟ။ လူ
တဲ့ နော်”
“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်
လူအစစ်ပါ။ မြေပုံပြုနယ်ထဲက တပ်ရာ

ရွာသားပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ကြပါ။
ကျွန်တော် အရမ်းဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ
ခင်ဗျ”

လှုပ်ကြီး၏ စကားကြောင့် ယာ
ခင်းရှင်တို့ ရှေ့သို့တိုးလာကြသည်။ လှုပ်
ကြီးမှာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပြီး ဘယ်
လောက်အထိ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ
သည်မသိ။ စကားပြောနေရင်းပဲ နှစ်ထွာ
ပိုင်းခန့်ရှိ သခွားသီးကြီးကို ကုန်အောင်
စားပစ်လိုက်သည်။

လှုပ်တိုးမောင်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင် အကျဉ်းချုပ်ပြီး ပြောပြလိုက်၏။
ယာခင်းရှင်တို့ လှုပ်ကြီးကို တံသို့
ခေါ်ပြီး ထမင်းဟင်းကျွေးကြ၏။ ပုဆိုး
တစ်ထည်နှင့် အတိုတစ်ထည်ကိုလည်း
ထုတ်ပေးလိုက်ကြ၏။ ယာခင်းရှင်များမှာ
အမ်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ တောင်ရိုးနေ
စစ်တူးချင်းတိုင်းရင်းသားများပင် ဖြစ်
ကြသည်။ သူတို့တွင် ယောက်ျားများက
ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများလိုပင် ပုဆိုးအင်္ကျီ
ဝတ်ကြသည်။ အမျိုးသမီးများကတော့
မျက်နှာတွင်ပါးရဲထိုးပြီး သင်တိုင်းအနက်
များကို ဝတ်ဆင်ကြသည်။ အောက်ခံ
ထက်ကို ခူးအထက်နားထံ ခပ်တိုတိုဝတ်
ကြ၏။ သူတို့မှာ ရွှေပြောင်းတောင်ယာ
စနစ်ဖြင့် ဆန်စပါး၊ သခွား၊ ဖရုံ၊ ငရုတ်၊
ချဉ်ပေါင်၊ ပြောင်း၊ နှမ်းတို့ကို ရာသီ
အလိုက်လုပ်ကိုင်ကြ၏။ အချို့ယောက်ျား
များက အမဲလိုက်ကြပြီး ဝါးခွတ်သုန်းဖျာ
သူရက်သူများလည်းရှိသည်။

ယာခင်းရှင် ချင်းအမျိုးသားတို့
သည် လှုပ်တိုးမောင်ကြီးကို ဦးဆောင်ပြီး
တောင်အောက်သို့ဆင်းလာကြ၏။ ယာ
ခင်းရှင်မှာ ထောင်ဘီခြင်းကြီးကို နဖူးမှာ
ကည်းပြီးသယ်လာ၏။ ထောင်ဘီထဲတွင်
သခွားသီး၊ ဖရုံသီး၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး၊
အာပုနှင့် ချဉ်ပေါင်တို့ကို ယာခင်းပြန်
လက်ဆောင်အဖြစ် လှုပ်ကြီးအတွက်
ထည့်လာ၏။

ယာခင်းရှင် ချင်းအမျိုးသားနှင့်
လှုပ်တိုးမောင်ကြီးတို့သည် လှေကလေး
တစ်စီးဖြင့် ချောင်းရိုးအတိုင်း လှော်ဆင်း
လာကြ၏။

ကောင်းကင်ယံတွင် ငွေလရောင်
က ရွန်းရွန်းမြမြမသာနိုင်သော်လည်း
ကြယ်ရောင်ပြီးပြက်ကြောင့် မဲချောင်း
ဖြစ်ရှေ့ပြင်ကိုအဖွေးသာမြင်နေရသည့်
ယာခင်းရှင်နှင့် လှုပ်ကြီးတို့၏ နှစ်ဦးက
လှော် လုံးထွင်းလှေကလေးမှတစ်ဆင့်

www.burmeseclassic.com

ကျရေနှင့်အတူ ခပ်သွက်သွက်ပြေးနေပေ၏။ ညသန်းခေါင်ကျော်ခဲပေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် တောင်ဆီးမြစ်ကိုဖြတ် ကူးလိုက်ကြ၏။ တပ်ရာရွာကိုတော့ ရှေ့ဆီမှာ လင်းရောင်ခြည်နှင့်အထင်းသားမြင်နေရပေပြီ။ လူဝဲကြီးမှာ ဇနီးသည်နှင့် ဇာတ်ပေါင်းခန်းရောက်တော့မှာမို့ အားစိုက်ပြီး ကျီးလှော်လိုက်ရာ လှေကလေးမှာ ပိုပြီးပြေးအားကောင်းသွားသည်။

ယာခင်းရှင်နှင့် လူဝဲကြီးတို့ရွာဆိပ်ကမ်းသို့ကပ်မိချိန်တွင် လမ်းပေါ်တွင် ရွာသားတွေတောင် လှုပ်လှုပ်ပုတ်ပုတ် မရှိကြသေး။ ဤသည်ပင်လျှင် လူဝဲကြီးအတွက် အခြေအနေကောင်းသွားသည် ဟုပြောရပေမည်။ အကယ်၍များ အမွှေးဗရပျစ်နဲ့ သူ့ကို ရွာသားတွေတွေ့သွားလျှင် တစ်ရွာလုံးအုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မည်။

လူဝဲကြီးသည် ယာခင်းရှင် ချင်းအမျိုးသားကို မိမိ၏ကြင်သူသက်ထား ဇနီးမယားရှိရာ ခေါ်သွားလိုက်၏။ မနဲကျည်းပင်ကြီးအနီးက ခြေတံရှည်ရခိုင်ကျေးလက်အိမ်လေးရှေ့ရှိ ရောက်လာကြ၏။

အေးနု၊ အေးနု

လူဝဲကြီး ဇနီးသည်ကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုအပြည့်ဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။ လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရ။ လူဝဲကြီးနုလုံးအိမ်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်စိုးမိုးသွား၏။

“အေးနုရေ မောင်ပြန်လာပြီ”

သည်တစ်ခါတော့ အိမ်ထဲက လှုပ်ရှားသံကြားလိုက်ရပြီ။ တံခါးဖွင့်သံလည်း ကြားနေရပေပြီ။ ဟော-အေးနု ကိုယ်လုံးရေကို မလင်းတလင်း အလင်းရောင်ကြောင့် မပီပိုးဝါးမြင်လိုက်ရပေပြီ။

“အို အာ အဖေကြီး အဖေကြီး အိမ်ရှေ့မှာဘာကောင်ကြီးလဲ မသိဘူး။ ကြောက်စရာကြီး သရဲ သရဲ သရဲ”

အေးနု ဖော်ဟစ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ လူဝဲကြီးက ဘာစကား ဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ အိမ်ရှေ့မှာပင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ကြောင်စိစိဖြစ်နေ၏။ ပြဿနာပြုပြီးသွားသည်က ယောက္ခမကြီး ဓားဆွဲပြီး ပြေးထွက်လာခြင်းပင်။ ယာခင်းရှင် ချင်းအမျိုးသားမှာတော့ ဘေးကြုံတော့မှာမို့ နောက်သို့ပြေးဆုတ်လိုက်သည်။

“ဦး ကျွန်တော် တိုးမောင်ကြီးပါ”

ဟေ

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်

ဝါးခုတ်နေတုန်း လူဝဲမကြီး အတင်းပဲဆွဲသွားလို့ တောကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ဖိုးကုန်ခဲ့ပြီဗျာ။ ခု ကျွန်တော် သူမရှိတုန်း ပြေးထွက်လာတာ။ ဒီက ယာခင်းရှင်တို့ နဲ့တွေ့ပြီး သူ့ပေးလို့ ဒီကိုပြန်ရောက်လာတာပါ ခင်ဗျ”

“သမီးရေ အေးနု၊ ဒီမှာ မောင်တိုးမောင်ပါ။ လူဝဲကြီး ဖမ်းသွားလို့တုဟေ”

အေးနုအိမ်ရှေ့သို့ဆင်းပြီး သူလင်ကို အသေအချာကြည့်လိုက်၏။ မျက်နှာပြင်ဝိုင်းဝိုင်းလေးမှာ အံ့ဩသွင်ပြင်သို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းသွားပြီး မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်များပြည့်အိုင်လာရာမှ ပါးပြင်မို့ပေါ်မှတစ်ဆင့် ခိုတွဲစီးဆင်းသွားကြ၏။

“ကိုမောင်”

အေးနု ရင်တွင်းလေနှင့်လှိုက်လှိုက်ရွာခေါ်ပြီး အမွှေးဗရပျစ်နှင့်ကိုယ်လုံးကြီးကို ပြေးဖက်လိုက်၏။ သည်တစ်ခါတော့ လူဝဲကြီးလက်ကတားပြီး ဇနီးသည်အေးနုကို ခပ်ထေးထေးသို့တွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဪ-ကိုမောင်ရယ်၊ ကိုမောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အေးနု ကိုမောင်ကို မျှော်ရင်းနဲ့ နေ့တွေလတွေ့ကုန်ခဲ့တာပါ ကိုမောင်ရယ်”

“မယ့်ဘူး ညာတာ”

“ကိုမောင် ဘယ်လိုစကားမျိုးကို ပြောလိုက်တာလဲဟင်။ ကိုမောင်ကို နေ့နေ့ညညမျှော်နေခဲ့တဲ့ အေးနုရယ်လေ”

“နင် ငါမရှိတုန်း ယောက်ျားရနေပြီမဟုတ်လား”

“အို - ကိုမောင်ကလည်း အေးနုဟာ ကိုမောင်ရဲ့သစ္စာရှင်ပါ။ အေးနုကိုမောင်အပြင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အာရုံထဲမရှိပါဘူး”

“ခါဖြင့် အဲဒီဝိုက်ကြီးကကော”

“အို - ကိုမောင်ရယ်၊ ဒီဝိုက်က ကိုမောင်နဲ့ရှိခဲ့တဲ့ကိုယ်ဝန်လေ။ ကိုမောင် စဉ်းစားကြည့်လေ။ အေးနုနဲ့ကိုမောင်

ညားခဲ့ကြတာ ဒီလဆို (၇) လရှိပြီလေ ကိုမောင်ရဲ့”

အေးနု ရှေ့သို့တိုးပြီး လူဝဲကြီးကို အားရပါးရဖက်ထားလိုက်၏။ ယောက္ခမကြီးကတော့ အသာကလေးလှည့်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားတော့သည်။

“ယောက်ဖရေ ယာခင်းရှင်ရေ လာပါဦး။ ဒီမှာ ကျွန်တော်မိန်းမဗျ”

ယာခင်းရှင် ချင်းအမျိုးသား ပြီးရယ်ပြီရင်း ခြံဝင်းထဲသို့ဝင်လာ၏။

ခဏအတွင်းမှာပဲ တစ်ယောက်စကားတစ်ယောက်နားပေါက်ရင်း အေးနုတို့အိမ်ရှေ့သို့ လူတွေဝိုင်းအုံရောက်လာကြ၏။ အချို့ကအံ့ဩနေကြ၏။ အချို့က ကြေကွဲစွာခဲစားကြရ၏။ အချို့မှာ ရယ်ရွှင်ပြုံးတို့ရှိကြ၏။

ကျေးဇူးရှင် ယာခင်းရှင်ကိုတော့ အေးနုတို့လင်မယား တောင်ရိုးတွင် ရှားပါးသော ဝါးပိ၊ ငါးခြောက်များဝယ်ပြီး ရွာပြန်လက်ဆောင်ပေးလိုက်ကြ၏။ လူဝဲတိုးမောင်ကြီးနှင့် အေးနုတို့လင်မယား ယာခင်းရှင်ကို လှေဆိပ်သို့အထိလိုက်ပို့လိုက်ကြ၏။

တောထဲတ လူဝဲမကြီးအတွက် တော့ ဟေဝန်မြိုင်စွန်း လွမ်းအောင်ဖန်လေရော့ထင်။

တိုးမောင်ကြီးကို နောင်တွင်လည်း ရွာသားများက လူဝဲကြီးဟု၍သာခေါ်ကြတော့သည်။ လူဝဲကြီးတွင် ဘဝတစ်လျှောက် သားသမီးလေးယောက်ထွန်းကားခဲ့၏။ ဘဝသင်္ကေတဟုပဲခေါ်လေ မလားမသိ။ သားသမီးများကို အမည်မှည့်ရာတွင် ဝံအမည်ပါအောင်မှည့်ခဲ့သည်ချည်း။

ပထမသမီးကြီးကို ဝံဖြူ၊ ဒုတိယသမီးကို ဝံသူ၊ တတိယသမီးကို ဝံနု၊ စတုတ္ထမွေးသည့် တစ်ဦးတည်းသော သားကိုတော့ ဘဝံဟူ၍ ခေါ်စမှတ်ပြုခဲ့ပေသည်။

ဦးဘဝံ၏သားဦးရွှေတင်အေးမှာ စာရေးသူတို့နှင့်အတူ မြေပုံမြို့နယ်တွင် ကျောင်းဆရာလုပ်ဖက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဦးဘဝံမှာ အသက် (၉၀) အရွယ်ဖြင့် သားကျောင်းဆရာ ဦးရွှေတင်အေးနှင့်အတူ တပ်ရာရွာတွင် ယခုအထိရှိနေပါသေးသည်။

ကျွန်းစဉ်မြေရေးဆရာ (အမျိုးသား) ပေဆရာ

ရဲမျိုးသူ (ဖောခိမြိုင်) ဆီးချိုရှင်နှင့်ဆေးခါးကြီးပင်

တိုးတက်နေသောခေတ်၌ ဆီးချို ရောဂါသည်လည်း ဖြစ်ပွားမှုတိုးတက် မြင့်မားနေလေသည်။ ဆီးချို သွေးချို ဆိုတာ အများသိပြီးတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်သွေးထဲ ဂလူးကို့စ်ခေါ် အချိုဓာတ်တွေ ရှိသင့်တာထက်ပို၍ ကြာရှည်စွာရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါအစုအဝေးကိုခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၎င်းဆီးချိုရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ သက်သာပျောက်ကင်းစေရန်အတွက် ကမ္ဘာအနှံ့ ခေတ်မီဆီပုံဆေးဝါးများ၊ နို့ရောတိုင်းရင်းဆေးဝါးများ၊ ဆေးမြီးတို့များ စသည်ဖြင့် သုတေသနပြုရာဖွဲ့စမ်းသပ် ကုသလျက်ရှိနေကြပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ထိုနည်းတူ မြန်မာ့ဆေးပင်ဝါးပင်တို့၏ အစွမ်းထက်မြက်မှုကို ရှာဖွေစမ်းသပ်ကုသလျက်ရှိလေရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဆေးဖက်ဝင် ဆေးခါးကြီးပင်သည် ဆီးချိုရောဂါကို သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်ဟု အချို့ဝေဒနာရှင်များလက်ခံနေသည်ကိုကြားသိရပါသည်။

■ အချို့ဆီးချိုဝေဒနာရှင်အဆို

နေ့စဉ် လက်တစ်ဆုပ်စာကို ခါးမှန်းသိသိဖြင့် ပြတ်ကျိုးပြီးသောက်ကြောင်း၊ အလွန်ခါးကြောင်း၊ ဆီးချိုကျလာသည်နှင့်အမျှ နှစ်ရက်တစ်ကြိမ်သောက်ခြင်း၊ သုံးရက်တစ်ကြိမ်သောက်ခြင်းပြုလုပ်ရာ ဆီးချိုအပြီးတိုင်ပျောက်ကင်းသည်မဟုတ်သော်လည်း သိသိသာသာ သက်သာပါသည်ဟု အချို့ဝေဒနာရှင်များ ဝမ်းသာအားရဆိုသည်ကရှိလေသည်။ အချို့မှာ ဆေးခါးကြီးပင်ကို အခြောက်လှန်း၍ လက်ဖက်ခြောက်ကဲ့သို့ ရေနေ့ကြမ်းတွင် ထည့်သွင်းသောက်သုံးနေကြလေသည်။

■ ဆေးခါးကြီးအပေါ်နှင့်မြန်မာ့ဆေးကျမ်းအဆို

ဆေးခါးကြီးကို ငရုတ်ခါး၊ ကုရင်ဆေးခါးဟု အရပ်ဒေသကိုလိုက်၍ခေါ်ကြသည်။ ရုက္ခဗေဒအမည်မှာ Andrographis Paniculata Nees ဖြစ်သည်။ လယ်ပတူမျိုးရင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ဆေးကျမ်းအလိုအရ ခါးသောအရသာရှိသည်။ သလိပ်သည်းခြေကိုနိုင်သည်။

အဆီမရှိ လေကိုပျက်စေ၍ ဝမ်းမီးကို တောက်စေသည်။ အဖျားကိုပယ်ဖျက်နိုင်ပြီး ကလေးများအတွက် အလွန်ကောင်းမွန်သည်ဟုဆိုပါသည်။

■ တရုတ်နိုင်ငံထုတ်သော ကီမို (အစိမ်းရောင်)

ဆေးသုတေသန၏ဓာတ်ခွဲလေ့လာမှုအရ ကီးမိုဆေးတွင် ဆေးခါးကြီးပင်၏ အကိုင်းအခက်နှင့် အစိတ်အပိုင်းများစွာပါဝင်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။ ကီးမိုဆေးလုံးမှာ ဆေးခါးကြီးပင်၏ ပဉ္စ (၅) ပါးကို သကြားအုပ်ဆေးလုံးအဖြစ် ပြုလုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုအတူ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ဆေးခါးကြီးပင်ဆေးစွမ်းထက်မြက်ပုံကိုသုတေသနပြု၍ ဆေးပြားအဖြစ်ထုတ်လုပ်ပြီး ဆီးချို အဖျားနှင့် ကိုယ်ရောင်ရောဂါများအတွက်ထုတ်လုပ်ရောင်းချပေးပါက မြန်မာနိုင်ငံအတွက် အစွမ်းထက်မြက်သောဆေးလက်ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ ဆေးခါးကြီးပင်သည် မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်းတွင် များပြားစွာ ပေါက်ရောက်တတ်သော သဘာဝပေါက်ပင်ဖြစ်သည်။ အချို့အိမ်များ၌ ခြံစည်းရိုးများတွင် အားကိုးအားထားစိုက်ပျိုးထားကြလေသည်။

■ Live up အသည်းဆေး၌ ဆေးခါးကြီးပါ

ဆရာဝန်တော်တော်များများ လူနာကိုညွှန်ပြသော ဆေးဖြစ်ပါသည်။ ဇီဝနိက္ခမ္မာကိုမှ မြန်မာနိုင်ငံသို့တင်သွင်းသော ရုက္ခမျှစွယ်ဝင် အော်လံတာနေတစ်ဆေးဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။

- ထိုဆေးတွင် -
(၁) မဲရိုင်းပင် (၂) ကြိတ်မုန်ပင် (၃) ကြက်သဟင်းပင် (၄) ဆေးခါးကြီးပင် (၅) ဆောင်းမေးခါးပင် (၆) ဗောက်လောက်ညိုပင် (၇) ပိတ်ချင်းပင် (၈) ငရုတ်ကောင်းပင်တို့ပါဝင်ဖော်စပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ရှေးလူတို့သောက်သုံးလေ့ရှိသည့် ဆေးခါးကြီးပြုတ်ရည်

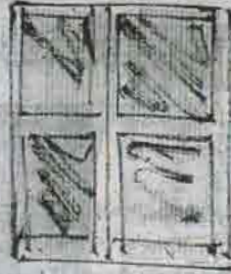
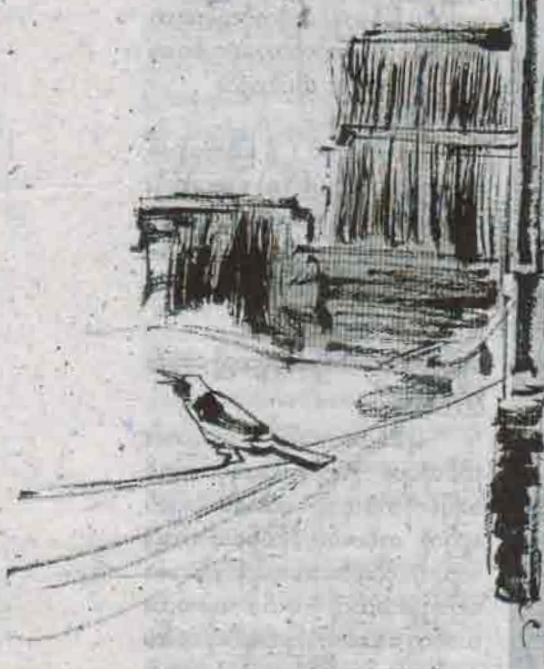
များသောအားဖြင့် အညောင်းထိုင်သူများ၊ ဂူးနာ၊ ခါးနာနှင့် အဆစ်အမြစ်ကိုက်ခဲသူတို့ ဆေးခါးကြီးပြုတ်ရည်ကို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်သောက်သုံးသည်ဟု တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးအမေမေပြောပြဖူးသည်ကို မှတ်သားဖူးသည်။ ယခင်က ဆေးခါးကြီးပြုတ်ရည်ကို လမ်းမတော် တရုတ်တန်းရှိ တရုတ်တုံကျောင်းရှေ့တွင် ရောင်းချ၍ ဝယ်ယူသောက်သုံးကြကြောင်း မှတ်ရုံမှတ်သားဖူးပါသည်။ အလွန်မခါးစေရန် ဆေးခါးရည်ပြုတ်ရည်တွင် ချင်းတက်နှင့် ထန်းလျက်အနည်းငယ်စီ ထည့်ပြုတ်ထားသည်ထင်ကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

■ မြန်မာ့ဆေးဝါးပင်မှအဆို

အရွက်ကို အဖျားဖြတ်ဆေး၊ အဆိပ်ပြေဆေး၊ သည်းခြေဆေး၊ လျှာပွတ်ဆေးတို့တွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြုသည်။ ပဉ္စ (၅) ပါးကို အဖျားကျဆေး၊ အားတိုးဆေး၊ လေကြောဆေးအဖြစ် အသုံးပြုသည်။ အရည်ကျိုသောက်ခြင်းဖြင့် ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ အစာမကြေခြင်း၊ ဝမ်းသက်ခြင်း၊ ဝမ်းကိုက်ခြင်း၊ လေထိုးခြင်းနှင့် အဖျားရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ဆေးခါးကြီးရည်တွင် ဆီဖြူ ဖန်ခါး၊ သစ်ဆိမ့်အား အမှုန့်ပြုပြီး သောက်ပါက သွေးဖျဉ်း၊ လေဖျဉ်း၊ နူနာ၊ ခေါင်းကိုက်နှင့် ဇက်ထိုးပူးဝေသောရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ရဲမျိုးသူ (ဖောခိမြိုင်)

စာကိုး။ ။ မြန်မာ့ဆေးဝါးပင်၊ ကြည်လွင်မြင့် (မုခြာ) ၏ ဆေးခါးကြီးနှင့် ဆီးချိုပျောက်နိုင်သလော

စောမိသွင်-ရန်ကုန် မပြင်နိုင်တဲ့ရှေးရှေးတွေ

ဒီအသက်အရွယ်အထိ ခြံနှင့်ဝင်း နှင့်နေခဲ့ရတဲ့ဘဝမို့ စိတ်လွတ်လပ်ခဲ့ရ တယ်။ ကိုယ့်အိမ်လေးနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ခြံဝင်းလေးတွေက ပေရှစ်ဆယ်ပတ်လည် ကျယ်လို့ မိသားစုနေလို့လောက်ကြပါ တယ်။ အုတ်ဖိနပ်ခဲဖျဉ်ထောင်အိမ်သွပ် မိုးတွေနဲ့ဆောက်ထားကြပြီး အိမ်တွေကို ခြံစည်းရိုးဘက်ကိုကပ်ဆောင်ထားတော့ ဘေးကလွတ်နေတဲ့နေရာတွေမှာ သီးနှံ ပင်လေးတွေ စိုက်ပျိုးရလို့ အိမ်စားစရိတ် ကာမိတာပေါ့။ အစကတော့ သားသမီး ခြောက်ယောက်နဲ့စည်ကားပြီး ဆူညံနေ တဲ့အိမ်လေးက ခုတော့ သမီးအပျိုကြီး တစ်ယောက်တည်း မိဘနဲ့အတူ ကျန်ခဲ့ တာမို့ တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ ရပ်ကွက် သူရပ်ကွက်သားတွေကလည်း နှစ်ပေါင်း များစွာအတူနေလာခဲ့ကြတဲ့သူတွေမို့ ချော့မျိုးသားချင်တွေလို ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ရှုပ်တံရက်တွေမှာ တစ်အိမ်က တစ်ခုခု ချက်စားရင် ချိုင့်နဲ့လိုက်ပို့ပေးတာတို့လုပ် ကြလို့ ရှုပ်တံရက်တွေဆို ထမင်းသိပ်ပြီး ချက်မစားဖြစ်ကြပါဘူး။

အရင်က အိမ်အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက်နဲ့ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေကို လည်းမလည်ဖြစ်ပေမယ့် ပင်စင်ယူလိုက် ပြီးတော့ အိမ်လည်ဖြစ်ကြတယ်။ အိမ်

ရှေ့ပူ၊ အိမ်နောက်မချမ်းသာ ဆိုသလို ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ ထစ်ခုခု ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲနေကြရင်လည်း ကိုယ်ပါရှေ့ပူကြရတာပေါ့။ သားသမီး ဆိုတာ မိဘအတွက် ထီးဖြစ်ကြပေမယ့် မီးဖြစ်တဲ့ သားသမီးတွေလည်းရှိတယ် လေ။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒဂုံမြို့နယ်မှာနေခဲ့ဖူးသေးတယ်။ အဘွား က သူနုနုနီးနီးနားနားနေစေချင်လို့ အဘွား အိမ်နဲ့သုံးအိမ်လောက်ခြားတဲ့တိုက်ခန်း ကို အဖေအတွက်ငှားပေးခဲ့တယ်။ အစ ကငှားနေတဲ့တိုက်က သုံးထပ်ဆိုပေမယ့် အောက်ထပ်မှာလည်း စတိုခန်းလေးကို အခန်းလေးပါတာကို လူငှားတင်ထား တယ်။ အခန်းက စတိုခန်းဆိုတော့ ကျည်းကျည်းလေးပါ။ နှစ်ယောက်အိပ် ခဲ့တင်တစ်လုံးစာထက် နည်းနည်းပို ကျယ်တဲ့အခန်းလေးပါ။ အဲဒီလင်မယား ကဘာလုပ်စားတယ်မသိပါဘူး။ ကလေး လည်းမရှိဘူး။ ယောက်ျားက သောက်စား တတ်တော့ ညဘက်ပိုင်းမှာ အမြဲတမ်း လိုလို ရန်ဖြစ်နေကြတာပဲ။ ညတိုင်းဆူတဲ့ လင်မယားပေါ့။ သူတို့ကြောင့်လည်း အိမ်ပြောင်းဖြစ်တာပါ။

ကျွန်တော်တို့က အပေါ်ဆုံးထပ်

ပါ။ တိုက်ခန်းက ရှေးတိုက်ခန်းမို့ လှေ ကားအကွေ့တွေမှာ လူတစ်ယောက်အိပ် လောက်စရာနေရာပို့တွေ့ရှိတယ်။ အဲဒီ နေရာကို ဘာဘုကြီးကလာနေတာ။ အစ က အောက်ထပ်မှာနေပေမယ့် လှေကား အတက်အဆင်းများလို့ အပေါ်ဆုံးထပ် ကိုတက်လာနေတာပါ။ နေတာက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး ပြကွဒိန်အဟောင်း ရှုခင်းပုံ၊ မင်းသမီးပုံလေးတွေ၊ ဘုရားပုံ တော်တွေကို နံရံမှာကပ်ထားပါတယ်။ ဟိန္ဒူလူမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ တရုတ်တွေ၊ အိန္ဒိယလူမျိုးတွေ၊ ရွှေဆိုင်သူဌေးကြီးတွေ ပြည်သူပိုင်သိမ်းခံရနယ်နှင့်ဝက်ပေးခံရ လို့ သူတို့တိုင်းပြည်ပြန်ကြတဲ့အခါ ဘာဘု ကြီးရဲ့ မိန်းမနံ့ကလေးတွေလည်း အိန္ဒိယ ကိုပြန်ကြပေမယ့် သူကလိုက်မပြန်ပါဘူး။

အစကတော့ ဘာဘုကြီးက ကား မောင်းသမားပါ။ အသက်နည်းနည်းရ လာတော့ မျက်စိမကောင်းတာနဲ့ စိန် ဘာဘုသူဌေးက လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ခြံထဲမှာ သုံးခန်းတွဲနှစ် ထပ်တန်းလျှားလေးကတော့ ဘာဘုကြီး တို့နဲ့အတူတူ လုပ်ဖော်တိုင်းဖက် ထမင်း ချက်တို့ ယာဉ်မောင်းအိမ်ထောင်ထိပ်ပို နေရတဲ့နေရာလေးပါ။ ရန်သူမှာ အိမ်လာခပေစရာမလိုတဲ့ရှေးခင်းစရာ

၀၁
၀၂
၀၃
၀၄
၀၅
၀၆
၀၇
၀၈
၀၉
၁၀
၁၁
၁၂
၁၃
၁၄
၁၅
၁၆
၁၇
၁၈
၁၉
၂၀
၂၁
၂၂
၂၃
၂၄
၂၅
၂၆
၂၇
၂၈
၂၉
၃၀
၃၁
၃၂
၃၃
၃၄
၃၅
၃၆
၃၇
၃၈
၃၉
၄၀
၄၁
၄၂
၄၃
၄၄
၄၅
၄၆
၄၇
၄၈
၄၉
၅၀
၅၁
၅၂
၅၃
၅၄
၅၅
၅၆
၅၇
၅၈
၅၉
၆၀
၆၁
၆၂
၆၃
၆၄
၆၅
၆၆
၆၇
၆၈
၆၉
၇၀
၇၁
၇၂
၇၃
၇၄
၇၅
၇၆
၇၇
၇၈
၇၉
၈၀
၈၁
၈၂
၈၃
၈၄
၈၅
၈၆
၈၇
၈၈
၈၉
၉၀
၉၁
၉၂
၉၃
၉၄
၉၅
၉၆
၉၇
၉၈
၉၉
၁၀၀

နေရာလေးတစ်နေရာရှိတာကပဲ အဆင်ပြေနေရပါပြီ။ သူတို့တွေက သူ့ဌေးရဲ့ အလုပ်သမားတွေပဲ မချမ်းသာကြပါဘူး။ သူ့မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ ပြန်ပေးမယ့် သူက မြန်မာပြည်မှာ ကြီးပြင်းလာရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလို့ တခြားနိုင်ငံကို သူမပြန်ချင်လို့ မြန်မာပြည်မှာပဲကျန်ခဲ့တာတဲ့လေ။ အသက်ကလည်းကြီးပြီ။ ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိ အရင်နေရာကလည်းနေလို့မရတော့ဘူး။ ပိုင်ရှင်သစ်က လူငှားအသစ်တွေတင်လိုက်ပြီး နေရာလည်းမရှိတော့ သူ့များအိမ်လှေကားရင်းမှာ သူ့များပေးကမ်းတာစားပြီးနေခဲ့တာပေါ့။

လူမျိုးမတူပေမယ့်လည်း မြန်မာတွေရဲ့ စိတ်ထားက ကောင်းပါတယ်။ နောက်ဆုံးလက်ကွန်အလုပ်ရှင် စိန်ဘာဘူ သူ့ဌေးတွေအားလုံး ပြောင်းသွားကြပေမယ့် သူကမြန်မာပြည်ကိုချစ်ပါတယ်။ မချစ်တာက သူ့သားသမီးနဲ့ ဇနီးပါ။ မြန်မာပြည်ကိုလည်းမချစ်၊ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ယောက်ျားကိုလည်း ပစ်သွားကြတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ကငယ်ငယ်လေးပေမယ့် ဘယ်လိုအသိကိုဆီခဲ့သလဲဆိုတော့ တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးခဲ့ရပေမယ့် ပစ်သွားနိုင်ကြတာပဲဆိုတာကိုပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဇနီးသားသမီးတို့ရဲ့ ပစ်ပယ်ခြင်းကိုခံရတာထက်ဆိုပြီး ကျွန်တော်က ဘာဘူကြီးကို ထမင်းသွားသွားကျွေးပါတယ်။ ညီမလေးက ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တာတဲ့လေ။ သူ့ကိုအစားအသောက်နည်းလို့ အမေကဟောလစ်ဘူးတွေ၊ မုန့်ဘူးတွေကို သူ့အခန်းထဲ သပ်သပ်ထည့်ပေးထားတာကို ဘာဘူကြီးနေမကောင်းရင် ဆေးသွားတိုက်ရတာနဲ့ ဟောလစ်ဖျော်တိုက်ရတာနဲ့ မုန့်ကျွေးရတာနဲ့ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တာ သနားလို့တဲ့ သွားသွားကျွေးမွေးနေတာ။

“ဆရာ၊ ကောင်မလေးဆေးတိုက်ရင်နော်၊ ကျွန်တော်ကောင်းသွားတယ်။ ကောင်မလေးက ဆေးဆရာကောင်းဖြစ်မှာ”

ဘာဘူကြီးက အနီဖုကိုဒီလိုပြောရင် ညီမလေးက သဘောကျနေတာ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားတာက ဘာဘူကြီးရဲ့ ကလေးတွေစိတ်ထဲမှာ အဖေဆီတာရဲ့ သေးရဲလား။ မလိုက်ချင်ဘူးဆိုတာနဲ့ ပစ်သွားခဲ့ရက်သလားဆိုတာကိုပဲ တွေးနေမိတာပါ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုယ့်မိဘ သွားဥပုသ်ကျောင်း ရင်တောင်နောက်

ကျနေရင် . လဲပြုနေသလားလို့ စိုးရိမ်ရတာအမောပဲ။ အချိန်တန်လို့မပြန်မလာကြသေးဘဲ နောက်ကျရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလိုက်သွားမိတာလေ။ ကြင်နာတတ်တဲ့ ဗမာတွေလက်ထဲမှာပဲ ဘာဘူကြီးဆုံးသွားရှာတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲပြောင်းပြီး နှစ်အတော်ကြာမှသိရတာပါ။ ဒါကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကအကြောင်းပဲ။

ပြည်သူပိုင်တွေသိမ်းခံရတဲ့နားက ကျွန်တော်ထောင်ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာ။ လူကြီးတွေပြန်ပြောပြမှသိရတာ။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ ခင်တဲ့သူငယ်ချင်းက သူ့အဖေကလည်း ဟိန္ဒူပဲ။ အရင်အခေါ် မဂိုလမ်းဆိုတဲ့ ရွှေဘိုသာလမ်းမှာ သူတို့ပိုင်တဲ့ရွှေဆိုင်ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မမေးကြည့်မိပါဘူး။ သူတို့အဖေပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရလို့ အိန္ဒိယကိုပြန်သွားရတာတဲ့။ သူ့အဖေက ဓာတ်ပုံပုံဖော်လုပ်လို့ကြည့်ရတယ်။ ဒီတီအဖြူကြီးဝတ်လို့ နဖူးမှာလည်း ထုံးခေါ်မလား အဖြူရောင်သုံးတန်းတားထားတာ ဥပုသ်ဆောင်ဝင်တုန်းကပုံဆိုလားပဲ။

“သူငယ်ချင်းရေ၊ ငါတို့အဖေက သားသမီးတွေကို လာတွေ့ချင်တယ်တဲ့။ သူ့ထွက်သွားတုန်းက ငါတို့က ငယ်ငယ်လေးတွေရှိသေးတာကို တည်းတော့လည်း ဟိုတယ်မှာတည်းမှာပါတဲ့။ အမေကမလာနဲ့။ အဟောင်းက အသစ်ဖြစ်မယ်တဲ့။ အဖေကိုတွေ့ချင်လိုက်တာ၊ အမေမလာခိုင်းတော့ အဖေက မလာရတော့ဘူးပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲဟယ်၊ ဖောက်ပြန်လို့တွေ့ကြရတာလည်းမဟုတ်ဘဲ လာပါစေတော့လား။ သားသမီးကိုတွေ့ချင်တာပေါ့။ လီလီတို့အမေကလည်း တစ်မျိုးပဲနော်”

ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်းချင်း မတူသော်လည်း ဆယ်တန်းကျရှင်တက်တုန်းက ကျူရှင်မှာခင်တဲ့သူငယ်ချင်းလေးမို့ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း မေဂျာတူကြလို့ဆက်ခင်နေကြပါတယ်။ သူ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါ။ အဖေတွေကို အမေတွေကပါ ဘာလို့ ပစ်ပယ်ကြတာလဲလို့ထင်မိပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ ကြုံရတာတော့ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာပါ။ ထမင်းဆိုင်က ဘုန်းကြီးပါတယ်။ ထမင်းသုပ်၊ ထမင်းခဲဆမ်း တစ်ခါပုံကအစ ရောင်းပေးတဲ့ အပြင် အဝစားလည်းရပါတယ်။ အဝ

စားဆိုရင် ဟင်းပေါင်းစုံချပေးပါတယ်။ လမ်းခရီးသွားတိုင်း ထိုထမင်းဆိုင်လေးမှာပဲ ဝင်စားနေကျမို့ ခင်မင်နေပါတယ်။ ခင်နေတော့ သူတို့တိမ်သားတွေစားဖို့ ချက်တိုဟင်းကအစ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာထည့်ပေးတတ်ပါတယ်။ ဆိုင်ကဦးလေးကြီးက စသဲခါစက အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါးတော့ရှိပါပြီ။ ခိုခိုထည့်ထည့်နဲ့ ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလေးတွေကို လက်ညှိုးထိုးခိုင်းလိုက်၊ သူ့ပင်လုပ်လိုက်ကနေ အသက်ကြီးလာတော့ ပိုက်ဆံသိမ်းတဲ့အဆင့်ရောက်သွားတယ်။ ပိုက်ဆံသိမ်းရာကနေ ဒီထက်အသက်ကြီးတော့ သိပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အခုတော့ အသက်က ခုနှစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်ဆယ်နီးပါးလောက်ရောက်နေပါပြီ။ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘဲ ပိန်လည်းပိန်သွားရှာတယ်။

ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားရင် လူရှင်းတဲ့ကောင်တာနားကခုံနေရာမှာ စားနေကျဆိုတော့ ထိုဦးလေးကြီး ထမင်းစားနေတာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ဟင်းကတော့ သုံးခွက်ပါ။ အရည်သောက်တစ်ခွက်၊ ဝက်သားဟင်းတစ်ခွက်၊ အရွက်သုပ်တစ်ခွက်နဲ့စားနေတာ။ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဟင်းသုံးခွက်တည်းနဲ့ စားနေတာတွေတော့ ကိုယ့်ရှေ့က ဟင်းခွက်အများကြီးကိုကြည့်မိရင်းက ဆိုင်ရှင်တွေ စေတနာကောင်းလိုက်တာလို့ တွေးမိတာပေါ့။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဦးလေးကြီးက သူ့ရှေ့က ဘူးကြီးတစ်ခုထဲကဟင်းကို တစ်စွန်းခပ်ထည့်စားလိုက်တာကိုတွေ့လိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေပြီး ထမင်းလည်းစားပြီးနေတော့ ကြည့်နေမိလိုက်လို့ မြင်လိုက်ရတယ်။

“အဖေကလည်း ကြက်သားမွှေကြော်တွေထည့်မစားပါနဲ့။ ဝက်သားမစားပါနဲ့။ ဝက်သားမစားတဲ့သူတွေအတွက် လုပ်ထားတာကို အကုန်လိုက် စားနေတာပဲ။ ရောင်းတဲ့ဟင်းတွေကျတော့လည်း ဆီကျန်ရကျန်ချက်ထားလို့ မစားချင်ဘူးနဲ့”

“အေးပါကွာ၊ အဖေလည်း ဝက်သားစားရင် ခေါင်းမူးလာလို့ ကြက်သားမွှေကြော်လေး စားချင်တာနဲ့ နည်းနည်းပဲယူစားတာပါ။ ထပ်မထည့်တော့ပါဘူး။ မင်းတို့ပဲစားကြပါ”

မင်းတို့ပဲစားကြပါဆိုတဲ့ စကားနောက်ကွယ်မှာ အဓိပ္ပာယ်တွေများများကြီးပါတယ်လို့ထင်မိပါတယ်။ နယ်သာ

ဆိုရင် မင်းတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ငါကစား ချင်တာကို ကျွေးမွေးခဲ့ရပြီ။ ဒီအရွယ် ရောက်အောင်လုပ်ကျွေးခဲ့ရပြီး ငါ့အလှည့် ကျတော့ မင်းတို့က မသဘာတော့ဘူး လားလို့ တွေးမိမှာပဲ။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ ပြန်ပါတယ်။ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက ဆိုင် ကိုအုပ်ချုပ်ပြီး လုပ်ကျွေးလာခဲ့တဲ့ အဖေ ဟာ မလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင်တော့ သူ့စားချင် တဲ့ဟင်းလေးတောင် မစားရရှာဘူးပေါ့။ ဝက်သားစားရင် ခေါင်းမူးတယ်ဆိုတော့ သွေးတိုးများရုံသလားပေါ့။ ကျွန်တော့် အရိပ်အကဲကိုမြင်တဲ့သမီးက ဝင်မပါနဲ့ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ လက်ကုတ်လိုက်တာမို့ အသာငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။ ဒီသမီးက လည်း အဖေ၊ အမေအပေါ် ဆရာသိပ် လုပ်တယ်။ ဈေးသည်လားလို့ သူများ တွေဝယ်နေတာကို လမ်းလျှောက်ထွက် ရင်း မြင်တာနဲ့ ဈေးလေးမေးကြည့်တော့ တစ်နေ့က သမီးဝယ်တာထက် နှစ်ရာ သက်သာလို့ အိမ်ထဲကိုဝယ်ဦးမလား လှမ်းမေးတာကို-

“အဖေတ ဈေးသည်လာတိုင်း အကုန်ဝယ်ချင်နေတာပဲ။ သမီးဘာသာ ဝယ်စရာရှိဝယ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ”

တဲ့လေ။ ပြောတဲ့လူကလွယ်လွယ် ပြောလိုက်ပေမယ့် ခံရတဲ့မိဘကတော့ စိတ်ထဲအောင့်သွားတာပဲ။ အသက်ကြီး လာရင် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် လုပ်ကျွေးခဲ့တဲ့မိဘတွေဟာ ကလေးတွေ ပြန်ဖြစ်သွားကြရတယ်။ ဟိုနေရာမသွား နဲ့ ဒီနေရာမလာနဲ့တို့ ဒီဟာမစားနဲ့တို့ဟာ မစားနဲ့တို့အပြောခံကြရတာပဲ။

အိမ်နားကအပျိုကြီးဆို အဖေကို သိပ်နိုင်တာ။ သူတို့အဖေက ချော်လဲပြီး တင်ပခံရုံးကျိုးသွားလို့ အိပ်ရာထဲလဲ နေတာ။ အစကတည်းကလည်း လေပြန်း ထားလို့ ခြေတစ်ဖက်၊ လက်တစ်ဖက် မကောင်းဘူး။ ခြေထောက်ကလည်း မလဲခင်ကတည်းက လမ်းလျှောက်ရင် နည်းနည်းတရွတ်ဆွဲနေတာ။ အိပ်ရာထဲ လဲနေတော့ သူများကျွေးမွေးရတဲ့ဘဝ၊ ရေချိုးချင်လည်း သူများချိုးပေးမှချိုးရတဲ့ မသွားမလာနိုင်တဲ့ဘဝရောက်သွားတာ ပေါ့။

“မကြည်ရေ ထမင်းဆာတယ်၊ ထမင်းကျွေးစမ်းပါဦး သမီးရယ်။ ဆယ့် နှစ်နာရီတောင်ကျော်နေပြီ”

ဦးလေးက ထမင်းတောင်းရင်း အိမ်ဆိုင်လေးတည်ထားတဲ့သမီးက ဈေး

ဝယ်သူတွေနဲ့မအားတော့ စိတ်မကြည် တော့ ဆာတဲ့အချိန် ခူးမကျွေးဘူးလေ။ သူ့ဘာသာမစားနိုင်တော့ ခွဲပေးရမှာမို့ စိတ်မရည်ဘူး။ အိမ်မှာခေါ်ထားတဲ့ အိမ်အကူကောင်မလေးကလည်း အဝတ် လျှော် အိမ်ဟရီရအလုပ်နဲ့ ဖတ်ဖတ်မော့ နေတာ။ လူများပေမယ့် အလုပ်သွားတဲ့ လူတွေနဲ့ အိမ်မှာသမီးအပျိုကြီးနဲ့အိမ် အကူကောင်မလေးပဲကျန်ခဲ့တာ။ သူတို့ က ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိ သေးလို့ ထမင်းဟင်းကျက်ရင် အပျိုကြီး က ထမင်းချိုင့်သွားပို့ရနဲ့မအားရဘူး။

“အဖေ့နယ် ဖုတ်ဝင်နေသလား မသိဘူး။ အားတိုင်းဆာနေတာပဲ။ ဆာ လည်းဆာနိုင်တယ်။ မအားသေးဘူး အဖေရေ၊ ခဏနေပါဦး အဖေရေ၊ ဈေး ဝယ်တွေနဲ့ ရှုပ်နေလို့”

တကယ်ဆို အိမ်အကူကောင်မ လေးကို အဘိုးကို ထမင်းခူးကျွေးလိုက် လို့ပြောရင်လည်း ရတာပဲ။ မကျွေးခိုင်းဘဲ ဆာနေတဲ့အဖေကို ဒီအတိုင်းထားလိုက် တာ။ အသံတွေဝင်လို့။ သူတို့ခြံဘက် ပြည်ပန်းညိုရွက်ဟင်းချိုချက်သောက်ရ အောင်တောင်းရင်း ရောက်နေတာနဲ့ ကြားလိုက်ရတာ။

က - ကြည်ကြည်ရေ၊ ဦးလေး သမီးအဖေကို ထမင်းခွဲပေးပါမယ်။ မိစိန် ရေ သမီး အဘိုးအတွက် ထမင်းခူးခွဲပေး ပါ”

ကြုံတုန်းလေး ကုသိုလ်ယူပြီး ထမင်းခွဲကျွေးတော့ ဦးလေးကြီးက စားရှာတာမြင်ပြီး စိတ်မကောင်းရပြန် ရော။ သားသမီးတွေ ငယ်စဉ်မှာ အဖေ ရောအမေရော ကလေးဆာလို့ ငိုရင်ဖြစ် ပြစ်၊ တစ်ခုခုကြောင့်ငိုရင်ဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက် ကြရ အမေတွေဆို နို့ချိုတိုက်ကျွေးရနဲ့ ငါမအားဘူး နို့မစိုနို့ဦးလို့ ပစ်ထားတဲ့မိဘ ဆိုတာမရှိခဲ့ကြပါဘူး။ ကျောင်းနေချိန် မှာလည်း ကျောင်းနေချိန်မို့ အဖေက စာသင်ပေးရ၊ အမေက အဝတ်လျှော်၊ ထမင်းချက်၊ တောင်းပို့ကျောင်းကြိုနဲ့ မအားရကြဘူး။ ကိုယ်ဘယ်လောက် အလုပ်များများ ငါမအားသေးဘူးဟော့ ကျောင်းလိုက်မပိုနိုင်သေးဘူး။ မအားလို့ ထမင်းမစားနဲ့ဦးဆိုတာ မရှိခဲ့ကြရပါဘူး။ သားသမီးအလိုကျအကုန်လုံးပြည့်ဆည်း ပေးရှာကြရတာ။

ဒီထက်ဆိုးတဲ့သတင်းက အဖေ ခဏခဏအစားအစာတောင်းလို့ပယောဂ ဆရာဆိုလားခေါ် ပြုပြီးတော့ပယောဂ ဆရာကဖုတ်ဝင်နေတာဆိုပြီး ဖုတ်ထုတ်

ပွဲလုပ်ကြတယ်လေ။ အင်းတွေကိုပြာချ ပြီး ပြာရည်တွေတိုက်ပြီး ဗိုက်ပေါက် အင်းတင်ပြီး ခြေထောက်နဲ့နင်းတာ။ မွေရာအောက်မှာလည်း ခုံမိနပ်တို့ဩဇာ ရွက်တို့ကို ဖုတ်ထွက်အောင်ဆိုပြီးခင်း သိပ်သေးတာ။ ဖုတ်ကထွက်မထွက်တော့ မသိဘူး။ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ သူတို့အဖေ က ဝမ်းတွေတစ်ညလုံးသွားလိုက်တာ မြောနေတာပဲ။

“သမီးရယ်၊ လူကြီးဆိုတာ ခဏ ခဏဆာတတ်တယ်။ ည (၆) နာရီ လောက်စားထားပြီး ရှစ်နာရီလောက်ဆို ဆာပြန်ရော။ အသက်ကြီးတော့ သိပ်ပြီး မစားနိုင်တော့ ခဏခဏဆာတာပေါ့။ ဦးလေးတို့လည်း ကိုယ့်ဘာသာအဆပ်စား နိုင်သွားနိုင်လာနိုင်နေလို့သာ။ ခဏခဏ စားတာပဲ။ ညဘက်ဆို ထမင်းထပ်စား ရင်အစာမကြေမှာစိုးလို့ အိပ်တင်လေး။ ဟောလစ်လေး ကိုယ့်ဘာသာဖျော် သောက်၊ မုန့်လေးတစ်ခုစားလိုက်နဲ့ ဝမ်း မီးကို ငြိမ်းရတာ။ သမီးတို့ငယ်ငယ်ကဆို သမီးတို့အဖေက ကလေးငိုနေရင် ပခုံး ပေါ် မောက်တင်ပြီးလေအောင့်နေတာ လားလို့ ထမ်းပြီးလမ်းလျှောက်နေရာ တာ။ နေနဲ့ညများပြီး ညမအိပ်ရင်လည်း ချိုပြီးချောသိပ်နေတာ။ အသက်ကြီးလာ တော့ ဒီလိုပဲဆာတတ်တယ်။ စိတ်ရည် ပါကွယ်။ မိဘကို ဖုတ်ဝင်တယ်ဆိုပြီး မဟုတ်တာတွေလျှောက်လုပ်နေရင် သမီး ငရဲကြီးမှာစိုးလို့ အမုန်းခံပြီးပြောရတာ ပါ”

ကျွန်တော့်အပြောကို ကျေနပ် လား၊ မကျေနပ်လားတော့မသိ။ ဘာမှ တော့ပြန်မပြောပါ။ သူ့ခမားလည်း ဝဋ် ကြီးရှာပါတယ်။ အိပ်ရာထဲ ဆယ်နှစ် ကျော်လဲနေပြီးမှ ဆုံးသွားရှာပါတယ်။ သူ့အသုဘမှာ သားသမီးတွေ၊ မြေးတွေ ငိုလိုက်ကြတာ ဝက်ဝက်ကွဲပါပဲ။ ရှိစဉ် တုန်းက အနားမကပ်၊ မအားလို့လည်း ပါမှာပေါ့လေ။ အခုတော့ သေပြီးမှဝိုင်းငို နေလို့လည်းအပိုပါပဲ။ မသေခင်မှာ ဂရုစိုက်ကြရမှာကို။ သေတဲ့လူက ငိုသံ တွေကြားပြီး စိတ်စွဲလမ်းပြီး မကျွတ်မှာ တောင်ပူမိသေးတယ်။ အသုဘကား ထွက်တော့မယ်အချိန်မှာ သမီးငယ်မကြည် က အသုဘ ကားကို ခေါင်းနဲ့တိုက်ပြီး ငိုပြန်ပါရော။

“အဖေရယ် အဖေမသေပါနဲ့ဦး အဖေကိုပြုစုချင်သေးတယ်။ ကျွေး ချင်သေးတယ်။ သမီးကို ချစ်ရယ် အဖေဆာလိုက်တာ။ အဖေ ထမင်း

ဦးအေးရွှေ(ကနောင်) အရက်ဖြတ်လိုလျှင်

အနှိုင်းမဲ့ ကျေးဇူးရှင် မြတ်ဗုဒ္ဓက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ကို ငါးပါးသီလထဲ၌ သေရည်သေရက်ကို မသောက်ရန် တားမြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကံကို ကျူးလွန် ပါက ကျွန်ကံ(၄)ပါးကို ဖောက်ဖျက်ရန် မခဲယဉ်းတော့ပေ။ ထိုအရက်ကို အဆိပ် ရည် ဟူ၍လည်း ဟောထားခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသေနိုင်သောအရည်ကို သောက်ပါက အသက်သေဆုံးရန် ရက် နိုးတပ်နေပါပြီ။ ယခုမျက်မှောင်ခေတ် တွင် ထိုအရည်ကိုသောက်သူများအား 'မအိုဆေး' ကိုသောက်နေသူများဟုခေါ် ဆိုနေကြပါသည်။ အသက်အိုအောင် မနေရပါ။ ငယ်ရွယ်စဉ်တွင်သေဆုံးရပါ သည်။ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်နှင့် အရက် တို့အား စတင်သောက်သုံးရန်လွယ်ကူ သော်လည်း ၎င်းတို့ကိုဖြတ်နိုင်ရန်မှာ အလွန်ခက်ခဲကြောင်း လက်တွေ့ကြုံခဲ့ သူများသာ အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လောကနာထ မြတ် ဘဝါက စိတ္တေန နိယတေ လောကော- စိတ်သည် အရာရာကိုဦးဆောင်ဖန်ဆင်း နိုင်သည်ဟု မိန့်ကြားထားပါသည်။ ထိုအခါ မိမိ၏စိတ်ကိုမနိုင်သူများ အရက်ကိုဖြတ်လိုသူများအတွက် ငွေ ကုန်မများ၊ ဒုက္ခမများသော အရက်ဖြတ် နည်းဆေးခြီးတိုလေးအား အောက်ပါ အတိုင်း ရေးသားလိုက်ပါသည်။

တစ်နေ့ စာရေးသူသည် ကိစ္စတစ်ခု ရှိ၍ မိမိတို့ရွာထဲတွင် နေထိုင်သော ဦးတင်အားနှင့် ဒေါ်ဝိုင်းစိန်(ယုန်မ)တို့၏ အိမ်သို့ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ဝိုင်းစိန်က စတင်၍ "ဒီမှာ... စာရေးဆရာကြီးကို ဆိုင်းမဆင့်ပဲမဆင့် အရက်ဖြတ်နည်း လက်ဆောင်မေးမယ် ယူမလား"

"ဟာ- မယုန်မကလည်း စူဠလိပ် ကို ရေထဲချလိုက်တဲ့အတိုင်းဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီလက်ဆောင်မျိုးကို ပိုပြီးလိုချင်တာ ပေါ့"

သူမသည် စာရေးသူထက် (၆)နှစ် ခန့်ငယ်ပြီး နာမည်ပြောင် 'ယုန်မ' ဟူ၍ ရင်းနှီးမှုဖြင့် ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မယောက်ျား အရက်သမား ကို အဲဒီနည်းနဲ့လက်တွေ့ အရက်ဖြတ်ခဲ့ တာ။ ဟုတ်၊ မဟုတ် သူ့ကိုသာမေးကြည့် ပေတော့။

"ဟုတ်စာယ် အစ်ကိုရေ ကျွန်တော် လုံးဝအရက်ဖြတ်သွားပါပြီ"

ဟု စနစ်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ မယုန်မက -

"ဒီလို အစ်ကိုရေ ချက်နဲ့ဆီတစ်ဘူး ဝယ်ခဲ့တယ်။ ခွေးမရဲ့ခွေးနို့ကော်ဖီ တစ်ဖွန်းခန့်ကိုရှာတယ်။ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ထဲကို ချက်နဲ့ဆီထည့်ပြီးဖျော်ထားတယ်။ သူ့သောက်မယ့်ခွက်ထဲကို ခွေးနို့တစ်ဖွန်း

ထည့်ပြီးဖျော်လိုက်တယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မခွက်ထဲကနို့ကိုသောက်ပြီး သူ့ကို တော့ ခွေးနို့ရောထားတဲ့နို့ကိုတိုက်လိုက် တယ်။

ညနေ သူက ခါတိုင်းလို အရက် ဝယ်ပြီးပြန်လာခဲ့တယ်။ အရက်ခွက်ထဲ ကို အရက်ထည့်ပြီး အဲဒီရက်မြင်တယ်ဆို ဘဲ အန်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် အရက် ကို အတင်းဖျိုချပြီးနောက်ချက်ချင်းအန် တယ်။ တစ်ညလုံး အန်တယ်။ (၃)ရက် အစားမစားနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက် မကြာခင်ပြန်ပြီး အရက်သောက် ကြည့်တယ်။ သောက်လိုက်မရတော့ ဘူး။ (၃)၊ (၄)ရက် အော့အန်ပြီး ထမင်း မစားနိုင်ဘဲ လူမမာကြီးဖြစ်သွားတော့ တယ်။ အဲဒါနဲ့ အခုတော့ အရက်လုံးဝ ဖြတ်သွားပါပြီ"

ဟု အားရဝမ်းသာစွာပြောခဲ့၏။

စာကြွင်း - စာရေးသူသည် လွန်ခဲ့ သော (၂၀) နှစ်ခန့်ကပင် ဆေးလိပ်၊ အရက်နှင့် ကွမ်းပါးခြင်းကိုဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါ သည်။ ကြားသည်၊ ကြော်ငြာဝင်သည် မဟုတ်ပါ။ စာရွာသူများ မခံချင်စိတ်ဖြင့် လုပ်ဆောင်နိုင်ရန်ကိုသာ ရည်ရွယ်ပါ သည်။

(အထက်ပါ အရက်ဖြတ် ဆေးခြီး တို့ကို ပြောပြခဲ့သူ ဒေါ်ဝိုင်းစိန်(မယုန်မ) အား အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းမှတ် တမ်းတင်ပါသည်။)

သဗ္ဗသတ္တာဘဝန္တုသုခိတတ္တာ

ဦးအေးရွှေ (ကနောင်)

ကျေးပါဦးလို့ ပြောပါဦးလား အဖေရယ်" သူမရဲ့ငိုသံပြောသံက ကြားရသူ တိုင်းအတွက် စိတ်မကောင်းစရာ ဂရု ကာသက်စရာပါ။ အသုဘပို့လာတဲ့လူ တိုင်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ မျက်ရည် ဝဲကြရတယ်။ သူက ကျန်းမာစဉ်က လက်ဖွာတဲ့လူ။ မိန်းမနဲ့အတူဈေးလိုက် ဝယ်ပေး၊ ခြင်းတောင်းဆွဲပေးနဲ့ ဈေး သည်တွေက သူတို့လင်မယားကို ဆရာ ကြီးရေ အစ်မကြီးရေ အသားတွေမကုန် လို့ဆွမ်းလောင်းဖို့ ဝယ်ပါဦးတို့ဆီ ဦးလေး ရော သူမိန်းမပါ စိတ်တူကိုယ်တူ ပဲသွား လုံးဝယ်လာကြပြီး အဖိတ်ဥပုသ်နေ့တိုင်း အရုဏ်ဆွမ်းကြတဲ့ သံဃာတန်းကြီးကို ဆွမ်းထလောင်းတာပဲ။ လျှစ်စရာရှိလည်း လျှစ်ကြတန်းကြနဲ့။ အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖို့ ဝင်ငွေကလည်းရှိတော့ လျှစ်လိုက်တန်း

လိုက်လုပ်ကြ။ ဥပုသ်သီတင်းဆောက် တည်ကြတာတောင် မိန်းမကလည်း ခေါက်ခနဲဆုံးသွားရှာတာ။ ဦးလေးက လည်း တင်ပဆုံးကျိုးသွားရာကနေလဲ နေရှာရတာ။ သူ့များကျွေးမှ စားရတဲ့ ဘဝနဲ့ ဝင်ကြွေးပါပဲ။

လူ့ဘဝခရောက်ကတည်းက လူ့ ဘဝထဲကို ဝိုင်းဝင်လာကြရတယ်။ မိဘ တွေကတော့ ခြေလက်အင်္ဂါစုံလင်တဲ့ ကလေးလေးမွေးလို့ ပြုံးပျော်ကြရတယ်။ ထွက်သွားရတဲ့အချိန်မှာတော့ သူများ တွေကငိုကြတယ်။ ကိုယ်က ပြုံးပျော်စွာ ထွက်သွားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရမှာပါလား လို့ သတိသံဝေဂလည်းရမိပါတယ်။ သူ့များကို ဒုက္ခမပေးရဘဲ ကျန်းမာစွာ အသက်ရှည်ရှည်နေရမှ လှဖြစ်ရကျိုးနပ် မှာပါ။ အသက်တော့ရှည်ပါရဲ့။ မထနိုင်

မသွားနိုင် သူများပြုရမှ ထူးပေးပြုပေးမှ အသက်ရှည်ရတဲ့ဘဝတွေကိုတွေ့တဲ့အခါ မှာလည်း ဒီလိုဘဝကြီးနဲ့တော့ အသက် မရှည်ချင်ပါဘူးလို့ တွေးမိရတယ်။ ရောဂါဝေဒနာတွေ ခံစားနေရလို့ သေ ချင်ပေမယ့်လည်း မသေနိုင်တဲ့ဘဝတွေ ဖော်ရွယ်သေးလို့ နေချင်သေးပေမယ့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သေသွားရ တဲ့ဘဝတွေကလည်းတစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးကို တွေ့ရတော့လည်း လူ့ဘဝဆိုတာ ဖြစ် ချင်တိုင်းလည်း မဖြစ်နိုင်တဲ့ဘဝပါပဲ။ ဩဘ-ငါတို့တွေလည်း အဲဒီပြင်ကောကွယ်။ ရှေ့ဆက်ဘာများဖြစ်ကြဦးမှာလဲလို့ ရှေ့ ရှေးကိုလည်းတွေးမိပါရဲ့။

စောခိုင်ခန့်ကုန်

စိုးလင်းအောင်(မြန်အောင်) သွားဖုံးရောင်၊ သွားဖုံးနာလျှင်

ရွှေကျင်ရဲစခန်းမှ တူဖြစ်သူ ထိန်လင်းအောင်က အထုပ်အဖိုးတွေ နှင့်ဝင်လာ၏။

“အထုပ်အဖိုးတွေနဲ့ငါတု ဘူးသီး တောင်မောင်တောက်သွားမလို့လား”

“ဘယ်ကသာ မြန်အောင်မှာ တစ်လလောက်နေရမယ်ဆိုလို့လာတာ”

“ဒါနဲ့ မင်းပြောတဲ့ လိပ်ခေါင်း ရောဂါအတွက် ဆေးနည်းတစ်ခု ဆိုတဲ့ ဆေးမြီးတို ၂၀၁၈ တစ်လပိုင်း သူ့ရဲ့ မှာပါလာတယ်ကွ။ စာမူခ(၉၀၀၀) ရ တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ပေး ကျွန်တော့်ကို တစ်ဝက် (၄၅၀၀) ပေး”

“အေး - အဲဒီနေ့မှာ ဘော်ဒါတွေ စုံသွားလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတင် တစ်ဝက်ကုန်သွားပြီ။ ကျန်တဲ့တစ်ဝက် ကကြက်သွန်တို၊ လက်ဖက်ခြောက်တို့ ဖြစ်သွားပြီ။ နောက်မုငါစရိတ်ခံမယ် ကွာ”

“ဒါနဲ့ နောက်မှဆိုလို့ ဆေးနည်း နောက်တစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်သွားဖုံးရောင်၊ သွားဖုံးတွေနာ နေလို့ အစာသိပ်မစားနိုင်ဘူး။ အဲဒါ ဖိုးဖြူနဲ့တွေ့လို့ဆေးနည်းပေးလိုက်တယ်။

သူတုန်းက သွားဖုံးရောင်၊ သွားဖုံး တွေနာနေလို့ ထမင်းမစားနိုင်ဖြစ်နေတာ သုံးလေးရက်ရှိတာတဲ့။ သူ့အမေက လောက်သေရွက်ကိုဝါးပြီး အရည်ကိုငုံ ထား (ဝမ်းထဲမကျစေနဲ့) ထွေးပစ်လိုက်၊ နောက်တစ်ရွက်ဝါးပြီး အရည်ငုံထား ထွေးပစ်လိုက်လုပ်တာ ခုနစ်ခါလုပ်တာ ထမင်းပြန်စားနိုင်သွားတယ်တဲ့။ အဲ - ဒါ ပေမယ့် အရည်ကိုတော့ဝမ်းထဲမကျစေ နဲ့တဲ့။ အစာချွက်ပိုးတွေသေမှာစိုးလို့တဲ့”

တစ်နေ့ အိမ်ရှင်မက ငါးပိသုံး ပိသာဝယ်လာ၏။ အလုပ်မလည်သော မကြာင့် စဉ်အိုးထဲမထည့်နိုင်သေး။ နောက်နေ့တွင် လောက်တွေတဖွားဖွား နှင့်အသည်းယားစရာကောင်းလှသည်။ စာရေးသူသာဆိုလျှင် ဒီငါးပိကိုလွှင့်ပစ် ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်မကို

ပြောလိုက်၏။ “နင့်ငါးပိတွေက လောက်တွေ တဖွားဖွားနဲ့ ကောင်းပါမလားဟာ”

ထိုအခါ အိမ်ရှင်မက - “ဒီမှာ ကိုဟဝါ၊ တော်ဟာလေ စာ

ရေးတာလောက်ပဲ ကျွမ်းကျင်တာ။ ငါးပိ အကြောင်းဘာမှမသိဘူး။ လောကမှာ ဆိုရိုးစကားရှိတာ ရှင်မကြားဖူးဘူးလား။ ငါးပိနဲ့လောက် ရွှေနဲ့ကျောက်တဲ့။ အမြဲ ဝှန်တွဲနေတာ။ ရှင်ခြံစပ်တွေမှာလောက် သေရွက်သိလား”

ထိုအခါ စာရေးသူက ခပ်တည် တည် ဆရာကြီးဂိုက်ဖြင့် -

“ဒါတော့ သိတာပေါ့ကွ။ လမ်း ဘေးမှာသူများတွေ ခဏခဏခူးနေတာ တွေ့သားပဲ။ ငါးပိအိုးထဲထည့်ဖို့ဆိုလား ဘာဆိုလားကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါးပိအိုးထဲထည့်ရ တာ။ လောက်တွေတဖွားဖွားဖြစ်နေတဲ့ ငါးပိအိုးကို လောက်သေရွက်နဲ့ အုပ် ထားလိုက်။ ဝှန်ပြည် ဟိရီရိုးမားကို အမေရိကန်က အကျမြူးပြီးချတာ တစ် ယောက်နှစ်ယောက်ကျန်ချင်ကျန်ဦးမယ်။ လောက်သေရွက်ကတော့ ပိုးတွေကို တစ်ကောင်မှမကျန်အောင်ရှင်းပစ်တာ။ ခြံဘက်သွားရင် လောက်သေရွက်သာ ခူးခဲ့ပါတော်”

ခပ်တည်တည်နှင့် လောက်သေ ရွက်ကိုသိသည်ဟုပြောခဲ့သော်လည်း မိုး တွင်းပိုင်းသာသိ၍ အခုလို ဆောင်းကုန် နွေအကူ သစ်ရွက်တွေကြွေချိန်မှာ လောက်သေပင်တွေက ကိုယ်ယောင် ပျောက်နေသည်။ ဝါးတားတားဖြစ်နေ စဉ် မိုးဖြူနှင့်သွားတွေ့၏။ အကျိုးအ ကြောင်းပြောပြ၍ မိုးဖြူက လိုက်ရှာကာ ခူးပေး၍အဆင်ပြေသွားသည်။ သူကပင် မပြောလိုက်သေး၏။ လောက်သေရွက်က ပိုးကိုတကယ်နိုင်တာတဲ့။

အခုလည်း သွားဖုံးရောင်၊ သွားဖုံး နာနေသော ထိန်လင်းအောင်က မိုးဖြူ နှင့်တွေ့ခဲ့ပြန်၏။ မိုးဖြူက လောက်သေ ရွက်ကို ညွှန်းလိုက်ပြန်၏။ သူက

လောက်သေရွက်တစ်လက်နှင့် (၉၆)ပါး ရောဂါကိုကုသနေသလား။

ဘယ်သို့ဆိုစေ သွားဖုံးရောင်၊ သွားဖုံးနာနေလျှင် သူပြောသလိုလောက် သေရွက်ကိုဝါးပြီး အရည်ကိုငုံထားကြည့် ပါ။ နှစ်ရွက်၊ သုံးရွက်ဆက်၍ဝါးပြီးငုံ ထားလိုက်ပါ။ အရည်ကိုတော့ ဝမ်းထဲ မကျစေနဲ့ပေါ့။ လောက်သေရွက်က အနုမှာကွမ်းရွက်နှင့်ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ လမ်းဘေးမှာပေါ့ပါသည်။

လောက်သေရွက်အစွမ်းက ဒီပြင် မက စွမ်းသေးကြောင်း လောက်သေ ရွက်ကို ဆတ်လက်ညွှန်းနေသေးသည်။

“လောက်သေရွက်က အဖြူရယ်၊ အညိုရယ်နှစ်မျိုးရှိတယ်ဗျ။ အဖြူက အကြောတွေကစလို့ဖြူရောင်ရောင်အရောင် ပေါ့ဗျာ။ သူက ငါးပိအိုးကိုအုပ်တဲ့ လောက်သေရွက်နော်။

အဲ-လောက်သေရွက်အညိုက ဒီ မှာကြည့်။ အရွက်ကဖြူရောင်ရောင်မဟုတ် တော့ဘူးနော်။ အရွက်တွေ၊ အညှာတွေ အကြောတွေရော အညိုရောင်ဆင်ဆင် ရှိတယ်။ အဲဒီလောက်သေရွက်အညိုက မှ သွားဖုံးရောင်၊ သွားဖုံးနာကိုပျောက် တာဗျ။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ။ လောက် သေရွက်အညိုက ကင်ဆာတောင်နုရင် ပျောက်တယ်ဗျ။ အညိုက ကင်ဆာကို တောင်နိုင်တယ်ဗျ။”

ပြောရင်းက မိုးဖြူမှာ သူ့တွင်ပါ လာသော လောက်သေရွက်အဖြူနှင့် အညိုကို ယှဉ်ထုတ်ပြပါသည်။ လောက် သေရွက်ကို လူသိများသောကြောင့် အရွက်ပုံစံကို ရေးမပြတော့ပါ။

ဆေးနည်းပြောပြသော ထိန်လင်းအောင်နှင့် မိုးဖြူကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

သမ္မာဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ

စိုးလင်းအောင်(မြန်အောင်)

■ အိမ်ကြီးမာယာဝက်ပါ

'အိမ်ထောင်မှဘုရားတည်၊ ဆေး
မင်ရည်စုတ်ထိုး၊ ဤသုံးချက်မပိုင်လျှင်
နောင်ပြင်ရန်ခက်သည့်အမိုး' ဆိုသည့်
စကားအတိုင်း ကျွန်တော်မိန်းမယူမိတာ
မှားမှားမှားသွားသလား။

ဘယ်နှယ်တုာ သည်မိန်းမကိုယူမိ
မှသရဲခြောက်သည့်အိမ်ကြီးနှင့်ရေစက်
ဆုံလိုက်ရတော့သည်။ ကြောင်ခံတွင်း
ပျက်နှင့် ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးဆိုတာ
ကျွန်တော်နှင့် မအေးမြင့်ကိုပဲရည်ညွှန်း
ပြီး စောင်းချိတ်ဆိုထားသလားလို့တောင်
တစ်ခါတစ်ခါတွေးနေမိသည်။ ဖူးစာဆို
တာကလည်း ခက်သားကလား။

ကျွန်တော်နှင့် မအေးမြင့် ရေစက်

ဆုံဖို့အရေး အရင်မိန်းက သေပေးရ သလိုဖြစ်မနေပေဘူးလား။ ပိုပိုသာသာ ပြောရလျှင်တော့ သည်အိမ်မည်းကြီးကို ရောက်ဖို့ဖန်လာရတာကိုက သည်မိန်းမ နှင့်ညားလို့ပဲဟု သတ္တုချပြရမလို့ရှိသည်။
ဟင်း - ရှိစေတော့။ ကျွန်တော် က မယားသေ။ သူက လင်သေမှတော့ တစ်ခုလပ်ချင်းအတူတူ ဇွတ်နှစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်းမီးမှုတ်လိုက်ကြတော့၏။

ဦးတူပေါင်ဖက်ပေါင်းသင်းမိကြပြီ ဝိုလည်း သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါမဟုတ် ချေဘဲ ဆံထုံးနောက် သျှောင်ပါရသည့် ဝဋ်ကြေးကြောင့် ကျွန်တော်သည် သရဲ ခြောက်မုန်းသိလျက် ဤအိမ်သို့ရောက် လာရခြင်းဖြစ်ချေ၏။

ကိုစိန်လွင်၊ တော်နဲ့ကျုပ်တို့တော့ မိဘအိမ်မှာဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး ရှင်။ ခုဆိုရင် အမေလည်းသေပြီ။ အဖေ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားလို့မဖြစ်တော့ ဘူး။ ကျွန်မက တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဆိုတော့ ဘယ်သူကများအားအားယား ယားလာစောင့်ရှောက်ပေးပါမလဲတော်။ အခုတစ်လော အဖေကျန်းမာရေးက အရင်လိုမကောင်းတော့ဘူး။ ပုံမှန်စိတ် လည်းမရှိတော့ဘူးလေ။ တစ်လောက

တောင် သူ့အိမ်သူမီးရှို့မယ်လုပ်နေလို့ ဘေးအိမ်ကလူတွေမနည်းဘဲထိန်းထား လိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့သွား မှုဖြစ်တော့မယ်”

အကျိုးအကြောင်းအဆိုးအကောင်း တို့ကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ထောက် ပြလာပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဆင်ခြင်မပေးသာတော့။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယား သည် သရဲမွေးထားသည်ဟု သတင်း ပြေးနေသည့် ယောက္ခမအိမ်သို့ မဖြစ် မနေသွားရပါတော့အံ့။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းက ကျွန်တော် တို့လင်မယားသည် သူငယ်ချင်းသုံး ယောက်ထဲမှတစ်ယောက်သာကျန်နေ ရှာတော့သည့် စိန်ဟန်မောင်းနှင့်လာ သည်လည်းဖြင့် တိုလီမှတ်စ ဖြတ်စဉ်း တောင်းပါမကျန် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတို့ ကို တင်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ (ကျန် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးဖြစ်သည့် အောင်ဘနှင့် ဘစ်တို့မှာ ခေါင်းပြတ်မြွေနှင့် သူသေ ကိုယ်သေ ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ရှေးသား ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း သေဆုံးသွားကြပြီ။ စာရေးသူ)

ညိုရောင် ဂမ္ဘီရကျောက်လက်ဝါးနှင့် သက်ကျားအိုစပါးလင်သရဲ

လည်းထွက်ခါနီးမှ ဇနီးဖြစ်သူ မအေးမြင့်က ဟန်တားလိုက်သည်။

“နေ... နေပါဦး ကိုစိန်လွင်၊ ည ညအိုး(အပေါ့အိုး)လေးတော့ယူသွားပါ ရစေဦး။ ညနေညတာဆိုရင် ကျုပ်က အိမ်အောက်ဆင်းပြီး မသွားရဲဘူးရှင်”

ဤသို့ဖြင့် ထွက်ပြန်ချိန်မှာ သတိ မမှတ်သည့် မအေးမြင့်ကြောင့် ထွက် မည့်လည်းရပ်ထားလိုက်ရပြန်ပြီ။ စိန်ဟန် ဇနီးတစ်ရပ်မှာလည်း ခွာတရုပ်ရုပ်ဖြင့် ရပ်တန့်နေလိုက်ရသည်။

“အ-ခုမှသတိရတယ် ကိုစိန်လွင် ရဲ့။ ပုတီး... ပုတီးကျန်နေလို့မဖြစ်ဘူး တော့။ ကျုပ်က အဖေအိမ်သွားအိပ်ရ မယ်ဆိုတော့ သရဲကြောက်တယ်ရှင်”

ကျွန်တော့်မိန်းမကတော့လုပ်ချ လိုက်ပြန်ပြီ။

တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုမမှတ်သည့် မအေးမြင့်ကြောင့် ထိုနေ့က မှောင်စပျိုး မှ ယောက္ခမအိမ်သို့ ရောက်ဖြစ်ကြတော့ ၏။

“ဟေ့ကောင် စိန်ဟန်၊ အိမ်ထဲဝင် ပါဦးကွ။ ငါ့ယောက္ခမအကောင်စားကြီး က ခုလောက်ဆို တစ္ဆေသားချက်ထား လောက်ပြီ။ ထမင်းစားသွားဦး”

ကျွန်တော်က ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမို့ စိန်ဟန်ကို လောကွတ် ချော်လိုက်၏။ နေရာတကာစပ်စုတတ်၊ ပါးစပ်သရမ်းတတ်သည့် ကျွန်တော်သည် ယခုလည်း စောက်မုန်းကမ်းမှန်းမသိ သည့် စစ်ဘေးဒဏ်တိုင်းရှုမည်သော စကားတစ်ခွန်းကိုပြောလိုက်မိပြီ။

“ဟဟ - သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်း ဖိတ်ခေါ်တာကိုတော့ကျေး... ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ အင်း - ဒါပေမယ့်လည်း အဲ-အဲပေါ့ မင်းယောက္ခမကပဲ တကယ် တစ္ဆေသားချက်ထားသလား၊ တစ္ဆေပဲ မင်းယောက္ခမအသားကိုချက်ထားမလား ဘဲ။ ဟင်း - မင်းယောက္ခမအိမ်ဝင်ရမှာ ခုတောင် ယားကျိကျိနဲ့ ကျောထဲကျလို ကျလိုဖြစ်လာပြီ ဟီးဟီး”

စိန်ဟန်က ပန်းတွန်းပြီး ကြောက် ကလို့လန့်သလိုလုပ်ပြလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယား နှစ်ယောက်သည် မျက်စိသွင်နား သူငယ်ဖြင့် ပြူးတလယ်လိုက်လျက် အိမ် ထောင်ပစ္စည်းတို့ကို မနိုင်ရင်ကာမရွေ့ ရင်း ယောက္ခမအိမ်သို့ မဝံ့မရဲစိတ်ဖြင့် ဝင်ခဲ့ရတော့၏။

ကျွန်တော့်စိတ်ကအထင်ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ခုမှရောက်လာသည့်ညှစ်မိ

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြိုဆိုနှုတ် ဆက်လိုက်သည်လားမသိ အိမ်နောက် ဘက် ကုတ္တီပင်ထက်မှ အရိပ်မည်းကြီး တစ်ခုသည် ဝှဲခနဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် ဖြတ်သွားတာကိုတော့ အသည်းယား ဖွယ်မြင်လိုက်ရပါသေးသည်။

မီးမထွန်းရ ဆိုသည့် ယောက္ခမ အိမ်မှာ စအိပ်ဖြစ်သည့် ပထမညသည် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ငရဲကြီးရစ်ထပ်ထပ်မှ အဆိုးဆုံး အဝိစင်ရဲထဲရောက်သွားသည့် နယ် ထုန်လုပ်ချောက်ချားခြင်းတို့ဖြင့် မွန်းကျပ်မှုတို့ကိုဖြစ်စေခဲ့သည်။

ကျွန်တော့် ယောက္ခမ ဦးထွန်းရိန် သည် သူမိန်းမ မသိန်းရင်မသေခင်က တည်းက သူ့ခြံဝိုင်းမှာ သရဲမွေးထား ကြောင်း၊ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နား ဖြင့် ကျွန်တော်သိခဲ့ရသည်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ သူ့သမီး မအေးမြင့်ကိုမီးသည့်ညတွင် အဆိုပါသရဲ ကိုမတွေ့လိုက်ရတာကိုပင် ကျွန်တော့် အတွက်ကုသိုလ်ထူးသည်ဟုဆိုရပါမည်။ အလည်လွန်သည့်သရဲ မျက်စိမှောက် သွားတာလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါမည်။

ကျွန်တော် မအေးမြင့်ကို မခိုးစဉ် ကတည်းက ယောက္ခမကြီးသည် သူ့ခြံ ထဲ သူခိုးရန်ကြောက်၍ ဆိုကာ သရဲမွေး ထားကြောင်းသိရသည်။

ထိုအချိန်က ယောက္ခမဦးထွန်းရိန် မှာ အောက်လမ်းပညာရပ်ကို မတောက် တခေါက်မျှလိုက်စားဖူးသူဖြစ်၍ အဘယ် ပုံစိတ်ကူးရလာသည်တော့မသိ။ အိမ်သာ ထောင့်ရှိ ကုတ္တီပင်အနီးတွင် စပါးလင် ပင်တို့ကိုစိုက်လေ၏။

ထိုကာလက သူခိုးများထကြွ သောင်းကျန်းနေချိန်ဖြစ်၍ ယောက္ခမ တို့မှာလည်း သူခိုးရန်မှမလွတ်ကြချေ။

“တောက်... ဒီကောင်တွေ ဒီလောက်သောင်းကျန်းနေတာ ပညာ ပေးမှဖြစ်တော့မယ်”

ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်းရှင် အိမ်လာလည်တုန်းမှာပြောပြသွားသည့် ဦးထွန်းရိန်၏ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ အခုချိန်အထိ ကျွန်တော်မှတ်မိနေသေး သည်။

“ဒီစကားကို နှင့်အဖေဘာ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပြောသွားသလဲတော့မသိပါ ဘူးဟယ်။ မိုးရွာတဲ့နေ့တောင်မရွှေ့ဝင် ဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ စပါးလင်ပင်ကို ရေ လောင်းနေရတာနဲ့သူ့မှာအလုပ်တစ်လုပ် လိုဖြစ်လို့”

ယောက္ခမပြောပုံအတိုင်းဆိုလျှင်

ဦးထွန်းရိန်တစ်ယောက် သရဲမွေးတာ သေချာသလောက်ရှိပြီ။ သူမသိလို့ ရေလောင်းသည်ဟုသာပြောနိုင်ပေမယ့် အမှန်တော့ ထိုအချိန်ကတည်းက သွေး ရည်တွေလောင်းပြီး ဦးထွန်းရိန်သရဲကို အစာကျွေးခြင်းဖြစ်မည်။

နေရာတကာ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စပ်စုတတ်သည့်ကျွန်တော်သည် ဦးထွန်းရိန် သရဲမွေးထားသည်ဆိုသည့်သတင်းကို တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားဖြင့်ကြားပြီး ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းရိန်သည် အခါအား လျော်စွာပင် ဒေါ်သိန်းရှင်မသိအောင် ပိန်းဇလုတ်စားသို့ ခိုးသွားတတ်လေ၏။ သူသည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် အမဲသားတစ်ပိဿာတွဲကိုဝယ်လာခဲ့ပြီး လျှင် စပါးပုတ်ထဲတွင်ဝှက်နေလေ့ရှိသည်။ ညရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် သူသည် အပို တောင်းလာခဲ့သည့် အမဲသွေးရည်အိတ် တို့ကိုဆွဲကာ စပါးလင်ချုံထဲသို့လောင်း ချလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် စပါး လင်ချုံအား သွေးအစာကျွေးပြီးသည့်နှင့် သန်းခေါင်ယံရောက်ချိန်မှာ ကုတ္တီပင် အောက်သို့ဝင်ပြီး အမဲသားတွဲကိုချထား တတ်လေ၏။

အစဦးမှာတော့ သက်နစပါးလင် သရဲသည် သွေးရည်တို့ကိုသာ သောက် သုံးပြီး စပါးလင်ပင်တို့တွင် တွယ်ကပ် လျက် အသက်ဆက်နေပေသေးသည်။ ရက်လတွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ စပါး လင်သရဲလေးသည် သရဲလားမြောက် ကာ ဖုတ်သရဲကြီးဘဝအဖြစ် ကူးပြောင်း လာချေတော့၏။

စပါးလင်တို့မည်သည် အလွန်ဆုံး ရှိမှလမ်းလျှောက်တတ်ခါစ ကလေးငယ် တစ်ယောက်၏အရပ်အမောင်းလောက် သာရှိလေရကား အမဲသွေးရည်လောက် နှင့်သာတင်းတိမ်ရောင်ရနိုင်ပါသေးသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သွေးရည်သောက် သုံးပြီးသည်မှစ၍ အနီ စပါးလင်ပင်တို့ မှာ-ပုံမှန်ထက်ကြီးထွားနေကြသည်။

ဦးထွန်းရိန်သည် အောက်လမ်း ဆရာတစ်ဦး၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် စပါးလင် သရဲကို စတင်မွေးမိလေပြီ။ သို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာတော့ စပါးလင် သရဲသည် သရဲပေါက်စလေးဘဝမှ သရဲ ကြီးအဖြစ်သို့ အမွေးအမှင်ထူလပုဏ်နှင့် အသွင်ကူးပြောင်းလာတော့၏။ သူ့နားခံရာ စပါးလင်ချုံမှာ သူ့ခန္ဓာအတ္တဘောနဲ့ ယှဉ်လျှင် နေရာမဆုံတော့သလို လူမှု လည်းမပေးစွမ်းနိုင်တော့ပြီတယ်။

သူသည် သူ့အလုံးအဖန်ကြီးထွားလာမှုတို့အပေါ် သတိပြုမိရင်း သူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်လိုက်ဖက်မည့် နေရာတစ်နေရာစာကိုတော့ရှေ့ရပါတော့မည်။ ထိုကြောင့် သူသည် သူ့အနီးရှိအထီးထီးရပ်တည်နေသည့် ကုက္ကိုပင်ကြီးကို မျက်စိကျသွားသည်။

ထိုညက စပါးလင်သရဲသည် အိမ်ရှင် ဦးထွန်းရှိန်အား အိပ်မက်ပေးလေ၏။

“ဒီမှာငါလူ။ မင်းစိုက်ထားပေးတဲ့ စပါးလင်ပင်တွေဟာ ငါ့အတွက် အသုံးမဝင်တော့ဘူးကွ။ ဒီတော့ ဒီညကစပြီး ငါ မင်းတို့အိမ်သာဘေးက ကုက္ကိုပင်ရဲ့ ခွဆုံပေါ်မှာတက်နေတော့မယ်။ အစာအဖြစ် မင်းနေထိုင်လောင်းပေးနေကျ သွေးရည်တွေကိုလည်း ငါသောက်သုံးရတာမတင်းတိမ်တော့ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အာမန်လျှာမန်နဲ့မဝတော့ဘူးကွ။ ဒီတော့ မင်းစီးပွားရေးလည်း မထိခိုက်ရအောင် ဒီညကစပြီး တစ်လတိုက်ပြည့်တိုင်း ငါ့ကို အမဲသားတစ်ပိဿာမှန်မှန် ကျွေး။ မြဲမြဲမှတ်ထားနော်။ မင်းမကျွေးနိုင်တဲ့တစ်နေ့ မင်းကုပ်သွေးတိုဖောက်သောက်ပစ်မယ်။ အမဲသားအစား မင်းအသားကိုငါစားပစ်မယ် ဟီး... ဟီး”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာအိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကြောင့် သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် ဦးထွန်းရှိန်လန်နီးလာသည်။ ဇောခွေးတို့ပြန်ကာ ကတုန်ကရိစိတ်ဖြင့် မြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်လာသည်။ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ဖွယ်အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် ဦးထွန်းရှိန်တစ်ကိုယ်လုံးရေချိုးထားသည့် ပမာ ချောင်ကြိုချောင်ကြားမကျန် ခွေးတို့ဖြင့်ရွံ့နှစ်နေပြီ။

ထိုညမှစ၍ ဦးထွန်းရှိန်တစ်ယောက် အကြောက်ကြီးကြောက်၊ အတုန်လှုပ်ကြီးတုန်လှုပ်မိတော့၏။ အစဉ်းကတော့ ဦးထွန်းရှိန်အဖို့ စပါးလင်ပင်အား သွေးစိမ်းရည်တို့ လောင်းပေးရုံလောက်ဖြင့် စပါးပင်သရဲကို မွေးထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန်တွေ့ထားမိခဲ့သည်။ ခုများတော့ အနီစပါးလင်သရဲသည် သွေးရည်တို့နှင့် မလုံလောက်ချေဘဲ အမဲသားကိုတောင်းတတ်နေပြီ။ မရပါက မိမိအသွေးအသား၊ မိမိအသက်ကိုတောင် ရန်ရှာပေတော့မည်။

ငါ့မွေးတဲ့မြောက် ငါ့ပြန်ခြောက် စကားနှင့်အညီ ဦးထွန်းရှိန်တစ်ယောက် ဗျာပေလို့ ယောက်ယက်ခတ်နေရပြီ။ တစ်လတစ်ခါ ပုံမှန်ကျွေးရမည်

ဆိုတော့ ပြက္ခဒိန်ရက်ကိုတွက်ပြီး ရက်မကျော်စေရန် တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြက္ခဒိန်ရှေ့ရပ်ရင်း ဦးထွန်းရှိန်တစ်ယောက် မမေ့မိအောင် ကြိုးစားနေရရှာသည်။ ခေါင်းမီးတောက်ရပါတီ။

“ဟေ့လူ - တစ်ခုတော့ မင်းကို ငါတောင်းဆိုချင်သေးတယ်။ ငါတို့လို သရဲမျိုးနွယ်တွေဟာ မီးရောင်ကိုသိပ် မုန်း၊ သိပ်ကြောက်တယ်ကွ။ ဒီတော့ ညရောက်လာတာနဲ့ မင်းအိမ်ကို မီးမထွန်းနဲ့ အမှောင်ချထား။ ဒါမှစိတ်ရှိလက်ရှိ မင်းအိမ်ထဲ ငါလမ်းသလားလို့ရမှာ”

နောက်ညတွေမှာလည်း စပါးလင်သရဲသည် ဤသို့ပင် သတိပေးအိပ်မက်ပေးတတ်သည်။

‘အလိုလေး ငါ သူ့တို့မွေးမိမှ ပိုင်ဖို့ပိုင်နင်း ငါ့ခြံထဲမှာလမ်းသလားနေမယ် ဆိုပါလား’

ထိုအဖြစ်အပျက်ကား ကျွန်တော်မိန်းမ မအေးမြင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တို့ပင်တည်း။

ဦးထွန်းရှိန် ဆတ်ဆော့ခဲ့သည့် စပါးလင်သရဲသည် ပျောက်ကွယ်မသွားလေဘဲ တစ်စတစ်စဖြင့်ကြီးရင့်လာရင်း ယနေ့ထက်တိုင် ကုက္ကိုပင်ခွဆုံကြားတွင် ကိန်းအောင်းအမြစ်တွယ်လျက်ရှိနေပေသေးသည်။

တစ်ခုထူးသည်မှာ အနေကြာပြီဖြစ်၍ လားမသိ အနီစပါးလင်သရဲသည် မအေးမြင့်ကိုတော့ ချစ်ရာသား။ မကြာမကြာ ကျွန်တော်ဇနီး မအေးမြင့်ကို စောင့်ရှောက်ပေးတတ်ကြောင်း ဦးထွန်းရှိန် အိပ်မက်အရသိခဲ့ရသည်။

စပါးလင်သရဲ၏အိပ်မက်ပေးချက်အရ မအေးမြင့်သည် အရင်ဘဝက စပါးလင်သရဲ၏ သမီးဖြစ်ကြောင်းလည်း သိထားရပြန်၏။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ကြောင့်ပေလားဟု ကျွန်တော်တွေ့မိသည်။

အစာကျွေးရက်လွန်သည့်နေ့တွင် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဒေါ်သိန်းရှင်တို့ကို ကြောက်ခမန်းလိလိအရိပ်အကောင်ပြခြောက်လွန်တတ်သော်လည်း မအေးမြင့်ကလေးကိုမူ ဘာအကောင်အထည်မှမပြပါချေ။

စပါးလင်သရဲအရိပ်လွှမ်းမိုးခြင်းခံရချေ၍ ဦးထွန်းရှိန်သည် သူ့ခြံထဲရှိ မည်သည့်အပင်ကြီးကိုမျှ မခုတ်ဝံ့သဖြင့် ယခုဆိုလျှင် ဦးထွန်းရှိန်၏ခြံဝင်းထစ်ဝင်းလုံး သစ်ကြီးဝါးကြီးတို့ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းကာ နေ့ပင်ဖြစ်လင့်တား မိုးမှောင်ညကဲ့သို့

တောထမှောင်ပိန်းနေတော့၏။ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မရမ်း၊ သစ်တို စသည်အပင်ကြီးတို့မှ အသီးများကိုခူး ဆွတ်ချိန်တွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို ဓားရှည်ဖြင့်ရှင်းပြီးမှသာသွားရသဖြင့် လူတစ်ကိုယ်အမျှ လူသွားလမ်းသည် ဝက်ပါလမ်းတစ်ခုလို ရှုပ်ထွေးပေလိလျက်ရှိသည်။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာတို့သည် သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တိုင်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာကိုနှင့် ကြုံဆုံနေရတတ်၏။ မည်သို့မျှမခံစားရဘူးဆိုလျှင်တောင် ကြက်သီးမွေးညင်းလောက်တော့ ဖြန်းခနဲထသွားတတ်ကြသေးသည်။ သူ့ခိုးသူဝက်များခြံအနီးကပ်လာလျှင်တော့ ဟီးဟီးဟားဟားရယ်နေသည့်အသံအောအသံနက်တို့ကိုကြားရတတ်သဖြင့် ပြေးပေါက်များသည့်သူခိုးများလည်းရှိခဲ့ကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ စပါးလင်သရဲသည် ဦးထွန်းရှိန်အတွက်တော့ သူ့ခိုးရန်တို့ကို ကာကွယ်ပေးဖော်ရနေသည်။

ယုတ်စွအဆိုး အကောင်အထည် မမြင်ရဘဲ ထဖျတ်ဖျတ်လျှောက်သွားနေသည့်ခြေသံများကိုတော့ ထူထဲမည်းမှောင်သည့်သစ်ပင်ကြီးများကြားမှ သွေးပျက်ချောက်ချားစဖွယ်ကြားနေရတတ်စမြဲ။

ဤသို့ဖြင့် မီးမထွန်းဘဲအမှောင်ချထားခံရသည့်အိမ်မည်းကြီးသည် ပိန်လေ့တစ်ခြုံလုံး ပိုင်းကြဉ်ထားခံရသည့်နွယ် လူသူအရောက်အပေါက်မရှိချေဘဲ အထီးကျန်အိမ်ကြီးအဖြစ် မြိုင်ဝက်ပါတစ်ခုလို ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ရှုပ်ထွေးစွာ သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုပမာ တည်ရှိနေပါတော့သည်။

■ ရောက်ရောက်ချင်း သရဲခြောက်ခံလိုက်ရပြီ

ယောက္ခမအိမ်သို့ မပြောင်းရွှေ့မီကတည်းက အတွင်းသိအစင်းသိ ရွှေရင်ကျော်ဆရာညွန့် (တစ်ချိန်က ပိန်းလေ့တစ်ခွင် ပြုပြင်အောင်ပိုးလေးတကျော်ဖြစ်ခဲ့သူ) ကသွားမအိပ်ဖို့ ကျွန်တော်ကိုအတန်တန်တားပါသေးသည်။ ဆရာညွန့်သည် ကျွန်တော်နှင့်နှစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ အစ်ကိုတစ်ဦးဖြစ်၍ ဤသို့တားခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

“ဒီမှာ စိန်လွင်၊ စပါးလင်သရဲဆို ထာမျိုးက တော်ရုံတန်ရုံပယောဂက ဆရာမျိုးနဲ့ မောင်းထုတ်လို့မရဘူး။ မလောက်လေးမလောက်စားသုံးစားလို့

မရဘူး။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နှစ်နှစ်
ချီပြီး လက်သပ်မွေးထားလို့ ငယ်မွေးခြံ
ပေါက်လို့ဖြစ်နေပြီ။ တခြားသရဲတွေလို
အရိပ်အငွေ့ကောင်မဟုတ်တော့ဘူးကွ။
ဖုတ်ဝင်သည်လို့ အကောင်အထည်နဲ့ကို
ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်မှမသွားတော့ဘဲ စားရ
ကောင်းမွန်းသိနေလို့ ကုတ်ကပ်ပြီး သား
စိမ်းငါးစိမ်း၊ သွေးရည်တွေ၊ အမဲသားတွေ
စားပြီး ထွားသထက်ထွားလာနေပြီကွ။
အခုတော့ကွာ မင်းယောက္ခမမွေးတာ
ကြာပြီဆိုတော့ နှစ်ချီသရဲကြီးလေးဖြစ်
နေပါပကောလား။ အခုလောက်ဆို သူ
အစွယ်တောင် နှစ်လက်မလောက်ရှိရော
ပေါ့။ အေး - တားမရလည်းရှိစေတော့။
အဆောင်ပစ္စည်းကောင်းကောင်းရှိတဲ့
ဆရာကောင်းနဲ့တွေ့မှပဲ နှိမ်နင်းနိုင်မယ်
လို့ ငါထင်တယ်။

“အစ်ကိုကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော့်
အနေနဲ့ဆိုရင်မသွားချင်ပါဘူး။ မအေးမြင့်
က သူ့အဖေတစ်ယောက်တည်းစိတ်မချ
နိုင်ဘူး။ ခုအချိန်မှာသူအဖေကစိတ်မမှန်
ချင်တော့ဘူး။ လူမမာဖြစ်နေမှ ရှင်က
ခေါင်းရှောင်ချင်တာပေါ့လေလို့စကားနာ
ထိုးနေတာနဲ့ မလွဲသာလို့သွားရတော့
မယ်အစ်ကို”

မအေးမြင့်ပြောလည်းပြောလောက်
သည်။ သူ့အမေသေဆုံးပြီးသည့်အချိန်မှ
စ၍ ဦးထွန်းရှိန်စိတ်တို့သည် မမှန်ချင်
တော့။ စိတ်ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေပြီ။
မည်သို့ဆိုရမည်မသိ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့်
နေသူ။ ယနေ့ခေတ်အခေါ် ဝေါက်ကြောင်
နေတာပဲဖြစ်မည်။ ညညဆို စိတ်နှင့်ကိုယ်
မကပ်ဘဲ သျှခြံထဲအရူးလိုလျှောက်သွား
နေတတ်သည်။ နှုတ်မှလည်း ပေါက်တတ်
ကရစကားတိုက် တာတုတ်တုတ်ရွတ်ရင်း
ကုတ္တီပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လျက် လက်
အုပ်ချီနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ
ဋ္ဌးထောက်လိုက်၊ ဦးအကြိမ်ကြိမ်ချလိုက်
ဖြင့် စပါးလင်သရဲခိုင်းမိကာ ညှိငင်ဖမ်း
စားခံနေပုံရသည်။

အဆိုးဆုံးမှာ စိတ်ဖောက်လာ
သည့်တစ်နေ့တွင် သူ့အိမ်သူမီးရှို့ဖို့လုပ်
လိုက်ခြင်းပေတည်း။ ထိုနေ့က ဆရာညွန့်
ရောက်သွား၍ သာ သက်သာရာရသွား
သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆွေမျိုးသားချင်း
များ၏မေတ္တာရပ်ခံချက်ဖြင့် ပိန်းလေ့တိ
မြို့အနီး ခလရ(XXX)မှတစ် စိပ်တစ်စိတ်
လွှတ်တာ ကျင်းချထားရသည်အထိ ဒုက္ခ
ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

မိန်းမကမရှိ စိတ်ကလည်းမှမမှန်
ဆိုတော့ ဦးထွန်းရှိန်သည် သူမွေးထား

သည့်သရဲကိုလည်း အမဲသားကျွေးဖို့
အမှတ်မရနိုင်တော့။

အစိမ်းသရဲတို့မည်သည် ပုံမှန်
အစာမကျွေးသည့်သခင်အပေါ် ကိုန်ဆဲ
တတ်၊ ပြုစားတတ်၊ အသက်ကိုပင်ရန်ရှာ
တတ်လေရကား နောက်ဆုံးတွင်တော့
ဦးထွန်းရှိန်သည် သွက်သွက်ခါရှူးသွပ်
လေတော့၏။

ဤမည်သောအကြောင်းတရားတို့
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယားလည်း
မတတ်သာသည့်အဆုံး ဤအိမ်ဂေဟာ
သို့ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်
ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေချိန်တွင် ဦးထွန်းရှိန်
သည် ကျွန်တော်ဦးလေးဦးအောင်ချစ်ကို
တော့ ကြောက်ရွာသား။

“ဟဲ့ကောင် ထွန်းရှိန်၊ ခုလို မင်း
မွေးဖူးရှုရှုလုပ်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်မလဲ
မင်းမွေးထားတဲ့သရဲ၊ ငါမကြောက်ဘူး
ဟေ့။ မင်းကိုလည်း သောက်ဝရမစိတ်
ဘူးကွ။ လာ - မင်းသတ္တိရှိရင် မင်းနဲ့ငါ
နပ်နီးလုံးကြမယ်။”

လက်ခမောင်းခတ်ပြီး သူ့ဇက်ပိုး
ကိုအုပ်ထည့်ရင်း ဦးအောင်ချစ်စိန်ခေါ်
တော့မှ ဦးထွန်းရှိန်လည်း ငြိမ်ကျသွား
လေ၏။ ဇက်ပုသွားရာ၏။ တိတ်တဆိတ်
သရဲစမွေးသည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်
ယောက္ခမဦးထွန်းရှိန်သည် သူ့သရဲမွေး
ထားကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပြ။
ယုတ်စွအဆုံး ကျွန်တော်တို့ လင်မယား
တောင်မသိလိုက်။ လူပြောသူပြောဆွေ
မျိုးတစ်တွေပြော၍သာသိထားရသည်။

ယောက္ခမကြီးရှုပြီဆိုတော့ တစ်နေ့
မှာ ကျွန်တော်သည် သူ့ရောဂါအခြေအနေ
အတွက် ဝေဒင်မေးကြည့်ဖြစ်သည်။
ထိုအတူ နာမည်ကြီးရွှေရင်ကျော်ဆရာ
တို့ကိုလည်း ပင့်ပြီးကြည့်စေသည်။

ရွှေရင်ကျော်ဆရာတစ်ဦးမှ -

“ဟာ-မောင်ရင်ယောက္ခမရောဂါ
က ကျွမ်းနေပြီပဲ။ သိပ်ကြာကြာနေရ
တော့မယ်မထင်ဘူး။ သူ့မွေးထားတဲ့
အစိမ်းသရဲကိုအစာမှန်မှန်မကျွေးတော့
သရဲကဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊ ပြုစားလိုက်
ပြီပေါ့။”

ဟု သူ့မြင်သမျှကိုပြောပြပါသည်။
တိုက်တိုင်ဆိုင်ဆိုင်လို့ပဲဆိုရမည်။
တစ်ညတွင် စပါးလင်သရဲကြီးက
ကျွန်တော်ကိုအိပ်မက်ပေးပါလေသည်။
အချိန်ကတော့ လူတို့ကိုသွေးလေချောက်
ချားစေတတ်သည့် သန်းခေါင်ယံအချိန်
လောက်တွင်ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ အနှိစပါးလင်သရဲ

သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည့်ကြောင်တိ
ကြောင်ကျားခေါင်းမွေးစုတ်ဖွားကြီးဖြင့်
ကုတ္တီပင်အောက်သို့ ရောက်နေသည့်
ကျွန်တော်ကိုငုံကြည့်ရင်း ပြောလာ၏။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းအင်္ဂါသား
မဟုတ်လား။ ငါ့အာရုံထဲမှာ အင်္ဂါသား
ကိုစားဖို့မြင်တယ်။ မင်းနယ်ကွာ၊ ဒီကို
ရောက်လာတာတောင် တော်တော်ကြာ
နေပြီ။ မင်းယောက္ခမတန်းတလို ငါ့ကို
အမဲသားလည်းမကျွေးပါလား။ အတော်
အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့အကောင်။ မင်း
ယောက္ခမကြီးကတော့ ရှုကြောင်ကြောင်
ဖြစ်နေလို့ ငါ့ဗေဒမယူတော့ဘူး။ အေး -
မင်းမေ့နေရင် နောက်ညကစပြီး ငါ့ကို
အမဲသားတစ်တွဲလောက်မကြာမကြာကျွေး
ပေတော့ဟေ့”

သက်ကျားအိုစပါးလင်သရဲကြီးက
ကုတ္တီပင်ခွဆံပေါ်ခွထိုင်ရင်း လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက်ထိုးကာပြောနေစဉ်မှာပင်
ကျွန်တော်လည်း အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာ
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးဇောဇောတွေပြန်လို့
ကတန်ကယင်ဖြစ်နေမိသည်။ အချိန်
ကိတ်ဆိုသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်ဗိုက်က
ထိုးအောင့်လာသည်။ ညဦးပိုင်းက
ရဲဆေးတင်သောက်ထားသည့် တော
အရက်နှင့် ဖားကင်အမြည်းတို့ ဓာတ်
သဘောချင်း သဟဇာတမမျှ၍လား
မသိ။ ကျွန်တော်ဗိုက်ထဲမှာ တဦးပွဲနှင့်
စစ်ရေးငင်နေပြီ။ သန်းခေါင်ယံအိပ်မက်
၏ခြောက်လှန့်ချက်ကြောင့် အိမ်အောက်
ဆင်းဖို့အရေး ကျွန်တော် စိတ်လေးနေမိ
သည်။ အောင့်အည်း၍မရနိုင်လောက်
အောင်ဖြစ်လာ၍ မအေးမြင့်ကိုနိုးပြီး
အိမ်အောက်ဆင်းဖို့ အဖော်စပ်မည်ကြ
လိုက်၏။

ကျောချလိုက်သည်နှင့် တုံးခနဲ
မနိုးတတ်သည့် မအေးမြင့်ခမျာ အိပ်
မောကျလျက် တခေါ်ခေါ်ဖြင့် ခရော
တိုက်နေပြီ။ ကျွန်တော် မနိုးရက်တော့။
မဖြစ်ချေတော့ပြီ။ ဝေဒနာကိုဝမ်းနှင့်
မလွယ်ထားနိုင်ပြီမို့ ကျွန်တော်မဖြစ်မနေ
အိမ်သာသို့ပြေးရပါတော့မည်။

ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်
သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သရဲတစ္ဆေ
တို့ကို အလွန်ကြောက်တတ်သူပါတည်း။

ဒါကလည်း လူနီလို၊ ဖားသရဲလို
မကောင်းဆိုးရွားကောင်တွေနှင့် ကြုံကြုံ
ဖန်ဖန် ကြုံတွေ့ဖူး၍ဖြစ်သည်။ သူ
တစ္ဆေ လူနီ၊ ကျွတ်တွေနှင့် မကြာမီ
ဆိုသလို မြင်ဖူးကြုံဖူးလေ၍ သူ့ဆိုလျှင်
အရုပ်သရဲပင်ဖြစ်ပါစေ ကြောက်သည်။

အခုတော့ ကျွန်တော်တာများတတ်နိုင် ဦးမည်နည်း။ ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် အိမ်သာပြေးဖို့အခြေအနေတဖွေနေပြီ ကော။

မတော့မိအောင် စိတ်ထိန်းထား သော်လည်း သရဲပုံပြင်တို့တို့တွေးရင်း အိမ်သာတက်နေသည့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါ ဆိုတစ်ခါမကြားဘူးသည့် အော့ရှူအသံ တစ်ခုကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းတို့ တဖြန်းဖြန်းထလာကာ တစ်ဆူယီလုံး တုန်တက်သွားပါသည်။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး... ရှီး ဘုတ်...”

ရယ်သံလိုလိုအသံအော့ကြီးသည် ကုက္ကိုပင်ထက်မှတုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ထွက်ပေါ်လာ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တစ်စုံတစ်ခုသည် ရှီးခနဲမြည်သံနှင့် အတူ မြေကြီးပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျ လာသည်။

အလိုလေး - ကုက္ကိုပင်ပေါ်က တစ္ဆေတစ်ကောင် ခုန်ဆင်းလာပြီလား။ ချောက်ချောက်ချားချားအတွေးနှင့်အတူ နတ်ဝင်ပူးသလိုကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေစဉ်တွင် အိမ်သာတံခါးအား တဘုန်းဘုန်းထုရိုက်နေသည့်အသံတစ်ခု သည် အဆက်မပြတ်ဆိုသလို ထွက်ပေါ် လာသည်။

“အမလေး - စပါးလင်သရဲ ငါ ငါ့ကိုဆွဲခေါ်တော့မယ်။ အား - ကြောက် ကြောက်တယ် အမေရဲ့။ ကယ် ကယ်ပါ ဦး အမေရယ်”

ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ခလုတ်ထိမှအိမ်ထိပြီ။

တံခါးဖွင့်လိုက်၍ မမြင်ဝံ့မမြင် အပ်သည့် အရိပ်အကောင်တစ်ကောင် ကောင်းကို ဖြုန်းခနဲတွေ့လိုက်မည်ဆို လျှင် ကျွန်တော်စိတ်ထိန်းနိုင်ပါ့မလား။ တံခါးဖွင့်မဆင်းမီဘဲ အိမ်သာထဲမှာ အကြာကြီးထိုင်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချား မှုတို့ကို တမြေမြေကြိုက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ မည်သို့ဆိုစေ တံခါးထုနှက်သံကတော့ အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေပြီ။

ဘုတ်ဘုတ်ဖြင့် လျှောက်လာသံ နှင့်အတူ -

“ဟဲ့ကောင် အင်္ဂါသား၊ တံခါးဖွင့် ပြီး ထွက်လာခဲ့ မင်းကိုငါစားတော့မယ်” ဆိုသည့် ကြုံးဝါးသံတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုင်နေရာမှထလိုက်ရ သည်။ မည်သည့်စကားလုံးနှင့်မှစော်ပြ မရနိုင်သည့်အကြောက်တရားတို့သည်

ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ လွှမ်းခြုံ လိုက်ကြပြီကော။

ဟင် - အိမ်သာထဲမှာတော့ချောင် ပိတ်မိမခံဘူးဟေ့ ပြေးမှ

ထိုသို့စဉ်းစားမိသည်နှင့် အိမ်သာ မှအထဲတွင် ကျွန်တော်နောက်ကျောမှ အင်္ကျီစကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကဆွဲထား သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော်အင်္ကျီ ကော်လာစကို သံချိုက်တစ်ခုဖြင့်ဆွဲလိုက် သည့်ပမာသီလိုက်ရသည်။

“ဟင် - အိမ်သာထဲမှာလည်း သရဲ တစ်ကောင်ငါ့ကိုဆွဲလိုက်ပြီလား”

အဆင့်စွန်သောထိတ်လန့်တုန်လှုပ် မှုတို့ အထွတ်အထိပ်ရောက်ချိန်မတော့ ကျွန်တော်သည် နှလုံးသွေးရပ်မတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း တရား နှလုံးသွင်းမိ၍သာ ကြောက်စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် အိမ်သာတံခါးချက်သည် ချက်ထိုးပါ လျက် ဝုန်းခနဲပွင့်ထွက်သွားသည်။

“ခန်း... အမလေးလျှ”

အိမ်သာထဲမှ တစ်ယောက် ယောက်က ကျွန်တော်ကိုဆွဲထားခြင်း၊ အပြင်ဘက်မှ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်ခြင်းတို့ နှင့်အတူ ကျွန်တော်သည် အိမ်သာ လှေကားထစ်ကိုတောင်မှ တစ်ထစ်ချင်း မဆင်းနိုင်တော့ဘဲ ကပူးရှူးထိုးခုန်ဆင်း လိုက်မိတော့၏။

အမှန်တကယ်ပြောနေရသော်လည်း လွတ်လိမ့်မည်ဟုကျွန်တော်မထင်တော့။ သက်ကျားအိုစပါးလင်သရဲကြီး သည် ကျွန်တော်ပြေးလေရာနောက်သို့ တဘုတ်တုတ်ခြေသံပေးလျက်လိုက်လာ ချေပြီကော။

တစ်ချက်တစ်ချက် သူ့လက်မည်း ကြီးနှင့်လှမ်းဆွဲလိုက်၍ လေဟပ်သွား သလို ပိုးခနဲအသံကိုတော့ကြားလိုက်ရ သည်။

အဆိုပါ စပါးလင်သရဲသည် ဖြူကြောင်ကျားကောက်တိုကောက်ကွေး ဆံရည်ဖို့ရိုဖားလျားအစွယ်ကားကားဖြင့် ကျွန်တော်ရှေ့ရောက်လိုက်ပျောက်သွား လိုက်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ်တရုတ်ရပ်အသံပေး ရင်း ခြောက်လှန့်မြဲခြောက်လှန့်နေသည်။

“မိန်း... မိန်းမေရေ ငါ့... ငါ့ကို ကုတူပါဦးဟာ၊ ငါ့နောက်က သရဲကြီးလိုက် ချလာပြီ ဟီး... ဟီး”

ဘုရားမတတ် မယားတပြီး ကပူး ရှူးထိုးပြေးလာမိသည့်ကျွန်တော် ဖွင့် ထားလက်စတံခါးမကြီးထဲသို့ မည်သို့မည်

ပုံရောက်သွားသည်မသိ ကတန်ကယင် လက်ဖြင့် တံခါးမကြီးကို ဂိုဏ်းခနဲပိတ် လိုက်တော့မှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းမော တစ်ခုကိုချလိုက်နိုင်တော့၏။

စိတ်လျှော့လိုက်ချိန်မှာတော့ ဇနီး သည် အေးမြင့်အနီးတွင် အရပ်ကြီးပြတ် တမျှ ဝိုင်းခနဲလဲကျသွားသည်ကိုသာ အမှတ်ရလိုက်မိပါတော့၏။

■ ဆရာကိုနှင့်သည့်စပါးလင်သရဲ

ချောက်ချားရသည့်ထိုတစ်ညမှစ၍ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ဖျားဖျားလေ တော့၏။

ကျွန်တော်ဇနီးမအေးမြင့်နှင့်ဆွေမိနီ တစ်သိုက်ကလန်ဖျားဖျားသည်ကျွန်တော် အားတုသရန် ဆရာတစ်ဦးကိုပင့်ကြပါ သည်။

ထိုဆရာဆိုသူမှာ ကျွန်တော် နေသည့် ပိန်းလေတံမြို့မှ (၇) မိုင်ခန့်ဝေး သည့် ဖဒိုမြို့ကဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ သည်။ အများသိထားကြသည့် ဆရာ စိန်ခိုဆိုသူတည်း။ ညဘက်ရောက်တော့ ဆရာကြီးသည် မည်သည့်အဆောင် ပစ္စည်းမမပါချေဘဲ လက်ချည်းဖလာဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး သူတတ်ကျွမ်းသည့် ဝါထာ၊ မန္တန်၊ အင်း၊ စမတီဖြင့် သက် ကျားအိုစပါးလင်သရဲကြီးကို အပြီးတိုင် မောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးသည်။

“ညီ အထက်ဂိုဏ်းတော်ကြီးနဲ့ ငါ ဆရာအမိန့်။ ဒီအိမ်ဒီခြံမှာနေသည့် အသင်နှစ်ချို့အစိမ်းသရဲကောင်သည် ကျွန်ုပ်ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်သည့်အချိန်မှ စ၍ အဝေးတစ်နေရာသို့အပြီးတိုင်ထွက် ခွာသွားလေလော့။ အကယ်၍ သင်ထွက် မသွားသည့်ရှိသော် အထက်မဟိုဒွိုဂိုဏ်း ဆရာကြီးတို့၏လမ်းညွှန်အမိန့်အရ သင့် အသက်ကို နုတ်ယူရအံ့”

ဆရာသည် အင်းကွက်၊ စမကွက် တို့ကို သူ့ရှေ့တွင်ချကာ ရောင်စုံဆေး ဖယောင်းတိုင်တို့ကိုမပြတ်ထွန်းလေ့ကျက် အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲအစုံအလင်ဖြင့် စီရင် ၏။ ထိုအစီအရင်တို့အား အိမ်တံခါးမ ကြီးအပြင်ဘက်၌ထားပြီးဆေးဖယောင်း တိုင်မီးမမြိမ်းခင် တံခါးမကြီးကိုပိတ်ပြီး တံခါးထိပ်မှာ စောင့်အိပ်ပေးပါသည်။ မအေးမြင့်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကိုမူ အိပ်ခန်းထဲမှာပင်အိပ်စေပြီး ကျွန်တော် ကိုစိတ်မချသဖြင့် ဆရာသည် ကျွန်တော် အား သူ့အနားတွင်ခေါ် သိပ်လေ၏။

ညသန်းခေါင်လောက်ရောက်နေသော် လေပြိမ်နေပါလျက် ခိုညည်းသရဲကြီး

ဟီးပြင် ပတ်ကြမ်းတိုက်သည့်အသံတစ်ခု သည် ဝဲကတော့ထိုးကာ အိမ်ရှေ့တံခါးမ ကြီးဆီသို့ပို့လွှင့်လာသည်။ လေပြေလေ ညင်းကလေးသည် လေစိမ်းတိုက်နေရာ မှ နက်ဝင်သည်လို တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါ ရင်း အကြောင်းမဲ့ သစ်ရွက်တို့ကို ခါချ လိုက်သည်။

အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီစွာ အိမ်သာ ဘေးကုတ္တီပင်ကြီးသည် လူလက်ဖြင့် ကိုင်လှုပ်လိုက်သလို တဖြန်းဖြန်းလှုပ်ယမ်း လာပြီးလျှင် ကုတ္တီသီးတို့ တဘတ်ဘတ် ကြော့နေသည့်အသံကိုကြားလိုက်ရပြန် ၏။

ဘယ်ဘီဘယ်ဝယ်ကမုန်းမသိနိုင် စွမ်းသည့်ခွေးအသံတို့သည် ညအမှောင် ထုထဲ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည် မကောင်းဆိုးဝါးတို့ကို ပံ့ပိုးပေးလိုက် သလိုဆွဲဆွဲငင်အံ့ကြလေကုန်၏။ ထိုမှ တစ်ဖန် ခေါင်းမော့ပြီးအားကန်အော်နေ အနေသည့်ခွေးတို့သည် ကြောက်ခန်း လိလိ ချောက်ချားစပွယ် နာနာဘာဝတို့ ကို ရုတ်ခြည်းမြင်လိုက်ရဟန်ဖြင့် အကြော ဆန့်ဖင်သီကာ မြေတရွက်ဆွဲရင်း တအိအိ နှင့်ညည်းကြလေတော့၏။

“အား... အား... အား... အိဝု... အိဝု... အိဝု... အိဝု”
“ဂီး... ဂစ်... ဂစ်”

မိစ္ဆာခွေးတို့နှင့်အပြိုင် အားကုမခဲ ရင်ခေါင်းသံဖြင့်ဟစ်ခနဲအော်လိုက်သည့် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်ကြောင့် ထောထနေ သည့် စပါးလင်တို့ဆီမှ ရှုခန်းမြည်သည့် လှုပ်ယမ်းသံတစ်ခုကို အတိုင်းသားကြား လိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းဖြစ်ပျက်သွားသည့် ကုတ္တီပင်ကြီးလှုပ်ယမ်းသံ၊ ကုတ္တီသီးတို့ ရေကြွကျသံ၊ ခွေးတို့၏အသံ၊ ငှက်ဆိုးထိုး သံတို့နှင့်အတူ စပါးလင်သရဲကြီးသက် ဝင်လှုပ်ရှားလာတော့၏။

ထိုထိုသော ချောက်ချားဖွယ် အသံတို့၏ နှိပ်စက်ကလပ်မှုကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော်လန်နီလာသည်။ အမှောင်ထုထဲသို့ ပြူးတူးပြုတ်ကြည့် လိုက်မှ အိမ်တံခါးမကြီးသည် ခွေးအ လှည်းနှင်းခံရသည့်အသံမျိုးဖြင့် တအိအိ မြည်ရင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့အလိုလို ပွင့်လာပါသည်။

ငိုးတဝါးသာကြည့်ခွင့်ရလိုက်သည့် ကျွန်တော်အမြင်အာရုံတွင် လက်မည်း ကြီးတစ်ဖက်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဆွဲဆွဲသွားသည့်အဖြစ်ကို ချောက်ချား စပွယ်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“အစ်... အစ်... အစ်... အား အမေ”

ပါးစပ်ကို အတင်းအကျပ်အဝတ် နှင့်ဆို့ထားရာမှ ဗလုံးဗထွေးထွက်လာ သည့်အသံလိုလို မွန်းကျပ်သည့်အသံနှင့် အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လျှော့တိုက်ဆွဲ ခေါ်သွားသည့် အသံတစ်သံကြောင့် အမှောင်ထုထဲမှာပင် ကျွန်တော်လက် သည် တေးဘီသို့ စမ်းကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် - ငါ့ဘေးနားမှာအိမ်နေတဲ့ ဆ... ဆရာကြီး မ... မရှိတော့ဘူး။ စောစောပိုင်းက ကြားလိုက်ရတဲ့အသံ ဟာ - ဆရာ... ကြီးကိုဆွဲ... ဆွဲ ခေါ်သွား...”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည့်စိတ်က ကျွန်တော်ငယ်ထိပ်သို့ တက်ဆောင်မိပြီ။

“အား - အမလေး လုပ်... လုပ်ပါဦး မောင်စိန်လွင်၊ လေ့... လေ့ကားထိပ်ကနေ ငါ့... ငါ့ကို စပါး လင်သရဲကြီး ဆွဲ... ဆွဲ... ချသွား ပဟ”

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ပြုရင်း အသက် လှအသံထွက်လာပုံရသည့် ဆရာစိန်ခို သည် ကြောက်ကြီးတောင် ကျွန်တော်ထံ အကူအညီတောင်းခံနေပါပြီ။

အဖျားရိန်ကြောင့် အားအင်ဆုတ် ယုတ်နေသည့် ကျွန်တော်မှာ ထိတ်ပင် ထိတ်လန့်နေလင့်ကစား ထိုဆရာအား လေ့ကားထစ်ပေါ်သို့ ကြိုးစားပမ်းစားဆွဲ တင်လိုက်ရလေတော့၏။

ထိုညက ဆရာမနိုင်နှစ်ဆောင် ပြိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား ဖွယ်အဖြစ်တစ်ခုကိုတော့ တွေးမိတိုင်း ထိတ်လန့်နေရဆဲဖြစ်သည်။

■ ထူးဆန်းသည့်ကျောက်လက်ဝါး

ပဲယောဂဆရာ၊ ရွှေရင်ကျော် အထက်လမ်းမဟိဒို့ဆရာကြီး ဦးစိန်ခို သည် ကျွန်တော်တွဲခေါ်လာ၍ အိမ်ထဲ သို့အရောက်တွင် သတိတစ်ချက်လည် လာသည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတို့နှင့် အတူ ရုတ်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊ မခံမရပ်ဖြစ် ခြင်းစသည့်ဝေဒနာတွေကြောင့် မျက်နှာ အပျက်ကြီးပျက်ကာ ကျွန်တော်မျက်နှာ ကိုတောင် စေ့စေ့မကြည့်ရဲတော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှဲနေရင်းမှ ရင်ဖွင့် စကားဆိုလာသည်။

“အဲ - ဂါထာတစ်ပုဒ် ငါမေ့ပြီး အရွတ်များသွားလို့ပေါ့ကွာ။ သရဲကြီးက ငါ့ကိုဆွဲချပြီးအနိုင်ပိုင်းတာခံလိုက်ရတယ်။

ဟင်း - နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ။ ဒီညမှာ ငါ သင်းကိုမုနိုင်ပေမယ့် နောက်ညမှာတော့ သင်းထွက်ပြေးသွားစေရမယ်။ ဟွန်း... ဘာရမလဲ။ သင်းကိုနိုင်မယ့် ငါ့ဆရာကို မနက်ဖြန်ညမှာအပေါ်ခေါ်ချလာမယ်ဟေ့။ သိကြသေးတာပေါ့ မောင်စိန်လွင်ရာ။ မင်းစောင့်သာကြည့်တော့”

ရွှေရင်ကျော် အမည်ခံ အထက် လမ်းဆရာသည် အရှက်ပြေပုံပြောလိုက် တာလား။ တကယ်ကောဖြစ်နိုင်ပါ့မလား လို့ တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာပေါ် မွေးရင်းက ကျွန်တော်စဉ်းစားနေမိသည်။

“အင်း - သူမနိုင်လို့ သူ့ဆရာကို တောင်ခေါ်ခဲ့ဦးမယ်ဆိုပါလား။ ဘယ်လို ဆရာပါလိမ့်။ သူ့ဆရာကကော နှစ်ချို့ သက်ကျားအိပ်စမ်းလင်သရဲကိုအနိုင်တိုက် နိုင်ပါ့မလား”

အမုန်အတိုင်းဆိုရလျှင် ညတုန်း ကအဖြစ်အပျက်အပေါ် သင်ခန်းစာယူ ပြီး ဆရာစိန်ခိုအပေါ် ကျွန်တော်အထင် သေးလိုက်မိပြီ။

ဘယ်နှယ် မအေးမြင့်ရယ်၊ ဆရာ ဖြစ်ပြီးတော့ သရဲကိုတောင်မုနိုင်ဘဲ ဆရာလုပ်စားနေရတယ်လို့ကွာ”

ဇနီးဖြစ်သူ ဆန်ပြုတ်ကိုသောက် ရင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားခန်းဝင်မိတော့ ၏။

ထိုအတူ ဇနီးသည် မအေးမြင့်ကို လည်း ကျွန်တော်တွေးမိသမျှ ရင်ဖွင့် လိုက်မိသည်။

“ကိုစိန်လွင်ကလည်းနေ့၊ သူ မနိုင်လို့ သူ့ဆရာကိုခေါ်လာခဲ့မယ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြေရက်သားနဲ့ရင်။ ဒီ သရဲကိုမောင်းထုတ်ပြီးမှ တော့ရောဂါ ပျောက်မှာဆိုတော့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သူ့ဆရာဘယ်လောက်စွမ်းတယ်ဆိုတာ ညရောက်တဲ့အထိစောင့်ကြည့်ပါဦးလား”

ကျွန်တော်ကို နှစ်သိမ့်အပြီးမှာ တော့ မအေးမြင့်သည် ဆရာနှစ်ယောက် အတွက်ပါ ညနေစာပိုချက်ရန်မိမ့်ချောင် သို့ဝင်လေ၏။

“နွားရိုင်းသွင်းချိန် မောင်စပါးလာ တော့ ဆရာစိန်ခိုသည် ရှမ်းလွယ်အိတ် အကြီးကြီးတစ်လုံးကိုလွယ်ကာ အိမ်ပေါ် သို့တက်လာပါသည်။

လာမှလာတော့လည်း သူပြော သလို သူ့ဆရာပါမလာဘဲ သူတစ်ယောက် တည်းရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ‘ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထင်သလို သူ့ဆရာစိန်ခိုတစ်ယောက်ကလေးသာ မြင်မိ၍ မိန်းမသားပိပိ အမြင်က

မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ကောက်ခါငင်ခါမေးလိုက်သည်။

“ဟင် - ဆရာပြောတော့ ဆရာဆရာကိုခေါ်ခဲ့မယ်ဆို။ ခုတော့ ဆရာတစ်ယောက်တည်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဆရာဆရာကိုခေါ်မလာခဲ့တာလဲ။ သူ့မအားလို့လားဟင်”

“ကျွန်မက ဆရာဆရာပါမယ်ထင်လို့ ဆရာတို့နှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းတောင်ပိုချက်ထားသေးတယ်”

မအေးမြင့်၏အမေးစကားကြောင့် ဆရာစိန်ခိုသည် ကျွန်တော်ဖုန်းဖြစ်သူကို ပြုံးစိစိကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာပါပါတယ်ဟာ။ ငါ့ဆရာအားပါတယ်။ ငါ့ခေါ်တိုင်းလည်းမညည်းမညှုလိုက်ပေးရှာပါတယ်ဟာ။ နှင်ချက်ထားတဲ့ထမင်းက ငါ့တစ်ယောက်စာဆိုလုံလောက်ပါပြီ။ အဲ - ငါ့ဆရာက ထမင်းမစားဘူး။ တစ်သက်လုံး အာဟာရသိဒ္ဓိမြောက်နေတယ်။ သိဒ္ဓိပြီးတယ်ဆိုပါတော့ ဟဲဟဲ”

ဆရာစိန်ခိုကားကြောင့် မအေးမြင့်တွင်မက ကျွန်တော်ပါ အံ့ဩလိုက်ရသည်။

“ဟင် - သူ့ဆရာကဘယ်လိုဟာပါလိမ့်”

“တစ်ယောက်တည်းလာပြီးမှ နှစ်ယောက်လို့လည်းဆိုသေး။ ပြီးတော့ အကောင်အထည်မမြင်ရတဲ့ သူ့ဆရာက အာဟာရသိဒ္ဓိပြီးတယ်လို့ ထပ်ပြီးလို့ တောင်ဆိုနေသေးတယ်။ အင်း - မဟုတ်မှလို့ရော တို့ဆရာလည်း ညကသစ်ဆွဲခံလိုက်ရလို့ စိတ်ကစဉ်းကလားဖြစ်သွားပြီထင်ပါရဲ့ ဟင်း”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်တွေးရင်းကနေ ကျွန်တော်မှာ ခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ခါမိတော့၏။ အားကိုးရာမဲ့စိတ်ဖြင့်သက်ပြင်းသာအခါခါချနေမိ၏။

အိမ်ရှင်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက အပေါ် ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းအကစမ်းလိုပုံရသည့် ဆရာစိန်ခိုသည် ရှမ်းလွယ်အိတ်ကြီးထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“အင်း - မင်းတို့မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ ဆရာခေါ်မလာလို့ ငါ့အပေါ် အလိုမကျနေသလိုဘဲ။ ဆရာမပါဘဲဘယ်လာမပါလဲကွာ။ ဟောဒီမှာကြည့် ဒါငါ့ဆရာပဲ”

ဆရာစိန်ခိုက သူ့ရှမ်းလွယ်အိတ်ထဲမှဆွဲထုတ်လိုက်သည့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ဖုန်းမောင်နှံရှေ့သို့ချပြလိုက်

သည်။
“ဟင် - အစ်ကို့ ဘယ်... ဘယ်လိုဟာကြီးပါလိမ့်။ လူလက်လိုလို လက်ချောင်းငါးချောင်းစလုံးပါတဲ့ ဘာပစ္စည်းလဲ။ လက်ဖျံရိုးကင်းတိုကြီးဖြတ်ထားတဲ့ လက်မည်းကြီးနဲ့တူလိုက်တာ”

“ဟာ - ကြောက်စရာကြီးနော်”
ဆရာစိန်ခိုချပြသည့် အနိပ်ပစ္စည်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် အံ့ဩတုန်လှုပ်မိကြ၏။

“အို - ဒီပစ္စည်းကဘာလဲ။ လူလက်နဲ့တူတယ်နော် ဟင်း - ကြောက်စရာကြီးပဲ။ ဆရာဆရာဆိုတာ ဒီပစ္စည်းကိုပြောတာလားဆရာ”

“အေးလေကွာ။ ဒါဟာ ငါ့ဆရာပဲပေါ့။ ငါလည်း သူ့ကိုအမြဲတမ်းတော့ခေါ်မလာပါဘူးကွာ။ အင်း - ငါ့နိုင်မယ်မထင်တော့မှ သူ့ကိုအကူအညီတောင်းရတာကလား”

ဆရာစိန်ခိုသည် ကြေးကွမ်းအစ်ဘူးထဲမှကွမ်းသီးတစ်ခြမ်းကိုယူကာ ကွမ်းညှပ်နှင့်ညှပ်နေရာမှ ခုလိုရင်းပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှာသာ အခုချိန်ထိ သူ့ ဆရာဆိုသူကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်စိတ်အခြေအနေကိုသိနေသည့်အလား ဆရာစိန်ခိုက သူ့ဆရာတစ်မြစ်အဖြစ်သနစ်ကို ရှင်းပြလေတော့၏။

“အိမ်း - မင်းတို့မသေမချင်းမှတ်ကြ။ ပြီးတော့ သေသေချာချာလည်း ကြည့်ထားဦး။ ဒါကျောက်လက်ဝါးလို့ခေါ်တယ်။ တောထူတဲ့တောင်ကမူတွေမှာပဲရတတ်တယ်။ အခု - မင်းတို့တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ သူ့လက်ဝါးကမည်းမည်းကြီးလေ။ လူလက်က မွေးညင်းတွေလို သူ့လက်မှာလည်း အမွှေးတွေနဲ့မို့လား။ ကျောက်ဆူးလိုလို သူ့အသွေးအရောင်တွေကြောင့် သရဲလက်နဲ့တူတယ်ဆိုပြီး တွေ့ရင်တောင် တော်ရုံလူယူမလာပုံကြဘူး။ ဇွေးလူကြီးသူမတွေတလည်း ကိုယ်နဲ့မထိတ်ရင်ခိုက်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ရေညိုလိုလို ကြေးညိုလိုလိုတက်ပြီး မည်းနက်နေလို့ လက်မည်းကြီးလို့လည်းခေါ်ကြတယ်လေ။ အဲ - အသုံးချတတ်ရင်တော့ မကောင်းဆိုးရွားနာနာဘာဝနဲ့ အစိမ်းသရဲတွေကို နိုင်သလားမမေးနဲ့။ အစိမ်းသရဲဆိုတာ လူဆရာကိုမကြောက်ရင်သာရှိမယ်။ အင်း - ကျောက်လက်ဝါးနဲ့တွေ့ရင်တော့လား အဘားဘားအော်ပြေးရလောက်အောင်ကြောက်ကြတယ်။

အဲဒီလောက်ကို ဒီကျောက်လက်ဝါးက အစွမ်းထက်တယ် မောင်”

ဆရာစိန်ခို အညွှန်းကောင်း၍ ကျွန်တော်သည် ထိုကျောက်လက်ဝါးကြီးကိုကြည့်ရင်း ကြက်သီးမွှေးညင်းတို့ထလာ၏။ ထိုအတူ အလွန်တရာစပ်စုတတ်သည့် ကျွန်တော်သည် ကျောက်လက်ဝါး၏ ရာဇဝင်ကိုလည်း သိချင်လာပါသည်။ ကျောက်လက်ဝါးကိုတော့မှလားလားမှမတို့မတို့ရဲသေး။

“ဒါထက် ဆရာရယ်၊ ဒီကျောက်လက်ဝါးက ကျောက်ပြားကိုထွင်းပြီး ဒါမှမဟုတ် အင်္ဂတေနဲ့ပုံသွင်းပြီး လူလက်ပုံစံတို့ထွင်းထုထားတာလား ဆရာ”

“ဘယ်ကလာ ထုထားထွင်းထားတယ်ဆိုရင် ဘယ်ခုလိုအစွမ်းထက်အသက်ဝင်ပါမလဲ မောင်စိန်လွင်ရာ။ ဒီကျောက်လက်ဝါးက သဘာဝအတိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ကျောက်လက်ဝါးအစစ်ကွ။ ကြည့်ပါလား။ တို့လူတွေရဲ့ဘယ်ဘက်လက်ကို လက်ဖျံရိုးကနေ ငုံးတိုကြီးပြတ်နေတဲ့ပုံပဲမဟုတ်လား။ ဒီကျောက်လက်ဝါးဟာ သာမန်အချိန်ဆိုရင် ဘာမှအသက်မရှိသလိုပဲ။ အိမ်း - သူ့ကွတ်နဲ့ဆက်စပ်မိချိန် ပြိုဟ်စီးပြိုဟ်လာကောင်းတဲ့အချိန်ဆိုရင်တော့ ဖုတ်သက်ဝင်သလိုအသက်ဝင်လာတတ်တယ်။ အဲ - သူ့အသက်ဝင်ချိန်မှာ အသုံးမချတတ်ရင် အလကားပဲပေါ့ကွာ။ ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ အင်း၊ စမ၊ ဂါထာ၊ မန္တန်တွေတော့ ကူပုံရသေးတာပေါ့။ အရပ်စကားနဲ့ပြောရရင် သူ့ကို အကူအညီတောင်းရတာပေါ့ကွာ”

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေသည့် ကျွန်တော်သည် မိမိသိလိုသည့်အချက်ရှိနေသေး၍ ဆရာစိန်ခိုကိုမေးလိုက်ရပြန်၏။

“နေပါဦး ဆရာရယ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကိုနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့နိုင်တယ်ဆိုတာလဲပြောပြပါဦး ဆရာ”

“အေး - ဒါကတော့ ညရောက်မှစောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ။ ဆရာကြီးပြောပြထားချင်တာက ဒီကျောက်လက်ဝါးဟာ ဂမ္ဘီရဆန်လွန်းတယ်။ ဂါထာနွေန်တွေအရွတ်မှာပြီး သူ့ကိုမယုံမကြည်မခန့်လေးစားလုပ်မိတာနဲ့ အစီအရင်လုပ်နေတဲ့ဆရာကိုတောင် သူ့လက်ဝါးစောင်းနဲ့ရိုက်ပြီး ဆုံးမတတ်တယ်ကွ”

“အလိုလေး - ဆရာရယ်၊ ဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းနေတော့

ဆရာမို့ဆောင်ထားရဲသေးတယ်အံ့ရော”
 “ဒါကတော့ မောင်စိန်လွင်ရာ။ သူ
 ကိုကြောက်နေရပေမယ့်လည်း ရောဂါ
 သည်ဝေဒနာရှင်တွေရဲ့အသက်ကိုကယ်
 ချင်လွန်းလို့ စွန့်စားပြီးလုပ်နေရတာပေါ့။
 အစိမ်းသရဲမွှေးတဲ့မောင်ရင်ယောက္ခမလို
 ပေါ့။ ကိုယ့်အကျိုးအတွက်အစားကျွေးပြီး
 မွေးထားရတယ်မဟုတ်လား။ ဆရာတို့
 တော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကျောက်လက်
 ဝါးကိုမွေးထားတာ ကိုယ့်အကျိုးမပါဘူး။
 အပြုစားခံ၊ အခြောက်လှန့်ခံနေရတဲ့သူ
 သတ္တဝါတွေရဲ့အကျိုးအတွက်ပါကွယ်။
 ဆရာတို့လို ကုပေးမယ့်သူမရှိရင် ဒါမှ
 မဟုတ် ပညာတတ်ပါလျက်နဲ့ ကြောက်
 ပြီး ခေါင်းရှောင်နေမှတော့ ဝေဒနာရှင်
 တွေ ဘယ်မှာကျန်တော့မလဲ။ သေကုန်
 ပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီလိုကိစ္စတွေကို
 အသက်စွန့်ပြီး လုပ်နေရတာပဲ မောင်စိန်
 လွင်ရာ”

ဆရာအပြောနှင့်ပင် တစ်ဝက်
 လောက်တော့ ဆရာအပေါ်လေးစား
 စိတ်တို့ဖြစ်လာမိသည်။
 ကျန်တစ်ဝက်ကိုတော့ ငွေရောင်
 ပိတ်ကားမဟုတ်လောက် မည်းမှောင်
 လရောင်မလင်းသည့် ညရိပ်အောက်မှာ
 စောင့်စားပြီးမှ အဆုံးအဖြတ်ပေးရပါ
 တော့အံ့။

ကျွန်တော်သည် ဆရာစိန်ခိုင်၏
 စကားအပေါ် လွှင့်ပါးနေမိရင်း ထပ်ပြီး
 သိချင်သည့်စိတ်တို့ပေါ်ပေါက်လာသည်
 နှင့် တစ်လက်စတည်းမေးလိုက်မိပြန်၏။

“ဒါနဲ့ ဆရာ၊ ထပ်မေးပါရစေနော်။
 ဒီကျောက်လက်ဝါးက သဘာဝအတိုင်း
 ဖြစ်တဲ့အစစ်ဆိုတော့ ဆရာဘယ်လိုများ
 ရခဲ့တာလဲဟင်”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် ဆရာ
 စိန်ခိုင်သည် ယာထားပြီးဖြစ်သည့် ကွမ်း
 တစ်ယာအား သူပါးစပ်ထဲသို့ထိုးသိပ်
 ထည့်ကာ စိမ်ပြေနပြေဝါးနေရင်းမှ -

“အေး-မင်းမေးမှမေးပါမလားလို့
 ငါစောင့်နေတာ။ ဘယ်သူမဆို ဒီကျောက်
 လက်ဝါးကိုတွေ့မှတော့ ဘယ်ကရလာ
 သလဲဆိုတာ သိချင်စပ်စုချင်မှာပဲ။ အင်း-
 ငါရလာပုံကိုပြောရရင်မင်းအံ့ဩကောင်း
 အံ့ဩလိမ့်မယ်။

တစ်နေ့မှာပေါ့ကွယ်။ ငါနဲ့ငါ့ဆရာ
 တို့ဟာ ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥတွေ
 အရှာထွက်ရင်း ဟိုးပိန်းလေ့တိအရှေ့
 ဘက်က တောနက်ထဲကိုရောက်သွားကြ
 တယ်။

အင်း-တိုတိုပြောရရင်တော့ကွာ။

တောနက်ကြီးရဲ့တောင်ပူစာတစ်ခုပေါ်
 မှာ လူလက်ဝါးလိုလိုထိုးထောင်ထောင်
 ထွက်နေတဲ့ ကျောက်ဆွယ်တစ်ခုကို
 ကံအားလျော်စွာတွေ့လိုက်ပါလေရော
 လား။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ထူးဆန်းတယ်
 ဆိုပြီး ဆရာကိုခေါ်ပြလိုက်တယ်လေ။
 ငါ့ဆရာက အတွေ့အကြုံများတဲ့သူဆို
 တော့ ဟာ-ဒါကျောက်လက်ဝါးပဲ။ ငါ
 တမည့် တူးပြီးသာယူလာခဲ့ဆိုပြီး အမိန့်
 ပေးလိုက်တာကလား။

အဲဒီအစွယ်ငုတ်ဟာ ကျောက်သား
 ထုထွက်ဖောက်ထွက်ပြီး လူလက်လိုလိုပုံ
 ပေါ်နေတာနဲ့ လက်ဝါးအောက်ဘက်
 လက်ဖျံရိုးကိုပဲ ပါလာတဲ့အေးရှည်နဲ့ ပိုင်း
 ဖြတ်ခဲ့ရတော့တယ်။ အဲ-မေ့တော့မလို့။
 ဂါထာ၊ မန္တန်စုတ်မန်မူတ်ပြီးမှ ထုတ်ယူရ
 တာကလား။

တိုင်းရက်တဲ့ပတ္တကလာမိုးရွာတာ
 နဲ့ အသင့်ဆိုသလိုပါပဲ။ တတ်ကျွမ်းတဲ့
 ဆရာလည်းပါလာတော့ ငါ့ဆရာကရွတ်
 ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီးတော့မှ ငါကမေးထက်
 ထက်နဲ့ ကျောက်လက်ဝါးကိုခုတ်လိုက်
 ရတော့တာပေါ့ကွာ။ အဲ-ဆရာကပြော
 သေးတယ်။ ဒီလိုကျောက်လက်ဝါးရှိတဲ့
 အနီးတစ်ဝိုက်မှာ မသေဆေး ဒါမှမဟုတ်
 အာဟာရသိဒ္ဓါပြီးတဲ့ အပင်တွေလည်း
 ပေါက်ရောက်နေတတ်တယ်တဲ့။ အင်း-
 အဲဒီအပင်ဟာ ဂမုန်းပင်က ဂမုန်းရွက်
 တွေလို အရွက်ဖားဖားရွက်ပြားထူထူ
 ကြီးနဲ့လို့ဆိုထားတယ်။ အရောင်က
 တော့ မဟူရာရောင်လို နက်ပြောင်နေ
 တာပဲတဲ့ကွ။ ပြီးတော့ အဲဒီအရွက်ရဲ့
 အနံ့က ကောက်ညှင်းငွေ့ပျံအနံ့လို ယဉ်
 ယဉ်လေးနဲ့ သင်းတဲ့အနံ့လို့လည်း တွေ့
 ဖူးလိုက်တဲ့ ငါ့ဆရာကပြောသေးတယ်။

ငါလည်း ကျောက်လက်ဝါးကိုရ
 ပြီးတာနဲ့ သူ့အောက်ခြေတွေနဲ့ဘေးပတ်
 ပတ်တွေကို အနံ့ရှာလိုက်တယ်။ မတွေ့ခဲ့
 ပါဘူးကွာ။ ဆရာကတော့ပြောပါတယ်။

က-ငါတပည့်ဘာမုတ်မပျက်နဲ့။
 မတွေ့လည်းနဲ့။ တို့နဲ့ထိုက်မှပဲရမှာပေါ့
 ကွာ။ ကျောက်လက်ဝါးရလည်း နည်းတဲ့
 တန်ဖိုးမှမဟုတ်တာ။ ဒီကျောက်လက်ဝါး
 နဲ့ ငါတပည့်တစ်သက်လုံးဆေးကုစားပေ
 တော့လို့ သဘောကောင်းတဲ့ငါ့ဆရာက
 နှစ်သိမ့်ရှာပါတယ်။ ပြီးတော့ပြောသေး
 တယ်။ ဒီကျောက်လက်ဝါးဟာ မသေ
 ဆေးပင်ကအာဟာရတွေကို မှိပ်ထားလို့
 လားမသိပါဘူးကွာ။ အာဟာရသိဒ္ဓါပြီး
 နေတယ်။ အင်း - ပြောရရင် အသက်
 ဓာတ်လည်းကိန်းအောင်းနေလို့ကျောက်

ဖြစ်တာတောင် သူ့အသွေးအမွှေးက စို
 ပြေနေတယ်လေ။ ဒီလိုနဲ့နောက်ပိုင်းမှာ
 ကျောက်လက်ဝါးနဲ့ ဆေးကုပုံတွေကို
 ဆရာနောက်လိုက်ရင်း ဆရာလက်ထပ်
 သင်ပေးလိုက်လို့ ငါတတ်လာတာပေါ့
 ကွာ။ မင်းသေသေချာချာကြည့်စမ်း။ ဒီ
 ကျောက်လက်ဝါးရဲ့လက်ဝါးပြင်မှာ ဘာ
 ထူးတာတွေ့လဲ”

ဆရာစိန်ခိုင်ပြောတော့မှ ကျွန်တော်
 လည်း ကျောက်လက်ဝါးကြီးကိုသေသေ
 ချာချာ ဂရုစိုက်စေ့စေ့ကြည့်မိတော့
 သည်။

“ဟာ-တွေ့ပြီဆရာ။ ဒီကျောက်
 လက်ဝါးရဲ့လက်ချောင်းတွေက အဝါမစံ
 ဘဲကိုး။ သူ့လက်မတစ်ချောင်းက ပြတ်
 နေသလို ငုံးတိုကြီးနဲ့နော်။ ဆရာတို့ဘူး
 လာခဲ့တုန်းက ဒိုက်မိလို့ပြတ်သွားတာ
 လား”

“ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ ဆိုးလွန်းလို့
 ဟေ့ ဆိုးလွန်းလို့။ ငါ့ဆရာကပဲ သူ့
 လက်မကိုဖြတ်ပေးလိုက်တာ။ နက္ခတ်
 မှားတဲ့ညဆို လျှောက်လျှောက်သွားလွန်း
 လို့ မနည်းထိန်းနေရတယ်။ အစီအရင်
 တွေလုပ်ပြီးမနည်းပြန်ခေါ်မှ ငါတို့ဆိုပြန်
 ရောက်လာတယ်။

တစ်ခါကပေါ့။ သူ့လက်မကို
 မဖြတ်မီလို့ သူ့မုရင်းနေရာတော့နက်ကြီး
 ထဲကို ပြန်ရောက်သွားပါရောလား။
 တန်ပြန်ဂါထာတစ်ပုဒ်ရွတ်လိုက်မှ ပြန်
 ယူလိုရတော့တယ်။ သခင်မုန်းသိအောင်
 ဒက်ခတ်ပြီးလုပ်လိုက်တဲ့သဘောပေါ့”

ဆရာစိန်ခိုင်သည် မအေးမြင့်တည်
 “ခင်းသည်ထမင်းကိုစားလိုက်၊ ရေနွေး
 ကြမ်းတစ်ကျိုက်ကို သောက်လိုက်ဖြင့်
 ကျောက်လက်ဝါးရာဇဝင်ကိုဇာတ်စုံခင်း
 ပြနေ၏။

ထိုသို့ စကားတပြောပြောနှင့်
 ရေနွေးကြမ်းသောက်နေရင်းမှာပင် တစစ
 ဖြင့် အလင်းရောင်တို့ပျောက်ကွယ်လာ
 သည်။ အမှောင်ထုကြီးသည် ညနီဒါန်း
 ကို အစပျိုးပြီးသကာလ ကျွန်တော်တို့
 တစ်ခြံလုံးပေါ်သို့ ကြီးစိုးမင်းမူလာချေ
 ၏။

ထိုအချိန်တုန်းက ယောက္ခမကြီး
 ဦးထွန်းရှိန်သည် လူမုန်းသူမုန်းမသိ
 လောက်အောင် သွက်သွက်ခါဇူးသွပ်နေ
 ပြီးဖြစ်ရကား မတတ်သာသည့်အဆုံး
 အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ချုပ်နှောင်ထားရ
 စဉ်ဖြစ်၏။

သူ့သမီး ‘မအေးမြင့်သည် အသက်
 ညထမင်းသွားပို့ပေးနေရသည်။ အလေး

အပေါ်သွားရန်အလိုရာ ညအိုးတစ်လုံး တည်ထားပေးရသည်။

ဦးထွန်းရှိန်သည် မအေးမြင့်မှလွဲ၍ သူ့အနားသို့ မည်သူ့ကိုမျှအကပ်မခံ။ ကျွန်တော်အပေါ် မုန်းတီးသည့်အာယာတ အခဲရှိထားလေရကား ကျွန်တော်ထမင်း သွားပို့ပါက ထမင်းပန်းကန်ကို အပြီးတ ကြီးလွှင့်ပစ်တတ်သည်။ အခါအားလျော် စွာ သော့ခတ်ထားသည့်အခန်းထဲမှနေ၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရန်လုပ်နေတတ် သည်။

“ဟိုအကောင် အင်္ဂါသားစိန်လွင်၊ မင်းကို တစ်သက်မကြေတူးဟော့။ ငါ့သမီး ကိုငါ့ရင်ခွင်ထဲကလုသွားတဲ့ကောင်။ စပါး လင်သရဲနဲ့ကိုပေးတွေ့ဦးမယ်။ ထွန်းရှိန် တဲ့ကွ တစ်ရိန်တည်းရှိတယ်။ ဟင်း-ငါ များတာမှတ်လို့ ဟင်း ဟင်း ဟီး ဟီး ဟီး”

စိတ်ဖောက်ချိန်တွင် ဤသို့ပင် ကျွန်တော်ကို သူ့အခန်းထဲမှနေ၍ သံကုန် ဟစ်ရင်းကြီးဝါးနေတတ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ တက်ခေါက်သံပေး၍ လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း သွားချင်းကြိတ် ကာ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် အခန်းတွင်းမှ နေ၍ အယုတ္တအနတ္တစကားလုံးတို့ဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာတတ်၏။ မသိတစ်ချက် သိတစ်ချက်ဖြင့် လုံးလုံးလျားလျားစိတ် ဖောက်ပြန်လာချိန်မှာတော့ -

“အား - အမလေး မ... လုပ် လိုက်ပါနဲ့ ကြောက်ကြောက်ပါပြီဗျာ သရဲကြီးရယ်။ ကျုပ်... ကျုပ်ကိုမစားပါ နဲ့ဗျာ။ အမဲသားလည်းချကျော့စရာမရှိ တော့ဘူး။ ကျုပ်... ကျုပ်အစား ဟို အကောင် အင်္ဂါသားကိုစားပါတော့လား ဟီးဟီး။ ကျုပ်အနားမကပ်မကပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်က မြဲမြဲ(အိုမင်းရင့်ရော်)နေပြီဗျာ။ အဲ - စိန်လွင်အသားကမှ စား... စား ကောင်င်းဗယ်။ သွားစားလိုက်ပါလား”

ဓူးသာဓူးသော်လည်း သူ့အတွေး ထဲတွင် ကျွန်တော်အပေါ် အပြိုးကြီးနေ တုန်းမို့ သူ့မသိစိတ်က ကျွန်တော်ကိုသေ စေလိုပုံရသည်။

သူက တော်တော်လည်သည့် အဓူးပါး။

သူ့ကိုယ်သူ့သောမှာကြောက်သည် နှင့် သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်တို့ထိုးကျွေး သည်။

ဒါကလည်း သူနှင့်ကျွန်တော်မှာ ရာဇဝင်ကြေးရုံခဲသည်ကိုး။ တစ်ဦးတည်း သောသမီးဖြစ်သည့် မအေးမြင့်အား ကျွန်တော် ခိုးယူပေါင်းသင်းချိန်မှစ၍

ယောက္ခမကြီး ဦးထွန်းရှိန်သည် ရှားသွပ် သွားသည့်တိုင် ကျွန်တော်ကို အခဲမကျေ စိတ်အရင်းခံဖြင့် စကားမပြောတော့ ချေ။

ယောက္ခမအိမ်တက် သမက် မျက်နှာငယ်ဆိုသလို ညားခါစတော့ ယောက္ခမဖြစ်သူမျက်နှာပြင်နေခဲ့ပါသေး ၏။ နေ့စဉ်လိုလို ယောက္ခမကြီးတန်ဖိုး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းနေ၍ မတတ်သာသည့် အဆုံး မအေးမြင့်ကိုလက်ဆွဲလို့ အမေ့ အိမ်သို့ပြေးပြန်လိုက်ရ၏။

ခုတော့လည်း မအေးမြင့်မျက်နှာ ကိုထောက်၍ ကျွန်တော် မောင်စိန်လွင် တစ်ယောက် ဤအိမ်ဂေဟာသို့တစ်ကျော့ ပြန်ရောက်ရလေတော့သတည်း။

ညစဉ်မဟုတ်တောင် ယောက္ခမ ကြီးက စပါးလင်သရဲကိုအစားခိုင်းနေ၍ ကျွန်တော်မှာ နေသာနေခဲ့ရပေမယ့် နောက်ကျောမလိုတော့ပါ။

စပါးလင်သရဲသည် သူစိမ်းဖက် လာ၍လားမသိ။ ဦးထွန်းရှိန်လိုပင် ကျွန်တော်အားအမြင်ကတ်နေပုံရသည်။ အခါအားလျော်စွာ အရိပ်အယောင် အကောင်အထည်တို့ကိုပြုကာ ခြောက် လှန်နေတတ်၏။ အဆုံးဆုံးအချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော်ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်သာတံခါးကို အတင်းဆွဲဖွင့်ကာ ကြောက်ခမန်းလီလီ သူ့ခန္ဓာအတ္တဘော ကြီးနှင့်ခြောက်လွတ်လိုက်ခြင်းပင်မဟုတ် ပါလား။

ကျွန်တော် မည်မျှအတွေးလွန် သွားမိသည်မသိ ညရက်ကန်းသည် အမှောင်ကမ္ဘာတို့ကို ရက်ဖောက်လွန်း ရှယ်ပြီးသည်နှင့် မဟူရာဖျဉ်ကြမ်းကြီးကို အပြီးတိုင်ဖြန်ကြက်လိုက်ချေပြီ။

အမှောင်ထုကို အမှီသတ်ပြုနေ သည့် နာနာဘာဝတို့သည် ညဉ့်လွင်ပြင် မှာ ကျင်လည်လှုပ်ရှားသွားလာဖို့ အခွင့် အခါသင့်ချိန်ရောက်ပြီတည်း။

“ကဲ - မောင်စိန်လွင်ရေ ညရောက် လာပြီဆိုတော့ ဥတုရာသီတော့ကိုဖို့ မဟုတ်ဘဲ ဥတုရာသီ အပမိုဆိုသလို ရာသီဥတုက ဟိုဘက်ပါသွားပြီ။ ဒီည အရေးကြီးလာပြီ။ ဆရာအာရုံအရ အခဲ မကျေတဲ့စပါးလင်သရဲဟာ အင်္ဂါသားကို စားမယ့်ညပဲ။ သည်တော့ ဟိုညတုန်းက လိုပဲ မင်းနဲ့ဆရာအတူတူအိပ်မဖြစ်တော့ မယ်။ ဟင်း-မကျေပွဲနဲ့ပြန်ပြီပေါ့ကွာ။ အင်း - မင်းမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေတော့ နာနာဘာဝ အစိမ်းသရဲတွေမကပ်နိုင် အောင် သိမ်ဝင်မြေဖြူခဲနဲ့ စည်းဝိုင်းထား

မယ်။ မင်းနဲ့ ဆရာ ဒီစည်းဝိုင်းထဲမှာပဲ အိပ်ရလိမ့်မယ်။ ကဲ - ဒီအချိန်ကစပြီး နိုးနိုးကြားကြားသာအိပ်ပေတော့”

■ ကျောက်လက်ဝါးနှင့်စပါးလင်သရဲ

ဆရာစိန်ခိုက ရှင်းပြအပြီးတွင် သူ့အနားလာအိပ်ဖို့ ကျွန်တော်ကို ညွှန်ကြားပါသည်။ အိပ်ရာမဝင်မီ ခေါင်းအုံးနှင့်စောင့်တို့ကို အဆင်သင့် ဆောင်ထားပြီးဖြစ်ရကား ကျွန်တော် သည် ဆရာကြီးဘေးမှာပင် ခွေခွေလေး ဝင်အိပ်လိုက်ရသည်။ သို့သော် အိပ်၍ ကားမပျော်။ တောင်တောင်ဤဤတေး ရင်း မျက်စိကြောင်နေသည်။ ဆရာစိန်ခို ကတော့ တစ်ညလုံးအိပ်မည့်ပုံမပေါ်။ သိမ်ဝင်မြေဖြူခဲဖြင့် စည်းသားထားသည့် စည်းဝိုင်းတွင် အင်းစမတ်ဖြင့် အဆင့် ဆင့်စီရင်ပြီးမှ ပုတီးစိပ်နေပါသည်။ ပုတီး တစ်ပတ်ပြည့်တိုင်း ကျွန်တော်နားမလည် သည့်မန္တန်တစ်ပုဒ်ကျရုတ်လေ၏။

ဘယ်လုံးညာလို့မိဖြင့် ကျွန်တော် အိပ်မပျော်မုန်းသိလေ၍ ဆရာကြီးက တိုးတိုးဖွဖွလေသံမျှ စကားဖြင့်ဆိုလာ သည်။

“အင်း - မင်းယောက္ခမကြီးကမပြု သင့်တဲ့အမှုကိုပြုခဲ့လို့ အခုတော့ တို့ တစ်တွေအမူပေရပြီ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးထဲထည့်ချက်တဲ့ စပါးလင်ကို မှ တိရစ္ဆာန်သွေးတွေတိုက်ကျွေးပြီး သရ နှေးရတယ်လို့ကွာ။ လူသွေးသာကျွေးမိ ရင်တော့ ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူး။ အခု တော့ ဒီကောင်က အသက်လည်းဒေတာ် တော်ကြီးလာလို့ ရင့်ထော်နေပြီကွာ။ အဲ- သူ့အစွယ်တင် နှစ်လက်မလောက်နီးနီး ပြူးထွက်နေရောပေါ့။ အိမ်ရင်မောင်ရင် ယောက္ခမအစာမကျွေးဖြစ်တဲ့ညဆိုရင် ဒီသက်ကျားအိုသရဲကြီးက တစ်ခြံလုံး လမ်းသလားပြီး အစာထွက်ရှာနေလို့ တဘုတ်ဘုတ်တဖျတ်ဖျတ်ခြေသံတွေကြား နေရတယ်မဟုတ်လား။ မနေ့ညက ငါ အပေါ်ထသွားရင်း ဒီကောင်ကို မြင်လိုက် ရသေးတယ်။ သူ့ခွထိုင်နေတဲ့ကုတ္တီကိုင်း ကနေ ခံတက်ပင်ဆီကို ပုတ်လောက်ရှိ တဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ခိုစီးပြီး ကုတ်ကပ် တက်သွားလိုက်ပုံများ တော်ရုံတန်ရုံလူ ဆိုရင် မြင်တာနဲ့ နှလုံးသွေးရပ်ပြီးသေ သွားလောက်တယ်။ အားပါးပါး နည်းတဲ့ ကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး”

ဆရာစိန်ခိုက နှစ်ချို့သရဲကြီး ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အနိုးခံအတိုင်းပြု နေပေမယ့် သူ့စကားကကြောင့် စိတ်ပူန

နေသည့် ကျွန်တော်ကိုထပ်လောင်းပြီး ခြောက်လှန့်လက်သလိုဖြစ်နေပြန်လေ၏။ ဘုရားကျောင်းဆောင်အောက်ချထွန်းထားသည့်ရေနံဆီခွက်မှာလည်း မီးညှို့ကျိုး၍ မိုင်းသီးများတောင်စုနေပြီ။ ကြမ်းပေါက်အကြားမှတိုးခွေဝင်လာလေသည် လေပြည့်သင်းကြောင့် အစွယ်ကျိုးမီးလျှံတို့သည် မိုင်းခိုးများထကာ ဟိုမှသည်မှ ယိမ်းကနေကြသည်။ ထိုစဉ် ရွာလယ်လောက်ဆီမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အလိုက်သည် ခွေးအသံကြောင့် ညသည် စဉ်းငယ်မျှ လှုပ်ထလာသည်။ သေဖော်ညိုနေသည့် ညညိုငှက်ဆိုးတစ်ကောင်သည် အစပြုပေးဖော်ရလိုက်သည့် ခွေးအသံကြောင့် အားတက်သရေဖြစ်သွားပြီဖြင့် သူ့အော်နေကျမရုဏ်းတေးကို ဟစ်ကြွေးလေတော့၏။

“အူး အူး အူး ဝီး ဂစ် ဂစ် ဂစ်”
လက်ယုတ်ထိုးကာ မြည်ဟည်း လိုက်သည့် ခွေးအသံ၊ ငှက်ဆိုးထိုးသံတို့ကြောင့် နဂိုကမှ လူကို မှူးစေမော်စေ ခြောက်လှန့်စေတတ်သည့် နှစ်ချိုသရဲကြီးသည် ပြုခြောက်ဖို့ အမှတ်ရလာကာ ကုက္ကိုခွဆံထက်မှကုန်းရုန်းထလာသည်။ ထိုစဉ် လေနီကြမ်းတစ်သိုက်သည် ငိုက်မျှင်းနေရာမှ လူးလဲထလာသလို ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီသို့ နွားသို့ကြီးပြတ်ဖြတ်ရိုက်သွားသည်။ လေကြမ်းကြီးကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သက်ကျားအိုသရဲသည် ကုက္ကိုပင်အောက်သို့ လေဟုန်စီးရင်း ဘုတ်ခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။ မနိုင်ရင်ကာ သူဝန်တာကြောင့် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အီးထိန်းစက်တမျှတုန်ဟည်း သွား၏။ အိမ်ကြီးမာယာခါခြံဝင်းသည် ငလျင်တော်လည်းမဟာလှုပ်ခါလေ၏။

တုန်ခါမှုတစ်ခုကြောင့် အိမ်အိုကြီးသည် သွက်သွက်ခါမျှ လှုပ်ယမ်းသွားသလို ကျွန်တော်အိပ်နေသည့်ကြမ်းတစ်ပြင်လုံး လှိုင်းထလှုပ်ရှားလာသည်။ ထိုအချိန်လောက်မှာပင် ကျွန်တော်အနီးဂါထာတစ်ပုဒ်ရွတ်နေသည့် ဆရာစိန်ခိုထံမှ တိုးညှင်းသည့်အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။

“အင်း - အချိန်ကျပြီ လူကလေး။ ဆရာရဲ့ အင်းစမဂါထာမန္တန်အစွမ်းတွေကြောင့် မကြာခင်မှာပဲ စပါးလင်သရဲကြီးဟာ ရမ်ရရာဆွဲအားဖို့ အာသာငမ်းငမ်းတောင့်တနေပြီ။ ကဲ - ကျောက်လက်ဝါးကြီးရေ သင့်အခန်းကဏ္ဍတော့ ရောက်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ကို သင်ကူညီဖို့ အစပြုလေလော့။ နှစ်ချိုသရဲကြီးဆီ

သင်ဦးတည်လိုက်ပေတော့”
ပယောဂဆရာကြီး ဦးစိန်ခိုသည် ကျွန်တော်ကို ရှင်းပြပြီးသည်နှင့် စည်းအပြင်ဘက်တွင်ချထားသည့် ကျောက်လက်ဝါးကြီးကိုသတ်ပေးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း မန္တန်တစ်ခုကို ရွတ်ဆိုပြီး ကျောက်လက်ဝါးကို သူ့လက်ဖြင့် သုံးချက်မျှပုတ်လိုက်သည်။

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”
ဆရာစိန်ခိုလက်နှင့်ပုတ်အပြီးမှာတော့ ကျောက်လက်ဝါးကြီးသည် လဲလောင်းနေရာမှ ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့လက်ဖုံးရိုးကိုထောက်ကာ - ငေါက်ခနဲ ထောင်ထလာပါသည်။

“အလို အို - ထူးဆန်းလှချေလား။ ကျောက်လက်ဝါးကြီးအသက်ဝင်လာပြီလား ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် ထိုဆန်းကြယ်သည့်အဖြစ်ကြောင့် ဆရာ့ကိုတိုင်တည်ပြောရင်း အသက်ရှူဖို့တိုတောင် သတိမရချေတော့ဘဲ အနီကျောက်လက်ဝါးကြီးကိုသာ မမိတ်မသန်စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ မြင်နေကျမို့လားမသိ ဆရာကြီးသည် မည်သို့မျှ မထူးခြားလေဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်ကိုဟန်တားလိုက်သည်။

ရှူးတိုးတိုး - အသံမထွက်စေနဲ့။ ငြိမ်ငြိမ်လေးစောင့်ကြည့်နေနဲ့။ ကျောက်လက်ဝါးကြီး ဘယ်လိုလှုပ်ရှားလာမလဲဆိုတာအသာလေးစောင့်ကြည့်နေပေတော့”

ဆရာစိန်ခို ရှင်းပြနေစဉ်မှာပင် ကျောက်လက်ဝါးသည် စည်းဝိုင်းရှေ့မှ ထွက်ကာ သူ့လက်ကောက်ဝတ်လက်ဖုံးရိုးကိုထောက်ပြီး ပျားပိတ်းတစ်ကောင်လို လေထဲသို့မြောက်တက်သွားလေ၏။ ကုမ္ဘာတစ်ထောင်မာန်စောင်ပေသည့် လေခွင်းသံတို့ဖြင့် တစိုးဝိုးမြည်ရင်း မြင်းမိုဝ်တ်အပေါက်မှ ထွက်ချသွားပါတော့၏။ ကျွန်တော်နားစည်ထဲမှာတော့ ပုစွန်းရင်ကွဲတို့အသံလိုလို ပိတ်းကောင်တို့ဝဲယုံသလိုအသံတို့ကိုသာ ကြားနေရသည်။

“ကဲ - လူကလေး မောင်စိန်လွင်၊ ကျောက်လက်ဝါးထွက်သွားပြီဆိုတော့ တံခါးမကြီးကိုဖွင့်လိုရပြီ။ စည်းအပြင်ထွက်ပြီး ဖွင့်သာဖွင့်လိုက်တော့။ ဒီတော့မှ စပါးလင်သရဲနဲ့ ကျောက်လက်ဝါးတို့ ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်ကြမလဲဆိုတာကို အကြောင်းစုံသိရတာပေါ့။ လာ - ဆရာနဲ့ လိုက်ခို။ လူလေးဘာမှမကြောက်နဲ့။ ဆရာမှာ သရဲနိုင်တဲ့ဓာတ်ဆေးလုံးတွေပါတယ်”

ဆရာကြီးက ကျွန်တော်ကိုလက်တို့ ပြီးခေါ်သည်နှင့် ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် သူ့နောက်မှကပ်ပြီးလိုက်သွားရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာပင် ကျောက်လက်ဝါးသည် သူ၏ လက်ဝါးပြားကြီးကို မတ်မတ်ထောင်ထောင်ထားကာ ဝေ့ယမ်းရင်း ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် အထီးတည်းရပ်နေသည့် သက်ကျားအိုစပါးလင်သရဲကြီးဆီသို့ ဦးခနဲနေအောင် လေဟုန်စီးလျက် လှုပ်ပြက်သလိုလျှင်မြန်စွာ အရောက်သွားလိုက်သည်။

စပါးလင်သရဲသည် သူ့ထံသို့ခုန်ဝင် လာသည့်ကျောက်လက်ဝါးကို တိုက်ခိုက်ဖို့အသင့်အနေအထားဖြင့် လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ အစွယ်အပြုသားဖြင့် အသင့်စောင့်စားနေလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျောက်လက်ဝါးက စပါးလင်သရဲအား လက်ဝါးစောင်းနှင့် အခုတ် စပါးလင်သရဲကလည်း တင်းပုတ်တမျှ သူ့လက်သီးဆုပ်နှင့်ထုရင်း မှေးမိန့်မိန့်လရောင်အောက်တွင် ရေးရေးလေးမြင်နေရသည့်မြင်ကွင်းမှာ အသည်းထိတ်စဖွယ်ကောင်းလေစွ။

နှစ်ကောင်းသား အကြိတ်အနယ် သတ်ပုတ်ကြစဉ်အတွင်း စပါးလင်သရဲထံမှ တုန်လှုပ်စဖွယ် အသံအော့အသံနက်တို့ဖြင့် ချိန်းခြောက်အော်ဟစ်နေသလို အသံပေးလျက် မုန်တိုင်းမွေ့သည့် အလား မွေ့ယမ်းရင်း စပါးလင်သရဲကို သူ့လက်ဝါးပြားကြီးနှင့် မနားတမ်းရိုက်ပုတ်နေပေသည်။

တိုက်ပွဲက ကြာလေ ပြင်းထန်လာလေမို့ ရေရှည်မှာရေကုန်ရေခန်းတိုက်နေရသည့် စပါးလင်သရဲသည် မြေကုန်လက်ပန်းကျလာတော့၏။ အဘယ်လျှင် မြေကုန်လက်ပန်းမကျဘိခိုင်ပါအံ့နည်း။ အသွေးအသားတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် စပါးလင်သရဲအဖို့ ကျောက်သားကျောက်ပျဉ်နှင့်ဖွဲ့စည်းထားသည့် ကျောက်လက်ဝါးကို မယှဉ်သာတော့ချေ။ မြင်မကောင်းအောင် ဖူးရောင်ဖောင်းကားနေသည့်အဆုံးတွင် အနူးပေးထွက်ပြေးသွားရလေတော့၏။ ဒဏ်ရာပရပူဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကုက္ကိုပင်ပေါ်သို့တွယ်တက်သွားသည့်စပါးလင်သရဲသည် ကျွန်တော်မျက်စိအောက်မှာပင် ရုတ်ခြည်းကိုယ်ယောင်ပျောက်သွားပါတော့၏။

ထိုအခါကျမှ ကျောက်လက်ဝါးကြီးသည် တာဝန်ကြေသွားသလိုအလား

အမှောင်ထုထဲမှ တစ်ဝီအသံပေးရင်း စည်းဝိုင်းရှေ့သို့ ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျလာသည်။ ပေးအပ်သည့်တာဝန်တစ်ရပ်ကို အစွမ်းကုန်လုပ်ဆောင်ပြီး၍ လားမသိ။ ကျောက်လက်ဝါးသည် မလှုပ်ရှားတော့ဘဲ နဂိုနေအတိုင်း ပကတိအသက်မဲ့နေသလို ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ဟင်းခနဲချလိုက်နိုင်တော့၏။

“ကဲ-မောင်စိန်လွင်၊ မင်းမျက်မြင်ပဲနော်။ အဘပင့်လာခဲ့တဲ့ဆရာဟာ စွမ်းမစွမ်းပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မင်းတို့အဘတာဝန်ခံပြီး အနိုင်တိုက်ပေးမယ်လို့ ကတိပြုခဲ့တာပေါ့။ ကဲကဲ-မောင်စိန်လွင် စိတ်ချလက်ချသာအိပ်ပေတော့။ အဘလည်း စပါးလင်သရဲကို ဂါထာမန္တန်တွေရွတ်ပြီး ဒီအိမ်ဒီခြံကထွက်သွားအောင် မောင်းထုတ်လိုက်တော့မယ်”

ထိုသို့အပြီး အဘဆရာကြီးသည် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ဌာန်ကရိုက်ကျကျ ရွတ်ဆိုလိုက်လေ၏။ အာရုံနှစ်၍ ရွတ်ဆိုအပြီး နှစ်ကာလများစွာ ယောက္ခမမြတ်မှာ ထာရှင်သောငှာကျန်းနေသည့် စပါးလင်သရဲကို နှင်ထုတ်ရန် ကုက္ကိုပင်ရိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းထွက်ခွာလေတော့၏။

ယခု စပါးလင်သရဲကို ဆရာစိန်ခိုမောင်းထုတ်တော့မည်ဆို၍ ကျွန်တော်အပျော်ကြီးပျော်သွားသည်။ ဆရာစိန်ခိုသည် ကုက္ကိုပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်း လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် အမိန့်ပေးသံတစ်ခုကိုပြုလိုက်သည်။

“အို - စပါးလင်သရဲ၊ သင်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဤခြံထဲမှာ စွဲမြဲသန္ဓေတည်ပြီးသကာလ အိမ်ရှင်တို့ကိုခြောက်လှန့်ခဲ့ခြောက်နေခဲ့တယ်။ ခုချိန်ကစပြီး အသင့်ကို ဒီခြံထဲက ထွက်သွားဖို့ရာ ငါဆရာ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပြီ။ နောက်တစ်နေ့ကစပြီး သင်ထွက်သွားပေတော့။ ဤအိမ်၊ ဤအိမ်ဂေဟာ၊ ဤခြံထဲမှာ သင့်အတွက်နေရာမရှိတော့ပြီ။ အဲဒါကြောင့် သင်သွားလိုရာသွားနိုင်ပြီ”

ဤသို့ အမိန့်ပေးပြီး ညတွင်းချင်းမှာပင် စပါးလင်သရဲသည် ဆရာစိန်ခိုအား အိပ်မက်ပေးလေ၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ ၎င်းသည် ဤအိမ်ဤခြံမနေ၍ မိမိထွက်ခွာမသွားလိုကြောင်း၊ မိမိမှာနေစရာမရှိ၍ နေခွင့်ပေးစေလိုကြောင်း ဘဝဟောင်းက သမီးဖြစ်ဖူးသူ မအေးမြင့်ကိုလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက စောင့်ရှောက်နေရသဖြင့် သံယောဇဉ်တွယ်နေမိပြီ။ အဲဒါကြောင့် မသွားရင်နိုင်ကြောင်း ထပ်လောင်း၍ တောင်းပန်နေသည်။

ထိုအခါ ဆရာကြီးမှ -
“မသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ အိမ်ရှင်ကလည်း မလိုလားဘူး”

ဟု အတန်တန်ဆိုလေမှ စပါးလင်သရဲသည် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေနှင့် တောင်းဆိုလိုက်ပြန်၏။

“ဒါဆို ကျုပ်အတွက် ဆရာကြီးနေရာတစ်ခုပေးပါ။ ဆရာပေးတဲ့နေရာမှာနေပါတော့မယ်”

“မင်းအဖို့ လူအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာနေလို့မရဘူး။ ဒီတော့ မင်းသခိုင်းကုန်းမှာသွားနေရမယ်”

“မ... မသွားပါရစေနဲ့ ဆရာကြီးရယ်။ သခိုင်းကုန်းမှာနေလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ဖုတ်၊ ဘီလူး၊ ပြိတ္တာ၊ သရဲ၊ သဘက်တွေ တင်ကျမ်းဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်မျိုးအတွက်နေစရာမရှိပါဘူး။ အခုမှရောက်လာတဲ့ ကျုပ်ကို သခိုင်းစောင့် မဖဲဝါကလည်း နေခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး - ဒီလိုဆို ရွာအထွက်မှာ မအူပင်တစ်ပင်တော့ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ မောင်မင်းသွားနေပေတော့။ နောက်ထပ် ဆင်ခြေဆင်လက်ဆင်နားရွက်တွေပေးမနေနဲ့။ မနက်ဖြန်ညကစပြီး မင်းနှစ်ပါတည်း မင်းပိုင်ကုပစ္စည်းပစ္စယတွေယူဆောင်သွားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ - သွားဆိုလည်းသွားပါတော့မယ်။ ကျွန်... ကျွန်တော်မျိုးမှာ ဘာပစ္စည်းမှမပိုင်ဆိုင်ပါဘူး။ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ သရဲမူပေနေရတဲ့ စပါးလင်တစ္ဆေသရဲကောင်ကြီးပါ ဟီးဟီး”

စပါးလင်သရဲကြီး၏ခိုင်ချင်းချအပြီးမှာတော့ ဆရာကြီးဦးစိန်ခိုသည် သူဆရာ ကျောက်လက်ဝါးအတိုင်းပင် လူတစ်ဖက်သား သို့တည်းမဟုတ် သရဲတစ်ဖက်သားကို သနားတတ်လေရကား ပက်ပက်စက်စက်မနိပ်စက်လေဘဲ သနားခိုရာနေရာတစ်ခုကိုတောင်ပေးလိုက်ချေသေး။ ထိုမှဆက်လက်၍ -

“မင်း-မအူပင်မှာနေရင်ဖြစ်သွားဖြစ်လာတဲ့သူတွေ၊ ကလေးသူငယ်တွေကိုထိတ်စေလန့်စေအောင် လျှာထုတ်ပြတာတို့ မျက်လုံးပြူးပြုတာတို့နဲ့ မခြောက်လှန့်ရဘူးလို့ကတိပေးရမယ်။ နောက်ပြီး နယ်ပယ်မချဲ့ထွင်ရဘူး။ ဒီအပင်ကြီးမှာပဲ တစ်သက်လုံးရုံးမြေကျနေသွားရမယ်”

ဟု ကတိတောင်းသည်နှင့် နားခိုစရာမရှိတော့ပြီဖြစ်သည့် စပါးလင်သရဲလည်း အတွန်မတက်ချေတော့ဘဲ လိုလိုလားလားပင် ကတိပေးလိုက်ကြောင်း ဆရာစိန်ခိုမှ ပြောပြပါသည်။

မအူပင်ဆိုသည်မှာ အပင်ကြီးမျိုးဖြစ်ပြီး အသီးကမာလကာသီးကဲ့သို့ရိရာမွှေးရနံ့တို့သင်းပျံ့နေတတ်သည်။

ရှေ့မိနောက်မိဖြစ်သည့်ကျွန်တော်အဘွား အဘွားခသည် အပါယ်ဘုံသား ပြိတ္တာမျိုးနွယ်ဖြစ်သည့် စပါးလင်သရဲတို့မည်သည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒများစွာ မကျွတ်မလွတ်နိုင်ဘဲ သူခိုလှုံရာသစ်ပင် သို့မဟုတ် အဆောက်အအုံတို့တွင် ခိုကပ်နေတတ်ကြောင်း စကားစပ်တိုင်း ပြောပြတတ်လေ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုမအူပင်အောက်သို့ မလှုံမရွှောင်သာဘဲ ပြတ်သွားရတိုင်း မချင့်မရဲတောက်ခေါက်သံ သို့မဟုတ် အခဲမကျေလေဟန်ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချသံတို့ကိုတော့ ကြားရတတ်ပါသည်။

အနိ စပါးလင်သရဲသည် ကျွန်တော်မှတစ်ပါး အခြားသူတို့ကိုတော့ သူကတိအတိုင်းလားမသိ တက်ခေါက်သံ၊ မာန်ဖီသံတို့ဖြင့် ခြောက်လှန့်မှုတော့မပြုပါချေ။

အင်္ဂါသားကျွန်တော်မောင်စိန်လွင်ကိုသာ စားရအံ့ဆဲဆဲ ကျောက်လက်ဝါးကြောင့်လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရလေခြင်းဟု အခဲမကျေဖြစ်နေပုံရသည်။

ထူးဆန်းသည်ဟုပင် ပြောရမည်လား။ တိုက်ဆိုင်တာပဲလားတော့မသိ။ စပါးလင်သရဲကြီးပျောက်ကွယ်သွားသည့်နောက် တစ်ခုသော ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီးသည် ကြောက်လန့်စဖွယ်ငယ်သံပါကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် သေဆုံးသွားပါတော့သည်။ စပါးလင်သရဲကြီးသည် သူထွက်ခွာခါနီးတွင် ရမိရရာထွက်ခတ်ခတ်သွားခြင်းလားဆိုတာကိုတော့ ပယောဂဆရာမဟုတ်၍ ကျွန်တော် မတွေ့တတ်ခဲ့ပါ။

မည်သို့ဆိုစေ ပင်ကြီးပင်ငယ်တို့ဖြင့် အုပ်ဆင်းလျက် ဝက်ပါတောလမ်းပမာဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော့်ခြံရှေ့သို့ တစ်ချိန်က ဖြတ်သန်းမသွားရဲသူတို့သည် ယခုတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင်ဖြစ်သန်းသွားလာနိုင်ကြပြီ။

သို့အတွက် အဘဆရာကြီးဦးစိန်ခိုနှင့် ကျောက်လက်ဝါးကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလိုရှိသည်။

သို့တစေ -
မအူပင်အောက်သို့ပြုတ်သွားတိုင်း ကျွန်တော်သည် အနည်းနှင့်အများအသလို ကြက်သီးထမိပါသေးသည်။
ညီရောင်

ဗိုးကျော့ ဒုဗ္ဗိကန္တရမြို့တော်

သု ရ ခွ မ ရှ င င်း အ ဝ န်း ဆ က် ၀ ဣ ၅ ည်

(ယခင်လမ္မအဆက်)

အစ်ကိုကြီးတို့အိမ်ထဲက သွားဦးမည် ဆိုသည်ကို အမေကဘာမှမပြောသဖြင့် ထွက်လာသည်။ မေဘုမိရောက်လာ၏။ မိတိုင်းလိုပင် စကားထိုင်ပြောနေကြ သည်။ အိမ်ထဲက ညည်းသံကြားရ၏။ အတွင်းထဲကဖြစ်သဖြင့် မေသူ့အဖေမှန်း သိလိုက်သည်။ မေသူ့မျက်နှာကိုကြည့် မိ၏။ မေသူ့မျက်နှာကညှိုးချင်နေသည်။

“ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

“မသက်သာသေးဘူး”

အောင်တိုင်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ မိလိုက်၏။

“တမီးရေ မေတူ မေတူ”

“ဟတ်ကွ - လာပါပြီ အမ်းကူ”

မေသူက မီးခွက်ကောက်ထွန်းပြီး ထိုင်ရာထဲ၏။

“တို့လည်းလိုက်ကြည့်မယ်”

မေသူ ဘာမှမပြောသဖြင့် မေသူ့ နောက်ကလိုက်လာ၏။ မေသူ သူ့အဖေ အခန်းထဲဝင်သွား၏။ သူက အခန်းဝမှ မြေလှမ်းတို့ပြီးရပ်ကြည့်နေသည်။ အနံ့

အသက်က နှာခေါင်းထဲဝင်လာ၏။ မီးခွက်အရောင်ထဲတွင် မေသူ၏ အဖေ ကို မြင်နေရသည်။

ကရုတ်ကြီးက အိပ်ရာထဲလဲနေ ၏။ ဖြူထောအသားက မီးရောင်ကြောင့် ဝါထိန်နေသလိုပင်။ အတော်ပိန်သွား သည်ကို သတိပြုမိ၏။ အားစိုက်၍ မေသူ့အား တစ်စုံတစ်ခုကိုမေးနေသည်။ အသံတိုးသဖြင့် ဘာပြောမှန်းတော့မသိ။

မေသူသည် တန်းပေါ်က ဝဟေ လိုချည်ကပ်ထည်ကိုဆွဲ၍ သူ့အဖေ၏ အောက်ပိုင်းကိုအုပ်လိုက်သည်။ သူ့အဖေ ကိုယ်ပေါ်က ပသျှူးဘောင်းဘီပွကိုဆွဲ ချွတ်သည်။ လုံးထွေးပြီးတော့ ခြေရင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။ အနံ့ထောင်းထောင်း ထသွားသည်။ အောင်တိုင်က ယောင်၍ နှာခေါင်းကိုပိတ်မိသွားသည်။

“အလျှောင်တို့ဆိုင်လှမရှိဘူးလား”

အပြင်ကတစ်စုံတစ်ယောက်အသံ ကိုကြား၏။ ဈေးဝယ်လာသူမှန်းအတတ် သိသည်။ ထွက်လာ၏။ ဆိုင်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်၍ ဦးဂျလားကိုမြင်လိုက်ရ

၏။ ပင်လယ်နား ငါးကိုင်သင်္ဘောအနေများ သောအဘိုးကြီးဘာလာလုပ်ပါလိမ့်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက သူ့ကို အကဲခတ်သလိုများကြည့်လားထင်သဖြင့် မလှမလှဖြစ်ချင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားမည့် အဘိုး ကြီးဆီက စကားထွက်လာ၏။

“အလျှောင်တို့ကောကွ”

“တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေ ထယ်”

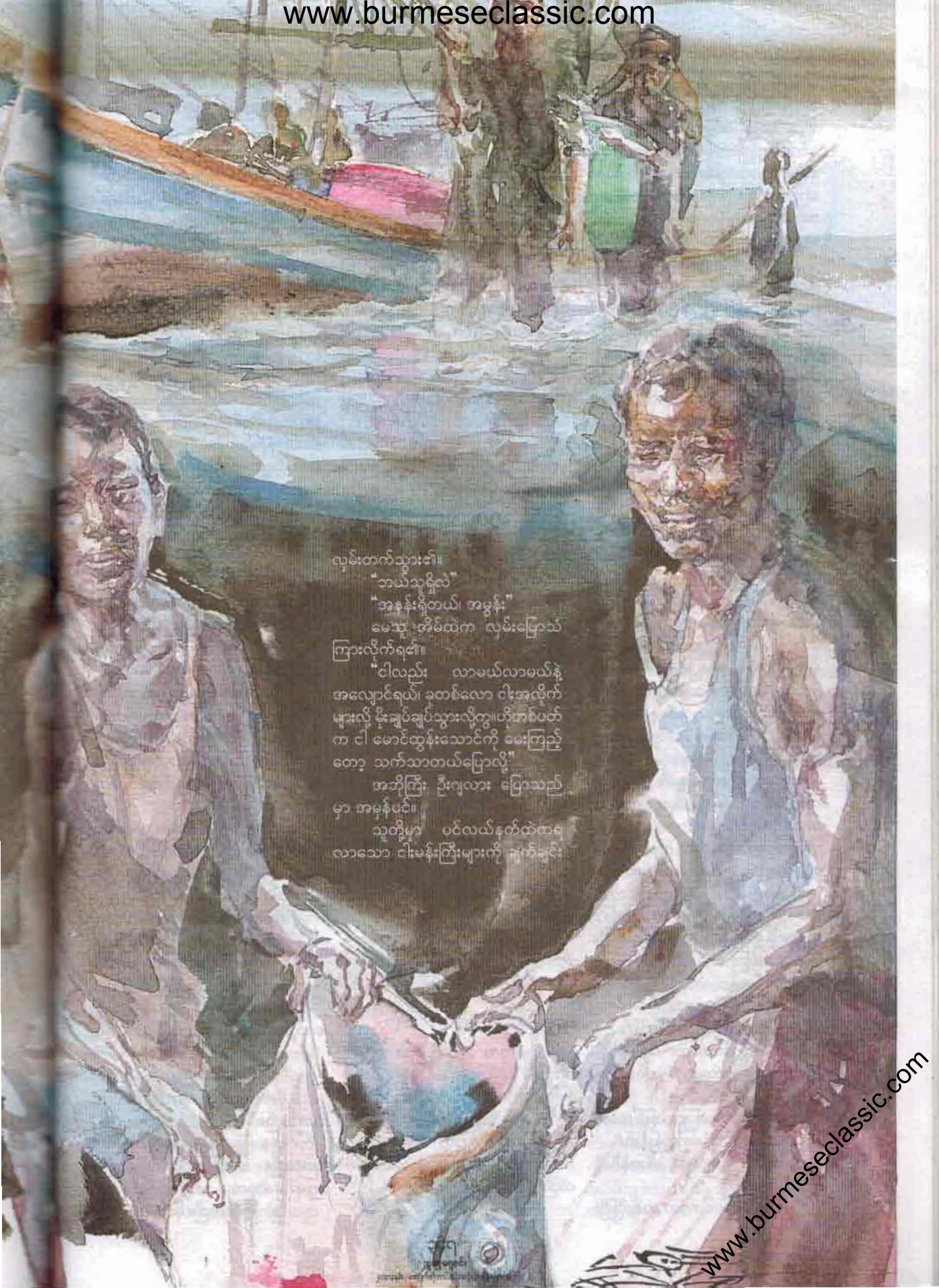
“အေး- အမွန်းလည်းကြားတယ်။ အဲဒါကြောင့် လာကြည့်တာ။ လာမယ် လာမယ်နဲ့ အခုတစ်လော ငါးကြီးတွေ အလိုက်များလို့ ဖိုးချုပ်ချုပ်သွားတယ်။ ပဝတ်ကြီးကြီးရှိလား”

“ရှိပါတယ် အဖေခင်”

ပဝတ်ကြီးထိုးကြီးကို အောက်တိုင် လက်လှမ်းလိုက်၏။

“နေဦး လူလေး ပြန်မှယူမယ်။ အလျှောင်ကို အမွန်းတက်ကြည့်လိုက်စိ မယ်”

အဘိုးကြီးက အိမ်အဆင်မပြေ

လှမ်းတက်သွား၏။

“ဘယ်သူရိပ်”

“အနန်းရှိတယ်၊ အမွန်း”

မေတ္တာ ကိုမိထဲက လှမ်းပြောသံ
ကြားလိုက်ရ၏။

“ငါလည်း လာမယ်လာမယ်နဲ့
အလျှောင်ရယ်၊ ခုတစ်လော ငါ့အလိုက်
များလို့ မိုးချုပ်ချုပ်သွားလို့ကွ။ ဟိုဘက်ပတ်
က ငါ မောင်ထွန်းသောင်ကို မေးကြည့်
တော့ သက်သာတယ်ပြောလို့”

အဘို့ကြီး ဦးဂျလား ပြောသည့်
မှာ အမှန်ပင်။

သူတို့မှာ မင်္ဂလာနတ်ထံကရ
လာသော ငါးမန်းကြီးများကို ချက်ချင်း

အသည်းအနှုတ်ခွဲစိတ်ကြရသဖြင့် ငါးအရ များလျှင် သန်းခေါင်တိုင်လို့ပင် အလုပ် မပြီးဖြစ်ကြရသည်။

မေသူ့ပြန်ထွက်လာ၏။

“လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ရှိ နေရင်တောင့်တယ်။ ဟိုအကြောင်းဒီအ ကြောင်းအနားမှာထိုင်ပြောနေရင် အမ်းက က စိတ်သက်သာမှာပေါ့။ မဟုတ်ရင် တည်းတည်းလည်းလို့ချည်းပဲနေတယ်”

မေသူ့၏အပြောကို အောင်တိုင် ဘာမှပြန်မပြောမိ။ မေသူ့ကိုလည်း မပြောတတ်။

ဈေးဝယ်လာသော ပသူ့မကြီး တစ်ယောက်က ပရုတ်ဆီတစ်ဘူးဟုပြော လိုက်ပြီး ညည်းသံကြားသဖြင့် -

“နင့်အဖေမဟုတ်ဘူးလား။ ဘယ် လူရှိသေးလဲ၊ ပြောသံကြားပါလား”

ဆိုပြီး အတွင်းထဲ လှမ်းကြည့်နေ ၏။ ပြီးတော့မှ -

“ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

မေး၏။

“သိပ်မသက်သာသေးဘူး အိမ်နဲ့”

မေသူကပြောလိုက်တော့ အိမ်ပေါ် တက်သွားသည်။

ဪ - အလျောင်း၊ အလျောင်း ဒီဘိန်းများခါးကခါးနဲ့။ တို့များတော့ ဝမ်း ဖောဝမ်းရောင်ဖြစ်တာတောင်မပျောက်

နိုင်လို့ကြိတ်မိတ်ချိုချိုရတာ နှင်တို့ကတော့ နတ်သူရွာထင်နေကြတယ်။ မုန်တိုင်းကြီး ထတိုနှစ်ကပင် နှင်ပျက်စီးချင်နေတာ။

စက်လေ့ပျက်ထဲကပစ္စည်းတွေရကြတော့ ရှုလိုက်ကြတဲ့ဘိန်း၊ အနွန်းမြင် အတတ် သင် ခုတော့ ကလေးတွေပါ။ နှင်တို့သေ တာ ငါတော့ မနေမြောဘူး။ တို့အဘိုး၊

အဖေတို့လည်း ရှုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ဘက်တို့၊ အပွန်းတို့က ကမာငုတ်ပြန် မှ။ အခုကတော့ ဒီလိုမှမဟုတ်တာ”

မေသူနှင့် အောင်တိုင်တို့မှာ

အစ်ကိုကြီးဝင်လာသဖြင့် ပသူ့မကြီး စကားကို အာရုံမထားမိလိုက်ကြတော့။ ပြောနေသံကြားသဖြင့် အစ်ကိုကြီး လည်း အိမ်ပေါ် ဘက်လှမ်းကြည့်၏။

“ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

“မနက်ကလိုပါပဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဝမ်းသွားသေးလား”

“စောစောကတော့ တစ်ခါသွား တယ်”

အိမ်ထဲကအသံကြားသဖြင့် အစ်ကို ကြီးက အိမ်ပေါ် လှမ်းကြည့်ပြန်၏။

“အိမ်ဘက်၊ ဂျလားနဲ့ အိမ်နံပါတို့

ရှိတယ်အစ်ကိုကြီး”

ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အစ်ကိုကြီး

အိမ်ပေါ်တက်သွား၏။

“မနက်က အစ်ကိုကြီးလာသေး လား”

“လာတယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အောင်တိုင်က အကြည့်နှင့်မေး သည်ကို မေသူကလည်း အကြည့်နှင့် ပြန်ဖြေ၏။

“ဟိုဟာလေ၊ အမ်းကူအတွက် ဆေး . . . ဆေးရလားလို့ပါ”

“အစ်ကိုကြီးဟိုဘက်ကမ်းသွားပြီး ရှာပေးမယ်လို့ မနက်ကပြောသွားတယ်။ မနက်ဖြန်သွားမယ်တဲ့”

အောင်တိုင်က ဘာမှပြန်မပြောမိ တော့။ ဈေးဝယ်လာသူများကိုသာ ဈေး ကူရောင်းပေးနေလိုက်ရသည်။ ဈေးဝယ် လာကြသူ လူကြီးတိုင်းလိုလို မေသူ

အဖေကိုတက်ကြည့်ကြသည်။ အစ်ကိုကြီး အိမ်ထဲက ပြန်ထွက် လာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စကား

မပြော။ ပဲလှော်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲကို တစ်စေ့ထည့်ဝါး၏။ မေသူ နှင့် အောင်တိုင်က အစ်ကိုကြီးမျက်နှာကို

လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ အစ်ကိုကြီးက သူတို့ကိုမကြည့်သဖြင့် အကြည့်မဆံ့မကြ။ ဆိုင်ရှေ့တွင် ခဏရပ်နေပြီး ပြန်ထွက် သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

အလာတုန်းကလည်း သူ့ကိုဘာမှ မပြောမမေး။ ယခုပြန်ထွက်သွားတော့ လည်း ဘာမှမပြောသဖြင့် မနေတတ် သလို တစ်မျိုးကြီးတွေ့သဖြင့် အောင်တိုင် က လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး”

“အစ်ကိုကြီးမအားရင် ကျွန်တော် သွားလို့ကောဖြစ်မလား”

“မနက်ဖြန်မှစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး အစ်ကိုကြီးထွက်သွား သည်။

“အေးအေး - သွားဖြစ်ရင် အစ်ကို ကြီးပြောမှာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးမအားရင် ကျွန်တော် သွားလို့ကောဖြစ်မလား”

“မနက်ဖြန်မှစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး အစ်ကိုကြီးထွက်သွား သည်။

“အေးအေး - သွားဖြစ်ရင် အစ်ကို ကြီးပြောမှာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးမအားရင် ကျွန်တော် သွားလို့ကောဖြစ်မလား”

“မနက်ဖြန်မှစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး အစ်ကိုကြီးထွက်သွား သည်။

“အေးအေး - သွားဖြစ်ရင် အစ်ကို ကြီးပြောမှာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးမအားရင် ကျွန်တော် သွားလို့ကောဖြစ်မလား”

“မနက်ဖြန်မှစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး အစ်ကိုကြီးထွက်သွား သည်။

“အေးအေး - သွားဖြစ်ရင် အစ်ကို ကြီးပြောမှာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးမအားရင် ကျွန်တော် သွားလို့ကောဖြစ်မလား”

“မနက်ဖြန်မှစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး အစ်ကိုကြီးထွက်သွား သည်။

“အေးအေး - သွားဖြစ်ရင် အစ်ကို ကြီးပြောမှာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးမအားရင် ကျွန်တော် သွားလို့ကောဖြစ်မလား”

“မနက်ဖြန်မှစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး အစ်ကိုကြီးထွက်သွား သည်။

“အေးအေး - သွားဖြစ်ရင် အစ်ကို ကြီးပြောမှာပေါ့”

“ဘာလို့သွားမေးလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုဘက်ကမ်းသွားမသွားမေးတာ ပြောတာ”

“အို - ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တကယ်လို့ အစ်ကိုကြီးမအားရင် မေသူ့အဖေအတွက် တို့သွားပေးမလို့ပါ။ ကျေးဇူးမတင်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့ရှင်ရယ်၊ ရှင်သွားလို့ဖြစ်မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်လဲ၊ အစ်ကိုကြီးလွတ် လို့ ဟိုဘက်ကမ်း တို့ရောက်တာ ဘယ်နှ ခေါက်ရှိပါလဲ”

“ခုဟာက ဟိုဘက်ကမ်းရောက် တာနဲ့ ဖြစ်မယ်ထင်လို့လား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ ဘယ်သူဆီဝင်၊ အစ်ကိုကြီးက ဒီလိုဒီလိုမှာလိုက်ပါတယ် ပြော၊ ဒါဆိုရင် ရပြီလေ။ သူတို့ကပေး လိုက်ကြမှာပေါ့”

“လွယ်လိုက်တာ၊ အဲဒါကငွေသွား ယူတာ၊ ပစ္စည်းသွားယူတာ။ ခုဟာကမိ ရင် ထောင်ကျမယ်ဆိုတာသိလား”

“ဒီလက်သန်းလက်မလောက်ဥစ္စာ က ဘယ်လိုလုပ်မိမှာလဲ”

“မသင်္ကာရင် မဟိရဲတွေက ရှင် တစ်ကိုယ်လုံး ချွတ်ရှာမယ်ဆိုတာကော သိလား”

မေသူ အော်လိုက်သဖြင့် သူတွေ သွားသည်။

“မေသူ့အဖေနား အစ်ကိုကြီးရှိနေ ရင် အမ်းကူက အားရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးအစားတို့သွား ပေးလို့ဖြစ်မယ်ဆိုရင်ပြောတဲ့စကားပါ။

မေသူ့အဖေမြင်နေရတာ တို့လည်း စိတ် မကောင်းလို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ-ဟိုမှာ ရှင်ယောက္ခမတောင်ထွက်လာပြီ၊ စောစော ကဘာယူမယ်ဆိုလားပြောသံကြားလိုက် ပါတယ်”

မေသူက တီးတိုးပြော၏။

အောင်တိုင်က အဘိုးကြီးကို ပဝတ်ကြီးကြီးတစ်ထုံးလှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဘယ်လောက်လဲကွ”

“အောင်တိုင်က မရောင်းဘူးသဖြင့် မေသူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။

မေသူက -

“တစ်ကျပ်ခွဲပါ အိမ်ဘတ်”

ပိုက်ဆံပေးပြီး အဘိုးကြီးထွက် သွားသည်။

လူနာကြည့်နှင့် ဈေးဝယ်လာသူ များလည်း အလျှိုအလျှိုဆင်းပြန်ခဲ့ကြ ရာ မေသူက -

“ကဲ - ဆိုင်လည်း ပိတ်တော့မယ်။

ပြန်တော့”

“အစောကြီးရိုသေးတယ်”

မေသူက သူ့လက်ပတ်နာရီကို အောင်တိုင်မျက်နှာနားကပ်ပြန်၏။

“ရှစ်နာရီမှမထိုးသေးတာ”

“မထိုးလည်းပိတ်တော့မယ်”

“အစ်ကိုကြီး တစ်ခေါက်ပြန်လာရင်ကော”

“ဘယ်လူကလာမယ်ပြောလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ဘာများလာမလားလို့ပါ”

“မသိရင်မပြောနဲ့”

“ပြောမယ်”

“ပြောပြော”

မေသူက ဖန်ပုလင်းကြီးထဲက သကြားတစ်လုံးတစ်လုံးကိုနှုတ်ပြီး သူ့ပါးစပ်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ အောင်တိုင်က အခွံနှင့်ပါဝါးစားပစ်လိုက်ပြီး ပလတ်စတစ်အခွံကို မေသူ့ကိုယ်ပေါ် သို့မှတ်လိုက်ပစ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ”

မေသူက လက်မှန်နာရီကိုပြန်ပြန်၏။ ဤတစ်ခါ အမှန်တကယ် ညရှစ်နာရီပင် ကျော်နေပြီ။ သူက မေသူ့မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“စောင့်နေရမှာလား”

“မစောင့်နဲ့၊ အမ်းကူကိစ္စဝစ္စတွေ လုပ်စရာအများကြီး”

ပြောလည်းပြော ကံလားကိုလည်း မေသူကဖြုတ်ချပစ်လိုက်၏။

“မနက်လုပ်လည်းရတာပဲ”

“မနက်လည်းမနက်အလုပ်ရှိသေးတယ်။ သွားတော့နော်”

ချောသံနှင့်ပြောသဖြင့် အောင်တိုင် သနားသွားသည်။

သို့သော် ဆိုင်ရှေ့တော့ မှတ်တတ်ရပ်နေသေး၏။ မေသူ့ဆီ ဈေးဝယ်လာသော ကာလသားအချို့သည် ဆိုင်ပိတ်သွားသည်ကိုမြင်သဖြင့် လမ်းမကသီချင်းဆိုပြီး ရွာဖျားပိုင်ထွက်သွားကြသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမတွေ့မီ၊ မေသူမိုးအိမ်ကို အတွင်းထဲသွင်းသွားသည်မြင်မှ ခြံထဲကထွက်လာသည်။

အစ်ကိုကြီးအိမ်ဘက်လမ်းလာမိ၏။ လမ်းတွင် အစ်ကိုကြီးနှင့်များတွေ့လေမလားဟု သူထင်သည်။ တွေ့လျှင်တော့ မေသူ့ဆိုင်ပိတ်လိုက်ပြီးဟု ပြောရမည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အစ်ကိုကြီးအိမ်ထဲက မီးလင်းနေတာ တွေ့သည်။ သူ့ကို အစ်ကိုကြီးက မေသူ့ဆီ ဆိုင်က ရောင်းပေးပါဟုတစ်ခါမှပြောဘူးသည်

ကို သတိရသည်။ သည်အချိန်မှ မေသူ့ဆိုင်က ပြန်လာသည်ကို အစ်ကိုကြီးမသိတာဘဲကောင်းသည်ဟုသောအတွေးနှင့် မိမိအိမ်သို့သာပြန်လာလေသည်။

အောင်တိုင် အိမ်ကထွက်လာပြီး ဟာလာစက်နှင့် အစ်ကိုကြီးအိမ်ကို ရောက်သည်။ အစ်ကိုကြီးကိုမတွေ့။ ဟိုဘက်ကမ်းသွားမည့်ကိစ္စ မနက်ပြန်မှ စီစဉ်ကြတာပေါ့ဟု မနေ့ကပြောလိုက်သဖြင့် စောစောလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မော်တော်က ကိုးနာရီလောက်မှဆိုက်မည်။ ယခုအချိန်က ခုနစ်နာရီကျော်ပဲရှိသေး၏။ အစ်ကိုကြီး မေသူ့ဆီများသွားလားဟု တွေးမိလိုက်၏။ သူကတော့ မေသူ့ဆီ မနက်နှင့်နေလယ်ရောက်တတ်သူမဟုတ်။ အစ်ကိုကြီးတာဝန်ပေးထားသည်က မနက်မှစ၍ ဆန်လာကြိတ်သူများကို ဆန်ကြိတ်ပေးဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့လုံး အစ်ကိုကြီး အိမ်နားက ဟာလာစက်တွင် သူနေရသည်။

ငှက်ရဲဘက်က ဆန်လာကြိတ်သူ တစ်ယောက်ကို ကြိတ်ပေးလိုက်၏။ ဆန်ကြိတ်ပေးရင်းကလည်း အစ်ကိုကြီး မေသူ့ဆီက ပြန်ရောက်လာပြီး လားကြည့်၏။ ခဏခဏကြည့်သော်လည်း အစ်ကိုကြီး အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ။ မော်တော် ဆိုက်ချိန်နီးတော့ မော်တော်ဆိပ်များ လိုက်သွားရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားသည်။ ဟိုဘက်ကမ်းသွားဖြစ်လျှင် သူ့ကို ဘာများမှာထားခဲ့မလဲဟုသော အတွေးကြောင့်ဖြစ်သည်။ သည်နေ့ ဟိုဘက်ကမ်းကိုမသွားဖြစ်ဘဲ မေသူ့အဖေကိစ္စ ဆေးရလို့ရငြားတစ်နေရာရာများသွားနေသလားဟုထင်လိုက်သည်။

နေ့လယ်ရောက်တော့ အောင်တိုင် ထမင်းစားပြန်လာ၏။ ဦးကြီးရှိန်တို့အိမ်နားရောက်တော့ ဒေါ်အဝေရာက

“ဟဲ့-အောင်တိုင်၊ နင့်အစ်ကို အိမ်မှာရှိလား။ ဒီမနက် ထမင်းလည်းလာမစားသေးပါလား၊ ဘယ်သွားမလဲ”

လှမ်းမေး၏။

“ဟိုဘက်ကမ်းများသွားလားမှ မသိတာ ဒီဝီနိုင်း”

“မော်တော်ဆိပ်ငါ့ရောက်ပါတယ်။ နင့်အစ်ကိုကြီး မတွေ့ပါဘူး။ မော်တော်ထွက်သွားမှ ငါပြန်လာတယ်။ ဒီနေ့ မော်တော်စောစောဝင်တယ်ဟ”

“မော်တော်နဲ့မသွားဘဲ ချောင်းကောက်ဘက်ကများ လှည့်သွားလားမှ မသိတာ ဒီဝီနိုင်း”

“ရွှံ့တောနဲ့တော့သွားပြီး မော်တော်စောင့်စီးရအောင် ဘာများအရေးကြီးနေလို့လဲ”

သူ့တို့မော်တော်ဆိပ်က ပင်လယ်နားဖြစ်သဖြင့် ရွှံ့နွံမရှိ။ အတွင်းပိုင်းကမူ မော်တော်က ဒီရေစစ်ချိန်ဆိုလျှင် ရွှံ့နွံထဲ ဆင်းပြီး မော်တော်စီးကြရသည်။

ဒေါ်အဝေရာကို အောင်တိုင် ဘာမှဆက်မပြောခဲ့တော့ဘဲ နံနက်စာထမင်းစားရန် အိမ်ပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်တော့ အမေလည်း ခြံထဲကပြန်ရောက်ပြီး ထမင်းစားပြီး တစ်နေ့တစ်မောနှပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အောင်တိုင်ထမင်းစားပြီးပြန်လာသည်။ အစ်ကိုကြီးကို အိမ်မှာမတွေ့။ သူထင်သလိုပင် အစ်ကိုကြီးသည် အတွင်းပိုင်းရွာများမှ အသိအကျွမ်းဆီ မေသူ့အဖေအတွက် ဆေးရွာသွားနေသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ ညနေလည်း ပြန်မလာသောအခါ အတွင်းမှာလည်းရွာမရသဖြင့် တစ်နေရာရာက မော်တော်စောင့်စီးကာ ဟိုဘက်ကမ်းလိုက်သွားပြီဟုသာ မှတ်ရသည်။

“အမေ၊ အစ်ကိုကြီးဟိုဘက်ကမ်း သွားတယ်။ ဒီညနေ အစ်ကိုကြီးအိမ်မှာ ကျွန်တော်သွားအိပ်မယ်နော်”

ခါတိုင်းကလည်း အိပ်နေကျမို့ အမေကဘာမှမပြော။ အောင်တိုင် ရေနံပိုင်းဘက်ထွက်လာသည်။ မေသူ့ဆီစိတ်ရောက်နေသဖြင့် ဓာတ်မီးယူဖို့မေ့လာသည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးအိမ်ဝင်ပြီး အစ်ကိုကြီးဓာတ်မီးဝင်ယူရ၏။ ဓာတ်မီးယူပြီး ခဏထိုင်နေသေး၏။ ပြီးမှ မေသူ့ဆီကိုထွက်လာသည်။

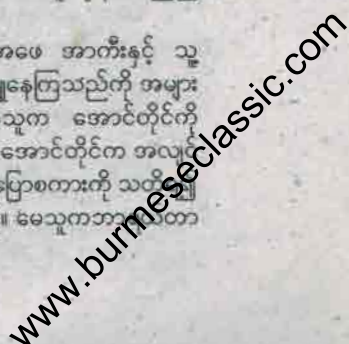
“အမ်းကူဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“သတင်းကြားလို့တဲ့ အာကီးရောက်လာတယ်။ သူ့မှာဆေးနည်းနည်း ပါတယ်ပြောတယ်။ ခုအမ်းကူကိုသူပြုစုပေးနေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ညည်းသံမကြားတာ”

“ဈေးဝယ်လာသူတွေမေးရင်တော့ သက်သာသွားပြီပြောနော်၊ မေသူ့လည်း ပြောမယ်။ မသက်သာဘူးဆိုရင် ဝင်ကြည့်ကြမှာမီးလို့”

သင်းနိုင်အဖေ အာကီးနှင့် သူ့အဖေတို့ ဘိန်းရှူနေကြသည်ကို အများသိမှာမီး၍ မေသူက အောင်တိုင်ကို တီးတီးပြော၏။ အောင်တိုင်က အလှူတစ်ခါ သင်းနိုင်ပြောစကားကို သတိမရှိရယ်မိသွားသည်။ မေသူကဘာမှမသိတာလဲဟု ဆို၏။

“တို့အိမ်ထားအားအားပေးရမယ်လယ်လို့ သင်းနိုင်ပြောသွားတာကိုပါ”
အောင်တိုင်အပြောကို မေသုက ပါရယ်၏။

“ခ အားကီးက အားလာပေးနေတော့ တို့အတွက်လည်းအတော်ပဲ”
“ဘာတို့အတွက်လဲ”
“ဆိုင်ပိတ်ရင်မေသုနဲ့စကားအကြာကြီးပြောလို့ရတာပေါ့”
“ဘာစကားပြောမှာလဲ”
“ချစ်စကားပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မ...”

ခြံဝကဝင်လာသောလူရိပ်ကိုမြင်သဖြင့် အောင်တိုင် စကားရပ်သွား၏။ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့အကြည့်ရှေ့ကြည့်လိုက်၏။

ပသုဘောင်းဘီပွဲကြီးကိုးရိုးကားယားနှင့်ခြေလှမ်းကြကွေးလှမ်းလာသောဂေါ်လာကြီးကို မြင်ရ၏။ အောင်တိုင်ပြီးမိသွားသည်။

တခြားကာလသားများ ညစောင်းညနေ မေသုဆိုင်လာလျှင် ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းအင်္ကျီကျနုနုနှင့် ရိုးအပြည့်။ ဂေါ်လာကို မြင်ရသည်မှာ ပင်လယ်ပြင်ထွက်သောအဝတ်ကိုပင်လဲခုံမရ၊ ငါးညှိနဲ့ ဆားငန်နဲ့ပင်နံ့နေမည်ထင်၏။ ဂေါ်လာဆိုင်ရှေ့မရောက်မှ မေသုက တီးတိုးပြော၍ အောင်တိုင်ကိုစ၏။

“ရှင်ယောက်ဖကြီးတော့ ရှင်ကိုထောက်တာထင်တယ်”
အောင်တိုင် မေသုကိုစကားမပြန်ဖြစ်လိုက်။ ဂေါ်လာက ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာ၏။

“မင်း... ငါရှာလိုက်ရတာကွာ။ အဒေါ်နိုင်ပြောတော့ အစ်ကိုကြီးအိမ်သွားတယ်ဆိုလို့ ငါအစ်ကိုကြီးအိမ်ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ဝဲခါးပိတ်ထားတော့ အဖေကလည်း ရွာထဲရောက်ရင် မေသုအဖေသတင်းမေးခဲ့ပါပြောတာနဲ့လျှောက်လာတာ”

ဂေါ်လာက သူ့ကိုကြည့်ပြော၏။ အောင်တိုင်လည်း မလှမလဲနှင့် ဂေါ်လာကိုကြည့်နေမိသည်။ ဂေါ်လာအကြည့်က မေသုဆီရောက်သွားပြန်၏။

“မေသု နင့်အဖေ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ၊ သက်သာလား”

“သက်သာပါတယ်အစ်ကိုဂေါ်လာ”

“အေး - အပွန်းကို ငါပြောလိုက်မယ်”

“အစ်ကို ကျွန်တော့်ရွာတယ်ဆိုတို့စွန့်လို့လား”

“အေး - အဲ အဲဒါ စောစောက

ပြောမလို့၊ တို့ဒီစာရက်နစ်ရက်ပင်လယ်မထွက်ဖြစ်ကြဘူးကွ။ ပင်လယ်ထဲမှန်တိုင်းရှိတယ်လို့ ရေဒီယိုကပြောလို့။ အဲဒါ ရက်အားရတုန်း မင်းနဲ့ အမဲပစ်လိုက်ချင်လို့”

“တစ်ညနေသွားကြတာပေါ့၊ အစ်ကိုပင်လယ်နားကတဲမှာရှိမယ်မဟုတ်လား”

“ပင်လယ်မထွက်ရတော့ ငါအိမ်မှာပဲရှိမယ်ကွ”

“ရတယ်လေ၊ ကျွန်တော်လာခေါ်ပါမယ်။ အစ်ကိုကြီးတော့ ဟိုဘက်ကမ်းသွားတယ်”

အဲဒါကြောင့် အိမ်တံခါးပိတ်ထားတာကိုး။ မေသု ငါအပွန်းကိုပြောလိုက်မယ်နော်။ သက်သာသွားတော့ကောင်းတာပေါ့။ သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဂေါ်လာကြီးထွက်သွားတော့ မေသုက အောင်တိုင်ကိုမဲ့ပြ၏။

“ဘာလဲ”

“ယောက်ဖကြီးကို ကြောက်လိုက်ရတာ။ အစ်ကိုကြီးမရှိဘူး။ သေနတ်ယူသွားတယ် ပြောလိုက်ပါလား”

“အစ်ကိုကြီးမရှိပေမယ့် သေနတ်ရှိတယ်ဆိုတာ သူသိတယ်”

“သူဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ”

“အစ်ကိုကြီးပဲချိတ်ဝယ်တော့ သူက အစ်ကိုကြီး ရေကြောင်းပြု၊ အစ်ကိုကြီး ဆရာလေ”

ဂေါ်လာကို အစ်ကိုကြီးရောသူပါလေးစားသည်။ သူများလို အမဲပစ်သွားဖို့ခေါ်ပါပြုပါဟုခဏခဏလာမပူဆာတတ်။ အစ်ကိုကြီးက အပြင်ကျွန်းတွေ၊ အတွင်းပိုင်းကျွန်းတွေလိုက်ပြရန်ပေါ်လာတတ်သူဖြစ်သည်။ ဂေါ်လာသည် အမြဲလိုလို ပင်လယ်နားနေသူဖြစ်ရာ ရေကြောင်း၊ လေကြောင်း ကျွမ်းသည်။ အပြင်ကျွန်း၊ အတွင်းကျွန်းတွေကိုလည်း သူများများရောက်ဖူးသည်။ ထိုကြောင့်လည်း အစ်ကိုကြီးပဲချိတ်ဝယ်စက သူကိုအစ်ကိုကြီးက ဆရာတင်ရသည်။ ဒီရေတက်ချိန်ဆိုလျှင် ဘယ်ကျွန်းဘယ်ဘက်ကကျောက်တန်း၊ ကျောက်ဆောင်တွေ ရေမြုပ်နေမည်ကိုလည်းသိသည်။ ဘယ်နေရာကျွန်းကြားကကျည်း၍ ဘယ်နေရာကျွန်းကြားကကျယ်သည်။ ဘယ်နေရာစုပိတ်ပေါ်တတ်ပြီး ဘယ်နေရာမှတ်ဝဲရှိသည်ကိုလည်းအတပ်ပြောနိုင်သည်။ သူ ထိုသို့ကျွမ်းကျင်သည်မှာလည်း ငယ်စဉ်က အတွင်းပိုင်းမြစ်ချောင်းများထဲတွင် ကရုကမာငုပ်၊ ယောက်သွားနီကံ၊ ဂုံးကောက်အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့သလို ကြီးလာသောအခါ

မှာလည်း ပင်လယ်ထွက်၊ ငှက်သိုက်ရာကအစသူကျွမ်းကျင်သည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုက သူ့ကျွမ်းကျင်ရာမှာရောသူ့ရှေ့မှာပါ တို့ရွာက လူငယ်တွေထဲမှာ ဆလုံစစ်တာ ဂေါ်လာကြီးတစ်ယောက်ပဲရှိသည်ဟု ချီးမွမ်းဖူးသည်။

အောင်တိုင်က -

“သူ ဆလုံစစ်တာလည်း မပြောနဲ့။ အစ်ကိုကြီး၊ အင်းနိုင်က သူ့ကို ရေထဲကလှေပေါ်မှာ မွေးတာတဲ့”

ဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးက အံ့ဩတယ်။

ဤသည်တို့ကိုတော့ အောင်တိုင်က မေသုကိုမပြောပြ။ ပြောလျှင် သူယောက်ဖကြီးကို ချီးမွမ်းခန်းထုတ်နေလိုက်တာဟု ခန့်မှားသိသည်။

“စီလိုကီး၊ အစ်ကိုကြီးဆရာမို့ သူယောက်ဖကြီးကို သူ့ကလည်း လေးစားရတယ်ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့”

ပြောပြီး အောင်တိုင်က ရယ်နေလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ -

“သင်းနိုင်အဖေ အာကို ပြုရနေလို့လားမသိ၊ တို့အမ်းက ဒီညတော့ ညည်းသံတစ်ချက်တောင်ကြားရဘူး။ အတော်ပဲ”

“ဘာအတော်လဲ”

“အာကိုတို့ အမ်းကတို့ ဆေးမိန်းပြီးငြိမ်နေကြတော့ တို့နောက်ဘက်ခြံထဲမှာ အကြာကြီးစကားပြောလို့ရတာပဲ”

“ခွဲလည်းပြောလို့ရတာပဲ”

“ရှေးလာဝယ်သူတွေနဲ့နှုတ်နေတော့ ဘယ်မှာကောင်းကောင်းပြောလို့ရလဲ။ ဟိုမှာ လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်”

သူပြောတာမှန်သည်။ ရေပြာဘက်က အောင်တိုင်နာမည်ပင်မသိအဘူးကြီးတစ်ယောက် သူ့မြေးလေးကိုယ်ပူနေလို့ဆိုပြီး မေသုကို ဆေးမေးကာ တိုင်းရင်းဆေးတစ်ထုပ်လာဝယ်သွား၏။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီမှာကြည့်၊ ဆိုင်ပိတ်လိုက်တော့။ တို့ လေကာကျောက်လုံးကြီးနားနော်”

အောင်တိုင်က နာရီကိုမြှောက်ပြ၍ ပြောလိုက်၏။

“ဆိုင်ပိတ်မယ် ပြန်တော့။ အာကီးက ဒီညပြန်ချင်မှပြန်မှာ၊ အမ်းကူနဲ့ ဆေးရှုပြီး အိပ်ချင်အိပ်နေမှာ”

“ပိုကောင်းတာပေါ့။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ဆေးမိန်းပြီးအိပ်နေကြမှ တို့အကြီးစကားပြောလို့ရမယ်။ တို့သွားနေလာခဲ့”

ပြောပြီး အောင်တိုင်က ချက်ချင်း အိမ်နောက်တက်ထွက်လာသည်။

“စိတ်ညစ်လိက်တာ”

မေသူက ပြောလည်းပြော၊ ဆိုင်လည်းပိတ်လိုက်သည်။ အောင်တိုင်က မေသူဆင်းမလာမှာစိုး၍ တစ်ခေါက်ပြန်လာကြည့်တော့ မေသူက မီးအိမ်ကို အတွင်းထဲသွင်းသွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။ မေသူဆင်းလာမည်ကို အတပ်သိသဖြင့် အောင်တိုင် ရင်ခုန်သွားသည်။

“စက်လှေတစ်စီးပေါ့ပါလားဟယ် ချို၊ စက်လှေတစ်စီးပေါ့ပါလားဟေတယ်” ရေသူမချိုင်ကမ်းစပ်တွင် လှန်ခိုင် (ခက်ရင်း) နှင့် ငါးသွားထိုးနေကြသော ကလေးသုံးလေးယောက်က ရွာဘက်ကို အော်ဟစ်တက်ပြေးလာကြသည်။

အမှန်က ဤကလေးများသည် စက်လှေဆိုသည်ကို မြင်ဖူးကြသူများ မဟုတ်ကြ။ သူတို့ငယ်စဉ်က မုန်တိုင်းကြီးတိုက်ပြီး သူတို့ရွာအောက်တွင် စက်လှေတစ်စီးလာပျက်ရာ လူအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းပစ္စယများ အကြီးအကျယ်ရကြသည်ကို မိဘများက အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်ပမာပြောကြားလာကြရာ ယခုလည်း ဤအရာမှာ စက်လှေဆိုတာပင် ဖြစ်ရမည်ဟု အော်ဟစ်ပြေးတက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို ကလေးများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့မိသော လူကြီးတစ်ယောက်က -

“ဒီကောင်လေးတွေ နှင့်အဖေ စက်လှေပေါ့လာမှာလား။ မုန်တိုင်းမပြောနဲ့ လေစောင်မတိုက်ဘဲ ဘယ်က စက်လှေနေပျော်ပါလားမှာလဲ”

ဟု ကလေးများကို အော်၏။ ထိုလူကြီး၏အမျိုး ကလေးတစ်ယောက်က-

“အမှန်း(ဦးလေး) ဟုတ်ပါတယ် ဆို၊ မယုံရင်လိုက်ကြည့်။ ခုဆို ရေသူမချိုင်ထံတောင်ရောက်နေပြီလားမသိဘူး” သည်ကောင်လေးတွေ တစ်ခုခု ထူးထူးဆန်းဆန်းမြင်လာခဲ့ကြလို့ပြောတာ ဖြစ်မယ်ဟုသောအတွေးနှင့် လူကြီးက ကလေးများနှင့်အတူ ရေသူမချိုင်အောက်ဆင်းလိုက်လာ၏။

ကလေးများပြောသည်မှာ အမှန်ပင်။

ကျွန်းကြီးကျွန်းကြား ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းတွေထူပြောသော ဤနေရာကို မည်သို့မည်ပုံ လှည့်ပတ်ဝင်

လာနေသည်မသိသော စက်လှေကြီး တစ်စင်းသည် အမှန်ပင် ရေသူမချိုင်ဝကို ရွေ့လျားလာနေသည်။

“စက်လှေ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အမှန်း”

သူ့ကိုပြောခေါ်လာသော ကလေးက သူ့လက်ကိုကိုင်လှုပ်၍ မေး၏။

“ဟုတ်တယ် စက်လှေပဲ”

အဘိုးလူကြီးက ထိုသို့ပြောလိုက်စဉ်-

“ပစ္စည်းတွေကြည့်မူပဲ။ အပွန်းတို့ အနှုန်းတို့ကို သွားခေါ်ဦးမှ”

ထိုကလေးက အမေအဖေတို့ကို သွားခေါ်ဦးမည်ဟု ရွာဘက်အော်တက်ပြေးသွား၏။ ထိုကလေးနောက်ကို နောက်ကလေးများကလည်း အော်ပြေးတက်လိုက်သွားကြသည်။

ထိုကလေးများရွာထဲရောက်သွားကြသည်နှင့် တစ်ရွာလုံးအော်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူတို့မှာ ယခင် မုန်တိုင်းကြီးတိုက်သွားသောနှစ်တုန်းက စက်လှေပျက်ထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ရထားဖူးကြရာ သူထက်ငါး ရေသူမချိုင်ကိုဆင်းပြေးလိုက်သွားကြသည်။

အောင်တိုင်လည်း ဆန်လာကြိတ်ခွဲမည်သူကိုစောင့်နေရင်းက အများနည်းတူ ရေသူမချိုင်တက်ဆင်းပြေးလိုက်လာသည်။ အောင်တိုင်သည် ရေသူမချိုင်ထံ ရောက်လာချိန်မှာ ချိုင်ထံသဲသောင်တွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးသူငယ်များနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီ။

အားလုံးသူတို့၏ မျက်လုံးများက ရွေ့လျားဝင်လာသော စက်လှေကို မျှော်ကြည့်ငေးနေကြ၏။

သူတို့ငေးမောကြည့်နေကြချိန်မှာပင် စက်လှေက ရေသူမချိုင်ထဲ၌ရပ်သွား၏။ ထို့နောက် စက်လှေပေါ်က လေလေးတစ်စင်းကျလာ၏။ ထိုလေငယ်တွင် လူကသုံးလေးယောက်ပါသည်။ ထိုလေငယ်သည် စက်သံဖေး၍ ရေသူမချိုင်ကမ်းစပ်တွင်လာကပ်သည်။ ထိုလှေပေါ်ပါလာသူတွေက လေလေးကို ရေလွတ်ရာသို့ဆွဲတင်ထားခဲ့ပြီး လူအုပ်ကြီး ရှိရာဘက်တက်လာကြသည်။ ထိုအခါမှ လေလေးပေါ်မှဆင်းလာကြသူများထဲတွင် သူတို့တစ်ရွာလုံးက လေးစားကြသော ကိုထွန်းသောင်လည်း ပါလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အံ့ဩ၍ကြည့်နေကြစဉ် နောက်နှစ်ယောက်လည်း ယခင် စက်လှေပျက်တုန်းက ပစ္စည်းလာဝယ်ဖူးသူများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

လူအုပ်ကြီးနှင့် ကိုထွန်းသောင်တို့ အဖွဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကိုထွန်းသောင်က ထိုသူများကို ဘယ်လိုပြော၍ခေါ်လာသည်မသိ။ ရွာသားများရွေ့မှာတော့ -

“က - ခင်ဗျားတို့ ခုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ စိတ်ချပြီနော်။ ဒီလမ်းကြောင်းတစ်ခုရဖို့ ဒီရွာကိုရောက်ကတည်းက ကျုပ်ပဲ့ချိတ်လေးနဲ့ ကျွန်းကြီးကျွန်းကြား ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းတွေကြား ဘယ်လောက်ကြီးကြီးစားစားရှာဖွေလာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အခု ခင်ဗျားတို့မျက်မြင်ပဲလေ။ ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်းသာလား။ အားလုံး ဘေးရန်လုံတယ်။ ဒီကနေပြီး ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းတွေကို အတွင်းပိုင်းကတစ်ဆင့် ဘယ်မြို့၊ ဘယ်နယ်ကိုမဆိုပို့နိုင်တယ်။ ပို့လို့ရတယ်။ တနင်္သာရီမှာ ဒီထက်လုံခြုံတဲ့ စိတ်ချရတဲ့ နောက်ဘယ်လမ်းကြောင်းမရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းအပတ်တစ်ဆောင်တောင် မပျောက်စေရဘူး။ ခင်ဗျားတို့သိပါတယ်။ ဒီလူတွေက ကျုပ်တို့ရွာသားတွေပဲ”

အစ်ကိုကြီးက တစ်မိန်းနည်းသည် တွေ့ကိုပြောပြနေသဖြင့် အောင်တိုင်က မော်တော်အပြန်မှာသွားကြည့်နေကြသလို အစ်ကိုကြီးအနားကိုသိပ်မကပ်ခဲ့။ အစ်ကိုကြီးကို သူနှင့်ပါလာသူတွေကအိုးကျွန်းနေကြသည်။ ထိုသူတွေက စမာကလာတွေအတွက် ဒီလိုလမ်းကြောင်းမျိုး ဒီနိုင်ငံမှာ တခြားဘယ်မှာမှမရနိုင်ဟုဆိုကြသည်။ ဘာလမ်းကြောင်းဘာစမာကလာကိုမျှ နားမလည်သော အောင်တိုင်ကတော့ အစ်ကိုကြီးအတံကိုသာကြည့်နေ၏။

ညီလေး - လာ၊ ဒါ ကျုပ်ညီရင်းလေးဗျ”

အစ်ကိုကြီးခေါ်မှ အနားကပ်ခဲ့သည်။

“ဒီအိတ်ကြီးအိမ်ပေါ်သွားပို့ထားလိုက်။ ပြီးရင် ဦးကြီးရိုက်ကို အစ်ကိုကြီး မိတ်ဆွေတစ်ဆယ့်ကိုးယောက်အတွက် ညနေစာကောင်းကောင်းလုပ်ထားပေးပါပြော။ မေသူအဖေဘယ်နယ်နေသေးလဲ”

“အာကီးကြီးမှာ ဆေးပါလာလို့ သက်သာသွားပြီပြောပါတယ်”

“အေးအေး - အိတ်ကြီးထံ ကွရုစရာတွေပါတယ် ညီလေး၊ ပြည်းပြည်းချနေ”

အောင်တိုင် ဟုတ်ကဲ့ပါပြောလိုချိန်တွင် ရွာသူရွာသားများကို အစ်ကိုကြီးက ဆက်ပြော၍ ကျန်နေ၏။

“ခု ဒီရေကျသွားရင် စက်လှေထဲ

ကပစ္စည်းတွေကို ကုသပေးကြပါ။ လူကြီး တစ်ယောက် တစ်နေ့သုံးကျပ်ပေးမယ်။ ကလေးတစ်ယောက် နှစ်ကျပ်ပေးမယ်။ ပစ္စည်းသိုလှောင်ဖို့”

အောင်တိုင် အစ်ကိုကြီးစကားကို ဤမျှသာကြားခဲ့ပြီး ရွာဘက်တက်လာ သည်။ အစ်ကိုကြီးမှာလက်သလို ဦးကြီး ရှိန်ကိုဝင်ပြောပြီး အစ်ကိုကြီးပြန်ရောက် လာပြီးဖြစ်ကြောင်း မေသူ့ကိုပါ ဝင်ပြော ထားခဲ့ရသည်။

အိမ်ရှေ့ဆိုင်ရှေ့တွင်ထိန်ထိန်သာ နေသည်။ လင်းအားကြီးသော အလင်း ကို အံ့သြသဖြင့် ခြေလှမ်းပင်တုံမိသွား သည်။ အလင်းရောင်သည် မီးခွက်မီး အိမ်အလင်းရောင်လို ဖျော့တော့တော့ မဟုတ်။ ဖွေးဖွေးဖြူနေ၏။ ဆိုင်ရှေ့သို့ တလင်းတွင် အပ်ချထားသည်ကိုပင် မြင် နိုင်သည်။ ပကတိနေ့ခင်းကျနေသည်။ မီးညွန့်ဟု သီးသန့်မရှိ။ လေမည်မျှတိုက် တိုက် မျက်တောင်မခတ်။ မီးညွန့်မီးစွယ် ထွက်ခြင်းလှုပ်ခတ်ခြင်းမရှိ။ ပကတိတည် ငြိမ်သောအလင်းရောင်ပင်။ မီးရောင်ထဲ က မေသူ၏မျက်နှာသည် အဝေးကြည့် ကပင် ပိုလှပိုကြည့်ကောင်းနေသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ အားကြီးလင်း တယ်။ ထွေပစ်လို့ရတယ်၊ ဒီထိုးဖို့ကောင်း တယ်”

ကလေးသုံးလေးယောက်ကပြော ပြီး ဆိုင်ရှေ့က သံတလင်းပေါ်တွင်လာ ထိုင်ပြီး အိမ်ထဲဘက်လှမ်းကြည့်နေကြ ၏။ နှုတ်ကလည်း

“ဘယ်လိုဟာကြီးမှန်းလဲမသိဘူး အားကြီးလင်းတယ်”

အေးကွ၊ မမကြီး မေးကြည့်ပါ လား”

“ငါ့ပိုက်ဆံမပါဘူးကွ”

ကလေးတွေက တစ်ခုခုမဝယ်ဘဲ မေသူ့ကို မေးရဲကြပုံမရ။

ကလေးတွေပြောနေသောဘယ်လို ဟာကြီးမှန်းမသိကို အောင်တိုင်လည်း သိချင်လွန်းသဖြင့် ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်။ မေသူအနားကိုတော့ ကလေးတွေရှိနေ သဖြင့် သိပ်မကပ်ရဲ။ ကလေးတွေပြော သောဘာကြီးမှန်းမသိဆိုသည်ကိုလည်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။ မှန်သည်။ သူ လည်း ဘာကြီးမှန်းမသိ။ မေသူ့မျက်နှာ ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။ မေသူက သူ ကိုမကြည့်။ ဆိုင်ထဲက ပစ္စည်းတွေကိုသာ ဟိုရှေ့ ဒီချိတ်လုပ်နေ၏။ ခါတိုင်းလိုအပြီး မြဲမြံနှင့် ထမင်းစားခဲ့ပလားဟုလည်း

လောကဝတ်မမေး။ နေ့ခင်းလောက် လင်းသောအလင်းထဲတွင် ပါးစပ်အလှုပ်၊ အကြည့်တစ်စွေ၊ အပြုံးအရယ်များကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်သဖြင့် ငြိမ်နေသ လားထင်မိ၏။ အလင်းထဲတွင် ငြိမ်ကုပ် နေတတ်သော ဝင်ကစွပ်ကောင်တွေကို သတိရသဖြင့် အောင်တိုင်ပြီးမိသွားပြီး- “လင်းအားကြီးတော့ ဝင်ကစွပ်မ က ငြိမ်ကုပ်နေပါလား”

မေသူက သူ့ကိုပြောမှန်းသိ သဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။ သို့သော် ဘာမှ မပြော။ အမူအရာသာမဟုတ် နှုတ်ပါ ဆိတ်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီးဆေးရခဲ့လား”
“အင်း”
“ခုဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”
“ချက်ချင်းတော့ ဘယ်ကောင်းဦး မလဲ”

“မေသူ”
နှုတ်နှင့်မဖြေ ဘာလဲဟူသော သဘောနှင့်မေးဆတ်ပြုသည်။

“လင်းအားသိပ်ကောင်းတာပဲ။ အဲဒါဘာလဲဟင်”

“လင်းနို့ဝင်ခတ်သွားလို့ မီးအိမ် ကျကွဲသွားတာ။ အဲဒါကြောင့် အစ်ကို ကြီး ညနေကမှ လာတပ်ပေးသွားတာ သူ့အလျင်ပြောဖူးသည်ကို မေသူ က သတိရပြီးပြောလိုက်သဖြင့် သူဝမ်းသာ သွားသည်။

“အဲဒါ ဘာကြီးလဲဟင်၊ လင်းအား သိပ်ကောင်းတာလဲ”

“မသိဘူးမဟုတ်လား”

မေသူ မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်၍ အောင်တိုင် ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်၏။ ခုထိ ထိုအရာကို အောင်တိုင်မှာ အံ့သြနေ တုန်း။

“အဲဒါ ဘယ်ထရီနဲ့ထွန်းရတဲ့ မီး ချောင်းခေါ်တယ် တောသားရယ်”

“ဪ - တို့က တောသားဟုတ် တယ်လေ၊ မေသူကကော”

“သူ့သူက မဟိမှာကျောင်းသွား နေတာ မြို့သူပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား”

အောင်တိုင်က ရယ်လိုက်တော့ မေသူလည်းပြုံးလာ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မှန်တိုင်းညက မြို့သူအတွင်းခံပါ မလာတာ သတိရလို့ပါ”

“ဟယ် - ယုတ်ပြီ”

မေသူက မသိမသာအောင်တိုင် ကိုဆွဲဆိတ်သည်။

“မီးပိတ်မယ်ဆိုရင်ကော”
“ဒီမီးက ပိတ်တယ်မရှိဘူး။ နေ့ ရောညပါထွန်းထားရတယ်”
မေသူက အောင်တိုင်ကို နှုတ်ခမ်း စုပြုပြီးပြော၏။ မျက်နှာကတော့ရဲနေ သည်။

“ဆီမကုန်ဘူးလား၊ နေ့ညပါထွန်း ထားတော့”

“ဆီနဲ့ထွန်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြမယ်။ ဒီမှာကြည့်”

“ဟေး - မီးငြိမ်သွားပြီ၊ ပြန်လင်း လာပြီ”

ကလေးတွေအော်ကြသည်။

မေသူလုပ်သည်ကို သေချာကြည့် ထားသော အောင်တိုင်က မီးခိုတ်အောင် အစမ်းလုပ်ကြည့်ရန် လက်ရွယ်လိုက် သောအခါ မေသူက အထိတ်တလန့် အော်သည်။

“ဟဲ့-သေတော့မှာပဲ။ သွားမကိုင် လိုက်နဲ့၊ ဓာတ်လိုက်ရင်သေတတ်တယ် တဲ့။ ဘာမသိညာမသိဘဲနဲ့”

မေသူအော်လိုက်သဖြင့် အောင် တိုင်လည်း လန့်သွား၏။ ရွယ်လိုက် သောလက်ကိုလည်း ချက်ချင်းဖြုတ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ -

“မေသူကိုင်တော့ ဓာတ်မလိုက် ဘူးလား”

“သူ့သူက အမျိုးသမီးဓာတ်လိုက် မလား”

“မိန်းမတွေကျတော့ မလိုက်ဘူး ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆို တာ ဓာတ်ဖိုဓာတ်မနဲ့လုပ်ထားတာတဲ့။ မိုးကြိုးပစ်တာ၊ လျှပ်စီးလက်တာမြင်ဖူး တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါဖိုဓာတ်မဓာတ် ထိမိလို့ဖြစ်တာတဲ့။ သူ့သူမရှိတုန်းသွား မကိုင်နဲ့နော်။ ဓာတ်လိုက်ရင် သေတတ် တယ်တဲ့”

မေသူက အတည်ပေါက်နှင့် အောင်တိုင်ကို ပြောရာ အောင်တိုင်မှာ မေသူပြောသမျှ အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွား ရသည်။ ပြီးတော့မှ -

“အန္တရာယ်များပါတယ်။ မေသူ အဖေကိုလည်းပြောထားဦး”

“ပြောထားပြီးပါပြီ၊ သူ့သာသတိ ထား”

“အန္တရာယ်ရှိရင် မီးအိမ်ပုံပြန်ထွန်း ထားပါလား”

“ပြောတတ်တယ်၊ မီးခွက်လို့ မကြိုက်ဘူးလား”

မေသူက မျက်စောင့်စဉ်ပြော၏။

“အကောင်းပြောတာပါ”

ဈေးဝယ်လာသူအချို့နှင့် ကလေးများ ပါးစပ်မောင်းခတ်သဖြင့် လူကြီးတွေရော ကလေးတွေပါ ဘက်ထရီနှင့်မီးချောင်းထွန်းထားသည်ကို အံ့ကြွတ်ကြီးလာကြည့်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဈေးလည်း ပိုရောင်းရသည်။ ဆိုင်မပိတ်မချင်းပြန်ကြမည်မဟုတ်မုန်းသိ၏။ ကလေးလူကြီးတွေများနေသဖြင့် မေသူကိုလည်း စကားပြောဖို့အပေါက်မရ။ လူကြီးတွေကလည်း မေသူကို ဘက်ထရီမီးချောင်းထွန်းထားသည့်အကြောင်း တစ်လောက်တစ်ပေါက်မေးနေကြသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဆိုင်ပိတ်ချိန်ရောက်ပြီ။ သို့သော် ဤညနေ၌ ကလေးရော လူကြီးပါ မည်သူမျှမပြန်ကြသေး။ ဟိုမေးသည်မေးလုပ်နေကြသော လူကြီးတွေကို နောက်တော့ မေသူလည်း စိတ်ရှည်ပုံမရတော့။ အစ်ကိုကြီးလာထွန်းပေးသွားတာ မေသူလည်းမပြောတတ်ပါဘူးဟု ပိတ်ပြောထားရ၏။

ကိုးနာရီကျော်လောက်မှ လူရှင်းစပြုသွားသည်။ ကလေးတွေကိုလည်း ဈေးဝယ်ပြန်သူတွေက ကလေးတွေဖိုးချုပ်နေပြီ အိမ်ပြန်ကြတော့ဟု ပြောယူရ၏။

“မေသူ မီးမှိတ်၊ ဆိုင်ပိတ်လိုက်တော့။ မီးမြင်ရင် ဈေးဝယ်မဟုတ်တောင် မီးကြည့်လာနေကြဦးမယ်”

မေသူက အောင်တိုင်ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး အေးပါ ဟူသော စကားအဆုံးမှာပင် -

“မေသူကိုယ်ပေါ်က အရောင်အဝါတွေထွက်ပြီး တစ်ဆိုင်လုံးထိန်နေပါလား အောက်မေ့တာ။ လက်စသတ်တော့ စက်လှေကြီးဆီက ဖန်မီးချောင်းမေသူဆိုင်ရောက်နေတာကိုး။ ဟိုတစ်နေ့က တို့...”

မေသူနောက်ရှိ ဘောင်းဘီအင်္ကျီတွေတွဲလို့လောင်းဆွဲထားသောကြားထဲ အောင်တိုင်ကိုမြင်သွားသော ပိုးသီက စကားအသွားသည်။ သည်အကောင်လူရှင်းလျှင် မေသူကို ရည်းစားစကားပြောရန် ဘယ်ချို့ဘယ်ကျောက်တုံးနားက ချောင်းနေသည်မသိ။ လူပြတ်သည်နှင့် ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာပြီးပြောလေ၏။ သို့သော် အောင်တိုင်ကို မြင်သွားသဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် စကားမဆက်ဖြစ်တော့။

စက်လှေကြီးဆီက ဖန်မီးချောင်းဟု ပြောသည်မှာ သူသည် စက်လှေကပစ္စည်းများကို အစ်ကိုကြီးမနက်ကပြောသလို တစ်နေ့သုံးကျပ်နှင့် အငှားထမ်းချ

လာခဲ့ပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူဖန်မီးချောင်းဆိုတာကို သိခဲ့ဟန်ရှိ၏။

“ဘာယူမှာလဲ မြန်မြန်ယူ။ ကိုးနာရီကျော်ပြီ၊ ဆိုင်ပိတ်တော့မယ်”

မေသူတသက်မကြည့်ဘဲပြောလိုက်၏။ ပိုးသီကမူ မေသူမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး -

“ယူမှာပေါ့ဟာ ငါ့ခမူ ရေသူမချိုင်ကတက်လာတာ။ စက်လှေကြီးဝမ်းခေါင်းထဲ ဒီလိုဖန်ချောင်းတွေထွန်းထားတာ ထိန်နေတာပဲ။ ဒီထက်ရှည်တဲ့ ဖန်မီးချောင်းတွေချည်းပဲ”

ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး -

“မီးခြစ်ပေးပါဦး”

ပြောကာ အောင်တိုင်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးတော့မှ -

“မင်းအစ်ကိုကြီးစက်လှေခေါ်လာတာ တို့အတွက် ဟန်ကျတယ်ကွနော်။ ပင်လယ်မထွက်ဘဲဈေးသုံးရနေကြတာ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ စက်လှေတလှေတွေပြောနေကြသံ ငါကြားခဲ့တယ်။ လမ်းကြောင်းသိသွားရင် နောက်စက်လှေတွေလည်းလာကြဦးမယ်တဲ့။ တို့ရွာသူရွာသားတွေအတွက် ရွာမှာတင် ပိုက်ဆံရကြဦးမှာပေါ့။ မင်း ဆေးလိပ်ယူမလား ရော”

အောင်တိုင်ကို ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ် လှမ်းပေး၏။

“ငါက ဆေးပေါလိပ်မသောက်ဘူးကွ။ အစ်ကိုကြီးသောက်တဲ့ ဆေးသားလိပ်ပဲသောက်တာ”

“အေး - မင်းဆေးလိပ်လာဝယ်တာလား။ အဲဒီဆေးသားလိပ် မေသူဆိုင်မှာရှိရင် လုပ်စမ်းပါဦး။ တို့လည်းသောက်ကြည့်စမ်းမယ်”

“ငါက ဆေးလိပ်လာဝယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဆိုင်မှာလည်းအဲဒီဆေးလိပ်မရှိဘူး။ ဟိုဘက်ကမ်းမှာသာရတာ။ ပစ္စည်းတွေဆိုင်ကိုလာပို့ရင်း မေသူကို ဈေးကုရောင်းပေးနေတာ”

“ဒီဆိုင်က မေသူအဖေဆိုင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါကပစ္စည်းတွေပြောတာ”

“ကိုပိုးသီ၊ ရှင်က ဆေးလိပ်လာဝယ်တာလား။ စက်လှေအကြောင်းဖန်မီးချောင်းအကြောင်းလာပြောဖို့လာတာလား။ ဆယ်နာရီထိုးတော့မယ် ဆိုင်ပိတ်ပါတော့မယ်ဆို”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟာ နင်ကလည်း၊ ငါဆို တစ်နေ့လုံး ကုန်ထမ်းနေရတာ

ထမင်းတောင်မစားခဲ့ရသေးဘူး။ မေသူဆိုင်ပိတ်သွားရင် ဆေးလိပ်မရမှာစိုးလို့ ကမန်းကတန်းပြေးလာရတာ ခုအမောတောင် မပြေသေးဘူး”

“ရှင်ဘာသာရှင် အမောပြေပြေ မပြေပြေ ဆေးလိပ်ရပြီး သွားတော့၊ ကျွန်မအဖေက နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်ရှေ့မှာလာဆူနေရင် အမ်းကူက မကြိုက်ဘူး သွားတော့”

“က - ဆိုင်ရှင်မကြီးက နှင်နေပြီ။ လာကွာ အောင်တိုင် သွားကြမယ်။ မင်းကမ်းကြီးသတ်ဘက်ရောက်သေးလား”

မေသူရှေ့တွင် မိခင်တို့အပိုင်းကို ထည့်ပြောသဖြင့် အောင်တိုင်ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ငါက မင်းတို့လိုပင်လယ်ဆင်းတဲ့ ကောင်မှမဟုတ်တာ။ ကမ်းသတ်ဘက်ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“မသိဘူးလေကွာ နောက်နောက်နေကြသံကြားလို့ပါ။ လာကွာ သွားကြမယ်”

“ငါမသွားအားသေးဘူး။ အစ်ကိုကြီးပစ္စည်းတွေ မေသူကို စာရင်းနဲ့အုပ်ရဦးမယ်။ စောစောက မီးချောင်းလာကြည့်သူနဲ့ ဈေးဝယ်သူတွေနဲ့ဆိုတော့ မေသူလည်း ဆိုင်ပိတ်မှ အားတာ။ မင်းဘာသာမင်းသွားတော့”

အောင်တိုင်က တမင်ပြောလိုက်၏။ သူ့အစ်ကိုကြီးပို့ခိုင်းသည့် ပစ္စည်းတွေကို နေ့ခင်းကပင် တစ်ခေါက်ပို့ခဲ့ပြီ။

ဆေးလိပ်ဖိုး ပိုက်ဆံပေးပြီး ပိုးသီထွက်သွားတော့ မေသူမျက်နှာကို အောင်တိုင်ကြည့်၏။

မေသူက - “ဘာကြည့်တာလဲ၊ မပြန်သေးဘူးလား”

“ဒီနေ့တော့ပြန်မှထင်တယ်။ ဒီကောင်က မေသူကို စကားပြောဖို့ချောင်းနေတာ။ သူ့နောက်မှာ ဖေတင်လည်းပါမှာပဲ။ ဖေတင်က သူ့နမူ သီတလီကိုပိုးနေတာတို့သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် သမီးယောက်ဖေတွေတတ်တဲ့လုပ်နေကြတာ။ ဖေတင်အဖေ ထားဝယ်ကြီးက အဲဒီသီတလီပစ္စည်းမကို သဘောမကျဘူးတဲ့”

“သူမိန်းမက ပသျှူးမ မဟုတ်ဘူးလား”

“ပသျှူးမတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ကြိုက်လို့ ရကြတာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငှက်သိုက်လာဆွတ်ဖို့ ရောက်လာတာ။ သီတလီအဘိုးက ငှက်ရဖို့ပဲတော်တော့ ကိုယ့်နယ်ကိုယ်ပြန်သွားဆိုပြီး ဦးအောင်စိန်တို့က ပစ္စည်းအဘိုး

ဆီအုပ်ပေးတာနဲ့ ပိုးသီအမေနဲ့ငြိသွား
တာလို့ အမေပြောသံကြားဖူးတာပဲ

“ဘာထူးလဲ သူ့အမေလည်း
ဒီလိုပဲ ဆလုံမနဲ့ငြိမှာပေါ့”

“တို့အမေနဲ့အမေက တစ်ပြည်
တည်းသား၊တစ်ရေတည်းသောက်။ ဘာ
မဟုတ်တဲ့ ဟိုဘက်ကမ်း ယိုးဒယားက
တရုတ်ကြီးကောင် ဒီလာပြီး ဆလုံမနဲ့ငြိ
တာကျ တော့ကော”

အောင်တိုင်အပြောကို မေသူက
ရယ်၏။

“ခု တို့က တစ်ပြည်တည်းမကဘူး၊
တစ်ရွာတည်းသားနော်”

“သိပါတယ်၊ သိပါတယ်။ က -
သန်းခေါင်ကြက်တောင်တွန့်တော့မလား
မသိဘူး၊ ပြန်တော့လေ”

“ဟိုကစောင့်ရဦးမှာလား”

“မစောင့်နဲ့။ ပိုးသီတို့က တို့ကို
ချောင်းချင်ချောင်းနေမှာ၊ ဒီကောင်တွေ
သိသွားရင် ရွာဆော်ပြီးသားဖြစ်သွား
လိမ့်မယ် ဘာမှတ်လဲ”

“အေး- ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေ
ကချောင်းချင်ချောင်းမှာ။ နည့်သည်တွေ
ရှိတော့ အစ်ကိုကြီးလည်းအိမ်မကပ်ဘူး၊
အမေ့ကိုတော့ အစ်ကိုကြီးအိမ် အိပ်ချင်
အိပ်မယ်ပြောထားခဲ့တော့ ဒီမှာလည်း
တစ်ညလုံးနေ...”

“အို - ကြည့်စမ်း သွားတော့ဆို၊
ဟိုကောင်တွေ အခုထိ တစ်နေရာရာက
သူပြန်မပြန် ချောင်းချင်ချောင်းနေကျပါ”

“ပြန်ပါပြီခင်ဗျာ။ စိတ်ချလက်ချ
အိပ်တော့”

အောင်တိုင် ရွာလမ်းပေါ်ထွက်
လာ၏။ အစ်ကိုကြီး အိမ်နားက ဖြတ်
လာရာ အိမ်ထဲမီးမမြင်ရသဖြင့် မိမိအိမ်
ဘက်ထွက်လာလေသည်။

ညီအစ်ကိုတွေ တစ်ယောက်မှ
ပေါ်မလာကြဘူး။ ဒေါ်သန်းရာက
တောင်ပြောတယ်။ နှစ်ငှားထားတဲ့
ဆိုင်ထိုင်မတွေ့ပါလားတဲ့”

အောင်တိုင် မျက်နှာကို မြင်သည်
နှင့် မေသူကပြော၏။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ အတွင်းပိုင်းလမ်း
ကြောင်းတွေလိုက်ကြည့်နေရလို့ အိမ်
မပြန်ဖြစ်ကြတာ။ လွမ်းနေလို့လား”

ဈေးဆိုင်ရှေ့တွင် ကလေးတွေ
လည်း လာကစားနေကြသဖြင့် နောက်
ဆုံးစကားကိုတော့ တိုးတိုးလေးပြော
လိုက်ရ၏။

“မလွမ်းသေးဘူး၊ ဟဲ့ဘာလုပ်တာ
လဲ”

အောင်တိုင်က ဘက်ထရီနှင့်
ဆက်ထားသောကလစ်ကို ဖြုတ်လိုက်
တော့ မီးမှိတ်သွား၏။ ကလေးတွေက
အော်ကြတော့ အောင်တိုင်က ပြန်ပြီး
ကလစ်နှင့် ဘက်ထရီခေါင်းကို ပြန်ညှပ်
လိုက်၏။ မီးပြန်လင်းလာသည်။

“ဓာတ်မနဲ့ ဓာတ်ဖိတ်ရင် မီးပွင့်
တယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုကြီး
အိမ်မှာ တို့ကို အကိုကြီးက သင်ပြပေး
လိုက်ပြီ။ စက်လေ့မှာရှိသေးတယ်တဲ့။
အစ်ကိုကြီးက ညီလေးတို့အိမ်လည်း
ဖန်မီးချောင်းတစ်ချောင်းထွန်းပေးမယ်တဲ့။
မေသူက ယောက်ျားဓာတ်ဖို မကိုင်ရဘူး
ဓာတ်လိုက်သေတတ်တယ်ဆို။ ဘယ်မှာ
ဓာတ်လိုက်လို့လဲ။ သက်သက်ညာတာ”

“တောသားက ခုမှသိ”

“မြို့သူမကတော့ အတွင်းခံမပါ”

“ယုတ်ပြီ၊ သေတော့မယ်”

မေသူက အောင်တိုင်ကိုအကြိတ်
ပြသည်။

“သုံး၊ လေးရက်တောင်ကြာနေခဲ့
တာ။ အတွင်းပိုင်းမှာ ဘာတွေလုပ်နေ
ခဲ့ကြလဲ”

“မော်စွန်းရွာမှာ အစ်ကိုကြီးတို့က
ပစ္စည်းထားဖို့တနေရာကြည့်ပြီး သို့လောင်
ရုံတစ်ခုရွာသားတွေကိုဆောက်ခိုင်းတယ်။
အတွင်းပိုင်းကလူတွေ မြစ်ချောင်းထဲ
မိကျောင်းဖမ်းနေကြတာလည်း မြင်ခဲ့ရ
တယ်။ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ သွားရောင်းရင်
ငွေများများရတယ်လို့ ဟိုတုန်းက အစ်ကို
ကြီးပြောပြောနေတာ ဟုတ်တယ်ဟ”

“သူသူတို့ အပြင်ပင်လယ်ဘက်မှာ
မရှိတော့ မိကျောင်းဆိုတာ သူသူလည်း
မမြင်ဖူးဘူး။ ဘယ်လိုအကောင်လဲ”

အောင်တိုင်က ယခင် မိခင်ကိုလိမ်
ပြောဘူးသောစကား သွားသတိရသဖြင့်
ရယ်မိလိုက်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ တကယ်မြင်ခဲ့
လို့လား”

“မြင်ခဲ့တာပေါ့။ အကြီးအသေး
လေးတွေ ချောင်းလက်တက်တွေမှာ ခြံ
နဲ့ လှောင်ထားကြတယ်။ သွားမရောင်း
ကြသေးလို့ မြင်ခဲ့ရတာ”

“ဘယ်လိုအကောင်လဲ၊ ဘယ်
လောက်ကြီးလဲ”

အောင်တိုင်က မိခင်ကို သတိရ
သဖြင့် ရယ်ပြန်၏။

“လိမ်ပြောမယ်တော့ မကြံနဲ့နော်၊
ဘယ်လောက်ကြီးလဲ”

“မေသူကိုယ်လုံးလောက်ကိုရှိတာ”
“တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပါဆို”
“ကြောက်စရာကြီး၊ လူကိုမလိုက်
ဘူးလား”

“သူတို့ပြောတာကတော့ လူတင်
မကဘူး ချောင်းတွေကိုဖြတ်ကူးရင် ကျွဲ
ဓတွနွားတွေပါကိတ်တယ်တဲ့”

“ဘာနဲ့တူလဲဟင်”

“အော့အဲ မြင်ဖူးလား”

“မြင်ဖူးတာပေါ့”

အောင်တိုင်က ရယ်ပြန်၏။

“အေး- မိကျောင်းအသေးလေး
တွေက အော့အဲနဲ့တူတယ်။ တစ်ပုံစံ
တည်းပဲ။ ကျောကုန်းမှာလည်းအဖုလေး
တွေပါတယ်။ အကြီးကျတော့ ကျော
ကုန်းမှာ ဆူးတောင်တွေနဲ့”

“ဟော - အငှားသား ပြန်ရောက်
နေပြီလား”

ဒေါ်သန်းရာက ဆိုင်ဘေးထိုင်
တန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်၏။

ဟုတ်တယ် ဒီဒီနိုင်းရေ အစ်ကို
ကြီးတို့စက်လေ့မှာ တစ်နေ့သုံးကျပ်နဲ့
ကုန်ထမ်းအငှားသွားခံတာ ပင်ပန်းလွန်း
လို့ ဆိုင်ပဲရောင်းပါရစေ ဘယ်လောက်
ပေးပေးဆိုပြီး အတင်းလာအပူကပ်နေ
လို့ သနားတာနဲ့ ပြန်လက်ခံထားတယ်။
နောက်တစ်ခါ မပြောမဆိုဘဲထွက်သွား
ရင်တော့ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်ပြောထား
တယ်”

မေသူက ဒေါ်သန်းရာကို ရယ်ပြီး
ပြောသည်။ ဒေါ်သန်းရာကလည်း
အကြောင်းသိမို့ ရယ်နေ၏။

“စိတ်ချပါ အစ်မကြီးရယ်၊ နောက်
ကို ဘယ်သူလာငှားငှား ကျွန်တော်မျိုး
ဘယ်မှမသွားတော့ပါဘူး၊ ဝင်မှာ ည
စောင့်ပြီး အိပ်ပါဆိုလည်းမပေါ့မယ်”

အောင်တိုင်က စကားကို ကာရံ
ဝါကျညီအောင် ပြောတတ်တယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် မောင်ထွန်းသောင်က နှင့်ကိုချစ်
တာလို့လေး”

ဒီဒီနိုင်းပြောတာနဲ့ ဆိုင်ငှားက
ဈေးတက်သွားပါဦးမယ်။ ညတော့
စောင့်အိပ်မခိုင်းနိုင်ပါဘူး။ နေ့တွက်ပဲပေး
မယ်”

“နေ့တွက်ပဲပေးပါ အစ်မကြီးရယ်၊
ညတွက်တော့ ပိုက်ဆံပေးလည်းစောင့်
ပေးပါမယ်။ ဟဲဟဲ-ဆေးဖိုးကုမ်းဖိုးတွေ
သနားပါ အိပ်ချင်ပြေအောင်လို့ပါ”

ဤအပြောကိုတော့ ဒေါ်သန်းရာ
ကရယ်၏။ မေသူကတော့ မှုကို မျက်

စောင်းချိတ်၏။

ဆိုင်၌ အစ်ကိုကြီး ဖန်မီးချောင်း လာထွန်းပေးသွားသည်မှာ သုံးလေးရက် ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း မအားမလပ်၍ လာမကြည့်ရသေး။ သို့ချောင်းဝရိုအိမ် များမှ လူကြီးတွေနှင့် ကလေးတွေပါ လာကြည့်ဈေးဝယ်ကြသဖြင့် မေသူ၏ ဆိုင်ရှေ့တွင် ယခုတော့ လူပြတ်သည်ဟု ပင်မရှိပေ။ ယခင်က တောသဘာဝအရ ရှစ်နာရီကျော်လျှင် ဈေးဝယ်လည်းမလာ ကြတော့။ ယခုတော့ ဖန်မီးချောင်းအစွမ်း နှင့် ကိုးနာရီကျော်သည်အထိ ဈေး ရောင်းကောင်းနေသည်။ ကလေးများနှင့် ကာလသားများကလည်း တရုန်းရမ်း။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်နောက်ကြ ပြောင်ကြနှင့် တော်တော်နှင့်မပြန်ကြ။

သူတို့ကလည်း ပညာပါသည်။ ယခင်ကလို ဆေးလိပ်ဆီလျှင်လည်း ဆိုင်ပိတ်လျှင် မရလိုက်မှာစိုး၍ ရောက် ကတည်းက သုံးလိပ်ငါးလိပ်ဝယ်မထား ကြ။ တစ်ခါတည်း တောပြောတောင် ပြော နောက်လိုက်ပြောင်လိုက် ဆေး လိပ်သောက်ရင်းတစ်လိပ်ကုန်မှ တစ်လိပ် စီ ထထဝယ်ကြသည်။ ဤသည်ကိုလည်း အပြစ်တော့ မဆိုသာ။ ညဦးလဲကလင်း လင်းထင်းထင်း လာထွန်းပေးထားရာ အစ်ကိုကြီးကပဲ ပြောထား၍လားမသိ။ အောင်တိုင်မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြနေသည် ကို မေသူကလည်း မသိကျိုးကျွန်ပြုနေ ပြန်သောအခါ အောင်တိုင်မှာ စိတ်ထဲ အားမလိုအားမရနှင့် သည်းညည်းခံနေရ ပြန်သည်။

ကိုးနာရီကျော်ပြီးဖြစ်သဖြင့် မေသူ က ဆိုင်ပိတ်တော့မည် ကလေးတွေပြန် ကြတော့ပြော၏။ ထိုအခါမှ လူကြီးတွေ ရော ကာလသားအချို့ပါ အလိုက်တသိ ပြန်ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ပိုးသီနှင့် ဖေတင်တို့လည်း အောင်တိုင်ကို ကွက် ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ပြီး ပြန်သွားကြ၏။ အောင်တိုင်တစ်ယောက်သာ မေသူဆိုင် ၌ ကျန်ခဲ့သည်။ ပိုးသီတို့ ဖေတင်တို့ အပိုင်းကို သွားလျှင် အောင်တိုင်တို့ ရေ ပြာဘက်က သွားရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဤနေ့ညတော့ အောင်တိုင်ကို အတူပြန် ကြရန် ဟိုတစ်ခါတုန်းကလိုမခေါ်တော့။ ခေါ်လျှင်လည်း အောင်တိုင်က ဆိုင်နှင့် သူ့အစ်ကိုကြီးပစ္စည်းတွေကို အကြောင်း ပြကာ လိုက်မည်မဟုတ်မှန်းသိသဖြင့် မခေါ်ဘဲပြန်သွားကြ၏။

“ပြန်တော့ မီးမှိတ်လိုက်တော့ မယ်”

အောင်တိုင်က မေသူကိုတစ်ချက်

လှမ်းကြည့်ပြီးထိုင်နေသေး၏။ မေသူက နောက်တစ်ခါပြောပြီး မီးမှိတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ပေါ်ခဲလုံးတစ်လုံး ကျလာ၏။ မေသူက မီးပြန်ထွန်းလိုက် သည်။ အောင်တိုင်မျက်နှာကိုကြည့်၏။

မေသူတို့အိမ်ပေါ်တွင် အုပ်မိုးနေ သော အုန်းပင်မရှိ။ အကယ်၍ အုန်းပင် ရှိလျှင်တော့ အုန်းသီးအနု၊ အရင့်တွေကို ရှည့်ကိုက်တတ်သဖြင့် ရှည့်ကိုက်ချတာဟု ထင်စရာဖြစ်နိုင်သော်လည်း ယခုတော့ မေသူတို့အိမ်ပေါ် မိုးနေသော အုန်းပင် မရှိသဖြင့် ခဲကျတာမှန်း သိသာသည်။

မေသူနှင့်အောင်တိုင်တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ မမေးဘဲနှင့် ပိုးသီနှင့်ဖေတင်တို့လက်ချက် မှန်း နှစ်ယောက်စလုံး သိလိုက်ကြသည်။ မေသူက အောင်တိုင်ကို ပြန်တော့ဟု ထပ်ပြော၏။

“ဒီကောင်တွေ လူကို ပမာမခန့် သက်သက်စော်ကားတာ

ပြောရင်းကနေ အောင်တိုင် မီး ကလစ်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။ မေသူကဘာ လုပ်တာလဲဟု အောင်တိုင်ကို ဆွဲဆိတ် သည်။

“ဝုန်း...”

ခဲလုံးတစ်လုံးထပ်ကျပြန်၏။

“မေသူ”

မေသူအဖေပင် နီးသွားပုံရသည်။

အောင်တိုင်က ချက်ချင်း မီးပြန် ထွန်းလိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲမတ်တတ်ထရပ် သည်။

ဒီညတော့သိမယ်၊ သက်သက် လာစော်...”

မေသူက အောင်တိုင်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“အမ်းကု၊ ဘာလဲ”

ဟုလည်း သူ့အဖေကို ကမန်း ကတန်းလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အိမ်ပေါ်ဘာကျတာလဲလို့”

“အုန်းသီးအနုလေးတွေ လင်းနို့ ချိုလာလို့ ပြုတ်ကျတာနေမှာပေါ့”

အောင်တိုင်က အသက်မရှူဘဲ မေသူအဖေအိပ်ရာဘက်လှမ်းကြည့်၏။ မေသူအဖေအသံကို နောက်ထပ်တော့ မကြားရ။ သူ့လက်ကဲ့ဆွဲထားသောမေသူ က ထိုင်ဟူသောသဘောနှင့် ဆောင့်ဆွဲ လိုက်သဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်ရ၏။

“ဒီလိုလုပ်၊ မီးမှိတ်လိုက်၊ ဒီကောင် တွေ ဘယ်နေရာကပစ်လဲဆိုတာသွား ချောင်းကြည့်မယ်၊ တွေ့လိုက်တော့ သိ ကြ...”

“အို-မသွားနဲ့၊ မသွားပါနဲ့၊ ရန်ဖြစ်

နေကြဦးမယ်။ မီးထွန်းထားလိုက်မယ်။ ပြန်တော့ အသံပြုပြီးပြန်။ ရှင်ပြန်သွားပြီး သိရင် ဒီကောင်တွေ နောင်ယုတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြန်တော့”

အောင်တိုင်က တီးတီးပြောသလို မေသူကလည်း ကြားရုံလေသံနှင့် ပြော ၏။

“မပြန်ဘူး၊ မီးမှိတ်လိုက်မယ်၊ ဒီ တစ်ခါ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆို၊ ဒီက မီးထွန်းပေး ထားမယ်၊ ပြန်ပါတော့နော်။ အတော် ကြာ အမ်းကူပါထလာလို့ သိသွားရင် မကောင်းဘူး၊ ပြန်ပါတော့ တောင်မန် ပါတယ်”

ဘက်ထရီအိုးဘက်သို့ မီးမှိတ်ရန် လက်ရွယ်လိုက်သော အောင်တိုင်လက် ကို ဖမ်းကိုင်ပြီး မေသူက ပြော၏။

“ပြီးရော ပြီးရော”

အောင်တိုင်ဆင်းသွားပြီး အိမ်ရှေ့ ခြံဝရောက်သည်နှင့် မည်သို့မည်တိရယ် ဟုတော့ အမည်မတပ်ဘဲ မအော့မဆဲ သံဆိုသံ ကြားနေရသည်။ ခြံဝတွင်ရပ် ၍လည်း ဆဲဆိုနေ၏။ သတ္တိရှိတဲ့ကောင် ထွက်ခဲ့၊ သေတမ်းသတ်ကြမယ်ဟုလည်း စိန်ခေါ်နေသံကြားရ၏။

မေသူ မီးမှိတ်ရဲဘဲ ရင်တထိတ် ထိတ်နှင့် နားစွင့်နေမိ၏။ အောင်တိုင် လမ်းမမှ ဆဲဆိုပြီး လျှောက်သွားသံ ပျောက်သွားသည်ထိ မေသူက မီးမှိတ် ပုံသေး တစ်နေရာရာအရောက်မှာများ သတ်ကြပုတ်ကြသံကြားလေမလားနှင့် ရင်ခနဲနေသည်။ အောင်တိုင်၏ အသံ ပျောက်သွား၍ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မကြားတော့မှ မီးမှိတ်လိုက်သည်။ မီးမှိတ် ပြီးတော့လည်း ချက်ချင်း အိပ်ရာဝင် သေး။ ထိုင်၍ နားစွင့်နေသေး၏။ ယခု လောက်ဆိုလျှင် အစ်ကိုကြီးအိမ်နား လောက်တော့ အောင်တိုင်ရောက်နှင့် သွားပြီဟု မှန်းမိပြီး အိပ်ရာထဝင်လို့ လိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီးအိမ်နားမှာ တော့ အောင်တိုင်ကို မည်သို့မှ ရန်သတ္တ ရှိပြုပုံသို့ မရှိနိုင်ပေ။ အစ်ကိုကြီးအိမ်မှာ ရှိပါမလား။ စက်လှေက ဧည့်သည်တွေ နှင့် ဦးကြီးရိုန်အိမ်၌ပင် သူတို့ကိစ္စဝိစ္စ ဆွေးနွေးပြောဆိုရင်း ရှိနေဦးမည်လား။ ထိုညက ဟိုတော့သည်တွေနှင့် မီးလင်း ကြက်ထွန်ခါနီးမှ မေသူ အိပ်ပျော်သွား သည်။

(ဆက်လက်)

www.burmeseclassic.com

နေဖြူ-စောထွန်း နင်လားဟဲ့ ကြမ်းပိုး

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ရှေးဖော်မိတ်ဆွေကြီးကိုမျိုးနိုင် (ဆကာကြီး) ၏ ညှိုးမိုင်နေသော အမူအရာကိုမြင်တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းလည်းမရှိပါလား။ ဘာလဲ မိန်းမအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားလို့လား”

ကျွန်တော် ခင်မင်စွာဖြင့် နောက်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အခုဟာက မိန်းမက ဂျီဂျော့လုပ်တာထက် တောင်ဆိုးသေးတယ်”

ကိုမျိုးနိုင် (ဆကာကြီး)၏ စိတ်ပျက်စွာပြောဆိုသံကြောင့် အကြောင်းအရင်းကိုသိချင်စိတ်က ကျွန်တော့်ရင်ထဲထိုးဖောက်ဝင်လာသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားကဘာများ အခက်အခဲဖြစ်နေတာလဲ”

“ကြမ်းပိုးလေကြမ်းပိုး၊ ကိုက်လိုက်တာ တစ်ညလုံးမအိပ်ရပါဘူးဗျာ၊ ပိုးစင်စင်လင်းရော”

သည်တော့မှ ကျွန်တော် ကိုမျိုးနိုင် (ဆကာကြီး) မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

သူပြောတာဟုတ်လောက်သည်။ မျက်တွင်းလေးချောင်းပြီး မျက်လုံးအတွင်းသားတွေက နီရဲနေသည်။ နားထင်နားရင်းတွေကျနေသည်။ အိပ်ပျက်ညတွေ ဘယ်လောက်တောင်ရှိနေပြီမသိ။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အိပ်ရေးပျက်ပြီဆိုမှဖြင့် ဘာဆိုဘာမှမလုပ်ချင်မကိုင်ချင် တစ်နေ့တာလုံး မူးနောက်ရုံဝေနေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုမျိုးနိုင် (ဆကာကြီး) အဖြစ်ကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အခုရောင်းနေကြတဲ့ ကြမ်းပိုးနိမ်နင်းတဲ့ဆေးတွေ၊ ပိုးသတ်ဆေးတွေသုံးစွဲမကြည့်ဘူးလား”

“ဘယ်နေ့ပါမလဲ ကိုယ့်ဆရာရယ်သုံးကြည့်ပါရောလား။ ကြမ်းပိုးနိမ်နင်းတဲ့ဆေးကျတော့ခဏပဲ။ ပြီးရင်ပြန်လာပြန်ကိုက်ရော။ ပိုးသတ်ဆေးကျတော့ပြင်းကလည်းပြင်း၊ အိမ်မှာက ကြောင်တွေနဲ့ လူပါ အကုန်ဒုက္ခပေးမှာစိုးလို့ မသုံးရပါဘူးဗျာ”

ကိုမျိုးနိုင် (ဆကာကြီး) က ကြမ်းပိုးဒုက္ခကို စိတ်ပျက်စွာပြောပြသည်။

သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည် ကိုမျိုးနိုင် (ဆကာကြီး) ၏ ဒုက္ခကိုကယ်တင်နိုင်ရန် အကြံကောင်းညာဏ်ကောင်းပေးဖို့ အခါအခွင့်သင့်ပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ကိုင်း - ကိုယ့်လူ ဘာမှစိတ်ပျက်မနေနဲ့။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ မပျက်မကွက် သုံးရက်ဆက်တိုက်လုပ် ဘာမှမခဲမည်းဘူး။ ခင်ဗျား ကြမ်းပိုးဒုက္ခက ကင်းသွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကိုမျိုးနိုင် (ဆကာကြီး) ကို အကြံကောင်းတစ်ခုပေးလိုက်သည်။

တစ်ဝတ်ခန့်အကြာ - “ကလင် ကလင် ကလင်”

ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို - ကျွန်တော်စောထွန်းပါ”

“ဟေး - ကိုယ့်ဆရာ၊ ကျွန်တော်မျိုးနိုင်ပါ”

ဪ - ကိုမျိုးနိုင် (ဆကာကြီး) ဆက်တာပါလား။

သူလေသံက ရွှင်လန်းတတ်ကြွကာ ကြားရုံနှင့်ပင်သိသာသည်။ အားမာန်အပြည့်နှင့် -

“ကိုယ့်လူဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ကျွန်တော်ကပြန်မေးလိုက်သည်။ “ဟာ... ပြောစရာရှိပါရောလား”

ဗျာ။ ကျွန်တော်အခုခင်ဗျားလုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မပျက်မကွက်လုပ်လိုက်တာ သုံးရက်နဲ့ ကြမ်းပိုးဒုက္ခက ကင်းဝေးသွားပြီဗျာ။ မိသားစုတွေအားလုံးလည်း စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာဖြစ်တုန်ကြလို့ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်နေကြတယ်”

“ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ”

“အခု ကျွန်တော် ကြမ်းပိုးဒုက္ခက ကင်းဝေးသွားပြီမို့ စာလည်းကောင်းကောင်းဖတ်နိုင်ပြီ။ စာလည်းကောင်းကောင်းရေးနိုင်ပြီ။ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ မနက်ကျရင် လမ်းဆုံက ရွှေလဝန်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာဆုံမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ပြုစုစမ်းပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပီတိတွေယိုဖိတ်စီးဆင်းသွားသည်။

သူ့ရူပရိသတ်ကြီးခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ကိုမျိုးနိုင် (ဆကာကြီး)

ကို ကြမ်းပိုးနိမ်နင်းပေးလိုက်သော အကြံညာဏ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းဘေးများတွင် အလှေအကျပေါက်သော ပိစပ်ပင်(ခေါ်) ချင်းပြေးပင် အရွက်လတ်တစ်ဆုပ်၊ နှစ်ဆုပ်ခန့်ခူးပြီး ရေစင်စင်ဆေး၊ မိမိအိပ်သည့် အိပ်ယာအောက်တွင် ပြန်ခင်းပြီးအိပ်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပိစပ်ပင်(ခေါ်) ချင်းပြေးပင်အရွက်ဟောင်းများကို စွန့်ပစ်ပြီး အသစ်ထပ်မံ ပြန်ခင်းပြီးအိပ် (၃)ရက်ခန့် မပျက်မကွက် မှန်မှန်ပြုလုပ်ပေးပါက ကြမ်းပိုးအန္တရာယ်ကင်းဝေးသွားပါလိမ့်မည်။

(ကြမ်းပိုးမသေဘဲ ကြမ်းပိုးပြေးသောကြောင့် ပါဏာတိပါတာကံလည်း မထိုက်ပါ။)

နေဖြူ-စောထွန်း

U	N
J	၃၉
ရာသီ	၀ R
၈	၁၄
၁၄	၆၅

U	N
ရာသီ	၃၉
ရာသီ	၀ R
၈	၁၄
၁၄	၆၅

U	JN
ရာသီ	၆၃
ရာသီ	၀ R
၈	၁၄
၁၄	၆၅

၁-၁၀-၂၀၁၈နေ့ သာယနဇာတာခွင်

၁၁-၁၀-၂၀၁၈နေ့ သာယနဇာတာခွင်

၂၁-၁၀-၂၀၁၈နေ့ သာယနဇာတာခွင်

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် စီးပွားရေးပေဒင်ဟောကိန်း ပင်ချိန်အောင်

ဤကာလ၏ ပထမဆယ်ရက် ကာလတွင် ရွှေဈေးကွက်ကျရိပ်ရိသော်လည်း အမြင့်ဈေးထိုးတက်မည်။ ငွေကြေးဈေးကွက်ကျရိပ်ကနေမည်။ ကျောက်မျက်ဈေးကွက် အေးခဲနေမည်။ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်လှုပ်ခတ်သော်လည်း ဆွဲအနေမည်။ ဆေးနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း၊ သစ်နှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်းတက်ဈေးကောင်းမိတတ်မည်။ အီလက်ထရွန်နစ်၊ လျှပ်စစ်၊ အိုင်တီပစ္စည်းဈေးကွက်ထုံထိုင်းသော်လည်း ရုတ်တရက်ဈေးကောင်းမိတတ်မည်။ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ၊ မီဒီယာနှင့် စာနယ်ဇင်းဆိုင်ရာဈေးကွက် မတည်ငြိမ်သော်လည်း ဖြန့်ခွဲ အမြင့်ဈေးကိုရောက်တတ်၏။ အလှအပနှင့်ဖက်ရှင်ဆိုင်ရာ၊ အနုပညာဆိုင်ရာ၊ ဟိုတယ်ခရီးဆိုင်ရာ၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဆိုင်ရာ၊ ယာဉ်ကားဆိုင်ရာဈေးကွက်ငြိမ်သက်နေမည်။ အိမ်ခြံမြေဈေးကွက်တက်ရိပ်ကျရိပ်ရွပ်ရွပ်ထွေးနေမည်။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဈေးကွက် မတည်မငြိမ် ခန့်မှန်းရခက်နေမည်။ စိုက်ပျိုးမွေးမြူဈေးကွက် ထုံထိုင်းနေမည်။ ရေလုပ်ငန်းဈေးကွက် မတည်ငြိမ်။ အကျဘက်ကဲနေမည်။

ဤကာလ၏ ဒုတိယဆယ်ရက်

ကာလတွင် ရွှေဈေးကွက်လှုပ်ခတ်နေသော်လည်း အမြင့်ဈေးကိုမျှော်၍ရသည်။ ငွေကြေးဈေးကွက်အေးခဲနေမည်။ ကျောက်မျက်ဈေးကွက်ထိုင်းမိုင်းနေမည်။ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်ဈေးကောင်းမရနိုင်။ သစ်နှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း၊ ဆေးနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်းဈေးကွက်မငြိမ်သက်သော်လည်း တက်ရိပ်ကြီးမည်။ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ၊ စာနယ်ဇင်းနှင့် မီဒီယာဆိုင်ရာဈေးကွက်အေးစက်နေမည်။ အလှအပနှင့် ဖက်ရှင်ဆိုင်ရာ၊ ဟိုတယ်ခရီးဆိုင်ရာ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဆိုင်ရာ၊ ယာဉ်ကားဆိုင်ရာဈေးကွက်ထုံထိုင်းနေမည်။ အိမ်ခြံမြေဈေးကွက်တက်ရိပ်ကျရိပ်ရွပ်ရွပ်ထွေးနေမည်။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဈေးကွက်တက်ဈေးရှိသော်လည်း ကျဈေးကွက်လှုပ်ခတ်မှုများနေမည်။ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးထွက်ကုန်ဈေးကွက်၊ ရေလုပ်ငန်းထုတ်ကုန်ဈေးကွက်ရပ်တန့်သလိုရှိနေမည်။ လျှပ်စစ်၊ အီလက်ထရွန်နစ်၊ အိုင်တီပစ္စည်းဈေးကွက် ဆိတ်ငြိမ်နေသလိုရှိမည်။

ဤကာလ၏ တတိယဆယ်ရက် ကာလတွင် ရွှေဈေးကွက်ပုံမှန်မဟုတ်

သော်လည်း ထိုးတက်တတ်မည်။ ငွေကြေးဈေးကွက် ငြိမ်သက်သော်လည်း တက်ရိပ်ရှိသည်။ ကျောက်မျက်ဈေးကွက် အေးခဲနေတုန်းရှိမည်။ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက် မကောင်းမွန်သေး။ သစ်နှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း၊ ဆေးနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း တည်ငြိမ်မှုမရှိသော်လည်း အမြင့်ဈေးရှိသည်။ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ၊ မီဒီယာနှင့် စာနယ်ဇင်းဆိုင်ရာဈေးကွက်မလှုပ်မယှက်ရှိမည်။ ဖက်ရှင်နှင့် အလှအပဆိုင်ရာ၊ ဟိုတယ်နှင့် ခရီးသွားဆိုင်ရာ၊ အနုပညာဆိုင်ရာ၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဆိုင်ရာ၊ ယာဉ်ကားဆိုင်ရာဈေးကွက် ရပ်နားနေမည်။ အိမ်ခြံမြေဈေးကွက် အတက်အကျ ဘောင်ဘင်ခတ်နေမည်။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဈေးကွက်အကျမြန်။ အတက်နေနေမည်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း၊ အီလက်ထရွန်နစ်ပစ္စည်း၊ အိုင်တီပစ္စည်းဆိုင်ရာဈေးကွက်အေးစက်နေမည်။ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးဈေးကွက်ရေလုပ်ငန်းထုတ်ကုန်ဈေးကွက် မကောင်းသေး။

ပင်ချိန်အောင်

ဝါးဘလောက်သောက်ရွာသည် အိမ်ခြေငါးရာခန့်ရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်၏။ ထိုဝါးဘလောက်သောက်ရွာနှင့် ဝါးဘလောက်သောက်ရွာတစ်ဖက်တစ် ချက်တွင် ဝါးဘလောက်သောက်မြစ်က စီးဆင်းနေသည်။ ထိုရွာများ၏တစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် သမင်ခြံ၊ ဒရယ်လူး၊ တာ ကိုက်နှင့် ပျားမွတ်၊ ဘိုဒင်၊ နှစ်ခွ၊ ခရာစ စသည့် ရွာငယ်လေးများ ဝန်းရံလျက်ရှိ ကြ၏။ ဝါးဘလောက်သောက်ရွာနှင့် ထန်းပင်ခံရွာတို့မှာ ဆက်စပ်လျက်ရှိ၏။

ဝါးဘလောက်သောက်ကျေးရွာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသုံးကျောင်းရှိလေ၏။ ကျောင်းနှစ်ကျောင်းက ဝါးဘလောက် သောက်ရွာထဲတွင်ရှိသော်လည်း ဘုန်းကြီး ဦးဓမ္မ သီတင်းသုံးရာ ဘုန်းကြီး ကျောင်း မှာ ဝါးဘလောက်သောက်နှင့် ထန်းပင်ခံ

တပ်၍ ဆဲဆိုလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာသူ ရွာသားအချို့က ဘုန်းကြီးဌာနာ သတ်မှတ် ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မသည် အချိန်ရှိသရွေ့ ကျောင်းထဲ၌ ပုတီးစိပ် ၍သာနေလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သင်္ဘောဆိပ်သို့သွား၍ သင်္ဘောပေါ် တက်ကာ အလှူခံ၍ရှိ၏။ ရွာသူရွာသား တို့နှင့်ကား ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံခြင်းမရှိ ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုကျောင်းမှ အတန် ကြာ ပျောက်ပျောက်သွားတတ်ပြန်၏။ လနှင့်ချီပျောက်သွားပြီး နောက်ကျောင်း သို့ ပြန်ရောက်လာတတ်၏။

ကြာတော့ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကို ရွာ သူရွာသားတို့က ဂရုမပြုကြတော့ချေ။ သူ့ကျောင်းသို့လည်း ရွာသူရွာသားတို့က အသွားအလာလည်း သိပ်မရှိကြတော့။ ဘုန်းကြီးဌာနာအနေဖြင့်သာ မေ့မေ့ပျောက်

ကြည့်ရသည်မှာ ယခင်နှင့်မတူ တစ်မှ ထူးခြားနေ၏။ ရွာထဲမှ အသက်အရွယ် ကြီးမားသူ ရွာလူကြီးသုံးလေးဦးခန့်ကို ခေါ်ကာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၏။ ရွာလူကြီး များမှာလည်း မခေါ်စဖူး အခေါ်ထူး သောကြောင့် ဘုန်းကြီးထံမဖြစ်မနေသွား ရသည်။ ထိုအထဲတွင် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ မကျေနပ်တိုင်း အဆဲခံရသည့် ဦးတိုး လည်း ပါဝင်၏။

“က - ဦးတိုး၊ ကျုပ်တို့ကျောင်းမှာ အလှူလုပ်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ကိတ္တိမ သားဘစ်ကိုလည်း ကျုပ်ကိုရင်ဝတ်ပေး မယ်။ ကျုပ်ကိုဘာမှပေးစရာလှူစရာမ လိုဘူး။ ကျုပ်အားလုံးကိုတာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေးမှာ။ ပြီးတော့ အငြိမ့်ပွဲလည်း သွားမယ်။ ခင်ဗျားတို့ကနည်းနည်းပါးပါး ပဲ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ပေးဖို့ပဲလိုတယ်။

မောင်စိမ်းအောင် (၂၀ ရာစု) ထူးဆန်းသောဘုန်းကြီး

ရွာအကြား၌ ရှိလေ၏။ ထိုကျောင်းတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ကိုရင်သုံးလေးပါးသာရှိ၍ အများအားဖြင့် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မတစ်ပါး တည်းသာ သီတင်းသုံးလေ့ရှိပါသည်။ ထိုကျောင်းဘေးတစ်ဖက်တွင် ဆန်စက် တစ်လုံးရှိ၏။ ကျန်တစ်ဖက်တွင် ဦးတိုး၏ လယ်ကွက်ရှိ၏။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မသည် ဆန်စက်သို့ ဆန်လာကြိုက်သည့် လှည်း များထဲမှ ဆန်များအလှူခံ၍ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်စားသောက်၏။

ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မသည် စိတ်မြန်ပြီး စိတ်တိုတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရုံဖြင့် ရ ပြောရဆိုရအဆင်မပြေသဖြင့် ဒေါသ ဖြစ်လျှင် ရွာထဲသို့ပတ်ကာ ဦးတိုးနာမည်

ပျောက်ထားကြ၏။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မက လည်း ရွာကျောင်း၌ရှိနေပါကလည်း ရွာ ထဲသို့ ဘယ်ခါမှ ဆွမ်းမကြ။ သူ့ကျောင်း ဘေးရှိ ဆန်စက်သို့ဆန်လာကြိုက်သည့် လှည်းတို့မှ ဆန်များအလှူခံခြင်း၊ တစ်ခါ တစ်ရံ သင်္ဘောဆိပ်သွား၍ သင်္ဘော ပေါ်တက်ကာ အလှူခံခြင်းပြုကာ တစ်ပါး တည်း ချက်ပြုတ်စားသောက်၍နေလေ ၏။

တစ်ခါက ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ ရွာမှ တစ်လကျော်ခန့်ပျောက်သွားပြီးနောက် ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့ကို

ကုန်ကျငွေအားလုံး ကျပ်တာဝန်ယူ တယ် ဘယ်နယ်လဲ”

ဘုန်းကြီး၏ ဦးဓမ္မစကားကြောင့် ဦးတိုး အပါအဝင် လူကြီးများ အံ့ဩကာ ချက်ချင်းစကားမပြန်နိုင်ကြချေ။

“က - ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်မေးတာ လည်းဖြေကြပါဦး။ ခင်ဗျားတို့က နည်း နည်းပါးပါး ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ပေး တောင်မလုပ်ပေးနိုင်ကြဘူးလား။ ခင်ဗျား တခြားရွာကလူတွေခေါ်လိုက်တာလား” “မဟုတ်ပါဘူးဘုရား” တပည့်

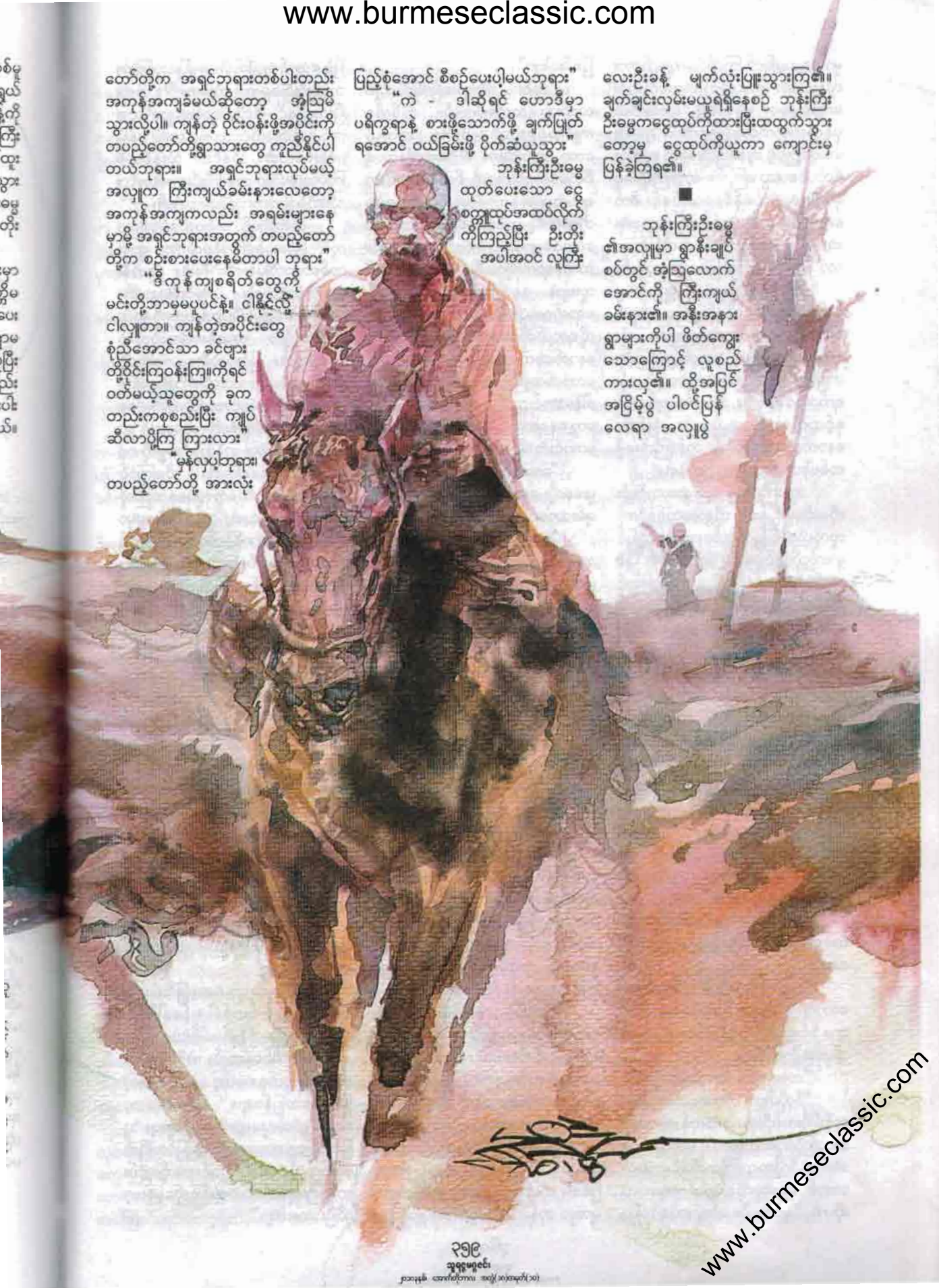

တော်တို့က အရှင်ဘုရားတစ်ပါးတည်း
 အကုန်အကျခံမယ်ဆိုတော့ အံ့ဩမိ
 သွားလို့ပါ။ ကျန်တဲ့ ဝိုင်းဝန်းဖို့အပိုင်းကို
 တပည့်တော်တို့ရွာသားတွေ ကူညီနိုင်ပါ
 တယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားလုပ်မယ်
 အလှူက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလေတော့
 အကုန်အကျကလည်း အရမ်းများနေ
 မှာမို့ အရှင်ဘုရားအတွက် တပည့်တော်
 တို့က စဉ်းစားပေးနေမိတာပါ ဘုရား”
 “ဒီကုန်ကျစရိတ်တွေကို
 မင်းတို့ဘာမှပပင်နဲ့။ ငါနိုင်လို့
 ငါလှူတာ။ ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေ
 စုံညီအောင်သာ ခင်ဗျား
 တို့ဝိုင်းကြဝန်းကြ။ ကိုရင်
 ဝတ်မယ့်သူတွေကို ခုက
 တည်းကစုစည်းပြီး ကျုပ်
 ဆီလာပို့ကြ ကြားလား”
 မှန်လှပါဘုရား။
 တပည့်တော်တို့ အားလုံး

ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်ဘုရား”
 “ကဲ - ဒါဆိုရင် ဟောဒီမှာ
 ပရိက္ခရာနဲ့ စားဖို့သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်
 ရအောင် ဝယ်ခြမ်းဖို့ ပိုက်ဆံယူသွား”
 ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ
 ထုတ်ပေးသော ငွေ
 စက္ကထုပ်အထပ်လိုက်
 ကိုကြည့်ပြီး ဦးတိုး
 အပါအဝင် လူကြီး

လေးဦးခန့် မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။
 ချက်ချင်းလှမ်းမယူရရှိနေစဉ် ဘုန်းကြီး
 ဦးဓမ္မကငွေထုပ်ကိုထားပြီးထထွက်သွား
 တော့မှ ငွေထုပ်ကိုယူကာ ကျောင်းမှ
 ပြန်ခဲ့ကြရ၏။

ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ
 ၏အလှူမှာ ရွာနီးချုပ်
 စပ်တွင် အံ့ဩလောက်
 အောင်ကို ကြီးကျယ်
 ခမ်းနား၏။ အနီးအနား
 ရွာများကိုပါ ဖိတ်ကျွေး
 သောကြောင့် လူစည်
 ကားလှ၏။ ထို့အပြင်
 အငြိမ်ပွဲ ပါဝင်ပြန်
 လေရာ အလှူပွဲ

မှာ နေ့ညမပြတ် ကြက်ပျံမကုစည်ကား လွန်းလှ၏။ အလှူပွဲတွင် ထမင်းဟင်း ကျေးရုံမျှမက ရန်ကုန်မြို့ ရှားမီးကိတ် မုန့်ထိုက်မှ ကိတ်မုန့်များကိုပင် ချကျေး သောကြောင့် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကို လှူတိုင်း စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ မှာ အလှူလုပ်ရန်စိစဉ်သည်နှင့် စိတ် ကောင်းဝင်ကာ ပုံမုန့်စိတ်ဖြစ်သွား၏။ အလှူပြီးသည်နှင့် စိတ်ဖောက်ပြန်လာ ကာ နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားလေ့ရှိ၏။ ထူးခြားသည်မှာ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ ဝတ်ပေးသော ကိုရင်များမှာ သူ၏ ကျောင်း၌ သုံးရက်သာနေကြ၏။ သုံး ရက်ကျော်သည်နှင့် ထွက်သွားကြ၏။ တခြားမှ ကိုရင်လာဝတ်လျှင်လည်း သုံး ရက်သာနေကြ၏။ သုံးရက်ကျော်သည် နှင့်ထွက်သွားကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ကျောင်း၌ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ တစ်ပါးတည်းသာ ကျင့်ကြံခဲ့၏။

ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မသည် နွားမတစ်ရှင်း ကိုဝယ်မွေးပြန်၏။ ထိုနွားမတစ်ရှင်းကို သူကိုယ်တိုင် မြက်ရိတ်ကျေး၏။ ထိုပြင် နွားလည်းပြိုင်ပွဲကို မြို့ပေါ်တက်၍ ပြိုင် သည့်အခါလည်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားတို့မှာ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကို နွားလည်ရန်ခက်လာ၏။ အထူးအဆန်း ဖြစ်ကြရ၏။ သို့သော် မည်သူမျှပြန် မပြောရဲကြချေ။ ကွယ်ရာတွင်တော့ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မအကြောင်းကို အတင်း ပြောတတ်ကြ၏။

“ဦးတိုး၊ ခင်ဗျားဘုန်းကြီးကတော့ အတော်ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲဗျာ”

“ဘယ်ကလာ ကျုပ်ဘုန်းကြီးရမှာ လဲဗျာ။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ ဘုန်းကြီးပါဗျ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေ မယ့်လို့ ဘုန်းကြီးက ကျုပ်တို့ထက် ခင်ဗျားကိုပိုချစ်လို့ခင်ဗျ။ နာမည်ကို သူပါးစပ်ကချကိုမချဘူး”

“ဘာလဲ - ကျုပ်နာမည်တပ်ပြီး တစ်ရွာလုံးပတ်ဆဲနေလို့ပြောတာမဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါ ဟုတ်ပါ။ ဒါနဲ့ထားပါ တော့ဗျာ။ ခင်ဗျားကို တစ်ခုမေးချင်လို့ ဗျာ။ ခင်ဗျားက သူနဲ့နီးစပ်တော့ သိချင် သိမှာပေါ့ဗျာ”

“ဘာများလဲ၊ ဘာသိချင်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါဗျာ။ ဟိုတစ်လောတုန်းက ဘုန်းကြီးတစ်ဦးတည်းအကုန်အကျခံပြီး အလှူကြီးလုပ်သွားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ အဲဒီလိုအလှူကြီးလုပ်နိုင်လောက် အောင် ငွေတွေကိုသူဘယ်ကရတာလဲ ဆိုတာသိချင်တယ်။ ခင်ဗျားသိရင်ပြော

ပြစမ်းပါဗျာ”

“အင်း - ခင်ဗျားပြောမှပဲ ကျုပ် လည်းသွားသတိရမိတယ်။ အဲဒီကိစ္စ ကျုပ်လည်းသိချင်နေတာဗျ။ တကယ် တော့ ဘုန်းကြီးက စိတ်ကောင်းတာနဲ့ စိတ်မကောင်းတာဆို စိတ်မကောင်းတဲ့ ရက်ကများနေတာလေ။ ပြီးတော့ ကျုပ် တို့ရွာကနေ တစ်ခါတစ်ခါ အတော်ကြာ အောင်ပျောက်ပျောက်သွားတတ်တယ်။ ဘယ်ရောက်လို့ဘယ်ပေါက်တယ်မသိပါ ဘူးဗျာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီရွာပဲပြန် ရောက်လာတာပဲမဟုတ်လား။ အလှူခံ လို့ရတယ်ဆိုရအောင်ကလည်း စိတ် နောက်နေတဲ့ဘုန်းကြီးမို့ ဘယ်သူကမှ ဒီ လောက်လှူကြတာ မမြင်ဘူးပါဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့တောင် သူ့ဆီမှာငွေတွေအထပ်လိုက် တွေ့နေရတာ အံ့ဩစရာတကယ် ကောင်းတယ်”

“အေးဗျာ။ ဒါတောင်ဘုန်းကြီးက ရှုနေလို့။ မရှုများမရှုရင် ဘယ်လောက် ချမ်းသာမလဲမသိဘူး”

“တစ်ခုရှိတယ်နော်။ ဘုန်းကြီးက သူ့ကို အရှူးလို့ထင်ရင်၊ အရှူးလို့ခေါ်ရင် မကြိုက်ဘူးဗျ။ ကျုပ်ကိုပဲကြည့်။ သူ့ကို အရှူးလို့ကြည့်မိတာနဲ့ လိုက်ဆဲတော့တာ ပဲ။ ခင်ဗျားလည်းကျုပ်လိုအဆဲခံနေရဦး မယ်နော် သတိထား”

ဦးတိုးနှင့် ရွာလူကြီးတို့ တိတ်တ ဆိတ် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မအကြောင်းပြောပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မမှာ ဦးတိုးနာမည်တပ်၍ ရွာကိုပတ်တာဆဲ နေပါတော့၏။ ဦးတိုးမှာ သူတို့နှစ်ဦး ပြောသည့်အကြောင်း ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ မည်သို့သိသွားရသည်ကို စဉ်းစား၍မရ အောင်ဖြစ်မိ၏။

သည်လို့နှင့် ဘုန်းကြီး ဦးဓမ္မမှာ ရွာမှာနေလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်ဖြင့် သုံးနှစ်ခန့်ကြာသော် ရွာသို့ပြန်ရောက် ကာ အလှူကြီးလှူပြန်လေ၏။ ရွာသူရွာ သားတို့ အံ့ဩရပြစ်လေ၏။ အံ့ဩခြင်း နှင့်အတူ အငြိမ့်ပွဲကြည့်ရ၍ ပျော်ရွှင် ကြည့်နူးကြရပြန်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မမှာ သုံး နှစ်တစ်ကြိမ်အလှူကြီးလှူ၏။ ထမင်း ရည်ချောင်းစီးမောင်းတီးလှူသကဲ့သို့ လက်မရွံ့တမ်းလှူ၏။ ထိုအလှူတိုင်း ကိုတ္တိမသားအစိတ်ခန့်ကို ကိုရင်ဝတ်ပေး ၏။ တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ ထိုအလှူ တိုင်း ရန်ကုန်မြို့မှ နာမည်ကြီးမန်တစ် မျိုးမျိုးကို မှာယူကျွေးမွေးလေ့ရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရွာအနီးတစ်ဝိုက်မှလူ များမှာ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ၏အလှူသို့သွား

ဖြစ် အောင်သွားကြ၏။ ဂရုပြုလာကြ၏။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကား ထုံးစံအတိုင်း အလှူ ပြီးသည်နှင့် စိတ်ကောင်းပျောက်သွား ကာ ယခင်အတိုင်း သွားမြဲ စားမြဲ နေပြ ပင်ဖြစ်လေ၏။ သို့နှင့်ပင် သုံးနှစ်တစ် ကြိမ်လှူခဲ့သော ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ၏အလှူ သုံးကြိမ်မြောက်လှူပြီးခဲ့တော့၏။

အလှူပြီး၍ တစ်ပတ်ခန့်အကြာ တွင် မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ကာ ရွာရိုး တစ်လျှောက်မြင်းလိုက်စီး၏။ ရွာအနီး တစ်ဝိုက်သို့လည်း မြင်းစီးသွား၏။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မမြင်းစီးသွားသည်ကို ရွာသူ ရွာသားတို့က အဆန်းတကြယ်လိုက် ကြည့်ကြ၏။ မြင်းဝယ်စီးသောကြောင့် လည်း ရွာသူရွာသားတို့အံ့ဩကြရပြန် ၏။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကား မည်သူ့ကိုမျှ ဂရု မစိုက်၊ မြင်းကိုစီးမြဲစီး၏။ သို့ရာတွင် ရွာ သူရွာသားတို့ကား ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကို ဂရု တစိုက်ကြည့်ရုံနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မဘာတွေလုပ်နေသည်ကို မြင်ကြ သိကြလေ၏။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မမှာ မြင်းဝယ်စီးပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် မုန့်ခေါင်းကြီးတစ်လုံးကိုဝယ်ပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ထိုမုန့်ခေါင်းကြီးထဲသို့ဝင်ကာ ခုနစ်ရက်ကြာအိပ်နေပြန်၏။

ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မမုန့်ခေါင်းထဲမှ ပြန် ထွက်လာသောနေ့တွင် ဝယ်ထားသော မြင်းသေ၏။ မြင်းသေသောအခါတွင် မြင်းကိုမြှုပ်ရန် အခြားရွာသားများကို မခေါ် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မတစ်ယောက်ထဲ မြင်းကိုဆွဲကာမကာ မြေ၌မြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် ၏။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ၏ လုပ်ရပ်များကို ရွာသူရွာသားများက အဝေးမှချောင်း မြောင်းကြည့်၍နေကြရ၏။ ဝင်မပြောရဲ ဝင်မလုပ်ရဲကြချေ။ သို့ရာတွင် ရွာထဲ၌ ကား ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ၏ အကြောင်းတို့မှာ လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားစားဖြစ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“ဦးတိုး၊ ခင်ဗျားဘုန်းကြီးကတော့ အထူးအဆန်းတွေချည်းလုပ်နေတယ် နော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ပထမမြင်းဝယ်ပြီး စီးတယ်။ နောက်တစ်ခါ မုန့်ခေါင်းကြီး တစ်လုံးဝယ်ပြီး အဲဒီမုန့်ခေါင်းထဲမှာ ခုနစ် ရက်လုံးဝင်အိပ်နေတယ်။ အဲဒီမုန့်ခေါင်း ထဲကပြန်ထွက်လာတော့ သူဝယ်ထားတဲ့ မြင်းကသေပြန်ရော။ မြင်းသေတော့ လည်း ရွာထဲလူတွေကိုမခေါ်ဘူးဗျ။ သူ မြင်းကို သူဟာသူမဆွဲပြီး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် လိုက်တယ်။ အဲဒါတွေခင်ဗျားတို့လည်း ဘုန်းကြီးကိုစိတ်ဝင်စားစားကြည့်နေတဲ့ သိပြီးသားပါဗျာ”

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ပြော စရာရှိလို့ဆို အာလဲ။ ဒါတွေပြောမလို့ လား။ ဒါတွေက ကျုပ်တို့ချောင်းကြည့် ထားလို့သိပြီးသား။ တခြားအကြောင်း ရှိရင်သာပြော"

"တခြားအကြောင်းရှိလို့ပြောပြချင် လို့ခင်ဗျားတို့ဆိုလာခဲ့တာ။ ကျုပ်ကိုမနေ့ က ဘုန်းကြီးက သူ့ဆီလာဖို့ခေါ် လို့ သွား ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးက ကျုပ်ကို မှာတယ်ဗျ"

"နေပါဦး ဘာတွေမှာလဲ ပြောပြ စမ်းပါဗျာ။ တကယ်သိချင်လို့ပါ"

"တခြားတော့မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ ပျံလွန်ရင် ပိတ်မခွဲနဲ့ ရေမေ့မှာနဲ့တဲ့"

"အင်း - ဒီလိုမှာတယ်ဆိုတော့ သူက ပျံလွန်တော်မူမှာမို့လို့လား"

"ဒါတော့ ကျုပ်လည်းဘယ်ပြော တတ်မလဲဗျာ။ သူမှာတာကို ကျုပ်က ပြောပြတာ။ သိချင်ရင် ဘုန်းကြီးဆီ ခင်ဗျားတို့သွားမေးကြပေါ့"

"အင်း - ဘုန်းကြီးကတော့ တို့တွေ ဦးနှောက်ခြောက်အောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပဟောဦးလုပ်နေတော့တာပဲ"

စကားဝိုင်းမှဦးတိုးထထွက်သွားမှ ကျန်လူများတီးတိုးပြောက အတွေးဆန့် ကာ ကျန်ခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ် အထွေထွေရောက် နေသည့် ဦးတိုးတစ်ယောက် မူလ စကားဝိုင်းသို့ပြန်လာ၏။

"ဪ-စောစောကဘုန်းကြီးမှာ တဲ့စကားတစ်ခုကျန်ခဲ့လို့ လာပြန်ပြော တာ။ အဲဒါက မကြာမီမှာ ဒီရွာအနီး အနားမှာ ကမ်းပါးတွေပြိုကြမယ်။ ပြီး တော့ မော်တော်မှောက်မယ်လို့ပြော တယ်။ ရက်အတိအကျတော့ မပြောဘူး။ အဲဒါတော့ ဟုတ်သော်ရုံမဟုတ်သော်ရုံ သတိထားကြဖို့တော့ လိုတယ်နော်။ က- ကျုပ်သွားပြီ"

ဦးတိုးက ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုစကားဝိုင်းမှထွက်သွား၏။ ဇာန်လူ များ တီးတိုးပြောရင်းကျန်ခဲ့ကြ၏။

"အင်း - ယုံရခက်မယုံရခက်ဘဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြစ်ကမ်းပါးက အိမ်တန်း တွေကတော့ သတိထားတာ အကောင်း ဆုံးပဲပေါ့။ နီးစပ်ရာလူတွေက သတိပေး လိုက်ကြပေါ့ဗျာ။ အရေးစကား။ သဘင် သည်စကားတွေက မှန်တာများတယ်လို့ ရွေးကဆိုခဲ့တာပဲလေ"

"ဟုတ်တယ်-ခုတစ်လောဘုန်းကြီး လုပ်ရပ်တွေကအတော်ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေချည်းပဲ။ ဒါတွေကို သူတမင်လုပ်နေ တာတော့ မဖြစ်တန်ကောင်းဘူးဗျ။ အကြောင်းရင်းတော့ရှိလိမ့်မယ်။ အင်း-

တစ်နေ့တော့သိကြမှာပေါ့ဗျာ"

ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ၏မိန့်မှာချက်များ နှင့် ထူးခြားဖြစ်စဉ်များက တစ်ရွာထဲ တွင်မက ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ပါ ပျံ့နှံ့ရောက် ရှိသွားလေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ တခြားရွာများ မှ ရွာသားအချို့ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကိုလာ ရောက်ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလာကြ၏။ ဦးဓမ္မကား ကျောင်းထဲမှကျောင်းပြင် မထွက်တော့။ ထိုအခါ ရွာသားတို့က သတိထား၍ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကိုအဝေးမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေကြရလေ၏။

မြင်းသေပြီး တစ်ပတ်ပြည့်သော နေ့တွင် ကျောင်းထဲ၌ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ၏ လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်တို့ကိုမတွေ့ရ၍ ဦးတိုး နှင့် ရွာသားအချို့ ကျောင်းပေါ် သို့တက် ကြည့်ကြရာ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မမှာ မှန်ခေါင်း ကြီးအတွင်း၌အိပ်လျက် အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေလေတော့၏။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ ပျံလွန်သွားပြီဟူသောသတင်းမှာ ရွာတွင်း နှင့် ရွာပြင်ပသို့ ချက်ချင်းပင် ပျံ့နှံ့ရောက် ရှိသွားလေ၏။

"ဒီနေ့မနက်ပိုင်းကပဲ ဘုန်းကြီး ဦးဓမ္မပျံလွန်သွားတဲ့တော့"

အင်း - တို့တော့ဒီနှစ်ဇာတ်ပွဲကြည့် ရတော့မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ကျုပ်မှာ ဒီနှစ် ကျုပ်သားအယေကောင်ကို ဘုန်းကြီး ဦးဓမ္မထံအပ်ပြီး ကိုရင်ဝတ်ခိုင်းမလို့ဗျ။ ခုတော့ မှန်းချက်နဲ့နှမ်းထွက်ဝေးရပြီပေါ့ ဗျာ။ ဟော - ပြောရင်းဆိုရင်း ဦးဓမ္မရဲ့ ကပ္ပိယကြီးဦးတိုး ဟိုမှာလာနေပြီ။ သူ့ကို အခြေအေနေမေးကြည့်ဦးဗျ"

လူအုပ်စုအနီးသို့ ဦးတိုးရောက် လာ၏။ လူအုပ်စုထဲမှတစ်ယောက်က ဦးတိုးကိုမေးလိုက်၏။

"ဦးတိုး၊ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မပျံလွန်သွား ပြီဆိုတာ တကယ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့မနက်စောစော ကပဲ ပျံလွန်သွားတယ်။ အဲဒါတောင် ကျောင်းက ဆရာတော်ကိုသွားလျှောက် မလို့လာခဲ့တာဗျ။ နေပါဦး ခင်ဗျားတို့က ဒီမှာအုပ်စုဖွဲ့ပြီးဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

"ဪ- ကျွန်မတို့ကတမင်အုပ်စု ဖွဲ့ပြီးနေကြတာမဟုတ်ပါဘူးနော်။ သွား ရင်း လာရင်းကြုံလို့ ဟိုအကြောင်းဒီ အကြောင်းတွေမေးနေပြောနေကြတာပါ။ ဒီအထဲမှာ ဦးဓမ္မပျံလွန်တဲ့အကြောင်း လည်းပါတာပေါ့ရှင်။ ဒါနဲ့ဦးတိုးဆိုဘုန်း တစ်ခုစပ်စလို့ကိန်းမယ်။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ မပျံလွန်ခင် ဦးတိုးကိုကျိတ်ပြီးဘာတွေ များမှာသွားသေးလဲ။ ဘုန်းကြီးဆီမှာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှိတယ်နော်"

"နင်တို့ကလည်း ထင်ချင်ရာစွာတံ ထင်နေကြတာကိုး။ ငါတောင် ဦးဓမ္မ အသက်ကိုမမိလိုက်ဘူး။ ငါသွားတော့ ဘုန်းကြီးကပျံလွန်နေပြီ။ အေး-ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကတော့ ငါ့ကိုခေါ်ပြီး မှာခဲ့တာရှိတယ်"

"အဲဒါပြောတာပေါ့။ ဦးတိုးက ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မရဲ့ကပ္ပိယပါလို့။ သူမှာရှိတဲ့ ရွှေငွေတွေဆို ဦးတိုးကိုပဲဖေးခဲ့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟာဗျာ - ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို အထင်ကြီးနေတော့တာကိုး။ ဘုန်းကြီး မှာခဲ့တာက သူပျံလွန်သွားရင် သူ့ပိုက် ကိုမခွဲဘဲ သင်္ဂြိုဟ်ဖို့တစ်ခုပဲမှာခဲ့တာ သိပလား။ က - အချိန်ရှိတုန်း တောင် ကျောင်းကိုသွားလိုက်ဦးမယ်။ ဘုန်းကြီး ဦးဓမ္မကိုသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ တောင်ကျောင်းဆရာ တော်နဲ့တိုင်ပင်ရမှာရှိသေးကယ်"

ဦးတိုးက ပြောဆိုပြီးနောက် လူ အုပ်အနီးမှထွက်သွားလေ၏။

"ကျွန်မကတော့ ဒီလူကြီးပြော တာ မယုံပါဘူးရှင်။ ဦးဓမ္မနဲ့အရင်းနီးဆုံး ဆိုလို့ သူပဲရှိတာလေ။ ပြီးတော့ ဦးဓမ္မဆီ မှာ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှိ တယ်လို့ပြောသံတွေ ကြားနေရတာပဲ။ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ သိချင်ဆုံး။ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်အလှူကြီးပေးတာကိုပဲ ကြည့်။ သူမှာမရှိရင် ဒီလိုအလှူမျိုးဘယ် လိုလုပ်နိုင်မှာလဲ"

ကံပါကွာ။ ဒီကိစ္စက တို့နှစ်ဆိုင် ပါဘူး။ ဦးတိုးအနေနဲ့ ရတော့လည်း အမြတ်ပေါ့။ မရတော့လည်း အရင်းပေါ့။ သွက်ပေါ့ကွာ။ လာ - သွားကြရအောင်။ ကိုတင်မောင် သွားပြီဗျ"

လင်မယားနှစ်ဦးက ကိုတင်မောင် ဆိုသူကို နှုတ်ဆက်ကာ တစ်ဖက်သို့ ထွက်သွားကြ၏။ ကိုတင်မောင်ဆိုသူ လည်း အခြားတစ်ဖက်သို့ဆက်လျှောက် ကာ လူစုခွဲလိုက်ကြ၏။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဦးဓမ္မ၏ ကျောင်း၌ ရွာသူရွာသားများစုရုံးကာ ဦးဓမ္မစာပဒအား သင်္ဂြိုဟ်ရန် တောင် ကျောင်းဆရာတော်ကြီးထံမှ ဩဝါဒဒယူ ကြ၏။ ပြီးနောက် အုပ်စုလိုက်တာဝန် ကိုယ်စီယူကာ ဝိုင်းဝန်းရွက်ဆောင်နေကြ လေ၏။

ထိုစဉ် သမင်ခြံဆရာတော် ကြ ရောက်လာ၏။

"အိမ်း-ဦးဓမ္မပျံလွန်တယ်ကြား။ ငါကြွလာတာ လမ်းမှာ ဦးဓမ္မတစ်နေ့က မြင်းလျှောက်စီးနေတာတွေ လိုလှည့် ပြန်တော့မလို့။ ဒီကရွာသားတစ်ယောက်

နဲ့တွေ့လို့သေချာမေးကြည့်တော့မှ ဦးဓမ္မ
တကယ်ပုံလွန်သွားမှန်းသိရလို့ ငါ ဒီ
ရောက်အောင်လာခဲ့တာ။ ငါ့မျက်စိ ငါ
မယုံနိုင်လောက်အောင်ထိဖြစ်ရတယ်ကွာ။
အတော်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်”

သမင်ဒြဲဆရာတော်စကားအဆုံး
တွင် ဒရယ်လူးရွာသားတစ်ယောက်ကပါ
ဆရာတော်၏စကားကို ဝင်ရောက်
ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာတော်ပြော
တာ မှန်တယ်။ အခုပဲ ကျွန်တော်ဒီကို
အလာမှာ ထန်းပင်ခံမရောက်ခင်မှာ
ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မမြင်းလျှောက်စီးနေတာကို
ကျွန်တော်မျက်စိနဲ့တပ်အပ်တိုမြင်ခဲ့တာ။
အခု ဒီမယုံလွန်နေတာမြင်ရတော့ ဘာ
တွေဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး
ဗျာ”

“ဦးဓမ္မက ပုံလွန်သွားတာတောင်
လူတွေကိုအရှုံးလုပ်သွားသေးတယ်”

“အေးဟာ၊ သူ့ကို ဘုန်းကြီးအရှုံး
လို့ တို့တွေခေါ်လို့များ တို့တွေကို သူက
ပြန်ပြီး အရှုံးလုပ်သလားမသိပါဘူးအေး”

ဝိုင်းကလုပ်ကိုင်ပေးနေကြသည့်
ယောက်ျား၊ မိန်းမအုပ်စုတို့မှာ သူ့အုပ်စု
နှင့်သူ တီးတီးစွာဖြင့် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ
အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ထို
စဉ် ကလေးတစ်သိုက် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ
ကျောင်းအနီးမှ ပြေးသွားရင်း ညီညီညာ
ညာအော်ဆိုသွားကြလေ၏။

“ငှာနအုပ်က မယားနှစ်ယောက်၊
ကမ်းကစောက်၊ ဘုန်းကြီးကစိတ်နောက်၊
ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ကလေးတစ်သိုက် ပြေးလွှားရင်း
ထပ်ကာထပ်ကာ အော်ဆိုသံကိုကြား
လိုက်ရသော ကျောင်းထိရိရွာသူရွာသား
တို့မှာ ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်းမှ ထိုစာ
ကိုလိုက်ပါရွတ်ဆိုကာ တစ်ယောက်မျက်
နှာတစ်ယောက်ကြည့်လျက်အံ့ဩနေကြ
လေ၏။ နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာသော
အခါ ဝါးဘလောက်သောက်မြစ်တမ်းရှိ
တမ်းပါးများပြုကြ၍ အိမ်သုံးလေးလုံးခန့်
ပျက်စီးသွားရ၏။ ရွာလူများကောင်းမှု
ကြောင့် လူအသေအပျောက်မရှိချေ။
ထိုအခါတွင် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကြိုတင်ပြော
ဆိုခဲ့ပုံကို ပြန်၍ သတိရသွားကြပြန်လေ
၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ၏စာပဒ
ကို (၇) ရက်ထားပြီးနောက် သဂြိုဟ်
လိုက်ကြ၏။ သဂြိုဟ်ရာတွင်လည်း
ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မမှာသည်အတိုင်း ဆောင်
ရွက်ခြင်းမဟုတ်။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မမှာခဲ့
သည်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိ၍ ဖြစ်နိုင်

ကြောင်း အားလုံးကသုံးသပ်ပြီး ထို
အကြောင်းကိုသိရန်အတွက် ဆန့်ကျင်
ဘက်လုပ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဘုန်းကြီး
ဦးဓမ္မက သူပုံလွန်ခဲ့ပါက ဗိုက်မခွဲရန်မှာ
ခဲ့သည်ကို ဗိုက်ခွဲလိုက်ကြ၏။ ပြီးသော်
ဗိုက်ထဲမှကလီစာတို့ကို အိုးတစ်အိုးတွင်
ထည့်၍ရေမျောကာ ရုပ်လုံးကိုမီးသဂြိုဟ်
ပြီး အရိုးများကိုသိမ်းဆည်းထားကြ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ
၏ဗိုက်ကိုခွဲပြီး အထဲမှကလီစာများကို
ရေအိုးတွင်ထည့်ချိန် ရေမျောရာ ထိုအိုး
မှာ ရေဆန်တက်သည်ကို လူအားလုံးမြင်
တွေ့ကြရ၍ အံ့ဩဘုန်းဖြစ်ကြပြန်
၏။ ထိုနေ့မှာပင် လိုင်းမော်တော်တစ်စီး
တိမ်းမှောက်သောကြောင့် ရွာမှလူများ
ကယ်ဆယ်ပေးခဲ့ကြရ၏။ ထိုအခါတွင်
လည်း မော်တော်မှောက်မည့်အကြောင်း
ကြိုတင်ပြောခဲ့သော ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မကို
သတိတရဖြင့် အံ့ဩဘုန်းဖြစ်ကြပြန်
၏။ တစ်စတစ်စဖြင့် ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မမှာ
အရှုံးဘုန်းကြီးမဖြစ်နိုင်ကြောင်း တဖြည်း
ဖြည်းသိလာကြ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာသို့ မိန်းမ
ပျိုသုံးဦး ရောက်လာကြ၏။ မျက်နှာစိမ်း
များဖြစ်၏။ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မက ကြိုတင်
မှာကြားခဲ့၍လာခဲ့ရကြောင်း ပြောကြား
၏။ အကြောင်းမှာ ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ မပြန်
ခင်က ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မထံမှာ ငွေချေးငှား
ထားသူများထံသို့ သူပုံလွန်ပါက သွား
ရောက်ပြီး ငွေကြေးတောင်းယူကာ
ဘုရားတစ်ဆူတည်ရန် မှာကြားသည့်
အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ မိန်းမပျိုသုံးဦး
ပြောသည့်အမည်နာမရှိသူတို့ကို ခေါ်ယူ
မေးမြန်းကြည့်ရာ အမှန်တကယ်ပင်
ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မထံမှ ငွေချေးယူထားသူ
များဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ထိုငွေချေးသူ
တို့ကလည်း ချေးငွေများကိုပြန်ပေးရန်
သဘောတူကြသဖြင့် မိန်းမပျိုများက
ရွာသူကြီးနှင့် တောင်ကျောင်းဆရာတော်
တို့ကို သက်သေထား၍ ချေးငွေများကို
လက်ခံပြီး ထိုချေးငွေများဖြင့် ဘုရားတစ်
ဆူတည်ပေးရန် တောင်းဆိုပြီးနောက်
ပြန်သွားကြလေ၏။ ထိုအပြင် ဘုရား
တည်ပြီးပါက ရေစက်ချရန် အမိလာခဲ့
ပါမည်ဟုလည်း ပြောသွားကြ၏။

မကြာမီ တောင်ကျောင်းဆရာ
တော်နှင့် ရွာသူကြီးတို့ ဦးဆောင်ကာ
မိန်းမပျိုသုံးဦးပေးအပ်ခဲ့သောငွေများဖြင့်
ဘုရားတစ်ဆူတည်ကြ၏။

စေတီတည်နေစဉ်ကာလအတွင်း
ဘုန်းကြီးဦးဓမ္မ မြင်းစီးလာလေ့ရှိကြောင်း
မြင်ရသူများက ပြောကြား၏။ ဦးတိုး

ကိုယ်တိုင် သုံး၊ လေးကြိမ်ခန့်တွေ့မြင်ရ
ကြောင်း သိရ၏။ ညအချိန်တွင် စေတီ
တော်အနီးတစ်ဝိုက်မှ မြင်းခွာသံများကို
ညစဉ်လိုလိုကြားနေရသောကြောင့် ည
မှောင်သည်နှင့် ရွာသူရွာသားတွေမှာ
အပြင်သို့မထွက်ရဲကြဘဲ အိမ်ထဲ၌သာ
နေကြသည်ကများ၏။

ဤသို့ဖြင့် စေတီတည်ပြီး ထီး
တော်တည်ရန်နှင့် ရေစက်ချရန်အချိန်
ကျရောက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်
ကျောင်းဆရာတော်ကြီးနှင့်ရွာသူကြီးတို့
တိုင်ပင်ပြီး ထီးတော်တင်၍ ရေစက်ချ
မည့်ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်ကြ၏။ ထို
သတ်မှတ်သည့်နေ့ရက်တွင် တစ်ရွာလုံး
ဘုန်းအုန်းကျက်ကျက်ဖြင့် ထီးတော်တင်
ပွဲကြီးမှာ စည်ကားလွန်းလှ၏။ ထီးတော်
တင်လှူပြီးနောက် ရေစက်ချရန် စီစဉ်
ကြ၏။ ထိုအစီအစဉ်မရောက်မီ သူစိမ်း
အမျိုးသမီးသုံးဦးကို မျှော်နေမိကြ၏။
သို့ရာတွင် ရေစက်ချရန် ပြင်ဆင်နေ
သည်တိုင် ထိုအမျိုးသမီးသုံးယောက်ကို
အစအနာပင် မတွေ့မမြင်ရချေ။

တောင်ကျောင်းဆရာတော်သည်
ရေစက်ချရန်အတွက် ရွာသူကြီးကို ရေ
စက်ခွက်ကိုင်ရန်ပြော၏။ ထိုအချိန်ကျမှ
မိန်းမပျိုသုံးဦးမှာ ရေစက်ချမည့်မဏ္ဍပ်
အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာခဲ့
ကြ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသုံးဦးမှာ လှပချော
မောပြီး သစ်လွင်တောက်ပသောအဝတ်
အစားများကို ဝတ်ဆင်လျက် မွှေးပျံ့
ကြိုင်လှိုင်နေ၏။ လူတိုင်း ငေးမောကြည့်
ရှုကြရ၏။ ရေစက်ချအပြီး အမျှပေးဝေ
သောအခါတွင် မဏ္ဍပ်အပြင်မှ မြင်းခွာ
သံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ကြရ၍
မဏ္ဍပ်အပြင်သို့လိုက်ကြည့်သော်လည်း
မည်သည့်အရိပ်အယောင်မျှမတွေ့ရချေ။
ထိုစဉ် မိန်းမပျိုသုံးဦးက နုတ်ဆက်ကာ
ထပြန်သွားကြ၏။ မိန်းမပျိုများသွားရာ
နောက်သို့ လူအုပ်ကြီးက မျက်စိတစ်ဆုံး
လိုက်ကြည့်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မျက်စိ
တစ်ဆုံးအကြည့်ထဲမှာပင် ထိုအမျိုးသမီး
သုံးဦးမှာ ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွား
ကြလေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် လူ
တိုင်း အံ့ဩဘုန်းဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတော့၏။

(ဝါးဘလောက်ရွာသားတစ်ဦး၏
ပြောကြားချက်ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဝတ္ထုအသွင်
ပြန်လည်ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ထိုစေတီ
မှာ ယခုတိုင် ဦးဓမ္မစေတီဟူ၍ ဘွဲ့မည်
တွင်ကာရှိနေဆဲဟု သိရပါသည်။)

မောင်စိမ်းအောင် (ရာဇ)

ပြားအလိပ်၏တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ကြီးအနီဖုတ်လေးတစ်ထပ်ပါရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သစ်ခေါက်အညိုရောင်သက်န်းအဟောင်းဝတ်ရုံထားပြီး နီညိုရောင်ခေါက်ခြာအဟောင်းကြီးကိုဆောင်းထားသော်လည်းပဲ ကြည့်ညိုစရာကောင်းနေသည်။ ဘရသေ့၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကြောင့်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘရသေ့ပေးသည့်လက်ဖွဲ့လေးကို ကျွန်တော်၏ညာလက်မောင်းတွင်ချည့်ထားလိုက်သည်။ လက်မောင်းဖြူဖြူနှင့်လက်ဖွဲ့ကြီးနီနီကကြည့်လို့ပင်ကောင်းနေပါသေးသည်။ အဲဒီနေ့ညက ကျွန်တော်လယ်ထဲမှာသွားအိပ်သည်။ လယ်ထဲ၏အနောက်ဘက်မှာ လူနေပြီး ရှေ့ဘက်တွင် ကျွဲတွေကို ညဘက်မှာ ကြီးချည်ရှည်သိပ်သည်။ နံနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာနိုးလာပြီးနောက် ကျွဲချည်ကြီးတွေဖြုတ်ပြီး ကျွဲတွေကိုစားကျက်ဘက်သို့မောင်းလွှတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံအတွင်းရှိ ကျွဲချေးတွေကိုကျုံးပြီး ပြုတင်းပေါက်ကနေ တံအပြင်ဘက်ကိုပစ်ထုတ်၏။

ကျွန်တော် ပြုတင်းပေါက်အောက်နားကပ်လျက်ရှိသော ကျွဲချေးပုံကိုကျုံးစဉ် ရှားခနဲအသံကြားသဖြင့် လက်ကိုပြန်ရုတ်ပြီး ကိုယ်ကိုနှောက်သို့ဆုတ်မိလျက် သားဖြစ်သွားသည်။ အသံကြားရာသို့သေချာကြည့်လိုက်ရာ လက်ကောက်ဝတ်သာသာရှိသော မြေပွေးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လှသိန်း၊ လှသိန်း မြန်မြန်လာပါဦးကွ။ ဒီမှာ မြေပွေးကြီးကွ”

ဟု ဘေးနားလယ်တံက သူငယ်ချင်းကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ လှသိန်းပြေးလာသည်။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲကွ”

“ဟိုပြုတင်းပေါက်အောက်ဘေးမှာလေကွ”

လှသိန်းက ခပ်မြန်မြန်ကျွဲကျောင်းသည့် ဝါးရင်းတုတ်ယူပြီး မြေပွေးကြီးကို ရိုက်သတ်လိုက်သည်။

“ဟာ-အတော်ကြီးတဲ့အကောင်ကြီးပဲကွ။ နှစ်တောင်ကျော်လောက်ရှိမယ်။ အကွက်ကလည်းလှလိုက်တာ၊ မြေကြီးရောင်ထောက်နေတော့ ရုတ်တရက်မတွေ့နိုင်ဘူးကွ။ မြေပွေးဆိုတာ သူ့အနားကပ်လာတဲ့ ယင်ကောင်ကိုတောင် မလွတ်တမ်းကိုက်နိုင်တယ်ကွ။ မင်းကို မကိုက်မိတာ အင်မတန်ကံကောင်းတယ်ကွ”

“ငါ့လက်နဲ့တောင်မြေကိုထိမိသွား

သလား မသိပါဘူးကွ။ မြေကိုက်ခံရပြီးသေမယ့်နေ့များလားမသိပါဘူးကွ။ မနေ့က ရသေ့တစ်ပါးပေးခဲ့တဲ့ဒီလက်ဖွဲ့လေးကငါ့အသက်ကိုကယ်လိုက်တာဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်နိုင်တယ်ကွ။ မြေပွေးဆိုတာ လက်တွေ့ခြေတွေသူ့အနားရောက်လို့ကတော့ ကိုက်ပြီးသားပဲ သိပ်မြန်တာကွ”

ဟု ပြောပြီးနောက်တွင် လှသိန်း မြေပွေးအသေကြီးကိုယူသွားသည်။

ညဘက်တွင် ကျွန်တော်အိမ်ပြန်အိပ်သည်။ နံနက်ရောက်သည်နှင့် ဘရသေ့ကိုလိုက်ရာသည်။ ဟိုမေးသည်မေးလိုက်မေးသည်။ ဘာသတင်းမှမရပါ။ ဘရသေ့ကိုလိုက်ရာရင်း ကျွန်တော်ရွာအပြင်အနောက်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတွေက ရွာသင်္ချိုင်းတုန်းဘက်သို့လှမ်းနေမိသည်။ သစ်ပင်ချုံပုတ်တွေ လူသေမြှုပ်ထားသည့် မြေပုံအဟောင်းတွေကို ဖြုတ်ကျော်ပြီး သင်္ချိုင်းဇရပ်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။

ဇရပ်ထဲသို့လှမ်းကြည့်မိရာ တရားထိုင်နေသောဘရသေ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း တစ်မျိုးပဲ ဆို့နှင့်ကြီးခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ဘရသေ့နောက်နားတွင် ဖြည်းဖြည်းစွာဝင်ထိုင်ပြီး ဦးချက်တော့လိုက်သည်။

“လူလေးရောက်လာပြီကိုး”

ဟု တည်ကြည်သည့်အသံနှင့်အတူ ဘရသေ့ ကျွန်တော်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မြေပွေးကြီးနှင့်ကြုံခဲ့ရပုံကို ဘရသေ့အား ပြောပြလိုက်သည်။

“အဘကကယ်သင့်ကယ်ထိုက်လို့ လူငှလေးကိုလာကယ်ရတာပါ။ အဘဒီကနေပဲ ဒီရွာကနေထွက်သွားတော့မှာ လူလေး အဘဆီလာမယ်ဆိုတာသိလို့ စောင့်နေခဲ့တာ”

“အဘတယ်သွားမှာလဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲအဘ၊ အဘနေတဲ့လိပ်စာပြောခဲ့ပါဦး”

“အဘကဘယ်ရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြေဦးတည်ရာသွားချင်တဲ့နေရာသွားနေတာ။ အဘမှာ လိပ်စာဆိုတာမရှိပါဘူး လူလေးရယ်။ ဝိဇ္ဇာမှာလိပ်စာမရှိဆိုသလိုပါပဲ”

“ဒါဆိုရင် အဘနဲ့ ဘယ်တော့ပြန်ဆုံရမှာလဲ”

“ဝငှနားဆက်အရ ကံမကုန်သေးရင်တော့ ပြန်ဆုံကြရဦးမှာပေါ့

လူလေးရာ။ ‘နေ့ကို နေရောင်လင်းမည်၊ ညကို လရောင်လင်းမည်။ နေရောညရောရောင်ခြည်လင်းမည်’ သာသနာ့ရောင်ခြည်တွေထွန်းလင်းတောက်ပလာလိမ့်ဦးမယ်။ လူလေးရာ။ လူလေးလည်း တစ်ချိန်မှာ ဝိဇ္ဇာလမ်းကို လျှောက်လှမ်းရဦးမယ်”

“အဘသီဆိုသွားတာတွေ၊ အဘပြောတာတွေ ကျွန်တော်နားလည်သယောင်ယောင်နဲ့ သိပ်တော့မနားလည်ဘူး။ အဘသွားတော့မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ကို ဒီလက်ဖွဲ့ပြုလုပ်ပုံလေးတော့ သင်ပေးခဲ့ပါဦး”

“သင်ပေးရမှာပေါ့ လူလေးရာ”

ဟုပြောပြီး လက်ဖွဲ့ပြုလုပ်ပုံကို အသေးစိပ်ပြောပြသည်။ စာရွက်နှင့် ခွဲတံပါပေးပြီး ပြောပြသည်များကို ရှေးမှတ်ခိုင်းသေးသည်။

ပြီးလျှင် -

“က- အဘတာဝန်ကျေပြီ။ အဘအခုပဲသွားတော့မယ်”

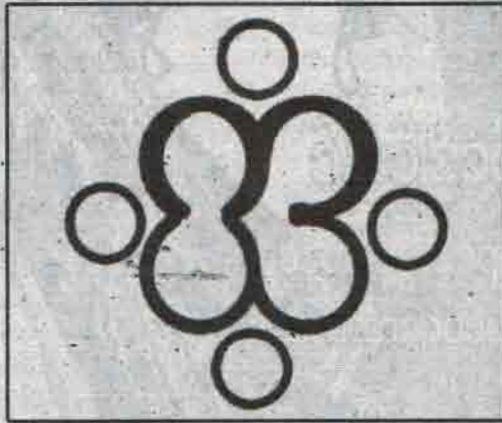
ဟု ဆိုကာ ဇရပ်မှလှမ်းထွက်၏။ ကျွန်တော်လည်း ဘရသေ့နောက်ကနေ လှမ်းလိုက်နေမိသည်။ ကားလမ်းဘက်သွားရာ မြေနီလမ်းသို့ရောက်လျှင် -

“လူလေးမလိုက်ခဲ့နဲ့တော့။ နေရစ်ခဲ့တော့”

ဟု ပြောပြီး ကားလမ်းဘက်သို့ ဘရသေ့ တစ်လှမ်းချင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားနေသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲအလိုလိုဝမ်းနည်းလာပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်သို့ မျက်ရည်စီးကျလာသည်။ ကျောခိုင်းသွားနေသောဘရသေ့ကိုလှမ်းကြည့်နေမိ၏။ ဘရသေ့ကို လှမ်းမမြင်ရတော့မှာ လေးလံသည့်ခြေလှမ်းတွေနှင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် လှသိန်းက အိမ်ခြံချင်းကပ်၊ လယ်တဲချင်းလည်းကပ်လျက် ညီအစ်ကိုလိုနေကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် လှသိန်းမြေဆီအန္တရာယ်နှင့် နှစ်ကြိမ်တိုးခဲ့ဖူးသေးသည်။ ပဲခူးရိုးမထဲထဲတောသွားတတ်ကြစဉ်က ငန်းပုပ်မြေကြီးနှင့်တိုးပြီး နှစ်ဦးသား လှည်းစခန်းအရောက်ပြေးခဲ့ကြရဖူးလေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျွဲကျောင်းရင်း ကွင်းထဲမှာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူပါလာသည့် ခွေးငါးကောင်က ကိုင်းပုတ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ကြည့်ပြီးလှည့်ပတ်ဟောင်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သွားကြည့်ရာ ပေါင်လုံးလောက်ရှိသော စခွေးမြွေကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လက်ဖွဲ့မှာ အကွရာဆွဲထားပုံကို ပုံကြီးချဲ့၍ ဆွဲပြလိုက်ပါသည်

လူတစ်ရပ်ကျော်မြင့်သည့်တိုင်းပင်ထပ်
ဖျားအထိ ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ခွေးတွေကို
လှည့်ပတ်ပေါက်နေ၏။ မြွေကိုယ်အခွေ
ပုံကြီးက ဖျာကြမ်းကြိုးနှစ်ချပ်စာခန့်ရှိ၏။
လှည့်နိုး အတော်လေးလန့်သွားပြီး -

“ဟေ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင် အနား
မကပ်နဲ့ လာလာ မြန်မြန်လာ”
ဟုပြောရင်း ကျွန်တော်ကိုဆွဲခေါ်
ခွေးတွေကိုလည်းခေါ်ပြီး မြွေကြီးနှင့်
လေးရာသို့ပြေးခဲ့ကြရဖူးသည်။ ရက်များ
မကြာခင် လှည့်နိုးဖျားသည်။ အဖျား
တက်ပြီး သတိလစ်ကာ ဇယာင်ပြီး မြွေ
ကြီးနှင့်လန့်လန့်အော်နေသဖြင့်ဆေးကုသ
ခဲ့ရဖူးပါသည်။

ဒီတစ်ခေါက် ကျွန်တော် ရွာပြန်
အရောက်မှာ လှည့်နိုး မကြာခင်လက
သေဆုံးခဲ့ကြောင်းသိရသည်။ သေဆုံးခဲ့
ပုံကိုလည်း သိလိုက်ရသည်။ လှည့်နိုး
သူ့ကိုယ်သူ ကံနိမ့်နေတာကိုသိသည်။
ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ရန် ဆိုင်ကယ်ဖြင့်
ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားသည်။ ကား
လမ်းကိုဖြတ်စဉ် ကားလမ်းမအလယ်
ရောက်မှာ ဆိုင်ကယ်စက်ရပ်သွားသည်။
တစ်ဖက်မလာသောကားတစ်စီးကဝင်
တိုက်လိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်က မြန်
ဆန်သည်။ လှည့်နိုးသေဆုံးသွားသည်။
လှည့်နိုးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
သည်။ ကောင်းရာဘုံဘဝသို့ ရောက်ပါ
စေဟု ဆုတောင်းပြီး အမျှဝေလိုက်ရပါ
သည်။

မိုးကုတ်တရားစခန်းဝင်စဉ်က ဆို
ခဲ့ရသည် -
“မမျှော်လင့်ဘဲဖြုန်းခနဲသေလည်း
သေနိုင်သည်။ ငါသည် မုချသေရမည်။”

အချိန်ပိုင်းသာလိုတော့သည်။ အသေ
မဦးခင် ဉာဏ်ဦးမှ တော်တော့မည် ဆို
သည့်လက်ကို ပြေးပြီးသတိရလိုက်
သည်။

ပန်ချာပီ လိပ်ပြာဖမ်းသလိုပ ဂန္ဓာ
ရိဝိဇ္ဇာစခန်းကို စိတ်ကမုန်းပြီးလျှောက်
ရင်း ဘရသေ့၏ မြွေဆိုးအန္တရာယ်
ကာကွယ်သည့် လက်ဖွဲ့စီရင်ပုံကို ဖော်ပြ
လိုက်ပါသည်။

ဘရသေ့လက်ဖွဲ့သည် မြွေပါးစပ်
ဟုပြီး မကိုက်နိုင်အောင် စီရင်ထားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ မြွေအာဇာပတ်လက်ဖွဲ့ဟု
လည်းခေါ်ပါသည်။ လက်ဖွဲ့စီရင်လိုလျှင်
ပထမဦးစွာ ပေါက်ဆရာ ခြောက်ဆယ်
ကိုးပါးသော ဝိဇ္ဇာခိုရ်အပေါင်းတို့အား
ရည်စူးပြီး အုန်းငှက်ပျောပွဲတစ်ပွဲလျှာဒါန်း
ရသည်။ ပွဲတွင် လက်ဖက်သုံးယာ ကွမ်း
သုံးယာထည့်ရသည်။ အမွှေးနံသာ
ဖယောင်းတိုင်များဖြင့်ပူဇော်ရသည်။

ပွဲဆက်ကပ်ပူဇော်လျှင် ရွတ်ဆို
ရန်မှာ -

“တပည့်တော်သည် ပေါက်ဆရာ
ခြောက်ဆယ်ကိုးပါးသော ဝိဇ္ဇာခိုရ်
အပေါင်းတို့အား ဆီမီးမြှိုင်မြိုင် အမွှေး
တိုင်ဖြင့် ပန်းခိုင်စုံနှော အုန်းငှက်ပျောနှင့်
လက်ဖက်ကွမ်းယာ မွှေးနံသာကို ကြည်စွာ
လျှော့ကန်တော့ပါ၏။ ကာကွယ်နိမိတ်
ပီတိပင်တားဆီး မရှိငြားဘဲ ဝိဇ္ဇာပိုရ်
အပေါင်းတို့သည် မြင်ကာကြား၍ ကြွ
ရောက်တော်မူပြီး ဘယာကင်းပျောက်
ဘေးမရောက်နိုင်အောင် စောင့်ရှောက်
တော်မူကြပါစေသော်”

ဟု ဖြစ်ပါသည်။
လက်ဖွဲ့ကို ရွှေပြား၊ ငွေပြား

သို့မဟုတ် ကြေးပြားပေါ်တွင် ရေးသား
စီရင်ရပါသည်။ သံကညစ်ဖြင့်ရေးသား
ရသည်။ ကံ အကွရာကို ဦးစွာရေးရ
သည်။ ကံ အကွရာ၏အောက်ဘက်မှာ
‘ယ’ အကွရာကို ရေးရပါသည်။ ကယုတ်
ယယုတ်ရေးဆွဲခြင်းဖြစ်သည်။

‘က’ အကွရာကိုရေးလျှင် -

■ ကကာရောစ ဗုဒ္ဓရုပ်၊ ကဒုက္ခ
ကုသလ်ဓမ္မ၊ နမောဗုဒ္ဓါယကဟု ရွတ်
ဆို၍ရေးရသည်။

‘ယ’ အကွရာကိုရေးလျှင် -

■ ယ ကာရောစ ဗုဒ္ဓရုပ်၊ ယဒုက္ခ
ကုသလ်ဓမ္မ၊ နမောဗုဒ္ဓါယယဟု ရွတ်ဆို
၍ရေးရပါသည်။

ကယုတ်ကယုတ်၏အပေါ်အောက်
ဘေးဘယ်ညာတွင် ‘ဝ’ အကွရာ တစ်လုံး
စီ စုစုပေါင်း လေးလုံးရံပြီး ရေးရသည်။
‘ဝ’ အကွရာ တစ်လုံးရေးတိုင်း -

■ ည အာစေးချုပ်၊ အာစေးပိတ်ဟု
ရွတ်ဆို၍ရေးရပါသည်။

အကွရာအားလုံးပြီးလျှင် ဖော်ပြ
ဂါထာဖြင့် (၃၇) ခါ ရွတ်ဆိုပြီး သိဒ္ဓိတင်
ရပါသည်။

ဂါထာမှာ -

■ ည ဂဠုန်တစ်ကောင်၊ နဂါးတစ်
ကောင်၊ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ မြွေပွေး၊
မြွေဟောက်၊ ငန်းပြောက်၊ ငန်းကျား၊
ချုပ်ဆရာချုပ်၊ ဖွဲ့ဆရာဖွဲ့၊ ဟူ၍ ဖြစ်ပါ
သည်။

သိဒ္ဓိတင်ပြီး စီရင်ထားသည့် ရွှေ
ပြား၊ ငွေပြား သို့မဟုတ် ကြေးပြားကို
လိပ်လိုက်လျှင် လက်ဖွဲ့လေးဖြစ်သွား
မည်။ လက်ဖွဲ့၏အပေါက်ထဲတွင် ကြိုးနီ
လေးစွပ်ထည့်ရသည်။ လက်ဖွဲ့၏ထိပ်
တစ်ဖက်စီတွင် ကြိုးနီကလေးကွင်းလျှို
ထိုးပြီး ဖုထုံးတစ်ထုံးစီထုံးထားရသည်။
ကြိုးနီဖုထုံးနှစ်ခုအကြားတွင် လက်ဖွဲ့
လေးရှိနေပါမည်။ ညာလက်မောင်းတွင်
ချည်ထားပြီးဆောင်နိုင်ပါပြီ။ လည်ပင်း
တွင်ဆွဲပြီး ဆောင်ထားလျှင်လည်းရပါ
သည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရွေးဆောင်
ထားနိုင်ပါသည်။

သတိပြုရန်အချက်မှာ လက်ဖွဲ့
ဆောင်ထားသူများ မြွေမသတ်ရပါ။
မြွေသားမစားရပါ။

* မြွေဆိုးအန္တရာယ်မှကင်းဝေးကြပါစေ

အောင်ကြွေးခန်း
(အေးအိတ်ဘီ)

မြတ်ဒေါင်းနိုင်

(ကညီလှအောင်)

ဆိုင်းသရာစိန်ထွန်းပေနှင့်

မကျိုးစလှပမုပရလောကသား

စိန်ထွန်းဖေဆိုသည် ဆိုင်းဆရာ တစ်ယောက်တို့ စလင်းမြို့နယ် အနောက် ကန်ပေါင်အုပ်စုတွင် မသိသူမရှိ။ အသား က ဖြူဖြူနဲ့နဲ့။ အရပ်ကအပ်ပုပု သဘော ကောင်းသလို အဆိုအတီးတွင်လည်း ပြောစရာမရှိအောင်ဖြစ်သောကြောင့် စလင်းနယ်တစ်ကြော အလှူမင်္ဂလာ၊ ဘုန်းကြီးပျံကအစ စိန်ထွန်းဖေကို မြင် တွေ့နေကြရသည်အထိ သူ့သတင်းက မွှေးလှသည်။

တစ်နေ့ အနောက်ကန်ပေါင်ရွာ သားစိန်ထွန်းဖေနာမည်တပ်၍ လူတစ်စု ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်

“ဆရာစိန်ထွန်းဖေ၊ ဆရာစိန်ထွန်း ဖေ”

“ဟေ-ဘယ်သူတွေများတုံးကွယ်”

“ဒီလိုပါ ဆရာစိန်ထွန်းဖေ၊ ကျုပ် တို့ရွာမှာက ဆိုင်းဆရာတစ်ခြမ်းပဲတွေ သာရှိပြီး တော်တော်တန်တန်တော့ တီး တတ်မှတ်တတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေ

မယ့် ဆိုင်းပညာကိုတော့ ဆရာတစ် ယောက်ယောက်နဲ့ သေသေချာချာသင် မှဖြစ်မှာကိုး။ ဘာဖြစ်လို့ဆို ကျုပ်တို့ရွာ က တပေါင်းလပြည့်တိုင်း ဘုရားပွဲအရပ် ဇာတ်ထုပ်ကကြတာကိုး ဆရာရယ်”

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်တို့က ဘယ်ရွာက တုန်း”

“ကျုပ်တို့က မုန်းချောင်းညာ အထက်ပိုင်း ရေသောင် (ချင်း) ရွာကပါ။ အဲဒါ ဆရာကိုလည်း ဆိုင်းပညာသင်ပေး ဖို့ အကုအညီလာတောင်းတာပါ ဆရာ”

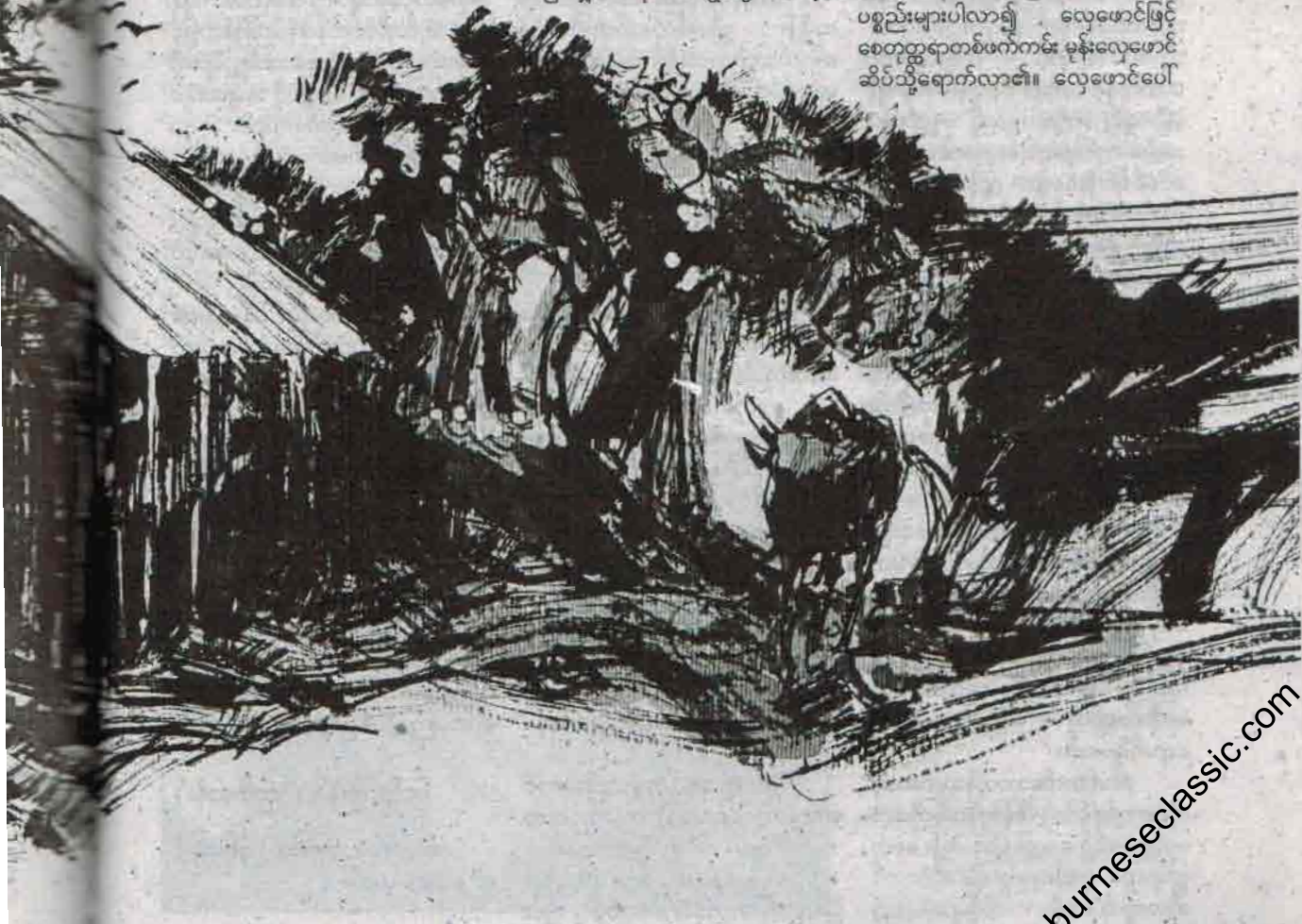
“ဒါဆိုလည်း သင်ပေးရတာပ လေ”

ဆိုင်းဆရာစိန်ထွန်းဖေ ရေသောင် (ချင်း) ရွာသို့လိုက်သွားပြီး ဆိုင်းပညာ ကို တစ်မိုးခန့်သင်ပေးခဲ့ပြီး ပြန်၍ အနောက်ကန်ပေါင်ရွာတွင် နားခိုနေခဲ့ လေသည်။ ဤသို့နှင့် ရေသောင်ရွာတွင် တပို့တွဲလ ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပချိန်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ဆိုင်းဆရာစိန် ထွန်းဖေထံသို့ တပည့်တချို့ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် ရေသောင်ရွာတွင် အရပ်

ဇာတ်ကမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြုဇာတ်လည်း ထည့်ကကြမည်ဖြစ်၍ မင်းသမီး (၂) လက်ခန့်လာငှား၍ ဆိုင်းဆရာက သူနှင့် သမီး(၂)ယောက်ကို မင်းသမီးအဖြစ်ငှား ပြီး ဇာတ်တိုက်၍ တပေါင်းလပြည့်နေ့ တွင် အရပ်ဇာတ်ထုပ် (ဇာတ်ပွဲ)ကကြ လေတော့သည်။

စိန်ထွန်းဖေတို့အဖွဲ့တွင် သူညီဝမ်း ကွဲ ဝဲကျော်က နဲ့ဆရာ၊ သူ၏မင်းသမီး နှစ်လက်က ပြုဇာတ်နှင့် အံ့ငြိမ့်ပိုင်း၊ ရေ သောင်ကရွာသားများကတော့ ကျန်တဲ့ အတီးအမှုတ်ပြုဇာတ်ကတာရောတာဝန် ယူပြီးကပြကြရာ အောင်မြင်စွာပြီး မြောက်ခဲ့ပြီ။ တပေါင်းပွဲတော်ကြီးမှာ စိန်ထွန်းဖေဆိုင်းဆရာတစ်ယောက်လုံး ဦးစီးသောကြောင့် ခါတိုင်းနှစ်တွေနှင့် မတူ စည်ကားလှပေတော့သည်။

ရေသောင်ရွာတွင် ထပြုပြီးသော အခါ နောက်တစ်နေ့တွင် စိန်ထွန်းဖေ တို့ဆိုင်းအဖွဲ့ပြန်လာခဲ့ကြရာ အပြန်ခရီး တွင် မုန်းချောင်းရေကကြည်စိမ်းနေပေ မယ့် ရေကနက်သဖြင့် လက်ဆောင် ပစ္စည်းများပါလာ၍ လှေဖောင်ဖြင့် စေတုတ္ထရာတစ်ဖက်ကမ်း မုန်းလှေဖောင် ဆိပ်သို့ရောက်လာ၏။ လှေဖောင်ပေါ်

ဦးကိုကိုကြီး(ဝမ်းဆေးရေး)
ကဏ္ဍ(၁၂) နေ့စဉ်

မျှစ်အရောင်လှအောင်၊ ပွေးအောင်

၂၀၁၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ၏ တစ်နေ့
သောန်းပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်
စာရေးသူသည် မျှစ်ကြော်စားလိုသော
စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ကစစ(၁၂)
လုပ်သားသက်သာရေးသို့သွားရောက်ခဲ့
ပြီး မျှစ်ဝယ်ကာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။
လှသဘာဝသည် စာရှုသူတို့သိကြ
သည့်အတိုင်း မျှစ်အား စားသုံးရာဝယ်
အရသာရှိရုံသာမက မျှစ်ကို အရောင်
အဆင်းလေးကိုပါကြည့်ပြီး မျက်စိအရ
သာကိုပါ ခံစား၍ စားသုံးလိုကြပါသည်။
သည့်အတွက်ကြောင့် စာရေးသူ

သည် အရောင်လှသည့် မျှစ်အနီရောင်
လေးများကိုသာ ရွေး၍ ဝယ်ယူခဲ့မိပါ
သည်။
အိမ်ရောက်၍ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်
အဖြူရောင်ထဲတွင် ထည့်လာသော မျှစ်
များအားထုတ်၍ ဇနီးချစ်ညီအား အဖျင်
လေးများလုပ်၍ ကြော်ပေးပါရန် ထုတ်
ပေးလိုက်စဉ်-
“ဟာ - မျှစ်တွေက ဆိုးဆေးအနီ
တွေနဲ့ဆိုးထားပါလား။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်
မှာဆေးအနီရောင်တွေပေးကျန်ခဲ့တယ်
ကွ”

ဟု ပြောလိုက်မိရာ ချစ်ညီမှ -
“ဒီလိုဆိုးဆေးတွေနဲ့ မျှစ်တွေကို
တော့ စားမနေပါနဲ့အစ်ကိုရယ်၊ ဝမ်းဗိုက်
ထဲရောက်သွားရင် လူကိုရောဂါဖြစ်စေ
လိမ့်မယ်”
ဆက်လက်ပြီးတော့လည်း -
“မျှစ်ရောင်းတဲ့လူတွေက သူတို့
မျှစ်ကို သဘာဝအတိုင်း ဘာဆေးမှဆိုး
စရာမလိုဘဲ မျှစ်ကိုနီစေတဲ့နည်းတွေရှိ
ပါတယ်။ သူတို့မသိကြသေးလို့ပါ။ သိ
သွားရင် ဆိုးဆေးဖို့လည်းမကုန်ဘူး။ စား

တွင် မင်းသမီးနှစ်လက်ကို စေတုတ္တရာ
မြို့မှ ခင်မင်သော အမျိုးသမီးက အိမ်
တွင်တည်းခိုနေထိုင်ပြီး ညစာစားဖို့ခေါ်
သွားသောကြောင့် ကုန်သည်တစ်
ယောက်နှင့် ဝဲကျော်၊ စိန်ထွန်းဖေတို့ကျန်
ခဲ့ပြီးလျှင် မကျီးစုရေပင်သို့ ပစ္စည်းများ
သယ်ဆောင်ရာတွင် လှေဖောင်ပေါ်တွင်
ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော ကုန်သည်လေးမှ
လည်း ဝိုင်းဝန်း၍ ကူညီသယ်ပေးမည်ဟု
ဆိုပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းနှင့် ဆိုင်း
ပစ္စည်းတချို့ကိုသယ်ယူ၍ မကျီးစုရေပင်
သို့ အတန်ငယ်လာရလေသည်။

တောလမ်းလေးအတိုင်း စိန်ထွန်း
ဖေတို့သုံးယောက် လေတဖြူဖြူနှင့်လာ
ခဲ့ကြရာ သိပ်မကြာမီ ထမင်းအိုးတစ်အိုး
ကျက်ခန့်တွင် ရေနှင့် နှင်း မကျီးစုရေပင်ကို
ရင်ခွဲပုံသဏ္ဍာန်လမ်းကိုခွဲလျက် ဆောက်
ထားသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

မောကလည်းမောပန်းလာသည့်
အတွက် စိန်ထွန်းဖေတို့မှာ အနားက
လည်းယူခွင့်လှပေပြီ။ ဇရပ်တွင် စိန်ထွန်း
ဖေနှင့်ညှိဝမ်းကွဲဝဲကျော်တို့မှာ ဆိုင်း
ပစ္စည်းများနှင့် ကုန်သည်လေးမြဲခွန်းက
ကူညီ၍ ဝိုင်းသယ်ပေးသောကြောင့်
မကျီးစုရေပင်သို့ ချောချောမောမော
ရောက်ရှိလာ၏။

ခင်မင်တတ်သောကုန်သည်လေးမှ
ကိုဝဲကျော်နှင့် စိန်ထွန်းဖေတို့အား
မကျီးစုရေပင်၌ ခေတ္တနေကြပါရန်၊ စေတု
တ္တရာတွင် ကုန်ဖိုးများရှင်းပြီး ကိုဝဲ
တို့အတွက် စားဖို့ကော်ဖီများဝယ်ပြန်

လာခဲ့မည်ပြောကာ ထွက်သွားလေ၏။
အချိန်ကလည်း နေဝင်ရီတရော
အချိန်၊ ညီအစ်ကိုမသိတသိအချိန်
ရောက်သည်အထိတိုင် ကုန်သည်လေး
မှာ ဇရပ်သို့ပြန်မရောက်လာခဲ့။ ထိုအချိန်
တွင် မကျီးစုရေပင်အနောက်ဘက်မှ
တရားရှူးတရဲရဲအသံပေး၍ ခွာရှုပ်သံ
ကြောင့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် နွား
ရိုင်းတစ်ကောင်မြင်နေပြီး မာန်ဖိနေသံ
ကြားရသောကြောင့် စိန်ထွန်းဖေမှ
ဝဲကျော်အား -

“ညီလေးဝဲကျော်၊ ဒီအချိန်တွေရ
တဲ့နွားက ပုံစံသိပ်မကျဘူး။ သတိရှိကွာ။
ဝါးလုံးတုတ်ယူပြီး ငါ့နောက်ကလိုက်ခဲ့”
နွားကိုသေသေချာချာကြည့်လိုက်
သောအခါ နွားပြီးမပါသဖြင့် စိန်ထွန်းဖေ
နှင့် ဝဲကျော်တို့နှစ်ယောက် ဝါးလုံးတုတ်
ဖြင့်လိုက်ရိုက်သောအခါ ထိုနွားမှာ
ထွက်ပြေးရင်းက ပျောက်သွား၏။

နွားရိုင်းပျောက်သွားသည်နှင့် စိန်
ထွန်းဖေနှင့်ဝဲကျော်တို့ ဇရပ်တွင်ပြန်ထိုင်
နေစဉ် စိန်ထွန်းဖေ၏ ဘယ်ဘက်ဘေး
နားမှ လက်နှင့်လာကုတ်သဖြင့် လှည့်
ကြည့်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့။ ဝဲကျော်
ကြောက်မည်စိုး၍ စိန်ထွန်းဖေ ဘာမှမ
ပြောဘဲနှင့် -

“ဝဲကျော်ရေ၊ ကုန်သည်ကောင်
လေးတော့ လှေမရလို့ ကူးမလာတော့
ကူးထင်တယ်။ အိမ်စိုပဲရှိတော့တယ်”
ဆိုပြီး စိန်ထွန်းဖေက ဘုရားရှိခိုး
ပြီးနောက် တောပိုင်း၊ တောင်ပိုင်း၊ ကွင်း

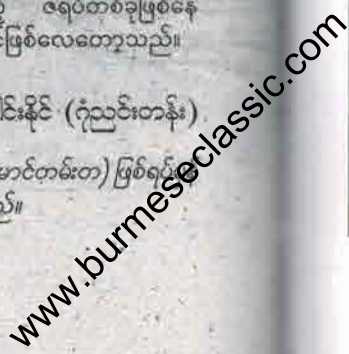
ပိုင်း၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊
ဇရပ်စောင့်နတ်များကို တစ်ညတာ ကျန်
နေရာတွင် အိပ်စက်နားခိုမည်ဖြစ်သဖြင့်
ယခုလာနေသ့်ယုတ်နေသောမိစ္ဆာများကို
ဖယ်ရှားပေးပါဟု မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေ
လျက် တိုင်တည်လိုက်ပါသည်။

စိန်ထွန်းဖေ၏ မေတ္တာပို့အမျှဝေ
သံအဆုံးတွင်တော့ ဇရပ်ပေါ်မှ ခြေထံ
တရုပ်ရုပ်တရဲရဲနှင့်အသံပေး၍ ဆင်းသွား
သည့်အသံသာကြားရပြီး အလုံးအထည်
တစ်စုံတစ်ရာမမြင်ရချေတော့။

ထိုတစ်ညမှာလည်း စိန်ထွန်းဖေ
တို့ညီအစ်ကို မည်သည့်အနှောင့်အယှက်
မှမတွေ့ရတော့ဘဲ ကောင်းစွာအိပ်စက်
ရလေတော့သည်။ သရဲမကြောက်သော
စိန်ထွန်းဖေအား ပရလောကမှ သရဲရှိ
သည့်ဆိုတာကိုတော့ မကျီးစုရေပင်က
သက်သေပြခဲ့လေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မကျီးစု
ရေပင်ဆိုသည်မှာ ထိုအနီးဝန်းကျင်၌
ကွယ်လွန်ကြသောသူများကို ဇရပ်တွင်
ထား၍ သင်္ဂြိုဟ်လေ့ရှိကြသဖြင့် ကွယ်
လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်များစွာတို့ သွားလာ
လှုပ်ရှားနေသည့် ဇရပ်တစ်ခုဖြစ်နေ
သောကြောင့်ပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

ခြတ်ဒေါင်းနိုင် (ဂုံညင်းတန်း)
စလင်း(မောင်တမ်းတ) ဖြစ်ရပ်
ကို ရေးဖွဲ့ပါသည်။

သုံးသူလည်း ရောဂါမရပါဘူး။ အရောင် လှပြီးတော့လည်း အရောင်းသွက်စေ မှာပါ။”

ဟု ချစ်ညိုပြောလာသဖြင့် စာရေး သူစိတ်ဝင်စားသွားပြီး-

“အေး- ဒီလိုဆို မင်းသိရင်ပြောပါ ဦးကွ။ သိရအောင်”

ဟု မေးလိုက်မိပါသည်။

“ဘာလဲ အစ်ကို့စာဖတ်ပရိသတ် တွေအတွက် စာမူရေးပြီး သူ့ရဲ့မဂ္ဂဇင်း ကြီးကနေ ဖြန့်ဝေဦးမလို့မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုလာပြန်သဖြင့် -

“ဒါပေါ့ကွာ။ အများအတွက်ရေး သားဖြန့်ဝေခြင်းဟာလည်း ကုသိုလ် တစ်မျိုးရတာပဲပေါ့မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု စာရေးသူမှ ပြန်ပြောလိုက်မိ ပါသည်။

ထိုအခါ ချစ်ညိုမှ -

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မသိကြသေး တော့လဲ လွယ်မရောင်နဲ့ခက်နေကြတာ ပါ။ မျှစ်အနီရောင်လေးတွေရဖို့အတွက် မိုးရွာချတဲ့အခါမှာ အိမ်အမိုးက ကျလာ တဲ့မိုးရေတွေကို သန့်သန့်လေးခံထားပြီး များများလုပ်ရောင်းမယ့်သူတွေကတော့ စဉ်းအိုးကြီးတွေနဲ့ရေကိုပိုလောင်ထား သင့်တယ်။ ရလာတဲ့မိုးရေကို ပြုတ်မယ့် ဒန်အိုး၊ များများပြုတ်မယ့်လူတွေက တော့ မိုးခြံဒယ်ကြီးတွေထဲ မိုးရေသန့် သန့်တွေကို လောင်းထည့်ပြီးရင် မီးဖို ပေါ်ကိုတင် အောက်က မီးလှိုင်လှိုင်ထိုး ရေဆူတာနဲ့ ရေဆေးပြီးသား မျှစ်စိမ်း တွေကို အိုးထဲကို စိစိရီရီထည့်ပြီးရင် အပေါ်ကနေ အဖုံးအုပ်ထားလိုက်ပါ။ မီးဖိုအောက်နေ မီးလှိုင်လှိုင်ထပ်ထိုးပေး ရမယ်။”

ရေဆူလာလို့ အငွေ့တလှိုင်လှိုင် ထွက်လာရင် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ မျှစ် များအားလုံး နီရဲနေတာကို တွေ့ရပါ လိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက်ပြုတ်ထားတဲ့မျှစ် တွေကို နူး၊ မနူးယောက်မနဲ့ထိုးကြည့်ပါ။ လိုချင်တဲ့အနေအထားရောက်ပြီဆိုရင် မီးဖိုပေါ်ကချပြီး အအေးခံပါ။ ပြီးရင် အခြားရေနဲ့ မျှစ်ကိုဆေးပြီး အိမ်မှာစား သုံးလိုသူတို့နဲ့ ရောင်းတန်းပြုလုပ်ကြမယ့် သူတွေအတွက် မျှစ်နီနီလှလှလေးများ အဆင်သင့်ရပြန်ပါတယ်။

နောက်တစ်နည်းရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ မိုးရေကိုမသုံးဘဲ ဘယ် ရေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပြုတ်တဲ့နည်းပါ။

ပြုတ်မယ့် မျှစ်တွေကို ရေစင် အောင်ဆေးပြီး ပြုတ်မယ့်ဒန်အိုး ဒါမှ မဟုတ် မိုးခြံဒယ်ကြီးထဲကို စိစိရီရီထည့် ပြီး မျှစ်မြုပ်အောင် ရေလောင်းထည့်။ အဲဒီအပေါ်မှာ အသင့်ခူးပြီးသားရို့တဲ့ ကျွန်းရွက်အစိမ်းတွေကို မျှစ်တွေမမြင် ရတဲ့အထိ လုံလုံခြုံခြုံဖုံးအုပ်ပြီး အဖုံး အုပ်။ မီးဖိုပေါ်တင်ကာ မီးလှိုင်လှိုင်ထိုး ပြုတ်ရပါတယ်။

ရေဆူလို့အငွေ့တွေလှိုင်လှိုင်ထွက် လာလာချင်အဖုံးကိုမဖွင့်ပါနဲ့။ နာရီဝက် လောက်ကြာမှ ဖွင့်ကြည့်ပြီး ကျွန်းဖက် အောက်က မျှစ်များလှန်ကြည့်လိုက်ပါ။

မျှစ်အနီရောင်လေးများကို တွေ့ရ ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက် လိုချင်တဲ့ အတိုင်းအတာရပြီဆိုရင် မီးဖိုပေါ် ကချ အအေးခံပြီး ရေဆေးလိုက်ရင် စားသုံးဖို့ နဲ့ ရောင်းတန်းအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ် ပြီပေါ့”

ဟု ချစ်ညိုမှ စိတ်ရှည်ရှည်ရှင်းပြ ပါသည်။

“ဪ - တစ်ခုပြောဖို့ကျန်နေ သေးတယ်။ မျှစ်တွေကို မွှေးမွှေးလေးဖြစ် စေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြောင်းဖူးရဲ့ အခွံရွက်တွေကို မျှစ်ပြုတ်တဲ့အထဲထည့် ပြုတ်လိုက်ရင်မျှစ်တွေမွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင် လေးဖြစ်သွားစေပါတယ်”

ဟုလည်း ထပ်ဖြည့်ပြောပြန်ပါ သေးသည်။

“ဒါနဲ့ ဒီနည်းတွေက ဘယ်က ဘယ်လိုချစ်ညိုရခဲ့သလဲ”

ဟု စာရေးသူမှ မေးမိပြန်ရာ -

“ဒါလား ချစ်ညိုရဲ့အမေကြီး ဒေါ် သိုင်းခြံ မဆုံးခင်တုန်းက ပြောပြခဲ့တာ လေ။ အိမ်ထောင်မကျခင်တုန်းကတော့ လက်တွေ့ကျကျလုပ်စားခဲ့ဖူးကြပါတယ်”

ဟု ချစ်ညိုမှပြန်ပြောပါသည်။

စာရေးသူလည်း သူ့ရဲ့မဂ္ဂဇင်း ကြီးသို့ပို့ရန်အတွက် လက်တွေ့လည်းသိ လိုသဖြင့် မျှစ်စိမ်းများအားဝယ်၍ ချစ်ညို ပြောပြသည့်အတိုင်း လုပ်စားကြည့်မိ ရာ ချစ်ညိုပြောသည့်အတိုင်း တစ်ထပ် တည်းတွေ့ရှိရပါသည်။

လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ရာတွင် မီးရေ နှင့်လုပ်သည့်နည်းက အနီရောင်ပိုလှပြီး ကျွန်းရွက်စိမ်းနှင့်အုပ်၍ပြုတ်သည့်နည်း အနီရောင်အလှသည် မီးရေနှင့်ပြုတ်သည့် နည်းကို မမိကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ စာရွှသုများနှစ်သက် သောနည်းကိုအသုံးပြုကြသည့်အတွက် မိမိ၏ မိသားစုတစ်စုလုံးအတွက် လည်း ကောင်း၊ အများပြည်သူများအတွက် လည်းကောင်း၊ ဆိုးဆေးမပါတော့ သည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျန်းမာရေး အတွက် အထူးပင် ကောင်းမွန်သွားကြ မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့အတွက် ဆိုးဆေးကြောင့် လူ တို့တွင် သေးဥပဒ်ကိုမဖြစ်စေတော့ဘဲ မျှစ်၏သဘာဝအတိုင်း အရသာလည်း မပျက် မျှစ်အနီရောင်လှလှလေးများကို ကြည့်လျက် မျက်စိ၏အရသာလည်း ကောင်းမွန်စွာဖြင့် စားသုံးနိုင်ကြတော့ မည်ဖြစ်ကြောင်းတင်ပြရင်း။

စာဖတ်ပရိသတ်တို့အပေါ် မွန်မြတ် စိတ်စေတနာဖြင့်ချစ်ညိုအားကျေးဇူးတင် ပါသည်။

ဦးကိုကိုကြီး (စစ်ဆေးရေး
ကစစ(၁၂) - မိုးဦးသို့

(မိုးကုတ်)
နေသုဒ္ဓလှိုင်
ကလိန်ဉာဏ်စုံ လောကီဘုံ

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ တွင် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ထကြွသောင်းကျန်းခဲ့ကြသော ရောင်စုံသူပုန်တို့ အနည်ထိုင်ရုံးစပြုလာသည့်အချိန်အခါသမယဟုဆိုရပေမည်။ ၁၉၅၅-၅၆ ခုနှစ်ဝန်းကျင် ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ လက်နက်နှင့် ဒီမိုကရေစီလီလှယ်ခဲ့ကြပြီး အလင်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု ခေါင်းဆောင်သော ဖဆပလအစိုးရပြန်လည်ခေါင်းမောလာခဲ့ချေပြီ။ ဦးနု၏ နိုင်ငံရေးအရအလင်းဝင်ကြရန်ဖိတ်ခေါ် ကမ်းလှမ်းချက်ကို ရောင်စုံသူပုန်အားလုံးက လက်မခံခဲ့သည့်တိုင် အင်အားကြီးမားသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တစ်ဖွဲ့မှလက်ခံလိုက်သဖြင့် တိုင်းပြည်အထော်အတန် ငြိမ်းချမ်းလာခဲ့ပြီဟုဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ရွှေဘိုခရိုင်တွင် ဗိုလ်မှူးညွန့်၊ ဗိုလ်သန်းထွန်း၊ ဆရာဦးဘလွန်းတို့

ဦးဆောင်သော ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ အလင်းဝင်လာခဲ့ကြရာတွင် အလံနီဂိုဏ်းခွဲ ထူးစိန်ပါတီမှ ရန်ဘရီ၏အုပ်စုလည်း ပါဝင်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေဘိုခရိုင်တွင်းရှိ မြို့နယ်အချို့တွင် သူပုန်လုံးဝကင်းစင်မသွားသည့်တိုင် အင်အားနည်းပါးသွားခဲ့ရပါသည်။ ရေဦးမြို့နယ်၊ ဒီပဲယင်းမြို့နယ်မှ အလံနီတချို့ ပုံတောင်ပုံညာသို့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရပြီး ရွှေဘိုအရှေ့ခြမ်းရှိသူများမှာ သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်အစွန်အဖျားဖြစ်ရာ မလည်ရွာ၊ တွင်းငယ်ရွာနှင့် မြစ်အရှေ့ဘက်ကျောက်ကြီးရွာ၊ အုန်းမိုင်ရွာ၊ အုန်းတကူးရွာများဘက်သို့ ရောက်ကုန်ကြသည်။ စဥ့်ကူးနယ်မှ အလံနီကိုဘပြုံးအဖွဲ့ကလည်း လာရောက် ပေါင်းစည်းမိကြ၏။ အလံနီတပ်အားလုံးကို ဗဟိုကော်မတီ

ဝင် ဒေါ်စောလှ၊ ဗိုလ် စိန်လင်း၊ ကုလားကြီးဝင်းအောင်၊ ကိုသော်တို့က ဦးစီးကြသည်။ ဗကပတို့မှာလည်း ရွှေဘိုခရိုင်မှ ဆုတ်ခွာသွားကြပြီး မုံရွာခရိုင် အရာထော်မြို့နယ်နှင့် ဝက်လက်မြို့နယ်နယ်စပ်တွင် ခိုလှုံနေကြ၏။ တင်ပုတင်စုတို့ညီအစ်ကိုတို့က ဦးစီးနေကြသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေများဖြစ်လာစေရန် ကြိုးပမ်းကြရာတွင် ရွှေဘိုမြို့ရှိ အရန်တိုက်ခိုက်ရေးရဲများနှင့် ပြည်ထောင်စုစစ်တပ်တို့၏ စွမ်းဆောင်ချက်များကြောင့်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ဗမာ့တပ်မတော်သည် အောက်မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြေလတ်ဒေသရှိ ရောင်စုံသူပုန်တို့အား တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းနေရသဖြင့် အထက်မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ရဲနှင့်စစ်ရဲတပ်ကိုလက်လှဲထားခဲ့ရသဖြင့် အချိန် ဖြစ်သည်။ ရွှေဘိုမြို့သည် မြန်မာ့ပြည်သူ့အစိုးရအနည်းငယ်ကဘယ်နေ့ မြို့ကို

သူပုန်တို့ဝင်စီးဝင်သိမ်းမည်လဲဟု စိုးရိမ်
နေကြခဲ့ကြရာမှ လွန်မြောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။ မြို့လူထုမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု
ကို ခံစားရပြုလာကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် မြို့ပေါ်တွင် လွတ်လပ်ရေး
အောင်ပွဲများ၊ အာဇာနည်နေ့ချီတက်ပွဲ
များ ပြည်ထောင်စုနေ့ပွဲများစသည်တို့ကို
တပျော်တပါးကျင်းပလာခဲ့နိုင်ခဲ့ခြင်းက
သက်သေဖြစ်တော့သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံး
အတွက်လည်း ပြည်ထောင်စုခိုင်းပွဲကြီး
အဖြစ် တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်စိပ်လှပွဲကြီးကို
ကျင်းပနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ရွှေဘိုမြို့တွင် ဘောလုံးပွဲများကို
ရဲဩနဝင်း၏ အရှေ့ဘက်ရှိ ရွှေကျုံး
တော်တစ်ခုနှင့် ဆက်စပ်နေသော ကျုံး
ကောတစ်ခုအတွင်း တည်ထားသော

အောင်လေယျာဘောလုံးကွင်းကြီးထဲတွင် ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ရွှေဘိုခရိုင်တွင် မြို့နယ်ပေါင်း (၁၀) နယ်ရှိရာ မြို့နယ် ပေါင်းစုံ ဘောလုံးခိုင်းလှပွဲကို ရွှေဘိုမြို့ တွင် ကျင်းပကြပါသည်။ ရွှေဘိုမြို့ပေါ် တွင်လည်း ဌာနဆိုင်ရာအသင်းများရှိကြ သည်။ ထိုအထဲတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့အသင်း၊ ယူအမ်ပီစစ်ရဲတပ်ဖွဲ့အသင်း၊ အထက် တန်းကျောင်းအမှတ် (၁) မှတ်အသင်း တို့က နာမည်ကြီးသည်။ မြို့ပေါ်ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်အောင် ခရိုင်အရေးပိုင်ခိုင်းပွဲများတွင် ၎င်းအသင်းသုံးသင်း တစ်သင်းမဟုတ် တစ်သင်း ဝိုက်စွဲလေ့ရှိသည်။ ယခုနှစ် အတွက် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် စစ်ရဲတပ်ဖွဲ့တို့ ဖိုင်းနယ်ပွဲတက်ခဲ့ကြသည်။ အမှတ် (၁) အထက်တန်းကျောင်းမှာ ဆီမီးဖိုင်းနယ် တွင်ပြုတ်ကျန်ခဲ့ပြီး ဆီမီးအရှုံးအသင်း ချင်း တတိယလူရမည်ဖြစ်၏။ ရဲတပ်ဖွဲ့ အသင်းတွင် ဦးအောင်ဦး၊ နောက်တန်း ခံစစ်အဖြစ် အောင်သီ၊ ဂျူဒီအေးအောင်၊ ဘလင်ဒါအဖြစ် စိမ်းအောင်၊ ဘသိန်း၊ ဗုန်းဆန်ရှေ့တန်းလူအဖြစ် ဘယ်ဝင်း တင်ဝေ၊ ညာဝင်းရီဝတ်၊ အလယ်ရှေ့ တန်းအဖြစ် ရဲအုပ်ကလေး ပေခွေ၊ လှဆွေ တင်လှတို့ဖြစ်ကြသည်။ ယူအမ်ပီ စစ်ရဲအသင်းတွင် ကယားရဲဘော်၊ ချင်း ရဲဘော်များပါဝင်ကာ ရှေ့တန်းတွင် အေးလှိုင်၊ မောင်မောင်သီးနှင့် ဝိုးထင် စော ပါဝင်သည်။ မြို့လူထုမှ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် တစ်ခဲနက် အားပေးကြမည် ဖြစ်၏။

ရွှေဘိုရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဆားပုလင်းခေါ် မြို့တွင်း စုံထောက်လေးဖြစ်သည့် ဒုရဲ ကြပ် ညိုသွေးတစ်ယောက် ဦးနှောက် ခြောက်နေရသည်။ နောက်နေ့တွင် ဝိုက်လှုံကြမည်သို့ရဲတပ်ဖွဲ့အသင်းနှင့် စစ်ရဲအသင်းတို့တွင် သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှအနိုင် ရစေချင်၍ ဖြစ်သည်။ သည်နှစ်သင်းက ခြေရည်တူကြသည်။ တစ်သင်းနှင့်တစ် သင်းအပြတ်အသတ်အနိုင်ရလေ့မရှိပါ။ နှစ်ဦးတစ်ဦး၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝိုးမရ တစ်ဦး တို့လောက်သာဖြစ်တတ်သည်။ အနိုင် အရှုံးကလည်း ဘာတစ်ပြန်ကျားတစ်ပြန် ဖြစ်သည်။ ဆားပုလင်းလေး ညိုသွေး မည်သို့မည်ပုံ အနိုင်ရလောက်အောင် လုပ်ရမည်လဲဟု အပြင်းအထန်စဉ်းစား နေရသည်။ သူတို့အဖွဲ့အနိုင်ရကိုရမည် မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုရပါမည် ညိုသွေး လောင်းကြေးထပ်ထား၍ ဖြစ်သည်။ လောင်းကြေးငွေက သူပိုင်မဟုတ်ပါ။ ဆားပုလင်းတို့ထိုးစံအတိုင်း အရက်ဖို

များဆီကကောက်ထားသော ဆက်ကြေး ငွေများဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ အရက် ဖိုပေါင်းရာကျော်ရှိရာ တစ်ဖိုလျှင်တစ်လ (၁၅) ရာခိုင်နှုန်းနှင့်ကောက်ခံထားသော ငွေ (၁၈၀၀) ခန့်ရှိသည်။ ထိုငွေကို ဆား ပုလင်းခေါင်းဆောင် ရာဇဝတ်အုပ်လေး ကိုညွှန်လှင့်ဆီမအုပ်သေးဘဲ ဘောလုံး လောင်းပြီးငွေများမည်ဟု အပိုင်ကြံထား သည်။ သူ့ရှုံး၍ ငွေစားမပေးနိုင်က ခံရ မည့်အပြစ်ဒဏ်ကမသေးလှပါ။ ရာထူး မှုဖြုတ်မရသည့်တိုင် နယ်ပြောင်းလောက် တော့ သေချာပေါက်ခံရမည် ဖြစ်၏။ ဒီငွေကို ဆားပုလင်းခေါင်းဆောင်၊ ဌာနာ ပိုင်ကြီး၊ ဂါတ်စာရေးကြီးနှင့် သူတို့ တစ်တွေမျှစားနေကြမည်မဟုတ်ပါလား။ ညိုသွေးသည် သည်မြို့ထဲသို့ စက်ဘီးလေးစီးကာ သတင်းစနည်းနာ ရန်ထွက်ခဲ့သည်။ မြို့ပေါ်ရှိ လောင်း ကစားသမားများရဝေးရာ ဈေးတောင် ဘက် ဆားတောင်ရွာသွားကားဂိတ်အနီး မှ ကြယ်တံခွန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဖြစ် သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် လူစုံတက်စုံတွေ့ရ သည်။ ဖဲခိုင်း၊ ဂျင်ဒိုင်ကအစ ရာဇဝတ်မှု ကျော်စောသူများ၊ ဇိမ်ခေါင်းများဖြစ်ကြ သည်။

“အာစရိ ဘာသောက်မလဲ။ အအေးလား၊ အပူလား”

ဂျင်ဒိုင်၊ ဖဲခိုင်း ကျော်ကြီးမှ ဖိတ် မန္တကပြုလိုက်သည်။ ညိုသွေး ခေါင်းခါ ပြရင်း သူတို့နှင့်ဝေးရာစားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အာစရိ - ဘာဖြစ်လာလဲဗျာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပါဦး။ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီရတာပေါ့ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် မြမောင်၊ မင်းတိတ် တိတ်နေ။ ကျော်ကြီး ခဏကွာ”

ဂျင်ဒိုင်ကျော်ကြီးကို လက်ယပ် ခေါ်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ကို သူ အနားတောက်ယူလိုက်ပြီး အနီးကပ် ထိုင်စေလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ကျော်ကြီး၊ မနက် ဖြန်ပွဲအတွက် မင်းဘာအလင်းရလဲ”

“ဘာပွဲလဲ အာစရိ”

“မင်းကလည်းကွာ၊ တိုရဲနဲ့ယူအမ်ပီ တွေကန်မယ့် ဘောလုံးပွဲသတင်းပေါ့ ကွာ”

“သူတို့ဘက်က အနိုင်ကန်မယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ကိုဘအောင်တို့တောင် သူတို့ဘက်ကနေ လောင်းကြေးလက်ခံ နေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲမှာ-ကြေး က နှစ်လေးတစ်လေးလို့တောင် လေသံ

ပစ်နေတယ်ဆိုပါလား။ ဝိုးကြောတော့ သူတို့မပေးရဲကြဘူး”

ညိုသွေး အတော်စိုးရိမ်သွားပါ သည်။ ကိုဘအောင်ဆိုသည့် လောင်း ကစားဒိုင်လက်ကြီးသမား မပိုင်လျှင် ခြင် တောင်မရိုက်ဟု ကျော်ကြားသူ၊ ကျော် ကြီးမှာလိုက်သော ဘီလပ်ရည်နှစ်ပုလင်း ကို စားပွဲထိုးလေးမှလာချပေးပါသည်။ ရေခဲစိမ်းအေးအေးလေးဖြစ်သည်။

“ကဲ - အာစရိ၊ ဒါလေးကို ရင်ပူ ပြေအောင် အရင်သောက်လိုက်ပါဦး။ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရထားတယ်။ အာစရိ လက်ခံနိုင်ရင် လုပ်ကြတာပေါ့”

ညိုသွေး အားတက်သွားသည်။ သူဘယ်လိုမျှကြစည်မရသည့်အခက်အခဲ ကို ကျော်ကြီးက ပြေလည်အောင် အကြံ ဉာဏ်ပေးမည်ဆိုလာ၍ဖြစ်သည်။ ရေနစ် သူအဖို့ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်သည်ပင် အားကိုးရာမဟုတ်ပါလား။

“ပြောပြကွာ၊ မင်းအကြံအစည်ကို ငါအသေအချာနားထောင်ပြီး ဆုံးဖြတ် မယ်။ အောင်မြင်မှုရနိုင်မယ့်အကြံအ စည်ဖြစ်ပါစေလို့လည်း ငါဆုတောင်းပါ တယ်”

“ကဲ - ဒါဆိုထုဗျာ၊ သွားကြစို့”
“ဟေ့ကောင်၊ မင်းအကြံဉာဏ်ကို ပြောပြမယ်ဆို”

“လာစမ်းပါ အာစရိရာ၊ ကျွန်တော် အကြံဉာဏ်က ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း လုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်နိုင်တဲ့သူဆို အာစရိကိုခေါ်သွားမယ်။ အာစရိဘာ သာ အာစရိဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ဆုံးဖြတ်”

ဆားပုလင်းလေး ညိုသွေးသည် လောင်းကစားသမားကျော်ကြီးဦးဆောင် ရာသို့ စက်ဘီးလေးစီးကာလိုက်ခဲ့ရသည်။ ဈေးတောင်ဘက်မှ နှစ်ဦးသား တဖြည်း ဖြည်းချင်း စက်ဘီးစီးလာခဲ့ကြရာ မြို့ အထွက် တူးမြောင်းတံတားကိုပင်ကျော် ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ တံတားမှညာဘက်သို့ချိုး ဝင်သွားရာ ရွှေဘိုဝေဘူဆရာတော်ကြီး ၏ကျောင်းအတွင်း အောင်မြေဌာန၏ မြောက်ဘက် မြို့သူသာန်ဆီသို့ ဦးတည် နေပါသည်။ ကျော်ကြီးသည် သူသာန် ဇရပ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ သုဘရာဇာဦးညို အေး၏တဲရေတွင် စက်ဘီးကို ရပ်လိုက် ပါသည်။

ဦးညိုအေး၏ တဲအိမ်ကြီးမှ အရိပ်ရသော မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်တွင်ရှိသည်။ သုံးခန်းခန်းနားတံ

ကြီး ဖြစ်သည်။ ထန်းလက်မိုးထန်းလက် ကာဖြစ်သည်။ တဲအရှေ့ကွက်လက်တွင် ကွပ်ပျစ်လေးတစ်ခုရှိပြီး လေးတိုင်စင် လုပ်ကာ ထန်းလက်များမိုးထားသည်။ ဦးညိုအေးသည် သူ့ဘရာဇာဖြစ်သော် လည်း အနေအထိုင်သပ်ရပ်၏။ အိမ်ရှေ့ ကွင်းပြင်ကို အမှိုက်တစ်စုံတစ်ရာမှမရှိရ လေအောင် လှည်းကျင်းထားသည်။ သူ့သန်ဇရပ်ကိုလည်း အမြဲတမ်းသန့် ရှင်းနေစေသည်။

ဦးညိုအေးကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ရေခန်းအိုးတစ်လုံးနှင့် တွေ့ရသည်။ သူ နှင့်အတူ ကွပ်ပျစ်လေးရှေ့ရှိ မန်ကျည်း တုံးပြုတ်တစ်ခုပေါ်တွင် သူတောင်းစား ခေါင်းဆောင် ကိုကျော်လှကိုပါ တွေ့ရ သည်။ ဦးညိုအေး၏အိမ်နှင့်မလှမ်းမ ကမ်းတွင်မူ သူတောင်းစားများတဲထိုး၍ နေနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဤသူတောင်းစားအုပ်စုသည် မြို့တာ ရွာတကာလှည့်နေသော ဂုဏ်ပစ်များဖြစ် ကြသည်။ ရွှေဘိုမြို့သို့ ဝါတွင်းကာလ များ၌လာရောက်နေလေ့ရှိသည်။ ရွှေဘို မြို့တွင် တစ်ဝါတွင်းလုံး ပဥုသ်သတင်း စဉ်တိုင်း ဘုံဆွမ်းလောင်းပွဲရှိသည်။ တစ်မြို့လုံးမှ ဆွမ်းဟင်း၊ ဆွမ်းထမင်း၊ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကို အလှည့်ကျဘုရား တွင် လာရောက် လှူဒါန်းလေ့ရှိကြသည်။ ထိုဘုရားများ၏ဝေါပကများက တာဝန် ယူ၍ တစ်မြို့လုံးရှိ သံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ဘုံဆွမ်းလောင်းလှူပေးသည်။ ပိုလှည့်ထမင်းဟင်းနှင့် မုန့်ပဲသရေစာ များကို သူတောင်းစားများအား စွန့်ကြ ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတောင်းစား များသည် ရွှေဘိုမြို့၏ဥပုသ်သ်တင်းစဉ် ဘုရားပွဲများကို လက်လွှတ်မခံပါ။ ဘုရား ပွဲစဉ်များကို လက်ာနှင့် သိထားပါသည်။ 'ဇာ၊ သေ၊ ဆု၊ ဂူ၊ ရ၊ ကျွန်း၊ တော်၊ ကျ၊ ဦး၊ တော်၊ ခန်းလော့' ဟု ဖြစ်လေသည်။ ဇာသည် ရွှေတန်ဆာဘုရား၊ သေသည် ရွှေခြင်္သေ့ဘုရား၊ မန်သည် နေရဗွန် ဘုရား၊ ဆုသည် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား၊ ဂူသည် ရွှေဂူကြီးဘုရား၊ ရသည် သက်တော်ရှည် သက်တော်ရဘုရား၊ ကျွန်းသည် ရွှေပေါ်ကျွန်းဘုရား၊ တော်သည် ရွှေသိမ်တော်ဘုရား၊ ကျသည် ရွှေမျက်သို့ရွှေချက်ကျဘုရား၊ ဦးသည် မောင်တော်ဦးဘုရား၊ တော် သည် မော်ခေါဖြစ်သာစေတီတော် ဘုရား၊ ခန်းသည် ပခန်းဘုရား၊ လော သည် လောကမာရဇိန်ဘုရားတို့ ဖြစ်ကြ သည်။ ဝါဝင်မှ ဝါကျွတ်အထိဖြစ်သည်။

ကုန်းဘောင်မင်းဆက်အစ အလောင်း ဘုရားမင်းတရားကြီးနှင့် သူ၏မြေးတော် မြစ်တော်များ တည်ထားခဲ့သောဘုရား များ ဖြစ်ကြသည်။ မဲဇာတောင်ခြေရတု ပါဘုရားများ ဖြစ်ကြ၏။ ရွှေဘိုမြို့၏ မြို့ထောင့်စေတီဘုရားပွဲတော်ကြီးသည် ဇာတ်ကြီးငါးဇာတ်အထိပါဝင်ဆင်နွှဲသော ပွဲတော်ကြီးဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံပွဲတော်ကြီး များထဲတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည်။ "လာဟော့၊ မောင်ညိုသွေး၊ ဘာလဲ မင်းက ဖိကြေးလာကောက်တာလား။ ငါ ပေးလိုက်တာ တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိပါ သေးတယ်ကွာ"

ကျော်ကြီးမှကြားဝင်၍ပြောလိုက် ပါသည်။ "မဟုတ်ရပါဘူး ဦးညိုအေးကြီး ရာ၊ ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ ဦးညို အေးနဲ့တိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့ပါ" ကျော်ကြီးနှင့် ဦးညိုအေးတို့ တဲ အတွင်းဝင်သွားကာ တီးတီးစကားပြော နေကြပါသည်။ ဦးညိုအေးကြီး၏ ခေါင်း ခါငြင်းနေဟန်တို့လည်း တွေ့နေရသည်။ ကျော်ကြီးမှအဆက်မပြတ်တတွတ်တွတ် ပြောနေရာ အတန်ကြာမှ ဦးညိုအေး ခေါင်းညိတ်တော့၏။ သူတို့နှစ်ဦးပြေလည် မှရလာဟန်ရှိသည်။ တဲအပြင်ထွက်လာ ပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

"ဟေ့ - ကျော်လှ မင်းပြန်တော့။ ငါပြောသလိုသာလုပ်လိုက်ပါကွာ။ မင်း ကိစ္စပြေလည်သွားမှာပါ" ဦးညိုအေးသည် သူတောင်းစား ခေါင်းဆောင် ကိုကျော်လှကို ပညာသား ပါပါနှင့်ပထုတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုကျော်လှ က ညိုသွေးကို နှုတ်ဆက်ကာပြန်သွားပါ သည်။ ညိုသွေးတို့လို ဆားပုလင်းများ အဖို့ လူစုံတို့နှင့် သိကျွမ်းထားဖို့ လိုအပ် ရာ သူတောင်းစားခေါင်းဆောင်ကိုကျော် လှနှင့် ရင်းနှီးနေသည်မှာ မဆန်းလှပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်သည့် သတင်းများ ကို ကိုကျော်လှလိုလူများဆီမှလည်း ရ တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

"မောင်ညိုသွေး၊ မင်းအခက်အခဲ ကို ကျော်ကြီးပြောပြလို့သိရပြီး ငါကူညီ နိုင်ပါတယ်ကွာ။ မင်းတို့သေချာပေါက် နိုင်စေရမယ်" ဦးညိုအေး၏အာမခံစကားကြောင့် ညိုသွေး အားတက်သွားသည်။ ကျော် ကြီးဝင်၍ ဦးညိုအေးရှင်းပြလိုက်ပါဗျာဟု ပြောလာသည်။ "ဒီလိုရှိတယ် ညိုသွေးရ၊ မင်းတို့ ကိစ္စကမ်းနိုးသားသားလုပ်လို့မရနိုင်ဘူး။

ဒီတော့ ငါ့အကောင်တွေရဲ့အကူအညီ ကိုယူရမယ်" "ဆိုစမ်းပါဦး၊ ညိုအေးရယ်" "အေး-ငါပြောပြမယ်။ သင်္ချိုင်းကို တစ်မြန်နေ့က အလောင်းတစ်လောင်း ရောက်လာတယ်။ မင်းသိပါတယ်။ ဟို ရထားအကြိတ်ခံရလို့သေသွားတဲ့ကောင် လေ။ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာကမုန်းမသိလို့ ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းအဖြစ် ငါသင်္ချိုဟ် ပေးလိုက်ရတယ်။ ဘယ်ဘုန်းကြီးဘယ် ပရိသတ်မှမပါဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်း မြေမြှုပ်ပေးလိုက်ရတာ။ အဲဒီကောင်ကို မဖဲဝါအကူအညီနဲ့ ခေါ်အသုံးချရမယ်" "ဗျာ - သေသွားတဲ့အကောင်ကို ခေါ်အသုံးချရမယ်။ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဗျာ" ညိုသွေး မျက်စိလည်သွားသည်။ သေပြီးလျက် ဘယ်လိုအသုံးချမည်လဲဟု လည်း အစဉ်းစားရကျပ်သွားပါသည်။ ဦးညိုအေးက ဆက်ရှင်းပြပါ သည်။ "အဲဒီအကောင်ကို မင်းတို့အသင်း ရဲ့ဒီးသမားအဖြစ် ငါတာဝန်ပေးမယ်။ သူ ကိုနိုင်တဲ့မဖဲဝါနဲ့ ငါကြည့်ပြီး စီစဉ်ပေးပါ မယ်။ မဖဲဝါဆိုတာ သူ့သန်တိုင်းကိုတာ ဝန်ယူရတဲ့သင်္ချိုင်းတာဝန်ခံသရဲမကွ။ သူ လည်း လူ့ဘဝတုန်းက လောင်းကစား သမားလို့ငါသိဖူးတယ်။ အခုသေသွားတဲ့ အကောင်က တောင်းမှုကိုသိလိမ့်ဆိုတဲ့ ဘယ်အမျှထေမှုကိုမှမရသေးတဲ့အကောင်။ သူ ဒီသူ့သန်ထဲမှာ ဝိညာဉ်အဖြစ်ရှိကို ရှိနေရမယ်။ မဖဲဝါရဲ့စီမံခန့်ခွဲမှုအောက် ကမလွတ်သေးဘူးလို့ ငါယူဆတယ်။ ငါ မဖဲဝါကိုတွေ့ပြီး အတိုးအကြောင်းပြော အကူအညီတောင်းလိုက်ရင် မင်းဖြစ်စေ ချင်တာဖြစ်လာရမှာပေါ့ကွာ" ဦးညိုအေး အနည်းငယ်မောလာ ဟန်ဖြင့် ရေခန်းတစ်ကျွက်သောက်လိုက် သည်။ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးက တော့ လက်ထဲကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ညိုသွေး အနည်းငယ် သဘောပေါက် လာသည်။ "အေးဗျာ၊ ဖြစ်အောင် ကူညီပေး စမ်းပါ။ ကျွန်တော်ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး" "အေးပါ၊ မင်းဖိကြေးတွေအားလုံး ထည့်ပြီး တစ်ချီထဲအပူကြိုထားတယ်ဆို တာ ကျော်ကြီးပြောပြလို့ ငါသိပြီးပါပြီ" "ဟုတ်တယ် ဦးညိုအေး၊ ခင်ဗျာ ဘက်ကပိုင်ရင် ကျွန်တော်လစာ... စာလောက်ကို ရင်းချင်တယ်ဗျာ... ဒီက ငွေရရင် ကျွန်တော်ဝါတ်... ရေးကြီးရဲ့

အကူစားရေးဖြစ်ပြီ။ ဒီနောက်ဂါတံ
စာရေးစားပွဲလေးဘာလေးပြောပြီး လုပ်
သက်ရရင် ရာဇဝတ်အုပ်ဖြစ်ဖို့ မန္တလေး
သစ်ကျောင်းကိုတက်ဖို့လမ်းပွင့်သွားပြီ။

ညီသွေး၏ ရည်မှန်းချက်မှာ
ရာဇဝတ်အုပ်စုံထောက်ဖြစ်ရန်ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း လစာ(၁၂၆)ကျပ်ရသည့်
မူလတန်းပြကျောင်းဆရာအလုပ်ကိုစွန့်
ကာ ရဲထဲဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရဲလစာမှာ
နယ်ရဲဖြစ်သည့်အတွက် (၉၇)ကျပ်ရသည်။
အရဲရဲများက (၈၂) ကျပ်သာရကြသည်။
ရွှေ(၁) ကျပ်သား (၂၇၀) ဆန်တစ်ပြည်
(၄၅) ပြား၊ ဆီတစ်ပိဿာ (၄) ကျပ်၊
ဆားတစ်ပိဿာ (၃၀) ပြား၊ ဝတ်သား
တစ်ပိဿာ (၃) ကျပ်မျှသာရှိသော ကုန်
ဈေးနှုန်းကိုအားကိုးပြီး ငွေစုဆောင်းလာ
ခဲ့ရာ လက်ထဲ၌ (၅၀၀) ပင်ပြည့်အောင်
မစုနိုင်ခဲ့ပါ။ အကယ်၍ ထိုငွေ (၅၀၀)
လောက်စုမိသည်ထားဦး။ ထိုငွေလောက်
ဖြင့် ဘဝတတ်လမ်းကို ထိုးဖောက်၍မရ
မှန်းသိလာပြီး ထောင်ငွေသောင်းငွေ
ကိုင်နိုင်အောင် ကြံစည်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။
ငွေရလာလျှင် ဂါတံစာရေးကြီးကို ငွေ
(၅၀၀) ငှာနာပိုင်ကြီးကို ငွေ (၁၀၀၀)
လောက် လာဘ်ထိုးနိုင်လျှင် နှစ်ရစ်ရဲ
ကြပ်ဖြစ်ကာ အထူးဂါတံစာရေးဖြစ်နိုင်
သည်။

“ညီသွေးရေ၊ မင်းကို ငါကူညီ
တာ ငါ့အိတ်ထဲကမစိုက်နိုင်ဘူးကွ။ ငွေ
ကုန်ကျေးကြနည်းနည်းတော့ရှိမယ်”

“ပြောဗျား၊ ဘယ်လောက်လိုလို့လဲ”

“မများပါဘူးကွာ၊ (၂၅) ကျပ်
လောက်ဆိုရပါပြီ။ မဖဲဝါအတွက်က
အမဲသားတစ်ပိဿာနဲ့ လုံချည်တစ်ကွင်း၊
ထိုအကောင်အတွက် အရက်တစ်ပုလင်း
နဲ့ အမဲသားတစ်ပိဿာ၊ ငါတို့လင်မယား
အတွက်တော့ မင်းစေတနာရှိသလောက်
ပေါ့ကွာ”

ဆားပုလင်းညီသွေးငြိမ်သက်သွား
ပါသည်။

“ဘာလဲ၊ ငွေ (၂၅) ကျပ်လောက်
ကုန်ရမှာကိုများတယ်ထင်ပြီး နှမြောနေ
သလား။ မဖဲဝါက သူနယ်ထဲက ပိညာဉ်
ကို မြို့ထဲဝင်ရဖို့ မြို့စောင့်နတ်၊ နယ်ရှင်
ပယ်ရှင်တွေဆီ ခွင့်တောင်းရဦးမယ်လေ
ကွာ။ အထူးသတိပေးချင်တာကတော့
ဂိုးသွင်းမပေးဘူးနော်။ ဂိုးမဝင်အောင်
သာ ကာကွယ်ပေးမှာ။ အနိုင်ဂိုးရဖို့က
မင်းတို့လူတွေရဲ့အစွမ်းအစနဲ့ဆိုင်တယ်”

ဦးညီအေး၏ဇနီး ဒေါ်မယ်ဖော့
သည် သူ့ယောက်ျား၏စကားသံကိုကြား

လိုက်ရ၍ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီ
စကားမျိုးကြားရသည့်အတွက် သူ့အဖို့
မဆန်းတော့ပါ။ သူတစ်ပါး၏အခက်
အခဲကို စိတ်ရောကိုယ်ပါကူညီတတ်
သော သူ့လင်အကြောင်း သူ့သိ၍ ဖြစ်
သည်။ ဒေါ်မယ်ဖော့သည် စကောထံမှ
ဆန်ကိုပြာရင်း ဆန်ကွဲများကိုအဖျားခတ်
လိုက်ကာ သူ့ရွေကွပ်ပုစိအစာရှာနေ
သောကြက်များကို ကျွေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်ညီသွေး။ ငါ
မူးနေလည်း ဒီကိစ္စအတွက် မပူနဲ့။ မယ်
ဖော့လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဗျာ”

ဟု ညီသွေး တအံ့တဩအသံ
ထွက်သွားသည်။

“ဘာလဲ - မယ်ဖော့လုပ်ပေးလိမ့်
မယ်ဆိုလို့ မင်းအံ့ဩသွားသလား။ ငါ့
မိန်းမကသုဘရာဇာဇနီး၊ သုဘရာဇာ
သမီးလေကွာ။ သင်္ချိုင်းမှာမွေး၊ သင်္ချိုင်း
မှာကြီးလာတဲ့မိန်းမကွ။ မင်းကိစ္စလေး
လောက်တော့ အသေးအဖွဲ့ပါ။ မဖဲဝါနဲ့
သူနဲ့တ ရင်းနီးပြီးသားပါကွာ”

ဦးညီအေးပြောရင်းက အတွေးစ
တို့သည် အတိတ်ကိုရောက်သွားရသည်။
လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးလည်းဖြစ်သွားပုံရ
သည်။

“ငါအဖေ မသေခင်က အခူငါဇနီး
မယ်ဖော့ကို အဖေကိုယ်တိုင် လူကြီးစုံရာ
နဲ့စကားပြောပြီး တောင်းရမ်းပေးခဲ့တာ
ကွ။ ဩော် - အဖေ အဖေ သားသမီး
တွေအတွက် မိဘဝတ္တရားအတော်ကျေ
ခဲ့ပါလားနော်”

သူသာန်ဇရပ်ဘက်ဇေးမောကြည့်
ရင်း ညည်းတွားနေပြန်ပါသည်။

သည်တွင် ညီသွေးက စကားစ
လာ၏။

“ဦးညီအေးကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ဇာတ်
လမ်းကလေးနည်းနည်းပြောပြပါလား။
ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“ဒီလိုကွ၊ ညီသွေးရ၊ ငါ့အဖေက
ဒီရွှေဘိုမြို့ရဲ့ သုဘရာဇာရထူးကို သူ
အဖေဆီက ဆက်ခံရရှိခဲ့တာ။ ငါ့အဖေ
အရင်က သုဘရာဇာတွေဟာ တို့ဘိုး
ဘေးဘီဘင်တွေပဲဆိုပါတော့ကွာ။ အဲဒီ
လိုပဲ မယ်ဖော့အဖေကလည်း တောင်ငူ
က သုဘရာဇာသဘိုးဘေးဘီဘင်တွေရဲ့
အမွေကိုဆက်ခံခဲ့တာကွ။ တိုတိုနဲ့လိုရင်း
ပြောရရင် မြန်မာနိုင်ငံတစ်လုံးမှာရှိတဲ့
တို့သုဘရာဇာတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
အဆက်အသွယ်ရှိကြတယ်လေ။ အဲဒါ
အကြောင့် ငါ့အဖေက သူ့သူငယ်ချင်း

တောင်ငူသုဘရာဇာသမီး မြအေးရဲ့သမီး
မယ်ဖော့ကို ငါ့ဇနီးဖြစ်လာအောင် လူ
ကြီးချင်း စကားပြောတောင်းရမ်းပေးတဲ့
တာပါကွာ”

ဦးညီအေးသည် ရေနှေးကြမ်းကို
ငဲ့သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အနားက
ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို ပါးစပ်မှာ
တပ်လိုက်ရင်း ဒေါ်မယ်ဖော့ထံမှ ကြေး
မီးခြစ်ကြီးကိုထောင်းယူကာ မီးညှို့ပြီး ဖွာ
နေ၏။

“ငါ့အမှတ်ရသေးသပေါ့ ညီသွေး
ရာ။ ငါတို့မင်္ဂလာပွဲမှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်
တော့ မင်္ဂလာတရားဦးကိုဟောသွားတဲ့
ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဆုံးမစကားတွေလေ။
ဘာတဲ့ လင့်ဝတ္တရားငါးပါး၊ မယားဝတ္တ
ရားငါးပါးဆိုလား။ အိမ်ဦးနတ်လင်သား
တစ်ယောက်နဲ့ သူ့မယားတို့ရဲ့ဝတ္တရား
တွေပေါ့ကွာ။ ငါတို့မင်္ဂလာပွဲကိုလာကြ
တဲ့ မန္တလေးဆင်ဖြူကျွဲသုသာန်က သုဘ
ရာဇာ ရန်ကုန်ကြံတော့၊ တာမွေသုဘ
ရာဇာ၊ မော်လမြိုင်၊ ပဲခူးကလူတွေ အဖေ
မိတ်ဆွေတွေအားလုံးက တရားဟော
ကိုယ်တော်လေးကို သိပ်သဘောကျတာ
ကလား။ သူတို့ဆီမှာ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ
ရှိရင် လာပင့်ပါရစေလို့တောင် လျှောက်
ကြသေးမောင်”

“ဗျာ ဦးညီအေး၊ မင်္ဂလာဦးဆွမ်း
မင်္ဂလာဦးတရား”

“ဘာလဲ၊ မင်းက တို့ကိုများ
ရဟန်းသံဃာတော်တွေနဲ့ ကင်းကွာနေ
တယ်ထင်နေလို့လား။ မင်းတို့ထက်
တောင် ပိုနီးစပ်ပါသေးတယ်ကွာ။ တို့
တစ်တွေ လူသေတိုင်း သင်္ချိုင်းမှာမပါမပြီး
သံဃာတော်တွေနဲ့ အမြဲဆက်ဆံနေရ
တာလေကွာ။ တချို့တို့ယံတော်တွေဆို
သူသာန်စုတင်ဆိုလားဘာလားလာလာ
ပြီးကျင့်ကြံလို့ တို့နဲ့က ဒကာရင်းဆရာ
ရင်းကိုဖြစ်လို့။ ရဟန်းသံဃာဆိုတာ
မင်းတို့တတွေလို လူတန်းစားမခွဲခြား
ဘူးကွ။ သတ္တဝါတိုင်းကို ကယ်တစ်ဖို့ရည်
စူးချက်ရှိထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေ။ ဒီတော့
တို့လိုလူမျိုးတွေနဲ့ ဆက်ဆံမှုရှိနေတာ
အဆန်းလားကွာ”

ဦးညီအေး၏ ရှည်လျားသော
စကားများကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ
ညီသွေး မျက်လုံးပြူးပြီး တအံ့တဩဖြစ်
နေပါတော့သည်။

“အံ့ရောဗျာ၊ ဦးညီအေးကြီးရာ၊
ကျွန်တော်က ငယ်သေးတာရော ဗဟု
သုတနည်းတာရယ်ကြောင့်ပါ အခုခင်
ပြောခဲ့တဲ့သုဘရာဇာတို့ရဲ့ သမိုင်းအဖွဲ့ဝင်

မသိဘူးခဲ့တာအမှန်ပါပဲ”

ညိုသွေး၏စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ် သွားသောမျက်နှာကို ဦးညိုအေးကြည့် ရင်းသနားသွားပါသည်။ အားပေးစကား ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ညိုသွေး၊ ဒါလေး မသိတာနဲ့ မင်းစိတ်ဓာတ်ကျမသွားပါနဲ့ ကွာ။ မင်းလို (၇) တန်းလောက်အောင် တိုအကောင်မပြောနဲ့ တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခကြီးတွေတောင် ဇယဏန အကုန်လုံးသိကြတာမဟုတ်ဘူး။ အချို့ သောပညာတတ်တွေက ပြောကြသေး တယ်။ သဘရာဇာတို့ သူတောင်းစားတို့ ဆိုတာ လူတန်းစားပြဿနာတို့မောင်။ သူတို့ခေတ်ကျရင် ဖောက်ရမယ်တဲ့။ ဝေး ပါသေးတယ်ကွာ။ တိုဘဝတွေကလူ တန်းစားပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ မျိုးရိုး ပြဿနာကွာ။ မင်းမှတ်ထား တို့မျိုးရိုးကို ဘယ်တော့မှ မတိမ်ကောစေရဘူး။ တို့ စောင့်ရှောက်ကြမှာပါကွာ။ တို့ကို လူ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခုလုံးက မရှိမဖြစ် လူတွေပါလားလို့ အသိအမှတ်ပြုလာရ တဲ့နေ့တစ်နေ့ မချပေါ်ထွန်းလာရမယ် ဟေ့”

ရွှေဘိုမြို့၏ အောင်ဇေယျာအား ကစားကွင်းကြီးထဲတွင် လူစည်ကား သိုက်မြိုက်နေပါသည်။ သည်ကနေ့ ရဲ တပ်ဖွဲ့နှင့် ယူအမ်ပီပြည်ထောင်စု စစ်ရဲ တပ်ဖွဲ့တို့၏ ဘောလုံးဖိုင်နယ်ပွဲကြီးကန် ကြမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။ ကွင်း ထဲရှိ ဖွဲ့ကြည့်စစ်ထိုင်ခုံများတွင်သာမက ကွင်းပတ်လည်ရှိ မြေနေရာများတွင်ပါ ပရိသတ်က နေရာယူထားကြပါသည်။ စည်းအနားထိကပ်နေကြ၍လည်း အလဲ ကိုင်များက ရွေ့မတိုးရန် လိုက်လံသတိ ပေးနေရ၏။ ပွဲစစ်စတင် အရေးပိုင်ကြီး မှ ဝမ်းမြောက်ကြောင်းနှင့်ထွေထွေရာရာ တို့ကို မိန့်ခွန်းခြေနေပါသည်။ မိန့်ခွန်း၏ အဆုံးတွင်လက်ခုပ်သံများပေါ်ထွက်လာ ပါသည်။ မိန့်ခွန်းကို ထောက်ခံ၍လား သို့မဟုတ် ပွဲစတော့မည်တို့ ကြိုဆိုသည့် လက်ခုပ်သံများလားဟု ခွဲခြားမသိနိုင်ပါ။ ဒိုင်လူကြီး၏ပွဲစရာမှတ်သံပေါ်လာပါ သည်။ ဒိုင်လူကြီးမှာ အား/ကာ အရာရှိ တရုတ်ကြီး ဦးတင်မောင် ဖြစ်ပါသည်။ ကွင်းလယ်တွင် စက်ဝိုင်းပုံနေရာယူထား သော ဘောလုံးသမားများက ပရိသတ် ကြီးကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုကြပါသည်။ ပရိသတ်ကြီးမှ လေချွန်သံ၊ လက်ခုပ်ဆံ များနှင့် အားပေးကြသည်။ ရဲ့အဖွဲ့က အပြာရောင်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီအဖြူ

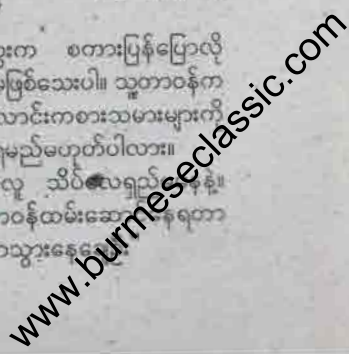
ခြေအိတ်အဝါနီအစပ်ကျားဖြစ်ပြီး စစ်ရဲ အဖွဲ့က အစိမ်းရောင်အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီ အနက်၊ ခြေအိတ်အညိုအဖြူစပ်ကျားတို့ ဖြစ်ကြသည်။

မကြာမီပင် ဒိုင်လူကြီးမှ ခရာမှတ် ပွဲစပါတော့၏။ ဘောလုံးပွဲမှာ အစတွင် ခပ်အေးအေးဖြစ်နေသော်လည်း အတန် ကြာသောအခါတွင် အကြိတ်အနယ်ဖြစ် လာပါသည်။ နှစ်သင်းစလုံး ခြေညီသဖြင့် ဂိုးမသွင်းနိုင်ကြသေးပါ။ သို့သော် စစ်ရဲ အသင်းမှာ အသားစီးယူကာ ကစားနေပါ သည်။ ဂိုးအကြိမ်ကြိမ်သွင်းခွင့်ရ၍ ဂိုးသွင်းခဲ့သော်လည်း ဂိုးမရရှိခဲ့ပါ။ ရဲတပ်ဖွဲ့အသင်းကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ထိုးဖောက်၍ ဂိုးသွင်းလာပါသည်။ တောင်ပံများ၏ တင်ပို့သော ဘောလုံး ကို ရဲအုပ်လေးနှင့် အလယ်လူ လှဆွေ၊ တင်လှတို့ဂိုးသွင်းနိုင်အောင် ကြိုးစား နေကြသည်။ စစ်ရဲတပ်ဖွဲ့တွင်လည်း အလယ်လူအေးလိုင်နှင့် မောင်မောင်သီး တို့၏ထိုးဖောက်အားမှာ အားကောင်းလှ သည်။ အထူးသဖြင့် ထောင့်ကန်ဘောက် ခေါင်းတိုက်သွင်းယူလေ့ရှိသောအေးလိုင် ကို လန့်နေကြရသည်။ စစ်ရဲတပ်ဖွဲ့၏ အနိုင်ဂိုးများတွင် အေးလိုင်၏ခေါင်းတိုက် ဂိုးကမပါမပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ပထမ ဝိုင်းပြီးသွားပါသည်။ တစ်သင်းမှ ဂိုးမရရှိ ကြသေးပါ။ ကွင်းပြင်ရှိပရိသတ်ထဲတွင် မှ စစ်ရဲတပ်၏ ထိုးဖောက်အားကြောင့် ကိုဘအောင်တို့အဖွဲ့ တပြုံးပြုံးဖြင့်ဖြစ် နေကြသည်။ တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်ဂိုး ရရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားပါသည်။ ကျော်ကြီးအဖွဲ့မှာ မျက်နှာငယ်နေရ၏။ သို့သော်လည်း ဦးညိုအေး၏အစီအမံကို ယုံကြည်ထား၍ အားမလျှော့ကြပါ။ ဒုတိယဝိုင်းကို စတင်ခဲ့ပါပြီ။ ပွဲက ပိုပြီး ကောင်းလာကာ ကြမ်းလည်းကြမ်း လာကြပါသည်။ ဘောလုံးကန်ဖိနပ်များ မှာ မက်ဂရီကာအမျိုးအစားများဖြစ်ရာ ထပ်ဦးမှာ မာကျောလှသည်။ ဤဖိနပ် နှင့် ညိုသကျည်းရိုးကန်မိပါက မသက် သာလှပါ။ ထို့ကြောင့် ခြေအိတ်ထဲတွင် ချင်းကပ်ဟုခေါ်သော ဝါးခြမ်းပြားငယ် လေးများထည့်ချုပ်ထားသော အကာ အကွယ်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဒုတိယပွဲစ၍ မိနစ်အနည်းငယ် အကြာတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ နောက်ခံလူ ဂျွီ အေးဆောင်ပေါက်ဝင်သည်ဟုဆိုကာ ပင်နယ်တီးအပေးခံရပါလေတော့သည်။ စစ်ရဲပရိသတ်မှ ဆူညံစွာ အော်ဟစ် ခုန်ပေါက် အားပေးကြပါတော့သည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့၏ပရိသတ်မှာ ဘာမှမအော် နိုင်ရာကြာ တလက်မိုင်ချနေကြရပါသည်။ ကျော်ကြီးတို့အဖွဲ့မှာ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်နေကြသည်။ ဘောလုံးကို တည်၍ ဘေးလူများကို ဒိုင်လူကြီးမှ နောက်ဆုတ်ခိုင်းသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဂိုးသမား အောင်ငြိမ်းသည် ခါးညွတ်ကာ အသင့် အနေအထားဖြင့် ဂိုးစည်းအလယ်တည့် တည့်ရပ်နေပါသည်။ ဂိုးသွင်းမည့်စစ်ရဲ တပ်ဖွဲ့အသင်း၏ ကပုတီနီဖြစ်သည့် အလယ်လူ မောင်မောင်သီးဖြစ်သည်။ ကန်ချက်မြင်း၍ တိကျသူဖြစ်သည်။ ဒိုင်လူကြီးမှ ခရာကိုမှတ်၍ အချက်ပေး လိုက်ပါသည်။ ဂိုးသမား အောင်ငြိမ်း ဒိုင်ပစ်လိုက်သည်။ ပင်နယ်တီးဘောလုံး ကိုဖမ်းဖို့ထက် ပုတ်ထုတ်ရန်သာကြိုးစား လေ့ရှိပါသည်။ ဂိုးသမားအောင်ငြိမ်း ပုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ဘောလုံးသည် ဘေးထွက်သွားပြီး ထောင့်ကန်ဘောက်ဖြစ် သွားပါတော့၏။ ကျော်ကြီးတို့အဖွဲ့ အလွန်အမင်း ပျော်သွားကြပါသည်။ ဦးညိုအေးကြီး၏ အစွမ်းကိုလည်း ယုံကြည်သွားကြသည်။ ပင်နယ်တီးကို ဂိုးမရအောင် ကာကွယ်ဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်တရာဖြစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျော်ကြီး သည် အရပ်ဝတ်နှင့် ဘောလုံးကွင်းထဲ တွင်ရှိနေသော ညိုသွေးအနီး ချဉ်းကပ် သွားသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုညိုသွေး၊ ဦးညို အေး သူလက်စွမ်းပြလိုက်တာကို လက် တွေ့မြင်ပြီလား။ တကယ်က ဂိုးသမား အောင်ငြိမ်းက မမျှော်လင့်တဲ့ဘက်မှို ဒိုင်ပစ်တာ နည်းနည်းနောက်ကျသွား တယ်။ ဒါပေမယ့် သူလက်နဲ့ဘောလုံးကို ပုတ်ထုတ်လိုက်နိုင်တယ်လေ။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့သေချာပေါက်နိုင်ပြီ။ သူတို့ သွင်းသမျှမဝင်မှတော့ ကိုယ်သွင်းတာ ဝင်တာနဲ့ နိုင်ပြီပဲဗျာ။ လှဆွေတို့ ပေးခွေး တို့၊ တင်လှတို့ဆိုတာကလည်း ခေသ့ တွေမှမဟုတ်တာကလား။ စောင့်ကြည့် လိုက်။ ပွဲပြီးဖို့ မိနစ် (၂၀) အချိန်ကာလ ဟာ တစ်ဂိုးတော့သွင်းနိုင်ပါသေးတယ် လေ။ သေချာပေါက်တစ်ဂိုးမရှိနိုင်ကို နိုင်ရမယ်ဗျာ”

ညိုသွေးက စကားပြန်ပြောလို သော်လည်း မဖြစ်သေးပါ။ သူ့တာဝန်က ဘောလုံး လောင်းကစားသမားများကို စောင့်ကြည့်ရမည်မဟုတ်ပါလား။ “ကိုယ့်လူ သိပ်လေ့ရှိနေနဲ့။ ကိုယ်က တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတာ ခပ်ဝေးဝေးမှာသွားနေနေ

ဦးမင်းဇော် (ရွှေနဝင်း) နိုင်ငံခြားမှ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ရိုးရာဓလေ့နည်းကောင်းများ

ခွေးထုတ်ခန်းအစ FINLAND နိုင်ငံက ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြလေသည်။ ကမ္ဘာမှာ FINLAND နိုင်ငံဟာ ကျန်းမာရေးအတွက် ရိုးရာဓလေ့နည်းများနှင့် တီထွင်ပြီး ခွေးထုတ်ခန်းများကို စတင် အသုံးပြုခဲ့သောနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သည်။ FINLAND နိုင်ငံသည် ဥရောပ မြောက်ဘက်ပိုင်းကျသောနိုင်ငံဖြစ်ပြီး ဘောလတစ်ပင်လယ်ပိုင်းဒေသ နိုင်ငံ တစ်ခုဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာလူနေမှုစနစ်ပြည့်စုံ

ဖွံ့ဖြိုးမှုအဆင့်အတန်း အကောင်းဆုံး နိုင်ငံအဖြစ် ယခုအထိရပ်တည်နေပါ သည်။ နိုင်ငံသားတိုင်း၏ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးမှုပိုင်းဆိုင်ရာတို့ အထူးဂရုစိုက်အားပေးသောနိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာတွင် စာကြည့်တိုက်အများဆုံးတည်ရှိတဲ့နိုင်ငံ ဖြစ်ပြီး ပြည်သူ့အတွက် စာကြည့်တိုက် များကို ပညာရပ်၊ ဘာသာရပ်၊ ဝါသနာ အလိုက် လေ့လာဗဟုသုတရှာဖွေနိုင်စေ

ရန်အတွက် သီးသန့်ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်၊ ပညာရပ်များအလိုက် တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ပေးထားသည့်တစ်ခု တည်းသောနိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံသားနှင့် စာကြည့်တိုက်ရဲ့ အချိုးဟာ နိုင်ငံသား(၂၅၀)မှာ စာကြည့် တိုက် (၁) လုံး အနေအထား အချိုးကျ တည်ရှိနေပါသည်။ အခွန်ကောက်ခံမှု နှုန်းကလည်း အမြင့်ဆုံးအဆင့်တွင်ရှိ သည့်နိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုနေ့က မိုင်နယ်ပွဲကို ရဲအဖွဲ့မှ စစ်ရဲတပ်အဖွဲ့ကို တကိုးကိုးရီ နှင့်အနိုင်ရရှိသွားပါသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့၏ ပရိသတ်များ အောင်ပွဲခံသွားကြသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့၏ (၂) နှစ်ဆက်တိုက် ခရိုင် အရေးပိုင်ခိုင်းကိုရယူသွားခြင်း ဖြစ်တော့ သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့၏ဂိုးသမား အောင်ငြိမ်း ၏ပြောစကားများက ဦးညိုအေး၏လက် ချက်မှန်းသိသွားပါသည်။ “ကျွန်တော့်ကို မောင်မောင်သီး ကန်သွင်းလိုက်တဲ့ဘောလုံးကို ဒိုက်ထိုး ပုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ တစ်စက္ကန့် လောက်နောက်ကျသွားပြီ မရှိတော့ဘူး ထင်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ လက်က ဘယ်လိုဘယ်လိုနဲ့ ဘောလုံး ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်မိမှန်းတောင်မသိ လိုက်ရဘူးဗျာ။ ဘောလုံးက ဘေးထွက် သွားတယ်လေ။ ကျွန်တော့်စိတ်အထင် ပဲဒီအချိန်လေးမှာ ကျွန်တော့်လက်တွေ့ ရှည်များထွက်သလားလို့တောင် ထင် လိုက်မိတယ်”

နောက်တစ်ရက် ညိုသွေးတစ် ယောက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ဦးညို အေးတို့ဆီရောက်ခဲ့သည်။ ရောက် ရောက်ချင်းပင် အားတက်သရောပြော ပြန်ပါသည်။ “ဒီမယ်ဦးညိုအေး၊ နောက်ပွဲတွေ မှာ ကျွန်တော်က သူတို့အတွက် အမဲ သားတစ်ပိဿာတင်မဟုတ်ဘူး။ ပိဿာ ဆယ်ချီချင်ချီသွားစမ်းပါစေဗျာ။ အရက်

ဆိုလည်း ပုံးလိုက်ဆိုပုံးလိုက်ဖြစ်စေရ မယ်” “ဟေ့ကောင်လေး ညိုသွေး၊ မင်းက ပရလောကသားတွေကိုများ အထင်သေးလို့ကွာ။ မင်းက ပုလိပ်ပီပီ လာဘ်ထိုးလိုက်ရင် ကောင်းကောင်းဆိုး ဆိုးအကုန်လုပ်ပေးမယ်များ ထင်နေလို့ လားကွ။ သူတို့က လူတွေယူဆထားကြ သလို အဆိုးတွေချည်းလုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အချို့သော ဥစ္စာစောင့်တွေ၊ ကျတ်တွေ၊ သရဲတစ္ဆေတွေ၊ ရုက္ခစီးတွေ ဟာလူတွေကို ကူညီတတ်ကြတယ်။ ခွေ ငွေပေးတာတို့ အလုပ်တွေဝိုင်းကူလုပ် ပေးတာမျိုးတွေပေါ့ကွာ” “ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဦးညိုအေးကြီး ရယ်” “ဟေ့ကောင်လေး၊ ဟုတ်လို့ မင်းကိုတောင် ကူညီပြီးပြီမဟုတ်လား။ အခြား ငါ့ကိုယ်တွေ့တွေကအများကြီး။ မင်းတို့ပုလိပ်တွေလိုလာရင်ပါသေးလား၊ သွားရင်ရှိသေးလားဆိုတဲ့ အတန်းအစား တွေမဟုတ်ဘူးကွ” “စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဦးညိုအေးကြီး ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရုံး၊ ဂါတ်၊ အချုပ် တစ်နည်းဆိုရင် တရားရုံး၊ ရဲဌာနာနဲ့ ထောင်ဆိုတာတွေဟာ ဝိုင်းစားရယ်စား နေရာတွေလေဗျာ။ ခင်ဗျားပြောမယ်ဆို ရင်လည်း ပြောသင့်ပါတယ်။ ကဲ-သွားပြီ ချိုး၊ နောက်တစ်ပွဲကတော့ ကဲကြိုရင် ဆိုကြသေးတာပေါ့” “ကိုညိုသွေး- မသွားမိလေးတွင်

ဦးညိုအေးကပြောဖြစ်အောင်ပြောလိုက် ပါသေးသည်။ “ဟေ့ကောင်လေး ညိုသွေး၊ အခု နိုင်တဲ့ပွဲက မင်းတို့အစွမ်းအစကြောင့် ချည်းမမဟုတ်တာဘဲ။ သူတို့အမြဲတမ်း အဲဒီလိုမတရားတဲ့ဘက်ကချည်းနေမယ် ထင်နေသလား။ မှားသွားမယ်ကိုယ့်လူ၊ မှားသွားမယ်။ အခု ငါ မင်းတို့ကို ကူညီ ခဲ့တာကလည်း မင်းကို တူလေးလို့ ညို လေးလိုသံယောဇဉ်ရှိလို့ကွ။ တကယ်က ရဲတပ်ဖွဲ့ရော စစ်ရဲတပ်ဖွဲ့ပါတို့တစ်တွေ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပဲလေ။ သူတို့ကြောင့် အခု ငါတို့ခေါင်းပြားအောင်အိပ်လို့ရပြီ။ ငါဘက်မလိုက်သင့်ဘူးလေ” အရက်တစ်ခွက်ကို တစ်ရုံနဲ့ထိုး မော့သောက်ပြီး အမြည်းဖြစ်သော အမဲ ခြောက်ဖုတ်ကိုယူဝါးနေပြန်သည်။ ခတ္တ ငြိမ်သက်သွားပြီး မြေပြင်တစ်နေရာရာ ကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်ပါသည်။ အတန် ကြာမှ စိတ်ချုပ်ပေါက်သောလေသံကြီး ဖြင့် ညိုသွေးကို စကားတစ်ခွန်းပြောချ လိုက်ပါသည်။ “ထို့ - အလကား ပြုလိုကလက် ကောင်” ဤတွင် အုပ်ချုပ်ရေးဗြူရိုကရေစီး ယန္တရားကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သော တစ်ရစ်ရာထူးရှိ ဒုက္ခကြပ်လေး မောင်ညို သွေးတစ်ယောက် စရာမအရာရှိဗြူရို ကရက်ကြီးဖြစ်သွားရပါတော့သတည်း။ နေသုဒ္ဓလှိုင် (ပိဿာတိုက်)

နိုင်ငံဝန်ထမ်း (၁) ဦး၏ လစဉ် လစာငွေ၏ (၄၀) ရာနှုန်းမှ (၅၀) ရာနှုန်း အထိ တစ်ပြားမှထိကိုင်ခွင့်မရှိဘဲ အခွန် ငွေအဖြစ် ပေးဆောင်ရပါသည်။

သို့သော် နိုင်ငံသားများက ပြုစု ခြင်းမရှိ အားလုံးသဘောတူညီစွာပေး ဆောင်ကြပါသည်။ အကြောင်းမှာ အခွန်တော်ငွေအားလုံးကို အစိုးရက ဘုန်းငွေစာရင်းမဲ့စာရင်းပျောက်ငွေရယ် လို့လုံးဝမရှိဘဲ ရရှိလာတဲ့ ဘဏ္ဍာအခွန် ငွေကို ပြည်သူတွေအတွက် စနစ်တကျ ပြန်လည်အသုံးပြုပေးတဲ့ ကောင်းမွန် ပြည့်စုံသန့်ရှင်းစနစ်ကျတဲ့အစိုးရအဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။

စည်ပင်ခွန်၊ ဘီးခွန်၊ မြို့ဝင်ကြေး အမြတ်ခင်းကောက်ယူနေပြီး ကိုယ့်အိမ် ရွှေက လမ်းခင်းပြုပြင်ကြတဲ့အခါ ကိုယ် ငွေထည့်ပြီး ကိုယ်ထုကိုယ်ထလမ်းခင်း ကြ ဆိုတဲ့စကားသံမျိုးကို မကြာဘူးမမြင် ဘူးတဲ့နိုင်ငံသားများဖြစ်ပေသည်။

မီးဖွားခွင့် (၆) လကို လစာပြည့် ခံစားခွင့်ရပြီး ထပ်ဆောင်း အပိုငွေလစဉ် ဒေါ်လာ (၃၀၀) ပါ ထပ်ဆောင်းပေးတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်ပေသည်။

ကောင်းမွန်သန့်ရှင်းတဲ့အစိုးရဆို တာ ကို စကားအဖြစ်သာကြားနေရတဲ့ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အဖို့ အလွန်ပင် အားကျဝမ်းသာရိလှပါသည်။

ဒီလောက် လူနေမှုအဆင့်ပြည့်စုံ နေကြလေတော့ FINLAND နိုင်ငံသား တွေဟာ မိမိတို့ရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေကျန်းမာ ရေးအတွက် အာရုံစိုက်ဂရုပြုလေတော့ အအေးပိုင်းဒေသ ရာသီဥတုလွှမ်းမိုးတဲ့ နိုင်ငံပို့ ချွေးထုတ်ခန်းဝင်ပြီး ချွေးထုတ် ခြင်းပြုလုပ်တဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ရိုးရာ ဓလေ့နည်းလမ်းများကို တွင်ကျယ်စွာ အသုံးပြုလာကြပေသည်။

Finland နိုင်ငံမှာ ရိုးရာဓလေ့ ချွေးထုတ်ခန်းမည်မျှကျယ်ပြန့်သလဲဆို လျှင် နိုင်ငံလူဦးရေ (၃) ယောက်မှာ ချွေးထုတ်ခန်း (၁) ခန်းနှုန်းပိုင်ဆိုင်အသုံး ပြုကြသည်အထိ ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့အချိန်အခါမှာ ခေတ်မီတဲ့ ချွေးထုတ်ခန်းများရှိလာကြသော်လည်း နိုင်ငံသားအတော်များများက ရိုးရာ ဓလေ့ချွေးထုတ်ခန်းကိုပဲ ခံမင်နှစ်သက် စွာ အသုံးပြုနေကြသည်ကို တွေ့ရပေ မည်။

သဘာဝတရား၏ ရိုးရှင်းကောင်း မွန်လှသည့်အရသာကို နှစ်သက်ကြမည့်

သူများဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ရဲ့ ရိုးရာချွေး ထုတ်ခန်းများကို ရေကန်ရေအိုင်များရဲ့ အနီးဝန်းကျင်မှာ တည်ဆောက်ကြတာ ကို အများဆုံး တွေ့ရပါသည်။

ချွေးထုတ်ခန်းမှာ ချွေးအောင်းပြီး အမြင့်ဆုံးအပူရှိန်ကို ခံစားလာရတဲ့ အခါမှာ အနီးနားက ရေကန်ထဲခန့်ဆင်း ပြီး ရေစိမ်ရတဲ့သဘာဝအရသာကို လွန်စွာ နှစ်သက်ကြပါသည်။

Finland နိုင်ငံ၏ရိုးရာချွေးထုတ် ခန်းများကို မီးခိုးလွတ်ချွေးထုတ်ခန်းများ ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ချွေးထုတ်ခန်းထဲ တွင် သဘာဝကျောက်တုံးများကို ထင်း မီးဖြင့် (၈) နာရီတိုင်အောင် မီးမွှေး၍ အပူဓာတ်ပေးထားပြီးမှ ထင်းမီးများကို ဖယ်ရှားလိုက်တဲ့အခါမှာ ချွေးထုတ်ခန်း ထုံးစံအတိုင်း တံခါးပေါက် (၁) ပေါက် သာရှိတာမို့ ၎င်းတံခါးပေါက်မှမီးခိုးငွေ့ များကိုကုန်အောင်လွတ်ထုတ်ပြီးမှ ချွေး ထုတ်ခန်းဝင်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

(၈) နာရီကြာ မီးဖုတ်အပူပေး ထားတဲ့ကျောက်တုံးတွေဟာ နာရီ (၂၀) ကြာတိုင်အောင် လုံလောက်သောအပူခိုး အပူငွေ့များကို ထုတ်လွှတ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိ သည့် သဘာဝနည်းစနစ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်တုံးပူများပေါ် ရေလောင်း လိုက်တာနှင့် အပူခိုးများထွက်လာပြီး ချွေးထုတ်ခန်းရဲ့အပူချိန်ကို မြှင့်တင်ပေး နိုင်ပြီး ချွေးထုတ်ခန်းဝင်နေသူများရဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်မှမကောင်းတဲ့ချွေးပုပ်များထွက်လာ ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးပူလာတော့သည်။

နောက်ဆုံး အပူရှိန်ကိုမခံနိုင် တော့မှ ချွေးထုတ်ခန်းမှထွက်ပြီး ရိုးရာ ဆေးသစ်ရွက်ကိုင်များနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ အသာလိုက်၍ ရိုက်ပေးလိုက်လျှင် ချွေး အပုပ်အခိုးများကုန်စင်အောင်ထွက်လာ ကြပါသည်။

ထိုအခါမှ ရေခဲလို အေးစက်နေ သော သဘာဝရေအေးကန်ထဲသို့ဆင်း ၍ ရေစိမ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း မှာ ချက်ချင်း အပူအအေး ဒီရောခီ အပြောင်းအလဲဖြစ်လာပြီး လျှပ်စစ်နဲ့တို လိုက်သလို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကျဉ်တက် သွားပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းကြက်သားဆဲလ် များ နှိုးထသွက်လက်စွာလှုပ်ရှားလာပြီး ဆဲလ်အသစ်များကို ဖြစ်ပေါ်လာစေတဲ့ ဇီဝကမ္မယန္တရားစနစ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ကိုယ်တွင်းအကျိုးပြုဟော်မုန်းများထွက် ရှိလာပြီး လူကိုပေါ့ပါးလန်းဆန်းစေသည့် အတွက် လူတိုင်း ချွေးထုတ်ခန်းဝင်ခြင်း

ကို သဘောကျနှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ လေးငါးကြိမ်ချွေးထုတ်ခန်း ဝင်လိုက်၊ ရေအေးစိမ်လိုက်လုပ်လိုက်လျှင် တစ်ပတ်လုံး နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းမွန် သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ ဆဲလ်အသစ် တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကျန်းမာရေးကို အထူးအကျိုးပြုစေသည်ကို Finland နိုင်ငံသားများက သိရှိကြသောကြောင့် ကမ္ဘာ့သဘာဝချွေးထုတ်ခန်းများ အများ ဆုံးရှိတဲ့နိုင်ငံတစ်ခုအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချွေးထုတ်ခန်းဝင်ချွေးအောင်းခြင်းကြောင့်

- ၁။ အာရုံကြောများပွင့်လန်းကာသွား လာမှုသွက်လက်ခြင်း၊
- ၂။ အရိုးအဆစ်ကိုက်ခဲမှုပျောက်ကင်း ခြင်း၊
- ၃။ ညောင်းညာအကြောတတ်ဇက်လေး ခြင်း၊ သက်သာခြင်း၊
- ၄။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ မကောင်းသော သွေးတွင်းအဆီအညစ်အကြေးများ သန့်စင်လာခြင်း၊
- ၅။ ကိုယ်ခံအားစနစ်ကောင်းမွန်၊ ကြံ့ခိုင် လာပြီးကျန်းမာလာစေခြင်း၊
- ၆။ ကိုယ်တွင်းရောင်ရမ်းမှုလျော့ကျစေ ခြင်း၊
- ၇။ ရာသီဥတု၊ အပူအအေးဒဏ်ကိုခံနိုင် လာခြင်း၊

စသောအကျိုးတရားများရရှိခံစား နိုင်ကြပါသည်။ နောက်တစ်ခုအနေဖြင့် FINLAND နိုင်ငံသားများသည် ဘောလ တစ်ပင်လယ်ပိုင်းဒေသဖြစ်၍ ပင်လယ် ငါးစားသုံးမှုကို အထူးနှစ်သက်ခံမင်ကြ သူများဖြစ်ရာ ငါးကို အခြေခံအဓိကစား သုံးသော မြေထဲပင်လယ်စားသောက်မှု ပုံစံမျိုးကျင့်သုံးကြသဖြင့် ၎င်းစားသောက် မှုပုံစံကလည်း ကျန်းမာရေးကို လွန်စွာ အကျိုးပြု အထောက်အကူပေးနေပါ သည်။

နိဂုံးချုပ်ရသော် ကမ္ဘာမှာ FIN- LAND နိုင်ငံသားများသည် လူဖြစ်ရကျိုး နှစ်သည့် နိုင်ငံသားများဖြစ်ပြီး လူနေမှု စနစ်ပုံစံမြန်ကောင်းမွန်ပြီး သန့်ရှင်းကောင်း မွန်စေတနာထားသော မင်းကောင်းအစိုးရ နှင့်တွေ့ကြုံရသော ဒုလ္လဘကုသိုလ်ကံ အကျိုးတရားများနှင့် ပြည့်စုံကြပါပေ သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဇွဲနဝင်း ( )

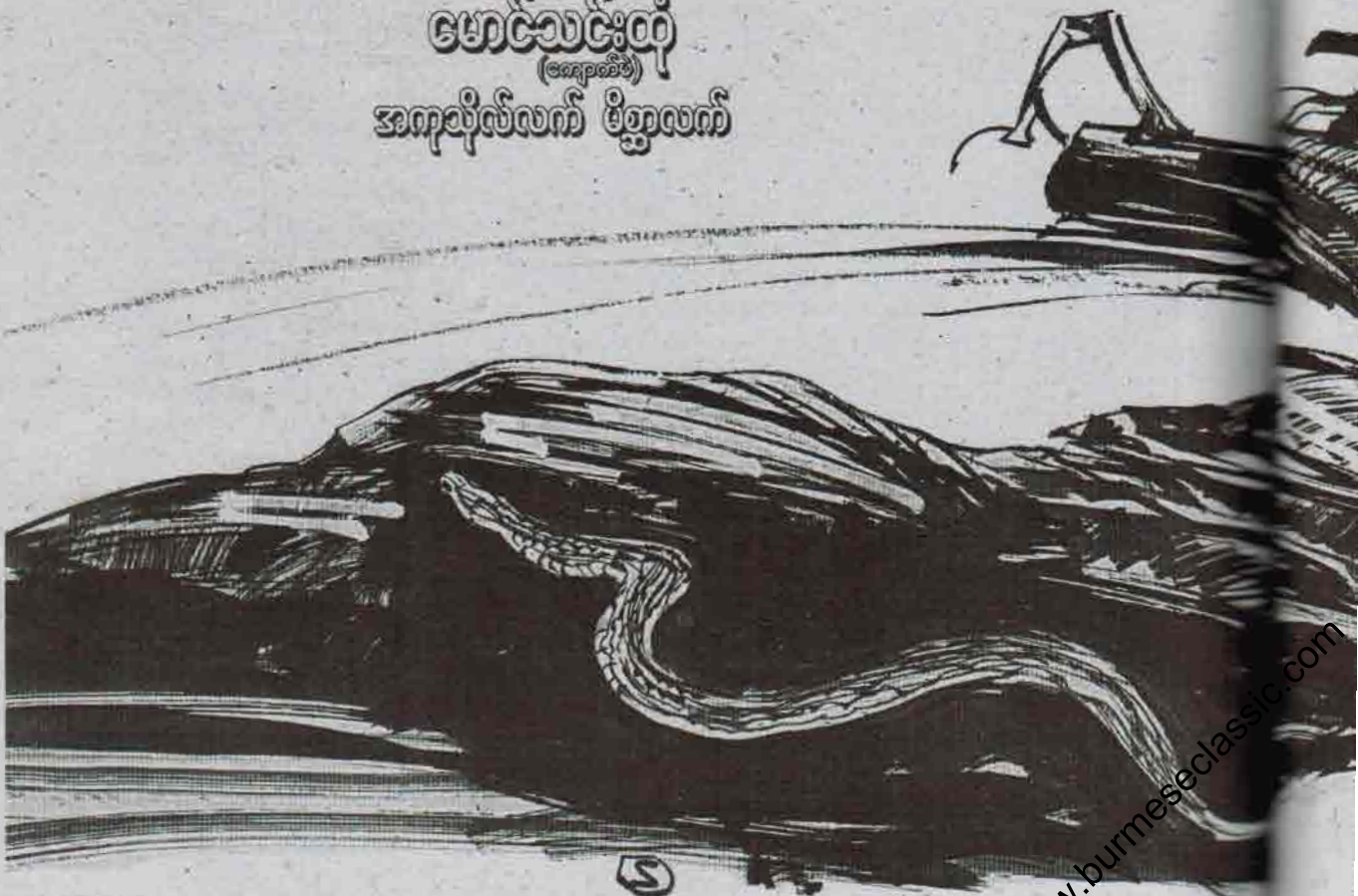
ဘယ်ဘက်ကတစ်ဆုပ်ကြည့်
ညာဘက်ကတစ်လှည်းဝင်ပါစေ
ဒါက အလှူဒါနနဲ့ပတ်သက်လို့
ပြောကြတာနေမှာပါ။ ကောင်းမှုကုသိုလ်
ရော့ မကောင်းမှုကုသိုလ်ပါ လက်တွေ့
ကချည်းပြုကြတာမဟုတ်လား။ လူတွေ
က ဘယ်ဘက်နဲ့ ညာဘက်ဆိုပြီး ရှိတဲ့
အထဲက ညာဘက်နဲ့စားတယ်သောက်
တယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဖြုတ် ညာ
ဘက်ကိုပဲသုံးကြတယ်။ ဘယ်ဘက်လက်
ကိုကျတော့ အညစ်အကြေးသုတ်သင်
တဲ့လက်မို့တဲ့ လက်ချင်းတူသာတောင်
ခွဲချင်ကြသေးတာရော။ ဒါဖြင့် သွေးစွန်း
တဲ့လက်ကရော ထူးပြီးသန့်နိုင်ပါဦးမတဲ့
လား။

“ကျုပ်လက်ကတော့ မရတော့ပါ
ဘူးဗျာ။ တစ်ခါခုတ်ရင် (၈၀) ဆယ်သား
(၉၀) သားက ပုံမှန်လို့ကိုဖြစ်နေပါပြီ။
မကျေနပ်ရင်တော့ ကျုပ်လက်ကိုဖြတ်
ပစ်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့”
ဝက်ရိုက် လူကြီးရဲ့ပြောစကားပါ။
ဝက်သားခုတ်တဲ့လက်က အကျင့်ပါနေ

သော ဘယ်တော့မှတစ်ပီသာမပြည့်ပါ
ဘူး။ မကျေနပ်လို့ပြောလည်းပြောပြော
ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ တစ်ခုတော့ဖြင့်ရှိရဲ့။
ညနေတိုင်း သူသွားထိုင်နေ၊ သောက်နေ
ကျ ခေါက်ဆွဲဆိုင်အရက်ဆိုင်ကလူလာ
ဝယ်ရင်တော့ အမြတ်လောအပြောလွတ်
ပိုပိုသာသာလေးခုတ်ပေးလိုက်တယ်။
ဝက်လိုင်စင်စီဆွဲထားတဲ့ ခုံပိုင်ရှင်လည်း
ဘယ်သီပေါမလဲ။ သူတို့ချင်းသာ အချိတ်
အဆက်လုပ်ထားကြတာ။ ညနေ
ခေါက်ဆွဲဆိုင်သွားထိုင်လိုက်ရင် ဝက်
သားခုတ်တဲ့လူ အရက်ဖိုးမှပေးစရာမလို
တဲ့ဟာ။ အဲဒါကလည်း လက်ပဲနော်။
ကိုညီမောင်တဲ့လူကြီးတစ်ယောက်။
အလုပ်ရတော့ လက်နက်ကိုင်ဝန်ထမ်း
တွေနဲ့ဆက်စပ်တဲ့ဌာနတစ်ခုမှာအလုပ်ရ
တယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ရိုးရိုး
အရပ်သားဝန်ထမ်းပါပဲ။ အဲဒီလက်နက်
ကိုင်ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ရောနှောနေတော့
ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ အလုပ်ပိတ်ရက်၊
အားရက်တွေမှာ မြို့အနီးအနားတစ်ဝိုက်
က တောတွေတောင်တွေထဲ အမဲပစ်ည

အိပ်ညနေသွားရတယ်။ တစ်ညနှစ်ည
တန်သည် စခန်းချ၊ တောတောင်ပစ်၊
ချေတို့၊ ဆတ်တို့၊ သမင်တို့ပစ်ခတ်ပေါ့။
အကောင်ငယ်ရင် ယုန်တို့၊ ကြောင်တို့
ပေါ့။ တောထဲမှာတင် ပစ်ခတ်ရလာတဲ့
သားကောင်ကိုဖျက်၊ တံထိုး၊ မီးကင်ချက်
ပြုတ်စား။ အသားတွေက လက်ဆတ်
တော့ အားပါး-ချိုလိုက်အရသာရှိလိုက်
သမှ။
နောက်တော့ ဈေးမှာလာရောင်း
နေတဲ့ ချေသားခြောက်၊ ဆတ်သားဟုတ်
ဘူး အလကား အမဲသားကိုဆေးဆိုး
ရောင်းတဲ့ဟာကြီး။ မဝယ်နဲ့ဆိုတာ တန်း
ပြောနိုင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ
ကိုယ်တိုင်တောင်မှ တောတောင်တွေကို
ဟောဒီလက်နဲ့သေနတ်ကိုင် ဟောဒီလက်
နဲ့သေချာပစ်ရလားတဲ့။ သားကောင်ကို
ဟောဒီလက်နဲ့ဖျက်၊ ဟောဒီလက်နဲ့တုံး
တစ်ကြော်လော်၊ ဟောဒီလက်နဲ့အားပါး
တရစားခဲ့တာကိုး သိနေတော့တာပေါ့။
တချို့လူတွေများ သားကောင်ကို
လက်နဲ့ပစ်တာတင်အားမရ၊ တစ်ချက်

မောင်သင်းထုံ
(အရှေ့အစိတ်)
အကုသိုလ်လက် မိတ္တူလက်

နှစ်ချက်တစ်ကောင်ကျ၊ ပစ်တိုင်းသေ
ပစ်တိုင်းရအောင် လောဘဇောတက်၊
ကိုယ်ပစ်လိုက်တဲ့သားကောင်နဲ့ သွေးနဲ့
ကိုယ်တုလက်နက်ကိုသတ်၊ ပစ်မလွှဲ။
တကတ-ကြံစည်ရက်ကြပါပေ။ရက်စက်
တဲ့လူသားတွေကလည်းရှိပါသေးသကော
လား။

ကိုညိုမောင်တစ်ယောက်၊ သား
ကောင်တွေပစ်ခတ်တာ ဟိုးငယ်ငယ်က
တည်းကပါ။ အသက်အိုရွယ်ရလာတော့
ပညာတတ်ဖြစ်၊ ဒီလိုအမဲလိုက်တဲ့အလုပ်
တွေနဲ့စားခဲ့ရလို့ပါ။ တကယ်လို့သာ ငယ်
ကတည်းက အကောင်ပလောင်တွေ
သတ်ဖြတ်တဲ့အလုပ်မျိုးချည်းလုပ်ခဲ့ရင်
အခုလောက်ဆို ဘယ်ဘဝများရောက်
နေလေမလဲ စဉ်းစားစရာကောင်းလှပါ
တယ်။

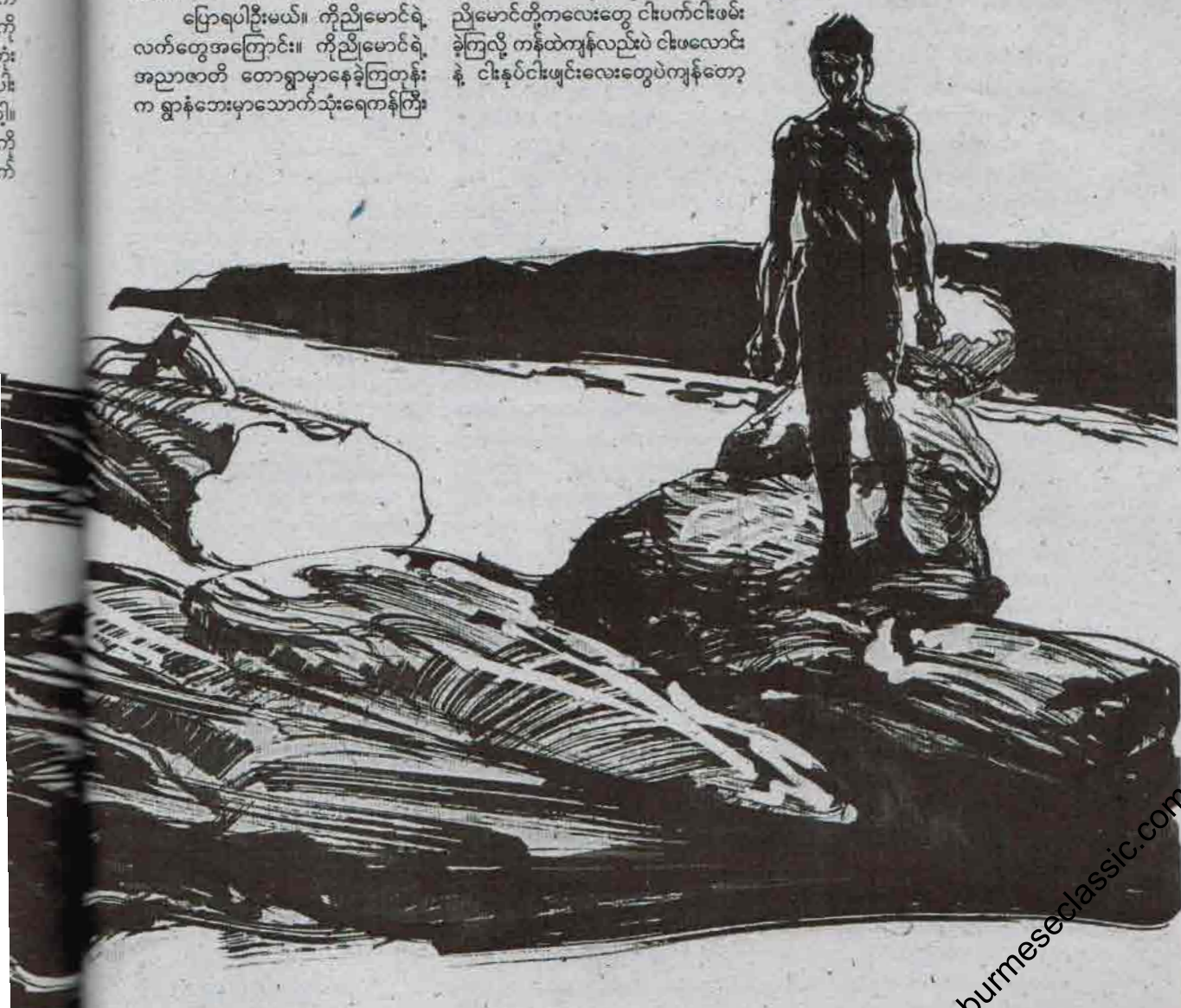
ပြောရပါဦးမယ်။ ကိုညိုမောင်ရဲ့
လက်တွေအကြောင်း။ ကိုညိုမောင်ရဲ့
အညာဇာတိ တောရွာမှာနေခဲ့ကြတုန်း
က ရွာနံဘေးမှာသောက်သုံးရေကန်ကြီး

တစ်ကန်ရှိပါတယ်။ တန်ခူးရေကုန်း၊
ကဆုန်ရေခန်းဆိုသလိုပါပဲ။ နွေကျရင်
ရေတွင်းရေကန်တွေခန်းနားရေလူရေ
အခက်အခက်ဖြစ်ကြတာတစ်နှစ်မဟုတ်
တာ။ မိုးနဲ့ ဆောင်းတုန်းက တစ်ရွာလုံး
လူရောက်ရှိစွာနဲ့ပါ ပျော်ပျော်ပါးပါး
သောက်ကစားခဲ့ကြတဲ့ရေကန်ကြီး အခု
တော့ကြည့်ပါဦး။ လေးထောင်အတွက်
တွက်ပပ်ကြားအက်နေပေါ် နေလိုက်ပုံ
များ သွားမွေးသီးရဲ့ ကိုယ်ထည်လေး
ထင်ရပါတယ်။

ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်း
ပိတ်ရက်တစ်ရက် ကိုညိုမောင် ရေကန်
ကြီးနားလေးက ဖြတ်သွားတော့ ရေကန်
နဲ့ အနိမ့်ပိုင်းတစ်နေရာမှာ စကော
သာသာရေကွက်လေးတစ်ကွက်ပဲကျန်ပါ
တော့တယ်။ ရေခပ်တုန်းကတည်းက
ညိုမောင်တို့ကလေးတွေ ငါးပက်ငါးဖမ်း
ခဲ့ကြလို့ ကန်ထဲကျန်လည်းပဲ ငါးဖလောင်း
နဲ့ ငါးနှပ်ငါးဖျင်းလေးတွေပဲကျန်တော့

မှာပါ။ အဲဒီအကောင်ပလောင်လေးတွေ
က ရှိတဲ့ရေထဲမှာနေ သူတို့ဘဝသူတို့
ရုန်းကန်အသက်ရှင်နေကြတုန်း လင်းမြို့
တစ်ကောင်က ငါဝမ်းပူဆာမနေသာလို့
နေမှာပေါ့။ အန္တရာယ်မကြောက်ဘာ
မကြောက်နဲ့ ကန်ထဲဆင်း ရေအိုင်ဆီ
လာ၊ ကန်ထဲက ငါးလေးတွေကိုစားမလို့
ကြံစည်နေတာပါ။

ကြံကြံဖန်ဖန် အဲဒါကို ဘယ်သူက
မြင်သလဲဆိုတော့ ကန်နားကဖြတ်သွား
တဲ့ကိုညိုမောင်က မြင်မိအောင်မြင်လိုက်
တာပါ။ ဒီတော့ လူငယ်ဘဝ ဘာရယ်
မဟုတ် သေစေလိုတဲ့ဆန္ဒမရှိပါ၍ ကန်
ပေါင်ပေါ်က ဆီးဖြူသီးသာသာခဲလေး
တစ်ခဲကိုကောက် ရည်ရွယ်ချက်က ကန်

ပြောင်အကွက်လေးထဲကိုပစ်ပြီး ခြောက်ပစ်လိုက်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ငါးလှာခြောက်တဲ့မြွေလည်း ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ထွက်ပြေးရမယ်ပေါ့။ အဲဒီစိတ်ကူးနဲ့ပဲ။ ဆီးဖြူသီးအရွယ်ခဲလေးကို ကောက် ရေကွက်ကလေးဆီ အပျော်သဘောပစ်ပေါက်လိုက်ပါတယ်။

ခါတိုင်း ပိုက်ဆံပစ်တန်းပေးပြီး ကစားခဲ့တဲ့ ကိုညိုမောင်တစ်ယောက်က စားပွဲတိုင်းမှာ စားမနောက်ပိတ်ခွေးချည်းဖြစ်ခဲ့တဲ့သူ ဒီကနေ့တော့ ဘာဖြစ်တယ်မသိပါဘူး။ ပစ်နန်းက ကန်အလယ်က စကောလောက်ရေကွက်ထဲပစ်တော့ပစ်တာပါပဲ။ ခဲကလည်း အဲဒီရေကွက်ထဲကျဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ချင်တော့ ဒီခဲက ရေကွက်ထဲကငါးသေးလေးတွေကိုချောင်းနေတဲ့မြွေခေါင်းရဲ့တည့်တည့်မိပြီး လင်းမြွေမှာတော့ ခဲအရိန်နဲ့ သူခေါင်းဟာ ရေကွက်ရဲ့နှုတ်ခံစိပ်ပြီး လင်းမြွေမှာ သေရပါတော့တယ်။ ဒီတော့ ညိုမောင်အံ့ဩမိတယ်။ ဒီမြွေကိုသေစေလို့စိတ်မရွံ့တာအမှန်ပါ။ အခုတော့ ဆွမ်းခဲရင်းငှက်သင့် ဒီမြွေတပဲ ဒီနေရာမှာသေနေစေရောလေသလား။ ငှက်တစ်ကောင်ပစ်ချလိုက်လို့ကျလာတာလောက် ကိုညိုမောင် ဝမ်းမသာနိုင်တာ အမှန်ပါ။

ဝမ်းသာတယ်လို့သာ ပြောတာပါလေ။ ကိုညိုမောင်တောထဲတောင်ထဲငှက်ပစ်ထွက်ကြတုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ လူငယ်ဘာသာဘာဝ ငှက်တွေလိုက်ပစ်ရတော့ အပျော်သဘောမျိုး ကြော်စား၊ ကင်စားကြ။ ငှက်ပစ်ထွက်မှတော့ လမ်းမှာ တောမှာ တွေ့သမျှအကောင်မရှောင်၊ ဖြစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတာရော။ အဲဒီတုန်းက ကိုညိုမောင်တို့တစ်တွေ လူငယ်လူရွယ်တွေချည်းဆိုပေမယ့် ဒီတော့တောင်တွေထဲကငှက်သတ္တဝါတွေအတွက်ကတော့ တကယ်အသားစားကြူးတဲ့ ဘီလူးကြီးလိုထင်ကြမှာပါ။ လေအသင့်မှာ ငှက်သားစားသူတွေရဲ့ အနံ့ဆိုးကြီးဟာ ဘယ်နှမိုင်လောက်ကတည်းကရနေလေမလဲမှမသိတဲ့ဟာ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြပုံကြတော့မပေါ့။ အဲဒီနေ့အဖို့ က်ဆိုးတဲ့ငှက်တွေအတွက်ကတော့ခဲကြဲရုံနေမှာပါ။

တစ်နေရာရောက်တော့ ဆူပြီးလှတဲ့ ချွေးတစ်ကောင်နားနေတာကို အဖို့ထဲက ကိုညိုမောင်ကမြင်တယ်။ ပစ်မလို့လုပ်ပြီးမှ အဲဒီရဲ့အောက်မလှမ်းမကမ်းက သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်မှာလည်း ချွေးတစ်ကောင်နားနေတာ တွေ့ရပြန်တယ်။

ဒါပေမယ့် သေချာကြည့်တော့ အဲဒီချွေးက ချွေးမထင်ရဲ့။ နည်းနည်းသေးနေတယ်။ ဒီတော့ ကိုညိုမောင်ကတော့ ပစ်ချင်းပစ် ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိဿာချင်းအတူတူ၊ သူ့အစားတွေ့တဲ့ အပေါ်ကိုင်က ချွေးကြီးကိုပဲ သေချာချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

“ဖြောင်း”
“ဖလူ... လူ... လူ... လူ”
“ဟာ”

ကိုညိုမောင်ရဲ့ ပစ်သားကျနေတဲ့လက်ကတည့်ပါတယ်။ တစ်ချက်တစ်ကောင်ပါပဲ။ သေချာပေါက်ကို ချွေးဟာ စိုက်ခနဲကျသွားတာမြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ရှေ့မှာမြင်နေရတဲ့ ချွေးနှစ်ကောင်အနက် တစ်ကောင်ကောင်တော့ ထိသွားတာအမှန်ပါ။ ကြည့်ပါလား။ ကျန်တစ်ကောင်တောင်မှ လန့်ဖြတ်ပြီး ပျံပြေးသွားခဲ့တာရော။ ဒါပေမယ့် ငှက်တစ်သွား ကိုညိုမောင်တစ်ယောက် အံ့ဩပြီးကျန်ရစ်တာက မှန်တဲ့ချွေးဟာ သူ့ချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်တဲ့ ချွေးမဟုတ်ပါဘဲ အောက်သစ်ကိုင်းက ချွေးမဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့သိပါတယ်။ သေချာချိန်ရွယ်ပစ်တဲ့ဟာပဲ။ သူ့လက်ကိုလည်း ယုံသင့်သလောက်တော့ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲပေါ့။ တကယ်ဆို ကိုညိုမောင် အဲဒီကတည်းက အသိတရားရသင့်တာပါ။ ကိုညိုမောင်ကတော့ ဆက်မိက်နေတုန်းပါပဲ။

ကိုညိုမောင်အိမ်ထောင်ကျတော့ ပထမအိမ်ထောင်ဟာ ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာခံစားရပါတယ်။ ဆေးဆရာပေါင်းစုံနဲ့ ကြိုးစားကုသပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း ရောဂါဝေဒနာကမသက်သာပါဘူး။ ဟိုလူပြောဒီလူပြောနဲ့မို့ နောက်ဆုံးဘဘုန်းနဲ့ဆေးကုသဖို့ ဘဘုန်းရဲ့ရာတောင်ခြေကိုရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတောင်ခြေကအိမ်မှာက ကိုညိုမောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေလင်မယားသားအိမ်တစ်တွေနေကြပါတယ်။ တောင်ခြေကနေဘဘုန်းရဲ့ရာ တောင်ပေါ်ကိုတက်ဖို့သူတို့အိမ်ကကားနဲ့ အသက် (၂၀) ကျော် သူတို့သားကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကားမောင်းပို့ပါတယ်။ တကယ်လူအေးလူယဉ်ကျေးလေးပါ။

ကိုညိုမောင်မိတ်ဆွေလင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ဒီနေရာမှာကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတွေပါ။ ကိုညိုမောင်အတွေ့အကြုံအရပြောရရင် ပညာရေးလောကမှာ ကျောင်းဆရာတွေရဲ့သား

တွေထက် ကျောင်းဆရာမတွေရဲ့သားတွေက စာပိုတော်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျောင်းဆရာမတွေဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးကိုဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးကြရလေတော့ စိတ်ဓာတ်ပါတစ်ခါတည်းပြုပြင်ပေးရာကျလို့ပါတဲ့။ ဆရာတွေရဲ့သားကတော့ တခြားကလေးတွေလို တန်းတူသင်ပေးရတော့ ထူးပြီးမချွန်နိုင်ကြလို့ပါဘဲ။ နဂိုတော်တော်ရုံပဲရှိကြတာပါ။

ကိုညိုမောင်တို့ကို ဘဘုန်းတောင်ပေါ်ကားမောင်းပို့တဲ့သားလေးက အနေအထိုင် အေးဆေးတည့်ငြိမ်တယ်။ အရွယ်နဲ့မလိုက် ဘုရားတရားလိုက်စားတယ်။ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းမရှိဘူး။ ကားစောင့်နေရင်းကကို အလကားမနေပါဘူး။ ဘုရားစာအုပ်ထုတ်ရွတ်ဖတ်နေတော့တာပါ။ အမှန်ပြောတာပါ။ ကိုညိုမောင် ဒီအသက်အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ ဒီကလေးလောက် မကျင့်ကြံနိုင်သေးပါဘူး။ ပြောစရာက အဲဒီဆရာတို့ရဲ့သားအငယ်လေးကတော့ အသက် (၁၈) နှစ်လောက်ရှိရော့မယ်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အတောင်ပလောင်တွေသတ်ဖြတ်စားသောက်တတ်ပါတယ်။ ထူးခြားတာနဲ့မေးကြည့်တော့ ဒီကလေးကိုယ်ဝန်နဲ့ တုန်းက သူ့အဖေ ကျောင်းဆရာဟာ တောလိုက်ဝါသနာပါတယ်။ ရလာတဲ့သားကောင်တွေ ခုတ်ထစ်ကြော်လှော်ပေးရလို့ ဒီကလေးရဲ့စရိုက်က ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေရော့သလား မပြောတတ်ပါဘူးတဲ့။

တစ်ရက် ကိုညိုမောင်အလုပ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့စကားကတောက်ကဆများကြရင်းက ဒေါသတွေထိန်းမရတာမို့ နံရံကို လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်တာညာဘက်လက်သူကြွယ်ရဲ့အရိုးဟာ နိမ့်ဝင်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကို ညိုမောင်ရဲ့မုက်စိတ် ပြန်မြင်ယောင်မိတာက နံရံပေါ်တွားသွားနေတဲ့အိမ်မြှောင်ရွေးတွေတို့ ဖဲထိုးသံချောင်းမြှားနဲ့ပစ်ကစားတဲ့အခါ အိမ်မြှောင်လေးရဲ့ညာဘက်လက်ကို မြှားစိုက်ဝင်လို့တန်းလန့်လေးဖြစ်နေပုံတွေပါ။ မုဆိုးကြီးကိုညိုမောင် အဲဒီကတည်းက အကျွတ်တရားရပြီး အကောင်ပလောင်တွေ မပစ်ခတ်တော့တာပါဘဲ။

သတ္တဝါအများ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ။

မောင်သင်းထုံ (ကျောက်မဲ)

(အစာလည်းအေး၊ ဆေးလည်းအေး)

ရောဂါလည်းပျောက် လျှာလည်းလောက်သည် ရသာခိုလင် ဆေးဖက်ဝင်ဟင်းလျာများ ရွှေဂွေခင်း(ပုသိမ်)

ဖြစ်ပါသည်။

ဆေးဖက်ဝင်သော
တရုတ်နံနံကြက်သားစဉ်းကော
ချိုချိုဆော့စံဟင်းလျာ

စားသုံးသီးနှံများထဲတွင် ဈေး
သက်သာပြီး ပေါများလွယ်ကူစွာရရှိနိုင်
သလောက် ခန္ဓာကိုယ်ကျန်းမာရေး
အတွက် လွန်စွာမှ ဆေးဖက်ဝင်အစွမ်း
ထက်လှသည့် ဟင်းရွက်ကိုပြုပါဆိုလျှင်
Coriander ခေါ်သည့် တရုတ်နံနံက
ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်နေပါသည်။

တရုတ်နံနံသည် သွေးတိုးရောဂါ
သမားများ သွေးပေါင်ချရာတွင် အလွန်
လွယ်ကူထိရောက်တဲ့ ဟင်းရွက်တစ်မျိုး
ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှာသွေးပေါင်မြင့်တက်မှု
ကိုကုစေနိုင်တဲ့အစွမ်းအာနိသင်တွေပါဝင်
နေပြီး နောက်ဆက်တွဲ နှလုံးရောဂါ၊ နှလုံး
ရောဂါနှင့် လေဖြတ်ခြင်းတို့ကို ကာကွယ်
မှုပေးပါသည်။

တရုတ်နံနံသည် အမေရိက၊
ဥရောပနှင့် အိန္ဒိယတိုက်တို့တွင် နဂိုမှလ
ပင်ရင်းပေါက်ရောက်ရာဒေသဖြစ်ပြီး
ယနေ့ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ် စားသောက်ဖွယ်
ရာဟင်းလျာများစွာတို့မှ မပါမဖြစ် ပါဝင်
စားသုံးနေသည့် ဆေးဖက်ဝင်ဟင်းရွက်
သီးနှံဖြစ်နေပါပြီ။

တရုတ်နံနံမှာ သွေးကြောများကို
ကျယ်စေတဲ့ Apigenin နှင့် Phthalide
ဓာတ်နှစ်မျိုးပါဝင်နေပြီး သွေးကြောများ
ကို ပျော့ပျောင်း ချောမွေ့ ပြေလျော့စေ
တဲ့ ပိုတက်စီယမ်၊ ကယ်လစီယမ်နှင့် မဂ္ဂ
နီဆီယမ်တို့၏ အာနိသင်ကြောင့် Blood
Pressure သွေးပေါင်ချိန်ကို ထွန်းညှိပေး
စေပါသည်။

Cineole ခေါ်တဲ့ အဆီဓာတ်ပါဝင်
နေသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရောင်ရမ်းမှု
တွေ့ကိုလျော့ချပေးစေတဲ့အတွက်ကြောင့်
အဆစ်ရောင်လေးဖက်နာ၊ ကျောက်ကပ်
ရောဂါတွေကို သက်သာစေလို တရုတ်
နံနံမှာ နောက်ထပ် Linoleic acid, Oleic
acid, Palmitic acid နှင့် Ascorbic acid
ဓာတ်တွေက သွေးတွင်းကိုလက်စထရော
ပမာဏကို လျော့ချပေးစေလို့ မကောင်း
တဲ့အဆီဆီး ကိုယ်လက်စထရောတွေ
သွေးကြောအတွင်း နံရံတွေမှာအနည်ကျ
ကပ်ငြိခြင်းကို သုတ်သင်ပေးလို့ ဆိုးရွား
သည့် နှလုံးသွေးကြောပိတ်ခြင်း၊ ရုတ်
တရက် နှလုံးဖောက်ခြင်းနှင့် လေဖြတ်
ခြင်းတွေကို ကာကွယ်မှုပေးပါသည်။

တရုတ်နံနံသည် သွေးပေါင်ကို
လျော့ချပေးနိုင်သလို သူ့မှာ သံဓာတ်

ကြွယ်ဝပြီး ဗီတာမင်စီဓာတ်ပြည့်ဝနေလို့
သွေးအားနည်းခြင်းကို အထူးပျောက်
ကင်းစေပါသည်။

သူ့မှာပါဝင်နေတဲ့ Essential oils
မှာ Antihistamine ဓာတ်တွေပေါ့ကြွယ်ဝ
စွာ ပါဝင်နေသဖြင့် နှာစေး၊ ချောင်းဆိုး၊
ပန်းဝတ်မှုန်ရနံ့၊ အပင်နှင့် အင်းဆက်
အစားအစာတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
တဲ့ဓာတ်မတည့်မှုဖြစ်စဉ်တွေကိုသက်သာ
စေပါတယ်။

ထူးခြားချက်တစ်ခုက တရုတ်နံနံ
ဟာ အစာအိမ်နှင့်အူလမ်းကြောင်းဆိုင်ရာ
အင်ဇိုင်းဓာတ်တွေ ပုံမှန်ထွက်စေပြီး
Endocrine Glands တွေကို ပုံမှန်အလုပ်
လုပ်စေခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီးတွေမှာ
မီးယပ်ဓမ္မတာကိုမှန်ကန်စေပြီး သားအိမ်
အားရှိစေခြင်း၊ မုန့်ချိုအိတ် (Pancreas) မှ
အင်ဆူလင်ဓာတ်ထုတ်လုပ်မှုကို မှန်ကန်
များပြားစေခြင်းကြောင့် သွေးတွင်းပိုလျှံ
နေသည့် သကြားဓာတ်များကို ထိန်းချုပ်
ပေးခြင်းဖြင့် ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါကို
ကာကွယ်မှုပေးစေပါသည်။

ဒါ့ပြင် တရုတ်နံနံမှာ Antioxid-
eant ဓာတ်တွေ ကြွယ်ဝကာ ဗီတာမင်
အေ၊ ဗီတာမင်စီ၊ Fiber အမှင်ဓာတ်၊
ဖောလိတ်ဓာတ်၊ ဗီတာမင်B₁၊ ဗီတာမင်
တို့ပါဝင်နေသဖြင့် အမြင်အာရုံကျန်းမာ
စေပြီး မျက်စိကိုအားပေးပါသည်။

အသားအရေချောမွေ့ စိုစွတ်ပြီး
အရိုးအဆစ်သန်မာဖွံ့ဖြိုးစေလို့ တရုတ်
နံနံသည် ကလေး၊ လူကြီး၊ ကျား၊မမရွေး
အလွန်သင့်တော်သည့် ဆေးဖက်ဝင်
စားဖွယ်ဟင်းရွက်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကို ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်
အနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဖျော်ရည်
အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ပင်တိုင်ဟင်းလျာ
အနေဖြင့်သော် လည်းကောင်း စီမံချက်
ပြုတ်စားသုံးတတ်ကြပါသည်။

ဒါကြောင့် တရုတ်ဟင်းလျာများ
တွင် အဆီ၊ အဆီမိ၊ အချိုဓာတ်အများ
အပြားပါဝင်နေခြင်းကို ဓာတ်ဖြေအဆိပ်
ဖြေသည့်အနေဖြင့် ရှေးတရုတ်ဆေး
ပညာရှင်နှင့် စားတော်ကကြီးများက
တရုတ်နံနံဟင်းရွက်ကို ဟင်းလျာတိုင်း
နီးပါး မဖြစ်မနေပါဝင်အောင်ထည့်သွင်း
ချက်ပြုတ်ခဲ့ကြတာဟာ ရိုးရာဆေးပညာ
အမြင်နှင့် စီမံလက်ဆင့်ကမ်းလာခဲ့ခြင်း

ပါဝင်ပစ္စည်းများ

- ၁။ တရုတ်နံနံ (၂၀၀) gm (သန့်စင်ရေ
ဆေးပြီး အနေတော်လှီးထားပါ။)
- ၂။ ကြက်ရင်ပုံသားသီးသန့်(၃၀၀)gm
(အသားစဉ်းထားပါ)
- ၃။ ကြက်သွန်ဖြူ (၅) တက် (ဓားပြား
ရိုက်ထားပါ။)
- ၄။ ချင်းပေါက်ချောင်းလှီးပြီးသား
(၁) ဇွန်းစာ
- ၅။ ဟင်းခတ်မှုန့်
- ၆။ ပဲင်ပြာရည်အကြည် (၂) ဇွန်း
- ၇။ ခရဆီ (၁) ဇွန်း
- ၈။ ယိုးဒယားချိုချိုဆော့စံ
အကြမ်းပန်းကန် (၁) လုံးစာ
- ၉။ ပဲဆီ (၅) ကျပ်သား။

စီမံချက်ပြုတ်နည်း

ဒယ်အိုတွင် ဆီထည့်ပြီး ဆီပူလာ
ရင် ကြက်သွန်ဖြူ၊ ချင်းတို့ကိုထည့်၍
ဆီသတ်ပါ။ အနေတော်ရရင် ကြက်
သားစဉ်းကောများထည့်မွှေပြီး ကြက်
သားများကျစ်ပြီးကျက်လာရင် ဟင်းခတ်
မှုန့်၊ ပဲင်ပြာရည်၊ အရသာအနေတော်
ခတ်ပြီးနှံအောင်မွှေပေးပါ။

ပြီးရင် ခရဆီဇွန်းကြီး (၁) ဇွန်းခန့်
ထည့်ပြီးမွှေပါ။ နောက် တရုတ်နံနံများ
ထည့်ပြီး သမအောင်မွှေပါ။ အားလုံး
သမသွားရင် နောက်ဆုံးပိတ် ယိုးဒယား
ချိုချိုဆော့စံအနှစ်ကို အပေါ်မှဆမ်း
လိုက်ပြီး အနည်းငယ်မွှေပေးပြီး ၎င်း
ဟင်းလျာကို ပန်းကန်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်
လိုက်ပါ။

ဟင်းချက်ဒယ်ထဲမှာကြာကြာထား
ရင် တရုတ်နံနံများ အလွန်ကျက်ပြီး
အရည်ခြောက်သွေ့သွားလျှင် စားရတာ
မကောင်းဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်
တရုတ်နံနံခပ်စိမ်းစိမ်းနှင့်အရည်မခြောက်
ခင် ဟင်းပွဲပြင်တဲ့ပန်းကန်ထဲသို့ အမြန်
ပြောင်းထည့်လိုက်ပြီဆိုရင် အလွန်မွှေး
ကြိုင်ပြီး စားကောင်းသည့် ဆေးဖက်ဝင်
သောဟင်းလျာတစ်ပွဲကို သုံးဆောင်နိုင်
ပါပြီ။

သတ္တဝါတွေ
စားသမျှအားဖြစ်စေ
ကျန်းမာကြံ့ခိုင်
ရွှေဂွေခင်း (၁၆)

မောင်လင်းခိုင် မြွေဆိပ်နှင့်လူဆိပ်

အဆိပ်သည် မြွေမှာသာလျှင်ရှိသည်မဟုတ်ဘဲ လူတွင်လည်းအဆိပ်ရှိသည် အမူမဲ့အမှတ်မဲ့နေကြ၍သာ လူတွင် အဆိပ်ရှိသည်ဟု မသိမမြင်ကြချေ။ ရှေးလူကြီးသူမများ ပြောကြသည်ကို နာကြားမှတ်ရဦးသည်။ ဆန်တစ်ဆုပ်ကို ညဦးအိပ်ရာဝင်စဉ်က ပါးစပ်မှာငုံ၍ထားသည့်ဆန်ကို ကြက်ကိုကျွေးပါတက ကြက်စားလျှင်ကြက်သေသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုကြောင့် လူတွင်လည်း အာစက်လျှာစက်အဆိပ်ရှိကြောင်းသိရပါသည်။ မြွေဆိပ်ကတော့ လူတိုင်းတွေ မြင်နေရသဖြင့် အဆိပ်ရှိသည်၊ အဆိပ်မြင်ရသည်ဟုသိကြမြင်ကြသည်။ မြွေဆိပ်သည် လူတစ်ယောက်ကို သေစေသည်ဆိုသော်လည်း အချိန်မီ ဆေးမိလျှင် အသက်မသေဘဲ အသက်ချမ်းသာရကြသည်။

တောမှာ မြွေပေါက်ခဲရသူတစ်ဦး ရွာသို့အရောက် နေ့တစ်ဝက်လောက်ကြာတတ်သည်။ ရွာမှတစ်ဆင့် ဆေးရုံဆေးခန်းသို့ပို့ရသည်မို့ တစ်နေ့တော့ကြာသည် ရုတ်တရက်မသေဘဲ (၂၄) နာရီအထိခံတတ်သည်။ သို့ကြောင့် မြွေဆိပ်ပြင်းသော်လည်း (၂၄) နာရီထိခံနိုင်ရည်အားရှိကြသည်။ လူဆိပ်သည် ထိုထက်ပြင်းသည်ဟုဆိုသည်။ ယခုအဖြစ်ပျက်မှာ မြွေဆိပ်ကြောင့် လူသေမဘဲ လူဆိပ်ကြောင့် မြွေသေရသည့်အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

လူညိုသည် တစ်ယောက်တည်းတောသို့သွားသည်။ လက်မှာ ဓားတစ်ချောင်းပါသည်။ သစ်ခြောက်တွေလျှင်လှဲ၍ ထင်းအဖြစ်သုံးရန်ဖြစ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းတောတက်နေကျဖြစ်သည်။ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိ။ တခြားလူတွေလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တောတက်နေကျဖြစ်သည်။ ထင်းခွေဟင်းသီးဟင်းရွက်ရှာဖွေရန် သွားလာနေကျဖြစ်၏။

သို့သော် ဤနေ့တွင်တော့ လူညိုကဆိုးမိုးမှောင်ကျသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ တောထဲတွင် သစ်ခြောက်ပင်လိုက်ရှာနေသည်ကို သစ်ခြောက်ပင်ရှာရင်း ရှေ့သို့တိုး၍ သွားမရဘဲ သူလာရင်းနေရာသို့ပင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပြန်ရောက်နေသည်။ ကြာလာသောအခါ သွား၍မရတော့ဘဲ ရပ်နေလိုက်ရတော့၏။ လက်မှာလည်း ဓားကိုကိုင်ထား၏။ လူညိုသည် ရပ်နေရင်း သူဆီမိုးလာနေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ စပါးကြီးမြွေဖြစ်သည် လုံးပတ်မှာ သူ့ပေါင်လောက်ရှိသည်။ တရွေ့ရွေ့နှင့် လာနေသည့် သူ့ကိုဘယ်မှသွား၍မရအောင် ညှို့ထားသည်။ သူ့မှာထွက်ပြေးချင်သော်လည်း ပြေး၍မရချေ။ မြွေတို့သည် လူ၏ခြေရာကို ညှို့ဖြင့်ထောက်၍ညှို့၏။ ထို့ကြောင့် တောသို့သွားလျှင် ဖိနပ်စီးပြီးသွားတတ်ကြသည်။ လူညိုတွင် ဖိနပ်မပါချေ။ မြွေက ခြေရာကိုထောက်၍ညှို့ရာ လူညိုဘယ်မှသွား၍မရတော့ချေ။ စပါးကြီးမြွေသည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် သူ့အနားသို့ရောက်လာသည်။ လူအနားသို့ရောက်သောအခါ သူ့ကိုယ်ကို အမြှုပ်တွေနှင့် မှုတ်တော့သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး မြွေ၏ဝမ်းထဲမှအမြှုပ်တို့ဖြင့် ခွဲကျိကာ ပေကျဲကုန်တော့သည်။ မြွေ၏ဝမ်းထဲမှထွက်လာသောအမြှုပ်တွေနှင့် မှုတ်ပြီးသောအခါ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စ၍ရစ်ပတ်လေတော့သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုရစ်ပတ်ပြီး လက်နှင့်ဆုပ်၍ညှစ်သလို ကိုယ်လုံးနှင့်ပတ်၍ညှစ်လေတော့သည်။ လူညိုမှာ

သတိရှိနေသော်လည်း ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်ချေ။ လက်မှဓားလည်းလွတ်ကျသွားလေသည်။

လူညိုသည် လက်ပိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုကျွဲနိုင်သမျှကျွဲထားသည်။ မြွေကညှစ်သည်။ တဖျစ်ဖျစ်နှင့်မြည်သည်။ မြွေကရစ်ပတ်ညှစ်ပြီး အရိုးတွေကြေမှုသွား၍ ခွဲထွက်သောအမြှုပ်တွေနှင့် ချောကိုနေသောခန္ဓာကိုယ်ကိုပြိုတော့မည်။ သူပြုနိုင်အောင် ပြု၍ရအောင် အရိုးတွေကို ခြေမှပစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူညို စိတ်ကိုတင်းထားသည်။ မည်သို့မျှလည်း ပြန်မလုပ်နိုင်။ ပေါင်လုံးလောက်ရှိသောမြွေကို ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်။ မြွေက သူ့ကိုနိုင်နေသည်။ လက်ကိုပိုက်၍ တော့တောင်ကြီးရပ်နေရသည်။ ကြာလဲတော့မည်၊ အရိုးတွေလည်းကွဲတော့

လျှင် သေဖို့သာပြင်ထားပေတော့။ ရွာ သစ်ရွာက ငကိုင်း တောသွားရင် ငန်းမြွေ နှင့်တွေ့၍ ငန်းမြွေအလိုက်ခံရသည်။ ငကိုင်းသည် ငန်းမြွေကိုတွေ့လျှင် ခြေ ကုန်သုတ်လေတော့သည်။ ငန်းမြွေက ငကိုင်းနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။ မြွေလိုက်လျှင်လွတ်ခံသည်။

မြွေကဝမ်းလျှားထိုးသွား၍အပြေး မြန်သည်။ လူမှာ မြွေကဲ့သို့ မပြေးနိုင်။ ငကိုင်းသည် တောထဲမှပြေးထွက်ခဲ့သည်။ မြွေကလည်း နောက်ကလိုက်သည်။ ငန်း မြွေမှာ သူ့လက်မောင်းလောက်ရှိသည်။ တစ်ချက်မိလိုက်လျှင် တစ်ချက်ထဲကို သွားမည်။ နောက်ကျသည့်ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ဟု သဘောထားကာ တောထဲမှပြေးထွက်ခဲ့သည်။ တောထဲမှ ထွက်လျှင် လယ်ထဲသို့ရောက်သည်။ ငကိုင်းသည် လယ်ကွင်းကို ဖြတ်ပြီး ရွာ သို့ပြေးရန်အကြံနှင့် လယ်ကွင်းကို ဖြတ်သည်။ လယ်ကွင်းကိုဖြတ်လျှင်ဖြတ် ချင်း လယ်ကန်သင်းကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် လဲကျနေသော သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တိုက် မိပြီး လယ်ထဲသို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွားလေ သည်။ နောက်ကလိုက်သည့်မြွေသည် ငကိုင်းလဲကျသွားသဖြင့် လဲနေသော သစ်ပင်ကိုမိုး၍ ပါးပျဉ်းထောင်ကာ ငကိုင်းကိုကြည့်နေလေသည်။ ငကိုင်း သည် လယ်ကွင်းထဲသို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွား သော်လည်း အဝေးကြီးသို့မရောက်ဘဲ လယ်ကွက်နှင့် သစ်ပင်တို့အနားတွင်လဲ ကျနေသည်။ မြွေနှင့်ဆိုလျှင် လက်တစ် ကမ်းသာရှိသည်။

မြွေက လမ်းပေါက်လိုက်လျှင် သူ သေပြီ။ ထပြေးပြန်လျှင်လည်းမပြေးနိုင် သဖြင့် ဘာမပြောသာမပြော သူ့ကိုမိုး ကြည့်နေသော ငန်းမြွေ၏ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆတ်ခနဲလှမ်းဆုပ်ကာ တအားကုန်ညစ်နေလေတော့သည်။ သူ သေကိုယ်သေဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ မြွေ မှာလည်း သူ့လည်ပင်းအညစ်ခံရသဖြင့် ရုန်းလေတော့သည်။ လဲကျနေသော သစ်ပင်ကိုပတ်ကာ ရုန်းလေတော့သည်။ သတ္တဝါတို့သည် သေဘေးနှင့်ကြုံလာ သောအခါ အသက်လု၍ ရုန်းကန်ကြရ လေသည်။ ငကိုင်းသည် ငန်းမြွေ၏လည် ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်ကာ မျက်စိစုံမိုက်၍ -

“လာကြပါဦး၊ လာကြပါဦး”

ဟု အသံကုန်အော်နေလေတော့ သည်။ မည်မျှကြာအောင် အော်နေ သည်မသိ။ တောထဲမှ ပြန်လာကြသူများ

ငကိုင်း၏ အော်သံကြား၍ လာကြည့် သောအခါ ငကိုင်းမှာမြွေ၏လည်ပင်းကို ဖမ်းဆုပ်ထားရင်း အော်နေသည်။ မြွေ ခများမှာလည်း လည်ပင်းဖမ်းဆုပ်၍ အညစ်ခံထားရသဖြင့် သေရှာနေလေပြီ။ ငကိုင်းမှာ အအော်မရပေ။

တွေ့သည်လူက ငကိုင်းကိုလှုပ်နှိုး ရသည်။

“ငကိုင်း၊ ငကိုင်း၊ ဟေ့ ငကိုင်း”

ဟု ခေါ်ကာ လှုပ်၍သတိလည် အောင်လုပ်ကြရသည်။ ကြောက်အား လန့်လန့်အားနှင့် မျက်စိမိုက်ကာ အသံ ကုန်အော်နေသည့်မြွေ ငကိုင်း သတိလည် အောင်လုပ်ကြရသည်။ ငကိုင်းသတိ လည်တော့ ငကိုင်းလည်ညစ်ထားသည့် မြွေကို သတိနှင့်ဖြည့်ကြရသည်။ ငန်းမြွေ ၏ခေါင်းမှ အစွယ်ငြိခဲ့လျှင် အသေသာ ရှိသည်။ ငကိုင်းအညစ်ခံထားရသောမြွေ မှာလည်း လည်ပင်းပြတ်လှဖြစ်နေသည်။ ငကိုင်းလက်ကိုအတော်ဖြည့်ယူရသည်။ ငကိုင်းသည် သတိလည်လာသည့်တိုင် အကြောက်ကြီးကြောက်ကာ ဟောဟဲ ဖြစ်နေလေသည်။

လူညီမှာမူ ငကိုင်းနှင့် မတွေ့ချေ။ စပါးကြီးမြွေက ငန်းမြွေလိုမပေါက်ဘဲ ညှို့ကာ လူကိုကိုယ်လုံးနှင့်ရစ်ပတ်၊ အရိုး တွေခြေပြီးမှ ခြေကစ၍မျှတော့သည်။ ဓားနှင့်လှီးရခုတ်ရအောင်ကလည်း မြွေ ရစ်ပတ်ထားကတည်းက ဓားမှာလွတ်ကျ သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အကူအညီလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မပေါ်မလာကြ။ မြွေ ကတင်းသထက်တင်း ကျပ်သထက်ကျပ် လာအောင်ရစ်ပတ်နေပြီး အရိုးတွေကြေ တော့မည်။ အရိုးတွေကြေမှုသွားလျှင် သူလဲကျတော့မည်။ သူလဲကျလျှင် စပါး ကြီးမြွေ၏အစာဖြစ်သွားတော့မည်။ လူညီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစား သည်။

သူ့ခေါင်းထဲ လက်ခနဲအကြံတစ်ခု စင်လာသည်။ မြွေ၏ခေါင်းကိုဖက်ကိုက် လျှင်... အကြံပေါ်လာသည့်အတိုင်း မြွေခေါင်းကိုလိုက်ရှာသည်။ ခေါင်းကို မတွေ့။ ခေါင်းသည် နောက်ကျောက် ရောက်နေလေသလားမသိ။ လူညီသည် မြွေခေါင်း ဘယ်မှာရှိနေသည်ကိုလှည့်၍ ရသမျှ လှည့်ရှာကြည့်သည်။ ရှာမတွေ့။ သည်တော့ ခေါင်းနှင့်နီးစပ်ရာ လည်မျို လည်ပင်းဟုထင်ရသည့်နေရာကို သူ၏ သွားများဖြင့်ကိုက်လိုက်လေသည်။

ညီစော်နံသည်၊ ရွံစရာကောင်း သည်ကို ဘာမှနှောင်ပွဲစဉ်းစားမနေနိုင်

တော့ပေ။ အားရှိသမျှ ကိုက်ချလိုက် တော့သည်။ သူ၏သွားတွေကလည်း ထက်သည်။ မာသည်ဟုပြောနေကြ သော ကွမ်းသီးလုံးအခြောက်ကိုပင် ကွဲ အောင်ကိုက်နိုင်ခဲ့ပေသေးသည်ပဲ။ နံ တာစော်တာရွံတာတွေ ဘေးဖယ်ထား၊ အသက်ရှင်ဖို့ ရုန်းကန်ခြင်းမို့ ညီတာ ရွံတာဘေးဖယ်ကာ အားကုန်ကိုက်ချ လိုက်သည်။မြွေမှာလည်း အသားပေါက် ကာ သွေးစက်စက်နှင့်ဖြစ်လာသည်။ နာရီဝက်မျှကြာသောအခါ သူကိုယ်ပေါ် မှာ ရစ်ပတ်ထားသည့် ရစ်ပတ်နှုန်းလျော့ ကျလာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အနည်းငယ် ပေါ့ပါးလာသည်။

လူညီသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ လာကာ တိုး၍ကိုက်ထည့်လိုက်သည်။ မကြာမီ သူ့ကိုပတ်ထားသည့် စပါးကြီး မြွေသည် ပတ်ထားသည့်အတိုင်း ကွင်း လိုက်ကြီး သူ့ခြေရင်းသို့ ပြုတ်ကျလာ လေတော့သည်။ မြွေကြီးသည် လုံးဝမ လှုပ်ရှားတော့ပေ။ လူညီသည် မြွေကြီး ကိုကျော်ခွတ်ကာ မြွေ၏အခြေအနေ ကိုကြည့်သည်။ မြွေကြီးသည် လုံးဝလှုပ် ရှားမှုမရှိတော့ပေ။ သူ့ကိုက်လိုက်သည် မှာ ခန္ဓာကိုယ်လား ခွဲခြားမသိ။ အသက် လှုပ်ပို့ ရသည့်နေရာကိုကိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လူညီ သေတွင်း ကလွတ်ပြီး အောင်ပွဲခံခဲ့ပြီးအချိန်မှာ မိုး ချုပ်၍ နေဝင်တော့မည်မို့ နွယ်တစ်ပင် ရှာကာ မြွေ၏လည်ပင်းကွင်းစွပ်ကြီး ချည်ပြီး ရွာသို့ဆွဲလာခဲ့လေတော့သည်။

လူညီ၏အသက်လုအောင်ပွဲကား စစ်သူကြီး မဟာပန္နလထက်ပင် နာမည် ကျော် အောင်ပွဲခံသွားလေတော့သည်။ စပါးကြီးသည်ခြေလည်းရသည်။ စပါး ကြီးအသားကိုလည်းချက်ပြီး အရက်နှင့် သောက်စားကြသည်။ လူအများပြော ကြသည်မှာ လူဆိပ်ကြောင့် မြွေသေရ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ စပါး ကြီးမြွေဘာကြောင့်သေရခြင်းဖြစ်သည် ကို မည်သူမျှ အဖြေမရှာနိုင်ကြသော် လည်း လက်ရှိမြင်တွေ့ကြရသည်မှာ လူ ညီ၏ သွားဖြင့်ကိုက်ပြီး လူ၏ အဆိပ် ကြောင့်ဟုသာဆိုနိုင်လေတော့သည်။

(ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ပါသည်။ ပြောပြ သူမှာ ဦးဘရှင်-ဆည်မြောင်း (ငြိမ်း) ဖြစ် ပါသည်။)

မောင်လင်း

သိပ္ပံ
အခါ
ရွေး
ခပ်
ရက်
၁
၂
၃
၄
၅
၆
၇
၈
၉
၁၀
၁၁
၁၂
၁၃
၁၄

၂ ၀ ၁ ၈ ၇ ၃ ၆ ၊ အောက်ထိုစာလ

အထွက်၊ အဝင်၊ ခေါ်နှုတ်လေး

အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ၊ ဆေးဝါး၊ မန္တန်၊ မန္တရားပညာရပ်များကိုသုံးလျက် အစွမ်းထက် အစီအရင်များနှင့် သိရှိပေါက်ကျင့်စဉ်များအား စီရင်ဆောင်ရွက်ကြရာ၌ ထွက်၊ ဝင်၊ ခေါ်နှုတ်များရွေးချယ်ခြင်းသည် အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့ဆောင်ရွက်ရမည့် အကြောင်းအရာအလိုက် လိုအပ်သော နက္ခတ်များအား အစင်အကြယ် ရွေးချယ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏အလိုရှိရာပန်းတိုင်သို့ အရောက်လွန်းနိုင်ကြစေရန်ရည်ရွယ်၍ ဤ အထွက်၊ အဝင်၊ ခေါ်နှုတ်လေးကို ပြုစုဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ရက်	ရန်ပျဉ် နက္ခတ်	အမြင် အကန်း	နက္ခတ် ပြောင်းနိမ့်	စုတ် ဥပေါင်း	ဝင် ထွက်ပေါင်း
၁	ရောဟင်္ဂ	၂ မြင်	၀၂၄၀:၀၀	သိဒ္ဓိ	ဝင်
	မိဂသီ	၀ ကန်း		၀ရ	ခေါ်
၂	မိဂသီ	၁ ကန်း	၀၁:၃၀:၀၀	ကာဏ	ထွက်
	အဖြ	၂ မြင်		အမြတ္တ	ဝင်
၃	ပုနုဖုသျှ	၂ ကန်း	၂၂၃၀:၀၀	ဥပါဒ်	ထွက်
	ဖုသျှ	၂ ကန်း		မိတ္တ	ထွက်
၄	ဖုသျှ	၂ ကန်း	၂၀:၄၀:၃၇	လာဘ	ဝင်
	အသလိယ	၁ ကန်း		သိဒ္ဓိ	ဝင်
၅	အသလိယ	၁ ကန်း	၁၉:၀၇:၃၀	မိတ္တ	ထွက်
	မာယ	၀ ကန်း		ကာဏ	ထွက်
၆	မာယ	၀ ကန်း	၁၇:၃၇:၃၀	သိဒ္ဓိ	ဝင်
	ပြုပ္ပလဂုနီ	၂ မြင်		၀ရ	ခေါ်
၇	ပြုပ္ပလဂုနီ	၂ မြင်	၁၆:၂၅:၅၁	ကာဏ	ထွက်
	ဥတ္တရမလဂုနီ	၂ ကန်း		အမြတ္တ	ဝင်
၈	ဥတ္တရမလဂုနီ	၂ ကန်း	၁၅:၁၄:၁၇	၀ရ	ခေါ်
	ဟယတ	၂ မြင်		ဥပါဒ်	ထွက်
၉	ဟယတ	၀ ကန်း	၁၄:၁၉:၂၁	အမြတ္တ	ဝင်
	စိတြ	၀ ကန်း		လာဘ	ဝင်
၁၀	စိတြ	၀ ကန်း	၁၄:၀၈:၀၀	ဥပါဒ်	ထွက်
	သ္မာတီ	၁ မြင်		မိတ္တ	ထွက်
၁၁	သ္မာတီ	၂ မြင်	၁၄:၀၄:၁၄	လာဘ	ဝင်
	ဝိသာခါ	၂ ကန်း		သိဒ္ဓိ	ဝင်
၁၂	ဝိသာခါ	၂ ကန်း	၁၄:၃၈:၃၉	မိတ္တ	ထွက်
	အနုရာဓ	၂ ကန်း		ကာဏ	ထွက်
၁၃	အနုရာဓ	၂ ကန်း	၁၅:၄၄:၄၄	သိဒ္ဓိ	ဝင်
	ဇေဋ္ဌ	၁ ကန်း		၀ရ	ခေါ်
၁၄	ဇေဋ္ဌ	၁ ကန်း	၁၇:၀၈:၃၄	ကာဏ	ထွက်
	မူလ	၁ ကန်း		အမြတ္တ	ဝင်
၁၅	မူလ	၁ ကန်း	၁၉:၁၂:၀၀	၀ရ	ခေါ်
	ပြုပ္ပာသာဋ်	၂ မြင်		ဥပါဒ်	ထွက်

ဤလေးတွင်-
ပြုပ္ပာသာဋ်နက္ခတ် နောက်ဆုံး (၁)ပါးနှင့် ဥတ္တရာသာဋ်နက္ခတ်အစဆုံး (၁)ပါးတို့ကို အဘိဓိနက္ခတ်ယုယုကာ ထွက်ထားပါသည်။

၉-၁၀-၂၀၁၈၊ အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၁၀:၃၀:၀၀နာရီတွင် လကွယ်
၂၄-၁၀-၂၀၁၈၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည ၂၃:၃၆:၀၀ နာရီတွင် လပြည့်

ရက်	ရန်ပျဉ် နက္ခတ်	အမြင် အကန်း	နက္ခတ် ပြောင်းနိမ့်	စုတ် ဥပေါင်း	ဝင် ထွက်ပေါင်း
၁၆	ပြုပ္ပာသာဋ်	၂ မြင်	၁၄:၅၀:၁၁	အမြတ္တ	ဝင်
	အဘိဓိ	x		လာဘ	ဝင်
၁၇	အဘိဓိ	x	၁၄:၀၀:၀၀	ဥပါဒ်	ထွက်
	ဥတ္တရာသာဋ်	၂ ကန်း		မိတ္တ	ထွက်
၁၈	သရဝဏ်	သရဝဏ်	မပြောင်း	သိဒ္ဓိ	ဝင်
	သရဝဏ်	သရဝဏ်		၀၂၄၀:၀၀	ကာဏ
၁၉	ဓနသိဒ္ဓ	ဓနသိဒ္ဓ	၀၅:၁၄:၁၁	သိဒ္ဓိ	ဝင်
	သတတိသျှ	သတတိသျှ		၀ရ	ခေါ်
၂၀	သတတိသျှ	သတတိသျှ	၀၇:၁၇:၀၉	ကာဏ	ထွက်
	ပြုပ္ပာခြပိဒ်	ပြုပ္ပာခြပိဒ်		အမြတ္တ	ဝင်
၂၁	ပြုပ္ပာခြပိဒ်	ပြုပ္ပာခြပိဒ်	၀၉:၀၈:၀၀	၀ရ	ခေါ်
	ဥတ္တရာခြပိဒ်	၂ ကန်း		ဥပါဒ်	ထွက်
၂၂	ဥတ္တရာခြပိဒ်	၂ ကန်း	၁၈:၃၁:၃၅	အမြတ္တ	ဝင်
	ရေဝတီ	၀ ကန်း		လာဘ	ဝင်
၂၃	ရေဝတီ	၀ ကန်း	၁၈:၃၅:၁၁	ဥပါဒ်	ထွက်
	အသဝနီ	၁ ကန်း		မိတ္တ	ထွက်
၂၄	အသဝနီ	၁ ကန်း	၁၂:၀၈:၀၀	လာဘ	ဝင်
	သရဏီ	၂ မြင်		သိဒ္ဓိ	ထွက်
၂၅	သရဏီ	၂ မြင်	၁၂:၀၈:၀၀	မိတ္တ	ထွက်
	ကြတ္တိကာ	၂ ကန်း		ကာဏ	ထွက်
၂၆	ကြတ္တိကာ	၂ ကန်း	၁၈:၃၆:၄၆	သိဒ္ဓိ	ဝင်
	ရောဟင်္ဂ	၂ မြင်		၀ရ	ခေါ်
၂၇	ရောဟင်္ဂ	၂ မြင်	၁၈:၄၀:၀၀	ကာဏ	ထွက်
	မိဂသီ	၁ ကန်း		အမြတ္တ	ဝင်
၂၈	မိဂသီ	၁ ကန်း	၀၉:၃၁:၂၆	၀ရ	ခေါ်
	အဖြ	၂ မြင်		ဥပါဒ်	ထွက်
၂၉	အဖြ	၂ မြင်	၀၈:၁၅:၀၀	အမြတ္တ	ဝင်
	ပုနုဖုသျှ	၂ ကန်း		လာဘ	ဝင်
၃၀	ပုနုဖုသျှ	၂ ကန်း	၁၆:၃၈:၄၆	ဥပါဒ်	ထွက်
	ဖုသျှ	၂ ကန်း		မိတ္တ	ထွက်

အသုံးတည့်နိုင်ရန်အတွက်
ဦးအောင်စောဝင်း (၁၀၁၁၁၁)

အညာဒေသအတွင်းရှိ စစ်ကိုင်း တိုင်းဒေသကြီး မုံရွာခရိုင်အတွင်းတွင် ဆန်ကျင်ဘက်အသွင်ဆောင်သည့် နတ်ပွဲကြီးနှစ်ပွဲရှိသည်။ နတ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲကား ချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက် ပုလဲ၊ ယင်း မာပင်နှင့် ဆားလင်းကြီးမြို့နယ် (၃) မြို့

နှင့်မတူ တမူထူးကဲသည်ကား ညီမဖြစ် သူ မရေယဉ် ဖြစ်၏။ မရေယဉ်ကား အသားဟူက နွားသားသာမက အသား မှန်သမျှကြိုက်သည့် အသားစားကြားသူ ဖြစ်သည်။

အသားစားကြားသူ မရေယဉ်ကို တစ်ရက်၌ အသားစားကြားရသည့်ကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်၍ ဘသူကြွယ်မင်းက အမျက်တော်ရှကာ ချင်းတွင်းမြစ်အရှေ့

ကြီးနတ်ပွဲတွင် အသားများကို အကောင် လိုက် ချိတ်ဆွဲရောင်းချကြသည်။

ဘသူကြွယ် (ခေါ်) အလုံဘိုး တော်ကြီးနတ်ပွဲတွင်ကား တစ်မူထူးခြား ၏။ ထူးခြားပုံမှာ နတ်ပွဲဟူက မြန်မာ ပြည်ရှိနတ်ပွဲအားလုံး ဝက်ကိုရောင် ကြ၏။ ဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲ၏ ထူးခြား ချက်ကတော့ ဝက်ကိုမရောင်ဘဲ လူ ကိုအကျိုးပြုသည့် လူတို့၏အသက်

သင်္ခါရပဒံသား ရိုးရာနတ်ကိုင်ခြင်း

နယ်ရှိ ဒေသခံပြည်သူအများ ကိုးကွယ် သည့် အမေရေယဉ် (ခေါ်) အနောက် အမေကြီးနတ်ပွဲဖြစ်ပြီး အခြားနတ်ပွဲ ကြီးတစ်ပွဲကား ချင်းတွင်းမြစ်အရှေ့ ဘက်ကမ်းရှိ မုံရွာခရိုင်အတွင်း မြို့နယ် များအားလုံးမှ ဒေသခံပြည်သူများ ကိုးကွယ်သည့် မုံရွာမြို့နယ် အနောက် မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တည်ရာ အလုံ မြို့တွင်ကျင်းပသည့် အလုံဘိုးတော်ကြီး နတ်ပွဲဖြစ်သည်။

အလုံဘိုးတော်ကြီးနတ်နှင့် အမေ ရေယဉ်ခေါ် အနောက်အမေကြီးနတ်တို့ နတ်စိမ်းကြီးများမဖြစ်မီ အတိတ်လူ့ဘဝ က မည်ကဲ့သို့သက်စပ်ခဲ့ကြပုံ ဇာတ်လမ်း အကျဉ်းကို ပါးစပ်ရာဇဝင်မှ စာရေးသူ သိရှိလေ့လာထားသလောက် ရေးသား တင်ပြပါမည်။

ယခင်ခေတ်တစ်ခေတ်က ယခု အနောက်မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တည် ရာ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး မုံရွာခရိုင် မုံရွာမြို့နယ်တွင်းရှိ အလုံမြို့ကို ဗဒုံမြို့ ဟုခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့ပြီး နန်းစိုက်မြို့တည် ခဲ့၏။ ဗဒုံမြို့၏မင်းကား ဘဒ္ဒသုကြွယ် ခေါ် ဘသူကြွယ်ဖြစ်သည်။ ဘသူကြွယ် တွင် မရေယဉ်ဆိုသူ ညီမတစ်ဦးရှိ၏။ ဘသူကြွယ်သည် လူသူတော်ကောင်း မင်းတစ်ပါးဖြစ်ပြီး အသက်သခင်ကျေးဇူး ရှင် နွားသားကို အသက်ရှင်နေသမျှ မစားဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားကာ နွား သားမစားဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့၏။ ဘသူကြွယ်

ဘက်ရှိ ဗဒုံမြို့မင်းနေပြည်တော်မှ ချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ယင်းမာပင်၊ ပုလဲနှင့် ဆားလင်းကြီးမြို့ နယ် (၃) မြို့နယ်များကို အပိုင်စားပေး ကာ နယ်နှင့်လိုက်သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး လူ့ ဘဝမှကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသော အခါ နတ်စိမ်းများဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ ပါးစပ်ရာဇဝင်အရ ဘသူကြွယ်သည် အလုံဘိုးတော်ကြီးနတ် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ဘသူကြွယ်၏ညီမဖြစ်သူ မရေယဉ်မှာ အနောက်အမေကြီး (ဖီးစားနတ်စိမ်း) ဖြစ်လာခဲ့ပြီး သူတို့ မောင်နှမနှစ်ပွဲကို ဒေသခံပြည်သူများက တပေါင်းလဆန်း တွင် အနောက်အမေကြီးနတ်ပွဲကို ချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်း၊ ပုလဲ၊ ယင်းမာပင်နှင့် ဆားလင်းကြီးမြို့နယ် (၃) မြို့နယ်ဆုံမှတ်ဖြစ်သည့် အမေကြီးကုန်း မြေတွင် အနောက်အမေကြီးနတ်ပွဲကို ကျင်းပပြီး အလုံဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲကို မုံရွာမြို့နယ် အလုံမြို့တွင် တပေါင်း လပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့မှစ၍ တပေါင်း လကွယ်အထိ ကျင်းပကြသည်။

ဆန်ကျင်ဘက်အသွင်ကိုဆောင် သည့် နတ်ပွဲကြီးနှစ်ပွဲအကြောင်းကို စာရေးသူလေ့လာ သိရှိထားသလောက် ရေးပြပါ မည်။

အနောက်အမေကြီးနတ်ပွဲတွင် အသားစိမ်းကြိုက်သည့် မရေယဉ်၏ဝိဇ သဘာဝဓာတ်ခံအရ အနောက်အမေ

သခင်ကျေးဇူးရှင် နွားသား (အမဲ သား) ကိုရောင်သည်မှာ ထူးခြား အံ့ဩဖွယ်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ဘသူကြွယ်မင်းသည် လူ့ဘဝက အမဲသား(နွားသား)ကို တစ်သက် လုံးရောင်ခဲ့သဖြင့် ဘသူကြွယ်ဘိုး တော်ကြီး နတ်စိမ်းဖြစ်လာသော အခါတွင်လည်း ယုံကြည်မှုအရ အလုံဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲကာလ တပေါင်းလတစ်လလုံး အမဲသား (နွားသား) ကို ဒေသခံပြည်သူများ က မစားကြပေ။ အမဲသား (နွား သား)ကို မစားရုံမျှမက အမဲသား (နွားသား)အရောင်းလိုင်စင်ရသူ သည် မုံရွာမြို့နယ်၊ အလုံမြို့ဈေး လေးတွင် တပေါင်းလ တစ်လ လုံး နွားသားကိုမရောင်းချတော့ ပေ။ နွားသားအစား ကျွဲသားနှင့် မြင်း သားကို အမဲသားအဖြစ် အနှုံးခံ၍ ပေါ် ခရောင်းသည်။

နတ်ဟူသမျှ ဝက်ကိုရောင်ကြ သော်လည်း အလုံဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲ ကား လူတို့၏ အသက်သခင်ကျေးဇူး ရှင် နွားကိုသတ်ရသည့် နွားသားကို စားလည်းမစားကြ။ ရောင်းလည်း မရောင်းကြသည်မှာ ထူးခြားချက်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း အလုံမြို့သား သင်္ခါ ပဒံသားက စာဖတ်ပရိသတ်ကို ထူး ခြားသည့် အလုံဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲ

အကြောင်း ဗဟုသုတရစေရန်အလို့ငှာ
ဖြန့်ဝေသိစေအပ်ပါသည်။
ဆက်လက်၍ သင်္ခါရပဒံသား
(ကျွန်ုပ်) နှင့် ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုကျော်
ကြီးတို့ အလုံဘိုးတော်ကြီး ရိုးရာနတ်ကို
စော်ကားသဖြင့် ရိုးရာနတ်

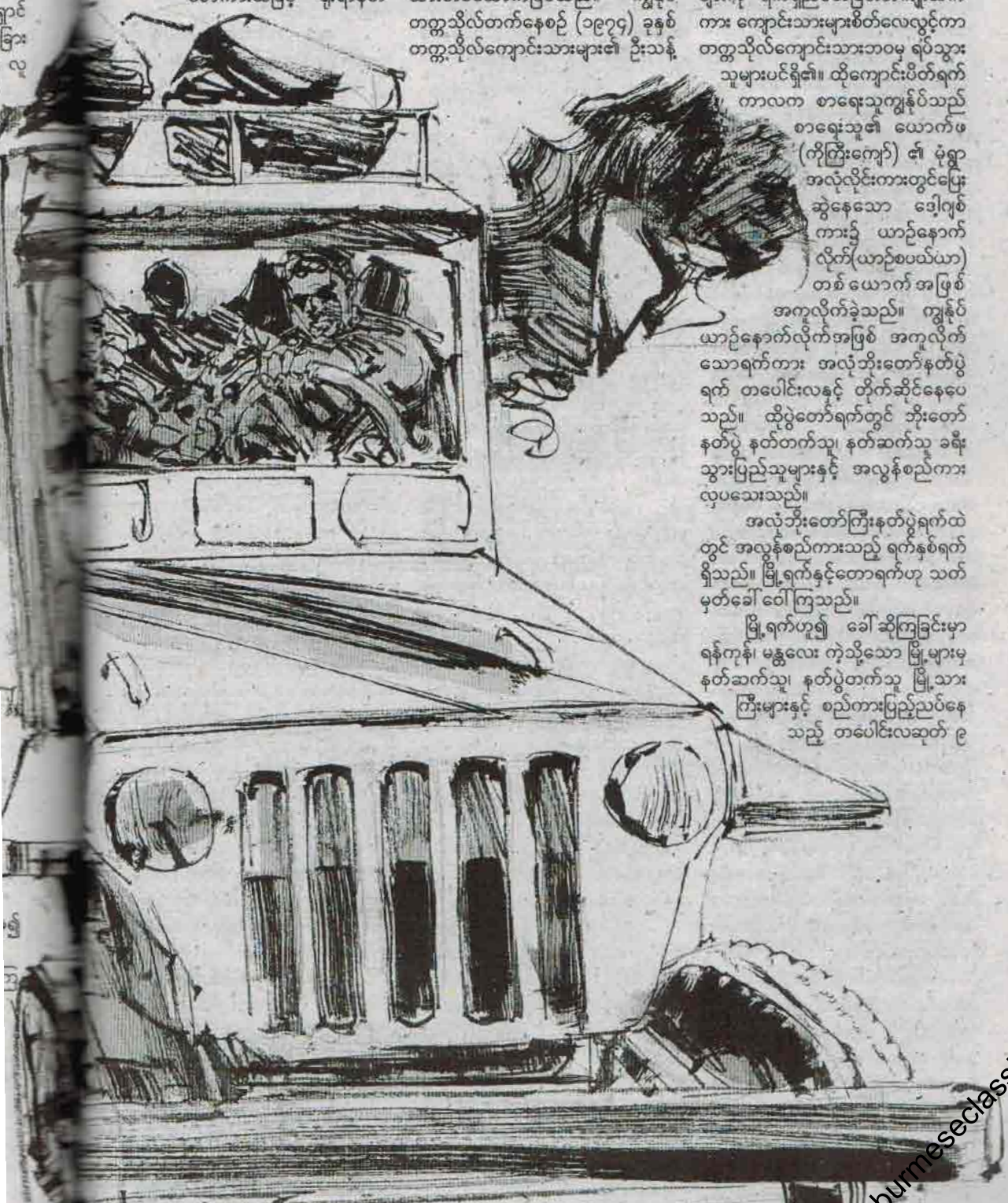
အကိုင်ခံရ၍ ဒုက္ခရောက်ကြရပုံကို ဆက်
လက် ရေးသားဖော်ပြပါမည်။
၁၉၇၄ ခုနှစ်က စာရေးသူသည်
ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တွင် ပညာ
သင်ကြားနေသော တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်
တက္ကသိုလ်တက်နေစဉ် (၁၉၇၄) ခုနှစ်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ၏ ဦးသန့်

အရေးအခင်း (ကျောင်းသားသပိတ်)
ကြောင့် ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်လိုက်
သည်။

ဦးသန့်အရေးအခင်းကြီးကြောင့်
ထိုခေတ်အစိုးရက တက္ကသိုလ်ကျောင်း
များကို ရက်ရှည်ပိတ်ခြင်းအကျိုးဆက်
ကား ကျောင်းသားများစိတ်လေ့ငွေကာ
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှ ရပ်သွား
သူများပင်ရှိ၏။ ထိုကျောင်းပိတ်ရက်
ကာလက စာရေးသူကျွန်ုပ်သည်
စာရေးသူ၏ ယောက်ဖ
(ကိုကြီးကျော်) ၏ မုံရွာ
အလုံလိုင်းကားတွင်ပြေး
ဆွဲနေသော ဒေါ်ဂျစ်
ကား၌ ယာဉ်နောက်
လိုက်(ယာဉ်စပယ်ယာ)
တစ်ယောက်အဖြစ်
အကူလိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်
ယာဉ်နောက်လိုက်အဖြစ် အကူလိုက်
သောရက်ကား အလုံဘိုးတော်နတ်ပွဲ
ရက် တပေါင်းလနှင့် တိုက်ဆိုင်နေပေ
သည်။ ထိုပွဲတော်ရက်တွင် ဘိုးတော်
နတ်ပွဲ နတ်တက်သူ၊ နတ်ဆက်သူ ခရီး
သွားပြည်သူများနှင့် အလွန်စည်ကား
လှပသေးသည်။

အလုံဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲရက်ထဲ
တွင် အလွန်စည်ကားသည့် ရက်နှစ်ရက်
ရှိသည်။ မြို့ရက်နှင့်တောရက်ဟု သတ်
မှတ်ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

မြို့ရက်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြခြင်းမှာ
ရန်ကုန်၊ မန္တလေး ကဲ့သို့သော မြို့များမှ
နတ်ဆက်သူ၊ နတ်ပွဲတက်သူ မြို့သား
ကြီးများနှင့် စည်ကားပြည့်လပ်နေ
သည့် တပေါင်းလဆုတ် ၉

ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး တောရက်ဟုခေါ်ဆိုကြခြင်းမှာ မုံရွာခရိုင်အတွင်းနှင့် အညာဒေသမြို့များမှ ဒေသခံပြည်သူ (ရပ်သူရပ်သား၊ ရွာသူရွာသား၊ တောသူတောင်သား)များဖြင့် လာရောက် နတ်တက်သူများနှင့် လူစည်ကား၍ တောရက်ဟုခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြသည်။

တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၉ ရက် (မြို့ရက်) သည် မုံရွာ-အလုံကားလမ်းမှ ကားများကားဆွဲ၍ အလွန်ကောင်းကာ ခရီးသည်များသဖြင့် ငွေသွယ်သလိုရသည်။ ကားအလွန်ဆွဲကောင်းသော ဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲ ပွဲတော်ရက်တွင် ယာဉ်မောင်းယောက်ဖြစ်သူကိုကြီးကျော်နှင့် ယာဉ်နောက်လိုက်ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ဘိုးတော်ကြီးနတ် (ရိုးရာနတ်) နှင့်ပတ်သက်ပြီး မထင်မှတ်ဘဲ အများတစ်စုံတစ်ရာကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကျူးလွန်ခဲ့မိသည့် ပြစ်ဒဏ်ကြောင့် ရိုးရာနတ်ကိုဝိခံခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး လူလုပ်ပခံစားသွားရသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြပါမည်။

မုံရွာမြို့သည် ကွမ်းယာအလွန်ဝါးသောမြို့ (သို့မဟုတ်) ကွမ်းယာအလွန်စားသောမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယနယ်စပ် တမူး၊ မိုးရေမြို့မှတစ်ဆင့် ကွမ်းယာပစ္စည်းများဖြစ်သည့် ထိုစဉ်က ဆာဓာဘူးဆေး၊ ပုလင်းဆေးနှင့် အာမွှေးများဝင်သည့်တစ်ဆင့်ခံမြို့ဖြစ်ပြီး ကွမ်းယာဗမာဆေး (နှပ်ဆေး) ကို စတင်အသုံးပြုသည့်မြို့ဖြစ်သဖြင့် ကွမ်းယာရောင်း၍ တိုက်ဆောက်၊ ကားစီးသူများလှပေသည်။ မုံရွာမြို့မှအလုံမြို့သို့ထွက်ခွာမည့် မုံရွာ-အလုံကားဂိတ်အနီးတွင် ထိုစဉ်က ကိုဦးကွမ်းယာဆိုင်ကြီးရှိ၏။ ကိုဦးကွမ်းယာဆိုင်ကြီးနှင့်ကပ်လျက် ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ကားသမားများနှင့် ခရီးသည်များထမင်းဝင်စားလေ့ရှိသောဆိုင်ဖြစ်သည်။ မုံရွာမြို့သားများသည် အများအားဖြင့် ထမင်းစားကာ လက်ဖက်ရည်အချိုတည်းပြီး ကိုဦးကွမ်းယာဝါးကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ဒေါ်လှစုကားလေးထွက်ရန် ဂိတ်အလှည့်မရောက်သေးသဖြင့် ကားမထွက်မီ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုကြီးကျော်သည် ထမင်းစားရန် ကိုဦးကွမ်းယာဆိုင်နံဘေးကပ်လျက် ထမင်းဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ထမင်းဆိုင်လေးထဲသို့ အရောက် ကိုကြီးကျော်၏အသိတစ်ယောက်က ထမင်းစားရင်းတန်းလုံးကိုကြီးကျော်ကို နှုတ်ဆက်ရင်းလှမ်း၍

စကားပြောလိုက်သည်။
“ကိုကျော်တို့ ထမင်းစားကြမလို့လား။ အမဲသားဟင်းကို ခင်ဗျားတို့အလုံသားတွေမစားရပါဘူး။ စားရဲရင် ခင်ဗျားတို့စားတဲ့ စားသောက်စရိတ်အားလုံးနဲ့ ကားမောင်းရင်းကွမ်းဝါးဖို့ ကွမ်းယာတစ်ဘူးဖိုးပါ။ ကျွန်တော်ဒကာခံမယ်ရှင်းမယ်ဗျာ ဘယ်လိုလဲ ကိုကျော်”
ဟု စိန်ခေါ်လာပါတော့သည်။
ကိုကြီးကျော်က-
ဘာမစားရဲစရာရှိလဲ။ စားရဲတယ်ကွာ၊ နွားကောင်လုံးတောင်စားရဲတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်ကလည်း ဒေအာက်ပါအတိုင်း ထောက်ခံစကားဝင်ပြောလိုက်မိသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့က ရိုးရာနတ်တွေဘာတွေဘာမှအယုံအကြည်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ သိပ္ပံခေတ်ဗျာ အမဲသားဟင်းနဲ့ နှစ်ပွဲမှာလိုက်ပါ။ လုပ်လိုက်လေ ကြာသလားလို့”
ဟု မခံချင်စိတ်ဖြင့်ဝင်ပြောမိလိုက်သည်။ အမဲသားကိုစားရုံဖြင့်နတ်မကိုင်နိုင်ဟု ထိုစဉ်က လူငယ်အတွေးဝင်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်ယောက်ဖြစ်သူ ကိုကြီးကျော်သည် အမဲသား (နွားသား) ဖြင့် ထမင်းမှာစားကြရာ ဗိုက်ကလည်းဆာလောင်နေပြီး ဟင်းချက်ကလည်းအလွန်ကောင်းသဖြင့် လိုက်ပွဲပင်ထပ်မှာ၍ စားကြသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဗဒုံသား (အလုံမြို့သား) ဖြစ်သဖြင့် ရိုးရာနတ်ကိုမူလေ့မပသချင်၍ ရသည်။ ပါးစပ်ဖြင့် မစော်ကားကောင်းမှန်း ထိုစဉ်ကမသိခဲ့၍ အမဲသားဟင်းဖြင့် ထမင်းစားရုံ မစားရဲအလောင်းကစားလုပ်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ဘဝတစ်ထက်တတ်တွင် အမှတ်တရဇာတ်လမ်းကို မှတ်တမ်းအဖြစ်တင်နိုင်ခဲ့ပုံကို စာဖတ်ပရိသတ်အား ဆက်လက်ရေးသားပြပါမည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုကြီးကျော်သည် ထမင်းစားပြီးနောက် ကွမ်းယာတစ်ယာစီဝါးလျက် ကားဂိတ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဒေါ်လှစုကားဂိတ်အလှည့်ရောက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကားစပါယ်ယာပီပီ -

‘အလုံဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲသွားမယ်။ ကားထွက်တော့မယ်၊ ကားပေါ်တက်နေရာယူကြပါ’
ဟု အော်စာစံ၍ ခရီးသည်ခေါ်တင်နေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုကြီးကျော်က အပျော်အပြက်ကနေတစ်ချက်ရွတ်နောက်သောသဘောဖြင့် ခရီးသည်ခေါ်ရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဝင်ရောက်၍ ခေါ်လေတော့သည်။

“အလုံဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲခွဲတို့အပေါက်မြို့ကိုသွားမယ် ကားပေါ်တက်ကြ၊ ကားပေါ်တက်ကြ”

ဟု နောက်ပြောင်၍ လှခေါ်ပါတော့သည်။ အလုံမြို့ကို အပေါက်မြို့ဟု အပြောင်အပြက် ရွတ်နောက်ခေါ်ခဲ့သည့် အကျိုးဆက်ကား -

ကျွန်ုပ်တို့ဒေါ်လှစုကားလေးထွက်ရန် အချိန်စေပြီး လူပြည်နေသဖြင့် ဂိတ်မှူးမှ ဝီစီမှတ်ပြီး ကားထွက်ခွာရန်အချက်ပေးလိုက်ပြီ။ ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုကြီးကျော် ခရီးသည်ခေါ် တင်ကာကိုရပ်လိုက်ကြသည်။ ကိုကြီးကျော်က ရှေ့ခေါင်းခန်းယာဉ်မောင်းနေရာဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်က ယာဉ်နောက်လိုက် (စပယ်ယာ) ပီပီခရီးသည်များစီမံ ယာဉ်စီးခ (လူစီးခနှင့် ကုန်တင်ခ) ကျသင့်ငွေကို ခရီးသည်များထံမှ ကောက်ခံရပေတော့သည်။ ကိုကြီးကျော်သည် ယာဉ်မောင်းနေရာထိုင်ပြီး ကားစက်နှိုးနေစဉ် ကားလေးသည် စတင်၍ဖောက်လေပြီ။ အခါတိုင်းစက်အလွယ်တကူနှိုးရသည့်သန္ဓေကောင်းသော ဒေါ်လှစုကားလေးသည် စက်နှိုးမရခက်ခက်ခဲခဲဖြစ်နေလေပြီ။

ကိုကြီးကျော်သည် တားရှေ့ခေါင်းခန်းမှဆင်း၍ ကား၏ရှေ့အဖူးလွန်ကာ စက်ခေါင်းကိုစစ်ဆေးပြီး ဝီယာထိုး၍ စက်နှိုးပါမှ ဒေါ်လှစုကားလေးသည် စက်နှိုးရပြီး တင်ပြန်မိမိနှင့်စတင်၍ မုံရွာမြို့ကြီးမှ အလုံမြို့သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီ။ မုံရွာမြို့အထွက် ကန်သာယာတံတားလေးကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး မုံရွာအလုံကားလမ်းနံဘေးရှိ ရပ်ကွက်လေးများဖြစ်သည့် အောင်ချမ်းသာနှင့် ကျွဲကြီးရစ်ကွက်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ခလရံတပ်ရင်း (၁၇) ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် မုံရွာမြို့ (မြို့သစ်) ရပ်ကွက်ကို ထပ်မံ၍ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည်။

မုံရွာ - အလုံကားလမ်းတစ်ဝက်တွင် တည်ရှိသည့် ဘိုးဘိုးတောင်ဆီသောရွာရှိ ဘိုးဘိုးတောင်ရွာဂိတ်လမ်းမရောက်မီ ဖောင်း၊ ဒိုင်း၊ ဒိုင်း၊ ဟူသောသံစုံမြည်သံနှင့်အတူ ဒေါ်လှစုကားလေးထိုးရပ်သွားပါပြီ။ ကိုကြီးကျော်သည်

ဝိုးစင်း(ပြောက်စည်း-ရှာသိ) ကားစီးတိုင်း မူးဝေအော့အန်သူတွေအတွက် ကားမစီးခင် ဒီလိုလုပ်လိုက်ပါ

ပြောရမှာ အားတော့နာတာတာ။ မပြောရင်လည်း သိမှာမဟုတ်တော့ ပြောရမှာပဲ။ ကားစီးတိုင်းမူးတဲ့ ကိုစိုးအကြောင်း အရင်ပြောပြဖယ်။

ကားဆိုရင် ဘယ်ကားစီးစီး မူးဝေအော့အန်တဲ့ရောဂါပိုင်ရှင်က ကိုစိုးပါပဲ။ မမူးတဲ့ကားတစ်စင်းရှိတယ်။ သုံးဘီးကားပါ။ ဒီတော့ ကားစီးရမှာ အကြောက်ဆုံးရောဂါကြီးပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်ဆေးတွေ သောက်ရင်လည်း မရပါ။

အမေ့ဆီအလည်ပြန်ရင် တစ်လမ်းလုံး ကားဒုက္ခခံရပါတယ်။ အဆိုးဆုံးကလမ်းခရီးမှာ ထမင်း၊ ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်တို့ကြာဆီ စတဲ့ အဖတ်ပါတဲ့အစာတွေ တာတစ်ခွမမစားရပါဘူး။ ဒီအစာတွေ စားမိတာနဲ့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာအန်ပါတယ်။

နောက်သစ်သီးမျိုးစုံလည်းမစားရပါဘူး။ ခရီးသွားတဲ့အခါ လက်ဖက်ရည်ခါးခါး၊ ပုလင်းဖျော်ရည်ကလွဲလို့ ခရီးဆုံးမရောက်မချင်း အစာအငတ်ခံရပါတယ်။ ခုဆို ကားလမ်းတွေအရင်ထက် ပိုကောင်းလာပြီ။ ပုံတောင်ပုံညာဆို လမ်းတွေချဲ့လို့အကျယ်ကြီး။ ကတ္တရာလမ်းတွေကောင်းတော့ ခရီးတွင်သွားပြီ။ အရင်က အမေ့ဆီကိုပြန်ရင် ငါးရက်၊ တစ်ပတ်လောက်ကြာတယ်။ အဲဒီငါးရက်

တစ်ပတ်မှာညအိပ်နားတဲ့အချိန်ပဲ ထမင်းစားရတယ်။ ကျန်တဲ့အချိန် အစာအငတ်ခံရတယ်။

အရင်က ဒီခရီး မိုးလေးရွာရင် ကားဆရာမမောင်းဘူး။ လမ်းတွေချောတော့ တောင်ပေါ်လမ်း ချက်ချင်းရပ်၊ သင့်တဲ့နေရာ ညအိပ်တယ်။ တစ်ခါတလေ ဈေးဆိုင်ရွှေ့၊ တစ်ခါတလေ သစ်တောဝါးတောကြား ဒီလိုဒုက္ခခံရတယ်။ ခုတော့ ဒီလိုဒုက္ခမရှိတော့ဘူး။ တစ်ညအိပ်ဆိုရင် အမေ့ဆီရောက်ပြီ။

ပြောသံလေးတွေကြားရပါတယ်။ တားစီးရင် တချို့က ချက်မှာဆားထည့်၊ ပလာစတာနဲ့ကပ်၊ တချို့က ချင်းတက်ကပ်၊ ချင်းတက်ကို မကြာမကြာကိုစားသွား၊ အဆင်ပြေတဲ့သူတွေများတယ်။ ကိုစိုးလည်းလုပ်ကြည့်ဖူးတယ် မရဘူး။

ကိုစိုးတို့ရွာက ကလေးကို လိုင်းကားရှိတယ်။ ခရီးက မိုင်အစိတ်ပေါ့။ ဒီခရီးတောင် လောနေအောင်စီးရတာ။ အသွားအပြန် လိုင်းကားစီးလို့ အိပ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ တနံ့ခွေပဲ။ ထမင်းတောင် မစားနိုင်ဘူး။ အဲဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန်ထမင်းအငတ်ခံရတယ်။

ဒီနှစ် အမေ့ဆီအလည်ပြန်တယ်။ ရထားနဲ့ ဝန်ဂေါ်စီးလာတယ်။ ဝန်ဂေါ်မှာ တစ်ညအိပ်၊ မနက်(၅)နာရီ (၁၇)ယောက်

စီးကားလေးနဲ့ မုံရွာထွက်ခဲ့ပြီ။ မနက်ပိုင်း ဘာမှမစားခဲ့ဘူး။ ရေပျက်နဲ့ရောက်တော့ ဒီကမူးလှပြီ။ ခရီးက မိုင်(၂၀)ပဲရှိသေးတယ်။ ကားလေးက ဆက်မောင်းပုံညာကျော်လို့ တောရောက်ပြီးအချိန် (၉:၃၀) လောက်ပဲ။ ဒီကမဟန်နိုင်တော့ဘူး။ အန်ချင်တာ အန်လို့မရဘူး။

ကားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရွှေ့ရပ်ပေးထားတာ။ ခရီးသည်က အားလုံး (၅) ယောက်တည်း။ စပယ်ယာနဲ့ ဒရိုင်ဘာက ညီအစ်ကိုထင်ရဲ့။ အသက် (၂၀) အရွယ်ကလေးတွေပေါ့။ ခရီးသည်တွေက လက်ဖက်ရည်၊ ပလာတာ၊ အီကြာကွေးစားကြတာပေါ့။ ဒီကစားချင်ရက်နဲ့ ငေးနေရတာ။ ဒီကပုံစံက ပိုင်းအထောင်းခံထားရတဲ့ ကြက်နာကြီးပုံဖြစ်နေပြီ။

ဒီအချိန် သတိတစ်ချက်ပေါ်လာပြီ။ ကမ္ဘာက ကိုအေးသန်းသမီးလေးရဲ့ ကားမမူးတဲ့နည်းကို ချက်ချင်းသတိရပြီး သူ့ရဲ့နည်းကို အခုလုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ တားရွေ့ဘီးနားရပ် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီ။

ကားဘီးနဲ့ တစ်တောင်လောက်ပဲ အကွာထိုင်၊ ဘီးကိုသေချာကြည့်တော့ ဘီးက ပြောင်ချောချော အထွန်ပန်းမပါတော့ ကိုက်ဖိုက်နေတယ်။ ခက်ပေမယ့် တတ်နိုင်ဘူး။ ရအောင်ကိုက်ရမှာပဲဆိုပြီး လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကားဘီးကိုက်နှာအပေါ်လို့ သွားနဲ့ဘီးကိုက်မယ့်ဆဲဆဲဗျာ ဘယ်ကဘယ်လိုမြင်လိုက်သလဲမသိဘူး။ စပယ်ယာကောင်လေးက လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားတာ။

“ဘာ... လုပ်တာလဲ အဲကြီးရဲ့”

ကားသော့ပိတ်၍ ကားရွေ့ခေါင်းခန်းယာဉ်မောင်းနေရာမှဆင်းပြီး ဒေါ့ဂျစ်ကားအောက်ပိုင်းကို ဝိုင်းကြည့်နေသဖြင့် စပယ်ယာလုပ်သူ ကျွန်ုပ်လည်း ကားအောက်ပိုင်းဝိုင်းကြည့်လိုက်ရာ ကားဘီး (၄) ဘီးစလုံးလေလျော့ကာ ပြားချပ်ချပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ကားဘီးအားလုံးထူးဆန်းစွာ တစ်ချိန်တည်းပေါက်ပြီး လေလျော့နေကြောင်း တွေ့ရပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ထမင်းဆိုင်တွင် အမဲသား (နွားသား) စားရုံမစားရဲ အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်ကို လှလှပပခံစားရသည့်အပြင် မုံရွာကားဂိတ်တွင် ခရီးသည်ခေါ်စဉ်က ကိုကြီးကျော်က အပျော်အပြက်နောက်ပြောင်ခဲ့သဖြင့် အလုံခြုံမရောက်မီ လမ်းတစ်

ဝက် အိုးဘိုတောင်ရွာအရောက်၌ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကားဘီးလေးဘီးစလုံး တစ်ပြိုင်တည်းကားဘီးပေါက်သည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးနတ်ကိုင်ခံရခြင်းဖြစ်ပါလေတော့သည်။

ငွေသုံးယူသလိုရာရမည့်တိုးတော်ကြီး နတ်ပွဲရက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ဒေါ့ဂျစ်ကားလေးသည် ကားဘီးလေးဘီးစလုံး တစ်ပြိုင်တည်းပေါက်သဖြင့် ကားဘီးလေးဘီးလုံး ကားဘီးအဖာဆိုင်သို့ပို့ထားရသဖြင့် ပွဲတော်ရက်လူစည်ကားကာ ခရီးသည်များများရမည့်ရက်ကျပါမှ တားရပ်နားထားလိုက်ခြင်းကား ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုကြီးကျော်တို့သည် ဘီးတော်ကြီးနတ်ပွဲ (မိုးရာနတ်ပွဲ) ရက်တွင် အမဲသားစားရုံ မစားရဲအလောင်းအစားလုပ်ခြင်း

နှင့် အပျော်အပြက် နောက်ပြောင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မိုးရာနတ်ကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့တို့သို့မဖြစ်စေရန် မိုးရာကို မပူဇော်မပသချင်နေပါ အလောင်းအစားလုပ်ခြင်း။ နောက်ပြောင်၍ အပျော်အပြက်ကချော်ကချက်မပြောဆိုကြရန် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်အတိအလင်းကို မှတ်တမ်းအဖြစ်ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဤတွင် မိုးရာနတ်ကိုင်ခြင်းအတိအလင်းပြုပါပြီ။

စာဖတ်ပန်သတ်အောင်
အစဉ်လေးစား
သနားအံ့သား

လူလည်း လန်ဖျပ်တုန်သွားတယ်။
ခေါင်းမောကြည့်တော့ စပယ်ယာလေး။

“ကားဘီးကိုက်မလိုပါကွာ”

“တာဗျာ - ရွံစရာကြီး၊ မကိုက်နဲ့
အံ့ကြီး”

“မကိုက်လို့မဖြစ်ဘူးကွာ၊ ဦးလေးမူး
လှပြီ မခံနိုင်လို့ပါကွာ။ ကိုက်ပါရစေ”

“မကိုက်နဲ့ အံ့ကြီး၊ ကျွန်တော်
ဆေးဝယ်ပေးမယ်။ တကယ်ကောင်း
တယ်။ အဲဒီဆေးသောက်ရင် တစ်ခါ
တည်းသက်သာတယ်။ အံ့ကြီးဘာစားပြီး
ပြီလဲ”

“ဘာမှမစားရသေးဘူး”

“မစားလို့မရဘူး၊ အံ့ကြီးကြိုက်
တာစားထား၊ ကျွန်တော် ဆေးဝယ်ပေး
မယ်”

“လက်ဖက်ရည်နဲ့ပလာတာစားလို့
ရမလား”

“ရတယ် အံ့ကြီး၊ ကဲ - ကျွန်တော်
ဆေးဝယ်သွားမယ်”

“အစ်ကိုရေ၊ ကျွန်တော် အံ့ကြီး
အတွက် ဆေးဝယ်သွားမယ် ခဏစောင့်
နော်”

“အေးအေး - သွား”

ဆိုင်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်
နေတဲ့ ဒရိုင်ဘာ လှမ်းအော်သတိပေးလို့
စပယ်ယာလေးထွက်သွားပြီ။ ကိုစိုး
မျက်နှာကြည့် အကဲခတ်နေသူက ဒရိုင်
ဘာပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ခါးခါးနဲ့ ပလာ
တာတစ်ပွဲမှာစားလို့ ဝိုက်ကအိုကေသွား
ပြီ။ အဲဒီလိုတစ်ခါမှအရဲစွန့်မစားခဲ့ဘူး။
ကောင်လေးကစားဆိုလို့စားလိုက်တာ။
မကြာဘူး၊ ကောင်လေးက ဆေးထုပ်
ဆိုင်ထဲလာပေးတယ်။

“အံ့ကြီး၊ အခုတစ်ထုပ်ကိုအရင်
သောက်လိုက်”

“ဆေးဖိုကဘယ်လောက်ကျသလဲ
ကောင်လေး”

“မပေးနဲ့ ကျွန်တော်လှူတာ”

“အေးအေး - ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

“ကဲ - ဦးလေး၊ အခုဆေးသောက်
လိုက်တော့ ကားထွက်ရအောင်”

ဆေးလုံးလေးတွေဖြေတော့ အဖြူ
အဝါသေးသေးလေးတွေ(၁၀)လုံးလောက်
ရှိမယ်။ သောက်လိုက်ပြီ။ ခရီးသည်စုံလို့
ကားဆက်ထွက်ပြီ။ (၁၀) မိနစ်တောင်
မကြာ ဖျိုလာပြီ။ လည်ချောင်းထိဆို့
လာပြီ။ ထိန်းလို့မရတော့ဘူး။ စပယ်ယာ
လေးက ကြိုတင် ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့
ရေသန့်ဘူးပေးထားတာမို့ အဆင်သင့်
ထိုးအန်ချလိုက်ပြီ။

စောစောကစားထားတဲ့လက်ဖက်
ရည်၊ ပလာတာ ဆေးလုံးတွေပြောင်သွား
ပြီ။ စပယ်ယာလေးက နောက်လှန်ကြည့်
မျက်လုံးလေးကလပ်ကလပ်။

“အဲဗျာ - ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ဒီ
ဆေးက တကယ်စွမ်းတာဗျာ။ ကားမူးသူ
တိုင်းရတယ်။ ဆရာဝန်မကိုယ်တိုင်စပိ
ပေးလိုက်တာ။ အန်တဲ့ထဲမှာ ဆေးလုံး
တွေပါသွားလား”

“အေး - ပါသွားပြီ”

“အဲဒါဆိုတစ်ထုပ်ကျန်သေးတယ်
ဆက်သောက်ဦးလေး”

“မရပါဘူးကွာ၊ မသောက်ဘဲနေ
တော့မယ်”

“အာ - ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဦးလေး၊
သောက်မှရမယ်။ အခုတစ်ခါတည်း
သောက်လိုက်”

ကောင်လေးကမြှောက်ပေးတာနဲ့
ကျန်တဲ့တစ်ထုပ်ကိုသောက်လိုက်တယ်။

“ကောင်လေးက -

“ရပြီ၊ ဒါဆိုမမူးစေရဘူး”

“အေးပါကွာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဆေးသောက်ပြီးလို့ (၅) မိနစ်ပဲ
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ခံ အန်ပြန်ပြီ။ ရေတွေ
ဆေးတွေပဲအန်တာ။ လူလည်းမောလို့
လောလှပြီ။ စပယ်ယာညီအစ်ကိုလည်း
ဘာမှမတတ်နိုင်ရှာ။ ဒီက အသာလေး
မေးလိုက်လာရတာ။ လက်ထဲမှာ ပလတ်
စတစ်အိတ်က အသင့်ကိုင်ထားရတာ။

ပဲတောင်ဆင်းလို့တောင်အောက်ရောက်
ပြီ။ ပုလဲမရောက်ခင် စပယ်ယာလေးကို
ကျန်းမာရေးလုပ်ဖို့ သတိပေးလိုက်တယ်။

“လူရှင်းတဲ့နေရာပေါ့။ အပေါ်အပါး
သွားချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ လူကမခံနိုင်တော့
ဘူး မူးလှပြီ။ ကားဘီးကိုက်ချင်လို့ နည်း
လမ်းရှာတာ။ ကျန်းမာရေးသွားပြီးတာ
နဲ့ စပယ်ယာလေးကို အသိပေးလိုက်
တယ်။

“ကောင်လေး၊ ဦး တားဘီးကိုက်
မယ်ကွာ ဖြစ်တယ်မို့လား”

“ရွံ့စရာကြီး ဦးလေးရယ် မကိုက်
ပါနဲ့”

“မကိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ လော
လှပြီကွာ”

“ကဲ - ဒါဆိုလည်း အံ့ကြီးသဘော
ပဲဗျာ”

ကိုစိုးဟာ ကားရဲ့ညာဘက်ရှေ့
ဘီးအနားသွားထိုင်လိုက်ပြီ။ စပယ်ယာ
လေးကလည်း နောက်ကလိုက်ကြည့်နေ
တယ်။ သူ့ကြည့်လိုက်၊ ကားဘီးကြည့်
လိုက်နဲ့ မရှက်တော့ဘူး။ မူးလို့ ဒီကသေ

တော့မယ်။ ကားဘီးတွေ လက်ယာရစ်စီ
ပြီး ကိုက်လိုက်ပြီ။ အားလုံး (၄) ဘီးပေါ့။
ကောင်လေးကလည်း သေချာငုံကြည့်ပြီး
“အံ့ကြီးအဖြစ်က မလွယ်ပါလား
ဗျာ။ ပါးစပ်နဲ့ သွားမှာ ဖုန်တွေသဲတွေ
ကပ်သေးတယ်”

ကားဘီးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး
ကိုက်တာပါ။ သွားနဲ့ထိရုံကိုက်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကားဘီးကိုက်ပြီး စပယ်
ယာညီအစ်ကိုနဲ့ ခရီးသည်ငါးဦးဟာ ပြုံး
စိစိ တီးတိုးပြောနေတယ်။ ဒီကားပေါ်မှာ
ကားမူးတာ ကိုစိုးတစ်ယောက်တည်းပဲ။
ကျန်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှမမူးကြဘူး။

ဘီးကိုက်ပြီးတော့ လူကလန်းလာ
တယ်။ ဖျိုတက်မလာတော့ဘူး။ အန်ချင်
စိတ်တွေကပျောက်သွားတယ်။ လူက
နုံးချည်တာပဲရှိတော့တယ်။ နေ့ခင်းမှာ
မုံရွာကိုချောချောမောမောရောက်တယ်။
တစ်ထောက်ဝင်နားတာ ဒီနေ့ မုံရွာမှာ
ညအိပ်တယ်။

ကားဂိတ်သွား မနက်အတောဆုံး
ကားလက်မှတ်ဖြတ်ထားတယ်။ အဆင်
ပြေတယ်။ မနက် (၇)နာရီ ကားကြီးဝင်း
ရောက်ပြီ။ လက်မှတ်ဖြတ်တဲ့စာရေးတွေ
စုံစမ်းတော့ ထွက်မယ့်ကားပြတယ်။ ခရီး
သည်တွေမရောက်ကြသေးဘူး။ မှောင်
မှောင်မည်းမည်းပေါ့။

ဒီအချိန် ကိုယ်စီးမယ်မှန်လုံကားရဲ့
ကားဘီးတွေ လက်ယာရစ်တန်းစီကိုက်
လိုက်ပြီ။ ခရီးက ရွှေဘိုနဲ့သုံးနာရီခွဲစီးရ
မှာ။ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားလိုက်ပြီ။
မနက် (၄)နာရီကားထွက်ပြီ။ တစ်လမ်း
လုံးလန်းနေတယ်။ မပျိုတော့ဘူး။ မအန်
တော့ဘူး။ အဲ - လမ်းမှာနားတော့
လက်ဖက်ရည် ပလာတာစားသေးတယ်။
ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ ရွှေဘိုအထိ
ချောချောမောမောရောက်တယ်။

ကဲ - စာဖတ်သူ ကမ္ဘာသူလေးရဲ့
ကားမူးတဲ့ဆေးသိပါပြီနော်။ အဲ -
တချို့ကားတွေက နောက်ဘီးနှစ်ဘီးပူး
နော်။ အတွင်းထဲကဘီးကိုကိုက်စရာမလို
ဘူး။ အမြင်ဘက်ကဘီးကို လက်ယာရစ်
ကိုက်ပေးရမှာ။

သတိပေးချင်တာက ရှက်စရာ၊ ရွံ
စရာ၊ အထင်သေးစရာတွေကြောက်နေ
ရင်တော့ခံပေါ့။ စာရေးသူကိုစိုးတောင်
ကိုယ်တိုင်ကိုက်စီးခဲ့သေးတာ။ ဘယ်သူမှ
ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုက်ဖြစ်အောင်ကိုက်လိုက်၊
လုံးဝကားမမူးစေရဘူး။

စီးမင်း (မြောက်စည်း)

ဦးအောင်လှိုင် (ဆုဝဏ္ဏ) လက်တွေ့အသုံးကျ လက္ခဏာပညာ

1. ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ

လက်ညှိုးအောက်ခြေအဆုံးသတ်နေရာ၌တည်ရှိသည်။ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံပါဝင်မှု မထင်ရှားခြင်း (သို့) ပျောက်ပျက်နေခြင်းရှိပါက ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့သူ၊ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းမှုမရှိသူ၊ မိဘနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများအား ရိုသေလေးစားမမရှိသူ၊ ရန်ရှင်းကြမ်းတမ်းစွာပြောဆိုပြုမူတတ်သူ၊ အောက်တန်းကျများအဖြစ် တွေ့ရပါမည်။

အကယ်၍ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံသာမန်မျှ ထင်ရှားစွာပါရှိပါက ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင်ကြိုးစားနိုင်သူ၊ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းကြည်ညိုတတ်သူ၊ ရိုးသားပြောင့်မတ်သူ၊ မေတ္တာထားတတ်သူအဖြစ် တွေ့ရပါမည်။

အထက်ပါအတိုင်း ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ တည်ဆောက်ပုံအား ကောင်းပါက အဆိုပါလက္ခဏာရှင်အဖို့ (အများအားဖြင့်) ကျန်းမာရွှင်လန်း၍ တက်ကြွစွာ အလုပ်လုပ်နိုင်ပြီး နုပျိုလန်းဆန်းစွာဖြင့် ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ပါမည်။ ၎င်းပြင် အိမ်ထောင်စေတီးစွာကျတတ်ပါသည်။ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ အား ကောင်းခြင်းနှင့်အတူ လက်ဝါးပြင် မာတင်းသော်လည်း ညွတ်ကွေးလွယ်သည်အထိ ပျော့ပျောင်းတတ်သည်။ ထို့ပြင် လက်မ၏အောက် (ဒုတိယအချိုးဆက်) နေရာထက် ပထမအချိုးဆက်က အနည်းငယ် ပိုမိုရည်လျားသည်ကို တွေ့ရှိရတတ်သည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံအားကောင်းသူ လက္ခဏာရှင်၏ လက်ခလယ်တည်ဆောက်ပုံအားကောင်းပါက အောင်မြင်ပျော်ရွှင်သောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေပါသည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ ဖွံ့ဖြိုးမှုသိသာထင်ရှားလွန်းပါက နိုင်လိုမင်းထက် ပြုတတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ် ဩဇာလေးခြင်း၊ ပလ္လားခြင်း၊ ဟိတ်ဟန်များ

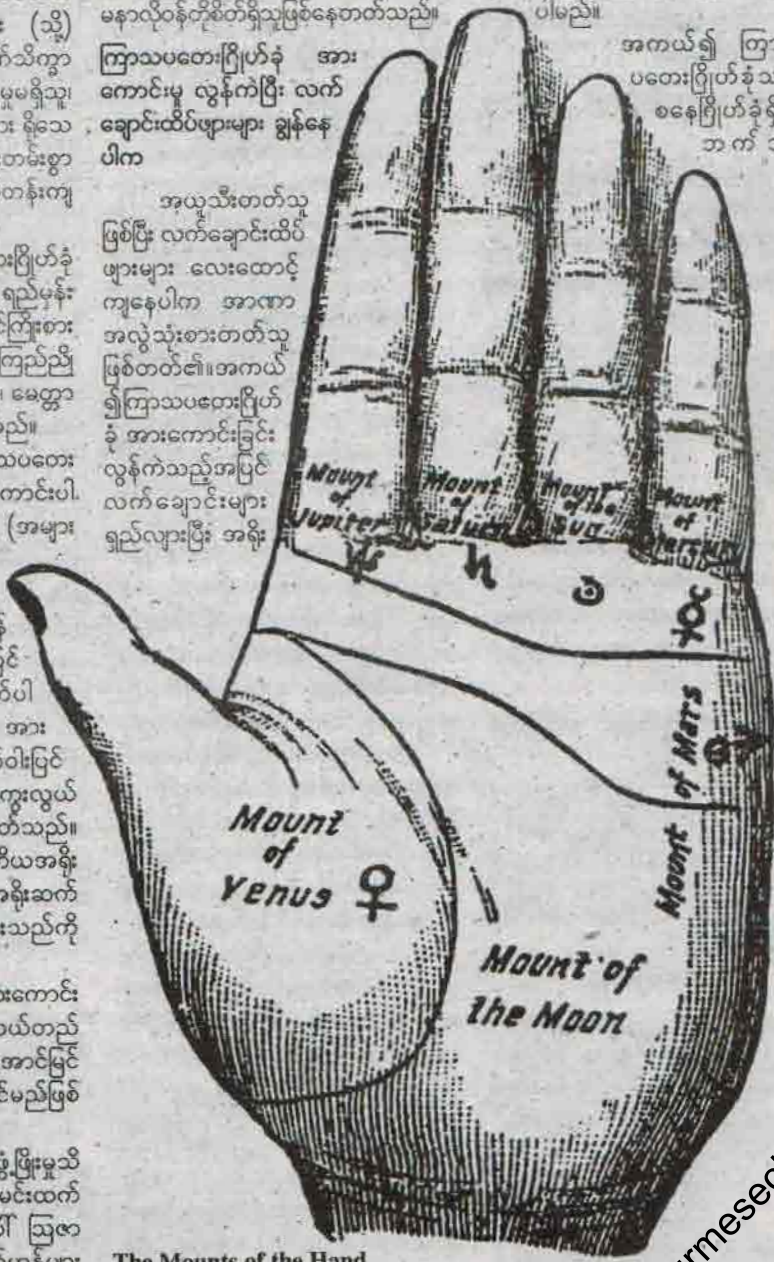
ခြင်း၊ ငွေအသုံးအဖြုန်းများခြင်း စသည့် စရိုက်လက္ခဏာများ ပါရှိတတ်သည်။ ၎င်းအပြင် အပြုံးကြီး၊ အာယာတထား၊ မနာလိုဝန်ကိုးစိတ်ရှိသူဖြစ်နေတတ်သည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ အား ကောင်းမှု လွန်ကဲပြီး လက်ချောင်းထိပ်ဖျားများ ချွန်နေပါက

အလှသီးတတ်သူ ဖြစ်ပြီး လက်ချောင်းထိပ်ဖျားများ လေးထောင့်ကျနေပါက အာဏာအလွဲသုံးစားတတ်သူ ဖြစ်တတ်၏။ အကယ်၍ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ အားကောင်းခြင်း လွန်ကဲသည့်အပြင် လက်ချောင်းများ ရှည်လျားပြီး အချိုး

ဆက်နေရာများ ချောမွေ့နေပါက ဇိမ်ကျကျနေခြင်းကို နှစ်သက်သူ၊ ငွေအသုံးအဖြုန်းကြီးသူအဖြစ် တွေ့ရပါမည်။

အကယ်၍ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံသည် စနေဂြိုဟ်ခုံရှိရာဘက်သို့

The Mounts of the Hand

'ယိမ်း'နေပါက (လက်ညှိုးအောက်ခြေတွင်မရှိဘဲ လက်ခလယ်ရှိရာဘက်တိမ်းညွတ်နေပါက မာနကြီးတတ်သလို ဝမ်းနည်းလွယ်တတ်သူဖြစ်နေပါမည်။

အခြားဂြိုဟ်ခုံများနှင့်ပေါင်းစပ်ခြင်း

ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံအား အခြားဂြိုဟ်ခုံတစ်ခုခုနှင့်ပေါင်းစပ်၍ အောက်ပါအတိုင်း အဖြေထုတ်နိုင်ပါသည်။

1. ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံနှင့် ပေါ်လွင်ထင်ရှားသောစနေဂြိုဟ်ခုံ

ဘဝတစ်သက်တာ အတွင်း အကောင်း တကား အကောင်း ဆုံးအခြေအနေများနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခံစားရပါမည်။

2. ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံနှင့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ

ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းနှင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခြင်းတို့အတွက် ကြိုတင်စီမံခန့်ခွဲနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

3. ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံနှင့်ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံ

သိပ္ပံပညာရပ်ကို နှစ်သက်တန်ဖိုးထားသူ၊ ကဗျာစာပေများကို မြတ်နိုးတတ်သူများအဖြစ် တွေ့ရမည်။

4. ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံနှင့် သောကြာဂြိုဟ်ခုံ

စိတ်စေတနာဖြူစင်သန့်ရှင်းသူ၊ နိုးသားသူနှစ်လွယ်ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းမရှိဘဲ အလှူအတန်း အပေးအကမ်း ရက်ရောတတ်သူများအဖြစ် အများဆုံးတွေ့ရတတ်သည်။

5. ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံနှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံများ (အပေါ်အောက်)

မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုရှိသူ၊ သူရသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသူ၊ အမိန့်ဩဇာပေးနိုင်သည့် စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကဲ့သို့သော အထူးပါရမီနှင့်ပြည့်စုံသူအဖြစ် တွေ့ရတတ်သည်။

2. စနေဂြိုဟ်ခုံ

စနေဂြိုဟ်ခုံ မထင်ရှားပါက ဦးနှောက်အသိဉာဏ်နည်းပါးစွာဖြင့် အသက်ရှင်ရပ်တည်နေရသူ၊ ဘဝတစ်သက်တာ(နှောင်ရေး)မသေချာသူအဖြစ် တွေ့ရတတ်သည်။

အကယ်၍ စနေဂြိုဟ်ခုံ သာမန်ထက် ထင်ရှားပါက မတော်တဆထိခိုက်မှုဖြင့် သေဆုံးနိုင်သူအဖြစ် တွေ့ရ

မည်။ စနေဂြိုဟ်ခုံနှင့် ထိတွေ့ဆက်စပ်နေသော 'ကံလမ်းကြောင်း' နှင့် အခြားဂြိုဟ်ခုံများအား လက္ခဏာဖတ်ကြားရာ၌ အရေးကြီးသောကဏ္ဍအဖြစ် သေချာစွာ စိစစ်အဖြေထုတ်ပေးရသည်။

စနေဂြိုဟ်ခုံအနေအထား သာမန်ပွံ့ဖြိုးမှုရှိနေပါက စွန့်စားရသည့် အလုပ်မှန်သမျှအား စက်ဆုပ်ရွံရှာကြောက်လန့်တတ်သူ၊ စိတ်ခံစားမှု၌ ဆက်ဆက်ထိမခံတတ်သူ၊ တစ်ကိုယ်တည်းနေခြင်းကို နှစ်သက်သူ၊ အနိဋ္ဌာရုံများကို စွဲလမ်းတတ်သူအဖြစ် ဖော်ပြနေပါသည်။ ၎င်းအပြင် အဆိပ် လက္ခဏာရှင်များသည် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြီး မိတ်ဆွေအပေါင်းအဖော်လွန်စွာနည်းပါးတတ်ကြပါသည်။ အလုပ်အကိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများ အကျိုးပေးတတ်သည်။ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်များဖြစ်လာရန်မွေးဖွားခဲ့ရသည့်သဘောကြောင့် ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု (ဘာသာရေး၌) အလွယ်တကူမယုံကြည်တတ်ကြသူများဖြစ်သည်။ ၎င်းလက္ခဏာရှင်တို့၏ လက်ချောင်းများကိုလေ့လာပါက လက်ချောင်းအားလုံးရှည်လျားပြီး ပထမ (ပေါ်)အရိုးဆက်နေရာများ၌ Knottedဖြစ်နေသည်တို့ တွေ့ရမည်။ ထိုအနေအထားသည် လက္ခဏာရှင်၏ အတွေးခေါ်စိတ်ကူးမှုပုံစံအမျိုးမျိုးအား ကိုယ်စားပြုသည်။

စနေဂြိုဟ်ခုံဧရိယာကျယ်ဝန်းပါက အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်သည့်အခြေအနေများနှင့် နီးကပ်ကြောင်းဖော်ပြပါသည်။ အဆိပ် မကောင်းသောနိမိတ်လက္ခဏာသည် မိမိကိုယ်ကို အဆိုးစီရင်ခြင်း (သို့) ဖူးသွပ်စေခြင်းအထိရုက္ခပေးတတ်သည်။ စနေဂြိုဟ်ခုံသည် မိမိရှိနေရမည့်နေရာမှ လွဲချော်လျက် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံရှိရာဘက်သို့ရောက်နေပါက မိမိ၏စိတ်ကူးတွေးခေါ်မှုများကြောင့် အောင်မြင်မှုရရှိနိုင်ခြင်း အခွင့်အလမ်းများအား ဆန့်ကျင်ဟန့်တားတတ်သူဖြစ်နေပါမည်။

အခြားဂြိုဟ်ခုံများနှင့်ပေါင်းစပ်ခြင်း စနေဂြိုဟ်ခုံအား အခြားဂြိုဟ်ခုံတစ်ခုခုနှင့် ပေါင်းစပ်၍ အောက်ပါအတိုင်း အဖြေထုတ်နိုင်သည်။

7. စနေဂြိုဟ်ခုံနှင့်တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ

အထက်ပါဂြိုဟ်ခုံနှစ်ခုပေါင်းစပ်အဖြေထုတ်မည့် လက်ဝါးပြင်၌ လက္ခဏာအရေးအကြောင်း (လမ်းကြောင်း) များကောင်းမွန်စွာပါရှိပါက စိတ်နှလုံးဖြူ

စင်၍ သဘောကောင်းသူ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးသူဖြစ်ပြီး မကောင်းသောလမ်းကြောင်းများပါရှိနေပါက ဆင်းရဲနွမ်းပါးညက်ရှည်ညက်သွေးနိမ့်ကျသူဝမ်းနည်းအားငယ်တတ်သူ၊ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်သူများအဖြစ် တွေ့ရပါမည်။

8. စနေဂြိုဟ်ခုံနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံ

ဖော်ပြပါဂြိုဟ်ခုံ (J) ခု ပေါင်းစပ်သည့် လက္ခဏာ၌ အရေးအကြောင်း (လမ်းကြောင်းများ)တည်ဆောက်ပုံအားကောင်းပါက သိပ္ပံပညာရပ်အပေါ်နှစ်သက်မြတ်နိုးသူ၊ ပျော်ရွှင်မှုရရှိသူ (အထူးသဖြင့်) ဆေးပညာလောက၊ ရှေးဟောင်း ရှားပါးပစ္စည်းများ ရှာဖွေစုဆောင်းခြင်းတို့၌စိတ်ဝင်စားသူ၊ အပျော်တမ်းသိပ္ပံပညာရှင်ဖြစ်လိုသူများအဖြစ်တွေ့ရတတ်သည်။ အကယ်၍ လက္ခဏာ၌ မကောင်းသောလမ်းကြောင်းများပါရှိနေပါက သစ္စာမဲ့တတ်သူ၊ ဖောက်ပြန်သူ၊ လှည့်စားလိမ်ညာသူ၊ ခိုးဝှက်တတ်သူများ ဖြစ်နေပါမည်။

9. စနေဂြိုဟ်ခုံနှင့် သောကြာဂြိုဟ်ခုံ

လက္ခဏာပါ လမ်းကြောင်းများ တည်ဆောက်ပုံတို့ အားကောင်းပါက သနားကြင်နာတတ်ခြင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတတ်ခြင်း၊ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်စွာ ဆင်ခြင်တွေးခေါ်နိုင်ခြင်း၊ ပင်ကိုစိတ်ထားရိုးပြောင်ခြင်း၊ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရသည်ကို နှစ်သက်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိယုံကြည်ခြင်းကြောင့် စိတ်ယိမ်းယိုင်တုန်လှုပ်မှုမရှိခြင်း စသည့်ကောင်းသော စရိုက်လက္ခဏာများနှင့် ပြည့်စုံနေပါမည်။

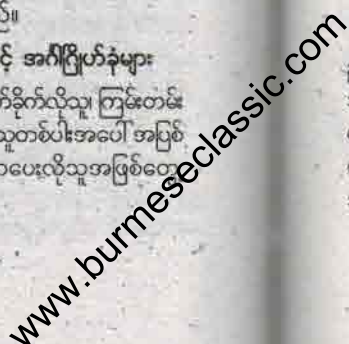
အကယ်၍ လက္ခဏာလမ်းကြောင်းများ တည်ဆောက်ပုံမကောင်းခဲ့ပါက သူတစ်ပါးအပေါ် မနာလိုဝန်တိုတတ်ခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်ခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်း၊ စပ်စုခြင်း စသည့်စရိုက်လက္ခဏာများ ပါဝင်နေပါမည်။

10. စနေဂြိုဟ်ခုံနှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ

သိပ္ပံပညာ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုများကို ဖော်ထုတ်အဖြေရှာနိုင်သည့် အထူးပါရမီရှိသူဖြစ်သည်။

11. စနေဂြိုဟ်ခုံနှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံများ

ယဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုသူ၊ ကြမ်းတမ်းရက်စက်တတ်သူ၊ သူတစ်ပါးအပေါ် အပြစ်မြင်တတ်သူ၊ ဩဇာပေးလိုသူအဖြစ်တွေ့ရမည်။

3. တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ မထင်ရှားပါက အသိဉာဏ်မဲ့ထိုင်းသူ၊ စာပေအနုပညာဘက်၌ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသူ၊ ဗဟုသုတရမည် အခွင့်အလမ်းဟူသမျှကို ဥပေက္ခာပြုတတ်သူဖြစ်နေပါမည်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ အနည်းငယ်ဖွံ့ဖြိုးပါက အလှအပကိုချစ်မြတ်နိုးတတ်သူ ဝိတ၊ စာပေအနုပညာရပ်၌ ထူးချွန်သူ (သို့) စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ ကောင်းမွန်စွာဖွံ့ဖြိုးခြင်း ရှိပါက အောင်မြင်မှုရရှိသူ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၊ မိမိကိုယ်မိမိကြည်မှုရှိသူ၊ စကားပြောကောင်းသူ၊ တီထွင်ကြံဆတတ်သူ၊ အပေးအကမ်းရက်ရောတတ်သူ၊ သူတစ်ပါးအပေါ် ကောင်းကျိုးပြုတတ်သူများအဖြစ်တွေ့ရသည်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံနှင့်အတူ လက်ချောင်းထိပ်ဖျား လေးထောင့်ကျခြင်း၊ Kmet ဖြစ်နေသော အရိုးဆက်များ မပါရှိခြင်း၊ လက်မ၏ဒုတိယအရိုးဆက်နေရာရှည်လျားနေခြင်းတို့ တွဲလျက်ပါရှိနေတတ်သည်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ ဧရိယာကျယ်ပြန့်လွန်းပါက ဘဝင်မြင့်လွန်းသူ ဂုဏ်ပတာသနမက်မောတတ်သူ၊ စွဲလမ်းတောင့်တတတ်သူ၊ ပျင်းရိသူ၊ စပ်စုတတ်သူများအဖြစ် တွေ့ရသည်။ လက်တည်ဆောက်ပုံအနေအထားမှာ လက်ချောင်းများတွန့်လိမ်၍ ထိပ်ကားခြင်း၊ လက်မ၏လက်ရိုးဆစ်များရှည်လျားခြင်းနှင့် လက်ချောင်း၏ဒုတိယလက်ဆစ်ရိုးတိုတောင်းခြင်းတို့ဖြင့် တွဲလျက်ပါရှိတတ်သည်။

လက်မ၏လက်ဆစ်ရိုး ရှည်လျားခြင်းသည် 'ခေါင်းမာတတ်' ခြင်းကို ကိုယ်စားပြုပြီး လက်ချောင်းဒုတိယလက်ဆစ်ရိုးတိုတောင်းခြင်းက ဆင်ခြင်တံတရားကင်းမယ့်သူအဖြစ် ဖော်ပြနေပါသည်။

အခြားဂြိုဟ်ခုံများနှင့်ပေါင်းစပ်ခြင်း

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံအား အခြားဂြိုဟ်ခုံတစ်ခုနှင့်ပေါင်းစပ်၍ အောက်ပါအတိုင်း အဖြေထုတ်နိုင်သည်။

12. တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံ

ဖော်ပြပါဂြိုဟ်ခုံ (၂) ခု ဖွံ့ဖြိုးပုံညီမျှနေပါက ဆုံးဖြတ်ချက်မြန်ဆန်သူ၊ သိပ္ပံဆိုင်ရာ လေ့လာချက်များကို စိတ်ဝင်စားသူ၊ စကားပြောကောင်းသူ၊ ရည်မှန်းချက်ခိုင်မြဲသူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

13. တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံနှင့်သောကြာဂြိုဟ်ခုံ
ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း အလိုဆန္ဒပြင်းပြတတ်သည်။

14. တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံနှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ
စိတ်ကူးစိတ်သန်းတို့အားကောင်းသော်လည်း ပါးနပ်မှုမရှိသူ၊ လူငြိမ်းအသိနှင့် စိတ်ကူးကောင်းများ ရောထွေးပါရှိနေသူဖြစ်သည်။

15. တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံနှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံများ
အနုပညာရပ်၌ မဆုတ်မနစ်သော ဇွဲဖြင့် လေ့လာလိုက်စားတတ်သူ၊ ရည်မှန်းချက်ထားရှိပြီးသော အလုပ်အတွက် စိတ်ဇောထက်သန်စွာဖြင့် လုပ်ကိုင်တတ်သူဖြစ်ပါမည်။

4. ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံ

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံ တည်ဆောက်ပုံမထင်ရှားပါက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရာ၌ ပင်ကိုစွမ်းရည်လုံးဝမရှိသူဖြစ်တတ်သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံသာမန်ဖွံ့ဖြိုးမှုရှိပါက စကားအပြောအဆိုလိမ္မာကျမ်းကျင်သူ၊ တီထွင်ဉာဏ်အားကောင်းသူ၊ တွေးခေါ်လှုပ်ရှားမှုပုံစံ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သူ၊ ခရီးသွားလာခြင်းကိုနှစ်သက်သူဖြစ်ပါမည်။ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံသာမန်ဖွံ့ဖြိုးပြီး လက်ချောင်းထိပ်ဖျားချွန်နေပါက အဟောအပြောကောင်းသူဖြစ်ပြီး လက်ချောင်းထိပ်ဖျားလေးထောင့်ကျနေပါက ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နိုင်သူဖြစ်ပါမည်။ အကယ်၍ လက်ချောင်းထိပ်ဖျားများထိပ်ကားနေပါက အငြင်းအခုံသန်သူဖြစ်ပြီး လက်ချောင်းများတိုတောင်းပါက လိုရင်းတိုရှင်းပြောဆိုလုပ်ကိုင်တတ်သူဖြစ်ပါမည်။

တစ်ဖန် လက်ချောင်းများရှည်လျားခဲ့ပါက ရယ်စရာပုံတို့ပတ်စများပြောရခြင်းကိုနှစ်သက်သူ၊ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စများကို အရေးထားသူဖြစ်နေပါမည်။

အထက်ဖော်ပြပါစရိုက်လက္ခဏာများပါရှိသော လက်ဝါးပိုင်ရှင်များအား အားကစားသမားများ၊ နှစ်ယောက်တွဲဖဲကစားနည်းကျမ်းကျင်သူများ၊ အပြောအဆိုလိမ္မာပါးနပ်သည့်ရှေ့နေများအဖြစ် အများဆုံးတွေ့ရှိရသည်။ ၎င်းအပြင် အဆိုပါ လက္ခဏာရှင်များအားလုံးက ပျော်ရွှင်မှုကိုလိုလားပြီး ငယ်ရွယ်စဉ်မှာပင် အိမ်ထောင်ပြုသားမွေး၍ ပျော်ရွှင်

သော ကိုယ်ပိုင်မိသားစုဘဝကို တည်ထောင်ကြသူများဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံ ကျယ်ပြန့်နေပါက သစ္စာဖောက်ဖျက်သူ၊ လိမ်ညာလှည့်စားတတ်သူ၊ ဟန်ဆောင်ကောင်းသူများ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ၎င်းပြင် ငွေကြေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်သိသိပ်တတ်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံကျယ်ပြန့်သော လက်ဝါး၌ လက်ချောင်းများရှည်လျား၍ တွန့်လိမ်ကာ အလွယ်တကူ နောက်သို့ လှန်ပေးနိုင်သည်။ လက်ဝါးဖြင့် အသားနူးညံ့ပြီး လက်မ၏ ပထမလက်ဆစ်ရိုးများ ရှည်လျားတတ်သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံသည် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံရှိရာဘက်သို့ တိမ်းညွတ်နေပါက သိပ္ပံပညာရှင်ရပ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အထုပ်ရစ်အားကောင်းသူ၊ စကားပြောကောင်းသူဖြစ်ပါမည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံသည် လက်သန်းနှင့် လက်ကောက်ဝတ်ကြား လက်ဝါးစောင်းနေရာသို့ရောက်နေပါက (သို့) မူလဂြိုဟ်ခုံနေရာမှ အပြင်ဘက်ထွက်နေပါက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပေါင်းစုံ၌ ဝင်ဆံ့နိုင်သူအဖြစ်တွေ့ရမည်။

အခြားဂြိုဟ်ခုံများနှင့်ပေါင်းစပ်ခြင်း

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံအား အခြားဂြိုဟ်ခုံတစ်ခုနှင့် ပေါင်းစပ်၍ အောက်ပါအတိုင်း အဖြေထုတ်နိုင်သည်။

16. ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံနှင့်သောကြာဂြိုဟ်ခုံ

အထက်ပါဂြိုဟ်ခုံ (၂) ခု ဆက်စပ်အဖြေထုတ်မည့် လက်ဝါးပြင်လက္ခဏာအရေးအကြောင်း (လမ်းကြောင်း) များ တည်ဆောက်ပုံကောင်းမွန်ပါက ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသူ၊ အလှအပကို ချစ်မြတ်နိုးသူ၊ ဘာသာစကားအတော်များများကျမ်းကျင်သူဖြစ်ပြီး လမ်းကြောင်းများတည်ဆောက်ပုံ မကောင်းမွန်သည့်ပြင် လက်ချောင်းများတွန့်လိမ်နေပြီး လက်မ၏ ပထမလက်ဆစ်ရိုးသေးငယ်နေပါက ဇွဲ (ခံနိုင်ရည်) နည်းပါးသူ၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းလုပ်တတ်သူ၊ စိတ်တည်ငြိမ်မှုမရှိသူအဖြစ် တွေ့ရပါမည်။

17. ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံနှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ

လက်ဝါးပြင်ပါ လမ်းကြောင်းများ တည်ဆောက်ပုံကောင်းမွန်ပါက ထီးထွင်းဉာဏ်အားကောင်းသူ၊ အထုပ်ရစ်ကောင်းများပါရှိသူဖြစ်ပြီး လမ်းကြောင်းတည်ဆောက်ပုံမကောင်းပါက မိမိအဖွဲ့မရှိသူ၊ အကြံသမားအဖြစ် တွေ့ရတတ်မည်။

ရသူဖြစ်နေပါမည်။

18. ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံနှင့်အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံများ

နည်းပရိယာယ်ကျမ်းကျင့်သူများ အတွေးအခေါ်ထက်မြက်သူများဖြစ်သည့် အပြင် ဘာသာရေး၌ အယူမှန်သူဖြစ် ပါမည်။

5. သောကြာဂြိုဟ်ခုံ

သောကြာဂြိုဟ်ခုံတည်ဆောက်ပုံ မထင်ရှားပါက သနားကြင်နာမှုမရှိသူ၊ အေးတိအေးစက်နိုင်သူဖြစ်သော်လည်း အနုပညာရပ်နှင့် သဘာဝအလှတရား အပေါ်၌ အနည်းငယ်စိတ်ဝင်စား၍ ခံစားတတ်သည်။

သောကြာဂြိုဟ်ခုံ သာမန်အားဖြင့် ထင်ရှားပါက နိုးသားပွင့်လင်းတတ် သူ၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတတ်သူ၊ ဂီတနှင့် အကပညာရပ်ကို စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ပြီး (အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများလက်၌ အများဆုံးတွေ့ရှိရတတ်သည့် ဂြိုဟ်ခုံမျိုး ဖြစ်သည်)

အမျိုးသမီးများအား အဓိကကိုယ် စားပြုသည့် 'သောကြာဂြိုဟ်' အား Woman's Mount ဟု ခေါ်ပြီး အမျိုး သားများအား အဓိကကိုယ်စားပြုသည့် 'ကြာသပတေး' ဂြိုဟ်ခုံအား Man's Mount ဟု ခေါ်သည်။

အကယ်၍ အမျိုးသားတစ်ဦး၏ လက်ဝါးပြင်၌ သောကြာဂြိုဟ်ခုံ သို့သာ ထင်ရှားစွာပါဝင်နေပါက အများအားဖြင့် မိန်းမဆန်သောစိတ်ရှိသူ (သို့) မိန်းမ လိုမိန်းမရဆန်သူအဖြစ် တွေ့ရပါမည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း အနုပညာနှင့်ပတ် သက်သည့် ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ များအဖြစ် တွေ့ရနိုင်သည်။

သောကြာဂြိုဟ်ခုံ ထင်ရှားသည့် ပြင် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံဧရိယာကျယ်ဝန်း နေပါက ဖောက်ပြန်တတ်သူ၊ အတွေး အခေါ်စိတ်ကူးများမမှန်သူဖြစ်နေပါ မည်။

ထင်ရှားသောသောကြာဂြိုဟ်ခုံပါ လက်ဝါးပြင်အနေအထားကို လေ့လာပါ က လက်ဝါးပြင်အသားနူးညံ့၍ အသား ဆူပြူးပြီး Kmots ဖြစ်နေခြင်းမရှိသည့် တိုတောင်းသော လက်ချောင်းများပါ ဝင်နေပါမည်။ ၎င်းပြင် လက်မ၏ပထမ လက်ဆစ်ရိုးက သာမန်လက်မများထက် အနည်းငယ်ပိုဝယ်နေပါမည်။

သောကြာဂြိုဟ်ခုံဧရိယာကျယ်ပြန့် နေပါက အသူအခရာကောင်းသူ၊ ရာဂ စိတ်ကြီးသူ၊ နှလုံးသားခံစားချက်မပါဘဲ

ချစ်ဟန်ဆောင်တတ်သူ၊ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်တတ်သူ၊ အပျော်အပါးနှစ် သက်သူအဖြစ်တွေ့ရမည်။

အခြားဂြိုဟ်ခုံများနှင့်ပေါင်းစပ်ခြင်း

သောကြာဂြိုဟ်ခုံအား အခြား ဂြိုဟ်ခုံတစ်ခုခုနှင့်ပေါင်းစပ်၍ အောက်ပါ အတိုင်း ဟောကိန်းထုတ်နိုင်သည်။

19. သောကြာဂြိုဟ်ခုံနှင့်တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ

ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စပေလီခြင်း၊ ခိုး ရာလိုက်ပြေးခြင်းများရှိတတ်သည်။

အကယ်၍ သောကြာဂြိုဟ်ခုံနှင့် ဆက်စပ်အဖြေထုတ်မည့်လက်ဝါးပြင်ပါ လမ်းကြောင်းတည်ဆောက်ပုံမကောင်း ပါက သာမန်(သဘာဝမကျသည့်) နှလုံး သားရေးပြဿနာတစ်ရပ်ရှိနေနိုင်ပါသည်။

20. သောကြာဂြိုဟ်ခုံနှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံများ (အထက်-အောက်)

ကာမဂုဏ်လိုက်စားတတ်သူ၊ မနာ လိုဝန်တိုတတ်သူ၊ ဂီတနှင့်ကခုန်ခြင်းကို နှစ်သက်သူဖြစ်ပါမည်။

6. တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ

တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံတည်ဆောက်ပုံ မထင်ရှားပါက စိတ်ကူးဉာဏ်အားနည်း သူ၊ ထီးထွင်းဉာဏ်မဲ့သူ၊ တီထွင်ကြံဆ ဖန်တီးခြင်း၌ လုံးဝမစွမ်းဆောင်နိုင်သူ သာဖြစ်သည်။

တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ သာမန်ဖွံ့ဖြိုးမှုရှိ ပါက (သို့) အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ (အထက်) အနီး သို့ ရောက်ရှိနေပါက စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကောင်း၍ စိတ်ကူးသည့်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်တတ်သူ၊ ကဗျာ စာပေဂီတဘတ်၌ထူးချွန်ပြောင်မြောက် သူ၊ ခရီးသွားလာခြင်းကို နှစ်သက်သူ အဖြစ် တွေ့ရမည်။

တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံသည် ၎င်း၏ရှိရ မည့်နေရာအလယ်ပတ် (တည့်တည့်) ၌ တည်ရှိနေပါက အတွင်းရန်နှင့်အပြင်ရန် ပြဿနာ (၂) မျိုးစလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရဖွယ် ရှိနေပါသည်။

၎င်း၏ ဂြိုဟ်ခုံဧရိယာအတွင်း အထက်တွင်ရှိနေပါက 'အဆစ်အမြစ် ရောင်ရမ်း' သောရောဂါ၊ နှာစေးချောင်း ဆိုးရောဂါ၊ အော့နည်းနာ၍ အော့အန် တတ်သည့်ရောဂါများရှိနေတတ်သည်။

တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံဧရိယာကျယ်ဝန်း ပါက အယူသီးတတ်သူ၊ ဝမ်းနည်းတတ် သူ၊ စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်၍ စိတ်ရှူး ပေါက်ရာလုပ်တတ်သူ၊ အချိန်မရွေးရှူး

သွားနိုင်သူ၊ စိတ်ဆိုးလွယ်တတ်သူ၊ မကြာ ခဏခေါင်းကိုက်တတ်သူဖြစ်နေပါမည်။

တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံကျဉ်းမြောင်းရှည် လျားပြီး လက်ဝါးပြင်အောက်ဘက်ထိ ဆင်းနေပါက စိတ်တည့်ငြိမ်အောင် တရားထိုင်ရခြင်းကို နှစ်သက်သူအဖြစ် တွေ့ရပါမည်။

အခြားဂြိုဟ်ခုံများနှင့်ပေါင်းစပ်ခြင်း

တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံအား အခြားဂြိုဟ် ခုံတစ်ခုခုနှင့် ပေါင်းစပ်၍ အောက်ပါ အတိုင်း ဟောကိန်းထုတ်နိုင်ပါသည်။

တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံနှင့်အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံများ

ရေကြောင်းပညာရပ်ကို နှစ်သက် သူ ဖြစ်ပါမည်။

7. အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံများ

အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ၏ ထူးခြားချက်မှာ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ (အထက်) နှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ (အောက်) ဟူ၍ နှစ်မျိုးပါရှိနေခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ (အထက်) သည် ဗုဒ္ဓ ဟူးဂြိုဟ်ခုံနှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံတို့ အကြားတွင်ရှိပြီး အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ (အောက်) သည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ၏ အောက် ဘက်၌ တည်ရှိသည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံတည်ဆောက်ပုံမထင် ရှားပါက သူရဲသောနည်းသူဖြစ်တတ်ပြီး သာမန်အားဖြင့် ထင်ရှားမှုရှိက သူ့ရ သတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသူ၊ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည် စိတ်ချခြင်းကြောင့် တုန်လှုပ်မှုမရှိသူ၊ လက်မ၏ ပထမလက်ဆစ်ရိုးတိုတောင်း ခြင်းကြောင့် စစ်သားများကဲ့သို့ ကြောက် စွံနောက်တွန့်မှုကင်းစွာ ကြမ်းတမ်းတတ် သူအဖြစ် တွေ့ရမည်။

အထက်ပါ လက္ခဏာမျိုးသည် အမျိုးသားများတွင်ပါရှိပါက ဆံပင်နက် ၍ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းသော ဒေါင် ကောင်း၍ ကြော့ရှင်းသော အမျိုးသမီး များအား ညှို့ယှည်ဆောင်နိုင်ပါသည်။

အဆိုပါ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံသာမန်ထင် ရှားသော လက်ဝါးများကို လေ့လာပါက အများအားဖြင့် မာကျောပြန့်ကားသော လက်ချောင်းများနှင့် လက်မ၏ ဒုတိယ လက်ဆစ်ရိုးနေရာ သေးငယ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံဧရိယာမှာ ပြန့်ကား ကျယ်ပြန့်ပါက သူတစ်ပါးအပေါ်စော်ကား တတ်သူ၊ အကြမ်းဖက်တတ်သူ၊ သွေးစူး နေသူ၊ ရာဂစိတ်ကြီးသူ၊ ရာဂစိတ် ခက်ထန်သူဖြစ်တတ်ပါသည်။

အခြားဂြိုဟ်ခံများနှင့်ပေါင်းစပ်ခြင်း

အင်္ဂါဂြိုဟ်ခံ (၂) ခု (အထက်နှင့် အောက်) အား အခြားဂြိုဟ်ခံတစ်ခုခုနှင့် ပေါင်းစပ်၍ အဖြေထုတ်နိုင်ပုံများကို (၁) ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခံ မှ (၇) အင်္ဂါဂြိုဟ်ခံ ထိ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ခေါင်းစဉ်ခွဲတစ်ခုခုနှင့်စီ၌ ပါရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

လက်ဝါးပြင်ပေါ်ရှိ ဂြိုဟ်ခံများပေါ် ဖြတ်သန်းနေသည့် လမ်းကြောင်းများ

လက်ဝါးပြင်ပေါ်ရှိ ဂြိုဟ်ခံများပေါ် ဖြတ်သန်းနေသည့် အဓိကကျသော လမ်းကြောင်း (၁၄) မျိုးရှိသည်။

ယင်းကို အဓိကကျသောလမ်းကြောင်း ပထမ (၇) မျိုးနှင့် အဓိကကျသောလမ်းကြောင်း ဒုတိယ (၇) မျိုး အဖြစ်ခွဲခြားနိုင်သည်။ အဆိုပါ လမ်းကြောင်း (၁၄) မျိုးအား လက်ဝါးပြင်ပေါ်၌ အများအားဖြင့် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ လမ်းကြောင်း ပထမ (၇) မျိုးမှာ-

1. အသက်လမ်းကြောင်း (The Line of Life or Vital)
2. နှလုံးလမ်းကြောင်း (The Line of Heart or Mensal)
3. ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း (The Line of Head or cerebral)
4. ကံလမ်းကြောင်း (The Line of fate or line of Luck) or saturn-nian or line of satarn)

5. တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်လမ်းကြောင်း (The Line of the San or solar or Line of Apollo or line of Brilliancy)

6. လက်ဝါးပြင်နှင့်နီးကပ်စွာရှိနေသည့် လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်ရှိ လမ်းကြောင်း (၃) ခုအနက် ပထမလမ်းကြောင်း (The first Bracelet of the Rascette)

7. လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်ရှိ ဒုတိယလမ်းကြောင်း (The second Bracelet of the Rascette)

Rascette- လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်ရှိ (အပေါ်မှအောက်) လမ်းကြောင်း (၃) ခု (နမူနာလက်ဝါးပြင်၌ ဖော်ပြပါရှိ) လမ်းကြောင်းဒုတိယ (၇) မျိုးမှာ-
1. ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာလမ်းကြောင်း

The Fourteen Lines of the Hand

(The Line of the Liver or Line of Health (or) Hepatica)

2. via Lasciva or Milky way or cephalic line (လိင်ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းခြင်းနှင့် ထူးချွန်ထက်မြက်ခြင်းကိုယ်စားပြုလမ်းကြောင်း)
3. သောကြာခင်းပတ် (The Girdle of venus or Ring of saturn)
4. အင်္ဂါဂြိုဟ်လမ်းကြောင်း (The Line of Mars or Sister of the line of Life)
5. အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်း (The Line of Marriage or Line of Attachment.
6. လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်တွင်ရှိ

တတိယလမ်းကြောင်း (The Third Bracelet of the Rascette)

5. ဝိဇ္ဇာတိဖြင့်နားလည်ခြင်းကိုယ်စားပြုလမ်းကြောင်း တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် (သို့) လလမ်းကြောင်း။

အခြားလမ်းကြောင်းများ

လက်ဝါးပြင်ပေါ်၌ အရေးပါသော လမ်းကြောင်း (၁၄) မျိုးအပြင် အခြားလမ်းကြောင်းများလည်း ရောပြွမ်း ပါဝင်နေတတ်သည်။ ၎င်းလမ်းကြောင်းများ၌ အရွယ်အစား (အရှည်) နှင့် တည်နေရာတို့အလိုက် အကျိုးသက်ရောက်မှုများ ကွဲပြားသွားသည်။

လမ်းကြောင်းများကို အောက်ပါအတိုင်း ခွဲခြားနိုင်သည်။

1. ဂြိုဟ်ခံများအား အမှတ်အသား အစင်းအကျားဖြစ်စေသည့် လမ်းကြောင်းများ (Lines marking the mounts)
2. ဩဇာရှိနိုင်သည့် သက်ရောက်စေသည့် လမ်းကြောင်းများ (Lines of influence) ၎င်းလမ်းကြောင်းများသည် သောကြာဂြိုဟ်ခံ (သို့) အသက်လမ်းကြောင်းမှ အစပြုတတ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် Worry Lines ဟုလည်းခေါ်သည်။
3. အရေးပေါ်အခြေအနေပြုလမ်းကြောင်းများ (Lines of influence) (၎င်းလမ်းကြောင်းများသည် လက်ဝါးပြင်အတွင်း မည်သည့်နေရာတွင်မဆိုရှိနေတတ်သော်လည်း 'သောကြာဂြိုဟ်ခံ' (or) အသက်လမ်းကြောင်းတို့နှင့် ထိတွေ့ဆက်စပ်နေခြင်း မရှိတတ်ပေ။

လက်ချောင်း၊ လက်ဆစ်ခွံ (အရိုးဆက်) များပေါ် တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းနေသော လမ်းကြောင်းများလည်း ရှိနေပါသည်။

(ဆက်ရှန်)

ဦးအောင်လှိုင် (သုဝဏ္ဏ)

Ref. Practical Palmistry

ဖျဉ်းရောဂါကို ဘယ်ဆေးနဲ့ ဘယ်လိုကုကြမလဲ ဗန်းမော်ညိုသူ

ဖျဉ်းရောဂါဆိုတာ တော်တော် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုက်ကြီးသည်များလို ဗိုက်ကစုထွက်လာပြီး ကြည့်မကောင်းရှမကောင်းအောင်ဖြစ်တဲ့ရောဂါပါ။ ဗိုက်ကြီးကစုထွက်နေလို့ သွားလာလှုပ်ရှားမှုနွေးကွေးနေပါတယ်။ တချို့ဖျဉ်းရောဂါရှိသူများဆိုရင် လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာစောင်းပြီး ဒါမှမဟုတ် ပက်လက်နေနေရပါတယ်။ ဖျဉ်းရောဂါကို ပညာရှင်တွေက An Enlargement Of the abdomen from dropsy or other cause လို့ပြောကြပါတယ်။ ဖျဉ်းရောဂါမှာ ရေဖျဉ်း၊ သွေးဖျဉ်းဆိုပြီး (၂) မျိုးရှိပါတယ်။ ဆရာဝန်တွေကတော့ အသည်းကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရောဂါလို့ဆတ်မှတ်ထားပါတယ်။ အရက်သမားတွေ အများဆုံးဖြစ်တဲ့ရောဂါလည်းဖြစ်ပါတယ်။ အရက်မသောက်ဘဲ ယောက်ျား၊ မိန်းမဖြစ်နေကြတာကိုရော ဘယ်လိုပြောကြမလဲ။ ဒါက စဉ်းစားစရာနော်။

မြန်မာသမားတော်တွေကတော့ ဖျဉ်းရောဂါဖြစ်လာရင် ခရုဖျဉ်းလား၊ သွေးဖျဉ်းလားဆိုတာကိုသေချာစမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ဆေးကုသပေးပါတယ်။

စာရေးသူအတွေးအကြံအရပြောရမယ် ဆိုရင် ဗန်းမော်မြို့ ဧရာဝတီကမ်းဘေးနားမှာနေတဲ့ အဘွားညွန့်ကိုပြောရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဘွားညွန့်ဟာ အောက်ပိုင်းမှတ်လာပြီး ကမ်းအနီးမှာ တဲလေးထီးပြီးနေပါတယ်။ သူ့အလုပ်က တောင်းရမ်း စားသောက်တဲ့အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံးမမြင်ပါဘူး။ သူ့မှာသမီးတစ်ယောက်လည်းရှိပါတယ်။ စစ်ထွက်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အဘွားညွန့်ရဲ့ တံခံဘေးမှာပဲ တဲလေးဆောက်ပြီးနေကြပါတယ်။

သမီးက -
“အမေရယ်၊ တောင်းရမ်းစား

သောက်ပြီး မနေပါနဲ့တော့။ သမီးကျွေးပါမယ်”

“ငါဟာ နှင့်ကို မျက်စိမမြင်တဲ့ အချိန်ကစပြီး တောင်းရမ်းကျွေးခဲ့တယ်။ နှင့်အရွယ်ရောက်တော့ ယောက်ျားရဲ့ခဲပြီမဟုတ်လား။ ငါနှင့်ကျွေးတာကို မစားချင်ဘူး။ ငါဟာငါတောင်းစားမယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ တောင်းစားလာတာ (၂) နှစ်လောက်ကြာတော့ အဘွားညွန့် ဆီမှာ ဖျဉ်းရောဂါစွဲလာပြီး မသွားနိုင် မလာနိုင်ဖြစ်လာပြီ။ ဒါကြောင့် သမီးနဲ့ သမက်က ဆေးရုံတင်လိုက်ပါတယ်။ အဘွားညွန့်ရဲ့ဖျဉ်းဟာ ရေဖျဉ်းဖြစ်လို့ ဗိုက်ကိုဖောက်ပြီး ဗိုက်ထဲကရေများကို ပိုက်တံနဲ့ထုတ်ပါတယ်။ တစ်ခါထုတ်ရင် (၄) ပုလင်း၊ တစ်နေ့ကို (၂) ကြိမ်လောက် ထုတ်ရပါတယ်။ ကြာတော့ အဘွားညွန့် မခံနိုင်တော့ဘူး။

“ငါတို့မှာပဲပြန်သေတော့မယ်” ဆိုပြီး ဆေးရုံကဆင်းခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူလည်း အဘွားညွန့်ရဲ့ ဖျဉ်းရောဂါအတွက် တိုင်းရင်းသမားတော်တွေဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းပါတယ်။ တိုင်းရင်းသမားတော်ဟာ လိုက်လာပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ပါတယ်။

“ကဲ-ဆရာပြောမယ်နားထောင်၊ အဘွားမှာ ရေဖျဉ်းရောဂါဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ ကောင်ညှင်း အမည်း (ငချိပ်ကောက်ညှင်း) ကိုရှာပါ။ ပြီး တော့ နို့ဆီဘူး (၄) လုံးလောက်ကို ရေစိမ်ပြီး ပေါင်းအိုးနဲ့ပေါင်းပါ။ ပေါင်းတဲ့ အခါ ကျွန်းသားကိုပဲ ထင်းအဖြစ်အသုံးပြုရမယ်။ အခြားဘယ်ထင်းမှမထည့်ရဘူး။ ကောက်ညှင်းကျက်ရင် ငှက်ပျောရွက်ကိုခင်းပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ထည့်ဖြန့်ပါ။ ဖြန့်ထားတဲ့အပေါ်ကနေ ငှက်ပျောရွက်ပြန်အုပ်ပါ။ ပြီးရင် အနည်းငယ်အအေးခံပြီး ရေဖျဉ်းဖြစ်နေတဲ့ဗိုက်ကိုအုပ်ပါ။ လုံချည်တစ်ထည်ကိုခွဲပြီးတော့

ပတ်တီးအဖြစ်စည်းထားပါ။ နောက် တစ်ရက်လည်း ကောက်ညှင်းပေါင်းပြီး ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းပဲလုပ်ပါ။ (၃) ရက်လုပ်ပြီးရင် ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ဆရာပြန်သွားပြီးနောက် ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ကြပါတယ်။

(၃) ရက်မြောက်တော့ အဘွားညွန့်ရဲ့ရေဖျဉ်းဟာ မရှိတော့ဘူး။ နေလို့ ထိုင်လို့လည်းကောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

(စကားညှပ်။) စာရေးသူ အထူးတင်ပြလိုတာက နိုင်ငံခြားဆေးများကိုသာ အများဆုံးသုံးနေကြတဲ့ ဆရာဝန်များအယူအဆဆန့်တိုင်းရင်းသမားတော်များရဲ့ အယူအဆဟာ မတူကြုံပြားကြပါတယ်။ ကုသပုံကုသနည်းလည်း ကွဲပြားကြပါတယ်။ အခုကြည့်လေ ဆရာဝန်များအယူအဆက အရက်သောက်လို့ အသည်းထိခိုက်ပြီး ဖျဉ်းရောဂါဖြစ်တယ်လို့ဆိုကြတယ်။ အရက်မသောက်တဲ့ ဖျဉ်းရောဂါဖြစ်လာတဲ့ အဘွားညွန့်ကျတော့ ဘယ်လိုပြောမလဲ။ မြန်မာသမားတော်ကတော့ စမ်းသပ်ပြီးဖြစ်လာတဲ့ ဖျဉ်းရောဂါအကြောင်းရင်းကို ဘာမှ မပြောဘူး။ ငချိပ်ကောက်ညှင်းနဲ့ ကျွန်းသားကိုသာ ဆေးအဖြစ်ဖန်တီးပြီးကုသွားတယ်။ ငချိပ်ကောက်ညှင်းရဲ့သတ္တိ၊ ကျွန်းသားရဲ့သတ္တိကို ပြောမပြုလေတော့ စာရေးသူတို့ဘာမှမသိကြဘူး။ ဒါပေမယ့် အဘွားညွန့်ရဲ့ ဖျဉ်းရောဂါဟာ ပျောက်သွားတယ်။)

ဒါကြောင့် စာရေးသူပြောချင်တာက ဖျဉ်းရောဂါများဖြစ်လာရင် ငချိပ်ကောက်ညှင်းနဲ့ ကျွန်းထင်းကိုသုံးပြီး အထက်က တင်ပြခဲ့သလို ကုသကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

ဗန်းမော်ညိုသူ

ဦးလေးကျော်ဝင်းနှင့် ဦးလေးချစ်ထွေးတို့မှ ဒီနေရာသည် သင်္ချိုင်းမဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်ခေတ်က ကျဆုံးသွားတဲ့စစ်သားတွေအရေးပေါ်မြှုပ်ထားခဲ့သည့်နေရာဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။

ကိုစိုး၏အဖေသည် ရုံပိုင်လေး။ ချပ်သင်းက ထန်းတပင်ကိုပြောင်းရမည်။ စာရေးသူကိုဖိုးသည် (၃၀) တန်းကျောင်းသား လူပျိုဖားဖားအရွယ်မှာဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ထန်းတပင်တွင်နေရာအိမ်မရှိသေး၍ တာဝန်ခံရုံပိုင်ကြီးမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိမ်ဆောက်နေဖို့ပြောကာ ယခုနေမည့်အိမ်နေရာအား အိမ်အဆောက်ခိုင်းခဲ့၏။

အိမ်ဆောက်ရန် ပစ္စည်းများစုံသောအခါ ဦးလေးနှစ်ယောက်နှင့်ကိုစိုးအမေနှင့် အဖေ ဤ (၅)ယောက် အိမ်စဆောက်ကြ။ အဖေက အလုပ်ဆင်း၊ အမေသည် ထံမင်းချက်ဖြစ်၍ ဦးလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကိုစိုးတို့ (၃) ဦးသာ အမာခံအိမ်ဆောက်ရ၏။

ဦးလေးနှစ်ယောက်မှာ လက်သမားဆရာမဟုတ်ကြ

သော်လည်း တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ နှစ်ခန်းပတ်လည် မြေစိုက်အိမ်ကလေး ပြီးသွား၏။ အိမ်ပြီး၍ မြောက်ဘက်ရှိ အိမ်နှင့်ခြံစည်းရိုးကာရမည်ဖြစ်၏။

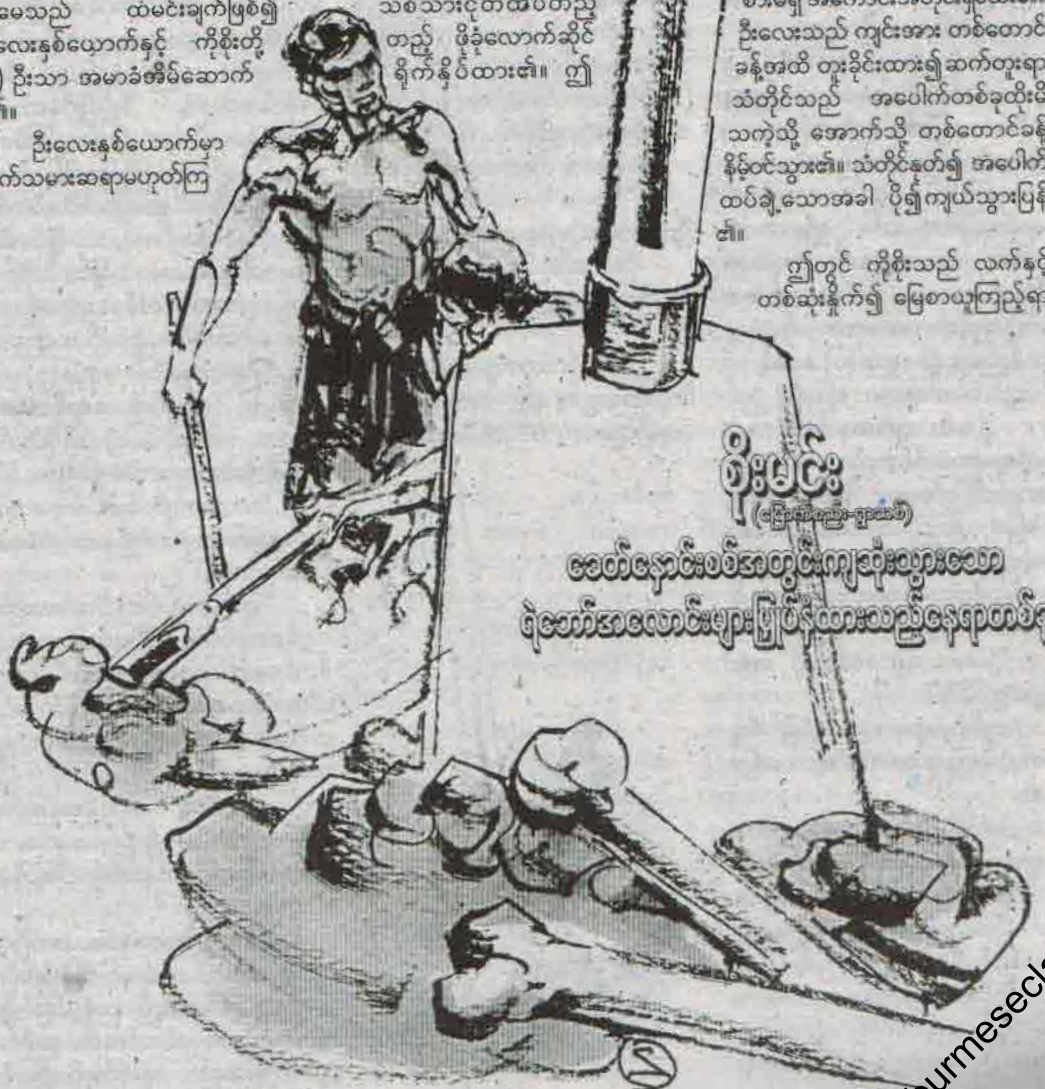
ခြံကာဖို့ ဦးလေးကျော်ဝင်းမှ (၆) လက်မခန့် ဝါးသားပနွက် (၁၅) ချောင်းခန့်အား အရှေ့မအနောက်သို့ တန်းစီ၍ ရိုက်သွား၏။ ဦးလေးနှစ်ယောက်သည် အရှေ့ထိပ်နှင့် အနောက်ထိပ်မှစတင်၍ ကိုစိုးသည် အလယ်မှစတင်၍ ခြံတိုင်စတင်ကြ၏။

မြေပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ အလျင်ဆုံးတူးမည့်ဝါးပနွက်နံဘေးကပ်လျက် မြေပြင်တွင် ကြေးသံမို့ (၃) ပွင့်သည် ထူးထူးခြားခြားဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင်မြင်နေရ၏။ လက်နှင့်သေချာစွာပွတ်ကြည့်သော် ကြေးသံမို့ (၃) ပွင့်မှာ သစ်သားငုတ်ထိပ်တည့်တည့် ဖိခုံလောက်ဆိုင်ရိုက်နိပ်ထား၏။ ဤ

သစ်သားငုတ်လည်း ခြံတိုင်ကျင်းနှင့်ရော၍ တူးရမည်ဖြစ်၍ သံတိုင်နှင့်ကျင်းစတူး၏။

မြေတူးရင်း လက်တစ်အုပ်ခန့်အရောက် ငုတ်တိုင်အား နုတ်ကြည့်ရာ မလှုပ်။ ဆက်၍တူးရာ (၁) ပေကျော်ကျော်တွင် ငုတ်တိုင်အား နုတ်၍ရ၏။ သစ်သားငုတ်တိုင်သည် ကျပ်လုံးခန့်တုတ်၍ နီညိုရောင် ရှားသား၊ တမလန်းသား၊ ပိတောက်သားတစ်ခုခန့်ရှိ၏။ အရှည် တုတ်၍ အဖျားချွန်၏။ အရှည် (၁) ပေခန့်ရှိ၏။ ထိပ်တည့်တည့်တွင် လှည်းဒေါက် လှည်းပိတောင်းတွင် အလှဆင်သော ကြေးသံမို့ (၃) ပွင့်အား တွေ့ရ၏။ ပိုးစားချစားမရှိ အကောင်းအတိုင်းရှိသေး၏။ ဦးလေးသည် ကျင်းအား တစ်တောင်ခန့်အထိ တူးခိုင်းထား၍ ဆက်တူးရာ သံတိုင်သည် အပေါက်တစ်ခုထိုးမိသကဲ့သို့ အောက်သို့ တစ်တောင်ခန့် နိမ့်ဝင်သွား၏။ သံတိုင်နုတ်၍ အပေါက်ထပ်ချဲ့သောအခါ ပို၍ ကျယ်သွားပြန်၏။

ဤတွင် ကိုစိုးသည် လက်နှင့် တစ်ဆုံးနိုက်၍ မြေစာယူကြည့်ရာ

စိုးမင်း
(ဒေါ်စိုးမင်း-၅၃၁၆)

ခေတ်မှောင်းစစ်အတွင်းကျဆုံးလွှားသော
ရဲဘော်အလောင်းများ ပြုပြင်ထားသည့်နေရာတစ်ခု

ဖြူဖြူဖွေးဖွေးအဖတ်များနှင့် သွားကြီး (၅) ချောင်းသည် လက်ထဲပါလာ၏။ လက်ထဲမှ အရိုးစုအား အံ့ဩမိ၍ အနောက်ဘက်တွင်တူးနေသော ဦးလေး ကျော်ဝင်းထံသွားပြရာ ဦးလေးမှ သူ့လက်ထဲယူကြည့်ပြီး အံ့ဩသွား၏။

“လူသွားတွေ့ ဒါက ဦးခေါင်းခွံရိုး ငါတူ ဘယ်ကရတာလဲ”

“ကျင်းထဲကရတာ ဦးလေး”

ဦးလေးသည် တူးရာမှထ၍ ကိုစိုး၏ကျင်းအားငုံကြည့်၍ အရိုးစုပြန်ပေးကာ-

“ရှေး-ဒါတွေ့သူကျင်းထဲပြန်ထည့်ထားလိုက်ဟေ့။ ဒီကိစ္စ မင်းအမေ မသိစေနဲ့နော်”

ဦးလေးသည် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကိုစိုးအား သတိပေးလိုက်၏။ အမေထမင်းချက်အလုပ်များနေ၍ အဖေသည် ညမှအလုပ်ဆင်းထား၍ အိပ်နေ၏။ သူတို့မသိ၍တော်သေး၏။

ပထမကျင်းအား ပြန်အဖို့ခိုင်း၍ သူ့အနောက်ဘက် တစ်တောင်ခန့်ခွာ၍ တူးခိုင်းထားပြန်၏။ ဒုတိယနေရာအား စ၍တူးခါစပင်ရှိသေးသည်။ စောစောက ကဲ့သို့ ကြေးမုံ (၂) ပွင့်ပါသော ငုတ်တစ်ချောင်းပေါ်လာပြန်၏။ ဤငုတ်အား ဖော်ရင်း ကျင်းတူးပြန်၏။ တူးရင်းတူးရင်း (၁) ပေကျော်သောအခါ ငုတ်အား ဖော်၍ရပြန်၏။ ပထမငုတ်ကဲ့သို့ ပုံစံတူ၏။ နိညိုရောင်အရည် (၁) ပေခန့် သူ့ထိပ်တွင် ဝင်းဝါနေသော ကြေးမုံ (၂) ပွင့်အား တွေ့ရ၏။ ကျင်းအနက်လိုသေး၍ ဆက်တူးရာသံတိုင်သည် ချောင်၍ အောက်သို့ပြတ်ကျသွားပြန်၏။ ကျင်းချ၍ မြေစာယူကြည့်သောအခါ စောစောကကဲ့သို့ ဦးခေါင်းခွံရိုးနှင့် သွား(၃)ချောင်းပါလာ၍ ဦးလေးကျော်ဝင်းအား သွား၍ ပြပြန်၏။

“ဦးလေး စောစောကလို အရိုးတွေတွေ့ပြန်ပြီ”

ကျင်းတူးရာမှ ခဏရပ်၍ သူ့လက်ထဲယူကြည့်ကာ တီးတိုးစကားပြောနေ၏။

“ခက်ပြီကွာ လူရိုးတွေပဲ ခဏနေဦးကွာ။ ငါ ချစ်ထွေးကို ပြုလိုက်ဦးမယ်”

အရှေ့ဘက်ထိပ်တွင် ကျင်းတူးနေသော ဦးလေးချစ်ထွေးထံသို့သွား၍ပြကာ တီးတိုးတီးတိုးပြောနေကြ၏။ သူတို့အားကြည့်၍ တူးလက်စကျင်းနံဘေးတွင်ထိုင်၍စောင့်နေမိ၏။ ခဏအကြာ ဦးလေး (၂) မယောက်သည် ဦးစိုးအနီး

လာ၍ ကျင်းအားငုံကြည့်ကြ၏။ လက်ထဲမှ အရိုးစုအား ဝုတ်၍ထားသည်ကို သတိထားမိ၏။ ဝုတ်ရခြင်းမှာ အမေမြင်သွားမည်စိုး၍ဖြစ်၏။

ဦးလေးချစ်ထွေးသည် ကျင်းအား နှိုက်၍ မြေစာယူကြည့်ရာ မြေစာမဟုတ်ဘဲ အရိုးများဖြစ်နေ၍ ကျင်းထဲတွင်သာ ကြည့်ကာ ပြန်၍ထည့်ထားလိုက်၏။ တူဝရိုး (၃) ယောက် ခေါင်းဆိုင်၍ တီးတိုးတံတိတ်တိတ်စကားပြောကြရာ ဦးလေးကျော်ဝင်းက ကိုစိုးအားကြည့်၍ -

“ငါတူ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့နော် ကြားလား။ သိရင်မလွယ်ဘူး”

အလိုက်သိ ခေါင်းညိတ်ပြုမိ၏။

ဒုတိယကျင်းအား ဦးလေးမှပြန်၍ ဒီထိပ်လိုက်၏။ ဦးလေးချစ်ထွေးသည် အရှေ့ထိပ်ပြန်၍ ကျင်းပြန်တူး၏။ ဦးလေးကျော်ဝင်းသည် ကိုစိုးအား အနောက်ဘက်တစ်တောင်ခန့်ခြား၍ တူးခိုင်းခဲ့ပြန်၏။ ကိုစိုးသည် ဦးလေးပြသည့်နေရာအား တူးမည်ဟုကြံသေးသည်။ ကြေးမုံ (၁) ပွင့်ပါသော သစ်သားပန္နက်ငုတ်က အသင့်စောင့်နေပြန်၏။ ဤတွင် ဦးလေးကျော်ဝင်းအား တီးတိုးမေးရပြန်ပါ၏။

“ဦးလေး ဒီမှာလည်းငုတ်တွေ့ပြန်ပြီဗျ။ ဘယ်လိုတူးရမှာလဲ”

ဦးလေးသည် စိတ်မရွံ့ဟန်ဖြင့် လာကြည့်ကာ အသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောပြန်၏။

“ခက်လိုက်တာကွာ။ ကဲကဲ-ငါတူ ဒီလိုသာတွေ့နေရင် အလုပ်ကပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီငုတ်နံဘေးကပ်ပြီး

တစ်ထွာကျော်ရင်တော်ပြီ။ အောက်ကို ဆက်မတူးနဲ့ကြားလား”

ခေါင်းညိတ်ပြုကာ ကျင်းအား တိမ်တိမ်တူး၍ရပ်ရ၏။ တူးသည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ငုတ်တိုင်တချို့ မြင်တွေ့သော်လည်းမရမထားတော့ပေ။ လက်ကျန်ကျင်းများအား အပြီးသတ်တူး၍ တိုင်စိုက်ဝင်းထရံကာပြီးသွား၏။

အိမ်နှင့်ခြေခတ်ပြီးသွား၍ ညဦးပိုင်းလာမည့် အမြန်ရထားနှင့် ဦးလေးနှစ်ယောက်ကန်ဘလူပြန်မည်ဖြစ်၍ ဘူတာသို့လိုက်ပို့ရင်း တူဝရိုး (၃) ယောက်စကားပြောကြပြန်၏။

ဦးလေးကျော်ဝင်းသည် ကိုစိုးအား ကြည့်၍ သေချာစွာမှာ၏။

“ငါတူ- ဒီနေရာဟာ သင်္ချိုင်းမဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဂျပန်ခေတ်ကသေသွားတဲ့စစ်သားတွေကို အရေးပေါ်မြှုပ်ခဲ့တဲ့နေရာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဦးလေးတို့ အတော်များများရောက်ဖူးတယ်။ မသာချတာ အကြိမ်မနည်းဘူး။ ဒီလိုအမှတ်အသားနဲ့ ဒီလိုမြှုပ်နံ့တာမျိုး တစ်နေရာမှမရှိဘူး။ ငါတူလည်းသိနေတာပဲ။ မင်းအမေကြီးခြေခေါင်းရင်းက ဘာရင်ရှိသင်္ချိုင်း၊ ရွာမြောက်ဘက်ကုန်းပေါ်မှာ မွတ်စလင်ကလေးသင်္ချိုင်း၊ မြို့အနောက်ဖျားက ဗမာသင်္ချိုင်း၊ ဒီလိုမြှုပ်တာမြင်ဖူးသလား တစ်နေရာမှမရှိဘူး။ သစ်သားငုတ်ထိပ်တည့်တည့်က ကြေးသမိုက် တိကျတဲ့အမှတ်အသားပဲ။ (၃) ပွင့် (၂) ပွင့်၊ (၁) ပွင့်က အရာရှိအမှတ်အသား။ ကြေးမုံမပါတဲ့ငုတ်ရဲ့တယ်။ ဒါဆို ရိုးရိုးတပ်သား ဒါတွေပဲဖြစ်မယ်”

ဦးလေးကျော်ဝင်း၏ စကားအား ဦးလေးချစ်ထွေးမှဆက်၍ ထောက်ခံပေးပြန်၏။

“ဟုတ်တယ် ငါတူ၊ ဦးလေးလည်း ရှေ့မိနောက်မိပဲ ဒီလိုအမှတ်အသားနဲ့ ဒီတစ်နေရာပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်။ ငါတူသိထားဖို့က မင်းတို့တစ်အိမ်လုံး မင်းထစ်ယောက်တည်းသိပစေ။ ကျန်တဲ့သူ ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့ ကြားလား”

ဟုတ်ကဲ့ဟု ခေါင်းညိတ်ပြုရ၏။ အမြန်ရထားဝင်လာ၍ ဦးလေးများအား ရထားပေါ်တင် နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပြန်ခဲ့တော့၏။

ထိုနေ့ည ဦးလေးနှစ်ယောက်ပြန်သွား၍ အိမ်တွင် အမေနှင့် ကိုစိုး နှစ်ဦးသာရှိ၏။ အဖေသည် ညရပ်ပိုင်ဖြင့် ဘူတာတွင် အလုပ်ဆင်းရ၏။ ဦးလေးနှင့် ကိုစိုးသည် သူငယ်များနှင့်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တတ်သေးသဖြင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျနိုင်၍ အမေအား တံခါးမဖွင့်ခိုင်းစေချင်။ အပြင်မထွက်ခင် အမေအားကြိုတင်မှာခဲ့ရ၏။ အိမ်အပြင် ဘက်တွင် တန်းလျားနှစ်ခုနှင့် စားပွဲတစ် လုံးရှိ၍ လိုအပ်သော စောင်၊ ခေါင်းအုံး အား အပြင်ထုတ်၍ သူငယ်ချင်းအားနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

ထိုနေ့ည (ဇူလိုင်) နာရီတွင် အိမ် ရောက်၍ တန်းလျားခုံတွင် ဘုရားဝတ် တက်၍ အိပ်လိုက်၏။ နေ့ခင်းမှ ပင်ပန်း လွန်းသဖြင့် ဘာမှမသိ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်၍ နံနက်မိုးလင်းလာ၏။ အမေသည် ဈေးသွားမည့်ဆဲဆဲတွင် ကိုစိုးအားခေါ်၍ မေးလိုက်၏။

“ငါ့သား ညတုန်းက အမေ့ကိုနိုး သေးလား”

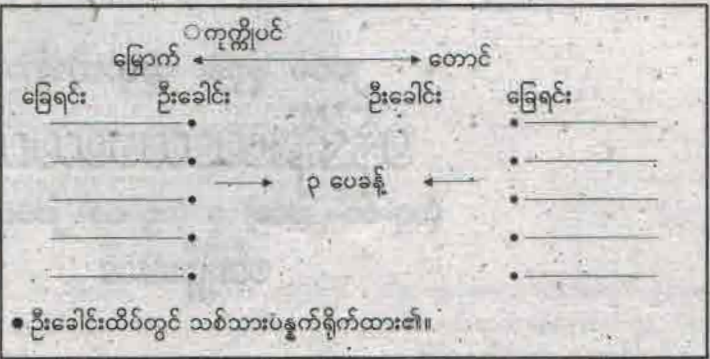
အမေ့စကားကြား၍ အံ့ဩသွား ကာ ကြက်သီးထမိသေး၏။

“မနိုးပါဘူး အမေရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘုန်း”

“ညတုန်းက အိမ်တံခါးပုတ်ပြီး အမေ့ကိုနိုးတယ်။ ပထမတော့ထမကြည့် ဘူး။ ငါ့သားလည်း အပြင်မှာ အိပ်တာ ဆိုတော့ ဒုတိယတစ်ခါခေါက်ပြန်တယ်။ မင်းအဖေရဲ့ အသံလို့ပဲ ရွှေကြီးနဲ့ အမေလည်း တံခါးထဖွင့်ပေးတော့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ အိမ်သာဘက်လည်း သွားကြည့်တယ်မရှိဘူး။ ငါ့သားဆိုလည်း အမေလာကြည့်တယ်။ ခေါင်းမြီးခြုံအိပ် လို့။ ဒါနဲ့ အမေလည်း စိတ်ထင်တာနေ မှာပါဆိုပြီး ပြန်အိပ်လိုက်တယ်။ ကဲ- မနိုးရင်လည်းပြီးစာဘဲ။ အမေ့ဈေးသွား မယ်”

ဟုတ်ကဲ့ဟု ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဈေးသွားသောအမေ့ကျောပြင်အားငေး ကြည့်၍ သက်ပြင်းချမိသည်။ ဒီအကြောင်း အမေ့အားပြော၍မဖြစ်။ နှုတ်လွှာနေရ တော့မည်။ အမေ့ဈေးသွား၍ ခြံထဲတွင် မနေ့က ငုတ်များအားထပ်ရာမိ၏။ ဘေး ချွန်းလေးဖြင့် မြေအပေါ်ယံအား ရှုပ်၍ ရှုပ်၍ကြည့်ပြန်ရာ မျက်လုံးများပို၍ ကျယ်ပြန့်ပါသည်။

သစ်သားငုတ်များတန်းစီ၍တွေ့ ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုစိုးတို့မောင် နှစ်(၆)ယောက်သည် ကန့်ဘလူတွင် ကျောင်းနေကြ၏။ ကျောင်းပိတ်ရက် တွင် ကိုစိုးတစ်ယောက်သာ အမေ့ထံ လာ၍စောင့်ရှောက်နိုင်၏။ ကိုစိုးမရှိလျှင် အမေတစ်ယောက်တည်း။ အမေ့ကို အားကိုး၍မရ။ ညပိုင်းအဖေအလုပ်ဆင်း

● ဦးခေါင်းထိပ်တွင် သစ်သားပန္နက်ရှိထား၏။

ရမည်။ ဤအိမ်တွင် အမေတစ်ယောက် တည်း (၄) နှစ်တင်းတင်းနေခဲ့သော အမေ့သတ္တိအား ပြော၍ပင်မပြရတော့ ပါ။ အိမ်မှအပြုံးပြောင်းသောအခါမှ အမေသည် ကိုစိုးအားခေါ်၍ပြောပြ တော့၏။

“ငါ့သားကြောက်မှာစိုးလို့ အမေ မပြောတာ အမေပြောလိုက်ရင် ငါ့သား တို့မောင်နှမတွေ ဒီအိမ်မှာ အိပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းဦးလေးတွေပြန်တဲ့ နေ့ညမှာပဲ အမေ့ကိုစနိုးတာ ညစဉ်လိုလို ပဲ။ အစတော့ အမေလည်းကြောက်စိတ် ရှိသေးတယ်။ ကြာတော့ရိုးပြီးမကြောက် တော့ဘူး။ သူတို့ကို ညညအမျှပေးအိပ် တယ်။ ဘာမှတော့မလုပ်ကြဘူး။ တံခါး ခေါက်နိုးတာပဲရှိတာပါ”

အမေ့စကားအပြီးတွင် ကိုစိုး သည်လည်း အပြုံးမျက်နှာဖြင့်ပြောပြရ တော့၏။

“ကျွန်တော်က မပြောခင်က တည်းကသိတာ အမေရဲ့။ ဒီနေရာက အဝဲလိပ်လား၊ ဂျပန်လားတစ်ခုခုပဲ စစ် အတွင်းမှာ အလောင်းတွေအရေးပေါ် မြှုပ်ခဲ့တဲ့နေရာလို့ ဦးလေးနှစ်ယောက်က ပြောပြသား။ အမေ့ကိုမပြောရဘူးလို့မှာ ထားတယ်”

အမေ့အံ့ဩသွားရှာပြန်၏။ “ဘယ်လို ဘယ်လို - စစ်အတွင်း က အလောင်းတွေ မြှုပ်ခဲ့တဲ့နေရာဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ် အမေ”

“အမလေး တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါ ကလေးတွေဘာမှမဖြစ်လို့”

“အလောင်းကတစ်လောင်းတည်း မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့။ (၁၀) ယောက် တောင်ကျော်မယ်ထင်တယ်။ တံခါးဝနား ကစပြီး တန်းစီမြှုပ်ထားတာ။ မြှုပ်ထား

တဲ့ပုံစံက ခေါင်းဆိုင်မြှုပ်ထားတာ။ အဲဒီ ခေါင်းရင်းထိပ်မှာ သစ်သားငုတ်ပန္နက် စိုက်ထားတယ်။ ငုတ်ရဲ့ထိပ်မှာ ကြေးမုံ ပွင့်တွေရှိက်ထားသေးတယ်။ ကျွန်တော် တောင် (၅) ချောင်းနှုတ်ပစ်လိုက်သေး တယ်။ အဲဒါတွေပြောလိုက်ရင် အမေ မအိပ်ရမှာစိုးလို့မပြောခဲ့တာ”

အံ့ဩသြသြနှင့်ငေးကြည့်နေသော အမေ့မျှာ သနားစရာကြည့်နေရင်း -

“ဟုတ်လား တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါ သားရယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ မင်းအဖေ ကိုတောင် အမေ မပြောပြခဲ့ဘူး”

အမေ့သတ္တိနှင့်အမေ့မေတ္တာအား ပြောပြရန်ပင်မလိုတော့ပေ။ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကြာပင်ကြာသော်လည်း အဟောင်းကို တော့ တလည်လည်ဆိုသည့်အတိုင်း တမြန်မနှစ်က ကန့်ဘလူရှိ အမေ့ထံ အလည်သွားတော့ နေခဲ့ဖူးသော နေရာ ဟောင်းကလေးအား ရထားပေါ်မှ ငေး မောကြည့်မိသေးသော်လည်း ဤနေရာ သည် မပြောင်းလဲသေးပေ။ နဂိုအတိုင်း ရှိခြင်းရှိနေသေး၏။

လူ (၃) ယောက်ဖက်ခန့်ရှိသော ကုက္ကိုလပ်ကြီးအနီး ရထားလမ်းနှင့်သိပ် မကွာ မြေပြင်အောက် နှစ်ငုတ်ခန့်အ နက်တွင် စနစ်တကျမြှုပ်နှံထားသော နေရာလေးသည် ကိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက်ရှိ၏။ ဦးလေးများလည်း ဆုံးရှုံးပြီ။ ဤနေရာသို့သူ ကိုစိုးတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၏။

(မြှုပ်ထားသည့်ပုံစံကို ဖော်ပြထား ပါသည်။)

ဤနေရာသည် ကန့်ဘလူမြို့နယ် ထန်းတပင်ရွာတွင်ရှိပါသည်။

စိုးမင်း (မြောက်စည်းရွာ)

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဣရာသီပြောင်း မန်ဒိုင်းဇာတာဟောကိန်း (၁၃-၁၀-၂၀၁၈) မှ (၁၅-၁၁-၂၀၁၈) အထိ မင်းရှိန်အောင်

<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 50%; text-align: center;">U လ</td> <td style="width: 50%; text-align: center;">N ၃၂၉</td> </tr> <tr> <td style="width: 50%; text-align: center;">ရာသီ</td> <td style="width: 50%; text-align: center;">R ၀</td> </tr> <tr> <td style="width: 50%; text-align: center;">၆ ၄၅</td> <td style="width: 50%; text-align: center;">၁၀</td> </tr> </table>	U လ	N ၃၂၉	ရာသီ	R ၀	၆ ၄၅	၁၀	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 50%; text-align: center;">U လ</td> <td style="width: 50%; text-align: center;">N ၃၂၉</td> </tr> <tr> <td style="width: 50%; text-align: center;">ဘာဝ</td> <td style="width: 50%; text-align: center;">R ၀</td> </tr> <tr> <td style="width: 50%; text-align: center;">၆ ၄၅</td> <td style="width: 50%; text-align: center;">၁၀</td> </tr> </table>	U လ	N ၃၂၉	ဘာဝ	R ၀	၆ ၄၅	၁၀	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 50%; text-align: center;">၀ R</td> <td style="width: 50%; text-align: center;">၆ ၄၅</td> </tr> <tr> <td style="width: 50%; text-align: center;">နဝင်း</td> <td style="width: 50%; text-align: center;">U</td> </tr> <tr> <td style="width: 50%; text-align: center;">၆ ၄၅</td> <td style="width: 50%; text-align: center;">လ N</td> </tr> </table>	၀ R	၆ ၄၅	နဝင်း	U	၆ ၄၅	လ N
U လ	N ၃၂၉																			
ရာသီ	R ၀																			
၆ ၄၅	၁၀																			
U လ	N ၃၂၉																			
ဘာဝ	R ၀																			
၆ ၄၅	၁၀																			
၀ R	၆ ၄၅																			
နဝင်း	U																			
၆ ၄၅	လ N																			

သယာနကြိစ္စတာတာခွင်

၁၇-၁၀-၂၀၁၈ ရက်နေ့ ညဦး (၁၉:၃၉:၅၉) နာရီအချိန်တွင် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် ကန်ရာသီမှ ဣရာသီသို့ ကူးပြောင်းချိန်၌ ဥဒယလက်သည် မေထုန်ရာသီ (၅) ဒီဂရီ (၂၂) မိနစ်၌ ထွက်သည်။ ဤရာသီခွင်ကို ဣရာသီစုဥသင်္ကြန်ဇာတာခွင်ဟုလည်း ခေါ်သည်။

ဤဇာတာခွင်၏ ထူးခြားချက်မှာ သောကြာဂြိုဟ်နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်တို့သည် (၄) ဒီဂရီအတွင်း ကိတ်ဂြိုဟ်နှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်သည် (၂) ဒီဂရီအတွင်း ပူးယှဉ်သည်။ ယူရေးနပ်ဂြိုဟ်နှင့် ရာဟုဂြိုဟ်၊ ရာဟုဂြိုဟ်မှတစ်ဆင့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်၊ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်နှင့် ပလူတိုဂြိုဟ်တို့ (၉၀) ဒီဂရီဖြင့် မြင်နေကြပြီး ရာဟုဂြိုဟ်မှာ ကြာသပတေးဂြိုဟ်၊ သောကြာဂြိုဟ်မှ နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်သည် (၁၂၀) ဒီဂရီဖြင့်မြင်ကြသည်။ ရာဟုဂြိုဟ်နှင့်သောကြာဂြိုဟ်တို့ ဂြိုဟ်ပြင်ကြပြီး ယူရေးနပ်ဂြိုဟ်မှ သောကြာဂြိုဟ်သို့ (၁၈၀) ဒီဂရီဖြင့် မြင်ကြသည်။

အားလုံးကိုမြဲ၍ ကောက်ချက်ချရလျှင် နယ်စပ်လုံခြုံရေး၊ ရွှေ့ပြောင်းနေ

ထိုင်သူများအရေး၊ တိုင်းရင်းသားများအရေး၊ ဒုက္ခသည်ခန်းဆိုင်ရာအရေး၊ ဘာသာရေး၊ ဥပဒေအရေးတို့နီးနွယ်နေသော သံတမန်ဆက်ဆံရေး၊ နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးတို့၌ မာယာကြွယ်သော မှော်ရုံတောကို ဝင်ရသလိုရှိမည်သဖြင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးရေး၊ ငွေရေးကြေးရေးကို လက်နက်သဖွယ် အသုံးချခြင်းကိုခံရပေလိမ့်မည်။ NGO, INGO အရပ်ဘက်လူ့အဖွဲ့အစည်းတို့ မိမိတို့လမ်းကြောင်းမှ သွေဖည်၍ ပစ္စိတပ်သားဆန်ဆန်လုပ်ရပ်များ၊ ငွေရေးကြေးရေး၊ လူမှုရေးအရှုပ်ထွေးမှုဖြစ်ရပ်များ၊ မဆိုင်ရာ၌ စွက်ဖက်မှုများကို ဖော်ဆောင်လာတတ်မည်။

အလုပ်သမား၊ လယ်သမားအပါအဝင် အခြေခံလူတန်းစားများ၊ တိုင်းရင်းသားများ၊ အတိုက်အခံတို့၏တောင်းဆိုမှု၊ ထီးနုက်မှုများ တင်းမာစွာခေါင်းမာစွာပေါ်ထွက်လာမည်။ အစိုးရအဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲဖြေရှင်းရမှုများရှိသည်တိုင် လွှတ်တော်မှ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ဖြုတ်ဆောင်ရသည်တိုင် အစိုးရအတွက်ရလဒ်ကောင်းများကို ဖန်တီးပေးနိုင်မည်။

လေကြောင်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ ကုန်းကြောင်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတို့၌ ယာဉ်မတော်တဆမှုများဖြစ်ပေါ်တတ်မည်။ စာနယ်ဇင်းနှင့် မီဒီယာလောက၌ ပုံမှန်မဟုတ်ကြသောဖြဿနာများပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ ထိုလောကမှ ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမည်။ ကလေးနှင့်အမျိုးသမီးနှင့်ပတ်သက်နေသော ရာဇဝတ်မှုခင်းများ ဖြေရှင်းမကုန်ဖြစ်နေမည်။ ဘညာရေးဆိုင်ရာ၊ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ၊ ခရီးသွားလာရေးဆိုင်ရာတို့၌ သာမန်မဟုတ်သော မတော်တဆမှုများဖြစ်ပေါ်တတ်မည်။

အုပ်စားဆန်သောကျန်းမာရေးဖြဿနာများဖြစ်ပေါ်တတ်မည်။ နိုင်ငံတော်ထိပ်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအတွက် စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်ရတတ်မည်။

ရာသီဥတုသိပ်မကောင်း။ မိုးကြီးမည်။ ရေကြီးမည်။ မြေပြိုမည်။ မြေငလျင်လှုပ်တတ်မည်။

စိုးမင်း(မြောက်စမ်း-ရွာသစ်) ထိခိုက်ရန်ဖြစ်ခဲ့လျှင် အစွမ်းထက်သည် ဥန်စေး

၂၀၁၄၊ ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် တစ်နေ့ စာရေးသူ၏ မြို့တံဆွဲကြီး ဘိုးတော် ဖိုးစိုးမင်းသည် သားဖြစ်သူ၏ ဘူတာစားဆိုင်သို့ စောစောစီးစီးရောက် လာ၏။ ဘိုးတော်အား မလမ်းမကမ်းမှ မြင်နေရ၍ စာရေးသူသည် ဘိုးတော် အား သွား၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။
“ဘိုးတော်၊ ဘယ်ကလျဉ်းလာတာ လဲဗျ”

“လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာ။ ကျန်းမာရေးလေ”

“ကောင်းတယ်ဗျ၊ ဟုတ်တယ်။ အသက်ကြီးလာတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လှုပ်ပေးမှ။ ထိုင်နေလို့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကြောင့် နေ့တိုင်းလမ်းလျှောက် တာပေါ့။ သားဆီလည်း နေ့တိုင်းဝင်ဖြစ် တာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေပဲဝင်ဖြစ် တယ်”

လမ်းလျှောက်ရာမှပြန်လာသော ဘိုးတော်အား ကော်ဖီတိုက်ချင်၍ မေး လိုက်မိ၏။

“ဘိုးတော်၊ ကော်ဖီသောက်မယ်မို့ လား။ ကော်ဖီသောက်ရအောင်”

ကိုစိုး၏စကားအား သားဖြစ်သူ ကြားသွား၍ -

“နေပါစေ ဦးစိုးမင်း၊ ကျွန်တော် တိုက်မှာ အဖေအတွက် မုန့်ကြော်လိုက် ဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ မီးဖိုချောင်ဝင်သွား တော့၏။

ဘိုးတော်အား ဆိုင်ခေါ်မရသဖြင့် ဆိုင်ခဏပြန်ကာ ကွမ်းဘူးနှင့် ဆေးလိပ် ယူ၍ ဘိုးတော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်စဉ်မှာပဲ မဆိုးမတွန့်ဘဲ ဘိုးတော် မှ -

“ဆေးမြီးတိုရေးဦးမှာလား”

“ရေးမှာပေါ့ ဘိုးတော်ရယ်”

“ရေးမယ်ဆို ဥန်စေးအကြောင်း ပြောမယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာတော်ရဲ့နည်း ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဥန်စေးနဲ့ ဘယ်လိုကု ရသလဲဆိုတာ သိပါရစေ”

“ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားဘဝကပဲ ကျောင်းမှာ ဆွမ်း စားကျောင်းဆောက်တုန်းကပေါ့။ ဘုန်း ကြီးရော၊ ဦးပဉ္စင်းတွေရော၊ ကိုရင်တွေ ရော ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေ ရောအကုန်လုံးစုဆောက်ကြတာ။ ဟိုတုန်း က ဆရာတော်တွေကအကုန်တတ်တယ် ဗျာ။ ဘယ်လက်သမားဆရာမှမပါဘူး။ အတော်တော်တဲ့ဆရာတော်တွေ။

ဒီလိုနဲ့ ဆွမ်းစားဆောင်ဆောက် ကြတယ်။ တိုင်တွေထူပြီးတော့ အပေါ် က ထုပ်၊ လျှောက်၊ တန်းတွေရိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတွေက အောက် ကနေ အပေါ်ကို ပျဉ်ချောင်းတွေတင် ပေးရတာ။ အဲဒီမှာ ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ် သွားတယ်မသိဘူး။ လေးနှစ်ပျဉ်တစ် ချောင်းက ကျွန်တော်ဘေးက ကျောင်း သားခေါင်းပေါ် တည့်တည့်ပြုတ်ကျပါ လေရောဗျာ။ ကျွန်တော်ဆို ဒီတုန်းက လန်ပိုးတုန်သွားတာပဲ။ ခေါင်းထိပ်တည့် တည့်ပြုတ်ကျတာ ဓားနဲ့ခုတ်ထားသလို ပဲ ဟက်တက်ကွဲကြီးဗျာ အကြီးကြီး။ သွေးကလည်း တစ်ခေါင်းလုံးရဲနေတာပဲ။

အဲဒီမယ် ဆရာတော်သိတော့ ကျောင်းသားခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖိညှစ်ထားတယ်။ ဦးပဉ္စင်းတွေနဲ့ ကျွန် တော်တို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသေး ဘူး ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတာပေါ့။

ဒီအချိန်မှာ ဆရာတော်က သူ ကျောင်းသားခေါင်းကို သူ့ရင်ဘတ်နဲ့ကပ် ပြီးဖိထားတယ်။ ခေါင်းရိတ်ဓားနဲ့ ဥန်ပင် ကအစေးတွေ ရသလောက်အမြန်ဆုံးယူ ခိုင်းတော့တာပဲ။

ကျောင်းထဲမှာ ဥန်ပင်ပေါတော့ ကျွန်တော်တို့အကုန်လုံးက ဥန်စေးခံကြ တယ်။ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ခေါင်းကွဲတဲ့ ကျောင်းသားကို ဆံကွက်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ပေးတဲ့ဥန်စေးတွေ အနာ ပေါ်လောင်း၊ ဖိသိပ်နဲ့ ခဏခဏလုပ်ပေး တယ်။ ခဏကြာတော့ သူ့ခေါင်းကို ဘေးကရော အောက်ကရော သင်္ကန်းစ တွေနဲ့ပတ် ထုပ်စည်းပေးလိုက်တယ်။

မနက်လင်းတော့ ခေါင်းက ပတ်

တီးတွေဖြေတော့ ဟက်တက်ကွဲနေတဲ့ ခေါင်းဒဏ်ရာကစေ့နေတယ်ဗျ။ အဲဒါပဲ စရာကြီး။ အဲဒီမယ် နောက်ထပ် ဥန် စေးတွေထပ်သိပ်။ ပတ်တီးတွေပြန်စည်း နဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အဲဒီ ကျောင်းသား အကောင်းဗျား အမာရွတ် တောင်မကျန်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဆရာ တော်က အတော်စွမ်းပါတယ်ဗျာ”

အားပါးတရပြောပြသောဘိုးတော် ၏စကားအား ငေး၍နားထောင်နေမိစဉ် သားဖြစ်သူမှ ကော်ဖီနှင့် ထပ်တရာမှန် ပန်းကန်အား ဘိုးတော်၏ရှေ့သို့ရောက် သည်နှင့် စကားစပြတ်သွားတော့၏။

၂၀၁၅၊ ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက်နေ့ တွင် စာရေးသူသည် ဆင်ချောင်းတော တိုက်ရှိနေချိန် မိတ်ဆွေတဲရှင်၏ ပဲခင်း အား ဝိုင်းကူသည့်အနေဖြင့် တံစဉ်တစ် လက်ဖြင့် ပဲရိုတ်ကုခဲရာ ညနေပိုင်းတွင် စာရေးသူ၏လက်သန်းတစ်ချောင်းအား တံစဉ်ထိလိုက်ပါတော့သည်။ အသားထဲ သို့ တစ်ဝက်နီးပါးဝင်သွားသော ပြတ်ရု ဒဏ်ရာမှ သွေးများရွှဲနေ၍ တံရှင်မှ စိတ် ပူနေသော်လည်း စာရေးသူ စိတ်မပူပါ။ ဘိုးတော် ဖိုးစိုးမင်း၏ ဥန်စေးအား ချက်ချင်း သတ်ရလိုက်မိ၍ စိတ်မပူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပဲခင်းမှတဲသို့ပြန်ကာ တံနံဘေးရှိ ဥန်ပင်မှအစေးများနှင့်ဖိသိပ်လိုက်ပါသည်။ ရွှဲရွှဲသုတ်ပြီးသောအခါ ပုဆိုးစပြင့်ပတ်တီး လုပ်၍ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်စည်းထားလိုက်ပါ သည်။ နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါတွင် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဥန်စေးဖြင့် ရွှဲရွှဲ သုတ်၍ ပတ်တီးပြန်စည်းထားလိုက်ပါ သည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် ဆင်ချောင်း တောတိုက်မှ ရွာသို့ပြန်ခဲ့တော့၏။ အိမ် ရောက်သော်လည်း ဥန်စေးမလိမ်းဖြစ်။ ပတ်တီးလေးသာစည်းလျက်ထားသည်။ (၅) ရက်မြောက်သောနေ့တွင် တံစဉ် ထိသောလက်သန်းလေးသည် အသားခင်း အတိုင်းရှိနေပါတော့၏။

စိုးမင်း(မြောက်စမ်း-ရွာသစ်)

'သိုး' ဟူသော တိရစ္ဆာန်ကို ဆောင်းပါးရှင် မင်းကိုနိုင်သည် 7 DAY DAILY သတင်းစာပါ ဆောင်းပါးတွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာတွင် အပြစ်ကင်းသူ၊ အန္တရာယ်မပြုတတ်သူ၊ အတီးအတန့်နှင့် ရှေ့ကခေါင်းဆောင်လုပ်သွားသမျှကို နောက်က ဝံ့ထူလိုက်လုပ်တတ်သူဟု ဆိုထားသည်။

စာရေးသူတို့ငယ်စဉ်တုန်းက မူလတန်းအဆင့်ကျောင်းသင်ဖတ်စာအုပ်ပါ မြန်မာပုံပြင်ထဲမှ 'အပြစ်ရှာလိုသော ဝံ့ပုလွေနှင့် သိုးငယ်' ဟူသောပုံပြင်သည် လူသိများပြီးထင်ရှား၏။ သိုးငယ်ကို ဝမ်းစာအလို့ငှာ စားသောက်လိုသော ဝံ့ပုလွေသည် -

မနှစ်တုန်းက ငါရေသောက်နေတဲ့ အထက်ကနေ ချောင်းရေကို မင်းနောက်ခွဲဖူးတယ်"

ဟု စွပ်စွဲစကားပြော၏။

သိုးငယ်က ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် -

"မနှစ်က ကျွန်တော်မမွေးသေးပါ။ ကျွန်တော် အသက်တစ်နှစ်မပြည့်သေးပါ။"

ဟု ဆိုရာ -

"နင်မဟုတ်လျှင် နင့်အဖေဖြစ်လိမ့်မယ်"

ဟု ဆိုပြီး ကိုက်သတ်စားလိုက်လေသည်။

အပြစ်ရှာလိုသူကို ဆင်ခြေပေး၍ မရနိုင်သောသဘောကို ပုံပြင်ကဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။ ဤပုံပြင်ထဲတွင် သိုးငယ်သည် မတရားအနိုင်ကျင့်ခံရသူဖြစ်၏။ အလားတူပင် ကိုမောင်မောင်ဆိုသူတစ်ယောက်မွေးမြူခဲ့သော သိုးတစ်ကောင်နှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံအရဆိုသော် သိုးကို 'သစ္စာရှိသူ၊ သံယောဇဉ်ကြီးမားသူ' ဟု သတ်မှတ်နိုင်လေသည်။

ကိုမောင်မောင်မှာ ဖခင်ဘာသာခြားနှင့် မိခင်ဗုဒ္ဓဘာသာမှ မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်၏။ မိခင်သည် စောစီးစွာကွယ်

လွန်ခဲ့၍ ဖခင်နှင့်ကြီးပြင်းခဲ့ရသဖြင့် ဘာသာခြားကို ကိုးကွယ်သူဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အကယ်၍ မိခင်မဟုတ်ဘဲ ဖခင်သာ စောစီးစွာကွယ်လွန်ပြီး မိခင်နှင့်နေထိုင်ခဲ့ရလျှင် သူသည် မုချဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်မည်ဟု ဆိုလေသည်။

ကိုမောင်မောင်၏ ပြောစကားမှန်ကန်နိုင်ကြောင်း၊ ဘဝတစ်ကေ့တွင် မွေးမြူခဲ့သော သိုးတစ်ကောင်နှင့်ဖြစ်ရပ်မှာ လေ့လာကြည့်နိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘာသာခြားကဲ့သို့ လည်လိုးသားကို တန်ဖိုးမထားဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာကဲ့သို့ မေတ္တာတရားကြီးမားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သူ၏သိုးတစ်ကောင်နှင့် ဖြစ်ရပ်တား ဤသို့ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၅၀)မဆလတစ်ပါတီခေတ်ဦးပိုင်းအချိန်ကာလ။

ကိုမောင်မောင် အသက် (၂၀)နှစ်နီးနီးအရွယ်ဖြစ်သည်။ မိခင်ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်၍ ဖခင်ကြီးနှင့်ညီအစ်ကိုမောင်နှမ (၅) ဦးတို့ ရန်ကုန် မအူကုန်းမှာနေထိုင်ကြသည်။ ထိုအချိန်က လူနေမစိပ်သေးပါ။ ထဲအိမ်တစ်ခုတွင် အိမ်ငှားနေခဲ့ကြ၏။ တစ်လမှာ အိမ်ငှားရမ်းခ ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ပေးရသည်။ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် အနည်းငယ်ဝေးလေသည်။

မအူကုန်းထိပ် (ယခု-မင်္ဂလာစျေးနေရာအနီး) တွင် လမ်းလေးခုဆုံရာဖြစ်၏။ ညာဘက်သို့သွားလျှင် ကန်တော်ကြီးဘက်ရောက်နိုင်၏။ ဘယ်ဘက်ကို သွားလျှင် အမဲသတ်ရုံ ရှေ့အတည့်သွားက တာမေ့သင်္ချိုင်း၊ နောက်ဘက်တွင် ရန်ကုန်မြို့လယ်သို့ ရောက်ရှိနိုင်လေသည်။

မအူကုန်း အမဲသတ်ရုံ (ယခုရွာသာကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်) ကားကျွဲ၊ နွား၊ သိုးဆိတ် တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံကို အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ကားကြီးကားငယ်ဖြင့် ရောက်ရှိ စုဝေးရာနေရာ ဖြစ်

သည်။ (ယခုအခါ ထိုနေရာသည် စည်ပင်ပိုင်မြေဖြစ်ပြီး ဂိုဒေါင်တချို့ကိုသာ တွေ့မြင်နိုင်သည်။) ကျွဲ၊ နွား၊ သိုး၊ ဆိတ်များကို အမျိုးတူရာစု၍ ခြံဖြင့်ထားရှိသည်။

တစ်နေ့နံနက်တွင် သတ်ဖြတ်ပြီး သိုး၊ ဆိတ်များမှ မလိုသောပစ္စည်းများကို အမှိုက်ပုံနေရာတွင် လာရောက်စွန့်ပစ်တာကို သူမြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုစွန့်ပစ်သောပစ္စည်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုမြင်၍ ထိုလူများကို -

"ဟာ- သိုးအကောင်ပေါက်လေးထင်တယ်။ လှုပ်နေတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ပေးပါဗျ"

ဟု ကိုမောင်မောင်က တောင်းသည်။

"လိုချင်ရင် ယူသွားလေကွာ။ တို့မလိုတော့လို့ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းမွေးထားချင်လည်း ခဏပဲ အသက်ရှင်နိုင်လိမ့်မယ်မလွယ်လောက်ဘူး။ အသက်ဆက်အောင် နို့ဘယ်လိုတိုက်ရမလဲရှိသေးတယ်"

ကိုမောင်မောင်သည် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ခြေထောက်ယက်ကန်လုပ်နေသော ဖြူဖွေးဖွေး သိုးအကောင်ပေါက်လေးကို အိမ်ကိုသယ်လာခဲ့သည်။ အကိုအချွဲများကို အဝတ်ခြောက်နှင့်သုတ်သင်ပေးပြီး ရေတိုက်သည်။

ကားမှခုလာသော သိုး၊ ဆိတ်များကို ခြံများဖြင့်ခေတ္တထားရှိသည်။ ထိုခြံစောင့်များကား ကိုမောင်မောင်၏ အသိမိတ်ဆွေများဖြစ်သည်။ ခြံထဲမှနိမ့်ကြီးမားသော ဆိတ်မကြီးများ၏ ခွက်နှင့်ခံယူပြီးညစ်သည်။ ရရှိလာသော နို့များကို မီးနှင့်ကျိုလိုက်သည်။ ထို

'အယ်' ဟု ပြန်ထူးသည်။ နေ့စဉ် နို့ရော ကျိုချက်တိုက်ကျွေးသူ ကိုမောင်မောင် ကို သူကအချစ်ဆုံးဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်း မှာ နို့ကျိုနေလျှင် ငတိုးဗိုက်ဆာ၍ နံဘေး မှာ ရပ်စောင့်နေလေ့ရှိတတ်၏။

“နို့ကကျိုထားတုန်းကွ၊ မကျက် သေးဘူး။ ခဏလောက်သည်းခဲစောင့် ပေးဦး။ ငါ့မှာရေတောင်မသောက်ရသေး ဘူး။ မင်းအတွက် ဦးစားပေးလုပ်နေရ တယ်”

ဟု ကိုမောင်မောင်က ပြောလျှင် လူစကားနားလည်သည့်အလား နားရွက် နှစ်ဖက်ပေးပြီး ပြန်ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ကိုမောင်မောင်မရှိလျှင် အိမ်မှာ အမြဲနို့ တိုက်ပေးသူက မနှင်းအေး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မနှင်းအေးကို ဒုတိယအချစ် ဆုံးသတ်မှတ်ထားလေသည်။ အိမ်သား တွေအချင်းချင်း ဆူပူနေလျှင် ငတိုးသည် အိမ်နားမှာမနေတော့ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးမှာ သွားပြီး တပ်နေလေ့ရှိသည်။ ဆူပူသံစုံမှ အိမ်နားပြန်ကပ်လာသည်။ ငတိုး၏ သဘောကိုသိနေ၍ အိမ်သားများဆင်ခြင် ပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာနေကြရသည်။

သိုးသည် အညာဒေသမှာ ဆိတ် များနှင့်ရောနှောမွေးမြူလေ့ရှိသည်။ မျိုး ရိုးမတူကြသော်လည်း စားသောက်သည့် အစာချင်းတူညီသည်။ ထိုပြင် ထူးခြားပုံ မှာ သူတို့ချင်းသင့်မြတ်၍ အတူနေနိုင် ကြသည်။ နံနက်လင်းလျှင် သိုး၊ ဆိတ် များကို ဆိတ်ကျောင်းသူတစ်ဦးက ခေါ် ဆောင်လာခဲ့ရသည်။ စိမ်းစိုသောအရွက် မှန်သမျှ အကုန်စားသည်။ ထိန်းကျောင်း သူမပါလျှင် ပဲခင်း၊ ကြက်သွန်ခင်း၊ ဝရုတ် ခင်းများပါ ဝင်စားသွားနိုင်သောကြောင့် အခက်တွေ့စေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိန်းကျောင်းသူလိုအပ်၏။

ညနေစောင်းမှ အိမ်သို့ပြန်မောင်း လာပြီး ခြံထဲမှာသိမ်းဆည်းထားလေ့ရှိကြ သည်။ အိမ်မှာ ရေတိုက်ရုံမျှအပ အစာ ထပ်မကျွေးမွေးလေ့မပြုတတ်ပေ။ ယခု ကား သိုးကလေးငတိုးခေမာ တစ်ကောင် တည်း အညာဒေသမှာမဟုတ်ဘဲ ရန်ကုန်မှာလာ၍ ရှင်သန်ပေါက်ဖွားရ သည်။

ငတိုး စားသောက်ရန် မအူကုန်း ရွာတစ်ဝိုက်တွင် ပေါများလှသော ပိန္နဲ ပင်မှတစ်ကိုင်းလောက်ခုတ်ယူချထားခဲ့ လျှင် အဆင်ပြေ၏။ ငှက်ပျောသီးအခွံ များကိုလည်း ကျွေးလို့ရ၏။ ပဲစင်းငှက်အခွံ များကို ငတိုးအလွန်ကြိုက်နှစ်သက်၏။ တစ်ပဲသာလောက်ဝယ်ထားရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သိုးကလေးငတိုးသည် အနေအစားမှန်ပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်သားများက ငတိုးလေးရေဟုခေါ် လျှင် 'အယ်' ဟု ပြန်ထူးလေ့ရှိသည်။ လူနှင့်ယဉ်ပါးပြီးအလွန်လိမ္မာသည်။ အိမ် သားများနှင့် လူတစ်ဦးကိုလည်း ခွဲခြားပြီး သိသည်။

ကိုမောင်မောင်က စာအုပ်ချုပ် သောအလုပ်လုပ်သည်။ သိမ်ဖြူကွင်း အနီးမှစာအုပ်တိုက်ရုံရာကို နေ့စဉ်ခြေ ကျင်သွားရလေ့ရှိသည်။ နံနက် (၈) နာရီ ခွဲလောက်မှာ ကိုမောင်မောင်အလုပ် သွားလျှင် ခရီးတစ်ဝက်လောက်ထိ ငတိုး ကလိုက်ပို့သည်။ ကားအသွားအလာရှုပ် သောနေရာရောက်မှနေခဲ့သည်။ ငတိုး လိုက်ပို့သောခရီးသည် အိမ်နှင့်တစ်မိုင် ကျော်လောက်ကွာဝေး၏။

ညနေ (၄) နာရီခွဲကျော်လောက် မှာ ကိုမောင်မောင်ပြန်လာလျှင် နံနက် တရောက်ခဲ့သောနေရာမှာ လာကြိုနေ သော ငတိုးနှင့်ဆုံမိသည်။ တစ်နေကုန် စောင့်နေခြင်းမဟုတ်။ ကိုမောင်မောင် မျက်စိတစ်ဆုံးရောက်လျှင် အိမ်ပြန်သွား ပြီး မနှင်းအေးကျွေးမွေးတာစားသည်။ တစ်ရေးတစ်မောအိပ်သေး၏။ ညနေမှ ပြန်လာကြိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အနီးဝန်းကျင်မှလူများက ငတိုးကို ကောင်းကောင်းသိကြသည်။ ထို့ကြောင့် 'ငတိုးရေ' ဟု သူကိုခေါ်လျှင် လှည့် ကြည့်သော်လည်း ပြန်ထူးလေ့မရှိတတ် ပေ။ လူစိမ်းများ သူ့အနားသို့ ချဉ်းကပ် လာလျှင် လက်မခံဘဲ ဦးခေါင်းဖြင့်ဝေ သလိုလုပ်ကာ တွန်းလွတ်သည်။ သို့သော် သိုးသည် ဆိတ်ကဲ့သို့ ဦးချိပ်မရှိလေရာ လူကိုနာကျင်အောင်မလုပ်နိုင်ပေ။ လူစိမ်း သူစိမ်းကို ငတိုးကမယုံကြည်လက်မခံလို သည့်သဘောဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘဝတူမရှိ၊ တစ်ကိုယ် တည်းကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ငတိုး၏ အသက်ကလည်း (၃) နှစ်ခန့်ရှိလာ၏။ အချိန်ကာလကြာမြင့်လာသည်နှင့်အတူ ငတိုးအတွက် ကိုမောင်မောင်စိတ်သောက ရောက်လာရသည်။

ငတိုးအရွယ်ရောက်ခြင်းနှင့်အတူ မတွေ့ကို စိတ်ဝင်စားလာသော် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ သိုးမရှာပေးမည်လော။ ထပ်မံပေါက်ဖွားလာလျှင် တာဝန်ယူနိုင် မည်လော စဉ်းစားရကပ်လှသည်။ ငတိုး ကို နွားတွေမှာလုပ်သလို သင်းကွပ်ခိုင်း သူလည်းရှိသည်။ ဘာသာခြားကိုးကွယ် သူများကသတ်ပစ်လိုက်ပြီး နီးစပ်ရာ မိတ်ဆွေတွေကို ဝေငှတင်းချက်စားဖို့ သူကပြောသည်။ သံသရာရှည်တယ်၊ အမဲသတ်ရုံပိုလိုက်ပြီး ပေါက်ဈေးအတိုင်း ပိုက်ဆံယူလိုက်ပါ ဆိုသူကဆိုသည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ရတော့မည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုပေးလာသောအကြံ ဉာဏ်များကို တစ်ခုမျှ ကိုမောင်မောင် သဘောမတွေ့ပေ။

ဘာဆက်လုပ်ရမည်လဲဆိုတာဆို တာလည်းမသိပေ။ အိမ်မှာမွေးထား သောကြက်ကိုသတ်ပြီး ဟင်းချက်စား တာမျိုးကို လုံးဝမလုပ်နိုင်တာကလည်း သေချာသည်။ ငတိုးကိုမြင်တိုင်း အခါခါ သက်ပြင်းချနေမိလေသည်။

တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် မော်လ မြိုင်မှာနေထိုင်သော ညိုဝမ်းကွဲတစ် ယောက် ဧည့်သည်အဖြစ်ရောက်လာခဲ့ သည်။ သူ့နာမည်က တင်လိုင်ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ တစ်ညတည်းခိုမည်။ လိပ်ခေါင်း ရောက်ကတိ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာတက် ကုသရင်း ဆေးရုံမှအဆင်းလှည့်ဝင်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တင်လိုင်သည် အမေ ဘက်မှဆွေးမျိုးဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်သည်။ ကိုမောင်မောင် ထက် အသက်လအနည်းငယ်မျှသာငယ် ၏။

သူလည်း အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် တစ်နေ့တာစကားပြောရင်း ငတိုးနှင့် ပတ်သက်နေသောဒုက္ခကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၏။ ညနေ ကိုမောင်မောင် အလုပ်မပြန်ရောက်လျှင် ငတိုးအကြောင်း တင်လိုင်က စပြောလေသည်။

“မောင်မောင်ရာ၊ ရန်ကုန်မှာမွေး မြူလေ့မရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်(သိုး)ကိုမွေးထား ပြီး ရေ့တီးထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ် လှည်း တုတ်ဆိုတဲ့ စကားလို့ဖြစ်နေတာကိုးကွ။ တကယ်တော့ မင်းနေထိုင်တဲ့အရပ်က ရန်ကုန်ဖြစ်နေလို့ ခက်ခဲနေတာပါ။ နယ်မှာဆိုရင် မင်းရဲ့ပြဿနာက လွယ်လွယ်လေး။ တကယ်တော့ မင်းနေ ထိုင်တဲ့အရပ်က ရန်ကုန်ဖြစ်နေလို့ခက်ခဲ နေတာပါ။ နယ်မှာဆိုရင် မင်းမွေးထားတဲ့ သိုး၊ ဆိတ်တွေရှိထားတယ်။ အေးကွာ ငါကလည်းမင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဆေးရုံက ဆင်းလာတာဆိုတော့ ငွေပြတ်နေတယ်။ ငွေပြုစေ့နဲ့ရောင်းဦးတောင် ပေးစရာ ငွေမရှိဘူးကွ။ အဲဒါ ခက်နေတာပဲ”

ထိုစကားကိုကြားရလျှင် ကိုမောင် မောင်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် -

“တင်လိုင်ရာ၊ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ သိကြားမင်းနဲ့ တွေ့ရသလိုပဲ ကောင်း လိုက်တဲ့အကြံဉာဏ်ကွ။ ငါ့သိုးငတိုးက အလကားရထားတာမို့ ဘာအရင်းမှမရှိ ဘူး။ ဒါကြောင့် အရင်းရုံးစရာလည်း မရှိဘူး။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ငါ ညီမောင်ကို တွေ့လေကွာ မင်းဆီက ငွေပေးစေရ မလိုဘူး။ အလကားပေးလိုက်နိုင်ပါ

တယ်။ ဒါနဲ့ မင်းအဘိုးဆိုမှာ သိုးဘယ် နှကောင်လောက်ရှိသလဲ။ သိုးမလေးတွေ ပါသလား။”

“ဟားဟားဟား- ငတိုးနဲ့ပေးစားဖို့ သိုးမလေးငါးကောင်တောင် ရှိတယ်။ ရှိတဲ့ သိုးထီးကြီးက ဝှေးသင်းထားတာ ဆိုတော့ အားလုံးငတိုးအတွက်ချည်းပဲ ပေါ့။ ငတိုးတော့ ဖိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။”

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့သည် ငတိုးနှင့်ခွဲခွာရမည်နေ့ဖြစ်သွားသည်။ ငတိုးနှင့်ခွဲခွာရမည်ဆိုတော့ အိမ်ဆားအား လုံးဝမီးနည်းပက်လက်ဖြစ်ကန်ကြသည်။ သိုးနှစ်ကြာကြာချည်နှောင်ထားသော သံယောဇဉ်ကြိုးက အတော်ခိုင်မြဲလှ သည်။

ကိုမောင်မောင်အလုပ်သွားလျှင် ငတိုးကို အစာကျွေးလေ့ရှိသော မနင်း အေးမှာ ထိုသတင်းကြားကတည်းက ချိုးပဲ့ချင်နေလေသည်။ ထိုနေ့ညက ကိုမောင်မောင်အိပ်လို့ပျော်သည်ပင်မရှိ လိုက်ဝေ။

နံနက်လင်းသည်နှင့် ငတိုးအလွန် ကြိုက်သော ပဲစဉ်းငုံခွဲရေစိမ့်ထားတာကို တဝကျွေးသည်။ ဘာမှမသိရှာသော ငတိုးက အလှူပယ် ယနေ့မကျွေးသော အစားများကို အားရပါးရစားသောက်နေ ရှာသည်။ အိမ်မနင်းအေးကား အိမ်ရှေ့ ရှိ ငတိုးအနားလုံးဝကပ်မလာတော့ပေ။ အိမ်နောက်ထဲမှာငုံနေခြင်းဖြစ်သည်။

ငတိုးအစာဝသလောက်ရှိလျှင် ခြေလက်များကို ကြိုးနှင့်ချည်နှောင် သည်။ သခင်နောက်ပြောင်သည်ထင်၍ ငတိုးကငြိမ်သက်စွာလှအိပ်ပေးနေပြန် သည်။ ထို့နောက် ထိတ်လန့်သောမျက် လုံးများဖြင့် သခင်ဖြစ်သူ ကိုမောင်မောင် ကိုပြန်ကြည့်သည်။ ရက်စက်လွန်းသော သခင်၏လုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင် အောင်ဖြစ်နေသည်။ ‘ခွင့်လွှတ်ပါ ငတိုး ငေးရေ ဟာသာ ကိုမောင်မောင်၏ရင် ထဲမှပြောနေမိလေသည်။’

ကိုမောင်မောင်နှင့် တင်လိုင်တို့ နှစ်ယောက် ငတိုးကိုမယူပြီး ဆိုက်ကား ပေါ်သို့တင်သောအခါ ငတိုးကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားပြီး အသံကုန်အော် ဟစ်နေလေတော့သည်။ တွေ့ကြုံဆုံကွဲ ဖြစ်မြဲမွေတာကို မည်သူ့ဆန္ဒကျင့်နိုင်မည် နည်း။ ခွဲခွာရန်အချိန်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ် ရှာ ငတိုးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ ဦးစားပေးရသည်။ ကိုမောင်မောင်သည် ဆိုက်ကားပေါ်တွင် ရှေ့မှထိုင်၍လိုက်ပါ လာခဲ့ရင်း လက်က ငတိုး၏ ဦးခေါင်းကို ပွတ်ပေးနေမိသည်။ အော်ဟစ်ရင်း

လိုက်ပါလာသောငတိုးသည် ငိုကြွေးနေ သည်ဟုထင်၏။ မျက်ရည်များက လက် ထဲကျလာသည်။ ကိုမောင်မောင်လည်း အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

မကြာမီ မလွှကုန်းဘူတာသို့ ရောက်ရှိပြီး ဆိုက်ကားပေါ်မှဆင်းကြ သည်။ ကိုမောင်မောင်၏ အိမ်နီးချင်း ရထားဝန်ထမ်း (ဂျမဒါ) တစ်ဦးရှိသည်။ ထိုသူ့ကို ငွေးငါးကျပ်ပေးပြီး ရထားစီးရန် ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

နံနက် (၁၀) နာရီလောက်တွင်မ ဘူတာထဲသို့ ရထားဝင်လာခဲ့သည်။ မော် လမြိုင်ဘက်သို့သွားမည့် ကုန်တင်ရထား ဖြစ်သည်။ ရထားရပ်သည်နှင့် အမိုးမပါ အကာမရှိ တွဲပက်လက်ပေါ်သို့ ငတိုးကို မယူပြီးတင်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် တင်လိုင်တက်သွားပြီး ရထားထွက်ခွာ သွားလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးသွားသော ထိုရထားနောက်မှ လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်ဦးတည်း ကိုမောင်မောင်ပြန်လာခဲ့ သည်။ ဝန်းကျင်မှာ မည်သူမျှမရှိပေ။ ယခုမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသမျှကို မထိန်းသိမ်းထားတော့ဘဲ ငိုကြွေးလိုက်မိ လေသည်။

ငတိုးနှင့်စပ်လျဉ်းသော ခံစားချက် ကြောင့် ထိုနေ့ရက်များမှာ ထမင်းစား၍ လည်းမကောင်း အိပ်၍လည်းမပျော်ချေ။ ကိုမောင်မောင်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး စကားလည်း သိပ်မပြောဖြစ်ကြချေ။

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ရက်များကုန် ဆုံးလာခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်ရောက်လျှင် အခြေ အနေကို ချက်ချင်းစာရေးပါဟု မှာကြား လိုက်သော်လည်း ရက် (၂၀) ရှိမှ တင် လိုင်ရေးလိုက်သောစာကို လက်ခံရရှိ သည်။ ငတိုးသည် သိုးလေးရက်ကြာ အောင် အစာမစားဘဲနေသည်ဆိုတော့ မနင်းအေးကင်လေသည်။ မိန်းမသားမို့ မျက်ရည်လွယ်လှသည်။

မပျော်လင့်ဘဲ ငတိုး မော်လမြိုင် ရောက်လို့ ဝမ်းသာနေသက တင်လိုင်၏ အဘိုးဖြစ်သည်။ သူမှာရှိသော သိုးထီးက ဝှေးသင်းထားပြီးဖြစ်နေသည်။ သိုးမ လေးကောင်ရှိရာသို့ ငတိုးရောက်လာလို့ သားဖောက်ရန် ရေကန်အသင့်ကြာ အတင့်ဖြစ်ပြီဆို၏။

ငတိုးနှင့် ရန်ကုန်ရှိသခင်တို့ သံယောဇဉ်ကို အဘိုးအား အသေးစိတ် ပြောပြတော့ သူလည်း အတော်ပင် စိတ် မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ငတိုးကို ဘယ် တော့မှ သင်းမကွပ်ဘူး၊ မရောင်းဘူး၊ မသတ်ဘူးဟု ကတိပေးသည်။ ကိုမောင်

မောင်ကိုပြုစုလို၍ မော်လမြိုင်ကို အလည် လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေပြန်လေသည်။ မူလ အစီအစဉ်အရ ငတိုးကြောင့် မော်လမြိုင် ကို တစ်လတစ်ခေါက်လောက်သွား လည်ရန် ဖြစ်သည်။ တင်လိုင်ရေးလိုက် သောစာအရ မော်လမြိုင်သွားရန် စဉ်းစားရပြန်လေသည်။

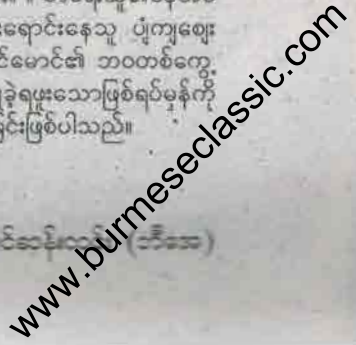
“ခွဲဆိုရင် မင်းအကောင်ငတိုးက သိုးမလေးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ပျော်နေတာ တော့အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကိုမေ့ သွားပြီလားမေးရင် အဖြေပေးဖို့ ခက်ခဲ ပြန်တယ်။ မေတ္တာဆိုတဲ့စကားက အတူ တူပေမယ့် (၁၅၀၀) နဲ့ (၅၂၈) ကွဲလွဲနေ သေးတယ်လေကွာ။ ရုတ်တရက် မင်း ရောက်လာလို့ ငတိုးနဲ့တွေ့လိုက်ရင် အဟောင်းက အသစ်ပြန်ဖြစ်ရဦးမယ်။ မင်းက ခဏလာတာဆိုတော့ အချိန် တန်ရင် ပြန်ခွဲခွာရဦးမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဒီကောင်ခံစားနိုင်ပါ့မလားဆိုတာထည့် တွက်သင့်တယ်။

သူက တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေတယ်ကွာ။ လူနဲ့တန်းတူထားလို့မရဘူး။ ဦးနှောက်က သေးတယ်။ ဒါကြောင့် အသိဉာဏ်က နည်းတယ်။ ငတိုးက သူ့အမေအရင်းကို မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုနို့တိုက်ပြီး ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့မင်းကိုသာ အမေထင်နေ ခဲ့တာလေ။ ငတိုးရဲ့ သံယောဇဉ်ကို သိပ် ပြီးလျှော့မတွက်ပါနဲ့။ မင်းပြန်သွားရင် ဒုတိယအကြိမ်ခွဲခွာတဲ့အခါ မခံစားနိုင် လို့ နှလုံးကျွံပြီး ငတိုးအသက်ဆုံးပါးသွား မလားဆိုတာကို ဆင်ခြင်တုံတရားရှေ့ ထားစဉ်းစားပါ။ ဒါတွေကဖြစ်တတ်လို့ ငါ့သတိပေးရတာပါကွာ။ ငါ့ကိုတစ်မျိုး မထင်ဖို့လည်းပြောပါရစေ”

ကိုမောင်မောင်လုံးဝထည့်စဉ်းစား မိသောအရာကို ညီဖြစ်သူ တင်လိုင်က သတိပေးစကားဖြင့် စာထဲမှာရေးသား လိုက်ရာ အလွန်ကျေးဇူးတင်စရာကောင်း လှသည်။ ထို့ကြောင့် မော်လမြိုင်ကို သွားမည်ဟူသော စိတ်ကူးများကိုလည်း လုံးဝဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။ ငတိုးပျော်ရွှင် နေပြီဆိုသောသတင်းစကားကို အရေးမှ ကြားနေရုံဖြင့်သာ ကျေနပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

စာကြွင်း။ ။ စာရေးသူ၏နေအိမ် ရှေ့တွင် ဈေးရောင်းနေသူ ပျံ့ကျစွေး သည် ဦးမောင်မောင်၏ ဘဝတစ်ကွေ့ တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးသောဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အောင်ဆန်းလှ (ဇီဝိဒေ)

၂၀၁၈ ခုနှစ် ၊ အောက်တိုဘာလ

ကောင်းကျိုးဝေပြာ တစ်နေ့တာလမ်းညွှန် ဒေါ်ခင်စံသူ (B.Sa)

အောက်တိုဘာလ ၁ ရက်၊ တနင်္လာနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၂)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၅) (၆)။ လွတ်နေ့အရပ်က အနောက်။ လွတ်နေ့အရပ်က အပါးရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္လာ၊ သောကြာ။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ မြောက်ဘက်လှည့်၍ သံယာပူဇော်မိ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၃)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၆) (၉)။ လွတ်နေ့အရပ်က အရှေ့တောင်။ လွတ်နေ့အရပ်က အဖြူရောင်။ အကျိုးပေးနေသော ကြာသပတေး၊ သောကြာ။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အနောက်တောင်ဘက် လှည့်၍ နမောတသမ္မ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာလ ၃ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၄)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၅) (၈)။ လွတ်နေ့အရပ်က တောင်။ လွတ်နေ့အရပ်က အစိမ်းရောင်။ အကျိုးပေးနေသော ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့မြောက်ဘက်လှည့်၍ အရဟံ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာလ ၄ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၅)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၆) (၀)။ လွတ်နေ့အရပ်က မြောက်။ လွတ်နေ့အရပ်က ခရမ်းရောင်။ အကျိုးပေးနေသော ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့ဘက်လှည့်၍ သတ္တာဒေဝမန္တသာန် (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာ ၅ ရက်၊ သောကြာနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၆)။ စိုးမိုးဂဏန်း

(၈) (၉)။ လွတ်နေ့အရပ်က အရှေ့။ လွတ်နေ့အရပ်က အနီရောင်။ အကျိုးပေးနေသော အင်္ဂါ၊ စနေ။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့တောင်ဘက်လှည့်၍ အရဟံဇိနော (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာလ ၆ ရက်၊ စနေနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၇)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၆) (၀)။ လွတ်နေ့အရပ်က အနောက်။ လွတ်နေ့အရပ်က အပြာရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ တောင်ဘက်လှည့်၍ လောကဝိဒူ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၈)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၇) (၉)။ လွတ်နေ့အရပ်က အရှေ့မြောက်။ လွတ်နေ့အရပ်က အညိုရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အနောက်ဘက် လှည့်၍ ဗုဒ္ဓိပူဇော်မိ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်၊ တနင်္လာနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၉)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၄) (၉)။ လွတ်နေ့အရပ်က အနောက်။ လွတ်နေ့အရပ်က ပန်းရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္လာ၊ သောကြာ။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ မြောက်ဘက်လှည့်၍ သုဂတော (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာလ ၉ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၁)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၅) (၇)။ လွတ်နေ့အရပ်က အရှေ့တောင်။ လွတ်နေ့အရပ်က အဖြူရောင်။ အကျိုး

ပေးနေသော တနင်္လာ၊ စနေ။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အနောက်တောင်ဘက်လှည့်၍ ဓမ္မိပူဇော်မိ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၂)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂) (၈)။ လွတ်နေ့အရပ်က တောင်။ လွတ်နေ့အရပ်က အစိမ်းရောင်။ အကျိုးပေးနေသော မှာ တနင်္လာ၊ သောကြာ။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့မြောက်ဘက် လှည့်၍ အနတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာ ၁၁ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ - လွတ်လပ်နေ့ (၃)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၆) (၉)။ လွတ်နေ့အရပ်က မြောက်။ လွတ်နေ့အရပ်က အဖြူရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္လာ၊ စနေ။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့ဘက်လှည့်၍ သံယာပူဇော်မိ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာလ ၁၂ ရက်၊ သောကြာနေ့-လွတ်လပ်နေ့ (၄)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၄) (၈)။ လွတ်နေ့အရပ်က အရှေ့။ လွတ်နေ့အရပ်က အပါးရောင်။ အကျိုးပေးနေသော အင်္ဂါ၊ သောကြာ။ တစ်နေ့တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့တောင်ဘက် လှည့်၍ လောကဝိဒူ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အောက်တိုဘာလ ၁၃ ရက်၊ စနေနေ့ - လွတ်လပ်နေ့ (၅)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၇) (၉)။ လွတ်နေ့အရပ်က အနောက်တောင်။ လွတ်နေ့အရပ်က အနက်ရောင်။ အကျိုးပေးနေသော တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ကြာသပတေးနံ အသီး၊ အညွန့်၊ ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို ပုတီးတစ်ပတ်နေ့စဉ်စိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - တဟိတဟိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကိုဓာတ်မရှိက်ပါနှင့်။ ကြာသပတေးနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်ကိုအပ်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို အနောက်အရပ်ကအကျိုးဆောင်နှင့်စပ်၍ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - တနင်္လာနံဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ ပန်းပေါင်းစုံ ဝေဝေဆာဆာကပ်လှူပူဇော်ပြီး ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - မီးလုံးအကျွမ်း၊ မီးချောင်းအကျွမ်းများကို ရွာဖွဲ့ရှင်းလင်းစွန့်ထုတ်ပစ်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့သွား၍ ရင်ပြင်တော်တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ အမှိုက်များကောက်ခြင်းကုသိုလ်ပြုပါ။

နဂါးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆုံရန်သွားတိုင်း အင်္ကျီအမည်းရောင်လေးများဝတ်မသွားပါနှင့်။

ကျန်းမာရေး - နှမ်းပါးသောသက်ကြီးရွယ်အိုများကို ဆေး၊ အာဟာရ၊ ငွေလှူပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ကြာသပတေးနံ၊ တနင်္လာနံ၊ အတွဲရာများနှင့် (၅၊ ၃၊ ၆၊ ၂) ဂဏန်းများပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး အင်္ဂါနံအသီး၊ အညွန့်၊ ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - သောကြာနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီး အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - နံနက်စောစော အရုဏ်ဆွမ်းခံကြွလာသော သံဃာတော်များကို တန်းဆွမ်းလောင်းပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ဒီဝေါညွန့်လက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာခဏစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို အင်္ဂါနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့်စပ်၍ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - အင်္ဂါနံဘွဲ့အမည်ပါရှိသောဘုရားစေတီသို့ မကြာမကြာသွား၍ ပဋ္ဌာန်းနှင့် ဓမ္မစကြာရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အိမ်အလှဆင်ပစ္စည်းများဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေပါက အသစ်လဲလှယ်အသုံးပြုပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - အိမ်မှလမ်းလျှောက်သွားလျှင် နီးသောဘုရားစေတီတစ်ဆူသို့ ခြေကျင့်လျှောက်သွားပြီး ရင်ပြင်တော်တံမြက်စည်းလှည်းပါ။

နဂါးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်စေမည့်စကားများမပြောပါနှင့်။ ခိုလေးများကို မကြာမကြာအစာကျွေးပါ။

ကျန်းမာရေး - ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမကောင်းသောဗုတိတများကို ငွေကြေး၊ ဆေးဝါး ကူညီပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - အင်္ဂါနံ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနံထိဆိုင်များတွင် (၅၊ ၄၊ ၈၊ ၃) ဂဏန်းများနှင့်ကံစပ်နေပါသည်။

အောက်တိုဘာလ

အင်္ဂါသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ပန်းပေါင်းစုံ သုံးလေးမျိုးဖြင့် ပူဇော်ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို ပုတီး (၃) ပတ် နေ့စဉ်စိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များကို ထီး၊ ဖိနပ်၊ သင်္ကန်းလှူပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို အုန်းညွန့်လက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို ကြာသပတေးနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - 'အောင်'ဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အိမ်ထဲရှိ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ဓာတ်ခဲအဟောင်းအပျက်များကိုရှာဖွေရှင်းလင်းစွန့်ထုတ်ပစ်ပါ။

လူမှုရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသို့သွား၍ ဘုန်းကြီးကုဋီများကို ရေဆေးကြောသန့်စင်ပြီးဖြေညှိပါ။

နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆုံရန်သွားတိုင်း အမည်းရောင်အင်္ကျီပတ်မသွားပါနှင့်။ ချစ်သူကို အမည်းရောင်ပစ္စည်းလက်ဆောင်မပေးရ။

ကျန်းမာရေး - ရေသတ္တဝါလေးများကို မကြာမကြာအစာကျွေးပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ကြာသပတေးနံ့ထိဆိုင်များတွင် ၅ အခဲ ၁ အဆုံး ထိလက်မှတ်လေးများကို ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး အင်္ဂါနီအသီး၊ အညွန့်၊ ပန်းများဖြင့် မပြတ်ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - သောကြာနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - တဟိတဟိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်ပုတီးစိပ်ပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို မြောက်အရပ်က အကျိုးဆောင်နှင့်စပ်၍ရောင်းပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို သောကြာနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - အင်္ဂါနီဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးများ ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ပဋ္ဌာန်းနှင့် ဓမ္မစကြာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - နှစ်ဦးပေါင်းနံသင့်ပန်းများဖြင့် ဘုရားရှင်အား အိုးတစ်လုံးသတ်သတ် ပူဇော်ထားပြီး နွမ်းတိုင်းလဲပေးပါ။

လူမှုရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့သွား၍ မကြာမကြာသွား၍ ရင်ပြင်တော်တံမြက်စည်းလှည်းပါ။

နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆုံရန်သွားတိုင်း အင်္ကျီအနီရောင်လေးများဝတ်မသွားပါနှင့်။ ချစ်သူကို အနီရောင်ပစ္စည်းလက်ဆောင်မပေးပါနှင့်။

ကျန်းမာရေး - ရေသတ္တဝါလေးများကို အစာကျွေးပါ။ တစ်နိုင်ဘေးမဲ့လွတ်ပေးပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - အင်္ဂါနီ ထိဆိုင်၊ စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်နှင့်ရောင်းသောထိသည်များတွင် (၃အခဲ ၄ အဆုံး) ထိလက်မှတ်လေးများ နိုင်သလောက်ထိုးထားပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ပန်းပေါင်းစုံဝေဝေဆာဆာ ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - အင်္ဂါနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သီလရှင်ဆရာကြီးများကို ဆွမ်းဆန်များလောင်းလှူပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို တောင်အရပ်ကအကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ရောင်းပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - ရွှေဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အိမ်ထဲရှိ အသုံးပြုပြီးသားမလိုအပ်တော့သည့်အလှူပြင်ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေရှင်းလင်းစွန့်ထုတ်ပစ်ပါ။

လူမှုရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့ရောက်တိုင်း ရင်ပြင်တော်တံမြက်စည်းလှည်းအမိုက်များကောက်ပါ။

နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်စကားအချေအတင်မပြောပါနှင့်။ ချစ်သူကို စကားဖြင့်အနိုင်မယူရ။ မလိုအပ်ဘဲ ဖုန်းအကြွေးကြီးမပြောပါနှင့်။
ကျန်းမာရေး - ငါးအရှင်လေးများကို ဈေးမဆစ်ဘဲ တစ်နိုင်ဝယ်၍ ဘေးမဲ့လွတ်ပေးပါ။
ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ကြာသပတေးနံထီဆိုင်များတွင် (၈၊ ၄၊ ၅၊ ၁) ဂဏန်းများနှင့်ပြည့်နေအောင်ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ပန်းပေါင်းစုံ (၅) မျိုးဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ကပ်လျှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတ်ဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။
ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။
နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သီလရှင်ဆရာကြီးများကို ဆွမ်းဆန်များလောင်းလျှူပါ။
အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို အရှေ့အရပ်ကအကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ရောင်းပါ။
ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို သောကြာနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ရောင်းပါ။
အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - အင်္ဂါနံဘွဲ့ အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးများ ကပ်လျှူပူဇော်ပြီး ပဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - မေတ္တသုတ်ကို နေ့စဉ် ပြုတ်သက်အလိုက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - သမ္မုဒ္ဓေ (၁၀၈) ခေါက် နေ့စဉ်ရွတ်ပါ။ တစ်ဆက်တည်းမရွတ်နိုင်ပါက မှတ်၍ ရွတ်ပါ။
နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆုံရန်သွားတိုင်း အင်္ကျီအမည်းရောင်လေးများဝတ်မသွားပါနှင့်။
ကျန်းမာရေး - ကိုယ်ခန္ဓာမသန်စွမ်းသော ဒုက္ခိတများကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရလျှူပါ။
ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ခရီးသွားရင်း လမ်းမှာတွေ့သော ထီဆိုင်တွင်ဂဏန်းမရွေးဘဲ ချက်ချင်းထိုးလိုက်ပါ။ ထီပေါက်တတ်ပါသည်။

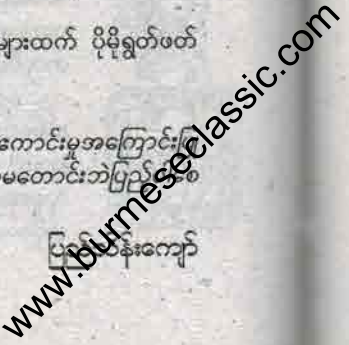

စနေသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ပန်းပေါင်းစုံလေးငါးမျိုးဖြင့် ဝေဝေဆာဆာကပ်လျှူပူဇော်ပြီး ဒီဝါတပတ်ဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။
ကြွေးတောင်းလိုသူများ - အင်္ဂါနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။
နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - တဟိတဟိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ရွက်လှည့်နံလက်တစ်ဆပ်ဖြင့် မကြာခဏစတီရိုက်ပါ။
ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ရောင်းပါ။
အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - ရွှေဘွဲ့ အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးများစိပ်ပါ။
အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အိမ်ထဲရှိအိမ်အလှဆင်ပစ္စည်းဟောင်းများကိုစွန့်ပစ်၍ အသစ်လဲလှယ်အသုံးပြုပါ။
လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့ရောက်တိုင်း ရင်ပြင်ထော်တံမြက်စည်းလှည်း၊ အမှိုက်များကောက်၍ ကုသိုလ်များဆောင်ရွက်ပါ။
နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - အလုပ်တာဝန်များနှင့်မအားမလပ်ဖြစ်နေသော ချစ်သူကို နားလည်ပေးပါ။ စိတ်ဖိစီးမှုမဖြစ်ပါစေနှင့်။ ခိုလေးများကို အစာကျွေးပါ။
ကျန်းမာရေး - ရေသတ္တဝါလေးများကို ဘေးမဲ့လွတ်ပေးပါ။
ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင်နှင့် ထီစပ်ထူးထိုးထားပါ။ ကိုယ်ကဂဏန်းမရွေးပါနှင့်။ သူကြိုက်တာရွေးထိုးပါစေ။ ထိက်ကောင်းပါလိမ့်မည်။

ယခုလတွင် - တနင်္ဂနွေစ စနေပိတ်မှည့်ထားသောနာမည်ရှင်များအနေနှင့် အခြားသူများထက် ပိုမိုရွတ်ဖတ်အားထုတ်ပြီး အောင်မြင်မှုများစွာ ရလှပါ။
ဥပမာ - အံ့ထိန်၊ အိန္ဒြာထူးထူး၊ အေးနှင်း။

မိမိကောင်းမှုအကြောင်း၊ ဆုမတောင်းဘဲပြည်စေ

၂၀၁၁ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

အရာဦးမောင်မောင်သန်း

(ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရေး)

ခုနစ်ရက်သားသမီး

ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

အောင်မြင်လိမ္မော်၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စသောကိစ္စများအတွက် ကြာသပတေးနာမည်ရှင်၊ သောကြာနာမည်ရှင်များနှင့်တိုင်ပင်ပါ။ အကူအညီတောင်းပါ။ အောင်မြင်မှုရရှိပါလိမ့်မည်။ (၇) ဂဏန်းရောင်၍ အလုပ်လုပ်ပါ။ စပ်တူလုပ်ငန်းများ၊ လူမျိုးခြားနှင့် အထူးသဖြင့်မလုပ်ပါနှင့်။ အခက်အခဲများဖြစ်တတ်ပါသည်။ အတိုက်အခံများရှိပါက ကြာသပတေးနံ့တွဲ အမည်ရှိသော ဘုရားစေတီတစ်ဆူဆူသို့သွား၍ သရဏဂုံ-၃၀ ကို ပုတီးစိပ်ပါ။ အိမ်တွင်းရေးများသာသာ နေစေရန် မီးလုံးအကွမ်း၊ မီးချောင်းအကွမ်းများရှိပါကစွန့်ပစ်ပါ။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ခြေဆစ်၊ လက်ဆစ်လေးများ ရောင်တတ်နာတတ်ပါသည်။ အကြောနှင့်ဆိုင်သောကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါ။ ပညာသင်နေသူများအတွက် ပညာရေးကံများ ကောင်းနေပါသည်။ စာမေးပွဲများအောင်မြင်မည်။ သင်တန်းများတက်ရန် ရွေးချယ်ခံရတတ်သည်။ ကြီးစားချင်စိတ်ပိုမိုရှိလာမည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စများ မျက်နှာပွင့်လွန်းနေ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသံသယများဖြစ်လာတတ်သည်။ လမ်းစကားများပြောမိသွားတတ်ပါသည်။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စများကို ပိုကြီးခဲ့၍ ခဏခဏစကားများနေရတတ်ပါသည်။ ငှက်တိုင်းများကို အစာအမြွေကွေးပါ။ ထိခါသနာရှင်များအတွက် ကြာသပတေးနံ့ထိဆိုင်တွင် (၅၊ ၃၊ ၆၊ ၂) ဂဏန်းများပါရှိသည့် ထိလက်မှတ်လေးများ ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယတြာ ။ မျက်စိဝေဒနာရှင်များကို ဆေး ငွေ အာဟာရလျှပ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

တနင်္လာသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးစသောကိစ္စများအတွက် အင်္ဂါနာမည်ရှင်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင်များနှင့်တိုင်ပင်ပြုလုပ်ပါ။ အကျိုးပေးပါလိမ့်မည်။ (၁) ဂဏန်းရှောင်၍ အလုပ်လုပ်ပါ။ အဆောက်အအုံကိစ္စ၊ ကျောက်မျက် ရတနာလုပ်ငန်းများစပ်တူမလုပ်ပါနှင့်။ သူများစီးပွားဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ အတိုက်အခံကိစ္စများရှိနေပါက သရက်-၃၀ကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။ သံယာဇာတိအရှင်သူမြတ်များကို သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ဝတ္ထုငွေများလှူဒါန်းပေးပါ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်တွင်းရေးများအဆင်ပြေနေစေရန် သူတစ်ပါးအပူတွေမကူးအောင်နေပါ။ ကူညီစရာရှိလျှင် ကူညီလိုက်ပါ။ စကားအပူများအကြာကြီးနားထောင်ပေးတာမျိုးရှောင်ပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေစေရန်အတွက် သွေးတက်စာများရှောင်လိုက်ပါ။ ပန်ကာလေအကြာကြီးမခံပါနှင့်။ စိတ်ကျန်းမာရေးမကောင်းသောဝေဒနာရှင်များကို အာဟာရဒါနပြုပေးပါ။ ပညာရေးကံများကောင်းလာစေရန် စာအုပ်လိုသောသူငယ်ချင်းကို စာအုပ်ဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးပါ။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စများတွင် မလိုအပ်ဘဲဖုန်းအကြာကြီးပြောခြင်းရှောင်ပါ။ ခိုလေးများကို မကြာမကြာအစာကျွေးပါ။ ထိထီးမည်ဆိုပါက အင်္ဂါနံ့ထိဆိုင်များတွင် (၅၊ ၄၊ ၈၊ ၃) ဂဏန်းများပါသော ထိလက်မှတ်လေးများကို ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ထိပေါက်တတ်ပါသည်။

ယတြာ။ ။ စိတ်ကျန်းမာရေးမကောင်းသူများကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရလျှပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး စသောကိစ္စများအတွက် ကြာသပတေးနာမည်ရှင်၊ တနင်္ဂနွေနာမည်ရှင်များနှင့်တိုင်ပင်ပါ။ အကြံဉာဏ်ယူပါ။ အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ (၆) ဂဏန်းရှောင်၍ အလုပ်လုပ်ပါ။ အထူးသတိထားဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စများမှာ သောကြာနံ့သင့်လုပ်ငန်းများ၊ စနေနံ့သင့်လုပ်ငန်းများ၊ တနင်္လာနံ့သင့်လုပ်ငန်းများဖြစ်ပါသည်။ စပ်တူရွယ်ယာလုပ်ငန်းများ အကျိုးမပေးသေးပါ။ အတိုက်အခံရန်များနေလျှင် နီးရာဘုရားစေတီသို့ လမ်းလျှောက်သွားပြီး ရင်ပြင်တော်တမြက်စည်းလည်း၊ အမှိုက်များကောက်ပါ။ ပြီးလျှင် လက်ဆေး၍ ပန်းပေါင်းစုံ (၅) မျိုးဖြင့် ဘုရားရှင်အားပူဇော်ပါ။ ၂၄-ပစ္စည်းကို နေ့စဉ်ပြုတ်သက်အလိုက်ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါ။ အိမ်တွင်းရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးများသာယာမည်။ သစ်ဟောင်းများ၊ ကျောက်အဟောင်းများမဝယ်ပါနှင့်။ မဝင်ပါစေနှင့်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အစာမကြေခဏခဏဖြစ်တတ်ပါသည်။ လေထိ၊ လေနာ၊ ငွေနာ၊ ခါးနာလည်းဖြစ်တတ်ပါသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေစေရန် လိုအပ်နေသူများကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရလျှပါ။ ဖုဋ္ဌဿဂါထာကိုပုတီးစိပ်ပါ။ ပညာရေးကံများကောင်းပြီးရင်းကောင်းနေပါမည်။ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စများအပြောင်းအလဲလေးများရှိနေမည်။ ငှက်ကလေးများကို အစာကျွေးပါ။ ထိထီးမည်ဆိုပါက ကြာသပတေးနံ့ဆိုင်များတွင် (၅၊ ၄၊ ၈၊ ၃၊ ၁) ဂဏန်းများနှင့် ကံစပ်နေပါသည်။

ယတြာ။ ။ ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏သောကြာထောင်မှစ၍ ရင်ပြင်တော်တစ်ခုလုံးကို တံမြက်စည်းလည်းလိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး စသောကိစ္စများအတွက် အင်္ဂါနာမည်ရှင်၊ သောကြာနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ပါ။ အကူအညီများရယူပါ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ (၈) ဂဏန်း၊ (၄) ဂဏန်းရှောင်၍ အလုပ်လုပ်ပါ။ အထူးသတိထားဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စများမှာ ဗုဒ္ဓဟူးနံ့လုပ်ငန်း၊ တနင်္ဂနွေနံ့လုပ်ငန်း၊ တနင်္လာနံ့လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ပါသည်။ စပ်တူရွယ်ယာလုပ်ငန်းရှိသူများ သတိထားပါ။ သူများစီးပွားဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ ကျောက်အဟောင်း၊ ပန်ကာအဟောင်းများမဝယ်ပါနှင့်။ မဝင်ပါစေနှင့်။ ကျန်းမာရေးစိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ လွန်ကဲစွာအဆာမခံပါနှင့်။ လွန်ကဲစွာအိပ်ရေးပျက်မခံပါနှင့်။ သံယာဇာတိအရှင်သူမြတ်များနှင့် သီလရှင်ကြီးများကို လိုအပ်သောဆေးဝါး၊ ဓာတ်စာနှင့် ဝတ္ထုငွေများ မကြာမကြာလှူပေးပါ။ လမ်းများများလျှောက်ပေးပါ။ ပညာရေးကံများကောင်းနေပါသည်။ အောင်မြင်မှုများစွာရရှိပါလိမ့်မည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စများအပြောင်းအလဲရှိတတ်ပါသည်။ စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်လာတတ်သည်။ ခိုလေးများကို မကြာမကြာအစာကျွေးပါ။ ထိကောင်းနေပါသည်။ အတိုက်ကံကြောင့်မမျှော်လင့်ဘဲထိပေါက်တတ်ပါသည်။ ထိထီးမည်ဆိုပါက အင်္ဂါနံ့ဆိုင်များတွင် အင်္ဂါနံ့၊ သောကြာနံ့အကူရာများနှင့် (၅၊ ၃၊ ၆၊ ၇) ဂဏန်းများပါအောင်ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယတြာ။ ။ လေထိထားသော ဝေဒနာရှင်များကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရလျှပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး စသောကိစ္စများအတွက် ကြာသပတေးနာမည်ရှင်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ပါ။ အကူအညီများတောင်းပါ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ (၂) ဂဏန်းရှောင်၍ အလုပ်လုပ်ပါ။ အထူးသတိထားဆောင်ရွက်ရမည့်လုပ်ငန်းများမှာ တနင်္လာနံလုပ်ငန်း၊ သောကြာနံလုပ်ငန်း၊ စနေနံလုပ်ငန်းများ ဖြစ်ပါသည်။ စပ်တူရွယ်ယာလုပ်ငန်းများတွင် အဆိုပါနံသင့်လုပ်ငန်းများဖြစ်ပါက ရှောင်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်အတွက်အကျိုးမရှိဘဲ သူများစီးပွား ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ အိမ်တွင်းရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးများ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိစေရန် သူများအပူတွေလာလာပြောလျှင် ကြာရှည် စွာနားထောင်မခံစားပါနှင့်။ ကူညီသင့်တာကူညီပေးလိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် အဓိကအန္တရာယ်အောက်ပိုင်း အထူးဂရုစိုက် ပါ။ ခါးနာ၊ ဒူးနာ၊ အဆစ်အမြစ်လေးများမနာအောင်ဂရုစိုက်ပါ။ ခြေအေး၍ လေအထက်တက်ပြီး လေထိုးလေနာဖြစ် သလိုမျိုး ကြုံရတတ်ပါသည်။ လေထိထားသော ဝေဒနာရှင်များကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရလျှော့ပေးပါ။ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်တော်ကို နေ့စဉ်ရွတ်ပါ။ ပညာရေးကံများကောင်းမည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ နှလုံးသားရေးရာများ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိစေရန် ယခုလအတွင်း စကားပြော အထူးဆင်ခြင်လိုက်ပါ။ မလိုအပ်လျှင် ဖုန်းအကြာကြီးမပြောပါနှင့်။ ငှက်ကလေးများကို ဘေးမဲ့လွှတ်ပေးပါ။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက ကြာသပတေးနံအက္ခရာများနှင့် (၅၊ ၄၊ ၈၊ ၃၊ ၁) ဂဏန်းများပါအောင် ရွေးချယ်ပါ။

ယတြာ ။ ။ ခါး ခြေမကောင်းသူများကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရလျှော့ပါ။

သောကြာသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စသောကိစ္စများအတွက် အင်္ဂါနာမည်ရှင်၊ သောကြာ နာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ပြုလုပ်ပါ။ အကျိုးပေးပါလိမ့်မည်။ (၇) ဂဏန်းများရှောင်၍ အလုပ်လုပ်ပါ။ အထူးသတိထားဆောင် ရွက်ရမည့်ကိစ္စများမှာ ဗုဒ္ဓဟူးနံ၊ စနေနံ၊ တနင်္ဂနွေနံသင့်လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ပါသည်။ လူမျိုးခြားနှင့်စပ်တူလုပ်ငန်းများ အကျိုး မပေး၍ လုပ်လက်စလုပ်ငန်းများပင် အခက်အခဲဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ အတိုက်အခံများရှိနေလျှင် ဘုရားစေတီသို့သွား၍ ရင်ပြင်တော်တံမြက်စည်းလှည်း၊ အမှိုက်များကောက်ပါ။ ပြီးလျှင် အင်္ဂါထောင့်၌ စံပယ်ပန်းများဝေနေအောင်ပူဇော်ပါ။ သရဏဂုံ ကိုပူဇော်စိပ်ပါ။ အိမ်တွင်းရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးများ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိစေရန် စကားပြောဆင်ခြင်ပါ။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကိုစပ်စပ်စုစု လာ၍ ခလောက်ဆန်သူမျိုးကို ရှောင်ပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေစေရန်အတွက် လွန်ကဲစွာအအေးမခံပါနှင့်။ လွန်ကဲစွာအသာ မခံပါနှင့်။ လေထိထားသောသူများကိုတွေ့တိုင်း ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရလျှော့ပါ။ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်တော်ကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်ရွတ်ပါ။ ပညာရေးကံများကောင်းပါသည်။ ကျန်းမာရေးသာဂရုစိုက်ပါ။ ချစ်တတ်သူများ ဘာမဟုတ်သည့်အသေးအဖွဲ့ကိစ္စများကို ပုံကြီးချဲ့ ၍ ခဏခဏစကားများနေတတ်ပါသည်။ ကိုယ်ကလျော့ပါ။ အနိုင်မယူပါနှင့်။ ငှက်ကလေးများကို အစာကျွေးပါ။ ထိထိုး မည်ဆိုပါက အင်္ဂါနံ၊ ကြာသပတေးနံအက္ခရာများနှင့် (၅၊ ၃၊ ၂၊ ၉၊ ၆) ဂဏန်းများပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားပါ။

ယတြာ ။ ။ ငါးအရှင်၊ ငှက်အရှင်လေးများကို ဘေးမဲ့လွှတ်ပေးပါ။

စနေသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး စသောကိစ္စများအတွက် အင်္ဂါနာမည်ရှင်၊ ဗုဒ္ဓဟူး နာမည်ရှင်၊ တနင်္ဂနွေနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ပါ။ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် အချိန်ယူဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မည်။ (၂) ဂဏန်း ရှောင်၍ အလုပ်လုပ်ပါ။ အထူးသတိထားရမည့်ကိစ္စများမှာ တနင်္လာနံသင့်လုပ်ငန်းများ၊ သောကြာနံသင့်လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်ဝင်၍မရပါ။ မဝယ်ပါနှင့်။ အတိုက်အခံများနေပါက နီးရာဘုရားစေတီသို့သွား၍ ရင်ပြင်တော်တံမြက်စည်းလှည်းပါ။ အမှိုက်များကောက်ပါ။ ပြီးလျှင် လက်ဆေး၍ စနေထောင့်ရှိ ရုပ်ပွားတော်ကို စံပယ်ပန်းများဝေနေအောင်လျှော့ပါ။ သရဏဂုံ ရွတ်ပူဇော်ပါ။ အိမ်တွင်းရေးများကောင်းနေသော်လည်း သူများပြောစကားကြောင့် အမြဲစိတ်တိုနေရတတ်ပါသည်။ ပစ္စည်း အကျိုးအပွဲများမဝင်ပါစေနှင့်။ ဘုရားရှင်ကို နေ့ညသောက်တော်ရေကပ်လျှော့ပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေသော်လည်း ယခင် ဖြစ်ဖူးသောရောဂါများ ပြန်မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ပါ။ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်၊ ရတနသုတ်တို့ကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်ရွတ်ပါ။ ဆေးလျှော့ပေးပါ။ အလေးအပင်မလျှင် သတိထားပါ။ ပညာရေးကောင်းလာမည်။ ကြိုးစားလေ၊ အောင်မြင်လေ ဖြစ်ပါသည်။ အပျော်အပါး များသောသူငယ်ချင်းနှင့် အသွားအလာနည်းနည်းလျှော့ပါ။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ ချစ်ရေးချစ်ရာများ အဆင်မပြေမှုများဖြစ်လာမည်။ မပြောသင့်သောစကားများပြောမိတတ်၍ သတိထားပါ။ ငါးလေးများ၊ ငှက်ကလေးများကို မကြာမကြာအစာကျွေးပါ။ ထိကံ ကောင်းမည်။ ကြာသပတေးနံ၊ အင်္ဂါနံအက္ခရာများနှင့် (၅၊ ၄၊ ၈၊ ၃၊ ၁) ဂဏန်းများပါအောင်ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယတြာ ။ ။ ဘုရားစေတီ (၇) ဆူပြည့်အောင်သွားပြီး နေပူခံကျောက်ပြားများခင်းဖို့အတွက် လျှာလိုက်ပါလော။

၇ ၆ ကို အေး ပြု စေ သ ။
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း

အမှတ် (၈၅၂) ကုန်းဘောင်(၁၀)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ တောင်ငူမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (၁၆.၁၂.၁၉၁၅ - ၂၉.၁၁.၁၉၈၅) သဘာဝအတိုင်းမြင်ဖို့ သူရဋ္ဌလက်ဆောင်

ကျွန်ုပ်အသက်သုံးဆယ်မပြည့်ခင် ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာ၊ ဒါဒီနှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်ပဲ။ အဖေတို့အမေတို့လက်ထက် ထဲကခင်တာ။ ဒီဦးတို့ထားထားလို့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီမှာနေရတာ”

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဝိုက်ရွဲကြီးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးမလိုလို တည်မလိုလိုဟန်နှင့် ပါးစပ်လုပ် ရုံပြုံးပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညီတံလိုက်၏။ သူ၏အကြည့်မှာ ဒီနေ့က ဆရာဆိုပါလား ဟူသည့်အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေ၏။ မျက်နှာ မှာမော်လျက်။

“အနံ့ကယ်၊ ဆရာကပြောတယ်။ အခုပြနေတဲ့ဆေးဆရာနဲ့ အမေနဲ့က ကံမစပ်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ကြန့်ကြာနေ တာတဲ့။ ပြောင်းပြရမယ်တဲ့”

ဝိုက်ရွဲကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး မိတ်ဆက်ပေး သော မောင်တိုးကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့် လိုက်တာ -

“မောင်တိုး၊ အဲဒါတွေခဏထား လိုက်စမ်းပါ။ ကံစပ်တာ၊ မစပ်တာတွေ ခဏနေစမ်းပါဦး။ ဒီရောဂါနဲ့ ပတ်သက်

လာရင် ဒီဆေးဆရာအတော်ဆုံးပဲ။ မင်း သွားသာထပ်သွားလိုက်စမ်းပါ။ ငါကလို့ သာပြောလိုက်”

ဟု ဆိုပြီး သူဘယ်တုန်းကဘယ် သူတွေကိုဘယ်လိုလွှတ်လိုက်တာ ဘယ် လိုကောင်းသွားကြောင်းတွေ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနှင့်ပြောနေ၏။ မောင်တိုး မျက်နှာလေးမှာ မဝုံမရဲလေးဖြစ်သွားပြီး ကျွန်ုပ်ကိုပင် ရဲရဲမကြည့်ရဲတော့။

ဝိုက်ရွဲကြီးမှာ ထိုင်နေသည့်ပုံစံ၊ ကြည့်သည့်ပုံစံ၊ စကားပြောဟန်အသံတို့ သည် အလွန်မှအထက်စီးနိုင်လှသည်ဟု ကျွန်ုပ်ခံစားနေစဉ်မှာပင် -

“အဲဒါတွေကကွာ၊ သိပ်လည်း အယူသီးမနေပါနဲ့။ ဆေးဆရာဆိုပြီးတာ ပဲ။ ကိုယ့်ထက်တတ်လို့သာ လူတွေကိုကု ပေးနေကြတာချည်းပဲ။ သိပ်ပြီးဂိုဏ်းအိအ များနေဖို့မလိုပါဘူး။ ကဲ - သွားစမ်း အဲဒီ ဆရာဆီပဲ”

မောင်တိုးဘာမှမပြောရဲ။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပြီး သူ့အမေကို ဆေးဆရာဆီသွားဖို့ပြောနေလေတော့ ၏။ သူ့အမေမများလည်း ဆက်မအိပ်ရဲ သည်လားမသိ ကုန်းရုန်းထပြီး ဆေးဆရာ

ဆီသွားရန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်သာသာ လေးထပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။ နောင် သုံးလမပြည့်ခင်အချိန်တွင် မောင်တိုး၏ မိခင် ကံကုန်သွားရှာပါတော့၏။

လာလာပြောပြသော မောင်တိုး ကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်မိတ်မကောင်းသော် လည်း မောင်တိုးနေသည့်အိမ်သို့ ကျွန်ုပ် မသွားချင်တော့ပါ။ သူတို့မလွန်ဆန်ရဲ သော ဝိုက်ရွဲကြီး၏လမ်းညွှန်မှုအောက် သို့ ကျွန်ုပ်ပါ ရောယောင်၍ မဝင်ချင် တော့ပါ။

“သူငယ်ချင်း၊ အဲဒါဘာအစလဲ”
“ဟဲ့... အဖေ့ရဲ့ပုဆိုးလေကွာ”

“ဟာ - မင်းတို့အဖေ့ရဲ့ပုဆိုးဟာ ဘာလို့ကြမ်းတိုက်တဲ့အဝတ်စဖြစ်နေရ တာလဲ။ မင်းတို့ ဟဲ့... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့ညီ”

အသံကြားမှ ကျွန်ုပ်လှည့်ကြည့် လိုက်၏။ အသက် (၅၀) ကျော်ခန့်ရှိ လောက်သောဘကြီးဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်း ၏ဘကြီးဖြစ်ပြီး ခါးထောက်ရင်းရင်း ကျွန်ုပ်တို့ကိုကြည့်နေ၏။

ပြန်မပြောရဲဘူး။ ငါ့အဖေမရှိတော့ပေမယ့် အမေနဲ့ ငါ့ကို ဒီဘကြီးကပဲ ဆက် ကျွေးလာတော့ ငါတို့မလွန်ဆန်ရဲဘူး။ သူက ဒါဆိုဒါပဲ။ မင်းသွားမပြောနဲ့နော် ဘာမှ”

“ဘာတွေလဲ... ကွ၊ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဘကြီး၊ တခြား အကြောင်းပါ။ သူငယ်ချင်းကလာလည်တာ”

ကျွန်ုပ်စိတ်မကောင်းပါ။ ကျွယ်လွန် သွားရှာပြီဖြစ်သော်လည်း ဖခင်၏ ပုဆိုးကို သားသမီးလုပ်သူက ခြေမသုတ်သင့်ပါ။ ဤသည်ကိုပြောရန်တာစလှိုက်သော်လည်း သူတို့မလွန်ဆန်နိုင်သောသူ၏ အရိပ်မှာ မှီခိုနေရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား သူငယ်ချင်းက ဆက်မပြောရန် တဖွဖွတောင်းပန်နေ၏။ ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတို့သားအမိ အခြေအနေပျက်သွားနိုင်ကြောင်းများပါပြောလာ၏။

“သူ့မျက်နှာကြည့်နေရတာပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ မင်းလေ အပြင်မှာ ငါ့ကိုပြောချင်တာပြော ဆွဲထိုးထိုး ငါမပြောဘူး၊ ဒီမှာက...”

မည်သူ့ကိုမျှ မည်သည်စကားမျှ မပြောချင်တော့။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး လှည့်ထွက်လာလိုက်၏။ အမှန်တရားဟူသည် ဤသို့မပြောရဲမဆိုရဲဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရုံနှင့် ပြီးပြီလားဟု မေးခွန်းများ ရင်တွင်း၌ ပဲ့တင်ထပ်နေရင်း လှည့်ပြန်လာလိုက်တော့၏။

“ဟာ - မင်းတို့အပေါ်ထပ်က ခင်းထားတဲ့ပျဉ်တွေက အဟောင်းတွေပါလား”

“အေးလေ - ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မခင်းကောင်းဘူးလေကွာ”

“ဟာ - မင်းကလည်း၊ ဒေါ်ကြီးက ခင်းရမယ်ဆိုလို့ခင်းထားတာ”

“ခင်းရမယ်ဆိုပေမယ့် အောက်ထပ်မှာအသစ်ခင်းပြီး အပေါ်ထပ်မှာ အဟောင်းတွေခင်းထားတာမကောင်းဘူး”

“မကောင်းတာ၊ကောင်းတာတော့ ငါမှမသိဘဲ သူငယ်ချင်းရာ။ ဒေါ်ကြီးက ခင်းဖို့ဆိုပြီးပေးလိုက်တာ”

ပြောနေစဉ် သူ၏အမေသည် အိမ်ခန်းတွင်းမှထွက်လာပြီး အောက်ဆင်းမည်ပြုပြီးမှ ပြန်လှည့်လာရင်း အနားတွင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါမောင်”
“ညော် - အခင်းဟောင်းတွေကို အန်တီတို့အိမ်အပေါ်ထပ်မှာခင်းထားလို့”

“အေး - အန်တီအစ်မကြီးရဲ့အိမ်ကပျဉ်တွေပဲ။ သူတို့ကသူဌေးတွေ၊ ချမ်းသာလိုက်တာကိုကိုတက်ပဲ။ သူဌေးပစ္စည်းခင်းတာပဲလေကွယ် ပိုမကောင်းဘူးလား။ အထက်တွေအောက်တွေလို သေးလို့လား”

မျက်နှာက ပြုံးနေသော်လည်း မျက်လုံးမှာတည်ပြီး မာန်အပြည့်။

“ကျွန်တော်တို့... အ... ကျွန်တော်တို့ကြားဖူးတာက အောက်ကခင်းပျဉ်ကို အထက်ခင်းပျဉ်လုပ်လို့မရဘူး အန်တီ၊ ခိုက်တတ်တယ်”

“ဟုတ်လား - အေးလေ၊ ဒါပေမယ့် အန်တီတို့ကမပြောရဲဘူး။ ဒါလည်း သူတို့တုန်းကဝယ်ပေးထားတဲ့အိမ်ပဲ။ လိုတာမှန်သမျှ သူပဲပေးနေတာ။ သူသေဆိုသေ၊ သူက ရှင်ဆိုရှင်ရတာ ငါမောင်ရဲ့ မလွန်ဆန်ရဲကြဘူး။ သူပဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကိုစောင့်ရှောက်ထားတာ။ အကုန်ကြောက်ရတယ်။ ဘုန်းကလည်း ကြီးသလားမပြောနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမှန်တရား ပြောတာပဲပြောကြည့်ပါလား”

“အလိုလေးလေး - အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းနေရပါဦးမယ်ငါမောင်ရယ်။ ခုနမင်းပြောတဲ့ခိုက်တာထက်တောင်ပိုဆိုးသွားမယ်။ ဒါတွေဘယ်ပြန်ခွာပေးပြီး ဘယ်ပြန်ခင်းပေးပါမလဲ”

လက်လေးနှစ်ဖက်ခပ်ခါခါကာရင်း ပြောလိုက်သော အန်တီကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ဆက်မပြောချင်တော့ပါ။

ငါ့မောင် ငါ့မောင်ဟု ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖော်ဖော်ရွှေရွှေပြောတတ်သောအန်တီသည် ထိုနှစ်ထဲတွင်ပင် လေဖြတ်သွားတော့၏။ သူ၏သားရောက်လာသော်လည်း ပျဉ်များအကြောင်းမဟာ။ နေမကောင်းဖြစ်သည်ကိုစွဲကိုသာပြော၏။

မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းကို ကျွန်ုပ်နှစ်ပေါင်းများစွာ စဉ်းစားရပေဦးတော့မည် ဖြစ်၏။

“အေး - လုပ်စမ်းပါဦးကွာ၊ မင်း တူလေးနာမည်ကို”

“ဗျာ - မုည့်ပေးရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါမှည့်ပေးထား

တာ ကောင်း၊ မကောင်း”
“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျ”
“မိုးကျော်လေကွာ”
“ဗျာ”
“မိုးကျော်၊ မိုးကျော်၊ မိုးကိုကျော် သွားမယ့် မိုးကျော် ဟဲဟဲ”

“ဟာ - သူ့အမေက မေမိုးဆွေဆိုတော့ မမှည့်ကောင်းဘူး ဦးလေး”

“ဟာ - မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါက ဦးသိန်းမိုး၊ သူ့အမေက မေမိုးဆွေ၊ ဘိုးအေတွေ၊ အမေတွေထက် ငါ့မြေးက ပိုပြီးအောင်မြင်ကျော်ကြားရမယ်။ ငါတို့ကိုကျော်တဲ့အထိတော်ရမယ်။ ငါတို့ကို ကျော်သွားနိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်လေကွာ။ ဒါလောက်ကောင်းတာကို မမှည့်ကောင်းဘူးလို့ မင်းမှအပြောကောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒီလိုကျော်လို့မရပါဘူးဦးလေး၊ ဟဲ့...”

“ဟာ-မဟုတ်သေးပါဘူး ကောင်လေးရာ၊ မင်းဗေဒင်လိုက်စားနေတယ်လို့ ငါ့သမက်ကပြောလို့ မေးမိတာတောင် ငါးပါးမှောက်သွားပြီ။ ဒီလိုမှန်းသိ မမေးပါဘူး။ ဒါလောက်ကောင်းကင်ယံလွင့်ပျံနေတဲ့နာမည်ကိုမကောင်းဘူးရယ်လို့ မင်းပဲ...”

“မိုးကိုကျော်လို့မရလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ ဟဲဟဲ ငါ့မြေးကို မြေလျှိုးလို့မှည့်ရတော့မှာလား။ ဟားဟား - ဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်းကြီးစားလိုက်ဦးကွာ၊ အများကြီးငယ်ပါသေးတယ်။ သင်လိုက်ဦး၊ သင်လိုက်ဦး။ အမြင့်ဆိုတဲ့သဘောတာ မြင့်တာပဲ။ အနိမ့်သဘောက နိမ့်တာပဲ။ ဒါတော့ မင်းလက်ခံမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးလေ - အဲဒါဆိုပြီးတာပဲ။ ငါက လူတစ်မျိုးကွ။ ကောင်းတယ်ထင်ရင် သတ္တိရှိရှိနဲ့ကိုလုပ်တယ်။ အရေးကြီးတာက ငါ့မြေးလေးကောင်းစားဖို့ပဲ။ ဘယ်နှယ် မကောင်းဘူးလား မိုးကျော်... ဟေ လုပ်စမ်းပါကွာ ခေတ်လူငယ်ဖြစ်ပြီး ခေတ်အမြင်လေးဘာလေးရှိစမ်းပါ”

ကျွန်ုပ်ပြုံးနေလိုက်၏။ သူကအားရပါးရရယ်ရင်းပြောနေသော်လည်း သူ့ရယ်သံမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် မရယ်ရသော ပြက်လုံးတစ်ခုကိုကြားနေရသည်သို့နယ်။ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ကျွန်ုပ်ကို အသက်(၆၀)ကျော်အရွယ်ကလေးသာသာမြင်နေပုံရ၏။ ဘာမှပြန်မပြောတော့။ သူပြောသမျှကို

သူသမက်ရော သူသမီးပါမက သူ့ဇနီးကပါ အားရပါးရရယ်ကြပြီးကြရင်း ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ သူတို့၏အားပေးအားမြှောက်အမှုအရာကြောင့်ထင်၏။ အဘိုးကြီးမှာ စီးလားနင်းလား ဖိသာပြောနေလေတော့၏။ သူသမက်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ခင်ကြသော်လည်း ယခုသူသမက်ကပါ ယောက္ခမမျက်နှာကြည့်ပြီး ပါးစပ်မစေတော့။

ကျွန်ုပ်က သူတို့နှင့်ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့လို ပါးစပ်မဟဘဲ ခပ်မဆိတ်နေလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ယခု -

သူ့မြေးကို မိုးကျော်သွားစေခဲ့သောဘကြီးလည်း မရှိတော့ပါ။ မိုးကျော်သည်ပင် ဆိုင်ကယ်တရကြမ်းစီးရာမှ ထိခိုက်ခြေကျိုးသွားကာ ချိုင်းထောက်နှင့်ဖြစ်နေပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဒုက္ခိတဘဝရောက်နေရပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် -

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ယခုအချိန်အထိ ခပ်မဆိတ်ပင်နေတုန်းဖြစ်၏။

“ဆရာ”

“ဟေ”

“ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကိုပြောထားတာလေ။ ဒီနှစ်အဲဒီနံတွဲမြို့ဒေသတွေကို ဦးတည်မသွားရဘူး။ အဲဒီနံတွဲလူတွေ သတိထားဆိုတာ”

“ဘယ်နံတွဲတွေလဲ”

“xxx”

“ဪ - ဟုတ်လား၊ အေးလေ-ရှောင်လိုက်လေမကောင်းရင်၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတာတို့ ဘုရားဖူးခရီးသွားတာတို့ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်။ စီးပွားအတွက် အကြံအစည်အတွက်သာမရတာပါ”

“ခု-ရှောင်လို့မရဘူး ဆရာ”

“ဟင် - ဘာဖြစ်လို့”

“အမျိုးသမီးရဲ့အစ်မက အဲဒီမြို့ကို လွှတ်နေတယ်။ သူကနောက်တစ်နေ့ကျ လိုက်ခဲ့မှာ။ ကျွန်တော်တို့က ကြိုတင်သွားရမှာ”

“အေးလေ - ပြောလိုက်လေ၊ အစ်မဒီလိုရှိတယ်ဘာညာဆိုပြီး”

“မရဘူးဆရာ၊ အစ်မကို မပြောရဘူး။ အထည်ချုပ်စက်ရုံအသေးစားလေး ထောင်ပေးထားတာ သူလေ။ သူလုပ်

ပေးထားလို့ ထမင်းစားနေရတာ”

“အကျိုးအကြောင်းပြောလို့မရဘူးလား”

“ဟင်အင်း - သူကဘာမှလက်မခံဘူး။ ချမ်းကလည်းချမ်းသာတော့ ဘာကိုမှလည်း အယုံအကြည်မရှိဘူး”

“ဪ - ဟုတ်လား၊ ဒီလိုလား။ ချမ်းသာတာနဲ့ အယုံအကြည်မရှိတာနဲ့ ဆိုင်တော့မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ ဒါဆိုလည်း မပြောနဲ့တော့ပေါ့။ တို့ပညာကလည်း မင်းကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် ဆရာ”

“စိတ်ကူးယဉ်ပညာမှမဟုတ်တာ၊ လက်တွေ့ပြန်င်တဲ့ပညာပဲ”

“သိပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားကတော့ယုံပြီးသားပါ။ ဆရာ ခိုင်းတာတွေလည်း တစ်သေဝေမတိမ်းကို တောက်လျှောက်လုပ်လာကြတာ။ စီးပွားလည်းတက်နေတာပဲ၊ လက်တွေ့ပဲ”

“အေးလေ - ငါနဲ့တွေ့ပြီး ငါခိုင်း သလိုတွေလုပ်လို့ မင်းတို့မိသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စီးပွားတွေဒါလောက်တက်လာတာပဲ။ မင်းတို့အစ်မကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောပြပေါ့”

“အဟ် - သူ့... သူ့ကို ကျွန်တော် တို့ကမော့တောင်မကြည့်ရဲကြဘူးဆရာ။ ကြောက်ရတယ်”

“ဪ - ငါအဲသလောက်မထင်ခဲ့ဘူး”

နှုတ်ဆိတ်ထားသင့်သူဟု ကျွန်ုပ် တွေးလိုက်မိပြန်ပါသည်။ သူ့ကိုတားခဲ့သောအရပ်ဒေသတွင် သူ့ဇနီး၏ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်သွားရာ သူ့အစ်မပေးလိုက်သောပိုက်ဆံပေါင်းလျှင် (၁၅)သိန်းခန့်ပါသွား၏။ လက်ကောက်ကတစ်ကွင်းပါသွား၏။ သူ့ဇနီးသည် ထိစိတ်နှင့်အတော် ကုယူလိုက်ရ၏။ သူ့ပါအိပ်ရေးတောက်လျှောက်ပျက်ပြီး လူမှာမောက်ရုပ်ဖြစ်

သွားတော့၏။ သူတို့အစ်မ၏ ပိုက်ဆံ (၁၀) သိန်းပါသွားလေရာ သူတို့အစ်မသည် ပေါ့ဆရမလားဟူသောစကားများ ပြောရင်း မျက်နှာကြောတင်းနေတော့သည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်ကိုလာပြောပြစဉ်က ရှေးရှေးက ဤပညာကိုထားရစ်ခဲ့သော ပညာရှင်ကြီးများကို ကျွန်ုပ်ထိုင်တန်တော့၍ မဆုံးတော့ပါ။

လွမ်းမိုးခြင်း။

အရှိန်အဝါတစ်ခုကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားကြပြီဆိုလျှင် ထိုအရှိန်အဝါအောက်တွင်နေထိုင်ရသူများမှာ အမြင်များမှန်ဝါးသွားတတ်လေ့ရှိ၏။

မျက်စိရှိလျက်နှင့်ကန်းတော့၏။

နားရှိလျက်နှင့်ပင်းတော့၏။

ပါးစပ်ရှိလျက်နှင့်ဆို့ အတော့၏။

ဤကား ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော အကြောင်းတရားပင်တည်း။

အရှိန်အဝါတစ်ခုကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ခြင်းဟူသည် ဥပမာ ဘကြီး၊ ဘထွေး၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ အဒေါ်၊ အစ်မ (သို့)

တစ်မီးတစ်ဦးဖြစ်စေ ထမင်းအိုးတည်ပေးခြင်း၊ နေထိုင်ခွင့်ပေးထားခြင်း၊ နေစရာအဆောက်အအုံအခန်း စသည်

ဖန်တီးပေးထားခြင်း၊ မပူရမပင်ရအောင် ပေးကမ်းထားခြင်းပြုကြပြီဆိုလျှင် ထိုပြုသူသည် အရှိန်အဝါတစ်ခုကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားပြီ ဖြစ်၏။ သူ၏ အရှိန်အဝါဩဇာသည် သူပေးကမ်းကျွေးမွေးထားသူများအပေါ်တွင် အလွန်သက်ရောက်တော့၏။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ပြန်မပြောရဲတော့။ ထိုသူ့မျက်နှာကြည့်ပြီး ထိုသူ့သဘောသာလိုက်ကြတော့၏။ ထိုသူ့ဘာပြောပြော အမှန်တရားထင်တော့၏။ လုံးဝမစဉ်းစားတော့။

ဒါမသင့်တော်ပါလား၊ ဒါမလုပ်သင့်ပါလား၊ ဒါမထားသင့်ပါလားဟူသည် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

အိမ်နောက်ဖေးက ဖြူဖျက်သော မကောင်းသော သစ်ဆွေးသစ်ဟောင်းများဖြစ်စေကာမူ နင်တို့ယူလိုက်ကြဆိုလျှင် ရွှေရလိုက်သကဲ့သို့ မငြင်းရဲကြတော့။ ဤပစ္စည်းတွေသည် ငါတို့ကို ခိုက်စေသလား၊ ဒုက္ခရောက်စေသလား၊ လာဘ်ပိတ်စေသလား၊ ဘုန်းကံပျက်စေသလား လုံးဝမတွေးတော့ပေ။ ပေးသမျှ စိန်ရွှေရတနာထင်တော့၏။ အကောင်းအကျိုးအပဲ့မှန်းသိပုံကနှင့်မမြင်တော့။

မြင်းဖူး၏။

လူတစ်ယောက်က တဲလေးတစ်လုံး ကိုလက်ညှိုးလှမ်းထိုးပြပြီး ခုနေ့ ငါဒီတံ ကို ဝယ်လိုက်ရင် အဲဒီတံဟာ ငါ့လက်ထဲ ကျရင် ရွှေဖြစ်မလာဘူးလို့ မင်းတို့ပြော နိုင်လားဟု မှူးမှူးနှင့်မေးလေရာ ဘေးနား မှ သူ့အလုပ်သမားငါးဦးက ဟာဟာသလဲ ဟုတ်ကဲ့ - မပြောနိုင်ပါဘူး။ အာစရိ လက်နဲ့ထိရင် ရွှေဖြစ်ကိုဖြစ်မှာဟု ဝိုင်း ပြောကြ၏။ ရှေ့နောက်မစဉ်းစား မတွေး ချက်ချင်းဖြေ၏။ ယခု ထိုလူလည်း မရှိ တော့ပါ။ သူ့အလုပ်သမားများလည်း ဘယ်ဆီရောက်ကုန်မှန်းမသိရတော့။ သူ လက်ညှိုးထိုးခဲ့သော အကြော်တံသည် ယခုထိ ဤအတိုင်း။

ချင့်ချိန်ခြင်း၊ စဉ်းစားခြင်း ဟူသည် ရှိပါသည်။ ဘဝ၏အတွေ့အကြုံပင် ဖြစ်၏။ သင်ယူရုံနှင့် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းမသိ နိုင်ပါ။

ယခုလို ကိုယ်ပြောသမျှကို ဝိုင်း၍ အထင်ကြီးကြသူများက အားပေးအား မြှောက်လုပ်လေ ဘာကိုမဆိုထင်သလို ပြော၊ ထင်သလိုလုပ်လေဖြစ်တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် -

ငယ်စဉ်က အလွန်ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် ဘဝကိုဖြတ်သန်းခဲ့ရ သူဖြစ်ရာ ဤပညာများသင်ခါစကပင် များစွာကြုံခဲ့ရပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သိလာရင်း ထိုနေရာမျိုးများကို လုံးဝရှောင်တော့၏။ ပညာကို အချိန်အဝါငွေကြေးနှင့် လွှမ်းထားခြင်း။

သိလာမာမိကို ငွေကြေးနှင့်လွှမ်း ထားခြင်းတို့အား ကျွန်ုပ်လုံးဝမနှစ်မြို့ တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ငွေကြေးအချိန်အဝါ ကြီးသူများနှင့် ကျွန်ုပ်တဖြည်းဖြည်းဝေး ဝေးသွားလေတော့၏။

ပညာရှင်သည် ငွေကြေးချမ်းသာ သူ၏သဘောနောက်လျှောက်လိုက်နေ ရလျှင် ပညာကွယ်သွားသူနှင့်တူ၏။

မပြောရဲသလိုလို မဆိုရဲသလိုလို ဖြစ်လာခြင်းဖြင့် ကိုယ်အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ခဲ့ရသောပညာတို့ကွယ်လေတော့၏။

ငွေကြေးအချိန်အဝါလွှမ်းမိုးထား နိုင်သူများက ဘာပြောပြော ခေါင်းညိတ် ရတော့၏။ ဒီလိုလုပ်ချင်တယ်ဟုဆိုလျှင် မငြင်းရဲတော့။ ဆန့်ကျင်ဘက်မပြောရဲ တော့။ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းမဆုံးဖြတ် ရဲတော့။ သင့်၏၊ မသင့်၏မစဉ်းစားရဲ

တော့။ လွှမ်းမိုးထားသူတို့၏သဘောအ တိုင်းသာ မျက်စိစိမ့်မိ၍လိုက်တော့၏။ လွှမ်းမိုးထားသူကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်တော့ ၏။ လွှမ်းမိုးထားသူကို ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်လိုက်ပါက သူ့နေနေရသော အိမ် လေးမှဖယ်ခိုင်းမှာစိုး၏။ သူ့မောင်းနေ ရသော အငှားယာဉ်လေးကို ပြန်အပ်ရ မှာစိုး၏။ သူ့စားနေရသောထမင်းအိုး ပျောက်သွားမှာစိုး၏။ ဤသို့ဖြင့် လွှမ်းမိုး သူ ဘာလုပ်လုပ် ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့် လက်ခံရတော့၏။ လွှမ်းမိုးသူက ဆဲဆိုနေလျှင်ပင် နားဝင်ချီလှပါသည်ဟု ပြောရမှာဝန်မလေးတော့။

ကျေးဇူးရှင် မှန်ပါသည်။ ထို ကျေးဇူးရှင်သည် မတော်တဆများ ကိုယ်ကျင့်သီလတွေပျက်ပြားပြီး မလုပ် သင့်သည်များကိုလုပ်မိခဲ့လျှင် ဤအတိုင်း ကြည့်ပြီး ပါးစပ်တဖြူနေကြမည်လော။ ကိုယ့်ကိုအချိပ်ပေး၊ ထမင်းကျွေးထားသူ ပြုလဲသွားလျှင်... ဟု တွေးမိဖို့လိုပါ သည်။

လွှမ်းမိုးခြင်းသည် ကြောက်စရာ ကောင်း၏။

ဂုဏ်ပကာသန ငွေကြေးသည် အလွန်လွှမ်းမိုး၏။

တစ်ခါက တိုက်ဆောက်ရန် နေ့ကောင်းရက်သာရွှေပေးသော ဘကြီး တစ်ဦးကို လက်မခံဘဲ ငွေထုတ်ပေးသူ က အို-ငါကတော့ စနေနေ့ကြိုက်တယ်။ ငါဘာလုပ်လုပ် စနေနေ့ပဲလုပ်တယ်။ ငါ ချမ်းသာလာတာသာကြည့်။ စနေနေ့ပဲ လုပ်ဟု ဇွတ်ခိုင်း၏။ သူ၏လွှမ်းမိုးမှုကိုခံ နေရသောသူသည် သူ၏အကြိုက်ကို လိုက်၍ စနေနေ့စဆောက်၏။ လွှမ်းမိုး ခံရသူခမျာ အိမ်ဆောက်နေရင်း ဆေးရုံ တက်ရ၏။ ပြန်ဆင်းလာပြီး မကြာခင် လင်မယားကွဲ၏။ အိမ်မပြီးခင် သူ့သမီး လေး လင်နောက်လိုက်ပြေး၏။ ယခု ထိုသူကိုယ်တိုင် ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်နေလေ ပြီ။

ပညာရှင်ကိုလေ့လာလိုက်စားနေ သော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို သူ့အား လိုသမျှပေးကမ်းနေသော မောင်နှမနှစ် ယောက်က ဘေးနားတွင်ထိုင်ပြီး သူတို့ အသိကို ငွေချေးဖို့တွက်ပေးစမ်းဟုပြော ၏။ လူရွယ်က လုံးဝမသင့်တော်ကြောင်း တွင်တွင်ပြော၏။ လွှမ်းမိုးထားသော မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် ဟု-ဒီလိုလုပ် မယ်၊ တို့ရဲ့စီးပွားရေးတော်တော်များများ က သူ့အဆက်တွေနဲ့ရတာ။ တို့ကျေးဇူး ရှင်ပေါ့။ သူ့ကိုချေးလိုက်တဲ့ငွေမဆုံး

အောင် နင်ကယကြာလုပ်ပေး။ ငါတို့က တော့ သူ့ကိုမချေးလို့ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး ဟု အကျပ်ကိုင်၏။ ချေးလိုက်ပါ၏။ (၁၅) နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ယခုအထိပြန်မရ တော့ပါ။ ထိုလူရွယ်လည်း ထိုနောက်ပိုင်း ဘာမှမဟာတော့။ အဝေးပြေးကားများ မောင်းနေချေပြီ။

ဤဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာလျှင် လွှမ်းမိုးထားခြင်းများ၏ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုများကို ချိန်ဆချီရလောက်ပါ ပြီ။

ဤသူ ရုဇူလက် ဆောင် သည် လွှမ်းမိုးခံထားရသူများကိုသာမက လွှမ်းမိုး ခံထားရသူများကိုအကြံပေးရသည့်ပုဂ္ဂိုလ် များအတွက်ပါ မေတ္တာရှေ့ထား၍ ဗဟု သုတများ မျှဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်များထဲမှအချို့ဖြစ် ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့သည်မို့ ကိုယ် တိုင်မျှဝေနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်နှယ်လဲ - ငါဒီအပင်စိုက် မလို့ ကောင်းတယ်မို့လားဟု နိမိတ်ပြစီး မေးလျှင် မကောင်းလျှင်မကောင်းကြောင်း ထောက်ပြခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ပညာများကို အရောင်တင်ရာရောက်ပါသည်။ ကိုယ့် ဆရာများကို ဦးထိပ်ထားရာရောက်ပါ သည်။

ဥပမာ ကြာသပတေးရော တနင်္လာ ရော အဝင်မတော်သည့်နှစ်မှာ ပယင်း ဆောင်ရမည်လားမေးပြီး ဒါ ကျွန်မတို့ ကျေးဇူးရှင် ဦးလေးတစ်ယောက်က ဘယ် ကယူလာတာ၊ ဘယ်လောက်အဖိုးတန် တာ၊ ဘယ်လိုအကျိုးပေးတာဟုပြောနေ ရုံနှင့် တွေ့ဝေစရာမလိုပါ။ ပညာခန်းကို သိသူသည် မည်သူဆိုသည်ကို စဉ်းစားရ မည်ဖြစ်၏။ သူ့ဟာသူ ဘာကျောက်ကြီး ဖြစ်နေဖြစ်နေ မကောင်းလျှင် မကောင်း ခြင်းကိုသာ ပြောဖို့အရေးကြီးပါသည်။

ဂုဏ်ရှိန်ဂုဏ်ဝါအလွန်ကြီးသော တိုက်ကြီးမှပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ့်ကိုခင်မင် စွာ ဖိတ်ခေါ်သည်ဆိုပါအံ့။ ခြံရွှေတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လုံးဝအကျိုးမပေးသော အလှပန်းပင် (သို့) သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိ လျှင်ပင် ပြောပြရင်းပြမည်ဖြစ်၏။ ဟာ- ဒါဘယ်တုံးက ဘယ်သူကလက်ဆောင် ပေးလိုက်တာ။ သူ့ဆီမှာ အများကြီးပွား ပြီး တက်လိုက်တဲ့စီးပွားဟု ပြောလိုက် သည်နှင့် ဝိုင်းသွားစရာ၊ ရပ်သွားစရာမလို ပါ။ ဟိုတစ်ဖက်မှာ စီးပွားတက်သော် လည်း ဤပုဂ္ဂိုလ်ကိုခိုက်နေပြီဆိုပါ။ ခိုက်ကြောင်းကိုသာ လက်တွေ့ မှုကို ပြရန် အရေးကြီးပါသည်။

အမေ့သား(ကျောက်ပဲ) ခြင်းချက်သိမှကောင်းမယ်

“မင်းစာအုပ်တစ်အုပ်လုံးဖတ်ပြီး ပြီ။ ဘာတွေမှတ်မိလဲ”

“အို - ရှင့်လိုဉာဏ်ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ ဘာတွေမှတ်မိရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ မင်းစိတ်ထဲ စွဲသွားတာမျိုးကိုမေးတာ”

“အကုန်လုံးကောင်းပါတယ် တော်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး ရှင်မရဲ့။ ငါဆိုလိုတာက...”

“ဆိုလိုမနေပါနဲ့တော်။ ရှင် ကျွန်မကို တစ်ခုခုပြောချင်နေတာမဟုတ်လား၊ ပြောလိုက်ပါတော်”

“အေး-အဲသလိုလုပ်စမ်းပါ။ ကိုယ့်လင်တော်မောင်ရဲ့အထာကိုတောင် အတော်ကြီးသိနေမိပုံ”

“သိရမှာပေါ့တော်၊ ပေါင်းလာတာလည်း နှစ်ပေါင်း(၃၀)ကျော်ပြီပဲဟာ”
“ဟဲ့ဟဲ့”

“ကဲ - ဟဲ့ဟဲ့မနေနဲ့။ ပြောစရာရှိတာမြန်မြန်ပြော၊ ဈေးသွားရဦးမယ်။ တော့လိုပင်စင်စားမဟုတ်သေးဘူးတော့။ ရုံးတက်ဖို့စီစဉ်ဖို့အချိန်ပေးရဦးမယ်တော်ရေ”

“အေးအေး - မင်းဝယ်လာတဲ့ စာအုပ် ဆရာသာဂဗိုးရေးတဲ့ ‘ဂူလာနဖာ’ နှင့် ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ’ ထင်တယ်။ ငါဖတ်ထားတာပဲ (၁၀) နှစ်ကျော်ပြီ။ ခုမင်းက ဆင်တုံးမနွယ်ဆေးလုပ်ဖို့ ပါးပါးလှီးလှီးပြုဆိုတော့ ဆင်တုံးမနွယ်ကို ဆေးဖက်ဝင်အောင် အရေးအကြီးဆုံးလိုက်နာရမယ့်အချက်က ဘာလဲ။ ကဲ-စာအုပ်ဖတ်ပြီးပြီဆိုတော့ မင်းသိရင်ပြောစမ်း”

“သိဘူးလေ”
“အေး-မှတ်ထား၊ ဆင်တုံးမနွယ်ရဲ့အစေးတွေကို အကင်း(အချိန်)သတ်ဖို့ ပါးပါးလှီးလှီးပြီးရင် ဆန်ဆေးရည်နဲ့ တစ်ညစိမ်ထားရတယ်။ ဒါမှဆေးဖက်ဝင်ပြီး

ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးမရှိတော့ဘူး။ မင်းစိမ်လား”

“သိဘူးလေ”

“အေး - သိဘူးလေပဲလုပ်မနေနဲ့။ အသက်ကြီးဆင်စီးဆိုတာ မစီးတတ်ရင် ဆင်(ဆင်တုံးမနွယ်)ရဲ့အန္တရာယ်ပြုခြင်းခံရမယ် မှတ်ထားကွ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆန်ဆေးရည်နဲ့စိမ်လိုက်ပါမယ်”

“အေး - တစ်ဆက်တည်းပဲပြောလိုက်မယ်။ နန္ဒင်းကို ပျားရည်နဲ့တေးစားရင်လည်း တစ်နှစ်တိတိတေးထားပြီးမှ လောင်ကျွမ်းစေတတ်တဲ့အကင်းတွေသေတာတဲ့။ အဲသလိုခြင်းချက်ကလေးတွေကို သတိနဲ့မှတ်၊ လိုက်နာ သိပြီလား”

“သိဘူးလေ”
“ကောင်းကွာ”

အမေ့သား(ကျောက်ပဲ)

အချို့က ချမ်းသာခြင်းအချိန်အဝါကို သုံး၍ စီးလားနင်းလားမေးတတ်၏။ ကောင်းကြောင်းခွတ်ပြောခိုင်းတတ်၏။ ရေလာမြောင်းပေးလုပ်၍ပြောတတ်၏။ သူတို့အကြိုက်လိုက်ပြောမှ ကျေနပ်ကြ၏။

ထိုအခါ ပညာကွယ်ခြင်းများ ဖြစ်ရလေတော့၏။

အိမ်တစ်အိမ်တွင် ထမင်းဖိတ်ကျွေး၍ သွားလိုက်သူတစ်ဦး တွေ့ဖူး၏။ ထိုအိမ်မှ လူများသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြပြီး ဘာကိုမှမယုံကြည်ကြသူများလိုနေကြ၏။

ဖိတ်ကျွေးခံရသူသည် တစ်နှစ်အတွင်း ခြေနှစ်ချောင်းထွက်နိုင်သည်ကို သိသိနှင့် ထမင်းဖိတ်ကျွေးခြင်း လက်ထဲကို တစ်သိန်းလောက်ပေးလိုက်ခြင်းစသည့် လွှမ်းမိုးမှုများအောက်တွင် နှုတ်ဆိတ်သွားတော့၏။ ချီတုံချီတုံဖြစ်ပြီး မကောင်းစကားတစ်ခုပြောလိုက်ပါက သူကိုပိုင်းကြည့်လိုက်ကြမှာကိုစိုးရိမ်၏။ မပြောဖြစ်တော့။ ငါးလလောက်အကြာတွင် လူထွက်ပါတော့သည်။ ထိုအခါ ထိုအိမ်မှ လူများက ဒီလူသည် အကြားအမြင်ရသည်ဆိုပြီး တို့ကိုဘာမှကြိုမပြောနိုင်ပါ

လားဟု အထင်သေးတော့၏။ ငွေလေးတစ်သိန်း၊ ထမင်းလေးတစ်လှုတ်နှင့် အချောင်အထင်သေးခဲလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူပြောပြစဉ်က သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များဝဲနေ၏။ ယခုအငှားကာမောင်းနေချေပြီ။

ဤသည်မှာ လွှမ်းမိုးခြင်း၏ အောက်မှဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော နောက်ဆက်တွဲဝယ်ကများဖြစ်ပါသည်။ ကြည့်တတ်မှ မြင်နိုင်ပါသည်။

လွှမ်းမိုးသူက တစ်ဖက်သားကို အကောင်းမပြောလျှင် လွှမ်းမိုးခံထားရသူများကပါ ထိုတစ်ဖက်သားကို ဘုမသိဘုမသိ အကောင်းမမြင်တော့။ လွှမ်းမိုးသူစကားမပြောသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသည်နှင့် လွှမ်းမိုးခံထားရသူများကပါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မခေါ်နိုင်မပြောနိုင်ဖြစ်ကြတော့၏။

ဤဗဟုသုတတို့သည် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးမှသာ လက်ဆင့်ကမ်းနိုင်၏။ လူပြောသူပြောနှင့်မရပါ။ ငယ်စဉ်က လေးငါးဆယ်ခါခန့် ကြုံခဲ့ရပြီးသည် နောက်ပိုင်း ဆရာသခင်ကို လေ့လာကြည့်၏။ ဆရာသည် သူထံလာသော မည်မျှချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်စေ ထိုသူတို့၏စကားနောက်သို့ လိုက်လေ့မရှိ။

သူ့အလုပ်ကိုသာသူ့အပြောအတိုင်းလုပ်၏။ အကြိုက်လိုက်မပြောတတ်။ လွှမ်းမိုးခြင်းကိုလုံးဝမခံ။

ထို့ကြောင့် ပညာရှင်အဖြစ် ခိုင်မာစွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ဆရာအလွန်အမင်းမချမ်းသာခဲ့ပါ။ သို့သော် မဆင်းရဲပါ။

ဆရာချမ်းသာသည်မှာ သူ၏ ကိုယ်ကျင့်သီလစရတများ၊ သိက္ခာနှင့် ပညာများသာ ဖြစ်၏။

ဤအကြောင်းများကို သူ့ရဲ့ လက်ဆောင်ပေးချင်လွန်း၍ - လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါပြီ။

အချို့သိပြီးဖြစ်သော်လည်း အချို့မကြားဘူးလောက်သေး၍ သိထားရန် လိုအပ်သောလက်ဆောင်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်ပေးချင်သည့်ဗဟုသုတတို့သည် မကြားဘူးလောက်သေးသူများနှင့် ပညာနှင့်ယှဉ်သော ဗဟုသုတအတော်အကြံများစွာလိုချင်ကြသူများ၏ရင်တွင် သို့ရောက်သွားတော့မည်ဆိုလျှင်

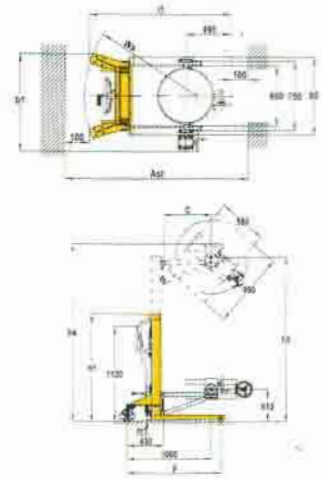
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (ရင်ထဲအမြဲစေသား)

Drum Lifter

Model: **YTD-35**

350KG, 1.56M

12,00,00

Authorized Distributer
B&H Co., Ltd.

Drum Stacker

Model	YTD-35	
Capacity	Q(kg)	350
Load centre distance	c(mm)	570
Wheelbase	y(mm)	1115
Tyre size, front	(mm)	φ 80x36
Tyre size rear	(mm)	φ 147x40
Height, mast lowered	h ₁ (mm)	1270/1490
Max. lift height	h ₂ (mm)	1945/2385
Height, mast extended	h ₃ (mm)	2100/2540
Lowered fork height	h ₄ (mm)	385
Overall length	l ₁ (mm)	1520
Overall width	b ₁ (mm)	1050
Width overall forks	b ₂ (mm)	840
Ground clearance, laden, below mast	m ₁ (mm)	22
Turning radius	W (mm)	1200
Lowering speed, laden/unladen	mm/s	manual control
Service weight	kg	235

Scale Pallet Truck

Model:
BFC6-7(S)

Stainless Steel Scale Truck

Model	BFC6-7(S)	
Capacity	(kg)	2000
Lowered fork height	(mm)	76/85
Total lift height	(mm)	165/175
Fork length	(mm)	1150
Width overall forks	(mm)	540/570/705
Steering wheel	(mm)	φ 160
Fork wheel	(mm)	φ 70
Power	Lead-acid battery	
Measuring interval		0.5
Max. deviation	(kg)	±1%
Service weight	(kg)	130

2000KG
16,20,000 K

